Aventurile submarinului Dox
Henry Warren

Un submarin perfectionat dupa toate inventiunile moderne, e urmarit înca din timpul razboiului mondial de toate natiunile europene. Capitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunatate rara, reuseste sa descopere pamânturi si ape care nu-s trecute pe nici o harta de pe glob si-si creeaza un loc de refugiu pe o insula pe care o numeste „Insula Odihnei" — un adevarat rai pamântesc.
Dar nu poate fi multumit, atâta timp cât fiul sau George, un tânar de optsprezece ani, se afla sub tutela unui individ periculos.
Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuseste sa-l aduca pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios il indica pe acesta ca mostenitor al unei comori ascunse, pe care însa nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripetiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovarasia unui tânar print negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una dintre cele mai interesante lecturi.

1
GROZAVIILE MARILOR

I
GROZAVIILE MARILOR

TU, PETRE, e cu putinta?

— Sst! George, adica vreau sa spun „domnisorule", nu trebuie sa afle nimeni ca am venit. Hai cu mine si o sa-ti spun tot.
— Dar bine, omule, ce te-ai facut în acesti doi ani de când nu te-am vazut? întreba George uluit.
— Mai târziu, mai târziu, domnisorule, acum nu e vreme de pierdut, îmbraca-te repede si sa plecam numaidecât. Epitropul d-tale a pus ceva la cale, dar o sa-i dejucam planurile, fii pe pace.
— Acum, în puterea noptii? Unde vrei sa ma duci, pentru Dumnezeul Daca afla...
— N-o sa afle nimic, fiindca pâna prinde el de veste noi vom fi departe. Încet însa, sa nu ne simta cineva.
— Si când ne întoarcem? Vorbise cu un lacatus sa ma ia ucenic — zicea ca trebuie neaparat sa învat o meserie.
— Stim, stim si asta, zise scurt nocturnul vizitator, de aceea trebui sa plecam imediat. Lasa tot, nu lua nimic cu d-ta fiindca o sa gasesti de toate.
— Cum? Atunci... atunci nu o sa ma mai întorc niciodata? bâigui George zapacit. Unde ma duci, Petre, spune-mi...
— O sa vezi d-ta, mormai matahala strecurându-se sprinten, cu toata greutatea ei, pe fereastra deschisa; O sa vezi si o sa te bucuri, crede-ma. Ori nu mai ai încredere în batrânul d-tale Petre?
— Cum poti sa spui una ca asta? facu tânarul cu caldura. Mi-ai salvat doar de atâtea ori viata. Dar revolverul tatii ma lasi sa-l iau, nu-i asa? E cea mai scumpa amintire de la el.

— Foarte frumos din partea d-tale, domnisorule, ca te gândesti la el, raspunse uriasul. Ce bine o sa-i para... stiu eu cui. De acum esti barbat, ti-ai luat si bacalaureatul! Ce mutra o sa faca mâine dimineata prea stimabilul avocat Norton când o vedea ca i-a scapat pasarea din colivie!

Si, spunând acestea, Petre sari în gradina si dupa ce se încredinta ca n-a fost vazut de nimeni, ajuta lui George Farrow sa sara si el.

— Asa, domnisorule, acum mai uita-te înca odata bine la ce lasi în urma. Aici ti-ai petrecut copilaria. Casa asta a fost cumparata de tatal d-tale ca sa o ai pâna la sfârsitul vietii. Ticalosul acela de Norton si-a însusit-o însa pe nedrept ca sa te lase pe drumuri. Dar lasa, nu face nimic, o sa-i iasa pe nas ticalosia, fii pe pace... Si-acum, sa ne grabim, avem cale lunga de facut.

George Farrow era la vârsta de optsprezece ani, un baiat voinic si curajos, deprins de mic copil cu vânturile marii Nordului si hoinarind toata ziua pe tarm. Toti pescarii si corabierii îl cunosteau foarte bine ca si pe tatal sau, capitanul Farrow, care pierise ca un erou pe timpul razboiului, pe submarinul sau.

Totusi, inima tânarului batea cu putere Ia vederea întinsului nemarginit de apa. Oare nu-l va aduce înapoi severul sau epitrop Norton ca sa-l bage ucenic la fierarie, fiindca nu se gasise loc la marina pentru el?

Dar Petre, fosta ordonanta a capitanului, ramas pe urma ca om de casa si care

crescuse pe George de mic pâna ce fusese gonit de avocat, îi spusese doar ca nu se va mai întoarce niciodata.
I se parea acum tânarului ca-si încheia o parte din viata si alte orizonturi se deschideau înaintea lui.
Desi aparitia lui Petre în mijloc de noapte si felul tainic cum se strecurase pe fereastra deschisa în camera lui i se pareau lui George destul de ciudate. Îl urma totusi, fara cea mai mica sovaire. Un simtamânt de calda recunostinta pentru batrânul lui prieten care-l jucase odinioara pe genunchi si-l scapa acum din ghearele epitropului, mai bine zis persecutorului sau, îi stapânea sufletul. Asa dar, nu va mai trebui sa învete lacatuseria, munca grea si umilitoare pentru el, care se trudise atât sa-si ia bacalaureatul.
Când ajunsera la tarmul marii, George apuca mâna uriasului sau prieten care pasea alaturi de el si exclama cu însufletire:
— Lasa-ma sa-ti multumesc. Petre. M-ai salvat dintr-un adevarat iad. De acum sase ani, din clipa când omul acesta nesuferit s-a casatorit cu mama, a început pentru mine adevaratul calvar. Ai indurat si tu împreuna cu mine doi ani de chinuri, apoi te-a gonit. Pe urma am ramas singur. Ce-am îndurat, Petre, nu e limba omeneasca s-o spuna... Turba de mânie ca nu vream sa-i spun „tata", ci „domnule avocat". Dar de când a murit si mama, acum un an, viata pe care am dus-o alaturi de omul acesta, a fost un lung sir de suferinte. Ea, sarmana, desi

n-a fost niciodata prea dragastoasa cu mine, îmi lua întotdeauna apararea. Stii tu, Petre, — aveam uneori impresia ca voia sa îndrepte un rau, pe care mi-l facuse. Iar alte ori ca îi era frica de mine.
— Stim, stim si asta, mormai Petre. Nici nu e de mirare ca îi era frica, semeni atât de mult cu tatal dumitale, domnisorule. Dar lasa c-o sa afli dumneata toate în curând.
— Petre, striga deodata tânarul speriat, am uitat sa iau fotografia tatei cu mine, singura pe care o am. Trebuie neaparat sa ma duc s-o iau.
Uriasul îl apuca însa repede de brat si-l tinu strâns.
— Nu e nevoie, domnisorule, o sa-ti dau altele, crede ce-ti spune mos Petre.
— Spune-mi adevarul, Petre... bâigui tânarul. Vorbesti atât da ciudat! Ce e cu tata? De unde ai tu fotografii de-ale lui? Si tot mereu „noi". „Stim tot", zici tu. Petre... nu.. nu pot sa înteleg, spune-ml,. ce e cu tata?
Uriasul scoase o basma din buzunar, îsi sterse pe furis ochii, pe urma raspunse miscat:
— O sa vezi dumneata. Ai rabdare. AI asteptat cincisprezece ani, mai asteapta înca vreo câteva ceasuri. Bucuria o sa-ti fie si mai... am ajuns la barca. Sa ne grabim, domnisorule: cu cât vom ajunge mai repede, cu atât o sa afli mai curând. Asa. Mai mult nu mi-e îngaduit sa spun. Hm... tare ma tem ca o s-avem furtuna.
— Petre, ce vrei sa spui prin...?
O rabufneala de vânt Ii curma vorba. Avusese dreptate Petre, o furtuna grozava

se stârnise pe neasteptate si George se uita îngrijorat la mica barca priponita de tarm.
Luna fusese pana atunci acoperita de un strat de nori desi. Iesise acum din perdeaua de nori si arunca o lumina palida pe întinsul nesfârsit al apei. George zari, dintr-o singura aruncatura de ochi ca barca era de aluminium si demontabila.
În alte împrejurari poate ca s-ar fi codit sa se urce pe o astfel de furtuna în ea. Dar cuvintele enigmatice auzite de la Petre, îl faceau sa nesocoteasca toate primejdiile. Sari numaidecât în barca usoara cu peretii subtiri ca o muchie de cutit, ajuta lui Petre s-o desprinda de tarm si pornira pe marea zbuciumata de valuri.
Un motor exterior înlesni navigatia când iesira în larg. George privi îngândurat talazurile cari deveneau din ce în ce mai mari si mai primejdioase.
Vântul sufla cu turbare. Tânarul vazu cu inima strânsa casele orasului pierind din ce în ce în zare. Pe întinsul zbuciumat de valuri, barca lor usoara si mica parea un punct pierdut în imensitate.
Multe ar fi avut el de spus, multe întrebari îi veneau pe buze, dar acum era prea târziu. Trebuie sa stea la motorul exterior ca sa lupte din rasputeri cu valurile. Daca talazurile ar fi izbit barca din coasta, cu siguranta ca apa ar fi navalit într-o clipa înauntru si ar fi rasturnat-o ca pe un fulg.
Vântul batea dinspre miaza-zi, de aceea trebuiau sa se atina cât mai aproape de

coasta. Cerul era încarcat de nori grosi, sfâsiati din când în când de vânt, lasând sa strabata câte o raza palida de luna.
Petre se lupta vitejeste cu valurile. Vâslea cu toata putere lui de urias, dar fara ajutorul motorului truda i-ar fi fost zadarnica.
Chiar asa, înaintau cu greu: într-un ceas de abia facusera doi kilometri de drum.
Furtuna sporea si talazurile cu crestele spumoase se ridicau pâna în slava.
Acum baga de seama George ca Petre întorcea adesea capul si cerceta cu încordare marea. Sa fi asteptat pe cineva? Altminteri ce rost va fi avut plecarea lor în puterea noptii pe o mare atât de agitata? — îsi zicea el.
Începu sa se uite si el cu mai multa atentie, dar nu zarea nimic decât talazurile enorme biciuite de vânt
Deodata se cutremura. Motorul, care functionase pâna atunci în chip normal, se opri brusc. Erau pierduti, caci, desi lopetile mânuite de bratele vânjoase ale lui Petre, puneau împotrivire valurilor, i-ar fi fost în cele din urma cu neputinta sa reziste furtunii, cu atât mai putin sa înainteze.
George se pricepea destul de bine la motoare — se servise adesea de ele când pornea pe mare cu prietenii sai pescarii — dar acum totul era de prisos. Cu mare greu se putea tine pe locul lui ca sa nu fie azvârlit în mare.
Numai câteva clipe mai putu lupta Petre cu valurile, apoi scoase o înjuratura grozava: una din lopeti se rupse în doua, barca se rasuci în loc si începu sa se

umple de apa. George astepta îngrozit s-o vada rasturnându-se.
Petre smuci lopata afara din tarus, sari la pupa, desuruba motorul si-l arunca în apa.
Usurata de povara, barca se mai înalta nitel, dar acum le lipsea cârma atasata de motor. Barca era însa astfel întocmita ca sa se poata mânui si fara ea. Petre vâri o vâsla în locul unde fusese motorul, improvizând astfel o noua cârma care le putea fi de folos împotriva vântului.
— Treci Ia cârma, George! racni uriasul ca sa poata fi auzit, si în timp ce acesta vâslea, el scoase de undeva un caus si începu sa arunce apa afara peste bord. Dupa vreo cinci minute o goli toata, asa ca primejdia scufundarii era înlaturata pentru moment.
Nu stiau unde vor putea acosta, deoarece vântul se schimbase si-i mâna cu repeziciune spre Oceanul Înghetat.
Crâmpeiele de nori care lasasera pâna acum sa strabata când si când o raza de luna, se transformasera într-o perdea neagra si amenintatoare; nu se mai zarea nimic decât arareori spuma alba a valurilor cari se fugareau cu turbare.
George tresari când simti mâna lui Petre apucând lopata si racnindu-i la ureche:
— Odihneste-te nitel, domnisorule, trebuie sa fii tare ostenit. Furtuna o sa se potoleasca în curând si „El" o sa stie sa dea de noi, te asigur.
Într-adevar, tânarul era istovit si de abia se mai putea tine pe picioare. Fusese trezit din somn, trecuse printr-atâtea emotii de câteva ceasuri încoace si acum

când parea ca primejdia trecuse, nervii lui din cale-afara de încordati se destinsera.
Se lasa în fundul barcii pe un fel de gratar de aluminium, se înveli cu o patura si adormi numaidecât.
. . . . . .
Când deschise ochii, vazu ca e ziua mare. Sari în picioare buimac înca de somn si-i trebui câtva timp pana sa se dezmeticeasca si sa-si aduca aminte de întâmplarile de peste noapte. Se asezi în tacere lânga Petre care vâslea fara întrerupere, cu muschii încordati.
Furtuna nu se potolise înca: dimpotriva, parea ca vântul se întetise.
George se uita îngrijorat în juru-i, dar nicaieri nu se zarea pamânt. Se aflau în largul marii si uraganul îi mâna tot înainte.
Se lasase un frig grozav care-i patrundea pâna în maduva oaselor. George se înfiora. În curând începu sa-l chinuiasca foamea. Petre, care îl privea cu luare-aminte întelesese probabil, caci se apleca la urechea lui si striga:
— Sub banca e o manta groasa si niste conserve; manânca, domnisorule, al dormit mult si trebuie sa-ti fie foame.
— E târziu? întreba el mirat Cât sa fie ceasul?
— Cam pe Ia vreo trei; ai dormit douasprezece ceasuri încheiate.
Tânarul se lasa jos de pe banca si scoase din mica încapere de sub pupa barcii o manta si câteva cutii de conserve. Îsi

potoli repede foamea, se înfasura în manta si se aseza iar lânga Petre.
— Dar bine, dragul meu, tu n-ai dorit de fel, dupa cum înteleg eu, îi zise el. Acum ma lasi pe mine la lopeti si tu culca-te ca trebuie sa fii frânt de oboseala.
— Drept e ca n-am pas capul jos de ieri dimineata si nitelus somn nu mi-ar strica, raspunse uriasul. Dumneata vezi de tine barca dupa vânt, si daca ti se pare ca se iveste ceva sau se întuneca, scoala-ma, încheie el; se lungi în fundul barcii, se înveli cu patura si în curând începu sa sforaie.
Tânarului îi pierise acuma teama. Mai grozava decât fusese pâna atunci furtuna nu se putea si vazu ca nu patisera nimic, asa ca se simtea întrucâtva în siguranta.
Orele treceau si nu se zarea nici un vapor si nici urma de pamânt Ia orizont. Pustiul nesfârsit de apa se împreuna eu cerul mohorât pe care norii se fugareau neîntrerupt
Frigul se lasa tot mai aprig. George îsi zicea ca vor fi trecut de mult de Scandinavia si în cutând vor intra în Oceanul înghetat. În luna aceasta — octombrie — vor întâlni cu siguranta sloiuri plutitoare de gheata, banchize cari le-ar putea sfarâma barca lor usoara ca pe o coaja de nuca. De-ar veni vre-un vapor sa-i salveze sau de i-ar împinge macar vântul spre coasta! Altminteri, fara motor si cu o singura vâsla erau cu siguranta pierduti
Dar nici urma de vapor sau de uscat. Din ce se întuneca, din ce îi scadea curajul. Cârd vazu ca începe sa se însereze de-a

binelea, destepta pe urias. Acesta privi câtva timp cercetator în juru-i, apoi zise foarte linistit:
— Trebuie sa mai rabdam înca o noapte, domnule George. Mâine vom fi salvati cu siguranta. „El" va veni dupa noi sa ne caute.
Tânarul era atât de deprimat încât nici nu întreba cine e acel ,,El" despre care i se pomenea. Îmbuca în mod mecanic cava, lua o înghititura de apa din bidon se culca. Desi vântul suiera cu turbare si marea vuia ca un iad, somnul îl birui si adormi

II
NARVALI

DAR ZIUA SI NOAPTEA URMATOARE trecura fara sa survina vreo schimbare. De abia a treia zi dimineata vântul se potoli si valuri marunte împingeau barca tot spre nord. Petre parea acum foarte agitat.
— Sa vezi dumneata, domnule George, în curând vom fi salvati si bucuria dumitale o sa fie ceva nemaipomenit. Daca nu era furtuna asta, stiai pâna acum ce vrei sa afli. Sunt însa sigur ca „El" ne cauta si o sa ne gaseasca.
— Despre cine vorbesti, Petre? Cine o sa ne caute si o sa ne gaseasca? întreba mirat tânarul.
— Lasa ca o sa vezi dumneata, raspunse uriasul cu ochii râzatori. Trebuie numai sa mai asteptam pâna ce se vor potoli valurile de tot. Nu face nimic, paturi si

merinde avem destule, slava Domnului! Si-apoi, diseara vom fi în siguranta.
Clatinând capul, George se uita Ia urias care scosese din buzunarul hainei un ochean si privea în zare.
Stia ca oricât ar starui el, nu va afla nimic atâta timp cât era hotarât sa nu spuna ceea ce nu trebuia. Si în vreme ce vâslea tot înainte, ca valurile sa ramâna mereu în urma lor, se întreba mereu cu mirare cine sa fie acel „El".
Începuse sa creada ca se aruncase într-o aventura fara rost la care nu se gândise la început si ale carei consecinte nu Ie prevedea. Stia numai ca Petre venise sa-l scoata din ghearele epitropului si tatalui sau vitreg, de care se temuse întotdeauna si de care se temea înca si acum.
Petre baga iar ocheanul în buzunar si zise clatinând capul:
— Degeaba ma uit, marea e înca prea agitata si n-a putut sa ne ajunga. Dar sa fii fara grija, domnisorule, de venit vine „El".
La vorbele lui, tânarul se însenina. Odata ce facuse pasul acesta nu mai ramânea decât sa mearga înainte, fie ce-o fi. Si-apoi, daca Petre al lor zicea ca vor fi salvati, nu mai încapea nici o îndoiala, avea o încredere oarba în cuvintele lui. Poate ca acest servitor credincios îi rezervase în taina un loc pe vreun vapor si stia ca din pricina furtunii vaporul nu-i putuse ajunge înca. Cu siguranta ca asa trebuie sa fie. De aceea George nu se îngriji când vazu ca trece iar ziua fara sa se zareasca vreun vas seu coasta. Marea nu se linistise înca, valurile tot mai

dainuiau si era greu sa-l gaseasca numaidecât.
— Mâine va fi cu siguranta aici, îi zise Petre. Culca-te si dormi linistit, domnisorule, veghez eu, n-avea grija!
Si într-adevar, tânarul dormi fara grija, cum nu dormise de mult în casa parinteasca.
A doua zi marea se linistise cu desavârsire. Soarele sclipea pe cer si desi barca înaintase mult spre nord, aerul era destul de caldut.
— Sa stii ca astazi vine negresit, zise vesel Petre. Nu se poate sa nu ne zareasca. Baga de seama la ce-ti spun, domnisorule, acus, acus o sa ne pomenim cu „EI".
George lua ocheanul sa cerceteze si el mal bine zarea. Se uitase mai întâi Ia miaza-zi, caci de acolo trebuia sa soseasca acel „El" despre care îi vorbea mereu Petre. Nazarind nimic, îl întoarse spre apus, apoi spre rasarit si la urma spre miaza-noapte.
Deodata scoase o exclamatie de mirare si arata cu mâna într-acolo.
— Petre, ia te uita si tu. Parca se vede ceva. Trebuie sa fie vreo stânca sau o insula. Vapor nu se poate sa fie fiindca e prea afund în apa. Dar parca ar spinteca valurile.... înainteaza.... vine spre noi....
Uriasul îl lua repede ocheanul din mâna; dar de abia arunca o privire ti o expresie de bucurie îi lumina fata.
— Domnule George, „El" e, trebuie sa fie... sa stii ca „El" e. Nu e vorba, eu îl asteptam din directia cealalta, dar

pesemne ca s-a ratacit peste noapte. Hai sa-i iesim înainte.
Dadu tânarului ocheanul, se aseza la pupa si începu sa vâsleasca repede înainte pe când George nu mai lua ocheanul de la ochi. Vedea apa ridicându-se si împroscându-se în jurul unui corp mare cenusiu care înainta cu o iuteala uimitoare, pe când în jurul lui alte corpuri mai mici taiau undele. Tânarul era atât de uimit de ce vedea si miscarile acelor corpuri erau atât de repezi încât nu putea pricepe ce poate sa fie.
Petre se opri deodata din vâslit, puse mâna streasina la ochi si zise cu glas schimbat dupa ce privi câtva timp prin ochean:
— D-le George, stiu ca te-ai interesat întotdeauna de stiintele naturale, asa ca vei întelege ce se petrece. Ceea ce vezi acolo e un casalot urmarit de narvali. Numai de nu ne-am pomeni cu ei peste noi.
— Da-mi repede ocheanul. Trebuie neaparat sa-i vad, zise George cu însufletire.
Citise atâtea despre aceste bestii grozave încât era curios sa le vada mai de aproape.
Vazu aripile lor triunghiulare din spinare, pântecele albe cari contrastau cu pielea neagra a spatelui. Nu erau mai lungi de cinci metri si totusi atacau cu furie o balena lunga de peste douazeci. Se repezeau mei ales la cap si-i sfâsiau nenorocitului urias, care nu se putea apara, bucati întregi de carne.

Acum întelese George ca acesti „ucigasi" îsi meritau într-adevar numele. Împingeau de la spate victima, îi ieseau înainte, sareau pe deasupra ei, se lasau afund; îi sfâsiau bucati din pântece si în clipa urmatoare apareau iar la suprafata si-i rupeau fâsii întregi din bot.
Miscarile uriasului erau din ce în ce mai slabe, apa înrosita de sânge împrosca în juru-i; George nu-si putea lua ochii de la spectacolul care se desfasura în raza vederii lui. Si-i parea bine ca monstrul fugarit înota înspre barca si în curând va fi aproape de tot ca sa poata urmari mai bine lupta, desi de o adevarata lupta nu putea fi vorba, caci era mai mult macelarirea unui urias fara aparare de catre acesti grozavi ucigasi cari întrec în cruzime chiar pe cei mai feroci rechini.
Un astfel de „Orca" — cum îl numesc cutreieratorii marilor în graiul lor marinaresc — se repede fara frica la cel mai formidabil rechin si aceasta „hiena a marilor" e sfâsiata într-o clipa de narval, mult mai mic la trup decât el.
Toate acestea le stia George foarte bine, caci în marea lui dragoste pentru mare si vietatile ei, studiase cu deamanuntul tot ce se referea la ea. Acum va vedea cu ochii lui pe acesti „tigri ai apelor" în toata a lor cruzime si ferocitate.
— Sfinte Dumnezeule, vin în spre noi... murmura Petre îngrozit. Asta ne mai lipsea! George, roaga-te de Atotputernicul ca „El" sa soseasca la timp.
Tânarul clatina cu mirare capul. Pentru ce sa nu se apropie de ei casalotul? Era doar cel mai bun prilej ca sa urmareasca

bine lupta aceea interesanta dintre „salbaticiunile" marilor. Ba în gândul lui se ruga tocmai ca sa nu se abata din calea lui.
Dorinta îi fu împlinita. Casalotul, sfâsiat bucata cu bucata de dusmanii lui grozavi si istovit de durere, venea de-a dreptul spre ei.
George se cam înspaimânta când vazu trupul acela urias, cel putin de trei ori mai lung decât barca lor, apropiindu-se. Totusi nu se putea opri sa admire îndârjirea cu care cei trei tigri ai marilor se repezeau la capul pradei lor neputincioase. Casalotul deschise gura, si George vazu, înfiorându-se de groaza, cum ucigasii îi apucara limba si o smulsera afara.
Nenorocita victima izbi apa cu coada ei enorma, zbatându-se de moarte, în vreme ce vrajmasii lui grozavi se dadura putin îndarat. Dar aripile lor ascutite biciuiau mereu marea învârtindu-se în cercuri mari în jurul casalotului în agonie si destul de aproape de barca. De abia acum George îsi dadu seama de primejdia în care se aflau.
Valurile ridicate de coada casalotului se izbeau cu putere de flancurile barcii si pâna a avea timp Petre sa se fereasca, apa navali peste bord
Si casalotul se zbatea mereu, mai aproape, tot mai aproape, în vreme ce înfricosatorii tigri ai marilor îsi micsorau cercul. George se temea acum ca tinta lor sa nu fie chiar barca în care se aflati ei, socotind-o drept un dusman neprevazut. Nu era frica mai mare decât unul ca ei si

dintii lor grozavi ar fi sfarâmat într-o clipita tablia subtire de aluminium. Citise undeva ca un narval înfuriat poate sfarâma în bucati o barca oricât de trainica si sfâsia pe cei aflati în ea.
Petre prevazuse o astfel de eventualitate, de aceea îi spuse sa se roage lui Dumnezeu ca „El" sa soseasca la vreme pentru a-l scapa din ghearele mortii. În mintea tânarului, se nascu întrebarea: cine poate fi acel „El"? dar n-avu timp sa cugete mai mult, caci la o departare de cel mult doi metri coada enorma a casalotului în agonie biciui apa cu putere.
Acum nu mai putea fi scapare. Valurile aruncau trâmbe mari de apa în barca. Aceasta se umplu repede, se apleca într-o parte, si când balena se linisti, barca se rasturna încetisor si ramase cu fundul în sus.
Tânarul întelese ca totul sa sfârsit. Daca valurile nu vor fi destul de înduratoare ca sa-i înghita de vii, ferocele animale îi vor sfâsia în bucati.
Auzi pe Petre racnind câteva cuvinte, dar nu le pricepu. Se simti prins într-un vârtej grozav stârnit de zbuciumul casalotului, apoi se cufunda în valuri.
Desi stia bine ca moartea îl pândeste, începu sa înoate din rasputeri ca sa iasa la suprafata. Se izbi de ceva imens, mare, si-si dadu seama ca era pântecele casalotului. Pipai cu bagare de seama, dar îsi trase mâna înfiorat, simtind ranile adânci din trupul uriasului si golurile lasate de dintii grozavi al narvalilor.

Muscatura unui astfel de animal trebuie sa spintece un om drept în doua.
George scoase totusi capul din apa si privi cu teama în juru-i. Deodata auzi pe Petre strigându-i:
— Iesi repede din apa, poate ca vom reusi sa ne salvam.
În acelasi moment se simti apucat de mana si tras la suprafata de Petre, care-l salta în sus si-l aseza pe spinarea casalotului mort.
— Nu prea cred sa-ti fie la îndemâna, zise credinciosul Iui prieten foarte calm, dar parca tot mai bine decât în gura dihaniilor de acolo. Pesemne ca stau sa chibzuiasca daca sa se apropie sau nu. Drept sa-ti spun, am fost eu si alte dati în situatii destul de grele, ca acuma însa niciodata. Barca noastra — adica balena — o sa se cufunde în curând si atunci ne-am dus pe copca, domnisorule. Asa ori asa... Da' parca tot mai bine sa mor înghitit de valuri ca un marinar de treaba, decât sa fiu sfâsiat de coltii lighioanelor alea afurisite.
Tânarul se uita ca fascinat la spinarile mari si negre ale narvalilor cari se învârteau mereu în jurul casalotului neînsufletit. Oare sa se fi multumit numai sa-si înlature un dusman si-acum se vor duce sa-si caute aiurea o noua prada? Ori vederea celor doi oameni calare pe spinarea victimei lor îi oprea sa o sfâsie de tot? Sau chibzuiau cum sa-i traga si pe ei de acolo?
George stia ca animalele acestea sunt de-o inteligenta remarcabila si presupunerea

aceasta din urma, nu i se parea de fel imposibila.
Vazura barca lor plutind rasturnata la câtiva metri de ei. Daca ar putea-o întoarce si ar apuca sa se urce în ea, ar fi mai la adapost decât în spinarea casalotului care mai ispitea poate pe ucigasii lui.
— Stii ce, Petre? zise deodata George. Eu sunt de parere sa încercam sa tragem încoace barca.
— Vrei sa te duci înot pâna acolo? Socot ca „ucigasii" au sa se bucure grozav sa mai schimbe nitel felul de mâncare. Aha. Uite-i ca s-au hotarât. Acum, ce-o vrea bunul Dumnezeu!
Una din bestii se desprinse din cerc si venea încet spre casalot. George vedea ca i se apropie moartea, o moarte cumplita. Apuca mâna credinciosului sau prieten si zise cu glas sugrumat:
— Petre, îti multumesc pentru tot binele pe care mi l-ai facut în viata. Vad ca a sosit clipa din urma. Poate ca-l voi revedea în curând pe tata...
— Asa ar fi trebuit sa fie, dar vezi ca nu e cum vrea omul. Ah, afurisita lighioana!
Unul din acesti „tigri" trecuse pe lânga barca de aluminium si se ranise probabil de vreun colt ascutit, caci se înfuria grozav si se repezi ca turbat la ea. O izbi cu coada, o apuca în gura si o sfarâma cu coltii în zeci de bucati. Dupa aceea porni iar spre casalotul mort si se napusti asupra lui. Izbitura fu asa de grozava încât cu greu cei doi naufragiati se putura feri sa n-alunece de pe spinarea neteda a uriasului. Narvalul se

roti iar în jurul lor, apoi se îndrepta cu si mai multa furie spre ei.
— Ura! Ura! Vine! racni deodata Petre, cu înflacarare.
George crezu un moment ca înnebunise de groaza mortii care parea de neînlaturat. În clipa urmatoare narvalul se repezi iar cu atâta putere la casalot încât trupul Iui enorm încaleca pe jumatate peste trupul plutitor al victimei sale. Tânarul nu-si putu stapâni un tipat de groaza, vazând gura enorma a monstrului deschisa, gata sa-l înghita. Se trase înfricosat îndarat, dar în aceeasi clipa îsi pierdu echilibrul si aluneca pe flancul casalotului chiar în partea unde se afla narvalul.
Deodata se auzi o detunatura. Se înclesta cu toate puterile de spinarea cadavrului si încerca sa se ridice, în timp ce ochii lui în cari lucea o scânteie de speranta cercetau cu încordare zarea.
Vazu la nici o suta de metri de el un tun mic si un om, cari pareau sa pluteasca amândoi pe undele marii. Crezu ca viseaza, dar în clipa aceea rasuna a doua detunatura si bomba trecu suierând pe lânga el.
Auzi apoi în spatele lui o bubuitura înabusita, apa începu sa clocoteasca si sa spumege in juru-i, vazu un trup negru enorm care parea ca vrea sa-l cuprinda, simti o izbitura grozava în crestet si în clipa în care îsi pierdu cunostinta, îsi mai putu da seama ca se scufunda în adânc.

III
O REVEDERE NEASTEPTATA

DOMNULE DOCTOR, domnule doctor, vino repede, uite ca se trezeste!
Glasul pe care ÎI auzea ca de la mare departare i se paru cunoscut lui George. Deschise cu anevoie ochii, îl atinti în tavanul de tabla de deasupra capului sau si ramase câtva timp nedumirit
Unde se afla oare? Trebuia doar sa se scoale devreme ca sa intre ca ucenic la lacatuserie.
Ba nu. Pornise doar cu Petre pe mare, vântul îi împinsese mereu spre nord si nimerisera in mijlocul unor bestii grozave. Îsi aducea acum bine aminte cum alunecase de pe spinarea balenei, în momentul când hidoasa „spaima a marilor" se repezea la el. Auzise însa mai înainte o detunatura, zarise un om si un tun plutind pe unde, apoi simtise o izbitura grozava la crestet.
Ideile i se încâlceau în cap. Sa fi fost vis sau aievea? Dar auzise parca adineauri glasul credinciosului sau Petre? Unde se afla acum? O umbra se apleca peste el si vazu un chip de om privindu-l cu încordare. George se gândi câteva momente, apoi zâmbi si întreba cu glas slab:
— Doctore Bertram, unde ai fost in acesti 23 doi ani? Ai disparut odata cu Petre al nostru.
— Asa, George, acum vad ca totul e în regula, raspunse cu bucurie doctorul. O sa te poti scula în curând. Afurisita lovitura ti-a dat îndracita aceea de dihanie.

— Atunci... n-am visat? murmura tânarul. Am pornit într-adevar cu Petre pe mare? Unde ne aflam acum? Cine ne-a salvat? „El" a sosit în sfârsit — dupa cum zicea Petre?
— Sst! Nu e voie sa-ti framânti atâta creierii, dragul meu, zise doctorul Bertram care îl cunostea de copil. Acum trebuie sa stai linistit si sa dormi pâna ce te vei face bine de tot. Uite, Petre ti-a facut o supa minunata, dupa ce o vei sorbi, sa faci bunatatea si sa mi te culci iar! Ai înteles?
În momentul acela aparu si Petre cu o ceasca mare în mâini si fata îi râdea de bucurie.
— Unde m-ai adus, Petre? îl întreba tânarul zâmbind. În toata viata mea de pâna acum n-am trecut prin ce-am trecut în aceste câteva zile de când ai venit sa ma iei.
— Lasa ca te-am adus eu unde trebuia, râse uriasul. Numai ca n-a prea mers cum as fi vrut si ne-au cam facut de lucru dihaniile alea. Dar nu e nimic, a trecut si asta. Ia poftim de soarbe nitica supa; o sa-ti lingi degetele, nu alta!
George sorbi înghititura dupa înghititura ce era în ceasca. ÎI cuprinse deodata o oboseala placuta; vru sa mai întrebe ceva pe Petre, dar n-apuca sa scoata un cuvânt ca ochii i se închisera si adormi adânc
Când se destepta din somn, privi uluit în juru-i. Se freca Ia ochi, se ciupi de brat ca sa se încredinteze ca e într-adevar treaz.

Se vazu de data asta într-un fotoliu de trestie, deasupra capului sau fosneau frunze de palmieri si înaintea Iui, despartita de o dunga lata de nisip, sclipea o întindere nesfârsita albastra.
Era cald, dar o adiere usoara de vânt care venea dinspre mare racorea aerul. George privi câtva timp tabloul din fata lui, se ridica apoi si se uita curios în juru-i.
Se afla într-o gradina bine îngrijita, îmbelsugata, cu vegetatie tropicala. Alei regulate, presarate cu nisip marunt si marginite de plante minunate duceau la o casa de lemn splendida, împrejmuita de o terasa circulara plina de flori.
Vazu coborând treptele o namila de om în haine kaki. Era Petre, care zarindu-l sezând în fotoliu venea fuga spre el, strigând peste umar:
— Doctore, doctore, vino ca s-a trezit.
George îi întinse mâna si-i zise zâmbind:
— Sa stii ca acum nu ma mai mir de nimic, dragul meu, chiar daca ar fi sa ma destept data viitoare Ia polul nord. De altminteri, frumoase lucruri faci dumneata cu mine când dorm, Dar ia spune, unde ne aflam acum?
— Pe „Insula Odihnei", în mijlocul Pacificului, raspunse Petre. Ce bine îmi pare ca te avem în sfârsit printre noi, domnule George! Si daca o spune doctorul ca te-ai facut bine de tot, te asteapta o mare bucurie.
Se auzira pasi si nisipul scârtâind în spatele lor. George întoarse capul si vazu pe doctorul Bertram venind spre el cu

mâna întinsa. ÎI privi adânc în ochi, apoi facu un semn de aprobare lui Petre.
— Perfect, Acum poate suporta orice emotie. Da, da, draga George, n-ai prea fost bolnav în copilarie; ici colo un cucui în frunte, ori vreo taietura la mâna sau un picior scrântit la joaca; — de data asta însa... mi-ai dat de furca si nici n-am crezut ca o sa scapi din lovitura pe care ti-a dat-o dihania aceea grozava. Ai zacut opt saptamâni de zile între viata si moarte.
— Opt saptamâni? se minuna tânarul. Si acum ma aflu în Pacific? Stii ca nu prea pricep eu cum vine asta, draga doctore. Dar cu tata ce e? Petre mi-a fagaduit în noaptea când a venit sa ma ia de-acasa ca o sa-mi dea oricâte fotografii de-ale lui voi vrea. Si — dar sa nu râzi, doctore! — am avut impresia ca tata traieste. Bertram zâmbi, îi puse mâna pe umar.
— Acum nu ma mai tem ca bucuria ti-ar putea face rau, dragul meu, îi zise el si porni repede spre casa.
Tânarul privi nedumirit în urma lui, pe când în suflat miji o speranta pe care nu cuteza sa si-o marturiseasca. Doctorul nu-i raspunsese la întrebare, ba îi vorbise chiar de o mare bucurie. Nu cumva tatal sau va fi fiind înca în viata?
Multi soldati disparusera în razboi si se înapoiasera apoi dupa ani de zile la vetrele lor.
Un tremur în tot corpul si o slabiciune în picioare nu-i îngaduira s-alerge dupa doctor ca sa afle adevarul.
Nu-l mai vazu nici pe credinciosul sau Petre care parca intrase în pamânt.

George vru sa-l strige, dar auzi pe aleea din stânga nisipul scrâsnind si vazu o silueta înalta si subtire oprindu-se lânga el. Era acelasi chip pe care îl privise ani de-a rândul pe fotografia atât de scumpa lui, dar acum chipul nu era atât de întunecat si grav, ci zâmbitor si fericit.
N-avea nici cinci ani împliniti, când tatal sau plecase pentru ultima oara si nu se mai întorsese de atunci. Si-acum, dupa treisprezece ani îl avea înaintea lui, voinic, sanatos si întinerit parca. Când acesta întinse dornic bratele spre el, George sari de la locul lui si-l cuprinse de gât.

Trecu multa vreme pâna sa-si poata stapâni emotia, apoi Farrow întreba:
— Te simti pe deplin restabilit, copilul meu?
— O, si-atât de fericit, tata! zise tânarul cu ochii scaldati în lacrimi.
— Atunci sa ne plimbam nitel prin gradina si sa-ti povestesc pe scurt pentru ce am disparut de atâtia ani si am voit sa se creada ca am murit. Poate ca o sa-ti spun lucruri cari au sa te doara adânc, caci e vorba si de mama ta, esti însa barbat si nu strica sa-ti dai seama de timpuriu câta rautate exista pe lume.
În anul 1915, pe când tu n-aveai decât doi ani, am luat în casa mea pe o ruda îndepartata a nevestei mele ca sa nu ramâna de tot singura cât voi lipsi în razboi. ÎI chema Menar. Stiuse sa faca asa ea sub pretextul unei boale pe care nimeni nu o cunostea sa fie dispensat de armata. Când sosii pe neasteptate într-

un concediu acasa, putui sa ma conving ca între el si mama ta existau relatiuni vinovate. A fost o lovitura grozava pentru mine. Totusi nu am putut face nimic, caci a doua zi trebuia sa plec fara sa am timp sa pedepsesc pe ticalos.
M-am dus imediat la un prieten avocat, i-am spus ce s-a întâmplat, am depus la el testamentul facut în favoarea ta si am plecat imediat cu submarinul meu.
Asta a fost pe la sfârsitul lunii octombrie La începutul lui noiembrie am aflat prin telegrafia fara fir ca în Germania izbucnise revolutia. Oamenii mei ma iubeau si mi-au facut atunci propunerea ca sa disparem toti pentru omenire si sa ne pierdem urma.
Femeia mea era pierduta pentru mine. L-am lasat pe Petre si pe batrânul avocat sa vegheze asupra ta. Din vestile transmise prin radio stiam ca situatia în tara se înrautatea din ce în ce. Si atunci, am lasat tot ce ne era drag în urma noastra si am pornit cu totii în lume.
Submarinul 23 pierise împreuna cu tot echipajul sau...
Mai târziu îti voi povesti ce-am patimit în acesti treisprezece ani din urma. Afla deocamdata ca ne gasim pe o insula din mijlocul Pacificului si formam un fel de stat independent La noi nu exista cearta, neîntelegere sau nesupunere. Traim cincizeci de insi, câti suntem aici, într-o armonie desavârsita.
Suntem foarte bogati, caci am descoperit comori fantastice, nevazute înca de vreun ochi omenesc, de aceea putem trai dupa bunul nostru plac.

Pornim adesea în calatorii lungi, cutrierând marile si trecem de multe ori prin peripetii destul de interesante, desi primejdioase. Avem deseori prilejul sa venim în ajutorul semenilor nostri; pe multi i-am salvat de la moarte, de aceea ni s-a dus vestea în toata lumea, si deoarece calatorim în submarin, ne-au poreclit „Piratii submarinului".
Prin telegrafia fara fir am fost mereu la curent cu ce se petrece si când am aflat ca Menar te-a luat de la carte si vrea sa te dea la meserie, am hotarât sa te scapam din ghearele lui.
Ma aflam cu vasul meu aproape de port si credeam ca în câteva ceasuri te voi avea pe bord, dar s-a stârnit furtuna aceea grozava care v-a împins în larg. De abia dupa câteva zile, când marea s-a linistit, am dat de voi asediati de monstrii aceia grozavi.
Pe cel mai feroce l-a ucis cu o bomba tunarul nostru, apucase însa, sa-ti dea o lovitura atât de grozava în cap încât te-ai rostogolit în apa. Noroc ca Petre a putut sa te salveze la timp, dar multa vreme am crezut ca nu vei scapa cu viata. Esti însa din neamul Farrowilor si nu ne prapadim noi cu una cu doua. Si-acum, vei ramâne aici pe insula, dragul tatei, pâna ce te vei întrema, pe urma vom vedea noi ce mai e de facut. Îti poli alege orice cariera vrei, caci suntem foarte bogati; atât de bogati cât nici nu-ti poti tu închipui. Sau, daca nu vrei sa studiezi mai departe, n-ai decât sa stai linistit cu mâinile în sân fiindca avem din ce trai, slava Domnului!

— Tata, se ruga George cu înflacarare, ia-ma pe submarinul tau. Vreau sa ma fac marinar ca si tine. Toti barbatii din neamul nostru n-au cunoscut alta meserie.
— Bine. dragul meu, sunt foarte bucuros de hotarârea ta. Vei învata mestesugul chiar de la mine, apoi vei da undeva examenul care se cere. Si-acum, haidem în casa. Ca tot ce am, îti va ramâne si ea tot tie dupa moartea mea.
Pornira amândoi brat la brat, fericiti ca se afla iar împreuna dupa atâta amar de ani.
În prag îi astepta Petre care racni un ordin în spatele lui, apoi disparu înauntru. Dar în urma aparu iar pe terasa, aducând o farfuria pe care fumega, un peste minunat.
— Si mi-e o foamei facu George când vazu masa pusa. Cred ca o sa manânc si pentru ce n-am mâncat atâta vreme,
— Lasa ca de asta o sa aiba Petre grija, fii pe pace, zise capitanul râzând.
Dupa ce mâncara, Farrow îsi duse feciorul sa viziteze insula. Acesta se minuna de ce vedea. În afara de casa capitanului, se mai aflau înca douazeci de cladiri în cari locuiau parte marinarii holtei, parte cel însurati cu familiile lor, caci unii din ei îsi adusesera si nevestele de acasa sau se casatorisera în urma.
Pe lânga locuinte se facusera ateliere în cari se fabricau lucrurile trebuincioase pentru gospodarii sau pentru munca de pe insula.
George descoperea mereu lucruri noi cari îI puneau în mare mirare. Vedea ogoare

pentru cereale, teascuri pentru struguri si fructe, abator pentru taierea vitelor si afumatoare pentru conservarea carnurilor trebuincioase Ia o calatorie mai îndelungata; pe urma un mare laborator în care stapânea, în afara de doctorul Bertram, artileristul Briko, însarcinat cu fabricarea granatelor si a gloantelor submarinului.
Era într-adevar un stat în miniatura — cum spusese capitanul — si tânarul se uita cu admiratie la tatal sau care înfaptuise o astfel de minune.
— Tata, zise el deodata, insula aceasta n-a fost descoperita de nici un alt vapor pana acuma?
— Nu, dragul meu, ne gasim pe un Atol de o întindere exceptional de mare. La o departare de aproape trei kilometri e împrejmuita de un cerc de stânci si gherdapuri atât de dese încât nici o barca nu poate trece printre ele. Exista o singura intrare pe care am gasit-o întâmplator, dupa o îndelungata cautare. E un tunel lung tocmai deasupra fundului marii si atât de îngust încât de abia poate trece submarinul. Vezi deci si tu ca ne aflam aici în deplina siguranta. Si-apoi, avem destule mijloace sa respingem o vizita care nu ne-ar fi pe plac.
Deodata se pomenira cu Petre care se apropia codindu-se.
— Ce e, Petre, de esti asa de posomorât? Nu cumva s-a întâmplat ceva? Îl întreba capitanul.
— Mie nu, domnule capitan, mormai uriasul, dar tare mi-e ciuda pe mine ca

nu sunt un vânator. „El" ne da iar târcoale.
Farrow încrunta sprâncenele.
— De unde stii? L-ai vazut tu?
— Pe el nu, doar ramasitele victimei lui. Acu ne-a luat afurisitul, vitelul acela negru. N-o sa treaca mult si o sa ne ia iar, pe vreunul din putinii malaiezi pe cari i-am adus pe insula.
— E caraghios, zau asa! Suntem cincizeci de insi, oameni cari am fost toti în razboi, înconjurati mereu de cele mai grozave primejdii fara sa stim ce e frica si de doi ani de zile nu putem pune mâna pe un dobitoc de animal.
— O fi, domnule capitan, dar vezi ca animalul nu e chiar asa de dobitoc, facu Petre scarpinându-se în cap. Poate ca nu e dobitoc de fel daca o fi cum spune timonierul, anume ca animalul nu e altul decât batrânul casier.
Capitanul râse cu hohote, apoi se încrunta si zise cu ciuda:
— Mai Petre, mai, de nu te-as sti ce bun esti la suflet si cât îmi esti de credincios, m-as face foc pe tine. Nu cumva crezi si tu prostiile neghiobului acela? Sa-ti fie rusine, om în toata firea!
— Pai... zic si eu cum am auzit si parca îmi vine sa cred ca e asa. Ceva tot o fi adevarat. Cum sa se potriveasca sa se iveasca afurisitul asta da „Satan", tocmai când a murit casierul? Si apoi...
Petre înalta din umeri si facu o mutra ca si când n-ar fi vrut sa spuna tot ce stia. George se uita la ei uluit. Ce fel de diavol sa fie asta care, dupa parerea marinarilor, era un batrân casier care

mânca vitei negri si malaiezi? Ciudata faptura, zau asa!
Capitanul Farrow vazu uimirea fiului sau, râse cu pofta si zise batându-l pe umar:
— Saracul de tine! Vad ca te-ai zapacit de tot! Si totusi, ceea ce ai auzit nu e o gluma. Acum doi ani, începu el de asta data foarte serios, a murit un batrân casier pe care îl aveam pe bord. Dintre toti oamenii mei, el a fost singurul care a voit sa se întoarca acasa, dar nu s-a îndurat sa se desparta de noi. Era un om ciudat, cam tacanit, si marinarii au mai si exagerat parerea pe care o aveau despre el sustinând ca ar fi în legatura cu diavolul.
Seels — asa îl chema pe batrân — stia, ce e drept, mai mult decât altii si se îndeletnicea cu spiritism, hipnotism si alte stiinte oculte cari impresionau foarte mult pe superstitiosi. Moartea lui a fost într-adevar înconjurata de mister. A fost gasit cu fata grozav de schimonosita si doctorul nostru n-a putut stabili cauza mortii. Tot atât de misterios e si testamentul pe care l-a lasat. O sa-ti spun eu altadata ce e cu acest testament.
În noaptea mortii lui, mi-a fugit Satan, un tigru pe care mi-l daruise un print indian într-una din calatoriile mele. De-atunci tigrul se tine tot prin partea de nord a insulei unde se afla o jungla deasa care se întinde pâna aproape de locuintele noastre. Satan a ucis în anul acesta, în afara de o multime de vitei, trei malaiezi pe cari îi întrebuintam pe plantatiile de ceai. Vad si eu acum ca

trebuie sa facem o vânatoare serioasa ca sa ne scapam de el si sa se linisteasca populatia insulei.
— Stii ca mie mi se pare caraghios atâta vâlva pentru uciderea unui tigru într-o întindere atât de redusa? N-aveati decât sa dati foc junglei si se ispravea repede cu Satan al vostru. N-ati încercat niciodata sa împuscati pe acest musafir nepoftit?
— Ba da, dar... n-am fost probabil destul de energici, raspunse, codindu-se putin, capitanul.
— De ce nu-i spui domnului George, ce al dracului de siret e Satan? se amesteca Petre în vorba. Trebuie sa stie si dumnealui sa se fereasca de fiara si sa nu se avânte pe înserat singur în jungla ca sa nu pateasca, Doamne fereste ce-a patit domnul doctor anul trecut.
— Prostii! facu suparat capitanul. A fost o simpla întâmplare pe care Plundow si Jan Brike, superstitiosi ca niste babe, au înflorit-o pe cât au putut. Doctorul Bertram a fost singur de vina. Cine l-a pus sa plece noaptea dupa licurici?
— Te rog. tata, spune-mi si mie cum a fost, se ruga George. E tigrul într-adevar atât de viclean?
— Trebuie sa recunosc si eu ca Satan e de o inteligenta neobisnuita, marturisi capitanul. Probabil datorita faptului ca a fost mai multa vreme în captivitate si printul indian care mi l-a daruit s-a ocupat mult cu dresarea lui. Rindow si Brande, ofiterii mei, au încercat sa-l ucida prin surprindere, dar Satan le-a dejucat planul. A stat toata noaptea în

preajma lor, dar nu l-au putut zari si de abia Ia ziua s-a ascuns iar în bârlogul lui.
— Bine, bine, dar tot nu mi-ai spus ce-a patit doctorul,- starui George, curios sa afle ce mai facuse acest „Satan" atât de destept.
— Uite cum a fost, începu Farrow. Doctorul Bertram vazu pe fereastra doi licurici lucind prin întunerec într-o tufa, Ia vreo cincizeci de metri de el. Desi stia ca e primejdios sa iesi noaptea din casa atâta timp cât tigrul se afla în libertate, dadu la o parte pervazul cu reteaua de sârma de la fereastra si sari afara. N-avea nici o arma la el si în mâna tinea doar un pahar în care voia sa puna licuricii dupa ce îi va îi prins.
Capitanul îsi curma brusc vorba si se uita îngrijorat spre jungla. Auzise ragetul tigrului atât de aproape ca si când s-ar fi aflat chiar la marginea junglei.
— Uite-l... colo... lânga palmier... striga George. înfricosat, si arata cu mâna spre copac.
Vazuse capul enorm al unui tigru aparând dintr-un tufis. Ochii lui luceau sinistru privind la fapturile omenesti din fata lui; parea ca sta sa chibzuiasca daca sa se repeada sau nu la ele.
Petre scoase repede din buzunar revolverul sau automat, dar Satan stia pesemne ce înseamna miscarea pe care o facuse marinarul, caci disparu ca fulgerul în tufis si scoase un raget care parea mai mult un râs batjocoritor, apoi nu se mai auzi nimic.
— Ei, acum vazusi si dumneata, domnule capitan? zise Petre înfuriat. Afurisitul îsi

bate joc de noi si ma prind pe ce vrei ca poftise la domnul George al nostru, caci numai la el se uita.
Tânarul avusese si el aceeasi impresie. Simti un fior în spate, dar se stapâni si raspunse râzând:
— Ce tot spui, Petre? Nu cumva crezi ca va cunoaste pe toti si a vazut ca sunt strain aici?
— Sa stii ca asa e, domnule George. Pe noi ne cunoaste de pe când era în captivitate. Eu atâta îti spun: fereste-te de el ca nu e de gluma.
— Bine, asa o sa fac, râse tânarul, dar spune, rogu-te, tata, ce-a mai fost cu doctorul.
Capitanul se mai uita odata îngrijorat spre tufis, pe urma zise foarte serios:
— Trebuie neaparat sa ucidem fiara. Voi organiza chiar mâine o vânatoare care sa ne scape de primejdia ce ne ameninta pe toti câti suntem In insula. Acum sa-ti povestesc mai departe ce i s-a întâmplat doctorului. Îti spuneam ca a sarit pe fereastra si s-a îndreptat cu paharul în mâna spre tufis ca sa prinda pe cei doi licurici. Dar când fu numai la cinci metri de tufe vazu ceva care-l facu sa-i înghete sângele în vine. Licuricii veneau spre ei. Erau ochii scânteietori ai tigrului care statuse pâna atunci ascuns acolo. Bertram ramase înlemnit. Era complet dezarmat si Satan la doi metri de el. Îti poti închipui groaza lui. Astepta din secunda în secunda ca fiara sa se napusteasca asupra lui, dar Satan statea foarte linistit si-l privea tinta. Salvarea doctorului se datoreste numai lui Petre

care tocmai trecea pe acolo cu Jan Brike. Bertram ne povestea ca la auzul glasului lor tigrul începu sa se agite, se uita nelinistit în juru-i, îsi mai arunca odata ochii la el, pe urma pieri în tufis.
— Domnule capitan, doctorul nostru a tamaduit odata pe Satan de o rana adânca pe care o avea în pulpa, de aceea nu i-a facut nimic. Si când mi-a auzit glasul a luat-o la fuga fiindca stie ca sunt întotdeauna înarmat si ma cunoaste de bun tintas, zise foarte serios Petre.
— Aha, iar desteptaciunea Iui Satan! râse capitanul. Dar fac prinsoare ca toata aceasta n-o sa-i foloseasca la nimic, caci mâine îl împuscam cu siguranta.
— E siret, mormai Petre, nu se lasa fugarit, ocoleste capcana si piere ca în pamânt când vede un om cu arma în mâna. Ia auziti, a înteles ce-am vorbiti!
Se auzi într-adevar, la o mica departare de ei, un sforait mânios. Era Satan. George tresari, dar capitanul zise zâmbind:
— Ai întâmpinat cam multe pâna s-ajungi la mine, dragul meu baiat, si se pare ca tot nu s-a sfârsit înca. Fii însa fara grija, o sa caut eu sa te scap repede de fiara asta primejdioasa.
— O, mie nu mi-e frica de ea; ia-ma, te rog, si pe mine mâine la vânatoare ca sa vad cum îl împuscati pe acest Satan grozav.
— De, stiu si eu! facu îngândurat capitanul, dar ochii lui priveau cu mândrie la fiul sau atât de curajos. Acum sa intram in casa. Am hoinarit toata dupa-amiaza si tu esti înca în

convalescenta, baiatule. De altfel începe sa se însereze. Mai putem sta nitel de vorba pe terasa.
Pornira, el si George, spre casa. În urma lor se auzi iar sforaitul lui Satan. De data aceasta parea mai mult batjocoritor decât mânios.
Petre facu repede o cruce si se uita lung în urma lor.
— Hm... tigrul a auzit ca vor sa-l ucida... trebuie sa fiu cu mare luare-aminte, mormai el îngrijat.

IV
O NOAPTE DE GROAZA

GASIRA PE DOCTOR asteptându-i pe terasa. ÎI certa pe George, desi cu blândete, ca se obosise prea mult cu atâta plimbare, dar zâmbi multumit, vazând ca tânarul parea voios si satisfacut.
— Ce sa-i faci! Neamul Farrowilor... zise el râzând. Parca n-a fost bolnav de când lumea. Pesemne ca bucuria revederii a facut minuni. Si-acum, hai sa desfundam o sticla de vin vechi.
Mâncara cu pofta, mai statura vreo jumatate de ceas de vorba, pe urma George simti ca-l pridideste somnul. Doctorul baga de seama si-l trimise la culcare.
Camera lui George avea o fereastra mare care raspundea în interiorul insulei. Acum era deschisa, dar înauntru avea un pervaz cu o retea de sârma ca sa nu patrunda insectele, lasând în acelasi timp aerul sa circule în voie.

În fata ferestrei se afla un tapsan mare în mijlocul caruia crescuse o tufa deasa de hibiscus cu frunza rosie.
George statu câteva momente la fereastra si privi cu placere la tufa luminata de luna. O clipa i se paru ca zareste o umbra alaturi de ea si ca doi ochi de foc, lucesc sinistru în noapte. Se înfiora. Nu cumva îl pândea iar vreo nenorocire? Sa fie el pururi urmarit de primejdii?
Încerca sa-si întoarca privirile în alta parte, dar o putere magica îl atragea iar spre tufa.
Deodata izbucni într-u râs cu hohote. Ochii aceia scânteietori nu erau decât niste licurici cari zburau acum în zig-zag spre vârful tufei.
Tot râzând, George se dezbraca fara sa mal aprinda electricitatea, caci luna lumina îndeajuns camera, si se culca. Fara sa-si dea seama de ce, îsi aduse în clipa aceea aminte ca nu mai vazuse revolverul pe care-l avea de la tatal sau, din momentul când alunecase în apa de pe spinarea balenei. Se dadu jos din pat si se îndrepta spre terasa unde credea ca-l va gasi înca pe capitan. Acosta însa îsi conducea musafirul prin gradina care se prelungea pâna Ia tarmul marii. Se auzeau deslusit glasurile. Stia ca locuinta doctorului era numai la vreo cincizeci de metri de gradina, asa ca tatal sau se va întoarce repede — îsi zicea el.
Vroia sa-i astepte aici ca sa-i întrebe ce se facuse cu revolverul. Daca nici el nu stia, atunci nu se putea sa nu stie Petre, fiindca el îl scosese din apa.

Ce om de treaba si ce sluga credincioasa, gândea George. Chiar si în copilarie îl salvase de multe ori de la moarte când fusese de-atâtea ori gata sa se înece, dar cea ce facuse acum în urma era într-adevar o fapta de erou. Îi povestise tatal sau toate peripetiile, caci Petre, modest cum era, nu s-ar fi laudat nici sa-l tai, cu fapta lui. Când vazuse ca narvalul lovit de bomba se zbatea de moarte si biciuia cu furie apa, se lasa afund si-l scosese pe tânarul lui stapân din mare. În momentul acela un alt narval, tot atât de grozav ca si celalalt, venea înfuriat spre ei. Dar nu degeaba era Brike, tunarul submarinului, renumit ca unul din cei mai buni ochitori din marina; ca fulgerul pricepu primejdia si slobozi o bomba care se înfipse drept în coasta animalului. Si pe când acesta se zbatea cu turbare, Petre ridicase pe George pe spinarea casalotului mort, care începea sa se lase afund, si se tinu si el bine pâna ce submarinul veni sa-i ia de acolo...

Tânarul se rezemase acum de pervazul usii care dadea pe terasa si privea pierdut în gânduri la întinsul nesfârsit al apei ale carei unde sclipeau în mii si milioane de stropi în bataia razelor de luna.

Ce frumos era pe insula aceasta, adevarata insula a odihnei, cum o numise pe drept tatal sau. Cu câta usurinta va putea el studia, în linistea care-l înconjura, ca sa faca placere singurei fiinte de pe lume pe care o iubea din tot sufletul lui. Va cauta sa dovedeasca acestor oameni viteji, cari îsi

creasera aici un adevarat stat organizat, ca poate fi si el de folos si ca singurul merit de-a fi fiul capitanului nu era de ajuns.
Rasufla adânc dupa ce lua aceasta hotarâre.
Stia ca si-o va si împlini cu prisosinta. ÎI cuprinse deodata dorinta sa alerge înaintea tatalui sau pentru a-i spune si lui vestea cea buna.
Dar de abia apuca sa faca un pas si ramase ca împietrit in loc. La ultima treapta a scarii care ducea pe terasa, la cel mult zece metri de el, aparu un trup enorm. Si iarasi vazu George ochii aceia de foc cari îl privisera atât de fioros din desisul tufei de hibiscus. Dar acum nu mai crezu ca sunt doi licurici cari se hârjonesc, ci îsi dete seama ca sunt ochii celei mai grozave fiare, din ghearele careia nu mai e scapare.
„Satan"... îsi zise el cutremurându-se. Acesta era tigrul acela despre care marinarii închipuisera legenda casierului mort.
Înfricosatoarea fiara statea nemiscata si-l privea neclintit. George simtea cum inima îi zvâcnea sa-i sparga pieptul. Nu cuteza sa faca o miscare ca sa nu întarâte fiara.
Citise foarte mult despre aceste animale feroce si stia ca se tem de om când îl vad, ca acestuia nu-i e frica de ele si sta nemiscat.
Acum însa era altceva. Era întuneric si Satan pornise în cautarea pradei. Si-apoi, tigrul mai ucisese pâna acum trei malaiezi si cunostea gustul carnii de om.

Tânarul nu stia ce sa faca. Fel de fel de planuri îi se încrucisau in creier; auzi deodata glasul tatalui sau, care îsi lua ramas bun de la doctor.
Daca venea acum, cadea cu siguranta în ghearele lui Satan. George nu mai statu pe gânduri. Cu o miscare repede ca fulgerul sari îndarat si trânti usa coridorului dupa el. Era si timpul, caci în clipa urmatoare tigrul se napusti ca turbat spre usa si se izbi cu toata puterea de ea.
Din fericire, usa era de lemn tare de tek, asa ca nu o putu sparge. Tigrul scoase un raget de furie si începu sa zgârie cu ghearele lemnul.
Dar George nu se sinchisi de asta. Stia ca nu e nici un moment de pierdut, tatal sau era în mare primejdie, trebuia cu orice pret sa-l previi. Deschise repede prima usa si intra în camera capitanului. Vru sa alerge la fereastra care da în gradina, si în trecere zari revolverul sau pe birou. Puse mâna pe el si se repezi la fereastra. Geamurile erau si aici deschise si fereastra prevazuta cu sârma.
— Tata, tata! începu el sa strige din toate puterile. îndarat, nu te apropia... tigrul e pe terasa... fugi... alearga dupa ajutor...
În clipa urmatoare sari însa speriat îndarat, caci în fata Iui vazu un cap grozav, cu ochii scânteietori si auzi sforaitul tigrului care venea acum dupa glas. Ghearele fiarei se înfipsera adânc în reteaua de sârma care se rupse în câteva locuri. Dar George apucase sa traga doua gloante în gura cascata a tigrului. Învatase de copil sa mânuiasca arma si

stia ca gloantele nu dadusera gres, erau însa de prea mic calibru ca sa ucida fiara. Instinctiv tânarul alerga la usa si iesi pe coridor. În timp ce închidea usa în urma lui, auzi ragetul grozav al tigrului care sfâsia cu ghearele pervazul de sârma si peste putin izbitura puternica, a trupului urias lovindu-se de lemnul usii.
Aceasta nu era de lemn atât de tare ca aceea a coridorului si vazu cum tandarite sar în toate partile. În curând usa va fi sfarâmata si fiara se va napusti asupra lui si-l va sfâsia.
Cu o prezenta da spirit pe care ti-o da numai o mare primejdie, George trase iar doua gloante în clipa când usa se cutremura de izbitura puternica a tigrului. Un raget înfiorator al fiarei îi dovedea ca gloantele nu-si gresisera nici de asta data tinta.
Acum nu mai avea decât doua gloante în revolver si în clipa urmatoare tigrul va fi sfarâmat de tot usa si se va napusti asupra lui.
În timp ce-i fulgera gândul acesta prin minte se repezi în camera si încuia usa în urma lui. Stia totusi ca nici aici nu se afla în siguranta, caci fiara atâtata îi va gasi urma. Smulse pervazul cu reteaua de sârma de la fereastra si pe când usa biroului capitanului cadea trosnind la pamânt, sari pe terasa.
Nici aici nu se putea sa nu-l gaseasca tigrul, stia el bine, dar alta scapare nu era. Se sui pe balustrada, se apleca peste ea si privi în sus. Vazu cu bucurie ca nu-i va fi greu sa se urce pe acoperisul

„bungalow"-uIui De jos, îi va fi cu neputinta tigrului sa se catere dupa el.
Când sa traga sus picioarele, îsi aduse aminte ca mai avea doua gloante în revolver. Cu cât îl va rani mai greu pe Satan, cu atât va putea fi ucis mai lesne si primejdia va fi mat mica pentru capitan
În vreme ce chibzuia asa, se apleca peste streasina, de unde se vedea foarte bine în camera
Ridica repede revolverul ca sa poata trage când va veni momentul. Auzi usa camerei Iui pârâind sub loviturile grozave ale fiarei înfuriate de noua piedica pe care o întâlnea în cale, apoi usa sari din balamale si cazu sfarâmata la pamânt. Tigrul se învârti de câteva ori pufaind prin camera, adulmeca aerul, apoi ridica ochii lui de foc spre George si se pregati sa sara asupra lui.
În clipa aceea, George descarca arma. Îsi trase picioarele în sus si facu vreo câtiva pasi pe acoperisul neted si alunecos. Dar deodata inima i se opri în loc de spaima, vazând cum fiara se lasase jos în gradina, apoi zarindu-si prada se repezise ca nebuna si dintr-un salt grozav ajunse pe acoperis. Simti respiratia fierbinte si împutita a monstrului care îl privea scotând ragete de turbare.
Aproape în mod mecanic George ridica revolverul si tinti capul enorm al tigrului. De asta-data nimerise în plin, caci fiara se rostogoli cu un raget grozav de pe acoperis si cazu cu o bufnitura la pamânt.

George rasufla usurat. Descarcase ultimul glont pe care-l mai avea.
Deodata se auzira jos doua detunaturi de pusca, urmate de horcaielile tigrului.
George se apropia, cu bagare de seama, de marginea acoperisului si privi în jos.
Satan zacea nemiscat lânga terasa si de pe una din alei venea Petre cu o pusca în mâna.
Deodata animalul urias gemu si se întinse cât era de lung, iar Petre, lasând în jos pusca, striga lui George, cu glasul emotionat:
— Bravo, baiatule, halal sa-ti fie! Se cunoaste ca esti din neamul Farrowilor. Nu prea cred sa-ti fi fost Ia îndemâna, când te-ai pomenit cu afurisita asta de fiara în spate. Am cam banuit eu ceva când am auzit-o aseara dând târcoale pe-aici. M-am pus la pânda, dar dihania mi-a tras clapa. Stia a dracului ce înseamna si la ce slujeste o pusca. Uite, d-le capitan, pe Satan al nostru care ne-a dat de furca doi ani de zile. Si cine crezi ca l-a rapus? Feciorul d-tale, domnul George. Eu i-am mai tras vreo doua gloante pe deasupra, macar ca-i ajungeau alea date de el.
Capitanul privi, clatinând capul, trupul acela enorm de la picioarele lui, apoi ridica ochii spre acoperis.
— Da-te jos, copilul meu. Prin fapta ta ai dovedit ca esti barbat în toata firea. Al salvat viata tatalui tau primejduind-o pe a ta.
Tânarul sari sprinten de pe acoperis si cazu Ia pieptul tatalui sau.

Împuscaturile si ragetele tigrului fusesera auzite de toti si acum marinarii alergau din toate partile sa vada ce s-a întâmplat.
Petre le povesti amanuntit vitejia tânarului, îndemnând Ia urma pe cei de fata sa strige toti într-un glas: „Traiasca!", ceea ce acestia facura din toata inima.
Capitanul le multumi în cuvinte calduroase, atât în numele lui cât si în al fiului sau, apoi intrara amândoi în casa, pe când Petre cu înca doi marinari ramasera sa jupoaie pielea lui Satan pentru a o da lui George.

V
UN TESTAMENT CIUDAT

DOCTORE, zise a doua zi, foarte grav, capitanul, lui Bertram, am facut azi dis-de-dimineata o plimbare prin insula si m-am întâlnit cu Petre care se pregatea sa tabaceasca, pielea tigrului. Cred ca stii ca omul acesta îmi e foarte credincios si dragostea pe care o are pentru mine se rasfrânge într-o mare masura si asupra fiului meu.
Stii de asemenea ca omul acesta e superstitios ca toti marinarii, de altfel. S-a apucat înca de ieri sa tot îndruge verzi si uscate despre Satan si sa pomeneasca despre prostia pe care o sustine mortis Plundow, timonierul meu, cum ca în trupul tigrului s-ar fi reîncarnat sufletul batrânului casier Seels.
Am râs, bine-înteles, de palavrele lui, totusi cred ca Petre se astepta la vizita

tigrului caci statea la pânda. Dar Satan, siret cum îl stii ca era, l-a tras pe sfoara.
Ce crezi ca-mi spune Petre azi dimineata? Ca Seels le-a marturisit, lui si lui Jan Brike, înainte de moarte, pe cine si-a ales de mostenitor. Cunosti si d-ta ciudatele cuvinte lasate pe un biletel alaturi de scrisoare
Si Petre staruia sa ma faca sa cred ca mostenitorul ales de casier nu ar fi altul decât George al meu. Ei, ce spui de toata comedia asta, doctore?
— Ca Petre are deplina dreptate, zise cu însufletire Bertram. Stai ca ma duc s-aduc biletul. Mai Georgica mai, sa stii ca te-asteapta un mare noroc.
Sprinten ca un tinerel, doctorul sari treptele terasei si porni în fuga spre locuinta lui. George se uita uluit la tatal sau si întreba:
— Cum se poate ca batrânul sa ma fi lasat mostenitor când nici nu ma cunostea?
— Asa e, dragul tatii, nu te cunostea, raspunse capitanul îngândurat, dar poate ca într-o privinta au si marinarii astia dreptate sa atribui Iui Seels oarecari puteri supranaturale. De altminteri, batrânul se îndeletnicea foarte mult cu spiritismul.
Si pare sa te fi cunoscut, desi nu te vazuse niciodata — cel putin asa reiese din rândurile lasate de el, în care hotarâse într-un chip foarte ciudat sa te lase mostenitorul lui. Pâna si Petre, care nu e prea destept din fire, a bagat de seama. E ceva... cum sa-ti spun... într-

adevar bizar, de care nu ma pot dumiri de fel.
Dar stai ca o sa afli numaidecât, uite ca se întoarce si doctorul.
George fu cuprins de o neliniste neînteleasa. Cum se putea sa-l fi cunoscut raposatul, când nu-l vazuse niciodata la fata? Sa existe într-adevar taine pe cari numai oamenii înzestrati cu anumite calitati sa le priceapa?
Se uita cu sfiala la scrisoarea adusa de doctor si pe care acesta o despatura cu bagare de seama.
— Ia bine aminte, dragul meu, zise doctorul, grav, la ce scrie în scrisoare si spune-ne pe urma ce parere ai despre cele ce vei afla.
Încet, prea încet, pentru nerabdarea tânarului — doctorul îsi sorbi restul de cafea din ceasca, tusi, apoi începu:

„Simtindu-ma Ia sfârsitul vietii mele, hotarasc urmatoarele:
Mostenitorul meu va fi acela care, desi în vârsta frageda, a trecut prin primejdii serioase, va lupta împotriva unui vrajmas mai vârstnic si viclean si va birui un diavol. Va primi scrisoarea pecetluita în care îi voi fi descris locul unde se afla mostenirea.
Ca s-ajunga pâna acolo, trebuie sa aiba toate însusirile stabilite de mine. Sa dea Dumnezeu sa aiba parte de cele lasate lui de un om batrân pe pragul mortii, pe care semenii lui nu l-au înteles în timpul vietii.

M. SEELS
Insula Odihnei".

Doctorul Bertram împaturi la loc scrisoarea si se uita întrebator Ia George.
— Ei, ce zici, baiatule? Asa e ca ti se potriveste de minune ce zice mosul în scrisoare?
— Bine, bine, aventuri primejdioase am avut eu destule pâna acum, raspunse el râzând, dar nu cunosc nici un dusman mai în vârsta si viclean si n-am biruit înca nici un diavol.
— Si cu toate acestea asa e, dragul meu. Dusmanul despre care vorbeste raposatul Seels e tatal d-tale vitreg, avocatul Mensr si pe diavol l-ai biruit noaptea trecuta, caci tigrul a fost un adevarat „Satan".
— Daca încerci sa ti le explici astfel, atunci se potriveste într-adevar, raspunse tânarul impresionat. Tu ce zici, tata?
— Eu nu pot sa spun nimic, dragul meu, deoarece, ca parintele tau, sunt interesat în cauza. Propun însa sa facem un consiliu, adica s-adunam pe toti camarazii nostri si sa-i lasam sa hotarasca ei. Poate ca se mai gaseste si altcineva în insula care sa întruneasca însusirile si conditiile puse de batrân.
Cel mai tânar dintre toti are 33 de ani împliniti, asa ca nu se poate vorbi de vârsta frageda, raspunse scurt doctorul. Dar propunerea d-tale e buna, capitane. Dupa o hotarâre unanima nu mai poate protesta nimeni pe urma.
— A, uite pe Petre si Brike. Vin încoace. Oare de ce-or fi atât de gravi amândoi? Sa speram ca nu s-a întâmplat vreo nenorocire, zise capitanul îngrijat.
Cei doi marinari urcara, codindu-se treptele terasei, salutara militareste si

Petre începu:
— Domnule capitan, e vorba de testamentul batrânului Seels. Camarazii au venit la mine sa-mi atraga atentia ca domnul George, fiul dv., întruneste toate conditiile puse în testament de batrân. Acum camarazii s-au adunat pe tapsanul de lânga tufa de hibicus, unde a murit aseara tigrul si va roaga sa poftiti acolo împreuna cu domnul George ca sa auziti si dv. parerea lor.
— Cu placere, dragul meu, raspunse Farrow cu amabilitate. Tocmai hotarâsem si noi sa adunam pe camarazi ca sa vedem ce spun si ei. Îmi pare deci cu atât mai bine ca ideea a pornit mai întâi de la ei. Sa mergem, George, poate ca momentul acesta va însemna ceva important în viata ta.
Tânarul era ca ametit. Coincidenta ca i se potriveau atât de bine conditiunile puse de batrân în testament i se parea cât se poate de stranie. Sa fi prevazut într-adevar batrânul înaintea mortii lui, soarta ce astepta pe tânarul pe care nu-l vazuse niciodata? Oare ce anume lucruri nestiute de nimeni vor fi aratate în testament?
Pornira cu totii spre tapsan. Echipajul submarinului statea asezat în rând ca la parada, nici unul din marinari nu lipsea. La apropierea capitanului salutara toti militareste.
Petre ruga pe capitan sa-i dea voie sa vorbeasca el, apoi se întoarse spre marinari si începu:
— Camarazi! Va rog sa recunoasteti cu totii ca nu am cautat sa va influentez

întru nimic si ca parerea voastra sincera e ca George Farrow, fiul capitanului nostru prea iubit, e persoana hotarâta în testament ca mostenitoare a raposatului casier Seels.
Marinarii iesira unul câte unul din rând si jurara ca sunt încredintati dupa anumite indicatii, ca tânarul George Farrow e persoana hotarâta în testament de Seels.
Doctorul Bertram întinse lui George plicul pecetluit si zise grav:
— Poftim, George. Ai aici mostenirea unui om original pe care nu l-ai cunoscut si nici el pe d-ta si care totusi te-a socotit vrednic de ea. Sa dea Dumnezeu sa-ti aduca noroc în viata — ceea ce îti doresc din toata inima.
Un simtamânt ciudat îl facea parca pe tânar sa refuze, dar vazu ochii acestor cincizeci de insi atintiti asupra-i, si-i fu parca rusine de slabiciunea lui. Întinse mâna, lua plicul, se întoarse apoi spre marinari si le zise cu glas tremurat:
— Va multumesc ca m-ati ales pe mine drept mostenitor al casierului Seels. Banuiesc însa ca testamentul va priveste si pe voi, si eu sunt poate numai executorul lui. Va rog deci sa ascultati ce scrie în scrisoare.
Cu aceste cuvinte, George rupse plicul si scoase din el o foaie de hârtie. Vazu pe una din parti un desen ciudat, iar pe cealalta urmatoarele rânduri:

„Mostenitorul meu,
Nu te cunosc si nici tu pe mine si totusi suntem aliati. Tu vei ridica comoara pe

care ti-o las, cu ajutorul câtorva oameni viteji pe care îi vei rasplati dupa cum vei crede de cuviinta. Cauta pe harta pe „Satan"; în gura lui vei gasi comoara lasata de mine. Dar fereste-ti inima si mintea când o vei vedea!
Daca esti într-adevar asa dupa cum te vede spiritul meu, te vei bucura de cele ce-ti las, desi vei întâmpina multe pâna sa ajungi la comoara. Daci nu, mostenirea mea ti-ar putea aduce moartea.
Hotaraste-te. Renunti la mostenire? Atunci distruge aceste rânduri ca sa nu vada nici un ochi omenesc ceea ce am vazut eu si ce era cât p-aci sa-mi ia mintile.
M. SEELS".

George clatina îngândurat capul si zise, întinzând tatalui sau testamentul:
— Bine înteles ca primesc. Zice ca voi lua comoara cu ajutorul unor oameni curajosi pe cari sa-i rasplatesc pe urma. Cu siguranta ca e vorba de marinarii tai. N-am dreptul sa-i lipsesc de o mare rasplata. Citeste, te rog, cu glas tare, ce scrie aici, pe urma vom hotarî împreuna daca trebuie sau nu sa scoatem comoara din gura lui „Satan".
Dupa ce capitanul citi s-auda toti continutul scrisoarei, marinarii primira fara cea mai mica sovaire, ba zorira chiar sa plece cât mai repede în cautarea acelui „Satan" despre care se vorbea în testament.
— Bine, vom pleca peste trei zile, hotarî capitanul. Pâna atunci trebuie sa ne

sfatuim cum si unde putem da de acel „Satan". Aici pe harta e indicata India orientala si insulele neerlandeze de cari nu suntem departe. Acum e vorba sa descoperim pe „Satan". Nu gasesc însa nimic dupa ce sa ma pot orienta.
— Capitane, zise Petre cu oarecare codeala, poate ca Seels a vroit sa spuna despre o insula. Tin minte ca-mi povestea odata ca ar fi existând unele insule ale caror stânci au forme foarte ciudate. Mi s-a întâmplat si mie acum vreo douazeci de ani sa ma ratacesc pe o furtuna grozava printre niste grupuri de astfel de insule, aproape de Celebes. Era una mititica de tot, dar avea înspre partea de miazazi o gramada de stânci printre cari una avea chip de diavol, zau asa! Tare-mi vine mie sa cred ca asta o fi.
Se auzi un murmur de aprobare
— Tot ce se poate, dar nu stii exact unde se afla aceasta insula? întreba Farrow.
— Asta nu, capitane, dar atâta stiu ca se afla la est de Celebes.
— În orice caz, ne-ar putea sluji de punct de reazim. Asa dar, vom pleca peste trei zile. În timpul acesta vom studia mai amanuntit harta, caci nu se poate sa nu fi facut Seels vreun semn de îndrumare.
— Stii tu, tata, zise George dupa ce se împrastiara oamenii, ma simt stapânit de un simtamânt ciudat. Mi se pare într-adevar bizar ca am trecut printr-atâtea întâmplari de când a venit Petre sa ma ia. Si din rândurile lui Seels reiese ci voi întâmpina înca multe cari sar putea sa fie si mai primejdioase ca acelea de pâna acum.

— Ei si! striga doctorul cu însufletire, nu mi-e mie teama pentru d-ta. Esti un baiat curajos si ai dat destule dovezi pâna acum ca nu stii ce e frica. Ai primit conditiile mostenirii si acum trebuie sa-l cauti pe „diavol" si sa-i smulgi comoara. Sunt sigur ca tatal d-tale o s-aiba de ce se mândri.
— Îti multumesc pentru cuvintele acestea, domnule doctor, raspunse tânarul cu caldura. Ma voi sili sa calc pe urmele tatalui meu si vreau sa dovedesc tuturor ca nu de geaba si-a pus Seels nadejdea în mine.

George trebuia sa se deprinda acum cu viata în submarin, sa faca vreo câteva încercari de proba înainte de a porni Ia drum.
Submarinul se afte Ia vreo cincizeci de metri de tarm. Jan Brike, tunarul, îsi vedea de treaba la tunul de la pupa, care îi era drag ca un copil. Lânga el, Petre, îmbracat cu niste pantaloni scurgi numai pâna la genunchi, îsi ascutea de zor cutitul — un cutit mare cât o sabie, tot aruncându-si, din când în când, ochii la trei înotatori cari se zbenguiau în apa limpede a golfului, în apropiere de submarin.
Erau Rindow, primul ofiter, Brande, secundul si Nasper, genialul inginer al submarinului. Tabloul pe care George si capitanul îl aveau înaintea ochilor era atât de placut încât tânarul zise zâmbind tatalui sau:
— Sa mai asteptam nitel; sa-i lasam sa se sature de joaca. Si-apoi, golful acesta

întins e atât de bine ferit de orice ochiul omenesc încât nu cred ca l-ar putea descoperi vreodata cineva. Stii ce, tata? As vreo sa fac si eu o baie!
Farrow se uita zâmbind dupa fiul sau care se dezbracase repede si se arunca dintr-un salt puternic de pe podetul de bambus în apa.
George era un înotator admirabil si dupa câteva clipe numai fu dincolo de submarin si striga nu stiu ce gluma Iui Petre, care îl privea cu admiratie.
Se simtea atât de fericit ca niciodata pâna acum. Alaturi de tatal sau iubit; înconjurat de tovarasi viteji si credinciosi, perspectiva unei aventuri interesante — ce-si putea dori mai mult un baiat la vârsta lui?
— Petre, striga el râzând, aici e raiul pe pamânt si în mai mare siguranta nu poate fi cineva..
Dar el nu stia ca va cunoaste în curând grozaviile marilor si va afla ca nenorocirea te paste când nici nu gândesti. Si pe când îl necajea pe Brike care îsi încarca de proba tunul, ca vrea pesemne sa împuste pescarusi, habar n-avea ca moartea îi dadea târcoale.

Un rechin enorm plutea agale pe unde, dincolo de brâul de stânci care împrejmuia golful. Era flamând si ochii îi lucira lacomi, la auzul unor glasuri omenesti cari veneau din spatele zidului de margean.
Deodata se lasa atunci cu atâta repeziciune încât apa se ridica în spume în jurul iui. Dar fusese cam prevazator în

lacomia lui, caci un enorm polip de mare, care se afla la zece metri adâncime si care îi atâtase lacomia, veghea.
Auzise plescaitul pe care îl facuse coada enorma a monstrului biciuind apa, ochii lui negri zarisera în acelasi timp pe puternicul sau vrajmas care venea spre el, caci îsi umfla odata flancurile si disparu repede ca o torpila, lasând în urma lui un lichid negru — de la care i s-a si dat numele „pestele de cerneala".
Un nor negru si gros ca pacura colora apa si la adapostul acestuia, polipul îsi schimba cu iuteala fulgerului directia, întocmai ca un iepure fugarit de haita. Se repezi spre peretele de margean si se ascunse într-o crapatura unde coltii lacomi al rechinului nu-l puteau ajunge.
Acesta se zbatea în mijlocul lichidului gros si negru, se napustea orbeste când ici când colo; deodata zari un trup alb si mare si sec îndrepta spre el. Dar pestele îl vazuse si el si pâna a nu apuca sa-l înghita gura enorma a rechinului, pieri într-o deschizatura mare si întunecoasa din zidul de margean.
Turbat de furie, rechinul porni dupa el. Nu lua în seama nici întunerecul din fata lui, nici strâmtoarea tunelului care ducea la insula, ci se avânta tot înainte. Întunerecul îl înnebunea de spaima.
Deodata zari lumina si se mai potoli. Spaima îi trecu si începu sa înoate linistit într-acolo. Apa devenea tot mai limpede si luminoasa si rechinul iesi în sfârsit din tunel. Soarele îsi rasfrângea razele în undele scânteietoare.

Adulmeca deodata o noua prada. Îi cunostea gustul, desi nu mâncase decât odata carne de om. Iute ca fulgerul fu în spatele lui George care se balacea cu voluptate în apa.
— George, un rechini racni îngrozit Petre; apoi sari ca nebun de pe bordul submarinului, în mana cu cutitul, pe care tocmai îl ascunse.
George întoarse capul si vazu moartea apropiindu-se sub chipul acelui monstru marin. Totusi, nu-si pierdu cumpatul, nu scoase nici un tipat, cum ar fi facut oricare altul în locul lui.
Se ridica repede nitel deasupra apei, îsi arunca ochii la rechin, apoi, cu o smucitura puternica sari într-o parte.
Rechinul se întorsese tocmai pe spate ca sa-si apuce cu dintii lui grozavi, cari se afla în partea de dedesubt a capului, prada, dar aceasta disparuse. În clipe urmatoare vazu un trup voinic înaintând spre el.
Gura enorma a monstrului se deschise clampanind sa apuce prada, dar Petre era un adversar primejdios. Cu o miscare lina îsi apleca partea de sus a trupului într-o parte, apoi mâna lui puternica în care tinea cutitul se lasa în jos si taisul spinteca pântecele rechinului.
Un zbucium de câteva secunde, pe urma o dunga rosie si îngusta în lungul trupului enorm al monstrului, arata deslusit urma pe care o lasase cutitul lui Petre în pântecele alb al rechinului.
De abia apuca Petre sa se îndeparteze nitel si se nuzi o bubuitura de tun de pe submarin: bomba slobozita de Brike,

sfâsia în bucati trupul în agonie al monstrului.
— Bravo Brike! striga Petre râzând. Iar o lovitura cum numai tu te pricepi sa dai. Nu prea era nevoie de ea, dar eu tot îti multumesc. Nu e vorba, s-ar fi putut sa dau eu gres si atunci bomba ta ar fi venit la vreme.
— Nu credeam ca o sa-l ajungi atât de repede, se scuza batrânul artilerist. Tare ma mir eu însa de un lucru, Petre. Cum dracu a ajuns rechinul aici? Domnule George, eu o sa-ti spui dumitale ceva. Nu sunt superstitios si nu cred în fleacuri, dar de ce s-a repezit dihania mai întâi la dumneata? Parc-as zice ca e tot mâna Iui raposatul Seels Ia mijloc.
În vreme ce vorbea batrânul, George se catarase împreuna cu Petre, pe puntea submarinului. Privi în juru-i si se cutremura vazând bucatile de carne sângerânda ale rechinului, pierind în adâncul limpede al apei. Strânse calduros mâinile celor doi prieteni credinciosi ai sai, pe urma zise râzând:
— Tot superstitios, Jan? Ce are a face raposatul casier cu rechinul?
— Nu sunt superstitios, domnule George, se apara artileristul, dar vezi ca Seels spune în testamentul lui ca vei mai avea de trecut prin multe primejdii. Acu, o fi, n-o fi, eu parca tot as zice ca spiritul lui Seels pluteste mereu în jurul dumitale.
George cobori îngândurat în barca mica de aluminium de lânga submarin. Petre coborî si el, dar striga peste umar artileristului:

— Ia nu te tot lauda, ma, ca nu esti superstitios. Parca noi nu stim ca tu si cu timonierul credeti în toate prostiile!
— Lasa ca de câte ori am spus eu ceva, asa a fost.. mormai batrânul si se apuca sa roboteasca iar la tunul Iui.
Când barca ajunse la pontonul de bambus, Farrow îsi strânse emotionat copilul la piept, apoi întinse mâna lui Petre ca sa-i multumeasca.
— Dragul tatii, prin mare primejdie ai trecut. Sunt de parere sa punem un grilaj mobil la tunel ca sa ferim golful de astfel de mosafiri neplacuti. Si-acum, George, îmbraca-te, trebuie sa facem o proba de scufundare cu submarinul.
Tânarul se supuse imediat poruncii tatalui sau. Gasea vrednic de admirat faptul ca acesti barbati viteji si seriosi îsi manifestau în atât de putine cuvinte impresiile lor, chiar când era vorba de împrejurari grave si serioase. Lua hotarârea sa fie si el ca ei.

. . . . . .

A treia zi minunatul submarin iesi din golful care împrejmuia insula si porni în larg. George se deprinsese repede cu lucrul din submarin în cursul calatoriei sale sub apa. Statea Ia fereastra cu geamul foarte gros al cabinei de comanda. Un mic proiector lumina apa si tânarul admira dibacia cu care tatal sau îndruma vasul prin tunelul lung si îngust taiat de capriciul naturii în zidul de margean. În curând iesira iar la suprafata si vazura soarele stralucind în toata splendoarea lui. Lasasera în urma

stâncile batute de valuri în mijlocul carora se afla tainuita „Insula Odihnei".
Marea era foarte putin agitata si capitanul dadu ordin sa se deschida ferestruica, dupa ce avu mai întâi grija sa se uite prin periscop daca nu se zareste vreun vapor.
Si, cum înaintau încet catre nord-vest, îndreptându-se spre insulele Torres, îngadui marinarilor, cari erau de serviciu, sa iasa pe punte. Se asezara cu totii în preajma parapetului sa se pârjoleasca la soare. Jan Brike, nelipsit de lânga tunul lui drag, povestea ceva cu glas scazut camarazilor sai cari îl ascultau cu luare-aminte.
Capitanul, care statea mai departe cu George si doctorul, arata zâmbind spre ei si zise:
— Sa stii ca tunarul nostru îndruga iar de-ale lui. Lipseste numai timonierul ca sa avem la un loc, pe cei mai înflacarati adepti ai superstitiilor din lumea marinareasca. Dupa cum vad cu, astia doi o sa mi-i zapaceasca de tot si pe-ceilalti. Banuiesc ca în clipa aceasta cheama spiritul batrânului casier.
Cu chipul misterios si cu gesturi tainice artileristul trebuie sa fi povestit ceva într-adevar deosebit, caci unii din marinari îsi facura intr-ascuns cruce.
— Hm, o sa-i spun Iui Brike vreo doua cuvinte ca sa se cumintеasca, zise cam înciudat Farrow. O fi crezând el în spirite — treaba lui! As vrea însa sa le dea pace celorlalti cu astfel de prostii.
Facu un semn artileristului sa se apropie si acesta veni cam în sila. Banuia

probabil ce-l asteapta.
— Brike, începu foarte serios capitanul, recunosc ca esti unul din cei mai destoinici si vechi marinari pe cari îi am, dar te-as ruga sa încetezi cu prostiile. Nu vezi ca-mi zapacesti oamenii si-i bagi în sperieti? Parca înainte când porneam Ia drum, desi stiai ca ne asteapta destule primejdii, erai mai linistit. Ce e acum cu dumneata?
— Pai... testamentul casierului e de vina, raspunse batrânul, cam rusinat. Si-apoi... e vorba de domnul George al nostru! Vedeti d-voastra... moartea lui Seels n-a fost ca la toata lumea — ati spus-o si d-voastra. Simt ca spiritul lui e cu noi. Eu tare ma tern ca o s-avem de furca în calatoria asta a noastra, domnule capitan. Ce-am patimit noi pâna acum, n-a fost nimic pe lânga ce ne asteapta. Si-apoi am visat ceva foarte ciudat azi noapte. Se face?... Las-ca nu mai spun, numai l-as ruga pe domnul George al nostru sa se fereasca de....
— Ce tot spui, Brike! îi taia vorba capitanul, necajit. Te stiu om cu scaun la cap si cumpanit la vorba; se poate sa îndrugi astfel de prostii? Te-as ruga însa ca de-acum încolo sa-ti pastrezi banuielile pentru dumneata si sa nu împuiezi capul oamenilor cu ele — m-ai înteles?
— Domnule capitan, camarazii sunt încredintati ca domnul George o sa scape cu bine din toate primejdiile si noi toti dimpreuna cu el, dar nu strica sa stie ca nu e de gluma ce facem noi acum si mie

nu mi-o scoate nimeni din cap ca spiritul batrânului Seels ne însoteste la drum.
Capitanul nu-si putu stapâni râsul.
— Ei sl? Lasa-l sa vie, ce te supara pe dumitale? Si acum, du-te la tunul dumitale, ca o sa stopam fiindca e amiaza si trebuie sa stam la masa. Marea s-a potolit; nu adie nici o boare de vânt, asa ca o sa mâncam în liniste. Dar ce e, ce stai asa îngândurat, mosule?
— Pai... sa vedeti d-voastra. Aici sufla întotdeauna vântul, raspunse batrânul scarpinându-se în barba. Eu nu v-as sfatui sa stopati. O fi iar vreun viclesug de-al lui Seels.
— Acum chiar ca te-ai întrecut cu gluma! striga Farrow înfuriat. Cum îti vine, omule, sa spui o gugumanie ca asta? Hai, cara-te la tunul dumitale si lasa-ne în pace. Baieti, stop si la masa!
— Nici nu-ti vine sa crezi, doctore, zise apoi capitanul dupa ce vazu pe batrân îndreptându-se spre pupa. Auzi d-ta! Mai bine ar visa unde se afla insula aceea a „diavolului", daca, bine-nteles, va fi existând o astfel de insula. Prost lucru ca nu putem descurca ce e desenat pe harta ramasa de la casier.
— Eu mi-am dat toata osteneala, am încercat si la lumânare si cu preparate chimice sa vad daca nu iese vreun semn ceva Ia iveala, dar n-am vazut nimic. Sa speram ca vom gasi totusi insula despre care ne-a spun Petre ca a vazut-o acum 20 de ani, raspunse doctorul Bertram clatinând capul cu neîncredere.
— Ar fi singura posibilitate sa descoperim pe acest „Satan" indicat de Seels. Sa mai

cercetam o data harta dupa masa, poate tot vom descoperi ceva.
Mâncara în graba, apoi George se duse jos în cabina comandantului sa aduca scrisoarea lui Seels, în dosul careia era desenata harta aceea misterioasa. O întinse pe genunchi si se aplecara toti trei ca s-o studieze mai bine.
Jan Brike îl vazu.
— Aha, iar se uita la scrisoare, mormai el. Sa vedeti voi, mai baieti, ca batrânul casier o sa aiba el grija sa gaseasca ei pe „Satan". Si ce-om mai patimi noi pe-acolo o sa fie o grozavie — eu atât va spun. Numai ca George al nostru o sa biruie toate puterile astea necurate si o sa scape cu ajutorul nostru. Dar ce-o fi de nu adie de fel vântul? Stiti si voi ca prin meleagurile astea sufla întotdeauna vântul cu turbare. Nu e lucru curat la mijloc...
— Bine zici, facu unul din marinari, pentru întâia oara trec pe-aici fara sa dau de furtuna.
— Pai eu ce va spun? sopti cu glas misterios batrânul. Sa stiti ca spiritul lui Seels e prin apropiere. Pune el ceva la cale, o sa vedeti voi baieti, sa fim pregatiti ca o sa se întâmple lucru mare. Na! vazurati? Asta a fost casierul.
Cu ochii holbati de groaza, marinarii simtira stârnindu-se deodata o rabufneala de vânt, care smulse din mâinile lui George scrisoarea pe care o ridicase sus de tot ca s-o priveasca în zare. Tânarul scoase un tipat de spahiu si se uita dupa hârtia care cazu în mare nu departe de submarin. Vântul se

potolise dintr-o data ca prin minune. Fara sa stea pe gânduri, George se repezi peste parapet si sari în apa.
Brike alerga la tun, caci se temea sa nu vada rasarind pe neasteptate vreun monstru din adânc ca sa-l înghita pe baiat.
Dar acesta puse mâna pe scrisoare si se întoarse înot la submarin, apoi dintr-o saritura fu pe punte.
— Pacat! zise el cu parere de rau, capitanului. Nu mai putem face nimic acum cu scrisoarea. S-a udat toata de apa si s-a mototolit, asa ca insula mult cautata ramâne pierduta pentru totdeauna. Te pomenesti ca are dreptate Brike si ca spiritul lui Seels...
Deodata îsi rupse vorba si se uita încremenit la hârtie. Zise apoi cu glas sugrumat de emotie:
— Tata. Brike stie ce spune, trebuie sa existe ceva pe care mintea noastra nu o poate cuprinde. De unde se stârni asa deodata rabufneala aceea de vânt si sa-mi smulga din mâna hârtia când eu o tineam strâns cu amândoua mâinile? Si ce m-a facut s-o mototolesc în palma când am scos-o din apa? Uite cum sau deslusit acum liniile acelea încurcate. Se vede lamurit insula, pozitia ei si chipul Iui „Satan"
— Asa e, striga Farrow înmarmurit, uitându-se la harta. Parca-mi vine si mie sa cred în lucruri supranaturale. Si-acum stiu si unde se afla insula, peste doua zile vom putea acolo.
— Vedeti, domnule capitan, ca spiritul Iui Seels calatoreste cu noi, facu Brike

apropiindu-se de el. Dar nu e dusman lui George al nostru fiindca i-a aratat unde se afla insula lui Satan. Numai ca n-ar fi rau sa se fereasca de niste pamânt galben care fierbe din pamânt si...
— Bine, bine, am înteles, îi curma capitanul vorba.
— Si-acum spre insula Iui Satan! Nu ma mai tem de nimic, striga George cu înflacarare.
— Masina înainte! Cu toata viteza spre nord-vest! se auzi apoi comanda capitanului.
Si minunatul submarin porni, lasând dâre lungi de spuma în urma-i, spre mult cautata insula a lui Satan.

2
RAZBUNAREA LUI SATAN

I
NAUFRAGIATUL

VALURI ÎNALTE de peste doi metri se ridicau cautând parca sa ajunga pâna la turnul submarinului în care se aflau George Farrow învaluit într-o manta de cauciuc, si tatal sau. Niciodata batrânul lup de mare nu întâlnise o furtuna mai groaznica de când strabatea marea Flores.
George rugase pe tatal sau sa lase submarinul sa plutească la suprafata apei, caci aerul greu din interior parca-l sufoca. În aer liber, tânarul respira în voie, multumit sa admire chiar un cer sfâsiat de fulgere.

Capitanul era în culmea fericirii si nespus de mândru când îsi privea feciorul. George era un demn urmas al Farrowilor si nu se temea de nimic, ci râdea vesel în fata furtunii care scrâsnea neputincioasa când valurile ei se spargeau de peretii submarinului.
Furtuna venise brusc, probabil în urma unui taifun iscat pe marea Harafura.
Vasul putea sa navigheze fara nici un risc la suprafata. Daca uraganul ar fi devenit mai periculos, submarinul ar fi avut suficient timp sa coboare în adânc.
George cerceta atent Sudul. Cam la o suta de metri de ei se vedea o insula, acoperita de palmieri înalti. Fara de voie, tânarul regreta faptul ca atâtea nuci de cocos se pierdeau fara de folos.
Deodata, el apuca bratul tatalui sau, întinzând mâna spre insula. Într-un golf marisor ce se întrevedea spre mare, o luntre mica era aruncata de valuri spre mal.
Un om se afla în luntre si vâslea puternic, cautând sa împiedece acostarea. Se parea ca vâslasul dorea sa iasa în larg,
Omul acela probabil ca nu se temea de furia elementelor naturii, fiind un îndraznet, sau poate ca un motiv deosebit îl oprea sa se apropie de insula.
Capitanul duse tubul acustic la gura si dadu un ordin. Masinile îsi micsorara viteza si submarinul îsi schimba directia, îndreptându-se spre luntre.
Omul care vâslea era un bastinas, gol pâna la mijloc, voinic si puternic. Zarind submarinul, el se opri din vâslit, probabil

din mirare caci pâna atunci nu mai avusese ocazia sa vada un asemenea vas. Pentru el, submarinul nu putea fi decât o nascocire a diavolului.
Ezitarea bastinasului îl costa scump. Un val puternic lovi luntrea, dându-o peste cap.
Capitanul Farrow îndrepta vasul spre locul unde marea înghitise luntrea, desi nu mai spera sa-l scape pe îndraznetul navigator, caci valurile puternice s-ar fi putut sa-l loveasca de peretii metalici ai submarinului zdrobindu-l.
Bastinasul nu se vedea înca. Deodata George arata un punct cam la vreo cincizeci metri de mal. Era indigenul care probabil ca înotase pe sub apa, departându-se de submarin, de teama sa nu se loveasca de el sau de lemnele luntrii, care pluteau în voia valurilor.
George îi facu semn cu mâna, dar chiar în clipa aceia, naufragiatul disparu sub apa.
Tânarul fu cuprins de mâhnire, convins ca nenorocitul se înecase. Mai putea spera ca traieste? Sa se îndeparteze lasându-l în voia valurilor, fara sa mai încerce ceva pentru salvarea lui ?
Naufragiatul iesi din nou la suprafata apei, numai la vreo cincizeci de metri de submarin si George îi facu din nou semn.
Capitanul schimba directia vasului spre omul din valuri.
Indigenul parca întelesese gândul tatalui lui George. Împins de un val puternic, fu dus pe deasupra turnului submarinului si în momentul în care George se astepta

sa-l vada zdrobit de fieraria vasului, el se lasa sa alunece în jos.
În culmea bucuriei, tânarul apuca pe naufragiat de brat. Acesta, sarind sprinten peste parapet se opri în fata capitanului si se înclina. Farrow îi raspunse surprins, la salut.
George, multumit de isprava-i, facu semn salvatorului sa-l urmeze în interiorul vasului. Acesta ezita o clipa, apoi se apropie de tânar si începu sa coboare treptele, iute ca o veverita.
Ajuns în interiorul submarinului se opri uluit. Niciodata în viata lui nu vazuse atâtea aparate, tevi, manivele si alte obiecte stralucitoare.
Naufragiatul sa tot fi avut douazeci de ani. Era mladios, subtirel, dar si lat în spate iar muschii sai pareau de otel. Pentru vârsta-i, era de-a dreptul un fenomen.
Capitanul Farrow urma si el pe tineri. Chepengul fu închis si submarinul coborî în adâncuri, caci furtuna sporise în intensitate.
Bastinasul ramase trasnit când îsi dadu seama ca submarinul se afundase si ca, acum, strabatea o zona de apa mult mai linistita.
Se cazni totusi sa para calm, în ciuda faptului ca pentru el evenimentul acesta aducea mult a ceva supranatural.
Vasul coborâse la o suficienta adâncime si framântarea furtunii nu se mai simtea. Capitanul ordona ca viteza sa fie redusa la minimum, caci navigatia prin fundul oceanului nu era niciodata lipsita de pericole.

Farrow tatal pofti pe naufragiat în cabina-i, unde veni imediat si George. Capitanul i se adresa în limba malaieza, dar acesta, spre marea uimire a celor de fata, raspunse într-o germana destul de bunicica.

— Tuan, va sunt recunoscator, pentru salvarea mea, zise el. Am gresit la început când m-am ferit de d-voastra. Auzisem eu despre vapoarele care umbla pe sub apa, dar pâna astazi nu vazusem înca nici unul.

— Vorbesti foarte bine germana, facu Farrow, foarte politicos, lucru surprinzator la un om ca el. Dar atitudinea si felul de a vorbi a naufragiatului lasau sa se vada ca apartinea unei caste superioare a neamului sau. Strainul se înclina si adauga :

— Tuan, dusmanii ma fugareau. Tatal meu domnitorul grupului de insule ce-am lasat în urma, a murit ieri. Unchiul meu si fii sai voiau sa ma ucida, sub motiv ca mi-am omorât tatal ca sa-i iau locul. Voi fi cautat pretutindeni deoarece fratele tatalui meu este în termeni buni cu rezidentul olandez. Tuan, vreti sa luati pe vaporul d-voastra, un om învinuit de a-si fi omorât tatal ?

— Desigur, nu-i asa tata ? izbucni George. Apoi întorcându-se spre bastinas, adauga Un baiat ca tine nu poate fi un ucigas, si înca un paricid.

— Da, dragul meu, raspunse Farrow, care cercetase atent pe indigen. Ramâi cu noi, baiete, pâna ce ti se va putea dovedi nevinovatia.

— Multumesc, Tuan numele meu este Ando si sunt de drept printul mostenitor al acestor insule. Te voi sluji cu credinta pâna când îmi voi relua locul ce mi se cuvine. Si atunci, veti fi oricând oaspetii mei bine-veniti, d-voastra si tânarul Tuan, care m-a crezut pe cuvânt.
George întinse, rosind, mâna printului, în timp ce ochii acestuia se umezira. Dupa ce-i strânse mâna, Ando se întoarse întrebator spre capitan.
Farrow ajunsese la concluzia ca omul din fata-i era o fiinta aleasa. Seriozitatea si demnitatea lui îi placura nespus.
— Prea bine. Ando, raspunse el, vei ramâne cu noi, pâna ce ti se va recunoaste nevinovatia. Cât despre slujit, nici nu poate fi vorba. Vei fi oaspetele meu. Poate, cândva, o sa-mi rasplatesti aceasta ospitalitate, caci si eu sunt un fugar. Povesteste-ne acum, cum a murit tatal d-tale, caci s-ar putea sa-ti dau vreun sfat folositor.
— Banuiala ce apasa asupra-mi este greu de înlaturat, raspunse Ando. Ma aflam singur cu tata pe tarm într-o pestera, în care se ascunde o mare taina, taina care apartine familiei noastre. Facând un pas gresit, tata cazu în apa si un sarpe veninos îl musca. L-am ajutat sa iasa din pestera, dupa cum mi-a ordonat, caci taina noastra nu trebuia dezvaluita. În drum spre casa, el muri si unchiul ma învinui ca l-am otravit. Partizanii sai au pus mâna pe mine, dar am izbutit sa fug, caci altfel eram pierdut.
— Într-adevar, e greu sa-ti dovedesti nevinovatia, interveni Farrow. Unchiul d-

tale va gasi câtiva martori mincinosi care sa jure ca te-au vazut otravindu-ti tatal. Trebuie sa ne gândim bine, poate vom reusi sa gasim un mijloc sa dejucam planurile unchiului. Pentru moment, esti oaspetele meu. Eu m-am smuls de câtiva ani din lumea celor vii si deseori am fost urmarit desi n-am facut nimanui nici un rau.

— Am auzit vorbindu-se de d-voastra ! exclama Ando cu entuziasm. Am fost crescut la Singapore si englezii vorbeau cu respect despre «Piratul» pe care nici o putere lumeasca nu-l putea prinde. Ma bucur din suflet ca am avut ocazia sa va cunosc.

— Vom mai vorbi despre asta altadata, zise Farrow zâmbind. Acum, trebuie sa cautam un loc în care sa fim în siguranta, pâna va trece furtuna. Haideti amândoi cu mine, sa va arat ceva foarte interesant.

Tinerii îl urmara curiosi, în turn George Plundow, timonierul, era la post. Capitanul îi striga ceva, apoi se îndreptara spre prora vasului.

Deschise o usa de fier si patrunsera într-o încapere ai carei pereti de otel formau un triunghi. Camera era îngusta si de abia putea gazdui trei persoane.

Pe peretele din dreptul usii, se afla o polita încarcata cu aparate, printre cari si un telefon.

Farrow se apropie de polita si apasa pe un buton. Cu un zgomot usor, doi din pereti se dadura la o parte si spre marea surpriza a tinerilor, vazura doua geamuri groase de cristal.

Farrow apasa pe un al doilea buton si o lumina orbitoare se raspândi în apa, pe o suprafata de 100 metri, îngadui astfel sa se vada forfoteala vietuitoarelor care traiau în adâncul oceanului.
— Cum ai izbutit aceasta minune, tata? întreba George, în culmea emotiei.
— Foarte usor, dragul meu, replica Farrow. Primul meu inginer este un geniu. Geamurile acestea pot sustine orice presiune. Proiectoarele au lampi asemanatoare farurilor de automobil pentru ceata si razele de lumina strabat apa fara sa se rasfrânga înapoi.
— Ce lucru minunat ! striga George entuziasmat, ia te uita, tata, pestii aceia...
Un peste negricios, lung de un metru, se repezi în cerc la un altul cam de aceiasi marime, îl apuca de cap si-l înghiti dintr-odata. Corpul pestelui nu parea prea puternic, semanând cu acela al tiparului. George si Ando zarira pestele înghitit, într-un fel de punga, ce atârna în jos ca o nacela enorma, agatata de un balon lunguiet.
Pestele învingator se simtea în largul sau în raza de lumina a submarinului. El se apropia foarte aproape de geamuri.
Pestele înota mereu în cercul de lumina. Se apropiase tocmai de o stânca, dar deodata, dintr-o crapatura, iesi un sarpe albicios si pâna sa aiba timp sa fuga, reptila se încolaci în jurul-i, apoi un alt sarpe, lung de vreo opt metri, veni si el sa-si ajute tovarasul.
Capitanul îndrepta proiectorul spre crapatura din stânca. Tinerii vazura un

cioc enorm ca de papagal, sub doi ochi sinistri. Cei doi serpi se trasera spre crapatura, târându-si prada dupa ei. Ciocul se casca mare de tot si pestele cu victima lui dinainte disparura înauntru.
— E o sepia alba, care-si are sus cuibul, zise capitanul îndreptând proiectorul în alta directie. Ia uitati-va înainte, baieti, o sa vedeti ceva interesant.
Drept, în fata submarinului, în zidul de margean, se deschidea o gaura uriasa, spre care vasul se îndrepta cu bagare de seama. Capitanul, prin portavoce, ordona timonierului, în ce directie sa apuce.
George se înfiora când se vazu în tunelul acela întortocheat dar aproape imediat tânarul întelese ca nu alerga nici un risc si ca se putea bizui pe priceperea tatalui sau.
Farrow stinse amândoua proiectoarele. Apa ramase tot luminoasa. George zari, în fine, la capatul tunelului, o lumina vie si capitanul lansa ordinul ca vasul sa iasa la suprafata.

II
EROISMUL LUI ANDO

FARROW SE ÎNAPOIE cu ei în turn. George privi atent masuratoarea apei. Submarinul era acum la cinci metri adâncime. Tatal sau se îndrepta spre periscop si dupa ce se uita prin el, îi facu semn sa se apropie.
— Uita-te, George. Iata unul din locurile noastre de adapost, pe care le avem prin toate marile si unde suntem tot atât de siguri ca si pe «Insula Pacii» ca nu ne va

deranja nimeni. Vapoarele nici nu trec pe aci, iar avioanele si mai putin.
George privi prin periscop si scoase o exclamatie de surpriza. Înaintea ochilor sai, se întindea un lac rotund, în forma de pâlnie, cu apa limpede de un albastru închis. De jur împrejur, se vedeau munti. Era un vulcan stins, ai carui pereti aveau o înaltime de peste 300 de metri.
— Admirabil ! striga George încântat. Cum ati descoperit intrarea în acest crater, tata ?
— Printr-o întâmplare, dragul meu. Un vas-pirat ne urmarea tragând dupa el bombe legate de frânghii. Ne-am afundat printre stâncile de margean, am nimerit în tunel, dând astfel de lacul acesta.
— Cum se face ca apa lacului nu se tulbura de fel, desi afara uraganul bântuie furios ? întreba George.
— Fiindca tunelul este la 300 metri sub apa. La o asemenea adâncime, nu patrunde nici furtuna cea mai grozava iar peretii vulcanului împiedica uraganul.
Submarinul se ridicase la suprafata. Capacul turnului fu deschis si Farrow însotit de tineri iesi pe punte.
La un nou ordin, vasul se îndrepta încet spre partea nordica a craterului, care avea un diametru de 200 metri. Peretele stâncii era sfâsiat în diferite locuri, formând mici golfuri.
Vasul avea drept directie un colt mare de stânca. George zari sub acoperisul stâncos o pestera semicirculara. Proiectoarele fura aprinse si submarinul patrunse în pestera.

Pe partea din dreapta se afla, un platou lung si lat, în forma de chei. Vasul acosta.
Capitanul si baietii coborâra pe chei, iar marinarii legara otgoanele. Cei trei patrunsera într-o încapere sapata în stânca si George vazu o lampa de petrol luminând aceasta încapere mobilata confortabil.
— Te miri, nu-i asa? râse capitanul. Mobila, lampile, petrolul, conservele, toate sunt aduse din Batavia si Singapore. Am putea sta aci luni întregi, fara sa avem nevoie de nimic...
— Ai si în alte parti asemenea locuri de refugiu? întreba George.
— Da, dragul meu, raspunse capitanul. Acum sa-ti arat camera ta. Vei locui cu Ando împreuna, caci la odai de musafiri nu ne gândisem...
— Cum ? Ramânem aci peste noapte ?
— Da Marea se va potoli abia mâine si trebuie sa cautam atent daca vrem sa dam de insula lui Satan.
Camera de alaturi era bine mobilata si George o gasi pe plac.
Capitanul puse sa se mai aseze un pat, apoi Petre pofti toata lumea la masa.
Dupa masa, George si Ando vizitara toate încaperile din pestera, construite de genialul inginer, cu ajutorul dinamitei.
Vazând într-o camera, câteva luntre, George se ruga de tatal sau sa-i dea voie sa se plimbe pe lac.
Capitanul nu-i refuza aceasta placere si Ando îsi însoti noul prieten. Indigenul vâslea cu mare îndemânare iar George se

bucura în liniste de privelistea ce-o avea înaintea ochilor.
Pesti de toate culorile înotau în jurul lor si nuferii se întindeau ca un covor pe marginea lacului.
— Am pofta sa prind un peste, zise George vesel ca un copil.
Ando întoarse luntrea spre chei si Petre le dadu, unditi si momeala, sfatuindu-i sa pescuiasca într-un anumit colt.
Ando îndrepta luntrea într-acolo si George lasa imediat undita în apa. Într-o secunda, un peste mare se prinse de cârlig si începu sa se zbata. Tânarul se caznea din rasputeri sa-l traga în luntre, caci pestele era de aproape pe jumatate metru.
Deodata, ceva neasteptat se produse. O umbra uriasa pe care George o zari în treacat se repezi din tunel în lac. Miscarile umbrei erau atât de repezi încât, la început, nu deosebi ce putea fi.
În fine, George izbuti sa traga pestele afara din apa. De bucurie, el nici nu lua în seama umbra cea mare. Brusc o lovitura naprasnica arunca luntrea în aer, o scândura se facu tandari si tânarul vazu la picioarele lui o sabie lunga si noduroasa, care strabatuse fundul luntrii.
Apa începuse sa clocoteasca; o spuma alba se împrastie în jurul-i, sabia se trase îndarat si o tromba de apa navali în luntre. George se uita îngrozit la prietenul sau. Ando însa, ramase calm si scoase de la brâu un cutit cu taisul ascutit ca un brici si îsi fixa privirile

asupra unui monstru marin de vreo cinci metri ce venea cu iuteala spre ei.
Deodata, el sari în laturi, tocmai în clipa în care sabia aceia îngrozitoare care venea de la capul monstrului, spinteca luntrea, smulgând înca o scândura.
Monstrul se dadu înapoi pregatindu-se pentru un nou atac. Luntrea se umpluse aproape pâna sus cu apa. George se gândea cu groaza ca-i sunase sfârsitul, caci si el va sfâsiat de monstru când luntrea se va scufunda.
Întorcându-si privirea, George îl vazu pe Ando, asteptând pe marginea, luntrii, cu pumnalul în mâna, privind tinta spre lac.
Loviturile cozii narvalului framântau apa. Monstrul se repezi ca un bolid spre luntre. Ando sari naprasnic în apa si trecu fulgerator pe lânga monstru. George se repezi la marginea cealalta a luntrii ca sa se lase mai repede în lac, când narvalul va ataca iar luntrea.
Spre marea lui surpriza vazu ca monstrul, ajungând lânga luntre în loc sa loveasca, începu sa se învârteasca înnebunit. Albastrul lacului se înrosi de sânge. Apoi zari pe Ando iesind din apa, fluturând pumnalul deasupra capului. Indigenul reusise sa spintece pântecele monstrului în naprasnicul sau atac.
George scoase un strigat de bucurie întelegând ca scapase din primejdie. Trebuia sa se înapoieze la pestera înot, caci luntrea se scufundase aproape imediat. Petre, care auzise strigatul, iesi în fata pesteri si cerceta zarea. George îi facu semn sa le vina înainte cu o luntre.

În momentul acela se simti tras pe la spate în apa. Sfoara de care era legata undita i se înfasurase în jurul mâinii si pestele, de care uitase cu desavârsire, îl tragea în jos.
Un tipat, mai mult un horcait, îi iesi din gâtlej, apoi apa îi astupa gura. Pestele se lasa tot mai adânc, târându-l dupa el. Luptând din rasputeri, tânarul izbuti sa iasa la suprafata. Vazu aproape de el peretele de stânci care împrejmuia lacul si cauta sa se apuce de vreun colt de stânca. Zadarnic însa, caci pestele se lupta din rasputeri sa-si recapete libertatea si cu o smucitura îl trase iar în apa.
Degeaba încerca George sa scape: miscarile lui disperate nu-i foloseau la nimic. Simtea cum din ce în ce îsi pierde rasuflarea. Urechile începura sa-i vâjâie si tablouri fugare i se perindau pe dinaintea ochilor. Sa fi scapat el din ghearele narvalului ca sa moara din cauza unui peste obisnuit ? Deodata se simti apucat de picior si tras cu violenta la suprafata. I se parea ca trupul i se sfâsiase în doua, caci în jos îl tragea pestele care se lupta sa se desprinda din undita, iar în sus o mâna puternica. Aceasta din urma învinse. Încet, încet, ajunse deasupra apei si putu rasufla iar. Vazu lânga el pe Ando care-l apuca de mijloc si se îndrepta spre un colt de stânca. Pe când cu dreapta îl tinea strâns pe el, cu cealalta se apuca de stânca.
George reusi sa se prinda de acelasi colt si numai datorita puterilor lor îndoite putura sa se mentina deasupra apei.

Suspendati în aer, asteptau acum venirea lui Petre care nu putea sa întârzie mult.
— Multumesc, Ando, zise George, emotionat, tânarului print. Te-ai expus unei mari primejdii ca sa ma salvezi pe mine. Cum ai îndraznit sa te arunci înaintea narvalului acela turbat ?
— Ca sa-mi scap un prieten de la moarte as fi facut orice, raspunse tânarul, pe tonul cel mai simplu. Si apoi, am spintecat pâna acum multi rechini cu pumnalul acesta.
— Dar bine. Ando, era un narval, si acesta e cu mult mai primejdios ca un rechin.
— Stiu. Anul trecut un astfel de monstru a sfarâmat trei barci de-ale noastre si ne-a ucis patru oameni. Dar trebuia sa încerc sa-mi salvez prietenul. Ma tem însa ca primejdia nu e înca înlaturata. Narvalul e numai ranit si se va întoarce si cu mai multa furie împotriva noastra. A! uite-l !
Narvalul destul de grav ranit, parea ca nu se sinchiseste de durerile pricinuite de pumnal caci, dupa ce se rasuci de câteva ori în loc, îsi atinti iar ochii la cei doi tineri care se tineau cu greu de colturile de stânca. Coada lui uriasa biciui apa, mai întâi încet, pe urma din ce în ce mai tare si deodata monstrul acela grozav se repezi ca turbat spre ei.
George era în si mai mare primejdie decât prietenul sau, caci înfasurase de stânca sfoara din jurul mâinii si se parea ca narvalul tocmai pe el îl ochise. Cu o hotarâre disperata desfasura sfoara unditei din jurul coltului de stânca si

pestele începu sa-l traga iar la fund. Simti în aceeasi clipa în jurul-i un clocot de apa, un vâjâit grozav, o izbitura în crestetul capului si... nu-si mai dadu seama ce se petrece deasupra lui.
Apa îl înabusea, sarea îl orbea, încât de-abia putea deschide ochii. Începu sa lupte cu disperare ca sa se ridice la suprafata, unde stia ca va da iar de monstru. Dar fie ce o fi asa sau asa, tot trebuia sa moara.
Deodata simti ca puterea aceea grozava care-l târa la fund slabeste si ceva îl trase repede în sus.
George nu statu sa se gândeasca ce putea fi, bucuros ca se afla iar lânga peretele de margean de unde fusese smuls cu câteva clipe înainte.
Îl vazu pe Ando desprinzându-se de stânca apropiindu-se cu iuteala fulgerului si tragându-l spre el.
— Ce fericit sunt, Tuan George ca ai scapat în sfârsit de la moarte, zise plin de bucurie tânarul. Am crezut un moment ca monstrul te-a si strapuns cu coltii sai grozavi, când l-am vazut repezindu-se turbat spre d-ta. la te uita cât de adânc a patruns sabia lui taioasa in stânca!
George se uita înfiorat la gaura adânca facuta de coltii monstrului în zidul de piatra. Daca pestele nu l-ar fi tras atât de repede la fund, cu siguranta ca dintele narvalului i-ar fi strabatut pieptul si ar fi iesit prin spate.
Un simtimânt de recunostinta pentru pestele acela pe care-l tinea prins de undita îl facu sa se înduioseze. Apoi îsi aduse aminte ca atâta timp cât va fi legat

de el, primejdia tot mai dainuia înca. Trebuia deci sa scape de dânsul. În momentul când îi trecu acest gând prin minte, se simti tras brusc la fund. N-avu vreme nici macar sa tipe, atât de puternica fu smucitura.
De asta data, George se cazni sa tina ochii deschisi, desi sarea îl ustura grozav. Cu o violenta neînchipuita, pestele îl târî astfel la o adâncime de vreo zece metri, si când George vru sa caute vreo scapare din ghearele mortii, simti cum sfoara slabeste dintr-odata. Pâna sa aiba el vreme sa înteleaga ce se petrece, zari venind din adânc câtiva serpi albi uriasi care înaintau spre dânsul. Cu puterea disperarii, începu sa înoate spre suprafata si izbuti sa iasa din apa. Si iarasi se simti apucat de Ando dar de asta data în loc sa-l traga spre el, printul prinse repede sfoara si o înfasura in jurul coltului de stânca, zicând înspaimântat:
— Trebuie sa vina ceva grozav din apa, Tuan George, caci am vazut în doua rânduri pestele lasându-se afund si iesind iar la suprafata.
— Asa e, am vazut si eu ceva îngrozitor când m-a tras spre fund, raspunse George. Pareau sa fie niste serpi albi uriasi. Acum pricep eu ce era, Ando. Probabil sepia aceea grozava care pazeste intrarea tunelului. Crezi ca o sa ne atace ?
— Nu stiu. Banuiesc ca urmareste narvalul ranit de mine.
— Unde e ?
— Uite-l ! raspunse Ando si arata la vre-o cincizeci de metri de ei, unde apa

clocotea cu furie.
Narvalul venea acum iar spre ei. O clipa îi trecu lui George prin minte gândul ca Ando va taia sfoara din jurul mâinii, dar deodata vazu cu mirare ca narvalul se lasa la fund repede ca o torpila. Zari prin apa limpede ca cristalul, la o adâncime de vreo cincisprezece metri, serpii uriasi apropiindu-se de trupul enorm al monstrului. Era sepia alba care strajuia tunelul.
Acum întelegea el limpede evenimentele care se petrecusera cu repeziciune atât de uimitoare în lacul craterului stins. Ando avea dreptate când sustinea ca sepia va fi urmarit prin tunel narvalul, care ajuns în lac, se repezise înfuriat la luntre si o facuse tandari.
Acum polipul îsi urmarea victima si aceasta simtindu-si sfârsitul vroia sa-si ucida dusmanul, cu ultimele puteri care îi ramasera.
Dar sepia se ferea. Pâna a nu apuca narvalul s-o strapunga cu arma lui grozava, îsi strânse tentaculele ca un arici si porni ca o sageata ca sa nu o poata ajunge monstrul. Deodata însa îsi schimba directia. Trupul urias al polipului se rasuci în loc si când narvalul trecu pe lânga el, se descolaci ca fulgerul si tentaculele lui îl cuprinsera din toate partile.
În clipa urmatoare adâncul apei clocoti cu furie, caci tentaculele polipului strângeau ca niste clesti. Deodata narvalul încolacit de polip se repezi spre peretele craterului, apoi disparu iar.

George rasufla usurat. Atât el cât si tânarul print se aflau într-o situatie cum nu se poate mai primejdioasa. Atârnau amândoi de un colt de stânca. George legat de sfoara unditei si aproape de ei cei doi monstri luptau pe viata si pe moarte.
Deodata, George zari pe Petre într-o luntre, vâslind ca nebun dupa ei. Scoase un tipat de bucurie si-i facu semne disperate cu mâna. Asa dar erau salvati ! Vazu apoi în imediata apropiere a luntrii apa tâsnind cu furie si spatele narvalului aparu încolacit de grozavele tentacule ale sepiei.
Se auzira detunaturi de arma. Petre scoase de la brâu revolverul lui automat si tragea cu furie în capul narvalului care se mai zbatu câteva clipe, apoi miscarile lui se facura tot mai slabe si uriasul polip se lasa iar la fund. Totusi nu-si slabea prada din gheare. Trase dupa el trupul enorm al narvalului, si se îndrepta spre gura tunelului, tocmai sub picioarele lor.
— Slava tie, Doamne ! Acum suntem salvati! striga George plin de bucurie.
Dar n-apuca sa-si sfârseasca vorba. Sfoara clin jurul muftii fu trasa cu putere de peste si tânarul cazu cu o bufnitura în apa.
De asta data avu însa noroc caci pestele nu statu mult în apa ci iesi repede la suprafata.
Petre vâslea spre el, înnebunit de spaima. ÎI ajunse în câteva secunde. Cu anevoie, scoase George bratul, afara din apa; Petre prinse repede sfoara unditei si o înfasura în jurul uneia din lopeti, apuca pe baiat

de subtiori, îl ridica în sus si-l aseza în luntre.
Ando sari si el sprinten în ea, apoi se aseza pe banca, gâfâind. Tânarul print facuse într-adevar o fapta eroica. Se aruncase înaintea narvalului si-i spintecase pântecele tocmai când acesta se repezea spre George, pe urma se lasase la fund si-l salvase pe prietenul sau de la înec.
George îi întinse mâna multumindu-i în cuvinte calduroase pentru primejdia la care se expusese ca sa-l scape de la moarte.
În vremea asta, Petre trase în luntre pestele care se zbatea cu furie si-l izbi cu lopata în cap potolindu-l imediat.
Narvalul era mort, polipul însa îl tinea strâns în tentaculele lui si-l tragea dupa sine în tunel. Avea acum atâta hrana cât nu o putea pridid. George îl ruga pe Petre sa-l duca mai repede la pestera, unde Farrow si ceilalti îi asteptau tremurând de îngrijorare.
George nu-si revenise complet din spaima prin care trecuse. Nu si-ar fi închipuit niciodata ca un narval poate fi atât de turbat si feroce. Tatal sau însa îi lamuri ca tocmai specia aceasta e supusa la asemenea furie.
Acum îsi aminti George ca într-adevar citise în cartile de stiinte naturale despre astfel de întâmplari. Multe vase care se întorceau din marile calde avea înfipte în cheresteaua lor câte un colt de narval. Sabia aceasta grozava strabatea scânduri si grinzi groase de peste treizeci de centimetri.

Farrow era de parere ca apropierea polipului fusese pricina crizei de furie a narvalului care, gonit de furtuna, nimerise din întâmplare în tunel unde se vazuse fugarit de polip.
Capitanul trimise apoi pe fiul sau în camera lui din stânca sa-si schimbe hainele de pe care apa curgea în siroaie. Petre se apuca sa pregateasca pentru masa pestele care fusese pricina atâtor peripetii.
Pe când fierbea pestele, Petre statea de vorba cu Jean Brike, tunarul, si amândoi fura de parere ca fiul capitanului lor se nascuse într-o zodie norocoasa. Din momentul când Petre venise sa-l ia din casa epitropului sau ca sa-l duca la tatal lui, baiatul întâmpinase atâtea cât nu întâmpina omul cel mai aventuros într-o viata întreaga.

III
INSULA LUI SATAN

DUPA MASA, la care luara parte, în afara de George, capitanul si Ando, primul ofiter Rindow si inginerul Nasper, tânarul print se adresa lui Farrow :
— Tuan capitane, eu cunosc toate apele de pe aici. Am auzit ca ati pornit în cautarea unei anumite insule. Spuneti-mi si mie despre ce e vorba, poate ca o cunosc.
— Tocmai voiam sa te întreb, raspunse Farrow. Cautam o insula a carei alcatuire de stânci închipuie capul diavolului. În gura acestui «Satan» se afla o comoara pe care fostul nostru casier Seels a lasat-o

mostenire fiului meu. Drept e ca nu i-a spus pe nume, dar dupa cum reiese din ultima lui vointa, nu poate fi altcineva decât George. Tunarul nostru sustine ca ar fi zarit odata o astfel de insula în apropiere de Celebes. Acolo ne ducem noi acum.
Farrow se adresase în special lui Ando, caci cei doi ofiteri cunosteau povestea de când George se luptase pe «Insula Pacii» cu tigrul Satan. (Vezi brosura 1).
Ando ascultase cu luare aminte cuvintele capitanului, apoi zise cu oarecare sovaiala :
— Tuan, cunosc si eu o insula ale carei stânci întruchipeaza un diavol. Contrar supusilor mei, sunt mai luminat la minte, totusi pot sa va spun ca insula aceasta e într-adevar înfioratoare. Toate triburile din jurul ei se feresc sa se apropie, caci o cred pazita de draci. Sunt însa dispus sa va conduc, fiindca eu nu cred în diavoli sau duhuri rele, — nu exista decât oameni rai.
— Bravo ! striga capitanul cu bucurie, bine ai grait, Ando. Poate ca e aceeasi insula despre care mi-a spus tunarul nostru. E departe de-aici?
— Nu, Tuan. E aproape de grupul cel mare de insule, numite «Insulele Tigrilor».
— Pai atunci suntem numai la cincizeci de kilometri de acolo, zise Farrow, încântat. În cel mult un ceas putem fi la insula. Vom pleca diseara dupa ce se va mai fi potolit marea, desi exista primejdia sa ne izbim de stânci.
— Tuan, eu cunosc foarte bine locurile acelea, raspunse tânarul print. Stâncile

nu sunt primejdioase si peste noapte puteti auzi sunetele cari au dat loc credintei ca insula o pazita de duhuri rele.

— Minunat ! striga capitanul, cu însufletire. Plecam la miezul noptii. Rindow spune, te rog echipajului sa se pregateasca de drum. Ne vom odihni vreo trei ore, iar la miezul noptii, pornim.

Ofiterul se duse sa dea ordine marinarilor, iar George si Ando pornira la culcare.

Cu toata nerabdarea lui, George adormi numaidecât si cu greu îl putut trezi Petre din somn, cu putin înainte de miezul noptii. Când auzi însa ca a sosit momentul plecarii, sari în picioare si somnul îi pieri într-o clipa.

Submarinul nu mai era legat decât de un singur otgon, marinarii erau la posturile lor si cum se urcara George, Ando si Petre pe punte, închisera chepengul si Farrow dadu ordin ca vasul sa se lase afund.

Amândoi tinerii fura dusi din nou de capitan în încaperea de la prora ca sa urmareasca trecerea îndarat prin tunel. De asta-data nu mai simteau nici o teama; se înfiorara însa, când vazura la lumina proiectoarelor resturile narvalului mâncat de polip. Dar paznicul acesta grozav nu se zarea nicaieri.

Dupa ce iesira din tunel, capitanul dadu ordin ca submarinul sa fie ridicat la suprafata.

George si Ando stateau în turn lânga capitan.

Farrow întinse ocheanul sau tânarului print, si acesta le indica directia. Submarinul era nevoit sa înainteze mereu în zigzag si George tresarea uneori speriat când zarea lânga ei vreun banc mai mare, care acoperea stânci primejdioase.
Înaintea lor, pe dreapta se ridica o gramada enorma-l si negricioasa. La lumina lunii care se rasfrângea deasupra ei, se deslusea lamurit profilul diavolului. Gura mare, deschisa, cu niste colti ascutiti, parea ca rânjeste la ei. Aci trebuie sa fi fost pestera «Gura lui Satan» amintita de Seels în care se afla
comoara.
Ando zise aproape în soapta, aratând într-acolo :
— Tuan, sa înaintam cu mare bagare de seama. Ajungem la o limba de pamânt pe care putem coborî. Vom auzi acolo sunetele acelea misterioase atribuite duhurilor rele.
Farrow dadu imediat ordin la masini sa micsoreze viteza. Drumul era tot mai primejdios, deoarece canalul era atât de îngust, încât vasul aproape atingea stâncile colturoase.
În sfârsit, ajunsera la o trecatoare foarte strâmta, apoi vazura înaintea lor un golf aproape circular de vreo suta de metri în diametru.
Ando arata spre partea de nord a golfului si submarinul se îndrepta într-acolo. Cu o înclinare usoara vasul aluneca încet pe o plaja îngusta si ramase pe loc.
Petre sari cel dintâi pe mal si lega otgoanele de niste colturi de stânca.

— Tuan, zise Ando capitanului eu am fost nu numai odata pe aici, caci voiam sa descopar taina acelor sunete misterioase care se aud în puterea noptii, dar drept sa va spun, n-am cutezat sa cobor singur pe mal.
Coborâra din submarin si trecura pe plaja. Echipajul îi urma, lasând numai o sentinela de veghe. Statura toti locului, sa vada ce va urma.
Marinarii stiau ca se aflau acum pe insula unde casierul, de care toti se temeau fara sa stie de ce, îsi ascunsese comoara. Superstitiosi cum erau, credeau într-adevar ca în insula se vor fi aflând cu siguranta duhuri necurate si se uitau cu frica spre stânca aceea misterioasa care întruchipa-l profilul diavolului.
Deodata tresarira. Sunetele ca de harpa sfâsiara tacerea, pe urma altele ca de zurgalai, însotite de acorduri, de orga. Si sunetele deveneau din ce în ce mai puternice.
Daca ar fi batut vântul, marinarii si-ar fi explicat zgomotul închipuindu-si ca vântul, trecând printre stâncile acelea înghesuite unele într-altele, producea sunetele; dar nu adia nici o boare de vânt si zgomotul crestea mereu. La un moment dat când concertul înceta pentru o clipa, capitanul început sa râda si le zise:
— Vad pe câtiva din noi facându-si cruce. Linistiti-va, baieti, sunetele acestea le scot pestii, nu duhurile necurate. I-am auzit adesea în China si pe coasta Americii de Nord. Sunt «trâmbitasii» —

acesta e numele care s-a dat unor anumiti pesti care se aduna în nopti linistite în preajma vapoarelor sau pe lânga tarm si-si cânta cântecul. Sa-i lasam sa-l cânte mai departe si sa examinam mai de aproape Gura Satanei
— Adica ma voi duce numai eu cu George si Petre si daca va fi vreo primejdie, ne veti sari cu totii în ajutor.
Marinarii începura sa murmure foarte agitati si Rindow, primul ofiter, ruga pe Farrow sa-i dea voie sa-l însoteasca. Acesta însa refuza categoric.
— Atunci va asteptam la gura pesterii.
— Asta da. Se-ntelege ca vreau sa va am aproape. A, uite-l si pe doctor. Ei, Bertram, ai auzit si dumneata cântecul pestilor?
Doctorul nu numai ca era un medic foarte priceput, dar si un naturalist de forta.
— Pogonias cromis, striga el cu însufletire. Trebuie neaparat sa încercam mâine sa prindem un astfel de «trâmbitas». Te rog sa ma ierti, capitane, eu as vrea însa sa ramân aci pentru a asculta mai departe concertul.
Doctorul Bertram se apleca peste parapetul vasului si privi cu încordare la oglinda apei. Farrow pleca râzând sa caute o poteca pe undeva care sa duca la pestera.
— Tuan, vreau sa intru si eu în pestera, zise Ando apropiindu-se de capitan. Cunosc o carare pe unde putem ajunge repede acolo. Am stat de multe ori la gura pesterii dar de intrat n-am putut sa intru.

— Ciudat. Si pentru ce n-ai putut sa intri ?
— O sa vezi si dumneata, Tuan. Se pare ca numai la o anumita vreme poti patrunde înauntru si n-am avut rabdare sa astept atât.
Ando porni înainte, urmat de marinarii, cari mergeau tacuti si gravi dupa el. Dupa ce facu o bucata de drum în lungul tarmului, coti brusc la dreapta dupa un colt ascutit de stânca si începu sa urce o poteca îngusta si serpuitoare.
Dupa un drum obositor de vreun sfert de ceas ajunsera pe o platforma destul de mare clin fata pesterii. «Gura lui Satan» parea de aci si mai înfioratoare. Deschizatura era înalta de vreo zece metrii, colti ascutiti de stânca atârnau în jos, pe când altii se ridicau de la poalele stâncii dând impresia unor dinti uriasi.
— Voi ramâneti - aici si ne asteptati, zise Farrow oamenilor sai. Aha, acum înteleg eu de ce nu se poate intra oricând în pestera. Probabil ca se afla înauntru un mic vulcan care arunca la intervale fixe, lava. Se simte deslusit mirosul de pucioasa.
— Asa e, Tuan, nu puteam intra din pricina norilor aceia grosi si înabusitori. Nu stiu când începe eruptia vulcanului.
— Ar fi bine sa stim, zise capitanul îngrijorat, altminteri ne expunem sa fim înabusiti.
— Ar trebui s-avem rabdare pâna mâine seara, zise Rindow.
— Ai dreptate, locotenente, dar vezi ca am pierdut prea mult timp. Voi intra deci în pestera, chiar daca ar fi sa

izbucneasca vulcanul: eruptia nu se produce atât de repede ca sa n-avem vreme sa fugim.
Rindow vru sa se împotriveasca, dar capitanul nu-l auzi, caci apucase sa intre în grota urmat de George, Ando si Petre. În afara de tânarul print, cei trei duceau în mâna stânga câte o lampa electrica de buzunar, iar în dreapta câte un revolver încarcat.
Îndata ce intra si Petre în pestera, aprinsera lampile electrice. Ramasera uimiti de tabloul pe care-l aveau înaintea lor.
Pe locurile unde cadea lumina vazura peretii de stânca poleiti de un galben verzui. Aburii care navaleau de sute sau mii de ani depusesera un strat gros de pucioasa pe ei.
Respirau anevoie, caci aerul era îmbâcsit de pucioasa; tusea îi îneca si ochii le lacramau. Numai câteva momente-l îi trebui lui Farrow sa se orienteze, apoi se îndrepta spre fundul pesterii. Vazu aci crapaturi mari care duceau înlauntrul muntelui.
Încet, pipaind la fiecare pas, Farrow mergea înaintea celorlalti. Îndrepta lumina lampii spre crapaturi, caci stia bine ca numai de acolo puteau izbucni aburii do pucioasa.
George examina peretii care alcatuiau forme bizare, fara sa ia seama ca se îndeparta prea mult de tatal sau, Ando, care pasea în urma lui, se vedea nevoit sa-l traga din când în când îndarat. Tânarul print spuse ca pamântul pe care calcau era subred.

Pe alocurea stratul de pucioasa parea sa fie mai rezistent si capitanul zise ca acolo trebuie sa fie gurile otravitoare ale vulcanului.
George vazu deodata o întruchipare ciudata la vreo doi metri de el. Parea sa fie un peste lung de un metru, acoperit tot de pucioasa. Curiozitatea îl facu sa uite orice prudenta. Cu siguranta ca era un peste antedeluvian aruncat în crater si pietrificat.
Se îndrepta într-acolo, fara sa ia în seama strigatul lui Ando. Întinse mâna s-a apuce pestele când... pamântul pe care îl credea destul de solid îi aluneca de sub picioare. Era numai un strat gros de pucioasa care nu putu sustine greutatea corpului. Vru sa se dea îndarat, dar nu gasi nici un punct de sprijin. Mai auzi tipetele de spaima ale tatalui sau, apoi se cufunda tot mai adânc în vulcanul de pucioasa.

IV
ÎN MOCIRLA DE PUCIOASA

DE ABIA DISPARU EL în crapatura aceea înselatoare si Farrow, Petre si Ando alergara la locul nenorocirii.
Zadarnic îsi chema capitanul disperat copilul, acesta nu-i putea raspunde. Farrow se apleca si lasa lumina sa cada înauntru. Nu vazu nimic decât o gaura a carei adâncime nu o putea aprecia, si din care nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Vru sa se lase si el sa alunece înauntru, întâmple-se ori ce; cu gândul ca poate îsi va salva copilul si daca nu, sa moara

împreuna cu el, dar Petre îl trase repede îndarat.
— Trebuie sa fugim, domnule capitan, navaleste pucioasa! racni el si târî dupa sine pe disperatul parinte care se zbatea cu furie, gândindu-se ca nu-si salvase copilul.
Vazura deodata aparând din fundul pesterii aburi grosi si galbeni. Vulcanul era în fierbere, împrastiind gazele sale ucigatoare.
— Fugiti ! Fugiti ! racni Ando, marinarilor, când ajunse la gura pesterii.
Oamenii pornira în fuga pe poteca îngusta si întortocheata, fara sa banuiasca o clipa macar ca fiul capitanului lor fusese înghitit de vulcan si ca trupul lui era poate prefacut în momentul acela într-o mâna de cenusa.
Zadarnic se zbatea capitanul Farrow din rasputeri sa scape din mâinile puternice ale uriasului, zadarnic îi poruncea sa i se dea drumul, Petre nu-l slabea si-l târa dupa el, desi primejdia îi ameninta la fiecare pas.
Când ajunsera jos la mal, marinarii vrura sa se repeada la el ca sa i-l scoata pe capitan din mâini, dar Petre le spuse gâfâind sa se astâmpere, altminteri capitanul, pe care îl iubeau foarte mult, era pierdut. Ceea ce voia el sa faca era o adevarata sinucidere.
Farrow se mai linisti. Compatimirea pe care o citea în ochii oamenilor sai îi era o mângâiere în nenorocirea care îl lovise.
Brike se apropia de el, tusi, îsi drese glasul si începu sa vorbeasca miscat pâna la lacrimi :

— Va iubim toti, domnule capitan, iubim si pe fiul dumneavoastra, dar bine a facut Petre ce a facut, ca v-a împiedecat sa va duceti poate la o moarte sigura. Eu zic «poate», macar ca mai toti camarazii mei zic «sigur». Si apoi eu nadajduiesc ca George al nostru o sa se întoarca. Domnule capitan, baiatul asta a trecut prin atâtea întâmplari din care nimeni altul n-ar fi scapat cu viata si tare îmi vine sa cred ca o sa scape el si din gura asta a diavolului.

— Multumesc, Jan, raspunse Farrow, miscat. Stiu ca îi vrei numai binele si gasesc ca ai dreptate. George al meu pare sa fie ocrotit de o putere supranaturala, dar din gura acestei satane, nu poate scapa.

— Domnule capitan, noi nu stim ce se afla în pestera asta si am izbutit sa scapam de aburii de pucioasa. Poate ca George al d-voastra a alunecat pe undeva afara din munte — sau într-o alta pestera unde nu patrunde aburul de pucioasa. Dupa ce s-o potoli vulcanul, sa se lase cineva cu o frânghie în gaura pe unde a disparut ol. Socot ca nici unul din noi nu o sa se dea îndarat.

Într-o clipa, marinarii se înghesuira în jurul capitanului, fiecare vrând sa fie el ales pentru salvarea tânarului.

— Va multumesc, dragii mei, le zise el, si sunt miscat de credinta voastra; îmi veti lasa însa mie sarcina sa-mi scap copilul.

Doctorul Bertram, cum lasase undita în apa ca sa pescuiasca vreunul din pestii aceia ciudati, se întrerupse din pescuit când vazu pe marinari coborând în fuga

poteca. În vreme ce el privea neclintit în «Gura Satanei». Deodata începu sa strige cu înfrigurare :
— Capitane, norii de pucioasa au început sa se risipeasca. N-la fost decât o scurta eruptie, mai mult o fierbere trecatoare a vulcanului. Daca pui masca de gaze, te poti lasa fara primejdie înauntru.
— Trebuia sa luam mastile chiar de la început, îsi dadu cu parerea Farrow. Daca Ando ne-ar fi spus ca din pricina gazelor de pucioasa nu se poate intra în pestera, stiam noi ce e de facut. Brike, du-te cu înca vreo doi insi si adu atâtea masti câte ne trebuie, bine înteles si una pentru George, daca îl vom mai gasi în viata. Nu uitati si pentru Ando... A, dar unde e, ca nu-l vad pe-aici ?
Se uitara în toate, partile, dar nu-l zarira nicaieri. Petre îsi aduse atunci aminte ca-l vazuse stând nemiscat lânga crapatura prin care disparuse George în momentul când tragea pe capitan dupa el spre gura pesterii.
Asa dar Ando ramasese în urma si fusese ajuns de aburii de pucioasa care îl înabusisera. Fara sa spuna un cuvânt, Bertram alerga pe bord sa ia aparatul împotriva gazelor de sulf cu gând sa salveze pe Ando daca va mai fi cu putinta.
Pornira sa urce poteca îngusta care ducea la pestera. Jan Brike cu înca doi veneau mai în urma cu mastile, si când ajunsera la gura pesterii, le împarti celor de fata. Farrow pasi cel dintâi în primejdioasa «Gura a lui Satan» care îsi merita numele, deoarece facuse dintr-

odata doua victime. Alerga imediat la crapatura pe unde disparuse fiul sau si îndrepta lumina lampii înauntru. Nu vazu însa nimic. Nici pe Ando, pe care se astepta sa-l gaseasca lesinat si întelese ca tânarul print urmase pe prietenul sau fara sa stea un moment la gânduri.
Vru sa coboare dupa ei dar, spre spaima lui, întelese ca era cu neputinta, deoarece aburii de pucioasa navaleau si acum cu putere printre crapaturi.
Totusi, trebuia sa încerce totul si se pregati sa se lase jos prin crapatura. Lumina lampii lui de buzunar nu ajungea departe si aburii care ieseau din adânc împiedicau vederea. Atâta putu zari: ca peretii prapastiei erau drepti si netezi. Trebuia deci sa se lase s-alunece în jos, cum o fi facut probabil si George si Ando.
Sovai o clipa, apoi vru sa-si dea drumul, însa Jan Brike se repezi la el s-i trecu o sfoara subtire dar trainica pe sub subtiori, îi facu semn din cap si se îndeparta. Farrow se lasa binisor pe marginea prapastiei si pieri în adânc.
George nu-si pierduse o clipa cunostinta când simtise stratul subtire de pucioasa de sub picioarele lui spargându-se si el alunecând în jos, Strânse bine în mâna lampa, de care stia ca va avea nevoie, resfira picioarele si încerca sa se agate cu mâna libera de ceva. Zadarnic însa, caci peretii erau fara nici o iesitura. Se zgârie numai de grunzuri, ceea ce îi casuna dureri mari, caci pucioasa care îi intra prin zgârieturi îl ardea grozav.
Socoti în gând drumul pe care-l facuse alunecând, cam la vreo treizeci de metri.

Simti deodata o smucitura si se pomeni jos pe pamânt. Tusea îl înabusea. Aerul era îmbâcsit cu pucioasa si ameninta sa-i taie respiratia. Facu o sfortare si deschise ochii. Zari lânga el o gaura în forma de pâlnie din care ieseau gaze sulfuroase. Daca bucata de loc n-ar fi fost îngrosata atât de tare de stratul de pucioasa, s-ar fi prabusit cu siguranta în vulcanul de la picioarele lui, unde îl astepta o moarte cumplita.

Aci era vatra eruptiei, de aci porneau aburii ucigatori care se împrastiau prin crapaturi în «Gura lui Satan».

Vazu deodata o deschizatura în peretele de piatra al pesterii si sari repede într-o parte ca sa nu se rostogoleasca în pâlnia de foc.

În clipa asta auzi o bufnitura în spatele lui. Întoarse capul, si la lumina lampii lui electrice, dadu cu ochii de... Ando care tocmai se ridica încet si cu bagare de seama de jos. Deoarece tusea nu le îngaduia sa vorbeasca, George apuca pe Ando de mâna si-l trase dupa sine spre deschizatura din perete.

Dupa ce trecura cu anevoie prin crapatura îngusta, se pomenira într-o pestera mai mica acoperita toata numai cu pucioasa. În mijlocul ei se ridica însa un bolovan mare, aproape cât o stânca, numai pâna la jumatate învaluit în pucioasa. George avu impresia ca e facut de mâna omeneasca, atât de netede îi erau laturile.

Cu mare bagare de seama se apropia de bolovan târând pe Ando dupa el. Când George fu lânga stânca aceea înalta de

vreo sase metri si groasa de cel putin patru, se încredinta pe deplin ca era într-adevar prelucrata de mâna omeneasca. Pe o parte vazu sapate în piatra un fel de adâncituri în forma de trepte. Se apuca mai întâi sa cerceteze toata pestera dar nu gasi nici o alta iesire. Vazu numai la o înaltime de vreo trei metri niste gauri în peretele de piatra, erau însa prea mici ca sa se poata strecura cineva prin ele.
Se întoarse la bolovanul acela enorm din mijlocul pesterii si cerceta cu atentie sapaturile. Ce-ar fi sa se urce pâna în vârful lui ?
Un bubuit înabusit îl facu sa tresara si în acelasi moment se simti tras îndarat de Ando care îi arata spre crapatura pe unde intrasera ei.
Bubuitul crestea din ce în ce si auzira în acelasi timp cum clocotea ceva ca un cazan urias umplut cu apa. Întelesera ca vulcanul va izbucni iar, caci aburi grosi de pucioasa patrunsera înauntru. Vazura însa spre mare lor bucurie cum aburii ieseau afara prin gaurile din perete.
Deodata ramasera ca împietriti de spaima. Din crapatura stâncii începu sa navaleasca în pestera unde se aflau ei un fel de namol galben, basicile se spargeau cu zgomot, apoi se iroseau în aer.
George îngheta.
Vulcanul revarsa acum un namol de pucioasa clocotinda.
Ce era de facut ? Singura salvare era sa se urce în vârful bolovanului. Apuca în gura lampa de buzunar si începu sa paseasca din treapta in treapta.

Când fu sus si lasa lumina sa cada în juru-i, se cutremura si, de groaza era cât p-aci sa se dea de-a rostogolul îndarat.
La o departare de nici un metru de el vazu un chip înfiorator. Puse repede lampa pe marginea bolovanului ca sa se rasfrânga lumina drept în fata omului pe care-l avea înainte si scoase revolverul de la brâu. Numai mâna dreapta îi era libera, fiindca trebuia sa se tina cu stânga de ciunga bolovanului. Dar când vru sa traga si privi mai bine la chipul din fata lui, rasufla usurat. Omul era mort si zacea aci de cine stie câte veacuri, galben ca si pucioasa care se asezase în straturi groase pe obrajii lui împietriti.
George puse revolverul la loc si privi îngândurat înaintea sa. Ando, care se catarase si el în urma lui, ramase cu ochii holbati la omul acela pe care l-ai fi crezut facut din pucioasa.
Bolovanul urias era gaurit sistematic la mijloc si înconjurat de un brâu lat de o jumatate de metru. Înauntru se aflau câtiva saci de piele din cine stie ce vremuri imemorabile; unele din ele plesnira si continutul lor era împrastiat pe jos.
O avere neînchipuita se afla sub ochii lui, dar nu de asta le ardea acum. Privirile îi erau atintite la omul acela pietrificat, îmbracat în haine medievale, care parea sa-si pazeasca si dupa moarte comoara.
Un ghiont îl trezi pe George din visare. Se întoarse si vazu pe tânarul print uitându-se spre crapatura din pestera. Se îngrozi. Atât de puternica era navala aceea de

pucioasa clocotinda, ca numai în câteva clipe stratul care se depusese, ajunsese de o palma si crestea mereu.
Nu cumva o sa se ridice pâna în vârful bolovanului si vor avea si ei soarta omului acela pietrificat si acoperit de pucioasa ?
— De astadata nu mai e scapare, suntem pierduti, Ando... zise George printului. Îmi pare rau ca ai alunecat si dumneata ca si mine în crater. Dar tata e salvat, nu e asa ?
— Tuan e în siguranta, raspunse Ando. Petre l-a tras dupa el afara din pestera. Eu am sarit dupa dumneata, nadajduind sa te scap.
— Ce-ai facut, pentru Dumnezeu i striga George, miscat. Pentru mine ti-ai pus dumneata viata în primejdie ?
— Tuan capitan vrea sa ma ajute si eu ajut pe fiul sau si pe oamenii lui, raspunse foarte linistit printul. Si-apoi, primejdia nu poate sa fie prea mare, deoarece numai pâna acolo ajunge namolul — si arata cu mâna o dunga de jur-împrejurul pesterii.
Trecu o jumatate de ceas si namolul ajunsese la dunga aratata de Ando. Asteptau acum sa-l vada oprindu-se, apoi retragându-se.
Eruptia parea însa sa fie de asta data mult mai puternica; dupa ce se opri câteva momente, namolul începu sa navaleasca cu si mai multa furie în pestera, ridicându-se din ce în ce mai sus.

V

CAPITANUL FARROW aluneca mereu în putul acela adânc. Sfoara cu care îl legase Brike pe sub subtiori îi taia carnea si-i producea dureri cumplite, dar îsi dadea seama ca fara ea n-ar mai fi putut iesi de-aici.
Aburii deveneau tot mai desi si pareau ca vor sa-l înabuse, cu toata masca de pe fata.
Ajunse în sfârsit la dunga îngusta de la marginea craterului.
Lumina lampii lui electrice de abia putea razbate prin aburii grosi de pucioasa. Totusi, zari crapatura din perele si vru sa se duca într-acolo. Auzi însa deodata un bubuit înabusit, nori galbeni navalira cu furie din crater, si într-o clipa simti cum i se taie respiratia. Aburii fierbinti amenintau sa patrunda prin masca si sa-l înece.
Misca repede frânghia si se îndrepta pipaind, spre putul îngust pe unde venise.
De abia ajunse acolo si se simti tras încet în sus.
În vremea asta Petre trimise un marinar la submarin sa-i aduca vreo câteva frânghii groase.
Eruptia vulcanului tinu doua ore încheiate; doua ore statu capitanul Farrow nemiscat în fata pesterii, cu ochii atintiti la norii aceia de pucioasa. Apoi eruptia se potoli si el se apropia iar de locul acela blestemat.
Se lega în jurul trupului cu una din frânghiile aduse si lua înca doua ca sa

scoata cadavrele, daca le va gasi.
De asta data, Petre apuca în mâinile lui vânjoase funia si lasa pe capitanul sau, cu bagare de seama, înauntru.
Încet, încet, aluneca spre fund capitanul Farrow, spre mormântul copilului sau drag...
Înauntrul bolovanului se auzi un bubuit înabusit si George vazu cu groaza cum sacii de piele încep sa se miste, apoi si trupul acela împietrit care îsi gasise aci odihna lui de veci.
Eruptia vulcanului parea sa distruga întreaga insula. Se auzeau bubuituri înabusite, peretii trosneau si crapau mereu. Aburi grei de pucioasa navaleau de pretutindeni, dar se risipeau repede prin gaurile din perete.
George vedea toate acestea cu groaza. Ar fi preferat sa moara înabusit de gaze decât sa arda de viu în namolul acela clocotitor care ajunsese acum la treizeci de centimetri de bolovan.
Acesta parea sa fie sapat în forma de put, sau poate ca sacii cu lucrurile pretioase sa fi fost îngramaditi pâna la fund. Auzi deodata clocotind înauntrul putului si vazu sacii ridicându-se la suprafata. Deasupra lor, cadavrul începu sa salte peste comorile ascunse acolo de cine stie câte veacuri.
O bubuitura grozava, o revarsare de namol galben izbucni din mijlocul putului si acoperi mumia si sacii care pluteau deasupra.
Dar un urcior mare de aur împodobit cu pietre scumpe fu aruncat la picioarele lui George, care se apleca si-l ridica în sus.

Îi frigea degetele, totusi tânarul nici nu lua în seama, în înfrigurarea care îl cuprinsese.
Mumia piratului disparu deodata împreuna cu sacii de aur în adânc si talazuri de pucioasa îi acoperira într-o clipita.
Acum trebuia sa vina sfârsitul. Într-o secunda bolovanul pe care stateau cei doi tineri, se va farâmita în mii de bucati si namolul îi va înghiti de vii.
Pâna la picioarele lor târsnea acum namolul ucigator, dar cu toata primejdia în care se aflau, George baga de seama ca pe dinafara puhoiul nu crescuse prea mult. Numai înauntru clocotea si se ridica tot mai sus, amenintând sa se reverse peste ei. Deodata, se auzi un bubuit în adâncul bolovanului si vazura cu mare mirare cum într-o clipa se porni un vârtej, tragând dupa sine namolul. În câte va clipe gaura din bolovan se deserta.
De abia acum întelese el ca presupusul bolovan era zidit. Drept e ca peretii aveau o grosime de vreo jumatate de metru si erau acoperiti cu un strat gros de pucioasa, cea ce-l facuse sa creada ca era o mica stânca de piatra.
Asa dar, se afla lânga o tainita care ascunsese comori nepretuite pe care nu le vazusera înca ochi omenesti; totul disparuse însa, odata cu primejdia care fusese cât pe ce sa-l coste viata.
Privi cu un fel de parere de rau la urciorul pe care-l tinea în mâna. Stratul gros de pucioasa din jurul lui se desprinsese pe alocurea si la lumina

lampii electrice pietrele sclipeau de-ti luau ochii.
Urciorul acesta din aur masiv trebuie sa fi pretuit o avere. Cu banii luati pe el putea trai cineva în tihna si belsug pâna la sfârsitul vietii.
Lui George îi venea sa râda. Se gasea pe pragul mortii si se gândea la o viata tihnita! Când lasa însa lumina lampii sa cada în jos, vazu cu adânca mirare ca puhoiul scadea cu o repeziciune uimitoare.
Apuca pe print de mâna si-i zise cu glas sugrumat de emotie :
— Suntem salvati, Ando. Sa vezi tu ca iesim noi în curând de aci.
— Cred si eu, George, raspunse foarte calm tânarul. Un batrân pazitor al tribului meu mi-a prezis ca voi trai mult timp la un loc cu un alb si vom întâmpina împreuna piedici pe care nu le-a întâmpinat nimeni pâna acum.
— Hai sa credem atunci ce-a spus vrajitorul tau si sa încercam sa iesim din afurisitul asta de vulcan! striga cu însufletire George. Bietul tata trebuie sa fie disperat, crezând ca am murit. Sa mergem, Ando, cred ca acum o sa fie chip.
Puhoiul se retrasese si pe jos nu mai ramasese decât un strat subtire de pucioasa.
George coborî cu bagare de seama treptele. Era încaltat cu cizme groase si înalte în carâmb asa ca putea pasi fara frica prin stratul subtire de pucioasa care începuse sa se raceasca. Era însa îngrijorat pentru Ando, care purta niste

pantofi, subtiri de pâsla, prin care putea trece lesne namolul. Când fu jos în pestera, îl lua pe Ando în cârca, dându-i sa tie lampa si urciorul, pe urma se îndrepta spre crapatura în care se afla pestera cea mare.
Dar când fu dincolo, zari pe peretii netezi ai craterului alunecând un trup omenesc. Parea mai mult o aratare stranie, caci trupul avea la cap doi ochi enormi si bulbucati.
George se dadu speriat înapoi si puse mâna pe revolver. Deodata începu sa râda.
Aratarea aceea purta o masca împotriva gazelor si lumina bizara care se rasfrângea de pe peretii galbeni-verzui ai pesterii, o facuse sa para atât de înfioratoare.
Dupa statura si dupa felul cum alerga spre el. George recunoscu pe tatal sau.
Îsi strânsera emotionati mâinile, Farrow îsi smulse repede masca de pe fata, si desi tusea îl îneca izbuti sa spuna în cuvinte întretaiate :
— Iute, George... uite doua frânghii ! A trebuit s-astept sa se potoleasca eruptia... pe urma Petre m-a lasat înauntru. Leaga-te imediat cu frânghia ca sa te traga sus.
George îsi înfasura frânghia în jurul pieptului, o înnoda bine si facu semn sa-l scoata afara. Într-o clipa se simti tras în sus si dupa câteva momente Petre îl primi în brate. Îl strânse cu atâta putere la piept încât bietul George crezu ca o sa-i rupa coastele. Din bratele lui trecu într-ale doctorului, apoi în ale ofiterilor, a

caror bucurie era de neînchipuit, caci toti îl socotisera pe tânarul lor prieten mort în adâncul craterului.
Ando fu tras si el si capitanul iesi ultimul. Se îndepartara cu totii repede de pestera, caci îndata ce apuca Farrow sa puna piciorul pe pamânt, vulcanul începu s-arunce iar aburi de pucioasa. Parea grozav de mânios ca-i scapase victimele din gheare.
Echipajul se opri pe micul platou din fata pesterii manifestându-si bucuria fata de capitanul lor, ca reusise sa-si salveze copilul. Farrow de abia gasi cuvinte sa le multumeasca.
Când vru sa coboare poteca îngusta care ducea la tarm, ramase înmarmurit. Marinarii scoasera si ei o exclamatie de spaima si de mânie.
Vazura jos lânga submarin, o goeleta cu scheletul de fier, de pe puntea careia doua guri de tun erau îndreptate spre submarin. Servantii stateau la posturile lor, gata sa traga la cel dintii ordin.
Chepengul submarinului era închis; asadar sentinela avusese vreme sa împiedice pe dusman sa patrunda înauntru. Totusi situatia era cât se poate de primejdioasa, caci la cea mai mica încercare de afundare, vasul strain ar fi început imediat bombardamentul si de la o departare atât de mica ar fi gaurit cu siguranta peretii de otel ai submarinului.
De pe puntea goeletei, vopsita în negru, vazura cum vreo cincisprezece insi cu târnacoape în mâna se îndreptau spre submarin ca sa sparga usile chepengului.

— Asta e vasul-pirat cu care am mai avut noi de furca si în alte dati, murmura capitanul Farrow printre dinti. Banditii ne urasc de moarte pentru ca le-am zadarnicit atacul pe care-l planuisera împotriva unui vapor de calatori. Dragii mei, o lupta cu piratii n-ar folosi acum la nimic. Trebuie sa-i învingem prin viclesug.
— Sa-mi fie cu iertaciune, domnule capitan, zise Jan Brike, foarte linistit. Banditii sunt tare prosti. Acu n-au ce face cu tunurile fiindca s-au dus toti pe vasul nostru. De multe ori ati râs de mine ca prea sunt prevazator. De data asta sa nu râdeti. Când ne-am dus la pestera am luat cu mine patru granate de mâna, socotind ca s-ar putea sa ne fie de folos ca sa spargem stânca. Cu astea o sa gonesc eu, ia acus, pe banditii de pe submarinul nostru. Si daca timonierul Plundow, care e de veghe, e om destept, o sa se lase afund când o vedea pe banditi luând-o la fuga.
— Hm... e cam riscat lucru, draga Brike, facu Farrow, clatinând capul, dar nu ne ramâne altceva de facut. Bine, fie !
Brike dadu numai din cap, pe urma facu semn camarazilor sai sa se dea nitel îndarat ca sa nu fie zariti de banditi. Se lasa pe brânci si începu sa se târasca devale pe poteca.
Banditii ajunsera acum la turn. Încercara mai întâi cu tipete si înjuraturi sa faca pe sentinela sa le dea drumul înauntru, dar fiindca nu le raspundea nimeni, se dadura nitel îndarat si patru insi voinici

pusera mina pe niste, târnacoape mari, ascutite, cu gândul sa sparga chepengul.
Jan Brike, care se apropiase pe nesimtite pâna la vreo douazeci de metri de ei, se ridica acum brusc în picioare. Scoase un racnet salbatec si în timp ce banditii întorceau capul speriati, doua din granate explodara deasupra lor.
Efectul fu îngrozitor.
Sase din ei se tavalira vaitându-se pe jos, pe când ceilalti alergara înspaimântati spre scaricica de frânghie care atârna de goeleta.
Si când celelalte doua granate explodara si ele, începura sa se catere înnebuniti de groaza, cu atâta repeziciune de parca ar fi fost fugariti de diavoli.
Plundow nu se clintise de la postul lui. Când auzi cele doua detunari, lasa submarinul afund. Banditii erau atât de uluiti de cele petrecute încât nici nu le veni în gând sa se slujeasca de tunurile lor.
În vreme ce Jan Brike se întorcea în fuga la locul unde lasase pe ceilalti, submarinul disparuse în apa.
Banditii alergau zapaciti de colo pâna colo pe puntea goeletei nestiind ce sa faca, cu toate ca erau siguri ca moartea îi pândeste; o torpila de-a submarinului le putea sfarâma într-o clipita vasul.
Capitanul Farrow râse când întelese situatia.
— Dragii mei, zise el tovarasilor sai, iata-ne prizonieri pe uscat si paznicii nostri, adica banditii, sunt în puterea timonierului nostru. În sfârsit, vom iesi noi si din încurcatura asta. Tu, draga

George, te-ai ales cel putin cu urciorul. Drept e ca mostenirea batrânului meu casier a fost cam stranie si legata de mari primejdii. Acum însa e vorba sa gonim pe banditi.

3
Lupta printului Ando

I
O FUGA PRIMEJDIOASA

TREBUIE sa ne întoarcem la grota, striga capitanul Farrow, caci de nu, banditii ne împusca pe toti aici, pe poteca asta îngusta. Repede, baieti, ca-i primejdie de moarte!
— Sa speram ca Plundow o sa le trimita o torpila în coaste, mormai Petre, — zau ca n-ar fi nici un pacat!
— Mi se pare ca de asta se si tem, raspunse capitanul, ia uitati-va ca se retrag. De altfel e mai bine asa, vreau sa evit cât pot o lupta. Aha, submarinul nostru e colo, departe, uite cum se înalta periscopul.
— Pacat, acuma Plundow nu mai poate sa le faca nimic, zise Petre, — stâncile iesite în afara îi feresc de orice lovitura. Mare pacat! As fi preferat sa-i vad Ia fundul golfului. Ma prind ca o sa ne pândeasca la iesirea din golf, sau ca o sa ne întinda vreo cursa în tunel.
Capitanul Farrow observa cu atentie vasul piratilor, care luneca acuma în tunelul îngust ce ducea de pe vulcanul de pucioasa în mare.

— Ne cunoaste bine, sopti capitanul atât de tare — încât putu sa-l înteleaga si George — nu cred ca o sa plece fara lupta. Vrea sa se razbune ca i-am smuls odinioara prada, pe care o credea sigura. Uite ca se opreste dupa prima cotitura. Ah, Petre, vezi? Arunca bombe pe sârme si le lasa în apa. Acum nu mai putem trece prin tunel.
— Mi se pare ca e mai bine sa mergem pe plaja si sa cautam sa ajungem în submarin, zise linistit Petre. Acum vad ca monteaza si o mitraliera, daca nu ma însel.
— Ai dreptate, Petre, aproba Farrow, — repede, baieti Sa speram ca Plundow se va ridica în curând la suprafata. Dumnezeule, acuma începe si vulcanul sa erupa!
Un bubuit surd Izbucni din interiorul misteriosului vulcan si facu sa se cutremure poteca îngusta, pe care se afla capitanul Farrow cu oamenii sai. De asta data, bubuiturile erau si mai puternice decât atunci când George se afla în grota din fund, de unde voia sa scoata comoara, mostenita de la Seels, batrânul casier al tatalui sau.
Din grota, pe care abia o parasise Farrow si oamenii sai, iesira iarasi vaporii galbeni de pucioasa, de asta data însa, atât de desi si cu atâta forta încât simtira cu totii ca aceasta eruptie a vulcanului era neobisnuit de puternica.
Fara sa mai stea la gânduri, marinarii urmara porunca capitanului si coborâra cât putura de repede cararea îngusta

care ducea, serpuind de-a lungul peretelui de stânci, spre plaja.
Capitanul Farrow, fiul sau George, credinciosul Petre si noul oaspete de pe submarin, printul indigen Ando, ramasera pâna la urma pe mica platforma de lânga intrarea grotei.
Apoi însa, când un vânt usor împinse gazele otravitoare spre dânsii, o luara si ei la vale pe poteca îngusta. Îsi scosesera mastile de gaz, fara de care n-ar fi putut sa patrunda în vulcan si acum erau siliti sa fuga de aceasta atmosfera ucigatoare.
Pe plaja îngusta, oamenii stateau unul lânga altul si priveau cu nerabdare la oglinda neteda a apei din golf, în adâncul careia disparuse submarinul, dupa ce primul atac al piratilor fusese zadarnicit de catre tunarul Brike.
Din vasul piratilor nu se vedea nimic: un perete destul de înalt închidea vederea spre prima cotitura a strâmtorii, care ducea în mare.
Petre, care statea lânga dragul lui George, se uita mereu la peretele de stânci. Parea ca se asteapta la vreo primejdie din partea aceea.
— Bagati de seama, vin! striga el deodata, smulgându-si pistolul de la brâu si tragând câteva focuri spre marginea de sus a peretelui de stânci.
Marinarii de pe submarin erau deprinsi cu tot felul de surprize. Nimeni nu tresari la auzul acestui strigat, dar toti, ca la porunca, îsi scoasera revolverele si se întoarsera spre peretele de stânci. Deasupra lui rasarisera câteva capete, cari însa disparura cu iuteala fulgerului.

Nu se putea sti daca Petre nimerise pe careva, deoarece de dincolo nu se auzea nici un zgomot.
— Plundow ar putea sa se grabeasca, zise acuma Brike, batrânul tunar, — altfel ma tem ca o sa fie rau de noi. Uite, v-am spus-o!
Deasupra peretelui de stânci zburara câteva obiecte lucioase, care cazura la vreo douazeci de metri de marinarul care se afla cel mai aproape de dusman. În clipa urmatoare, în locurile unde cazura se auzi o bubuitura sinistra si nouri de fum se înaltara în vazduh.
— Nu oricine poate sa arunce granate de mâna, facu Brike — cu douazeci de metri prea aproape — înseamna ca au aruncat prost.
Acum însa o granata zbura deasupra peretelui; descriind un arc mare. De asta data, granata fusese aruncata de minune, caci bomba trebuia sa cada în mijlocul marinarilor.
— Foc!
Cum se auzi porunca lui Farrow, pistoalele fura slobozite. Granata fu lovita de mai multe gloante si exploda în înaltime, fara sa pricinuiasca vreun rau celor de pe plaja.
Un racnet salbatic izbucni îndaratul peretelui de stânci: piratii vedeau ca Farrow si oamenii lui se apara cu mare pricepere si succes.
Unul dintre ei fu atât do mâniat, încât facu o imprudenta. Se urca deasupra marginii peretelui, tinând în mâna dreapta o legatura întreaga de granate de mâna.

O împuscatura porni din revolverul lui Petre. Bratul ridicat al omului cazu fara putere, un racnet de groaza izbucni îndaratul peretelui, apoi granatele explodara în mijlocul piratilor.
— Bravo Petre! strigara marinarii, deocamdata o sa le ajunga.
Îndaratul peretelui rasunara strigate de durere si înjuraturi salbatece. Imprudentul pirat disparuse de pe zid, explozia trebuie sa-l fi rupt în bucati.
Cu un zâmbet de multumire, Petre baga o noua încarcatura de gloante în arma sa, îsi arunca ochii pe luciul apei si striga:
— Vine submarinul!
Încet, încet, periscopul submarinului se apropia de plaja; acum, o oscilare scurta, apoi un vârtej de apa si turnul submarinului iesi la suprafata.
Chepengul fu ridicat în graba si timonierul Plundow arunca un odgon, care fu prins de doi marinari. Trasera submarinul lânga plaja si tunarul Brike sari cel dintâi pe vas.
Dar el nu se îndrepta spre turn, ci alerga numaidecât la tun, pe care îl descotorosi, cu miscari repezi, de învelitoarea impermeabila ce-i acoperea. Tunul era vesnic încarcat si Brike tinti marginea peretelui de stânca, îndaratul caruia se aflau banditii. Dar nimeni nu se mai arata dintre acestia.
— Urcati-va repede! racni capitanul, trebuie sa plecam. Vulcanul pare sa aiba draci.
Niste tunete surde rasunara în interiorul muntelui înalt si ascutit, de se cutremura

toata insula si nourii galbui izbucneau din grota tot mai compacti.
Marinarii sarira pe submarin cu agilitatea unor pisici si disparura pe deschizatura turnului. Brike se uita întrebator la capitan si, când bubuitul vulcanului se mai potoli, Farrow striga:
— Ramâi la tun, Brike! Îti trimit munitii. Trebuie sa plutim deasupra apei si sa gonim vasul piratilor. Gluma se îngroasa.
Capitanul împinse usor pe George, care tinea urciorul de aur sub bratul stâng si revolverul în mâna dreapta. Tânarul sari repede pe submarin, unde îl prinse în brate Petre.
Capitanul avea dreptate, gluma se îngrosa. Luciul lin al apei din golf începu sa se agite.
Ciudat era ca nu se arata nici unul din pestii-trâmbitasi, cari faceau pe rarii vizitatori ai acestei insule misterioase, ce se numea „Insula lui Satan", sa creada în duhuri necurate. Se pare ca simtisera primejdia si acum erau departe, în largul marii.
George trebui sa stea pe punte, desi ardea de dorinta sa ramâie în turn. Dar acum aveau sa lupte împotriva piratilor si tunarul avea nevoie de munitii.
În turn ramase numai capitanul, care de acum comanda de plecare. Submarinul se apropia încet de strâmtoare, dincolo de cotitura careia se afla vasul piratilor. Dar pe când Brike îsi îndrepta tunul în directia voita, apa golfului începu deodata sa faca niste valuri, care aruncau submarinul de colo pâna colo.

Farrow se întoarse si se îngrozi. Din grota în care abia fusese cu fiul si mare parte din oamenii sai venea încet un curent fierbinte, deasupra caruia jucau flacari mici verzi si albastre. Noroiul sulfuros si arzator izvora din interiorul pamântului si se revarsa peste insula. În adânc însa, marea trebuie sa fi gasit drum pâna la foc. Cât va mai dura pâna când vulcanul se va narui si va arunca deasupra golfului sfarâmaturile sale incandescente? Oare va putea submarinul sa treaca între timp prin strâmtoare si sa ajunga în larg? Numai de nu le-ar lua piratii înainte!
Dadu comanda sa se sporeasca viteza si acum submarinul se afla la prima cotitura. Goeleta piratilor era numai Ia cincizeci de metri înaintea lor si cum se arata vârful submarinului, mitraliera începu sa functioneze.
Farrow comanda imediat sa opreasca, si frânele se pusera în miscare. Atunci se auzi si bubuitul tunului de pe submarin. Mitraliera piratilor trasese cel mult cincizeci de gloante, cari însa fusesera îndreptate prea sus si trecura suierând deasupra submarinului.
Brike îndrepta tirul spre mitraliera. Când se risipi norul de fum, nu se mai vedea nimic din arma grozava a piratilor. Numai câteva trupuri omenesti zaceau nemiscate pe punte.
Brike îsi încarca tunul cu iuteala fulgerului, dar valurile si începusera sa spumege sub elicea goeletei si, cu o smucitura puternica, vasul usor porni cu o viteza nebuneasca.

— Lasa-i dracului, striga Farrow tunarului, daca îi nimerim, ne închid trecerea. Cu toata viteza, înapoi!
Brike fu gata sa cada în nas, atât de puternica fu zguduitura submarinului care stopa, ca pe urma sa fuga tot mai repede înapoi, spre golful sinistru, cu apa clocotinda, de la picioarele vulcanului.
Imediat în urma goeletei piratilor, care tocmai trecuse o cotitura a strâmtorii, se prabusira deodata stâncile înalte astupând drumul cu blocuri enorme de piatra, si în urma submarinului se prabusira câteva blocuri din peretele de stânca ce se ridica de o parte si de alta a strâmtorii.
Submarinul aluneca în apa care parea ca fierbe. Brike, dupa ce-si acoperi tunul, alerga în turn.
— Domnule capitan, gluma se îngroasa, apa e fierbinte de tot. Daca nu gasim alta iesire, ne fierbe si pe noi, cu vas cu tot.
Un val înalt se sfarâma tocmai de turn si Farrow întinse repede mâna spre spuma ce o lasase apa. Dar o retrase speriat: apa era cu adevarat fierbinte.
— Brike strâmtoarea e închisa si de dincolo coboara râul de pucioasa. Dar daca se revarsa în golful asta mic, apa o sa fiarba in curând. Si atunci ne-am dus pe copca!
— Trebuie sa gasim alta iesire, insista Brike, privind spre tarmul de Sud al golfului.
Acolo era bancul de corali care marginea golful, având cel mult doi metri în largime, iar îndaratul lui spumegau valurile marii Sundei.

— Mi se pare ca trebuie, sa jertfim o torpila, urma Brike, dar în acest caz e nevoie sa ne scufundam, altfel ne sar în cap sfarâmaturile de coral.
Închisera repede capacul turnului, apoi capitanul Farrow se duse în compartimentul echipajului si comunica oamenilor ca se afla închisi în golful acesta fierbinte, care în curând va începe sa fiarba, si ca erau nevoiti sa-si croiasca drum, aruncând în aer bancul de corali.
Brike raporta ca pusese doua torpile în teava de la prora. Capitanul Farrow se duse în cabina de la prora, unde se aflau cele doua ferestre si, la rugamintea lui George, permise acestuia si lui Ando sa-l urmeze. Farrow dete la o parte usile de otel, puse în functiune proiectoarele si dadu ordin ca submarinul sa se apropie încet de bancul de corali.
Observase bine partea care i se paruse mai slaba, caci, în momentul în care uriasele stânci de corali intrara în raza de lumina a proiectoarelor, în fata submarinului aparu o scobitura uriasa. Aci, bancul sa tot fi avut un metru.
La comanda lui Farrow, submarinul se retrase încet. Capitanul opri lumina proiectoarelor si închise obloanele de otel. Submarinul se retragea mereu.
Dar Farrow redevenise omul socotit si rece, care nu stia ce înseamna nervozitatea. Stia exact cât trebuie sa se retraga, desi se afla pentru prima oara în acest loc. Când dadu în-sfârsit comanda de oprire, submarinul trebuie sa fi fost exact lânga peretele de stânci din partea de nord a golfului.

Farrow comanda „foc". O smucitura usoara cutremura submarinul, si groaznicul proiectil porni sa strabata obstacolul.
Trecura doua secunde, apoi vasul de otel fu zguduit de o lovitura puternica. Submarinul începu sa oscileze. Pe punte rasunara loviturile unor corpuri grele, cari pareau sa se rostogoleasca spre margini. Brike avusese dreptate, spunând ca vor trebui sa se scufunde. Sfarâmaturile bancului de coral fusesera azvârlite pe toata întinderea golfului.
Farrow mai astepta câteva secunde, apoi dadu comanda de iesire la suprafata, ceea ce se îndeplini în curând.
În bancul de corali se facuse o spartura mare, care lasa submarinului destul loc de trecere. Apa rece a marii strabatuse cu putere în cazanul încins al golfului si valurile fierbinti începura sa se mai potoleasca.
Capitanul Farrow însa, mari viteza submarinului si-l îndrepta cu îndemânare prin spartura bancului de corali. Când submarinul se afla la o departare cam de doua sute metri de vulcan si se apropia de cel de al doilea banc, se auzi din urma o detunatura si, dupa câteva secunde, un torent fierbinte trecu peste submarin. George vazu cu groaza ca stâncile în forma diavolului se aplecasera în jos, se micsorasera si acum se clatinau.
Apoi se înclinara mai tare si se prabusira în mare, O coloana uriasa de fum galben se ridica în vazduh; se auzi un suierat, un vâjâit si apoi o trosnitura, un val

gigantic venea în urma submarinului, si Farrow racni, poruncind viteza maxima.
Vasul cenusiu se repezi ca un cal de curse, trecând printr-o spartura îngusta din cel de-al doilea banc, se strecura cu greu prin aceasta trecatoare si coti putin, ca sa aiba în spate bancul de corali drept scut. În clipa urmatoare, valul gigantic, pe a carui creasta de spuma jucau blocuri mari de stânca, se sparse de bancul de corali. Numai câteva valuri mai mici ajunsera submarinul, dar nu putura sa-i pricinuiasca nici o paguba.
Capitanul Farrow descoperise o trecatoare în al treilea banc de corali si, peste câteva minute, minunatul vas de otel se legana pe valurile line ale marii Sundei.
„Insula lui Satan", însa, disparuse în mare.

II
UN INCIDENT NEPLACUT

JAN BRIKE aparu, rânjind, în turn.
— Si de asta data a fost bine, domnule capitan, zise el bucuros, privind la coloana uriasa de fum galben care se ridicase pe locul în care, pâna mai adineauri, coasta de Nord a vulcanului îsi arata fata de diavol.
— Da, Brike. Am avut noroc, zise Farrow, râzând. As vrea sa stiu daca si goeleta piratilor a scapat. Banditii o sa aiba acum si mai mare necaz pe noi.
— N-or sa ne dea pace pâna nu le-oi trimite o torpila în coaste, mormai suparat tunarul. Dar vedeti, domnule

capitan, coloana de fum din partea de vest nu mi se pare lucru curat. Nu cred sa fie un vapor de pasageri, caci e prea joasa si apoi se apropie prea repede.
Farrow duse la ochi binoclul, privi câteva secunde, apoi zise cu oarecare neliniste:
— Brike, asta e un distrugator englez. Ce-o fi cautând aici, în marea Sundei?
— Cu siguranta, goeleta piratilor, facu Brike, clar, daca-i prinde, o sa afle si despre noi, Socot ca-i mai bine sa ne retragem în vizuina noastra.
— Îndaratul Iui se vede un crucisator mare, zise acuma capitanul, care tinea mereu binoclul la ochi. Sa cautam s-o stergem. De pe crucisator s-a ridicat un aeroplan.
— Taman acuma e marea atât de linistita, încât o sa ne vada, chiar daca ne lasam la fund, zise Brike posomorât. Desigur, îl atrage coloana de fum galben a vulcanului. Cred ca e mai bine sa navigam la suprafata, cât mai repede, si sa ajungem în vizuina noastra. Pe urma o sa avem toata vremea sa-l observam.
Farrow dadu ordinele de circumstanta si submarinul despica valurile cu o viteza nebuna, îndreptându-se spre Est.
George observa ca Jan Brike dusese la ochi binoclul si se uita spre Est. Batrânul lup de mare clatina mereu din cap, mormaind cuvinte neîntelese. George vazu însa ca si tatal sau avea o înfatisare cât se poate de serioasa si un simtamânt ciudat se strecura în sufletul sau. Oare aviatorul englez, care venea în urma lor, sa fi însemnat vreo primejdie pentru dânsii?

E drept ca tatal sau îi povestise ca-l cautau pentru ca autoritatile îl luau drept pirat. Dar asta nu era adevarat si tatal n-avea ce sa se teama de pavilioanele straine.
— Domnule capitan, e mai bine sa ne lasam în apa, striga Brike. Avionul s-a urcat foarte sus, trebuie sa si zareasca valurile de la prora. Ah, uite, la stânga se vede si goeleta piratilor, torpila mea le-o fi stricat cârma.
Pe când vorbea se întoarse spre capitan si astfel zari din întâmplare goeleta piratilor, care se afla în stânga submarinului, cam la o departare de o suta de metri. Vasul era purtat de valuri — când la dreapta, când la stânga, asa dar Brike avea dreptate zicând ca nu putea sa cârmeasca.
Farrow se uita putin înapoi prin binoclu apoi zise, ridicând din umeri:
— O sa ne lase sa plecam, Brike. Bine, o sa ne lasam cât mai afund, dar aici nu putem sa ne scufundam la o adâncime mai mare de cincisprezece metri si din înaltimea lui poate sa ne vada destul de bine.
— Peste un sfert de ora ajungem în canalul cel adânc, zise Brike linistit, acolo putem sa ne lasam atât de afund încât sa nu mai poata descoperi. Si putem sa navigam pâna în vizuina noastra.
— Ei, de-încercat trebuie sa încercam, raspunse Farrow, ridicând din umeri — poate sa avem noroc.
Cu un semn, trimise jos pe George si Ando si coborî si dânsul, iar Brike închise

chepengul turnului. Apoi pompele se pusera în miscare si aspirara apa. Submarinul se scufunda repede si lin, dar Farrow se lasa numai atâta în apa încât sa mai poata observa prin periscop suprafata marii.
Trecura vreo cinci minute, apoi striga:
— Ah, e un hidroavion. S-a coborât alaturi de goeleta piratilor. Pacat! Acum, fireste, suntem tradati. Ca sa-si procure vreun avantaj, banditii vor indica, cu siguranta, ultima noastra pozitie. Vom naviga ceva mai spre Nord, desi prin aceasta ne apropiem foarte tare de stânci si bancuri, apoi trebuie sa ne lasam la o adâncime de cincisprezece metri si sa nadajduim în norocul nostru.
Farrow dadu ordinele necesare, periscopul fu scos din pozitia lui, submarinul se lasa mai adânc, pâna când marele indicator arata cincisprezece metri si acum, în adevar, pluteau în necunoscut.
Stâncile si bancurile îi amenintau, puteau sa se împotmoleasca, deoarece niciodata nu navigasera atât de aproape de bancurile de corali si de insule; pe lânga asta, de sus îi ameninta aviatorul, care nu se va da înapoi sa-i bombardeze cu bombe, daca-i va descoperi.
— Plundow, la cârma! porunci Farrow, — eu ma duc în cabina de la prora. George, poti veni si tu, si dumneata, Ando.
Cei doi tineri urmara pe capitan în cabina de la prora, care, prin ferestrele sale, era în adevar locul cel mai interesant de pe întregul submarin.

În fata ferestrelor se vedea o lumina turbure ca de amurg si ochii se deprinsera numai cu încetul sa distinga unele obiecte, în departare.
Lui George i se paru oarecum sinistru. Daca s-ar fi ivit, la o departare atât de mica vreun obstacol, submarinul, în plina viteza, nici n-ar fi avut vreme sa opreasca sau sa-l ocoleasca.
Dar Farrow da din cap multumit, si odata chiar zise cu glas tare:
— Nici n-o sa banuiasca ca navighez atât de aproape de stânci. De sigur ca mai întâi o sa cerceteze marea în larg. Sa speram ca vreo balena puternica o sa-l poarte de nas. N-are decât s-o bombardeze cât o vrea.
Deodata racni în port-voce:
— Atentie la cârma! Înapoi!
Submarinul se roti în loc. Plundow nu statu mult la gânduri: în clipa urmatoare a si întors roata.
Se produse o smucitura grozava atât de brusc frâna elicea, si totusi, fu prea târziu. În fata submarinului se ivi o spuma alba, pe care Farrow o recunoscuse instinctiv.
Era un banc de nisip, pe care valurile neobosite îl îngramadisera în coasta unui recif de corali. Din nefericire acest banc de nisip se prelungea departe în mare, pe o întindere plana si acum submarinul nu mai putea sa se fereasca.
Nu se produse nici o zguduitura, deoarece vasul de otel se adânci foarte usor în nisipul moale; de asemenea, din pricina brustei schimbari de directie, submarinul nu lovi obstacolul cu vârful

prorei, ci mai mult lateral, alunecând cu partea de la babord pe suprafata moale.
George crezu ca situatia e absolut neprimejdioasa, de vreme ce vasul de otel nu suferise nici o zguduitura. Poate ca submarinul va putea sa alunece peste acest obstacol, sau trebuia sa dea înapoi o bucata. Se mira numai ca tatal sau nu da nici un ordin în aceasta privinta, ci se întuneca tare la fata.
— Tata, situatia noastra e primejdioasa? — întreba el. Am putea sa dam îndarat si sa evitam bancul de nisip.
— Tu nu cunosti înca aceste primejdii ascunse, dragul meu baiat, zise Farrow cu un zâmbet dureros, — locul în care ne aflam acum e acoperit mai mult cu clisa decât cu nisip si clisa asta pacatoasa are prostul obicei sa înghita orice corp cu care vine în atingere. Elicea lucreaza ca sa ne dea înapoi, dar deocamdata nu ne putem misca, dupa cum vezi. Am mai fost noi odata în situatia asta si ne-au trebuit doua ceasuri ca sa scapam din ea. Elicea trebuie sa dea la o parte clisa, încetul cu încetul, pâna când corpul submarinului sa se poata elibera din aceasta înclestare. Si acum trebuie sa oprim masinile, din nefericire.
— Dar în acest caz nu mai plecam de aici, striga George, speriat.
— Nu, ramânem pe loc. Daca lucreaza elicea, aviatorul ne observa numaidecât. Daca însa ramânem linistiti, putem spera ca ne va trece cu vederea.
Farrow striga ordinele în pâlnia cornetului acustic si zumzetul motoarelor electrice amuti numaidecât. Capitanul se

întoarse în cabina de comanda împreuna cu cei doi tineri.
Batrânul Brike ii iesi înainte. Se scarpina în cap si avea o mutra îngrijorata.
— Domnule capitan, zise el, — aici ne aflam pe marele banc transversal care lumineaza în departare, din pricina clisei atât de albe. E un lut scârbos. Aviatorul o sa ne vada chiar de la o departare de un kilometru. Socot ca e mai bine sa desertam balastul si sa încercam sa ajungem la suprafata. Pe urma, daca se apropie aviatorul, n-am decât sa-i trimit o granata.
— Ei, despre chestia asta trebuie sa mai vorbim, zise Farrow zâmbind, dar ai dreptate, Brike, e mai bine sa ne urcam la suprafata.
Capitanul dadu ordinele cu tot calmul. Imediat, motoarele începura sa vâjâie, pompele începura sa lucreze, alungând apa din balast, în vreme ce elicea, învârtindu-se cu o viteza vertiginoasa, facu submarinul sa se cutremure.
— Daca nu ne-a vazut pâna acuma, negresit ca acum ne vede, zise Farrow linistit: nu m-as mira sa-l gasim chiar deasupra noastra, când ne vom ridica la suprafata.
— Numai de ne-am vedea sus, zise Brike, — tancurile de balast sânt pe jumatate golite, dar indicatorul nu se misca.
Zicând acestea, Brike lovi barometrul al carui indicator ramânea nemiscat la cincisprezece metri. George vazu figura îngândurata a tatalui sau, a lui Brike si a lui Plundow. Dupa câteva minute veni si primul inginer, anuntând ca tancurile

sunt goale si uitându-se si el cu fata foarte îngrijorata la barometru: indicatorul nu se miscase nici cu o liniuta.
Si în acest timp submarinul se cutremura Ie vibratiunile elicei. Lutul primejdios îl tinea înclestat, încât parea ca acolo va ramâne:
— Tata, atunci nu mai iesim de aicea? întreba George sfios.
— Ba da, baiatule, câta vreme turnul se mai afla deasupra clisei, putem parasi submarinul. Inginerul nostru a construit si în acest loc un dispozitiv ingenios. Dar în acest caz, vasul e pierdut. Brike, cheama oamenii din echipaj aicea, vreau sa le dau ordin sa paraseasca vasul. Apoi as vrea sa mai vorbesc ceva cu Petre. Dumneata, Brike, vei încerca sa pui oamenii în siguranta. Daca Englezii va fac prizonieri, va referiti la ordinele mele. Înteles?
— Prea bine, domnule capitan, zise Brike scurt, dar as vrea sa fac atent pe domnul capitan ca ramân si eu pe submarin cu domnia sa. Socotesc ca toti vor face la fel.
Gânditi-va la baiatul meu, striga Farrow, pe el trebuie sa-l salvati.
— Nu, tata, zise George, calm si energic, daca tu ramâi pe submarin, ramân si eu cu tine. Asa dar trebuie sa vii si tu. O sa cautam noi sa scapam si pe urma vom construi un alt vas. Chiar tu ai spus ca ai mijloace destule. O, ce aventura frumoasa o sa fie si asta!
— Baiatule, tu stii doar ca un capitan trebuie sa ramâna pe vasul sau, zise Farrow, întunecându-se la fata.

— Da, da, de aceea trebuie sa ne grabim sa avem un vas nou, zise George, cu un zâmbet siret. Vrei sa coborâm acuma?
— Socot ca baiatul d-voastra a zis bine, adauga Brike, submarinul nostru cel nou se va numi „George". Nu ne coborâm cu totii, domnule capitan?
Farrow mai sovaia. Dupa vechiul obicei marinaresc, ar fi trebuit sa ramâna pe vas, dar stia bine ca-n acest caz, echipajul va refuza sa paraseasca submarinul. Si George al lui va muri de o moarte grozava — numai de dragul unui vechi obicei. Era adevarat, puteau sa scape si, cu bogatia pe care o aveau în ascunzatoarea lor principala, pe „Insula Odihnei", puteau sa-si construiasca un submarin si mai moderni
Dar, înainte de a da comanda pentru parasirea vasului, o lovitura puternica zgudui trupul de otel al submarinului. George se uita speriat la tatal sau si Farrow dadu trist din cap.
— Da, George, s-a sfârsit, zise el încet, — asta era o bomba de aeroplan. Acum e prea târziu sa parasim submarinul.
— Ura! striga Brike râzând. Englezul a nimerit de minune, ne urcam! Dobitocul a aruncat bomba chiar lânga noi, în lut si explozia ne-a liberat.
În adevar, asa si era. Indicatorul Iui se ridica cu iuteala crescânda. Farrow dadu grabnic ordinul sa opreasca masinile, Brike se urca în turn, si în clipa urmatoare deschise chepengul si sari afara.
Capitanul Farrow îl urma numaidecât si George nu se lasa mai prejos. Ando îl

urma imediat.
Brike se repezi Ia tun si-i scoase pânza protectoare, cu o repeziciune febrila. Farrow însa se uita mereu spre Nord. Acolo, aviatorul englez vira tocmai, la o departare de cel mult cinci sute de metri de submarin. Apoi, capitanul se întoarse.
— Nu face vreo prostie, strica Farrow tunarului, — daca tragem, Anglia ne va urmari cu orice mijloace.
— Stiu eu, domnule capitan, zise Brike linistit, vreau numai sa-i sperii, astfel or sa ne arunce înca o bomba, care poate n-o sa nimereasca atât de bine ca prima.
Hidroavionul englez, care pe lânga pilot mai avea si un observator, care arunca bombele, se întoarse vâjâind chiar spre bancul de nisip deasupra caruia plutea acum submarinul.
Farrow se apropia de pâlnia cornetului acustic ca sa trimita un ordin în sala de masini. Voia sa evite bomba pe care o astepta, printr-o manevra dibace.
Jan Brike însa, care se pitise pâna acum îndaratul tunului, se ridica deodata si rasuci teava, îndreptând-o asupra hidroavionului.
Miscarile lui erau atât de repezi si de mari, încât pilotul trebuia numaidecât sa-l observe. Si acum se vazu ca Jan Brike cunostea bine oamenii. Englezul nu se asteptase sa se vada amenintat la o distanta atât de mica, încât nu se putea sa nu-l nimereasca. În orice caz trebuie sa se fi speriat foarte tare, deoarece vira brusc la o parte.
Observatorul, care se vede ca pusese deja mâna pe pârghia aruncatorului de

bombe, trebuie s-o fi pus în miscare prin aceasta smucire, deoarece acuma zburara trei bombe una dupa alta si explodara îndaratul bancului, fara sa pricinuiasca vreo paguba.
Farrow observa aparatul cu mare interes. Probabil ca avionul, prin miscarea brusca a pilotului, îsi pierduse echilibrul. Începu sa oscileze, dar se afla prea jos pentru ca sa-si mai ia zborul. Acum se întoarse pe o parte, apoi cazu în mare, la o departare de cel mult douazeci da metri de submarin. Jan Brike îsi flutura bereta râzând, apoi acoperi iar tunul cu pânza protectoare.

III
MUSAFIRI NEPOFTITI

CAPITANUL FARROW privea nelinistit spre locul în care cazuse avionul. Izbitura nu fusese prea violenta, întrucât aparatul zburase la o mica înaltime, dar cei doi pasageri erau, cu siguranta, prinsi în curele si, daca prin izbitura de apa fusesera oricât de putin ametiti, trebuiau sa se înece, fara îndoiala.
Atunci Ando se arunca în mare, sarind de pe turn. Întelesese privirile îngrijorate ale capitanului si vru sa dea ajutor aviatorilor.
Capitanul Farrow si fiul sau George admirasera agilitatea cu care înota tânarul print Ando înca de la prima lor cunostinta, atunci când luntrea acestuia se rasturnase. Acuma însa parea ca zboara prin apa si în câteva secunde

ajunse la locul unde cazuse hidroavionul. O parte din aparat iesise la suprafata.
Ando disparu sub apa. Nu-i pasa daca ramânea sub apa si doua minute, si cam atâta dura si de asta data, pâna reveni la suprafata.
Jan Brike scoase un strigat de bucurie, caci Ando scosese cu dânsul cele doua corpuri ale aviatorilor prabusiti. Cu multa îndemânare le tinea deasupra apei, în vreme ce se apropia de submarin, înotând pe spate.
Tunarul sari imediat peste bord, înota spre Ando si lua în primire pe unul din Englezi. Peste câteva minute cei doi aviatori, liberati de greoaiele lor costume de piele, se aflau întinsi pe puntea submarinului, si Petre, împreuna cu timonierul Plundow, încercau sa-i readuca la viata, pâna sa vina doctorul Bertram cu aparatul sau de oxigen.
Cu ajutorul acestuia, Bertram îi readuse la viata. Cei doi aviatori, ofiteri foarte tineri, aveau o nemaipomenita rezistenta si putere de vointa.
Când deschisera ochii, se uitara putin în jur, apoi sarira în picioare, se îndreptara spre capitanul Farrow si se prezentara.
Erau locotenenti si se numeau Higgins si Hoilburn. Higgins, fiind cel mai in vârsta, crezu de cuviinta sa se justifice.
— Domnule capitan Farrow, stiti ca orice Englez are datoria sa va aresteze, iar daca întâlneste submarinul d-voastra, trebuie sa încerce sa-l distruga. Razboiul împotriva d-voastra n-a încetat înca. Felul în care noi ofiterii gândim personal despre d-voastra e alta chestiune.

— Stiu, domnilor, zise Farrow zâmbind, asadar, acum trebuie sa va socotiti drept prizonieri de razboi. În orice caz, nu am intentia sa va privez multa vreme de libertate, totusi, înainte de a va elibera trebuie sa fiu în siguranta cu submarinul meu.
— Asta se întelege de la sine, domnule capitan, aprobara cei doi ofiteri. Dar trebuie sa va facem atent ca pe crucisator se mai afla un avion, care trebuie sa porneasca îndata. Desi sigur ca prabusirea noastra a fost observata.
Farrow îsi îndrepta binoclul spre cele doua coloane de fum cari se ridicau de pe distrugatorul englez si de pe crucisator. Apoi dadu din cap si lua binoclul de la ochi.
— Da, s-a ridicat chiar acuma, zise el linistit, asadar, peste putin timp va fi deasupra noastra. Camarazii d-voastra va pot lua imediat cu dânsii, domnilor. Dar trebuie sa cer ca sa nu se arunce bombe pâna ce avionul va va duce îndarat pe crucisator. Pe urma vânatoarea dupa mine poate sa urmeze în liniste. Numai ca, între timp, ma voi fi pus la adapost.
— Bine înteles, domnule capitan, va dam cuvântul de onoare ca nu vom întreprinde nimic împotriva d-voastra. Dar, îmi dati voie sa va întreb, cine ne-a salvat? Ajunsesem cu hidroavionul sub apa, zise locotenentul Higgins.
— Cel mai nou tovaras al meu, tânarul print Ando, zise Farrow, aratând spre tânarul care se înclina usor.

— Ah; printul Ando? striga Higgins miscat, asta e foarte ciudat. Dar, înainte de toate, primiti multumirile mele, printe!
Pasi spre Ando, împreuna cu Hoilburn si cei doi Englezi îi strânsera mâna cu putere. Higgins se uita la el cercetator, ridica din umeri si zise;
— Niciodata n-am crezut ceva ce mi se spunea, caci la Singapore am auzit destul despre printul Ando. Unchiul d-voastra, printe, a facut o reclamatie împotriva d-voastra, cum ca v-ati fi ucis parintele ca sa puneti mâna pe putere. Deoarece însa am aflat în acelasi timp, printr-un om de încredere, ca unchiul d-voastra a luat puterea în mod foarte arbitrar, guvernul din Singapore a trimis crucisatorul si distrugatorul ca sa-i arate ca nimeni nu poate sa faca ce vrea atâta vreme cât Anglia detine protectoratul statelor mici în aceste ape. Stiti cred ca tatal d-voastra s-a pus sub protectia noastra, printe Ando? Vrem sa cercetam daca acuzarea împotriva d-voastra se va dovedi adevarata, dar în acelasi timp sa dam a întelege unchiului d-voastra ca numai atunci va putea domni când supusii de pâna acum ai tatalui d-voastra vor accepta aceasta. Altfel Anglia ar fi nevoita, chiar pentru garantarea linistii si a sigurantei, sa instituie un interregn asupra insulei pâna când situatia se va limpezi.
— Va multumesc pentru aceste vesti, domnule locotenent, zise Ando. Am povestit deja domnului capitan Farrow ca sunt complet nevinovat. Tatal meu a murit de muscatura unui sarpe veninos.

Aveam intentia sa dovedesc minciuna unchiului meu si sa iau puterea, deoarece domnia mi se cuvine numai mie. Totusi, ma bucur, daca Anglia ma va sustine. Daca o faceam singur, ar fi costat mult sânge.
Se parea ca Englezii sunt foarte încântati, vazând ca se apropie al doilea aeroplan. Facura semne repetate si, dupa câteva curbe, aparatul ameriza lânga submarin.
Higgins striga celor doi ofiteri ceea ce se întâmplase. Imediat acestia îsi detera cuvântul de onoare ca nu vor arunca bombe asupra submarinului pâna când vor duce pe camarazii lor înapoi pe crucisator. Brike le arunca o frânghie si aparatul fu tras lânga submarin.
Cei doi aviatori coborâra si de pe flotorul stâng se urcara în submarin. Se prezentara lui Farrow: locotenentii Moran si Bryen si-i multumira pentru salvarea camarazilor lor.
Când Farrow respinse politicos multumirile lor si arata drept salvator pe Ando, îi strânsera si acestuia mâna cu putere, apoi locotenentul Bryen, cel mai în vârsta dintre cei patru ofiteri, zise:
— Higgins va va fi povestit ca suntem în drum spre insula printului Ando. De altfel avem ordin sa arestam pe print pâna când acuzarea de paricid pe care o sustine unchiul sau împotriva sa se va dovedi neîntemeiata. Dar asupra acestei chestiuni toata lumea are o singura parere: ca printul Ando e nevinovat. Totusi, trebuie sa avem în vedere situatia noastra ciudata si sa încheiem un armistitiu. Poate ne mai vedem odata pe

insula printului Ando, domnule capitan Farrow?
— Asta se prea poate, zise Farrow zâmbind, dar întâlnirea noastra nu va putea sa decurga în mod oficial. Cât despre mine, m-as bucura foarte mult daca as putea sa salut vreodata, în particular, pe domnii adversarii mei.
— Va rog sa credeti, domnule capitan, ca si noi ne-am bucura foarte mult, zise Bryen sincer. Corpului nostru ofiteresc îi repugna poruncii sa distruga vasul d-voastra. Acum sa plecam, domnule capitan, cu dorinta de a ne revedea în curând.
Ofiterii îsi luara ramas bun în mod foarte cordial si se urcara în hidroavion.
Abia atunci când submarinul se îndepartase atât de mult încât aeroplanul se vedea cu binoclul numai ca un punct, ofiterii recunoscatori se ridicara în aer; si, înainte ca ei sa se poata înapoia pe crucisator si sa dea raportul, submarinul ajunse în apropierea adapostului sau.
Maretul submarin trecea cu toata viteza prin apropierea numeroaselor insule, recifuri si stânci. Drumul regulat de navigatie pentru marile vapoare de pasageri care plecau în Australia era atât de departe încât submarinul cenusiu nu putea fi descoperit nici cu lunetele cele mai puternice.
În tot timpul acestei curse nebunesti, printul Ando fusese foarte tacut. Avea si toate motivele, deoarece fusese stigmatizat drept paricid, era cautat, de autoritatile engleze si acum se aflau pe drum chiar doua vapoare de razboi

engleze pentru a „ocroti" insula sa. Printul Ando fusese crescut la Singapore si putea sa stie care era scopul final al acestei „ocrotiri".
Farrow ar fi vrut bucuros sa-l ajute. Dar acum, dupa ce se amestecase Anglia, era cu neputinta s-o mai faca, deoarece aflase mai adineauri ca el însusi era un proscris.
George îsi puse mâna pe bratul lui Ando.
— Fii pe pace, Ando, zise el încet, — totul se va sfârsi cu bine. Te vom ajuta din toate puterile sa recapeti domnia.
Ando zâmbi usor.
— Îti multumesc, George, numai ca o sa fie foarte greu. Protectia Angliei e poate si mai primejdioasa decât vrajmasia unchiului meu si a partizanilor sai. Dar voi sti sa ma apar.
Capitanul Farrow se uita mereu înapoi, prin binoclul sau puternic. Distrugatorul englez putea sa desfasoare o viteza mult mai mare, de aceea submarinul ar fi trebuit sa se scufunde, imediat ce l-ar zari.
Totusi, aviatorii englezi pareau ca-si întinsesera raportul mult si bine, sau, comandantul crucisatorului era destul de întelept, ca sa se ocupe mai întâi de goeleta piratilor. Putea sa se bizuii si pe faptul ca va mai întâlni pe capitanul Farrow pe insula printului Ando.
Submarinul putu sa-si continue cursa deasupra apei, pâna când aparu din stânga vulcanul înalt si plesuv, spre lacul caruia ducea numai tunelul adânc de sub apa, a carui intrare era pazita de o sepie alba. (Vezi brosura 2).

Capitanul Farrow mai cerceta odata cerul, cu puternicul sau ochean, în partea de Vest, Daca ar fi trecut deasupra craterului stins, aviatorii ar fi putut descoperi usor submarinul, în lantul vulcanic ce-i servea de adapost. Aceasta era singura posibilitate sa-i gaseasca ascunzatoarea; dar Farrow nu putu sa observe vreun aeroplan si dete comanda de scufundare.

Apoi se duse cu George si Ando în cabina de la prora, dete la o parte usile de otel si puse în functiune reflectoarele.

Submarinul se scufundase la treizeci de metri. La aceasta adâncime, tunelul cel lung, care strabatea peretele craterului, ducea în lacul ce umplea interiorul sau. Submarinul coti încet spre nord si porni spre peretele craterului.

Farrow se retrasese de atâtea ori cu submarinul sau în acest adapost încât timonierul Plundow cotea exact la locul potrivit.

George vazu deschizatura grozava a tunelului aparând în lumina puternica a reflectoarelor, pe care genialul prim-inginer al submarinului le construise asa fel încât sa strabata apa pe o mare întindere. El îsi îndrepta atentia-i încordata spre marea crapatura din dreapta intrarii, în care locuia sepia cea alba. Dar monstrul nu se arata.

George observa altceva, în schimb. Niste fire lungi, de diferite culori, jucau în lumina orbitoare a reflectoarelor. Pareau ca traiesc, deoarece câteodata dispareau cu totul pentru ca sa reapara apoi în mai mare numar.

Aceste fire se mareau necontenit. Pluteau la intrarea tunelului, iar atunci când submarinul intra în deschizatura acestuia, lui George i se paru ca firele colorate devin tot mai numeroase.
Aceste fire, care aveau aproape doi metri în lungime si apareau acum foarte late, se apropiara mult de geamurile de cristal ale submarinului si acum George recunoscu îngrozit ca era vorba de niste serpi mari, al caror trup turtit semana cu niste curele groase.
Ando îl apuca de brat si zise încet si grav:
— Tata a murit de muscatura unui sarpe ca acestia. Taina noastra cea mare îi prezisese moartea. Tata cazu de pe poteca îngusta când ne întorceam acasa si putin în urma îsi dadu sufletul.
Capitanul Farrow chema numaidecât pe doctor, care veni peste câteva minute.
— Ah, ce-mi vad ochii? striga el deodata, — asta e cât se poate de interesant. E o specie rara de serpi si vad ca sunt o multime neobisnuita si înca ce specimene! Mi Se pare ca nu am exemplare de marimea asta în colectia mea. Minunat, domnule capitan, am sa caut mai pe urma sa prind unul din acesti serpi.
— N-ai decât sa încerci, draga doctore, ma tem însa ca n-o sa ai cum. Doar nu vei fi crezând ca lacul vulcanic e plin de astfel de reptile veninoase! Si aici, cum vrei sa deschizi chepengul turnului?
— Hm, ai dreptate, domnule capitan, zise doctorul Bertram necajit, — parca se înmultesc mereu. Si nici gând sa fuga

dinaintea noastra, mai degraba ne întâmpina. Foarte ciudat!
— Ma tem ca o sa trebuiasca sa renuntam Ia adapostul nostru, oricât de rau mi-ar parea, urma Farrow. N-ai putea sa-mi explici de unde vine multimea asta de serpi si de ce pare ca iese din tunel?
— Domnule capitan, stiu la ce te gândesti, zise doctorul, si cred ca asa e. Am observat adesea în lacul vulcanic serpi din acestia si am prins chiar câteva exemplare. Dar numai întâmplator. Sau ca scobiturile si crapaturile din peretii craterului erau pline de bestiile acestea, care îsi cautau hrana la adâncimi atât de mari încât nici nu le-am observat — asta e o posibilitate, si cea mai probabila, — sau ca serpii acestia au pornit în migratie din cine stie ce pricina. S-au strecurat prin tunel în lacul vulcanic, nu le-a placut acolo si acum se întorc înapoi. În orice caz, faptul ca bestiile astea parasesc lacul înseamna pentru noi o primejdie. Ma gândesc la eruptia vechiului vulcan de pucioasa, în regiunea asta, scoarta pamântului e foarte subtire si atunci e posibil ca si acest vulcan stravechi sa se trezeasca; am face mai bine sa nu stam mult aici.
— Da, doctore, asta e si parerea mea, zise Farrow. Acum o sa intram linistiti în lacul vulcanic si sa vedem prin periscop ce s-a întâmplat si daca în lac se afla si mai multi serpi. Am oarecari sperante ca, asa cum ai spus dumneata, serpii, pornind în migratie, au ajuns în tunel. Poate ca lacul vulcanic nu le ofera

destula hrana si de aceea îl parasesc. Dar s-ar putea sa ne aflam si în preajma izbucnirii vulcanului,
— Serpii se aflau deja pe drum atunci când a izbucnit vulcanul de pucioasa, zise Bertram, — altfel n-ar fi ajuns atât de repede aici. Se poate ca lacul vulcanic nu le place pentru ca posibilitatile de hrana sunt, insuficiente pentru o multime atât de considerabila. Dar e mai bine sa fim prudenti; parerea mea e sa parasim cât mat repede lacul vulcanic.
— Dar afara sunt Englezii, zise Farrow, cu amaraciune. Chiar daca aviatorii sunt oameni cumsecade, tot trebuie sa asculte de ordinele superiorilor lor. Si distrugatorul o sa soseasca numaidecât, chiar daca si-a pierdut câteva vreme cu piratii. Zau ca ne aflam într-o situatie mizerabila.
— Ei, poate ca nu e chiar atât de mizerabila, zise doctorul. Pe legea mea, e foarte interesant!
În sfârsit, submarinul ajunse în lac. Si aci, serpii veninosi roiau în jurul submarinului si când acesta se urcase îndeajuns pentru ca Farrow sa se poata servi de periscop, capitanul vazu ca toata suprafata lacului era acoperita de acesti înotatori colorati, care treceau ca sageata în toate directiile.
Doctorul Bertram îl împinse la o parte pe capitan — toti cei din cabina prorei venisera în cabina de comanda — si zise:
— Domnule capitan, se prea poate ca serpii s-o porneasca la drum, deoarece lacul e prea mic pentru o astfel de multime. Asadar, nu e numaidecât nevoie

sa fie un semn de primejdie, adica de izbucnirea vulcanului. Dar, ce-i în mâna nu-i minciuna. Eu cred ca e mai bine sa parasim lacul. Nici nu putem sa ne coborâm din submarin. Pariez ca toate încaperile adapostului nostru sunt pline de serpi.

— Hm, asta as vrea sa verific, mai întâi zise Farrow. — Nu vreau sa-mi fac mustrari ca am neglijat ceva.

— Desigur, domnule capitan, aproba repede Bertram, e si foarte interesant.

Farrow dadu porunca sa se ridice submarinul atât de mult încât turnul iesi din apa. Si aci, primul inginer facuse ferestre cu geam prin care se putea vedea si din apa. Submarinul luneca încet in grota. Când se pusera în functiune reflectoarele, lumina lor arata o miscare multicolora.

Din toate încaperile ieseau reptile veninoase, se încolaceau pe cheiul îngust si se aruncau în apa. Era absolut imposibil sa deschizi chepengul, caci si puntea submarinului, atât cât iesea din apa, era acoperita de serpi.

— Ei, atunci trebuie sa ne întoarcem, zise Farrow. Am putea sa ramânem aici pâna când se vor departa acesti musafiri nepoftiti, dar aparitia lor, precum si subita lor plecare sunt semne de primejdie, pe care nu trebuie sa le nesocotim, S-ar putea ca aceste animale inteligente sa presimta izbucnirea stravechiului vulcan; de aceea trebuie sa fim si noi atât de inteligenti si sa ne îndepartam de el.

Peste un sfert de ora se aflau iar în larg si se îndreptau spre marea Flores.

IV
O ÎNTREPRINDERE

FARROW se tinea mereu pe partea de Nord a drumului ce ducea spre Flores. Insula lui Ando se afla la Sud, dar acolo fusese odata drumul marilor vapoare de pasageri si, afara de asta, crucisatorul englez trebuie sa se fi aflat pe acelasi drum.
Si Farrow voia sa dispara, deocamdata. Naviga linistit deasupra apei, putând astfel sa cerceteze mai bine partea dinspre Vest si sa vada daca nu se arata avionul. Apoi, facea economie de curent electric.
George si Ando se aflau lânga el. Farrow se adresa tânarului print, zicând:
— Ando, abia la noapte vom putea sa abordam insula, daca crucisatorul si distrugatorul ajung înaintea noastra, ceea ce presupun. Daca nu, putem s-o facem numaidecât. Cred ca putem ancora în golful din care ai fugit cu luntrea.
— Da, Tuan capitan, zise Ando, — golful e foarte adânc. Putem sa ne apropiem pâna la plaja, deoarece bancul de corali e aproape perpendicular.
— Asa? Atunci e foarte bine, zise Farrow. Golful e cercetat adesea?
— Nu, portul cel mare, lânga care se afla si satul, se afla la rasaritul insulei. De la golf pâna acolo e un drum cam de zece kilometri, dar trecem pe la punctul în

care e ascunsa taina sfânta a familiei noastre. Acolo a fost muscat tatal meu.
— Hm, ma gândesc daca n-am putea sa atragem în vreo cursa pe unchiul dumitale, zise Farrow. Daca dumneata, Ando, i-ai trimite vreun om de încredere, care sa simuleze ca vrea sa treaca de partea unchiului dumitale, si sa-i dezvaluie taina, atunci l-am putea atrage în acel loc si sili sa marturiseasca. Ce crezi, e cu putinta?
— Da, asta s-ar putea, zise tânarul print. Dar v-as ruga sa ma lasati sa debarc singur pe insula. N-as vrea sa pun în primejdie pe noii mei prieteni.
— Ah, râse George, asta e acum! N-ai sa ma poti opri sa te urmez, draga Ando. Colo, în vulcanul de pucioasa, ne-am legat prieteneste, acum n-ai sa ma respingi, nu-i asa? Asta nu se poate, viu si eu cu tine.
— Si eu cred ca-ti pot fi de ajutor, zise Farrow cu bunavointa. Daca întreprinderea noastra e în adevar primejdioasa, nu face nimic. Suntem învatati cu primejdiile. Desigur ca nu trebuie sa luam cu noi oamenii din echipaj. Asta ar bate la ochi. Dar le lasam vorba ca dupa un anumit timp sa ne caute si în acest caz suntem oarecum in siguranta.
— Sa speram ca Englezii nu ne vor lua-o înainte, zise George. Ard de nerabdare sa-l pacalesc pe unchiul tau. Sanctuarul familiei tale se afla la mare? Vorbeai doar despre un sarpe de mare?
— Da, George, se afla aproape de golf. Tu ai devenit prietenul meu, de aceea ti-l voi

arata. Vei fi cel dintâi prieten care-l va vedea. Acum esti doar prietenul si fratele meu, esti puternic si viteaz, n-ai sa te sperii.
Ando vorbise cu atâta seriozitate încât George amutise. Atât de îngrozitoare sa fie taina noului sau prieten încât era nevoie de curaj ca s-o privesti? Ei bine, se va arata destul de curajos.
Dupa o calatorie lunga, se apropiara de insula. Acuma trebuiau sa fie cât se poate de prudenti, deoarece ajunsera în drumul vapoarelor de pasageri si, atunci când Farrow se uita iar spre Vest, dadu imediat comanda de scufundare.
Observase un nor de fum care se apropia cu o viteza colosala. Nu putea sa fie decât distrugatorul englez.
Farrow naviga însa o buna distanta cu periscopul afara, pâna când putu sa vada lamurit distrugatorul, care venea aproape perpendicular pe drumul submarinului. Când vazu ca ofiterii de pe puntea de comanda duc ocheanele la ochi, Farrow cufunda repede si periscopul.
Nu puteau sa-l caute decât pe el. Se vede ca comandantul crucisatorului englez se temea acum ca Farrow i-o va lua înainte în chestia insulei lui Ando, pe care Anglia voia s-o „ocroteasca" si de aceea trimisese în graba distrugatorul. Farrow zâmbea, în vreme ce submarinul continua sa se scufunde. Englezii n-au decât sa debarce în liniste, el venea cu adevaratul stapânitor al insulei de partea cealalta si va arunca unchiului tradator o momeala mai dulce decât i-ar putea oferi Anglia —

dezvaluirea tainei familiei domnitoare de pâna acum.
— Acuma, distrugatorul o sa fie chiar deasupra noastra, se adresa Farrow lui George. Trebuie sa înveti sa apreciezi si sa socotesti exact distantele si vitezele. Uite!
Deasupra submarinului, elicele distrugatorului englez trecura învârtindu-se vertiginos. Farrow facu un mic calcul pe harta sa, schimba cursul ceva mai la Est si zise:
— Peste o jumatate de ceas vom iesi la suprafata în golf, iar distrugatorul englez va fi deja în port. Ando, cum ai putea sa gasesti repede un adevarat om de încredere, care sa duca unchiului dumitale solia?
— Totdeauna se afla cineva în apropierea sanctuarului nostru, zise Ando, — pot sa-l trimit imediat si unchiul meu Rukoo îl va crede. De mult voia sa-l atraga în partidul sau.
— Bine, atunci, sa speram ca vom izbuti. De altfel ar fi foarte bine daca am lua cu noi si pe doctorul Bertram. El întelege mai toate limbile din Oceanul Pacific si poate sa se prezinte ca martor, pe care îl vor respecta chiar si Englezii.
— Asta nu va fi necesar, zise Ando linistit. Rukoo va marturisi în fata unor martori cari au mai multa trecere în poporul meu. Englezii nici nu au nevoie sa-i asculte, e suficient ca eu sa fiu stapânitorul si daca poporul meu întareste marturia lui Rukoo, ei nu vor îndrazni sa puna la îndoiala cuvintele mele.

Cu cât se apropia clipa hotarâtoare, cu atât Ando se schimba la fata. Acum facea în adevar impresia unui stapânitor si Farrow zise, fara sa vrea:
— Bine, printe, dumneata vei fi stiind mai bine.
Dar Ando refuza acest titlu, cu un zâmbet usor, zicând:
— Tuan capitane, pentru dumneata as vrea sa ramân întotdeauna „Ando". Titlul de principe sa mi-l1 dea strainii. Dumneata însa esti dintre prietenii mei.
— Bine, Ando, zise Farrow cu voie buna, dar stii ca-ti voi fi un adevarat prieten.
Dupa cum prevazuse capitanul, dupa o jumatate de ora, periscopul submarinului se înalta deasupra golfului, din care fugise Ando pe furtuna aceea.
Pe mare nu se vedea nici un vapor. Crucisatorul englez se vede ca venea mai târziu; nici nu putea sa desfasoare viteza enorma a distrugatorului.
Farrow îndrepta submarinul aproape de tot de tarm, îl ridica la suprafata si, peste câteva minute, Ando si cei doi Farrow sarira pe uscat. Chepengul turnului fu închis numaidecât si trupul de otel al submarinului se scufunda repede.
Farrow poruncise ca sa-i caute abia a doua zi de dimineata, daca nu se vor întoarce pâna atunci. Pâna la noapte, submarinul sa ramâna la fund si abia atunci sa iasa la suprafata.
Daca cei trei expeditionari se vor întoarce mai de vreme si vor fi nevoiti sa se retraga în graba pe submarin, vor arunca în apa câtiva bolovani. Cu aceasta, Farrow îsi asigurase retragerea, caci,

chiar daca din întâmplare, ar cadea în mâinile lui Rukoo, puteau sa se bizuie ca vor fi eliberati. Doctorul Bertram ar pune imediat în cunostinta pe Englezi de disparitia lor si atunci cariera lui Rukoo s-ar sfârsi repede.
Cum ajunsera pe plaja, Ando sari în desisul padurii de palmieri si Farrow cu George îl urmara.
Ando, care-i astepta lânga trunchiul unui palmier gros, sopti:
— E posibil ca Rukoo sa fi trimis spioni pe aicea. El stie ca am izbutit sa scap în luntre, cu toata furtuna care bântuia. De aceea a si trimis vorba Englezilor. Pe insula se afla întreprinderea unui negustor englez, care trebuie sa fi telegrafiat imediat la Singapore. Dar se pare ca nu-i nimeni prin apropiere; altfel l-as fi auzit. Acum îmi voi chema partizanii.
Ando scoase un sunet ciudat, care semana întocmai cu tipatul unei pasari. Chema de trei ori, apoi se ridica si zise cu mândrie:
— Acuma toti supusii mei cei credinciosi cari au auzit semnalul stiu ca ma aflu iarasi pe insula; nu ma tem ca s-ar gasi vreun tradator printre ei, — altfel, desigur ca planul dumitale, Tuan capitan, n-ar putea sa izbuteasca. Atunci Rukoo n-ar veni, ci si-ar trimite zbirii.
— Sa speram ca te poti lasa în nadejdea supusilor dumitale, zise Farrow.
Capitanul amuti de spaima când vazu aparând ca din pamânt un indigen înalt si subtire, care tinând bratele încrucisate se închina adânc înaintea lui Ando.

Printul vorbi cu el multa vreme, parând ca vrea sa-l convinga, apoi omul raspunse câteva cuvinte, se închina iar si disparu precum venise.
— Sa ne ducem la sanctuar, zise Ando, grav. Mai întâi vreau sa întreb daci planul meu va izbuti, si George poate sa afle soarta ce-l asteapta daca nu se îngrozeste sa-si cunoasca viitorul, cel putin viitorul cel mal apropiat.
George se uita întrebator la tatal sau. Apoi îsi aduse aminte ca Englezii ameninta continuu pe acesta. Deoarece vor ramâne mereu împreuna, va putea sa prevada si soarta tatalui sau, aflând-o pe a sa. De aceea, George întinse mâna lui Ando, strigând:
— Da, Ando, as vrea sa aflu!
Printul se uita lung la el, apoi pleca capul.
— Vad ca tu ma crezi, zise el cu gravitate, acum vei întrezari si tu adevarul. Daca m-ai fi urmat fara credinta poate ca soarta te-ar fi ajuns pâna-acum. Stii ca sunt un om luminat, deoarece m-am bucurat de o educatie si cultura europeana. Dar taina familiei noastre n-o poate explica nici unul din marii vostri cercetatori, daca ar fi s-o cunoasca. Tu singur vei recunoaste ca asa numitele „popoare primitive" cunosc unele lucruri si forte care vor ramâne pentru noi o vesnica enigma.
Farrow clatina din cap, dus pe gânduri. În lungile sale calatorii, vazuse câteva minuni ale Asiei. Acum se temea ca George sa nu vada ceva care ar putea sa-l transforme pentru toata viata.

Capitanul ar fi dorit sa-l opreasca, dar atunci George s-ar fi întristat toarte mult, poate chiar ar fi devenit melancolic, caci spiritul lui în vesnic neastâmpar s-ar fi framântat sa ghiceasca ce fel de taine ar fi putut sa vada în sanctuar.
Se pare ca Ando ghicise gândurile capitanului, Se-ntoarse brusc, se uita tinta la Farrow si zise încet:
— George e un om viteaz si cinstit. Taina ce o va afla nu va avea putere asupra sufletului sau, va putea numai sa-l faca mai prudent si sa-l apere.
Saluta pe capitan cu toata seriozitatea, se întoarse iar si porni linistit înainte. Farrow îl urma, clatinând din cap. Era destul de neplacut ca Ando ghicise temerile lui. Ce-i va fi dat lui George sa vada?
Tânarul print se îndrepta spre un tufis mare si dete la o parte crengile mladioase. Îndaratul tufisului se afla o carare îngusta, curatita cu îngrijire de plante agatatoare.
În urma Capitanului, crengile se împreunau la loc. Cararea cârmea înspre mare. În curând vor descoperi taina.
Niste, stânci de corali se ivira deodata printre palmieri. Un brat de mare patrundea pâna la ele. Dar un perete înalt de stânca, ce se ridica la vreo suta de metri, închidea vederea spre largul marii.
Ando se întoarse si privi grav pe capitan. Farrow întelese numaidecât si se opri. I se parea un fel de degradare ca el nu putea sa vada misterul, dar întelese repede ca Ando nu putea sa-l dezvaluie

decât unui adevarat prieten. Si primejdiile extraordinare prin care trecusera împreuna stabilisera o strânsa legatura de prietenie între acesti doi tineri, apartinând unor rase diferite.
Vazu cum Ando si George dispar dupa un colt de stânca si un simtamânt de întristare îi strânse inima, gândindu-se la soarta tatalui lui Ando. Apoi însa, convingerea lui ca Ando va face tot posibilul sa-si apere prietenul de orice rau învinse temerile capitanului.
Acuma îsi aduse aminte de Rukoo, dusmanul intrigant si primejdios al tânarului print! Trebuia sa vina încoace si, chiar daca ar fi sa mai dureze, se putea ca spionii lui sa se afle prin apropiere. Linistea padurii dese putea sa fie înselatoare; îndaratul desisului verde, ce parea inofensiv, putea sa-l pândeasca moartea.
Farrow se propti în picioare, pipai pistolul de la brâu si cerceta cu atentie în jurul sau, tragând cu urechea la cel mai mic zgomot.

V
PUTEREA MISTERULUI

GEORGE simti cu inima i se strânge când porni în urma printului, cotind pe dupa coltul de stânca. Întocmai ca si tatal sau, îsi aduse aminte de soarta batrânului print, care-si gasise o moarte groaznica, strabatând acest drum.
Pe urma însa, capata iar curaj si încredere, uitându-se la Ando, care pasea cu atâta liniste de-a lungul potecii.

Aceasta poteca avea cel mult cincizeci de centimetri în latime; de-a dreapta se ridica drept peretele de stânca, de-a stânga, sclipea apa golfului, al carui fund George nu putea sa-l vada.
Pe marginea golfului se vedeau nuferi mari, iar în apa limpede înotau pesti colorati, stralucind ca nestematele.
Dar George stia ca-n crapaturile acestor stânci se atinea la pânda moartea, moartea grozava sub forma gratiosilor serpi veninosi care mai acum câteva ceasuri jucasera în lumina reflectoarelor.
Acum, Ando se opri, se întoarse spre George si-l privi drept în ochi. Apoi ridica mâna si zise solemn:
— George, am ucis pestele primejdios ca sa te scap pe tine, te-am urmat atunci când ai disparut în craterul vulcanului, dar cea mai mare dovada a prieteniei mele ti-o dau acum, aratându-ti taina familiei mele. Fii serios si hotarât, lasa deoparte orice gând nebunesc! Altfel, misterul devine primejdios — si mai bine sa ramâi aici!
George sustinu cu tarie privirea tânarului print.
— Ando, eu cred în cele ce-mi spui tu, lasa-ma sa te urmez!
— Atunci, haidem!
Ando se întoarse iarasi si disparu într-o crapatura a stâncii uriase. În lumina de amurg care domnea aci, George vazu ca prin sita figura înalta a prietenului sau. Se tinea dupa dânsul, fara sa-si dea bine seama de ce.
Înaintea lor începu sa creasca lumina si George vazu ca pasea pe o punte îngusta.

Deoparte si de alta sclipea apa. Îndata dupa intrarea îngusta, crapatura din stânca trebuie sa se fi largit în forma de grota si aceasta punte îngusta ducea la locul misterului.
Acum puntea se ispravise si George se vazu într-o grota mica, destul de luminata, fara ca sa-si poata da seama de unde venea lumina.
În mijlocul grotei se afla un obiect, acoperit, asezat pe un postament scund de piatra. Era de marimea unui om si întrecea în înaltime pe cei doi tineri, deoarece era înaltat pe acea piatra.
Cu niste miscari domoale, s-ar putea zice prudente, Ando ridica pânza si o puse de o parte. Pe postament se afla o statuie de piatra negricioasa, reprezentând un adolescent înalt si zvelt.
George vazu cu uimire cât de artistic era acel trup, apoi îsi ridica ochii spre capul statuii si ramase tintuit locului.
Fata tânarului era frumoasa, de o frumusete nobila, aproape clasica. Dar ochii, cari de obicei la statuile din piatra sunt morti — traiau.
Scânteiau si straluceau într-o lumina misterioasa; silira pe George sa-l priveasca tinta, ceea ce-l umplu de un sentiment de frica, si primul lui gând fu sa se întoarca si s-o stearga cât mai repede.
Dar el stia ca Ando se afla alaturi de dânsul si o liniste minunata se asternu în sufletul lui. Credea în prietenia lui Ando si voia doar sa afle ce o sa i se întâmple în curând, ca sa stie ce primejdii îl amenintau pe tatal sau.

Ochii adolescentului de piatra se facura mai mari, tot mai mari. Lumina lor crescu si deveni atât de puternica încât pe George îl usturau ochii, fara sa poata sa-i închida. Apoi, fata enigmaticei statui se pierdu într-o ceata deasa, numai ochii mari si stralucitori mai scânteiau cu putere.
George vazu cum în jurul lui rasar fel de fel de chipuri. Norii de ceata se strângeau la un loc si luau anumite forme. Recunoscu pe tatal sau, pe Petre, pe doctor si alti oameni din echipaj. Vazu si pe Ando în vestminte somptuoase. Toate aceste chipuri aveau figura vesela, ochii râzatori.
În cele din urma se vazu pe el însusi râzând, cu miscari repezi si bucuroase. Mergea de la o figura la alta, vorbea si glumea cu ele. De multe ori, chipul sau devenea grav si ochii îi se întunecau, dar pentru scurt timp, apoi râdea iarasi si ochii sai straluceau din nou.
Pe urma, aceste figuri de ceata disparura. Se destramara cu încetul si norii plutira iarasi în jurul trupului tânar. Ochii lui stralucira din nou cu putere, împrastiara ceata, pâna rând sub aceste stele luminoase reaparura trasaturile frumoase ale adolescentului.
Focul enigmatic din ochii lui mari pali, pupilele se micsorara, scânteierea lor se stinse si deodata George putu iar sa se miste.
Se uita la Ando. Tânarul print era foarte grav, dar ochii îi straluceau. Cu mult calm, întinse pânza peste enigmatica statuie, apoi se întoarse tacut si pasi pe

puntea cea îngusta, îndreptându-se spre iesire.
Nici când fu afara nu întoarse capul. Pasea linistit pe cararea îngusta, alaturi de stânca de corali, urmat de George, caruia lumea i se parea acum si mai frumoasa.
Abia când se apropiara de capitan, care se uita la amândoi cu o atentie încordata, Ando se întoarse si privi pe George zâmbind.
— George, esti un copil favorizat, îi zise cu seriozitate, si pe tine te-am vazut legat de soarta mea. Vei avea multe si mari primejdii de întâmpinat, dar le vei învinge pe toate. Si tu te-ai vazut vesel si râzând, numai câteodata erai trist. Astfel se va desfasura viata ta, cel putin un an de zile de aci înainte. Daca apoi vei mai voi sa-ti cunosti soarta si pentru anul viitor, vino la mine.
— Ando, asta nu pot s-o stiu înca, zise George. Acuma e frumos, acuma stiu ca anul acesta voi avea pe lânga mine pe toti prietenii mei dragi si buni. Dar pe urma, n-as vrea sa stiu nimic din viitor. Mi-ar fi frica sa nu mi se arate imagini triste.
— E mai bine asa, zise Ando, m-am temut sa nu te prinda curiozitatea. Acuma, bucura-te c-ai s-o duci bine, iar ceea ce va urma, vei trai si vei vedea. Chiar daca stii dinainte, de schimbat tot nu poti sa schimbi nimic.
Farrow se uita cu grija la fiul sau. Dar George îi zâmbea vesel, îl îmbratisa si-i spuse:
— Tata, am vrut sa stiu, numai pentru ca eram nelinistit din pricina ta. Aviatorii

englezi spuneau doar ca autoritatile te cauta si acuma si bomba pe care au aruncat-o din aeroplan ne-a dovedit cât e de serioasa chestiunea. Si atunci am vrut sa stiu daca te afli în primejdie.
— Dragul meu baiat, striga vesel capitanul — îti multumesc.
— Bagati de seama, zise încet Ando, Rukoo se apropie. Trebuie sa fie pe drumul ce duce încoace. Tipatul de pasare pe care îl auziti îmi anunta sosirea lui.
Capitanul si George dusera repede mâna la pistoale, dar Ando zise surâzând:
— Nu ne vom folosi de arme. Va rog, Tuan capitan si George, duceti-va colo, sub palmierul cel mare! Trebuie sa vorbesc singur cu Rukoo. Numai însotitorii lui pot fi pentru mine o primejdie. În acest caz, ma puteti apara. Dar nu cred sa fie nevoie.
Capitanul si George se retrasera sub palmierul aratat, la o departare de cel mult zece metri. Priveau cu încordare capatul cararii pe care trebuia sa vie Rukoo.
Trecura câteva minute, apoi se auzi zgomotul unor pasi grabiti cari se apropiau. Pe carare se arata un barbat de statura mijlocie si gras; mai facu trei pasi spre Ando si apoi se opri.
Era îmbracat cu niste vestminte scumpe si purta un turban împodobit cu o agrafa de diamant, de o valoare nepretuita. Obrazul lui era buhav si lipsit de expresie, dar ochii mici scânteiau de rautate.

În urma lui pasea solul, pe care îl trimisese Ando, dar nu era singur. Se ivira si alti indigeni, dintre cari însa, numai trei pasira în urma lui Rukoo, pe locul deschis. Ceilalti râmasera în tufisuri si George simti ca acestia sunt o primejdie pentru prietenul sau Ando, de vreme ce cautau sa se ascunda.
Mai cu seama privirea lui se opri asupra unui indigen înalt si destul de gras. Privirile lui ardeau de ura când se opreau asupra tânarului print; acuma, un râs salbatec si triumfator schimonosi fata lui unsuroasa, de parca-i venise un gând nastrusnic.
Apoi se piti dupa tufisul des, lânga care statuse. Acest om însemna cea mai mare primejdie pentru Ando, George o simtea bine. Tânarul Farrow îsi arunca privirea în luminisul padurii. Ando si Rukoo stateau fata în fata; Rukoo, într-o pozitie mândra, cu miscari salbatece, cari întovaraseau discursul sau înflacarat, Ando, dimpotriva, calm si indiferent, îndreptând asupra unchiului sau privirea ochilor sai pe jumatate închisi. Din nefericire, George nu întelegea nimic din aceasta convorbire; dar în acest moment avea si ceva mai bun de facut. Trebuia sa observe pe indigenul cel înalt, care se vedea bine ca-i pusese gând rau lui Ando. Indigenii cari venisera cu Rukoo nici nu observasera pe capitanul Farrow si pe fiul acestuia. Ei îsi îndreptau atentia numai asupra luminisului, în care explicatia între Ando si Rukoo devenea tot mai violenta.

La drept vorbind, numai Rukoo era tot mai enervat, vorbele îi tâsneau clin gura si George îsi zise ca unchiul facea acum o impresie foarte putin simpatica în comparatie cu Ando, care-si pastrase calmul plin de mândrie.
Fara sa spuna o vorba tatalui sau, George se târî cu bagare de seama în tufisul dindaratul sau. Capitanul Farrow era si el atât de atent la cele ce se petreceau în luminis încât nici nu baga de seama ca George se îndepartase.
George dadu încet la o parte crengile tufisului, se strecura înauntru si le lasa sa se împreuna iarasi. Acum se afla pe o carare îngusta de tot, pe care apuca înainte.
Indigenul, care se purtase atât de ciudat, fusese cam la treizeci de metri departare. George se gândi deodata ca s-ar putea ca si el sa vina pe aceasta carare ca sa ajunga în apropierea, sau chiar în spatele lui Ando.
Daca acum l-ar întâlni fara de veste ar ajunge cu siguranta la o lupta corp la corp si George ar fi nevoit sa faca uz de revolverul sau. Dar daca l-ar împusca pe indigen, Ando ar avea, probabil, multe neplaceri. Totusi, daca indigenul era în adevar atât de viclean cum parea, atunci se va preface a fi cât se poate de inofensiv, dar nu va renunta Ia planul sau dusmanos, ci va astepta un prilej mai bun.
Afara de asta, va deveni banuitor cu privire Ia George si va cauta sa nu-l piarda din ochi, iar George nu va mai

avea prilejul sa-si apere prietenul de vicleniile lui.
George se puse pe lucru. Terenul era foarte potrivit cu planul ce-si facuse, deoarece acum se afla tocmai în fata unui tufis ale carui crengi semanau mai mult a nuiele, cari se înaltau în sus, una lânga alta. George se strecura printre aceste crengi acoperite cu frunze mici si dese, de culoare cafenie. Nuielele erau atât de mladioase încât George nu facu nici cel mai mic zgomot.
George se vârî atât de adânc în tufisul de crengi protectoare încât abia de mai vedea cararea. El nu putea sa fie descoperit nici de ochiul cel mai ager, caci frunzele cafenii îl acopereau de tot.
Dar nici el nu mai avea decât o mica deschizatura, aproape de pamânt, prin care putea sa priveasca. Statuse la pânda mai putin de un minut, când tresari. Auzise deodata un fosnet încet, pe care nu si-l putu explica numaidecât. Acest fosnet putea sa însemne si o primejdie, caci sederea pe aceasta insula era chiar ea o primejdie.
Sa se întoarca? Zgomotul era un fosnet ciudat, de parca un corp ar aluneca încet printre crengile mladioase — se auzea dinspre dreapta lui, la oarecare apropiere de capul sau.
Nu cumva se apropia vreun indigen, partizan al actualului Print Rukoo, care observase, ca tânarul Print legitim, Ando, îsi adusese niste prieteni europeni?
George nu stia ce sa faca. Daca se întorcea, indigenul cel înalt, care i se

paruse atât de suspect, ar putea sa se strecoare pe lânga el, pe carare.
Care lucru era mai temut? Salbatecul cel înalt putea sa ameninte nu numai pe tânarul print ci si pe tatal lui George. Trebuia sa apara în orice clipa si George nu trebuia sa-l piarda din ochi.
Dar, în cele câteva clipe cât mai avu de asteptat, putea sa fie surprins de primejdia ce se apropia din spate. O lovitura data cu iuteala fulgerului de unul din acesti salbateci i-ar pune capat vietii si atunci atât tatal sau cât si prietenul sau Ando erau pierduti.
George cântari toate posibilitatile timp de câteva secunde, apoi fosnetul acela ciudat se auzi si mai tare îndaratul lui. Era atât de aproape de capul lui, încât George fu silit sa ia o hotarâre.
Întoarse repede capul — si îngheta de frica. Caci la cel mult o jumatate de metru de obrazul lui vazu un cap de vipera.
Forma triunghiulara a acestui cap îngrozitor îl încredinta numaidecât ca avea de-a face cu un sarpe veninos. Din copilarie, George se ocupase foarte mult de zoologie si imediat îsi dete seama ca acel sarpe tinea de specia cea mai periculoasa a viperelor.
Era, desigur, un exemplar din acei serpi veninosi carora le-a cazut victima tatal printului Ando. Vipera statea acum nemiscata, dar limba ei bifurcata se misca încoace si încolo.
Se vede ca se gândea daca sa se repeada înainte si sa-si înfiga coltii veninosi în obrazul lui George. Acesta stia bine ca

animalele cu sânge rece, asadar si serpii, aveau oarecare inteligenta.
George simti numaidecât ca trebuie sa stea absolut linistit si ca nu trebuie sa întoarca nici capul. Cea mai mica miscare ar fi putut fi luata drept un act de vrajmasie si atunci vipera s-ar apara imediat prin muscatura ei mortala.
Acum însa George auzi iar un zgomot usor. Venea dinspre cararea, pe care abia o parasise, ca sa se ascunda în acest tufis des.
Salbatecul venea asadar pe carare si ameninta viata tatalui si a prietenului sau. George nu putea sa stea sa mai astepte. Daca ar mai fi putut sa ramâna câtva timp nemiscat cu siguranta ca vipera ar fi trecut mai departe, fara sa-i faca vreun rau.
Acum însa trebuia sa ia o hotarâre. Salbatecul cel suspectat era mai de temut si spre dânsul trebuia George sa-si îndrepte atentia.
Cu precautiuni infinite, îsi vârî iarasi revolverul în toc si scoase un cutit mare si taios. Trebuia sa lupte împotriva reptilei numai cu o arma ce nu facea zgomot.
Când scoase din teaca lama cutitului, George se înspaimânta iar, deoarece vipera paru ca a observat miscarile ascunse.
Imediat îsi ridica putin capul respingator, limba i se misca mai repede încoace si încolo, si un suierat îngrozitor încredinta pe George ca în acel moment primejdia era iminenta.

Capul triunghiular al sinistrului animal se misca mereu, în clipa urmatoare îsi va înfige coltii în carnea lui.
George nu putea sa mai stea mult pe gânduri, trebuia sa faca ceva. Cu o miscare a carei repeziciune o facea posibila numai încordarea întregii sale energii, George întinse bratul drept. Cutitul îl tinea strâns în mâna dreapta, deoarece stia bine ca nu va nimeri îndata capul sarpelui, ci va trebui mai întâi sa taie câteva crengi din tufis.
Lovitura pe caro o dadu cu o putere sporita de deznadejde avu efectul dorit. Lama cutitului taia trupul sarpelui, chiar lânga cap.
În clipa urmatoare, George lasa cutitul din mâna si apuca, cu dezgust, trupul sarpelui. Înainte ca reptila sa se poata zvârcoli de moarte, George trase spre dânsul trupul decapitat al sarpelui.
Apasa de corpul sau trupul neted si dezgustator al reptilei, ca sa-i zadarniceasca miscarile convulsive. Altfel, indigenul ar fi auzit fosnetul frunzelor.
George izbuti sa tina trupul sarpelui pâna când viata se stinse în el cu desavârsire. Abia atunci îi dete drumul si-l puse încet la o parte.
Apoi se întoarse iarasi spre carare si privi cu atentie. Acuma trebuia sa vina salbaticul. Nu putea sa fi auzit nimic din lupta aceea îngrozitoare, caci George ucisese prea repede pe vrajmas. Acum indigenul cel înalt luneca pe lânga el, fara zgomot, ca un sarpe urâcios.

George simti trecându-l fiori. Asadar omul acesta punea la cale ceva împotriva lui Ando si, daca vroia sa ajunga în spatele lui, trebuia sa descopere si pe capitan, care sta la adapostul palmierului.
Tânarul banui ca salbatecul va cauta sa înlature întâi pe acest mosafir nepoftit. Indigenii posedau cu siguranta mijloace prin cari puteau sa omoare un om fara zgomot si cu iuteala fulgerului.
George mai astepta numai o jumatate de minut, apoi se strecura iar cu bagare de seama pe carare. Acum îi venea bine ca aceasta carare ducea printre tufisuri, facând multe cotituri, înainta pe brânci pâna vazu înaintea lui pe indigen, care se strecura încet si cu multa bagare de seama.
Ramasese acum atât de mult în urma încât îsi vedea dusmanul numai ici-colo, pâna când acesta disparu îndaratul ultimei cotituri a cararii.
Dinspre luminis venea mereu glasul puternic si neplacut al lui Rukoo. Ando nu pronuntase înca un singur cuvânt; era atât de sigur de dreptatea lui, încât lasa pe unchiul sau sa-si descarce sufletul cât va vrea. Nici nu banuia ca moartea se strecurase prin tufisuri. George se încredinta deodata ca Rukoo stia foarte bine de intentiile indigenului, ba poate ca-l si tocmise pentru crima aceasta.
De aceea si vorbea atât de tare si cu atâta râvna, ca sa acopere orice zgomot suspect pe care l-ar fi facut ucigasul.

George fu apucat de furie la gândul acestei viclenii.
Chiar din acest fapt se putea deduce cât de slab se simte Rukoo. Numai lasii, sau aceia cari îsi simt puterea zdruncinata se servesc de o crima atât de vicleana si ordinara. Dara Ando murea, Rukoo putea sa se afirme — daca nu cadea si el, mai curând sau mai târziu în mâna ucigasilor tocmiti de dânsul.
Lucrurile acestea s-au întâmplat adesea în istorie. Lupta pentru dominatiune a fost dusa din totdeauna cu cea mai mare viclenie si lipsa de scrupule.
Muncit de gânduri, George fu cât p-aci sa se loveasca de indigenul pe care-l urmarea. Uriasul se oprise si anume într-o pozitie care trada surprinderea lui.
George îsi dete imediat seama ca-n acest moment zarise pe tatal sau. Surpriza lui se explica foarte lesne. Putea sa presupuna ca Ando venise cu mai multe ajutoare.
Poate ca-l punea pe gânduri uniforma capitanului. Desigur ca el nu cunostea deosebirile între uniforma germana si cea engleza, de asemenea nu i se paru deloc ciudat ca Farrow nu purta epoleti.
Se vede ca-si zicea ca englezii venisera în ajutorul lui Ando si poate ca-n acea clipa chibzuia daca nu e mai bine sa treaca de partea tânarului print, pe care-l sprijineau europenii.
George se apropie si mai mult de spion si observa ca indigenul se uita atent în spre luminis.
Se uita mereu de la un copac la altul, apoi facu un gest de hotarâre si ridica

bratul. Se încredintase ca Farrow era singur si acum voia sa-l omoare.
George vazu cu groaza ca indigenul duce la gura o teava mica de trestie. Auzise destul despre tevile de suflat ale salbatecilor, despre sagetile otravite pe cari le trimiteau împotrivii victimelor prin aceasta arma, care nu faceau zgomot.
Tatal lui se afla în cea mai grozava primejdie; acum nu putea sa mai sovaie. George ridica pistolul cu iuteala fulgerului, tinti scurt si glontele porni.
Indigenul scapa teava din mâna si sari în sus, racnind cu putere. George nimerise de minune. De la început, nu avusese intentia sa ucida spionul pe Ia spate, asta nu se potrivea cu firea lui cinstita, deschisa. Dar trebuia sa-l nimereasca astfel încât salbatecul sa fie imediat scos din lupta, sa nu se mai poata gândi la fapta sa, sa nu mai poata sa trimita sageata ucigatoare nici cu ultimele lui puteri.
Aceasta nu puica sa se întâmple decât daca ar fi capatat o rana care sa-l paralizeze de durere; si astfel, George alesese drept tinta cotul indigenului.
Deoarece arma era de calibru mare, glontele avu efectul asteptat. Bratul drept al salbatecului cazu în jos; indigenul îsi apuca încheietura sfarâmata cu mâna stânga si topai de durere, tipând cât îl lua gura.
Efectul detunaturii si al tipetelor fu surprinzator. Dindarat ul tuturor tufiselor ce înconjurau luminisul se ivira capete de indigeni.

George nu putea sa stie daca acesti indigeni sunt prieteni sau dusmani de ai printului. Dar auzi glasul Iui Ando, care daduse un ordin.
Apoi avu de furca sa se apere singur, caci în tufis se auzi un fosnet si în clipa urmatoare se simti înhatat de un indigen urias si strâns cu atâta putere încât nu mai putu sa ridice de jos revolverul.
Acuma trebuia sa se apere cu toata puterea si priceperea împotriva acestui dusman primejdios, care-i era mult superior în forta. Din fericire George cunostea bine sistemul de lupta al japonezilor, Jiu-jitsu.
Acest lucru îi prinse de minune acuma. Mâna dreapta a salbatecului aluneca spre beregata lui. George îi apuca încheietura si o rasuci cu o miscare scurta si puternica.
Indigenul scoase un strigat de furie; durerea vie pe care i-o provocase aceasta miscare îl facu sa uite orice prevedere. Cauta înfuriat sa apuce pe George iarasi de beregata, dar acesta îi prinse degetul cel mare.
Iarasi i-l rasuci cu putere si salbatecul scoase un racnet de durere si de ciuda. Cu mâna dreapta nu putea sa mai lupte, caci degetul cel mare îi fusese scrântit.
Dar indigenul mai avea mâna stânga si picioarele. Se arunca cu genunchii asupra lui George si durerea ce-i pricinui facu pe baiat aproape sa-si piarda cunostinta. Aceasta parea sa fie si intentia salbatecului. Acum mâna lui stânga, care apucase încheietura dreapta

a lui George, o slobozi ca sa apuce baiatul de beregata.
Dar slabiciunea lui George disparuse. Recunoscu primejdia cu iuteala fulgerului. Din povestirile doctorului si ale lui Petre stia ca indigenii de pe insulele Sunda cunosc o miscare îngrozitoare prin efectele ei.
Apuca repede beregata adversarului, apoi apasa pe aorta, — si vrajmasul e ucis, ca si cum ai stinge o lumânare între doua degete.
George stia ca în clipa urmatoare va muri daca indigenul va izbuti sa-si apropie mâna de beregata lui.
De aceea îsi aduna toate puterile, lua o hotarâre disperata si ridica pistolul cu mâna dreapta. În momentul în care degetele salbatecului îi atinsera gâtul, George apasa pe tragaci.
O data cu detunatura, uriasul indigen, se chirci si cazu cu toata greutatea peste George. Acesta se trase repede de sub povara-i apasatoare.
Tânarul se uita cu groaza la gaura pe care glontele o facuse în tâmpla uriasului, apoi se întoarse repede. Pe insula aceasta îl amenintau atâtea primejdii!
Indigenii cari se ivisera de dupa tufisuri erau o mare primejdie pentru Ando, dar si pentru cei doi Farrow.
Dar când cerceta situatia, George vazu ca Ando avusese grija de toate. Supusii cari venisera cu Rukoo si iesisera la iveala Ia racnetul salbatecului fusesera biruiti de partizanii lui Ando, cari se strecurasera în ascuns, pe urma lor.

Capitanul Farrow se repezi în tufis si întreba repede:
— George, ce s-a întâmplat aici? Am fost nevoit sa ma apar de un salbatec, care m-a atacat cu putere. Ah, ti-ai împuscat adversarul!
— Da, zise încet George, a trebuit s-o fac, caci si el a vrut sa ma omoare. Dar ce face Ando?
— Partizanii sai au biruit pe viclenii însotitori ai lui Rukoo, acum tine un mic discurs unchiului sau.
Lui George i se paru ca Rukoo se facuse mai mic. Ando sta acum în picioare în fata lui si vorbea raspicat. Glasul lui rasunator trebuie sa se fi auzit pe o mare distanta împrejurul luminisului.
Indigenul înalt si gras caruia George îi sfarâmase cotul sedea pe jos, lânga cei doi printi, se tinea de brat si scâncea încet.
Ando îsi ispravi discursul. Se întoarse spre desis, în care trebuie sa se fi ascuns o multime de indigeni si striga câteva cuvinte cu glas puternic.
Atunci se ivira o multime de figuri sovaielnice, cari se strecurara prin tufisuri si se însirara la marginea luminisului. Si capitanul Farrow veni cu George.
Când îi vazu, Ando le facu un semn, apoi se adresa lui George:
— De doua ori am auzit revolverul tau. Ai nimicit pe vicleni, prietene, îti multumesc. Domnule capitan, e bine ca te afli aci ca martor. Am stabilit cu Rukoo ca pretentiile noastre la tronul tatalui meu sa fie rezolvate printr-o lupta pe care

o vom da amândoi aci, în prezenta supusilor nostri. Rukoo nu vrea sa cunoasca taina familiei mele, deoarece stie ca numai oamenii cinstiti si cu inima deschisa se pot apropia de dânsa. Acuma, lupta dintre noi sa hotarasca cine este adevaratul print.
— Ando, dar dumneata ai un drept netagaduit sa pretinzi stapânirea, zise capitanul, ce nevoie sa mai duci o lupta pe viata si pe moarte?
— Deoarece pretentiile mele sunt îndreptatite, si lupta va iesi în favoarea mea, zise Ando, linistit, — e un fel de judecata divina. Lupta va avea loc cu pumnalele.
Zicând acestea, printul scoase de la brâu pumnalul cu care omorâse pestele ucigas. Rukoo îsi scoase vestmântul. Desi era mai scund decât Ando, parea mai puternic decât acesta.
Dar nu parea sa se bucure de aceasta lupta, caci îsi musca buzele si arunca în juru-i priviri de neliniste. Parea în adevar sa fie o judecata divina; vinovatul era de pe acuma nelinistit si desigur ca-i parea rau ca acceptase.
Un indigen batrân iesi acum din rând. Tinu o mica cuvântare celor doi adversari si spectatorilor dimprejur, apoi pronunta un cuvânt care parea sa fie comanda.
Rukoo sari înainte cu pumnalul ridicat si dadu lui Ando o lovitura puternica. George abia putu sa-si înabuse un tipat, caci i se paru ca tânarul print nu fusese atent.
Dar, printr-o miscare a partii superioare a corpului, Ando zadarnici grozava

lovitura. Rukoo se cam zapaci; atunci lama pumnalului lui Ando sclipi si Rukoo sari înapoi cu un tipat de durere. Pumnalul lui Ando îi însemnase bratul stâng cu o taietura sângeroasa, de la cot si pâna la încheietura mâinii. Rukoo se uita câteva secunde la rana, apoi îl apuca deznadejdea.
Îsi dadea seama ca avea de luptat cu un adversar superior. Dar se simtea nesigur, pentru ca nu avea dreptate si stia ca acum se decide soarta, caci nu numai puterea, dar si prestigiul si viata lui erau în joc.
Cu un racnet salbatec si cu trasaturile schimonosite de furie, înainta din nou. Bratul stâng, care sângera, îl tinea acum în chip de scut, Poate ca în acest moment nici n-ar fi simtit daca pumnalul lui Ando s-ar fi înfipt în carnea lui.
Dar tânarul print zâmbi si se dete la o parte cu o miscare gratioasa si lovitura pe care o îndreptase Rukoo asupra lui trecu suierând prin aer.
Rukoo se împletici din pricina puternicii lovituri în gol. Pumnalul lui Ando straluci iar si George închise ochii fara sa vrea. Era încredintat ca otelul sclipitor se va înfige de asta data în inima falsului print.
Dar Ando nu voia sa-si omoare unchiul. Îl însemnase iarasi, de la umarul stâng pâna la brâu.
Câteva clipe, Rukoo râmase ca împietrit. Apoi, cu un racnet de furie, ce semana cu ragetul unei fiare, se repezi la nepotul sau.
Ando fu nevoit sa se apere serios. Rukoo dadea lovitura dupa lovitura, ca un

nebun, cu o forta pe care furia o sporea si care facea din el un adversar de temut.
Dar Ando ramase si de asta data calm. Ai fi zis ca juca în fata dusmanului sau înfuriat, se ferea de lovituri cu o siguranta de necrezut si furia lui Rukoo crestea mereu.
Deodata încerca sa apuce pumnalul lui Ando, cu mâna stânga. Batrânul indigen care juca rolul arbitrului ridica bratele si se rasti la Rukoo.
Dar Ando stiuse sa se fereasca. Facu iarasi o miscare fulgeratoare într-o parte, apoi pumnalul sau sclipi în aer si Rukoo se dete înapoi cu un tipat strident. Dar pumnalul sau zbura Ia o parte, într-un tufis de ierburi înalte.
Dupa parerea lui George, Ando câstigase lupta. Sta linistit si neatins si se uita la unchiul sau, caruia îi despicase mâna dreapta cu ultima lovitura de pumnal.
Batrânul indigen se si pregatea sa tina un discurs, când Rukoo scoase iar un tipat, sari în tufisul de ierburi în care zburase pumnalul sau si apuca mânerul stralucitor.
Toti indigenii scoasera acum strigate de indignare. Se vede ca Rukoo calcase o lege sfânta a tribului. Dar pedeapsa se si arata si George îsi zise, înfiorându-se, ca aceasta lupta fusese în adevar o judecata divina. Rukoo scoase iar un strigat, dar de asta data un strigat plin de groaza. Deodata se ridica în picioare si se uita tinta la mâna lui, pe care o tinea întinsa.
De aceasta mâna atârna o panglica lunga si colorata — un sarpe veninos.

Acum Ando se repezi, ridica pumnalul si corpul sarpelui cazu la pamânt, zvârcolindu-se îngrozitor. Capul însa nu mai atârna de mâna lui Rukoo.
Ando vru sa despice cu pumnalul falcile viperei, dar Rukoo se dete înapoi. Cu mâna de care atârna îngrozitorul cap al napârcii facu o miscare de aparare, se înalta din tot corpul si începu sa vorbeasca.
Indigenii facura fete-fete iar unii dintre ei se speriara si se îndepartara încet de luminis.
Când însa Rukoo arata cu mâna spre Ando, toti indigenii izbucnira în strigate de „ura!" Se vede ca unchiul, vazându-se în fata mortii, voise sa repare nedreptatea ce facuse si le aratase ca Ando e adevaratul stapânitor.
George se uita la Rukoo cu mila. Atunci vazu cum fata i se schimonosi. Trupul i se chirci în niste convulsiuni violente, un strigat îngrozitor, ca un horcait, se desprinse de pe buzele lui, apoi cazu Ia pamânt ca lovit de trasnet.
Înca câteva convulsiuni, câteva zvârcoliri — apoi se întinse.
— Domnule capitan, Rukoo si-a marturisit vinovatia, zise Ando, care se apropiase de cei doi Farrow, — a marturisit ca oamenii lui au jurat fals împotriva mea. Acuma eu sunt adevaratul print recunoscut al tribului si aceasta o datorez dumitale si lui George.
— Dar te rog, printe, striga Farrow, noi nu ne-am facut decât datoria. Ma bucur ca totul s-a sfârsit cu bine. Acum trebuie

sa caut sa plecam de aici, fara sa ne vada englezii.
— Puteti pleca îndata, zise Ando. îmi pare foarte rau ca nu puteti fi mai mult timp oaspetii mei, dar poate ca veti mai gasi vreodata prilejul. De la supusii mei am aflat ca distrugatorul englez se afla la rasaritul insulei, în fata satului nostru. Puteti pleca fara grija.
— Ah, dar suntem nevoiti sa plecam, zise Farrow, — e foarte posibil ca Englezii sa vina încoace. Printe, ma bucur ca v-ati reîntors la locul care vi se cuvine.
Ce doi barbati îsi strânsera mâna cu putere. Apoi, Ando se întoarse spre George si zise:
— Prietene, acum trebuie sa ne despartim. Totdeauna ma voi gândi la tine si ma voi bucura nesfârsit de mult sa te mai revad vreodata.
— Ando, ma reîntorc cu siguranta, zise George, miscat. Îti multumesc pentru tot ce ai facut pentru mine. Fii fericit în noua ta viata!
Cei doi tineri se îmbratisara si George urma repede pe tatal sau, fara sa se mai întoarca. Când ajunsera la golf, submarinul se ridica încet din apa.
Barca de aluminiu îi duse pe bord, motoarele se pusera în miscare si vasul luneca încet spre larg. George însa ramase în turn si privi spre insula cea minunata, pâna când disparu îndaratul valurilor stralucitoare.

4
STICLA PLUTITOARE

I
STICLA PLUTITOARE

BRAVO GEORGE, acum i-ai prins mestesugul, striga Petre plin de bucurie, înca odata si ispravim pe ziua de azi.
George si Petre se întreceau la un joc ciudat. Capitanul Farrow si doctorul Bertram stateau în turnul submarinului si priveau cu mult interes.
Petre înota repede spre George, care-l astepta linistit, tinându-se bine deasupra apei. În mâna dreapta, George tinea un pumnal de lemn cu vârful bont, pe care i-l cioplise Petre.
Acum, când se apropiase uriasul, se întoarse pe spate, si se repezi dintr-o smucitura spre George. Dar tânarul se feri cu îndemânare, apoi se arunca înainte, trecând alaturi de Petre si-i trecu pumnalul de lemn de la gât pâna la picioare.
— Domnule capitan, ai da voie lui George sa atace o balena cu cutitul? întreba doctorul Bertram pe capitan.
— Dar ce-ti da prin gând, doctore! râse Farrow, sa speram ca niciodata n-o sa fie în astfel de situatie. Îl las doar sa se joace! Nu strica daca încearca oarecari exercitii. Dar Petre face bine pe balena!
— Da. În toate privintele e un om de isprava, aproba doctorul. Regret ca n-a stat cu noi toti anii acestia, ci a supravegheat pe George în casa dumitale.
Cei doi înotatori se îndreptara acum spre submarin. Era un fel de întrecere nautica, în care Petre învinse cu

usurinta. Cu forta gigantica pe care o avea, trecea prin apa ca sageata.
George cauta pe cât putea sa se tie dupa dânsul. Deodata însa scoase un mic tipat de durere si în momentul în care Petre se întorcea, vazu ca George se freca la cap, suparat.
— Ce s-a întâmplat, George? întreba credinciosul servitor si se îndrepta numaidecât spre tânarul sau stapân.
— Nu stiu ce obiect tare s-a izbit de capul meu, zise George; înotam pe sub apa si n-am putut sa vad. Nu e cine stie ce, numai ca la început m-am speriat. Ce-o fi fost oare? Doar n-o fi un peste. Era ceva tare.
— Ah, uite colo luceste ceva, striga Petre si în clipa urmatoare se repezi spre acel obiect pe care-l descoperise. Prinse obiectul ce salta pe valuri si striga plin de mirare:
— O sticla goala, George! Acuma cred ca te-ai lovit bine la cap. Ah, dar e astupata si... Doamne Dumnezeule, dar asta e o veste! S-o ducem repede capitanului, poate ca mai e posibil sa dam cuiva vreun ajutor!
George uita numaidecât de durerea de la cap. înota repede alaturi de Petre, îndreptându-se spre submarin si amândoi sarira pe punte, trecând peste balustrada scunda a vasului.
Capitanul lua sticla plin de curiozitate si asculta raportul lui Petre asupra modului în care o gasise. Tinu sticla pântecoasa în lumina si zise:
— E o sticla de rom obisnuita, deci trebuie sa fi fost aruncata în apa de pe

un vapor. E numai astupata, nu e pecetluita, asa cum sunt de obicei sticlele plutitoare, ce contin câte o misiva. Se poate sa fie o gluma a vreunui elev-matelot dar acum am impresia ca e un strigat disperat de ajutor. O sa vedem numaidecât.
Capitanul scoase dopul, cu briceagul si scutura sticla în mâna. Dadu sticla lui Petre si desfacu biletul, ce fusese îndoit de mai multe ori.
Pe când parcurgea rândurile acelei scrisori lungi, fata i se întuneca, tot mai mult. Apoi zisei
— Nu m-am înselat. E un strigat disperat de ajutor, caruia trebuie sa-i raspundem numaidecât. Ne coborâm, caci vreau sa citesc biletul si oamenilor mei.
Coborî cel dintâi scarita dreapta de fier si se duse în sala echipajului. Doctorul Bertram, George si Petre îl urmau. Capitanul spuse primului ofiter, Rindow, sa cheme toti oamenii. Le descrise pe scurt felul ciudat în care s-a gasit sticla, apoi citi scrisoarea, pe care toti de fata o ascultara tinându-si rasuflarea:
„Catre toti oamenii buni!
La Sidney am fost narcotizata si rapita, împreuna cu trei prietene ale mele. Acuma ne aflam în fundul unui vapor, pazite mereu de marinari brutali. Micul ochi de geam e foarte sus si se deschide numai noaptea, pentru câteva ceasuri.
Voi încerca sa iau sticla de rom goala a unui marinar, care bea foarte mult si s-o arunc noaptea prin ferestruica. Numai de-as izbuti si de mi-ar ajuta Dumnezeu

ca strigatul meu sa fie auzit de un om cinstit!
Nu stiu de câta vreme suntem pe drumuri, deoarece atunci când ne-am trezit eram de mult in largul marii. Am fost narcotizate la 10 ale lunii, pe când ne aflam pe plaja, vrând sa luam baia. Deodata aparura doi marinari salbateci, ne stropira în fata cu un lichid, care ne taia imediat rasuflarea. Am cazut în nesimtire si acum calatorim într-o închisoare plutitoare, spre un tel necunoscut.
Vivian Oakland a facut o descoperire importanta: soarele rasare îndaratul vaporului, trece pe dinaintea ferestruicii noastre si dispare în fata noastra. Asa dar mergem spre Vest.
Cine gaseste acest bilet sa ne fereasca de soarta îngrozitoare. Banuim intentiile brutelor, care ne tin prizoniere.
Dati de stire parintilor nostri, locuiesc toti la Sidney. Suntem Vivian Oakland, Daisy Rutherford, Maud Williamson si scriitoarea acestor rânduri, Florence Sasha.
Ajutati-ne, salvati-ne, fie-va mila!".
Capitanul Farrow îndoi biletul cu o expresie grava. Timp de câteva clipe, marinarii ramasera ca împietriti, apoi Jan Brike, tunarul, striga:
— Domnule capitan, azi avem în paisprezece, Sticla a fost aruncata, de sigur, asta noapte, ceea ce se poate vedea usor dupa dop. Ticalosii se îndreapta cu siguranta spre Singapore, pentru ca sa vânda acolo pe bietele fete. Sunt sigur ca-i ajungem în marea Javei.

Printre marinari se nascu un murmur de aprobare. Rudolf Hagen, primul inginer, iesi din rând si zise:
— Putem sa pornim imediat, domnule capitan, motorul cel mic de lumina, pot sa-l repar si pe drum.
— De sigur ca pornim imediat, aproba Farrow, care se uita cu atentie la dopul sticlei, pe care i-l daduse Petre.
— Brike are dreptate, sticla a stat în apa numai câteva ceasuri. Poate ca-i ajungem pe banditi, chiar asta noapte.
— Ah, numai de mi-ar trece pe dinaintea tunului, mormai Jan Brike, ticalosii astia, cari rapesc niste sarmane fete si le duc departe.
Ordinele capitanului fura îndeplinite cu o repeziciune uimitoare. În vreme ce George si Petre se mai îmbracau, minunatul submarin iesi din golful, în care se adapostise peste noapte, si porni cu o viteza maxima spre marea Javei.
Linia pe care o urmeaza marile vapoare spre Australia era departe si submarinul putea sa navigheze deasupra apei, fara sa se teama de a fi descoperit.
Farrow îndrepta submarinul spre Vest, mergând mai întâi pe lânga coasta. Vaporul pe care se aflau sarmanele fete era desigur cu mult înainte. Dar va fi de ajuns ca submarinul sa se apropie de linia obisnuita de navigatie, în timpul noptii, pentru ca a doua zi dimineata sa înceapa cercetarea cu toata energia.
Acum submarinul înconjura o limba de pamânt iesita în apa dintr-o insula mare. Capitanul Farrow dadu ordin urgent de scufundare, deoarece chiar în fata lor

navigau cel putin douazeci de barci de ale indigenilor.
Acestia nu trebuiau sa vada submarinul; poate ca se întâlneau cu vreun vapor si povesteau cele vazute. Si atunci, poate ca Englezii vor începe iar urmarirea împotriva submarinului, dupa ce-l lasasera in pace câtava vreme.
Ordinul fu executat cu atâta precizie, încât Farrow abia avu vreme sa coboare scarita de fier si sa închida chepengul turnului.
Submarinul plutea în golful cel mare, cu periscopul afara; în dreapta lui se leganau pe valuri barcile indigenilor.
Primul inginer, Rudolf Hagen, se apropia de capitan si-si arunca privirea prin periscop.
— As dori sa stiu ce fac indigenii acolo, zise el. — Acuma au întins pânzele si stau pe loc. A, de sigur ca vor sa prinda peste. Ei, dar în acest caz, n-ar fi fost nici o paguba, daca ne-ar fi vazut.
— Mai bine ca nu ne-au vazut, zise Farrow.
În acest moment, inginerul tresari si scoase o exclamatie de uimire.
— Ce ai, draga Hagen? întreba Farrow.
— Ei dracie! striga inginerul, uite ca vine o furtuna. Barcile se îndreapta cu toata viteza spre tarm. Se pare ca se anunta un taifun. Uite-te si dumneata, domnule capitan, cred ca e mai bine sa ne lasam afund.
Farrow arunca o singura privire prin periscop si dadu imediat ordin de scufundare. Pompele lucrau si aspirau apa în balasturi, submarinul se scufunda

mai adânc, dar valurile mici si puternice, pe cari le ridica furtuna venita atât de brusc, loveau vasul din toate partile.
Capitanul Farrow nu putea sa se lase prea afund deoarece nu stia cât de adânc e golful.
Întinsese periscopul în toata lungimea si extremitatea lui abia de mai iesea din apa.
Farrow vazu ca barcile indigenilor ajunsesera tefere la mal. Valurile nu puteau sa faca submarinului nici un rau, desi îl saltau cu putere.
Deodata însa vasul fu smucit si paru ca se opreste din mers, dar nu se lovi de nimic, asadar nu fusese izbit de vreun recif ascuns.
Dupa câteva secunde, obstacolul parea înlaturat, deoarece submarinul înainta iar cu viteza. Dar imediat dupa aceea paru iar apucat de o forta necunoscuta si oprit din mers.
Farrow si Hagen se privira surprinsi, apoi capitanul, care avea multa experienta, recunoscu pricina si zise:
— Am cazut într-o plasa. Indigenii din barci ne-au întins-o.
— Bine, dar elicea noastra o va rupe, zise Hagen cu indiferenta. Desigur, bateriile vor avea mult de lucru.
— Da, asta vad si eu, raspunse Farrow, privind cu îngrijorare la tabloul de distributie; la drept vorbind, am fi trebuit sa scapam pâna acuma.
Dupa câteva minute vasul se mai smuci odata si porni înainte, dar voltmetrul mai arata cât de supraîncarcate erau bateriile. Submarinul înainta, tot mai

încet; deodata lumina electrica se stinse si motoarele electrice îsi încetara zumzetul.
— Scurt circuit, zise Hagen cu nepasare, — elicea lucreaza prea greu. Ma prind ca plasa s-a înfasurat de atâtea ori în jurul ei, încât motoarele nu mai pot s-o învârteasca.
— Foarte placut, mormai Farrow, — tocmai acum, când ne aflam în golf. Nu putem sa ne ridicam, caci valurile ne arunca la tarm. Parca e un facut: furtuna a trebuit sa izbucneasca tocmai acum
— Da, ghinionul nostru, facu inginerul cu nepasare, — ma duc sa vad ce-i cu motoarele.
Hagen îsi lua lampa de buzunar si parasi cabina de comanda. În usa se întâlni cu George, care-l întreba turburat, ce se întâmplase.
— Întreaba pe tatal dumitale, zise Hagen, trebuie sa vad de motoare.
George se apropia de capitan, care lumina cu lampa de buzunar tabloul pe care erau fixate aparatele de masurat.
— Tata, suntem în primejdie?
— Asta n-as putea sa spun, zise Farrow, desi situatia noastra e foarte neplacuta. Elicea noastra s-a încurcat într-o plasa, iar supraîncarcarea motoarelor a provocat un scurt circuit. Nu stiu înca în ce fel o sa iesim din aceasta situatie fatala. Vom fi nevoiti sa asteptam pâna va trece furtuna, apoi sa iesim la suprafata si sa liberam elicea.
— Ah, tata, dar pâna atunci ne scapa vaporul, pe bordul caruia sa afla sarmanele fete rapite! N-am putea sa ne

ridicam acuma la suprafata? Valurile nu pot sa ne strice submarinul.
— De sigur, draga George, dar în acest caz vom fi izbiti de tarm, înainte de a descurca elicea. Afara de asta, lucrul e foarte greu, când marea e atât de agitata. N-as vrea sa-mi expun oamenii unei primejdii atât de mari, fara nici un folos.
— Cred ca toti se vor oferi de buna voie, striga George. Ei stiu doar ca e vorba de liberarea tinerelor fete. Tata, hai sa iesim la suprafata daca e posibil!
— De sigur, baiatule, cauta Farrow sa-si linisteasca fiul. Chiar în interesul nostru, vom încerca totul, ca sa iesim de aicea. Momentan însa, situatia noastra nu e deloc favorabila. Trebuie sa ne fi încurcat într-o plasa gigantica si elicea a învârtit în juru-i atâta multime de fibre tari de cocos, încât va fi nevoie de o munca îndelungata ca s-o eliberam. Acum însa, trebuie sa ramânem negresit aici, pâna se potoleste furtuna.
— Si între timp, bietele fete vor fi duse la Singapore, sau în vreun alt port! Tata, nu exista alta solutie? Oare n-am putea sa ne ridicam si sa încercam sa eliberam elicea cât mai repede? Suntem doar departe de tarm, asa de repede nu ne duc valurile pe uscat.
Farrow îsi batu fiul pe umar.
— Ma bucur, George, ca pui atâta râvna, când e vorba sa salvam niste semeni de-ai nostri. Sa auzim ce spune Hagen. Daca motoarele vor putea functiona, de îndata ce elicea va fi libera, vom încerca.
— Ma duc sa-l întreb numaidecât.

George alerga repede, îsi facu drum, cu ajutorul lampii de buzunar, prin coridoarele înguste, si gasi pe Hagen în sala masinilor, unde cerceta cu amanuntime motoarele electrice.
— Domnule Hagen, motoarele au suferit vreo stricaciune? întreba George cu îngrijorare. Trebuie sa plecam mai departe, ca sa salvam bietele fete.
— Pun alte sigurante si, daca elicea ar fi libera, am putea sa plecam.
— L-am convins pe tata sa se ridice la suprafata, zise George cu mândrie, sunt sigur ca fiecare se va oferi de buna voie sa descurce elicea, chiar pe furtuna asta. Am sa dau si eu ajutor.
Hagen clatina din cap.
— Draga George, bineînteles ca fiecare marinar se va oferi sa îndeplineasca aceasta munca grea, dar eu cred ca e cu neputinta sa izbuteasca. Chiar daca nu vom fi împinsi la tarm atât de repede, dar nimeni nu se poate mentine în hula asta. Trebuie sa asteptam pâna se mai linisteste vremea. Cel mai indicat ar fi sa ne lasam pe fundul golfului. Chiar la aceasta adâncime simtim destul valurile.
George stia ca inginerul acesta serios si capabil îsi exprimase convingerea Iui absoluta.
Când Hagen spunea ca munca aceasta nu avea sorti de izbânda, apoi asa si era. Cu inima mâhnita, zise:
— Dumnezeule, sarmanele fete!
— Aceasta pierdere de timp o vom repara în curând, facu Hagen, ca sa-l consoleze. Vaporul pe care se afla prizonierele, nu poate nici el sa înainteze repede pe

furtuna asta si, de când am prevazut motoarele Diesel cu compresoare, submarinul nostru poate sa desfasoare, la nevoie, o viteza nemaipomenita. Vom ajunge din urma vaporul, înainte ca el sa fi atins Singapore.
— Numai ca nu stim cât o sa tie furtuna, zise George. Pe urma, trebuie sa mai socotim si câteva ore de munca, pentru a descurca elicea. Ma tem ca vom ajunge prea târziu.
— Bine, George, chiar dumneata spui ca ne vor trebui câteva ceasuri, ca sa descurcam elicea. Si asa si e, caci plasa pare ca s-a înfasurat atât de mult pe axa si aripile elicei, încât va fi nevoie de o munca foarte încordata, ca s-o eliberam. Si vrei ca oamenii nostri sa îndeplineasca aceasta munca pe furtuna asta? Nu, asta e cu neputinta. Ah, dar ce-o mai fi si asta? Acum mi se pare ca ne miscam. Capitanul trebuie negresit sa se lase la fund.
Urmat de George, inginerul alerga la cabina de comanda. Capitanul Farrow daduse ordinul sa se umple balasturile, dar, înainte ca pompele cele mari sa intre în functiune, Hagen trebuia sa înlocuiasca sigurantele.
În cele câteva minute care trecura pâna sa se faca aceasta operatiune, nu stiu ce putere misterioasa apuca submarinul, îl învârti de câteva ori în jurul sau si acum îl tragea mai departe.
Cu toate aceste rotatii, capitanul Farrow nu pierdu simtul orientarii. Becurile electrice se aprinsera din nou si George vazu ca tatal sau palise.

— Suntem trasi la tarm, zise Farrow cu glas înabusit; — daca nu ne scufundam imediat, suntem pierduti Toate insulele acestea sunt de corali si o sa ne zdrobim de ele. Rindow, — se adresa capitanul, care tocmai intrase în cabina de comanda — trebuie sa ma duc în fata, în cabina cu geamuri; dumneata ramâi aici si transmite imediat ordinele mele! Poate ca vom izbuti sa evitam catastrofa, prin cine stie ce întâmplare fericita.
George se duse la prora cu tatal sau. Statea totdeauna cu placere în aceasta cabina, în care genialul Hagen construise doua ferestre si instalase reflectoare puternice.
Farrow dete la o parte tabliile de otel, cari acopereau geamurile si puse în functiune reflectoarele. Prin tubul acustic, care se gasea pe tabloul din ferestre, se auzi glasul lui Rindow:
— Domnule capitan, tancurile sunt pline, dar nu ne scufundam deloc. Curentul, în care am intrat, e atât de puternic, încât ne târaste, cu toata greutatea apei din balasturi.
— Bine, Rindow, zise Farrow cu un glas sinistru, curentul trebuie sa aiba o directie, pe care am putea s-o folosim. Numai sa fii atent la comanda mea!
— Bineînteles, domnule capitan.

II
DRUMUL INFERNAL

DAR LUMINA ORBITOARE a reflectoarelor nu strabatea bine apa, desi inginerul Hagen construise un dispozitiv,

care producea niste raze speciale, asemanatoare cu ale cunoscutelor reflectoare de ceata, cari strabat ceata atât de temuta. Pâna acum reflectoarele submarinului proiectau lumina pâna departe, prin apa, acum însa marea era ciudat de opaca si de o culoare sclipitoare.

— Ce-i asta, tata? întreba George îngrijorat, reflectoarele nu functioneaza bine?

— Ba da, baiatule, raspunse Farrow serios, dar furtuna a rascolit fundul nisipos al marii. Grauntele de nisip se învârtesc în vâltoare în cantitati enorme pe dinaintea reflectoarelor si împiedica vederea.

— Atunci suntem chiar în apropiere de coasta?

— Da, si ma chiar mir ca n-am esuat înca. Curentul care ne târaste trebuie sa-si fi croit o albie adânca în nisip si în aceasta albie suntem purtati noi.

— Tata, atunci submarinul e pierdut, daca esuam în acest canal submarin? întreba George, sfios.

— Desigur, baiatule, atunci submarinul e pierdut, zise Farrow foarte serios. Si dupa toate probabilitatile, odata cu el suntem pierduti si noi, caci nu cred sa putem iesi prin turn, deoarece valurile ne-ar strivi. Ti-e frica?

— Nu, tata, striga George cu energie, nu mi-e frica de mine, mi-e mila de bietele fete. Daca esuam, ar trebui sa încercam sa aruncam în mare sticla plutitoare. Poate ca va fi dusa la tarm si gasita, înainte de a fi prea târziu.

— E frumos din partea ta, zise Farrow cu mândrie, ca te mai gândesti la niste fiinte straine, chiar în fata mortii. Ah, particulele de nisip se înmultesc, acuma vine si sfârsitul.
Apa din fata prorei se facuse aproape opaca, semn ca tarmul trebuia sa fie foarte aproape. Dar submarinul era târât înainte cu o iuteala crescânda. Capitanul Farrow se apropiase si mai tare de fereastra din dreapta si se uita afara. Stia ca sfârsitul e aproape, daca se ivea în fata submarinului stânca de corali, din care se compunea insula aceea mare.
Farrow nu putea sa vada decât la sase metri înaintea lui si, având în vedere viteza, cu care era târât submarinul, nici nu se mai putea gândi sa se fereasca.
— Rindow, la ce adâncime ne aflam? striga acum în tubul acustic.
— Dupa barometru, la zece metri, domnule capitan, veni raspunsul prompt.
Farrow clatina din cap; nu putea sa înteleaga. Desigur, golful trebuia sa fie foarte adânc, chiar în apropiere de coasta, asa cum e de obicei în jurul insulelor de corali. Dar în acest caz ar fi trebuit sa se loveasca de stânci, sau sa se împotmoleasca la fund, caci nisipul dus în vâltoare arata apropierea tarmului.
Deodata, în fata submarinului se ivi un punct întunecat. Înainte ca Farrow sa recunoasca obstacolul, înainte ca sa poata da vreo comanda, submarinul fu târât într-o mare despicatura subterana a stâncii de corali.
— Tata, striga George entuziasmat, asta seamana cu adapostul tau în care am

avut aventura cu pestele-trâmbitas. Ah, ce frumos ar fi!
— Aceste minunatii de natura vulcanica, sunt, desigur, foarte frecvente aci, în multimea asta de insule, care a luat fiinta numai în urma unei extraordinare activitati vulcanice. Oricum, insula nu mi s-a parut sa adaposteasca în interiorul ei vreun vulcan înalt, în al carui crater sa putem ajunge acuma. Dar curentul, care ne târaste tot înainte ma pune pe gânduri. Canalul, în care ne aflam acuma, trebuie sa aiba o scurgere. Poate ca trecem de-a curmezisul întregii insule.
— Sa speram ca acest canal n-o sa se îngusteze, zise George, — altfel am fi prinsi ca într-o cursa de soareci.
— Da, raspunse Farrow, în acest caz ar trebui sa murim de foame, ca niste mizerabili. Mi se pare ca ai fost prooroc, George. Curentul e mai puternic, dovada ca acest canal se îngusteaza. Sa dea Dumnezeu sa ne mai putem strecura printr-unsul.
George simti ca i se strânge inima, când vazu ca peretii întunecosi ai canalului, în care era târât submarinul, cu o putere sinistra, se apropiau tot mai mult. Nici vorba nu putea fi sa mai cârmesti; forta apei, care târa submarinul ca pe o bucata de pluta, era prea mare.
Capitanul Farrow îsi dadea bine seama de aceasta forta: tancurile de balast ale submarinului erau pline si, cu toate astea, greutatea imensa a vasului era târâta înainte cu o iuteala nemaipomenita.

Uitându-se pe fereastra, capitanul vazu cum canalul subteran se îngusta în sus si atunci i se paru ca e un adevarat noroc faptul ca tancurile erau pline, caci altfel, din pricina presiunii apei, submarinul ar fi fost aruncat spre plafonul tunelului de stânca si spintecat de colturile si muchiile taioase ale acestuia. Prin greutatea lui, se tinea sub acest acoperis primejdios. Acum îi venea sa închida ochii, caci peretii tunelului pareau ca se împreuna. Dar trebuia sa se uite afara, sa întâmpine primejdia amenintatoare, fara sa poata da o comanda, caci n-ar fi avut nici un rost. Submarinul devenise o minge în bataia fortelor naturii.

Corpul de otel al frumosului submarin se cutremura. Farrow îsi frângea mâinile, caci sfârsitul venise. Înca o clipa, si corpul de otel se va înfige în tunelul îngust, prin apasarea curentului de apa va fi înfipt tot mai adânc si atunci — întregul echipaj va muri de foame; caci nu era nici o speranta sa iasa din submarin, sau sa încerce sa-l elibereze.

Dar submarinul trecuse de locul cel mai îngust al tunelului din stânca. Capitanul vazu cu uimire si nespusa bucurie, ca peretii de stânca se departeaza iarasi unul de altul. Submarinul era târât cu mare iuteala, dar forta curentului începu sa scada.

Acum întrevedea posibilitatea sa mai scape vreodata teferi din aventura aceasta, care le macina nervii, cu toate ca primejdia pentru submarin devenise mai mare.

Farrow observa cu atentie si, când vazu ca submarinul se scufunda cu încetul, dadu ordinul sa se goleasca putin tancurile de balast. Curentul nu mai era acum destul de puternic, pentru ca sa ridice în sus submarinul apasat de apa. Acuma trebuia capitanul sa arate ce poate.
Farrow tinea mereu submarinul în apropierea acoperisului de stânca, deoarece nu cuteza sa se apropie prea mult de fundul tunelului, care era, probabil foarte colturos. În cele din urma, Rindow anunta ca tancurile sunt golite. Cu toate astea, submarinul avea mereu tendinta sa se scufunde si manevra contrarie se arata fara nici un rezultat. Vasul se afla iar în puterea unui curent, care, de asta data, îl tragea în jos.
Deoarece si iuteala se mari în acelasi timp, Farrow conchise ca se apropiau din nou de un loc îngust. Abia rasuflase usurat, crezând ca trecuse orice primejdie, si acum venea alta, poate mai rea ca cea dintâi.
Slabirea curentului pe o mica distanta se datora numai faptului ca tunelul se largise foarte mult, în urma strâmtorii. Acum însa pareau ca se apropie de o strâmtoare si mai primejdioasa, caci submarinul era târât tot mai repede înainte si apoi era tras tot mai puternic in jos.
Tunelul parea ca se îngusteaza si în adâncime si Farrow nu stia ce sa faca. Daca dadea ordin sa se umple balasturile, evita o ciocnire cu plafonul tunelului, dar exista primejdia de a se

lovi de stâncile din fund. Capitanul se hotarî sa lase lucrurile sa-si urmeze cursul.
Deodata submarinul porni în adâncime, cu vârful înainte si aproape vertical. Acuma parea pierdut, caci trebuia sa se izbeasca si sa se sfarâme de o stânca.
Dar si de asta data se cutremura numai, usor, vârful se ridica iar si submarinul fu aruncat în sus. Înclinarea fusese atât de mare, încât capitanul Farrow si George fura nevoiti sa se agate cu toata, puterea de marginile ferestrelor, ca sa nu cada pe spate.
Miscarea submarinului deveni tot mai repede, acum zbura ca sageata. Deodata apa se facu mai limpede, Farrow scoase contactul electric al reflectoarelor — si apa dinaintea lor era limpede si stravezie. Numai pe marginile tunelului de stânca se adunase spuma. Prin ferestre patrundea acum o lumina orbitoare, si dupa câteva clipe, submarinul plutea într-un golf luminos, care avea un diametru de vreo doua sute de metri.
Curentul de apa zvâcnea tumultos si o dunga lata de spuma, care trecea de-a curmezisul bazinului, arata directia acestuia.
Submarinul se afla în adevar într-un bazin, caci golful era închis de jur-împrejur de un perete scund de stânci de corali. Submarinul se îndrepta încet spre marginea opusa a basmului. Acolo, apa trecea peste o portiune mai joasa a peretelui de stânca si acum, Farrow gasise si obârsia curentului de apa. Prin navalirea brusca a valurilor împinse de

furtuna, în golful, în care submarinul se prinsese în plasa indigenilor, bazinul acesta, care era în legatura cu golful prin tunel, se revarsase. Asadar, era vorba de principiul atât de simplu al vaselor comunicante.
Îndaratul bazinului se afla marea, dar în dreapta si în stânga se aflau niste stânci înalte. Golful, pe care marea îl taiase în partea de Sud a insulelor, în stânca de corali, sa tot fi avut doi kilometri în lungime si vreo doua sute de metri largime.
Farrow porunci sa se deschida chepengul. Submarinul era dus încet de curent spre marginea bazinului, dar în acel loc, stânca închidea drumul. Avea deci cel mai bun prilej sa-si descurce elicea.
Farrow si George vazura din turn ca si îndaratul lor se ridica un perete drept de stânci. Se aflau ca într-o potcoava de stânca, a carei parte libera o forma bariera scunda de corali.
— Tata, ce tragem colo dupa noi? striga George mirat, aratând spre pupa submarinului.
— Partea cea mai mare a plasei, pe care au întins-o indigenii, zise capitanul. — Acum îmi explic eu cum de am trecut atât de bine prin tunel, în mijlocul curentului cotropitor. Plasa asta grea ne-a servit cam în felul cozii zmeilor pe care îi înalta copiii: ne-a tinut loc de cârma. Altfel, cu siguranta ca am fi fost azvârliti de peretii, de fundul sau plafonul tunelului.

— Atunci, plasa ne-a adus mai întâi nenorocirea si apoi ne-a salvat! striga George, plin de bucurie. Ah, tata, ce bine-mi pare ca tot vom putea sa salvam pe bietele fete! Sa speram ca vom putea trece prin spartura de stânca.
— Desigur, zise Farrow zâmbind. Daca Brike n-o va putea arunca în aer cu tunul, vom întrebuinta o torpila. Stânca de corali nu va putea rezista unei arme ca aceasta. În curând submarinul se lovi usor de peretele de stânca, ce închidea potcoava si se învârti încet, încet, pâna când ajunse de-a curmezisul lui. Acum era mai usor pentru marinari, sa lucreze la elice, caci puteau sa ajunga pâna la pupa, mergând pe creasta acestui perete de stânca, ce avea în grosime vreun metru si jumatate.
Petre fu cel mai zelos la lucru. Mai mult ca oricare se scufunda în apa si taia reteaua tare de fibre de pe aripile si axa elicei.
Lucrul fu terminal în doua ceasuri. Între timp, curentul, care se lovea de submarin, slabise, semn ca furtuna care bântuia pe marea Sundei la nord de ciudata insula, se mai potolise.
— Bine, zise capitanul multumit, când Petre îl anunta ca elicea a fost liberata; acum aruncam în aer peretele de stânca si facem ocolul insulei. Am pierdut exact trei ceasuri, din pricina furtunii, acum trebuie sa le recâstigam.
Marinarii se urcara în submarin, în vreme ce tunarul Jan Brike cerceta cu atentie grosimea peretelui.

— Domnule capitan, eu cred ca ajunge sa slobozim 2—3 obuze, daca tintim bine, zise el. — Putem face economie de torpila.
— Foarte bine, Brike, raspunse Farrow bucuros, — o sa ne dam înapoi cu o suta de metri si atunci poti sa ne arati ce stii.
Brike îsi dezveli tunul, ce, din fericire, nu suferise nici o stricaciune, în timpul sinistrei traversari a tunelului din stânca. Ultimii marinari ramasera si ei pe punte si departara submarinul de peretele de stânca, cu ajutorul unor prajini lungi.
Farrow voia tocmai sa dea comanda sa se dea drumul motoarelor Diesel, când, de pe înaltimea peretelui de stânca rasuna un tipat de femeie.
Sus, pe marginea peretelui drept aparuse o silueta îmbracata în niste vestminte albe si largi, o fata care alerga acuma ca nebuna pe o carare îngusta, de abia se vedea cu ochiul. Trebuie sa fi fost urmarita de o primejdie îngrozitoare de alerga la vale pe un drum atât de primejdios.
— Tata, o sa cada, striga George.
În acelasi timp, el se apleca peste marginea turnului, spre puntea putin boltita a submarinului. Petre venise tocmai atunci în turn si George ii striga:
— Petre, da-mi repede arma. Fata trebuie sa fie urmarita si vreau s-o apar.
Petre disparu iarasi în interiorul vasului. Capitanul, George si marinarii se uitau ca vrajiti spre peretele de stânca, pe care fata parea ca aluneca, atât de repede sarea la vale. Si acuma, sus, pe creasta peretelui stâncos aparu si urmaritorul.

Acum, spectatorii înspaimântati întelesera graba fetei, caci urmaritorul era — o pantera neagra, uriasa.
Gigantica fiara se opri câteva secunde pe marginea stâncii, apoi aluneca, cu miscari mladioase, în urma fugarei. Oricât de iute alerga fata, fara sa se uite ca un singur pas gresit ar face-o sa se prabuseasca în mare, pantera se apropia tot mai mult.
— Petre, Petre, repede! striga George din rasputeri.
Fata auzise glasul lui si se uita în jos. Acum se mai afla cam la zece metri deasupra apei. Când zari submarinul si oamenii de pe punte se opri speriata si încrucisa mâinile pe piept.
Atunci pantera pufai din greu chiar îndaratul fetei. Lacoma sa se arunce asupra prazii sale, fiara calcase gresit si aluneca timp de câteva secunde cu piciorul stâng dinapoi.
Imediat sari iar pe carare, dar fata, care se întorsese speriata de pufaitul acela grozav, îsi pierdu echilibrul, scoase un tipat si cazu în apa.
— Iata, zise în aceeasi clipa Petre, dând lui George pusca cea mai buna, dar acum trebuie sa tintesti bine. Uite ca fiara sare si ea jos, dupa cum m-am si asteptat.
Înainte ca George sa fi dus pusca la ochi, pantera neagra se arunca în apa, facând o saritura grozava. George ridica pusca, caci stia ca pantera neagra e o excelenta înotatoare si ca fata era pierduta, daca iesea la suprafata.
Nici nu baga de seama ca Petre se aruncase în apa si ca înota cu o

repeziciune uimitoare, de-a curmezisul golfului. El astepta numai sa vada pantera iesind la suprafata.
Apoi, când aparu capul acela grozav, cu ochii scânteietori, George tinti bine si apasa pe tragaci. Era o lovitura de maestru, caci la o departare destul de mare, George nimerise ochiul fiarei. Luptând salbatec cu moartea, pantera batea apa, facând spume in jur.
Acum aparu la suprafata si fata, la o mica departare de fiara turbata de durere. Dar, dupa câteva clipe, se dadu iar la fund, fara sa fi facut o singura miscare de înot.
— A lesinat, tata, repede, repede! striga George.
Capitanul daduse comanda si motorul porni. Prora sarea, facând spume în jurul ei si submarinul strabatu golful în goana nebuna.
George, care se înclestase de marginea turnului, mai vazu odata fata, aparând si disparând iar. Submarinul se mai afla la o departare de cincizeci de metri si parea ca e prea târziu, ca s-o mai salveze, dar Petre aparu în locul în care disparuse fata în valuri.
Submarinul frâna încet, si în momentul în care era sa se opreasca, la o departare de vreo zece metri, aparu Petre, tinând cu un brat faptura cea alba.

III
UN ADAPOST CIUDAT

JAN BRIKE si marinarii care departasera submarinul de peretele de stânca,

alergara în graba si luara în primire fata. Petre însa, se întoarce înapoi si apuca trupul greoi al panterei negre, care încetase de a se mai zbate.
Doctorul Bertram, pe care capitanul îl chemase prin tubul acustic, ordona ca marinarii sa aseze fata pe punte, alaturi de turn. George observa în tacere frumusetea ciudata a fetei.
Bertram iesi repede din turn si se apleca deasupra ei.
— Ah, îsi revine, striga el, ce neam de oameni ciudati, nici n-as fi crezut vreodata sa-i gasesc în insulele acestea. Mai, mai ca as putea sa spun ca e de rasa caucaziana. Foarte ciudat!
În vreme ce doctorul sprijinea cu bagare de seama fata, care se trezea din lesin, Petre veni înot, tragând dupa el pantera. Marinarii trasera fiara greoaie pe punte, dar George le striga s-o duca pe partea cealalta, pentru ca tânara fata sa nu aiba o priveliste atât de îngrozitoare, când se va trezi.
Fata rosti acum câteva cuvinte într-o limba straina, la auzul carora doctorul facu o mutra foarte mirata. El sopti capitanului, care se aplecase, plin de interes, pe marginea turnului:
— A vorbit în limba sanscrita, vechea si curata Sanscrita a Brahmanilor. Cum o fi ajuns fata asta într-o insula din Pacific?
Desigur ca nici capitanul nu fu în stare sa dezlege aceasta enigma si se multumi sa dea din umeri si sa taca. Între timp, fata se ridica în capul oaselor, privi mirata in jurul ei si îsi dete la o parte parul negru de pe frunte. Apoi se paru

ca-si aduse aminte ca fusese urmarita de o pantera neagra, si, cutremurându-se, sopti, de asta data într-o engleza perfecta:
— Unde e pantera?
— Tânarul nostru tovaras a ucis-o, zise doctorul, care îsi reveni iarasi din uimire.
Pentru el era o noua enigma ca aceasta fata care, dupa înfatisare, parea o caucaziana pura, vorbea, atât vechea sanscrita, cât si engleza.
Tânara fata îsi îndrepta minunatii ei ochi negri asupra lui George, care rosi si se înclina încurcat. Atunci fata zâmbi si-i facu un semn prietenesc.
— Va multumesc, zise ea cu simplitate. Sunteti atât de bun, sa ma duceti la tatal meu? Veti fi întotdeauna un oaspe bine primit la noi. Ma numesc Sanja, fiica printului indian Ghasna.
— Ei comedie! izbucni doctorul Bertram, în franceza, lucrul devine interesant de tot. Mi se pare ca am dat de o vita de indieni din cei mai curati, de la Nord, care, din cine stie ce motiv, s-au asezat aici. Zau ca e foarte interesant.
— Nu suntem de mult pe aici, zise Sanja într-o franceza cam stricata. Tata se va bucura sa va vada.
— Si franceza vorbesti? striga doctorul Bertram — acum zau, nu mai stiu ce sa spun. Du-ne repede la tatal dumitale, mult as vrea sa aflu misterul.
În vreme ce doctorul vorbea cu ciudata fata, capitanul Farrow dadu un ordin prin tubul acustic si doi marinari adusera o barca mica de aluminium. demontabila.

Probabil ca Sanja, Indiana, nu mai vazuse niciodata un submarin, dar nu arata nici urma de mirare. Doctorul Bertram nu se putu opri de a întreba:
— Cunosti vreun submarin, domnisoara Sanja?
Vorbise iar englezeste, caci Sanja întelegea mai bine. Ea raspunse in aceiasi limba:
— Am auzit vorbindu-se, dar acest submarin e primul, pe care îl vad. Pe vremea marelui razboi, Englezii vorbeau mereu despre submarinele germane si franceze.
— Atunci, sunteti numai de câtiva ani pe insula aceasta?
— Da, dar tatal meu va va explica mai bine ca mine.
Între timp, barca fusese montata de catre marinari si capitanul Farrow, care sarise si el pe punte, pofti pe indiana sa se urce într-unsa, ceea ce Sanja facu imediat.
În afara de capitan si de doctor, pleca, desigur, si George, în vreme ce Petre nu vru sa lase nimanui cinstea de a vâsli si conduce barca. În curând ajunsera la peretele stâncos si drept si gasira capatul cararii înguste, de pe care se prabusise Sanja. Poteca urca, serpuind peretele de stânca, ce masura cam vreo patruzeci de metri.
Sanja sari sprintena din barca si urca poteca cu siguranta unei caprioare. Îndata dupa ea veni George, pe când doctorul Bertram si capitanul urmau cu oarecare prudenta. Petre priponi mai întâi barca de un colt de stânca, apoi pasi cu siguranta pe carare, în sus.

George nu putu sa ajunga pe tânara Indiana pâna la creasta zidului de piatra, dar ea îl astepta sus, îi întinse mâna si arata adâncul, de partea cealalta a peretelui stâncos.
— Acolo stam noi, zise ea cu simplitate, fiti bineveniti!
George privi mirat la un acoperis de verdeata, dedesubtul lui. Colo jos trebuie sa fie o padure tropicala foarte deasa, caci nu putea sa strabata cu ochiul covorul verde de la picioarele lui.
Când Sanja îi arata acum o carare îngusta, care ducea de partea cealalta a peretelui de stânca, spre adâncul de verdeata, lui George i se paru ca intra într-o casa straina, a carei stapâna era aceasta fata tânara si ciudat de frumoasa. El se înclina cam încurcat si bâlbâi:
— Ma numesc George Farrow. Tatal meu e capitanul submarinului. Celalalt domn e doctorul Bertram si uriasul e Petre.
Parea ca Sanja nici nu auzise celelalte nume. Repeta de mai multe ori numele lui George, apoi zâmbi tânarului si pasi înaintea lui coborând poteca.
George se întoarse si vazu pe tatal sau, care tocmai pasea pe creasta zidului. Îi facu semn cu mâna, apoi urma cu pasul sprinten pe frumoasa lui conducatoare.
Înainte de a coborî însa, îsi mai plimba privirea înca odata în jurul sau. De jur împrejur se întindea peretele înalt de stânca, pe care îl trecuse, venind dinspre mare, pe o întindere cam de un kilometru în diametru. În jurul covorului de verdeata. Trebuie sa fi fost aci un vulcan

mare, stins, în al carui crater se formase în decursul veacurilor, padurea cea deasa, a carei coroana se afla la douazeci de metri dedesubtul crestei peretelui de stânca.
Cu cât cobora mai jos, cu atât George era mai uimit. Aerul din craterul vulcanului devenea tot mai fierbinte; aici nu exista niciodata vânt, caci si cea mai naprasnica furtuna se lovea de craterul înalt de stânca.
Toata vegetatia Indiei crestea aici într-o abundenta uimitoare, începând de la cele i mal mici ierburi, pâna la gigantii padurilor seculare, care se ridicau la o înaltime de douazeci de metri.
Când ispravi de coborât cararea, George vazu ca la picioarele peretelui stâncos se întindeau câmpii cultivate cu orez, cari promiteau o recolta bogata.
Când vazu mirarea tânarului, Sanja zâmbi si zise:
— Tata a pus sa se semene câmpiile astea. Haide, George, vei vedea ca ne-am instalat bine aici.
O carare îngusta si serpuita, ducea printr-un razor des si lat cam de o suta de metri. Era o lume vegetala, cum nu se mai vede decât în jungla tropicelor si acum George îsi dete seama ca în aceasta salbaticie traiau si fiarele primejdioase ale Indiei.
Sanja confirma parerile lui George, zicând:
— Aceasta jungla se întinde de jur împrejurul vaii. E mult vânat aici, dar si tigri si pantere. Aici încep plantatiile noastre.

Drumul ducea prin paduri dese de banane, apoi veni una de palmieri de cocos, încarcati de fructe.
Dupa ce trecura si aceasta padure, George vazu înaintea lui niste case. Erau niste locuinte de lemn — bungalow-uri — foarte bine si frumos lucrate. Pâna sa-si vie el în fire, Sanja scoase un strigat puternic.
Îndata iesira din toate casele Indienii îmbracati în alb. Când zarira pe George, scoasera niste exclamatii de nemultumire si câteva mâini se vârâra sub haine, cautând, pe semne, arme ascunse. George fu cât se poate de bucuros ca avea pistoalele la brâu si imediat puse mâinile pe arme.
Un barbat înalt se apropia de Sanja, care ramasese lânga George. Pielea lui era aproape alba, trasaturile regulate, iar parul îi era neted si lucios. Arunca o privire întunecata asupra lui George, apoi adresa Sanjei o întrebare pe un ton poruncitor.
Tânara fata raspunse cu vioiciune, aratând spre George. Abia sfârsi vorba si Indianul se întoarse spre tânar. Fata lui mândra si întunecata stralucea acum de o bucurie sincera si se înclina adânc în fata tânarului, care raspunse politicos salutului sau. Apoi, spre marea lui mirare, Indianul i se adresa într-o foarte buna limba engleza:
— Domnule, va multumesc pentru salvarea fiicei mele. Prin aceasta mi-ati facut un serviciu, a carui valoare o poate masura oricine caci Sanja e singurul meu copil. Sunt Printul Ghasna.

— George Farrow, se recomanda tânarul — Si eu sunt bucuros, Printe, ca am putut sa împusc pantera neagra. Dar, pentru mine, lucrul n-a fost primejdios si în afara de asta, nu mi-am îndeplinit decât datoria de om.
— Cu toate astea, domnule Farrow, recunostinta mea va fi vesnica, zise Ghasna. Ah, dar vad si alti domni, fiti bun si prezentati-ma.
Cel mai flegmatic era Petre, caci Farrow si doctorul Bertram nu-si puteau ascunde uimirea. Se minunasera destul, trecând cu submarinul printr-un drum ca în infern, si acum nu se asteptau deloc sa gaseasca în craterul acelui vulcan o asezare de oameni si înca de Indieni de rasa cea mai pura.
Când George îi prezenta însa pe print, capitanul Farrow tresari si pe fata lui se ivi o expresie de îngrijorare.
— Da, domnule capitan, zise Ghasna, cu un zâmbet fin, — si eu sunt un fugar — ca dumneata. Englezii s-ar bucura foarte mult, daca mi-ar cunoaste resedinta, caci si acum se mai tem ca într-o buna zi as putea sa iau conducerea întregii Indii. Si, poate ca aceasta frica nu e lipsita de temei. Sunt continuu în legatura cu oamenii mei credinciosi, cari se afla împrastiati prin toata India. De aceea cunosc si numele d-voastra si ma bucur sa fac cunostinta cu un om atât de viteaz. Va rog, intrati în casa!
George ardea de dorinta sa întrebe pe tatal sau ce stie despre print, dar, deoarece Ghasna vorbea atât de bine

limba lor, fu nevoit sa-si înfrâneze curiozitatea.
Interiorul marelui bungalow era aranjat cu atâta lux, încât oaspetilor nu le venea sa creada ca se afla în craterul vulcanic al unei insule din Pacific. Iar pe urma când, la un semn al printului, servitorii adusera cele mai alese mâncaruri si bauturi, ei nu mai stiau ce sa creada.
Petre, care nu luase loc la masa, statea îndaratul capitanului, pentru ca sa-l serveasca el însusi, clatina si el din cap. Dar Petre se obisnuise cu toate caci, în calatoriile lui cu submarinul avusese atâtea aventuri si surprize, încât nimic nu putea sa-l nimereasca prea mult.
— O sa va povestesc cum am ajuns aici, împreuna cu însotitorii mei, — zise printul. Îmi cunoasteti numele, domnule capitan, asta am vazut-o dupa fata d-voastra. Prin urmare stiti ca-n timpul razboiului mondial am încercat sa intru în legaturi cu Germania, pentru ca, ajutat de dânsa, sa zdrobesc stapânirea Angliei în India. Din nefericire, planurile mele au fost tradate si eu am fost nevoit sa fug, împreuna cu fiica mea si o multime de credinciosi. Am ajuns la tarmul marii si acolo am cumparat o goeleta, al carei proprietar si capitan, care era olandez, se învoi sa ne duca în Sumatra. Ma hotarâsem sa astept acolo, unde aveam o ruda departata, sfârsitul razboiului. Aveam credinta ca Germania va învinge si atunci mi-as fi valorificat pretentiile mele de stapânire.
Dar goeleta fu prinsa de o groaznica furtuna si dupa doua zile furam împinsi

în golful de la Sud, în care se afla acum submarinul d-voastra, dupa cum îmi spune fiica mea.
Capitanul si câtiva dintre credinciosii mei îsi gasira moartea, ceilalti însa ne-am salvat, urcând poteca îngusta din stânca, pe care ati urcat-o si d-voastra si-am dat de valea aceasta. Am fost nevoiti s-o disputam tigrilor si panterelor, care erau foarte numeroase, dar în cele din urma am izbutit sa ne construim case si sa lucram pamântul. Oamenii mei cei mai inteligenti s-au întors înapoi în India; acolo au atras tot mai multi partizani pentru ideea mea si acum suntem foarte numerosi si puternici. Astept numai momentul potrivit ca sa pot sa declar Englezilor, ca puterea lor asupra Indiei e cu desavârsire pierduta. As vrea sa evit pe cât se poate orice varsare de sânge, altfel poporul meu nu va putea niciodata sa traiasca în pace.
— Si... si niciodata n-ati fost descoperit, printe? întreba capitanul.
— În partea de Nord a insulei se afla un sat mare, locuit de Papuasi. La început au încercat sa ne atace, dar am aici doi fachiri cari le-au aratat câteva din minunile lor. De atunci Papuasii sunt convinsi ca suntem toti niste vrajitori grozavi. Nici nu mai îndraznesc sa se apropie cu vreo intentie rea de vulcanul stins, în al carui crater, ne-am asezat. Ba chiar nu spun un cuvânt strainilor, despre prezenta noastra... Iar oamenii mei, care pleaca pe continent, sau se întorc aici, gasesc într-unsii un sprijin.

— E foarte ciudat, zise Farrow. Stiu bine câte sfortari au facut Englezii, ca sa va gaseasca. Si acum, mi-a fost dat sa va cunosc, eu, care sunt un fugar, urmarit cu înversunare de toata lumea.
— Când am auzit de dumneata, am început iar sa cred în bunatatea oamenilor. Daca lumea ar avea multi barbati dintr-acestia, atunci progresul ar fi asigurat. Dar acum povesteste-mi si dumneata, cum ai gasit golful acesta. Doar e închis de zidul de corali, de care s-a sfarâmat si goeleta mea!
— Da, dar noi am venit din partea cealalta, zise Farrow râzând.
Apoi capitanul povesti printului indian primejdioasa calatorie a submarinului, îi spuse ca voiau cu orice pret sa încerce sa libereze pe fetele prizoniere, iar la urma adauga:
— Acum se pune chestiunea, cum vom iesi din golf. Bariera naturala de stânci n-as vrea s-o arunc în aer, în interesul d-voastra, si atunci voi fi nevoit sa luam drumul înapoi prin tunel. Daca furtuna cea grozava din nordul insulei s-a potolit, se poate sa izbutim.
— Puteti parasi golful, fara sa fiti nevoiti a mai trece pe drumul acela primejdios, zise Ghasna zâmbind, si nici nu e nevoie sa aruncati în aer bariera, caci eu primesc adesea vizita unui vas amic, care ancoreaza întotdeauna in acest golf. Înteleg ca trebuie sa plecati numaidecât, daca vreti sa salvati bietele fete. De aceea nu vreau sa va mai retin, dar m-as bucura foarte mult daca mi-ati face vreodata o vizita mai lunga.

George simti deodata ca cineva îi atinge mâna si se uita cutremurându-se în ochii negri ai Sanjei.
— George, vei mai veni pe aici? întreba ea încet.
— Nimic nu ma va opri, raspunse tânarul cu vioiciune, afara doar de moarte.
— Ei, ei, chiar asa de rau n-o sa fie, potoli capitanul Farrow aceasta izbucnire sentimentala. Va multumesc pentru amabila d-voastra invitatie, Printe. Dupa ce vom fi dus planul nostru la bun sfârsit, ma voi întoarce cu placere. Pot sa-l aduc si pe George?
Capitanul se gândi în sinea lui ca izbucnirea spontana a lui George, care semana destul de bine a declaratie de dragoste, îl va fi impresionat rau pe print. Cu atât mai mare îi fu mirarea, când Ghasna facu un semn prietenesc lui George, care se rosise ca focul si-i zise:
— Domnule George, sa te tii de cuvânt si sa nu te abati de la intentiile dumitale. Te rog eu. Fiica mea, Sanja, ar fi neconsolata, daca n-ar revedea pe salvatorul ei.
— Bine înteles ca voi veni, Printe, zise George în culmea bucuriei.
O cauta pe Sanja, dar tânara fata parasise odaia.
— Veniti, domnilor, zise printul, — va voi conduce pâna la golf si voi porunci sa vi se deschida trecerea. Submarinul d-voastra ma intereseaza, domnule capitan.
— Când ma voi întoarce trebuie sa faceti si d-voastra câteva calatorii cu el, Printe, — zise Farrow.
— Primesc cu mare placere.

Ghasna prelua acum conducerea. În zadar se întorcea George dupa Sanja, ba chiar ramase putin în urma convoiului. Se afla acum la fâsia de jungla si George vru sa ajunga din urma pe ceilalti, când auzi un fosnet alaturi de el. De dupa un tufis înalt de bananieri se arata silueta zvelta a Sanjei.
Tânara fata alerga spre George, caruia deodata începu sa-i bata inima cu putere, si-i dete un pumnal minunat, cu mânerul de pietre pretioase.
— George, ia pumnalul acesta, poarta-l drept amintire de la mine, si vino în curând!
Pâna sa bolboroseasca George, câteva cuvinte de multumire, Sanja îl saluta, zâmbind radios, si în clipa urmatoare disparu iar.
George se uita dupa ea lung de tot. Deodata auzi un suierat puternic. Petre îi observase lipsa. George striga repede:
— Sanja, ma întorc, — auzi un râs în apropiere, apoi se repezi pe poteca, prin padurea deasa a junglei.
La peretele de stânca ajunse din urma pe Petre. Credinciosul servitor îl privi întrebator, dar nu zise nimic. Dar, când vazu pumnalul acela minunat, pe care George îl mai tinea în mâna, ridica din sprâncene, facu o mutra sireata si zise:
— George, eu n-as lasa pe print sa vada pumnalul.
O clipa se gândi si George sa ascunda acest dar pretios, apoi clatina din cap, vârî pumnalul, care se afla într-o teaca tot atât de pretioasa, la brâu, alaturi de pistolul din dreapta si zise:

— Petre, tu nu întelegi. Pumnalul mi l-a daruit Sanja si eu n-am facut nici un rau ca l-am luat. Printul Ghasna n-are decât sa-l vada.
Zicând acestea, trecu în fuga prin fata lui Petre si urca sprinten poteca îngusta din stânca.

IV
O URMARIRE PRIMEJDIOASA

CAPITANUL FARROW SI DOCTORUL urcasera împreuna cu printul care mergea înainte, cam a patra parte în carare. George se afla acum cam la zece metri îndaratul lor, când se opri si se uita înapoi, spre jungla.
Deodata simti dorinta s-o mai vada odata pe Sanja ivindu-se printre copaci si facându-i semn cu mâna. Peste câteva secunde, Petre îl ajunse din urma, arunca lui George o privire, pe jumatate mirata, pe jumatate sireata si îsi facu loc de trecu înainte.
— George, nu uita, ca vrem sa plecam, zise Petre.
— Nu, nu, Petre, viu numaidecât, facu George nerabdator.
I se paru ca vazuse o miscare usoara în jungla si se apleca putin înainte, ca sa observe mai bine tufisul des, ale carui crengi tremurau încet
Niciodata nu batea vântul în craterul acesta adapostit, asadar numai o fiinta vie putea sa miste crengile tufisului
Dar de ce nu se arata Sanja? Oare se sfiia, pentru ca Petre se mai vedea pe drum?

George îsi ridica privirea. Printul, doctorul Bertram si tatal sau mergeau acum unul în urma celuilalt si discutau cu aprindere. Pareau atât de adânciti în conversatie, încât nici nu se gândeau, sa se uite în jos. Petre se departase si el cam de cincisprezece metri; cu siguranta ca nu se va întoarce nici dânsul.
George se uita iarasi în jos. Dar acu na, tufisul cel mare, ale carui crengi se miscasera, era linistit de tot. George se uita câtva timp spre tufis si fu usor deceptionat, crezând ca Sanja n-a cutezat sa se arate, când vazu o miscare usoara in alt tufis, chiar la capatul potecii din stânca.
Plin de bucurie alerga câtiva pasi înapoi si o chema pe Sanja încet pe nume. Asa dar ea îl urmase, ca sa-si mai ia odata ramas bun de la el.
George se gândi la început sa coboare iarasi poteca, dar îsi zise ca va întârzia prea mult, deoarece, cu toate ca era foarte sprinten, tot nu putea sa alerge cu cine stie ce iuteala pe poteca aceea îngusta, de piatra.
Pâna la tufisul care se misca încet, mai erau cam douazeci si cinci de pasi, i-ar fi trebuit prea mult timp, daca ar fi coborât înca odata aceasta distanta.
Crengile se miscau acum mai tare si George striga înca odata:
— Sanja, Sanja!
Si atunci se arata... Dar nu Indiana frumoasa, pe care o astepta, ci — o fiara neagra si gigantica, cu siguranta femela Panterei, pe care o împuscase George.

Suflând pe nari, fiara se repezi pe poteca, urcând spre George. Peste câteva clipe îl va ajunge si atunci el va fi pierdut, caci numai cu o lovitura de laba fiara l-ar fi doborât, l-ar fi aruncat pe poteca, ar fi sarit dupa ce si l-ar fi sfâsiat în vale. Uluiala lui George tinu o singura clipa, apoi îsi smulse pistolul de la brâu, si trase asupra fiarei, care era acum numai la câtiva metri. Desi n-o împuscase mortal, George nimerise atât de bine, încât pantera se ridica în doua picioare, urla si luneca de pe poteca.

George se întoarse imediat si sari cât putu de repede pe poteca în sus. Vazu pe Petre, care strabatuse jumatate din drumul în serpentina, întorcându-se si alergând spre dânsul. Dar în acelasi timp auzi iarasi urletul înfuriat al panterei, se întoarse ca fulgerul, uitându-se înapoi si vazu fiara cea neagra urcând iar poteca.

George îsi dete seama ca nu va putea scapa cu fuga de aceasta fiara atât de sprintena si mladioasa; de aceea se opri, ochi în graba si mai trimise doua gloante grozavului urmaritor.

Pantera raspunse iarasi cu un urlet salbatec, în care acum se amesteca însa si durerea. Facu iar o saritura grozava, îsi pierdu din nou echilibrul si aluneca de pe poteca in jos.

Usurat, George se întoarse si alerga, urcând iar poteca. Când trecu de cotitura serpentinei, vazu pe Petre lânga dânsul.

— Repede. Petre, îl îndemna George, te pomenesti ca fiara mai vine odata dupa noi.

— Se prea poate, zise uriasul linistit, — dar acum n-o sa ne mai ajunga. Nu-i asa ca nu te-ai asteptat la pantera asta neagra?
George se bucura ca Petre se întoarse si urca iarasi poteca. În felul acesta, Petre nu putea sa-l vada cum se rosise. Nici nu raspunse, ci alerga si el în urma uriasului, dupa ce se convinse, aruncându-si privirea pe cararea ce serpuia sub el, ca pantera nu aparuse înca.
Capitanul Farrow, Bertram si printul Ghasna care se aflau pe partea cea mai înalta a serpentinei, priveau acum în jos si Farrow striga:
— Ai nimerit-o bine, George? Altfel printul o sa aiba neplaceri la întoarcere.
— Cât despre asta puteti fi pe pace, zise printul râzând; sunt bine înarmat si pot sa ma masor cu orice tigru sau pantera.
Zicând acestea, printul îsi desfacu haina larga si lunga si Farrow vazu doua pistoale mari, automate, pe cari Ghasna le purta la brâu.
— Haide, George, striga Farrow linistit, — plecam cât mai repede.
Petre facea acum niste pasi atât de gigantici încât George abia se putea tine dupa el. De aceea nici nu se mai uita în vale, sa vada daca pantera ranita mai vine dupa ei, ci alerga mereu, tot mai grabit.
Când ajunse pe creasta zidului de stânca, se mai uita odata îndarat, dar nu vazu nimic. Atunci merse mai departe, în urma lui Petre, care disparu, pe poteca, de partea cealalta a crestei. Cei zece

metri de drum drept îi parcurse din câteva sarituri si vazu în vale golful, în care se afla submarinul.
Vru sa-l ajunga pe Petre, care i-o luase înainte cu o buna bucata si de aceea iuti pasul. Deodata însa îi trecu prin minte un gând, care-l facu sa se opreasca.
Tatal lui spusese ca pantera ranita ar putea sa primejduiasca întoarcerea printului. Dar Ghasna era bine înarmat, deci în stare sa se ia la lupta cu o astfel de fiara.
Dar George se gândea acuma la draga lui Sanja. Daca se apropia de poteca, atrasa, poate, de zgomotul împuscaturilor, sau poate cu gândul sa-si întâmpine tatal la întoarcere, — trebuia neaparat sa cada în ghearele bestiei.
— George, pe unde ai ramas? întreba Petre, care trecuse de prima cotitura a potecii — ce si de partea aceasta cobora într-o serpentina dubla, — si se afla acum dedesubtul lui George.
— Petre, trebuie sa ma mai întorc odata, izbucni George turburat. Daca Sanja se apropie de stânci, e în cea mai mare primejdie. Trebuie negresit sa dobor pantera.
— Ei dracie, dar stii ca bine spui, zise Petre. Asteapta-ma, George, viu si eu. Sa dau numai de veste capitanului, care se afla jos.
George nu-l astepta pe credinciosul Petre, care fusese în tot timpul copilariei spiritul sau protector. Se întoarse repede si urca iar poteca cât putu mai grabnic. Frica si grija de viata tinerei Indiene îi da aripi la picioare.

Nici nu se gândea ca ar putea fi si el în pericol. El nu cunostea înca rezistenta panterei negre si nici setea de razbunare a acestor fiare si în cazul acesta fiara turbase nu numai din pricina ranilor primite, ci si din dorinta de a-si urma tovarasul, care nu se mai întoarse. Poate ca fiara presimtea — instinctiv — ca George pricinuise moartea tovarasului ei, de vreme ce o ranise si pe dânsa.

George mai avea vreo cinci metri pâna Ia marginea zidului de stânca, când sari înapoi îngrozit, caci la aceasta mica distanta se ivi capul sângerând al panterei negre.

Fiara fu si ea surprinsa în clipa dintâi, dar îndata se repezi, suflând greu, spre adversar. Cinci metri, si înca pe un drum în panta înseamna pentru o pantera numai o saritura.

George îsi smulse revolverul de la brâu, dar, când ridica bratul, fiara cea neagra se afla în fata lui. George slobozi un glont în gura panterei, apoi se trase instinctiv înapoi, ca sa se fereasca de lovitura labelor puternice. Prin aceasta miscare fulgeratoare, caderea fiarei îl atinse numai, dar fu destul ca sa-l arunce de pe poteca cea îngusta, în adâncime.

George era un înotator excelent; ca atare, facuse exercitii pasionate de sarituri; fara aceste exercitii ar fi fost greu ranit, sau chiar ucis de caderea lui brusca în apa, de la o astfel de înaltime.

În cadere îsi vârî întâi pistolul în toc, apoi întinse bratele înainte si facu o saritura strasnica, ajungând tocmai lânga submarin, de pe puntea caruia Jan Brike

si ceilalti marinari vazusera cu groaza înfioratoarea aventura a „elevului de submarin" cum îl numeau ei pe fiul iubitului lor capitan.
Dar ceea ce nu observa el, vazura spectatorii îngroziti: pantera neagra, ranita de ultimul glonte al lui George si împleticindu-se din pricina ca nu atinsese decât hainele lui George, atunci când se repezise cu labele asupra lui, îsi pierduse si ea echilibrul. Cu un urlet înabusit, cauta sa sara înapoi, dar era prea târziu. În clipa urmatoare, trupul enorm si negru zbura prin aer si cazu clipocind în apa, chiar în apropiere de George.
Când se ridica la suprafata, George auzi strigatele de alarma ale spectatorilor, care stateau împietriti de groaza, fara sa-i poata da vreun ajutor. George se întoarse repede si vazu chiar în spatele lui pantera neagra, care, multumita blanii groase, nu prea suferise de pe urma caderii de la o înaltime atât de mare. Parea putin cam zapacita, dar când zari chiar în fata pe adversarul ei atât de înversunat, înota spre el, urlând ragusit. Se stie ca felinele salbatece înoata foarte bine. George stia asta si mai stia ca are de dus o lupta foarte grea, daca tatal sau si oamenii lui nu-i vor veni în ajutor. Dar marinarii nu aveau arme pe punte si chiar daca unul din ei disparu cu iuteala fulgerului la comanda lui Brike, se putea ca sa fie prea târziu, pâna sa se întoarca cu o arma.
Pusca lui George se afla în barca cea mica de aluminium, lânga peretele de

stânca, unde o lasase, când urca poteca.
George se gândi cu iuteala fulgerului care arma ar fi mai potrivita pentru pantera neagra. Ar fi fost prea neîndemânatec sa traga cu pistolul în apa si nici n-ar fi putut trage bine, deoarece n-avea când sa ocheasca.
Atunci îsi aduse aminte de exercitiile pe cari le facuse în apa, împreuna cu Petre, înainte de a gasi sticla plutitoare. Imediat duse mâna la brâu si apuca minunatul pumnal, pe care i-l daruise Sanja.
Când simti arma în mâna, George fu coplesit de o liniste binefacatoare si de o atât de mare siguranta ca va învinge, încât zâmbi.
„Sanja"... murmura el încet, apoi — se repezi sa întâmpine pantera neagra, care se apropiase pâna la o distanta de doi metri.
Fiara nu se asteptase la acest atac brusc, caci sovai o clipa, înainte de a ridica laba, ca sa-l izbeasca.
Dar acest scurt interval de timp fu suficient, pentru ca George sa se fereasca în laturi, Înfricosatoarea laba vâjâi în apa chiar alaturi de capul lui, asa încât marinarii scoasera niste strigate de spaima, deoarece crezura ca George fusese lovit.
Dar acesta urma indicatiile, pe cari i le daduse Petre. Se apropia si mai mult de trupul panterei, ridica mâna dreapta, în care tinea pumnalul si, cu iuteala fulgerului vâri lama ascutita între omoplatii fiarei.
Apoi smulse arma din rana si se lasa repede la fund. În acest fel nu mai auzi

horcaitul bestiei si strigatele de bucurie ale spectatorilor, înota câtiva metri sub apa, se ridica apoi la suprafata si, înainte de a ajunge deasupra apei, se întoarse repede.
Dupa puternica lovitura de pumnal, pantera se învârti odata în apa. Toti credeau ca de asta data a fost ranita mortal, dar gigantica felina avea sapte vieti.
Înmarmuriti de groaza, marinarii vazura ca pantera se întoarse si înota din nou. Ochii ei verzi si plini de cruzime cercetau cu atentie suprafata apei. Se parea ca fiara stia foarte bine ca adversarul ei trebuia sa iasa la suprafata.
Si asa si era. Când George ajunse deasupra apei, pantera neagra îl si zarise în apa limpede si acum se repezi spre el.
Dar si George deschise ochii, vedea cam nelamurit prin apa trupul negru al grozavului vrajmas si se lasa iarasi la fund. Fiara se repezi cu toata puterea în urma lui, dar distanta era acum prea mare.
George se hotarî sa sfârseasca lupta imediat. N-ar mai fi putut sa ramâna mult timp sub apa si de câte ori venea la suprafata, avea de înfruntat câte un atac al panterei. De aceea, de cum simti prin apa loviturile de laba ale fiarei, se ridica la suprafata.
Pantera nu putea sa-l vada bine, deoarece acuma, apa era tulburata de propriile ei miscari, dar George zari foarte bine trupul cel negru al fiarei, chiar înainte de a ajunge deasupra apei.

George îsi calculase de minune miscarile, caci se ridica la suprafata chiar alaturi de fiara, în partea stânga a acesteia. Înainte ca pantera sa-si dea seama de apropierea lui, George ridica pentru a doua oara pumnalul. De asta data putea sa tinteasca mai bine si sa loveasca mai cu putere. Pumnalul se împlânta în blana neagra a grozavului vrajmas, pâna în plasele, apoi, dintr-o saritura, George se departa de fiara.
În clipa urmatoare, pantera lovi apa, de o facu numai spuma, timp de câteva secunde nu se mai vazu nimic, apoi valurile se potolira încetul cu încetul.
Trupul enorm plutea linistit deasupra apei si George, care înota spre submarin, fu primit de marinari cu formidabile strigate de „ura". Când se sui pe puntea submarinului, simti ca picioarele îi tremura usor. Lupta primejdioasa pe care o dusese, era cam prea obositoare pentru o fiinta atât de tânara.
Apoi vazu colo lânga peretele de stânca pe print, care îi facea semne de bucurie. George ridica pumnalul si striga:
— Printe Ghasna, spuneti Sanjei ca pumnalul ei mi-a adus victoria. Voi reveni în curând!

V
LUPTA CU PIRATII

CAPITANUL FARROW sosi în barca usoara de aluminium si, când se sui pe puntea submarinului, strânse cu putere mâna lui George.

— A fost o aventura urâta baiatule, zise el miscat. Sunt fericit ca ai iesit atât de bine dintr-unsa. Printul îti trimite multe salutari si te roaga sa nu uiti sa te întorci pe aici.
Zicând acestea, Farrow masura pe George cu o privire îngrijorata si mirându-se oarecum. Dar George nu baga de seama, ci striga:
— Tata, acum mi-aduc aminte ca printul voia sa ne arate drumul ce duce prin zidul de stânca, care închide golful! Va trebui oare sa aruncam stâncile în aer?
— Nu, baiatule, poarta, ca sa-i zic asa, se afla exact la mijlocul barierei. Printul Ghasna ne-o va deschide imediat. În peretele de stânca se afla un tunel, care duce pâna la acest recif si din interiorul tunelului se poate da la o parte o mare bucata de stânca. Oamenii printului, care sunt foarte îndemânatici, au construit aceasta bariera minunata. În felul acesta, nici un vas care nu stie secretul, nu va putea intra în golf.
În timp ce Petre transporta cea de a doua pantera într-o barca si cu ajutorul marinarilor, o ridica pe puntea submarinului, George observa cu încordare reciful de stânca, care închidea golful.
Deodata vazu ca o mare parte din perete se da într-o parte. Era ca o poarta mare, care se deschidea printr-un dispozitiv ingenios.
Petre ridicase si barca pe punte si Farrow dete un ordin, în urma caruia motoarele submarinului începura sa lucreze. Deocamdata puteau sa pluteasca

deasupra apei si aveau destul timp sa jupoaie pantera si sa duca barca la locul ei. Jan Brike îsi acoperi tunul, deoarece nu aveau nevoie de el.
Când submarinul trecu prin spartura din stânca, printul Ghasna se arata dintr-o crapatura a stâncii si le facu semn cu mâna. Farrow, Bertram si George raspunsera, departându-se tot mai mult, pâna ce printul li se paru mic de tot. Apoi Farrow îsi trimise baiatul în cabina, ca sa-si schimbe imediat hainele.
George se grabi cât putu, dar când vru sa se întoarca în turn, gasi jos pe toti marinarii. Petre duse în sala echipajului cele doua piei de pantera, ca sa le prepare pentru tabacit.
— Se zaresc niste vapoare George si am fost nevoiti sa ne scufundam numaidecât. Acum navigam spre Vest, în jurul insulei; acolo avem un canal foarte bun.
— Mai e furtuna? întreba George.
— Nu, marea e înca agitata, dar furtuna s-a potolit tot atât de brusc dupa cum a si venit. Ei, acum avem toate sperantele sa prindem pe banditi. Desigur ca e vorba numai de o mica goeleta si pe furtuna asta au trebuit sa opreasca, daca n-or fi fost nevoiti sa caute adapost în vreun port.
— Sa speram ca-i vom zari înca înainte de a se întuneca, zise George. Se prea poate sa fi esuat pe undeva si noi sa trecem noaptea pe lânga ei fara sa-i vedem.
— Hm, asta ar trebui s-o spui capitanului, — îl sfatui Petre. E drept, în

cazul acesta, de cum s-o întuneca, ar trebui sa stopam, sau sa navigam de-a lungul tarmului de Sud al marii Sundei. Numai acolo trebuie sa fi fost împinsi de furtuna.
— Da, ma duc sa-i spun tatei imediat, zise George si alerga grabnic spre cabina de comanda. Când izbucni, aratând temerile sale, Farrow îi raspunse linistit:
— M-am gândit eu la toate astea, draga George. Când s-o înnopta, vom naviga foarte aproape de tarm. Daca cerul va fi înnorat, ne vom servi de reflectoare. Din fericire, cunosc foarte bine coasta deci nu trebuie sa ma tem de stânci si recifuri.
George ruga pe tatal sau sa-l lase sa priveasca prin periscop, cea ce Farrow îi încuviinta cu placere. George vazu un canal destul de larg, în care valurile mici dar destul de înalte bateau în submarin. Doua vapoare si o goeleta mica se aflau în fata submarinului si se îndreptau si ele spre Marea Sundei. Se vede ca din pricina furtunii fusesera împinse în canalul dintre insule, sau poate ca au intrat de bunavoie în acest canal, ca sa caute adapost de furia taifunului.
— Tata, uite colo o goeleta, o fi aceea pe care o cautam noi?
— Nu, baiatule, goeleta asta, o cunosc prea bine. E condusa de un compatriot de al nostru, Heinz Salten. Când vapoarele se vor departa îndeajuns, ne vom ridica la suprafata si voi vorbi cu capitanul, sa fie si el atent la vasul banditilor.
— Tata, trebuie sa ne fi descoperit, striga George. La pupa vad un barbat foarte

înalt si lat în spate, care se uita încoace cu binoclul.
— Da, asta e cu putinta, aproba Farrow. Prietenul Salten stie ca noi ne aflam mai totdeauna în apele acestea. Trebuie sa fi zarit periscopul. La ce departare sunt vapoarele?
— Ah, goeleta merge mai încet. Distanta între ea si cele doua vapoare s-a marit foarte mult. Dar tot ar putea sa se mai vada, daca ne ridicam la suprafata.
— Atunci trebuie sa asteptam. Ne-am apropiat mult de goeleta?
— Cred ca suntem la o suta de metri.
— Atunci trebuie sa ma uit prin periscop, George, trebuie sa regulez mersul submarinului.
Farrow se apropia de periscop si imediat dadu comanda sa încetineasca mersul. Dupa câteva minute porunci sa cârmeasca la stânga si zise lui George:
— Salten intra într-un golf mare pe partea stânga a canalului. Acolo avem marea linistita si putem sa stam frumos unul lânga altul. Nici vapoarele nu ne mai pot vedea de acolo.
Mai trecura zece minute si Farrow dadu ordin de ridicare la suprafata. George se urca cu tatal sau în turn si, când se uita afara, vazu chiar în fata lor, goeleta care înainta leganându-se încet pe valuri.
Farrow cârmi chiar alaturi de ea, apoi porunci sa stopeze. Sus pe scara goeletei aparu o silueta gigantica, cu fata arsa de soare si ochii albastri-deschis, plini de bunatate.
— Buna ziua, Farrow, striga uriasul plin de bucurie, — bine ca te mai vad

câteodata. Cum o mai duci?
— Multumesc, foarte bine, draga Salten. Trebuie sa mai stam de vorba, ca altadata. Asta e fiul meu, pe care l-am adus din Cuxhaven; mai bine zis, l-am gasit în sfârsit în Oceanul Înghetat, pe un narval. Din pricina furtunii fusese împins pâna acolo, împreuna cu Petre.
— Ei drace! daca nu e o gluma, baiatul tau a trecut prin o multime de aventuri. Îmi pare bine, tinere, sa-ti fac cunostinta.
George raspunse politicos la salut. Pe urma Farrow urma:
— Salten, am prins o sticla plutitoare. Patru fete tinere au fost rapite la Sidney si se afla pe un vas care se îndreapta spre Vest. Nu cred sa se fi departat prea mult.
Farrow povesti pe scurt prietenului sau cum fusese gasita sticla si-i citi scrisoarea fetei.
— Aha, desigur ca le duc la Singapore, mormai Salten, dupa ce trase o înjuratura la adresa banditilor. Sa stii ca viu si eu, draga Farrow, banditii n-or sa ne scape. Trebuie sa fie o goeleta mica si deci, nu poate sa ne fi luat cu mult înainte. Vasul meu merge bine, chiar daca nu se poate masura cu submarinul tau. Haide, sa plecam imediat! E mai bine ca tu sa ramâi mereu în urma mea, doar n-avem nevoie sa cercetam decât partea de Sud a Marii Sundei.
— Nici nu mai am nevoie sa ma scufund, zise Farrow. — caci cele doua vapoare, care se afla înaintea noastra, vor cauta sa mearga pe linia de navigatie obisnuita. Cum o sa fie la noapte?

Salten se uita la cer si zise hotarât:
— O sa avem lumina de luna, asta e foarte bine. Asadar haidem, draga Farrow! Îmi cam închipui eu cine trebuie sa fie. Daca dau de goeleta capitanului Brook, o perchezitionez.
— Ah, despre acest Brook am auzit si eu vorbindu-se, în mod foarte defavorabil. El e capabil de o fapta atât de rusinoasa. Sa speram ca vom avea noroc.
Submarinul se departa încet de goeleta. Ambele vase întoarsera si navigara cu viteza dea lungul canalului înspre Marea Sundei.
Farrow avusese dreptate. Cele doua vapoare, de care nu voia sa fie vazut, se îndreptau, cu toata viteza, spre linia obisnuita de navigatie, departându-se de recifurile primejdioase ale insulelor.
Salten si Farrow însa, cunosteau foarte bine coasta si ei îsi puteau permite sa plutеasca pe lânga insule.
Prin binoclurile lor minunate puteau sa mai vada si acum norii de fum ai fiecarui vapor, pe drumul obisnuit. Salten îsi zise ca va recunoaste goeleta capitanului Brook dupa acesti nori de fum, caci Brook nu avea motor Diesel, ca vasele moderne, ci se servea înca de un cazan cu aburi, vechi.
Cele doua vase goneau de-a lungul coastei primejdioase, lasând in urma lor o dâra de spuma. Multumita cunostintei lor exacte despre aceste ape, nu riscara sa esueze pe vreun recif, caci colturile de stânca cele mai primejdioase erau acum acoperite de valuri asa fel încât nu erau de recunoscut.

Dar ceasurile treceau si vasul capitanului Brook nu se zarea. Nu vazura nici vreo alta goeleta, care sa li se para suspecta.
De multe ori vedeau nori de fum pe drumul de navigatie si Farrow alerga cu submarinul lui pâna in apropierea acestora, se scufunda si observa vasul, atunci când norii de fum nu tradau prezenta vreunui vapor urias, care venea din Australia.
Dar de fiecare data erau vapoare de ale liniilor de navigatie cunoscute, care excludeau de la început orice banuiala. Când se însera, cele doua vase amice îsi micsorara viteza.
George era deznadajduit. Crezuse cu siguranta, ca vor ajunge din urma goeleta, dar acuma perspectiva de a o gasi scazuse.
Luna rasari în curând si împrastia pe mare lumina ei blânda, asa încât coastele insulelor se putea recunoaste destul de bine. Dar acum era mai greu sa supraveghezi linia de navigatie, ce se afla la o mare distanta si Farrow se hotarî sa se apropie de ea. Salten, trebuia sa-i faca semn, printr-o racheta luminoasa, daca va descoperi goeleta suspecta.
— Tata, n-ar fi mai bine sa ne îndreptam cu toata viteza spre Singapore si sa ne punem la pânda în fata portului? întreba George. În acest caz goeleta nu ne va scapa.
— Daca nu va ancora în alt port, zise Farrow. În afara de asta, pe teritoriul portului Singapore nu pot sa întreprind nimic împotriva lui, fara sa ma expun eu însumi. Daca n-o vom gasi pâna mâine

dimineata, Salten va trebui s-o ia înainte, cu toata viteza, si sa dea de stire autoritatilor engleze; în acest caz, orice vas suspect va fi cercetat cu amanuntime. Asadar, în orice caz, fetele vor fi salvate. Desigur ca si mie mi-ar fi mai placut sa putem elibera noi singuri pe bietele fete. Atunci cel putin am sti sigur ca au scapat de o soarta îngrozitoare. Sa nu pierdem nadejdea.
Dar timpul trecea mereu si nici Farrow nu zari vreun vas suspect, nici Salten nu trimise semnalul luminos.
Trecura iarasi doua ceasuri, când deodata, dinspre coasta, se ivi o goeleta mica. Imediat Farrow ordona tunarului Jan Brike sa stea de veghe la turn caci se gândea ca un vas, care facea comert de fete e si bine înarmat.
Dar când se apropia goeleta, Farrow vazu ca e a prietenului sau Salten. Stopa numaidecât si astepta goeleta, care se apropia încet.
— Farrow, n-am vrut sa lansez o racheta luminoasa, ca sa nu atrag atentia asupra mea, în mod inutil. Mi se pare ca o sa punem mâna pe banditi. La stânga noastra, pe un recif plan, se afla o mica goeleta. Nici n-am vrut sa ma apropii, ci am venit direct încoace. Cred ca e mai bine sa pornim împreuna. Eu o sa-i întreb daca au nevoie de ajutor. Între timp, tu poti sa fii pe aproape si, la nevoie sa-i prinzi cu cangea.
— Bine, Salten, asa sa facem, aproba Farrow.
Goeleta se întoarse iarasi si porni încet spre coasta. Farrow facu un mic

înconjur. Se gândea ca goeleta prietenului sau va fi descoperita mai curând si banditii o vor tine sub observatie si nici nu vor baga de seama când se va apropia Farrow din partea opusa, cu submarinul.
Echipajul se înarma cu revolvere, si bastoane de cauciuc. Acestea erau destinate sa intre mai întâi în actiune, în caz de lupta, caci Farrow dorea sa evite pe cât posibil, sa atraga atentia vapoarelor ce s-ar afla prin apropiere si de aceea n-ar fi vrut sa se serveasca de revolvere.
Pentru ca sa recâstige timpul pierdut cu ocolul, submarinul porni cu mare viteza; apoi, când începu sa se zareasca coasta, Farrow încetini mersul, coti la stânga, si merse de-a lungul coastei.
În curând zari si mica goeleta, care se afla pe recif. Lasa elicea sa mearga atât de încet, încât abia de mai putea cârmi submarinul; dar nu trebuia sa se apropie prea mult de goeleta, ca sa nu atraga atentia sentinelei.
Acum se arata si vasul lui Salten si capitanul chema cu glas tare goeleta esuata. Farrow se folosi de ocazie, pentru ca sa se apropie cât mai mult de vasul suspect. El cunostea foarte bine reciful, pe care esuase goeleta, de aceea merse aproape de marginea de Sud, deoarece acolo stânca era foarte abrupta si submarinul avea destula adâncime de apa.
În felul acesta Farrow putea sa stopeze chiar lânga prora goeletei. Marinarii sai, în frunte cu Petre, se pregateau sa se

catere sus. Lanturile ancorei atârnau în jos, asa încât era usor sa le apuce. Pentru un marinar nu era lucru greu sa se urce pe vasul esuat.
Vocea vibratoare a lui Salten rasuna iar deasupra apei. Acesta se apropiase pâna ia vreo douazeci de metri de goeleta. Acum trebuia sa manevreze cu multa îndemânare, pentru ca, mânat de valuri, sa nu fie izbit de vasul strain.
— Ce s-a întâmplat? urla un glas ragusit de pe puntea goeletei.
— Aveti nevoie de ajutor? Întreba Salten — sa va trag de pe recif?
Dupa o pauza scurta, omul de pe goeleta striga:
— Ma duc sa întreb pe capitan, mi se pare ca nu-i place sa fie ajutat.
— Bine, dar grabeste-te, striga Salten, — n-as vrea sa-mi primejduiesc vasul fara nici un folos.
Cei de pe submarin auzira lamurit pasii greoi ai marinarului de sentinela, rasunând câtva timp pe punte, apoi coborând o scara, în interiorul goeletei.
— Înainte! sopti capitanul Farrow, — acum puntea e libera. Repede, sus!
Petre fu cel dintâi care sari la balustrada goeletei straine. Poate ca era o mare îndrazneala, deoarece nu se stabilise înca daca acest vas esuat avea în adevar pe bord fetele rapite.
Se putea sa fie vorba si de un englez, care ar fi avut dreptul sa aresteze pe acesti musafiri nepoftiti. Ce placere i-ar face sa câstige premiul, pe care guvernul englez îl pusese pe capul capitanului Farrow!

Dar marinarii nu se gândeau la una ca asta; nici George, care sarise imediat dupa Petre pe puntea goeletei, nu se gândea decât la sarmanele fete rapite.
Luna lumina bine puntea si îndraznetii aventurieri puteau sa vada lamurit deschizatura, care ducea în interiorul goeletei. Pe de laturi, aproape de balustrada, se aflau suluri de odgoane si la comanda lui Farrow, marinarii se strecurara pe nesimtite si se ascunsera pe dupa ele.
Trecura câteva minute, apoi, în interiorul goeletei rasuna un glas tunator, care se apropia tot mai mult. Pe scara se auzira pasi grabiti, o namila de om aparu si se repezi la pupa goeletei, fara sa întoarca capul. Dupa el veni un ai doilea barbat, care fu tot atât de grabit încât nu avu vreme sa se întoarca.
— Ce s-a întâmplat? urla namila spre Salten, — ce vrei de la mine?
Vorbise englezeste si Salten îi raspunse în aceeasi limba.
— Ah, capitanul Brook, asta e o revedere neasteptata. Voiam sa dau o mâna de ajutor unui vas esuat, dar n-am crezut sa au primit atât de putin amabil.
— Bine, dar când esti trezit din somnul cel mai bun, striga Brook, cu vocea ceva mai potolita, dar înca destul de mânios. În furia lui parea sa se amestece oarecare îngrijorare. Îti multumesc, capitane Salten, scap eu de aici, de îndata ce vine fluxul. Socotesc ca marea e înca prea agitata; daca m-ai trage acum de pe recif, te-ai primejdui si dumneata.

— Dar asta e o nimica toata, capitane Brook; oamenii mei or sa-ti arunce un odgon. E cât se poate de usor sa te trag de acolo. Pe urma putem sa pornim împreuna spre Singapore.
— Nu, zau, îti multumesc, vreau sa astept fluxul, altfel mi se strica talpoaie vasului. N-am vrea sa te retin. De altfel, eu plec spre Rasarit, acuma viu chiar de la Singapore.
— Da? striga Salten mirat, — credeam ca veniti din Australia.
— Ce... Ce? Din Australia? bâlbâi Brook, — de unde ai mai scos-o? Cine ti-a mai facut sotia asta? Viu de la Singapore, ai înteles capitane Salten? Cine ti-a mai...
— Înainte, baieti, sopti capitanul Farrow. Trebuie sa patrundem în goeleta. Brook minte, se vede bine.
Petre luneca spre deschizatura, George dupa el. Tânarul fiu al capitanului gasise sticla plutitoare, de aceea se simtea dator sa contribuie primul la salvarea sarmanelor fete.
Era o mare îndrazneala sa te cobori pe scaricica, în întunericul necunoscut.
Daca fetele rapite se aflau în adevar pe bord, echipajul se va apara cu îndârjire, caci englezii ar face scurta socoteala cu dânsii.
Din departare se auzea un râs zgomotos. Se vede ca echipajul chefuia, ca sa uite spaima ce le-o produsese esuarea goeletei.
Îndraznetii aventurieri se oprira în josul scarii. Afara de capitanul Farrow, George si Petre, venisera înca cinci marinari.

Farrow aprinse lampa de buzunar. Se aflau într-un gang îngust, în care raspundeau mai multe usi. Sala cea mare a echipajului parea sa fie spre pupa, caci de acolo se auzea zgomotul chefliilor.
— Trebuie sa aflam unde au ascuns fetele, sopti capitanul, — poate ca Ie putem salva, fara sa fim observati. Asta ar fi cea mai frumoasa farsa, pe care am putea-o face capitanului Brook. Atentie, puneti-va în garda!
Farrow stinse lampa cu iuteala fulgerului, caci clanta unei usi fusese apasata cu putere. Marinarii se pitira dupa scara, cât ai clipi din ochi. Acolo se afla un spatiu, în care fusesera îngramadite frânghii si odgoane.
O usa se deschise scârtâind, râsul si glasurile marinarilor se auzira tare de tot, apoi o voce ragusita striga:
— As de unde! Capitanul nu poate sa ne spuna nimic. Haide John, adu-ne fetele. Lasa ca le vii tu de hac.
Niste râsete brutale raspunsera la aceste cuvinte si George, care spiona pe dupa colt, vazu un barbat voinic si grosolan, care venea dea-lungul gangului, clatinându-se.
Se opri chiar lânga scara si trase de doua zavoare mari.
Se auzira niste tipete puternice si glas de femei. Uriasul facu înca un pas, clatinându-se si urla si mai tare ca pâna acum:
— Tacere! Daca mai scoateti o vorba, va ia mama dracului! Haideti, iesiti repede. Auzit-ati?

Zbieretul lui si tipetele fetelor trebuie sa se fi auzit si sus, caci Farrow si oamenii sai auzira nelamurit vocea aspra a lui Salten:
— Capitane Brook, ce sa întâmplat acolo?
— Nimic, zbiera Brook, înfuriat peste masura, — asta nu te intereseaza. Vezi de treburile dumitale!
Betivul tacuse câteva minute, apoi izbucni în râs si zise:
— As de unde! capitanul n-o sa ne spuna nimic! Haideti, fetelor, iesiti afara!
Apoi începu iar sa zbiere. În furia lui nici nu auzi pasii greoi si grabiti, cari veneau pe punte si coborau acum scara. Era capitanul Brook, care, în clipa urmatoare dadu uriasului un pumn, de se rostogoli la o parte.
— Ati nebunit? urla capitanul ca turbat — capitanul Salten, se afla chiar în fata noastra, cu vasul lui. A auzit tipetele fetelor. Daca nu-l facem sa plece, fara sa mai banuiasca ceva, suntem pierduti.
— Domnule capitan, îl împuscam, striga un marinar înalt si vânjos, care aparu în usa deschisa a salii echipajului. În felul asta n-o , sa ne dea de gol.
— Asadar înainte! urla Brook. Despre neascultarea voastra în ce priveste fetele mai vorbim noi!
— Ce? urla John, care îsi revenise dupa grozava lovitura de pumn a capitanului. Vrei sa ne ameninti si sa ne bati? Uite, asta e rasplata mea!
Betivul se aruncase asupra capitanului surprins si-i daduse doua lovituri de pumn grozave, în obraz. Brook se împletici, gemând, dar John se îndrepta

râzând spre încaperea, în care sarmanele fete tipau iarasi, înspaimântate.
Sus, pe punte se auzira doua împuscaturi, cari fura urmate de altele, drept raspuns. Se distingea bine sunetul diferit al împuscaturilor. Asa dar, capitanul Salten voia sa ia goeleta cu asalt.
Dar si jos în gang rasuna acum o împuscatura. Capitanul Brook îsi adunase toate puterile. Acum stia bine ca trebuie sa lupte pe viata si pe moarte.
Cu mâna sigura trase în uriasul John, care fusese pricina descoperirii. În vreme ce uriasul se prabusea horcaind, Brook se îndrepta spre scara.
— Dupa mine! urla el. Acum e acum!
Dar nu ajunse pâna la prima treapta. În fata lui se ridica trupul gigantic al lui Petre, bastonul de cauciuc vâjâi prin aer, se auzi o trosnitura înabusita, si capitanul Brook se prabusi fara o vorba.
Marinarii de pe goeleta, care se dezmeticisera deodata, se azvârlira cu un urlet turbat asupra lui Petre. Dar pe scara se ivira ceilalti marinari si se aruncara asupra lor cu bastoanele.
George vazu ca marinarul înalt si vânjos, care facuse mai întâi propunerea sa-l împuste pe capitanul Salten, se strecurase în camera fetelor. Poate ca voia sa omoare pe bietele prizoniere si sa le arunce pe furis peste bord, pentru ca sa nu-i tradeze, la caz ca goeleta va fi luata de capitanul Salten.
George sari imediat dupa el. Un spectacol îngrozitor i se oferi înaintea ochilor. Instinctiv simtise adevarul. Marinarul

tinea în mâna stânga o lampa de buzunar aprinsa, ale carei raze cadeau pe chipurile celor patru fete, cari se îngramadisera îngrozite într-un colt al micei încaperi. În mâna dreapta însa, monstrul tinea un pumnal stralucitor.
George se repezi cu iuteala fulgerului, apuca bratul ridicat si-l trase înapoi. Ticalosul se întoarse urlând de furie si apuca pe George. Acesta observa numaidecât ca avea în fata sa un adversar cu mult superior.
Marinarul îl apuca cu atâta furie, încât George se vazu numaidecât in primejdie. Cu greu putu sa pareze loviturile salbatice ale adversarului sau.
Situatia lui devenea tot mai critica. Lampa cazuse pe jos, si lumina aceasta lupta salbatica. Adversarul lui George se repezi iar, cu putere. George simti pe limba un gust amar.
Dar imediat se trezi în el spiritul vechi de lupta, pe care-l mostenise de la stramosi. Oare trebuia sa gaseasca aici un sfârsit atât de mizerabil, sub loviturile de pumnal ale unui bandit, ale unui rapitor de fete?
George se smuci grozav si se arunca la pamânt si lovitura, care i-ar fi pricinuit o moarte sigura, cazu alaturi.
Acum însa, banditul înfuriat se arunca asupra lui. Rezistenta tânarului îl îndârjise grozav. În cariera lui salbateca, pentru prima oara i se întâmpla ca un om atât de tânar sa-i opuna o rezistenta atât de îndelungata.
Si acuma parea ca vrea sa se bucure de chinul victimei sale. În acea clipa ar fi

putut sa ispraveasca lupta, caci George era absolut fara aparare.
Greutatea giganticului sau adversar, care îi pusese un genunchii în coaste, îi lua rasuflarea. Banditul ridica pumnalul amenintator, facu sa sclipeasca lama în lumina lampii, apoi izbucni în râs si striga:
— Ei, baiete, acuma te învat eu minte! Ai crezut ca mi te poti împotrivi? Ha, ha, ai fi cel dintâi om, care ar scapa de pumnalul meu. Dar nu, ai sa zaci destul, când îmi vei simti pumnalul, haide, ridica-te, ca sa te nimeresc mai bine.
Cu o putere irezistibila, uriasul ridica pe George în sus. Mâna stânga strângea beregata tânarului cu atâta putere, încât George vazu jucându-i pe dinaintea ochilor rotocoale si cercuri de foc.
Acum venise sfârsitul. De pumnalul acesta nu mai putea scapa. Nimerise un adversar, care-i era cu mult superior.
Deodata se auzi o împuscatura. Auzi glontele vâjâind lânga obrazul lui, apoi o lovitura surda, — adversarul sau ramase o clipa ca împietrit, apoi se prabusi fara o vorba. Glontul lui Petre îl nimerise drept în frunte.
— Totul e-n regula, zise uriasul, echipajul goeletei a fost învins.
George rasufla din adânc, strânse mâna lui Petre cu caldura, apoi se îndrepta spre cele patru fete:
— Haideti, domnisoarelor, sunteti salvate!
Bucuria sarmanelor fete fu atât de mare, încât George începu sa se teama.

În cele din urma izbuti sa le linisteasca. Apoi cauta niste frânghii si lega pe betiv, care începea iar sa se zvârcoleasca.
Când se urca pe punte, împreuna cu prizonierele liberate, tatal sau, Salten si Petre venira sa-l întâmpine.
— Baiatule, ai facut un lucru de isprava, izbucni Farrow, dupa ce fetele îi povestira ca George doborâse pe betiv. Si noi ar fi trebuit sa ne gândim la asta. Asa dar, domnisoarelor, George v-a salvat într-adevar, tot el a gasit si sticla plutitoare.
George însa prefera sa se sustraga cât mai repede dovezilor de recunostinta ale tinerelor australiene, cari îl copleseau cu multumirile.
Salten trase goeleta lui Brook de pe recif si o remorca. Voia s-o predea, primului crucisator englez, pe care-l vor întâlni. Fetele voiau sa ia, la Singapore, unul din marile vapoare, care merg spre Australia. Dupa ce-si luara ramas bun, Farrow porni înapoi. George nu-i mai da pace: voia cu orice pret sa se duca la printul Ghasna.
Printul, îi era desigur foarte indiferent, principalul pentru el era s-o revada pe frumoasa Sanja.
Sta alaturi de tatal sau, în turnul submarinului si se uita înaintea lui, plin de bucurie. Oare si frumoasa Sanja se va bucura atât, când îl va revedea?
George nici nu banuia cât de schimbata va gasi înfatisarea frumoasei insule si catre ce primejdii se îndrepta.

5
IN GHEARELE PRIMEJDIEI

I
TEMERILE LUI GEORGE

— DE CE NU MAI plecam o data, tata? întreba George, aproape cu frica, pe tatal sau.
Capitanul Farrow sedea în cabina lui mica, aplecat asupra unei harti ciudate, care parea sa fie veche de când lumea.
Tresari speriat, caci nu observase intrarea fiului sau. Împaturi repede harta si o strecura sub registrul de bord, parca ar fi cautat cu tot dinadinsul s-o ascunda.
Respira usurat si, privind pe tânar, raspunse :
— Ah, tu esti, George ! Ce mai nou, baiatule ?
— Tata, de ce nu plecam odata? repeta George întrebarea. Stii ca printul Ghasna ne asteapta !
Capitanul zâmbi si zise pe ton glumet :
— De ce te-ngrijesti de print, George ? Sau te gândesti mai curând la fiica-sa, frumoasa Sanja ?
George se facu rosu ca focul. Fusese nevoit sa si-o marturiseasca singur, ca ducea dorul dupa frumoasa fata, dupa straina aceea, pe care o salvase din ghearele panterei negre.
George era tânar înca — avea de-abia 18 ani — dar tocmai la vârsta aceasta spiritul lui era foarte sensibil la impresiile din afara; si astfel se întâmpla ca frumoasa indiana, care putea sa aiba cam vreo 14 ani, facuse o impresie atât de profunda asupra lui.

— Ei da, tata — marturisi el sincer — mi-e dor si de Sanja. Sufletul mi-e napadit de o teama nelamurita pentru dânsa. Biata fata traieste în mijlocul unei lumi salbatice, — caci stii si tu doar ca nu prea sunt vrednici de încredere bastinasii acestei insule. Dac-ar afla ca Ghasna cu oamenii sai si Sanja, locuiesc ca fugari în vagauna stâncoasa, vor cauta, de sigur, sa puie mâna pe dânsii, ba poate chiar sa-i omoare. Si apoi, gândeste-te ce multe animale salbatice traiesc prin bucata aceea de jungla, care înconjoara locuintele indienilor nostri! Da, da, tata, inima-mi spune ca Sanja e amenintata de o primejdie !

— Ai dreptate, dragul meu — spuse Farrow, cu seriozitate — tânara fata e vesnic înconjurata de primejdii mari; totusi, sunt sigur ca tatal ei si oamenii lui o vor ocroti si o vor apara pâna la ultima suflare, — voi da însa imediat ordinul de plecare, — as fi vrut numai sa mai rezolv o mica problema.

— Am vazut ca studiai o harta veche, tata, spuse George. Pot sa stiu si eu ce cautai, sau e vreo taina ?

— O taina e în orice caz, — o taina pe care zadarnic am cautat pâna acum s-o lamuresc. Harta aceasta am gasit-o pe un vechi vapor francez, pe care l-am scufundat în vremea razboiului, în Oceanul Atlantic. Capitanul vasului a vrut sa ne scufunde el, dar Jan Brike al nostru l-a ucis cu un glonte de pusca, în asa fel ca atunci când se prabusi, scapa din mâna cârma. Prin asta, vaporul îsi schimba brusc directia si noi ne-am ales

doar cu spaima. În cabina capitanului am gasit, sub registrul de bord, harta aceasta, pe care am luat-o din simpla curiozitate. Pân-acum însa, am încercat zadarnic sa descopar taina ei.
— Pot s-o vad si eu ? întreba George, curios. Stii doar bine ca eu ma interesez de lucruri dintr-astea din trecut.
— Bine, dragul meu, aseaza-te la masa mea, si examineaz-o, spuse capitanul, dupa oarecare sovaiala. Poate ca taina e atât de simpla încât tu o vei putea descoperi îndata. În vremea asta eu voi da ordinul de plecare.
Capitanul Farrow se ridica de pe scaun si George îi lua locul.
Pe hârtia care parea sa aiba o vârsta respectabila, el vazu labirintul insulelor din Oceanul Pacific la rasaritul Australiei. La o cercetare mai amanuntita, observa ca harta originala era redesenata, caci cu toata executia îngrijita, la unele din insulite se zareau liniile vechi, care nu fusesera acoperite bine de cele noi.
Harta era acoperita cu litere încurcate, care n-aveau nici un înteles. Probabil ca era vorba de vreo comunicare transmisa pe calea aceasta si autorul ei se folosise, desigur, de o scriere secreta foarte buna, de vreme ce capitanul nu izbutise s-o descifreze în cursul anilor.
În partea de sus, pe stânga, era o imagine bine executata. În culori felurite, ea reprezenta golful unei insule, cu trei palmieri caracteristici.
George gasi acum sub harta o foaie de hârtie, pe care tatal sau o acoperise cu

diferite cifre si litere. Batrânul cautase sa gaseasca cheia scrierii secrete, însa nici unul din sistemele cunoscute de el nu putea fi folosit în cazul de fata.
Un hohot de râs îl trezi din meditatiile sale. Ei, George — îi striga tatal sau, care intrase pe furis în cabina — a început sa te intereseze si pe tine misterul acesta? Sunt doua ceasuri de când stai aici, — în vremea asta noi am ajuns în larg si ne îndreptam spre insula pe care traieste Sanja. Ei, dar ia spune, baiete, ai descoperit ceva ?
— Nu, tata, n-am înaintat nici c-un pas, raspunse tânarul. Si cum vrei sa-mi reuseasca mie, câta vreme tu ai încercat ani de-a rândul? Un singur lucru pot sustine, însa: inscriptia nu e atât de veche ca harta. Desigur c-ai observat si tu ca insulele sunt redesenate. Uneori se poate vedea liniile originare.
— Bravo, George, ai spirit de observatie, spuse capitanul, cu bucurie. Da, inscriptia nu poate fi veche. Eu cred ca ea a fost facuta de capitanul acela francez, care a luat cu sine taina în mormântu-i umed. Probabil ca în cursul unei calatorii prin Oceanul Atlantic a descoperit vreun mister pe una din insulele de-acolo, — un mister la care se refera aceasta inscriptie.
— Ah ! de-am putea numai sa descifram inscriptia! spuse George. Nu crezi si tu, tata, ca imaginea asta micuta din coltul sting, e într-o legatura oarecare cu descifrarea inscriptiei despre numele insulei este cheia pentru rânduirea literelor ?

— Asa cred si cu, George, si vad ca ne potrivim în pareri. Dar cum se pun întrebarea: care din insulele astea multe poate fi cea cautata ? Cum vom gasi pe aceea ce cu pricina în aceasta puzderie care exista pe harta?
— În registru de bord al francezului nu scria dincotro venea? întreba, tânarul.
— Fireste ca scria, caci cum se putea sa fie altfel? Ultimul port în care facuse escala a fost Tesemboco, în Guadalcanar. Insula aceasta apartine grupului insulelor Salomon.
— Oh, tata, atunci trebuie s-o pornim într-acolo.
— Si cu Sanja ce faci ? întreba capitanul, râzând.
— Bine zici, si pe Sanja trebuie s-o vad... raspunse George, gânditor. Dar ciudat, nu stiu de ce ma simt mai mult îndemnat s-o pornesc spre insulele Salomon. Taina acestei harti a pus într-atâta stapânire pe mine, încât gândul la Sanja a trecut, oarecum, pe planul al doilea. Nu-i asa, tata, ca vom putea pleca? si într-acolo, dupa ce voi fi vizitat insula? Vreau numai sa ma încredintez, daca Sanja e bine sanatoasa.
— Fireste ca asa vom face, dragul meu, raspunse Farrow. Harta asta m-a interesat necontenit, — totusi, nu m-am hotarât înca niciodata sa vizitez grupul acela de insule, deoarece nu mi-a dat în gând ultima escala a vaporului francez. Acum nadajduiesc si eu ca vom putea dezlega misterul Hartii. În definitiv, cercetând cu atentiune, am putea stabili drumul urmat de vasul francez.

— În cazul acesta, ma voi duce acum la culcare, tata, spuse George.
— Culca-te si dormi linistit. Te voi trezi eu când vom fi în apropierea insulei în care se afla Sanja.
George îsi lua noapte-buna de la parintele sau, apoi se duse sa se-ntinda în hamac, unde adormi numaidecât. Submarinul, însa neobosit ca întodeauna, alerga cu iuteala spre rasarit.
În turn se aflau Rindow, primul ofiter, si Gerard Plundow, ajutorul de cârmaci. Sub conducerea lor vasul se afla în deplina siguranta, astfel ca Farrow putea sta linistit în cabina lui, îndeletnicindu-se cu studiul hartii.
George, însa, deveni de-odata nelinistit în somnul sau. Se zvârcolea încolo si-ncoace, încât Petre, care trecea întâmplator pe acolo, ramase locului si-l privi îngrijorat.
— Sanja ! murmura George.
Uriasul încrunta sprincenele de uimire, apoi zâmbi cu tâlc si clatina capul :
— Ia te uita, vere, dupa cât s-arata, baiatul s-a cam îndragostit!
Deveni, însa, imediat serios, caci George se ridica brusc din culcus si dupa ce-l privi tinta o clipa, zise :
— E în apropiere... trebuie sa ma duc repede la tata!
Sari sprinten din hamac si trecând în fuga pe lânga Petre; se îndrepta spre cabina capitanului.
Farrow era tot în tovarasia hartii sale. Când George dadu buzna înauntru, batrânul tresari uimit si privi cu spaima

la figura agitata si ochii lucitori ai fiului sau.
— Tata, trebuie sa fie pe aproape — spuse George, repede — trebuie sa-l prindem !
— Pe cine, dragul meu, ce s-a întâmplat? întreba capitanul. Nu cumva visezi, baietasul tatii ?
— Tata, am visat, dar simt ca visul acesta e real. Sanja, tatal ei si oamenii sai sunt în mare primejdie. O corabie neagra cu pânze i-a rapit... trebuie sa fie pe-aproape...
— Dar bine, baiete — râse Farrow — cum poate fi cu putinta asta? Îti închipui tu ca vreun pirat îi va aduce la Singapore?
— Nu, se-ndreapta spre rasarit, spuse George, cu hotarâre.
— Ei bine, atunci e absolut exclus, zise Farrow, râzând. Daca aceasta corabie neagra, despre care îndrugi tu, se afla în apropierea noastra si se-ndreapta spre rasarit, atunci nici nu putea sa fi fost înca pe insula. Asadar, visul tau ti-a jucat o festa !
George ramase doar o clipa nedumerit. Apoi spuse apasat:
— Tata, atunci corabia neagra le aduce primejdie. Trebuie s-o oprim !
— Dar bine, baiatule, nu pot sa opresc un vas strain, bizuindu-ma doar pe visul tau !
Înainte ca George sa aiba ragazul sa-i raspunda, telefonul de pe masa capitanului târâi prelung. Primul ofiter vroia sa-i faca o comunicare. Când Farrow duse receptorul la ureche, George

se apleca spre masa si astfel auzi si dânsul ce spunea Rindow.
— Capitane, o corabie neagra cu luminile stinse a luat-o înaintea noastra. Alearga foarte repede directia rasarit.
— Tata, asta e! striga George, în prada unei agitatii grozave.
— Viu imediat, raspunse Farrow ofiterului.
Când Farrow si George ajunsera in turn, Rindow comunica :
— Capitane, corabia nu se mai vede decât foarte nelamurit, si asta la intervale. Cerul e înnourat si luna strabate doar din când în când printre nori.
Capitanul privi cercetator bolta cereasca. Aceasta nu prea avea înfatisarea frumoasa; în locul luminii stralucitoare a noptilor tropicale, cerul era brazdat de nouri grei, Care alergau vertiginos spre miazazi.
— Tata, uit-o colo ! striga George deodata. Ah! sa ramânem pe urmele ei !
Printr-o spartura de nori luna arunca lumina în jos. Marea era foarte putin agitata.
Cu mult înaintea submarinului, aproape de tot de stâncile primejdioase ale nenumaratelor insule de coral, alerga o umbra neagra. Era o corabie de marime potrivita, care desfasura o viteza extraordinara. Luminile erau stinse, ceea ce dovedea ca se afla într-o calatorie clandestina.
Aproape fara sa vrea, Farrow dadu comanda pentru sporirea vitezei. Dar Plundow, timonierul spune îngrijorat:

— Capitane, trebuie sa ne lasam la fund. Nu prea cunosc bine drumul printre stânci. Ne-am putea lesne împotmoli.
— Bine! aproba capitanul. În cazul acesta vom putea spori si mai mult viteza si sa ramânem la aceeasi înaltime cu corabia. Da-i drumul, Plundow !
Acesta rasuci cârma, dar în clipa când prora ascutita a submarinului era îndreptata spre Nord, se-ntoarse brusc înapoi. Comanda tunatoare a lui Farrow: «Repede tribord, totul gata pentru a scufunda!» nici n-ar fi fost necesara pentru Plundow. Ca si Rindow el vazuse nenorocirea venind si-si dadu seama imediat care era singura salvare.
Luna trimise din nou câteva raze luminoase deasupra marii. Si atunci vazura marinarii nostri ca o tromba uriase se napustea asupra lor. Trebuia sa se fi produs un ciclon grozav, si daca submarinul nu izbutea sa se afunde la vreme, de sigur, ca s-ar fi sfarâmat de malurile insulei apropiate.
Cu o repeziciune fantastica, oamenii se lasasera-n jos pe scara de fier. Plundow închise capacul turnului, în vreme ce pompele împingeau apa în tancurile de balast.
Nava începu sa se afunde. Farrow statea la periscop si indica directia. Brusc, dadu comanda de stopare, apoi spuse :
— Asa, în ultima clipa tot am scapat. Suntem acum de desuptul recifului de coral, pe care tocmai voiam sa-l evitam. Iata-ne la zece metri adâncime, — aici ciclonul nu ne mai poate face nimic.

Peste câteva clipe submarinul era la cincisprezece metri, când, de-odata, fu zguduit cu putere.
— Ah, stam pe fundul stâncos, spuse Farrow. Sa nadajduim ca ciclonul nu-si va face mendrele printre stânci, — altfel apa ar putea sa se agite prea tare.
— Tata — interveni George nelinistit — cât crezi ca va trebui sa ramânem sub apa? Corabia neagra ne poate scapa în timpul acesta!...
— E îndoelnic daca va scapa de ciclon, raspunse capitanul. Eu cred ca nu trebuie sa-ti fie nici o teama de soarta Sanjei. Prea era cuprinsa de vâltoare corabia neagra si nu va mai iesi la suprafata. Peste vreo doua ceasuri ne ridicam iar, si în timpul acesta marea se va fi linistit putin. Atunci, sunt sigur ca vom da de epava ei.

II
O DESCOPERIRE GROZAVA

SUBMARINUL ÎNCEPU brusc sa se miste. Era ridicat în sus, apoi zvârlit din nou pe fundul stâncos. Trupul urias de otel gemea, trosnea din toate încheieturile si furia apei îl repezea când într-o parte, când într-alta.
— De necrezut! exclama Farrow. Ciclonul trebuie sa aiba o furie si o putere extraordinara. Ei, da acum corabia neagra e cu siguranta pierduta, George împotriva unui astfel de ciclon, nici cel mai bun vapor nu poate rezista.
— Si totusi va izbuti sa scape, raspunse tânarul cu încapatânare. Tata, un

simtamânt nelamurit îmi spune ca Sanja se afla în mare primejdie si sunt convins ca aceasta corabie o pricina. Când crezi ca vom putea pleca mai departe ?
— Ciclonul pare sa fie neobisnuit de puternic, spuse capitanul cu seriozitate. Vor trece câteva ceasuri pâna sa se potoleasca marea. Nu putem cuteza sa iesim prea devreme la suprafata, caci valurile ne-ar târî imediat spre cea mai apropiata insula.
— Capitane — interveni Rindow — eu cred ca apa se va linisti repede. Peste doua sau trei ceasuri vom putea iesi la suprafata.
În clipa urmatoare însa, submarinul fu zguduit cu si mai mare furie, si Farrow spuse :
— Vedeti, asta e al doilea ciclon si pare sa întreaca în putere pe cel dintâi, daca poate ajunge pâna-n adâncimea asta. Si, pe de alta parte, sunt convins ca misterioasa corabie neagra, s-a zdrobit de mult de vreuna din stânci.
— Nu, tata, a scapat cu bine de furia ciclonului, spuse, George, cu aceiasi hotarâre de mai înainte. Sa facem tot posibilul sa iesim cât mai repede la suprafata, îndreptându-ne spre insula pe care traieste Sanja.
Petre si Plundow, superstitiosi ca toti marinarii îsi facura semne pline de-nteles. Ei erau convinsi ca fiul capitanului lor nu se-nsela deloc în presimtirile sale.
— Ai vazut-o, Gerard? întreba uriasul pe timonier.

— Da, Petre, raspunse Plundow, întunecat, si mai stiu ce-ai vrut sa-ntelegi cu întrebarea ta... Desigur, ca nu voi mai fi mult timp printre voi...
Petre dadu din cap cu tristete si-i masura cu privirea pe capitan, pe George si pe primul ofiter.
— Da, da — urma Plundow, cu vocea înceata — nici ei nu vor mai fi mult timp printre voi. Ehei, camarade, frumoase timpuri am apucat noi, împreuna.
Petre îsi întoarse capul, mormaind. Inima lui buna se potrivea la trupul sau de urias, si dânsul era acum convins ca nu-l va mai vedea mult timp pe scumpul sau George. Si atunci lua hotarârea sa fie cu mai multa bagare de seama si sa-si dea chiar viata, daca prin aceasta ar fi putut sa-l salveze pe George din vre-o primejdie.
Capitanul Farrow se-ntoarse spre fiul sau si spuse:
— Georgica draga, fii linistit si du-te de te culca. Deocamdata trebuie sa mai ramânem aici unde suntem, dar îti fagaduiesc ca ies la suprafata îndata ce va fi cu putinta si vom porni cu cea mai mare viteza spre insula pe care traieste Sanja. Te asigur ca o vei regasi vesela si sanatoasa. Si corabia neagra se va fi sfarâmat, desigur, pe aici prin apropiere.
George clatina însa capul si zise:
— Nu, tata, nu este asa, o simt. Da ai dreptate, voi încerca sa dorm. Acum nu putem întreprinde nimic si pentru mai târziu voi avea nevoie, probabil, de toate fortele mele.

Capitanul Farrow clatina capul când tânarul pleca, apoi spuse încetisor lui Rindow.
— Ciudat lucru cum se mostenesc unele însusiri. Bunica mea era, ca sa zic asa, o clarvazatoare. Si se pare ca acelasi lucru e si cu George al meu. Si asta ar fi un motiv ca sa cautam chiar sa iesim la suprafata cât mai repede. Ramâi d-ta aici, Rindow, ma duc ca sa ma odihnesc si eu nitelus. Peste doua ceasuri vin sa te schimb.
Submarinul sedea acum complet linistit când capitanul veni sa-l schimbe pe primul Ofiter. Mai schimbara câteva cuvinte, apoi cazura la întelegere sa mai astepte cel putin un ceas cu ridicarea la suprafata. Chiar daca ciclonul trecuse de mult, marea tot nu se putea linisti atât de repede.
Farrow se duse sa controleze cele doua sentinele, si cu prilejul acesta trecu pe lânga hamacul lui George. Spre deosebire de cum îi era obiceiul, tânarul parea foarte nelinistit. Se zvârcolea în colo si in încoace, batea aerul cu pumnii si rostea cuvinte întretaiate. Atâta doar se auzi lamurit : «Sanja» si apoi: «corabia neagra».
Clatinând din cap, Farrow îsi urma rondul. Petre statea de veghe la prora submarinului. Capitanul observa imediat ca uriasul era foarte nelinistit si gânditor în acelasi timp. El care vazu si privirea trista pe care credinciosul servitor o îndrepta asupra sa si spuse deodata :
— Dar ce ai, Petre ? Te uiti la mine de parca as fi un condamnat la moarte !

— Sfârsitul nostru e în mâinile Domnului, spuse uriasul. E bine, însa, când suntem pregatiti pentru drumul de veci si sa nu luam în râs semnele care ni se arata!
— Ehei! exclama Farrow, surprins, asta suna cam misterios, Aha! acum încep sa-mi dau scama! Fireste, Gerard Plundow, cu superstitiile lui, o fi facut din corabia ceea neagra, cine stie ce comedie! Dar, dragul meu Petre, lucrurile se vor petrece cu totul altfel de cum gânditi voi.
Capitanul împartasi lui Petre parerile lui cu privire la corabie, si cauta sa-l linisteasca. Uriasul paru convins numai pe jumatate, dar chipul sau se însenina totusi, si când capitanul sfârsi de vorbit, zise:
— Daca e într-adevar asa, domnule capitan, atunci echipajul corabiei negre, sa se fereasca de mine! Vai si amar de ei daca vor cuteza sa-i faca ceva domnului George!
Si spunând aceasta, el întinse bratele vânjoase, ca si cum ar fi avut de pe acum în fata lui un dusman nevazut.
Capitanul se desparti de Petre si se duse în cabina sa. Harta cea veche era înca întinsa pe masa. Farrow o privi câteva clipe, apoi o împaturi si o puse într-un dulapior de otel, din perete.
Se apropia timpul când el hotarâse sa se ridice la suprafata cu submarinul. Puse în functiune soneria, si în câteva minute echipajul fu pe picioare, gata sa procedeze la cele de cuviinta.
Când vasul începu sa se ridice încetisor, George se afla în cabina de comanda.

Marea trebuie sa fi fost înca tare înfuriata, caci atunci când vasul se ridicase la cinci metri de suprafata, începu sa se clatine îngrijorator.
— Hm! faceam mai bine daca mai asteptam nitel, spuse Farrow, privind prin periscop. As vrea sa ma vad odata iesit din labirintul acesta de stânci !
Când turnul submarinului atinse oglinda apei, Farrow dadu comanda sa se dea presiune maxima motoarelor, ca sa aduca vasul în larg, altfel valurile ar fi zvârlit vasul de coasta celei mai apropiate insule.
Sudoarea siroia pe chipurile oamenilor din turn. Când în cele din urma izbutira s-ajunga in larg.
— George vom fi pe insula de-abia mâine la prânz, spuse capitanul fiului sau. Du-te linistit de te culca. Daca se va petrece vreun lucru de seama, te trezesc eu, n-ai grija !
Tânarul era, într-adevar foarte obosit. Atâta vreme cât submarinul se aflase sub apa, somnul sau nu prea fusese odihnitor. Acum era cel putin în drum spre insula. Era calm, când se-ntinse din nou în hamacul sau.
Imediat, adormi adânc.
Se trezi, simtindu-se zgâltâit de umar. Petre statea lânga el, si spuse, râzând:
— Ai dormit bine, George. E aproape de amiaza si peste vreo jumatate de ceas vom ajunge la insula,
— Asta zic si eu c-a fost somn, George! îl întâmpina tatal sau, râzând. Uite, acum cotim în canalul care duce spre partea de sud a insulei.

Dar George se simti cuprins deodata de un sentiment apasator, pe care nu si-l putea lamuri. O teama grozava pentru Sanja pusese stapânire pe el si zise cu glas rugator tatalui sau :

— Nu vrei sa pui în miscare compresoarele tala? Trebuie s-ajungem cât mai repede la valea dintre stânci. Nelinistea mea pentru soarta Sanjei a atins culmea.

Farrow se uita la el cu uimire. Dar când vazu privirea rugatoare din ochii mari ai baiatului, aproba doar din cap si dadu comanda în sala masinilor.

În clipa urmatoare submarinul o porni ca o sageata.

Canalul fu trecut repede si vasul intra în scobitura larga, la capatul careia se afla golful închis de un sirag de stânci. În aceasta, printul Ghasna pusese sa se faca o deschizatura tainuita, prin care vasele mai mici puteau sa patrunda în golf.

De pe stânca dreapta care se ridica la capatul golfului, ducea cararuie serpuitoare, spre locul unde George avusese aventura cu pantera neagra. (Vezi brosura 4).

Când submarinul se apropiase de zagazul din stânca, Farrow puse în functiune sirena, în urma acestui semnal, printul Ghasna nu va întârzia sa-si faca aparitia, pentru a lasa libera intrarea.

Dar timpul trecea, si nimeni nu se arata sus, pe stânca. Farrow repeta semnul de câteva ori. În cele din urma, George spuse :

— Tata, presimtirea mea nu m-a înselat, S-a petrecut ceva îngrozitor acolo. Hai sa dam drumul unei barci de aluminiu si sa pornim pâna la zagaz.
Capitanul dadu imediat ordinul respectiv si peste putin Petre lasa barca pe apa si pornira la drum.
În barca se aflau Farrow, George, doctorul Bertram si Petre. Când ajunsera la peretele stâncos, George sari cel dintii pe mal si porni repede în sus, pe cararuia serpuitoare.
O luase cu mult înaintea celorlalti, si nu tinea în seama cuvintele de prevedere pe care Farrow nu-nceta sa i le strige din urma. Dorea s-ajunga cât mai repede si s-arunce o privire în valea stâncoasa.
Când ajunse în vârful peretelui stâncos auzi un zgomot. Era ca si cum un obiect de fier ar fi atins piatra. Putea sa fie printul Ghasna, care venea acum sa deschida zagazul, pentru a lasa libera trecerea submarinului.
Totusi George se hotarî sa fie cu bagare de seama. Trase repede pistolul din buzunar si înainta cu precautiune. Când fu aproape de capatul cararuii, vazu o umbra care cadea peste marginea peretelui de stânca. Era un cap omenesc, si în clipa urmatoare, se ivi în fata tânarului un bastinas.
Uriasul razboinic avea drept îmbracaminte numai un sortulet dinainte. Îsi petrecuse însa, in jurul mijlocului un brâu de piele, de care atârna doua pistoale si un cutit. În mâna avea o pusca moderna, sistem «Mauser».

Când îl vazu pe George atât de aproape de dânsul, nu se sperias deloc. Trase, însa, repede pistolul din dreapta si-l îndrepta spre tânar.
George i-o lua înainte, si în clipa când îl vazu pe razboinic, fu sigur ca printul Ghasna fusese atacat de bastinasii de pe tarmul nordic al insulei. Temerile sale se adeverisera si, cuprins de o furie nemarginita si de îngrijorare pentru Sanja, scoase revolverul si trase.
Omul ramase câteva clipe nemiscat, apoi se prabusi la pamânt. Glontele lui George îl lovise la radacina nasului.
Farrow, doctorul si Petre alergara acum în graba la fata locului. George ramasese lânga mort si se uita la armele moderne ale acestuia. De unde sa fi pus mâna pe ele salbatecul?
Dar deodata îi dadu în gând ca acesta ar mai putea avea tovarasi care sa-l atace la rândul lor. Începu sa alerge în sus bucata ce mai era pâna în vârf si cu o saritura îsi facu vânt de partea cealalta a peretelui de stânca.
Privelistea care i se înfatisa era îngrozitoare: de pe locul unde fusesera casele de lemn ale printului si oamenilor sai se înaltau acum spre cer nouri grosi de fum.
Asa-dar, bastinasii atacasera într-adevar salasul ascuns, ucisera pe indieni si incendiasera cladirile.
George, ramase locului încremenit si privi în jos. Tresari speriat simtind o mâna grea pe umar... Era Petre, care-l privea întristat.

III
DUSMANII

— PETRE, PETRE, presimtirile mele! se tânguia George disperat. Oh! au ucis-o pe Sanja! Vino repede, trebuie s-o razbunam!
Cu sarituri uriase cobori cararuia îngusta. Era cutezator din cale-afara sa te avânti în felul acesta pe drumul primejdios. Un singur pas gresit si George ar fi cazut în prapastie.
Petre îsi dadu seama ca nimic nu l-ar mai putea opri pe tânar. Cu tot trupul sau de urias, el era destul de sprinten, si se lua pe urmele tânarului, fara sa-l piarda o clipa din ochi.
Capitanul si doctorul Bertram începura si ei sa alerge cât îi duceau picioarele. Dupa cât se putea deduce, grosul trupei atacurilor se afla jos, în jurul caselor care ardeau. Daca George le cadea în mâna, l-ar fi ucis în doi timpi si trei miscari.
Petre ajunsese la doua zeci de metri doar de George, când acesta se facu nevazut într-unul din desisurile din apropiere. Un simtamânt de teama puse stapânire atunci pe inima credinciosului servitor, caci se gândi imediat la primejdiosii locuitori ai junglei. E drept ca fiarele or fi fost ele speriate de zgomotul atacului si de incendierea bungalow-urilor, dar nu mai putin adevarat ca asta le-o fi întarit în acelasi timp.
Ajunsi la ses, Petre începu sa alerge si mai repede. Daca George scapa teafar din jungla, apoi va avea, desigur, de furca atunci când va da ochii cu bastinasii.

Pasii uriasi pe care îi facea îl apropiara de tânar si în cele din urma îl zari, în clipa când trecu de o cotitura a drumului.
De odata, George se poticni de o radacina groasa, pe care n-o bagase de seama. Se lovi atât de puternic, încât cazu la pamânt, în nesimtire.
În primul moment, Petre se speria grozav, dar apoi îsi dadu seama ca întâmplarea aceasta salvase viata lui George; caci o clipa doar dupa ce tânarul se prabusise la pamânt, dintr-un tufis apropiat îsi facu aparitia un tigru de o marime extraordinara.
Când zari faptura nemiscata din fata ei, fiara ramase locului, caci saritura fusese destinata pentru o prada alergatoare. George ar fi fost pierdut daca nu s-ar fi prabusit, caci altfel tigrul l-ar fi înhatat la sigur.
Asa însa, fiara ramase lânga el, oarecum nedumerita. În clipa urmatoare, Petre si intervenise.
Înainte ca tigrul sa-l fi observat, el îsi scoase pistolul de la brâu, apoi trase de doua ori, cu iuteala fulgerului.
Tigrul fu lovit din spate si ambele gloante îi patrunsera în corp. Petre se aruncase instinctiv în tufisul apropiat si în imediata lui vecinatate trupul fiarei se prabusi, se zvârcoli câteva clipe, apoi se-ntinse cât era de lung.
Respirând usurat, Petre se furisa afara dintre ramuri, îi zâmbi lui George, ridica apoi pistolul si trase. Glontele trecu pe lânga capul tânarului speriat, se auzi un pocnet înabusit, apoi un horcait scurt si o bufnitura.

Întorcându-se repede, George a vazut lânga el un bastinas, îmbracat de asemeni numai cu un sortulet, dar înarmat, ca si celalalt, cu pistoale si pusca «Mauser».
În clipa urmatoare, uriasul fu lânga George
— Sa-l asteptam pe capitan si pe doctor — spuse el, gâfâind — ma tem ca ceilalti bastinasi vin acum încoace. Împuscaturile i-or fi facut atenti.
De-abia rostise vorbele acestea si, la vreo opt metri de ei, se ivi chipul unui alt salbatec. Si în aceiasi clipa chiar, el trase un foc din pistolul pe care-l avea gata pregatit, apoi disparu cu iuteala fulgerului dupa cotitura.
Glontul sau trecu deasupra capetelor lui George si Petre, dar nici gloantele cu care acestia doi raspunsera imediat, nu nimerira pe salbatec.
În schimb auzira strigatele ascutite scoase de acesta, si Petre spuse, îngrijorat :
— George, as fi de parere sa ne întoarcem mai bine, caci daca nu ma însel îsi cheama tovarasi. Împotriva unor forte mari nu putem face nimic, chiar daca doctorul si capitanul ne-ar veni în ajutor.
— Petre, trebuie sa stiu ce s-a întâmplat cu Sanja! spuse tânarul, cu disperare. Vino, trebuie sa mergem înainte. Salbatecii o vor lua la sanatoasa când vor vedea cum împuscam noi.
— George, fii cuminte si cu bagare de seama! îl sfatui Petre. N-are nici un rost sa ne jertfim zadarnic fara sa folosim cu ceva Sanjei. Dupa cum spuneai, ea e

doar amenintata de corabia neagra, ceea ce înseamna ca salbaticei n-au omorât-o. Încrede-te în visul pe care l-ai avut, George, fii sigur ca Sanja e înca în viata si procedeaza cu cap!
Petre cuprinse bratul tânarului, si se parea ca vorbele sale înrâurisera asupra lui — dar atunci se auzi departe de ei, dinspre bungalow-uri, un strigat limpede, rasunator :
— George ! George !
— Sanja, e Sanja ! tipa tânarul, în culmea bucuriei.
Si smulgându-se din strânsoarea lui Petre, o lua la fuga de-a lungul cararuii, spre locuintele care ardeau.
Petre privi repede îndarat si vazând pe capitan si doctor apropiindu-se, alerga dupa George.
Dupa ce trecu de cotitura dupa care disparuse George, Petre îl vazu pe tânar cam la vreo zece metri înaintea lui. Scosese si al doilea revolver si alerga cu atâta repeziciune, încât batrânul servitor nu se putea tine dupa el
— Ia seama ! racni Petre deodata. Vazuse câteva siluete negre, care alunecau ca niste umbre de-a curmezisul drumului. Desi George îsi dadu seama de primejdia ce-l ameninta, îsi urma fuga necugetata.
În tufisurile de pe amândoua laturile drumului, se auzi un trosnet de crengi.
O liniste ciudata puse stapânire pe dânsul. Sanja îl strigase, asa dar ea traia si el o va salva, pentru aceasta nu trebuia, însa, sa procedeze usuratic si fara un plan bine stabilit.

Pe data facu stânga împrejur si sari îndarat. Instinctiv îsi dadu seama ca trebuia sa ramâie împreuna cu Petre si sa astepte sosirea tatalui sau si a doctorului, ca sa un cada jertfa dusmanilor vicleni, care, dupa cât se parea, aveau de gând sa-i împresoare.
Dar aproape ca era prea târziu. Când fu doar la câtiva metri de Petre, care se oprise imediat în loc, se ivira din tufisuri fapturi întunecate, care se napustira spre el. George trase cu iuteala fulgerului, auzi tipete, apoi pornira împuscaturi si din partea salbatecilor; simti o lovitura grea peste mâna dreapta si, spre nespusa lui spaima, cineva îi smulse revolverul.
Din fericire, nu fusese ranit, astfel ca trase repede pumnalul daruit de Sanja si lovi cu sete în gramada din apropierea lui. În acelasi timp slobozi doua gloante si spre stânga, caci si dintr-acolo se napusteau salbatecii asupra lui.
Pumnalul sau nu dadu gres, caci uriasul care-l atacase, se prabusi la pamânt, horcaind. De asemeni si gloantele trase avura efect, doborând pe unul din dusmani. Ceilalti se dadura înapoi si atunci se auzira împuscaturi repetate, slobozite de capitanul Farrow, doctorul Bertram si Petre.
Cu racnete înfioratoare salbatecii disparura repede în tufisuri.
Trei dintr-unsii ramasera întinsi pe carare, pe când altii se prabusira în desisuri, dupa cum auzise George foarte bine. El se apropia de cadavrul unuia din ei, al carui sort, împodobit cu scoici, dovedea ca avusese un rang mai înalt.

Întrucât revolverul lui George se stricase de pe urma împuscaturii, tânarul se apleca repede asupra cadavrului si-i smulse de la brâu unul din revolvere.
O hârtioara cazu din brâu si George o vâri în buzunar, aproape fara sa-si dea seama. Apoi se-ntoarse repede pe drumul pe care venise.
— Bravo George ! îi striga tatal sau. Te-ai purtat ca un viteaz si ai dovedit prudenta în acelasi timp. Petre mi-a spus ca Sanja te-a chemat. Sunt sigur, dragul meu, ca vei izbuti sa eliberezi pe fiica printului, daca vei fi de aici încolo tot atât de chibzuit. Acum trebuie sa ne sfatuim ce avem de facut. E prea primejdios sa ne apropiem de salbateci. Diavoli astia sunt vicleni de n-au pereche. Trebuie, deci, sa ne înapoiam.
De jur-împrejur celor patru oameni, izbucnira flacari. La o mica departare de cararuie, salbatecii incendiasera tufisul. Înaintea lor se înaltau de-asemeni nouri grei de fum, din care tâsneau limbi mari de foc. Locuintele indienilor trebuie sa fi cazut de mult prada flacarilor, — acum fusesera cuprinse de vâlvataie si livezile, si focul ajunsese pâna-n jungla.
Capitanul Farrow nu mai statu mult pe gânduri, si cu sarituri uriase lua drumul îndarat; ceilalti îl urmara pe data, caci îsi dadeau seama ca singura salvare era sa ajunga la peretele de stânca si sa treaca de partea cealalta.
Dar dusmanii nu se lasasera: doborând copacei tineri din tufis, le dadura foc si-i aruncara de-a curmezisul cararuii. Cu sarituri de urias capitanul trecu peste

piedicile aprinse, dar fu înhatat pe data de niste mâini puternice si trântit la pamânt. Mai avu doar ragazul sa scoata un tipat de avertizare pentru ceilalti, apoi primi în cap o lovitura puternica. Ametit, se simti, totusi, ridicat si dus pe sus, pe urma îsi pierdu cunostinta.
Petre întelesese bine strigatul stapânului sau. Încordându-si puterile izbuti s-o ia înaintea lui George si a doctorului, trecu al doilea peste ramurile de foc. Fu si el înhatat de câtiva salbateci, dar nu se lasa doborât.
Dusmanii sai se împrastiara în toate partile. Si când Petre se vazu putin liber, începu sa traga în dreapta si-n stânga.
George fu al treilea oare sari peste baricada si mai avu ragazul sa traga gloante asupra agresorilor, care disparura în tufis.
— Petre, unde e tata ? întreba George, privind îngrijorat în jurul sau.
— O fi luat-o înainte, zise doctorul Bertram, care sarise si el acum peste baricada de foc. Grabeste-te George, altfel flacarile ne vor taia retragerea !
Petre nu statu mult pe gânduri. Îl apuca pe George de brat si-l trase dupa el. Desi era si dânsul îngrijorat de soarta capitanului, trebuia sa se gândeasca întâi sa-si puie în siguranta propria lui viata.
Trecusera, în sfârsit, pâna la bucata de jungla, dar nu trebuiau sa ramâna locului nici o clipa, caci vântul împingea marea de foc înaintea lor, si animalele salbatice începura sa-si faca aparitia prin tufisuri...

— Petre, unde e tata, striga George pentru a doua oara si încerca sa se smulga din strânsoarea de fier a uriasului.
Dar credinciosul servitor îl tinea vârtos. ÎI trase dupa sine si spuse cu seriozitate :
— George, fii curajos! Tatal d-tale, bunul nostru capitan, a fost prins de salbateci. Ai auzit doar strigatul sau! A fost prins când trecea peste baricada de foc. Dac-ar fi fost ucis, ar fi trebuit sa dam de trupul sau. N-am gasit însa nimic, si asta înseamna c-a fost numai ametit si târât de acolo. George, acum ni se impune în primul rând sa ne pastram sângele rece si sa chibzuim bine la ceea ce facem. Singura posibilitate de a salva pe capitan si pe fiica printului, este de a înconjura cu submarinul insula, pentru a ataca dinspre Nord satul salbatecilor. Acolo îi vom gasi si pe prizonieri.
— Ai dreptate, Petre! striga tânarul, plin de nadejde. Repede, trebuie sa ne grabim. Ma tem, totusi, ca vom sosi prea târziu... Visul meu cu corabia neagra se adevereste. Gândeste-te, Petre, ce bine erau înarmati salbatecii! Si eu cred ca în spatele lor sta capitanul corabiei negre...
— Tot ce se poate, interveni doctorul Bertram — dar în cazul acesta putem nadajdui sa-i gasim în viata pe prizonieri.
Petre si George facusera vre-o douazeci de metri pe cararuia serpuitoare care ducea în deal. Întoarsera capetele si zarira doi tigri care tocmai iesisera din jungla si priveau nelinistiti în jur. Cerbi si porci salbateci alergau aiuriti la picioarele stâncii. Cele doua fiare, însa,

masurau linistit împrejurimile, apoi îsi atintira ochii scânteietori asupra celor trei oameni care alergau în sus, pe stânca.
— Repede! Repede ! striga doctorul Bertram. Vor apuca si ei pe drumul acesta si celelalte salbaticiuni le vor urma.
Fugarii îsi îndoira sfortarile si alergara cât îi tineau picioarele.

IV
ÎN GHIARELE PRIMEJDIEI

CÂND AJUNSERA la prima cotitura a potecii, se uitara îndarat si vazura cu groaza ca unul din tigri începuse sa urce cararuia. Câteva clipe doar va sovai, apoi îsi va învinge teama si se va repezi în sus, urmat de tovarasul sau si de celelalte fiare.
— Sunt tigri javanezi, îsi dadu cu parerea doctorul Bertram.
Pe urma o porni repede dupa cei doi tovarasi ai sai, care i-o luasera înainte.
Sub soarele arzator, bietii oameni trebuiau sa faca sfortari uriase, alergând în sus pe drumul îngust. La asta se mai adauga fumul si dogoreala junglei în flacari, care se simtea pâna la ei.
Dar când fugarii ajunsera la a doua cotitura si strabateau în goana ultima parte a potecii, zarira venind de jos in salturi uriase pe cei doi tigri pe care îi vazusera la început.
Cei trei oameni privira o clipa tabloul acesta înfiorator, apoi începura s-alerge în sus cu si mai multa îndârjire.

Trebuiau s-ajunga în vârful peretelui de stânca, înainte ca primul tigru sa se apropie.
Dar tocmai ultima parte a potecii era si cea mai grea de strabatut si numai dupa sfortari neînchipuite cei trei oameni aproape istoviti, izbutira s-ajunga sus.
Atunci, doctorul Bertram vazu cu spaima ca primul tigru se afla la cel mult zece metri în urma lor. Toata poteca misuna acum de animale, care urcau în goana, înnebunite de groaza focului.
— Repede ! Repede ! striga Bertram.
— Dar am putea s-o luam spre Nord pe creasta stâncii, spuse George.
Petre, însa, îl trase înainte si gâfâi:
— Cu submarinul ajungem mai repede. Creasta stâncii era lata doar de zece metri.
Când Petre ajunse pe poteca aceasta, care ducea în jos spre golf pe partea de Sud, primul tigru sari pe platou, dinspre Nord.
Acum se punea chestia daca fiara se va lua dupa cei trei fugari, sau va apuca pe poteca îngusta, spre Nord. Si acolo trebuia sa fie un drumeag care sa duca la insula, altfel bastinasii nu si-ar fi putut duce la îndeplinire atacul asupra micei colonii a printului indian.
Doctorul Bertram, care venea cel din urma, întoarse inc-odata capul, înainte de a dispare pe dupa marginea de Sud a stâncii. Atunci vazu cu usurare ca tigrul se oprise în loc si privea în jurul sau, chibzuind, probabil, daca sa se ia pe urmele fugarilor, sau nu.

Bertram comunica vestea aceasta celor doi tovarasi ai sai, apoi îsi urmara cu totii fuga în jos.
Petre tocmai trecuse de prima cotitura a potecii care cobora de vale, când se auzi pufaitul unui tigru. În clipa urmatoare, corpul vargat al fiarei se prabusi cu zgomot în apa golfului.
Speriati, cei trei oameni îsi întoarsera privirile. Si atunci vazura ca si al doilea tigru era în spatele lor si ceva mai încolo se ivi capul unei pantere negre.
— Înainte! Înainte! racni Petre.
Dar prea mult n-o mai putu tine. Când ajunse la vreo douazeci de metri deasupra golfului, se poticni. încercase el sa se mai tie, facu înca vreo câtiva pasi, clatinându-se apoi îsi pierdu echilibrul cu desavârsire si se prabusi delaturi, peste marginea potecii.
Fiind un bun saritor, el facu un viraj atât de îndemânatec în aer, încât sari cu capul înainte. Întâmplarea aceasta neprevazuta, îi dadu lui George ideea, ca sistemul asta e cel mai sigur si rapid de a ajunge jos. Întoarse capul si striga doctorului:
— Sar si eu, fa si d-ta la fel, doctore! Apoi îsi dadu drumul în adâncime.
Era si dânsul un saritor bun, si un astfel de salt nu era mare lucru pentru el, — dar doctorul Bertram se ocupase prea putin cu sportul acesta.
De aceea el continua sa alerge în jos cât îl tineau picioarele, dar când ajunse la a doua cotitura, se vazu nevoit sa faca si dânsul saritura primejdioasa.

O izbitura puternica îi nimeri din stânga, cu groaza vazu un cap de tigru lânga picioarele lui apoi începu sa se rostogoleasca. Cauta sa se agate cu disperare de ceva, auzi mugetul înfuriat al fiarei, pe urma simti cum se prabuseste în adâncime, alaturi de tigrul în a carui blana îsi înfipsese degetele.
Tigrul era mai greu si zbura mai repede. Din cauza groazei de care era cuprins, doctorul Bertram nici nu se gândi sa dea drumul animalului. În felul acesta, bratele îi fura trase înainte si se pomeni în apa cu o admirabila saritura a capului. De-abia acum îsi desclesta mâinile din blana tigrului, si înota repede sub apa îndreptându-se spre golf.
Când iesi la suprafata, îsi întoarse capul si vazu o priveliste pe care nici în cele mai îndraznete visuri ale sale nu si-ar fi putut-o închipui.
Petre tocmai sarea eu capul înainte din mica barca de aluminiu, caci primul tigru se pregatea cu labele sa sara într-unsa. Ce se întâmplase?
Petre desprinsese imediat barca, apoi începuse sa vâsleasca, pentru a veni în ajutorul lui George si a doctorului, care ajunsesera si ei jos.
Tigrul pusese însa si el ochii pe barca, se agata de dânsa si în furia lui sfâsia învelisul de aluminiu. Apa patrunse imediat înauntru si barca se afunda pe jumatate. Devenise, deci inutilizabila, si cei trei oameni trebuiau acum sa înoate pâna la submarin.
Era un drum de vreo doua sute de metri si Petre nu statu mult la gânduri. Începu

sa înoate imediat si ceilalti doi îl urmara.
Dar tigrul, care alunecase de pe barca ce se scufunda, se lua pe data dupa înotatori.
Dupa cum se stie, tigrii sunt înotatori minunati. Doctorul Bertram vazu cu groaza ca fiara îl va ajunge imediat pe Petre, — si în acelasi timp auzi la stânga lui un plescait.
Privit îndarat, dar în clipa urmatoare se afunda în apa, caci al doilea tigru, pe care-l târâse dupa sine pe stânca, era la o departare de câtiva metri numai de el.
Sub apa se-ntoarse, înota în directia tigrului si iesi la suprafata în spatele acestuia.
Deodata, auzi izbituri puternice patrunzând prin apa, se afunda iar repede si înota pâna când nevoia de a respira îl sili sa revie la suprafata.
La câtiva metri de el se zvârcolea în apa tigrul. Dinspre submarin rasunara câteva împuscaturi si fiara îsi dadu sfârsitul.
Respirând usurat, doctorul Bertram începu sa înoate spre submarin, când, deodata, auzi în spatele sau apa plescaind cu putere. Nici nu cuteza sa se uite, caci era aproape sigur ca alta fiara cazuse in apa.
Ba uita chiar ca e amenintat de o mare primejdie, caci vazu acum ca tigrul celalalt era la o mica departare de George. Petre cauta sa îndrepte atentiunea fiarei asupra lui, afundându-se în apa, caci acum înota în urma ei.
— George, George, în spatele tau! striga Bertram.

Tânarul se-ntoarse, vazu tigrul în imediata lui apropiere, dar în aceiasi clipa rasunara doua împuscaturi. Fusesera trase de Petre, care-l salvase, astfel, pe iubitul sau stapân.
— Bravo, Petre! striga doctorul Bertram. Dar se cutremura, auzindu-l pe George racnind speriat:
— Doctore, la fund, repede, repede!
Într-adevar, în spatele lui cazuse ceva în mare. Bertram nu mai cauta sa cerceteze ce se petrece si se afunda imediat.
Era un scafandru desavârsit. Când fu la câtiva metri sub apa, se lasa pe spate si privi în sus. Se astepta sa vada deasupra-i trupul vreunui tigru sau al unei pantere negre, dar in loc de asa ceva, vazu o umbra întunecata, care se napustea piezis spre dânsul. Cu groaza, Bertram recunoscu în acesta un bastinas, tinând un pumnal în mina, cu intentia vadita de a-l ucide sub apa.
În clipa când Bertram recunoscu pe dusmanul sau, scoase repede revolverul si, înotând pe spate, trase.
Prin violenta împuscaturilor se afunda mai mult, dar spre marea lui bucurie vazu ca-si nimerise dusmanul, caci salbatecul cauta s-ajunga repede la suprafata.
Începând sa-i lipseasca aerul, Bertram se ridica si el din apa; când ajunse sus observa înspaimântat, ca salbatecul disparuse din nou. Dându-si seama de primejdie, Bertram se afunda iar. Aluneca vertiginos în adâncime, aproape vertical, ca sa-l poata vedea, eventual, pe salbatec. Si într-adevar, îl vazu, dar

destul de departe de el. Ciudat era numai ca vajnicul sau inamic nu facea nici o miscare.
Cu toate acestea, doctorul mai slobozi doua gloante, apoi se ridica iar la suprafata, si aparu în spatele lui George, care îl astepta.
— Ei, doctore — îi striga tânarul — nici nu trebuia sa te afunzi ultima oara. I-am trimis si eu un glonte nemerniculuí. Când iesise la suprafata era grav ranit. Ma bucur nespus c-ai scapat teafar. Acum sa ne grabim s-ajungem la satul salbatecilor. Sarmanul meu tata si Sanja...
Restul nu se mai auzi, caci vorbele fura acoperite de împuscaturi care veneau din vârful stâncii. Acolo aparusera câtiva bastinasi, care trageau de zor spre cei trei fugari.
De pe submarin li se raspunse cu alte împuscaturi, dar cu toate astea cei trei se vazura nevoiti sa se lase afund, caci gloantele dusmanilor bateau aproape de tot de ei.
Când George se ridica iar la suprafata, auzi bubuiturile tunului de pe submarin. Jan Brike intrase în actiune si gratie îndemânarii sale, prima granata se sparse tocmai la marginea de sus a stâncii, unde se adunasera salbatecii.
Dupa ce norul de fum se împrastie, salbatecii intrara ca-n pamânt. Trei cadavre atârnau cu picioarele în jos pe marginea stâncii si doua corpuri se prabusira în golf.
George si doctorul începura atunci sa-noate repede spre submarin.

Petre le-o luase cu mult înainte, caci el n-avusese de întâmpinat primejdiile celorlalti.
Era scris, se vede, ca doctorul si George sa mai aiba de patimit ceva. Un strigat puternic, venind din vârful stâncii, îi facu sa-si întoarca privirile.
Pe marginea stâncii, un bastinas statea cu spatele spre mare, si tinând bratul ridicat slobozi un glonte.
Un urlet înfiorator raspunse împuscarii, în clipa urmatoare, un trup negru se napusti asupra salbatecului si drept urmare acesta se prabusi în adâncime, tragând dupa sine o pantera uriasa.
— Doctore — spuse atunci George — desigur ca salbatecul acesta e grav ranit. Îl vom salva si el ne va spune ce s-a facut tata si Sanja.
— Ai dreptate, asa vom face, raspunse Bertram.
Cei doi tovarasi facura stânga împrejur si înotara înapoi. Vazura întâi pantera neagra iesind la suprafata. Animalul privi nelinistit in jur, ca un paianjen care-si cauta prada.
Atunci se ivi din apa si salbatecul, la departare doar de vreo sase metri de pantera. Fiara înota îndata spre el. În clipa aceasta George slobozi doua gloante si fiind tintas bun, acestea nimerira în teasta animalului, care-si dadu sufletul.
Urmat de doctor, George înota acum, repede spre bastinas. Individul plutea nemiscat deasupra apei, si era gata sa s-afunde din nou, când George îl apuca si-l tinu la suprafata.

Acum facura nestânjeniti drumul pâna la submarin. Petre, care se întorsese repede când auzise împuscaturile lui George, le ajuta si el ultima bucata de drum, si în cele din urma se catarata pe puntea submarinului, în vreme ce marinarii lasasera sus pe cel lesinat.
Primul ofiter Rindow, lua comanda. Submarinul porni cu toata viteza din strâmtoare, pentru a ocoli insula.
Doctorul Bertram se lasa în genunchi lânga ranit si dupa ce-l examina zise lui George :
— E foarte îndoielnic daca îsi va mai reveni. Ranile sunt prea grave. Dar voi încerca sa-l readuc în simtiri, cel putin pentru scurt timp.

V
ENIGMA CORABIEI NEGRE

UN MARINAR ADUSE repede medicamentele din infirmeria submarinului Doctorul depuse toate sfortarile, dar nu ajunse la nici un rezultat. Ranile pe care i le facuse pantera neagra erau prea grave, si probabil ca si organele interne fusesera atinse.
Ca un ultim remediu, medicul încerca o injectie cu sare. Dupa câteva clipe salbatecul deschise ochii, privi ratacit in jur si prima sa miscare fu aceea de a duce mâna la arme.
Doctorul Bertram, care cunostea toate dialectele, intra imediat în vorba cu el. Stia bine ca salbatecul era pe moarte si ca nu era nici o clipa de pierdut.

Bastinasul privi cu ochii zgâiti când la unul, când la altul, apoi rosti câteva cuvinte, dadu clin cap la unele din întrebarile medicului, deodata se-ntinse si ramase nemiscat.
— S-a dus ! spuse Bertram. Pacat, a murit cu câteva clipe prea devreme. Am aflat, totusi, unele amanunte importante. Deocamdata, scumpul meu George, nu trebuie sa fim îngrijorati de soarta prizonierilor. Dar, tatal tau, printul si Sanja sunt prizonieri! E ciudat, ai avut însa perfecta dreptate cu visul tau si temerile de mai târziu! Corabia neagra joaca un rol curios în facerea asta. Capitanul ei a fost botezat de salbatecii insulei «Barba de foc». El vroia sa-i prinda pe indieni, de aceea le furnizase înca de mult arme bastinasilor. Muribundul mi-a mai spus ca acest capitan va pleca spre rasarit cu prizonierii sai. Când l-am întrebat daca «Barba de foc» a mai dus cândva prizonieri spre rasarit, a dat doar din cap, apoi a trecut în lumea dreptilor. Asa, acum trebuie sa discutam lucrurile în liniste. Vom îndeparta cadavrul, apoi vom porni la drum. Se prea poate sa întâlnim curând corabia neagra si sa fim nevoiti sa ne lasam la fund. Haide, George, principalul e ca tatal tau si Sanja traiesc.
Tânarul îl urma pe doctor, si amândoi urcara în turn. Petre lua trupul neînsufletit al salbatecului si-i dadu drumul în apa.
Rindow lasa pe seama timonierului Plundow conducerea vasului. Acesta stia ca trebuie sa-nconjoare cât mai repede

insula, pentru a iesi în calea corabiei negre.
În cabina capitanului, George statea în scaunul tatalui sau.
Peste câteva clipe sosi si primul inginer, Hagen. Vestea luarii ca prizonier a lui Farrow se raspândi cu iuteala fulgerului în rândurile echipajului.
— Atâta vreme cât capitanul si ceilalti prizonieri se afla înca pe insula, un atac din partea noastra i-ar pune în mare primejdie, spuse Bertram. Insularii îi vor ucide, sau îi vor ascunde atât de bine pe undeva, încât n-o sa-i mai gasim niciodata, apoi vor sustine ca nu stiu de nimic. În consecinta, trebuie sa asteptam pâna vor fi cu totii pe misterioasa corabie neagra. Fireste, nu vreau sa afirm ca respectivul capitan e un european, si ca atare acolo vor fi în siguranta, dar presupun ca se va feri sa ucida pur si simplu niste prizonieri fara aparare.
— Doctore, eu cred ca nu trebuie sa fim înca îngrijorati dinspre partea aceasta, interveni Rindow. Înainte ca noi sa fi facut ocolul insulei, ticalosul de capitan va fi departe cu prizonierii sai. Avem noroc ca stim încotro se-ndreapta. Îl vom ajunge noi cu siguranta, daca vom da drumul motoarelor cu toata presiunea. Dar sa le lasam un suvenir domnilor salbateci, ca sa ne tie minte cât or trai.
— Ei, George, ce s-a întâmplat? întreba deodata doctorul surprins.
Tânarul începuse sa-si goleasca buzunarele hainelor umede si cu prilejul acesta dadu si peste hârtiuta care cazuse

din chimirul salbatecului pe care-l înjunghiase în jungla.
O desfacuse cu nepasare, dar când îsi arunca privirea asupra ei, tresari si scoase o exclamatie de surpriza, caci în marginea de sus a hârtiei era imaginea unui golf, cu trei palmieri. Era o imagine la fel cu aceea de pe harta cea veche, pe care o luase capitanul Farrow în timpul razboiului.
Tânarul povesti celor de fata despre ce e vorba. Toti cunosteau harta, caci Farrow îi pusese si pe dânsii sa încerce descifrarea scrierii. Pe hârtia pe care George o întinsese acum sa se usuce, se afla de asemeni scrierea secreta.
— Asta-i extraordinar! exclama Bertram. Cum de-a ajuns salbatecul acela în stapânirea hârtiei? De unde sa stie el sa citeasca, — si înca o scriere dintr-asta?
— Avea hârtia în brâul unde-si tinea revolverele, zise George, si de acolo a cazut când i-am smuls arma. Banuiesc, deci, ca hârtia nu-i era destinata lui, ci ajunsese doar întâmplator acolo. Probabil ca «Barba de foc» uitase, când le-a adus arme salbatecilor.
— Asa trebuie sa fie, zise doctorul. Sunt convins ca scrierea asta ascunde ceva însemnat într-unsa. Te pomenesti ca hârtia ne-ar putea arata locul unde vor fi dusi prizonierii!
— Asta-i sigur, confirma George. Spuneam eu tatei ca trebuie sa cautam o insula, pe care se afla golful cu trei palmieri, a carui imagine e pe hârtia asta. Numele acestei insule ne va da cheia descifrarii scrierii secrete, — de asta sunt

mai mult ca sigur. Si apoi, am acum înca o confirmare a banuielii mele. Vaporul francez scufundat de tata, venea din Tesemboeo, portul insulei Guadalcanar. Insula aceasta se afla la rasarit de noi, în grupul insulelor Oceanului Pacific. Muribundul pe care l-am avut aici, spunea ca prizonierii vor fi dusi spre rasarit. Acolo îi vom regasi, deci, si probabil ca vom da de urma unei taine care dainuieste de multi ani.
— Asa e, asa e! aproba Bertram.
— Dar cum vom proceda pentru eliberarea prizonierilor, când vom da de corabia neagra? întreba inginerul Hagen. Se vor afla doar atunci în mare primejdie, caci taina care se ascunde în dosul acestor capturi trebuie sa fie grozava. În unele insule ale Pacificului — cum ar fi, de pilda, insulele Salomon, — exista vânatori de capete. Pentru acestia, un cap de alb are mare valoare.
— Domnule Hagen, s-ar putea sa ai dreptate, zise George. Înainte de a fi venit pe submarin, am citit câteva carti interesante asupra vânatorilor de capete. Pentru dânsii, capul unui alb este un obiect de mare valoare, în special capeteniile diferitelor triburi pun mare pret pe capete de albi. Si de ce n-ar face negot cu «Barba de foc»? Ai dreptate domnule Hagen. Nu trebuie cu nici un chip sa atacam corabia, — am putea cel mult sa-i eliberam pe prizonieri prin viclenie. Indivizii care furnizeaza prizonieri vânatorilor de capete, nu se dau în laturi sa-i faca sa dispara, când se vad în primejdie de a fi încoltiti.

Se auzi soneria acusticului Rindow duse receptorul la ureche si auzi glasul lui Plundow :
— Am ocolit insula!
— Bine, venim!
Iesira cu totii din cabina. Peste câteva clipe fura în turn. Submarinul înainta de-a lungul coastei de Nord a insulei.
Ajunsera în cele din urma la golful unde fusesera surprinsi cu putin înainte, de furtuna grozava. Aici trebuia sa fie satul, caci de acolo pornisera la pescuit, în urma cu doua zile, barcile bastinasilor. (Vezi brosura Nr. 4). Corabia neagra nu se vedea nicaieri. Asadar prizonierii fusesera predati lui «Barba de foc» si misteriosul capitan socotise nimerit s-o stearga cât mai repede, dupa ce bastinasii îi vor fi povestit ca niste straini albi venisera dinspre Sud. Poate ca-l cunostea chiar pe Farrow si stia ca submarinul acestuia trebuia sa fie pe aproape.
Deodata se auzira împuscaturi de pe tarm si gloantele zburara deasupra vasului.
— Foc ! comanda Rindow.
Si cât ai clipi din ochi Jan Brike îsi si alesese tinta, — un grup de salbateci, care trageau acum pentru a doua oara.
Un bubuit înfiorator sfâsia vazduhul si dupa o secunda se vazu un nour gros de fum pe locul unde tintise tunarul.
A doua ghiulea fu încarcata la repezeala. Ea se sparse în mii de schije pe tarm, printre casutele de lemn, unde Brike zarise un nou grup de salbateci.

— Deocamdata e de-ajuns, Jan! spuse Rindow. Fii însa pregatit, caci ne apropiem de tarm.
Un marinar, cu care Jan Brike facuse scoala, dat fiind ca avea un ochi foarte bun, lua loc la tunul de la pupa. Sub ocrotirea acestor doi tunari desavârsiti, o mica trupa putea cobori în liniste pe uscat.
George fu cel dintii care sari pe tarm. El vroia sa se încredinteze numai daca tatal sau nu mai e aici, sau daca nu cumva fusese ucis.
Petre îl urma imediat, apoi venira doctorul, Rindow, Hagen si câtiva marinari. Câteva cadavre zaceau împrastiate. Armele le fura luate, — poate va fi cu putinta sa se stabileasca provenienta lor.
Bordeiele fura cercetate sistematic, dar numai în graba. Îsi pusesera doar în gând sa urmareasca corabia neagra.
În interiorul locuintelor nu se gasi nimic. Doua din ele ardeau, ca urmare a bombardamentului. Focul va cuprinde repede si celelalte bordeie si în felul acesta bastinasi vor fi pedepsiti îndeajuns pentru vina de a fi predat prizonierii lui Barba de foc.
Sunând din corn, Rindow îsi aduna marinarii pe tarm. Nimeni nu aducea vreo veste de seama, dar la sfârsit veni în fuga unul, care tocmai iesise dintr-o coliba.
Tinea în mâna un obiect ciudat: raporta scurt ca nu descoperise nimic, se adresa, însa, cu rugamintea de a-i fi îngaduit sa

pastreze pentru sine securea ciudata pe care o gasise.
Doctorul Bertram se uita o clipa la arma aceasta, apoi exclama :
— George, iata dovada !
— Da, raspunse tânarul, securile acestea sunt purtate de vânatorii de capete. Cu taisul ascutit, ei spinteca sira spinarii victimelor lor, Faptul ca securea aceasta a fost gasita aici, e o dovada îndestulatoare ca «Barba de foc» are legaturi cu vânatorii de capete.
Bertram înapoia marinarului securea.
— Sa tragem nadejde ca nu va fi nevoie sa-i cunoastem personal, spuse el. Dar acum pornim spre rasarit, spre insulele misteriosilor vânatori de capete. Dea Domnul sa izbutim sa fi pedepsiti îndeajuns pentru vina de a fi predat prizonierii lui Barba de foc.
Mica trupa se îmbarca în graba pe submarin.
Marinarii înconjurara pe camaradul lor, care gasise arma aceasta ciudata, si-i pusera felurite întrebari.
Jan Brike îsi întoarse si el atentiunea de la tarm si privea încordat la grupul de marinari care discutau. În schimb, tunarul de la pupa, nu-si dezlipise privirea de la sat, care începu acum sa arda intens. Câteva clipe numai îsi îndrepta si el ochii spre camarazii sai, si aceasta scurta neatentie fu de ajuns pentru ca viclenii salbateci sa caute sa se foloseasca de ele...
Cu iuteala fulgerului vreo douazeci de barbati alergara spre tarm si când tânarul marinar, înspaimântat îi

descoperi, dânsii se aflau la o departare de zece metri numai de submarin. De dupa niste colibe se ivi acum un adevarat stol de salbateci. Marinarul scoase un strigat puternic pentru a atrage atentiunea celorlalti, apoi îsi îndrepta teava tunului spre gramada bastinasilor si în clipa urmatoare ghiuleaua porni prin aer.

Un racnet înfiorator acoperi bubuitul tunului si salbatecii se împrastiara care încotro. Patru cadavre ramasera întinse, alti câtiva se târâra cu greu de acolo, ceea ce dovedea ca fusesera atinsi mortal. Dar primii douazeci din ei ajunsera acum la submarin. Marinarii se întoarsera cu iuteala fulgerului si primira lupta cu dusmanul primejdios.

Petre îsi golise gloantele din revolvere, când cu lupta cu fiarele din jungla, si nu mai avusese ragazul sa si le încarce. Se hotarî, însa, repede la ce avea de facut: smulse din mâna marinarului securea vânatorilor de capete si cu arma aceasta grozava se napusti asupra salbatecilor care sarisera pe puntea submarinului.

Vitejii marinari, obisnuiti cu lupta, nu numai ca erau gata de aparare, ba se lansara chiar la bataie cu salbatecii.

Acestia nu se asteptasera deloc la asa ceva. Întarâtat Petre se napustea atât de furios cu securea sa grozava, încât chiar camarazii sai se dadeau în laturi din apropierea lui, ca sa nu fie atinsi din nebagare de seama.

Lupta sângeroasa nu tinu decât câteva minute. Marinarii nu avusesera nici o pierdere — dar câtiva fura atinsi usor de

gloante, caci desi salbatecii aveau pusti atât de moderne, nu se pricepeau sa se foloseasca de ele.
Toti oamenii se aflau pe punte, lânga parapet, cu spatele spre tarm. Si nimeni nu vazu ca doua fapturi întunecate se furisara pe punte, venind din partea cealalta a submarinului.
Cei doi salbateci urmarira câteva clipe lupta sângeroasa, apoi unul din ei disparu în turnul deschis al submarinului, pe când celalalt, un vlajgan cât toate zilele, se apropie pe nesimtite de George, care tocmai îsi încarca revolverul.
Salbatecul se afla doar la doi metri de tânarul Farrow, si-si trase de la brâu pumnalul.
În clipa aceea, însa, Petre întoarse întâmplator capul si vazu primejdia grozava de care era amenintat tânarul sau stapân.
— George ! George ! racni el cu o voce care ar fi putut trezi mortii din morminte.
În acelasi timp, uriasul zvârli securea-i grozava înspre salbatec.
Aceasta, vazând arma ucigatoare zburând spre el, se apleca ca fulgerul — dar nu de-ajuns de repede, si capatul de jos al taisului ascutit îi întinse umarul stâng, apoi facu o taietura adânca în carnea de pe spate.
Aceste câteva clipe, cât salbatecul fusese pus în imposibilitatea de atac, fura de ajuns pentru George. El se întoarse cu iuteala fulgerului si când salbatecul se ridica din nou, îndreptând iar bratul cu

pumnalul taios, arma lui George scuipa foc.
Glontul lovi pe ticalos în frunte. El ramase câteva clipe nemiscat, ochii sai mariti de groaza îl fixara, apoi se prabusi fara suflare la pamânt. ia parte din nou la lupta împotriva salbatecilor, dar acum nu mai avu ce face, caci atacul fusese respins. Putinii supravietuitori o luara la fuga de-a lungul tarmului, cautând sa ajunga in tufisuri.
La comanda lui Rindow, marinarii coborâra în interiorul turnului. Trupul salbatecului ucis de George fu aruncat peste bord si marinarul îsi lua în primire securea, cu ajutorul careia Petre îsi salvase stapânul iubit.
Primul ofiter dadu comanda punerii în functiune a motoarelor. Apoi lua conducerea si submarinul se îndeparta de tarm, pornind cu toata viteza spre rasarit, catre insulele acelea peste care plana un mister înfiorator.
Nici unul din oamenii echipajului, nu banuia prezenta pasagerului clandestin, care se furisase în turnul submarinului, în timpul luptei sângeroase care avusese loc pe puntea acestuia.
George se apleca sa ridice arma care-i cazuse din mâna si vru sa ia parte din nou la lupta împotriva salbatecilor, dar acum nu mai avu ce face, caci atacul fusese respins. Putinii supravietuitori o luara la fuga de-a lungul tarmului, cautând s-ajunga in tufisuri.
La comanda lui Rindow, marinarii coborâra în interiorul turnului. Trupul salbatecului ucis de George fu aruncat

peste bord si marinarul îsi lua în primire securea, cu ajutorul careia Petre îsi salvase stapânul iubit.
Primul ofiter dadu comanda punerii în functiune a motoarelor. Apoi lua conducerea si submarinul se îndeparta de tarm, pornind cu toata viteza spre rasarit, catre insulele acelea peste care plana un mister înfiorator.
Nici unul din oamenii echipajului, nu banuia prezenta pasagerului clandestin, care se furisase în turnul submarinului, în timpul luptei sângeroase care avusese loc pe puntea acesteia.

6
Pe urmele corabiei Negre

I
UN MUSAFIR MISTERIOS

GEORGE sari în sus si-si duse instinctiv mâinile la beregata, simtind ca i-o strângea cineva sa-l înabuse. Daca lucrul acesta s-ar fi întâmplat în somn, desigur ca nu s-ar mai fi trezit.
Dar el era înca treaz, cu gândul dus la tatal sau si la Sanja, si tocmai era sa atipeasca.
Situatia era critica. Pusese sa i se aduca hamacul în cabina tatalui sau, ca un semn de dragoste fata de nefericitul prizonier al piratilor de pe corabia neagra. Si acum, singur în încaperea strâmta, într-un întuneric de nepatruns, si fara sa fi auzit apropierea cuiva, se trezi cu gâtlejul strâns ca într-un cleste. Încerca sa îndeparteze mâinile

misteriosului musafir, dar cu toata sfortarea uriasa ce-o facu, nu izbuti.
Simtea cum îsi pierde cunostinta încetul cu încetul, scântei si roti de foc i se învârteau în vârtej pe dinaintea ochilor si sângele îi colcaia în urechi. Încordându-si fortele, scoase un horcait disperat, încerca din nou sa îndeparteze mâinile care amenintau sa-l înabuse — si deodata necunoscutul îi dadu drumul, îsi smulse mâna din pumnul lui George — apoi se facu tacere.
De afara, de pe gangul îngust care trecea pe dinaintea cabinelor ofiterilor, se auzira pasi.
— Petre, Petre ! striga George, cu glasul ragusit.
Dar numai atât putu sa rosteasca, caci gâtul i se umflase de pe urma strânsorii grozave.
În clipa urmatoare usa se deschise brusc si Petre, patrunzând în cabina, întreba îngrijorat :
— George ce ti s-a întâmplat? Nu cumva ai visat urât?
— Petre, este cineva în cabina, — izbuti sa îngâne tânarul — era gata, gata sa ma gâtuie...
— Trasni-lar sa-l trasneasca, exclama uriasul, apoi începu sa pipaie peretii ca sa gaseasca comutatorul. Îl rasuci, dar lumina... ioc !
— Ei, dar ce-o mai fi si asta? înainte a dea s-aduc lampa de buzunar.
— Nu, Petre, ramâi aici. Daca iesi afara, ma ataca din nou. Cerceteaza, poate ca becul fost desurubat. Ah! sunt zdrobit!

Încearca sa se ridice, dar cazu înapoi. Durerea de la gât îl facu sa geama.
— Ei, dar chestia asta e ciudata de tot! spuse uriasul, care tot mai credea ca tânarul avusese numai un vis urât.
Facu câtiva pasi în cabina si pipai sa gaseasca lampa de pe masa de scris.
Dupa câteva clipe se facu lumina. George îsi arunca repede privirea în jur, dar... cabina era goala.
Îsi trecu mâna peste ochi, în vreme ce uriasul începu sa râda si spuse:
— Acum vezi si d-ta, George, ca nu-i nimeni aici. E drept ca becul a fost putin desurubat, dar asta poate c-ai facut-o chiar dumneata, când te-ai culcat.
— Petre, eram înca treaz când mi-am simtit gâtul apucat ca într-un cleste. Uita-te si tu cât e de umflat. Ma doare atât de grozav ca de-abia pot vorbi.
Uriasul se apleca deasupra tânarului si se dadu speriat înapoi.
— Într-adevar! exclama el. Se vad lamurit urmele degetelor. Asta e ceva... voi da imediat alarma.
Vru sa se-ndrepte spre usa, dar George îl opri :
— Stai, Petre, nu trebuie sa ma lasi singur. Sunt înca prea slab si nu m-as putea apara, daca s-ar întâmpla sa vie înapoi criminalul acela misterios.
— Fir-ar al dracului sa fie! mormai uriasul, în timpul asta blestematul s-ar putea ascunde atât de bine, încât o sa-l gasim cu greu, sau si-ar putea cauta o pozitie de unde sa se poata apara când ne-om apropia sa punem mâna pe

dânsul. Dar stai, doctorul doarme alaturi. Îl voi trezi.
Izbi cu pumnul sau urias în peretele de otel care despartea cabina capitanului de aceea a lui Bertram.
— Domnule doctor, domnule doctor, repede, repede! striga el cu toata puterea.
Efectul întrecu asteptarile sale. Doctorul dadu buzna în cabina, îmbracat sumar, si în acel as timp venira în goana si cele doua sentinele de la pupa, carora le urma, dupa câteva clipe, primul ofiter Rindow.
În timpul acesta George îsi supuse gâtul unui masaj în toata, regula, încât acum putu vorbi mai lesne si istorisi celor de fata aventura sa grozava.
Rindow si doctorul dadura si ei din cap, cu neîncredere, pe câta vreme marinarul care fusese de sentinela, aproba cu însufletire. Dar când cei doi vazura semnele tradatoare de pe gâtul tânarului, Rindow începu sa înjure, iar doctorul Bertram se puse sa examineze pe pacient.
Vazându-l pe marinar ca tot da din cap în semn de aprobare, Rindow îl întreba:
— Dar ce-i cu tine, Hagen? Faci impresia c-ai sti ceva despre individul misterios care a încercat sa-l gâtuie pe George al nostru ?
— Asa si este, domnule Rindow, raspunse omul, cu ton serios.
— Ce? întreba Rindow, aiurit. Stii ceva despre omul acesta? Nu cumva vrei sa sustii ca ar fi un camarad de-al nostru.
— Fereasca Dumnezeu, domnule Rindow! Asta este cu desavârsire exclus. Dar în

cursul celor doua zile de când am parasit insula pe care a fost facut prizonier capitanul nostru, am observat unele lucruri, care îmi cladeau de banuit ca un strain s-ar afla pe vasul nostru, Am vorbit despre asta cu camarazii mei, dar unii m-au luat în râs, iar altii erau de parere ca trebuie sa fie ceva supranatural la mijloc. N-am raportat înca superiorilor, deoarece îmi spuneam ca poate tot ma-nsel.

— Dar ce te-a facut sa presupui existenta unui strain pe submarinul nostru? întreba Rindow.

— În doua rânduri am constatat ca mi-a disparut mâncarea pe care mi-o pusesem de-o parte. Camarazii m-au încredintat ca ei nu mi-au luat-o, si n-am de ce sa nu-i cred. Apoi, ieri mi s-a parut c-am vazut o umbra trecând prin fata magaziei cu provizii. N-am spus nimic, însa, deoarece banuiam vreo festa de-a camarazilor, îmi exprimasem doar fata de dânsii banuiala ca s-ar afla un strain pe bord. Si Plundow spunea... spunea ca aceasta ar putea fi... capitanul nostru! încheia Hagen, sfios.

— Plundow ala e mai rau ca o muiere batrâna! spuse primul ofiter, suparat. S-o fi gândind de-acum la spiritul capitanului nostru, care e fara îndoiala înca în viata. Dar sa lasam fleacurile! Aduna oamenii si sa facem o cercetare amanuntita a vasului.

— Petre, te poti duce si tu caci ma simt acum destul de bine, spune George. Da-mi numai pistoalele de pe masa.

Petre iesi, dar nu prea bucuros. Îl linisti însa faptul ca-l stia pe George un tragator minunat.
Auzind semnalul de alarma, tot echipajul se aduna în sala cea mare. Rindow le povesti pe scurt ce se întâmplase, apoi îi împarti în diferite puncte ale submarinului.
Oamenii stiau ca misteriosul strain era foarte primejdios, de vrem ce încercase sa-l gâtuie pe fiul capitanului lor iubit. Cu pistoalele în mâna înaintau atenti, cercetara cele mai neînsemnate unghere, si dupa vreun ceas fura nevoiti sa constate ca nici un strain nu se putuse furisa pe bord.
Dar deoarece Rindow îi încredintase ca George avea pe gât semne neîndoielnice de degete omenesti, unii din ei ramasera foarte îngrijorati si se consfatuira în soapta.
Gerard Plundow, însa, care era cel mai superstitios dintre toti, facu o mutra plina de mister si spuse catre prietenul sau Jan Brike, care si el credea în lucrurile supranaturale:
— Jan, Jan, pe mine nu ma poate însela nimeni. Asta e spiritul capitanului nostru. Vrea sa-l ia pe fiu-su la el. Daca baiatul ar fi dormit, dus era!
Îsi propuse, în orice caz, sa-i chestioneze amanuntit pe George, pentru a stabili daca nu visase, totusi.
În tot timpul cât ramase singur, tânarul îsi daduse silinta sa se împotriveasca oboselii care-l cuprinse asa deodata.
Poate ca gândurile care îl framântasera în tot timpul cât statuse întins în hamac,

sau lupta cu misteriosul criminal era de vina, — fapt e ca trebuia sa depuna toate sfortarile ea sa-si tie ochii deschisi.
Tresarea speriat uneori si privea cu atentie în odaia linistita, apoi îsi lasa din nou capul pe perna, si ramânea astfel clipe îndelungate.
Se scurse aproape un ceas în felul acesta. George atipise din nou, de data asta ceva mai multisor. Când se trezi iar, se ridica în asternut si privi spre usa, care era numai sprijinita.
Asta îl indispunea. De ce n-o lasase deschisa Petre? Sau poate ca oscilarea vasului o închisese?
Vru sa sara jos din hamac, ca sa deschida usa, dar când îsi trecu piciorul peste margine se cutremura si întoarse repede capul. Avusese impresia ca cineva se afla în spatele sau.
În clipa urmatoare ridica mâna în mod mecanic si doua împuscaturi rasunara în încapere.
Lipit aproape de hamac statea un om, cu bratele ridicate amenintator. Cele doua gloante nimerisera bine, caci înainte ca George sa se fi recules din spaima sa, misteriosul individ se prabusi, scotând un horcait.
Usa fu deschisa brusc, si doctorul Bertram dadu buzna în cabina.
— Ce s-a întâmplat. George Ai visat ceva ?
— Nu, doctore — spuse tânarul sarind din hamac. Acum te poti încredinta cu proprii dumitale ochi, ca nici înainte n-am visat. Asta e individul care a cautat sa ma gâtuie.

— Aha! asa e, un polinezian, exclama doctorul, dupa ce arunca o privire asupra celui neînsufletit. Dar cum Dumnezeu de-a patruns aici? Rasa lui populeaza insulele Oceanului Pacific, catre care ne îndreptam acum. Dar iata ca mai traieste, poate ca mai pot afla ceva de la el.
Bertram se lasa în genunchi lânga ranit, iar George ridica de jos obiectul care-i cazuse din mâna atunci când se prabusise. Era o secure ascutita ca un brici, împodobita cu înfloriturí ciudate, — o secure la fel cu cea pe care o gasise marinarul pe insula pe care fusese facut prizonier capitanul Farrow.
— Ia priviti ! se adresa George catre Rindow si Petre care daduse buzna în cabina. Astfel de securi întrebuinteaza vânatorii de capete, dupa cum ne spusese doctorul. Am avut un musafir primejdios pe bord.
— Tacere ! spuse Bertram. Vrea sa vorbea: Ranitul horcai ,doctorul îi puse o întrebare pe ton poruncitor, dar salbatecul nu fu în stare sa rosteasca decât frânturi de cuvinte. Apoi se ridica o clipa, dar cazu imediat îndarat.
— Pacat ! spuse Bertram si se scula pe jos. Tocmai în clipa hotarâtoare, moartea i-a înclestat gura. L-am întrebat pe ce insula traieste, dar n-a rostiti decât silaba "Mal" si înca o data "Mal". Pacat, pacat, caci am fi stiut poate acum unde ni-e tinta.
— O vom gasi oricum, spuse George, cu energie. Simt ca-i vor regasi pe tata si pe Sanja. Salbaticul acesta face parte,

desigur, din echipajul corabiei negre, o fi pierdut vasul poate, sau ramas din ordin, pentru a se furisa în submarinul nostru. As dori sa stiu numai unde se ascunsese.
— În dulapul capitanului, interveni Petre aratând un dulapior îngust. Si uite colea jos un bilet pe care l-a pierdut probabil.

II
ÎN SITUATIE GREA

— DA-L ÎNCOACE, Petre. Poate avem mai mult noroc de data aceasta ! spuse George, repede.
Dar de-abia arunca o privire asupra biletului mototolit, si spuse, dezamagit:
— E aceiasi scrisoare secreta, care sa gaseste pe harta veche si pe hârtia pe care am luat-e de la salbatecul acela din jungla. (Vezi brosura 5). Ah! de-am gasi insula, care are un golf cu trei palmieri! E mai mult ca sigur ca numele ei formeaza cuvântul secret, cu care am putea descifra scrierea.
— Acum va trebui sa iesim cu vasul la suprafata, ca sa-l aruncam în mare, spuse George. Mi-ar fi neplacut dac-ar ramâne aici.
El chema doi marinari si le ordona sa duca mortul în turn. George însoti transportul.
Rindow îl întreba pe timonierul Plundew, unde se afla distrugatorul care aparuse în urma lor când se lasase întunericul.
— Dupa cât se pare, s-a îndreptat spre Nord, raspunse cel întrebat. E mult de când nu i-am mai vazut reflectoarele. Cred, însa, ca e bine sa ne afundam mai

adânc si sa ne îndreptam tot spre Nord, caci ajungem curând în marea Flores si nu trebuie sa ne apropiem prea de tot de coasta nordica a Australiei, caci acolo stau de veghe englezii.
Rindow privi câtva timp prin periscop, apoi spuse:
— Într-adevar, nu se vede nimic. Cred însa, ca vom avea ceata si de aceea ar fi mai nimerit sa ne îndepartam putin de insulele care se afla la dreapta noastra. E cert ca si comandantul distrugatorului a observat ca se lasa ceata si s-a îndreptat si el spre larg. În sfârsit, deocamdata sa iesim la suprafata. Ce-o mai fi, vom vedea!
Rindow ramase la periscop, în vreme ce submarinul se ridica.
Când chepengul fu deschis, toti respirara cu nesat aerul proaspat al noptii.
Petre lua pe umar cadavrul si urca cu el scara de fier. Uriasul sari cu el peste marginea turnului si se îndrepta spre balustrada ca sa dea drumul în apa trupului neînsufletit.
Pe când se pregatea tocmai sa îndeplineasca operatia aceasta, o fâsie orbitoare de lumina sfâsie întunericul si-l învalui într-un manunchi de raze. Era reflectorul distrugatorului englez, care, împotriva presupunerilor lui Rindow si a timonierului, se atinuse, totusi, pe aproape. Mai mult ca sigur ca ofiterii observasera — cu ajutorul ocheanelor de noapte — iesirea la suprafata a submarinului si îndreptasera acum reflectorul asupra lui.

Un strigat slab se auzi peste întinsul apei. Distrugatorul era prea departe pentru a fi posibila o întelegere cu dânsul, dar era destul de aproape pentru a putea împiedica cu tunurile sale, o încercare eventuala de fuga a submarinului.
Strigatul voia probabil sa-i dea, de înteles lui Petre sa nu arunce cadavrul în apa, dar uriasul nici nu se sinchisi. Cu o miscare hotarâta ei dadu drumul mortului în mare, apoi facu stânga-mprejur si se întoarse în turn.
Un fulger trecu deasupra valurilor, o grenada se afunda vertiginos în golful unde se afla submarinul, apoi urma o bubuitura înfricosatoare.
Rindow ridica imediat bratul drept, dând de înteles inamicului ca n-are de gând sa fuga. Nici n-avea de ce s-o faca deoarece distrugatorul se apropiase mult si tunurile sale erau, desigur, îndreptate asupra submarinului, gata sa traga la cel mai mic semn.
Uruitul masinilor se auzea lamurit acum.
Distrugatorul se apropie tot mai mult si se întepeni cam la cinzeci de metri de submarin.
Marea era complet linistita. Se auzi un glas tunator.
— Allo, capitane Farrow, preda-te !
— Allo, distrugatorule, pentru ce ! raspunse Rindow, calm.
— Tunurile noastre sunt îndreptate asupra voastra si va gaurim imediat vasul! striga englezul.
— În cazul acesta veti sari în aer în aceeasi clipa! raspunse Rindow. Doua

guri de tun sunt îndreptate asupra voastra. Ce vreti de la noi?
Cei de dincolo ramasera tacuti câteva clipe; se sfatuiau probabil. Apoi se auzi un alt glas, aspru:
— Am primit o radiograma prin care ni se aduce la cunostinta ca a-ti tras cu tunurile asupra unui sat din Marea Sundei. Ne-am convins cu proprii nostri ochi de faptul acesta. În consecinta, trebuie sa ne dati socoteala. Afara de asta, stiti prea bine ca sunteti cautati de la sfârsitul razboiului. Submarinul vostru trebuie distrus. Totusi, cred ca veti scapa cu pedepse usoare, caci ati facut si mult bine. Poate ca nici nu veti apare în fata justitiei.
— Asta ar fi foarte dragut lucru, spuse Rindow, cu aceeasi liniste de pâna acum. Totusi, cred ca sansele noastre sunt egale. Pâna în momentul de fata n-ati pus înca mâna pe noi si în clipa când veti deschide ostilitatile prin focuri de grenade vom sti si noi sa raspundem la fel. Sunt însa dispus la tratative oneste, dar ma împotrivesc intentiunii voastre de a ne trata ca prizonieri de pe-acum.
Din nou urma o pauza scurta. Englezii îsi închipuisera, desigur mai lesnicioasa capturarea echipajului submarinului. Apoi glasul aspru se auzi din nou:
— Bine sa tratam. Vino pe bordul nostru: te încredintam ca vei putea sa te reîntorci în libertate.
— Regret — raspunse Rindow — capitanul a fost luat prizonier de un pirat. Voi povesti cu placere toata întâmplarea, daca vreo doi din ofiterii dv.

binevoiesc sa ne viziteze. Fireste, va dam cuvântul de onoare ca domnii acestia se vor putea reîntoarce liberi. Va rog, luati repede o hotarâre, caci suntem, în urmarirea acestui pirat.
— Bine, vin, se auzi raspunsul de pe distrugator.
Se scursera câteva minute. Rindow auzi zanganitul lanturilor cu care era lasata pe apa o barca de pe vasul advers. Zâmbind, el se adresa doctorului Bertram :
— Cred ca primejdia a trecut si de data aceasta. Nu trebuie, sa pierzi curajul niciodata, ci sa înfrunti întotdeauna pe inamic. Pentru orice eventualitate, însa, îl voi spune lui Jan Brike sa nu piarda din ochi distrugatorul. Daca o fi vreo viclenie la mijloc putem cel putin sa ne razbunam.
Dadu comanda respectiva, apoi ramase în asteptare. Într-aceasta barca distrugatorului se apropie si dupa câteva minute acosta lânga submarin, sub protectia reflectorului.
În afara de vâslas, în barca se afla un singur ofiter. Acesta saluta politicos când fu lânga balustrada submarinului, si zise:
— Capitan Builder. Îngaduiti sa vin la bord? Si fara sa mai astepte raspunsul lui Rindow încaleca balustrada si se îndrepta spre turn. Rindow, Bertram si Jan se recomandara, apoi primul ofiter îl invita pe englez sa pofteasca în interiorul vasului.
Politicos cum era din fire, îl lasa pe strain sa mearga în fata si înainte de a coborî si

dânsul, arunca o privire cercetatoare în jur si sopti ceva ofiterului secund, Brunn. Luara loc cu totii în cabina capitanului si Rindow povesti în câteva cuvinte ultimele întâmplari. Eliberarea celor patru fete australiene era cunoscuta ofiterului (Vezi brosura 4) si el încredinta pe gazdele sale ca fapta aceasta fusese întâmpinata cu admiratie si recunostinta în toata Anglia.
Apoi Rindow tinuse sa vorbeasca despre misterioasa colonie a printului indian Ghasna, din interiorul insulei. Povesti despre atacul indigenilor, de disparitia capitanului, ceea ce facuse necesara bombardarea satului.
Englezul îsi lua notite, când Rindow aminti ca bastinasii erau bine înarmati cu pusti Mauser si revolvere automate. Despre împuscarea polinezianului de catre George, nu sufla nimic si când termina de vorbit, englezul ramase si el tacut câtva timp, apoi spuse, sovaind:
— Domnii mei, dac-ar fi ca eu singur sa pot lua hotarâri, mi-as urma drumul si as raporta ca n-am dat peste dv. înteleg prea bine râvna dv. de a porni spre rasarit pentru a-l elibera pe viteazul capitan si pe indienii de care mi-ati vorbit. Mi-asi prelua eu însumi sarcina aceasta, dar îmi dau seama ca nu ma voi putea apropia de corabia neagra, fara a pune în primejdie viata prizonierilor. Stii si dumneata domnule Rindow, ca în calitatea mea de ofiter trebuie sa ma supun ordinelor si sa va aduc la Singapore. Dar îti marturisesc sincer ca mi-ar fi foarte placut dac-as putea gasi mijlocul sa va las liberi si în acelasi timp

sa nu-mi calc datoria. Fiecare ceas pierdut primejduieste tot mai mult viata prizonierilor: si capitanul Farrow se bucura de simpatia tuturor ofiterilor englezi.
Telefonul de pe birou zbârnâi usor. Rindow lua receptorul, primi o comunicare, apoi spuse
zâmbind:
— Capitane Builder, bucuria asta v-o pot face. Observatii c-am început sa plutim ? Presupunerile mele au fost, deci întemeiate. Vroiam numai sa câstig timp, caci vazusem venind dinspre Sud un zid de ceata, care a devenit acum atât de gros, încât reflectoarele de pe vasul dv. nu mai pot strabate prin el. Vom face numai un drum scurt, ca sa iesim din bataia tunurilor dv. Apoi va veti putea reîntoarce si nimeni nu va va face imputari pentru faptul ca natura a fost mai puternica decât necesitatea deosebita de a ne faca prizonieri. Mi-a facut o placere deosebita sa va fac cunostinta si regret ca stam fata-n fata ca dusmani.
Builder se întuneca putintel, apoi zâmbi si dânsul si spuse:
— Siret ai fost, n-am ce zice ! Am cazut în cursa ca un prost. Dar e vina mea, caci n-am tinut seama de conditiile atmosferice. Acum ma bucur cu adevarat ca veti avea prilejul sa vizitati insulele Pacificului si va doresc din toata inima sa izbutiti a elibera pe capitan si pe prietenii vostri indieni. Misiunea mea ma duce numai pâna la strâmtoarea Torres, unde voi ajunge într-o jumatate de ceas. Daca

pâna acolo nu va reîntâlnesc, atunci va trebui sa-mi depun mandatul în mâinile autoritatilor australiene, care vor trimite probabil un distrugator pe urmele voastre.
Va multumesc, domnule capitan, spune Rindow.
— Ei, dar ce s-a întâmplat colo sus?
— Domnule capitan, trebuie sa urcam repede pe punte. Marinarii care v-au adus aici ameninta sa traga asupra noastra si prin strigate puternice au indicat distrugatorului locul unde se afla submarinul. Veniti repede, trebuie sa împiedicam cu orice chip fapte nechibzuite!
Urcara la repezeala pe punte si capitanul englez îsi linisti oamenii. Ca ofiter constiincios, ar fi trebuit poate, sa traga consecintele, în cazul când distrugatorul ar fi fost avantajat oarecum fata de submarin. Dar el vazu imediat ca aruncatoarele de torpile ale submarinului aveau o tinta buna, caci reflectoarele distrugatorului nu ajungeau pâna la submarin, în schimb ofereau o tinta minunata, deoarece se vedeau ca doi ochi de foc în plamada cetii.
De pe distrugator patrundeau chemari înabusite. Builder sari repede în barca si striga ramas bun ofiterilor dusmani. În clipa urma o ceata groasa înghitise submarinul, Rindow dadu o comanda în sala masinilor si motoarele începura imediat sa duduie. Cu viteza nebuna pornira spre Nord-est, direct catre strâmtoarea Torres. Ceata înabusea zgomotul motoarelor si în afara de asta,

trebuia sa dureze câtva timp pâna ce capitanul englez sa ajunga pe vasul sau. În timpul acesta departarea dintre cele doua vase va fi destul de mare.
Doctorul Bertram spuse, râzând:
— Rindow, ai lucrat ca un adevarat maestru! Pe legea mea, ma vedeam de pe acum la Singapore, în fata Curtii Martiale. Pe capitanul nostru nu l-am mai fi revazut niciodata, desigur.
— Asa gândeam si eu, spuse Rindow cu seriozitate, si de aceea am pus totul pe o singura carte. Nadajduiesc ca acum vom avea chiar un sprijin cu ajutorul englezilor. E sigur ca Builder va atrage atentia Australienilor asupra corabiei negre.
— Sa speram! raspunse Bertram, cu convingere. De l-am vedea odata liber pe capitanul nostru! Din fericire, Builder a recunoscut ca un atac deschis asupra corabiei, ar primejdui viata prizonierilor. Stie el desigur foarte bine ca numai noi. cu submarinul nostru, avem sansa sa ne apropiem de corabia neagra.
— Si asa vom face chiar ! spuse Rindow, înciudat. Avem împotriva-ne un dusman cum putini sunt. Radiograma sa adresata englezilor, prin bare le anunta ca am bombardat satul e o dovada. Stia, fireste ca asta ne-ar putea vârî într-o situatie grea. As dori numai sa stiu ce are de gând sa faca cu prizonierii.
Bertram coborî glasul, si sopti :
— Rindow, ma tem ca-i lasa pe seama vânatorilor de capete, care pun mare pret pe capatânile de albi... Dar tacere, vine George.

III
TAINA HARTII

TÂNARUL URCA scara foarte agitat si spuse dintr-o suflare:
— Domnii mei, puteti veni nitel în cabina tatei? Am gasit cheia scrierii secrete.
— Cum, George, ai izbutit într-adevar? întreba doctorul Bertram. surprins. Felicitarile mele!
— Salbatecul pe care l-am împuscat mi-a dat cuvântul care formeaza cheia scrierii secrete.
Coborî îndarat scara din turn, urmat de Bertram si primul ofiter Rindow.
Pe masa de lucru a capitanului se aflau harta si cele doua hârtii pe care le luase tânarul de la salbateci. Pe un carnet George scrisese solutiile celor doua scrieri secrete dar înainte de a le citi, spuse :
— În fata tatei deja mi-am exprimat parerea ca un anumit cuvânt trebuia sa dea rânduirea literelor izolate, si din desenele care se aflau atât pe harta cât si pe cele doua bilete, banuiam ca acest cuvânt ar putea fi numele unei insule care prezinta un golf cu cei trei palmieri ciudati. Ar fi trebuit, deci, sa cautam toate grupele de insule, pâna vom fi descoperit, întâmplator, un astfel de golf: dar atunci ar fi fost prea târziu pentru prizonieri. Caci viata lor e în mare primejdie, deoarece, capitanul corabiei negre îi duce plocon vânatorilor de capete. Salbaticul care a încercat sa ma gâtuie si pe care l-am împuscat, a

raspuns numai prin "Mal" la întrebarea d-tale, doctore. M-am apucat sa observ pe harta noastra cea noua numele tuturor insulelor din Oceanul Pacific si mi-a atras atentia Mallicolo, în grupa de insule a Noilor Hebride. Am încercat sa descopar ceva cu acest cuvânt, dar nu era cel potrivit. Pe urma am dat de Malaita, în grupul insulelor Salomon. Si cu numele acesta aveam cuvântul care descifreaza scrierea secreta. Si într-adevar, Malaita se afla la Nord de Guadalcanar, si de pe aceasta insula a plecat vaporul pe care l-a scufundat tata în timpul razboiului si în a carui cabina de comanda a gasit harta aceea veche. Pe harta se afla numai o notita scrisa de capitanul francez, dar ea ascunde o taina grozava. Cuprinde urmatoarele:
"Gaston Roule si sotia sa vor fi..."
Zbârnâitul telefonului întrerupse lectura tânarului. Rindow puse repede mâna pe receptor, dar scoase o exclamatie de surpriza când lua cunostinta de comunicare. Apoi spuse iritat:
— Repede pe bord ! Ceata a fost împrastiata de vânt. Distrugatorul englez se afla la vreun kilometru îndaratul nostru, dar a prins în raza reflectoarelor sale corabia neagra. Trebuie sa pornim îndata într-acolo caci acum prizonierii sunt în mare primejdie.
George scoase o exclamatie de spaima. Era de temut ca nu cumva capitanul acestui vas misterios sa arunce pur si simplu peste bord pe prizonierii sai, pentru a putea întâmpina cu toata

linistea o eventuala perchezitionare a corabiei sale.
Tânarul urca în fuga scara de fier a turnului Rindow venea dupa el, iar doctorul cu ceilalti doi tovarasi ceva mai în spate.
Corabia neagra se afla cam la patru sute metri de submarin. Conurile de lumina ale reflectoarelor distrugatorului o prinsesera în raza lor.
Si acum porni o ghiulea de pe vasul de razboi englez. Aceasta cazu în apa aproape de tot de corabie.
Rindow dadu o porunca scurta timonierului Plundow, apoi submarinul facu un viraj ascutit si se îndrepta spre vasul misterios.
— Du-te jos, doctore! îi striga Rindow lui Bertram, care îsi scosese numai capul peste marginea turnului. Brunn, du-te si d-ta jos caci e foarte probabil ca va trebui sa ne lasam la fund, pentru a putea sa ne apropiem neobservati de corabie Plundow, trebuie sa mergem în asa fel încât corabia sa vie între noi si distrugator si atunci nu vom fi luminati de reflectoare. Ah! încearca sa fuga!
Vasul misterios nu reactionase deloc la bombardamentul distrugatorului. Facu un viraj brusc si observatorii de pe turnul submarinului vazura lamurit ca valuri spumegânde se înaltau în urma sa.
Îsi cauta salvarea prin fuga, — ceea ce însemna ca, pentru moment, nu exista nici o primejdie pentru prizonieri. Pe de alta parte, capitanul englez stia ca printr-un adevarat bombardament va primejdui viata prizonierilor.

Cu ajutorul compresoarelor pe care genialul inginer Hagen le adaptase la motoarele Diesel submarinul atinse o viteza care n-ar fi putut fi întrecuta de cel mai rapid vapor din lume Dar spre nespusa lui uimire, Rindow fu nevoit sa-si dea seama ca vasul misterios îl întrecea. Aceasta era însa o dovada ca facea afaceri necurate, caci pentru calatorii normale n-ar fi avut nevoie de o asemenea viteza fantastica.

Rindow chema repede în turn pe batrânul Jan Brike, tunarul.

— Jan, trebuie sa oprim corabia în loc, spuse el. Ai fi in stare sa distrugi, cu o ghiulea, elicea, când ne vom fi apropiat de ea ?

— Asta o pot face si de-aici, raspunse batrânul. Dar tot e mai bine sa ne apropiem, caci atunci nu-l mai poate zvârli peste bord, pe bunul nostru capitan. Dar lasa ca aranjez eu treaba!

Linistit, batrânul se catara peste marginea turnului si se îndrepta spre tunul de la prora. Asadar, corabia neagra nu mai putea dispare acum, în nici un caz; singurul pericol care mai exista, era ca misteriosului capitan sa-i dea în gând sa-si arunce, vasul cu totul în aer, când se va vedea pierdut.

George parea sa ghiceasca gândul primului ofiter, caci spuse:

— Domnule Rindow, ma tem ca prizonierii sunt pierduti chiar daca am izbuti sa oprim în loc corabia. Mai bine mi-ar parea daca ar dispare din fata noastra si a distrugatorului. Stiu doar acum unde-l putem regasi.

Rindow mormai o înjuratura printre dinti, îi era peste mâna, fireste sa lase prada din gheare, dar pe de alta parte, temerile lui George erau si ale sale.
Pentru a treia oara porni o grenada de pe distrugatorul englez, si se afunda în apa în imediata apropiere a corabiei. Era vadit lucru ca Builder cauta sa crute vasul dusman.
Submarinul se apropiase pâna la doua sute metri de corabie, Jan Brike îi striga lui Rindow:
— Sa trag acum, domnule Rindow? Suntem destul de aproape pentru a putea împiedica orice act de violenta împotriva capitanului nostru.
— Si daca ticalosul îsi va arunca vasul în aer? întreba Rindow.
Tunarul trase-o înjuratura... marinareasca apoi spuse:
— Domnule Rindow, îmi voi împacheta la loc tunul meu scump. Trebuie sa-i lasam sa dispara apoi sa-l urmarim si vom izbuti sa-l eliberam pe capitan de abia când va fi adus pe uscat.
— Ah ! uite ca natura a hotarât ea însasi, spuse Rindow, cu satisfactie. Acum, cel putin, nu-mi pot face imputari ca m-am lasat pe tânjala. Plundow, vireaza repede, directia Nord-est! Repede, caci te pomenesti ca ne acosteaza corabia pe noi!
Vântul îsi schimbase directia si peretele gros de ceata pe care-l gonise spre Sud pâna de curând, se târa acum înainte.
Reflectoarele distrugatorului aparura deodata iarasi ca niste puncte mici, corabia neagra disparu si în clipa

urmatoare fu si submarinul învaluit în patura laptoasa.
Rindow ordona sa se opreasca imediat compresoarele. Acum se auzi în apropiere un duduit de motor si peste câteva minute o umbra trecu ca vântul pe dinaintea submarinului. Era misteriosul vas, cu prizonierii la bord.
Zgomotul produs de masina corabiei negre devenea din ce în ce mai slab si cei din turn hotarâra sa coboare în interiorul vasului.
Doctorul Bertram astepta în cabina. Îl întreba pe Rindow cum a decurs aventura cu vasul misterios si aproba în totul vederile celor doi tovarasi ai sai cu privire la întorsatura pe care o luasera lucrurile.
— Si acum, draga George — se adresa el apoi tânarului — sa-ti vedem întelepciunea! Ai fost întrerupt pe când citeam despre un anume Roule si nevasta-sa.
George lua biletul pe care îsi notase solutiile scrierii secrete si spuse :
— Inscriptia de pe harta glasuieste: "Gaston Roule si sotia sa sunt tinuti prizonieri de capetenia Bati. Acolo sunt în siguranta împreuna cu fetita lor Jeanette. Milioanele ne apartin. Henry o va tine pe capetenie necontenit în dispozitie buna: acum e razboi si sunt multe capete omenesti de care nu se sinchiseste nimeni. Cheia este numele golfului".
— Fierar a dracului, asta e ceva! exclama Bertram dupa ce tânarul sfârsi de citit. Rindow, acest Henry n-are sa fie capitanul corabiei negre, care trebuie sa-i

procure mereu capete proaspete capeteniei Bati.
— Asta reiese si din cele doua bilete pe care le-am luat de la salbateci, zice George. Primul, gasit la individul împuscat în jungla, glasuieste:
„Henry, Roule vroia sa dispara. Bati l-a ucis, de asemenea si pe nevasta-sa. Vino repede aici si adu marfa noua! Bati e furios pe Jeanette".
— George, trebuie sa expunem echipajului toata chestiunea, fu de parere doctorul Bertram. În felul acesta îi vom câstiga de partea noastra si la caz de nevoie vom scoate chiar si pe dracul din iad cu ajutorul lor.
— Chiar asa vom face, raspunse tânarul. Dar acum ascultati care-i continutul celuilalt bilet, pe care salbatecul l-a pierdut în cabina asta. Într-unsul gasim si numele omului care se tine pe lânga capetenia Bati. Iata ce scrie :
„Henry, mai dau înca si biletul acesta lui Boro. Pericolul creste. Bati are de gând s-o ucida pe Jeanette la prima sarbatoare, si noi mai avem nevoie de dânsa, în cazul când semnatura ei va fi necesara. Vino repede, Henry, si adu cu tine câtiva porci lungi. Nici eu nu prea ma mai simt sigur. Bati a început sa devie neplacut.
Raul”.
— Aceste e continutul ultimului bilet, pe care Boro — ucis de mine — trebuia sa-l prezinte capitanului corabiei negre. Prizonierii sunt prada capeteniei Bati. Poate ca ne va fi posibil sa tinem acelasi drum cu corabia neagra caci nu este exclus ca insula pe care traieste Bati sa

fie în alta parte, si Malaita sa fi fost aleasa numai ca cheie pentru descifrarea scrierii secrete.
Corabia are viteza mare, e drept — spuse Rindow — dar submarinul nostru e si mai rapid. Si ticalosii acestia — racni el deodata, furios — s-au întovarasit într-adevar cu vânatorii de capete. Si acesti vânatori de capete mai sunt si canibali.
— Canibali ? întreba George, îngrozit. De unde stii asta, domnule Rindow?
— Are dreptate — interveni doctorul Bertram -— trebuie sa fie vorba de canibali. Asta o dovedeste expresia „porci lungi", folosita de Raul ala. Este denumirea pe care o dau oamenilor, insulari mâncatori de oameni din insulele Oceanului Pacific. Nu va fi deloc usor sa-i eliberam pe prizonieri, din moment ce vor fi pe insula si în puterea capeteniei.
— Domnule doctor — spuse George, cu ochii scânteietori — cred, totusi ca echipajul submarinului nostru îl va scoate de acolo pe tata, chiar de s-ar afla în puterea a zece capetenii.
— Da, da asa cred si eu, raspunse Bertram numai ca n-ar trebui sa ne închipuim sarcina prea usoara. Dar am o ideea buna. Capeteniile de triburi ale fiecarei insule traiesc în vesnica dusmanie de moarte între ele. în consecinta, ar fi bine, poate, daca ne-am putea asigura sprijinul vreunei capetenii, împotriva lui Bati. Fireste, un asemenea ajutor, este întotdeauna foarte primejdios, caci s-ar putea usor întoarce împotriva noastra. Capetele albe au curs foarte ridicat la vânatorii de capete. Da,

da, draga George, vad ca te îngrozesti. Pentru insularii aceia, cel mai frumos trofeu este o capatâna omeneasca, afumata la un foc bun... Atât si nimic mai mult !
— Domnule Rindow, când vom ajunge la insula Malaita? întreba George, nerabdator.
— Pe cât va fi posibil vom merge cu viteza maxima, raspunse primul ofiter. În cazul acesta poimâine dupa amiaza vom putea fi pe insula. Poimâine în cursul zilei va trebui sa încercam a tine sub ochi corabia neagra, ca sa nu pierdem vremea cautând-o. Ah. Brunn are o veste noua!
Rindow dadu multumit din cap când atârna receptorul.
— Ceata a fost alungata tot mai departe de vânt, spuse el. Distrugatorul englez e la vreo doi kilometri în spatele nostru. Noaptea e luminoasa si putem merge cu toata viteza. Ne vom tine aproape de corabia neagra, chiar daca pentru moment n-o vedem. Sa n-ai grija. George, vom face noi tot ce e cu putinta, sa-i eliberam pe tata si pe prietenii indieni.

IV
ÎN PREAJMA MORTII

GEORGE se trezi târziu în ziua urmatoare. Submarinul trecuse strâmtoarea Torres si când tânarul intra în turn, Rindow arata cu mâna în zare si spuse:
— Vezi punctele alea de colo, George? Sunt insulele arhipelagului Louisiada. Poate ca ajungem la Malaita în timpul

noptii caci am mers bine... Ah! uite ca vine doctorul. Ei, dar de ce faci o mutra atât de serioasa, doctore? Ce s-a întâmplat?
— Rindow, moartea a fost în spatele nostru spuse Bertram, cu voce înceata. Tocmai mi-a comunicat bucatarul Gerlach ca vroia sa înceapa tancul al doilea cu apa de baut. Dupa cum stii l-am umplut — ca si primul — înainte de a ne fi îndreptat spre insula printului Ghasna. Din fericire Gerlach e un om foarte prevazator. I s-a parut suspect faptul ca din apa iesea un miros ciudat si aceasta a fost un motiv îndestulator sa ma încunostinteze. La început, nu m-am gândit la nimic rau, crezând doar ca mirosul venea de la niste plante, care crescusera în jurul izvorului din care am luat apa. Apoi, însa mi-am adus aminte de ticalosul acela de Boro, care a încercat sa-l gâtuie pe George al nostru, si atunci am examinat cu atentiune apa aceasta. Si va pot spune ca ne-am fi dus pe copca cu totii, daca am fi consumat din apa aceasta. A fost otravita cu plantele acestea, pe care le-a aruncat într-unsa, desigur, Boro. E un soi de cucuta, care creste pe insulele acestea.
— Dumnezeule ! exclama Rindow — ce de patanii ne este dat sa întâmpinam în calatoria asta! Slava Domnului ca Gerlach e atât de prevazator din fire. La o astfel de nemernicie nu m-as fi asteptat, pentru nimic în lume. Dar, în sfârsit, doctore, primejdia a trecut, din fericire. Oamenii sa goleasca tancul si sa-l curete bine. Si acum va trebui sa oprim la prima

insula si sa luam apa proaspata. Asta ne va întârzia, ceea ce e rau. Dar vom merge o bucata, punând în functiune compresoarele si ne vom scoate pârleala.
Lipsa apei de baut, nu întârzie sa se simta caci sederea în interiorul submarinului, unde aerul era înabusitor, producea sete si Gerlach se vazu nevoit sa jertfeasca o cantitate din pretioasa de apa minerala, care nu se putea înlocui atât de usor.
În cursul dupa-amiezii se apropiara de insulele arhipelagului Louisiada. Rindow alese o insula micuta, dar acoperita de vegetatie bogata.
Submarinul se apropie de insula. Ca la mai toate insulele de corali, si aceasta avea un golf, în care apa chiar putea sa se apropie mult de tot. Echipajul — cu exceptia a doi marinari, care fura lasati de paza pe bord — lua cu sine galetile de pânza. Daca gaseau în apropierea golfului un izvor curat, umplerea tancului putea fi efectuata în doua ceasuri.
Fiecare marinar avea la brâu doua pistoale si un cutit mare. Câtiva tintasi buni, printre care George si Petre, purtau carabine.
În stânga tarmului era o îngramadire de pietre mari si plate, pe care vreun capriciu al naturii le aruncase acolo, probabil Doctorul Bertram îsi trada imediat interesul pentru ele si voi sa se apropie ca sa le cerceteze, dar Rindow îi spuse, râzând:
— Doctore, acum e mai important caratul apei, decât pietrele de colo. Vei avea

destul timp sa le examinezi, înainte de a pleca de aici. Trebuie sa vii cu noi si sa ne ajuti sa gasim un izvor, caci d-ta stii mai bine ca oricare altul ce plante cresc prin apropierea apei. În felul acesta putem economisi timpul.
— Ei da, ai dreptate ! raspunse doctorul. Desi, as fi vrut sa privesc de aproape pietrele astea ciudate. Stai! exclama el deodata, încetisor. Rindow, d-ta singur spuneai sa fiu cu bagare de seama la cel mai mic indiciu suspect. Ei bine, sunt aproape sigur ca una din pietre s-a miscat. Sa fie oare broaste testoase a caror carapace au o înfatisare atât de ciudata ?
— Cum ai spus, s-a miscat o piatra? întreba Rindow. surprins. Doctore, cred ca ti s-a parut si aici broaste testoase nu pot fi, caci prea sunt neregulate pietrele. Poate ca vreo reptila s-a miscat si d-ta ai avut impresia ca era piatra. Astfel de iluzii optice sunt foarte posibile.
— Hm! nu prea cred sa fi fost iluzie optica. Spune Bertram. Am vazut lamurit cum se misca piatra aia din fata. Ah! Rindow, ai vazut acum? Bolovanul din dreapta, la marginea tufisului, s-a miscat si el.
— Scoateti pistoalele! porunci primul ofiter, iarta-ma doctore, ca m-am îndoit în primul moment de observatia d-tale. Camarazi, e ceva necurat aici, sa nu fie la mijloc vreo noua dracovenie de-a insularilor.
Vru sa se îndrepte spre bolovani, dar Petre striga repede :

— Domnule Rindow, ia seama! Tocmai am vazut miscându-se doua pietre colo la stânga. Ramâi pe loc, putem vedea si de aici ce se ascunde îndaratul lor.
Petre îsi scoase carabina de pe umar. Toti priveau cu încordare la pietrele care se aflau la vreo douazeci de metri departare. În urma împuscaturii lui Petre, trebuia sa se arate daca se ascunde vreo viclenie omeneasca sub bolovanii miscatori.
Glontele porni, si toti vazura lamurit cum izbi pamântul în imediata apropiere a marginii din fata a primului bolovan. Un nouras de nisip se ridica — apoi se petrecu ceva neasteptat.
Piatra zbura în sus. Experimentatii nostri aventurieri îsi dadura seama îndata ca nu era piatra, ci un acoperamânt usor din lemn sau piele, în asa fel vopsit, încât îti lasa impresia ca ar fi o piatra alba.
O faptura înalta, neagra, sari în sus, se rasuci de câteva ori, tinându-si mâinile la fata, apoi se prabusi greoi la pamânt.
— Atentie la celelalte pietre! striga Rindow. În aceeasi clipa toate „pietrele" sarira în sus si cu racnete salbatice o trupa de vreo cincizeci de negri, goi-pusca, se napusti spre micul grup de expeditionari.
— Foc! comanda Rindow.
Atâta asteptau doar oamenii. Pistoalele si carabinele se ridicara si dupa câteva clipe rasuna prima salva.
Vreo douazeci de salbateci se prabusira în tarina, zvârcolindu-se. Ceilalti, însa o zbughira în desis. Ar fi fost treaba usoara pentru marinarii nostri sa-i curete pe toti, dar Rindow fu de parere ca se

varsase pâna acum destul sânge omenesc.
— Ei, dragii mei, cred ca ne putem muta ghidul de a lua apa de aici, spuse dânsul dupa ce ultimul dusman disparuse în tufis. Trebuie sa cautam, o insula mai putin primejdioasa ca asta.
— Domnule Rindow — fu de parere batrânul tunar — eu cred ca nebunii aia s-au ascuns atât de adânc în tufis, încât nu mai avem de ce ne teme. Dar as putea sa trimit vreo doua granate spre interior, ca sa-i fugarim si mai mult.
Rindow nu stia ce sa faca pentru moment. Doctorul Bertram îl scoase însa din încurcatura, si asta fara sa vrea.
Condus de instinctul sau de cercetator el pornise spre tarm, unde se aflau ciudatele „pietre", si începu sa le examineze. Nu se îngrijea de loc ca pentru scopul acesta trebuia sa treaca printre salbaticii împuscati de marinari. Nu se gândea la nici o primejdie si apoi ce puteau sa-i faca mortii îngramaditi acolo?
Dar se întâmpla altfel. Fu smuls cu brutalitate din contemplarea ciudatelor „pietre", prin aparitia, în spatele sau, a trei sau patru fapturi omenesti; înainte sa-si poata da seama despre ce este vorba, fu apucat de brate vânjoase si târât în graba spre tufis.
— Ia seama, doctore! racni Petre care observa cel dintâi atacul acesta neprevazut.
Ridica arma, nu cuteza însa sa traga, caci glontul l-ar fi putut nimeri pe Bertram. Ceilalti marinari dusera si ei

armele la ochi, dar îsi dadura si ei seama ca ar fi primejdios sa traga.
— Înainte, dupa ei! racni primul ofiter.
Petre fu cel dintâi care se repezi în tufis. În urma lui veneau marinarii.
Daca salbaticii l-ar fi târât în tufis pe bietul doctor, salvarea lui ar fi fost aproape imposibila. Se aflau înca Ia departare de câtiva metri de peretele de verdeata. Vor izbuti oare sa patrunda înauntru?
— Doctore, împotriveste-te din rasputeri! racni Petre.
De-abia acum paru Bertram sa se fi trezit din spaima sa. El urma imediat sfatul lui Petre: îsi înfipse picioarele în nisip si prin miscari violente încerca sa-i îndeparteze pe salbatici.
Cu prilejul acesta observa ca dusmanii lui erau raniti. Si asta îi dadu noi sperante.
Izbuti, într-adevar, sa îndeparteze pe unul din salbatici. Individul se clatina câtiva pasi pe picioare, dinspre tarm trosni imediat o împuscatura si glontul tras de Jan Brike nimeri în plin.
Doctorul Bertram se bucura, crezând ca va izbuti sa se elibereze si de ceilalti, dar salbaticii pareau sa fie numai usor raniti. Fu înhatat îndata clin nou si îl trasera înainte cu înversunare extraordinara.
Petre ramase locului. Datorita împotrivirii de scurta durata a doctorului, izbutise sa se apropie, ridica iar carabina, glontul porni si un al doilea salbatic cazu gramada in tarina. În aceeasi clipa, cei doi salbatici ramasi în viata îl trasera cu putere pe prizonier în tufis.

Petre se napusti dupa ei. George era pe urmele lui. Marinarii care pornisera odata eu dânsii, erau Ia doi pasi.
Acum, însa, tufisul se însufleti. Fapturi tuciurii îsi facura aparitia, sulite si cutite scânteiara în aer, — si doctorul parea pierdut.
Se auzi o comanda a primului ofiter. O slava bubui, din frunzisul des raspunsera strigate, câtiva indivizi se prabusira, iar ceilalti se facura nevazuti tot atât de repede cum aparusera.
În fata lui Petre, a lui George si a marinarilor nu mai ramase nici un tuciuriu.
Petre si George îsi aruncara imediat carabinele pe umeri si smulsera pistoalele de la brâu. În tufis nu se puteau folosi de arme cu tragere lunga.
Salbaticii ridicara amenintator sulitele sa le azvârle, dar în aceeasi clipa trosnira pistoalele. Efectul fu fulgerator. Raniti de moarte, si urlând înfiorator, ei o luara la fuga îndarat în tufisurilor.
Petre se napusti în luminisul în care disparusera cei doi salbatici cu doctorul. Cu iuteala fulgerului ridica pistolul si un urias care statuse la pânda, cu cutitul în mâna, cazu la pamânt.
George îl urma de aproape pe credinciosul sau servitor.
O împuscatura de revolver rasuna în imediata lui apropiere. Cotind pe lânga o tufa, îl vazu pe Petre înaintea sa. Un luminis se ivi si de-a lungul lui era târât doctorul Bertram de cei doi salbatici, care îl atacasera. Se aflau la cincisprezece pasi numai de Petre, care trase foarte

linistit. George vazu cum salbaticul din dreapta, se clatina. Acum vajnicul Petre trase si în ultimul sau inamic. Doctorul era liber, caci împuscatura nu-si gresise tinta.
Cu pasi gigantici, doctorul porni înapoi de-a lungul luminisului.
— Ei, draga doctore, pasiunea dumitale pentru cercetari stiintifice era cât p-aci sa te coste capul! îi spuse George, râzând. S-o pornim repede îndarat, caci salbaticii vor cauta desigur, sa razbune moartea atâtor tovarasi de-ai lor. Ia-o înainte, doctore, noi vom asigura retragerea din spate.
George ar fi vrut într-adevar sa ramâie cel din urma, dar batrânul Petre îl împinse înainte pe cararuia îngusta. Si înainte ca uriasul sa porneasca si el la drum, îsi mai întoarse odata capul, vazu la o mica departare faptura unui tuciuriu si trase un glont într-acolo.
Dar rezultatul împuscaturii nu fu cel asteptat. Salbatecul pe care-l nimerise, scoase un tipat rasunator. Era un tipat de durere, dar si de furie, caruia îi urma un al doilea.
Si atunci tâsnira din tufisuri, salbatici si, cu pasi gigantici, pornira de-a lungul cararuii. Petre descarca repede toate gloantele din încarcator, dar spre spaima lui vazu ca insularii nu se mai dadeau înapoi acum. Batrânul îsi spuse ca-l ranise probabil pe conducatorul tribului, care si trimisese acum oamenii sa-i urmareasca cu înversunare.
Porni în fuga dupa tovarasii sai, îsi încarca revolverul si striga celor din fata

lui :
— Repede, repede, înainte, sunt în spatele nostru !
Ceilalti îi urmara sfatul si eu toata iuteala sa de picior, Petre nu-i mai putu ajunge. Îi revazu de-abia când ajunsera pe tarm, alaturi de camarazii lor, care stateau cu armele gata de tras. Uriasul striga din nou:
— Vin, luati-o înainte, repede !
Apoi îsi încorda toate puterile si peste câteva clipe se afla si dânsul în mijlocul celorlalti. Rindow stia ca putea avea încredere deplina in toate privintele în credinciosul lor Petre, de aceea porunci cu energie :
— Înapoi pe vas! Repede, eu vin la urma!
Oamenii facura stânga împrejur si alergara spre submarin. Atunci se porni din tufisuri o grindina de pietre, care suierara prin aer.
Câtiva oameni fura nimeriti, de asemenea Rindow si doctorul Bertram care fura atinsi la cap.
— Foc! racni Rindow, apoi fu gata sa se prabuseasca.
Dar Petre îl apuca de spate si-l retinu. Uriasul îsi goli repede încarcatorul pistolului spre tufis, apoi îl trase pe ofiter spre submarin. Cu o mâna îl tinea pe acesta, iar cu cealalta îl sprijinea pe doctor, care si dânsul ameninta sa se poticneasca.
Marinarii trageau acum salve regulate înspre desis. Brunn, ofiterul secund, preluase imediat comanda.
Unul dupa altul marinarii urcara pe punte, se asezara în linie de bataie si

tinura sub foc continuu tufisul. În felul acesta preîntâmpinara un al doilea atac al insularilor.
— Domnule Brunn, sa fac ceva curatenie? întreba Jan Brike. Poate ca tot vom putea aduce apa dupa aceea?
— Nu, caci nu stim câta populatie are insula. E posibil ca cei de pâna acum sa fi fost numai o avangarda. Înainte, baieti, la masini! Plundow, la cârma! Trageti înainte, par sa fi primit întariri !
De abia sfârsi Brunn vorba, si tarmul fu acoperit literalmente de salbatici. Motoarele submarinului începusera si duduie, vasul se pusese în miscare, dar o ploaie de pietre se porni deasupra puntii si câtiva marinari fura loviti.
Trasera acum ultimele gloante, apoi fura nevoiti sa faca o mica pauza pentru a-si încarca armele; cu toate ca tuciurii aveau pierderi simtitoare, ei nu se retrageau, ci veneau tot mai aproape de tarmul golfului.
Ridicara bratele si pietrele albe faceau un contrast izbitor în mâinile lor negre. Situatia era nespus de primejdioasa, caci submarinul nu se putuse îndeparta prea repede. Atunci, Brunn dadu comanda:
— Brike, foc!
Când norul de fum si nisip raspândit de granata se risipi, salbaticii erau departe, fugind spre tufisul ocrotitor.
În pâlnia facuta în pamânt de bomba care explodase, zaceau îngramadite trupuri sfarâmate.
— Baieti, înauntru repede ! comanda Brunn. Trebuie sa ne asteptam la vizita vreunui vas australian, atras de bubuitul

tunului. Repede jos, si fiti gata sa ne afundam.
Desi multi marinari erau raniti, comanda fu totusi îndeplinita cu precizie si toti coborâra la iuteala scarita dreapta de fier care ducea în interiorul submarinului.
Petre îl duse pe Rindow si pe doctor la loc sigur, pe când pe punte urma înca lupta cu insularii. Uriasul veni acum în turn si-i comunica lui Brunn :
— Domnului doctor îi merge mai bine. L-a examinat pe domnul Rindow si a spus ca va trebui sa stea în pat pâna mâine.
— Bine, Petre, în cazul acesta va trebui sa iau eu comanda pâna mâine. Sunt de parere sa ne îndreptam spre prima insula mai mare si sa luam apa de acolo. Uite, am iesit în sfârsit cu bine din golf. Dar... iata si mult-asteptatul vas de razboi australian rapid. Fiti gata pentru afundare!
Torpilorul — pe care încercatul marinar îl cunoscuse dupa coloana de fum ce se-nalta spre cer — se vedea doar ca un punctulet.
— Aha! acum a intrat in golf, zise Brunn. Cercetarile vor tine câtva timp si peste putin vom putea iesi iar la suprafata. Pacat numai nu vom putea acosta undeva, sa luam apa. În sfârsit, sa mai asteptam, poate tot avem noroc!

V
CERCETARI ANEVOIOASE

SUBMARINUL MAI CALATORI sub apa înca un ceas, apoi Brunn dadu comanda de iesire la suprafata, dupa ce se

încredinta bine ca torpilorul disparuse cu desavârsire.
Noaptea se apropia si nu mai era necesara atâta atentie. Afara de asta era si timpul sa ajunga într-un loc de unde sa se poata aproviziona cu apa proaspata. Propunerea fu facuta de Petre si Brunn o aproba. Tancurile trebuiau umplute, fie ce-o fi.
Înainte de a se lasa întunericul, uriasul descoperi spre Sud o insulita, unde acostara. Avea înfatisarea la fel cu aceea unde avusesera de întâmpinat aventura cu salbaticii, dar descoperisera curând o strâmtoare în desis, care parea sa duca adânc în interiorul insulei.
— Ura, domnule Brunn striga Petre, dupa cât se pare, acolo curge o apa, care izvoraste din interior. Admirabil, vom putea lua apa chiar pe întuneric, fara sa fim nevoiti a parasi vasul.
— Da, daca am putea patrunde atât de adânc, pâna când apa va fi complet limpede si neamestecata cu apa marii, atunci ar fi într-adevar admirabil, spuse Brunn. În sfârsit, vom vedea.
Dupa socoteala lui Brunn, mai erau înca zece minute pâna sa se lase noaptea. Dar trebuia sa intre în fluviu la lumina zilei, caci pe întuneric ar fi prea primejdios. Gura fluviului era larga si observând apa de culoare închisa, ofiterul secund îsi dadu seama spre nespusa-i multumire, ca era si destul de adânca.
Submarinul înainta încet în interior. Cei din turn îsi scoasera pistoalele si privira cu încordare de ambele parti ale tufisului.

Fluviul facea acum o cotitura. Apa era înca de ajuns de adânca, dar Brunn lasa masinile sa mearga încet, pentru ca sa fie posibila în orice clipa o frânare brusca. Si asa se si întâmpla, când trecura în cele din urma de cotitura.
Submarinul se opri lânga un bloc urias de stânci, care se ridica în mijlocul albiei fluviului. Era destul loc de trecere de ambele parti, dar Brunn nu vroia sa fie prea cutezator.
— Atentie ! spuse Petre.
Uriasul descoperi o lotca, afundata în apa pe partea dreapta a uriasei stânci.
Brunn, care încercase apa si o gasise buna, vroia sa înceapa cu pomparea. Dar situatia se schimbase dintr-o data. Lotca nu era singura; doi tineri îndragostiti se aflau undeva pe stânca.
Fara sa astepte vreo comanda. Petre iesi pe puntea submarinului. Prora era numai la doi metri de stânci, asa ca nu era prea greu de sarit pe ea. George îl urma.
Uriasul se urca pe parapet si dintr-o saritura fu în vârful stâncii. George chibzuia cum sa se faca înteles de bastinasii acestia, dar Petre rezolva problema fara multa bataie de cap.
Sari jos si în clipa urmatoare fu lânga cei doi tineri care ramasera încremeniti. Uriasul întinse pistolul spre ei si spuse în limba engleza :
— Stati linistiti ca nu vi se va întâmpla nimic!
Ca sa se faca înteles mai bine duse un deget la gura si agita arma în mâna. Spre

netarmurita lui uimire, tânarul tuciuriu bâlbâi într-o englezeasca stricata:
— Ce vreti ? Ce-am facut noi ?
— Repede în lotca! ordona Petre. Vâsliti spre vas! Tovarasul meu va împusca daca încercati sa fugiti!
Arata cu mâna în sus si tânara pereche zari un alb cu arma îndreptata spre ei. Ascultatori se urcara in lotca si vâslira spre submarin.
Cei doi tineri fura întâmpinati cu entuziasm si doctorul Bertram începu sa-l chestioneze pe barbat în limba materna. Petre si George se întoarsera într-aceasta pe punte, tocmai când se întunecase de-a binelea. Dar asta nu-i împiedica de la lucru.
Dupa doua ceasuri tancurile erau umplute cu apa dulce, tot timpul aproape, doctorul statuse de vorba cu tânara pereche. Când totul fu gata de plecare — rasarise si luna, scaldând totul în lumina — îsi lua ramas bun de la cei doi amorezi, care o luara în graba spre tarm.
Submarinul porni încetisor de-a îndaratelea ca sa iasa din fluviu. Doctorul Bertram spuse lui George si lui Brunn :
— Am aflat lucruri foarte interesante. În râul acesta vine adesea corabia neagra sa ia apa. Putinii locuitori ai insulei — care s-au refugiat încoace de pe una din marile insule vecine, — nu s-au aratat niciodata, pentru ca nu vroia sa atraga atentia nici unui om asupra lor. Lucrul cel mai însemnat, este ca misterioasa corabie, a fost pe aici cu câteva ceasuri

înaintea noastra. Tânarul care în patria lui a venit adesea în contact cu marinari si a învatat de la ei putin englezeste, cunoaste bine pe capitanul ei. Îl descrie ca un barbat înalt, cu paru rosu si barba. Si astazi a auzit de pe tarm numele Malaita, rostit în nenumarate rânduri. Asadar, se potriveste cu ceea ce stim noi: acolo îl vom si elibera pe capitanul nostru.

— Fireste! striga George. Se apropie deznodamântul si nu trebuie sa pierdem nici o clipa. Oh, poate ca mâine seara îl vom avea pe tata... si pe Sanja printre noi.

— Si pe Sanja ! repeta doctorul Bertram, zâmbind. De dragul ei e doar toata expeditia asta! Asa, draga George, acum vom îmbuca ceva si apoi... în hamac! Mâine vom avea o zi grea, daca ajungem corabia neagra.

Cu o foame de lup, George înfuleca mâncarea pregatita, se duse apoi în cabina si se întinse în hamac.

Dormi linistit pâna dimineata si când Petre veni sa-l trezeasca, se simtea bine dispus si plin de forte noi.

Tânarul îsi facu repede toaleta si lua dejunul adus de Petre. Apoi se duse în turn. Rindow si Brunn venira de pe punte, urmati de Plundow.

Ofiterii salutara pe tânar, apoi Rindow zise :

— George, multumeste-i lui Brunn. A mers atât de repede în timpul noptii încât acum avem în ochi corabia neagra. Trebuie sa ne lasam la fund, ca sa nu-i dam de banuit.

Ordinele fura date si minunatul submarin aluneca repede în adâncime.
— Se vede Malaita! anunta Brunn, care privise prin periscop. Ah! corabia a pornit-o spre Sud. Are de gând, probabil, sa înconjoare insula. E sigur ca prietenii capitanului locuiesc în partea de rasarit. Dar pentru noi e tot una, ne-am putea ridica acum la suprafata. Ce parere ai Rindow?
— Un moment! (Se duce la periscop si privi si el). Apoi spuse: Da, ai dreptate. Corabia a si ajuns în coltul de Sud si trebuie sa dispara din moment în moment. Si atunci vom putea sa câstigam avansul pe care-l are asupra noastra.
Dupa vreo jumatate de ceas, submarinul atinse coasta de Sud a insulei si facu ocolul ei. Rindow tinea vasul la o distanta cam de doua sute de metri de tarm, caci nu vroia sa se expuna a se trezi pe negândite cu vreun bombardament din partea corabiei negre.
O înfrigurare generala cuprinse întreg echipajul submarinului. Marinarii erau pregatiti pentru debarcare, aveau pusti si revolvere apoi desagi cu merinde si pâine. Era foarte posibil ca sederea pe insula sa se prelungeasca si sa fie nevoie de un atac asupra satului vânatorilor de tapete.
Rindow, care privea prin periscop, scoase deodata o exclamatie. Apoi dadu lui Rindow comanda sa întoarca.
— Corabia sta într-un golf îngust si adânc, spuse el. Prizonierii sunt dusi pe uscat, — i-am vazut pe capitanul nostru si pe printul Ghasna. Trebuie sa acostam

în golfuletul pe lânga care tocmai am trecut. Asa vom putea sa ne alaturare convoiului, care va aduce pe prizonieri în satul vânatorilor de capete si sa-i eliberam. Trebuie sa-i atacam pe neprevazute pe banditi si pe prietenii lor tuciurii.
Primul ofiter dadu comanda de încetinire a vitezei, apoi aceea pentru iesirea la suprafata. Echipajul se catara repede pe punte.
Submarinul se afla acum într-un golf de forma rotunda, în apropierea tarmului. Facând cât mai putin zgomot, sarira pe uscat cei doi ofiteri, doctorul Bertram si George, si înca zece oameni, printre care, fireste si batrânul Petre.
Curajosii barbati se apropiara de tufisul care se afla la mica departare de ocean, Petre care mergea alaturi de George, doctorul si Rindow. Descoperi curând o potecuta, care parea sa fi fost foarte folosita.
La o comanda soptita a lui Rindow, marinarii scoasera revolverele: prevederea e mama întelepciunii!
Brunn încheia mica trupa. Înainte de a intra si el în tufis îsi mai întoarse odata privirea spre golf. Submarinul se si lasase la fund, si numai periscopul se mai vedea la suprafata apei.
Dar în clipa urmatoare sari speriat în laturi si intra repede în tufis pentru a nu fi vazut, caci prin fata golfului, aluneca... corabia neagra.
Ce se întâmplase? Sa fi observat capitanul submarinului si sa-i fi dus în graba pe prizonieri înapoi pe bord, Brunn

spuse vestea aceasta celorlalti, din om în om, si Rindow raspunse pe aceeasi cale.
Primul ofiter era de parere ca prizonierii fusesera predati capeteniei Bati. Corabia se grabise sa plece numai pentru ca banuia submarinul pe urmele sale fara sa presupuna c-a si sosit.
Mica trupa patrunse acum în desisul întunecos, cu atentia încordata la cel mai mic zgomot suspect. Erau barbati viteji, dar marinari de meserie, nepriceputi în tainele padurii. Altminteri ar fi trebuit sa prinda fosnetele usoare, care rasunau de jur împrejur — de asemeni ar fi vazut poate, din când în când doi focosi care fulgerau în întunericul desisului.
Cunoastem toti monstrii marilor si primejdiile la care se puteau astepta din partea lor, dar glasul codrului nu-l cunosteau.
Ei nu auzisera înca niciodata cum padurea virgina se trezeste la viata de abia când se lasa întunericul, cum zumzetul insectelor — care se numara cu miliardele — se transforma într-un concert curios, cum maimutele tipa pornind la vânatoarea de noapte si ce strigate curioase scot pasarile de prada în goana lor dupa insecte.
Ajunsera curând într-un mic luminis, Rindow îsi opri tovarasii si zise :
— Camarazi, trebuie sa fim cu cea mai mare bagare de seama. Fireste, pe capitanul nostru si pe ceilalti prizonieri trebuie sa-i eliberam cu orice pret. Dar ca sa ajungem la rezultatul acesta, ne trebuie pe lânga vitejie si oarecare viclenie. Ne aflam într-o padure straina,

înconjurati din toate partile de primejdii din pricina fiorosilor vânatori de capete. Fiti atenti la fiecare zgomot suspect, la fiecare miscare a tufisului. — Petre, ce s-a întâmplat?
Din doua sarituri puternice, uriasul atinse marginea luminisului si privi tinta printre ramurile unui tufis. Ceilalti ramasera linistiti, caci stiau acum ca Petre trebuie sa fi descoperit ceva.
Batrânul tinea revolverul pregatit, cauta sa patrunda frunzisul cu privirile sale ascutite, — dar nu vazu nimic.
Prevazator întinse mâna stânga si dadu în laturi ramurile. Dar deoarece nu se arata nimeni, vârî mâna mai adânc în frunzisul verde si împinse la o parte aproape jumatate de tufis. De data aceasta, se auzi ceva asemanator cu hamaitul unui câine, apoi un fâsâit printre ramuri.
Petre îsi retrase mâna si veni îngrijorat la tovarasii sai.
— Am vazut miscându-se ceva printre ramuri — spuse el, încetisor — si daca nu ma însel, am auzit si un zgomot slab. De aceea, m-am gândit sa cercetez ce se petrece. A fost, însa numai o vulpe sau alt animal asemanator care a zbughit-o repede.
— Ah ! exclama doctorul, te pomenesti c-o fi fost un câine salbatec. Întâmplator stiu ca vânatorii de capete au câini salbatici, pe care îi întrebuinteaza adesea si la ospatarile lor.
— Asa e, zise Petre, de asta am auzit si eu, când am fost odinioara pe aici. Daca

nu ma însel au si un nume: "prânzul cu câini al barbatilor".
— Asta ar fi foarte neplacut — spune Rindow — caci ar fi indiciu ca am fost, poate, descoperiti Dar n-avem încotro, — am intrat în hora, trebuie sa jucam. Avem o tinta de ajuns, pentru care se cere toata energia. Deci înca odata, camarazi: fiti cu bagare de seama, nu treceti nimic cu vederea si trageti fara sa stati pe gânduri de îndata ce observati ceva suspect. Si acum cu Dumnezeu înainte!
Plini de curaj îsi urmara drumul însufletiti de dorinta eliberarii scumpului lor capitan.

7
Prinbtre vanatorii de capete

I
ÎN TINUTURI SALBATICE

MARINARII, obisnuiti cu întinsul larg al apelor, nu se prea simteau bine vazându-se siliti sa umble pe furis printre copacii padurii seculare.
Caldura umeda, presentimentul primejdiilor care îi asteptau, grija pentru viata capitanului lor, — toate acestea îi deprimau foarte mult. Când iesira din regatul mangrovelor, intra în acel al nucilor de cocos si al copacilor uriasi. Vegetatia era atât de bogata, încât poteca pe care mergeau li se parea un adevarat tunel cu pereti de verdeata.
Petre povestise multe tovarasilor sai despre cele ce se petreceau aici, caci el

mai fusese prin locurile acestea, înaintea razboiului, cu un vas de comert.
— De-am sti macar ce fel de zgomote sunt astea care se aud de jur-împrejurul nostru! spuse ofiterul secund, Brunn. Doctore, dumneata esti doar si zoolog, n-ai putea sa ne spui daca e vorba de animale ori altceva?
— Nu prea cunosc sunetele astea, raspunse Bertram, uneori îmi vine sa cred c-ar fi papagali, alteori as putea sa jur ca sunt oameni.
— Bastinasii de pe aici glasuiesc câte odata ca papagalii, îsi dadu cu parerea Petre. As îndrazni sa sustin chiar ca suntem împresurati din ambele parti de blestematii vânatori de capete. Trebuie numai sa ne ferim de securile lor, cu care obisnuiesc sa despice oamenilor sira spinarii, de la ceafa, în jos. Asta e sportul lor preferat. Ati vazut doar cu totii securea pe care am pus mina pe insula aia din Marea Sundei !
Într-adevar, marinarii îsi aduceau aminte de securea ascutita ca briciul cu coada de lemn lustruit, încrustat cu sidef. O lovitura data cu aceasta arma grozava, si nenorocitul nu mai are ragaz sa scoata un geamat.
— Astea-s prostii, Petre! spuse Rindow, suparat. De ce anume tii cu tot dinadinsul sa consideri întreprinderea noastra mai primejdioasa decât e în realitate. Fireste, stim cu totii ca nu e de glumit cu salbaticii acestia — dar nici cu noi nu prea e de saga, mai ales când e vorba sa-l salvam pe scumpul nostru capitan.

Cuvintele acestea avura darul sa mai îmbarbateze pe marinari care cam începusera sa-si piarda curajul, când Petre vorbise despre arma grozava a vânatorilor de capete.
Brunn intentiona sa repete si el apelul facut de Rindow, întarind curajul oamenilor, când micul convoi se opri brusc. Un luminis se ivi în fata celor din primele rânduri, si zgomotele ciudate rasunau acum mai puternic si mai deslusit de jur-împrejur.
În aceeasi clipa, însa, amutira si zgomotele misterioase, de parca nici n-ar fi existat. Deodata se asternu o liniste ciudata în desis si marinarii privira nedumeriti în dreapta si în stânga, spre peretii de verdeata în spatele carora se ascundeau taine care puteau sa-i coste viata.
Dupa câteva clipe de asteptare încordata, Rindow facu alt semn cu mâna si pasi mai departe, urmat de George.
Primul ofiter scoase deodata o exclamatie de scârba si se lua repede dupa un animal care aparuse înaintea lui, în iarba luminisului. George observase si el o dihanie asemanatoare, si sari înaintea ei, ca s-o goneasca.
Dar guzganii acestia — caci guzgani erau — care masurau cel putin o jumatate de metru, nu prea erau dispusi sa se lase goniti. Dimpotriva, se pregatira imediat de contraatac. George încerca sa sara în laturi, scârbosul sobolan îl ajunse însa repede si-si înfipse dintii în cizma stânga. Cu toata pielea groasa a acesteia, ei patrunsera pâna la picior si-i facura o

rana dureroasa. În aceeasi clipa, Rindow scoase si dânsul un tipat de durere: celalalt guzgan îl atacase muscându-l de glezna.
Scârboasele animale se retrasera apoi, ramânând, totusi, în pozitie de lupta si privind cu ura la oamenii care cutezasera sa se masoare cu ele.
Câteva împuscaturi ar fi fost de ajuns pentru a-i rapune, dar asta ar fi facut zgomot si cu nici un chip nu trebuia atrasa atentia vânatorilor de capete.
— Ptiu, drace! astea-s jivine primejdioase, spuse Rindow cu scârba. George, hai sa-ti panseze doctorul ranile.
— N-avem timp de asta acum, raspunse tânarul. Trebuie sa mergem înainte. Tata si Sanja sunt în primejdie.
Mica trupa porni din nou la drum. Si, ca si cum ar fi fost un facut, ciripitul si zgomotele misterioase se auzira din nou în tufisuri. Doctorul Bertram clatina capul si zise:
— Ciudat lucru. As putea jura ca e chiar un stol de papagali care s-au luat dupa noi.
— Domnule Brunn, am vazut doi ochi de foc chiar acum în tufisul de colo, sopti unu din marinari, secundului.
— Sa mergem repede înainte! porunci acesta. Primul ofiter trebuie sa stie de ce-i vorba.
Vestea fu transmisa de-a lungul micului convoi. Dar înainte ca Rindow sa poata lua vre-o hotarâre, George îl apuca de brat si arata cu mâna spre un tufis din dreapta luminisului.

— Colo jos, domnule Rindow, sopti el, agitat. Vezi ochii aceia de foc?
În întuneric, din spatele ramurilor dese, luceau doua perechi de ochi. Apareau nespus de misteriosi, cu deosebire în situatia primejdioasa în care se aflau prietenii nostri.
— Or fi niscaiva animale, sopti doctorul Bertram. Ochii omenesti nu lucesc în felul acesta.
— Atunci sa stiti ca sunt câinii vânatorilor de capete, îsi dadu cu parerea Petre. Din câte am auzit, javrele acestea ar fi pe jumatate salbatice.
— S-o luam înainte ! ordona Rindow. Sa nadajduim ca nu ne vor ataca. Daca se va întâmpla totusi, atunci va trebui sa ne aparam numai cu cutitele.
Ordinul acesta fu trecut si el din om în om si marinarii scoasera la iveala cutitele lor de vânatoare. Rindow privi o clipa în juru-i, apoi pasi spre o deschizatura dintre tufisuri, la capatul luminisului. Aceasta deschizatura se afla pe partea dreapta si era de presupus ca de acolo ducea o poteca spre satul vânatorilor de capete.
Dar deodata, lucira iarasi ochii verzi în imediata apropiere a deschizaturii si primul ofiter sovai o clipa, înainte de a se hotarî sa mearga înainte. În fata lui se facea o poteca îngusta, care parea sa nu fi fost prea umblata, si marinarii nostri se simtira acum ceva mai în siguranta. Aici nu puteau fi atacati prin surprindere.
De-abia pasira însa cu totii câtiva metri pe poteca îngusta si tufisurile începura sa fosneasca de amândoua partile.

Fapturi micute, mitoase, se aruncara lacome asupra marinarilor. Erau, perfizii câini salbatici ai bastinasilor care duceau o existenta mizerabila, vesnic cu frica-n sân pentru viata lor. Petre povestise camarazilor sai ca vânatori de capete organizau uneori ospete, la care barbatii mâncau numai friptura de câine.
Câtiva marinari capatara muscaturi la picioare, dar nici unul nu se folosi de arme de foc. În schimb, cutitele erau mânuite cu îndemânare si câte una din jivine se prabusea ranita de moarte, pentru ca imediat sa fie sfâsiata de tovarasii ei.
Folosindu-se de faptul ca animalele ramasera in urma ca sa se ospateze din lesurile tovarasilor ucisi, mica trupa a vitejilor marinari porni înainte pe poteca, dar larma produsa de câini, scheunatul si latraturile lor, trebuie sa fi dat de veste bastinasilor ca se apropiau oameni straini pe poteca prea putin folosita.
Marinarii îsi iutira pasii, si în cele din urma o luara chiar la fuga, dar caldura apasatoare facea ca sudoarea sa curga siroaie de pe ei.
Poteca facea acum o cotitura spre rasarit. Ducea din nou spre mare si Rindow deduse din asta ca vor da acum sau de satul vânatorilor de capete, unde stapânea Bati, sau de convoiul care trebuia s-aduca pe prizonier.
Perspectiva din urma i-ar fi fost mai placuta caci în sat erau, desigur, atât de multi salbatici, încât eliberarea prizonierilor ar fi dus la lupte crâncene. Daca, însa convoiul ar fi putut atacat în

mijlocul desisului, pe poteca îngusta, ar fi fost mult mai lesne sa puna pe goana si sa-i elibereze pe prizonieri.
Primul ofiter fu strabatut de înfiorare, gândindu-se la ceea ce scria pe harta veche si pe hârtiile gasite de George la cei doi salbatici, (Vezi brosura 6).
Cufundat în gândurile sale el mergea în fruntea convoiului, când auzi deodata de ambele laturi ale potecii sunete ciudate.
De data aceasta sunetele erau mai lamurite, si Rindow ramase locului imediat, facând semn si celorlalti sa se opreasca. Marinarii strânsera cutitele în mâini si înaltara bratele, pentru a fi gata imediat sa înfrunte un atac.
N-avura s-astepte prea mult. Tufisurile începura sa fosneasca din nou apoi câinii salbatici se napustira iarasi asupra micii trupe.
De asta data, însa, nici unul din marinari nu fu ranit. Cutitele intrara imediat în functiune, animalele scapate cu viata sarira speriate în laturi, pentru a se arunca asupra celor ucise, fara sa tina seama de larma înconjuratoare.
Îndraznetii marinari îsi dadura instinctiv seama ca aceasta larma era produsa de vânatorii de capete, care asmuteau câinii asupra lor. Dar de vreme ce insularii aveau atâta frica de dânsii, încât nu cutezau sa-i atace fatis, desigur ca nu erau atât de primejdiosi precum se sustinea îndeobste.
Rindow gasi pe data cuvintele potrivite :
— Camarazi — spuse el — bastinasii trebuie sa ne fi observat chiar din clipa când am pus piciorul pe insula. Pân-

acum n-au cutezat sa ne atace, si nici nu vor cuteza, daca vom proceda cu energie si-i vom elibera pe prizonieri. Scoateti cutitele si revolverele de la brâu. Fiti fara crutare! Ca sa ajungem la un rezultat, trebuie sa fim fara mila!
Primul ofiter porni din nou la drum, urmat de ceilalti. Nu se mai simteau înfricosati de haulelile care sporeau din ce în ce mai mult. Stiau ca vânatorii de capete îi urmareau de aproape, dar mai stiau în acelasi timp ca temutii salbatici nu cutezau sa-i atace.
Pâna acum nu mai avusesera de furca cu asemenea dusmani, si nu stiau cât de vicleni erau insularii acestia, care obisnuiau sa dea atacul numai atunci când nu prezenta nici un pericol pentru dânsii. Vânatorii de capete nu stiau ce-i frica, moartea nu-i înspaimânta, dar erau prevazatori si de aceea cu atât mai primejdiosi.

II
ÎN SATUL VÂNATORILOR DE CAPETE

POTECA DEVENI CEA MAI LARGA, si se îmbuca deodata cu alta poteca, care parea sa fie foarte umblata.
Rindow statu sa chibzuiasca câteva clipe. Privi în amândoua partile, apoi se hotarî sa apuce drumul spre Nord-est. Trebuia s-ajunga curând la mare si numai acolo putea fi satul tribului.
Ofiterul secund, Brunn, care venea în urma celorlalti, se-ntorcea adesea, dar nu zari nici urma de salbatic. Haulelile

amutira si ele si o tacere adânca plutea peste padure.
— Li s-a facut frica si au ramas în urma, zise în soapta un marinar.
Rindow confirma vorbele sale, pentru a întari curajul oamenilor, dar doctorul Bertram se adresa lui George, care mergea înaintea lui :
— George, sa fii cu cea mai mare bagare de seama. Vânatorii de capete sunt mai primejdiosi decât banuim noi.
Tânarul dadu din cap.
Singura grija pe care o avea acum era sa nu fie prea târziu; pasea grabit, si i-ar fi luat-o înainte chiar si lui Rindow, daca Petre, care venea dupa dânsul, nu l-ar fi retinut cu forta.
Si poate ca totusi s-ar fi smuls din strânsoare, daca poteca nu s-ar fi sfârsit în mod brusc.
În fata lor era satul vânatorilor de capete, George ramase cam dezamagit când vazu mizerabilele colibe de stuf care serveau insularilor drept locuinte. Asadar, aici îsi duceau traiul faimosii vânatori de capete despre care auzise atâtea lucruri fantastice!
Deodata, însa, rasari în fata sa o casa mare, care-l uimi peste masura. Avea o suprafata de cel putin douazeci de metri patrati, cu acoperisul înalt si ascutit. Marginile talpoaielor erau sculptate si vopsite în rosu si negru, într-un chip salbatic.
— Doctore, ce sa-nsemne asta? întreba el în soapta pe Bertram.
— Trebuie sa fie o casa Kanu, raspunse medicul. Dupa câte am auzit, fiecare sat

al vânatorilor de capete are diferite case dintr-acestea, si cea mai mare este clubul barbatilor. Dac-om avea timp, trebuie s-o cercetam mai de aproape. Pe cât se vede nu e nimeni în sat.
Într-adevar, o tacere de mormânt domnea pretutindeni. Marinarii îsi aruncara privirile în fiecare coliba; nu se vedea decât pardoseala de lut, plina de murdarie, si unelte primitive. Nici un obiect mai de seama.
Petre istorisi ca insularii dorm dezbracati pe pamântul bordeielor. În aceste tinuturi tropicale, n-aveau nevoie de paturi.
Unul din marinari privi într-o coliba mai marisoara si se dadu speriat înapoi; apoi îsi chema în soapta tovarasii, si umil dupa altul se uitara înauntru, înspaimântându-se la rândul lor.
În semi-întunericul care domnea în coliba, obiectele care atârnau de tavan faceau o impresie fantomatica. Se puteau vedea acolo numeroase capete omenesti, mestesugit uscate si conservate, — capete de bastinasi si de europeni.
— Asta trebuie sa fie coliba unui vrajitor, spuse doctorul Bertram. «Dracul-dracilor», asa îi spun consatenii sai. Fiecare trib are câtiva «draci» dintr-acestia.
— Dupa ce-l vom fi eliberat pe capitan si pe ceilalti prizonieri, va trebui sa încercam sa luam cu noi capetele albilor, propuse Rindow. Vom face pentru ei un mormânt pe o insula oarecare. M-ar mustra constiinta sa-i las aici, în stapânirea canibalilor.

— Cred ca vom mai gasi si alte capete în sat, îsi dadu cu parerea doctorul. Colectia cea mai bogata o vom afla în casa regelui Bati, precum si în celelalte case ale «dracilor». Dar înainte de toate trebuie sa-i gasim pe prizonieri. Rindow, tare ma tem ca vânatorii de capete i-au macelarit în desis.
— Asa mi se pare si mie, spuse primul ofiter. În cazul acesta nu ne mai ramâne alta de facut, decât sa ne luam dupa ei. De-am avea numai pe cineva între noi care sa cunoasca cum stau lucrurile pe aici !
Marinarii luara la rând colibele, dar nu gasira nici urma de fiinta omeneasca, în ele.
— Ar fi trebuit sa ne uitam în Kanu-ul cel mare. Auzisem cândva ca prizonierii sunt tinuti acolo, când sunt haraziti pentru vreun praznic mare. Dar slaba nadejde ca sa-i mai gasim în sat; ar trebui, poate, sa-i cautam în desis, zise Bertram.
— Domnule doctor, interveni Petre, mie îmi povestea odata un timonier de pe un vapor, care venea pe-aici sa recruteze muncitori pentru plantatii, ca sefii de triburi din insula Malaita sunt ai dracului de vicleni si prevazatori. Cica astia ar avea în interiorul insulelor, la marginile locuintelor, locuri întarite unde se retrag atunci când se afla în primejdie. Se prea poate ca bunul nostru capitan sa fi fost dus acolo, împreuna cu ceilalti prizonieri.
— Dupa ce vom fi cercetat cu amanuntime tot satul, spuse Rindow, v-a trebui sa cautam drumul pe care ar fi

putut sa-l ia. Atât de bine n-or fi ei în stare sa faca sa dispara urmele, mai ales ca duc si prizonieri cu dânsii. Înainte, deci! Sa privim nitelus în Kanu-ul cel mare. Sunt curios sa stiu ce-or vedea acolo.

Mica trupa se apropie cu bagare de seama de casa cu pricina, care facea o impresie sinistra chiar pe dinafara.

Pasira înauntru si ramasera locului. Vazura acolo Kanu-uri lungi, subtirele — «Kanu-uri de razboi»- dupa cum îi lamuri doctorul Bertram, în soapta. Prorele lor încovoiate aminteau de gondolele venetiene si erau împodobite cu încrustatii de sidef cu desene primitive.

De tavan atârnau capete de dusmani ucisi precum si trupuri mumificate. Doctorul Bertram explica în soapta celorlalti ca acestea din urma apartin stramosilor capeteniei, a «Regelui Bati», cum îl botezasera.

Prietenii nostri descoperira si de asta data, printre trofeele înfioratoare, capete de europeni.

— Ptiu, drace! facu Rindow. Asta e o adevarata casa a morti. Miroase chiar a stârv. Sst! Ce-a fost asta?

Un sunet slab rasuna în casa întunecoasa. Toti îsi încordara auzul, sunetul se repeta foarte lamurit.

— E un geamat omenesc! spuse George, N-or fi oare prizonierii printre Kanu-uri ?

Marinarii se împrastiara în toate partile si peste câteva minute se auzira exclamatii de triumf, caci dadusera peste câtiva indieni care zaceau la pamânt, legati si cu caluse în gura.

— Ura! Uite-l si pe capitanul nostru! se auzi deodata glasul unui marinar.
George se napusti cu iuteala fulgerului spre cel care strigase, dar se poticni de o bârna si în cadere se izbi cu capul de prora ascutita a unui Kanu.
Cercuri de foc începura sa i se roteasca pe dinaintea ochilor, auzi un tipat salbatic, apoi înjuraturile înabusite ale tovarasilor sai, câteva împuscaturi — si îsi pierdu cunostinta.
Vânatorii de capete îi pacalisera pe bietii marinari. Când acestia se raspândisera si se aplecara asupra prizonierilor care zaceau împrastiati printre barci, din interiorul acestora se ridicara deodata fapturi negre, în pielea goala.
Numai trei marinari — printre care si Petre — izbutira sa se foloseasca de arme, dar apoi fura si ei doborâti cu bete de bambus, si cu o îndemânare extraordinara legati cu funii împletite din fibre de cocos, chiar înainte de a fi apucat sa se dezmeticeasca.
În strigate de triumf si racnete salbatice, vânatorii de capete târâra pe prizonieri afara, pe locul din fata casei. Capitanul Farrow, printul Ghasna si indienii acestuia avura aceeasi soarta. Fura asezati la rând, unul lânga altul, apoi un bastinas batrân si slab pasi în fata lor.
Salbaticii se linistira. Batrânul era Bati, capetenia tribului. Privi timp îndelungat spre prizonieri, apoi dadu o porunca scurta.
Razboinicii se pusera îndata pe lucru si scoasera calusurile prizonierilor. Dar mâinile si picioarele le ramasera legate,

asa cum fusesera adusi pe bordul corabiei negre.
Batrânul sef astepta linistit pâna se termina lucrul, apoi ridica bratul si tinu o cuvântare. Vorbea în englezeasca stâlcita care fusese introdusa în imperiul insular de negutatorii albi. Era un jargon pe care marinarii îl pricepeau foarte bine.
Bati începu prin a lauda tribul sau viteaz, care devenise atât de mare si puternic, încât toate celelalte triburi ale Malaitei se temeau de el. Apoi scoase în evidenta ca numai stramosii sai — ale caror trupuri mumificate atârnau de tavanul casei sale — facusera tribul mare, si starui cu deosebire asupra faptului ca sub domnia sa ajunsese în culmea înfloririi.
Dupa o scurta pauza de efect, în timpul careia razboinicii aplaudara cu însufletire, batrânul spuse mai departe ca tribul devenise îndeajuns de puternic sub conducerea sa înteleapta, pentru a putea pune la respect pe nepoftitii albi, care venisera în numar mare si înarmati pâna-n dinti. Spunând acestea, arata spre grupul marinarilor si Rindow simti un fel de rusine, ca salbaticii izbutisera, într-adevar, sa-i biruiasca.
Apoi Bati, continuându-si discursul, spuse ca peste doua zile va avea loc o serbare, urmata de un praznic; la aceasta serbare urma sa se serveasca — de obicei — carne de câine. Dar, de data aceasta tinea sa fie înlocuiti câinii prin numerosii prizonieri pe care îi avea în mâna, dând astfel o stralucire cu totul deosebita ospatului.

Perspectiva aceasta nu prea încânta pe prizonieri, caci stiau prea bine ca insularii nu cunosc nici un fel de crutare. Carnea lor era destinata oalelor de fiertura, si capetele, bine afumate, vor împodobi colibele capeteniilor si ale sfetnicilor acestora.
Cu groaza, George asculta si el partea aceasta a cuvântarii. Avusese mare noroc baiatul, caci atunci când îsi pierduse cunostinta în cadere, se rostogolise pâna la un Kanu si nu fusese observat de salbatici, când acestia se napustisera asupra lui Rindow si oamenilor sai.
Desteptându-se apoi din lesin, ramase buimacit câteva clipe, apoi îsi dadu seama cu spaima ca se afla în casa sinistra si simti în mod instinctiv sa trebuie sa se fi petrecut ceva grozav.
Auzi glasul vorbitorului de afara si începu sa se târasca cu bagare de seama pâna spre iesire, de unde putea sa vada ce se petrece dincolo.
Se stapâni cu toata energia ca sa nu se napustească afara, când îl zari pe tatal sau, apoi pe printul Ghasna si pe ceilalti tovarasi.
Din cuvântarea capeteniei tribului afla ca toti urmau sa fie ucisi si se cutremura de groaza când Bati spuse ca prizonierii trebuiau sa ramâna, pâna în ziua serbarii, afara la soare, pentru ca sa le devina mai frageda carnea.
Dar odata cu groaza care-l cuprinse la auzul acestor cuvinte, se trezi într-unsul o bucurie tainica. Poate ca izbutea în timpul noptii sa elibereze pe prizonieri!

Deodata, însa, se simti iarasi strabatut de o spaima de moarte: de-abia acum observa lipsa Sanjei, a aceleia pe care o iubea în taina fusese oare ucisa de salbatici?
Era cât p-aci sa faptuiasca o nechibzuinta, dar îsi aduse aminte la vreme ca pe insula se mai afla prizoniera înca o fata tânara. Jeanette Roule, care era, de fapt, cauza indirecta a nenorocirii atâtor oameni.
George ramase nemiscat pe loc. Statea pitulat lânga unul din Kanu-uri, stapânit de teama sa nu dea peste dânsul vreun salbatic.
Asteptarea sa plina de rabdare fu rasplatita în curând. Un european veni în graba din tufis, rupse rândurile vânatorilor de capete si se apropie de «Regele Bati».
Era un barbat cu fata arsa de soare, al carui par cret, negru, cu reflexe albastrii, trada ca este de la Sud. Începu cu o înjuratura frantuzeasca, apoi o dadu pe jargonul englezesc care se vorbea pe aici si se adresa pe ton semet capeteniei:
— Unde a ramas capitanul, unde este fata ?
Bati îl învrednici numai cu o privire fugara, îsi sfârsi în liniste cuvântarea, si de-abia când europeanul — care nu era altul decât «Gaston», care facea pe curierul capitanului Henry — duse mâna la revolver spuse :
— Capitan plecat. Luat la dânsul fata.
Unul din razboinici sai îi sopti la ureche câteva vorbe, dupa care Bati adauga :
— Capitan avut la el înca alta fata.

George vazu lamurit ca figura europeanului se înrosi, cu toata culoarea ei închisa. Se vede treaba ca Henry îi jucase o festa, caci se întoarse repede si masura cu o privire pe insulari.
Acestia facura mutre nevinovate si se uitara numai la capetenia lor, ceea ce-i facu pe european sa se linisteasca. El nu vazuse ca în vreme ce se întorcea, batrânul Bati ridicase mâna.
— În cazul acesta, capitanul se va reîntoarce curând, spuse el într-o doara, observându-l patrunzator pe sef. Atunci voi pleca cu el.
Bati izbucni în râs. Chipul sau brazdat de zbârcituri stralucea de o bucurie draceasca si zise :
— Capitan nu se mai întoarce.
— În cazul acesta, plec cu primul vapor de comert, spuse Gaston linistit.
Batrânul râse din nou si în aceeasi clipa capitanul Farrow si câtiva marinari strigara.
— Atentiune, în spatele d-tale !
În spatele lui Gaston se furisase un vânator de capete, tinând în amândoua mâinile câte una din securile grozave cu care salbaticii acestia obisnuiesc sa-si ucida victimele. Se pregatea sa loveasca, dar Gaston, prevenit de strigatul capitanului Farrow, se întoarse repede, îsi scoase cu iuteala fulgerului revolverul din buzunar si înainte ca mizerabilul sa se poata da în laturi, glontele îi gauri teasta.
Gaston se întoarse din nou. Acum îsi dadea seama ca era condamnat sa moara

aici si într-unsul se trezise curajul disperarii.
Asa a fost scris sa fie, caci un al doilea glonte pornit din revolverul lui Gaston, îl nimeri pe Bati în frunte si-i narui pentru vecii-vecilor visurile de marire si glorie.
Francezul mai avu ragazul sa descarce înca doua gloante care nu-si gresira tinta, apoi fu împresurat de vânatorii de capete, un cutit cât toate zilele fulgera în aer si nenorocitul azvârlit de soarta prin locurile acestea, se prabusi fara sa scoata un geamat.

III
UN ATAC NEASTEPTAT

CU RESPIRATIA TAIATA, George privi la scena aceasta grozava. Pentru dânsul era prea târziu sa se dea înapoi, caci asta ar fi atras asupra-i atentia unui bastinas batrân care se îndrepta tocmai spre casa în care se afla el. Asa ca ramase nemiscat la locul sau, tinându-si rasuflarea când vânatorul de capete intra înauntru si trecu pe lânga el.
George privi din nou afara, pe locul liber dinaintea casei. Tânarul care-l omorâse pe francez, statea acum în fata cadavrului batrânului sef. Îsi arunca privirea asupra europeanului neînsufletit si un zâmbet ciudat se întipari pe chipul sau energic. Un zâmbet care trada multumire si triumf.
Apoi îsi înalta capul, se întoarse spre vânatorii de capete si le adresa câteva cuvinte, care fura întâmpinate cu aplauze însufletite si exclamatii de bucurie.

Tânarul salbatic se întoarse iar si-si atinti privirile strapungatoare asupra prizonierilor.
— Tatal meu, Bati, s-a dus la stramosii sai — spuse el în englezeasca pocita, — si în curând va atârna alaturi de ei, sub acoperamântul acestei case. Baro este acum capetenia puternicului trib, si el va asculta de cuvintele tatalui sau. Peste doua zile veti fi jertfiti pentru praznicul nostru; pâna atunci veti ramâne aici la soare.
Facu un gest sfidator cu mâna înspre cei haraziti mortii, se întoarse din nou spre supusii sai si le tinu o lunga cuvântare. Probabil ca le expunea programul sau de domnie, cum se fac, de obicei în asemenea împrejurari.
George se târî încetisor îndarat, pâna nu mai putu fi vazut de cei de-afara, apoi se ridica si privi cu atentie peste marginea Kanu-ului, cautând sa-l descopere pe batrânul care trecuse pe lânga el. Dar nu-l zari.
Tânarul se întoarse iarasi la postul sau de observatie si privi afara. Noul sef al tribului se îndrepta acum spre o coliba înalta, însotit de câtiva batrâni care pareau sa fie înalti demnitari ai tribului.
O multime de femei si copii se ivira dintre colibe îndreptându-se spre locul unde erau adunati ceilalti.
Femeile si copiii începura sa-i batjocoreasca pe nefericitii prizonieri, fara ca vreunul din razboinici sa-i împiedice. Pe George îl cuprinse atunci o furie grozava si fu cât pe ce sa

înfaptuiasca o nechibzuinta, tragând asupra lor.
Dar când tocmai ridicase revolverul, se întâmpla ceva la care nu s-ar fi asteptat nici viteazul si prevazatorul trib al vânatorilor de capete. Un adevarat nor de sageti se abatu deodata din desis sau dintre colibele de stuf.
Morti si raniti, barbati, femei si copii se prabusira la pamânt. Cu urlete salbatice, navalira apoi indivizi negri, goi, si se aruncara asupra locuitorilor satului, cu cutitele ridicate.
Ce se întâmplase? Explicatia e simpla: un alt trib atacase prin surprindere pe acesta de aici si acum se încinse o lupta pe viata si pe moarte.
Pentru moment, George nu stia ce sa faca; nu cuteza sa iasa afara si sa-i elibereze pe prizonieri, caci în jurul lor se dadea înversunata lupta.
Dar daca vor iesi învingatori cei din tribul strain, exista primejdie ca, în betia biruintei, sa ucida pe loc pe nefericitii captivi, pe câta vreme capetenia cea noua le acordase un ragaz de doua zile.
George auzi îndaratul sau un zgomot usor, se întinse repede la pamânt si se lipi de Kanu-ul lânga care statea. Era batrânul vânator de capete, care trecuse în graba de cealalta parte a barcii, pentru a lua parte si el la lupta care avea loc afara. Nu ajunse însa departe; un tânar din tribul dusman se ivi îndaratul lui, ridica securea si în clipa urmatoare batrânul zacea în tarâna.
Lui George începu sa-i fie teama ca învingatorii vor patrunde si în casa unde

se afla el, îl vor gasi si îl vor ucide. Dar presupunând chiar ca vor cruta pe prizonieri si pe el împreuna cu ei pentru a-i lua în satul lor, tot erau pierduti. Trebuia deci, sa ramâna liber, cu orice pret.
Când vazu acum ca tânarul sef al tribului, care luptase ca un turbat, cazu si el sub lovitura temutei securi, stiu bine ca cei din Malaita vor fi învinsi.
Se târî repede pâna la capatul celalalt al casei si-si facu loc afara prin peretele de stuf. Ajunse într-un mic luminis, la marginea caruia începea o padure deasa. Cu sarituri repezi, George disparu printre copaci.
Vuietul luptei devenea din ce în ce mai slab. Mai ramasesera prea putini din locatarii satului atacat. În curând, ultimul va fi ucis sau luat prizonier. Si gândindu-se la asta, George fu cuprins de o îngrijorare fara margini pentru soarta prizonierilor.
În cele din urma, teama de soarta acestora si grija pentru tatal sau învinsera. Daca nu-i putea salva, cel putin sa moara împreuna cu dânsii, sau sa trimita înainte pe lumea cealalta cât mai multi vânatori de capete.
Parasi ascunzatoarea, se furisa înapoi si se târî în casa de unde plecase. Cu bagare de seama îsi cauta un loc potrivit de unde sa poata privi spre câmpul de lupta. Macelul încetase, caci locuitorii satului fusesera înfrânti definitiv.
George vazu ca navalitorii erau mai marunti decât învinsii, — în schimb pareau mai vânjosi.

George îsi scosese amândoua revolverele si astepta încordat si cu sânge rece desfasurarea evenimentelor. Recunoscu acum si pe capetenia tribului strain. Era mai mic de statura decât supusii sai, dar parea mai inteligent si mai energic decât ei. Pasea domol printre sirurile de morti si raniti, privea cercetator pe fiecare ranit în parte, apoi spunea doar un cuvânt razboinicilor care îl urmau si ranitul era sau legat sau — George se cutremura de groaza — era scapat de chinuri cu o lovitura de cutit.

Deodata se opri în fata prizonierilor albi si a indienilor. Pe chipul sau se oglindi o bucurie mare... si George ridica încetisor revolverele. Dar când auzi primele cuvinte pe care le adresa prizonierilor, el lasa mâinile jos. Capetenia victorioasa începu în jargonul englezesc :

— Aro stia ca va gasi multi barbati albi care vor servi razboinicilor sai drept hrana, la ospatul cel mare care va avea loc peste doua zile. Aro stia ca în curând, capetele lor îi vor împodobi coliba.

George pricepu acum ca prizonierii vor fi târâti de învingatori în satul lor si ca se vor bucura si acolo de un ragaz de doua zile, înainte de moarte.

Trebuia sa gaseasca acum un mijloc sa se puna în siguranta si se târî cu bagare de scama îndarat în semiîntunericul ocrotitor al casei cu Kanu-uri. În timpul acesta continua sa asculte cu încordare la ceea ce spunea Aro. Si afla ca seful tribului observase de ani de zile sosirile de prizonieri adusi de corabia neagra, dar de-abia astazi socotise ca a venit timpul

pentru atac, dupa ce spionii sai îi anuntasera sosirea corabiei cât si-a submarinului care o urmarea. Îsi zise ca se va produce probabil o lupta între cele doua vase si îsi puse în gând sa se foloseasca de faptul acesta, dând navala în sat.

Atâta mai auzi doar George din cuvântarea victoriosului sef, apoi se furisa din nou prin spartura din peretele de stuf, strabatu în goana luminisul, dupa ce se încredinta mai întâi ca nici un bastinas nu se afla prin apropiere.

Se pregatea tocmai sa se catere într-unul din arborii uriasi, dar se razgândi brusc, spunându-si ca de la înaltimea aceea nu va putea vedea atât de usor ce drum apuca tribul victorios cu prizonierii.

Statea înca nehotarât si chibzuia, când auzi deodata zgomote, ce veneau dinspre sat: tipete, chemari poruncitoare ale capeteniei.

Apoi o larma confuza. Împins de curiozitate, el se furisa pâna la marginea padurii de unde putea sa vada ce se petrece pe locul liber din fata casei cu Kanu-uri. De unde se afla acum, privirea lui ajungea pâna la mare si într-o clipa îsi dadu seama de cauza galagiei: la vreo doi kilometri departare de insula îsi facuse aparitia un vapor de razboi, care se apropia cu mare viteza.

În primul moment, George se bucura de evenimentul acesta, spunându-si ca salvatorii neasteptati vor încheia repede socotelile cu toate triburile insulei. Dar apoi îsi mai spuse ca vasul care venea nu putea sa fie decât englezesc, si englezii

nu-i vor elibera pe capitanul Farrow si pe printul Ghasna, — prizonierii si-ar fi schimbat numai stapânul.
Tânarul vazu pe câtiva din învingatori ducând în graba de acolo prizonierii, în vreme ce altii încarcau în spinare trofeele sinistre, capetele învinsilor — îndreptându-se cu totii spre un loc ce nu era departe de postul de observatie unde se afla dânsul.
Acum putea cuteza sa se furiseze pâna-n locul acela, caci în fuga lor vânatorii de capete nu-l vor baga de seama. Se strecura binisor printre copaci si printr-o spartura a peretelui de verdeata, zari valul fugarilor.
Convoiul disparu în semiîntunericul padurii dese. O liniste sinistra se facu în jurul lui George, care tot chibzuia ce sa faca.
Dar în aceeasi clipa auzi dinspre mare bubuitul tunului, apoi ghiulele se sparsera în mijlocul satului. Îsi dadu imediat seama ca-l asteapta moartea, daca mai sta pe gânduri.
A doua ghiulea suiera prin vazduh si se sparse în apropiere, dar el si ajunse pe poteca, si o lua grabit înainte. N-avea sa se teama acum c-ar putea cadea în ghearele vreunui salbatic, caci ghiulele îi sileau pe vânatorii de capete sa fuga cât îi tineau picioarele. Englezii trageau acum în padure, spunându-si desigur, ca locuitorii satului vor apuca drumul acesta. Si George se vazu si el silit sa alerge pentru a-si salva propria lui viata.
Înca o ghiulea se sparse aproape de el, culcând la pamânt câtiva copaci, apoi

englezii parura sa se fi razgândit, si nu mai trasera decât asupra satului. George îsi încetini fuga. Trebuia sa fie aproape de vânatorii de capete, care nu putusera alerga prea repede cu prizonierii lor în spinare.
Cu pumnalul în mâna mergea pe lânga copaci privind cu atentie, când Ia dreapta, când la stânga. Poteca ducea spre Nord-vest, asa dar satul vânatorilor de capete trebuia sa se afle în interiorul insulei, undeva în munti.
La o cotitura George se trezi fata în fata cu un salbatec. Cei doi se privira înspaimântati.

IV
O RECUNOASTERE PRIMEJDIOASA

NICI O CLIPA NU TINU UIMIREA CELOR DOI, — apoi salbaticul ridica securea grozava.
Dar oricât ar fi fost de repede miscarea, George i-o lua totusi înainte.
Cu o repeziciune si o putere pe care ti-o da numai disperarea, George se repezi cu pumnalul spre dusmanul sau.
Un horcait înfiorator si nefericitul se prabusi în tarina.
Apoi George o porni repede de-a lungul potecii. În spatele sau, dinspre sat, se auzeau împuscaturi repetate. Ce sa fi însemnat asta, habar n-avea, caci locuitorii satului erau unii morti iar altii luati prizonieri de catre învingator.
El nu stia ca o echipa de marinari de pe crucisatorul englez împusca porcii care misunau printre colibele de stuf: acesta

era procedeul obisnuit, când un sat al vânatorilor de capete urma sa fie pedepsit, dintr-un motiv oarecare.
George ramase locului si asculta, cautând s-auda daca împuscaturile se apropie.
Când fu încredintat ca englezii au ramas pe tarm, îsi urma drumul înainte si ajunse deodata într-un luminis mare, de unde porneau o multime de poteci în toate directiile.
Se opri locului câtva timp, apoi se dadu câtiva pasi înapoi în desis, caci îsi spunea ca aici vor fi pus salbaticii de paza pe vreunul de-ai lor si sentinela aceasta l-ar putea zari de cum va strabate luminisul.
Tot chibzuind, George se lipi de o tufa deasa printre ramurile careia putea cuprinde cu privirea luminisul, fara sa fie zarit. Îsi framânta creierul în cautarea unei iesiri, caci nu trebuia sa sovaie mult, pentru a nu pierde urma acelora pe care îi urmarea. Un sentiment nelamurit îl sfatuia sa nu paraseasca poteca pentru a intra in luminis.
Trebuia sa gaseasca vreo viclenie prin care sa-l faca pe omul de paza sa-si tradeze locul unde se afla. Fara sa vrea, vârâse mâna stânga printre crengile tufisului si tot pipaind la întâmplare dadu peste o gramada de fructe, asemanatoare nucilor. Si atunci îi veni ceva în gând: rupse ca la vreun pumn din aceste nuci si începu sa le arunce repede în desisul din fata locului unde se afla. Se apleca, pe urma, în asa fel ca sa poata

cuprinde cu privirea luminisul. Tactica lui fu încununata de succes.
Ca iesit din pamânt, uri salbatic în pielea goala se ivi în luminis. Purta numai un sort din fibre de nuci de cocos în jurul soldurilor, în care era înfipt un cutit cât toate zilele, si cu amândoua mâinile tinea securea grozava.
Ramase nemiscat ca o statuie, ciuli urechile apoi îsi roti ochii în toate partile. George îsi oprise rasuflarea si chibzui acum sa-l faca nevatamator pe razboinicul acesta salbatic care era, desigur, cu mult mai puternic decât dânsul.
Zadarnic se framânta George, gândul salvator nu vroia sa vie si atâta vreme cât salbaticul statea în luminis, nu putea întreprinde nimic. Tot ce-i ramânea de facut, era sa observe pe care poteca dispare salbatecul, apoi sa se ia dupa dânsul si sa-l rapuna pe la spate.
Probabil ca salbaticul se încredintase acum ca nu-l ameninta nici o primejdie apropiata, si ca auzul îi fusese înselat doar de niste zgomote de animale, caci coti la stânga si pasi spre o poteca ce ducea spre Nord-vest.
Ce era de facut? George îsi spuse ca nu-i ramânea altceva decât sa se ia pe furis dupa salbatic, doborându-l la repezeala. Vânatorul de capete se afla acum la doi pasi numai de poteca pe care vroia s-apuce si George se pregatea sa-l urmeze, — când interveni ceva care-l scoase pe tânar din încurcatura.
Când salbaticul se afla între cele doua tufisuri care margineau de o parte si de

alta poteca, crengile tufisului din dreapta se desfacura brusc, omul ridica repede securea, dar totusi nu destul de repede.
Se prabusi mototol, fara sa scoata un geamat. Un vânator din vreun trib dusman înlaturase piedeca din calea lui George si cu o lovitura sigura despica în doua trupul sentinelei.
Oricât ar fi fost de multumit tânarul, de ajutorul venit la timp, se simti, totusi, cutremurat de groaza când vazu cum strainul reteza din câteva taieturi capul-trofeu al victimei sale, si dispare din nou în tufisul de unde venise.
Cutremurându-se de groaza, îsi întoarse repede privirea de la tabloul înfiorator din fata lui, si examina tufisul în care disparuse strainul, dar nu putu observa nici cea mai mica miscare printre ramuri.
Si atunci hotarî sa iasa în luminis. Cu pumnalul în mâna, gata sa loveasca, o lua încet înainte, fara sa piarda o clipa din ochi tufisul. Si când ajunse în imediata apropiere a acestuia, scruta cercetator ramurile, asculta cu încordare, — nu observa însa nimic suspect. Vina torul strain o stersese repede cu prada sa. Se temea poate sa nu fie urmarit de tovarasii celui ucis.
George porni repede la drum, ca sa recâstige timpul pierdut.
Poteca urca din ce în ce mai mult si pamântul negru era amestecat cu pietre, ceea ce însemna ca duce în muntii care se ridicau în interiorul insulei. Acolo trebuia sa fie satul tribului victorios si George se gândi cu tristete ca eliberarea prizonierilor devenea astfel si mai grea.

Cu forta nu era nimic de facut, caci fireste ca satele din munti erau bine aparate.
Tânarul îsi încetini acum pasii, spunându-si ca ceilalti îsi vor fi încetinit si dânsii mersul deoarece capetenia se simtea aparata de posturile pe care le pusese din loc în loc. George dadu în curând peste bananieri si alti arbori saditi de mâna omeneasca, si deduse din faptul acesta ca se afla în apropierea satului vânatorilor de capete.
Si aici trebuiau sa fie santinele; dupa câteva clipe de chibzuiala, George parasi poteca si se furisa fara zgomot printre tufisurile apropiate.
Din departare se auzi deodata latrat de câini. George îsi spuse ca acum ar fi cel mai bun prilej sa se furiseze, caci câinii erau desigur, ocupati sa-i salute în felul lor pe razboinicii care se întorceau cu prizonierii. Si apoi larma pe care o faceau animalele era atât de mare, încât santinele eventuale probabil ca nu vor baga de seama apropierea sa.
Deodata, însa, auzi un murmur de apa; probabil ca prin apropiere cobora din munti un pârâias. Aceasta era un avantaj mare pentru dânsul, caci putea sa urce prin albia apei, fara sa lase urme pentru câini, iar pe de alta parte susurul apei va înabusi zgomotul pasilor sai.
George apuca repede la dreapta, se furisa printre tufe dese si ajunse la pârâiasul pe care-l banuise. Fara sa stea mult pe gânduri intra în apa care-i ajunse pâna la genunchi si se tinu pe linga tufisurile care margineau malurile.

Latratul câinilor devenea tot mai puternic. Tânarul auzi lamurit glasurile cu intonatie ciudata ale vânatorilor de capete; urâta de orice precautie si pasi mai repede, — tinutul începu sa se lumineze înaintea lui, razele soarelui strabatura prin frunzisul des si dupa ce trecu de o tufa înalta, se opri speriat în loc.

În fata lui era satul vânatorilor de capete, asezat pe un platou foarte lat, pe a carui margine de Nord se ridicau pereti înalti de stânca.

George, care se retrasese iarasi sub ocrotirea tufisului, nu putu sa vada prea mult. Putinele colibe ale satului erau lipsite de viata. Toti locuitorii pareau a se fi adunat în mijlocul satului; privind mai atent peste vârfurile copacilor, George vazu acoperisul unei case cu o zugraveala bizara.

Asta ora în mod sigur «clubul» tribului, si tânarul îsi spuse ca prizonierii vor fi asezati in fata acestei case sa se prajeasca la soare si expusi batjocurii femeilor si copiilor învingatorilor.

Ce sa faca acum?

Tânarul lua brusc o hotarâre energica: o sa patrunda singur în satul vânatorilor de capete fie ce-o fi. Pentru asta nu trebuia sa astepte întunericul noptii, desi mai erau cel mult doua ceasuri pâna atunci, — caci nu era de ajuns sa se încredinteze numai unde fusesera dusi prizonierii ci, daca era cu putinta, sa vada si unde ramasesera armele lor.

Ceea ce îl îngrijora erau numai câinii. Cum sa însele mirosul acestora? Si apoi,

îmbracamintea sa de culoare deschisa nu-l va trada în mijlocul salbaticilor goi, cu pielea neagra? Desigur, — pentru a împiedica aceasta trebuia sa se asemene si el cu el.
Îi veni un gând salvator. Pamântul din padure era negru si umed. Ce-ar fi sa-si frece stofa hainelor, fata si mâinile cu pamânt dintr-acesta? Da, asa va face. Si fara sa mai stea o clipa pe gânduri se furisa îndarat în padure, ca sa aduca la îndeplinire planul.

V
EROISMUL LUI GEORGE

PESTE CÂTEVA MINUNTE se afla într-un luminis în care cresteau buruieni cu nemiluita. Tânarul se lasa în genunchi si smulse din pamânt câteva din ele.
Dupa cum presupusese, pamântul dedesubtul lor era negru si umed. Dar mai facu o descoperire, care-l umplu de bucurie.
Fara sa vrea, strivise între degete câteva buruieni si simti un miros tare, ca de menta. Instinctiv, se arunca la pamânt si se tavali printre plante. Mirosul acesta puternic avea sa-i sperie pe câini, îndepartându-i de el. Si când hainele îi vor fi negre, animalele nici nu vor cuteza sa se apropie.
Peste câteva minute îmbracamintea fu complet îmbibata de sucul plantelor si George nadajduia ca mirosul va tine pâna va fi izbutit sa-i elibereze pe prizonieri. Îsi scoase apoi hainele si începu sa le frece de zor cu pamântul negru. Acesta era

atât de gras încât vopsea de minune, si stofa alba deveni în curând neagra ca smoala.
Se îmbraca repede, apoi îsi freca fata si mâinile cu pamânt. Facuse totul pentru a-si asigura succesul si nu-i mai ramânea decât sa ajunga neobservat în sat.
Pentru moment, primejdia cea mare o constituiau paznicii de la marginea satului. Dar trebuia sa încerce totul. Se întoarse la pârâias si merse prin apa pâna la tufa sub ocrotirea careia cerceta din nou satul.
Hohotele de râs si chiote veneau dintr-acolo. Se vede ca vreun salbatic iscodise vreo tortura deosebita pentru prizonieri.
Cu o hotarâre repede George pasi spre platoul liber si o lua spre copacii si tufele care margineau satul. În mâna dreapta avea pumnalul, iar cu stânga tinea strâns patul revolverul. Trebuia sa fie fara crutare, daca nu izbutea s-ajunga neobservat în sat.
Inima-i batea sa-i sparga pieptul când ajunse în fata tufiselor, de trecerea carora depindea, desigur, salvarea prizonierilor si a sa proprie.
În fata unei tufe mari de la marginea apei, George se opri. Acum e acum! Îsi stapâni bataile inimii si cu respiratia oprita asculta sa prinda cel mai usor zgomot.
Nimic nu se misca în jurul sau, numai dinspre sat se auzea iarasi râsul acela satanic. Momentul era potrivit. El îsi încovoie putin trupul, strânse mai tare

armele si se furisa înainte. Ajunse la marginea tufei.
Spre nespusa-i bucurie, nu zari pe nimeni, începutul era facut, deci. Se lua dupa sunetele ce veneau din casa unde se adunase întreg satul.
Peste putin, George vazu printre tufe spatele casei.
Trebuia sa gaseasca o ascunzatoare buna de unde sa poata observa tot ce se petrece. Examina gânditor casa cea mare si privirea sa se opri la streasina acoperisului. Planul lui era gata.
Se furisa repede spre casa si se uita printr-o deschizatura. Încaperea era goala. În satul de pe tarmul marii, casele mari sunt destinate pentru adapostirea Kanu-urilor; aici, însa ele serveau numai ca locuri de adunare.
Dar si aici — ca si dincolo — atârnau la grinzile tavanului capete omenesti si trupurile mumificate ale fostelor capetenii.
George largi încetinel una din deschizaturile facute în stuf, pâna izbuti sa se furiseze înauntru. Potrivi totul la loc, ca nu cumva sa bage de seama cineva. Apoi se catara binisor pe peretele din spate al casei, pâna ajunse la gradina care unea cele doua capete ale ei. Atârnat de aceasta izbuti s-ajunga în partea din fata si sprijinindu-si picioarele pe o bârna pusa de-a curmezisul dadu putin la o parte stuful scoase capul afara prin acoperis si privi atent pe locul liber din fata casei.
Prizonierii erau toti acolo, linistiti, în bataia soarelui dogoritor. În putin timp

de când se aflau aici trebuie sa fi suferit totusi mult, si George se gândi cu groaza la chinurile ce aveau sa le mai îndure în zilele urmatoare.
Privirea tânarului cazu apoi asupra locuitorilor satului. Barbati si femei stateau laolalta, privind la lupta înversunata dintre doua femei goale care îsi puneau la contributie pumnii, picioarele si unghiile ascutite.
Tot satul izbucnea în hohote salbatice de râs, când una din adversare izbutea sa dea o lovitura care s-o faca pe cealalta sa scoata tipete de durere.
George îsi întoarse privirea cu scârba de la scena aceasta, si se uita iarasi la prizonierii lui scumpi. Cum ar putea sa-i scape? Iata întrebarea întrebarilor. Dar unde se aflau armele lor?
Iscodi cu bagare de seama în jurul sau si cu nespusa satisfactie zari ceva mai departe o coliba mai marisoara, lânga intrarea careia se aflau îngramadite armele prizonierilor.
Aceasta era, desigur, coliba capeteniei, care luase, fireste, partea leului din prada.
Cât ar fi vrut George sa dea de înteles captivilor ca se afla în apropierea lor! Dar asta ar fi fost prea primejdios. În schimb, tânarul observa ca Petre ridica din când în când capul, privind nelinistit în juru-i. Lipsa lui George atrasese, desigur, atentia uriasului si Petre îl cunostea destul de bine pe dragul lui, pentru a nu presupune ca se afla prin apropiere.
Uneori, batrânul soptea ceva lui Rindow, care se afla alaturi de el, si primul ofiter

vorbea apoi încetisor cu capitanul Farrow. Toti trei ridicau atunci capetele si priveau împrejur.
Din pacate, ei erau asezati cu spatele spre casa în al carei acoperis se ascunsese George. Asa ca nici n-ar fi putut vedea daca le-ar fi facut vreun semn cu mâna.
Cele doua femei care se luptasera cu înversunare, spre hazul nespus al negrilor, se prabusira la pamânt, sfârsite de oboseala. Evenimentul fu întâmpinat cu urale nesfârsite, dupa care seful tribului îsi facu loc prin multime, ridica mâna si se facu liniste.
Capetenia tinu o cuvântare lunga, primita cu aplauze zgomotoase de supusii sai. Când sfârsi si arata cu mâna spre prizonieri, strigate de veselie sfâsiara vazduhul. Spusese probabil poporului sau ca peste doua zile prizonierii vor servi drept friptura la praznicul cel mare al tribului.
Întrunirea se sfârsi. Locuitorii se dusera la colibele lor si pretutindeni domnea mare însufletire, toti oamenii topaiau si se veseleau si peste tot se aprinsera locuri la care se frigeau porci. Si în fata colibei sefului fusese aprins un foc mare.
Trecuse de miezul noptii, când focurile începura sa se stinga, unul dupa altul. Numai acela din fata colibei capeteniei ardea înca. Era alimentat necontenit de un salbatic care facea de santinela. Pe acesta George trebuia sa-l faca nevatamator.
Seful tribului disparuse de mult în coliba si probabil ca dormea acum, visând la

izbânda pe care o repurtase tribului dusman
George se târî pâna la peretele lateral al casei, si se lasa jos pe stâlpul din ungher. Trebuia sa strabata locul din fata casei ca s-ajunga în spatele santinelei, dar se bizuia pe deghizarea ce si-o facuse.
Nu trecu mult si ajunse la tinta. Dar de data aceasta nu vroi sa-si omoare dusmanul. Tinea revolverul de teava, în mâna dreapta, si când fu îndaratul santinelei, care motaia, îl izbi cu toata puterea în tâmpla, cu patul armei.
Salbaticul scoase doar un geamat nedeslusit si ar fi cazut în flacari daca George nu l-ar fi apucat repede, tragându-l îndarat.
Se auzi un zgomot usor în coliba capeteniei. Sari repede la o parte si se lipi de peretele colibei.
În clipa urmatoare seful iesi afara, pasi spre foc si se apleca asupra omului neînsufletit. Dar George era în spatele sau si cu patul revolverului izbi cu toata puterea pe care o avea într-unsul. Stia ca se afla acum aproape de tinta si un incident cât de mic ar fi stricat totul.
Acest mic incident se si produse imediat. Se parea ca fapta îndrazneata a tânarului fusese zadarnica si tot curajul sau vrednic de lauda nu-i ajutase la nimic.
În spatele sau aparura fapturi întunecate, care se apropiau încetisor de dânsul, tinând în mâini securile grozave care despica dintr-odata trupul nenorocitei victime.
Erau locuitori din sat care probabil nu participasera la zaiafet, altminteri ar fi

fost si ei beti de vinul de palmieri care se bea pe-acolo.
Probabil ca auzisera zgomotul luptei scurte dintre George si cele doua victime ale sale. Se aflau numai la doi pasi în spatele viteazului tânar... când Petre recunoscu pe George în faptura neagra care doborâse cu atâta îndemânare pe santinela si pe seful tribului.
Pâna atunci nu-si lamurea toata întâmplarea aceea; banuia ca exista vreo neîntelegere între bastinasi si ca se aplanase în felul acesta.
Dar pâlpâiala scurta a focului lumina profilul tânarului strain, a carui actiune trebuie sa fi parut foarte curioasa prizonierilor. Recunoscând pe dragul lui stapân, Petre striga repede :
— George, în spatele tau ! Repede, repede !
Cu toata îngrijorarea de care era cuprins pentru fiul capitanului sau, batrânul fu, însa, destul de prevazator. Un altul ar fi strigat, desigur, în gura mare, dar Petre se gândi imediat la situatia în care se aflau prizonierii.
Nu trebuia sa-si strige spaima în gura mare ci trebuia sa fie prevazator, daca o salvare mai era cu putinta.
El incluse ochii fara voie, caci îsi daduse seama imediat de situatia în care se afla George. Era exclus cu desavârsire, ca tânarul sa se poata apara împotriva celor cinci vânatori de capete care veneau tiptil în spatele sau.
Fireste, i-ar fi putut culca la pamânt într-o clipa, caci George era un tintas minunat, — dar el nu trebuia sa împuste,

caci ar fi sculat tot satul în picioare. Si Petre fu cuprins de groaza, gândindu-se la ce-ar fi urmat.
Dar când deschise ochii ramase încremenit în fata tabloului ce i se înfatisa.
Cu uimire de nedescris, el vazu ca George juca un rol ciudat. Încalecase peste trupul neînsufletit al capeteniei, dadea din mâini si scotea exclamatii care nu apartineau nici-unui limbaj omenesc.
Apoi ameninta cu bratele pe cei cinci vânatori de capete, care ramasera încremeniti locului, si-l priveau fara sa priceapa ceva. Nu stiau nici cine e, nici ce cauta pe-acolo, dar cu simturile lor primitive îl socotira, probabil o fiinta supranaturala.
George arata cu mâna spre cel care se afla în fruntea micului grup, un individ urias si vânjos, care parea sa se bucure de oarecare trecere printre semenii de trib.
Facu apoi un semn energic si arata trupul capeteniei, scoase câteva exclamatii amenintatoare si insularul se apropie încetisor.
Ceilalti patru, carora nu le fusese adresata invitatia, pareau foarte multumiti de asta. Se dadura îndarat cu câtiva pasi si lasara în jos bratele cu securile grozave.
Petre privea cu atâta încordare, încât ochii îi ieseau aproape din orbite. Ce se va întâmpla acum? Fireste, George era pentru moment la adapostul primejdiei, dar cât timp îsi va putea juca rolul? Cei cinci salbatici vor recunoaste curând ca

dânsul era un alb, care patrunsese în sat cu scopul de a elibera pe prizonieri.
Fara sa vrea Petre scoase un geamat înabusit, dar geamatul acesta salva întreaga situatie. Cei patru vânatori de capete înaintara câtiva pasi, si uriasul, care statea acum în fata lui George, îsi întoarse si el privirea spre Petre.
Nici nu-i trebuia altceva lui George. Îsi dadu seama ca nu e observat de nimeni si ridicând revolverul, pe care-l tinea de teava, izbi cu toata puterea în tâmpla salbaticului. Trupul urias se prabusi într-o clipa si ramase teapan lânga acel al capeteniei.
Cei patru tovarasi ramasera trasniti când întoarsera capetele. Dar George nu le dadu prea mult ragaz. Cu o prezenta de spirit uimitoare, îsi continua opera, pâna la sfârsit. Se prefacu si el speriat peste masura, agita bratele ca un iesit din minti, scoase câteva sunete nearticulate, — apoi se roti de trei ori cu iuteala fulgerului, pentru a se prabusi în cele din urma lânga bunul sau servitor.
— Petre — sopti dânsul — acum e acum!
Cu pumnalul ascutit pe care-l avea de la Sanja, taie legaturile uriasului.
Acesta îsi dadu imediat seama de avantajul pe care-l avea acum. E drept, membrele îi erau înca întepenite de pe urma legaturilor si de chinurile îndurate sub razele soarelui arzator, dar vointa învinse totul. Era vorba doar de salvarea tuturor. Se apleca spre tânar si-i sopti:
— George, fi atent sa nu ne scape din mâna unul din salbaticii de colo. Sa tragi atunci fara mila. Pe astia patru îi iau în

seama mea. Dumneata cauta de elibereaza-i pe ceilalti.
Înainte ca tânarul sa poata raspunde ceva, uriasul se ridica repede de jos. În mâna lui lucea acum securea grozava a insularului pe care-l doborâse cu atâta dibacie George.
Tânarul urma imediat sfatul uriasului, si se târî spre tatal sau si-i taie legaturile. Când îsi întoarse privirea, vazu cu groaza pe Petre izbind cu securea în ultimul din cei patru vânatori de capete.
Ceea ce facuse Petre era o fapta pe care numai disperarea o poate mijloci. Dupa ce ultimul dusman cazu la pamânt alaturi de ceilalti, Petre se întoarse linistit lânga el si lua parte la eliberarea prizonierilor. Înainte de asta, însa, mai dadu câte o lovitura în tâmpla capeteniei, santinelei si uriasului. Acum nu mai era de temut ca se vor trezi înainte de vreme, pentru a putea împiedica fuga prizonierilor.
Marinarii ca si indienii, dadura dovada de o tarie vrednica de admirat. Cu toate suferintele prin care trecusera în ultimele ceasuri, ei se tinura bine pe picioare si erau gata sa înfrunte noi primejdii.
Printul Ghasna se adresa capitanului Farrow:
— Lasati-i pe indienii mei sa mearga înainte, viteazul vostru George îi va calauzi. Nici o santinela nu-i va observa, ei, însa, le vor observa pe toate.
Asa se întâmpla. Sub conducerea lui George, care avea în spatele sau patru indieni, mica trupa se îndrepta repede spre iesirea din sat.

Intrara în padure. Mai mersera o bucata pe lânga apa, strabatura apoi desisul si apucara pe lânga apa, strabatura apoi desisul si ajunsera pe poteca ce ducea spre satul de la tarmul marii.
De-abia acum George se apropie de tatal sau si de printul Ghasna, carora le povesti pe scurt cum izbutise sa nu fie prins de salbatici. Printul Ghasna multumi calduros pentru salvarea sa si-i ruga pe prietenii sai sa porneasca acum vânatoarea împotriva corabiei negre, deoarece capitanul Henry îi rapise fiica.
— Fireste ca ne vom lua dupa el, striga George, înainte ca tatal sau sa fi avut timpul sa raspunda. Va trebui sa plateasca pentru toate crimele sale. Si în primul rând Sanja sa fie eliberata. Era trista când a plecat?
— Nu, dragul meu, raspunse printul. Ea sustinea necontenit ca George ne va salva în cele din urma. Si asta s-a si întâmplat, numai ca ea a fost rapita înainte, de Henry acela. Dar locotenentul Rindow mi-a spus ca stiti locul de unde obisnuieste sa se aprovizioneze cu apa corabia neagra. Acolo vom putea pune mâna pe el.
— Domnule capitan — spuse Rindow — as pune ramasag ca cei de pe corabie, au transmis iar o radiograma crucisatorului englez, prin care se spune ca am fi în satul vânatorilor de capete. Te pomenesti c-o fi spus ca am vândut prizonierii salbaticilor.
— Nu, parerea mea este ca satul acesta se facuse vinovat mai de mult de vreo nelegiuire, interveni doctorul Bertram.

Deduc asta din faptul ca crucisatorul a început imediat bombardamentul. Asa se face totdeauna.
— Atentiune! spuse George, încetisor. Ne apropiem de sat. În cinci minute vom fi acolo.
Ajunsera din nou într-un luminis si Rindow se opri si examina locul. În padurea asta totul parea sa fie împotriva lor, pâna si Natura parca urzise o conspiratie contra prietenilor nostri, caci întunericul sinistru care domnise pâna acum sub coroanele uriasilor arbori, facu loc deodata unei lumina palide. Cerul capatase o înfatisare amenintatoare, ciudata.
Ei nu puteau vedea decât o fâsie a boltei, printre ramurile copacilor, dar aceasta fâsie îti strecura fiori în trup când o priveai: stralucea de o lumina palida, galbuie, ceea ce-l facu pe Petre sa spuna:
— Drace! asta nu miroase a bine. Domnule capitan, daca nu ma-nsel vom avea o furtuna cum putine am întâlnit pâna acum. Sa ramânem mai bine sub copaci. Daca pornim spre luminis suntem amenintati de trasnete.
— Da, Petre, ai dreptate, aproba Farrow. Baieti, împrastiati-va, nu trebuie sa ramânem cu totii în acelasi loc. Repede, furtuna e gata sa izbucneasca! Dumnezeule !...
Fraza fu întrerupta de bubuitul tunetului care urma unui fulger orbitor. Si fulgerul acesta fu urmat imediat de jerbe întregi de alte fulgere, cum se întâmpla de obicei în furtunile tropicale. Întunericul fu sfâsiat de douazeci, treizeci de fulgere,

tunetele bubuiau fara încetare, mugind de parca sta sa se prabuseasca cerul.
Un frig grozav se lasase deodata.
De partea cealalta a luminisului, bubui deodata un tunet atât de grozav, de-i facu pe toti sa se cutremure. Orbiti de lumina puternica a fulgerelor închisera ochii si o scurta rugaciune fu murmurata de buzele unui marinar. Un palmier înalt, spintecat pâna la radacina de un trasnet îngrozitor, se prefacu pe data într-o facla verzuie. Focul se propaga cu repeziciune la ceilalti arbori, care din cauza soarelui arzator al tropicelor, erau uscati ca scândurile.
— Dumnezeule ! exclama Petre. Trebuie sa plecam de aici. Se vede ca suntem blestemati sa nu mai scapam de pe insula as...
Vorba îi fu întrerupta de bubuitul tunetului. Furtuna parea sa se fi dezlantuit acum cu toata furia, dar avea si partea ei buna, caci adevarate torente de apa începura sa cada asupra padurii cuprinsa de flacari.
Ce-i îngrijora mai mult, însa, pe prietenii nostri, era faptul ca armele lor avea de suferit de pe urma potopului de apa. Ca la o comanda ei trasera pistoalele si le ascunsera sub brate, pentru a le apara întru-câtva de umezeala.
Ploaia mai rapai un timp cu toata furia, dupa care înceta din senin. Farrow respira usurat, si spuse :
— Înainte, baieti, poate ca furtuna asta a avut si partea ei buna. Daca vor fi fost ceva dusmani în drumul nostru, desigur c-au cautat sa se puna la adapost. Sa

încercam s-ajungem repede la tarm, camarazii or fi îngrijorati.
Pasi repede spre luminis, urmat de ceilalti.
Peste putin ajunsera în fata satului. Se simtea miros de pârjol în aer si totul parea mort.
Cu multa bagare de seama, expeditionarii pornira spre tarm. Nici urma de crucisator pe tot întinsul marii. Farrow lua lampa electrica a lui Rindow si dadu câteva semnale conventionale înspre larg. Repeta de trei ori semnalele si dupa vreo cinci minute luci pe mare un alt semnal luminos, dar cu totul diferit.
— Totul e în regula, vine Hagen! zise Farrow, multumit.
Era o masura de prevedere ca fiecarui semnal convenit, celalalt sa-i raspunda în alt mod. În felul acesta orice înselatorie era exclusa.
— Aduceti doua kanu-uri din casa de colo ! porunci Rindow marinarilor sai. Vom iesi în întâmpinarea submarinului.
— Sau stati, vin si eu!
Vroia sa ia cu sine capetele albilor, dar englezii i-o luara înainte. Se multumira sa împinga pe apa doua Kanu-uri mari în care se asezara cu totii, apoi îsi luara ramas bun de la insula pe care îndurasera atâtea grozavii.

8
Capitanul Henry

I
O LUPTA SUB APA

PETRE URCA CEL DIN URMA în turnul submarinului. Dadu un picior zdravan Kanu-ului, cu oare venisera pâna la vas si nu se putu retine sa mormaie:

— Praf sa s-aleaga de insula asta blestemata cu salbatecii ei cu tot! Ce treaba mai e si asta sa tai capetele oamenilor si sa le afumi pe urma! Si dupa ce-ti omori dusmanii sa-i mai si manânci! Ptiu, drace! Drept sa spun, nu prea i-am cunoscut bine pe nemernicii astia când am mai fost pe aici înainte de razboi. Hm! Parca ma si simteam fara cap colo în munti, legat de mâini si de picioare. De n-ar fi fost George al nostru atât de viteaz si destept, eram acum pe lumea cealalta. (Vezi brosura 7 : „Printre vânatorii de capete").

Uriasul puse piciorul pe prima treapta a scarii de fier ce duce înauntrul submarinului, vrând sa coboare dupa camarazii eliberati, care ajunsesera înaintea lui jos, dar mai sovaia înca nestiind daca Farrow vroia sa ramâie cu vasul la suprafata.

O raza orbitoare de lumina se lasa deodata asupra apei, si se fixa pe cele doua Kanu-uri de razboi care lunecau încetisor spre mal, la departare de cel mult douazeci de metri de submarin.

Petre îsi dadu seama îndata de situatie. Crucisatorul englez, care bombardase în cursul dupa-amiezii satul vânatorilor de capete, reaparuse.

Pe Petre îl strabatu un fior de spaima prin tot trupul. Vasul englez venise din Australia si stia deci ca Farrow se îndreptase cu submarinul sau spre

insulele acestea. Avea si el misiunea sa-l caute pe capitan, ca sa-l ia prizonier împreuna cu întregul echipaj al vasului. Ce vroiau sa stie Englezii ca oamenii acestia facusera numai bine în drumul lor, — submarinul le statea ca un spin în cale, si trebuia sa fie distrus cu orice chip.

Crucisatorul nu putea fi departe. Desigur ca se furisase iarasi pe lânga o insula, ocrotit de întuneric, si se aciuise în vre-un golf. Semnalele luminoase date de capitan inginerul Hagen, ca sa se apropie, trebuie sa fi fost vazute de pe puntea vasului englez.

Era un noroc ca lumina reflectorului se oprise imediat pe cele doua Kanu-uri; prin asta, atentia Englezilor fu îndreptata pentru un timp.

Petre nu îndraznea sa dea alarma cu glas tare, caci auzea lamurit de pe crucisator o voce aspra de comanda. Nici nu era însa nevoie, caci aproape imediat o ghiulea vâjâi prin aer, de pe bordul crucisatorului.

Petre vazu gura tunului si socoti la vreo optzeci de metri distanta la care se afla vasul. Ghiulelele nimerisera Kanu-urile si în câteva clipe le scufundara. Reflectorul îsi va plimba acum lumina nai departe se va opri asupra golfului si va descoperi turnul submarinului. Si atunci totul era pierdut.

— Petre, ce s-a întâmplat? striga capitanul Farrow din interiorul submarinului.

— Crucisatorul englez, la optzeci de metri departare de noi, a scufundat cele doua

Kanu-uri, cu care am venit încoace! raspunse uriasul, aplecându-se pe gura turnului.
Apoi coborî repede scarita, închise chepengul turnului si-l însuruba.
— Pregatiti pentru scufundare! se auzi imediat comanda capitanului.
Din sunetul glasului sau, echipajul îsi dadu seama ca ameninta o mare primejdie si ca urmare ordinele fura executate cu o precizie matematica.
Pompele împinsera apa în tancurile de balast si capitanul observa cu încordare barometrul, privind din când în când si prin periscop.
Iata, însa, ca barometrul arata cinci metri adâncime. Turnul se afundase sub apa, si numai periscopul mai iesea putin la suprafata. Dar capitanul Farrow îl trase repede înauntru, caci reflectorul dusman ratacea acuma peste valurile întunecate, apropiindu-se de punctul unde disparuse în apa submarinul.
Acesta atinse adâncimea de opt metri: Farrow, însa, stia bine ca lumina puternica putea strabate în apa limpede a golfurilor insulelor Pacificului, pâna la mari adâncimi. Ar fi fost lesne, deci ca scheletul enorm al vasului sa fie vazut.
Încredinta repede lui Rindow conducerea, apoi, urmat de George, porni spre cabina de la prora, unde erau cele doua ferestre; dadu în laturi obloanele de otel si în aceeasi clipa vazu ca temerile lui erau întemeiate.
Apa în jurul vasului era puternic luminata; razele reflectorului patrundeau, deci, foarte adânc si se

putea ca cei de pe crucisator sa vada submarinul ca o umbra întunecata. Faptul ca lumina ramânea fixata pe acelasi loc, dovedea ca banuiala capitanului Farrow era adevarata.
Submarinul atinsese zece metri adâncime, când capitanul hotarî sa faca o încercare pentru a vedea daca presupunerea lui e îndreptatita. Dadu comanda:
— Încetisor înainte !
Electromotoarele începura sa zbârnâie. Vasul aluneca în linie dreapta si peste câteva clipe apa deveni mai întunecata. Va izbuti oare sa-i însele pe Englezi?
Farrow respira usurat când apa ramase acuma complet întunecata si nestravezie. Apoi ceru lui Rindow, prin acustic, sa priveasca prin periscop. Raspunsul nu se lasa asteptat: submarinul iesise din câmpul luminos al reflectorului.
— Introduceti spre bord, în întâmpinarea crucisatorului! ordona capitanul.
Stia bine ca trucul acesta oferea singura posibilitate de salvare. Englezilor nici nu le va da prin gând ca Farrow va trece cu vasul sau prin fata lor, în loc s-o ia la fuga în directie opusa.
Tatal si fiul privira cu încordare prin cele doua ferestre în apa neagra. Vor izbuti oare sa scape de urmarirea crucisatorului?
— Tata, mi se pare ca înaintam ! spuse George, vesel.
Deodata, însa, scoase o exclamatie de surpriza si dezamagire, caci apa se luminase din nou. Englezii descoperisera iarasi matahala suspecta, si banuiau

desigur ca nu poate fi vorba decât de mult-cautatul submarin al capitanului Farrow.
Daca îl vor sili, prin împuscaturi, sa iasa la suprafata, va fi luat cu siguranta prizonier împreuna cu întreg echipajul si vasul va fi scufundat. Si atunci cine sa mai salveze pe Jeanette Roule si pe fiica printului indian, Sanja, rapita de fiorosul capitan Henry pe misterioasa corabie neagra? Iar fiul sau va fi nenorocit pentru toata viata, caci în inimile celor doi tineri se nascuse o dragoste din cele mai trainice.
În fata acestei situatiuni, capitanul lua o hotarâre disperata :
— Înainte, cu toata viteza! comanda el cu energie.
Se bizuia pe faptul ca Englezii nu vor putea urmari cu reflectorul lor goana submarinului; si chiar dac-ar trage, le-ar veni greu sa nimereasca din cauza repeziciunii cu care s-ar urma descarcaturile tunului.
Submarinul zbura ca o sageata, si peste câteva clipe apa se-ntuneca din nou. Cei dinauntru auzira lamurit ecoul împuscaturii.
— Mai adânc! comanda Farrow.
Capitanul privi indicatorul barometrului si vazu ca se aflau la doisprezece metri adâncime. Acum nu mai aveau de ce se teme.
Dar ce se lumina din nou în fata lor. Englezii îsi îndreptasera reflectorul în directia unde banuiau ca pornise submarinul, si acesta fu nevoit sa strabata iarasi prin câmpul de lumina.

Pentru a doua oara rasuna ecoul unei împuscaturi si în clipa urmatoare submarinul fu zguduit din încheieturi si azvârlit ca o coaja de nuca. Tunarul englez trebuie sa fi tras drept în jos în apa, dar probabil ca granata explodase în apropierea sau dedesubtul submarinului, pe fundul marii, caci cei doi observatori de la fereastra, vazura lamurit înaltându-se din adânc o volbura de nisip.
Submarinul se clatina o clipa; capitanul se temu sa nu se fi defectat elicea, dar minunatul submarin se si puse în miscare.
— La tribord ! comanda Farrow.
Vasul întoarse repede si porni ca o sageata în directia crucisatorului. Apa devenise turbure acum prin masele de nisip ridicate de explozie si Englezii nu mai puteau vedea încotro apucase umbra uriasa a submarinului. Din nou se auzi ecoul unei împuscaturi, dar de data asta explozia se produse mai departe, asa ca vasul nu se resimti de loc de pe urma ei.
Apa se întuneca iarasi. La cincisprezece metri adâncime, submarinul gonea spre crucisator; o noua împuscatura clatina vasul si Farrow constata ca se gaseste în imediat apropiere a crucisatorului.
— La babord, ramâneti la cincisprezece metri! striga el în tubul acustic.
Submarinul executa miscarea si porni ca o sageata prin apa. Auzira înca trei împuscaturi, dar cea din urma atât de slaba, încât nu mai era nimic de temut din partea crucisatorului.
Capitanul era atent, însa. Mai ramase o jumatate de ceas sub apa, dupa care

dadu comanda de iesire la suprafata.
Se întoarse cu George în turn, înalta periscopul si privi cu atentie printr-unsul; departe, îndaratul sau, vazu o dunga subtire, luminoasa ratacind pe mare în cercuri largi: era reflectorul crucisatorului care tot cauta submarinul disparut.
Acum nu mai era nici o primejdie pentru iesirea la suprafata; toti rasuflara usurati când Petre deschise chepengul turnului si aerul proaspat al noptii patrunse în valuri înauntru.
— Asa George, tie îti datoram viata, zise capitanul fiului sau. Te-ai aratat chibzuit si curajos ca un adevarat barbat. Trebuie sa-ti marturisesc toata admiratia mea, baiete, si sunt nespus de mândru ca am un fiu atât de viteaz.
Rindow si doctorul Bertram îsi exprimara si ei recunostinta în cuvinte de multumire, iar batrânul Petre striga „Ura!" în cinstea dragului sau George, care-i scapase pe toti de soarta grozava ce le era harazita pe insula vânatorilor de capete.
Batrânul tunar, Jan Brike, iesi „în front" si, în numele întregului echipaj declara ca toti sunt gata sa porneasca pe urmele corabiei negre si sa elibereze pe cele doua fete prizoniere.
Cuvintele acestea îl bucurara pe George mai mult decât toate multumirile lor. Oricât ar fi fost de mare fericirea de a-si fi salvat tatal si tovarasii de aventuri. În inima lui mai ramasese durerea pentru Sanja, care se afla în puterea fiorosului capitan Henry.

Doctorul Bertram îl sfatui sa se duca la culcare; noaptea era pe sfârsite si emotiile prin care trecuse înrâurisera asupra nervilor tânarului nostru erou.
George asculta sfatul si întinzându-se în hamac, adormi imediat.
Se trezi pe la amiaza.
Petre pândise momentul acesta si cum deschise ochii tânarul sau stapân îi si aduse dejunul, pe care acesta îl înfuleca cu pofta.
Când se urca în turn, fu întâmpinat cu dragoste de tatal sau, de Rindow, doctorul Bertram si printul Ghasna. Vremea era minunata si submarinul plutea spre o insulita împadurita.
— Unde ne aflam ? întreba tânarul, mirat.
— Ne îndreptam spre sud, dupa cum vad, adauga el, aruncând o privire pe compas. Parca era vorba sa pornim spre arhipelagul Louisiada, în insula unde se gaseste apa de baut? Acolo vine adesea si corabia neagra ca sa ia apa, dupa cum ne-au spus cei doi tineri îndragostiti! (Vezi brosura 6.)
— Acolo vom si ajunge — raspunse capitanul — caci ne aflam în urma corabiei negre. Petre a vazut-o în zorii zilei, îndepartându-se spre sud. O poti vedea si tu uitându-te cu ocheanul, ca un punct negru, pierdut în departare. Trebuie sa ramânem la oarecare distanta de ea, ca sa nu ne vada.
George duse repede ocheanul la ochi si descoperi un punct mic, negru: era corabia capitanului Henry, pe bordul careia se afla draga lui Sanja.

La gândul acesta George scrâsni din dinti si strânse cu furie nestapânita mânerul pumnalului, daruit de frumoasa fiica a printului indian. Capitanul Farrow ghici îndata ce se petrece în sufletul sau, îi puse mâna pe umar cautând sa-l mângâie.
— Fii linistit, draga George, orice s-ar întâmpla, o vom scapa pe Sanja din mâinile calailor. A, dar parca si-a încetinit viteza... Lua ocheanul din mâna lui George si dupa ce privi câtva timp, zise: Ciudat, trece încetisor pe dinaintea noastra spre insula a doua. Uite ca se îndreapta spre uscat! A, ancoreaza... George, poate ca nu va trece mult si le vom putea elibera pe cele doua fete. Vom merge acum spre insula din fata noastra, vom strabate padurea si de acolo vom putea observa corabia fara sa fim zariti.
La comanda lui Farrow, submarinul îsi schimba directia în asa fel ca insula sa vina între corabia neagra si urmaritorii ei, apoi minunatul vas se-ndrepta încet spre mica limba de pamânt.
Un golfulet cu tarmul neted le oferea putinta sa debarce. În genere, malurile insulelor Oceanului Pacific sunt atât de înalte, încât submarinul avea la dispozitie destul apa ca sa acosteze direct la tarm.
De data asta, însa, lucrurile stateau altfel. Petre, care alergase spre partea dinainte a puntii si observa adâncimea marii, striga:
— Opriti !
Capitanul transmise ordinul mai departe si vasul stopa brusc.

Pâna la tarm mai erau vre-o treizeci de metri; debarcarea ar fi fost posibila, deci, numai cu ajutorul barcilor de aluminiu. Farrow dadu ordinul sa se aduca pe punte doua barci; nu vroia sa debarce cu prea multi oameni, caci prin tinutul acesta trebuia sa fii cu ochii-n patru. Fara sa-ti dai seama când cum, te puteai trezi cu vânatorii de capete în spinare.
Nici nu sfârsi bine sa dea ordinul ca se si ivi din desis un salbatec. Era gol-pusca si trupul sau tuciuriu sclipea în razele soarelui; în jurul gâtului purta un colan ciudat din colti de porc mistret.
Individul era neînarmat. Privi prosteste spre submarin, apoi scoase o exclamatie de surpriza si... se arunca în apa, înotând cu turbare spre vas.
— Aha ! vrea sa ne faca o vizita, zise capitanul Farrow — buna idee, n-am ce zice !
— Se vede treaba ca a mai avut de-a face cu albii — fu de parere Rindow — caci parea bucuros când ne-a vazut. Si adicatelea, de ce n-ar exista si o exceptie printre vânatorii de capete ?
— O fi cum zici d-ta, dar nu strica sa fim prevazatori, raspunse Farrow si trase revolverul de la brâu. Desi pare neînarmat, nu e exclus sa aiba un cutit atârnat în spate.
— Tot ce se poate, încuviinta doctorul Bertram. Cu prea multa încredere nu trebuie sa-i învrednicesti pe salbatecii astia! Ei, George, ce faci acolo?
Tânarul scosese fulgerator pumnalul daruit de Sanja, se catara cu îndemânare

peste marginea turnului si alerga spre balustrada.
— George, baga de seama! striga Petre, scotând si el cutitul. Lasa ca-l atac eu!
Era prea târziu, însa. Instinctul îl îndemna pe tânar sa lucreze fara sa se gândeasca la primejdie. Cu un salt de acrobat îsi facu vânt în apa golfului si când reaparu la suprafata era numai la câtiva metri de dusman, în întâmpinarea caruia se aruncase, îndemnat numai de dorinta de a apara viata salbatecului neînarmat, pe care-l pândea o moarte grozava.
Capitanul Farrow scoase un tipat de spaima, apoi ridica revolverul si trase unul dupa altul câteva focuri. Rechinul urias plescai speriat din coada când îl lovira gloantele, dar prada apropiata îl întarâta prea mult, ca sa dea înapoi. Ca fulgerul se napusti spre George, care-l astepta linistit, cu pumnalul în mâna.

II
PE URMELE CAPITANULUI

ÎMPREUNA CU PETRE, George facuse adesea executii de spintecare a unui rechin; se cerea pentru asta sa fii bun înotator si înainte de toate sa stii sa pastrezi sânge rece. Acuma, însa, situatia era cu totul altfel. Pe atunci, Petre facea pe rechinul si se lasa „spintecat" de George, — dar de data asta tânarul avea în fata o veritabila hiena de mare, cu care nu mai încapea joaca.
Nici nu auzea macar strigatele înspaimântate de pe turnul submarinului

si nici zgomotul ce-l facea Petre în apa, apropiindu-se de el. Toata atentiunea lui era atintita asupra monstrului care se apropia.
Iata-l ca se arunca pe spate pentru a se putea folosi de coltii puternici care sânt în partea dindarat a capului, — si acuma venise momentul pentru George sa se dea în laturi si sa înfiga în acelasi timp pumnalul în trupul rechinului.
Daca nu se folosea de toata forta si sânge-rece, era pierdut; o singura muscatura a monstrului îi va desprinde bratul de trup.
Dar curajosul tânar stia ce are de facut. Se feri de muscatura amenintatoare aruncându-se repede în laturi, apoi înfipse pumnalul ascutit, adânc în carnea alba a rechinului. În acelasi timp înota înainte cu bratul stâng si monstrul care se zbatea îsi despica singur trupul în taisul ascutit al pumnalului. Totusi, George nu facuse treaba cum trebuie.
Pumnalul ramase înfipt în pieptul rechinului si George, care tinea strâns mânerul, fu târât de monstrul turbat.
Parea pierdut, caci rechinul începu sa se lase afund. Dar tocmai atunci se ivi si Petre lânga el, se arunca de partea cealalta a, monstrului, îi înfipse adânc cutitul în carne si într-o clipa otelul despica trupul pâna la coada.
Rechinul se zvârcolea cu turbare si George trebui sa dea drumul pumnalului, caci altfel era pierdut. Se-ndeparta repede, pâna iesi din vârtejul produs de zvârcolelile monstrului ranit de moarte, si striga Uriasului :

— Petre, pumnalul meu e înfipt în trupul rechinului. Trebuie sa-l iau înapoi, caci e de la Sanja.
Salbatecul, care provocase fara sa vrea lupta aceasta dintre George si rechin, înota a-cum spre salvatorul sau. Îl privi în ochi cu recunostinta si zise într-o englezeasca stricat :
— Haku aduce pumnal. Master salvat Haku, Haku este întotdeauna recunoscator.
Îsi atinti ochii mari si negri asupra monstrului care se afunda zbatându-se, apoi aluneca sub apa ca un peste. Ramase câteva clipe în apropierea rechinului, apoi iesi la suprafata si întinse lui George pumnalul. Tânarul, fericit peste masura, lua arma ce-i era atât de scumpa si zise :
— Îti multumesc, Haku. Vroiai parca sa vii pe vasul nostru?
— Da, Haku vrut sa vie pe submarin. Fara sa-si mai spuie ceva, cei doi înotara spre vas, urmati de Petre. — Dar aici, George avu sa întâmpine figura suparata a tatalui sau. Sfios se apropia de dânsul si cu o privire rugatoare îi întinse mâna.
— Tata — spuse el cu seriozitate — nu stiu singur cum s-a facut, dar parca m-a îndemnat ceva sa ma arunc asupra rechinului. Poate ca a fost o presimtire ca Haku stie ceva despre corabia neagra. Haku e numele aceluia pe care l-am salvat.
Farrow strânse în tacere mâna fiului sau. Trecuse printr-o mare spaima, dar nu se gândea sa-i faca imputari.

Îsi îndrepta apoi privirea spre bastinasul care sarise sprinten parapetul vasului. Era un barbat ca de vreo treizeci si cinci de ani, înalt si vânjos. Avea trasaturi placute si facea o impresie buna.
— Haku, vino mai aproape, zise Farrow, cu buna-vointa. Vreau sa te întreb câte ceva,
Negrul se supuse si cu o disciplina pe care n-ai fi banuit-o la dânsul se opri drept în fata capitanului.
— Bravo, asa-mi place! exclama Farrow, vesel. — Asadar, te numesti Haku! Ia spune, draga, traiesc multi semeni de-ai tai pe insula din fata noastra ?
— Da, master, Haku este capetenia lor. Master poate debarca linistit. Noi nu luam capete de la albi, nici nu „kai-kai" (mâncam) porc-lung.
— Asta-i foarte frumos din partea voastra, raspunse Farrow, cu ironie. Asadar, nu obisnuiti sa mâncati came de om ca locuitorii celorlalte insule de pe aici. As vrea sa te cred, dar parca nu ma lasa inima...
— Haku spune, master poate sa vie, raspunse bastinasul, cu ton serios. Master va vedea singur.
Scoase un tipat ascutit si desisul de pe mal se însufleti imediat. Ca iesiti din pamânt stateau acolo vreo cincizeci de indivizi, împodobiti cu gateli barbare. Ridicara bratele si izbucnira într-un urlet care aducea pe departe cu un „ura !"
— Bine Haku, vom veni! spuse capitanul dupa oarecare chibzuiala. Dar tin sa-ti atrag atentia ca la cea mai mica încercare de tradare, va arunc pe toti. Ai înteles ?

— înainte, baieti, coborâti în barci! Luati, însa, fiecare din voi câte doua granate de mâna.
În prima barca se aflau capitanul, George, Rindow, doctorul Bertram, printul Ghasna, Petre si doi marinari. În a doua era inginerul Hagen cu sapte marinari. Pe bordul submarinului ramasera secundul Brun cu restul oamenilor din echipaj si indienii printului. Jan Brike, tunarul, pregatise pentru orice eventualitate tunul, de la prora. La cel de la pupa pusese un tânar marinar care se pricepea în meserie.
Barcile se-ndepartara. Capitanul Farrow statea lipit de Haku si tinea revolverul strâns în mâna. În tot cazul era o cutezanta mare din partea lor, caci securile grozave ale vânatorilor de capete loveau atât de neasteptat, încât nu mai aveai când sa scoti arma sau sa arunci granata.
Haku ghici gândurile capitanului, si când debarca pe tarm ramase locului si zise cu oare-care amaraciune în glas :
— Master nu crede Haku. Master va vedea Haku nu spune minciuni. Master tânar — arata spre George — salvat viata la Haku, Haku mult recunoscator La el.
George se apropia de tânar si-i întinse mâna:
— Haku — spuse el prietenos — eu am încredere în tine si ma bucur ca te-am putut salva de la moarte. Am facut experiente proaste, si pe insula Malaita era cât p-aci sa ne lasam capetele. De-aceea tata e atât de banuitor.

— Oh! masteri au fost la Malaita! exclama Haku, surprins. Acolo rau, foarte rau. Kai-kai big felloic men! o dadu el pe englezeste.
— Da — zise Farrow, pe Malaita se manânca oameni. Asadar, Haku, vei întelege de ce sunt atât de banuitor. Ma bucur, însa, ca pe la voi lucrurile stau altfel.
— Haku fost la Englezi. Haku fost politai, spuse individul cu mândrie. Master vine si vede cum locuieste Haku.
— Aha! facu doctorul, încetisor, soldat în politia coloniilor. Ei, în cazul asta putem avea încredere într-unsul. desi tot e o îndrazneala din partea noastra sa mergem în desis. Dar n-avem încotro, trebuie s-ajungem în partea de sud a insulei ca sa putem spiona de-acolo corabia neagra.
Haku porni în fruntea trupei. O poteca îngusta ducea spre sud. Era atât de îngusta încât de-abia puteau merge alaturi doi oameni.
Aerul era fierbinte si umed în desis; dupa zece minute de mers fortat, un luminis mare se ivi în fata lor. Nu-si putura retine o exclamatie de surpriza, caci se asteptase sa dea peste colibe primitive de stuf, în care bastinasii traiesc ca animalele. Dar în locul acestora vazuse case idilice din bambus, construite dupa moda europeana. Si tot satul îti facea o impresie de ordine si curatenie exemplara.
Haku stralucea de bucurie vazând uimirea musafirilor sai.

— Haku învatat multe de la Englezi — zise el cu mândrie.
— Vad si eu, raspunse Farrow, cu seriozitate. La asta nu m-as fi asteptat. Dar ia spune-mi, din ce traiti voi pe aici?
— La noi este porci, fructe, prindem peste; aici nu vine vapor, ramânem între noi. Asta-i bine.
— Si de unde aveti cutitele si uneltele? întreba capitanul aratând spre aceste obiecte, care se aflau înaintea câtorva case.
— Haku adus multe lazi mari când întors în patrie, raspunse capetenia. Noi nu mai avem nevoie de nimic, vapoare poate ramâne unde sunt.
— Ei, dar proviziile astea n-or sa tie cât lumea, zise capitanul.
— Atunci Haku pleaca în alte insule si face schimb.
Câteva femei ale tribului adusera fripturi de porc si niste frunze mari, verzi, altele veneau cu fructe minunate. Haku îi invita staruitor sa manânce si musafirii nu se lasara mult rugati.
Când terminara masa, Farrow zise:
— Haku, trebuie sa pornim neaparat spre coasta de sud a insulei. Am venit dupa o corabie neagra care a ancorat de curând pe insula clin spate. Pe bordul vasului se afla doua fete, pe care vrem sa le salvam.
— Ah! Haku cunoaste bine corabia neagra, striga capetenia. Master merge cu mine, eu arat la dânsul. Corabia neagra vine des aici. Haku crede nu lucru curat acolo.
— Ai observat ceva deosebit?

— Marinari de pe vapor duc lazi pe uscat. Si oameni, prizonieri. Corabie neagra nu-i bun!
— Ah! ar fi minunat daca am regasi acolo pe bietele fete! zise Farrow. Repede, trebuie sa punem vasul sub observatie, poate ca putem salva pe Sanja si Jeanette fara sa le primejduim viata.
George mergea alaturi de Haku, care-si conducea musafirii pe o poteca îngusta ce ducea spre sud. Insula nu prea era mare, caci dupa douazeci de minute de mers, Haku se opri si ridica mâna în semn de avertizare. Apoi arata spre dreapta si stânga.
De ambele parti porneau poteci pe care marinarii se împrastiara. În fata lor se afla tarmul coastei de sud, despartit printr-o fâsie de tufis. Printre ramuri se putea privi bine spre mare.
Insula de jos era la o departare de vre-o jumatate de kilometru. Corabia neagra ancorase la marginea de nord, lânga tarm, de care era legat cu o podisca scurta.
Pentru moment nu era nimic pe bord. Numai la pupa statea un barbat îmbracat cu haine de culoare închisa si privea cu ocheanul spre nord.
— Aha! ne cauta pe noi! zise capitanul. Dac-ar sti ca suntem atât de aproape! Dar ia stati nitel!
Sentinela de pe corabie îsi îndrepta brusc privirea spre tarm. Ridica mâna si facu un gest scurt. Imediat se ivira doi barbati din desis si se îndreptara spre podisca.
Primul avea statura de urias si parea sa fie foarte puternic. Era descoperit si cu

toata departarea la care se afla, marinarii avura impresia ca parul capului era rosu ca focul.
— Asta-i capitanul Henry! zise Farrow. Dupa câte stim, are parul rosu si barba la fel. Si figura e întocmai dupa cum ne-a fost descrisa. Dac-as fi stiut ca e pe uscat, as fi venit pe sub apa lânga corabie si l-asi fi luat prin surprindere.
— Dar bine, tata, atunci ar fi fost Sania în mare primejdie, zise George. Sunt încredintat ca a târât-o pe insula, împreuna cu Jeanette. Dupa cum ne spunea Haku, ducea adesea prizonieri acolo.
— Hm! asa pare sa fie. zise Farrow. Dar chestia e: ce facem acum? Dupa cât s-arata, are de gând sa plece. — Da, asa este. Uite ca ridica podisca! Ei, ce facem? Sa-l urmarim cu submarinul sau sa cercetam mai întâi insula?
— Eu sunt de parere sa cercetam insula, zise George. caci corabia o vom gasi noi oricum în arhipelagul Louisiada, când va veni sa ia apa.
— Sunt si eu de parerea lui George, zise doctorul trebuie sa aflam în orice caz taina care se ascunde pe insula de colo. Si daca le gasim pe fete într-adevar, atunci ne vom putea razboi fara crutare când ne-om mai întâlni cândva cu blestemata aia de corabie neagra.
— Si d-ta ce parere ai, draga Rindow? întreba capitanul pe primul ofiter.
— Vasul a si plecat — raspunse acesta — si oricum îl vom pierde din vedere pâna sa fi ajuns noi în submarin ca sa ne îmbarcam. Deoarece stim ca vom da de

dânsul în arhipelagul Louisiada, sunt si eu de parere sa pornim în cercetare spre insula din fata noastra. M-as bucura mult sa le gasim pe bietele fete.
— Mie nu-mi prea spune inima ca fata mea ar fi pe insula, interveni printul Ghasna, cu tristete. Va trece înca mult timp pâna-mi va fi dat s-o revad.
— Inima te înseala adesea, Alteta, zise George. Nu trebuie sa plecam de aici pâna nu vom fi cercetat insula. Altminteri ne vom face, poate, imputari amare mai târziu.
— Asta asa e, dragul meu — raspunse printul, cu seriozitate, dar totusi eu nu cred s-o regasim atât de repede pe Sanja.
— Chiar asa sa fie, vom gasi cel putin pe insula un fir conducator, de care sa ne putem ajuta. E mai mult ca probabil ca banditul asta de Henry mai are si alte ascunzatori, de care am putea afla pe insula. Dar crezi tu, tata, ca locuiesc acolo oameni de-ai lui?
— Daca sunt si prizonieri, atunci nu poate fi îndoiala. De aceea trebuie sa fim cu mare bagare de seama când vom patrunde în insula. Ar fi recomandabil sa facem asta pe întuneric, — dar atunci e sigur ca nu vom gasi poteca ce duce în interiorul insulei, si apoi am pierde si prea multa vreme. Vom face în asa fel, sa aducem încoace cele doua barci, dea curmezisul insulei. Ne îmbarcam pe ele si strabatem repede cei cinci sute de metri care sunt pâna acolo. Înainte, baieti! Aduceti barcile! Draga Rindow, du-te si d-ta si spune-i lui Brun sa ramâie linistit pe submarin, caci noi vom întârzia pâna

seara cu cercetarea insulei. Daca, totusi, va tine mai mult, sa vie cu vasul într-acolo.
— Haku merge si el, se ruga negrul. Barbati din tribul Haku ajuta la dus barci.
— Cu atât mai bine, — nu mai e nevoie sa iei prea multi oameni, draga Rindow, zise capitanul. Cred si eu ca supusii lui Haku vor duce mai usor barcile pe potecile alea înguste.
Rindow se-ndeparta repede cu Haku. Ceilalti ramasera dupa copaci si observau insula. Trecu vreun ceas, dar în tot timpul acesta nu se arata nimic suspect dincolo.
În cele din urma sosira si oamenii lui Haku, cu cele doua barci. Le pusera repede pe apa si tot asa de repede marinarii sarira în ele si pornira spre insula misterioasa.
Cea dintâi ajunse la tarm barca vâslita de Petre, cum era si de asteptat apoi sosi si inginerul Hagen cu a lui.
— Repede în tufisuri! ordona capitanul Farrow. Trebuie sa vedem daca nu s-a ascuns nimeni pe acolo.
George fu cel dintâi. Ajunse în tufisuri cu mult înaintea celorlalti si descoperi imediat o poteca îngusta care ducea în interiorul insulei. Înainta putin pe poteca, apoi se împiedica de ceva si se-ntinse cât era de lung.
În aceeasi clipa se auzira dinspre tarm strigate de spaima, apoi trosnituri si fosnete ciudate. George se ridica repede si se-ntoarse.

Vazu atunci un trunchi înalt de palmier, prabusindu-se deasupra potecii.
Si acuma vazu la pamânt o funie din fibre do cocos, de care se împiedicase. Funia asta trebuie sa fi îndepartat tarusul care tinea copacul în picioare.
— Drace! ai scapat si de data asta ca prin urechile acului, draga George! zise Petre, care se apropiase. Nici nu-ti poti închipui ce spaima am tras când am vazut copacul prabusindu-se.
— Te cred, scumpul meu Petre, zise George, miscat. Ei, sa fim multumiti ca s-a sfârsit cu bine. Dar nu cred sa fie vreo santinela pe aici, — capitanul Henry îsi închipuie ca-si poate apara poteca prin siretlicuri dintr-acestea.
Capitanul Farrow si ceilalti venira în fuga. George se simti miscat vazând chipurile lor înspaimântate. Asta era o dovada cât de mult tineau la dânsul.
— Steaua d-tale e norocoasa, tinere prieten, zise printul Ghasna. Sanja mea se roaga necontenit Atotputernicului sa te apere de rele.
George îsi simti inima napadita de o vapaie dogoritoare si chipul Sanjei îi aparu aievea în fata. Ea se gândea mereu la el, — chiar tatal ei i-o spunea... Se-ntoarse repede, ca sa nu-si tradeze emotia si porni înainte.
— Poate ca tot o gasim aici pe Sanja! striga el peste umar.

III
ÎNGROPATI ÎN NISIP

OCHII TUTUROR ISCODEAU în toate partile. Îndraznetii marinari formau un lant lung care serpuia pe poteca îngusta dintre tufisuri.
La o comanda a capitanului Farrow, transmisa din om în om, toti scoasera revolverele sau tineau în mâini o granata, gata de aruncat. Prima jumatate a convoiului observa partea dreapta a potecii, cealalta jumatate, partea stânga.
O tacere apasatoare domnea peste padurea seculara. Nici-o vietate nu dadea semne de viata. Marinarii erau leoarca de sudoare.
Deodata se lumina în partea dinainte si în fata lor se ivi un ses întins, cu multe colibe si câteva soproane lungi.
La o noua comanda a lui Farrow, marinarii se împrastiara la marginea luminisului, apoi lantul porni mai departe, spre satul din mijlocul padurii seculare.
Nici un semn nu arata c-ar fi oameni pe acolo. Probabil ca marinarii dadusera peste vre-un depozit al capitanului Henry colibele acestea erau dovada ca se-ntorcea din când în când aici, cu oamenii sai. În nici un caz nu era un sat al vânatorilor de capete, ci mai curând unul de oameni pe care capitanul sau, schimbându-le obiceiurile, cum se-ntâmplase cu tribul de sub conducerea lui Haku.
Dar daca satul ar fi fost locuit, ar fi trebuit sa se arate cel putin câini sau porci. Atât de repede n-ar fi putut dispare un trib întreg, pentru ca sa-ntinda o cursa eventualilor musafiri.

Marinarii ajunsera la primele colibe pe care le cercetara cu deamanuntul. Erau amenajate dupa cerintele europene, dar… pustii. Praful gros de pe obiecte dovedea ca nu locuise de mult nimeni în ele.
Ajunsera si la soproanele cele lungi si capitanul Farrow deschise cu bagare de seama una din usi. Încaperea mare, luminata de sus, era plina cu lazi si baloturi. Era un depozit întreg cu tot soiul de obiecte destinate sa serveasca negotului de schimb pe insulele Oceanului Pacific. Tutun, unelte, podoabe ieftine, stofe si maruntisuri felurite, în stare sa câstige inima naivilor salbateci. Poate ca Henry acesta facea si negot adevarat, pentru a ascunde afacerile întunecate la care se deda. Sau poate fusese cândva negustor cinstit si alunecase pe panta crimei când i se oferi perspectiva sa puie mâna pe milioane prin sechestrarea Jeanettei Roule.
În orice caz, descoperirea aceasta era de mare însemnatate, caci era o dovada ca Henry venea uneori pe aici. Si apoi, în praful care acoperea podeaua sopronului se vedeau lamurit urmele picioarelor a doi barbati. Capitanul Henry venise probabil cu însotitorul sau si inspectase în graba depozitul, caci urmele se opreau la capatul sopronului, de unde se-ntorceau spre iesire. De aici Farrow si Rindow intrara în al doilea sopron, care si el era plin cu tot soiul de marfuri. Farrow se adresa, râzând, lui Rindow spunând ca-i va da lui Haku ideea sa ia în stapânire toate bunurile adunate aici; în felul acesta nu va mai avea nevoie sa

întreprinda calatorii lungi pentru a se aproviziona cu obiectele de care avea nevoie tribul sau.
Toate colibele fura cercetate cu amanuntime, dar nu se gasi nimic de seama. Marinarii ramasera în fata celui de-al doilea sopron si Farrow spuse:
— Pacat, am fi putut sa ne scutim vizita aceasta. Dar avem cel putin constiinta împacata. Ei, acum, s-o pornim repede înapoi si sa ne luam dupa corabie. A apucat drumul spre vest asa ca e de presupus ca se va opri în arhipelagul Louisiada, ca sa ia apa.
George era foarte amarât.
— Pacat! — ofta el — eram aproape sigur ca o voi gasi aici pe Sanja. Va fi mult mai greu s-o eliberam de pe corabie; ma tem ca ticalosul acela de Henry sa nu-i faca vreun rau când va vedea ca ne apropiem de el.
— De asta sa n-ai teama, baiete — cauta sa-l linisteasca Farrow — când corabia va fi acolo vom gasi noi mijlocul sa ne apropiem neobservati de ea. Ei, dar acu sa plecam, caci nu mai avem ce cauta aici.
— Tata, spuse de-odata George, care în timp ce vorbea capitanul se uitase cu atentie în juru-i — colo mai e poteca, ce pare ca duce spre sud-vest. Poate ca mai gasim un al doilea luminis, în care se afla prizonierii. Hai sa pornim pe poteca asta!
— Hm ! ai dreptate, baiatule, zise capitanul; poteca de colo pare sa fie si mai lata. Desigur ca e drumul principal spre luminisul asta. Probabil ca Henry s-

a oprit aici sus, numai pentru a face o mica vizita comorilor sale. Înainte, deci!
George o si pornise. Iscodi cu privirea în amândoua partile, când ajunse pe poteca ce parea larga si batatorita. Dar si aici se vedea ca drumul acesta nu fusese umblat de multa vreme, caci buruienele cresteau în voie, fara sa fi fost strivite de picior omenesc.
Si tânarul pasea voiniceste înainte, urmat de tovarasii sai. Mersera timp de douazeci de minute, pe drumul drept ca o panglica, apoi o fâsie de padure îl închise cu totul. Când George se strecura printre ramuri, se opri uimit.
Descoperise locul unde capitanul Henry îsi adapostea desigur corabia, când ramânea mai mult timp pe insula. Vazu înainte-i un golf larg, înconjurat din toate partile de tufe si copaci. În partea de sud se arata un canal îngust, care ducea, desigur, în mare. Era o ascunzatoare minunata, caci dinspre mare nimeni n-ar fi putut vedea golful si vasul ancorat acolo. La picioarele lui George se-ntindea o plaja larga de vreo cincizeci de metri, acoperita cu scoici si iarba de mare, o dovada ca era spalata de flux.
George privi cu atentiune plaja aceasta si se înfiora. Vazu un sir întreg de pari, de care atârnau bucati de cârpe, din care... ieseau la iveala oseminte omenesti.
— Ptiu. drace! mormai Petre, care se afla alaturi de George, — asta cam seamana cu un câmp de executie. Hm! colo jos luceste ceva... vreo bijuterie. Sa fi murit si femei pe aici ?

— Baieti, asta-i culmea grozaviei? striga în aceeasi clipa capitanul Farrow, cu glasul înabusit de emotie. Acest capitan Henry e un monstru. Nu vedeti dupa stâlpii aceia ca fluxul urca cel mult la un metru? Nenorocitii care au fost legati aici trebuie sa fi fost sfâsiati de crocodili sau rechini.
Se auzira exclamatii de groaza si dezgust. Dar George si cu Petre si alergasera spre plaja.
— Tata, colo luceste o bijuterie — striga el — pare sa fi murit si femei pe aici. Sa mergem sa examinam fiecare par, poate gasim unele obiecte dupa care sa putem recunoaste pe bietele victime.
— Ai dreptate, dragul meu, raspunse Farrow. Înainte, baieti, cercetati toti parii.
Marinarii sarisera pe plaja si alergara spre stâlpii cu pricina. Unul singur ramase de caruta, — masinistul Kard, care se rostogoli si scoase un strigat de furie, caci îsi cam scrântise piciorul drept. Dar se ridica imediat si începu sa-si frece piciorul cu furie.
George ajunse la parul cel mai îndepartat Atunci auzi în jurul sau strigate puternice, întoarse speriat privirile spre tovarasi si vazu ca numai partea superioara a trupurilor lor mai iesea la suprafata din nisipul plajei, înspaimântat se dadu înapoi si în acelasi moment scoase si el un strigat puternic.
Se afundase subit într-o gaura pe care n-o observase si în câteva clipe fu îngropat pâna la solduri în nisipul moale.
Instinctiv se tinu înclestat de par dar asta nu-i fu de nici un ajutor, caci

continua sa se afunde tot mai adânc.
— Camarazi, striga capitanul Farrow, am cazut într-o cursa draceasca. Pe plaja asta se gasesc o sumedenie de gropi umplute cu nisip miscator, din care aproape ca nu exista scapare, si parii acestia sunt în asa fel asezati încât oricine vrea sa-i priveasca mai de-aproape trebuie sa nimereasca într-o astfel de groapa a mortii. Nu vedeti ca osemintele sunt legate cu sârma de parii care sunt destinati sa atraga pe eventualii vizitatori ai plajei, care trebuie sa nimereasca în gropile acestea primejdioase? Dar sa nu ne pierdem curajul. Tineti-va bine de pari! Ah, simt teren sub picioare, — voi la fel?
Câtiva marinari confirmara. Capitanul Farrow statea pâna la piept în primejdiosul nisip miscator, — si acuma simti teren solid sub picioare. Nu mai era tras în adânc, cum se-ntâmpla de-obicei cu victimele acestui nisip.
Unul dupa altul, marinarii spusera ca dadusera si ei peste pamânt, — si George de-asemenea, dar el se afundase pâna aproape de umeri.
— Trebuie sa facem totul sa iesim din mormintele astea, striga capitanul. Poate ca ne putem catara pe pari.
Dar oamenii îsi dadura seama îndata ca gropile fusesera facute cu o viclenie draceasca de capitanul Henry. Parii erau înfipti usor în nisip si când bietii marinari, pe jumatate îngropati, încercara sa se catere pe ei, nu facura decât sa-i afunde mai adânc.

Erau, deci, prizonierii nisipului miscator si cu groaza se gândira la vorbele capitanului. Când se va produce fluxul, apa le va ajunge pâna la gât si, odata cu ea, vor veni desigur crocodilii si rechinii.
— Kard, striga Farrow, ramâi acolo! În nici un caz sa nu vii pe plaja. Alearga repede la barca, du-te pâna la insula de sus si adu-i pe camarazi cu submarinul. Veti gasi usor intrarea în golf. Grabeste-te, însa, caci peste un ceas vine fluxul si pâna atunci trebuie sa fiti aici.
Desi îl durea piciorul, masinistul o lua la fuga îndarat. Farrow se-ntoarse spre tovarasi si zise:
— Asa, camarazi, e drept ca situatia în care ne aflam nu prea e placuta, dar avem cel putin siguranta salvarii. Tovarasii nostri de pe submarin ne pot trage afara, daca se vor apropia de noi cu barcile de aluminiu în timpul fluxului. Fiti curajosi, deci, caci nu e decât un mic accident.
Câtiva marinari începura sa râda si sa faca glume. Farrow facu tot ce-i sta în putinta sa întretina moralul oamenilor sai.
Chiar atât de usoara nu era salvarea. O cât de mica întârziere a submarinului si crocodilii, adusi de flux, vor avea un ospat îmbelsugat.
Erau complet lipsiti de aparare, caci revolverele zaceau în nisipul miscator, împreuna cu brâurile de care atârnau. Chiar daca le-ar fi putut scoate afara, nu se puteau folosi de ele, fiind înfundate cu nisip.

George statea mai prost ca toti, caci se adâncise mai mult ca ceilalti si de-abia respira, din cauza ca nisipul îi apasa cosul pieptului.
Capitanul privea îngrijorat spre dânsul. Daca venea fluxul, el era cel mai amenintat, caci apa i-ar fi ajuns îndata la gura si nas.
Tânarul parea ca nici nu banuieste primejdia, glumea cu Petre pe care-l avea de vecin si care se molipsi curând de buna dispozitie a tânarului sau stapân.
Capitanul Farrow îsi ascundea cu greu nelinistea, îsi dadea seama de primejdie grozava care-i ameninta, stiind prea bine ca o cât de mica întârziere însemna moartea.
Socoti în gând cât timp îi trebuia lui Kard ca sa vie cu ajutorul necesar si constata cu spaima ca de-abia ajungea un ceas pentru asta, tinând seama si de faptul ca din cauza piciorului pe care si-l scrântise, bietul masinist nu va putea alerga prea repede.
Îngrijorat peste masura, privi din nou spre George. El va fi cea dintii victima, înecat de apa fluxului înghitit de crocodili.
Farrow mai încerca odata sa se catere pe stâlpul care, de-altfel, nu mai iesea decât foarte putin deasupra plajei, — dar cu încercarea sa nu facu decât sa-l afunde cu totul în nisip. Parii acestia trebuiau sa fi fost foarte ascutiti, altfel nu s-ar fi putut înfunda atât de usor, si faptul acesta intrase, desigur, în socotelile capitanului Henry.

Farrow privi la ceasul-bratara si se speria. Trecuse aproape un ceas. Se uita la tovarasii sai si vazu ca devenisera cu totii seriosi. Auzisera doar de la dânsul ca în cel mult o ora se va produce fluxul.
— Curaj, camarazi! cauta el sa-i îmbarbateze. Submarinul nostru trebuie sa soseasca din moment în moment. Si nu-i cine stie ce lucru grav daca ne vom uda putintel ; soarele ne va usca pe urma repede.
— Daca între timp nu se vor ospata crocodilii cu trupurile noastre! zise un marinar, cu un râs silit.
— Ce spui tu e o prostie, Long, raspunse capitanul. Asa de repede nu prea vin crocodilii, dac-or fi existând prin golful acesta. Si apoi, e de ajuns sa racnim la ei, ca sa-i întoarcem din drum.
— Vine fluxul, capitane! striga un alt marinar.
— Si uite colo-n fata noastra un crocodil! zise un al treilea. Voi scoate revolverul!
Dar dupa câteva clipe striga speriat :
— Nu pot scoate bratul din nisipul asta blestemat, — mi-e lipit parca de trup. Capitane, ce-i de facut?
— Ramâi linistit, Hobe, raspunse Farrow. Submarinul trebuie sa soseasca din moment în moment. Cel putin o jumatate de ceas va mai trece pâna sa ne ajunga fluxul. Si chiar atunci mai avem timp, caci crocodilii se vor retrage daca vom racni la ei si vom agita bratele;
Farrow privi, totusi, speriat, la fluxul care se apropia. Apa golfului se umfla încet, ce-i dreptul, dar Hobe vazuse bine: la marginea apei se aflau crocodilii.

Capitanul vazu lamurit sase monstri dintr-acestia, si se temea c-ar putea fi mai multi în golf.
— Asadar, camarazi — striga el — acuma va trebui sa luptam împotriva crocodililor armele noastre vor fi: glasul si bratele. Va fi ceva original. Dar înainte de toate sa nu ne pierdem capul, de scapat scapam, n-aveti grija!
Vorbele sale, însa, nu prea avura efect. Câtiva marinari râsera, dar râsul lor era silit. Si chiar chipurile tuturor capatara o expresie de îngrijorare, caci apa înainta tot mai mult — si pe tarmul golfului se târau monstrii înfioratori.
Una din târâtoare parea a fi ochit prada, caci iesi brusc din apa si alerga înspre bietii captivi. Dupa ea veneau alte cinci, sase, sapte, toate facura câtiva pasi, apoi ramasera locului, linistite, la departare de douazeci de metri numai.
— Când voi spune „trei" începeti sa racniti cu totii si agitati bratele! porunci capitanul.
Asa se si întâmpla. Larma grozava pe care o facura marinarii si gesturile salbatece cu bratele, avura succesul dorit. Fioroasele târâtoare facura stânga împrejur si se aruncara în graba în apa spumegânda.
Marinarii izbucnira într-un râs vesel. Nu se asteptasera la aceasta izbânda împotriva dusmanului de temut. Si acuma speranta îi însufleti din nou, — caci îsi spuneau ca pâna vor fi acoperiti de apa va veni si submarinul atât de mult asteptat. Cât despre crocodilii, nu se mai temeau. Dar timpul trecea si apa înainta

tot mai mult. Deodata crocodilii aparura din nou deasupra valurilor. Li se stârnise iar pofta, se vede, caci se târâra pe plaja pâna ajunsera la cel mult zece metri de nenorocitii marinari. Erau vreo zece exemplare hidoase si numai înfatisarea lor facea sa-ti înghete sângele în vine.
Farrow dadu din nou comanda : „racniti si agitati bratele !" De data asta, însa, rezultatul nu se produse atât de repede uriasele sopârle se dadura înapoi, dar mult mai încet ca înainte si intrara în apa, cu sovaiala. întelesesera, se vede treaba, ca racnetele marinarilor nu le puteau face nici-un rau.
Dupa cinci minute se aflau din nou în fata marinarilor si numai la sase metri departare, fara sa se mai sperie de tipetele si gesturile disperate ale acestora. Situatia devenea amenintatoare. Ce era de facut?

IV
O NOUA NENOROCIRE

— Camarazi! striga doctorul Bertram, ei nu ne vor face nimic pâna nu vom fi înconjurati de apa. E o imposibilitate pentru un crocodil, sa ne smulga, de pilda, un brat, pur si simplu. Cel mult daca-l poate înhata în apa, apoi se roteste repede în jurul lui însusi si în felul acesta îl rupe din încheietura.
Doctorul Bertram avea cunostinte zoologice, dar perspectiva pe care le-o înfatisa nu prea era o mângâiere, si unul din marinari striga imediat :

— Eu una stiu, domnule doctor: mai bine mi-ar place sa-mi smulga dintr-odata bratul, decât sa mi-l rasuceasca asa cum spuneti dv. Dar n-avem încotro, trebuie sa asteptam pâna ce o înainta îndeajuns apa.
— Pâna-atunci va sosi submarinul nostru, cauta sa-i linisteasca din nou capitanul. Nu va pierdeti curajul, caci poate tot nu suntem pierduti!
Minutele devenira ceasuri acum. Nimeni nu mai râdea, nimeni nu mai glumea si toti priveau spre monstrii din fata lor care pândeau doar clipa ca fluxul sa înainteze.
— Uite-i, se apropie! striga un marinar. Crocodilii se lasau dusi de apa, unii dintr-unsii îsi deschideau gurile enorme din care ieseau la iveala niste colti grozavi.
Farrow privi din nou cu îngrijorare spre fiul sau. Apa înaintase atât de mult încât îi ajungea bietului George pâna la subtiori. Era în primejdie sa se înece, înainte de-a veni salvarea. Dar capitanul îsi spuse ca o astfel de moarte ar fi mai buna decât sa fie sfâsiat de coltii monstrilor.
Acestia se apropiasera pâna la patru metri si numarul lor se urcase la vreo douazeci. Privelistea era atât de înfioratoare, încât numai barbati cu nervii de otel, cum erau marinarii nostri, ar fi putut-o privi, fara sa înghete de spaima.
— Capitane, ni se apropie sfârsitul! striga unul din marinari, care era mai aproape de crocodili. Pacat, viata noastra a fost

atât de frumoasa dupa razboi! — Camarazi, pentru viata aceasta, trebuie sa fim recunoscatori numai capitanul nostru. La sfârsitul ei, se cuvine sa-i aratam multumirea noastra. Sa strigam în cinstea lui de trei ori ura!
— Ura! Ura! Ura! raspunsera toti în cor.
— Asa, acuma n-au decât sa vie crocodilii, Dar, din cauza strigatelor tunatoare care izbucnisera din piepturile lor, crocodilii se speriara din nou, si pornira în graba înapoi în golf.
— Camarazi, va multumesc! rosti capitanul, miscat. Si vedeti, ca rasplata a si venit. Acum putem nadajdui iar, caci va mai trece câtva timp pâna ce crocodili vor cuteza sa se apropie din nou, si în vremea asta, nu se poate sa nu soseasca submarinul.
— Ar fi si timpul, — zise George, râzând — altminteri îmi trece apa peste cap.
Într-adevar, apa se urcase atât de mult în vremea asta, încât îi ajunsese la gât. Toti marinarii admirau curajul si sângele rece al camaradului lor, care astepta moartea cu seninatate.
— Bravo George! striga Petre. Sa ne luam pilda de la d-ta. Voiosia sa nu ti-o pierzi chiar când esti la un pas de moarte. Aha ! uite-i ca vin iar... afurisite lighioane! Se vede treaba ca s-au razgândit si si-or fi spus ca au destula apa ca sa ne rasuceasca frumos madularele. Domnule capitan, draga George, camarazi, — sa ne luam ramas bun! Dea Domnul ca trecerea în lumea cealalta sa ne fie usoara!

— Da, camarazi, se pare ca ne-a sunat ceasul! zise capitanul. Va multumesc pentru credinta cu care m-ati slujit atâta vreme. Sa nadajduim, ca ne vom reîntâlni într-o lume mai buna.
Crocodilii erau la un metru departare. Cascasera boturile grozave si nenorocitii marinari, lipsiti de aparare, priveau încremeniti la coltii puternici care peste o clipa aveau sa le sfâsie carnea.
Aproape de tot de George un crocodili urias îsi deschise botul. Dar tânarul — desi în apa pâna la barbie — nu se iasa intimidat de pericolul amenintator. Lovi cu putere în apa cu amândoua mâinile si animalul se dadu îndarat. Se asteptase, desigur, la o prada mai usoara,
— Bravo, George! racni Petre si facu la fel cu tânarul sau stapân. Camarazi, imitati-l ne George al nostru, caci dihaniile astea sunt lase.
Apa stropea acuma sub loviturile puternice, ale marinarilor si toti scoasera strigate de triumf când crocodilii se dadura înapoi, speriati.
Dar nu pentru multa vreme. Trecura doar câteva minute si grozavele fapturi se înapoiara, în linie dreapta spre ei; de data asta, îsi pierdusera cu totii speranta. Câtiva marinari închisera ochii ca sa nu vada grozavia si buzele tuturora murmurara rugaciunea: „Tatal nostru care esti în ceruri..."
Simteau ca o usurare rostind cuvintele acestea de credinta care le aminteau de vremea copilariei îndepartate.
O bubuitura sparse vazduhul. Deasupra capetelor celor condamnati la moarte

vâjâi obuzul... Apoi trosnira focuri de arma si în aceeasi clipa plescai în jurul lor.
Crocodilii înspaimântati, se întoarsera repede spre locul unde apa era mai adânca. Si în golf, lânga canalul dinspre sud, se afla submarinul!
Jan Brike îsi încarca tocmai tunul, iar câtiva marinari stateau lânga el si cercetau apa, cu carabinele încarcate. Altii lasara în apa cele doua barci de aluminiu.
— Ura ! striga Petre, suntem salvati !
Era o munca nespus de grea dezgroparea nenorocitilor, caci nisipul miscator nu prea vroia sa dea drumul victimelor sale. Singura posibilitate de salvare fu ca barcile sa stopeze una la dreapta si alta la stânga si o lopata asezata de-a curmezisul lor, pe care marinarii îngropati se ridicara, ajutati de camarazii lor din barci.
Primul fu eliberat George, care se afla în situatia cea mai primejdioasa, caci apa îi ajunsese la gura. Lucrul a mers lesne cu dânsul, caci era usurel baiatul si marinarii îl trasera cu toata puterea.
Submarinul se apropiase si mai mult. în cele doua barci de aluminiu nici n-aveau loc cu totii si primi salvati au trebuit sa fie dusi pe bord, pentru ca sa se poata proceda la liberarea celorlalti. Si când toti fura pe punte, capitanul Farrow lua cuvântul:
— Camarazi, Dumnezeu ne-a ocrotit, salvându-ne de la o moarte grozava, sa-i multumim cum se cuvine.

Curajosii barbati, oteliti în lupta vietii, împreunara mâinile si buzele lor murmurara o rugaciune.
— Asa — zise Farrow apoi — acuma pornim iar dupa corabia neagra. Dupa ce vom fi eliberat pe bietele fete, capitanul Henry va trebui sa-si ia pedeapsa pentru nelegiuirile faptuite. Kard, îti multumesc în numele tuturor; sunt încredintat c-ai facut tot ce ti-a stat în putinta ca sa vii cu ajutorul de care aveam nevoie.
— În drum, m-am poticnit înca odata — spuse marinarul — si m-am izbit atât de tare cu capul de un copac, încât am ramas câtva timp în nesimtire. Mi-era tare frica sa nu vie prea târziu ajutorul, din vina mea.
— Nu poate fi vorba de vina, Kard, raspunse Farrow. Ti-ai facut mai mult decât datoria si îti multumesc. — Dar acum la drum! Draga Brun, pastreaza d-ta comanda pâna ce vom fi schimbat de haine. Nisipul ala blestemat aproape ca ne-a intrat în pori. Scoate submarinul din golf si ia drumul spre arhipelagul Louisiada.
Marinarii salvati intrara în interiorul vasului sa-si schimbe îmbracamintea. Capitanul avusese dreptate: nisipul fin parea sa fi patruns în toti porii. O baie era absolut necesara si Farrow le spuse:
— Camarazi, trebuie sa ne îmbaiem numaidecât, altfel e primejdie sa ni se inflameze pielea. Dupa ce vom fi parasit golful si vom ajunge la larg, voi opri putin vasul ca sa facem o baie în mare. Veniti pe punte!

Ofiterul secund Brun si timonierul Plundow facura ochi mari când îi vazura venind pe camarazii lor, goi-pusca. Farrow îi lamuri pe scurt ca trebuie sa faca neaparat o baie.
În curând parasira golful si pluteau în larg. Cercetara zarea cu ocheanele, dar nu se zarea nici un vapor. Capitanul lasa vasul sa se îndeparteze ca la vreo jumatate de kilometru, apoi dadu comanda de oprire. Crocodili nu prea erau pe aici si cât despre rechini, aveau grija camarazii care stateau lipiti de parapet cu armele gata sa traga.
Era o adevarata placere pentru bietii oameni sa se zbenguiasca acuma în apa calduta, dupa clipele de groaza prin care trecusera. Cel mai vesel dintre toti era George. Tot timpul cât simtise moartea lânga dânsul se gândise numai la Sanja, pe care n-ar fi putut-o salva. Dar acuma se schimbasera lucrurile si inima îi râdea de bucurie. Capitanul Henry trebuia pus cu botul pe labe.
În fata lui vazu deodata o basica mare sclipind în toate culorile. Ciudata plasmuire a Naturii aluneca încetisor pe valurile usoare si George hotarî s-o duca doctorului Bertram, caruia avea sa-i faca desigur placere.
Înota cu putere si repede ajunse în apropierea basicii, care avea marimea unui cap de copil. Auzi însa în spatele sau glasul îngrozit al doctorului :
— George, George, înapoi, nu te atinge de ea!
Era, însa, prea târziu. Tânarul ajunsese prea aproape de tentaculele care atârnau

în apa din aceasta caracatita de mare. Animalul încolaci îndata câteva tentacule în jurul picioarelor si bratelor sale.
George scoase un strigat de groaza. Tentaculele acestei caracatite sunt acoperite cu basicute care la cea mai mica atingere înfig un ghimpe mic si otravit în trupul victimei. Otrava este un acid, asemanator cu acel al urzicii, dar cu mult mai puternic. Orice peste care vine în atingere cu dânsa este paralizat pe data sau omorât si chiar vietuitoarele mai mari simt efectul îngrozitor al acestor tentacule lungi.
George se cufunda imediat. Durerile groaznice care îi strabatura trupul îl parlizasera complet.
Din fericire, trase cu dânsul sub apa primejdiosul animal si acolo caracatita îsi desprinse tentaculele din jurul trupului tânarului.
Petre nu observase ca George se apropiase de caracatita, altminteri i-ar fi retinut la timp, caci le cunostea efectul tentaculelor otravite.
Uriasul înota repede într-acolo, facu un ocol în jurul animalului, apoi se lasa afund. Vazu trupul alb al lui George la câtiva metri adâncime si apropiindu-se cu atentiune de el, îl aduse la suprafata si-l trase pâna la submarin.
Din cauza durerilor grave era aproape lesinat si ne înstare sa se miste. Doi marinari îl culcara în hamacul sau si doctorul Bertram începu imediat tratamentul necesar.
Întâmplarea aceasta facu sa le piara celorlalti pofta de baie. Când toti

marinarii fura pe punte, ofiterul secund Brun, care cerceta zarea cu ocheanul, striga deodata :
— Se vede venind un vapor dinspre vest. Ah! probabil ca e corabia neagra, care se îndreapta cu viteza înspre noi.
— Ne lasam la fund imediat! comanda capitanul. Ma îmbrac repede!
În vreme ce marinarii care facusera baie se îmbracau, vasul începu sa se afunde. Farrow, fu cel dintâi gata. Când submarinul atinse o adâncime de sase metri, el înalta periscopul numai pâna la oglinda apei, apoi se îndeparta cu vasul din drumul corabiei.
Elicea lucra doar cât era de trebuinta ca sa tie submarinul în loc. La o departare de vreo patru sute de metri corabia trecu ca o naluca, îndreptându-se spre insula pe care Farrow cu oamenii sai erau sa-si gaseasca moartea.
La prora vasului negru capitanul vazu stând în picioare un barbat de statura uriasa, în haine descinse. Era cu capul gol si observa cu ocheanul insula de care era doar la o departare de o jumatate kilometru. Barba si parul îi înconjurau chipul ca un foc viu. Era capitanul Henry, barbatul misterios si plin de cruzime.
Farrow nadajduia ca el tot le va aduce, probabil, pe insula, pe cele doua fete. Altfel ce rost avea întoarcerea lui acuma? Sau sa fi bagat de seama ca submarinul îl urmarise? Si prima sa vizita pe insula sa fi fost numai o viclenie, pentru a-i atrage pe urmaritori în cursa grozava din nisipul miscator ?

Uriasul cu parul rosu ridica bratul în semn de comanda si corabia îsi schimba imediat directia. Capitanul Henry privise cu ocheanul în punctul unde debarcase Farrow cu oamenii lui. Si atunci Farrow capata convingerea ca Henry nu debarca pentru ca trunchiul de palmier cazuse la pamânt. Ticalosul stia acuma ca niste straini au calcat pe insula si nadajduia, desigur, ca au fost îngropati în nisipul miscator.

— Înainte ! comanda Farrow.

Din nenorocire, trebuia sa mearga sub apa si de aceea nu putea sa desfasoare toata viteza. Dar în nici un caz nu vroia sa lase un avans prea mare corabiei negre.

Trase periscopul de tot înauntru ca sa nu fie observat de capitanul Henry, astepta un sfert de ceas, apoi îl înalta din nou si vazu ceea ce se asteptase sa vada: corabia neagra o luase cu mult înaintea submarinului. Era la vreo trei kilometri distanta si alerga cu viteza fantastica spre vest.

Capitanul Farrow ramase sub apa, numai pâna când corabia neagra se vazu ca un mic punct în departare. Apoi dadu ordinul de iesire la suprafata si pornira cu viteza sporita în urma ei. Comanda în turn fu luata de Rindow. El trebuia sa se tie la distanta de inamic, pentru ca Henry sa nu poata observa în nici-un caz submarinul care-l urmarea.

Farrow se duse în cabina unde zacea George. Morfina pe care i-o administrase doctorul îsi facuse efectul si George dormea linistit.

La întrebarea îngrijorata a capitanului, doctorul facu o mutra serioasa.
Parasira cu toti cabina si Farrow se duse în turn. Submarinul alerga cu toata viteza — fara ajutorul compresoarelor — dar corabia de-abia se zarea ca un punct neînsemnat prin ocheanul puternic.
— Asta nu face nimic, zise Farrow, raspunzând unei observati a lui Rindow. Înainte de a se întuneca vom merge o bucata de drum cu compresoarele si în felul acesta ne scoatem noi paguba. Nici n-asi vrea s-ajung la insula înaintea ei, caci s-ar putea sa treaca de noi. Poate ca are de gând sa mearga direct la Singapore sau în alt port mare.
— Atunci ne va scapa din mâna tocmai în timpul noptii, zise Rindow. N-ar fi mai bine sa punem în functie compresoarele si sa pornim repede, ocolind corabia, apoi sa ne asezam la pânda în strâmtoarea Torres? În felul acesta vom sti daca vine, înainte de-a se înnopta. Daca nu s-arata, atunci e sigur ca s-a dus pe insula sa ia apa.
— Eu am credinta ca tot pe insula se va duce, zise Farrow. Nu trebuie sa fortam prea mut compresoarele, caci se strica motoarele. Daca vom observa pe întuneric ca totusi nu s-a dus pe insula, atunci pornim cu toata viteza prin strâmtoarea Torres. În felul acesta, o luam în primire mâine dimineata.
— Da, e bine si asa, aproba Rindow. Sa nadajduim ca afacerea cu blestematul asta de capitan se va sfârsi de data asta.
— E si timpul, zise capitanul. Va plati el cu vârf si îndesat, n-avea grija. Si acum,

draga Rindow, pune-l pe Brun sa te înlocuiasca pentru câteva ceasuri. Dupa cele ce-am patimit pe insula, avem dreptul la putina odihna. Spre seara ne reluam posturile.
Leacul printului Ghasna avu efect mai bun decât se asteptase el însusi, caci când Farrow se urca în turn spre seara... fu întâmpinat de George, care-i zâmbi cu voiosie.
— Într-adevar, n-a prea fost frumos asta, tata, zise tânarul, dar acum sunt iar sanatos tun. I-am si multumit printului Ghasna, caci doctorul Bertram mi-a povestit totul. Iata, colo-n fata noastra e corabia neagra si dupa cât se vede a lasat-o mai încet.
— Aha! asta înseamna ca vrea s-ajunga pe insula cum s-o întuneca, zise capitanul cu satisfactie. Tocmai dupa cum am banuit si eu. Ei, acuma putem înainta si noi mai încet, caci suntem la cel mult douazeci de kilometri de insula. Deocamdata sa mergem la masa, ca sa fim întariti pentru lupta.
Marinarii mâncara în doua echipe. Farrow le explica amanuntit planul sau: vor merge sub apa, se vor opri în apropierea corabiei când aceasta va fi ajuns pe insula si vor pândi prilejul pentru a se furisa neobservati pe bord.
Printul Ghasna, care ascultase în tacere, lua cuvântul:
— Domnule capitan, lasa asta pe seama servitorilor mei. Ei se pricep sa se strecoare fara zgomot pe corabie si sentinelele nu vor avea ragazul sa scoata nici-un tipat când vor fi atacate.

— Dar trebuie sa merg si eu! zise George, cu hotarâre. Vreau sa le eliberez eu-însumi pe cele doua fete.
— În cazul acesta trebuie sa ma duc si eu, caci nu te pot lasa singur, draga George, interveni Petre.
— Voi ati putea cel mult sa stricati toata treaba, zise capitanul Farrow.
Printul Ghasna starui pentru ei si capitanul se învoi.
— În orice caz, eu voi tine tunul pregatit, zise Jan Brike. Daca va fi nevoie reped o ghiulea în coasta corabiei.
— Ca sa sarim si noi în aer, zise Farrow, râzând. Ei, dar asta vom vedea noi când vom fi la fata locului.
Când se lasa întunericul se ivi si insula în fata lor. Corabia neagra îsi schimbase directia îndreptându-se spre insula.
Submarinul porni încet înainte. Întunericul era atât de adânc, ca-l puteai taia cu cutitul. Dar în curând avea sa se iveasca luna.
Capitanul Farrow dadu ordin de scufundare, în turn aparura patru servitori ai printului Ghasna. Erau goi-pusca si trupurile lor luceau de o grasime cu care se unsesera. Îsi înfasurasera în jurul soldurilor câte o funie de culoare închisa, în care era înfipt pumnalul.
— La babord! comanda de-odata capitanul. Luna se ivise pe cer si Farrow zari gura fluviului în care trebuiau sa intre. Submarinul aluneca încetisor în fluviu. Luna îl lumina, facându-l sa straluceasca de parc-ar fi fost de argint.
Capitanul Farrow era acum cu ochii-n patru. Nu putea sa mai treaca mult timp

pâna sa apara corabia, caci nici capitanul Henry nu-i era cu putinta sa înainteze prea departe în fluviu.
Nici nu-si ispravi bine gândul ca masa neagra a corabiei si aparu la cotitura. La pupa statea un barbat si privea tinta deasupra apei.
Farrow astepta linistit si observa cu atentie malul. Atunci vazu acolo izbucnind un foc si un grup de salbateci se ivira, facând semne spre corabie.
Submarinul se afla în imediata apropiere a vasului misterios dar puntea lui era la vreo doi metri sub apa, caci turnul înalt era si el acoperit. Si capitanul se speria putin vazând ca o barca se lasa în apa în apropierea periscopului.
Trase repede înauntru periscopul, în momentul când Henry cu doi oameni coborâra în barca. Dupa câteva minute înalta periscopul din nou si atunci vazu barca la mal. Capitanul Henry si însotitorii sai debarcara, întâmpinati cu bucurie de bastinasi, pe urma se facura nevazuti în padurice.
Acuma era prilejul nimerit pentru eliberarea bietelor fete. Farrow comunica în graba tovarasilor sai ceea ce vazuse, apoi pompele începura sa dea afara apa din tancurile de balast si vasul se ridica încetisor la suprafata.
Petre se afla sub chepengul turnului si desfacuse încuietorile. Dedesubtul lui, pe scarita de fier stateau doi din indienii printului Ghasna.
Turnul iesise din apa si uriasul ridica greoiul capac, apoi puse piciorul pe punte. În urma lui veneau cei patru

servitori. Puntea corabiei negre era la vreo patru metri deasupra lor, dar asta nu constituia nici o piedica pentru curajosii indieni. Unul din ei se aseza cu picioarele pe umerii tovarasului sau si ceilalti doi urcara aceasta scara vie si trasera apoi sus pe tovarasii lor. Cel din urma îsi înclesta mâinile de picioarele aceluia pe care-l tinuse pe umeri.
Pe când George iesea afara din turn, uriasul privea uimit la dibacia cu care se catarasera Indienii pe puntea vasului dusman si chibzuia cum sa faca pentru a ajunge si ei împreuna cu George pe punte.
N-avu însa nevoie sa-si framânte mult creierii, caci o funie groasa se lasa în jos de pe corabie pâna aproape de turnul submarinului, apoi unul din Indieni se apleca peste balustrada facând semne în jos. Dupa o clipa disparu iarasi.
— Repede sus, George! sopti Uriasul. Te urmez si eu.
Cu o dibacie de necrezut tânarul începu sa se catere pe funie si când ajunse la balustrada sari peste ea, se apleca însa repede si scoase pumnalul de la brâu. Arunca o privire în juru-i si se înfiora. În imediata lui apropiere zacea un trup nemiscat, — un european. Era prima sentinela, pe care indienii îl crutasera.
De-odata George auzi pasi care veneau dinspre pupa.
— Alo, Gaston! striga un glas, în limba franceza.
Îndaratul unei gramezi de lazi care se aflau pe punte, se ivi un barbat, tinând arma sub brat. Ramase o clipa locului

observând lipsa camaradului sau, apoi lua repede pusca în mâna si porni mai departe. În spatele lui aparu atunci o umbra, sentinela se opri, si în clipa urmatoare se prabusi pe punte, fara sa scoata un geamat. Indianul, însa, care-l omorâse ca pe o musca, puse încetisor jos pusca nenorocitului. I-o smulsese din mâna înainte de a se prabusi, vroind sa evite zgomotul pe care l-ar fi facut în cadere.
— Drace ! sopti Petre, apropiindu-se de George, asta n-am fi putut-o face noi. Si acum, înainte! Trebuie sa cautam chepengul care duce în interiorul vasului.
Pornira într-adevar, dar de-odata se ivi o umbra lânga ei si George ridica repede pumnalul. Umbra, însa sopti:
— Sahib, fii linistit, Kohma gasit chepeng.
Tânarul dadu doar din cap; era uimit peste masura de dibacia acestor indieni.
Pasind fara zgomot, indianul porni înaintea lor. În partea din fata a corabiei era o ghereta mica în care se afla o usita. Aceasta era deschisa si din adâncime patrundeau fluieraturi usoare. Asadar si acolo se afla o sentinela.
— Sahib vine dupa mine! sopti Indianul, si disparu în întuneric.
Cu bagare de seama George pipai drumul si gasi scarita dreapta care ducea în jos. Coborî sase trepte, apoi ajunse într-un gang luminat de o lampa atârnata de tavan.
Un individ, urias umbla în sus si-n jos, tinea o pusca sub brat si fluiera încetisor. Dinspre capatul gangului se auzeau

convorbiri galagioase, râsete si zanganit de vase.
George statea nedumerit. Cum puteau ei sa atace sentinela aceasta? Un strigat cât de slab si tovarasii din sala de mâncare vor da buzna afara.
Individul ajunse la capatui gangului apoi se întoarse, pasind agale. Indianul se apropia cu pasi de pisica de el, cutitul scânteie câteva clipe, si uriasul se prabusi fara un geamat.
Indianul trase binisor pumnalul din ceafa nenorocitului si George nu se putu opri sa faca o apropiere între acest indian si primejdiosii vânatori de capete, care îsi ucideau victimele cu securea lor grozava.
Indianul arata în tacere spre o usa din partea dreapta a gangului, prevazuta cu zavoare trainice pe care Petre le trase îndata. George întredeschise usa si sopti:
— Sanja, domnisoara Jeanette, sst! tacere... aici sunt liberatorii vostri.
Un suspin înabusit fu singurul raspuns ce-l capatara. De-abia acum deschise usa cu totul si în clipa urmatoare... Sanja îl cuprinse de gât.
— Stiam ca vei veni, dragul meu George, îi sopti la ureche. Stiam ca ma vei elibera!
Petre îi turbura pe cei doi tineri din fericirea lor, soptind:
— George, treaba asta o poti face tot atât de bine mai târziu. Repede sus! Da, da, domnisorica mea, cred ca va bucurati, spuse el apoi, când îi sari si lua în brate pe tânara fata. Dar acuma fiti linistite, pâna ajungem pe vasul nostru. Oh! repede îndarat!

Cu o împinsatura, Petre zvârli tânara pereche înapoi în încaperea care servise pâna atunci de închisoare celor doua fete. Târând-o de brat pe tânara franceza o zbughi si dânsul înauntru, urmat de indianul care omorâse sentinela.
O usa se deschise cu zgomot si vocile de adineauri se auzeau acum mai lamurit. Apoi rasunara pasi apasati de-a lungul gangului.
— Ei, Gaston! racni un glas aspru, uite ici un pahar si pentru tine. Ce fac porumbitele tale? Mai gunguresc...? La naiba, Gaston, dar ce-i cu tine? Baieti, veniti încoace, ah! ah! Gaston e mort! Zavoarele sunt trase, repede baieti!
Cu tot curajul sau, George se vedea pierdut. Acum veneau marinarii corabiei si va urma, desigur, o lupta pe viata si pe moarte.
Petre ramase si el buimac si nu stia ce-i de facut. Dar indianul — care parea sa cunoasca si limba franceza — nu-si pierduse deloc cumpatul.
În clipa când îl auzi pe marinar strigând ca zavoarele au fost trase, el deschise usa cu putere. Ca o umbra se furisa afara si dupa câteva clipe marinarul ramase cu strigatul pe buze: îl doborâse ca pe un pui de gaina.
Petre se cutremura din crestet pâna-n talpi. El era destul de înasprit în lupta vietii si vazuse moartea de atâtea ori încât nu-l mat înspaimânta. Dar cruzimea aceasta fata de vreun dusman îl scotea din fire.
Totusi, acum era vorba numai de salvarea celor doua fete si trebuiau sa fie

multumiti daca vor iesi teferi din corabia neagra.
O clipa doar sovai uriasul, apoi o zbughi si dânsul în gang, unde ajunse la vreme pentru ca sa apuce bratul unei namile care se pregatea sa înfiga pumnalul în trupul indianului.
Kohma era tocmai în lupta cu un alt individ urias, pe care-l trânti însa la pamânt cu un pumn repezit în gât. În clipa urmatoare se-ntoarse repede, caci acum se afla Petre în mare primejdie. Banditul pe care-l împiedicase sa loveasca în Indian îsi smuci pumnalul din lemnul peretelui, unde se înfipsese, si se pregatea sa-l repeada cu furie în Petre. Cu o miscare fulgeratoare uriasul feri lovitura, dar dupa o clipa se vazu iar amenintat, de data aceasta fara posibilitate de aparare.
Instinctiv închise ochii, caci sfârsitul parea de neînlaturat. Numai de l-ar vedea salvat pe George, apoi s-ar fi dus bucuros în împaratia veciniciei!
Deodata deschise iar ochii, caci lovitura asteptata mi se produse. Si atunci vazu pe agresorul sau prabusindu-se, cu ochii închisi si galben la fata, în timp ce Kohma, indianul, îsi desprindea încet mâna de pe gâtlejul potrivnicului sau.
Rasuflând usurat, Petre porni înainte. Vazu numai trei marinari, care erau, însa pe jumatate beti. Încercau sa-si scoata revolverele, dar pâna sa izbuteasca ei, uriasul se si înfipse în fata lor si pumnalul sau zdravan izbi de doua ori si doi indivizi se prabusira cu zgomot

Al treilea fu luat în primire de Kohma. Ca un sarpe aluneca indianul pe lânga Petre, ridica bratul si strânse cu putere gâtul adversarului.
— Sahib, repede sa plecam! sopti acum Kohma, — repede ne asteapta alta primejdie.
Indianul, care desi se adapase la cultura europeana, pastrase totusi un anumit instinct al poporului sau, ghicise cu drept cuvânt primejdia, caci în clipa când George se pregatea sa iasa cu cele doua fete din camaruta îngusta se auzi un sunet care-i îngheta sângele în vine.
Era suieratul unui sarpe întarâtat. Sunetul venea din spatele celor trei tineri. Probabil ca vre-un om din echipaj se afla într-o încapere ascunsa si daduse drumul reptilei când socotise momentul nimerit.
George scoase repede lampa de buzunar si facu lumina. Vazu o cobra uriasa care se ridicase în spatele Sanjei.
Grozava reptila parea sa fie întarâtata la culme si numai lumina care izbucnise subit o retinu o clipa sa-si înfiga dintii otraviti în carnea tinerei fete.
Ramase ca împietrit, tinând lampa îndreptata asupra fioroasei reptile si astepta s-o vada repezindu-se pentru muscatura mortala.
Dar atunci scânteie ceva în raza lampii. Înainte ca tânarul sa-si poata da seama ce era, vazu capul sarpelui zburând într-o parte, si trunchiul zbatându-se cumplit pe podea.
Apoi Kohma sari prin fata lui, îsi smulse pumnalul care se înfipsese în peretele

camarutei si zise linistit :
— Sahib, repede sus !
Cu mâna sigura el retezase capul sarpelui.
— Dar ce facem cu individul care a dat drumul sarpelui? întreba George.
Un tipat slab fu raspunsul la aceasta întrebare îndreptatita. El se întoarse repede si-l vazu pe Kohma scotându-si mâna dintr-o deschizatura mare, care aparuse dintr-odata în peretele din stânga al încaperii.
— Sahib, omul acesta nu mai poate face nimic. Acum sa plecam repede... zise indianul.
— George, du-ma de-aici sopti Sanja.
Tânarul o lua de mâna si o trase spre scara. Urcara cu bagare de seama si când George privi în sus doi indieni stateau lânga usa, si se înclinara când îl vazura.
Atunci el pricepu ca e liniste desavârsita pe punte si alerga repede cu Sanja pâna la parapet, unde era fixata funia pe care se urcase. Tânara indiana se lasa în jos cea dintii si fu întâmpinata de tatal ei, care o duse imediat in turn. Apoi urma George, primit cu bucurie de capitanul Farrow.
Plângând, tânara Jeanette îi cazu în brate.
— Oh, de-ai fi putut salva si pe parintii mei, zise ea. Nu voi mai avea nici o clipa de bucurie în viata.
— Toate durerile sunt trecatoare, cauta s-o mângâie Farrow. Culca-te acum, si doctorul nostru îti va da ceva ca sa te linistesti. Mâine vom vorbi despre toate.

În vremea asta urcara pe vas si cei patru indieni. Capitanul nu mai avea de ce sa se fereasca de corabia neagra si submarinul porni înapoi, cu mare viteza. O gura de tun era îndreptata asupra vasului misterios si Jan Brike se afla la postul sau.
Zgomotul motoarelor se auzea pâna la mari departari. Pe puntea corabiei se produse o vie agitatie si peste putin aparu la mal si Henry, care sari repede în barca cu cei doi tovarasi ai sai si se îndrepta spre corabie.
Submarinul era acuma la o departare de vreo saizeci de metri si când Henry aparu la pupa vasului sau, capitanul Farrow îi striga:
— Preda-te, capitane Henry, caci esti pierdut. Tunul e îndreptat asupra vasului dumitale.
— Ha, ha! atunci veti arunca în aer si pe cele doua fete! raspunse nemernicul.
— Lasa ca am avut noi grija sa ti le smulgem din gheare! striga Farrow.
Henry se facu nevazut. Dupa câteva minute se auzira de pe corabie racnete de furie. „Barba de foc" reaparu si striga:
— Asta mi-o vei plati tu cu vârf si îndesat!
Smulse repede o pusca din mâna unui marinar si trase spre Farrow. Dar Petre smuci pe capitan deoparte, apoi ridica bratul drept, în care tinea un revolver. O detunatura... si capitanul Henry se prabusi pe puntea vasului sau.
Petre nu se gândise ca echipajul dusman e tot atât de necrutator fata de sine-însusi, ca si fata de altii. Oamenii acestia

preferau sa moara, decât sa cada prizonieri. În vreme ce capitanul Henry racnea înca, izbucni din pântecele corabiei o coloana uriasa de flacari. Petre îl trase în graba pe Farrow în turn si închise capacul. Submarinul fu zguduit din încheieturi, si pe punte cazura bucati de lemn si fierarie. Apoi auzira explozia.
Capitanul Henry trebuie sa fi prevazut un asemenea sfârsit. Marinarii sai facusera sa explodeze bomba.
Când submarinul iesi la suprafata dupa câtva timp, nu era nici urma de corabia neagra. Capitanul Henry duse cu sine taina în mormântul sau din adânc.

9
Insula cu stafii

I
CE POVESTESTE JEANETTE ROU¬LE

DATORITA PRAFULUI DAT DE DR. BERTRAM, tâ¬nara frantuzoaica salvata din ghearele capitanului Hen¬ry, dormise bine peste noapte si a doua zi dimineata se trezi complet restabilita.
Rindow si Brun cedasera cu draga inima fetei cabi¬na lor comuna. Primul ofiter îsi instalase un hamac în cabina doctorului, iar Brun dormi împreuna cu George.
Era pe la amiaza. Submarinul parasise arhipelagul Louisiada si se-ndrepta spre sud, în marea Coraliilor. În mijlocul nenumaratelor stânci si grupuri de insule, ca¬rora îsi datora marca numele, se afla si ascunzatoarea capitanului Farrow, „Insula odihnei”.

Înca în noaptea când corabia capitanului Henry sari¬se în aer (Vezi brosura 8), Farrow, printul Ghasna, Ge¬orge, cei doi ofiteri si doctorul Bertram se consfatuira si se hotarâra sa ramâna pe insula câtva timp. Aveau cu totii nevoie de putina odihna, caci trecusera, sarma¬nii, prin atâtea primejdii si necazuri, cum putini oameni au avut de îndurat în viata lor.
Tânara Jeanette Roule, care traise ani îndelungati cu parintii ei pe blestemata insula Malaita, avea si ea ne¬voie sa-si întareasca nervii, zdruncinati de pe urma mortii grozave a nefericitilor ei parinti ucisi de Bati.
Si cum spuneam, fala se trezi a doua zi dimineata oare-cum înviorata, si o ruga pe Sanja sa-l cheme la dânsa pe capitanul Farrow, caruia îi spuse:
— Aseara eram prea iritata si n-am putut sa va mul¬tumesc asa precum s-ar fi cuvenit. Eliberarea noastra prea a venit pe neasteptate. Afara de asta, eram prea îndurerata la gândul ca parintii mei n-au putut fi si ei salvati; Ie-a fost însa sortit sa-si gaseasca moartea pe Insula fiorosilor vânatori de capete. Acum ma simt în stare s-o fac, si desi durerea pentru pierderea parinti¬lor va dainui pururi în inima mea, vreau, totusi, sa în-cerc a salva comoara, din pricina careia si-au pierdut dânsii viata. Înainte de toate, însa, tin sa va multu¬mesc, domnule capitan, atât d-voastra cât si oamenilor d-voastra pentru tot ce-ati facut pentru mine. V-asi ruga sa-mi povestiti cum ati aflat despre soarta noas-tra?

— Pentru asta ar fi nevoie sa vii în cabina mea, ras¬punse Farrow. Asi dori sa te prezint tovarasilor mei, precum si fiului meu George, care a avut rolul cel mai însemnat în salvarea d-tale.
Jeanette Roule, o fata de o frumusete rara, cu parul negru ca pana corbului si ochi ce aruncau vapai, — nu statu mult la gânduri si-l urma pe capitan. Sanja îi în¬soti si ea.
Întâlnindu-l pe Petre, Farrow îi dadu însarcinarea sa aduca dejunul pentru cele doua fete. Uriasul sosi cu mâncarea, tocmai când capitanul îi prezenta pe oame¬nii sai si pe George tinerei frantuzoaice.
Dupa ce bietele fete mâncara, Farrow povesti pe scurt peripetiile prin cari trecusera. Când ajunse Ia epi¬sodul cu luarea Iui ca prizonier, îl lasa pe Rindow sa ur¬meze, si acesta istorisi totul, scotând în evidenta vite¬jia lui George.
Frumoasa fata arunca priviri de admiratie spre tâ¬nar, dar acesta se simti foarte stânjenit, caci observa¬se ca Sanja se cam încrunta... Dar când primul ofiter vorbi despre întâmplarile de pe insula Malaita, staruind asupra faptului ca toti îsi datorau viata lui George, fiica printului indian se lumina la fata si-l privi pe tânar cu ochi scânteietori. Nu era numai recunostinta si admira¬tie în privirile ei, si George îsi dadu lesne seama de aceasta... Când Rindow sfârsi de povestit, capitanul zise:
— Si acuma, domnisoara, dupa ce-ai auzit prin câte am trecut noi, sa ne spui si d-ta care este taina care te-a adus

împreuna cu bietii d-tale parinti, în puterea fiorosului capitan Henry.
Cu glas miscat, frumoasa Jeanette începu:
— Capitanul Henry era bun prieten cu tata. Si asta pâna când parintii mei s-au casatorit. Mama îmi poves¬tise pe insula unde am fost dusi, ca Henry fusese în¬dragostit de ea, si cautase sa-i obtina mâna. Dar nu iz¬buti si atunci se nascu în sufletul lui ura aceea grozava împotriva parintilor mei. El nu-si trada însa simtamin¬tele si urma sa vina în casa Ia noi, chiar si dupa ce m-am nascut eu.
Bunicul meu fusese si el capitan de marina. La ba¬trânete s-a retras pe Insulele Loyalty, din Oceanul Paci¬fic, si-i scrisese de acolo tatalui meu sa vina la dânsul cu nevasta si copilul, deoarece avea sa-l faca un om foarte bogat. Dar bunicul pusese conditia ca sa nu mosteneasca el bogatiile ce-l asteptau pe insula, ci sa le ia în primire si sa le administreze pentru mine. Deoarece se simtea bolnav, bunicul le daduse în pas¬trare unui vechi prieten care avea însarcinarea sa le predea tatalui meu, în prezenta mea sau a mamei mele, sau — daca ma va trimite pe mine, când voi fi mare — sa le iau personal în stapânire.
Dupa primirea scrisorii bunicului, parintii mei au plecat imediat la Saigon, — orasul unde ma nascusem eu — pe corabia prietenului lor, capitanul Henry, caru¬ia i-a povestit norocul ce daduse peste ei. Faptul se pe¬trecea în timpul razboiului, de aceea capitanul Henry

trebuia sa fie cu bagare de seama, caci torpilatoarele germane faceau nesigura calatoria pe apele Pacificu¬lui. Din pricina asta, tata nu fu surprins ca drumul du¬reaza atâta si ca vasul facea un ocol. Si bietul meu pa¬rinte si-a dat seama de tradarea miseleasca a capitanu¬lui Henry, de-abia când am fost predati cu totii capete¬niei Bati de pe insula Malaita. Henry vroia sa puna mâna pe comoara destinata noua, dar întrucât îsi spu¬nea ca are nevoie de semnaturile noastre, i-a cerut lui Bati sa promita ca nu ne ucide. Se obliga în schimb sa-i furnizeze prizonieri, ceea ce a si facut. Îl lasa pe insula pe Gaston, unul din oamenii sai, care avea sa fie pen¬tru noi un paznic chiar mai crud decât vânatorii de ca¬pete. Toate astea le-am aflat mai târziu, caci aveam numai doi ani când se petreceau aceste lucruri. Sap¬tesprezece ani am trait pe insula aceea de groaza, dar parintii mei mi-au dat o educatie buna, caci Gaston primea carti, de câte ori Henry venea cu corabia lui. Scrisoarea pe care i-a furat-o tatei, îi fusese furata si lui, si o data cu ea harta pe care era indicat, într-o scriere secreta, locul unde ne aflam.

— Aha! O întrerupse capitanul Farrow, vadit intere¬sat — harta aceea am gasit-o eu, în timpul razboiului, pe un vapor france. Prin urmare, capitanul Henry nu mai avea nici o hârtie la mâna, cu ajutorul caruia sa ia în primire comoara.

— Întocmai, raspunse fata. Henry, uitase numele in¬sulei pe care locuia bunicul meu. A încercat în fel si chip sa afle de la

tata secretul, dar n-au izbutit. În schimb, batrânul Bati, avea sa devina tot mai primejdi¬os, pâna când, parintii mei au facut o încercare dispe¬rata de fuga, în cursul caruia au fost ucisi de salbatici. Si eu as fi fost moarta acum, ucisa de batrânul Bati, daca nu mi-ati fi venit în ajutor, domnii mei. E drept, în mod indirect, silindu-l pe Henry sa lucreze repede, ceea ce l-a facut sa ma ia cu dânsul pe corabie, de unde m-ati eliberat acum.

Ochii frumoasei fete se-îndreptara, cu priviri pline de recunostinta, de la unul la altul, dar zabovira mai mult asupra lui George, ceea ce o facu pe Sanja sa în¬crunte iar sprâncenele. Capitanul baga de seama si zâmbi pe furis. El stia ca tânara fiica a printului indian era îndragostita de baiatul sau, si ca George îsi daruise inima lui neprihanita acestei copile din tara soarelui. Ce va iesi din aceasta poveste de dragoste, nu putea sa prevada nici el. Hotarî, însa, sa lase lucrurile în voia lor. Dupa conceptia europeana, Sanja era un copil înca, si George, desi viteaz si cu mintea coapta, n-avea, totusi, decât optsprezece ani. De ce dar sa turbure el iubirea aceasta nevinovata? Apoi, printul si Sanja vor parasi în curând submarinul si atunci idila aceasta va lua sfârsit prin forta împrejurarilor. Printul Ghasna se uita si el pe furis la fiica-sa. Zâmbi discret, dar ochii sai se atintira cu recunostinta la George, care-i scapase în câteva rânduri fata de la moarte.

Farrow clatina capul fara, sa vrea. Se gândea oare printul la o eventuala casatorie a Sanjei cu George? Dupa toate aparentele, asa parea sa fie. În sfârsit, cine poate cunoaste viitorul?...
Se întoarse spre tânara Jeanette si zise:
— Domnisoara, noi nu ne-am facut decât datoria de oameni, si nu cerem nici o recunostinta în schimb. Dar ia spune-mi, te rog, ai chibzuit ce vei face de-acum în¬colo? Fireste, sunt dispus sa te duc ori-unde vrei, chiar si la Saigon, daca mai ai cumva rubedenii pe acolo.
— La Saigon ma voi duce mai târziu, domnule capi¬tan, deocamdata asi îndrazni sa va adresez rugamin¬tea sa ma duceti pe insulele Loyalty. Tiu mult sa iau în stapânire comoara bunicului meu, caci la Saigon am un unchi caruia îi merge foarte prost si as putea sa-i viu în ajutor. Pe de alta parte, sa rasplatesc si pe vitejii d-voastra marinari, cari m-au salvat de la o moarte si¬gura. Va rog din suflet, domnule capitan, împliniti-mi aceasta dorinta!
— O voi face cu placere, domnisoara — raspunse Farrow — dar înainte de a porni la drum doresc sa-i las pe oamenii mei sa se odihneasca vreo 2-3 zile pe „In¬sula odihnei". Si-au câstigat cu prisosinta dreptul la aceasta. Apoi trebuie sa punem în ordine si submarinul, caci si el a avut de-îndurat destule. În al treilea rând printul Ghasna se va hotarî si dânsul acuma unde vrea sa ramâna.
— Da, domnule capitan — zise printul — doresc sa discut în liniste cu d-ta chestia

aceasta.
— Atunci suntem întelesi, domnisoara — se adresa Farrow din nou tinerei fete — ne vom îndrepta acum spre „Insula odihnei” si acolo m vom îngadui un repaos de câteva zi!e. Dupa aceea pornim spre insulele Loyal¬ty, cari se afla cam la o mie doua sute kilometri de sa¬lasul nostru. In timpul acesta vom chibzui în liniste cum putem mai bine lua în primire comoara.
— Va sunt nespus de recunoscatoare, domnule ca¬pitan! zise Jeanette. Când urmeaza sa ajungem pe „In¬sula odihnei”?
— Peste trei ceasuri suntem Ia destinatie. Va fi inte¬resant pentru d-ta sa. O clipa te rog!
Telefonul de pe birou zbârnâi. Farrow lua recep¬torul, apoi striga în aparat:
— Plundow, închide imediat turnul si pregateste to¬tul pentru scufundare!
Apoi se adresa musafirilor sai:
— Ma veti ierta ca va parasesc; un distrugator aus¬tralian a aparut la orizont si e mai nimerit sa ne aba¬tem din calea lui. Sa nadajduim ca duduile se vor simti tot atât de bine sub apa ca si la suprafata. Doctore, îti las în grija pe musafirii nostri.
Urmat de Rindow si Brun, capitanul parasi cabina. George tinea s-o conduca pe Sanja în cabina ei. Stia din proprie experienta ca e greu pâna te obisnuiesti sub apa. De aceea, sopti la urechea lui Bertram:
— Domnule doctor, n-ai cumva vreun praf de dormit pentru duduile noastre?

N-as vrea sa Ie vad înfricosa¬te.
— Se va face, draga George, zise doctorul. Asa, domnisoarelor, acuma culcati-va în hamacurile d-voastra. D-ta, George, nu mai ai ce cauta pe aici!
Tânarul o mai privi odata lung pe Sanja, apoi porni spre turnul de comanda. Submarinul se afla acu sub apa, si numai periscopul mai iesea la suprafata.
— Cred ca ne-a vazut, spuse Farrow, tocmai când intrase George. Plundow îmi spunea ca distrugatorul a aparut subit îndaratul insulei la stânga noastra, si acu¬ma se îndreapta cu viteza spre noi. Trebuie sa ne afun¬dam si mai mult.
Submarinul atinse curând douazeci de metri. Dupa vreo zece minute se auzi lamurit zbârnaitul elicelor dis¬trugatorului. Submarinul ea însa în siguranta.
Desigur ca ofiterii vasului australian observasera di¬rectia luata de submarin si se tineau acum dupa el, so¬cotind ca Farrow tot va iesi la suprafata în cele din urma.
Dar tocmai bucata asta de drum pe care o mai avea de strabatut submarinul era foarte primejdioasa. De aceea, Farrow ordona încetinirea vitezei, apoi se adre¬sa lui Rindow:
— Ma voi duce în cabina de la prora si voi trage obloanele de la ferestre. Reflectorul nu-l pot pune în functiune, caci lumina ar putea fi zarita de cei de pe crucisator. Dar, deoarece apa e stravezie, nadajduiesc sa pot observa la vreme eventualele piedici ce ni s-ar ivi în cale. În

ori-ce caz, trebuie sa ramânem la viteza redusa, de acum.
George îl urma pe tatal sau în cabina de la prora. Capitanul trase obloanele de otel si o lumina mata se asternu în fata lor. Totusi, se puteau observa obiecte mai mari, Ia o departare de zece metri. Si asta era de ajuns, pentru ca sa se poata feri la vreme de vreo pri¬mejdie.
Capitanul Farrow tinea pâlnia telefonului la gura, pentru a putea comunica imediat cu primul ofiter, când ar fi fost nevoie de schimbarea directiei. George îsi luase locul la fereastra de la babord; vroia sa faca totul ce-i statea în putinta, pentru a feri de primejdie submarinul pe care se afla scumpa lui Sanja.
Vasul înainta încetisor sub apa. În câteva rânduri, capitanul fu silit sa ocoleasca stânci si dadea ordinele necesare prin acustic.
— Pacat — zise George — vom pierde mult timp pâna sa sosim pe „Insula odihnei". Ma tem ca duduilor noastre nu le va prii sederea prea îndelungata sub apa.
— Ce sa-i faci, draga George, n-avem încotro! Dar tot e mai bine aici, decât sa fie luate prizoniere de ur¬maritorii nostri. Ah! babord!
Striga comanda în acustic si glasul sau trada o mare agitatie. Totul trebuia sa-i dea de înteles lui Rin¬dow ca se ivise o piedica primejdioasa înaintea subma¬rinului.
Cu o smucitura, vasul se rasuci în loc. Capitanul nu se înselase: vazuse o masa întunecata — o stânca de coral — asezata

tocmai de-a curmezisul directiei pe care o luase submarinul.
— Vezi, George — zise capitanul, când se apropiara de zagazul stâncos — acesta e un fenomen care survi¬ne adesea pe aici. Uneori, cutremurele locale submari¬ne determina schimbarea caracterului numeroaselor stânci de corali si peste noapte apar insule, cari dispar; apoi tot atât de neasteptat. Stiu sigur ca acum trei luni, masivul acesta nu exista, ceea ce înseamna ca în timpul acesta fortele vulcanice l-au împins în afara. Ei drace! Dar stii ca se întinde mult spre rasarit. Hm! e într-adevar, foarte ciudat. Cotiti spre babord! striga el iar în acustic.
Submarinul se rasuci aproape în aceeasi clipa. O lua înapoi pe drumul pe care venise, caci masivul ciudat se întindea si spre nord.
— Pare ca am nimerit într-un crater de vulcan, zise capitanul. Acum trebuie s-o luam spre nord, pâna vom putea ocoli pe dinafara peretele de stânca. Dupa cât se pare, un vulcan vroia sa se înalte aici, dar marea i-a împiedicat dezvoltarea. — Ah! dar ce-o mai fi si asta?
Submarinul începu sa fie zguduit cu putere. În ace¬lasi timp apa deveni tulbure în fata ferestrelor si peste câteva clipe se facu întunecata de tot, ba parea chiar ca o masa neagra se lipise de geamuri.
— Stopati! comanda Farrow în acustic. — Rindow, undeva pe aproape trebuie sa fi facut eruptie un vul¬can. Ne aflam într-o plamada de namol negru. Ah! de¬vie

primejdios, trebuie sa iesim la suprafata. Goliti tan¬curile!
Puternicele pompe electrice începura imediat sa îm¬pinga apa din tancurile de balast. Submarinul se clati¬na înfricosator: prin apropiere trebuie sa se fi pro¬dus vreo catastrofa cosmica.
Acum nu mai exista alegere: chiar daca distrugato¬rul australian se afla pe-aproape, nu puteau risca sa ramâna cu submarinul în apa.
Zguduiturile deveneau tot mai puternice si vasul juca în apa ca un dop de pluta, caci atunci când statea pe loc, cârma era de prisos. Si cu cât se înalta, cu atât se clatina mai tare. Trebuia sa urce la suprafata si sa vada ce anume se petrecea, — trebuia s-o ia îndata la fuga pentru a scapa din apele furioase.

II
ÎN VULCANUL MARIN

— HAIDE, GEORGE, trebuie sa urcam în turn! zise Farrow, tragând obloanele de otel ale ferestrelor. Acu¬ma numai Dumnezeu ne mai poate ajuta sa scapam cu bine din aceasta catastrofa a Naturii.
— Tata, zise George, numai de nu ne-ar descoperi distrugatorul australian! Ar fi grozav sa fim luati toc¬mai acum prizonieri, împreuna cu printul Ghasna!
— Cred ca si crucisatorul va fi silit sa fuga de aici, raspunse Farrow. Dar ori-cum o fi, în apa nu putem ra¬mâne. Periscopul sus!
Dupa cum arata barometrul, submarinul se afla Ia patru metri sub suprafata apei.

Periscopul fu înaltat si Farrow privi în afara.
— Dumnezeule! exclama el în clipa urmatoare. Re¬pede sus! Directia nord-vest, toata forta la masini!
Electromotoarele începura sa functioneze imediat. Minunatul vas se înalta vertical si cârmi spre directia indicata de Farrow.
— Ce s-a întâmplat, capitane? întreba Rindow.
— S-a ivit un vulcan din mare, raspunse Farrow, cu ochii nedezlipiti de pe lentila periscopului. Suntem în¬chisi de jur-împrejur, numai pe marginea de nord-vest mai e o mica deschizatura. Poate ca ne vom putea strecura printre-însa.
— Se vede vasul australian? întreba George.
— Nu, se afla în afara craterului. Ah! E prea târziu, uite ca se ridica un nou crestet! Luati seama, vom îi zguduiti! Toata forta la masini!
De-abia rostise cuvintele acestea si submarinul fu azvârlit ca o coaja de nuca. Dar motoarele care functio¬nau la maximum împiedecara ca sa fie izbit de peretele dinspre partea opusa.
Vârtejul grozav tinu ca la vreun sfert de ceas, apoi marea se linisti. Farrow dadu comanda sa se deschida chepengul turnului.
— Acum suntem prizonieri cu adevarat, spuse el cu un zâmbet amar. Eruptia vulcanica ne-a împresurat cu ziduri înalte de corali. Ne putem totusi socoti fericiti ca am scapat cu viata.
Aerul care patrundea prin turn era foarte greu si în¬carcat cu vapori de pucioasa.

Bietii marinari tuseau ne¬contenit. Cu toate astea, nici-unul nu se gândi sa se puie la adapost în interiorul vasului, ci-l urmara pe capitan.
Privelistea era cât se poate de interesanta. Cu ju¬matate de ceas în urma vazusera spre vest un sir de insulite, dar acuma erau înconjurati de ziduri înalte de corali. Meterezul care se ridica la vreo sase metri dea¬supra apei, se-ntindea în cerc în jurul unui sân de mare, care avea un diametru de cel putin doua sute de metri.
Mare noroc avusese submarinul ca se nimerise sa fie tocmai în centrul cutremurului, altminteri ar fi fost, desigur, sfarâmat de masele de corali care tâsnisera din adânc, sau poate azvârlit la cine stie ce înaltime.
O adiere de vânt ce venea dinspre nord, alunga va¬porii de pucioasa cari pluteau peste întinderea mare de apa. Câtva timp domni tacere pe punte, apoi Farrow lua cuvântul:
— Ne vom apropia de zidul care ne tine prizonieri. Se prea poate sa fie atât de slab, încât sa izbutim sa-l aruncam în aer. Rindow, cârmeste spre nord-vest, aco¬lo unde s-a înaltat ultimul crestet! Baieti, înapoi în sub¬marin! Poate ca distrugatorul e pe aproape si vom fi nevoiti sa ne afundam repede. Viteza redusa la masini!
În vreme ce marinarii coborau în submarin, acesta se-ndrepta încetisor spre marginea de nord-vest a me¬terezului. Farrow si George ramasera

la prora si obser¬vau cu atentie apa, ca sa poata descoperi la timp pri¬mejdiile.
Eruptia facuse ca zidul sa se înalte vertical din mare, asa ca submarinul putu sa se apropie pâna fu aproape lipit de perete. Acesta avea aci o înaltime de vreo patru metri si nu era greu sa ajungi pe crestet, de pe puntea vasului. Farrow îl chema pe Petre, a carui statura si forta erau nimerite pentru scopul acesta.
Zidul de corali avea multe sparturi si iesituri, dar acestea nu erau destul de pronuntate pentru a îngadui unui om sa se catere pe zid fara sa fie sprijinit de jos.
— Tata, ma voi catara eu — zise George — caci sunt cel mai usor si Petre ma poate sprijini de pe punte.
— Hm! cam ai dreptate, baiete, zise capitanul. Pe¬tre, cere sa ti se dea o cange de jos!
Uriasul se-ntoarse repede cu o cange lunga.
— Fii cu bagare de seama, însa! îl sfatui Farrow pe fiul sau, care se si urcase pe parapetul vasului. Se prea poate ca distrugatorul sa fie pe-aproape.
— Da, tata, voi fi cu bagare de seama, fagadui tâna¬rul.
Puse piciorul într-o adâncitura a peretelui stâncos, se apuca de o iesitura si urca o bucata. Petre vârî can¬gea sub cureaua de piele a tânarului si-l împinse încet dar sigur pe zidul drept.
Ajunse în vârf, înalta cu atentiune capul, dar în clipa urmatoare striga speriat:
— Petre, repede îndarat! Tata, distrugatorul e numai la cincizeci de

metri; tocmai a dat drumul unei barci pe apa.
Cu iuteala fulgerului George trase capul îndarat, în clipa când facu descoperirea pe care o comunicase ta¬talui sau. Petre îl lasa sa alunece repede jos, iar capita¬nul alerga spre turn.
Acuma trebuiau sa se lase afund în graba, caci nu va trece mult si vasul australian va ajunge la zidul de stânca. Cum puse piciorul pe punte, George porni si el în goana spre turn, urmat de Petre.
În câteva clipe coborâra scara, iar Uriasul însuruba chepengul. Farrow îndrepta submarinul o bucata spre sud, apoi dadu comanda pentru scufundare.
Cu prora înainte, minunatul vas aluneca în apa tur¬bure a craterului marin. Dupa câtva timp capitanul or¬dona sa se stopeze masinile, si vasul se lasa încetisor în adânc.
Fireste, trebuia sa fie cu bagare de seama, caci su¬prafata craterului putea sa fie acoperita cu vârfuri as¬cutite, care ar fi gaurit lesne învelisul submarinului, daca acesta ar fi pornit-o prea repede. De aceea dadu¬se comanda ca pompele sa lucreze încet de tot, pentru ca la rândul lui si vasul sa se afunde încet. Era un no¬roc ca prin eruptia vulcanului apa fusese amestecata cu namol negru, asa ca Australienii n-ar fi putut sa descopere cheresteaua uriasa a submarinului, chiar daca ar fi trecut o barca deasupra zidului si ar fi pus sa cerceteze suprafata apei din crater.

Când ajunsera la zece metri adâncime, Farrow dadu ordin sa se opreasca pompele. Acum se aflau în sigu¬ranta, nimeni nu-i putea descoperi aici si Australienii vor banui, desigur, ca submarinul fusese distrus de eruptia vulcanului.
Totusi, mai exista un pericol foarte mare. Daca vul¬canul acesta nu se linistise înca, daca se mai producea o eruptie, — atunci soarta vasului era pecetluita.
Dar Farrow nu împartasi nimanui temerea aceasta. Cu figura zâmbitoare se adresa tovarasilor sai:
— Acuma vom ramâne câtva timp linistiti aici jos. Cred ca distrugatorul se va retrage curând. — Ei, Geor¬ge, de-as fi în locul tau m-asi duce sa vad ce fac fetele. Desigur ca zguduirile vasului le-au trezit din somn si vor fi tras o spaima!...
George îsi dadu seama ca tatal sau are dreptate si porni imediat spre cabina celor doi ofiteri, în care locu¬iau fetele. Doctorul Bertram îl întâmpina în usa.
— Totul e în regula, George, zise el râzând. Praful meu îsi mentine înca efectul. Fetele habar n-au prin ce-am trecut. Cred ca-l nu se vor trezi decât atunci când vom fi ajuns pe „Insula odihnei". Distrugatorul nu va ramâne prea mult în fata zidului vulcanic.
— Ah! am uitat sa spun tatei ca zidul nu e atât de gros; cu o ghiulea îl putem zvârli în aer. Ma bucur din inima ca Sanja si Jeanette n-au simtit primejdia. Docto¬re, crezi ca vulcanul s-a linistit acum?

— Hm! sa nadajduim, George, raspunse Bertram, cu sovaiala. Asa-ceva nu se poate prevedea. Prin regiunile astea, scoarta pamânteasca e foarte subtire. Dar se poate presupune ca dupa eruptia puternica de acum, vom avea liniste. De-altfel, prea mult timp nici nu vom ramâne pe aici.
Însotit de doctor, George se înapoia în turn si comu¬nica tatalui sau ca meterezul de stânca are o grosime de cel mult un metru si jumatate. O ghiulea ar fi în sta¬re sa faca o spartura destul de mare pentru a îngadui submarinului sa treaca printr-însa.
— Ideea e buna, spuse Farrow dar o brazda adânca i se sapa în frunte.
Mai bucuros ar fi fost s-auda ca zidul e mai gros, caci faptul ca era subtire, constituia o dovada ca erup¬tia nu fusese destul de puternica, si ca prevestea o alta de proportii mai grozave. El nu-si exprima, însa, fata de nimeni temerea asta, dar George, cu spiritul sau de observatie, îsi dadu seama imediat de îngrijora¬rea tatalui sau, si întreba:
— Tata, banuiesti, desigur, o noua eruptie a vulca¬nului?
— Da, dragul meu, degeaba as cauta sa ascund gri¬ja ce ma framânta. Eruptia dinainte n-a fost decât un început. Si unde mai pui ca ne aflam tocmai în centrul vulcanului! Singura noastra nadejde e apropiata pleca¬re a distrugatorului australian. — Ah! cred ca e prea târziu! Pare ca si începe.
O zguduitura usoara cutremura submarinul. Era, ca si cum ar fi fost izbit

de un val molcom, pornit din adâncime. Chipurile barbatilor devenira serioase, desi linistea se întinse din nou în ligheanul imens.
Dar ei nu banuiau ca aceasta zguduire era preludiul unei eruptii ce mocnea în adânc.
— Trebuie sa ne ridicam la suprafata, zise Farrow. Nu putem întâmpina primejdia cu bratele încrucisate, si sa pierim probabil în chip atât de grozav.
— Tata! striga George, mi-a venit o idee. Distrugato¬rul australian se afla la nord-vest, iar noi vrem sa mer¬gem spre sud-est. În cazul acesta slobozim o ghiulea sau doua în partea dinspre sud a zidului, si ne tai¬em astfel drum liber. Australienii vor crede ca vulcanul a facut din nou eruptie si o vor lua la goana. Si în tim¬pul acesta noi vom fi iesit, din fortareata asta.
— Bravo, baiete, ideea e într-adevar geniala, spuse capitanul, entuziasmat. Te pomenesti ca ne-ai salvat înc-odata cu iscusinta ta. Brike, pregateste tunul de la babord! Masinile sa mearga cu viteza redusa Ia juma¬tate! Plundow, babord! Trebuie sa facem un mic semi-cerc, ca sa ajungem în apropierea peretelui dinspre nord-vest. Dar sa nu cârmesti prea tare, ca sa nu ne împotmolim!
Farrow putea avea deplina încredere în timonierul sau. Acesta executa manevra cu o dibacie uimitoare si zise multumit:
— Domnule capitan, pun ramasag ca suntem la cel mult doi metri de peretele nordic. Acuma îsi poate face datoria Jan Brike. Eu ma însarcinez sa gasesc si sub

apa spartura pe care o va face cu ghiulelele sale.
— Mai bine sa nu-ncercam, zise Farrow râzând, — te cred pe cuvânt. Pompati de zor, trebuie sa iesim la su¬prafata!
Si vasul începu sa se ridice. O noua zguduitura usoara cutremura submarinul. Acesta se afla numai Ia patru metri sub apa, când Farrow dadu lui Brike co¬manda sa traga.
Vasul fu zguduit, Brike trasese amândoua torpile¬le dintr-odata.
— Porniti încetisor înainte! Plundow, babord! striga capitanul.
În câteva clipe cele doua torpile trebuiau sa parcur¬ga ligheanul imens. Se va produce atunci o detunatura grozava, si va lua nastere un vârtej, care, însa, va izbi vasul din fata.
În acelas timp, Farrow dadu comanda de ridicare la suprafata. Când se produsera exploziile torpilelor, sub¬marinul era numai la doi metri sub apa.
— Toata forta la masini! comanda capitanul si înalta periscopul.
Se uita prin el si scoase o exclamatie de bucurie. Submarinul înainta spre o deschizatura larga. Acum se produse vârtejul datorit exploziei, dar vasul nu se ale¬se decât cu o zdruncinatura usoara. Farrow privi repe¬de înapoi si vazu un marinar care sari de pe zidul de stânca. Presupunerea lui George se îndeplinise, deci, întocmai.
Cu toata viteza, submarinul se-ndrepta spre deschi¬zatura larga din zidul stâncos. E drept ca mai exista un pericol: daca explozia nu fusese destul de

adânca, se putea sa mai fi ramas în spartura câteva colturi ascuti¬te, care ar fi putut spinteca usor fundul submarinului. Dar Farrow proceda cu îndemânare si îndrepta vasul tocmai spre mijlocul sparturii.
Acuma era momentul cel mai primejdios. Vor izbuti sa treaca? Si ce era în dosul zidului de stânca?
Spintecând valurile, submarinul aluneca prin des¬chizatura; atunci Farrow scoase o noua exclamatie de bucurie. În fata lor se deschidea marea libera.
— Domnule capitan, racni Petre în jos, distrugatorul se-ndeparteaza în spatele craterului. Ah! repede afund, vulcanul!
Uriasul smuci chepengul turnului, închizându-l, si se napusti pe scarita de fier. Farrow nu sovai nici o clipa. Putea sa aiba deplina-l încredere în Petre: daca el rac¬nise, cerând ca vasul se va lasa afund, desigur ca stia el de ce.
Comenzile fura date si submarinul porni în jos; de odata fu prins de o forja navalnica si adus în pozitie aproape verticala.
Trebuie sa fi fost un vârtej puternic, dar în cele din urma scapa si de primejdia asta.
Când se adunara toti iar în cabina de comanda, Pe¬tre zise:
— Toata apa din crater s-la ridicat. Eruptia vulcanu¬lui trebuie sa fi fost foarte puternica. Valul naprasnic a tâsnit prin spartura pe care au facut-o torpilele noas¬tre.
— Si acum putem spune cu drept cuvânt ca am fost salvati în ultimul moment

multumita ideii pe care a avut-o George, zise capitanul. Camarazi, tot lui îi dato¬ram si de data asta viata.
Credinciosul Petre izbucni într-un „ura" rasunator si ceilalti marinari facura la fel. George se furisa repede afara. Se simtea stingherit de manifestatiile de recunostinta ale camarazilor, dar în acelasi timp vroia sa vada daca nu cumva scumpa lui Sanja fusese trezita de zguduitura pe care o suferi¬se submarinul.

III
O AVENTURA GROZAVA

TIMP DE DOUA ZILE, vitejii marinari îsi îngaduira un repaus bine meritat pe „Insula odihnei".
Jeanette Roule, care-si traise aproape toata viata printre vânatorii de capete, nu-si mai gasea astâmpar si în dimineata zilei a treia veni la Farrow si-i se adresa rugator:
— Domnule capitan, sunt poate nedreapta ca tiu sa rapesc odihna vitejilor dv. marinari. Dar e ceva care nu ma lasa sa stau locului. Nu vreti sa plecam spre insule¬le Loyalty? Asi dori sa pun mâna cât mai repede pe co¬moara bunicului meu si sa plec apoi la Saigon, unde am rubedenii.
— Fireste, duduita — raspunse capitanul — putem pleca înca astazi. Am bagat de seama chiar ca oamenii mei nu se prea împaca cu odihna. Au prins naravul aventurilor, — ce sa-i faci! Azi dupa-amiaza pornim, — pâna atunci va fi gata

si inginerul Hagen cu examina¬rea submarinului.
Bucuroasa peste masura, tânara fata alerga la San¬ja ca sa-i comunice vestea apropiatei plecari. La rândul ei, Sanja îl anunta pe printul Ghasna, care se duse imediat la Farrow.
— Draga capitane, aud ca vrei sa pleci azi dupa-amiaza, zise el. In ceea ce ma priveste, trebuie sa-ti comunic ca n-am hotarât înca ce voiau face. As merge cu draga inima cu Dv., dar ma tem ca va vom stânjeni, caci si asa e destul de restrâns spatiul pe submarin.
— De loc, printe, spuse capitanul. Vasul nostru e amenajat pentru un echipaj de saizeci de oameni, dar de obicei nu avem mai mult de patruzeci, cel mult cin¬cizeci. Si apoi, în vremea razboiului aveam uneori pe bord treizeci pâna la patruzeci de prizonieri. Loc e be-rechet, n-avea grija! Ma tem numai ca vom întâmpina noi primejdii în drum, la care n-asi vrea sa te expun, si cu atât mai putin pe fiica d-tale.
Printul Ghasna zâmbi:
— Draga capitane, tocmai Sanja tine mai mult sa ia parte la noua expeditie. M-a rugat atât de fierbinte, în¬cât n-am încotro si trebuie sa-i sprijin cererea. Oamenii mei pot ramâne aici, ti-as fi, însa, foarte recunoscator, daca m-ai lua pe mine si pe Sanja.
— Printe — raspunse Farrow — as dori sa vorbesc odata deschis cu d-ta. Ai observat, desigur, ca Sanja si George se iubesc. E o iubire naiva, dintr-acelea prin care trec toti tinerii. Ma tem, însa, ca

sentimentul aces¬ta se va întari cu timpul, daca vor fi mereu îm-preuna.
Ghasna deveni serios si raspunse:
— Capitane, oare o astfel de iubire naiva, cum spui d-ta, nu e tot ce exista mai frumos pe lume? De ce i-am împiedica? Nimeni nu se poate împotrivi la ceea ce-i este scris. Si te rog sa-mi spui drept, capitane, ti-ar fi neplacut sa capeti de nora o indiana? Fireste, deo-camdata nu poate fi înca vorba de asa ceva, dar cred ca într-o buna zi tot acolo vom ajunge. Un batrân der¬vis de-ai nostri, a prezis ca fata mea se va marita cu un european. Esti împotriva amestecului de rase sau de parere poate ca viteazul d-tale George nu se potriveste pentru o indiana?
— Dar de loc, printe, raspunse Farrow, repede. Dim¬potriva, nici nu mi-asi putea închipui ca fiul meu sa cu¬teze a-si ridica ochii la fiica d-tale. Cred, totusi, ca nu e înca timpul sa vorbim despre asta. George al meu are de-abia optsprezece ani si trebuie sa faca ceva în via¬ta, înainte de a se gândi sa se uneasca cu o fata atât de frumoasa si de neam. Ma bucur, însa, din toata ini¬ma ca gândesti asa cum te-ai exprimat, printe. Cu atât mai mult atunci, nu vreau sa expun primejdiilor o fata, pe care o voi numi, poate, într-o zi fiica mea. Caci chestia cu comoara domnisoarei Jeanette, nu e atât de simpla precum si-o închipuie ea. S-au scurs doar atâtia ani la mijloc! Bunicul o fi murit de mult si va fi predat bogatiile vreunui prieten. Si câte nu s-au putut întâm¬pla în acest timp! Capitanul Henry a fost el destul de dibaci si a încercat,

desigur, totul, pentru a pune mâna pe comoara. Si daca n-a izbutit el, ne va veni si noua foarte greu, daca nu chiar imposibil, sa reusim. În pri¬mul rând, expeditia noastra va fi legata de mari pri¬mejdii. Stii doar si d-ta, printe, ca banul e ochiul dracu¬lui, ca trezeste cele mai rele porniri din om. Aici trebuie sa fie vorba de o comoara imensa, dobândita prin cine-stie câte crime. Si iata de ce socot c-ar fi nimerit ca Sanja sa ramâie aici, pe „Insula odihnei". Printul Ghas¬na zâmbi din nou:

— Draga capitane, n-o vom putea îndupleca pe Sanja. Ea vrea sa fie necontenit pe lânga George al ei... Si apoi, gândeste-te sl d-ta ca daca interprinderea noastra e într-adevar atât de primejdioasa precum pre¬supui, s-ar prea putea sa nici nu ne mai în toarcem. Si atunci? Da, atunci Sanja va trebui sa-si duca viata aici, departe de lume, singura si parasita. Nu, capitane, ne-am lua o raspundere prea mare. Daca va fi sa ne pier¬dem viata, sa aiba si Sanja aceeasi soarta.

— Hm! din acest punct de vedere ai cam avea drep¬tate, raspunse capitanul. Bine, veniti si Dv. Dea Dom¬nul sa izbândim!

În cursul dupa-amiezii minunatul submarin parasi golful larg, îndreptându-se spre brâul de corali care îl apara de mare.

„Insula odihnei", ascunzatoarea sigura a capitanului Farrow si a oamenilor sai, trebuia sa fi fost cândva o in¬sula foarte mare, împresurata din toate partile de stânci uriase, adevarate bariere, cari s-au

tot largit odata cu scufundarea treptata a terenului.
Un capriciu al naturii a lasat insula aceea mare în mijlocul lagunelor întinse, a sapat apoi tunelul subpa¬mântean prin stânca de corali, pe unde submarinul pu¬tea patrundea neobservat în interiorul insulei.
De când un monstru marin patrunsese prin tunel si George fusese amenintat de o moarte groaznica, gura tunelului fu prevazuta cu un grilaj solid, opera genialu¬lui inginer Hagen.
Pe insula ramâneau necontenit de paza câtiva mari¬nari, cari faceau cu schimbul, de câte ori submarinul pornea într-o noua calatorie. Doi marinari însoteau va¬sul, într-un sampan (barca) pâna la zagazul de corali.
Cam la o suta de metri de zidul acesta stâncos, ca¬pitanul Farrow stopa masinile si cei doi marinari o luara înainte cu barca lor usoara. Cu ajutorul unui me¬canism ingenios, ei ridicara grilajul de la gura tunelului si atunci capitanul îsi parasi postul din turn si coborî scarita de fier. Petre închise chepengul, apoi pompele puternice împinsera apa în tancurile de balast si minu¬natul vas disparu încetisor sub apa linistita a golfului.
Farrow se-ndrepta spre cabina de la prora, urmat de George. Pentru acesta, aici era sederea cea mai placu¬ta, caci prin ferestrele boltite pe cari le construise Ha¬gen de ambele parti ale prorei, putea admira lumea minunata a adâncurilor marii, cu atât mai lesne cu cât erau aici

si doua reflectoare cari luminau apa pe o mare distanta.
Lampile electrice aruncau manunchiuri de raze cari, la fel cum farurile moderne de automobile patrund prin ceata, nu reflectau prin apa.
— Porniti masinile la jumatate! Comanda Farrow.
Electromotoarele intrara în functiune si submarinul porni încetisor spre zidul de corali, prin care ducea tu¬nelul subteran. Cete întregi de pesti colorati alergau în lumina reflectoarelor, oferind o priveliste atât de inte¬resanta, încât George privea uimit prin fereastra din stânga.
Gura întunecata a tunelului se casca si submarinul fu înghitit, curând pentru a reapare de partea cealalta.
Ca orice bun capitan de submarin, Farrow cruta si el pe cât posibil bateriile care furnizau curentul electric, pentru lumina necesara în timpul submersiunii. De aceea, de îndata ce trecu tunelul, scoase submarinul la suprafata.
Fireste, trebuia sa fie cu bagare de seama; se înalta încetisor, ridica periscopul si numai dupa ce se încre¬dinta ca nu se zareste nimic suspect, iesi cu totul dea¬supra apei.
Era lesne cu putinta ca distrugatorul australian, — de care scapasera numai datorita eruptiei vulcanului, — sa dea târcoale pe a-colo, cu gând sa gaseasca epa¬va mult-cautatului submarin; caci Australienii, cari se aflasera în imediata apropiere a vulcanului, socoteau desigur ca submarinul fusese distrus pe urma catastro¬fei.

Doctorul Bertram îsi facu aparitia în turn, unde se afla si Farrow.
— Acuma ne putem considera în siguranta, capita¬ne, zise el. Englezii si Australienii vor fi desigur bucuro¬si ca vor putea de-acum încolo sa opreasca goana ace¬asta continua dupa noi. Dar ce-s vinovati comandantii, când asa au primit ordin!
— Ai dreptate, doctore, raspunse Farrow, n-au facut-o din voia lor, asta ne-au si spus-o câtiva. Fireste ca acum trebuie sa luam masuri ca sa nu ne vada din nou, altminteri începe iar vânatoarea. Ar fi minunat daca distrugatorul australian va fi împrastiat în toata lumea vestea sfârsitului nostru.
— Ei, dar cineva tot se va bucura la vestea asta, zise doctorul cu amaraciune. E o persoana din Cuxha¬ven...
— Stiu, draga Bertram, îl crezi pe ticalosul ala de avocat. Ma gândisem eu de mult sa ma duc odata la Cuxhaven, ca sa-i mai retez nitelus ghearele lui Werner ala. Si o voi face chiar, dupa ce vom aranja chestia cu comoara Jeanettei Roule.
— Hm! capitane, dar ce parere ai d-ta, în definitiv, de afacerea asta? întreba doctorul. Nu stiu ce sa zic, dar mie îmi cam apare misterioasa. Nu cred ca-l vom gasi pe bunicul Jeanettei Roule pe insulele Loyalty.
— Nici eu nu cred, draga doctore, zise Farrow. Vom întâmpina, desigur, greutati mari, poate chiar si pri¬mejdii. Pân-acum nici nu stim ceva despre comoara. Cu toate astea, din cauza ei am avut de

patimit atâtea, în mod indirect. Dumnezeu stie ce va mai fi de-aci în-colo!
— Parerea mea — zise doctorul — e s-o ducem pe fata în insulele Loyalty. Daca nu gaseste pe bunicul ei, o lasam acolo, sau îi mai facem o ultima favoare si o transportam la unchiul ei din Saigon. Cu asta ne vom fi facut datoria fata de ea.
— Nu, draga doctore, zise Farrow, râzând. În felul acesta nu ne-am facut datoria. Am intrat în hora si tre¬buie sa jucam! Vreau sa zic ca trebuie s-o punem pe tânara fata în stapânirea comorii, sau sa ne încredin¬tam ca, este cu desavârsire pierduta.
— Si asta înseamna ca vom fi patimit pe degeaba, pân-acum, raspunse Bertram.
— Da, asa e, doctore. Dar ce simtamânt e mai fru¬mos decât acela de a fi salvat de la o moarte groazni¬ca o fiinta omeneasca? Asta face mai mult decât toate comorile de pe lume.
— Fireste, capitane, la asta nu m-am prea gândit. Asa e, într-adevar. Nici n-am fi putut dobândi ceva mai pretios decât constiinta de a fi salvat o viata de om. Totusi, as fi mai multumit, daca i-am putea ajuta tine¬rei frantuzoaice sa intre în stapânirea comorii, din pricina careia parintii ei si-au dat viata si ea însasi a fost nevoita sa-si piarda tineretea printre vânatorii de capete.
— Sa speram, doctore, ca totul va iesi bine, zise Far¬row. În ceea ce ma priveste, nu-mi fac prea mari ilu¬zii, si cred ca venim cu câtiva ani prea târziu pentru a putea salva comoara. Dar fireste ca trebuie sa încer¬cam totul, înainte de

a ne da batuti. Daca timpul va fi prielnic si daca nu vom întâlni în drum vre-un vapor dusman, putem fi mâine seara pe insulele Loyalty, unde vom porni îndata cercetarile,
— Stii pe care anume insula trebuie sa debarcam? întreba Bertram.
— Asta nu stiu înca, e drept, dar presupun ca va tre¬bui sa alegem insula San Vincent, din Noua Caledonie. Numai acolo ar fi putut sa-si stabileasca salasul buni¬cul Jeanettei.
— Hm! treaba asta nu prea e lipsita de primejdie, capitane, caci acolo se afla un mic port pentru esca¬drele franceze. Parerea mea e ca va trebui sa ocolim o bucata si sa ajungem în port pe uscat. Domnisoara Jea¬nette nu-ti poate da nici-o indicatie unde a locuit sau lecuieste înca bunicul ei?
— Despre asta nici n-am întrebat-o înca, — eram doar atât de ocupat în cele doua zile! Voi cauta sa-mi fac timp si sa mai stau nitel de vorba cu ea. Cred ca noaptea asta vom merge bine, caci mi se pare ca vom avea cer înstelat si luna plina. Asa ca, mâine pe la prânz vom si putea vedea insula.
— Eh! de ne-am vedea odata înapoi, cu comoara aceea! zise Bertram. Tare ma tem, însa, ca nu va mer¬ge atât de lesne!
— Doctore, drept sa-ti spun, teama asta ma stapâ¬neste si pe mine. Ba chiar am presimtirea ca ne vârâm într-o aventura foarte primejdioasa. De aceea, mai multumit asi fi fost ca printul si fiica-sa sa fi ramas pe „Insula odihnei”, — trebuia însa sa-i iau, dupa convor¬birea

importanta pe care am avut-o cu Ghasna. Ce vrei, doctore, împotriva soartei nu poti lupta; a fost scris sa fie asa si pace! De aceea si pornesc la drum cu încredere deplina si linistit.
— Bravo, capitane, asa-mi placi! Credinta nu trebu¬ie sa ti-o pierzi niciodata, caci atunci totul s-a sfârsit. Aha! Petre ne pofteste la masa. E înca destula lumina si am putea mânca aici pe punte, la aer liber.
— Ai dreptate, doctore, asa vom face. Nu se vede nici un vas strain pe tot întinsul marii, asa ca n-avem de ce ne teme. Poate veni si echipajul pe punte.
Dadu comanda respectiva si submarinul stopa ime¬diat. Pe punte era loc pentru toti. Se adunara în graba, bucurosi de prilejul ce li se oferea de a respira putin aer curat. Capitanul cu ofiterii, inginerul Hagen, docto¬rul, George, printul Ghasna si cele doua fete, luara loc lânga turn. Petre facea pe chelnerul, îngrijindu-se ca dragul lui George sa capete tot ce era mai bun. Dar nici pe Sanja n-o neglija... Batrânul îsi daduse seama ca George o iubea pe fata si asta era un motiv îndestu¬lator pentru el s-o îndrageasca ca si pe tânar.
Cu vreo jumatate de ceas înainte de a se lasa întu¬nericul, Farrow încheia pauza. Marinarii coborâra în turn, pentru a-si relua posturile.
Jan Brike începu sa-si faca de lucru din senin pe la tunul sau. Farrow nu-i zise nimic, stiind ca batrânul avea uneori inspiratii subite. Era stapânit de gândul ca se apropie vreo primejdie si începu sa

examineze toate piesele tunului, îl încarca pentru proba, tintea, — în sfârsit: facea în asa fel ca si cum ar fi avut dusmanul în fata.
Se întâmplase câte odata ca aceasta teama a lui sa salveze vasul din mari primejdii. De aceea nimeni nu râdea când Jan Brike se pornea sa-si dichiseasca tunul, netam-nesam.
— Capitane, zise doctorul, vazând-o pe Jeanette co¬borând în turn, — vroiai parca s-o mai întrebi câte ceva pe fata cu privire la bunicul ei?
— Asa e, raspunse Farrow, sa mergem în cabina mea si acolo vom tine un mic sfat de razboi. Jan e doar pe punte si în el putem avea deplina încredere.
— Tata, eu voi ramâne în turn, zise George. Jan e ocupat cu tunul sau, asa ca nu-i va mai ramâne ragaz sa fie atent si la altele.
— Bine, dragutul meu, ramâi sus. Consfatuirea noastra nu va tine mult. Doctore, ia-o d-ta înainte!
Bertram coborî scarita de fier si Farrow îl urma. Acum nu mai era în turn decât George si Jan Brike la tunul sau de la prora.
Tânarul lasa privirea sa-i alunece peste întinsul apei. Spre apus se vedeau câteva insule de corali, pe lânga care, se desluseau de asemeni câteva dungi ne¬gre la orizont, cari pareau sa fie tot insule. În schimb spre sud si est marea era libera.
Câteva clipe George îl privi pe batrânul Jan Brike, care tocmai vâra o granata pe

gura tunului. Omul asta nu se simtea sigur pâna nu-si stia tunul încarcat.
George zâmbi, apoi se întoarse si privi spre nord. Marea capatase o culoare închisa. Tânarul se simti de-odata cuprins de un sentiment ciudat, pe care nu si-l putea lamuri. I se parea ca-l ameninta o primejdie apropiata... Cerceta cu privirea de jur-împrejur, dar nu zari nici-un vas strain. Insulele din spre vest si nord erou prea îndepartate, pentru ca sa poata veni vre-un pericol dintr-acolo.
Nelinistit, George privi din nou spre nord, de unde adia un vântulet care încretea suprafata apei.
Instinctiv coborî privirea în apa din jurul vasului si se înfiora. Un corp enorm, de culoare albicioasa, se fu¬risase parca dedesubtul submarinului.
— Ei, si ce-i cu asta! îsi zise apoi George si zâmbi. Chiar daca o fi o balena, ce rau poate face dânsa înve¬lisului solid de otel al submarinului?
O balena? George chibzui câteva clipe. — Nu, o ba¬lena nu putea sa fie, caci ar fi trebuit sa se întoarca pe spate, ca sa-si arate burta. Era, desigur, un alt soi de monstru marin, dar un exemplar de o marime colosala.
Ce putea sa fie? George zarise în fuga numai corpul albicios, totusi observase ca era vorba de un monstru al apelor, de proportii neobisnuite.
Privi repede îndaratul sau, dar marea era linistita. Cauta sa scruteze adâncul, dar nici acolo nu zari corpul acela albicios care-l speriase atât de mult. Se sili sa râda, nu prea izbuti însa.

Jan Brike auzise exclamatia tânarului, si-si îndrepta privirea spre turn.
— Ce s-la întâmplat, domnule George? striga el.
— Ah! Nu-i nimic, Jan! raspunse tânarul, silindu-se sa para linistit. Am vazut numai un peste urias înotând dedesubtul submarinului, dar a disparut spre sud.
— Asa, asa! mormai tunarul. Ei, ceva tot trebuie sa fie.
Apoi sopti pentru sine, ca sa nu-l auda tânarul:
— Eu cred ca si aici si-a vârât codita casierul ala ba¬trân, Seels; tot prin locurile astea s-a întâmplat doar ca i-a smuls lui George al nostru harta din mâna, — harta aceea pe care trebuia s-o arunce mai întâi în mare, pentru ca sa putem gasi „Insula lui Satan” (Vezi brosu¬ra 1). Ehei, trebuie sa fiu cu bagare de seama!
Cu miscari linistite îsi roti tunul în asa fel încât sa fie îndreptat spre mare, trecând pe lânga turn. Orice pri¬mejdie pamânteasca ce l-ar ameninta acum pe Geor¬ge, va fi înlaturata cu ajutorul tunului. Dar daca e vor¬ba de ceva supranatural?... Jan Brike se scarpina Ia cea¬fa si cazu pe gânduri.
Pentru orice primejdie care ar fi venit din partea oa¬menilor, Jan Brike era gata ori-când cu tunul sau. Dar cu lucruri dintr-alea supra-pamântesti, nu vroia s-aiba de a face.
George, însa, vazuse totusi manevra batrânului tu¬nar. Zâmbi, caci asta îi dovedea grija pe care i-o purta batrânul. Toti marinarii îl iubeau si-l idolatrizau,

nu nu¬mai pentru ca era fiul capitanului lor, ci si pentru ca se aratase viteaz si vrednic de a fi iubit.
George nu vroia, însa, sa dea de înteles lui Jan ca observase grija ce i-o purta, de aceea întoarse din nou capul spre nord. Insulele îndepartate se zareau mai la¬murit, dar marea devenise si mai întunecata.
Din submarin se auzi de-odata glasul Sanja.
— George, George, pleaca repede de-acolo! striga ea înspaimântata. Repede, repede, George!
Înmarmurit, tânarul se apleca si privi în jos. Frumoa¬sa fiica a printului indian statea cu bratele întinse de¬desubtul lui si striga din nou:
— George, fugi George, fugi cât mai e timp! Tânarul zâmbi, vru sa strige în jos ca nu-l ameninta nici-un pe¬ricol, — dar glasul îi amuti în gâtlej. Un sarpe rece si fio¬ros îi cuprinse gâtul taindu-i respiratia.
Încordându-si puterile încerca sa se tie de marginea turnului, dar o forta uriasa îl smulse de partea cealalta si-l izbi sa-i sfarâme capul.
Nenorocitul batu aerul cu bratele si ca prin ceata vazu în jurul sau si sub el un manunchi de serpi grosi, albiciosi, cari se ridicau din mare la înaltime de vreo opt metri.
Îngrozit de moarte îsi dadu seama ca-l fusese înha¬tat de un polip urias. Asadar, asta era monstrul pe care-l zarise furisându-se dedesubtul submarinului.

Fioroasa dihanie trebuie sa se fi întepenit câtva timp sub vas, iesind Ia iveala apoi de partea cealalta, pentru a-si înhata prada pe care pusese ochii.
În mai putin de o clipa, George îsi dadu seama de lucrul acesta, apoi simti iar o izbitura puternica, închise ochii si... o bubuitura grozava: sfâsia vazduhul.
Dar bratul uriasului polip strângea ca într-un cleste gâtul bietului baiat, care-si simtea sfârsitul aproape. Mai încerca sa dea din mâini cu disperare, cauta sa se smulga din clestele acela fioros, când... strânsoarea grozava slabi de-odata. În clipa din urma George se în¬clesta cu mâinile de marginea turnului.
Respira adânc aerul racoros al noptii. Înaintea privi¬rilor sale totul era înca învaluit în ceata, dar întorcân¬du-si capul vazu monstrul alunecând încetisor pe lânga submarin.
Grozavele brate zaceau moi deasupra apei si trupul care masura vreo sase metri se afunda încetisor în mare.
— George, George, eu am presimtit asta! murmura Sanja.
Urcase sprintena scari la turnului si cuprinse cu bra¬tele-i fragede mijlocul tânarului.
— O, Dumnezeule atotputernic, îti multumesc din suflet ca l-ai ocrotit!
— Sanja — murmura George, de-abia auzit — scum¬pa mea fetita, daca monstrul acela m-ar fi târât în mormântul umed, singurul regret ce l-asi fi avut ar fi fost aceia ca trebuie sa plec de lânga tine.

— Ce-i acolo?... George, ce s-a întâmplat?...
Strigatele acestea veneau din interiorul valsului.
Sanja îsi desprinse repede bratele din jurul tânaru¬lui, ochii-i minunati se atintira cu dragoste asupra lui George si buzele murmurara:
— Iubitul meu!
Apoi cobori în graba scarita de fier.
— George a fost atacat de un polip, spuse ea capi¬tanului. Oh! a fost groaznic!
Farrow se repezi în sus pe scara si-l gasi pe fiul sau frecându-si gâtul cu mâna stânga-l, iar cu dreapta fa¬când semne lui Jan Brike.
Batrânul tunar dadu din cap, îsi încarca din nou tu¬nul si mormai:
— Ehei! banuiam eu ca Seels ala da târcoale pe-aici. Sa fie sanatos! Dar orice jivine o mai trimite, sa fie el sigur ca Jan Brike Ie vine de hac!

IV
INSULA CU STAFII

MARE VESELIE domni pe submarin când echipajul afla din ce primejdie grozava scapase iubitul lor Geor¬ge. Batrânul Brike deveni si mai respectat si era neîn¬doios ca de-acum încolo multi marinari vor începe sa creada în superstitiile sale.
Nu era oare un adevarat semn ceresc ca fara
nici un motiv temeinic încarcase tunul, ba îndreptase chiar si teava în directia

turnului? Numai câteva clipe de sovaiala si polipul l-ar fi smuls pe George din turn, dându-l prada unei morti înfioratoare. Era o adevarata minune ca-l scapase.
Sanja se facuse nevazuta. Acum, când George era salvat, ea se linisti si furisându-se în cabina se întinse în hamac, visând la iubitul ei.
Când batrânul tunar veni jos, capitanul îi strânse calduros mâna si-l batu pe umar.
— Jan, îti multumesc! zise el numai, dar aceste câ¬teva cuvinte pretuiau mai mult pentru batrânul Jan, decât un discurs întreg.
Camarazii îi strânsera si ei mâna, apoi Farrow îl tri¬mise pe Plundow, timonierul, în turn.
Motoarele fura puse în miscare si submarinul se în¬drepta cu toata viteza spre rasarit, în directia insulelor Loyaltg.
— Tata, ti-a dat ceva amanunte domnisoara Roule asupra tintei noastre? întreba George.
— Da, baiatule; într-un medalion care trecuse neba¬gat în seama, tinea ascunsa o scrisoare a bunicului ei. Batrânul scrie fiului sau — adica tatalui Jeanettei — sa se adreseze unui birtas cu numele de Lucien Petit. Acesta are un restaurant pe insulita Uvea, în Noua Ca¬ledonie, care poarta numele — ia aminte, draga Geor¬ge! — „La Polip”. Tocmai în clipa când citeam partea aceasta din scrisoare bubui granata lui Brike, care te-a salvat din îmbratisarea prea putin placuta a polipului.

— Domnule capitan — interveni Jeanette — ma tem ca prin rugamintea mea v-am adus pe toti în mare pri¬mejdie. Poate ca mult cautata comoara nu merita sa¬crificiul unor oameni atât de viteji. Cred c-ar fi cu pu¬tinta sa-mi ating tinta prin interventia guvernului, fran¬cez si atunci as intra în posesiunea mostenirii fara sa va expun pe d-voastra atâtor primejdii.
— Nu, domnisoara — raspunse Farrow, râzând — odata ce ne-am hotarât sa te punem în stapânirea co¬morii, trebuie sa ducem interprinderea la bun sfârsit. Suntem obisnuiti cu primejdiile si ele nu ne-ar putea abate din cale. Asadar, cunoastem acuma tinta: restaurantul „La Polip", pe insula Uvea.
Tânara fata mai facu unele obiectiuni, capitanul însa le respinse pe toate, iar George zise râzând ca era foarte curios sa cunoasca si al doilea polip...
Farrow o trimise apoi pe fata sa se culce, iar el dadu ordinele trebuincioase pentru noapte, împartind santi¬nelele la posturile lor. Dupa aceea se duse în turn pen¬tru a-l pune pe Plundow la curent cu itinerariul exact.
ÎI gasi pe timonier discutând de zor cu Jan Brike. Dar la intrarea sa, cei doi amutira.
Jan Brike si Gerard Plundow erau cei mai superstitio¬si oameni din tot echipajul. Adeseori îi mus¬trase el, auzindu-i trancanind Ia prostii de-ti era mai mare dragul.
Acum, însa, îsi putea da seama lesne ca discutau despre monstrul acela grozav,

pe care Jan îl doborâse cu tunul sau. Se simtea însa atât de recunoscator fata de batrânul tunar, încât renunta sa-l mai mustre de data aceasta. Comunica numai pe scurt celor doi lupi de mare tinta exacta a calatoriei, — dar când aminti ca Lucien Petit avea un birt cu firma „La Polip", Jan Brike scoase un fluierat usor, iar Gerard Plundow un „Aha!" semnificativ. Capitanul râse si zise:

— Ei, baieti, George al meu a scapat de primul po¬lip, si cred ca nici al doilea nu-i va face vre-un rau. Pes¬te doua ceasuri viu sa-l te schimb, Plundow.

Coborî scara si se îndrepta spre cabina lui, în care-l asteptau cei doi ofiteri. Farrow le spuse ca va conduce el însusi vasul timp de-l doua ore apoi va fi schimbat de Rindow, pe care-l va înlocui Brun.

George se culcase. Ca urmare a primejdiei prin care trecuse, nervii lui erau foarte zdruncinati. Doctorul Ber¬tram îi dete un somnifer si-i întinse aproape cu sila în hamac.

Cei doi ofiteri plecara si Farrow lua o carte din biblio¬teca. Era prea iritat ca sa poata dormi.

Dupa doua ceasuri, când se duse sa-l schimbe pe Plundow, îi gasi tot discutând foarte aprins cu Jan Bri¬ke. Mustrându-i cu blândete, îi trimise pe amândoi Ia odihna, apoi se aseza Io cârma si ramase cu ochii atin¬titi în zare.

Era o noapte minunata. Luna facea ca apa sa scân¬teieze în mii de diamante, iar pestii jucausi sareau în aer pentru a

înghiti vreo prada sau cadeau ei însisi vic¬timele altuia mai puternic.
Farrow respira din adâncul plamânilor. Ce viata mi¬nunata duceau el si prietenii sai! Liberi si neatârnati, fara nici un stapân pe cap, - ce altceva putea fi mai frumos?
Iar primejdiile care pândeau Ia flecare pas nu face¬au decât sa sporeasca farmecul acestei vieti. Altfel, prea ar fi fost plictisitor.
În noaptea aceea frumoasa, gândurile i se duceau înapoi. Cât de greu se hotarâse atunci, cu ani în urma, sa dispara cu submarinul! Dar mustrarile pe care si le facuse la început se stersesera de mult. Salvase doar atâtea vieti omenesti, si asta rascumpara din plin to-tul.
Întrucât vremea era frumoasa, putea sa dea drumul masinilor cu toata viteza. Îsi facuse socoteala ca era cu putinta sa ajunga pe insulele Loyalty a doua zi la prânz. Dar pe Uvea nu trebuiau sa se arate decât oda¬ta cu lasarea noptii, caci francezii de acolo l-ar fi luat la ochi submarinul.
Farrow se sperie când Rindow aparu deodata în turn. Atât de repede se scursesera cele doua ceasuri? Si el care visase în tot acest timp!
Calcula repede pozitia submarinului si spre marea lui uimire constata ca se aflau mult mai aproape de cât crezuse de Insulele Loyalty.
Se simti cam obosit si se îndrepta spre cabina sa. Se întinse în hamac si adormi imediat, dor tot felul de vise nu-l dadura pace. Îl vedea mereu pe George, în¬coltit

de primejdii mari, — asa ca se simti usurat când se trezi.
Privi cadranul fosforescent al ceasului bratara si vazu ca dormise numai patru ore. Acum Plundow tre¬buia sa-l schimbe din nou pe secundul Brun.
Farrow simtea ca nu mai putea ramâne în cabina. Se ridica repede si iesi pe culoar. Înaintea lui, doua umbre se îndreptau spre turn : Plundow si Jan Brike.
— El, Brike — îl striga capitanul — la somn nici nu te mai gândesti?
— Nu, domnule capitan, mormai batrânul, încurcat. Voiam sa merg cu Plundow în turn, am nevoie de aer curat. Nici eu nu stiu ce-i cu mine. O fi de vina polipul.
Diplomat cum era, nu preciza de care polip e vorba, dar Farrow banui usor ca nu poate fi decât birtul fran¬cezului Petit, caci pe celalalt polip îl doborâse doar el cu tunul.
Capitanul nu zise nimic. Chiar si el visase ceva nu tocmai limpede, si nu prea tinea sa insiste asupra su¬perstitiei batrânului.
Cei trei barbati urcara scarita de fier, iar când ajun¬sera sus, Brun îi comunica Iui Farrow ca totul era în or¬dine. Plundow lua din nou în primire cârma si secundul ramase si el sus, caci prea era frumoasa noaptea ace¬ea, ca sa se închida în submarin.
O tacere deplina domnea în turn, fiecare gustând din plin farmecul naturii. Deodata, Jan Brike scoase un usor

fluierat, arata spre nord-est si rosti cu glas sugru¬mat:
— Banuiam eu ca se va întâmpla ceva. Domnule ca¬pitan, ne aflam pe drumuri foarte primejdioase.
Farrow nu raspunse. Toti priveau cu încordare înain¬tea lor. Departe, spre nord, se vedea o lumina ciudata. Nu putea veni de la vreun vapor, caci parea sa plute¬asca deasupra apei. Uneori se stingea, apoi iar aparea, luminoasa si plutitoare.
— Acolo trebuie sa fie o insula, zise Farrow. Ne vom apropia de ea, ca sa ne lamurim.
— Domnule capitan, nici sa nu va gânditi Ia asta, spuse tunarul, îngrijorat. Pe marea asta se petrec lu¬cruri necurate. Întrebati-l pe Pater, caci si el a fost pe aici înainte de razboi. Colo trebuie sa fie niste stânci netede si foarte primejdioase. Si mai stiu ca un bric francez o disparut fara urma, tot într-o noapte frumoa¬sa ca asta. E pericol sa ne împotmolim, daca mergem într-acolo.
— Ah! Acum stiu! exclama Rindow, care stabilise pozitia vasului. Acolo se afla stâncile Nereus, Jan are dreptate, e un tarâm primejdios. Dracu' stie ce-o fi în¬semnând lumina aia!
— Da, da, dracu' stie, zise Jan Brike cu jumatate de gura.
— Fireste, pentru Jan al nostru, nici nu se putea sa fie altfel, spuse Farrow, râzând. Eu sunt aproape sigur ca vreun biet pescar cauta sa ademenească pestii, aprinzând un foc pe tarm. Dar lui Jan i s-a nazarit ca e un drac. Daca mergem

încet, ajungem fara nici o pri¬mejdie Ia insula sau la vasul pe care se afla pescarul. Tin mult sa-l încredintez pe Jan ca e vorba de un om si nu de un diavol, cum îsi închipuie el.
— Domnule capitan, e ceva necurat la mijloc, zise Jan. pentru a doua oara. Renuntati la gândul de o mer¬ge într-acolo.
Farrow comandase deja prin acustic ca masinile sa mearga cu viteza redusa. Iuteala vasului se micsora pe data si capitanul, care luase cârma în primire, porni spre lumina aceea ciudata. Toti priveau cu încordare înaintea lor, nimeni nu rostea un cuvânt. Numai Jan Brike mormaia ceva ca pentru sine.
Batrânul tunar parea sa fi avut dreptate. Farrow, care privea acum la suprafata apei din fata submarinu¬lui, rasuci repede cârma. Dupa culoarea schimbata a marii, recunoscuse sirul de stânci, pe lânga care vasul trecuse acum atât de aproape încât de pe parapet se putea atinge usor stânca de coral colturoasa, care era Ia cel mult o jumatate de metru sub apa.
Si dupa ce moi înainta câtiva metri, Farrow se vazu silit sa schimbe din nou directia submarinului, caci si acolo se ivise un gherdap ascuns.
— Drace! am scapat ca prin urechile acului, zise Rindow încet. Nu e atât de usor sa treci pe aici. Aten¬tie!
Avertismentul era de prisos, caci Farrow vazuse si el noua piedica: o stânca uriasa, care statea de-a curme¬zisul în apa.

Fu nevoit sa cârmeasca vasul spre nord, merse vreo suta de metri în directia aceasta, apoi o alta stânca îl sili sa faca un unghi drept spre est.
Lumina cea misterioasa era acum la o departare de numai o jumatate de kilometru. Dupa toate aparente¬le, era vorba de un foc de lemne si Farrow parea sa fi avut dreptate când presupunea ca vreun pescar încer¬ca sa momeasca pestii astfel.
Dar atât de departe de Noua Caledonie? Asta este ciudat. Pâna la insulele Loyalty mai erau pe putin trei sute de kilometri. Un pescar n-or fi putut strabate o asemenea distanta cu o barca. Si chiar daca ar fi fost cu putinta — presupunând ca ar fi avut vreme buna — pestele pescuit i s-ar fi stricat pe drum.
Cine stie ce taina se ascundea aici!
Farrow încetini si mai mult viteza motoarelor, caci nu voia sa atraga prea devreme atentia misteriosului pescar, care îsi facea de lucru pe stânca aceea singu¬ratica.
Caci stâncile pareau a-si fi gasit aici un teren priel¬nic, asemenea ciupercilor din padure. Aproape în fleca¬re minut, capitanul trebuia sa cârmeasca si era o ade¬varata minune ca vasul nu venea în atingere cu vârfu¬rile ascutite, care parca stateau la pânda sub oglinda apei.
Rindow si Brun priveau prin ocheanele de noapte la focul acela ciudat. Acum se facuse din nou bezna ; si o exclamatie de mirare le scapa amândoura în acelasi timp.

— Capitane, zise apoi primul ofiter, omul de colo nu e un bastinas, ci un individ de statura uriasa, un ade¬varat colos. Si nici nu pescuieste, cum presupuneai dumneata, ci se uita la un obiect pe care-l tine deasu¬pra focului. Ah! dar uite ca ne-a zarit.. A facut o misca¬re iute cu mâna si focul s-a stins ca prin farmec.
— Am impresia ca vasul s-o împiedicat de ceva moale, zise Forrow, cu glas serios. Poate ca e o funie întinsa sub apa si în legatura cu barca lui. Atingerea frânghiei ar putea fi un semn pentru omul acesta ciu¬dat. Altfel nu poate fi.
Farrow trebui sa stopeze brusc, caci Ia o mica de¬partare de vas vazuse acum un adevarat labirint de stânci, printre care submarinul nu s-or fi putut strecura cu nici un chip.
— Ce-or fi sa ne îmbarcam pe barca de aluminiu? propuse Rindow.
— Domnule capitan, sa nu mergi acolo! interveni pentru o treia oara Jan Brike. N-am pierdut nimic pe aici, asa ca nici nu avem ce cauta. Ati vazut cum s-o stins focul, numai cât a facut o miscare cu mâna?
— Ia moi taca-ti gura, Jan! striga Farrow, cu aspri¬me. Îsi lese omul din sarite când te tot aude îndrugând la prostii! Omul o fi aruncat un pumn de nisip peste foc, si tu foci din asta o întreaga comedie. Ca nu se în¬deletniceste cu lucruri curate aici, e limpede, caci al-tminteri nu si-ar fi instalat sistemul acesta de poza. Dor, într-o privinta, tot are dreptate Jan: nu avem ce cauta acolo, asa ca o sa ne vedem de drum! Totusi, îmi voi însemna

locul acesta, si poate ca la lumina zilei ne vom abate cândva si pe aici. Aha! uite ca iar da semne de viata!
Dinspre tufis se auzi un sunet ciudat, ba chiar fio¬ros. Jan Brike începu sa mormaie, caci sunetul acesta neasteptat dadea apa la moara superstitiilor sale.
— Hm! niste oameni slabi de înger, care ar nimeri întâmplator pe aici, ar lua-o desigur la fuga, zise Far¬row, râzând. Ei, hai sa-l facem totusi pe plac lui Jan. Dar cum ispravesc cu afacerea cealalta, tot ma întorc eu si aici.
Printr-un viraj dibaci, submarinul se strecura printre stânci ; în urma lui se auzi un hohot de râs, care parea cu adevarat venit din iad.
Si râsul acela sinistru se mai auzi înca de doua ori, pâna când Farrow iesi in sfârsit din labirintul de stânci si îndrepta vasul din nou spre rasarit, în directia insule¬lor Loyalty.
Când se aflara cam Ia vreo cinci sute de metri de locul cu pricina, tunarul izbucni înspaimântat :
— la te uita, diavolul a aprins Iar focul! Domnule ca¬pitan, am facut bine c-om luat-o Ia sanatoasa. Ascul¬tati-ma pe mine, e mult moi bine sa nu ne mai întoar¬cem niciodata pe aici!
— Adevarat, focul arde la fel de viu ca mai înainte, spuse Farrow. Ciudat, foarte ciudat. Nu se poate, trebu¬ie sa-l vad odata mai de aproape pe uriasul ala. O sa vina ea si vremea o sta.

V
RESTAURANTUL „LA POLIP”

FACÂND UN VIRAJ SPRE NORD, prin asa-zisele reci¬furi frantuzesti, submarinul ocoli insula Noua Caledo¬nie. Ajunsese înca da la amiaza pa teritoriul acesta francez, si acum plutea foarte încet, pentru a ajunge abia pe întuneric pe Insulita Uvea.

Datorita Iui Jan Brike si Plundow, întâmplarea cu „stafia" de pe stâncile Nereus se raspândise ca fulge¬rul în rândurile echipajului. Marinarii îsi vorbeau în soapta, facând fel de fel de presupuneri. Doctorul Ber¬tram, care aflase si el, îl ruga pe capitan sa-i descrie exact ce se întâmplase.

Farrow era mânios, îi spuse pe scurt ca banuia exis¬tenta unul individ pe insula, care urmarea probabil vreun scop necurat Si pentru a-i înspaimânta pe even¬tualii vizitatori, scotea sunetele acelea ciudate. Iar la oameni ca Brike si Plundow, scamatoriile acestea se prindeau.

Cei doi marinari, auzind vorbele capitanului, se în¬departara tacuti, dar dupa felul în care dadeau din cap, se vedea bine ca era greu sa-i scoti dintr-ale lor.

Cu putin înainte de a se înnopta, se servi cina, caci în timpul noptii fiecare trebuia sa fie la postul lui. Farrow hotarâse ca o barca de aluminiu sa porneasca spre insula; în afara de el, aveau sa se îmbarce în ea docto¬rul Bertram, George, Rindow si Peter. Submarinul avea sa ramâna în apropiere de port, pentru a le veni în ajutor, în caz de nevoie.

Începu sa se întunece. Vasul se afla cam la o suta de metri de insula împadurita. Cu ajutorul ocheanelor de noapte, Farrow si ofiterii sai cercetara padurea cea deasa, care se întindea pâna aproape de mal.
Vreme de un ceas mersera de-a lungul insulei si deo¬data se ivira niste lumini. Acolo trebuia sa fie portul unde se afla restaurantul „La Polip".
Submarinul se apropie si mai mult de tarm si cei de pe bord putura vedea lamurit ca se aflau într-adevar în fata locului cautat
Se parea ca pe Insula se petrecea de zor, caci raz¬batea de acolo un vuiet de glasuri, întrerupt de râsete si chiote. Jan Brike facu o mutra cum numai el stia sa faca si mormai ceva nedeslusit.
Natura parea sa vina si ea în ajutorul îndraznetilor marinari, caci domnea un întuneric sa-l tai cu cutitul.
Doua barci de aluminiu, gata montate, se aflau pe punte, Una trebuia sa serveasca de rezerva, deoarece se putea întâmpla ca mica trupa sa piarda barca, prin cine stie ce împrejurare.
Prima barca fu lansata la apa, iar cel cinci oameni luara loc în ea, si Peter începu sa vâsleasca spre tarm. Dupa câteva minute se aflau la chei.
Statura la pânda un timp, dar galagia venea de de¬parte. Farrow se catara atunci pe digul de piatra si dupa câteva clipe striga în jos:
— Veniti, nu se vede nimeni!
Peter priponi repede barca, apoi se alatura celor¬lalti. Casutele de lemn erau

destul de departe una de alta. Dintr-una razbatea lumina, dar înauntrul ei nu se vedea nici un semn de viata. În schimb, dintr-o casa marc se auzea o larma grozava. Acolo trebuia sa fie restaurantul cautat.
— Pacat, zise Farrow, am venit probabil prea devre¬me ! Am impresia ca e vreo sarbatoare pe aici. Mi-ar fi placut mult mai mult daca l-am fi gasit singur pe fran¬cezul acela pripasit prin locurile astea, Lucien Petit.
— Eu zic ca e posibil ca aparitia noastra sa fie toc¬mai acum mai putin luata în seama, îsi dadu cu pare¬rea Rindow. La o serbare vin de obicei persoane strai¬ne. Doctore, dumneata trebuie sa fii purtatorul nostru de cuvânt, caci vorbesti bine frantuzeste.
— Bine, vom vedea noi, spuse Farrow. S-o luam înainte, baieti, poate ca avem noroc.
Tot vorbind, cei cinci oameni se apropiara de casa aceea luminata. Dadusera într-adevar peste locul cau¬tat, caci pe o firma mare de deasupra usii principale era zugravit un polip urias, tinând un vapor între tenta¬culele sale.
Zugravul respectiv si-o fi închipuit poate ca nascoci¬se vreo fantezie, dar George zâmbi în sinea lui când vazu imaginea aceasta, caci el se încredintase nu de mult ca un polip e în stare si de asa ceva.
Intrând pe usa îi izbi un miros greu de tutun. Când cei cinci marinari îsi croira drum printre mese, apropi¬indu-se de tejghea, galagia se potoli ca prin farmec.

Doctorul striga un „buna seara” prietenos, dar nu¬mai câteva glasuri îi raspunsera. Clientii nu se mai gândeau sa reîncepa discutia si se uitau banuitori la strainii care aparusera atât de neasteptat în mijlocul lor.
Îndaratul tejghelei largi statea un individ înalt, dar atât de slab, încât te speriai vazându-l. Copul lui adu¬cea cu al unui vultur.
— Ce doresc domnii? întreba el politicos, dar banui¬tor.
Farrow comanda pentru toti rachiu si-l invita si pe cârciumar sa bea cu ei. Apoi întreba într-o doara:
— Probabil ca e vreo sarbatoare pe la dumneavoas¬tra? Am auzit veselie si nu ne-a rabdat inima sa trecem fara sa intram.
— Da, da, e o mica sarbatoare, si râse de parca ar fi nechezat un cal. Azi se împlineste anul de când „Gro¬sul” a facut un pic de loc pe aici, în felul lui. Hihi! de aia benchetuim sl noi...
— Asa, atunci, hai noroc, domnule birtas, si sa dea Domnul sa te bucuri înca multa vreme de sanatate si voie buna, zise Farrow.
Ciocnira cu totii. Clientii pareau sa se fi linistit putin, caci reîncepura sa discute.
Farrow mai ceru un rând si nu-l uita nici pe birtas. Ca marinar, trebuia sa te pricepi la bautura, iar în ca¬zul de fata era cu atât mai multa nevoie sa bea, cu cât trebuia sa câstige încrederea patronului. Dar ce mutra va face Lucien Petit când îl vor întreba asa, deodata, de comoara batrânului Roule!

Doctorul ciuli urechile. La o masa din apropiere, un batrân se rasti Ia tovarasii sai :
— Ei as, n-ore decât sa se bucure si Gaston, dar eu, unul, va spun ca n-are dreptate. De bietul Petit cel tâ¬nar îmi pare rau, si-a pierdut mostenirea parinteas¬ca, fara sa stie macar cum. Dar Pierre Neveux ala a avut un motiv cu totul deosebit când s-a legat cu Luci¬en Petit. Bietul Petit era ca si pierdut atunci, caci nici un om nu se poate apara de blestematul ala de urias.
— Noua putin ne pasa, zise altul de Ia aceeasi masa. Acum cel putin putem benchetui cu Gaston, si asta nu ne costa nimic. Dor, ai dreptate, nu te poti pune cu Neveux. Parca vad si acum când a pus Petit mâna pe arma si cum uriasul si-a repezit pumnul asu¬pra lui. Si l-a dat gata cât ai zice câr.
— Ai auzit, capitane? întreba doctorul în soapta.
— Da, asta ne rastoarna toate socotelile, zise Far¬row. Trebuie sa-l iscodim pe patron.
Se întoarse spre acesta si-l întreba:
— Undei Lucien Petit ? îl aducem salutari de la cine¬va.
Lunganul tresari, apoi zise cu glas ragusit :
— Lucien Petit? La cimitir, unde sa fie ? S-a înhaitat cu Pierre Neveux si asta nu i-a priit.
— Pacat! Dar rude nu ore ?
Individul facu ochii mici, apoi raspunse scurt :

— Ba are, un fiu, în vârsta de douazeci de ani. Locui¬este în apropiere de port. Voia sa ia afacerea asta în seama lui, dor eu aveam o chitanta veche de la Pe¬tit, pentru niste bani pe care mi-i datora, asa ca am luat-o eu. Baiatul sustine ca tata-sau si-ar fi achitat da¬toria, dar nu are nici o dovada la mâna. Moi zice ca i s-au furat niste hârtii importante. Asa ca vedeti sa nu va-ncânte cu vorbe, domnilor!
— Putin îmi pasa mie de treaba asta, spuse Farrow râzând. Ce aveti voi între voi, va priveste. Dumneata trebuie sa stii daca ti-o platit sau nu datoria. Daca nu stii dumneata, atunci stie desigur soarta, care nu înga¬duie sa glumesti cu ea. Ce am de plata?
Birtasul pali. Cu glas tremurator, spuse suma neîn¬semnata cât facea consumatia, dar când Farrow si to¬varasii sai se ridicara, el facu semn catre doi vlajgani, care se apropiara, si carora le sopti ceva în graba. Îsi freca mâinile când îi vazu pe cei doi parasind localul în urma strainilor.
— Asadar, în ultima coliba de pe tarm, zise Farrow. Trebuie sa vorbim cu tânarul Petit, caci e sigur ca i-au fost furate hârtiile privitoare Ia comoara. Uite ca ne apropiem.
O coliba joasa, ca vai de ea, statea izolata pe tarm. Prin usa deschisa se strecura o lumina slaba. Farrow batu, apoi intra.
Un barbat tânar le iesi înainte si ochii lui negri se atintira asupra musafirului cu un fel de îndârjire si fu¬rie:
— Ce doresti, domnule ?

— Îl cautam pe Lucien Petit, raspunse Farrow, dar am aflat între timp ca a fost ucis si ca au disparut niste hârtii importante. Ai auzit cândva de la tatal dumitale numele de Roule?
— Ah, pentru asta ai venit! zise tânarul cu tristete. N-ai noroc! Ala care o furat hârtiile trebuie sa fie Pierre, ucigasul tatalui meu. Pierre Neveux, monstrul cu chip de om! Cu un singur pumn l-a omorât pe bietul tata, apoi ne-a furat barca cu motor si dus o fost!
— Un monstru? Era Neveux atât de înalt si gros? în¬treba Farrow, cu interes.
— Era un elefant, nu un om. Se purta prieteneste cu tata, care avea încredere în el, desi eu îi spuneam me¬reu sa se fereasca de el. Comoara a disparut, si odata cu ea si chitanta prin care se dovedea ca Gaston si-a primit banii.
— Domnule Petit, zise Farrow, s-ar putea ca eu sa stiu unde se afla acest Neveux. Vrei sa ma însotesti, ca sa-l silim sa vorbeasca?
— Dar unde poate fi? întreba tânarul.
— L-am vazut noaptea trecuta, departe de aici, pe o stânca singuratica.
— Ah! O fi pe insula cu stafii, facu Petit, speriat. Si el sa fie cel care cauta acolo comoara! Batrânul Roule a ascuns-o bine. Dupa cum spunea chiar el. Domnule, merg cu dumneata, caci trebuie sa-l razbun pe bietul meu tata.
Peter, care statuse lipit de usa, se întoarse iute, se repezi afara din coliba, apoi se auzi un tipat de groaza.
Când Farrow si ceilalti sa napustira afara, vazura un individ tânar pe care

uriasul lor pusese mâna.
— Statea la pânda, îl lamuri Peter pe capitan, si el si cel care alearga acum spre cârciuma.
— Atunci trebuie sa o întindem de aci, hotarî Farrow. Repede, lasa-l în plata Domnului, Peter! Hai, dom¬nule Petit, poti avea toata încrederea în noi, caci venim cu gânduri bune!
— Asta o simt si eu, domnule, raspunse tânarul. Merg cu dumneavoastra. Oh, daca moi dau o data ochii cu Neveux ala, îi sar de gât, chiar de-ar fi de doua ori mai puternic decât este. Vreau sa-l razbun pe tata.
— Asta vom vedea în curând, zise Farrow. Lasa totul balta si sa plecam. Oamenii de pe aici nu trebuie sa vada pe ce cale am venit
O luara la fuga spre chei. Când Farrow coborî în bar¬ca, auzi voci furioase, care se apropiau. Se vede ca bir¬tasul îi convinsese pe oaspetii sai sa porneasca în gra¬ba în urmarirea strainilor.
Dar Peter apucase sa îndeparteze barca de tarm si vâsleau cu putere. Când se zari turnul submarinului, tânarul Petit exclama surprins;
— Ah! acum stiu, dumneavoastra sunteti vestitul capitan Farrow. O, cu atât mai bucuros merg cu dum¬neavoastra, caci stiu bine ca bietul meu tata va fi raz¬bunat !
De pe tarm se auzeau înca glasurile amenintatoare ale urmaritorilor. Submarinul aluneca însa pe valuri, în¬dreptându-se spre nord, cu toata viteza.

10
Epava misterioasa

I
O EXPEDITIE PLINA DE PRIMEJDII

NUMARUL CELOR DE PE SUBMARIN crescuse cu înca unul: Julien Petit, fiul aceluia caruia bunicul Jeanettei Roule îi încredintase taina comorii sale.
Dupa cum ne aducem aminte, Farrow daduse de dânsul pe insula Uvea si în noaptea aceea nu putu sta de vorba cu el, caci avea sa se îngrijeasca mai întâi de submarin, care trebuia scos din domeniul insulelor Loyalty, deoarece era posibil ca Gaston sa fi dat de stire autoritatilor.
Ocolind insula Noua Caledonie, vasul lua directia spre apus, unde se aflau stâncile Nereus. Înainta încet, caci capitanul vroia sa cerceteze la lumina zilei locul acela misterios, unde zarise aparitia fantomatica în cursul noptii trecute!
Când se ivira zorile se gaseau Ia vreo douazeci de kilometri de stâncile Nereus. Plundow lua în primire cârma, iar Farrow se duse sa tie un mic sfat de razboi în cabina sa.
Jeanette Roule fu chemata si ea, caci tânarul Petit îl cunoscuse pe bunicul ei. De-abia acum vazu Farrow ca baiatul face o impresie cât se poate de buna, fiind înzestrat cu multa cultura, ceea ce

era oarecum surprinzator la fiul unui simplu cârciumar.
Când i-o prezenta pe Jeanette, capitanul observa cu multumire ca cei doi tineri se privira lung o clipa, apoi se aratara stingheriti...
În afara de capitan, se aflau în cabina cei doi ofiteri, doctorul Bertram, printul Ghasna cu Sanja, George si cei doi francezi. Farrow ceru lui Julien Petit sa povesteasca în ce fel s-au petrecut evenimentele si acesta începu:
— Aseara v-am istorisit pe scurt, domnule capitan, ca tatal meu fusese tras pe sfoara de Gaston, proprietarul restaurantului „La Polip". Sarmanul meu parinte avea plantatii mari pe insula si restaurantul îl luase de la un bun prieten care plecase în patrie. Avea însa de gând sa-l predea, caci afacerea nu era de el.
Din cauza secetei care fusese într-un an, se vazu nevoit sa împrumute ceva bani de Ia Gaston, care era pe atunci „în franci", cum se spune, deoarece pusese mâna pe o mostenire. Suma împrumutata i-o înapoia dupa câtva timp.
Pierre Neveux era prieten cu tata. Când batrânul Roule încredintase parintelui meu taina comorii sale, uriasul trebuie sa fi auzit si el ceva despre chestia asta. Într-o buna zi cauta pricina tatei si tot certându-se îl ucise cu o lovitura de pumn.
În aceeasi noapte se faptui o spargere în casa noastra si a fost furata o caseta în care se aflau toate hârtiile importante, printre care si chitanta lui Gaston, prin

care se dovedea ca a primit îndarat suma împrumutata. La-nceput Gaston sustinu ca pierduse polita tatei, dar acuma o scoase Ia iveala si cum eu nu aveam chitanta, el intra în stapânirea restaurantului. Ba mai scoase la licitatie si plantatiile noastre si le cumpara pe un pret de nimic.
Pierre Neveux, însa, disparuse. În caseta furata se afla si un desen pe care era însemnat, în scriere secreta, locul unde se pastra comoara. Asta e tot ce va pot spune.
— Ziceai parca ieri ca toate aceste evenimente s-au petrecut în cursul anului trecut, zise Farrow. Când s-a raspândit stirea despre „Insula cu stafii"?
— Acum vreo sase luni. Niste pescari care se ratacisera pe acolo si care venisera apoi la noi pe insula au adus vestea. Dar nimeni n-avea pofta sa faca cercetari la fata locului
— Acolo trebuie sa fie comoara, îsi dadu cu parerea Farrow. Faptura aceea uriasa pe care am zarit-o, în cursul noptii, nu poate fi decât Pierre Neveux, care cauta acum sa descifreze taina hartii. Ei, dar las-ca luam noi îndarat. Daca n-o fi distrus celelalte hârtii din cufar, îti vei recapata bunurile, domnule Petit.
— Întotdeauna am crezut în izbânda dreptatii, raspunse tânarul. Domnule capitan, va voi fi recunoscator toata viata pentru sprijinul ce mi-l dati.
— N-ai de ce sa-mi multumesti, se împotrivi Farrow. Noi trebuie sa-ti multumim d-tale ca ne-ai înlesnit sa dam de urma lui Neveux si prin el de comoara.

— Da, domnule Petit, interveni si Jeanette, d-l capitan are dreptate. D-ta ne-ai pus pe urma cea buna. Dar, domnule Farrow, vrei într-adevar sa cercetezi insula? Nu e prea primejdioasa întreprinderea aceasta? Neveux ala trebuie sa fie grozav de puternic, daca e în stare sa doboare un om numai cu pumnul.
— Neveux seamana mai curând cu o gorila uriasa, decât a om, zise Lucien Petit. Nu voi uita niciodata scena aceea îngrozitoare, când l-a omorât pe bietul tata. Am vrut sa ma napustesc asupra lui, niste prieteni m-au împiedecat însa. Dar daca l-oi mai vedea odata, trebuie sa ma razbun, chiar de-ar fi sa-mi pierd viata.
Chipul tânarului francez capata o expresie de hotarâre salbateca.
— Of nici nu-ti închipui cât de bine te înteleg! zise Jeanette Roule. Eu as face la fel dac-as fi barbat. De câte ori n-am vrut sa înfig un cutit în inima batrânului Bati, capetenia vânatorilor de capete, care mi-a ucis parintii? Dar ce puteam sa fac cu, o biata fata! Totusi, te-as ruga, domnule Petit, sa nu te expui cu prea mare usurinta unei primejdii. Neveux îsi va lua el însa pedeapsa, caci exista n dreptate dumnezeiasca. Ar însemna însa, sa te sinucizi de-a dreptul daca ai porni împotriva lui fara sa fii bine pregatit, fagaduieste-mi, te rog, ca vei fi cu bagare de seama!
Capitanul Farrow zâmbi din nou vazând îngrijorarea tinerei fete pentru compatriotul ei.

— Ei, da, voi fi cu bagare de seama, zise tânarul Francez, sovaind. Dar de pedeapsa tot nu scapa el!
— Si autoritatile n-au intervenit deloc? întreba Farrow.
— Neveux a disparut imediat dupa crima. Corabia cu motor a tatalui meu a luat-o cu dânsul.
— Putea s-o conduca singur? întreba Farrow.
— Nu, era nevoie de cel putin doi oameni, în afara de cârmaci. A mai luat cu sine doi bastinasi pe care îi instruise dinainte: Poli si Boiteux. Acestia stiau sa mânuiasca motorul.
— Atunci cred ca mai sunt si acum cu el, zise Farrow. Dupa nume, e de presupus ca acest Boiteux schiopateaza. Asa e?
— Întocmai, domnule capitan. Cu ani in urma piciorul stâng i-a fost prins sub un copac în cadere, si de atunci a ramas cu betesugul acesta. Amândoi bastinasii erau cunoscuti ca oameni primejdiosi pe insula. Au fost condamnati in câteva rânduri pentru crime, tâlharii si altele.
— Cine se aseamana se aduna, spuse Farrow. Stia Neveux cu cine se întovaraseste! E bine ca stim c-avem de-a face cu trei potrivnici.
Soneria telefonului de pe birou puse capat discutiei. Farrow lua repede receptorul si ascultând comunicarea lui Plundow, tresari;
— Se vad stâncile Nereus. Trebuie sa ne urcam îndata în turn.
Iesira în graba din cabina si se dusera pe punte, unde se împrastiara de-a lungul

parapetului. Stâncile Nereus erau la o departare de cel mult doua sute de metri. Toti privira cu încordare într-acolo. Farrow si cei doi ofiteri se uitau cu ocheanele. Tarmul pe lânga care trecusera în noaptea trecuta era acum pustiu.
Capitanul se aseza la cârma. La lumina zilei, era o nimica toata pentru el sa strabata trecatoare a primejdioasa.
Cu viteza redusa trecu prin canalul strâmt privind cu încordare apa dinaintea submarinului. Deodata, dadu comanda:
— Stopati! îndarat, cu viteza la jumatate!
Elicea începu sa se-nvârteasca în sens invers si vasul stopa.
— O funie groasa se afla în apa în fata noastra, zise el apoi. Probabil ca e în legatura cu vre-un clopot de pe insula, care are menirea sa anunte apropierea unor vizitatori nedoriti. Ne-am izbit si noaptea trecuta de ea si urmarea a fost ca uriasul a stins lumina.
— Asa e, zise Rindow. Acum o vad si eu. E foarte dibaci asezata, în forma de spirala, ca sa nu poata fi rupta nici de vase cu adâncimea mare. Ce facem, capitane?
— Trebuie sa pornim spre uscat cu o barca de aluminiu, raspunse Farrow. La început ma gândeam sa tai pur si simplu funia, dar trebuie sa fim cu bagare de seama, ca sa nu-l punem la banuiala pe Neveux. Daca, de pilda, nu gasim nimic acum si pornim înapoi, el va vedea imediat dupa funia taiata, ca, au fost straini pe aici. Se poate întâmpla ca peste

zi sa se fi ascuns si numai noaptea sa-si faca mendrele pe aici. Si acuma sa nu ne mai pierdem vremea, baieti. Montati repede doua barci!
— Cum, plecam iar în doua echipe? întreba Rindow. Îti închipui deci ca Insula aceasta e populata de bastinasi?
— Asta n-as putea-o spune. Prevederea e însa mama întelepciunii. Pân-acum aveam sa ne temem de trei oameni, propriu-zis, dar Neveux ala face el singur cât trei de-ai nostri, dupa cele ce-am aflat.
— Asa si e, domnule capitan, interveni Julien Petit. Pentru a putea fi atacat, e nevoie de cel putin trei oameni puternici. Eu as recomanda folosirea armelor de foc, daca va fi sa ne luam la lupta cu el.
— Fireste, nu ne vom expune zadarnic primejdiei, spuse Farrow. Asa, si acum sa ne formam echipele! Rindow, d-ta conduci barca a doua, dar atine-te pe lânga tarm cu ea. Ia patru oameni înarmati cu carabine. Petre, tu ne vei conduce pe noi. Doctore, d-ta vii cu noi, caci vei avea misiunea sa cercetezi locul unde se-aprindea si se stingea focul acela misterios. Trebuie sa aiba el o instalatie speciala, care produce fenomenul acesta, cu ajutorul caruia vrea sa înfricoseze pe cei slabi de înger. — Si dv., duduilor, ramâneti mai bine pe submarin — adaoga el, râzând, când Jeanette si Sanja se pregateau sa coboare si ele în barci. — „Spectacolul" acesta nu e pentru fete tinere ca dv.
Cu greu izbuti sa le hotarasca sa ramâna pe vas. Se rezemata, însa, de parapet si

privira îngrijorate dupa cele doua barci cari se îndepartau.
Cutezatorii barbati tineau revolverele în mâini, gata sa se foloseasca de ele la primul prilej. Barca în care se aflau capitanul Farrow cu tovarasii sai atinse tarmul. Cealalta barca, în care era Rindow cu patru marinari, ramase la distanta de câtiva metri. Oamenii tineau carabinele pregatite si observau cu atentiune marginea desisului.
Farrow atrasese atentia lui George si tânarului Petit sa nu se aventureze singuri în desis, care era la vreo cincisprezece metri de apa. Le vorbise chiar cu severitate si tinerii fagaduita sa asculte de sfatul lui.
Tarmul fu cercetat cu amanuntime. George descoperi un loc care i se paru suspect: nisipul fusese presarat de curând, într-un patrat cu forme aproape regulate. Începu pe data sa-l scormoneasca si dupa câteva clipe scoase o exclamatie de surpriza.
Dedesubtul paturii de nisip se afla lemn. Petre dadu repede la o parte tot nisipul, pâna iesi la iveala o tablie patrata de scânduri. O veriga de fier îngaduia deschiderea capacului. Fara multa greutate Uriasul îl ridica si atunci se arata o groapa ai carei pereti erau înnegriti de fum. Pe fundul gropii se vedea un praf de culoare galbuie
Doctorul Bertram se apleca si lua pe deget câteva firisoare din acest praf. Dupa ce-l examina îsi dadu parerea:
— Dupa cât s-arata pare sa fie un praf sulfuros, inflamabil, asemanator pulberii

bengalice, din care se fabrica artificiile. Acum pricep în ce mod aprindea si stingea focul misterios uriasul-fantoma: deschidea si închidea capacul de lemn si treaba era facuta. Praful arde înfundat când i se taie aerul, dar de îndata ce capacul e deschis, flacara tâsneste cu putere. Simplu ca buna dimineata.

— Asta trebuie sa i-o spunem lui Jan Brike, facu Farrow, râzând. Poate ca se va vindeca nitelus de superstitiile sale. Dar spune-mi te rog, doctore, ce scop urmareste individul cu focul asta ciudat?

— Ma-ntrebi cam mult, capitane, raspunse Bertram. Scopul n-o fi numai sa-i sperie pe marinarii sau bastinasii care ar trece întâmplator pe aici. Nici n-ar avea nevoie de asta, caci nimeni nu stie de existenta lui pe insula. Trebuie sa existe un motiv cu totul special, care-i sileste sa întretina focul acesta. Domnule Petit, nu-ti, amintesti daca batrânul Roule a povestit tatalui d-tale ceva privitor la asta?

Tânarul francez dadu din cap, apoi spuse:

— Tocmai îmi amintesc a fi auzit odata o convorbire între Roule si tata, în care batrânul spunea ca atrage încoace pe cineva. N-am prea priceput mare lucru.

— Tata, dar parca s-a furat o harta cu o inscriptie în scriere secreta? interveni George. Poate ca scrierea secreta e asa fel întocmita, încât e posibil sa fie interpretata si în mod gresit. Atunci s-ar

lamuri faptul ca uriasul acesta misterios aprinde zadarnic focul în fiecare noapte.
— Bravo, George! — exclama doctorul — fireste c-asa trebuie sa fie. George, ne-ai mai înfundat odata, când cu scrierea secreta de pe harta cea veche. Da, capitane, trebuie sa punem mâna pe harta furata! Desigur ca Neveux ala se atine prin desisul insulei; daca dam de dânsul, vom avea si harta.
— Foarte adevarat, aproba capitanul. Se pune numai întrebarea; cum sa-ncepem cercetarile? Daca Neveux locuieste într-adevar pe aici desigur ca si cei doi bastinasi sunt eu el. În cazul acesta, însa, e foarte primejdios pentru noi sa patrundem în tufis fara sa luam masuri de precautiune. Parerea mea este sa ocolim întâi toata insula cu barca caci Neveux trebuie sa fi ascuns pe undeva corabia cu care a venit aici. E de mare importanta daca izbutim s-o gasim.
— Fireste, raspunse doctorul. La asta nici nu m-am gândit. Poate ca Neveux locuieste chiar pe corabie, unde se simte mai sigur si mai comod decât în desis. Pacat ca nu putem face înconjurul insulei în submarin!
— Ba putem foarte bine, raspunse capitanul. Nici nu ma gândesc sa fac treaba asta altfel decât cu submarinul. Putem ramâne destul de departe de insula, pentru a nu fi nevoiti sa facem cunostinta cu stâncile. Cu ocheanele vom examina marginile insulei si nu se poate sa nu dam peste ascunzatoarea corabiei.
— Minunat! facu doctorul, în felul acesta, primejdiile sunt aproape excluse. Dar…

Hm! mi s-a parut numai sau am observat colo în tufis ceva miscându-se? Ba as putea spune chiar ca o pereche de ochi sclipeau printre ramuri. Sa ma fi înselat?

II
ASCUNZATOAREA

ÎNDARAT ÎN BARCA, REPEDE! Comanda capitanul. Ordinul fu executat în graba, caci în aer plutea ceva misterios. Doctorul nu se putea sa se fi înselat, deoarece era întotdeauna foarte prudent când afirma ceva. O pereche de ochi care iscodesc din tufis însemna o mare primejdie.
Era posibil ca pe insula aceasta sa locuiasca vreun trib numeros. Un atac neasteptat ar fi fost un dezastru pentru îndraznetii nostri marinari.
— Acum n-au decât sa pofteasca! zise doctorul când barca se-ndepartase de tarm. Sa speram ca n-au arme moderne, altfel ne-ar putea gauri lesne trupurile.
— Daca e într-adevar un trib întreg pe insula nu prea cred sa aiba urme de foc, raspunse Farrow, altfel ne-ar fi si atacat. Daca, însa, sunt numai Neveux cu cei doi oameni ai sai, nu vor cuteza sa deschida focul asupra noastra, cu cele trei arme pe care le-ar avea. Ne-ar putea nimeri, desigur, pe trei din noi, dar s-ar putea astepta apoi la o salva, care nu le-ar conveni deloc. — Înapoi, Rindow! — striga el primului ofiter, care se afla în cealalta barca.
Farrow rostise într-adins cu glas tare cuvintele acestea, pentru ca presupusa

iscoada sa auda. Când ajunsera pe submarin, comunica tuturor planul pe care-l faurise.
Submarinul fu împins înapoi, pâna ajunse într-un golf mai larg unde putea sa cârmeasca, apoi porni cu viteza redusa în jurul Insulei principale.
Plundow luase cârma. Capitanul, ofiterii, George si doctorul stateau la babord. Cu ocheanele lor puternice examinau tarmul. Totusi, desi nu-si dezlipira o clipa ochii de la mal, nu descoperira nimic si Farrow zise în cele din urma:
— Misteriosii locuitori ai insulei nu vor putea alerga atât de repede prin tufis, pentru a ne tine necontenit sub observatie. Sunt însa încredintat ca vom da de ei, daca vom gasi locul unde îsi tin ascunsa corabia. Pân-acum nu pare sa existe pe insula vreun golfulet care sa serveasca acestui scop.
Farrow avea dreptate. Tarmul larg înconjura insula pastrând o forma regulata, fara nici o scobitura. Submarinul apucase spre nord, plutind lin pe valuri, când Farrow descoperi printre numeroasele stânci un canal destul de larg, care ducea spre apus.
— Lasati masinile mai încet! comanda capitanul.
Tarmul nordic al insulei era scobit dar scobiturile nu erau destul de adânci pentru a oferi o ascunzatoare corabiei furate de Neveux. Cu toate acestea, numai aici ar fi putut uriasul sa-si ascunda vasul.
Cele cinci ocheane se-ndreptara spre tarm si deodata se ridicara în aer cinci

brate, iar Plundow striga în acustic, fara sa mai astepte comanda capitanului.
— Stopati imediat!
Apoi cârmi vasul spre o scobitura a tarmului. Desisul înainta aici pâna în mare, asa ca nu exista nici un petec de pamânt liber. De aceea, scobitura nu putea fi vazuta decât daca te aflai în imediata ei apropiere. Era destul de larga pentru a putea adaposti o corabie mica si parea sa înainteze cu vreo treizeci de metri în adânc. Acolo începea iarasi desisul care trebuie sa fi fost atât de salbatec, încât nici un om nu l-ar fi putut strabate. Submarinul înaintat vreo douazeci de metri înauntru, apoi stopa.
— Ce parere ai, doctore, drumul asta duce mat departe sau nu? întreba Farrow.
Bertram privi câteva clipe cu atentie, apoi spuse cu ton hotarât:
— Da, capitane, duce mai departe, spre vest. Asta se poate recunoaste dupa faptul ca tufisurile au toate directia spre vest.
— Cu atât mai bine! Porniti masinile încetisor! Baieti, carabinele în mâna! Fiti însa cu bagare de seama!
Urmat de George, cel doi ofiteri, doctorul Bertram si Julien Petit, capitanul se-ndrepta spre prora submarinului. În vreme ce tovarasii sai priveau cu atentie marginile canalului, Farrow observa apa din fata vasului. Se temea ca Neveux pusese vreo mina pe aici, pentru a împiedica intrarea unui vas strain. Nu-si exprima temerea, dar cu atât mai atent era el însusi.

În curând ajunsera la capatul de sud al canalului: acesta facea aici o cotitura spre vest si la o departare de vreo patruzeci de metri se continua cu un golf rotund, în care se afla o corabie mica cu motor.
— E corabia tatalui meu! striga tânarul Petit, cu vocea sugrumata de emotie.
— Viteza redusa! comanda Farrow.
Pâna acum nu descoperise nici o cursa, dar îsi spuse ca Neveux era destul de siret ca s-o puie aici, caci atentiunea oricarui vizitator nepoftit ar fi atrasa de corabia din golf, ceea ce l-ar face sa treaca cu vederea piedicile eventuale. Din nefericire, apa era aici mai întunecata, caci copacii erau mai desi si acopereau cu frunzisul lor bratul acesta de mare.
Tovarasii capitanului pareau ca nici nu se gândesc la primejdia aceasta. Se mirau probabil ca Farrow înainta atât de încet cu valul, dar nu le trecea prin minte sa observe apa. Pentru dânsii, primejdia putea veni numai din desis. Acolo se puteau ascunde bastinasi, care i-ar ataca pe negândite cu arme necunoscute lor.
Se cutremurara cu totii, când Farrow striga deodata:
— Opriti masinile! înapoi, cu viteza redusa! Descoperise o funie nu prea groasa, la vreo jumatate de metru sub apa. Vasul se opri Ia cinci centimetri doar de barajul acesta.
— Petre, adu o cange! striga el, dupa ce submarinul daduse îndarat cu vreun metru.
Uriasul pleca imediat, sa îndeplineasca porunca. De abia acum, vazura si ceilalti

funia de culoare deschisa si doctorul Bertram zise:
— Asta nu poate fi decât o instalatie de semnalizare. Eu cred, capitane, c-am fi putut trece peste dânsa, caci e în afara de orice îndoiala c-am si fost observati. Nu m-am înselat deloc când am spus ca doi ochi omenesti ne privesc din desis.
— Tot ce se poate, draga doctore, raspunse capitanul, luând cangea din mâna lui Petre — banuiesc însa ca afacerea asta de aci nu-i o simpla instalatie de semnalizare. Pierre Neveux. — care desigur ca locuieste pe insula — a cautat sa-si asigure refugiul, împiedicând intrarea oricarui nepoftit. Asadar, parerea mea e ca funia aceea e în legatura cu o mina, care ar fi explodat când am fi atins-o cu botul submarinului.
Se auzira exclamatii de spaima. Toti se îngalbenira, caci de-abia acum îsi dadeau seama de primejdia ce-i pândea.
Cu ajutorul cangei, capitanul începu sa traga spre el funia. Era îndraznet ceea ce facea, deoarece numai atingerea aceasta usoara ar fi putut face sa explodeze mina. Farrow parea sa fi ghicit îngrijorarea tovarasilor sai si zise:
— Nu trebuie sa va fie teama, caci dupa cum cred eu, numai o izbitura puternica în focos, ar putea produce explozia. Altminteri nici Neveux n-ar putea parasi golful cu barcuta pe care o vedeti lânga corabie, care are desigur a adâncime de peste o jumatate de metru. De-aceea cred ca putem ridica în sus funia fara nici o primejdie. Aha! uite ca s-a si facut!

În mijlocul funiei atârna o sârma groasa, de al carei capat inferior era fixata o cutie rotunda de metal. Petre se apleca peste parapet si apuca sârma.
— Atentie! îi striga Farrow, nu zgudui cutia! Asa, e bine, acum putem vedea ca sârma aceasta e formata dintr-un cablu izolat. Nu trebuie s-o taiem. Ah! se desparte în doua bransamente, — Petre, taie unul din ele! Asa, totul! În asta nu mai poate face explozie mina. Acuma sârma cealalta, dar fereste-te s-o atingi cu lama cutitului pe cea taiata. Bun! Asa! totul în regula, arunca în mare cutia! Ce sa ne mai batem capul cu ea, stim doar ce e!
Petre facu vânt in apa masinii infernale, apoi zise:
— Domnule capitan, individul cu care avem de a face pare sa fie grozav de primejdios. Cine stie daca n-a mai pus si alte dracovenii dintr-astea înaintea noastra!
— Nu cred. Si-o fi spus, desigur, ca una e de ajuns. Mina asta a pus-o numai pentru ca se temea de eventuala urmarire a noului nostru tovaras, domnul Petit. Banuia el ca tânarul va cauta sa razbune moartea tatalui sau. Si acuma sa ne pastram sângele rece si sa fim cu bagare de seama. Plundow comunica jos sa fie pornite electromotoarele. Trebuie sa evitam zgomotul motoarelor Diesel. Neveux locuieste desigur prin apropierea corabiei.
Submarinul strabatu golful si acosta lânga corabie. Jan Brike îsi pregatise

tunul pentru orice eventualitate si cerceta cu ochii împrejurimile.
Marinarii strângeau carabinele în mâna, caci se apropia clipa hotarâtoare.
Cele doua fete erau jos, în cabina, si capitanul trebui sa depuna multa staruinta pe lânga ele ca sa le faca sa paraseasca puntea. Printul Ghasna, însa, se alatura grupului din jurul lui Farrow. Ochii ageri ai indianului, obisnuiti cu junglele patriei sale, descoperira curând începutul unei poteci, mascata cu dibacie prin ramurile împreunate ale copacilor. Dar tocmai asezarea neobisnuita a ramurilor îi dadu de banuit,
El nu rosti nici un cuvânt doar bratul lui Farrow si arata cu mâna într-acolo. Capitanul pricepu imediat si dadu din cap, apoi arata si el spre puntea corabiei, lânga care se aflau. Micul vas trebuia sa fie cercetat în primul rând caci era de asteptat ca Neveux sa stea ascuns în cabina.
Cu o miscare a bratului, Farrow dadu de-nteles marinarilor sa fie cu bagare de seama, apoi facu semn tovarasilor de lânga el si se pregatea sa se catere pe puntea corabiei.
Dar Petre i-o lua înainte. În mai putin de un minut fu sus, si pilda lui îi molipsi pe ceilalti. Capitanul îl urma cel dintâi, apoi veni George, ofiterii, doctorul si printul.
Cu revolverul în mâna, Petre porni spre usita care ducea în interiorul barcii. Ceilalti scoasera si ei revolverele, caci îsi spuneau cu totii ca vor avea de luptat pe viata si pe moarte daca Neveux se afla acolo.

Uriasul deschise usa cu mare bagare de seama. Dar cu toate sfortarile sale de a nu face zgomot, ea scârtai usor. Toti ramasera locului, ascultând cu încordare. Nimic nu se misca pe micul vas. Capitanul alerga în vârful picioarelor spre parapet si striga încetisor marinarilor de pe submarin:

— Fiti cu ochii-n patru la desis, aici nu se vede nimeni!

Se-ntoarse apoi la usa, tocmai când George si Petre disparura printr-însa.

Uriasul scoase lampa de buzunar si facu lumina. Apoi cobori scarita dreapta, care scârtâia sub pasii sai. Lemnul era uscat din cauza caldurii tropicale.

George, care mergea în spatele sau, rotea ochii în toate partile, hotarât sa traga imediat ce s-ar fi întâlnit fata-n fata cu francezul.

Ajunsera jos, în gangul îngust care mergea de-a lungul corabiei. La dreapta si la stânga se afla câte o usa care ducea, desigur, în niste cabine mai mici; în fund era o alta usa larga, îndaratul careia se afla sala echipajului. Petre deschise cu bagare de seama una dupa alta toate usile si lumina încaperile cu lampa ce-o avea în mâna.

În sala echipajului vazura câteva lazi mari, pe care nu le putura cerceta, însa. Nici o urma de Neveux. Probabil ca el îsi instalase locuinta jos în magazie. Petre deschise chepengul care se afla în fata usii salii echipajului. Între timp coborâsera si capitanul cu ceilalti. Privira cu totii si ascultara pe gura chepengului, dar nu descoperira nimic. Atunci Petre si

George îsi luara inima în dinti si coborâra. În magazie nu se afla decât nisip pentru balast.
Cei doi se întoarsera sus si pornira cu totii sa cerceteze lazile din sala echipajului. În ele se aflau pachete învelite în hârtie impermeabila si care contineau un praf galben. Doctorul examina praful si zise:
— Am gasit! Asta e pulberea de care se foloseste Neveux pentru focul cu care ne-a speriat si pe noi. Domnule Petit, lazile acestea se aflau pe corabie si pe vremea tatalui d-tale?
— Nu, raspunse tânarul. Dar îmi amintesc acum ca le-am vazut într-o magazie din curtea locuintei noastre. Batrânul Roule trebuie sa le fi dus acolo înainte de a muri.
— Ciudat! facu Farrow. Chiar daca focul acesta trebuia sa atraga-pe „cineva", cantitatile acestea atât de mari de pulbere galbena tot îmi par pline de mister. Acum trebuie sa cautam sa punem mâna pe harta pe care a întocmit-o batrânul Roule. Daca vom izbuti sa descifram scrierea secreta, vom avea si dezlegarea acestei, enigme.
Farrow îl ruga pe tovarasii sai sa se împrastie si sa cerceteze cu de-amanuntul încaperile corabiei. Se putea ca Neveux sa fi ascuns harta într-un dulap din peretele vasului,
Dar cum se asteptase capitanul, nu se gasi nimic, Neveux îsi ascunsese numai corabia aici, aparând-o de vizitatori nepoftiti prin mina ce-o pusese în canal. El însusi locuia însa pe insula, probabil

în vreo coliba din apropierea tarmului de Sud.
O cercetare a desisului era însa, plina de primejdii, caci submarinul fusese, desigur observat de ochii aceia care pândeau din frunzis.
Întorcându-se cu totii pe puntea corabiei, capitanul zise lui Rindow:
— Dragul meu, d-ta sau Brun trebuie neaparat sa ramâna aici. Se poate sa întâmpinam pe insula primejdii si sa avem nevoie de ajutor grabnic. Te rog, întelege-te cu Brun, caci eu nu vreau sa silesc pe nimeni. Tiu totusi sa accentuez ca si acela care ramâne va avea de îndeplinit o misiune importanta. Desigur ca Neveux a întins curse si în desis, în care putem cadea cu usurinta. De aceea, cel ramas aci trebuie sa ne urmeze dupa vreo doua ceasuri, cu o parte din oameni, si dupa alte doua ceasuri sa porneasca alta echipa.
— În cazul acesta se poate sa cadem cu totii în cursa, pâna nu va mai ramâne nimeni pe submarin, raspunse Rindow.
— Nu asa, dragul meu. Trebuie sa ramâie pe submarin atâtia oameni câti — în cazul când nu se mai înapoiaza nimeni din noi — sa porneasca cu vasul si sa alarmeze primul port englez. Asta ca cel putin moartea noastra sa fie razbunata.
Rindow pleca sa traga la sorti cu Brun. Acesta din urma pierdu dar nu facu nici o obiectiune. Dupa ce primi instructiunile capitanului se retrase.
Farrow se adresa apoi tovarasilor sai:
— În tufis va trebui sa pastram oarecare distanta între noi, ca sa nu cadem toti în

vreo cursa. Penultimul trebuie sa-ntoarca adesea capul ca sa-l observe pe cel din urma. La cel mai mic semn suspect trageti fara sovaiala. Si acum, sa pornim!

III
ÎNTÂMPLARI MISTERIOASE

STÂNCA DE CORAL pe care se formase în cursul veacurilor o vegetatie bogata, înainta ca un povârnis în apa, încât corabia se lovea cu prora direct în tarm. Marinarii nostri se lasara usor de-a lungul funiei cu care era priponita în jurul unui copac. Petre fu si de data asta cel dintâi. El dadu în laturi ramurile celor doua tufisuri, care atrasesera atentia printului Ghasna, prin asezarea lor ciudata:
Si-ntr-adevar, îndaratul Iui pornea o poteca îngusta care ducea vreo zece metri spre vest, apoi cotea spre sud. Era atât de strâmta poteca aceasta încât numai un singur om putea înainta pe ea.
În urma instructiunilor Iui Farrow, mergeau unul dupa celalalt, la distanta de doi metri.
Capitanul pornise în frunte, urmat de George, pe care Petre, care venea dupa ei, nu-l scapa o clipa din ochi. Uriasul stia de ce-i în stare tânarul care nu s-ar fi dat în laturi sa atace pe Neveux, individul ce dobora un om cu un singur pumn,
Julien Petit mergea în urma lui Petre, apoi veneau doctorul Bertram si printul Ghasna: Rindow încheia convoiul. Prin distanta ce o pastrau între ei, caravana forma un sir lung, în asa fel ca Farrow

ajunse la cotitura atunci când Rindow de-abia pasise, pe poteca.
Înaintau cu mare bagare de seama, cautând sa nu faca nici cel mai mic zgomot. Din nefericire, pamântul era acoperit cu crengi uscate care trosneau la fiecare pas al lor.
Când Rindow ajunse la cotitura de unde poteca mergea mai departe spre sud, capitanul era cu vreo douazeci de metri înainte si disparu din nou dupa o cotitura care se facea pe dreapta.
Primul ofiter se opri fara voie, caci auzi deodata fosnete si trosnituri printre tufe; îi vazu apoi pe George si Petre alergând în goana înainte si auzi strigatul de spaima al tânarului:
— Capitanul a disparut!
Rindow chibzui cu iuteala fulgerului. Nu exista decât o singura posibilitate: Neveux sa fi fost ascuns dupa cotitura si la trecerea capitanului pe acolo îl înhatase, tragându-l în desis. Si acum se putea ca cei doi bastinasii, Poli si Boiteux, sa stea si ei la pânda si sa cada în spinarea celor care veneau în urma.
Printul Ghasna se oprise si el, privind nedumerit în juru-i. Atunci se auzira din nou strigate, întâi unul de bucurie: „Aici e!", apoi altul: „Doctore! Doctore!"
Bertram alerga în directia de unde fusese chemat, urmat, de printul indian. Rindow, însa, ramasese nehotarât. Capitanul fusese gasit — îsi spunea el — dar probabil ca i se întâmplase o nenorocire, ceea ce explica faptul ca George strigase dupa doctor. Sau poate ca uriasul îl ucisese chiar?

Mai statu câteva clipe pe gânduri, apoi hotarî sa mearga înainte, caci tovarasii sai nu mai dadeau semne de viata.
Dar de-abia facu un pas si se simti apucat de o mâna care se strecurase prin desis. În aceeasi clipa începu sa-si piarda cunostinta, caci mâna misterioasa îi strângea gâtul cu o putere grozava. Se mai zbatu de câteva ori, apoi ramase teapan, atârnând de bratul urias care-l târa în desis.
Mica trupa a tovarasilor se-ntorcea acum înapoi. Petre si doctorul îl duceau pe brate pe Farrow, care parea lipsit-de viata.
Când vazura cascheta primului ofiter la pamânt, Petre trase o înjuratura. Zari imediat deschizatura din desis pe unde fusese târât Rindow, lasa jos trupul capitanului si, cu revolverul întins îsi facu loc printre ramuri.
— L-am gasit! striga el dupa câteva clipe. Doctore, vino repede, George, fii cu bagare de seama pe poteca!
Doctorul dadu si el drumul picioarelor capitanului, patrunse în desis si împreuna cu Petre îl ridica pe Rindow si-l dusera afara.
— Eu îl duc singur pe capitan, zise Uriasul. Domnule doctor, poate ca-l puteti duce împreuna cu printul Ghasna pe domnul Rindow al nostru. George si domnul Petit trebuie sa observe sa nu fim atacati pe la spate. Trebuie sa ne-ntoarcem repede pe submarin.
Fara sa astepte vreun raspuns se lasa în genunchi, ridica pe capitan si-l aseza pe umarul sau. Doctorul si printul îl ridicara

pe Rindow. George pasi în frunte cu revolverul întins, iar tânarul Petit venea dupa ei.
Mergeau cu pasi mari, stapâniti de teama unui atac din partea dusmanului viclean care se ascundea prin locuri nebanuite.
George respira în voie când trecu ultima cotitura, de unde nu mai era decât o bucata mica de drum pâna la tarm.
Când sari prin ultimele tufe, marinarii ramasi pe vas ridicara carabinele în semn de salut. George le raspunse înclinând capul, dar oamenii se posomorâra când îl zarira pe Petre ducând pe umar trupul neînsufletit al capitanului si îndaratul lui pe doctorul Bertram si printul Ghasna cu Rindow.
Zeci de mâini se grabira sa ia în primire cele doua trupuri, le asezara pe punte si doctorul începu sa le examineze cu toata atentiunea.
Zarva care se stârnise atrase pe punte si pe cele doua fete. George le spuse ce s-a întâmplat, dar fu întrerupt de doctor care zise cu bucurie.
— Slava Domnului, îsi revin în simtiri. Au fost ametiti numai din pricina apasarii pe artera cervicala. Trebuie sa aiba o putere de Hercule omul acela care printr-o simpla strângere cu mâna poate lasa în nesimtire oameni voinici cum sunt capitanul si primul ofiter. Câteva clipe de-ar mai fi apasat si tovarasii nostri ar fi fost morti.
Aproape în acelasi timp Farrow si Rindow se ridicara, privira aiuriti în jur si-ncepura sa-si frece gâtul. Capitanul

scoase un sughit, apoi întreba cu glas ragusit:
— Ce s-a întâmplat.? Cum am ajuns aici? Rindow, ce-i cu noi?
Primul ofiter tusi, sughita, si zise încet:
— Ramasesem in urma când ai fost atacat d-ta, capitane. Tovarasii pornisera cu totii pe dupa cotitura si tocmai ma pregateam sa vin dupa ei, când am simtit o mâna înclestându-mi gâtul. Mi-am pierdut imediat cunostinta.
— Sa multumim lui Dumnezeu ca ati scapat cu atât, zise doctorul. Va veti restabili curând, numai ca veti mai simti câtva timp o durere în gât.
Sprijinit de Petre capitanul se ridica, se clatina câtva timp pe picioare, îsi recapata apoi echilibrul si zise:
— A doua expeditie în desis trebuie s-o facem cu mai multa bagare de seama; probabil ca paralel cu poteca pe care am pornit noi mai este o alta poteca, de unde ne-a urmarit Neveux. Acum îl vom cauta în doua echipe, ca sa nu ni se mai poata întâmpla ce ni s-a întâmplat.
— Domnule capitan, va rog din suflet, lasati comoara acolo unde e, interveni Jeanette Roule. Nu va mai primejduiti viata. Cât voi trai as fi nenorocita daca vi s-ar întâmpla ceva d-voastra personal, sau unuia din vitejii dv. marinari. Ducetima la Saigon si sunt destul de tânara ca sa-mi pot croi un drum în viata si fara comoara aceasta.
Farrow râse din inima si se-ntoarse spre primul ofiter, care se ridicase si el de jos:
— Dragul meu, vrei d-ta sa renuntam la comoara, numai pentru ca am avut de

întâmpinat o mica neplacere?
— Pentru nimic în lume! raspunse Rindow, râzând. Chiar daca n-ar mai fi vorba de comoara si tot m-as înapoia acolo, ca sa-i servesc o lectie monstrului aceluia.
— Bravo! exclama Farrow, la raspunsul asta m-am si asteptat. Vezi dar, draga domnisoara, ca avem acum doua motive sa pornim pe insula. Nu-ti face sânge rau, caci totul se va sfârsi cu bine. — Si acum sa formam echipa No. 2, care va avea misiunea sa înainteze pe cealalta poteca, alaturi de noi. Sau mai bine facem altfel: pornim noi pe drumul cel nou, iar echipa No. 2 va merge pe unde am mers
mai înainte
— Capitane — interveni Brun — n-ar fi de ajuns ca submarinul sa ramâna sub comanda Iui Jan Brike? Eu as tine mult sa iau conducerea echipei a doua.

— Ai dreptate, zise Farrow. Bine, cauta-ti sase oameni, — cred ca vom fi destui paisprezece pentru a porni în cautarea blestematului aceluia de urias. Pe cei doi bastinasi nici nu-i pun la socoteala, caci sunt lasi si o iau la fuga când se vad atacati. Sunt de parere sa facem o pauza de vreun sfert de ceas, pe urma plecam.
— Ah, Dumnezeule, unde-i domnul Petit? striga deodata Jeanette Roule, îngrozita.
Toti ramasera încremeniti câteva clipe, Farrow îsi reveni cel dintâi si se adresa Iul George:
— Unde era Julien?

— Când am parasit desisul se afla îndaratul nostru.
— L-ati vazut voi iesind din padure? se adresa apoi Farrow catre marinari.
Nimeni nu-l vazuse pe tânarul francez si nici nu bagasera în seama lipsa lui caci erau prea tulburati de cele întâmplate capitanului si primului ofiter.
— Sa stiti ca a fost înhatat si el de Neveux zise Farrow, de abia stapânindu-si emotia. Trebuie sa pornim repede înapoi, poate mai izbutim sa-l gasim în viata..
— Hm! Neveux îl cunoaste bine, e doar fiul victimei sale si nu prea cred sa-l fi crutat, spuse Bertram, în soapta. Trebuie însa sa-l razbunam!
— Brun, alegeti oamenii! zise capitanul cu hotarâre. Repede, n-avem timp de pierdut. Ei dar ce s-a întâmplat?
Dinspre prora submarinului se auzeau strigatele înspaimântate ale marinarilor.
— Domnisoara Jeanette, domnisoara Jeanette, ramâi aci, venim îndata! striga capitanul. Ah! nu aude! Acum sarcina noastra va fi de doua ori mai grea, caci Neveux o va prinde si pe dânsa, — asta-i sigur. Va avea doi ostateci în mâna, cu care ne va putea juca dupa plac.
Fara sa fi fost observata de cineva, tânara fata sarise peste parapetul vasului si alerga în desisul insulei. Facuse pasul acesta fara sa chibzuiasca prea mult, împinsa numai de-trebuinta de a fi alaturi de Julien Petit, care începuse sa-i fie drag.
— Repede, Brun! striga capitanul. Acum nu mai e timp de pierdut. Dumnezeule!

Ce necugetati sunt tinerii. Sa alerge de bunavoie în ghearele dusmanului!
Farrow nu mai simtea nici o slabiciune. Energia care era într-unsul o învinse curând. La fel si Rindow, era din nou plin de vigoare si dornic de lupta.
Brun îsi alesese cei sase oameni cari aveau sa-l însoteasca. Parasira în graba cu totii submarinul ca sa porneasca în cautarea tinerilor francezi.
Când ajunsera la poteca, Farrow lua cuvântul:
— Baieti, sa fiti chibzuiti în cele ce faceti? Dumneata, Brun, pornesti cu oamenii pe care ti i-ai ales, de-a lungul acestei poteci; noi o...
— Ah! Petre, ai si gasit drumul?
Credinciosul batrân nu statuse sa asculte cuvintele capitanului, si se furisase în desis, iar peste câteva clipe scoase o exclamatie de triumf. Farrow si însotitorii sai, îl urmara imediat pe Petre si intrara si dânsii pe o poteca taiata foarte regulat prin desis. Era cel mult la un metru distanta de cealalta poteca, pe care se afla acum Rindow cu oamenii sai, vegetatia era însa atât de deasa, încât nu se puteau vedea unii pe altii.
Prin strigate scurte Farrow se puse în comunicatie cu primul ofiter. Ambele echipe începura s-alerge de-a lungul potecilor, ramânând tot împreuna, dar fara a se putea vedea.
Ajunsera repede la o deschizatura, prin care uriasul Neveux îl târâse pe Julien Petit. Palaria de pânza a tânarului era acolo pe pamânt si Petre descoperi apoi pe niste crengi o bucata de stofa din

rochia Jeanettei Roule. Era limpede acum ca si tânara fata avusese soarta compatriotului ei.
— Brun, dumneata îti urmezi drumul pe poteca unde te afli, chiar dac-ar fi sa se desparta de a noastra, zise capitanul. Presupun ca poteca asta duce spre ascunzatoarea lui Neveux, pe când cealalta, probabil, direct la coasta. Ne vom întâlni noi, chiar daca ne despartim pentru câtva timp. La drum!
Cele doua echipe trecura si pe lânga deschizatura pe unde prinsese Neveux pe Farrow si Rindow. La cotitura unde îl atacase întâi pe capitan, cele doua drumuri se desparteau. Poteca lui Brun apuca spre apus, pe când cealalta ducea în interiorul insulei.
Farrow se consulta câteva clipe cu primul, sau ofiter.
— Brun, se poate ca drumul pe care te afli dumneata sa raspunda undeva pe coasta de vest a insulei. Degeaba doar n-o fi construit Neveux ala poteca asta si a întretinut-o atât de bine. Urmeaza dumneata drumul pâna observi ca duce într-adevar spre vest, apoi înapoiaza-te si urmeaza-ne. Daca, însa, vezi ca drumul duce spre est, mergi înainte pe el.
— Bine, capitane, raspunse Brun. Trag totusi nadejde ca-i voi cadea în spate afurisitului de Neveux. Probabil ca si-a construit drumul cel nou, pentru a putea ajunge mai repede în ascunzatoarea lui si în acelasi timp pentru a prinde mosafirii nepoftiti care s-ar aventura pe poteca cealalta. Înainte, baieti! Se adresa apoi oamenilor sai; trebuie s-o pornim în mars

fortat, ca sa-l putem sprijini repede pe capitan la caz de nevoie.
În pas alergator secundul porni cu cei sase oameni. Farrow se întoarse spre tovarasii sai si le zise:
— Îmi pare ciudat ca Neveux nu s-a aratat pâna acum. Nici de cei doi bastinasi n-am vazut vreo urma. Sa existe oare o a treia poteca, paralela cu a noastra? Cine stie daca ticalosul acela nu ne urmareste in clipa aceasta, asteptând prilejul sa ne atace! Camarazi, se impune bagare de seama si sa ramânem necontenit împreuna. Si acum, înainte!
Cu revolverele în mâna pornira înainte, ascultând când la dreapta, când la stânga. Pe lânga altele, exista si primejdia de a fi atacati cu sageti otravite sau pumnale de cei doi tovarasi ai lui Pierre Neveux.
Poteca cotea acum spre est. Desisul era de ambele parti atât de salbatec si des, încât chiar un urias de talia lui Neveux cu greu si-ar fi putut croi drum prin el. Pentru a face un drum pe aici, ar fi fost nevoie de forta unui elefant.
Poteca mergea în zig-zag. Cu atât mai mult se impunea bagare de seama, caci la fiecare cotitura putea sta la pânda uriasul, pentru a pune mâna pe capitan, care pasea în fruntea celorlalti. De data asta va proceda, desigur, fara crutare, omorându-si imediat potrivnicul.
Petre venea acum în urma convoiului. Din partea lui nu aveau sa se teama prea mult camarazii, caci cu forta-i uriasa putea veni de hac usor dusmanului.

Dar pe lânga forta, mai avea si putere de rezistenta. Oricât de grozava ar fi fost strânsoarea lui Neveux, pe el nu l-ar fi putut rapune si i-ar fi ramas oricând destul timp sa scoata pistolul din buzunar.
Mergeau strânsi unul în altul si orice atac ar fi fost combatut cu puteri unite. De ambele parti ale potecii era liniste completa. Pereti întregi de liane si scaieti faceau aproape imposibila trecerea unui om.
Timp de zece minute îsi urmara drumul, când Farrow se opri deodata. Dadusera de un luminis rotund, cu un diametru de vreo treizeci de metri. Pe partea cealalta a luminisului se aflau doua colibe mari construite din crengi si acoperite cu frunze de palmier. Asadar, aici era ascunzatoarea lui Pierre Neveux, — aici locuise peste un an de zile împreuna cu demnii sai tovarasi, în cautarea comorii batrânului Roule.
— Bagati de seama! sopti Farrow însotitorilor sai. Gânditi-va ca tine în puterea lui pe cei doi tineri francezi. Trebuie sa facem în asa fel ca Neveux sa nu ne zareasca înainte de vreme! Împrastiati-va si sa pornim înainte!
Dar pâna a nu apuca ei sa faca un pas, se auzi din coliba mare din stânga un glas care parea mai curând mugetul unui leu decât voce omeneasca:
— Îndarat! Daca mai faceti un pas, Julien Petit si tânara domnisoara vor fi morti. Mâinile mele strâng gâturile lor. Plecati de aici. Nu le voi face nimic, dar

deocamdata mai am nevoie de dânsii. Plecati repede!
— De asta m-am temut eu, camarazi, spuse Farrow, încetisor. N-avem încotro, trebuie sa ne supunem poruncii, sa plecam repede, altminteri primejduim viata bietilor tineri.
Împotriva vointei lor, ascultara ordinul capitanului, caci îsi dadeau prea bine seama sa nu se putea altfel. Dupa ce strabatura îndarat o bucata de drum, Farrow zise:
— Nu cred ca cei doi bastinasi ai Iui Neveux sa priceapa limba noastra. Putem deci sa ramânem aici si sa chibzuim în liniste ce e de facut. Dupa parerea mea, Neveux nu e un criminal propriu-zis, altminteri nu m-ar fi crutat nici pe mine, nici pe Rindow. Drept e însa ca pentru moment ne are la mâna, caci nu putem întreprinde nimic împotriva lui, atâta vreme cât are în puterea lui pe cei doi ostateci. Sa nadajduim ca Brun va fi cu bagare de seama, admitând ca va ajunge si el în luminis. Vom mai ramâne aici câtva timp poate ca putem împiedica o nenorocire. Unul din noi, însa, trebuie sa porneasca înainte si sa vada ce se petrece în luminis. Ah! uite ca George s-a si pregatit pentru asta. Ei bine, fie si asa, tot nu-i chip sa-l înduplec pe baiatul asta.
De-abia auzise propunerea capitanului si viteazul tânar si porni s-o aduca la îndeplinire, înainta pâna la capatul potecii, se arunca la pamânt si se târî pâna zari luminisul.

— Capitane — zise Rindow — eu ma bat cu gândul ca rau am facut lasându-ne înfricosati de monstrul acela. Ce ar fi sa încercam ajungem în luminis, ocolind desisul? De unde putem sti ca nu i-a si omorât pe cei doi tineri si a cautat numai sa ne sperie? Daca vom placa repede coliba din mai multe parti, cu greu va gasi timp sa se apere, — si nici sa execute amenintarea fata de tineri, în cazul ca mai sunt în viata.
— Se poate sa ai dreptate, draga Rindow, dar nu trebuie sa procedam pripit. Pâna la dovada contrarie trebuie sa luam drept buna afirmatia lui Neveux ca tinerii francezi sunt nevatamati, dar ca le primejduim viata daca încercam sa le venim în ajutor. Fireste, propunerea d-tale ma ispiteste si pe mine, totusi vreau mai bine s-astept pâna se-ntoarca Brun. Atunci vom dispune de forte noi si ne vom putea dicta conditiile.
— Tata, l-am zarit pe Brun printre tufisuri, de cealalta parte a luminisului, striga George. Privea deasupra frunzisului.
— Admirabil! exclama Farrow, vesel. Acum putem îndrazni sa dam atacul. Draga Rindow, trebuie sa ne împrastiem de jur-împrejurul luminisului. Dar in primul rând, trebuie sa-l punem la curent pe Brun cu situatia. George, tu ramâi aici, — ah, a si plecat! Ei, repede! Bine, Petre, ramâi tu în spatele lui George. Rindow, d-ta o iei la stânga, si d-ta la fel, doctore. Bine, printe, ramâi si dumneata cu aripa stânga, eu îi voi urma pe George si Petre.

IV
UN PLAN ÎNDRAZNET

PE CÂND CAPITANUL VORBEA ÎNCA, George si Petre se facura nevazuti în desis. Rindow si doctorul Bertram îsi croiau si ei drum printre ramuri, de partea stânga a luminisului.

— Capitane — zise printul — eu ramân mai bine aci. Uriasul acela pare sa fie un dusman foarte inteligent — dovada întreaga lui atitudine. Banuiesc ca si-a asezat pe aici pe aproape cele doua ajutoare, care îi vor da de stire imediat ce vom fi disparut noi. Pentru paza flancului stâng al luminisului ajung domnii Rindow si Bertram.

— Asa e, printe, ai dreptate. — Ah! dar ce face George? Baiatul asta a înnebunit!

Capitanul rostise cuvintele acestea cu glas înabusit. Printul Ghasna scoase si el o exclamatie de spaima, apoi cei doi barbati privira ca împietriti printre ramuri, spre luminis.

Viteazul George faurise un plan genial si era pe cale sa-l aduca la îndeplinire. Încerca sa-i însele pe Neveux într-un mod ce ar fi stârnit râsul, daca n-ar fi fost atât de primejdios.

Îndraznetul tânar vroia eu orice chip s-o scoata pe biata Jeanette din puterea uriasului. S-o fi scapat din mâinile capitanului Henry, numai pentru a o da prada altui monstru cu chip de om? Nu, asta era cu neputinta!

George smulse din pamânt un copacel înalt de vreo jumatate metru si tinându-l

în fata ca un scut de frunze porni spre colibele din luminis. Îsi spunea ca Neveux îsi va îndrepta atentia îndeosebi spre marginea luminisului si nici prin gând nu-i va trece ca un singur om ar putea avea îndrazneala sa-l atace în felul acesta.
Petre, care venea în urma tânarului, ramase cu ochii holbati de uimire. Vru sa strige ca sa-l opreasca de la fapta lui necugetata, dar se razgândi, s punându-si ca prin aceasta n-ar face decât sa atraga atentiunea dusmanului.
Nu-i ramânea alta decât sa se furiseze pâna la marginea desisului si sa observe de acolo luminisul. Cu revolverul în mâna privea tinta la coliba în care se afla uriasul Neveux.
Deodata se auzi un tipat ciudat, tânguitor din luminis. Tipatul venea de aproape si Petre ghicii imediat ca cei doi bastinasi — ajutoarele lui Neveux — erau ascunsi în tufele de la marginea luminisului, pentru a vesti stapânului lor apropierea dusmanului.
Cu atentia sporita, Uriasul privi spre coliba. Si într-adevar, la una din ferestruicile acesteia aparu un chip care parea mai curând de animal decât de om. Ochii patrunzatori, adânciti în orbite, priveau cercetator în luminis, apoi se atintira asupra tufisului în spatele caruia se afla Petre. Credinciosul batrân stia. acum ca bastinasul îl va trada pe George, prin semne. Chibzui cum sa faca pentru a împiedica asta, când detuna deodata o împuscatura. Venea dinspre stânga: glontele fusese tras de printul Ghasna,

care observase si el primejdia de care era amenintat tânarul.
La vreo zece metri de el, Petre auzi un tipat, pârâit de crengi rupte, apoi se facu tacere. Spionul fusese facut nevatamator.
Credinciosul batrân îsi întoarse acum privirea din nou spre coliba si nu mai vazu chipul monstruos care se ivise îndaratul ferestruicii. George, însa. Se apropiase pâna la câtiva metri de coliba. Se oprise si parea sa asculte tinând revolverul întins.
Din nou se auzi strigatul ciudat; de data aceasta venea din partea cealalta a luminisului, unde se afla Brun cu oamenii sai. El fu repetat de doua ori, din ce în ce mai tare. Apoi urmara doua împuscaturi, dar nici un tipat de moarte.
George se repezi atunci înainte, ajunsese la usa colibei si dadu buzna înauntru. Petre nu se mai putu stapâni, sari si el de la locul sau si din doi pasi fu la coliba. Din toate partile trosnira acum crengile din tufisuri si tovarasii viteazului George alergati cu totii în ajutorul camaradului lor.
Când Petre ajunse la intrarea colibei si dadu buzna înauntru cu revolverul întins, îl vazu pe George taind funiile tânarului Petit, care fusese legat de o grinda.
Jeanette Roule era libera. Statea sprijinita de perete si privea cu ochi stralucitori la tânarul erou.
— Dar unde-i Neveux? întreaba Petre, uimit. Doar nu putea sa paraseasca...
— A disparut pe acolo, prin spatele colibei, îi taie vorba Jeanette. A ridicat

culcusul de piei si a coborât în pamânt.
— Drace! asta-nseamna ca si-a construit, un gang secret, subteran! facu Petre cu ciuda. Desigur c-a si disparut în desis. Si eu care-mi faceam iluzii ca am scapat de toate primejdiile.
— Petre, principalul e ca i-am putut elibera pe cei doi prizonieri, spuse George. Asa, domnule Petit, ce ti-a spus Neveux ala? Ne-a strigat doar ca mai are nevoie de voi.
— Ura! Ura! Ura! se auzira glasuri din fata colibei.
Farrow dadu buzna înauntru, urmat de printul Ghasna, doctorul Bertram si cei doi ofiteri.
— George, vroiam sa te, dojenesc ta început pentru nesocotinta ta — zise capitanul — acum însa sunt iarasi mândru de tine. Ai lucrat ca un adevarat erou de legenda. Dar unde-i Neveux ala?
— A sters-o! zise Petre, posomorât. Tânara domnisoara l-a vazut disparând printr-un gang, subteran. Acum se afla desigur la pânda în desis;
— Ah! Proasta afacere! facu Farrow. Totusi, sa scotocim coliba, poate tot gasim harta cea veche, care contine taina comorii.
— Uite colo caseta furata de la tatal meu! striga Julien Petit si ridica o caseta mica, asezata într-uri ungher. Mi-a spus ca toate hârtiile se afla înca într-unsa. Harta n-a putut-o descifra decât în parte. Ne-a lasat în viata numai pentru ca vroia sa mai afle câte ceva de la noi asupra comorii. Credea ca noi stim unde se afla.

— Poate ca izbutesc eu sa descifrez scrierea! se grabi sa spuie George. Asemenea lucruri erau interesate întotdeauna, îmi vei îngadui, domnule Petit, s-o vad?
Tânarul francez deschise caseta, scoase harta si o întinse lui George, Apoi îsi facu de lucru cu celelalte obiecte din caseta.
Nimeni nu vroia sa-l tulbure prin întrebari; îsi îndreptau cu totii atentiunea spre George care desfacuse harta cea veche.
Numai Jeanette Roule nu-si lua privire, de la compatriotul ei. În cele din urma se apropia, încetisor de el si-l atinse capul cu mâna. Tânarul înalta capul, apoi apuca mâna fetei si o strânse cu multa caldura.
— Ah! e simplu de tot! exclama în aceeasi clipa George. E o scriere secreta care tocmai pentru ca e atât de simpla e greu de descifrat. Cheia scrierii e cuvântul „Jeanette". Din citirea ei se mai poate afla ca în fiecare noapte trebuie aprins un foc pe coasta de sud a insulei, pâna vine el. Daca citesti însa cum trebuie, afli ca el va sa vie dinspre partea de nord, ca trece o data pe luna si debarca imediat daca focul este aprins, Asadar de la nord vine „El” — de sigur vreo corabie care are pe bord comoara. De vreme ce vine numai o data pe luna — probabil nu într-o zi hotarâta — trebuie-sa aprindem locul în flecare noapte. Asa se explica faptul ca batrânul Roule si-a adunat provizia de pulbere galbena.
— Ba nu, avea numai o lada, dupa cum ne-a lamurit Neveux, zise Petit, care se

linistise. Uriasul a izbutii sa-si procure alte cantitati de pulbere, din Noua Caledonie, S-a dus cu o proba la un droghist si acesta i-a fabricat cantitatea ceruta.
— Si acum, dragii mei, sa ne reîntoarcem pe vasul nostru, zise Farrow. Dar de data aceasta trebuie sa fim ceva mai atenti. N-as vrea deloc ca ticalosul de Neveux sa mai puie mâna pe unul din noi. Vom merge strâns uniti.
— Alteta — se adresa George printului Ghasna — am sa va multumesc pentru faptul ca l-ati împuscat pe bastinasul acela care ara cât p-aci sa ma dea de gol, Am recunoscut detunatura armei dv.
— Trebuia s-o fac, raspunse Indianul, cu modestie. Altfel te pierdem pe d-ta. Acum sa pornim, caci avem drum lung înaintea noastra.
Mergând unul lânga altul, o luara pe poteca ce ducea la golful de nord al insulei. Jeanette si Julien Petit mergeau în mijloc, încadrati de ceilalti.
Ajunsera cu bine pe bordul submarinului, unde nu-i mai ameninta nici o primejdie.
— O greseala tot am facut — zise Farrow, cu parere de rau. Ar fi trebuit sa cercetam gangul subteran prin care a disparut Neveux. Poate ca l-am fi putut prinde.
— Domnule capitan, e mai bine asa, spuse tânara Jeanette. Neveux ala e un om grozav de fioros si ar fi ucis multi de-ai dv. înainte de a se da batut. Acum nu ne mai poate fi primejdios.

— Sa nu spui asta, domnisoara, raspunse capitanul. Când nici nu te astepti poate iesi din desis si sa traga asupra noastra. De aceea am face mai bine sa parasim golful chiar acuma. Trebuie sa ne cautam o stânca aici în fata insulei, pe care sa putem aprinde focul. Petre, trebuie sa luam vreo câteva lazi cu pulbere. Se poate întâmpla sa fim nevoiti sa asteptam o luna întreaga aici.
— N-ar fi bine sa scufundam corabia sau sa-i demontam câteva piese, ca sa nu se poata folosi de ea? întreba Uriasul.
— Nu, caci în cazul acesta vom fi raspunzatori de moartea prin foame a lui Neveux. Câtva timp va putea trai cu fructe, dupa ce i se vor fi ispravit conservele, dar apoi nu va mai putea s-o duca mult. Sa lasam pe seama, destinului viata lui. Insula trebuie s-o paraseasca, deoarece acum nu mai are nici o nadejde sa ridice comoara. Daca se va întoarce în Noua Caledonie, vor avea grija autoritatile sa-l prinda.
— Ei, Petre, da-i drumul caci vrem s-o pornim!
În vreme ce Uriasul disparu sub puntea corabiei, capitanul îsi trimise oamenii în interiorul submarinului. Se temea de o încercare a Iui Neveux de a se razbuna, furisându-se prin desis si sa traga de acolo înspre submarin.
Peste putin se înapoia si Petre, cu cele doua ladite, pe car le duse în magazia vasului. Submarinul se-ndeparta încet de tarm si iesi din golf.
Dupa ce strabatura canalul îngust, Farrow porni spre stânca cea mai

apropiata. Aceasta avea o latime de vreo douazeci de metri si îndaratul ei se aflau, desigur, alte stânci, dar printre ele era un canal destul de larg, prin care putea trece cu usurinta ,,El", care trebuia sa fie atras de foc. Suprafata stâncii era neteda si uscata — foarte potrivita deci pentru a întretine focul.
Stânca era cam la vreo suta de metri de Insula si cu greu ar fi putut nimeri glontul lui Neveux pâna acolo. Prevazator cum era, Farrow acosta submarinul de-a curmezisul, în asa fel ca turnul înalt îi apara pe acei ce se aflau pe stânca.
Masinile stopara si tovarasii urcara pe punte. Farrow se catara cel dintâi pe stânca, urmat de George, Petre, doctorul Bertram, cei doi ofiteri si Julien Petit.
— Minunat! facu doctorul. Aici putem aprinde focul cât se poate de bine. Lumina lui va razbate departe si vaporul pe care îl asteptam se poate strecura usor printre stânci.
— A, ce-o fi asta? striga deodata George, care înaintase pâna la marginea stâncii. Petre, n-o fi o epava?
Într-o clipa alergara cu totii într-acolo. Apa era linistita si se putea vedea pâna la fund. Adâncimea era aici de vreo douazeci si cinci metri.
Cam la o suta metri departe de stânca, în imediata apropiere a unei alte stânci, ale carei colturi ascutite stateau la vreun metru sub apa, vazura un corp mare pe fundul marii.
— Adevarat, e o epava! facu Petre. Domnule capitan n-o fi „El" ala pe care ne-am hotarât sa-l asteptam? Poate c-a

venit pe-aici cu ani in urma si s-a izbit de stânca?
— Hm! nu e deloc exclus, zise Farrow. În orice caz trebuie sa vedem ce-i cu epava asta. Petre, trebuie sa-ti arati din nou talentul de scafandru. Kard, masinistul nostru, e si el bun scafandru si te poate ajuta.
— Minunat! facu Uriasul. Se va face! Mergem cu submarinul într-acolo sau cu barca de aluminiu?
— Vom ocoli stânca cu submarinul, zise Farrow. Din barca nu va vom putea sprijini prea bine în vreme ce veti lucra sub apa. Dar trebuie sa ne grabim caci peste câteva ceasuri se lasa întunericul.
Din câteva sarituri Petre fu la submarin.
— Îl voi instrui eu pe Kard, spuse el. Putem aduce costumele de scafandru pe punte.
Înainte ca ceilalti sa fi ajuns la submarin. Petre disparuse în turn. Dupa câteva minute se întoarse cu masinistul, care era aproape tot atât de înalt si spatos ca el. Aduceau cu dânsii costumele de scafandru.
Nimeni nu se mai gândea acum la Neveux de pe insula. Daca într-adevar comoara era în epava, atunci vor putea, probabil, sa plece cu ea chiar în seara aceea, fara sa le mai pese de urias,
Farrow statea în turn si dadu comanda ca masinile sa mearga cu viteza redusa la jumatate. Trebuia sa gaseasca o iesire printre stânci pentru a ajunge la epava. Cu multa îndemânare îsi conduse vasul si în cele din urma sosi la locul cu pricina.

V
O LUPTA GROZAVA

CÂND SUBMARINUL STOPA, Farrow urca pe punte, se îndrepta spre prora, si, împreuna cu tovarasii sai, privi în adâncime. Vasul era în asa fel asezat, încât babordul era îndreptat spre nord. Toti stateau acum aici, cu spatele spre insula.

— Epava se afla de cel putin un an si jumatate sub apa, zise doctorul; asta se poate vedea dupa grosimea paturii de scoici cu care e acoperita. Nu va fi prea usoara munca lui Petre.

— Lasa ca Petre stie ce are de facut, raspunse capitanul. Si acum, sa începem! Ce...

Din turn rasuna un strigat de alarma, Toti întoarsera capetele si vazura lânga ei un bastinas, tinând un pumnal în mâna, gata sa loveasca în tânarul Petit.

Acesta parea pierdut, caci nimeni n-ar fi putut scoate revolverul atât de repede sau sa se napusteasca asupra agresorului, pentru a Împiedica crima.

George se afla cel mai aproape de tânarul francez. Îsi dadu si el seama ca o singura clipa ar putea fi hotarâtoare, de aceea nu mai pierdu vremea sa-si scoata arma ci sari cu un tipat asurzitor în coasta salbatecului. Pumnalul, îndreptat împotriva lui Petit, se abatu brusc, dar instinctiv agresorul îndrepta acum lovitura împotriva noului dusman.

Lui George, însa, nu-i scapa miscarea. În aceeasi clipa se arunca îndarat si

pumnalul trecu doar la un centimetru de obrazul sau; salbatecul îsi pierdu echilibrul si se clatina pe picioare. Ragazul acesta era de ajuns pentru ca George sa scoata revolverul si fara sa mai tinteasca, trase. Cu un geamat înabusit individul se prabusi la pamânt, scapând pumnalul din mâna.
Toti privisera ca împietriti la scana aceasta. Când vazura deznodamântul, scoasera exclamatii de admiratie.
— George, esti un barbat în toata puterea cuvântului, zise capitanul cu mândrie. Nici unul din noi n-ar fi fost în stare de asa ceva. Desigur ca acesta e al doilea bastinas al lui Neveux. Sa speram ca l-ai nimerit bine.
Doctorul Bertram se lasa în genunchi lânga salbatec si-l examina. În timpul acesta Julien Petit se apropia de George si-i întinse mâna.
— Domnule Farrow, îti multumesc, spuse el cu simplitate. Nadajduiesc sa-mi pot arata recunostinta odata si odata.
— Dar bine, domnule Petit, nu mi-am facut decât datoria. E sigur ca Neveux l-a trimis înot pe salbatec încoace, ca sa te înjunghie. Am avut noroc ca domnisoara Jeanette nu era pe punte, altminteri pe ea ar fi atacat-o întâi. Ei. doctore?
Bertram se ridicase:
— De trezit nu se mai trezeste, asta-i sfânt. Glontele i-a atins inima. Câteva minute numai si va trece în lumea dreptilor. George, mare noroc ai avut. Cum de-ai cutezat sa-l ataci cu mâna libera pe individul acesta primejdios?

— Am lucrat dintr-o pornire instinctiva, raspunse tânarul. N-am stat sa chibzuiesc sau sa fac un plan. Si cu toate astea am nimerit. Prea placut nu-mi este ca am ucis un om, dar n-aveam încotro. Ah! uite ca-si da sfârsitul!

Bastinasul scoase un horcait, apoi întinse picioarele si râmase nemiscat.

— Mort! spuse Bertram, aplecându-se deasupra trupului neînsufletit. Îl afundam în mare, capitane?

— Da, raspunse Farrow. S-a aratat viteaz; atacul lui împotriva noastra — pe care ne socotea dusmani, — a fost îndraznet si plin de primejdii. Ah! bine faci, Rindow, leaga-i bucata de fier de picioare. Sa se duca la fund.

Timonierul adusese o bucata grea de burlan, pe care o fixa de picioarele mortului. Trupul neînsufletit fu ridicat de doi marinari si dus la parapet. Farrow rosti o rugaciune scurta, apoi bastinasul fu cufundat în apa limpede. Avusese o înmormântare marinareasca.

— Asa, si acum la lucru! zise capitanul. Petre, îmbraca-ti costumul! Ah! Kard a fost mai harnic, uite-l ca-i gata.

Masinistul înainta dinspre turn cu pasi grei. Parea o namila înfioratoare. Un marinar se apropie îndata de el si-i lega funia de alarma în jurul soldurilor. Apoi deschise portita parapetului, masinistul se aseza pe marginea puntii si-si dadu încetisor drumul în apa.

— Ei, dar stiti ca se pricepe baiatul! facu Farrow, entuziasmat. Înainte vreme mergea mai greu. Bravo!

Petre îsi îmbracase si el costumul în toata graba. Era gelos pe camaradul sau mai tânar, care i-o luase înainte. Se apropia de portita balustradei, se aseza pe marginea puntii si-si dadu si el drumul în apa limpede a marii. Ajunse curând jos si se apropia de tovarasul sau. În mod obisnuit, scufundatorii — atunci când sunt mai multi — se înteleg între dânsii lovindu-si castile în tactul alfabetului Morse.

Kard se si urcase pe puntea înclinata a epavei. Gasi imediat chepengul, pe care îl deschise dupa multa truda.

— Ah! îmi închipuiam ca va merge si mai greu, zise doctorul. Lemnul trebuie doar sa fie umflat de apa. Cum Dumnezeu a dobândit masinistul nostru atâta putere? Îmi face impresia ca s-a facut mai mare si mai gros. Sau te pomenesti ca mai are aer în costum? Dar în cazul acesta ar fi trebuit sa fie ridicat la suprafata. Ciudat!

— Da, ai dreptate, doctore, raspunse Farrow. Si mie îmi face cu totul alta impresie Kard. Pare mai înalt si mai gras decât uriasul nostru Petre. Dar cred ca n-ai gresit, doctore: trebuie sa mai aiba aer în costum. Ei?

Exclamatia lui era îndreptatita, caci pe puntea epavei se petrecea acum ceva interesant. Petre se apropiase pe la spate de tovarasul sau — care tocmai vroia sa coboare pe deschizatura chepengului — si apucându-l de umeri îi comunica ceva prin lovituri de casca. Kard, însa, se smuci cu atâta putere, încât Petre se clatina pe picioare. Purtarea lui era într-adevar foarte ciudata, caci atunci când

Petre se apropia pentru a doua oara de el si-i apuca bratul stâng, se smuci din nou cu putere.
Uriasul se înfuria si apropiindu-se pentru a treia oara de tovarasul sau, îl apuca iar de bratul stâng. Si atunci se petrecu ceva neasteptat.
Cu iuteala fulgerului Kard se întoarse, scoase iute cutitul lung si ascutit pe care fiecare scafandru îl poarta la brâu si lovi cu furie în Petre.
Acesta, însa, sarise repede, în laturi, ramase câteva clipe ca împietrit, apoi venindu-si în fire, trase si el cutitul.
Lamele lungi si ascutite scânteiara în apa în toate culorile curcubeului. Cei doi uriasi se atacara cu furie, dar fara sa se raneasca. Erau amândoi îndemânateci în mânuirea cutitelor si se angajara într-un duel sub apa, cum rar s-a vazut.
Spectatorii de pe submarin ramasera ca împietriti. Ce se-ntâmplase cu masinistul de-si atacase pe neasteptate tovarasul? Sa-si fi pierdut oare mintile din cauza presiunii apei?
Dar Kard era doar un scafandru dibaci, cu care Petre facuse scoala. Ba uriasul sustinea chiar ca elevul sau îl întrece în ce priveste puterea de rezistenta în apa. Sau poate ca oboseala si aventurile întâmpinate pe insula în cursul expeditiei îi distrusesera nervii?
Doctorul Bertram chibzui repede daca aceste eventualitati erau posibile. Bolnav nu fusese însa niciodata masinistul si nici de malaria (friguri de balta) nu suferise, ca cei mai multi din tovarasii sai.

Atunci ce? Te pomenesti ca perspectiva de a da ochii cu o comoara atât de mare îl facuse sa-si piarda judecata! Sau poate se nascuse deodata lacomia într-unsul si vroia sa puie mâna pe averile îngramadite acolo, fara sa se gândeasca cum ca submarinul se afla deasupra lui.
Cei doi scafandri se napustira din nou cu pumnalele, unul asupra altuia. Pareau sa lupte cu înversunare si asta se vedea dupa miscarile violente ce faceau. Îsi îngaduira o pauza scurta, apoi pornira iar unul împotriva altuia, fiecare cautând sa înfiga cutitul în trupul celuilalt, sau cel putin sa-i spintece costumul pentru a face loc apei sa intre înauntru.
— Au înnebunit amândoi! striga Farrow înspaimântat. Trageti-i repede sus!
Dar când cei doi marinari trasera de funii, si-l ridicara pe Kard de vreun metru, acesta taia dintr-odata funia si sari înapoi pe puntea epavei. Cu cutitul ridicat, se napusti asupra lui Petre, care plutea la vreo jumatate de metru deasupra puntii corabiei scufundate.
— Da-i drumul în jos! striga Farrow marinarului, care executa imediat ordinul. Petre dobândi teren sigur sub picioare si para cu îndemânare lovitura lui Kard, apoi lua el ofensiva.
— Domnule capitan, domnule capitan! striga un marinar din spatele turnului.— Kard e aici, sub învelitoarea de pânza a costumului de scafandru. E teapan ca un mort,
— Doctore, repede într-acolo! striga Farrow, tragând revolverul. Am o banuiala grozava: ala de jos nu e Kard ci

Neveux, care s-a furisat pe submarin împreuna cu bastinasul ucis de George. L-a ametit pe bietul nostru masinist si a îmbracat el costumul de scafandru. A vazut costumele pe punte, pe când noi plecam de pe stânca. Ah! Petre e într-o situatie primejdioasa, — ba nu, ba nu, e mai îndemânatec decât monstrul acela! Asa, acuma i-a dat o lovitura zdravana!
Doctorul Bertram se îndeparta repede, desi ar fi vrut sa priveasca si el spectacolul care se desfasura sub apa. Trebuia însa sa vie în ajutorul lui Kard.
— Nu trage, domnule capitan! striga Rindow, vazându-l pe Farrow ridicând arma. În apa glontele deviaza si s-ar putea sa-l nimeresti pe Petre al nostru. N-ar fi mai bine sa-l tragem repede sus?
— Deloc, caci nu s-ar putea apara timp de câteva secunde, ceea ce i-ar îngadui lui Neveux sa-i înfiga cutitul in trup. Oh! uite c-a alunecat bietul Petre, — ba nu, se tine bine înca. Ah! bravo! e mult mai îndemânatec ca ticalosul acela! Asa, acuma la atac! Dumnezeule! nu, nu! Ah! e în mare primejdie!
Dupa ce se ferise de o lovitura furioasa a adversarului, Petre pornise la atac. Alunecase însa pe punte si cazuse în cap. Vajnicul sau dusman se napusti atunci asupra lui, cu gândul sa-i dea lovitura de gratie în spate.
Credinciosul batrân parea pierdut, George scoase un strigat de groaza si furie. Era gata-gata sa se arunce cu capul în apa si sa vie în ajutorul bunului sau Petre, care-si primejduise de atâtea ori viata pentru el.

Nu-si putea dezlipi privirile de la scena de groaza. Acum... Acum... cutitul lung se va înfige in trupul lui Petre!
Dar uite ca Uriasul facu o miscare fulgeratoare si ca urmare Neveux aluneca si dânsul lungindu-se lânga potrivnicul sau.
Petre îsi rasuci trupul si dadu uriasului o lovitura grozava, în bratul stâng. Vru sa se ridice pe urma repede, dar Neveux îl însfaca, îl tinu strâns cu mâna stânga si izbi cu dreapta.
Petre nu putu sa pareze lovitura aceasta, caci n-avea miscarile libere. Si se parea ca lupta va avea un deznodamânt tragic pentru el.
— De ce n-as trage? striga Farrow, în culmea enervarii. Poate ca tot îl nimeresc pe blestematul acela de Neveux!
— Ah! iata ca se schimba lucrurile! striga Rindow. Oh! Petre a lucrat bine, repede sus cu el!
Grozava lupta de sub apa fusese hotarâta de soarta. În clipa când Neveux se pregatea sa dea ultima lovitura, iesi din gaura chepengului deschis de dânsul un sarpe lung, albicios, se zvârcoli câtva timp în gol, apoi se încolaci în jurul trupului ticalosului.
Neveux dadu imediat drumul lui Petre si lovi cu turbare în reptila. Degeaba. Dinauntrul corabiei iesira doi serpi — lungi de cel putin cinci metri — si se încolacira în jurul lui. Toate trei reptilele îl smucira cu putere si într-o clipa disparura cu el pe gura chepengului.
Petre fu tras repede la suprafata si când îl întinsera pe punte si-i scoasera casca

de pe cap, chipul sau era galben si tremura varga.
— Ptiu drace! exclama el apoi, nici pe patul de moarte n-oi uita mutra care a facut-o când l-a înhatat polipul. Asta-i adevarata dreptate cereasca. Dar ce-i cu Kard?
— E bine sanatos, se auzi glasul doctorului care venea dinspre turn. Ei, cum s-a terminat chestia colo jos? L-a învins Petre pe ticalosul de Neveux?
— A intervenit un al treilea în lupta — raspunse capitanul — un polip urias care si-a ales domiciliul în interiorul epavei. Probabil ca apa a mâncat unul din peretii corabiei, îngaduind monstrului marin sa patrunda înauntru. Petre, banuiesc ca te-ai speriat rau când ai dat cu ochii de tentacula grozava?
— De ce-as minti, asa a fost, raspunse batrânul, întrebarea e: ce facem acum? Neveux nu mai poale fi salvat, caci geamul de la casca s-a sfarâmat din cauza izbiturii; trebuie sa se fi înecat. Dar cum alungam monstrii din epava?
— De asta ma îngrijesc eu, interveni Jan Brike. Arunc jos o granata cu aprindere automata. Explozia nu va dauna nici corabiei, nici noua, dar va pune pe goana polipul.
Viteazul tunar se îndeparta repede si dupa Câteva minute se înapoie cu o granata, prevazuta cu un mecanism de ceasornic. Jan potrivi explozia peste un minut, apoi îi dadu drumul în apa, Masina infernala cazu pe fundul marii, exact dedesubtul epavei. Toti priveau cu încordare în adâncime.

Exact dupa un minut, explozia se produse. O volbura de nisip acoperi câteva clipe corabia, apa tâsni în sus si submarinul se cutremura usor.

— Ah! uite-l colo! striga Petre, cu însufletire. Cum s-a mai speriat saracutul de el! Uriasul polip tâsni ca o torpila. Strânse
tentaculele, înota îndarat, se arunca în apa si disparu ca o cometa în adânc.

— Asa, acuma îl voi scoate întâi pe Neveux, zise Petre. Nu cred ca polipul sa se întoarca, prea l-a înspaimântat explozia. Daca Kard s-a înzdravenit, poate veni si el. Trebuie neaparat sa-si ia costumul pe care i l-a furat Neveux. Sticle de rezerva pentru casca avem destule.

Îsi puse pa cap casca grea, Plundow i-o însuruba, apoi viteazul batrân se lasa afund pentru a doua oara. Era o mare îndrazneala ceea ce facea, caci se putea sa fie ascuns un al doilea polip în interiorul epavei.

Ajunse pe punte, se apropia de chepeng privi o clipa înauntru, apoi se facu nevazut. Luase cu sine o funie si dupa câteva minute dadu semnalul de ridicare la suprafata.

Trupul neînsufletit a lui Neveux se ivi pe gura chepengului. Când fu ridicat pe puntea submarinului, vazura cu totii ca figura uriasului avea o expresie linistita, ceea ce dovedea ca avusese o moarte usoara.

Funia fu coborâta din nou, de data aceasta cu o greutate atârnata de capat. Nu trecu mult si Petre dadu din nou

semnalul de ridicare la suprafata. O caseta mare aluneca în sus prin apa si marinarii o asezara cu bagare de seama pe punte.
Din nou fu lasata funia si o a doua caseta fu ridicata în sus. Apoi aparu pe puntea epavei însusi viteazul batrân si se lasa tras la suprafata.
— Altceva nu mai e nimic, afara doar de lazi cu marfa, pe care apa a stricat-o de mult, zise el. Unul din peretii corabiei este complet distrus. Casetele astea doua le-am gasit într-un dulapior de lânga cabina. Desigur ca în ele se afla comoara cautata.
În vreme ce-si scotea costumul de scafandru, Plundow deschidea prima caseta. Jeanette Roule si Julien Petit priveau cu încordare. Când capacul greu fu ridicat, amândoi tinerii scoasera o exclamatie de uimire. În fata lor lucea aur, pietre pretioase scânteiau în mii de culori — comoara batrânului Route fusese în sfârsit gasita.
Farrow dispuse sa se aduca în cabina sa cele doua casete.

Valoarea continutului lor era nepretuita.
— Asa, domnisoara, zise el apoi, acum esti bogata si lumea e deschisa pentru d-ta. Te vom duce la Saigon, la rudele d-tale, iar pe d-l Petit îl vom transporta înapoi pe insula Uvea, caci a redobândit chitanta care dovedeste ca tatal sau si-a platit datoria.
Jeanette privi cu tristete la tânar, apoi zise;

— Domnule Petit, pe Uvea nu te asteapta decât amintiri triste. Si apoi, îti vei face dusmani, venind sa-ti ceri înapoi dreptul d-tale. Ai ajutat la gasirea comoarei si ti se cuvine o parte dintr-unsa, care face mai mult decât proprietatea pe care o revendici pe insula Uvea. Vino si d-ta la Saigon si acolo vei putea sa-ti cumperi una noua.
Frumosii ei ochi priveau cu dragoste la el, Julien rosi, apoi îi întinse mâna:
— Da, domnisoara Jeanette, merg cu d-ta. Voi cauta sa-mi înjghebez o viata noua.
— Bravo! striga Farrow. Totul e bine când sfârseste bine!

11
PROFESORUL BARNER

I
O DESCOPERIRE CIUDATA

SUBMARINUL strabatuse strâmtoarea Torres între Australia si Noua-Guinee si se afla în drum spre Saigon unde avea sa-i lase pe Jeanette Roule si tânarul Julien Petit.
În timpul noptii vasul trecuse de strâmtoarea Torres; capitanul Farrow nadajduia ca autoritatile erau încredintate disparitia „Dox"-ului, sau, în urma eruptiei vulcanului marin dar pe de alta parte se putea ca autoritatile franceze de pe insula Uvea, sa fi observat aparitia si disparitia vasului mult cautat, vestind apoi în lumea întreaga stirea aceasta.

Jeanette statea în turn alaturi de capitan. Marea era linistita, soarele lucea pe cerul albastru si totul respira pace si fericire.
— Cât e frumos! exclama tânara, fata. Oh! domnule capitan, va invidiez pentru viata ce traiti. Liberi si independenti, necontenit aventuri noi, alaturi de camarazii credinciosi si viteji, ce si-ar putea dori omul mai mult?
— Fireste, duduita, asa cum vezi dumneata viata noastra, e frumoasa. Dar nu trebuie sa uiti ca suntem niste prigoniti, împotriva carora aproape toata lumea a pornit vânatoarea. Partea cu adevarat frumoasa a vietii noastre aventuroase este ca am venit în ajutorul multor oameni si numerosi sunt aceia pe care i-am scapat de la moarte sigura.
Jeanette arunca spre capitan o privire plina de admiratie. Se uita la dânsul de parca soarta i-ar fi daruit un alt tata, în locul celui ucis de vânatorii de capete si oftând din adâncul pieptului, îsi atinti din nou privirea spre întinsul fara sfârsit al apei.
— Domnule capitan, parca se vad niste insule acolo? spuse ea aratând cu mâna în zare. Vedeti punctele acelea întunecate la dreapta si la stânga noastra?
— Ai dreptate, domnisoara, sunt insule de corali izolate si nelocuite. Vasul nostru va trece prin apropierea lor, pentru ca pe calea aceasta evitam sa ne întâlnim cu vapoarele liniilor regulate. Mai târziu, vom trece printre insulele Aroe, la nord, si insulele Timorlaut, la sud. Apoi intram in marea Banda. Acum ne aflam in marea

Alfurei sau Harafura, cum se mai numeste. Dar ce-o fi asta? exclama el uimit si duse repede ocheanul la ochi. Ah! Mi se pare ca ne este dat sa salvam din nou pe niste naufragiati.
Uite o pluta, pe care atârna o cârpa de o prajina, si vad si un om.
Farrow îndreapta vasul spre nord si cârmi spre punctul negru care se zarea în apa. Apoi striga în acustic:
— Rindow, George si Petre sa vina sus. Aduceti pe punte si barca de aluminiu.
Porunca aceasta a capitanului produse mare fierbere pe submarin. Ceva deosebit trebuie sa se fi petrecut. Rindow, George sl Petre urcara în graba scarita din fier ce ducea în turn, în urma lor veneau câtiva marinari cu diferite piese ale barcii de aluminiu.
Farrow îsi daduse seama imediat ca nu va putea ajunge cu submarinul în apropierea plutei, caci aceasta se afla între numeroase stânci care formau un meterez în fata insulelor izolate.
Cu viteza sporita vasul se apropia de locul cu pricina, si Petre care avea privirea cea mai agera striga deodata:
— Domnule capitan, omul de pe pluta este un european. Un barbat în vârsta cu barba carunta. Atentie, opriti!
Dar Farrow zarise si el stâncile ascunse sub apa si striga în acustic:
— Încetiniti masinile, dati îndarat!
În aceeasi clipa aproape vasul frâna si opri la vreuna de stâncile primejdioase.
Marinarii montasera între timp barca, o pusera repede pe apa si Petre sari în ea urmat de George care striga capitanului:

— Tata, e de ajuns daca mergem noi doi, în felul acesta ajungem mai repede la pluta.
— Bine, dar grabiti-va! zise Farrow.
Petre vâsli din toate puterile si George statea la cârma. Nu trecu mult si ajunsera lânga punte. Aceasta era construita în mod primitiv din lemn de bambus si avea înfipta în ea o prajina din acelasi material, de care era fixata o camasa alba, rupta.
Dupa ce pornira barca, Petre si George pasira cu bagare de seama pe pluta. Nu prea era usor sa-ti tii echilibrul pe ea si ca sa ajunga lânga trupul ce parea neînsufletit, fura nevoiti sa se târasca pe mâini si pe picioare.
Nenorocitul care zacea acolo parea sa fi avut, de îndurat multe lipsuri. Pielea îi devenise flescaita ceea ce era o dovada ca suferea de foame, iar firele albe din par si barba erau desigur de provenienta recenta.
— Bietul de el, multe trebuie sa fi patimit, zise Petre. Baga de seama, George; trebuie sa-l ducem încetisor de aici, altminteri rasturnam pluta. De necrezut cum îsi poate construi, cineva o astfel dracie. De fapt, nici n-o putem numi pluta caci nu-s decât niste bete de bambus, legate între ele. Atentie!
„Dracia” era gata-gata sa se rastoarne pe când îl târau spre margine pe omul neînsufletit. În felul acesta ar fi fost cu neputinta sa ajunga la barca lor si dupa o clipa de gândire, Petre spuse tânarului;
— Domnule George, du-te în barca, desfa funia si tine-te cu lopata lânga pluta. Îl

voi lua în brate pe nenorocitul asta si asa voi ajunge la margine, unde vel fi dumneata cu barca.
În vreme ce Uriasul ridica pe brate trupul neînsufletit, George sari sprinten în barca. Acuma Petre pasi cu bagare de seama si pluta se apleca amenintator sub greutatea sa; George vâsli încetisor înainte, cârmi apoi de-a latul si Uriasul aseza povara pe fundul barcii, apoi sari el însusi într-unsa, împinse pluta înapoi si apuca lopetile.
Vâslind cu putere se îndrepta spre submarin în vreme ce tânarul se ocupa de strain. De abia acum vazu ca acesta avea o figura fina, inteligenta si se parea sa fie de conditie buna.
— Petre, cred ca am dat de o noua enigma, spuse el credinciosului sau servitor, Sunt curios sa aud ce ne va spune dupa ce doctorul Bertram, va izbuti sa-l readuca în simtiri.
— Dupa cât se arata, raspunse Uriasul, nu-i dintr-aceia obisnuiti sa îndure mizeriile. Dar, tocmai astfel de oameni sunt uneori de-o rezistenta uimitoare. Când urmaresc vreo tinta, sunt însufletiti de un soi de fanatism care-i fac capabili de cele mai mari sfortari.
— Ai dreptate, Petre, are într-adevar înfatisarea unui fanatic. Ce l-o fi adus în regiunea asta pustie? Insulele alea mari de corali din fata noastra sunt doar nelocuite?
— Asa si este, dar stii si dumneata domnule George, ca tocmai asemenea insule exercita mari atractii, pentru oamenii care sunt certati cu lumea;

— Vorbesti de, acei indivizi care au venit oarecum în conflict, cu legile? zise George, râzând. Asta e drept. Dar vezi ca eu nu cred ca nenorocitul pe care-l avem aici sa faca parte din clasa aceasta, face o impresie buna, cu toata înfatisarea-i prapadita.
— În sfârsit, vom vedea ce-i cu el, dupa ce domnul doctor îl va readuce la viata. Eu însa, tocmai în acesti oameni cu înfatisare distinsa nu prea am încredere, atunci când dau de dânsii în împrejurari atât de ciudate.
Ce cauta dumnealui pe o insula pustie? Domnule George, nu te încrede în exteriorul unui om. Tocmai aceia care fac impresia buna în primul moment sunt de cele mai multe ori înselatori, care de abia mal târziu îsi dau arama pe fata.
— Da, Petre, asta o stiu eu, dar de data aceasta, cred ca nu ma însel. Trebuie sa fie un om cult si probabil foarte inteligent.
— Hm! Tot ce se poate, mormai Uriasul, numai ca mi se pare banuitor ca-l gasiram în starea asta, singur singurel, pe o pluta care nici macar, pluta, nu e si, într-un tinut izolat de restul lumii. Ei, dar iata ca am ajuns la destinatie. Acum sa-l vedem pe domnul doctor ce poate.
— Alo, George, pe cine ati gasit? striga capitanul Farrow din turn.
— Pare sa fie un barbat distins si cult, raspunse tânarul, în vreme, ce-l ajuta pe Petre sa ridice trupul neînsufletit pe care marinarii de pe punte îl luara imediat în primire.

— Petre crede ca nu-i lucru curat cu el, dar vom afla noi îndata, dupa ce-l va readuce în simtiri doctorul Bertram. Cred ca e însetat si înfometat.
— Fireste, spuse doctorul, care aruncase doar o privire asupra nenorocitului. Duceti-l în cabina infirmeriei. Pare sa fie foarte tenace, desi putintel la trup.
— Astia sunt cei mai primejdiosi, interveni Petre, si eu as fi cu mare bagare de seama fata de domnul acesta, distins. Nu stiu de ce, dar am avut din primul moment simtamântul ca i-ar aduce vreo nenorocire domnului George al nostru.— Bunul si credinciosul meu Petre, stiu bine ca, mi-esti sincer, spuse George. Dar ce sa-mi faca mie nenorocitul acesta, aproape mort? Ar putea, sa zica bogdaproste daca doctorul Bertram l-ar readuce la viata. Crede-ma ca e complet inofensiv,
— Asta asa o fi, domnule George, dar eu ma bizui pe presimtirile mele. Baga de seama omul acesta te aduce în mare primejdie.
Capitanul Farrow care ascultase discutia, încreti fruntea. E drept ca-l stia pe Urias cam superstitios, chiar daca nu asa cum erau Jan Brike si Gerard, Plundow, dar acum tonul cu care vorbea credinciosul servitor îl facea sa fie îngrijorat peste masura
Apoi îsi mai spuse ca într-o privinta avea dreptate Petre. Era: ciudata; aparitia unul european înfometat, în tinutul acesta pustiu. Te pomenesti ca o fi vreun ocnas evadat din temnitele Australiei?

Nu trebuie sa, te lasi înselat de exteriorul unui om, cum bine zicea Petre, de aceea Farrow îsi chema copilul la dânsul si îi spuse încetisor:
— George. fireste ca nu vreau sa zic nimic rau despre omul pe care l-am pescuit aici, tin însa sa-ti atrag atentia ca nu trebuie sa te lasi înselat de aparente. Poate ca tot are dreptate Petre cu presimtirea lui ca te paste o primejdie.
Tânarul râse, apoi zise:
— Tata; întâi sa-l vezi si d-ta si te vei convinge ca n-ai de ce sa-ti fie teama; Fara îndoiala ca e un om foarte inteligent si inofensiv. Eu îl iau drept savant.
— Acestia sunt câteodata cei mai primejdiosi, interveni Petre care se apropiase. Ei îsi vâra în cap adesea un. lucru care-l aduce, în mare primejdie pe el însisi si pe aceia pe care a izbutit sa-i convinga. Eu l-as sfatui pe domnul George nici sa nu se ocupe de savantul nostru.
— Dar, bine, Petre, zise capitanul, râzând!, ce i-ar putea face lui George nenorocitul acesta, care-i mai mult mort decât viu? E prostie ceea ce spui tu. Fireste, se întâmpla sa ai uneori, o aversiune pentru un om numai ce l-ai privit odata, dar trebuie sa te întrebi întotdeauna în ce masura ti-ar putea face rau acest om si în cazul de fata, bietul salvat chiar ca nu poate întreprinde nimic împotriva noastra, sau numai a lui George.
— Nici nu e nevoie sa întreprinda el însusit raspunse Uriasul. Dar nu e exclus ca, sa-l vâre pe domnul George al

nostru în vreo aventura, care, l-ar putea costa scump. Vad eu însa ca nu prea vreti sa ma ascultati, de aceea voi fi cu bagare de seama si voi sti sa intervin când va veni momentul. As pune ramasag ca dreptatea va fi de partea batrânului Petre al dumneavoastra.
Facu o plecaciune si îndreptându-se spre turn, coborî scarita în interior. Farrow privi gânditor dupa el si se adresa lui George:
— Petre îl vede de obicei pe dracul mai negru decât e în realitate, dar în privinta aceasta parca, tot are dreptate: naufragiatul nostru ne-ar putea baga în cine stie ce aventura primejdioasa. N-ar strica sa fim deci cu bagare de seama. Avem acum o sarcina grea înaintea noastra, trebuie sa-i ducem te Saigon pe cei doi tineri si comoara regasita. Lucrul acesta nu e chiar atât de usor, caci trebuie sa trecem prin Singapore, apoi dam de tinuturi frantuzesti. De la tinta aceasta nu trebuie sa ne lasam înduplecati de vreo povestire a omului care a aparut în chip atât de ciudat.
— Bar bine tata, de vreme ce nici nu l-ai vazut vreodata, cum poti vorbi astfel? Tu stii bine ca si eu sunt destul de prevazator ca, si eu ma pricep putintel la oameni desi sunt înca tânar. Omul pe care l-am salvat este cu torul inofensiv si sunt convins ca ne va lamuri cum, în ce fel a ajuns pe pluta unde l-am gasit.
— Sa speram ca asa va fi. Într-o privinta ai si tu dreptate; trebuie; mai întâi sa ma uit bine la el si sa vad câte parale face.

Poate ca m-am molipsit putintel de la Petre de ti-am vorbit în felul acesta.
— Pludow sa vina sus! striga el apoi în acustic.
Când timonierul îsi, facu aparitia, Farrow îi dadu instructiuni sa mearga numai cu un sfert din viteza normala tinând directia spre vest. El îsi spunea ca misteriosul necunoscut avea poate vreo taina prin tinutul acesta careia vroia sa-i dea de rost. De aceea, nu trebuia sa se îndeparteze prea mult pâna ce nenorocitul îsi va reverii în simtiri.
Însotit de George, capitanul se îndrepta, spre cabina care servea de infirmerie. Încaperea mica era vopsita în alb si doctorul Bertram îsi instalase acolo un laborator modest în care se aflau cu deosebire instrumente si chimicale de tot soiul de care se ajuta în studiul animalelor rare.
Când tatal si fiul intrara, îl gasira pe doctor ocupat sa-l readuca în simtiri pe strainul misterios.
— A fost salvat tocmai la timp. Spuse el, caci daca mai întârzia câteva ceasuri ar fi murit din cauza slabiciunii. De cel putin doua zile cred ca n-a mai pus nimic în gura.
Capitanul privi cu mila la omul neînsufletit, îsi dadu seama imediat ca George nu-l judecase gresit. Avea o figura inteligenta, serioasa si facea impresia unui învatat. Ar fi fost cu, neputinta sa fie însufletit de gânduri rele sau sa comita o fapta care sa-l puna în conflict cu legile lumii civilizate.

Doctorul Bertram îi facu un masaj asupra muschilor gâtului si spuse multumit:
— Asa, i-am turnat pe gât o portie buna de supa întaritoare si acum voi încerca sa-l trezesc din lesin.
Spunând acestea începu sa-i frece cu eter tâmplele si-i tinu sub nas un tampon de vata îmbibata cu o esenta puternica.
Dupa câteva minute omul începu sa se miste muschii tresarira, stranuta cu putere, deschise ochii privi ratacit în jur si murmura:
— Boeja darat.
George se uita la tatal sau. Pricepea el limba malaieza — aceasta limba primitiva, poate cea mai usoara din lume — dar expresia asta n-o auzise niciodata.
Capitanul clatina si el capul cu mirare si privi la strain, care închise,din nou ochii.
Doctorul Bertram tresari cu putere, se uita la pacientul sau cu mult interes si repeta:
— Boeja darat. Într-adevar, boeja darat; a spus. Asta e din cate afara de surprinzator. Sa fie oare cu putinta ca el sa fi vazut, ca ele sa mai existe pe aici? Domnule capitan, trebuie numaidecât, sa ramânem în tinutul acesta. Ar fi o, descoperire cum rar facut. Sa nadajduim ca n-a aiurat.
Cu o expresie absolut îngrijorata, se apleca asupra lesinatului si îi puse mâna pe frunte. Apoi clatina capul multumit si zise;
— Nu are temperatura... A vorbit deci normal. Ah! Ar fi o descoperire extraordinara. Numai de s-ar trezi iarasi

cât mai repede. Trebuie sa-mi dea lamuriri precise unde a dat de urma lor.
Începu sa frece, din nou cu eter tâmplele lesinatului si muia un alt tampon de vata, pe care îl puse sub nas..

II
MAI EXISTA BALAURI?

TATA, CE SA ÎNSEMNE expresia asta malaieza? întreba George încetisor. Eu n-am auzit-o înca pâna acum. Boeja darat! Desigur ca doctorul stie.
— Da, asa se pare, raspunse capitanul. De aceea m-a si rugat sa ramân cu submarinul în locurile acestea. De fapt, n-as prea vrea s-o fac, caci acum de abia mi se precizeaza avertismentul credinciosului nostru Petre. „Boeja darat" ce-o fi însemnând asta? Doctore... ah, e prea ocupat cu pacientul sau. Sa-i lasam deocamdata.
— Tata, de ce n-am ramâne aici? Plundow se poate roti cu submarinul în loc de câteva ori, pâna ce domnul acela se va trezi din lesin, Trebuie sa-ti marturisesc ca acum sunt foarte curios sa lamuresc chestia asta ciudata.
— Hm! Tot Petre a avut dreptate cu presimtirea lui, zise Farrow. A spus-o doar direct ca omul acesta, misterios te va baga în vreo primejdie; caci o mare primejdie trebuie sa fie legata de, vorbele sale, altminteri n-ar fi ajuns nici el în starea în care se afla. Ei, dar stiu eu bine ca tu nu te lasi convins de sfaturi întelepte, de aceea hai sa vedem ce-i cu

taina aceasta care ne iese în cale. Voi da lui Plundow instructiunile cuvenite.
Aruncând o privire cam indispusa asupra strainului de care doctorul Bertram se ocupa cu grija deosebita, Farrow, parasi cabina si se îndrepta spre turn pentru a da instructiuni timonierului.
În gang se întâlni cu Petre care îl întreba cu sfiala:
— Domnule, capitan, unde-l debarcam pe strainul pe care l-am gasit pe pluta?
— Vom sti îndata, Petre. Deocamdata vom ramâne prin tinutul asta pâna se va trezi.
Farrow porni cu pasi grabiti spre turn, urmarit de privirea gânditoare a Uriasului. Acesta începu sa se scarpine la ceafa si mormai:
— Tot batrânul Petre pare sa aiba dreptate. Domnul asta ciudat ne vâra într-o noua aventura. Ei, dar lasa ca veghez eu asupra lui George,
Capitanul dadu în graba instructiuni lui Plundow, apoi se întoarse în cabina infirmeriei. Voia sa fie de fata când strainul se va trezi din lesin,
În tot cursul drumului îsi framânta creierul, cautând sa afle ce însemnau acele doua cuvinte, care l-au tulburat atât de mult pe doctor.
„Boeja darat”. Tradus - cuvânt cu cuvânt asta însemna crocodil de uscat. Dar asa ceva nici nu exista. Poate ca nu auzise bine?
Nu, nu, în privinta asta nu exista îndoiala caci doctorul repetase doar expresia; Trebuia deci sa fie exacta. Dar ce sa însemne, „crocodili de uscat"?.

Suna cam ciudat si periculos... în acelasi timp.
Când intra. În cabina vazu ca strainul statea în capul oaselor. Se cam clatina încolo si încoace, nu-i vorba dar parea sa aiba o energie uimitoare, caci privea linistit în jur, dadu din cap si zise apoi cu voce slaba:
— Sunt salvat, sunt pe un vapor. Va multumesc, domnii mei! Sunt profesorul; Donald Barner din Melbourne. Suntem înca în marea Alfurei, în apropierea insulei de corali?
— Da domnule profesor, raspunse doctorul Bertram cu glas emotionat. Vom ramâne chiar în tinutul acesta pâna va veti fi restabilit pe deplin. Spuneti-mi va rog, domnule profesor, exista într-adevar pe insulele acestea „Boeja darat"?
Profesorul se cutremura, se uita tinta câteva clipe la chipul încordat al doctorului si spuse apoi încetisor:
— Oh! Probabil ca m-a luat gura pe dinainte din cauza temperaturii. Cine sunteti d-voastra, domnul meu?
— Doctorul Bertram se recomanda medicul.
— Si unde ma aflu? Întreba apoi profesorul. Ma veti ierta ca nu raspund imediat la întrebarea d-voastra, caci pentru mine este vorba de o chestie de cea mai mare însemnatate, pe care n-o pot încredinta oricarui strain.
— Foarte, adevarat, se grabi sa raspunda doctorul — dar în noi puteti avea deplina încredere. Eu nici n-as putea face cunoscuta lumii taina d-voastra, caci. n-am voie sa ma arat printre oameni.

Spuneati ca sunteti originar din Melbourne, domnule profesor. În cazul acesta desigur ca veti fi auzit de noi. Va aflati, actualmente pe submarinul Dox de sub conducerea capitanului Farrow. Uite-l acolo, împreuna cu fiul sau, George. Am studiat si eu zoologia si astfel se explica faptul ca ma intereseaza foarte mult balaurii aceia ciudati despre;care ati amintit,

Profesorul Barner, se cutremura, îsi ridica trupul si mai mult si privi lung spre capitanul Farrow si George. Apoi zise cu bucurie:

— Ah, d-voastra sunteti, domnii mei? Sunt cât se poate de vesel ca va cunosc. De mult aveam dorinta, sa vin în contact cu d-voastra caci, desi guvernul tarii mele pune totul în miscare ca sa puna mâna pe d-voastra, eu am fost întotdeauna un sincer admirator al faptelor d-voastra vitejesti. Dar mai presus de toate trebuie sa marturisesc ca v-am invidiat, caci datorita submarinului d-voastra puteti vedea minuni de ale marii, care ne ramân ascunse noua, muritorilor de rând. Da, domnii mei, d-voastra va pot încredinta fara aici o teama descoperirea mea, ba chiar sper ca veti fi amabili sa ma sprijiniti.Domnule doctor, este adevarat ca am regasit balaurii aceia, — „Boeja darat” — cum sunt numiti de bastinasii din Komodo. I-am regasit spun, pe insulele acestea pustii, si înca niste exemplare de o marime cum nici n-as fi banuit ca poate, exista. Stiti desigur si d-voastra ca pe insula Komodo acesti urmasi directi ai

saurienilor primitivi ating o lungime de pâna la trei metri. Pe insulele acestea, am vazut exemplare de aproape cinci metri. Gânditi-va numai, domnule doctor: cinci metri! Va puteti închipui asa ceva? Doctorul Bertram îsi împreuna mâinile de uimire.

— Nu, domnule profesor de asa ceva n-am auzit înca. Cinci metri? E aproape de necrezut. Daca nu mi-ati spune d-voastra, domnule profesor, m-as îndoi mult. Dar stiu ca d-voastra sunteti un învatat serios si am citit vestita d-voastra lucrare asupra aricilor australieni. Credeti într-adevar ca balaurii acestia au o lungime de cinci metri?

Farrow clatina mirat capul vazând ca profesorul parea sa-si fi învins cu totul slabiciunea; Barner confirma întrebarea doctorului cu un gest si spuse vesel:

— Ah! Ati citii lucrarea mea asupra ciudatilor arici australieni? Ma bucur nespus de mult. Sunt de fapt, si animale interesante, alaturi de ornitorinc, sunt singurele care depun oua desi sunt mamifere. Le-am studiat cu amanuntime. Dar sa revin la balauri; am vazut într-adevar un balaur care magura cel putin cinci metri, Din pacate n-am, putut sa-l aduc cu mine, caci vederea acestui monstru i-a facut pe însotitorii mei indigeni sa ma paraseasca. Au rupt-o la fuga cu cele doua barci ale mele, luând cu dânsii pretioasa mea colectie strânsa cu truda, în cursul expeditiei, împreuna, cu toate alimentele si m-au lasat singur cuc pe insula izolata.

O saptamâna întreaga am trait acolo. Din nefericire eu nu sunt om practic, si niciodata nu m-am priceput sa dobor un animal, ca sa ma hranesc cu dânsul. Am gasit doar câteva fructe; dar sufeream cumplit din cauza lipsei de apa. Daca nu s-ar fi întâmplat sa ploua de vreo doua ori în timpul acesta, as fi murit de sete.
Din fericire, aveam cutitul Ia mine si astfel am putut sa tai de pe marginea insulei câteva bete de bambus si sa-mi construiesc o pluta.
Domnule doctor cred ca voi fi repede din nou pe picioare si va trebui sa încercam numaidecât sa prindem viu unul din acesti balauri: Gândeste-te numai la ce serviciu facem stiintei în felul acesta.
Profesorul Barner prea se-ncrezuse în fortele, sale. Îsi curma vorba la mijloc si cazu pe spate; un lesin adânc îl cuprinse.
— E o reactie foarte fireasca, spuse doctorul Bertram. Profesorul va dormi acum linistit câteva ceasuri, apoi îi voi da din nou putina supa si asta îl va face sa-si revina. Acuma trebuie sa ramânem în orice caz aici, domnule capitan. Avem într-adevar o, datorie fata de stiinta, sa prindem unul din monstrii acestia. Gândeste-te numai ca avem de-a face cu ultimele ramasite ale balaurilor antediluvieni, asa cum ne sunt zugraviti în cartile vechi. Zâmbesti, dupa cum vad, dar e totusi adevarat. George, o poti confirma doar si tu!
— Da, tata — zise tânarul, plin de însufletire, — e adevarat. Pe insula Komodo au fost descoperiti acesti balauri-sopârle, animale care ating

lungimea pâna la trei metri. Balauri veritabili, cu limba dubla. Oh, tata, trebuie sa încercam sa punem mâna pe unul din exemplarele vazute de profesor. Gândeste-te numai ca sunt lungi de cinci metri! Adevarati monstri! Nu-i asa ca ramânem aici? Si apoi, trebuie sa mai încercam sa regasim colectia sarmanului profesor, caci ea este, probabil rezultatul unor cercetari trudnice, si de lunga durata

— Hm! Tot a avut dreptate Petre al nostru, spuse capitanul. Din cauza acestui profesor vom ajunge în mare primejdie, cu deosebire tu, George. Ei, dar n-avem încotro, trebuie sa venim în ajutorul profesorului, al carui nume îmi este si mie cunoscut. Asadar, pâna se va trezi dânsul, vom face încercarea sa ajungem la insula. George, vino cu mine în turn, sa-mi mai povestesti câte ceva despre acesti balauri pe care vreti sa-i prindeti, Vad ca stii multe si n-ar strica sa aflu si eu.

Tatal si fiul, mersera în turn si Farrow lua el

însusi cârma si tinu directia spre insula îndepartata, în a carei apropiere fusese gasit profesorul australian.

Drumul era foarte primejdios, fiind presarat cu stânci ascutite de corali care ieseau din apa. Dar pentru un marinar bun, primejdia nu era atât de mare. Capitanul Farrow le ghicea prezenta numai la culoarea schimbata a apei.

Desi îsi concentrase toata atentia, Farrow asculta totusi vorbele lui George, care-i povestea: cu însufletire despre „balaurul"

urias care face parte din familia Waranelor.
Când tânarul sfârsi de povestit, capitanul spuse râzând:
— Acuma pricep interesul vostru pentru a pune stapânire pe unul din acesti monstri. Ceea ce ma uimeste, este ca credinciosul nostru Petre a avut o presimtire dreapta. Profesorul Barner ne-a aruncat într-adevar într-o aventura, care nu figura în programul nostru. Si eu, care mi-am propus sa-i aduc nevatamati ia Saigon pe cei doi tineri francezi cu comoara lor... Nadajduiesc ca vânatoarea pe care o pornim pentru a prinde unul din acesti balauri nu ne va expune la primejdii mari, dar chiar în clipa de fata suntem primejduiti de nenumaratele stânci care se ascund sub apa, ca niste dusmani vicleni. Ia te uita si tu, George, ce-i dedesubtul nostru! Pericolele încep înainte de a pasi la întreprinderea propriu zisa.
— Dar bine, tata, am fi putut lasa submarinul dincolo de brâul de stânci si ne-am fi apropiat cu barcile de aluminiu.
— Da, dragul meu, în împrejurari normale asa as fi facut, raspunse Farrow râzând. Dar nu-mi prea vine sa crea ca vei putea aduce pe o barca mica un monstru viu, de cinci metri! Afara de asta, presupun ca drumul navigabil e bun printre stâncile izolate pe care le avem în fata noastra. Stâncile sunt numai pe aici. Profesorul spunea ca însotitorii sai au fugit acum vreo saptamâna si eu banuiesc ca, s-au

ascuns pe vreo alta insula. Trebuie doar sa încerc a-i reda profesorului colectia.
— O, tata, cât esti de bun! exclama George cu însufletire. Acum sunt pe deplin convins ca vom izbuti sa prindem unui din balaurii aceia ciudati!
— Hm! Numai ca nu stiu unde am putea adaposti un monstru ca asta, daca-l vom prinde într-adevar viu, Ei, dar lasa ca vom vedea, adauga el repede, vazând figura dezamagita" a lui George. Sa ne vedem numai pe insula. Pâna atunci te-ai mai putea duce sa vezi, cum îi mai merge profesorului desi sunt încredintat ca doctorul va depune toate sfortarile sa-l faca sanatos si asta în propriul lui interes.
George; coborî imediat scarita de fier, iar capitanul îsi îndrepta din nou atentia asupra marii.
Vasul se afla la cel mult o suta de metri de insula, dar tocmai aici stâncile pareau sa fie mai numeroase. Farrow trebui sa faca adevarate minuni ca sa se strecoare cu submarinul printre ele.
Printul Ghasna, plictisindu-se în interiorul vasului, veni si el în turn. Între el si capitan se crease o situatie cam ciudata. Amândoi stiau ca George si Sanja se iubeau cu pasiune: Dar îsi dadeau seama ca deocamdata nu putea fi vorba de o casatorie între cei doi, deoarece erau prea tineri.
Apoi mai era piedica rasei. Farrow nu-si putea închipui ca fiul sau sa ia de sotie o indiana, desi o iubea si el din inima pe frumoasa Sanja, tot asa precum îl stima pe tatal ei. Printul Ghasna, la rândul sau,

parea sa nu aiba nimic, împotriva unei legaturi între cei doi tineri, caci el tinea la George din toate punctele de vedere. Dar ramânea retras, simtind rezerva tacuta a capitanului.
Acum îl întreba pe Farrow încotro se îndreapta submarinul si acesta îi povesti despre descoperirea profesorului si rugamintea sa de a porni sa vâneze unul din acesti balauri ciudati. George, care se întorsese între timp, adauga acestei povestiri cunostintele sale cu privire la specia aceasta aproape disparuta. Printul Ghasna se arata interesat si întreba;
— V-ati gândit de-acum cum veti prinde monstrul? Si daca veti izbuti într-adevar; unde îl veti adaposti? În submarin nu cred sa fie loc.
— Da, la asta m-am gândit si eu, spuse capitanul. Cred ca cel mai nimerit lucru e sa lasam animalul pe insula, sub paza profesorului si sa vestim autoritatile; australiene prin radiotelegrafie sa vina sa-l ia pe Barner.
— Oh! ma bucur nespus de aventura asta, zise George. Petre nu prea a avut dreptate cu presimtirile sale. Ce primejdie ar putea sa existe pentru noi? Fireste, balaurii-sopârle sunt foarte mari, sunt periculosi daca te apropii de ei fara bagare de seama. Dar daca deschizi ochii, nu se poate întâmpla nimic.
— Dar primejdia poate veni fi din partea salbaticilor. care au luat profesorului colectia sa de animale, zise Farrow. Banuiesc ca ei s-or fi aflând înca pe vreuna din insulele acestea. Profesorul

trebuie sa ne istoriseasca lamurit cum a venit aici.
— Tata am zarit în desisul de colo un cap omenesc! striga deodata George. Era un salbatec si s-a ascuns repede când ne-a zarit: Oh, în cazul asta nu va trebui sa ne pierdem vremea cautând colectia profesorului, caci, cred ca o vom gasi aici. Ciudat e însa numai faptul ca salbatecii nu au fugit.
— Da, e ciudat, zise Farrow, gânditor. Sa fim cu bagare de seama!
Cheama imediat pe Jan Brike pe punte si-l puse sa pregateasca tunul. Apoi îsi alese oamenii, cu care urma sa debarce pe insula.
— Poate ca-i putem face profesorului bucuria sa-si regaseasca lucrurile furate când se va trezi, spuse el. Ah! asta e minunat! ne putem apropia mult de tot de insula si de pe puntea vasului vom putea sari pe uscat.
Ca la mai toate insulele de corali, peretele cadea perpendicular în apa si astfel submarinul putea acosta de-a latul tarmului.
Cei zece marinari care trebuiau sa debarce stateau pe punte cu revolverele pregatite si nu-si dezlipeau ochii de la desisul care începea la cinci metri de tarmul marii.
Rindow, care venise si el în turn, spuse:
— Domnule capitan, eu unul nu cred ca oamenii acestia sa mai fie pe insula. Profesorul ar ti trebuit sa-i descopere doar când a strabatui insula cautând hrana, Eu as spune ca sunt alti salbateci care traiesc aici.

— Hm! nu-i deloc exclus, draga Rindow, raspunse capitanul. În tot cazul trebuie sa fim pregatiti sa dam ochii cu vreun dusman nebanuit. Ei, baieti împrastiativa de-a lungul tarmului, la o distanta de doi metri unui de altul. George, tu vei ramâne între mine si Petre. Si acum, înainte!

III
GEORGE ÎN PRIMEJDIE

CURAJOSII BARBATI se apropiara cu multa bagare de seama de desis. În mâna stinga tineau revolverele, iar în dreapta cutitele ascutite cu care îsi taiau drumul prin maracinis.
George uita curând de sfaturile tatalui sau. El era cel mai sprinten dintre toti si se pricepea de minune, sa se strecoare prin desis, fara sa-si piarda timp cu înlaturarea piedicilor.
Astfel se întâmpla ca le-o luase înaintea tovarasilor sai. Ce-i drept era cu ochii în toate partile, dar se gândea mai mult la sopârlele grozave, decât la salbatecul al carui cap îl zarise de pe puntea vasului.
Îmbatat de succesul pe care-l întrevedea, uitase cu desavârsire ca el singur era neputincios în fata unui balaur dintr-acestia. Era îndoielnic daca un glonte al revolverului sau - ar fi în stare sa gaureasca platosa monstrului. Si apoi, era vorba sa-l prinda de viu.
George deveni din ce în ce mai agitat cu cât patrundea mai adânc în desis. Observa cum adesea blocuri uriase de stânca ieseau din verdeata tufelor. Dupa

cât se arata interiorul insulei era foarte stâncos, dar aici trebuiau sa-si aiba ascunzisul uriasele sopârle.
Deodata îi aparura în fata doua blocuri deosebit de mari, printre care se casca o deschizatura strâmta. George nu statu mult pe gânduri si patrunse într-unsa. Acolo era lumina mare, si soarele patrundea neîmpiedicat de frunzisul des al copacilor seculari. George vazu în fata lui o poteca de piatra, lunga de cel putin cinci sute de metri, la capatul careia începea din nou peretele întunecat ai codrului.
Aici salasuiau desigur monstri, de aici patrundeau în desis, pentru a-si cauta hrana. George sari sprinten din trecatoarea îngusta, dar când trecu de cele doua blocuri mari, fu înhatat de mâini puternice.
Fapturi, întunecate se ivira în fata lui si baiatul nu putea nici sa traga cu revolverul, nici sa se foloseasca de cutit, caci cei doi salbateci care îl înhatasera dintr-o parte si din alta pareau sa fie mesteri în asemenea atacuri. Cunosteau desigur si pericolul unui revolver si al unui cutit, caci în clipa când pusera mâna pe George îi rasucira bratul, cu atâta putere, încât bietul tânar scapa amândoua armele.
Nici de strigat nu putea sa strige, caci un alt salbatic îi apasa beregata în asa fel încât durerea si lipsa de aer îl facura sa deschida larg gura. Si tocmai asta asteptau adversarii sai, caci îi bagara imediat pe gura, un calus, si sub barbie o frânghioara rasucita din fibre de cocos.

Cu o repeziciune uimitoare cei doi salbatici care îl înhatasera îl trântira cu fata la pamânt si-i legara mâinile la spate încât bietul George gemu de durere.
Râzând de isprava facuta, ei îl împinsera apoi pe poteca. În primul moment, tânarul se gândi sa se împotriveasca, spunându-si ca tovarasii sai nu vor întârzia prea mult. Dar trebui sa-si dea repede seama ca mai rau si-ar fi facut în felul acesta. Pamântul era acoperit cu pietre colturoase care n-ar fi facut decât sa-i însângereze picioarele, caci salbaticii îl trageau cu atâta violenta încât prin împotrivirea lui cu greu i-ar fi putut retine.
Din nefericire, nu apucara pe drumul drept pe unde ar fi putut fi vazut de tovarasii sai, ci cotira la stânga îndreptându-se spre niste blocuri de stânci care formau o grupa ce-ti lasa impresia unor ace lungi.
Printre aceste stânci ducea o poteca serpuitoare atât de strâmta încât unul din salbatici trebuia sa o ia înainte în vreme ce al doilea venea în spatele lui George.
Dupa primele clipe de spaima, viteazul tânar îsi recapata sângele rece. Chibzui linistit cum s-ar putea elibera din mâinile vrajmasilor, dar pentru moment nu gasi nici o solutie.
Era si curios sa stie unde îl vor duce apoi se mai întreba daca tovarasii vor izbuti sa-i dea de urma.
Curajosii barbati nu posedau, din pacate, arta de a citi urmele; ei nu se pricepeau sa se ia dupa un semn neînsemnat,

urmarind astfel drumul apucat de dusmani. În consecinta îl vor cauta zadarnic pretutindeni si în timpul acesta salbaticii puteau sa-l ucida.
Dar atunci îi veni în gând ca se afla si printul Ghasna în mica trupa de sub conducerea capitanului si asta-i dadu noi sperante. Printul era un vânator iscusit si cu experienta care cutreierase junglele patriei sale urmarind tigri, elefanti si alte salbaticiuni. Desigur ca el va reusi sa gaseasca drumul pe care apucasera salbaticii si atunci, va fi salvat,
Poteca, îngusta dintre stâncile ascutite se apropia de sfârsit. Spre nespusa-i uimire George se vazu într-un cazan de stânca de o rotunjime perfecta, cu un diametru de vreo cincizeci de metri.
Pereti netezi si drepti, înalti de vreo treizeci de metri îl înconjurau de pretutindeni. A se catara pe acesti pereti era o imposibilitate, caci de la cinci metri în sus erau atât de netezi de parca ar fi fost poleiti.
Crapaturi mari, largi si gauri se cascau în peretele din stânga si în vreme ce, George le contempla uimit, unul din salbatici scoase un tipat ascutit si aproape în aceeasi clipa iesira din aceste crapaturi fapturi negre.
Bietul tânar numara unsprezece salbatici care se uitau la el cu priviri, întunecate, apoi începura sa,
discute foarte agitat, dar George nu pricepu nici o boaba din vorbele lor.
Bastinasii acestia nu erau malaiezi dupa cum crezuse la început ci apartineau desigur rasei polineziene.

Si George se simti strabatut de un fior, gândindu-se ca veneau probabil din Noua Guinee, unde canibalismul era în floare cu toata, lupta, autoritatilor de a-l dezradacina.
Salbaticii aveau înfatisare respingatoare si fioroasa. În timp ce discutau aruncau priviri întunecoase asupra lui George care se cutremura fara voie. Ce-aveau de gând cu ei oare?
Nadajduise ca va putea fugi acum, dar cei doi salbatici care îl trasesera aici, îl apucara din nou de brate strângându-l ca-n clesti.
Cel mai înalt dintre dânsii, un individ urias, spatos si cu mutra înfioratoare parea sa fie un fel de sef. El ridica mâna si în aceeasi clipa amutira toti ceilalti.
Apoi rosti câteva cuvinte care îi facu mai întâi pe semenii ai sa holbeze ochii, dar dupa aceea batura din palme si începura sa sara în sus de bucurie.
George îsi cam pierdu curajul. Salbaticul acesta fioros parea sa fi luat o hotarâre asupra soartei sale. Se întoarse spre tânar, rânji salbatic si spuse într-o englezeasca pocita:
— Strain nu fost destept venit aici. Strain trebuie moara acuma. Noi, însa, nu ucidem la el, el altfel moare. El poate lupta.
Se întoarse apoi din nou spre semenii sai si le spuse câteva cuvinte. Doi dintr-unsi se îndreptara atunci spre poteca îngusta dintre stâncile cu înfatisare de ace lungi. Ceilalti însa pasira spre peretele stâncos din dreapta. George fu trântit de cei doi salbatici care îl înhatasera. De abia acum

vazu el ca în peretele înalt se afla o spartura larga. Aceasta masura cel putin douazeci de metri si îndaratul el se afla o prapastie adânca de zece metri;
Condus la marginea acestei prapastii, tânarul vazu cu uimire ca si jos era un cazan stâncos de forma rotunda, cu pereti netezi si drepti. În acestia, se aflau niste gauri ciudate, înalte de vreo jumatate de metru. Toata privelistea facea o impresie amenintatoare.
George simtea ca aici îl astepta o mare primejdie. Cuvintele capeteniei acestor salbatici erau lamurite: va trebui sa moara, dar va avea de luptat ca sa-si apere viata. Nu cumva?
Nu cuteza sa-si sfârseasca gândul. De fapt nici nu i se dadu ragazul, caci unul dintre indigeni îi taie sfoara care-i fixa calusul pe care-l scuipa imediat.
— Strain sa strige! rânji capetenia. Noi ascultam placere.
Un alt salbatic aduse o funie lunga si trainica; ea îi fu încolacita sub brate, în jurul pieptului, apoi legaturile de la mâini îi fura taiate. Era liber, dar doi bastinasi îi tineau înclestate bratele.
Capetenia se apropie de marginea prapastiei si arunca jos un cutit.
— Strain, tu poate lupta acum. Jos!
La un semn, cei doi salbatici îl lasara liber, dar în acelasi timp îi dadura un brânci, încât zbura deasupra marginii prapastiei. Funia care-i trecea în jurul pieptului se întinse, George, atârna în gol, apoi fu, lasat repede în jos de salbatici.

Când atinse fundul ciudatului cazan stâncos simti un miros neplacut, care-i apasa plamânii. Bietul tânar se înspaimânta presimtind o primejdie groaznica.
Facu doi pasi înainte, ridica de jos cutitul si taie funia care-i împresura pieptul. Aceasta fu trasa în sus, dar George strânse, cu putere cutitul s-si roti privirea în jur.
El numara opt gauri dintre acestea ciudate care se aflau în josul peretilor netezi si drepti. Marginile acestor gauri, care pareau sa se adânceasca mult în stânci, pareau slefuite, atât erau de netede.
George fu cuprins din nou de spaima privind aceste gauri întunecoase. Din ele sa vie oare pericolul? Si atunci gândurile i se dusera fara voie la frumoasa Sanja, careia îi daruise cea dintâi iubirea a sa. O va mai vedea oare, va mai auzi glasul ei dulce?
Apoi se gândi la tatal ei, la mândrul print indian si-si spuse ca numai Ghasna l-ar putea ajuta, numai el ar fi în stare sa gaseasca urmele slabe lasate de bastinasi pe pamântul stâncos.
O neliniste ciudata îl cuprinse pe bietul tânar, pe care n-o simtise nici în cele mai primejdioase situatii. Va trebui sa moara, caci asta i-o spusese limpede capetenia. Dar desigur ca-l astepta aici, o moarte cu toiul deosebita; altfel nu s-ar fi bucurat atât de mult salbaticii când auzisera propunerea sefului lor.
O banuiala nelinistitoare punea tot mai mult stapânire pe el. Trebuia sa lupte

dupa cum îi spusese capetenia. Dar ce adversari pot exista pe aceasta insula izolata, nelocuita de oameni, din mijlocul marii Harafura? N-ar putea fi decât...
George nu izbuti sa-si sfârseasca gândul caci în clipa aceea auzi de sus vocea tunatoare si plina de batjocura a capeteniei;
— Strain, îndarat la tine, dusman tau, lupta!
George se întoarse repede, ridicând dreapta în care avea cutitul, dar ramase ca paralizat... Avea senzatia ca-i aluneca sloiuri de gheata prin sira spinarii, caci nu vazuse înca niciodata ceva atât de grozav.
Dintr-una din gaurile peretelui stâncos aparu, capul unui monstru, care, rânjea la dânsul. Si acest monstru era un balaur. Temerea, bietului,tânar se dovedea îndreptatita.
Numai, la trei metri de el statea la pânda una din grozavele sopârle-balaur, „Boeja darat" sau crocodil de uscat, cum le numeau bastinasii din Insulele Indiilor olandeze.
George le vazuse reproduse prin carti de zoologie, dar atât de înfioratoare nu si le închipuise niciodata. Avea în fata lui un balaur adevarat, cu limba dubla, în necontenita miscare.
Ochii mari si negri ai monstrului, adânciti în orbite, priveau spre el cu o expresie grozava.
Probabil ca statea pe gânduri daca sa-l atace pe omul din fata lui, caci hrana-i obisnuita erau animalele pe care le gasea prin padurea seculara.

Dar iata ca face o miscare înainte. George se cutremura vazând picioarele puternice, scurte, înarmate cu gheare ascutite.
Falcile grozave ale monstrului se deschisera încet si George vazu sirurile de dinti puternici. În aceeasi clipa îsi dadu seama ca este complet dezarmat fata de inamicul acesta.
Cu pasi greoi balaurul se puse în miscare... Ce n-ar fi dat George sa fi avut revolverul la dânsul. Poate ca, cu ajutorul acestuia, tot s-ar mai fi putut apara.
De sus se auzeau râsete batjocoritoare. George fu cuprins de furie salbatica împotriva acestor bastinasi fiorosi. Sângele îi clocotea în vine, sângele rasei albe, împotrivii unei semetii care era înca atât de aproape de animalitate.
Fireste, stia ca e sortit unei morti sigure, fioroase. Împotriva dusmanului ce-l avea în fata nu avea nici o arma de aparare. Dar salbaticii aceia de sus, cu deosebire capetenia nu trebuiau sa triumfe atât de usor asupra mortii lui.
George privi câteva clipe cutitul lung si ascutit care-i fusese dat spre aparare. Apoi îl apuca de vârf, privi în sus si vazu pe capetenie întinzând capul peste marginea prapastiei, pentru a contempla spectacolul sângeros ce avea sa se desfasoare acolo peste câteva clipe.
Încordându-si muschii, George întinse bratul drept, apoi arunca cu toata puterea în sus cutitul greu.
Pe când era copil înca, facuse exercitii de aruncare a cutitului, pe care le citise cu lacomie, ca toti de vârsta lui.

Acum însa, împrejurarea era nespus de serioasa, acum nu mai avea drept tinta vreun trunchi de copac ci era vorba sa-si îndeplineasca razbunarea, înainte de moarte.
Lama ascutita se înfipse adânc în gâtul capeteniei, în aceeasi clipa chipul sau rânjitor se împietri, trupul vânjos se clatina si înainte ca semenii sai sa-si poata da seama ce se petrece, se prabusi cu un racnet înfiorator în cazanul stâncos, în imediata apropiere a balaurului grozav. Si asta fu salvarea bietului George. Cel putin pentru moment. Caci sopârla monstruoasa îsi casca larg falcile, apuca între ele trupul neînsufletit al salbaticului si-l târî în gaura rotunda din peretele stâncos.
Privelistea era atât de grozava încât George închise fara voie ochii. Cât de lesne ar fi putut fi el jertfa balaurului!

IV
O LUPTA DISPERATA

SALBATICII IZBUCNIRA ÎN URLETE de furie si spaima. Nu se asteptasera, desigur, la fapta îndrazneata a aceluia pe care-l harazisera unei morti înfioratoare. Ridicara amenintator cutitele si unii pusera mâna pe pietre, pregatindu-se sa azvârle în George. Dar atunci, unul din tovarasii lor, un tânar cu înfatisare oarecum inteligenta, le adresa câteva cuvinte si arata spre un anumit loc din cazanul stâncos, în spatele lui George.
Imediat bratele ridicate se lasara în jos si pe chipurile salbaticilor se întipari o

bucurie feroce; unii începura sa bata din palme si toti se aplecara peste marginea prapastiei, privind spre locul aratat cu ochi stralucitori de bucurie.
Tânarul se simti strabatut de un fior de gheata. Banui pe data ca un nou monstru aparuse îndaratul sau. Se întoarse repede si vazu într-adevar capul unui balaur ivindu-se dintr-o gaura a peretelui. Ochii mari si negri, umbriti de niste sprâncene înfioratoare, se atinteau cu o expresie grozava asupra tânarului, iar limba se misca încolo si încoace.
George stia de prin carti ca aceste sopârle erau
surde ca piatra. Balaurul nu fusese atras de strigatele salbatice ale polinezienilor, ci desigur de chestia cu capetenia.
Acum statea în fata bestiei înfricosatoare, complet dezarmat si în sine invidia soarta capeteniei care scapase de torturile acestea fara seaman, caci el fusese mort când îl înhatase monstrul.
„Boeja darat" crocodilul de uscat;
Cu toata situatia mai mult decât grozava în care se afla, instinctul naturalistului se trezi în George, si el îsi spuse ca aceasta denumire data de bastinasi era îndreptatita.
Dar un crocodil n-ar fi putut face o impresie atât de grozava ca acesti urmasi ai fiorosilor balauri, care din vremuri stravechi au înspaimântat omenirea.
Tânarul bastinas care impusese liniste semenilor sai parea sa fi preluat acum functia capeteniei ucise.
Adresa din nou tovarasilor sai câteva cuvinte, care fura întâmpinate cu hohote

sinistre. Parea sa fi facut o propunere care fu pe placul salbaticilor.
George vazu cu groaza ca balaurul urias înaintase cu vreo jumatate de metru si picioarele-i dinainte, cu gheare ascutite, iesisera din gaura.
Atunci zbura de sus un obiect usor. Era o creanga de copac, dintr-un lemn tare ca fierul. Era lunga de vreo jumatate de metru si fusese aruncata la picioarele lui George de salbaticul care luase locul capeteniei. George apuca creanga, aproape mecaniceste. Asa cum era, putea totusi servi drept arma. Capetenia cea noua striga de sus;
— Strainule, ti-am dat arma, acum apara-te!
Se exprimase într-o englezeasca perfecta pe care pareau s-o priceapa si oamenii sai, caci izbucnira în hohote de râs. Îsi spuneau desigur ca bucata aceasta de lemn nu va fi de folos tânarului.
Balaurul mai înainta putin si acum se afla cu jumatate de trup afara din gaura. Ca toate animalele de prada din padurile seculare, probabil ca îi era teama de faptura omeneasca din fata lui.
O raza de speranta încalzi inima lui George. Daca ramânea nemiscat, era posibil ca monstrul sa se retraga în ascunzatoarea lui.
Cine ar putea descrie simtamintele cu care privea bietul baiat în ochii fiorosi ai bestiei? Parca ar fi fost unul din primii crestini pe care romanii îi azvârleau în arene pentru a fi sfâsiati de animalele salbatice.

George îsi înclesta mâinile pe ramura ascutita. Izbind cu dânsa s-ar fi putut poate apara, i-ar fi fost poate posibil sa nimereasca unul din ochii monstrului si sa-l puna pe fuga.
Aproape instinctiv facu un pas înainte si... uriasa sopârla dadu înapoi speriata.
Bestiile acestea erau obisnuite cu prazi care nu se pot apara, dar de un om viu, care cuteza sa le înfrunte, se temeau totusi.
O bucurie salbatica puse stapânire pe George când vazu ca monstrul bate în retragere. Se folosi de aceasta împrejurare si agitând bratele cu putere mai facu câtiva pasi.
Balaurul scoase un muget fioros, apoi disparu cu iuteala fulgerului în gaura. George izbucni într-un râs triumfator, dar salbaticii de sus îi raspunsera prin urlete de furie. Erau atât de întarâtati de norocul tânarului încât se pregateau din nou sa arunce cu pietre într-unsul.
Dar capetenia tânara le vorbi iarasi pe un ton aspru si ei amutira îndata. Unul din ei însa, un urias cât toate zilele, în furia nestapânita de care fusese cuprins înaintase prea mult spre marginea cazanului stâncos si pierzându-si echilibrul cazu în adâncime si ramase teapan.
George se uita la el nedumerit câteva clipe, apoi vazu ca salbaticul avea atârnat la brâu un cutit lat si ascutit. Vru sa se apropie de trupul neînsufletit, dar râmase tintuit locului, caci în aceeasi clipa tâsni dintr-una din gauri un alt balaur si cu o repeziciune uimitoare

înhata cadavrul, târându-l în ascunzatoarea de unde iesise.
George rasufla usurat.
Salbaticii de sus urlau de furie. Doi dintr-ai lor cazusera jertfa monstrilor, dar europeanul ramasese neatins în mijlocul cazanului stâncos.
Dar iata ca din nou se auzira strigate de bucurie si George îsi dadu seama ca aparuse un alt balaur. Se întoarse repede si vazu ivindu-se în gaura monstrul pe care-l alungase cu putin înainte, prin amenintarile sale cu ramura de copac. Fiara parea grozav de iritata si înaintând cu pasi grei casca falcile si se pregatea sa-l înhate pe George, dar acesta facu o saritura în laturi si evita primejdia.
Îsi dadea seama însa, ca nu va putea s-o duca mult în felul acesta. Cu toata marimea ei fiara avea miscarile elastice ale unei sopârle si în cele din urma tot îl va înhata si târându-l în pestera, îl va sfâsia în zeci de bucati.
Balaurul facu o noua saritura si izbi cu coada puternica, dar George se asteptase la acest atac si se dadu în laturi cu iuteala fulgerului. Avu însa nenorocul sa alunece si se lungi la pamânt.
Asta însemna sfârsitul... încerca sa se ridice dar fiorosul balaur se si napustise asupra lui.
Cu energia disperarii George recurse la ultimul mijloc care l-ar fi putut salva. În vreme ce salbaticii de sus izbucneau în urlete de triumf, el ramase linistit în mâini si genunchi si când uriasa sopârla îsi deschise falcile... întinse repede bratul drept în care tinea ramura ascutita.

Trase apoi bratul îndarat si se arunca în laturi. Era într-adevar un act la care numai disperarea te poate îndemna.
Când falcile puternice ale balaurului vrura sa însface trupul tânarului, colturile ascutite ale crengii i se înfipsera adânc în carnea de pe cerul gurii si bestia ramase cu botul deschis.
Ca înnebunita fiara începu sa alerge în jurul cazanului stâncos, ramânea din când în când locului si întorcea capul încolo si încoace, încercând zadarnic sa închida gura în care se înfipsese tarusul.
George ramase linistit în mijlocul „arenei" si privea salbaticiunea. Vazu cu bucurie ca alte sopârle îsi scoteau capetele pe gauri, dar se trageau înapoi speriate când dadeau cu ochii de fiara înfuriata.
Dar situatia lui George redeveni primejdioasa din cauza salbaticilor. Îsi dadura si ei seama ca prizonierul lor era pentru moment în afara de orice pericol. Atâta vreme cât bestia cu tarusul în gura alerga înnebunita prin „arena", tovarasele ei nu vor cuteza sa iasa afara din bârloguri.
Începura deci sa arunce cu sulitele în balaur dar acestea nu se înfigeau în platosa tare, ci alunecau jos. George însa, sari repede în picioare si puse mâna pe doua suliti. Trebuia sa-si apere viata caci era de asteptat ca polinezienii întarâtati sa-l ucida si pe el cu sulitele.
Cu iuteala fulgerului zvârli în sus una din ele. Desi nu era obisnuit cu astfel de arme, era însa tintas bun.
Cu un racnet salbatic, capetenia tânara se clatina o clipa apoi se prabusi la

pamânt.
George zvârli a dona sulita, care-si atinse si ea tinta.
Acum însa, trebui sa faca repede o saritura în laturi, caci balaurul ranit se napustea cu furie asupra lui. Chiar daca nu putea sa-l atace cu botul, era totusi posibil sa-l izbeasca de pamânt sau sa-l doboare cu coada puternica.
Scapând de primejdia aceasta, George facu câtiva pasi înainte si ridica alte doua sulite. În aceeasi clipa cazura de sus înca doua. Salbaticii îl amenintau deci direct acum, dându-si seama ca europeanul, la chinurile caruia voiau sa se distreze, le devenea primejdios.
George simtea ca-i sunase ceasul din urma. Dusmanii sai erau avantajati fata de el caci se aflau sus, puteau sari în laturi la nevoie si afara de suliti mai aveau la îndemâna si pietre.
În jurul lui topaia monstrul de a carui amenintare nu scapase înca. Dar daca s-ar linisti, întorcându-se în bârlog, atunci desigur ca-si vor face aparitia ceilalti...
George sari înapoi în mijlocul „arenei". De aici îi putea observa bine pe salbatici si se putea apara de atacurile lor.
Fara sa stea pe gânduri zvârli în sus o sulita, tintind într-unui din polinezienii care tocmai se pregatea sa arunce o piatra mare. Salbaticul sari înspaimântat îndarat si astfel scapa de o moarte sigura.
În clipa urmatoare un adevarat nor de sulite si pietre se abatu asupra bietului George. Izbuti cu greu sa se fereasca de

armele ascutite, dar câteva pietre îl lovira în umeri si brate.
Plin de furie fata de salbaticii vicleni, care voiau sa se distreze pe seama lui, George zvârli în sus a patra sulita. De data asta nimeri; un bastinas cazu la pamânt, cu gâtlejul gaurit.
George se cutremura. Era ceva înfiorator sa ucizi un om, chiar când esti în legitima aparare. Dar trebui sa constate ca prin aruncatura sa îndemânatica dobândea din nou un scurt ragaz caci ceilalti salbatici se dadura speriati îndarat.
George rasufla usurat, arunca o privire asupra balaurului care se oprise pentru o clipa din goana-i nebuna si se înspaimânta. Monstrul încerca acum sa-si smulga aschia ascutita din gura, folosindu-se de picioarele dinainte.
George sari repede la dreapta si la stânga si ridica alte doua sulite. Dar în acelasi moment, întorcându-si capul, vazu ca bestia izbutise sa-si scoata lemnul din cerul gurii.
Acum îsi îndrepta ochii grozavi asupra lui George si cascându-si falcile sângerânde se napusti spre el.
Tânarul ridicase bratul drept cu sulita si lasa monstrul sa se apropie pâna la doi metri. Apoi zvârli cu toata forta arma grea în botul deschis al balaurului, si aceasta se înfipse în gâtlej.
Cu iuteala fulgerului George se arunca apoi în laturi, balaurul trecu ca o sageata pe lânga el si se lovi de peretele de stânca. Se zvârcoli câtva timp încolo si

încoace, batu pamântul cu coada, apoi îsi dadu sufletul.
George se simti usurat. Primejdia trecuse deocamdata. În schimb, salbaticii pareau a fi devenit turbati. Începusera sa urle înspaimântator, se apropiara de marginea cazanului stâncos si ridicara bratele în care aveau sulite si pietre.
Din gaurile peretelui iesira la iveala capetele hidoase ale balaurilor. Se parea ca acum capatasera curaj, vazând trupul bestiei ucise.
George se vedea pierdut. Curajul aproape ca-l parasise cu totul. Ce putea sa faca?
Umerii si bratele îl dureau îngrozitor, nu mai putea sa lupte cu aceeasi vigoare ca înainte.
O sulita porni de sus ca un fulger. George facu o saritura si scapa teafar. Dar în aceeasi clipa o piatra mare îl izbi în umarul stâng cu atâta forta, încât se prabusi gemând de durere.
Polinezienii izbucnira în urlete de bucurie. George vazu ca un balaur se târa afara din bârlog si se îndrepta spre el.
Salbaticii stateau linistiti si priveau la spectacolul ce li se înfatisa. Acum, dusmanul alb nu se mai putea apara si era harazit unei morti fioroase.
George îndura dureri cumplite, piatra trebuie a fi atins un centru nervos, caci îsi simtea bratul stâng ca paralizat. Dar zarind monstrul care se apropia, toata energia reînvie într-unsul si întinse mâna spre sulita care se afla lânga el. Si-o trase repede, caci în aceeasi clipa o piatra izbi coada sulitei si o rupse în doua.

Salbaticii izbucnira în hohote de râs. Singura arma a albului fusese înlaturata.
Dar George nu se dadu batut. Balaurul ramase speriat în loc când piatra cazu lânga el. George apuca atunci ramasita ascutita a sulitei si cu toata forta o azvârli în capul monstrului. Acesta scoase un raget asurzitor si disparu în bârlogul de unde iesise. George mai avusese timp sa vada ca-i nimerise ochiul sting.
Urma un adevarat bombardament de pietre si sulite. Dar soarta parea ca vrea sa-l ocroteasca pe viteazul baiat, caci scapa teafar, desi nici nu încercase sa se fereasca de atacul polinezienilor.
Durerea de la bratul stâng îl mai lasa nitel si cu o miscare vertiginoasa trase la el o sulita si sari în sus. Voia sa se apere pâna în ultima clipa, voia sa semene moartea în rândurile salbaticilor, înainte de a cadea rapus de fioroasele sopârle.
Scotând tipete de spaima, polinezienii se dadura repede îndarat. Credeau probabil ca tânarul european era în legatura cu diavolul, caci nu puteau pricepe cum scapase pâna acum de atacurile lor îndraznete.
George râse fara voia lui, deveni însa îndata serios. Câstigase un nou ragaz dar în cele din urma tot va fi învins, daca tovarasii lui nu vor veni în timpul cel mai scurt.

V
BUCURIA PROFESORULUI BARNER

APOI ÎNSA GEORGE se duse cu gândul la cei doi salbatici care disparusera pe poteca îngusta, dintre stâncile ascutite. Marinarii vor avea de dus o lupta apriga cu acestia, caci ei cunosteau toate tainele stâncilor.
Fu trezit din gândurile sale de un hohot de râs care venea de sus. Privi într-acolo, dar se arunca repede în laturi, caci salbaticii se apropiasera de marginea prapastiei si fiecare avea câteva pietre în mâna stânga. Se porni un bombardament cu prastia, care-l facu pe George sa se cutremure, presimtind sfârsitul apropiat.
Cât va putea rezista acestui atac? Prin sarituri în zig-zag izbuti în primele momente sa scape teafar, dar îsi dadea bine seama ca tot îl vor nimeri.
Deodata detunara doua împuscaturi. Doi salbateci scoasera strigate de spaima si ridicând bratele se prabusira la pamânt. Unul din ei se zvârcoli si alunecând peste marginea cazanului stâncos cazu în adâncime, ramânând teapan lânga una din gaurile balaurilor. În clipa urmatoare un monstru îl si înhata si disparu cu dânsul în bârlog.
George nici nu observase spectacolul acosta de groaza. El privea în sus... Salbaticii disparusera ca prin farmec, se auzira câteva împuscaturi, apoi aparu Petre pe marginea cazanului si privi în adâncime.
— Ura! urla el, George al nostru traieste. Ah, Dumnezeule sfinte! Ce monstru o fi si asta!
Zarise balaurul ucis, apoi scoase un tipat de groaza si trase doua gloante, care

suierara deasupra lui George si tânarul vazu disparând în gaura un alt monstru, care se pregatise sa-l atace pe la spate.
Acum aparura si ceilalti tovarasi alaturi de Petre. Izbucnira si ei în strigate de spaima când zarira monstrul ucis, apoi se auzi glasul lui Farrow:
— Sa legam curelele noastre una de alta, ca sa-l putem aduce sus pe George.
— Nu asa, tata — striga tânarul, care se simtea iarasi în puteri — mai întâi trebuie sa tragem sus balaurul pe care l-am ucis eu. Doctore Bertram, dumneata te pricepi doar la preparat. As dori sa-l pastrezi ca amintire în muzeul dumitale de pe „Insula odihnei".
— Fireste ca asa voi face, draga George, raspunse Bertram. Drace! un astfel de exemplar n-as fi crezut sa am vreodata.
— Doctore, mai trebuie neaparat sa prindem si unul viu, striga George. În fiecare gaura din cazanul acesta se gaseste un balaur. Nu se pot aduce funii trainice de pe submarin? Afara de asta ar fi trebuit sa fie câtiva oameni, caci va fi greu sa tragem sus monstrul viu.
— George, în spatele tau! striga capitanul înspaimântat.
Ceilalti scoasera si ei tipete de spaima, caci un alt balaur iesise din bârlog. Dar George se specializase oarecum în lupta cu balaurii; apuca repede o sulita si se napusti asupra fiarei care disparu cu iuteala fulgerului în gaura din care iesise.
— George, trebuie sa vii sus! striga acum capitanul cu asprime. Nu poti astepta pâna vor veni oamenii cu funiile.

În timpul acesta tovarasii îsi scoasera curelele cu care erau încinsi si le legara una de alta formând o funie destul de lunga. Petre si capitanul o tinura de capat si George începu sa se catere pe dânsa.
— Copilul meu! exclama Farrow, miscat. Cât eram de îngrijorati de soarta la! Printului Ghasna ai sa-i multumesti ca te-am gasit atât de repede. El a dibuit urmele? aproape invizibile lasate de salbatici pe pamântul stâncos. Multe trebuie sa fi îndurat tu, dragul tatei! adauga el, aruncând o privire îngrozita asupra balaurului ucis.
— Da, a fost înfiorator, recunoscu George, dar lot nu m-au încoltit ele. Oh! cât se va bucura bietul profesor, când îi voi aduce un monstru dintr-acestia viu si nevatamat. M-am gândit eu cum sa facem treaba asta. Dar acum sa mergem repede sa cautam colectiile furate. Banuiesc ca salbaticii au adus lazile aici în ascunzatori le lor.
— Da, asa e, raspunse capitanul. Trebuie sa fim însa cu multa bagare de seama, caci se vor apara desigur cu toata vigoarea, când vom patrunde în crapaturile stâncilor.
— Domnule capitan, eu zic ca vom avea de furca, interveni Petre îngrijorat. Salbaticii cred doar în mod sigur ca vrem sa-i ucidem si se vor apara ca atare. Nici în asta de aici pe care l-am împuscat eu nu prea am încredere. Ia sa-i iau eu cutitul desi pare în nesimtire.
Se apleca asupra trupului urias, se ridica însa repede, dând din umeri:

— S-a zis cu el! spuse încetisor. Dar si-a meritat soarta. Mizerabilii astia au vrut sa-l dea pe domnul George al nostru drept hrana bestiilor alea de jos. Ei, dar ceilalti în care am tras pare ca s-au ascuns în bârlogurile lor! Hm! cum am face sa ajungem la ei fara sa ne primejduim prea mult viata?
— Am eu o idee! striga George. Aceste crapaturi în stânci si gauri sunt desigur în legatura unele cu altele. Vom aduna crengi uscate si frunzis si-i vom afuma pur si simplu. Nu-i nevoie sa-i ucidem, îi lasam sa fuga în plata Domnului.
— Hm! asta n-ar prea fi nimerit, caci ne-ar sari pe urma în spate pe unde nici nu stii, raspunse Farrow. Ar trebui sa-i dezarmam înainte de toate.
— Sa facem o proba cu metoda lui George, fu de parere doctorul. Când se vor vedea în fata revolverelor noastre, le va veni mintea la loc.
Marinarii se îndepartara si se întoarsera curând cu legaturile de ramuri uscate si frunze. În fata fiecarei a doua crapatura aprinsera câte un foc zdravan, aruncând deasupra frunze.
Dupa cum prevazuse George, fumul, gros si piscator se raspândi în interiorul stâncii. Prin crapaturile în fata carora nu ardea focul, fumul iesea afara în nori grosi.
Curând se arata si rezultatul. În mijlocul acestor nori de fum se ivira salbaticii, topaind si tusind ca alte alea. Cazura repede în genunchi când vazura tevile revolverelor îndreptate asupra lor.

Doctorul Bertram le vorbi cu ton poruncitor si rezultatul fu ca aruncara departe de ei sulitele si cutitele. Le mai puse câteva întrebari si raspunsurile lor multumindu-l pe deplin se adresa lui Farrow.
— Cutiile de tabla ale profesorului se gasesc în interiorul stâncii într-o pestera mica. Salbaticii au crezut ca se afla într-unsele duhuri rele de aceea nici n-au încercat sa le deschida. Mult are sa se bucure profesorul.
— Dar cum îi merge? întreba George. Parca era vorba sa ramâi cu el, doctore?
— N-a mai fost nevoie, caci acum doarme un somn adânc, de însanatosire. Mâine se va trezi probabil pe mai mult timp.
— Oh! trebuie sa prindem un balaur viu! striga George. Dar sa-l scoatem deocamdata pe cel mort.
— Mai întâi sa transportam pe submarin cutiile profesorului, spuse Farrow. Apoi va trebui sa aducem funii si lanturi. În tot cazul, e o enigma pentru mine în ce fel vrei sa prinzi tu viu un animal urias ca asta, George.
— Stiu eu cum, tata. Am facut doar cunostinta cu bestiile. Dar ia spune mai bine, ce facem cu salbaticii?
Doctorul Bertram le mai puse câteva întrebari, apoi zise:
— Kanu-urile cu care au venit le-au ascuns la capatul de sud al insulei. Sunt dispusi sa plece imediat, nu cred sa cuteze sa mai vina înapoi.
— Bine, dar înainte de a pleca, sa ne aduca afara cutiile profesorului, spuse Farrow. Îi vom duce apoi la Kanu-uri si

vor trebui sa paraseasca insula. Dupa ce vom duce cutiile pe submarin, ne vom întoarce sa scoatem balaurul mort.
— În cazul acesta, eu trebuie sa ramân aici, caci ar fi pacat ca ceilalti balauri sa-l sfâsie pe cel mort.
Si tânarul ramase lânga comoara sa dar se parea ca monstrii nu cutezau sa se apropie de tovarasul lor neînsufletit.
Salbaticii intrara înapoi în pestera de unde scoasera la iveala cutiile profesorului Barner. Apoi fura condusi la tarm si plecara în graba.
Împreuna cu George ramasera doi marinari, carora Farrow le daduse instructiuni severe, pentru apararea fiului sau. Nu trecu mult si tovarasii se întoarsera. Cele douasprezece cutii mari fura încarcate pe spatele marinarilor si pornira cu totii spre submarin. Doctorul Bertram fagadui lui George sa aduca alaun (piatra acra) cu care sa prepare pielea balaurului. Monstrul zacea de câtva timp în bataia soarelui si era pericol sa intre în putrefactie. Dupa vreo câteva sferturi de ceas, marinarii se înapoiara. Farrow adusese cincisprezece oameni, care aveau sa traga în sus monstrul.
George insista sa coboare în cazanul stâncos pentru a petrece funiile si lanturile în jurul balaurului. Dar fireste ca n-ar fi putut face singur asta, de aceea cobori si Petre cu el, care-si adusese o pârghie de fier.
Dupa multa truda, treaba era facuta. Marinarii trasera apoi în sus povara si când trupul urias zarea în fata lor, pe

pamânt, doctorul Bertram spuse ca pentru dobândirea unui astfel de exemplar, merita sa înfrunti primejdii si sa te expui tuturor oboselilor.
Împreuna cu Petre si înca doi marinari proceda la prepararea pielii ca s-o conserve de alterare, si-i scoasera platosa de pe spate.
Farrow se adresa fiului sau:
— Ei, draga George, în ce fel gândesti tu sa prinzi viu un astfel de monstru? Unde l-am putea adaposti?
— Tata, am chibzuit bine la asta, raspunse tânarul. În primul rând trebuie sa construim o cusca solida, în care sa-l vârâm. Cusca va putea ramâne aici pe platoul acesta stâncos si profesorul va sta desigur lânga dânsa pâna va veni un vapor din Australia, care sa-l ia, aducându-i în acelasi timp o cusca transportabila din fier. Balaurul îl vom prinde cu un lat, pe care-l vom arunca de sus, în jurul gâtului, în clipa când îsi va parasi bârlogul. Dupa ce-l vom strânge nitelus îi vom arunca una din plasele elastice de care ne folosim la pescuitul în adânc. În aceasta se va prinde cu totul si dupa ce-l vom vârî în cusca, i-o scoatem.
— Hm! e foarte frumos ce-ai spus tu, baiete, si simplu în teorie, zise capitanul, dar nu prea cred ca un astfel de monstru se va lasa prins în lat. Ei, dar nu strica daca vom încerca. Azi e târziu, dar cusca tot o putem construi.
Dadu o porunca marinarilor, care se îndepartara imediat pentru a aduce de pe submarin uneltele trebuitoare si sârma

groasa, cu care sa se prinda între ele betele de bambus.
Dupa un ceas, marinarii se înapoiara, aducând cu ei toate cele trebuitoare. Cusca fu construita cu multa iscusinta. Era înalta de un metru si jumatate si în loc de usa avea acoperisul mobil. Asta era ideea lui George, care în felul acesta voia sa scoata afara plasa.
Veseli si bine dispusi, se înapoiara la submarin, unde ajunsera catre seara.
Sanja strânse vesela mâna lui George. Ea aflase de acum de primejdiile prin care trecuse iubitul ei si-l conjura sa fie cu bagare de seama în ziua urmatoare, la prinderea balaurului viu.
Doctorul Bertram disparu cu pielea balaurului în sala echipajului, unde avea sa continue operatia de preparare. Cu mare multumire constata apoi ca profesorului îi mergea mai bine. Îsi exprima parerea fata de George ca a doua zi va fi pe picioare.
— În cazul acesta, trebuie sa prindem pâna atunci sopârla, spuse tânarul. Doctore, vii si d-ta mâine, nu-i asa? Am faurit un plan ceva-ceva si trebuie sa-mi acorzi sprijinul d-tale, altfel nu-mi va da voie tata.
— Hm? cam ce-ai iscodit? întreba Bertram neîncrezator.
— Vreau sa ademenesc eu un balaur din bârlog, ca sa cada în lat, zise George râzând si o tuli din loc.
— Ia te uita, si pentru asta îndrazneste sa-mi ceara si sprijinul... facu doctorul.
Oricum, planul nu e rau, zise apoi, gânditor. George a facut cunostinta cu

bestiile si nimeni altul nu s-ar pricepe mai bine sa le vina de hac. Om trai si vom vedea.
Cum se ivira zorile, George fu în picioare. Presupunea, pe buna dreptate, ca nu va fi atât de usor de prins una din grozavele sopârle. În primul rând, marinarii n-aveau nici un fel de pregatire în aceasta privinta.
Douazeci de oameni aveau sa mearga de data asta, caci plasa de otel, cu monstrul în ea, trebuia sa fie trasa vreo zece metri în sus.
Fura luate, de asemenea, doua cabluri elastice de otel; la capatul uneia se fixase un inel prin care trecea latul. Monstrul trebuia sa fie tras din primul moment, pentru a se vârî imediat dedesubtul trupului plasa.
George nu spusese înca tatalui sau cum avea el de gând sa prinda bestia. Dar pe ascuns dadu unui marinar sa duca o funie de cânepa, cu ajutorul careia avea de gând sa coboare în „arena".
Când ajunsera la platoul stâncos luceau în razele soarelui oasele balaurului ucis, din care doctorul Bertram luase doar pielea si capul, pentru a le împaia. Mici animale de prada si insecte îndepartasera carnea în timpul noptii si doctorul Bertram declara cu bucurie ca va lua cu sine si scheletul monstrului, pentru a-l prepara.
— Ei, George, cum gândesti sa prinzi balaurul? întreba Farrow pe fiul sau.
— Foarte simplu, tata. Vom lasa latul în jos, pâna va ajunge în dreptul gaurii. Al doilea lat va trebui sa-l tina pregatit

Petre, caci el e priceput în aruncarea laso-ului. Masura aceasta e necesara pentru cazul când ar iesi din bârlog un al doilea balaur. Apoi momim bestia afara, si când va pasi cu picioarele înainte prin lat, tragem în sus cu toata puterea. Dupa aceea trebuie aruncata plasa si vârâta sub trupul animalului.
Farrow arunca o privire de neîncredere fiului sau.
— Dar cum vrei sa momesti bestia din bârlogul ei? Asa de usor n-o fi asta.
— Oh! cobor eu in cazan — zise George. Am facut doar cunostinta cu ele. Nu-s chiar atât de grozave pe cât se crede.
Capitanul se pregatea tocmai sa-i impuna tânarului renuntarea la planul sau, dar interveni doctorul Bertram, în care se trezise pasiunea naturalistului.
El explica lui Farrow ca putea avea deplina încredere în iscusinta lui George si în cele din urma, se dadu batut:
— Ei bine, fie si asa. În definitiv, la o adica, suntem si noi aici cu revolverele. Baieti, fiti gata!
Unul din laturi fu lasat în jos, în asa fel ca sa vina în dreptul gaurii pe care o alesesera. Patru marinari tineau cablul iar ceilalti stateau la funiile plasei.
George se lasa in jos pe frânghia de cânepa. Se simti cam tulburat revazând gaurile fioroase care se cascau în peretele stâncos. Apoi, în timp ce privea bârlogul în fata caruia atârna latul, îsi spuse ca aceste canaluri trebuie sa duca undeva afara; altminteri de unde sa-si procure hrana balaurii-sopârle?

Ramase în asteptare pe fundul cazanului. Se parea însa ca bestiile n-aveau de gând sa se arate.
Atunci îi dadu în gând ceva. Striga marinarilor de sus:
— Atentie!
Apoi se aseza pe vine în fata bârlogului Ia vreo doi metri departare numai.
— George, ai înnebunit? striga capitanul. Scoala repede! Bestiile astea.
Dar nu-si sfârsi fraza, caci în aceeasi clipa tâsni
un balaur urias din gaura.
Atât de repede si neasteptat se petrecu asta, încât George parea pierdut în primul moment.
Totusi, viteazul tânar îsi pastra prezenta de spirit, în vreme ce Petre, care observase imediat primejdia, arunca cu îndemânare al doilea lat, George sari în sus si începu sa faca miscari disperate cu bratele.
Sopârla se dadu speriata îndarat, când presupusa prada moarta se însufleti subit, George striga: „Trageti!" si marinarii trasera din toate puterile ridicând partea de dinainte a trupului monstrului.
Latul lui Petre prinse si el grumazul bestiei. Uriasul trase cu atâta vigoare, încât balaurul trebui sa iasa afara din bârlog.
Plasa fu aruncata, George o facu sa-alunece sub trupul animalului, care se zbatea cu furie, apoi se auzi o comanda, marinarii trasera, plasa se închise si încetisor începu sa urce în sus monstrul prins în cursa. George se catara si el pe

funie si când ajunse sus dadu o mâna de ajutor celorlalti.
Vigurosii barbati depusera o munca titanica sa vâre monstrul în cusca ce i se pregatise. Plasa fu trasa afara, balaurul se zbatu, dar când încerca s-o zbugheasca în sus, capacul se închise cu putere deasupra lui.
— Drace! asta a fost munca nu gluma! exclama capitanul. George, cum poate fi cineva atât de usuratic? Cât pe ce sa te înhate monstrul!
— E adevarat, a venit cam repede, tata, dar nici pe mine nu m-a surprins nepregatit, caci am avut prilejul sa-i studiez toanele ieri. Principalul e, însa, ca treaba s-a facut, asa ca nu trebuie sa fii suparat. Ma bucur nespus ca-i vom face placere profesorului.
— Esti un baiat bun, zise Farrow, cu mândrie, dar vreau sa-mi fagaduiesti ca nu vei mai fi atât de usuratic pe viitor. Nu trebuie sa te arunci de buna voie în ghearele primejdiei, oricât te-ai crede de viteaz si fara frica.
— Da tata, îti fagaduiesc, zise George cu seriozitate.

A doua zi, dupa-amiaza, profesorul Barner putu întreprinde o plimbare mai lunga. Toata dimineata statuse pe puntea submarinului si se hranise bine. Bucuria lui când îsi revazu custile era de nedescris si când George îi povesti ca descoperise ascunzatoarea balaurilor, nu mai stia ce sa spuna. Insista ca tânarul sa-l duca acolo cu tot dinadinsul.
Pornira cu totii, curiosi sa vada mutra profesorului când va zari balaurul viu

prins în cusca.
Si într-adevar, bietul Barner îsi iesi aproape din minti de bucurie când dadu cu ochii de darul pe care i-l facuse George.
Dupa cum se asteptase Farrow, savantul hotarî sa ramâna pe insula pâna va veni un vapor australian sa-l ia. I se dadura alimente din belsug si printul Ghasna descoperi si un izvor de unde se putea aproviziona cu apa proaspata.
Capitanul transmise imediat o radiograma autoritatilor australiene, indica locul unde astepta Barner sosirea vaporului, apoi îsi luara ramas bun de la profesor si submarinul se îndrepta spre larg.

12
CASTELUL DIN MARE

I
O NOUA AVENTURA

ASTA-I FOARTE NEPLACUT!. Zise capitanul Farrow, dând din cap si privindu-l pe inginerul Hagen. Ce-i de facut? Si crezi într-adevar ca nu putem executa noi singuri reparatia?
— Pe „Insula odihnei" da, aici însa, ne lipseste piesa principala, raspunse inginerul. Cel mai nimerit lucru ar fi sa ne întoarcem si sa pornim încetisor spre casa, ajutându-ne de motorul de la cârma. Fireste ca nu prea e placuta întârzierea asta, mai ales pentru tinerii francezi pe care ne-am luat sarcina sa-i ducem la Saigon. Ei, dar o saptamâna

mai mult sau una mai putin nu e cine stie ce. Nu ne putem însa încumeta cu un singur motor la drum lung. Daca vom fi descoperiti, suntem pierduti, caci submarinul nu poate merge decât cu viteza pe jumatate.
Farrow ramase câteva clipe pe gânduri, apoi zise:
— N-ai fi de parere sa ne întoarcem spre Timor, draga Hagen? în Kailako, teritoriu portughez, locuieste un prieten al meu; are acolo o întreprindere comerciala si un petec de pamânt, pentru exploatarea caruia întrebuinteaza cele mai moderne motoare si masini. Pentru lumina necesara a montat dinamuri puternice care sunt puse în miscare de motoare Diesel. Si cred ca la el vom putea gasi piesa care trebuie.
— Asta ar fi minunat! exclama inginerul. Câstigam astfel cel putin trei saptamâni. Conditia principala e, însa, sa ne asiguram tacerea prietenului dumitale. Crezi ca putem avea încredere într-unsul?
— Fara îndoiala, raspunse Farrow. Fernando este un om de inima si mi-e bun prieten. I-am facut pe vremuri un mare serviciu, pe care nu l-a uitat niciodata. La el suntem în deplina siguranta.
— Hm! în cazul acesta ar trebui sa acostam în apropiere de Kailako si sa pornim în timpul noptii cu o barca de aluminiu spre tarm, zise Hagen. Dar parca-mi aduc si eu aminte ca l-ai salvat odata din mâinile unui ucigas chinez, la Singapore, pe Fernando asta. Desi erai si

dumneata urmarit de politisti, n-ai tinut seama de asta si ai cautat sa-l aduci pe el în siguranta. Asa e?
— Da, si mi-a vârât repede în mâna cartea lui de vizita, când i-a auzit pe politisti strigându-ma pe nume apoi mi-a spus ca s-ar bucura mult sa-l vizitez. I-am trimis câteva scrisori din Sumatra, pe când ne aflam acolo, la care am primit si raspuns. Vom fi în siguranta la el, n-avea nici o grija!
— Atunci, s-o pornim; directia sud-vest! striga Hagen, vesel. Ma bucur ca vom fi repede gata.
Farrow dadu ordinele necesare, apoi zise:
— Voi comunica acum musafirilor nostri ca voiajul va suferi o scurta întrerupere. Putin timp dupa ce se va lasa întunericul vom fi la Timor, ceea ce e cât se poate de bine.
Hagen se înapoie în sala masinilor, iar capitanul se duse la musafirii sai. Le spuse în câteva cuvinte ce se întâmplase si ca vor suferi o întârziere de câtva timp, dar vestea aceasta nu întrista pe nimeni si în special pe cei doi francezi. Acestia, care pareau sa se fi îndragostit, erau încântati de calatoria cu submarinul, cu atât mai mult cu cât întâmpinasera aventuri care erau o distractie pentru sufletele lor tinere. Calatoria decurse fara nici un incident. Doua ore dupa ce se întuneca, submarinul se afla în fata lui Kailako, o colonie mica pe coasta de rasarit a Timorului.
— Sa nu debarcam în numar prea marc, zise capitanul, trebuie în primul rând sa ma încredintez ca prietenul meu

Fernando mai e aici. Trebuie sa vii si dumneata, draga Hagen, caci va fi nevoie sa-ti cauti singur piesa necesara. Si dumneata trebuie sa vii, doctore, poate ca dam de niscaiva bastinasi cu care vei putea sta de vorba. Ei, cât despre George, fireste ca va veni si el, nu lasa el sa-i scape prilejul. Asa ca repede, baieti, aduceti barca pe punte si montati-o! Rindow, dumneata ramâi aici cu submarinul. Daca observi ceva suspect, lasa-te la fund. Vezi deci sa fii gata de afundare oricând.

Câtiva marinari adusera la repezeala diferite parti ale unei barci de aluminiu, pe care o montara pe loc, apoi îi dadura drumul pe apa. Farrow, George, doctorul si inginerul coborâra în barca; Petre puse mâna pe lopeti si începu sa vâsleasca spre tarm. Uriasul vâsli cu bagare de seama, cautând sa faca zgomot cât mai putin.

Pe chei ardeau câteva lampi electrice, dar Petre se pricepu sa ramâna în umbra, pâna ce barca acosta în cele din urma lânga debarcaderul de bambus.

De pe tarm se auzira glasuri. Oamenii pe care îi zarise capitanul stateau la capatul podetului. Se apropiara cu barca de dânsii si-i auzira susotind. Pareau foarte agitati. Afara de doctorul Bertram, nimeni nu pricepea ce vorbeau indivizii. Ceea ce însemna ca erau bastinasi.

Doctorul, însa, scoase în câteva rânduri o exclamatie de mirare. Convorbirea strainilor trebuia sa fie deci interesanta. Tovarasii asteptara linistiti, pâna când

Bertram se apleca spre Petre si-i sopti la ureche:
— Petre, trebuie sa ocolim podetul, dar cât se poate de încet. E nevoie sa ajungem la ultima casa care se zareste colo în fata noastra. Repede dar cu bagare de seama!
Petre facu întocmai si când ajunse la locul indicat de doctor, acesta zise încetisor:
— Capitane, am sosit tocmai la vreme. Bastinasii care lucreaza pe plantatiile si în antrepozitele lui Fernando planuiesc o rascoala. Cred ca în dosul miscarii se ascunde un concurent al portughezului nostru, caci i-am auzit vorbind de un anume Bahando, care a pus la cale rascoala. În noaptea asta, cam peste vreo doua ceasuri, urmeaza sa fie atacata casa lui Fernando. Ma tem pentru viata lui, caci oamenii mei spuneau ca trebuie sa-i smulga taina castelului din mare. Ce-ar fi sa-l prevenim? Sau sa venim cu submarinul încoace si cu ajutorul marinarilor sa potolim pe rasculati?
— Mai întâi trebuie sa stam de vorba cu Fernando, fu de parere capitanul. Trebuie sa ne informam câti muncitori are pe plantatii si în antrepozite. Va mai ramâne apoi destul timp ca Petre sa se întoarca si sa aduca submarinul. Ma tem ca afacerea asta poate fi neplacuta pentru noi, caci va trebui, probabil, s-o luam repede la fuga, când se va afla ca ne-am amestecat în treburile lor. Dar de facut trebuie s-o facem, nu putem sta cu bratele încrucisate si sa privim cum Fernando e ucis de muncitorii sai, sau

poate chiar supus la cazne. Banuiesc lucrul acesta din urma, din faptul ca spuneau ca vor sa-i smulga o taina. „Castelul din mare", asta, suna cam ciudat. Bravo, Petre, acum ne putem îndrepta spre tarm. Ai tinut barca în umbra... Ah! asa e bine!

Uriasul vâsli spre un grup de arbori, îndaratul caruia ardea o lampa electrica. Umbra copacilor înalti cadea deasupra apei si barca îndraznetilor marinari putea fi zarita de pe tarm.

Când barca usoara atinse malul, cei din ea ascultara câtva timp cu încordare, caci se putea întâmpla ca rasculatii sa fi pus vreo santinela pe aici.

Dar totul ramase linistit. În afara de bâzâitul insectelor si ciripitul pasarelelor, nici un alt zgomot nu se auzea. Pe stânga, la vreo treizeci de metri departare, se afla un gard de maracini, înalt de doi metri. Deasupra lui se zarea acoperisul unei case albe, în care se mai vedea sirul de ferestre al etajului superior.

Ferestrele erau stralucitor luminate: probabil ca Fernando avea musafiri. Deodata se auzira râsete, putându-se deosebi si glasuri de femei.

— Asta-i cam neplacut, zise. capitanul; cum sa ne apropiem neobservati de stapânul casei. Muncitorii revoltati nu si-ar fi putut alege o zi mai buna; pentru îndeplinirea planului lor se potriveste de minune petrecerea din casa, caci panica ce se va stârni va face cu neputinta o aparare. Daca nu mi-ar fi teama ca si servitorii sunt amestecati în complot, as

cere sa fiu anuntat lui Fernando. Nu ne ramâne decât o singura cale. Petre, trebuie sa ramâi aici si la caz de nevoie sa-i chemi în ajutor pe camarazi. Doctore, dumneata vei sta lânga mine ca sa-i intimidezi pe bastinasii care ar cauta cumva sa ni se împotriveasca. George, mi-ar fi foarte placut daca ai ramâne si tu aici. Daca va fi sa cad în cursa împreuna cu doctorul, ne-ai fi de folos fiind liber. Dumneata la fel, draga Hagen.
Inginerul se declara dispus sa ramâna pe loc. Dar George nu prea era multumit. În cele din urma îsi dadu seama ca sarcina sa era destul de însemnata, asa ca se hotarî sa ramâna. Însotit de doctor, capitanul se îndrepta spre gardul de maracini. Poarta se afla de cealalta parte a gardului. Farrow coti cu tovarasul sau pe dupa colt, când George apuca deodata bratul Uriasului si zise încet:
— Repede, Petre, trebuie sa pornim dupa ei! Asta nu-mi miroase a bine. Doctore, îi vei aduce înapoi pe camarazi, daca va fi sa ni se întâmple ceva. Haide, Petre!
Repede, dar cu bagare de seama, tânarul sari pe tarm, urmat de credinciosul servitor. Acesta vazuse si el doua fapturi întunecate care se furisara tiptil îndaratul capitanului si doctorului Bertram. Venisera din partea cealalta a gardului de maracini, dovada ca statusera acolo la pânda pentru a iscodi sosirea vreunui strain.
George si Petre mergeau fara zgomot, tinându-se în umbra gardului. Când cotira pe dupa colt, vazura pe capitan si pe doctor stând în fata unei porti cam la

douazeci de metri de ei. Trebuia sa fie o poarta cu zabrele caci fapturile lor erau viu luminate de o lumina ce venea dinlauntrul curtii.
La numai zece metri de Petre si George stateau nemiscati cei doi indivizi care se luasera dupa Farrow si Bertram. Dupa ce se sfatuira câteva clipe între ei, scoasera cutitele de la brâu si pornira înainte, mergând aplecati. Petre îl înghionti usor pe George, apoi cu revolverele în mâini, îi ajunsera pe misteriosii urmaritori, care se aflau acum la cel mult cinci metri de Farrow si doctor.
Deodata indivizii suspecti auzira pasii din spatele lor si se întoarsera repede. Era însa prea târziu. Revolverele îi lovira în tâmpla si potrivnicul lui Petre se prabusi imediat fara sa scoata un geamat, în schimb, acela pe care îl luase în primire George se clatina numai câteva clipe, apoi îsi ridica bratul drept si încerca sa se apere cu cutitul.
Dar nici Petre nu sta degeaba. Cit ai clipi fu lânga el, îl izbi cu patul revolverului si-l culca la pamânt. Apoi îl opri pe George care vru s-o ia înainte si-i sopti:
— Ramâi pe loc, domnule George, n-are nici un rost ce vrei sa faci. Deocamdata, ce era de facut s-a facut. Uite ca vin doi insi din casa. O pornim înapoi, dar luam si pe lesinati cu noi. Sfoara am destula.
Se apleca si ridica pe unul din cei doi pe care îl doborâse, apoi se întoarse spre George, care se caznea cu celalalt, si-i zise:
— Lasa-l acolo, domnule George, vin eu imediat înapoi. Mai bine ia seama daca

doctorul si capitanul ajung fara nici o piedica în casa.
Îsi duse repede povara la barca, îl lega si-i puse un calus în gura cu ajutorul lui Hagen, apoi se duse sa-l ia pe al doilea pe care îl trata la fel ca pe tovarasul sau.
— Asa! facu el multumit catre inginer. Acum avea în mâna doi ostateci, daca va fi sa i se întâmple ceva capitanului si doctorului. Sunt bastinasii care au fost desigur trimisi în iscoada de catre rasculati. Probabil ca au de gând sa dea atacul în curând, altfel n-ar fi fost atât de grabiti sa sfârseasca atât de repede cu domnul capitan si doctorul nostru. Mare pofta as avea sa-i spânzur cu picioarele în sus dupa ce vom fi gata cu treaba de pe aici. Aha, uite-l pe domnul George: se înapoiaza.
— Tata si cu doctorul au fost primiti foarte politicos de doi servitori si condusi în casa, zise tânarul. M-am strecurat pâna la poarta si am observat totul. Sa speram ca tata se va întoarce în curând, fiindca, tin sa va spun, nu e lucru curat ce e pe aici.
— Eu, mai ca m-as duce la submarin sa aduc cât mai multi camarazi, zise Petre. Mai sunt barci de aluminiu pe pod. Submarinul s-ar putea apropia si el, si Jan Brike va avea probabil prilejul sa-si puna tunul în functiune. Ce parere ai dumneata, domnule George?
— Bastinasii sunt de obicei oameni lasi, raspunse tânarul, cel putin bastinasi dintr-aceia care au lucrat timp îndelungat pe plantatii si în alte întreprinderi. Când vor vedea ca rascoala

lor a fost descoperita, ca albii opun rezistenta, atunci se vor retrage repede. Sa asteptam mai bine pâna se întoarce tala.
— Asta asa e, încuviinta Farrow. Nu numai cu bastinasi ci si cu europeni se întâmpla la fel. O revolta tradata sau asteptata e înabusita, de la început. Mult timp nu cred sa zaboveasca nici capitanul nostru, îl va preveni pe Fernando, se va interesa de piesa de care avea nevoie, apoi se va înapoia unde ne-a lasat. Ah! îmi pare ca-l si vad!
O faptura venea de dupa coltul gardului înalt. Nu era, însa, capitanul, ci un servitor al bogatului Fernando, care-i invita într-o englezeasca stricata sa pofteasca în casa. Revolta — spunea el — nu va deveni în nici un caz primejdioasa, deoarece persoanele prezente sunt în numar îndestulator spre a-l tine la respect pe muncitori. În ceea ce priveste piesa de care avea nevoie inginerul pentru repararea submarinului, se gasea una de rezerva si o va putea lua în primire.
Ultima fraza îi linisti pe George si însotitorii sai. S-ar fi putut întâmpla ca Farrow si doctorul sa fi fost tradati din primul moment si în cazul acesta capitanul n-ar fi tradat inamicilor sai ca venise încoace pentru a cauta o piesa de masina, si cu atât mai putin ca inginerul sau îl astepta la tarm.
Cu toate acestea, Hagen zise încetisor în limba germana:
— Eu nu prea am multa încredere în timorezian; ar fi bine ca Petre sa ramâna

aici, spre a ne putea veni în ajutor la caz de nevoie. Ce parere ai dumneata, George?
— Poate c-ar fi chiar mai nimerit dac-ar aduce încoace o mica trupa de marinari, raspunse tânarul. Nu prea îmi vine sa cred ce spune ala, cum ca rascoala n-ar putea fi primejdioasa.
— Hm! si eu sunt de parere ca domnul George are dreptate! zise Uriasul. Ma duc sa iau vreo douazeci de tovarasi, cu care ma voi ascunde undeva, pe aici.
— Bine, zise Hagen. Sa mergem, George!
— Mister nu vine? întreba servitorul surprins.
— Nu, el pleaca înapoi, îi raspunse Hagen. Haidem, n-avem timp de pierdut.
Individul facu o mutra care trada ca nu-i prea era pe plac ramânerea lui Petre, dar n-avu încotro, caci George si Hagen o si pornisera, în vreme ce Petre sari în barca si puse mâna pe lopeti.
Stapânit de o banuiala nelamurita, George se-ntorcea adesea, spionând pe servitor, Nu putea sa uite cum se pregatisera sa se arunce cei doi timorezieni, cu pumnalele, asupra capitanului si a doctorului. Sa fi avut servitorul acelasi gând si cu ei?
Când intrara în casa, fura întâmpinati de Farrow, doctorul Bertram si un portughez înalt, lat în spate. Fernando caci el era — avea o înfatisare energica, inteligenta; un zâmbet binevoitor îi flutura pe buze.
— Acesta e asadar fiul salvatorului meu, zise el si strânse cu caldura mâna lui George. Ma bucur foarte mult ca am prilejul sa te cunosc, domnule Farrow.

Doctorul mi-a povestit ca semeni cu tatal dumitale în ce priveste vitejia si iubirea aproapelui. Fiti oaspetii mei, domnilor! Aici nu va pot face nici-un rau autoritatile. Ceilalti musafiri, care se afla la mine, nu stiu nimic de prigoana pornita împotriva d-voastra de fostele puteri aliate în razboi.

— Domnule Fernando, lua cuvântul Hagen, n-nas putea mai întâi sa-mi caut piesele de care am nevoie pentru repararea submarinului? Caci s-ar putea întâmpla ca atunci când se va produce revolta, magazia sa fie pradata.

— Oh! domnule Hagen — râse Fernando, linistiti muncitorii s-au mai revoltat ei de câteva ori, pentru sporire de salarii. Revolta de azi va decurge la fel ca toate celelalte: câteva strigate, cutite si bastoane, împuscaturi de amenintare din partea noastra si rezultatul acelasi ca întotdeauna: revoltatii se vor împrastia.

George întoarse brusc capul. Servitorul care-l adusese aici îsi relua repede o mutra serioasa. Tânarul, însa vazuse destul. Dar nu se trada si sprijini cererea inginerului zicând:

— Domnule Fernando, v-as fi foarte recunoscator daca ati rezolva cât mai grabnic chestia cu piesa. Fiti atât de bun si duceti-ma la magazie.

Îl privi pe portughez cu atâta insistenta, încât acesta îsi dadu seama ca tânarul avea sa-i comunice ceva important. Se învoi imediat, îl respinse pe servitor care vru sa mearga si el, apoi îi conduse pe musafiri printr-o iesire dosnica a casei

spre o cladire mare la vreo 50 de metri în spatele gradinii.

II
RASCOALA

CÂND AJUNSE LA MAGAZIE, Fernando îl îndeparta pe bastinasul care facea de sentinela, descuie usa si intra cu însotitorii sai înauntru.
— Aveam impresia ca vrei sa-mi spui ceva important, se accesa el apoi lui George.
— Asa si este, domnule, raspunse tânarul. Parerea mea este ca prea luati usor planuita rascoala. Am doborât doi bastinasi care voiau sa-i înjunghie pe tatal meu si pe doctorul Bertram mai acum un ceas. Servitorul, nostru Petre i-a legat si i-a dus pe submarin, de unde se va întoarce cu douazeci de oameni care se vor ascunde undeva pe aproape spre a ne putea sari în ajutor la nevoie. Daca rascoala planuita ar fi într-adevar numai un
joc, cum presupuneti, atunci cei doi timorezieni n-ar fi încercat sa asasineze pe parintele meu si pe doctor.
În vreme ce Fernando privea uimit la George, capitanul Farrow se uita si el cu o plivire recunoscatoare la fiul sau si zise:
— Aha! Astea au fost zgomotele ciudate pe care le-am auzit. Dar nu prea le-am luat în seama, pentru ca tocmai ni se deschisese poarta. Îti multumesc, George. i-ati vazut furisându-se dupa noi?
— Da tata, de abia ati trecut dupa coltul gardului ca au si, rasarit ca din pamânt.

— Asta îmi cam da de gândit, zise Fernando. Sunt de parere sa ne înapoiem repede în casa, domnilor. Trebuie sa previn pe musafirii mei, printre care se afla si politaiul local. Poate ca va fi nevoie sa fac rost si de arme, caci e posibil ca unii din barbati sa nu-si fi luat revolverele cu ei.
— Ah! Uite si lagarele de care avem nevoie! exclama bucuros inginerul Hagen. Îmi dati voie sa iau unul, domnule Fernando?
— Ia doua sau chiar mai multe, zise portughezul, poate ca pe drum vi se mai întâmpla ceva. Eu îmi pot reînnoi stocul oricând de la Singapore sau Batavia. Dar repede te rog, caci am început sa devin nelinistit.
Multumind calduros, inginerul lua doua lagare, care aveau o greutate respectabila. George îi lua unul din mâna, spunând în gluma:
— Da-l încoace, domnule Hagen, poate ca va fi nevoie sa avem, 0 mâna libera, spre a putea trage cu revolverul. Asa, si acum sa plecam.
Cuvintele lui George aveau sa capete în curând o confirmare, caci în clipa când Fernando împinse la loc usa grea a magaziei izbucnira din noapte glasuri ascutite, brate omenesti înarmate cu pumnale si bastoane, se ridicara amenintatoare.
Cu iuteala fulgerului, ceilalti scoasera revolverele. Asta fu de ajuns pentru ca bastinasii sa sara repede în laturi scotând strigate de spaima si în clipa

urmatoare se facura nevazuti. Fernando râse, dar se vedea bine ca râsul era silit.
— Ei, ati vazut? zise el. Lasii astia o iau repede Ia fuga cum vad o arma de foc. Totusi, adauga el, ma mir ca s-au încumetat la un atac fatis, împotriva noastra, Hm! tot mai bine e sa ne grabim sa ajungem în casa.
Din departare se auzea un muget înabusit. În vreme ce mica trupa strabatea gradina îndepartându-se spre casa, Fernando zise iritat:
— Nu m-as fi gândit ca lucrurile sa ia o întorsatura serioasa. Trebuie sa ma îngrijesc ca fiecare din musafirii mei sa aiba câte o arma la îndemâna. Sa nadajduim ca nici marinarii dumitale nu vor întârzia prea mult, domnule capitan.
Când intrara în vestibulul casei, George vazu ca servitorul care-i conduse aici, pe el si pe inginer disparu repede pe una din usi.
— Domnule Fernando sunt sigur ca servitorul dv. e înteles, cu rasculatii, zise ei repede. Are vreo înrâurire asupra lor?
— Cred ca da, raspunse portughezul. A stat câtiva ani în Singapore, ceea ce pentru bastinasi înseamna ca a fost în strainatate, a învatat acolo ceva englezeste si datorita acestor fapte e privit cu respect de semenii lui. Hm! lucrurile ar putea sa devina neplacute pentru noi. Djowa acesta e în stare sa ne faca mult rau.
— Sa încuiem repede usile! Striga Farrow poruncitor. Zgomotul acesta înabusitor care se aude dovedeste ca, se apropie o trupa mare. Repede, domnule Fernando,

încuie toate usile principale si laterale! Ferestrele de la parter au obloane solide?
— Da, raspunse portughezul, care se si îndepartase spre fundul vestibulului. Se pot închide si pe dinauntru. Împrastiativa prin odai, domnilor, eu voi lasa jos la repezeala obloanele camerelor din jos.
Capitanul încuie în vremea asta cu cheia usa principala, tragând si zavoarele. George, Bertram si Hagen patrunsera repede în odaile alaturate si trasera obloanele de la ferestre. Larma se apropia din ce în ce. Se auzeau lamurit strigate de lupta, pornite din piepturile a zeci de oameni.
Se întâlnira cu totii apoi într-o odaie mare, cu patru ferestre, pe care le baricadara în graba. Portughezul devenise foarte serios si zise:
— Domnilor, ati nimerit fara voie într-o situatie primejdioasa. Dupa cât se arata, bastinasii si-a iesit din fire astazi. Sa pornim repede sus, caci trebuie sa împart arme persoanelor care se afla acolo.
Urcara scara în graba si patrunsera într-o sala mare, de unde se auzea vorba si râsete. La intrarea strainilor, care purtau îmbracaminte marinareasca, se facu tacere si toate privirile se îndreptara uimite spre noii sositi.
— Domnule si domnii mei, li se adresa Fernando, acestia sunt niste buni prieteni de-ai mei, pe care vreau sa vi-i prezint mai târziu. Deocamdata, ne asteapta o sarcina mai importanta: e vorba sa înfrângem o rascoala a muncitorilor! Auziti, multimea se apropie.

Lucrurile par sa devina serioase. Cine n-are arme?
Farrow, i însotitorii sai ramasera surprinsi vazând ca nimeni din cei de fata nu se arata mirat; pâna si femeile ramasera linistite. Era un contrast izbitor între societatea eleganta de aici si vuietul multimii de afara care voia sa atace casa.
Fernando vorbise în englezeste; o tânara femeie, îmbracata într-o rochie alba i se adresa:
— Da-mi un revolver, prefer însa un „Colt", caci am mai multa încredere în marfa engleza.
Atâta curaj la o femeie tânara si frumoasa îl uimi pe capitanul Farrow. El se apropie de dânsa si, înclinându-se politicos, îi întinse unul din cele doua revolvere „Colt" pe care le purta întotdeauna" cu sine.
— Poftim, stimata doamna, zise el cu amabilitate. Ma bucur ca apreciati cum se cuvine o arma de foc. Ah! au intrat în actiune? Dati-va la o parte de la ferestre, domnilor! Fernando, stinge lumina!
Câtiva din barbati se alaturara de el, de asemenea si femeile, care aveau arme de foc. Fernando, astepta pâna ce toti se lipira de pereti, lânga ferestre, apoi stinse lumina.
Câteva pietre zburara prin ferestre si sparsera paharele si sticlele de pe masa, fara a lovi însa pe nimeni din cei prezenti în încapere.
Fernando deschise usa si conduse afara pe cei care nu aveau arme.
— Ne întoarcem, zise el. Senior Bahando, încearca dumneata sa-i potolesti pe

rasculati cu vorbe bune. Poate ca, în calitatea dumitale de politai îti vor da ascultare.
Cu mare greutate, izbuti George sa-si înabuse un strigat de uimire. Hagen, care statea lânga el scoase o exclamatie usoara de surpriza. Bahando, era doar numele pe cate îl auzise doctorul când spionase convorbirea bastinasilor adunati pe pod. Dupa spusele lor Bahando era un conducator al revoltei.
Si acest om era aici de fata; ba înca era politaiul orasului. De necrezut! Probabil, însa, ca, doctorul nu povestise nimic, despre asta, altminteri Fernando n-ar fi fost atât de naiv. Tocmai când George se gândea la toate acestea, un glas aspru de lânga el striga câteva cuvinte jos în gradina.
Acolo se adunase acum hoarda bastinasilor rasculati. Geamurile se prefacura în tandari si pietrele umpleau încaperea. Ele loveau si jos în obloanele de lemn ale ferestrelor.
Dupa ce politaiul sfârsi de vorbit, multimea izbucni într-un râs cu hohote. Apoi o adevarata ploaie de pietre zbura prin ferestre. George îsi trase capul îndarat cu mare bagare de seama, în vreme ce Bahando vorbea înca. În lumina slaba a lampilor din gradina, el vazu ca politaiul nu cutezase sa priveasca afara pe fereastra, pe când li se adresa rasculatilor.
Tânarul fu stapânit de o banuiala puternica împotriva portughezului. Sa se fi asteptat el la aceasta ploaie de pietre?

Acum se adresa celor dinauntru, în limba portugheza. Din pacate nimeni din marinarii nostri, nu întelegea aceasta limba, dar din rândurile celor prezenti se ridica un protest energic. Tânara femeie, careia Farrow îi daduse unul din revolverele sale, striga în englezeste.

— Domnilor, politaiul propune sa ne predam fara lupta. Cred ca nimeni nu va admite, lucrul asta?

— Nu, stimata doamna, raspunse Farrow râzând. Am venit aici tocmai cu scopul sa va înstiinta de pericolul care va ameninta si sa va dam o mâna de ajutor. Sub nici un motiv nu ma voi preda eu de buna voie în mâinile acestor bastinasi.

— Bravo! se auzi un glas tunator. De aceeasi parere suntem si noi. Daca, însa, domnul politai vrea sa se predea, nu are decât.

— E de la sine înteles ca ramân cu d-voastra, striga Bahando cu glas plin de mânie, de data asta pe englezeste. V-am facut numai o simpla propunere, pentru a înlatura o varsare de sânge. În realitate, bastinasii sunt oameni blajini si nu ne-ar fi facut nimic; mâine lucrurile si-ar fi luat înfatisarea normala. Acum însa, vom avea de luptat si de asta sunteti d-voastra de vina, domnilor. Poftim, am banuit eu.

În fata fiecarei ferestre aparuse un cap negricios, apoi rasunara strigatele de razboi ale salbaticilor care se catarasera pe scari. În aceeasi clipa se auzira împuscaturi, si bastinasii se facura nevazuti, unii din ei platisera însa cu viata încercarea de a patrund în casa.

— Poarte mai bine ar fi fost sa intram în tratative cu ei, striga Bahando. Ah! uite ca se dezlantuie furtuna,
Zeci de pietre de marimea pumnului zburasera prin ferestre. În acelasi timp izbituri puternice zguduira obloanele de la ferestrele parterului. Ocrotiti de grindina de piatra, bastinasii încercau sa patrunda în casa prin intrarea principala, în clipa aceasta, Fernando deschise usa, urmat de musafirii sai, carora le daduse arme. Farrow se îndrepta repede spre el si zise:
— Domnule Fernando, e mai bine sa ne împartim pe echipe. Etajul de jos trebuie si el aparat de furia navalitorilor. În felul acesta vom izbuti sa
rezistam, probabil pâna vor veni oamenii mei. George, vrei sa ramâi aici sus?
— Da, tata, raspunse tânarul. Din locul de unde ma aflu pot zari pe unii din bastinasi. Ah! uite-l colo pe servitorul tradator. Atâta oamenii. Acestuia, trebuie sa-i fac eu de petrecanie.
Fara sa mai stea pe gânduri, ochi si trase. Tintas bun cum era, nimeri si din gradina se auzi un tipat de moarte, urmat de urlete de furie.
— S-a facut, zise George multumit. Nu l-am omorât, dar l-am scos din lupta. Ne va da lamuriri mai târziu, daca nu cumva îl vor duce de aici tovarasii sai. Ah! uite-i ca se pornesc iar.
— În urma ranirii lui Djowa, rasculatii ramasera câteva clipe ca împietriti. Acum, izbucnira în urlete de furie si pornira în rânduri strânse împotriva

casei, în vreme ce altii izbeau ca nebunii în obloanele de la parter.
— Vedeti, va spuneam eu, striga politaiul furios. Daca m-ati fi lasat pe mine, i-as fi linistit eu.
George nu socoti nimerit sa-i raspunda. Vazând ca rasculatii renuntasera pentru moment sa arunce cu pietre, se gândi sa nu piarda prilejul sa traga câteva gloante. Se apropie repede de fereastra si descarca unui dupa altul cele doua revolvere în multimea turbata. Observa ca de la fereastra vecina fura trase câteva gloante. Acolo statea tânara femeie careia capitanul îi daduse revolverul. Dar observa ceva si mai interesant, si anume: femeia era singura persoana care tragea.
O noua ploaie de pietre se abatu în odaie. George îsi încarca la repezeala revolverele, când femeia de lânga el striga speriata:
— Nu mai am gloante.
— Va dau eu, doamna, se oferi George imediat. Îi înmâna un pachetel, apoi se înapoie la postul sau de lânga fereastra. Acum, rasculatii vor încerca din nou, desigur, sa patrunda în odaie.
— Atentie! striga George.
În clipa urmatoare se ivira la ferestre capetele bastinasilor. O salva detuna si dusmanii disparura cu iuteala fulgerului; unii se prabusira morti, iar cei ramasi în viata izbucnira în urlete de furie.
Acum pornira împuscaturile si de la parter urmate de gemete de durere si racnete salbatice. Izbiturile în obloane încetara, ca prin farmec, larma se potoli, un singur glas se auzi îndemnând

multimea. Tânara femeie care luptase cu atâta vitejie se adresa atunci lui George:
— Ah! Domnule, e tot Djowa acela pe care l-ai împuscat dumneata. Pacat ca nu l-ai nimerit mai bine caci acum îi îndeamna pe rasculati sa puna foc casei. Trebuie sa luptam din toate, puterile ca asta sa nu se întâmple.
— Voi încerca eu sa-l nimeresc cum trebuie
— Va rog, nu faceti nechibzuinte, se auzi glasul politaiului. Voi încerca din nou sa-i potolesc pe rasculati.
Striga câteva vorbe celor de jos, dar în loc de raspuns se auzira urlete de furie. Doctorul Bertram îi sopti lui George:
— Au strigat ca Bahando i-a tradat. Poate ca mai sunt si alta pe aici care pricep limba lor.
Asa si era, caci tânara femeie întreba imediat pe ton aspru:
— Domnule Bahando, ai auzit ca oamenii te banuiesc? Ce sa însemne aceasta?
— Asta înseamna ca si-au facut fel de fel de gânduri când au vazut ca vreau sa tratez cu dânsii, raspunse imediat politaiul, si apoi s-au vazut provocati la lupta de domnii aceia straini. Fireste, eu as fi adus lucrurile pe calea cea buna... Acum însa va curge sânge si eu voi iesi tap ispasitor. Toata vina o au strainii.
În vreme ce vorbea Bahando, George privise cu atentie pe fereastra. Deodata ridica revolverul si trase prin fereastra. Djowa, servitorul tradator, se prabusi cu un racnet.
— Asa, acum cred ca nu-si va mai îndemna oamenii sa dea foc casei, caci l-

am ranit grav. Îmi pare însa ca e prea târziu caci îi vad venind cu crengi uscate si bete de bambus.
În vreme, ce o parte din asediatori se apropiau de casa cu legaturi de vreascuri, ceilalti reîncepura bombardamentul cu pietre, încât cei închisi nu se puteau arata la ferestre.
— Suntem pierduti! striga Bahando. Daca nu m-ati lasat pe mine sa aranjez lucrurile cum trebuie! Acum sufar si eu din cauza încapatânarii acestor domni straini!
— Va rog, domnule Bahando, zise cu asprime tânara femeie, dumneata ne-ai fi predat pe toti în mâinile bastinasilor. Nu e nevoie cred sa spun ce-am fi patit atunci. Mie personal, moartea în flacari îmi este mai placuta decât soarta care o asteapta pe o femeie în mâinile acestor salbatici.
Se auzira exclamatii de aprobare din partea celorlalte femei. Unul din barbati spuse si el:
— Nici eu nu te înteleg, domnule, Bahando. Tocmai dumneata, ca politai cunosti mai bine ca oricare altul cruzimea acestor indivizi. Stii prea bine ca noi, albii, suntem priviti ca niste împilatori si urâti de moarte... Nu-mi vine sa cred ca ai fi izbutit, prin tratative, sa ne scapi din mâinile salbaticilor, din moment ce ne-ar fi prins. Trebuie sa fim recunoscatori celor care ne-au prevenit la timp. Acum trebuie sa ne cautam o iesire, altminteri ne prajim cu totii aici în casa. Ce propui dumneata, tinere erou?

— Trebuie sa mai asteptam nitel, înainte de a încerca sa iesim, ceea ce ar putea sa însemne distrugerea noastra, raspunse George. Nadajduiesc ca nu va trece mult si vor sosi camarazii nostri, care-i vor pune pe fuga pe timorezieni. Focul nu poate decât sa ne serveasca, în felul acesta marinarii îsi vor da seama cât de primejdioasa e situatia noastra. Pacat numai ca nu ne putem apropia de ferestre.
Deodata usa se deschise cu putere si Fernando striga:
— Veniti jos, domnilor. Trebuie sa gasim o iesire de îndata vor fi aici oamenii capitanului. Am discutat planul în amanuntime. Comanda o va lua capitanul.
— Eu nu ma supun nici unei porunci, striga aspru Bahando. Eu as fi potolit rascoala daca m-ati fi lasat sa lucrez dupa capul, meu, acum însa trebuie sa-mi salvez pielea.
Se apropie de fereastra si striga tare:
— Jeli, Jeli!
— Acesta-i doar fratele lui Djowa! exclama Fernando, uimit. Ce vrei de la dânsul?
— Treaba mea! raspunse Bahando, scurt. N-am pofta sa ma sacrific de dragul d-voastra! Striga din nou pe fereastra numele bastinasului, dar ceilalti care se aflau în camera, pasira încetisor spre usa si se furisara pe coridor, lasând pe politai singur.

III
O LEGENDA

DOAMNELOR SI DOMNILOR, zise Fernando, când se adunara cu totii în sala mare de la parter, vom forma doua echipe. Una va ramâne sub comanda capitanului Farrow, cealalta...
— O voi conduce, eu, îl întrerupse George pe portughez. Puteti avea deplina încredere în mine,
— Bravo! striga domnul care-l laudase pe George când se aflau sus. Eu ma alatur de dumneata, tinere erou.
Doamna cea tânara se declara si ea de partea lui George, la fel facura aproape toti ceilalti, astfel, ca Fernando zise în cele din urma ca vor ramâne prea putini sub conducerea capitanului.
Cazura în sfârsit de acord si George zise:
— Tata, sa asteptam pâna vor veni camarazii nostri si apoi sa iesim. Probabil ca dânsii vor curata imediat partea din fata a casei, astfel ca vom putea iesi prin usa principala. Ce sa ne mai împartim în echipe?
— Ai dreptate, baiatule, la asta m-am gândit si eu raspunse capitanul. Dar vezi ca mi-am spus ca si Petre îsi va împarti oamenii în doua grupe, pentru a elibera casa din ambele parti. Ah! Se pare ca domnul politai nu a avut nici un succes cu încercarea sa de a se salva.
Bahando alerga în jos pe scara. Dintr-o rana pe care o avea la tâmpla sângele curgea siroi, ochii îi erau ca iesiti din orbite si gura cascata de spaima. Când coborî ultimele trepte murmura în nestire:

— Nu vor sa stie nimic de mine. De asta e vinovat numai capitanul acela strain.
Apoi paru ca se trezeste, când zari pe ceilalti strânsi la un loc. Gura i se schimonosi într-un rânjet si striga:
— Aha! uite-i cum stau ca oile în grajdul cuprins, de flacari. Eu as fi pus la cale lucrurile cum e mai bine, dar strainul ala de colo ne-a dat pe toti prada celei mai îngrozitoare morti.
Spunând acestea arata cu mâna spre capitanul Farrow si chipul i se schimonosi de furie. George se apropie de el si striga cu mânie:
— Senor Bahando, probabil ca erai în legaturi de prietenie cu rasculatii. Când vom scapa din primejdie va trebui sa ne dai socoteala. Acum te rog sa taci, ia ce vrei, dar nu cuteza sa te împotrivesti masurilor noastre de aparare:
Politaiul se uita mânios la tânar. Apoi îsi lua o mutra serioasa si zise politicos:
— Fireste, tinere, nu voi întreprinde nimic ce ne-ar putea pagubi. Am încercat totul, pentru a aduce lucrurile pe calea cea buna. Tocmai am cautat sa ajunga la o întelegere cu fratele ticalosului acela de Djowa. E de la sine înteles, domnilor, ca nu v-as fi lasat la nevoie, chiar daca în prada mâniei am strigat la început ca voi încerca sa ma salvez pe mine singur. Ma iertati, domnule capitan, se adresa apoi lui Farrow, ca m-am exprimat nepoliticos fata de d-voastra, dar cred ca nu mi-o luati în nume de rau. Voiam sa rezolv incidentul pe cale pasnica, dar ati intervenit d-voastra si a trebuit sa se verse sânge. De fapt, ar, fi timpul sa vina

ajutorul pe care-l asteptati, adauga ei privind cam speriat în jur, caci daca nu ma însel, focul s-a cam întins.
Si într-adevar asa era. Un miros greu de fum, umplea încaperea, iar de afara se auzeau lamurit trosnete si pârâituri.
— Hm! poate ca tot va fi nevoie sa ne cautam iesirea prin ambele parti ale casei, zise Farrow Camarazii nostri! par sa fi întârziat putin. George, care parte a casei o iei pe seama ta?
Se întoarse apoi spre politai si zise:
— Ne-am împartit în doua echipe, domnule Bahando, pentru a ne putea crea o iesire prin ambele parti ale casei, în acelasi timp. Carui grup vreti sa va alaturati? Eu conduc echipa care va încerca sa iasa prin usa din dos, iar fiul meu se va pune în fruntea celeilalte.
Bahando privi banuitor pe George, apoi zise cu sovaiala:
— Ma iertati, domnule capitan, i-ati predat fiului d-voastra comanda unei echipe? Eu, e drept, am vazut ca domnul acesta este viteaz si chibzuit, dar, în calitatea mea de politai nu pot sta sub ordinele unui om atât de tânar. Cred ca recunoasteti si d-voastra ca am dreptate.
— În cazul acesta puteti veni cu mine, zise Farrow zâmbind. Sau va hotarâti sa lucrati pe socoteala proprie, ceea ce nu cred sa va mai convina.
— Fireste ca da, bâlbâi Bahando; m-am cam înselat în ceea ce priveste pe bastinasii acestia. Bine, domnule capitan, ma alatur de d-voastra.
— Ura! striga în clipa aceea George. Vin camarazii. Acum nu mai e nevoie sa ne

despartim ei vor da atacul prin fata. Tata, comanda o iei tu.
O salva puternica sfâsie vazduhul. Câteva clipe domni tacerea afara, apoi izbucnira racnete de durere si de spaima. Larma grozava acoperi pârâitul focului care lumina pe o mare întindere.
— Slava Domnului! exclama Farrow, pare ca au si fugit. În cazul acesta putem...
Capitanul îsi întrerupse vorba, caci în aceeasi clipa se auzi o harmalaie de iad. Rasculatii se reculesera si se napustira acum asupra marinarilor, care îi atacasera atât de neasteptat.
Împuscaturile se întetisera, urletele timorezienilor se potolira. Probabil ca se retrageau, caci unul din asediati, care se dusese la usa din dos, se întoarse cu vestea ca rasculatii adunasera în numar mare în spatele casezi
— În cazul acesta, trebuie sa iesim neaparat prin fata! zise capitanul Farrow. Urmati-ma!
Pasi spre usa principala, o împinse cu putere si prin asta dadu în laturi mormanul de vreascuri aprinse, pe care rasculatii îl îngramadisera aici.
Când aparu în usa, luminat de flacarile înalte, izbucni un „ura" puternic;
Marinarii, sub conducerea secundului Brun se alezara în linie de tiraliori, ocrotiti de copaci si tufe. Deocamdata erau stapâni pe situatie.
Petre iesi de la locul sau, puse mâna pe un bat lung de bambus si îndeparta si mai mult vreascurile
aprinse din fata usii.

— Asa, domnilor, acum drumul e liber, striga capitanul, va rog, porniti imediat spre marinarii mei, acolo veti fi în siguranta. Nadajduiesc ca le va fi venit mintea la loc rasculatilor.
Asediatii parasira repede casa si se împrastiara printre marinarii care stateau pe dupa tufisuri. Primejdia nu trecuse înca cu totul, caci bastinasii se îngramadisera în dosul casei, unde puteau, fi la adapost de gloante.
Deodata tâsni dinspre mare o raza orbitoare de lumina, care se plimba câtva timp peste gardul de maracini, pentru a se opri în coltul din stânga. Exclamatii de spaima se auzira dintr-acolo si asediatii îsi dadura seama imediat ca bastinasii încercasera sa le sara în spate.
Farrow îi era foarte recunoscator lui Rindow — care se apropiase cu, submarinul pentru semnalul acesta, în afara de Fernando, nimeni nu stia de unde vine aceasta lumina.
Dar când se auzi dinspre, mare o bubuitura de tun, femeile — care înfruntasera pâna atunci cu sânge rece primejdia — scoasera strigate de spaima. În clipa urmatoare ghiuleaua exploda lânga gard.
Efectul fu uimitor: racnete si vaiete umpleau vazduhul, apoi bastinasii o luara la fuga cât îi tineau picioarele. Capitanul izbucni în râs si zise:
— Acum suntem în deplina siguranta. Baieti, trebuie sa îndepartam de la ferestre vreascurile aprinse. Luati repede bete de bambus si puneti-va pe lucru, înainte ca focul, sa patrunda în casa.

În câteva minute treaba fu facuta. Sala de sus fu curatata de pietrele pe care le aruncasera bastinasii si, de vasele sparte. Fernando îsi aduna musafirii în sala aceasta, apoi îi prezenta capitanului Farrow si însotitorilor sai. El nu aminti ca îndraznetii marinari sunt urmariti de autoritatile franceze si engleze, dar politaiul care se afla de fata, gasi cu cale sa ia cuvântul:

— Ah! Acesta e asadar capitanul Farrow, pe care-l, cauta cu atâta îndârjire englezii si francezii! Foarte frumos! Trebuie sa va pun sub paza, domnule Farrow, guvernul englez, cu care suntem în bune relatii, ne va fi recunoscator daca te voi preda.

În vreme ce portughezii scoasera exclamatii de spaima, Farrow ramase linistit si zâmbi, apoi zise:

— Vom pleca îndata si de la asta - nu ne puteti opri, domnule Bahando. Dar poate ca ar fi bine sa ne povestesti ce legaturi misterioase exista între dumneata si rasculati. Doctorul Bertram al nostru a surprins o convorbire între bastinasi din care reiesea ca dumneata ai fi provocatorul rascoalei. Ce ai de spus? Si apoi, toate persoanele aici de fata au auzit când bastinasii te-au numit tradator N-ai nimic de raspuns?

Farrow vorbise cu toata seriozitatea, Politaiul lasa ochii în jos si pe chipul sau se zugravi spaima si furie. În cele din urma batu din picior si racni furios:

— Domnule, nu înteleg cum îti îngadui sa-mi vorbesti în felul acesta? Dumneata esti un om cautat aproape de lumea întreaga; ai contravenit legilor prin faptul

ca ai fugit cu submarinul dumitale. Cutezi dumneata sa ma banuiesti, pe mine, politaiul din Kalialko? Ia seama! Te declar arestat pentru îndrazneala pe care ai avut-o sa ridici astfel de acuzatii asupra mea. Instructia asupra acestui caz va avea loc în curând; pâna atunci însa, trebuie sa te pun sub paza severa ca sa nu poti fugi. Sa nu îndraznesti a te împotrivi fortei publice, pe care o reprezint eu!

Portughezii aflati acolo ramasera cu mutrele plouate. Bahando nu raspunse nimic la acuzatia ce i se adusese. În schimb aflasera de la el ca Farrow era un prigonit, ca fostele puteri aliate îl cautau cu îndârjire.

Numai tânara femeie careia Farrow îi daduse unul din revolverele sale se apropie de el, îi înapoie arma si zise:

— Domnule capitan, eu am auzit despre dumneata. Ma bucura mult ca am prilejul sa te cunosc personal, caci am admirat, întotdeauna faptele dumitale vitejesti. De asemenea, prezint omagiile mele curajosului dumitale fiu. Va amintiti de tânara australiana Vivian Oakland, pe care ati salvat-o? E prietena mea, am fost de curând în vizita la dânsa si am vorbit împreuna despre d-voastra.

Frumoasa femeie se întoarse spre Bahando.

— Domnul politai — i se adresa ea eu glas taios — te banuiam eu de mult ca esti în întelegere cu bastinasii pentru a-ti îndeplini anumite scopuri. Ai vrut sa-l ruinezi pe senior Fernando, pentru ca sa înfloreasca afacerea fratelui dumitale.

Cunoastem noi cum stau lucrurile. Domnule Farrow, se adresa ea apoi lui George, dumneata esti acela care l-a împuscat pe Djowa; Crezi ca a fost ranit mortal?
— Nu, asta nu cred, raspunse tânarul, trebuit sa fie ranit grav, dar înadins am împuscat în jos, ca sa nu-l ucid. Mi-am spus ca ar putea fi un martor pretios pentru noi. Ma duc sa vad daca nu-l pot gasi.
— Ramâi aici! striga Bahando repede. Faci parte din echipajul submarinului si te declar arestat si
pe dumneata.
George îi râse în fata, scoase revolverul de la brâu, apoi se îndrepta spre usa, disparând.
— Domnilor, va cer sa-mi dati o mâna de ajutor! se adresa politaiul, spumegând de furie catre cei de fata. Eu reprezint aici guvernul nostru! Capitanul acesta m-a insultat cum nu se poate mai mult si afara de asta e cautat de autoritatile franceze si engleze. Eu l-am declarat arestat si va rog, domnilor, sa purtati de grija ca legile noastre sa fie respectate.
Tânara femeie râse cu pofta.
— Bahando, striga ea cu asprime, eu cred ca rolul d-tale s-a sfârsit. Degeaba cauti sa-ti iei aere de autoritate, eu stiu cine esti. Ah! uite ca vine tânarul Farrow! Asa, acum va iesi la iveala tradarea dumitale.
Bahando pali, ceilalti asteptau încordati. Usa fu deschisa si George intra strigând:
— Bahando, uite pe omul care te va înfunda.

Doi marinari îl aduceau pe Djowa, al carui chip avea o culoare pamântie. Se vedea bine ca nu mai avea mult de trait. Când îl zari pe politai, fata i se crispa de furie si zise într-o englezeasca stricata:
— Ah! tradatorule, acuma suntem pierduti cu totii. Domnule, Fernando, el este vinovatul, el ne-a pus la cale. Voia sa va nimiceasca pe d-voastra, ne-a fagaduit ca la fratele lui vom duce o viata mai buna si vom câstiga mai mult. Oh, glasul, apoi izbucni:
— Aiureaza din cauza febrei; vreti sa dati crezare acestui ticalos de bastinas, domnilor? Acum ma scoateti pe mine vinovat?
În clipa aceea usa se deschise din nou si Petre târî înauntru un european care avea capul acoperit cu rani sângerânde.
— Am pus mâna pe el tocmai când voia sa fuga dintr-un tufis, zise Uriasul. Era împreuna cu doi bastinasi, care mi-au scapat însa, din pacate.
Bahando se facuse si mai palid când îl vazu pe noul sosit. Vru sa se apropie de el, dar în aceeasi clipa tânara femeie striga:
— Acesta-i fratele lui. Oho! se lamureste totul, a fost printre rasculati. Senor Fernando, politaiul nostru de pâna acum e demascat.
— Frate, ne-ai tradat! striga furios ranitul. Totul ar fi mers bine Ah! Blestemat sa fii! Stiu ca voi muri, dar înainte de a-mi da sufletul te voi nimici si pe tine. Da, domnule, fratele meu, politaiul orasului nostru, a pus la cale, si a organizat rascoala. Voia sa ucida pe

senor Fernando, dar înainte de a face asta voia sa afle taina castelului din mare. Oh!
Se ridica deodata, fata-i lua o expresie de groaza, apoi cazu pe spate si ramase nemiscat. Politaiul privi câteva clipe cu ochii holbati la fratele sau mort, scoase cu iuteala fulgerului revolverul din buzunar si-si trase un glonte în cap.
— A spus adevarul! mai rosti în ultimele clipe, apoi îsi dadu sufletul.
Musafirii îsi luara ramas bun si capitanul dadu fiecaruia doi marinari ca sa-i însoteasca.
Fernando îi duse pe Farrow, George, doctorul Bertram, Hagen si Brun în cabinetul sau de lucru, o încapere aranjata cu mult gust.
— Domnilor, zise el, va ramân vesnic recunoscator. Fara d-voastra as fi fost pierdut. Dar înainte de a ma fi ucis as fi fost torturat, pentru a mi se stoarce taina.
— Trebuie sa fie o taina foarte însemnata, spuse capitanul. Însusi numele fagaduieste mult: „taina castelului din mare", dupa cum spuneau bastinasii.
— Asa si este, zise Fernando, cu seriozitate. E vorba de o legenda veche, raspândita printre oamenii de aici si dupa care ar fi existat pe coasta un castel pe care marea l-a înghitit deoarece printul care-l locuia a parasit credinta stramosilor sai, urmarind prin asta sa dobândeasca unele foloase de la cuceritorii straini. Credeam si eu ca e vorba numai de o legenda, dar acum sunt încredintat ca e si o parte de adevar.

Povestisem cândva despre asta de fata cu Bahando si de la el trebuie sa fi aflat bastinasii.
— Chestia pare sa fie foarte interesanta, zise Farrow. Crezi într-adevar ca din cauza unui cutremur submarin palatul vreunui stapânitor de odinioara sa fi disparut în mare?
— Da, raspunse Fernando. Totusi, nu cred sa fie vorba de palatul unui print bastinas, ci mai curând de al unui cuceritor strain, pe care si l-a cladit aici în urma cu sute de ani.
— Povesteste-ne si noua ce stii, domnule Fernando, se ruga George. Asemenea lucruri ne intereseaza foarte mult. Poate ca putem cerceta palatul acesta cu ajutorul submarinului nostru. Poate ca se ascund bogatii mari în el!
— Aveam chiar intentia sa va povestesc totul, rugându-va sa-mi dati o mâna de ajutor pentru lamurirea acestei taine, zise portughezul. Dupa cum va spuneam, consideram totul drept o legenda. Dar într-o zi facui o descoperire interesanta.
Trebuie sa amintesc ca ma ocup mult cu zoologia, cu deosebire ma pasioneaza pestii. Acum patru saptamâni ma plimbam cu undita de-a lungul coastei, când simtii deodata un obiect greu, care se prinsese de cârlig.
Începui sa-l trag în sus si când se afla la vreo cinci metri sub apa vazui ca era un sipet. Îmi veni atunci în gând legenda castelului scufundat, dar tocmai când voiam sa apuc mânerul sipetului, sfoara unditei se rupse si „comoara", sau ce-o fi fost, cazu înapoi in adâncime. Fireste ca

am încercat totul sa o readuc la suprafata, a fost însa zadarnic. Cu ajutorul submarinului dumitale poate sa dam de urma castelului, domnule Farrow...
— O, da, tata! exclama George, entuziasmat. Daca marea nu e prea adânca în locul acela m-as duce eu cu Petre. Stii doar ca sunt un bun scufundator.

IV
CASTELUL DIN MARE

FERNANDO facu o mutra uimita.
— Ce, baiatul dumitale e si scufundator? exclama el.
— Da, raspunse Farrow cu mândrie. Nu s-a lasat pâna ce Petre nu l-a învatat si meseria asta. Ce sa-i faci, zici tinerete si pace!
— Stii dumneata, domnule Fernando, cât de adânca e marea în locul unde ai gasit sipetul?
— Aproximativ douazeci de metri, raspunse, portughezul.
— Oh! asta-i minunat? exclama George, bucuros. Domnule Fernando, ai descoperit cumva si castelul?
— As putea spune ca da, raspunse gazda, chiar daca nu l-am vazut, ceea ce e de la sine înteles, dar într-un loc, aproape de unde am gasit sipetul, se înalta din mare o stânca pâna la vreo sase metri sub apa. Stânca asta e atât de regulata, formeaza un dreptunghi, încât as putea spune ca este palatul despre care v-am vorbit.

— Oh, tata! Striga George, mâine dimineata trebuie sa ne lasam la fund. Cât de interesant va fi sa cercetam încaperi, vechi de sute de ani!
— Gândeste-te, înca, baiatule, ca poate fi si primejdios, zise Farrow, îngrijorat. Astfel de încaperi servesc adesea de locuinta monstrilor marini. Ai uitat de polipul care te-a înhatat pe Pierre Neveux?
— Nu, tata, n-am, uitat, dar îti tagaduiesc ca voi fi cu bagare de seama. E departe de aici locul cu pricina, domnule Fernando?
— Cu o barca ajungem într-o jumatate de ceas, raspunse portughezul. Ah, scuzati-ma, domnilor, mi se pare ca au venit politistii din Kailako. Va trebui sa redactam un proces-verbal si sa transportam mortii si ranitii de aici.
— Va vom ajuta si noi, se oferi capitanul. Marinarii mei vor aduna ranitii si-i vor duce la spital.
— Petre a si început s-o faca, zise Brun. Ne-a luat-o înainte.
Asa si era. Cei sase politisti, sub conducerea unui comisar portughez, nu mai avura sa se îngrijeasca decât de transportarea cadavrelor, fratilor Bahando. Comisarul încheie apoi un proces-verbal, pe care-l semna, însa, numai Fernando. Spuse ca domnii straini erau musafiri, care plecau a doua zi,
Se facuse târziu, când se dusera la culcare. Jumatate din marinari se întoarsera pe bordul submarinului, care se îndeparta de locul unde acostase.

Hagen se duse si el pe bord caci voia sa repare cât mai repede motorul defect.
Capitanul, George si doctorul Bertram ramasera ca musafiri în casa lui Fernando, a carui sotie era plecata în vilegiatura la Sumatra.
Câtiva servitori, ramasi credinciosi stapânului, faceau de paza în gradina.
Noaptea trecu în liniste. George se trezi cel dintâi, caci ardea de nerabdare sa porneasca, în expeditia pentru gasirea castelului din mare.
Mâncara ceva în graba, apoi mica trupa, însotita de cei zece marinari porni spre tarmul, unde se afta casa portughezului.
Marinarii se folosira de barcile de aluminiu, în vreme ce Fernando, capitanul, George, doctorul si Petre se urcara într-o barca a celui dintâi. Submarinul nu se vedea, dar George zari curând periscopul, care se înalta din apa, în departare.
Petre apuca vâslele si o lua de-a lungul coastei, sub îndrumarea lui Fernando. Marinarii îi urmara, stiind ca si submarinul va veni dupa ei, oprind într-un loc singuratic unde-i va lua pe bord.
Dupa cum spusese Fernando, drumul nu tinu decât o jumatate de ceas.
— Aici jos se afla blocul urias de stânci, unde banuiesc castelul misterios, zise portughezul. Dupa cum vedeti formeaza un dreptunghi regulat, cum natura singura n-ar fi în stare sa creeze. La vreo douazeci de metri de locul acesta, am gasit sipetul, care s-a afundat apoi vertical.

Capitanul Farrow cerceta cu privirea blocul dreptunghiular, care se afla la vreo sase metri sub apa, apoi zise:
— Asa domnule Fernando, ai avut dreptate; asadar crezi ca apa e adânca numai de douazeci de metri în locul acesta?
— Da domnule capitan, stiu hotarât. De asemenea, nu cred sa fie monstri de care va temeti. Ar fi trebuit sa observ lucrul acesta, tocmai aici pescuiesc eu de obicei. Dac-ar fi vreunul din acei polipi uriasi în interiorul castelului, nu s-ar gasi atâtia pestii caci instinctul i-ar face sa-si caute alt loc.
— E drept, confirma capitanul. Asa, acum se poate apropia submarinul.
Farrow se ridica în barca si flutura batista de câteva ori. Era semnalul cuvenit. Periscopul începu sa alunece la suprafata apei, dupa câteva minute se înalta, pâna când se ivi turnul, apoi puntea si Rindow saluta marinareste de la postul de comanda. Submarinul stopa lânga barca portughezului. Primul ofiter striga:
— Buna dimineata, domnule capitan, ma bucur ca va gasesc sanatosi. Plecam mai departe sau ramânem aici, pâna va monta Hagen lagarul cel nou?
— În cazul acesta vom ramâne aici pâna atunci, raspunse Farrow. Avem un proiect foarte interesant. Venim îndata pe bord si-ti vom spune despre ce e vorba.
Barca lui Fernando, fu priponita de parapetul submarinului, persoanele din ele urcara apoi pe puntea usor bolita.

Farrow ordona sa fie scoase din magazie costumele de scafandru. Chema la dânsul pe batrânul Petre si pe masinistul Kard, cei doi scufundatori ai submarinul, si le zise:
— În locul acesta, la adâncime de douazeci de metri, s-ar afla un castel vechi, scufundat acum câteva veacuri. În fata lui trebuie sa se gaseasca un sipet pe care domnul Fernando l-a ridicat nu de mult pâna aproape de suprafata, dar s-a rupt sfoara unditei si a cazut înapoi în apa. George al meu va coborî împreuna cu voi si va rog sa fiti cu bagare de seama; sa nu i se întâmple ceva.
— Fireste, domnule capitan, se grabira sa raspunda cei doi marinari. Atâta vreme cât vom fi în viata, nu i se poate întâmpla nimic rau lui, George.
— Va multumesc, dragii mei, zise Farrow, miscat. Stiam ca ma pot bizui pe vor. Opritii pe George daca va vrea sa intre fara nici o precautiune în castel, daca acesta exista într-adevar acolo. Într-o astfel de cladire e de la sine înteles ca primejdiile te pândesc la tot pasul.
Marinarii îl mai încredintara o data ca-l vor pazi pe tânar ca pe ochii din cap, apoi coborâra în submarin, ca sa-si ia costumele de scufundatori.
— Tata, poti avea deplina încredere ca voi fi cu bagare de seama. Te rog însa, sa nu spui de fata cu Sanja ca actiunea noastra ar putea fi primejdioasa. Vreau s-o scutesc pe biata fata de emotii.
Farrow zâmbi si-i fagadui.
În vremea asta marinarii demontasera cele doua barci cu care, venisera si le

asezara la locul lor. Petre si Kard iesira din turn, aducând costumele. Cu ajutorul câtorva camarazi, cei trei scufundatori se echipara apoi pasiri spre portita parapetului. Petre îsi dadu cel dintâi drumul în apa, urmat de George si masinistul Kard, care era cam tot atât de înalt si puternic ca Uriasul.

— Privelistea asta e cam ciudata, zise Fernando catre capitanul Farrow. Trei oameni teferi dispar în marea care ascunde primejdii pe care noi nici nu ni le putem închipui. Mai bine nu povesteam despre descoperirea mea. Este vreo primejdie pentru un scafandru adâncimea de douazeci de metri?

— Deloc. E o nimica toata. O primejdie pentru un scafandru nu poate veni decât din partea feluritilor monstri marini care prin regiunile tropicale, mai ales, ating dimensiuni fantastice. Nadajduiesc ca aici data fiind adâncimea mica si apropierea coastei; nu se gasesc astfel de monstri. Aha! Pare sa fi ajuns jos, funiile de care sunt atârnati s-au mai destins.

— Cum de pot vedea ei în jurul lor la astfel de adâncime? întreba portughezul;

— Lumina patrunde la mare adâncime. De aici de sus nu putem vedea deoarece fundul pare sa fie cam întunecat. Daca ar fi pietris alb, i-am putea zari lamurit pe scafandri. Acum nu ne mai ramâne altceva de facut decât sa asteptam. Când unul din ei va trage de doua ori de funie, înseamna sa dam drumul în jos unui cablu de otel, caci vor fi gasit ceva care trebuie ridicat la suprafata. Daca trag de patru ori de funie înseamna primejdie

mare si trebuie sa-i scoatem repede la suprafata. Cazuri dintre acestea sunt cu adevarat periculoase, caci adesea scafandrul e retinut de vreo piedica, noi însa tragem din toate puterile. Se poate întâmpla ca nenorocitul sa fie rupt în doua din cauza asta.

— Dumnezeule! exclama Fernando aplecându-se peste parapet, atât de primejdioasa nu mi-as fi închipuit eu actiunea! Daca as fi banuit, m-as fi abtinut sa amintesc despre presupusul castel. Draga capitane, acum când îti datorez pentru a doua oara viata, as fi nenorocit daca i s-ar întâmpla ceva viteazului dumitale fiu.

— De ce ti-e scris nu poti scapa, raspunse Farrow. baiatul se va întoarce teafar, daca nu i-a sunat înca ceasul, dar tot atât de bine se poate sa alunece pe punte si sa i se traga moartea de pe urma asta, daca asa i-e lui dat.

— Cum vad esti fatalist, capitane, zise Fernando cautând, sa priveasca în apa. Ce n-as da sa fim eu cu dumneata. Pe mine însa soarta m-a...

Se întrerupse la mijlocul frazei si tresari speriat. Apoi se apleca mai mult peste margine, încât Farrow se temu sa nu cada în apa.

— Domnule capitan, striga el iritat, o umbra mare a alunecat în spatele stâncii si s-a lasat în adânc. A fost, a fost... un rechin urias.

Capitanul se înfiora. Un rechin urias, unul din acei monstri grozavi care ating pâna la zece metri... Daca i-a descoperit

pe cei trei oameni pe fundul marii, unu din, ei e pierdut cu siguranta.
Chibzui o clipa daca sa dea imediat comanda de ridicare la suprafata dar zise apoi ca tocmai prin asta ar mari primejdia, caci rechinul, vazând ca-i scapa prada, i-ar înhata în graba, sfâsiindu-i.
Dupa miscarile funiei, el vazu ca George se îndepartase de locul unde fusese la început, când atinsese fundul marii. Petre si Kard însa, pareau sa fie în acelasi loc, caci funiile nu se miscau.
Capitanul striga marinarilor care stateau la funii, sa fie atenti la fiecare semnal al celor trei scafandri, apoi se apleca si el peste parapet si încerca sa razbata cu privirea apa.
În aceeasi clipa se cutremura, caci la vreo zece metri de la suprafata plutea trupul unui rechin monstru, aceste bestii fioroase ale marilor.
Animalul se rotea cu furie încolo si încoace si se parea ca pusese ochii pe îndraznetii scufundatori, care îi încalcasera regatul.
Ca împietrit privi capitanul spre fiara monstruasa si regreta acum ca scafandrii nu erau legati prin telefon cu lumea exterioara, caci în felul acesta le-ar fi putut atrage atentia celor de jos asupra primejdiei care-i ameninta. Asa însa, trebuia sa priveasca neputincios cum monstrul se apropia de ei, gata sa-i sfâsie.
Bietul capitan se cutremura din nou, gemu si apuca bratul lui Fernando, caci

acum rechinul se napusti ca o sageata în adânc.
Când George se pomeni pe fundul marii, avu în primele clipe o senzatie de ameteala. Nu se folosise cum trebuie de rezerva de aer si alunecase prea repede în adâncime, ajungând înaintea lui Petre, care îsi daduse drumul cel dintii de pe submarin.
Îsi reveni însa repede, privi în juru-i si vazu în semiîntunericul ce domnea acolo, o masa uriasa, înaltându-se doar la zece metri de el. Era stânca ciudata, pe care o observase de sus si acum îsi dadu seama ca portughezul avusese dreptate în presupunerea sa; caci acest bloc înalt avea în el deschizaturi care pareau lucrate de mâna omeneasca. Mai ales usi si ferestre, prin care intrau si ieseau cârduri de pesti mici. Când îi zari, George îsi spuse imediat ca aceasta cladire straveche nu putea adaposti vreun dusman primejdios, de care pestii fug de obicei.
Petre veni lânga tânarul sau stapân, care îsi apropie casca de a lui si ciocani în tactul alfabetului Morse, folosit de scafandri:
— Petre, ma duc în palat. Asteapta-ma aici!
Înainte ca Uriasul sa fi putut spune ceva, George se si îndepartase si cu oarecare sovaiala pasi în deschizatura usii. Forta uriasa care afundase pe vremuri castelul, zdrobise si usa. Canatul înalt, construit din metal pretios, se misca încolo si încoace, împins de curentul apei.

Metalul era captusit cu o împletitura de iarba de mare, dar George vazu totusi, în diferite locuri, figuri si semne misterioase, cizelate în metal.
Din usa, tânarul se mai întoarse o data si vazu ca si masinistul Kard venise jos, alaturându-se lui Petre. Amândoi pareau sa fi descoperit altceva, caci nici nu se uitau la el, ci se aplecasera asupra unui obiect.
— Poate ca o fi sipetul acela vechi, îsi zise George; apoi fara sa-si mai bata capul cu asta pasi încetisor în întunericul ce se casca în fata lui.
Genialul inginer Hagen crease si pentru scufundatori lanterne, a caror lumina strabatea prin apa pâna la mari departari. George puse în functiune lampa si se vazu într-o încapere enorma, ale carei coloane erau acoperite cu alge! Mai vazu apoi obiecte care cu toata patura de scoici si alge ce se asezase deasupra lor, îsi pastrasera forma; erau scaune, banci, mese, divane si altele.

V
ÎN MARE PRIMEJDIE

PLIMBÂND LUMINA LANTERNEI prin încapea enorma, George vazu zburând pe dinaintea pesti ciudati.
El se asteptase sa dea aici peste comori, dar de asa ceva nici pomeneala.
Pasi încetisor înainte, atent la fiecare curent al apei. Trecând pe lânga o coloana puternica, acoperita cu scoici si alge, piciorul i se poticni de ceva. În lumina lanternei vazu jos un palos

imens. Ciudat era însa ca scoicile nu-l acoperise! Iar apa nu atacase otelul lamei, lunga, de aprobe doi metri. George ridica arma. Daca nu ar fi fost în apa, numai cu greu ar fi izbutit s-o miste; caci trebuia sa aiba o greutate enorma. Mintea-i fu strabatuta de un gând, care-l facu sa se cutremure. Arma era prea grea spre a fi putut fi folosita în lupta. Sa fi dat el aici peste asa zis „palos al calaului" sau „sabia dreptatii", cum se numea în trecut?

Acum avea cel putin o arma, care i-ar putea folosi mai bine decât cutitul lung ce-l purta la brâu. Cu acest palos, usor de mânuit în apa, îi va fi posibil sa lupte chiar cu un polip urias, daca se va ivi prilejul.

Ajunse în fata unei deschizaturi care ducea într-o încapere mica. Aici vazu mobile care capatasera forme ciudate, din cauza scoicilor si acelor cu care erau acoperite.

Dupa ce strabatu camera aceasta, George intra în cea alaturata, si se dadu speriat îndarat. Pasise într-o sala mare, în mijlocul careia se afla o masa enorma înconjurata de fotolii încapatoare, cu speteze înalte. În jurul acestei mese statea o societate ciudata care l-ar fi facut sa se înfioare pe cel mai neînfricat om.

Erau douazeci de schelete, pe jumatate acoperite eu resturi de îmbracaminte. Unii stateau cu partea superioara a trupului pe masa, alaturi de vase de tot felul acoperite si ele de scoici. Probabil ca oamenii acestia fusesera surprinsi când

pamântul se cascase cu veacuri în urma, pentru a înghiti întregul castel.
În spatele fotoliilor zaceau de asemenea schelete pe jos, probabil ale servitorilor care tocmai aduceau mâncarurile. Tacuta, adunare facea o impresie înfioratoare si George se pregatea sa se înapoieze când îsi opri privirea asupra scheletului care se afla într-un fotoliu mai mare decât celelalte.
Nu scheletul însusi îi atrase atentia — desi era de o marime neobisnuita — ci scânteierea ciudata ce radia de la oasele mâinii.
George îsi învinse teama usoara ce-l cuprinsese si porni încetisor în jurul mesei. Când se apropie de locul cu pricina observa ca scânteierea ciudata venea de la un inel pe care scheletul îi avea în unul din degete. Nici macar veacurile nu izbutisera sa stinga focul diamantului enorm si sa distruga cizelatiile minunate ale aurului.
O clipa tânarul sovai sa atinga mâna osoasa, apoi însa se simti stapânit de o dorinta puternica de a avea giuvaerul acesta de mare pret. Cu bagare de seama îl scoase din deget si dadu drumul mâinii înapoi pe masa.
Dar ce sa faca acum cu inelul? Daca l-ar vârî în brâu, ar putea aluneca repede afara. În deget nu-l putea pune caci era mult prea mare. Nu-i ramânea altceva de facut, trebuia sa-si tina degetul îndoit pentru ca inelul sa nu cada. Dar când îi trecu pe inelarul mâinii stângi, îl strabatu un fior de spaima. Inelul se potrivea exact, desi înainta parea atât de

mare... George avu senzatia ca giuvaerul radia o caldura ciudata, care îi patrundea în tot trupul.
Privi la inel si îndrepta lumina lampii asupra diamantului scânteietor, de forma patrata. Si vazu atunci oglindindu-se în piatra capul unui rechin urias. Apoi imaginea disparu si piatra urma sa-si arunce fulgerele multicolore, de o limpezime ciudata.
George fu cuprins de neliniste. Daduse de unul din misterele în care India era atât de bogata.
Unde se aflau acum tovarasii Iui, Petre si Kard? Aproape ca uitase de dânsii. Apoi se gândi iarasi la rechinul urias pe care-l zarise în diamantul, inelului. Repede parasi „sala mortilor". O putere misterioasa îl alunga de aici. Tinea în mâna dreapta palosul, gata sa se apere si strabatu sala cât putu mai repede. Din ce în ce mai mult punea stapânire pe el gândul ca cei doi tovarasi se aflau în mare primejdie. Altminteri ar fi venit alaturi de el, caci Petre nu l-ar fi lasat singur atâta vreme.
Ajunse la intrarea principala si... ramase împietrit locului vazând pericolul care-i ameninta pe camarazii sai.
Petre si Kard îl urmarisera cu privirea pe George când acesta intrase în palatul stravechi. Erau scufundatori experimentati si stiau ca nu-l ameninta nici o primejdie; altminteri, cum ar fi roit pestii atât de linistiti pe acolo? Vrura sa-l urmeze dar masinistul apuca deodata de brat pe camaradul sau si arata spre un obiect care se afla la câtiva pasi de ei.

Petre recunoscu imediat ca era un sipet mare si vechi. Cei doi marinari pasira într-acolo si când ajunsera aproape de tot se oprira înfiorati. Îsi spusera ca în urma cu sute de ani, când marea înghitise partea aceea de insula, doi servitori duceau tocmai afara din palat sipetul acesta. Atunci fusesera surprinsi de catastrofa.

Cei doi marinari privira câtva timp scheletele servitorilor, conservate atâta vreme datorita emanatiilor vulcanului care a provocat catastrofa. Apoi, se aplecara curiosi asupra sipetului, încredintati ca acesta continea mari bogatii, altminteri cei doi servitori n-ar fi încercat sa-l salveze în ultimul moment din palatul amenintat. Daca ar fi vazut însa ciudata adunare de schelete din sala cea mare, si-ar fi schimbat parerea, spunându-si ca acesti doi oameni erau mai curând niste hoti pe care îi înghitise marea, cu prada cu tot.

Petre comunica prin lovituri în casca:

— Sa fixam funia în jurul lazii, George al nostru este nevatamat.

Masinistul dadu doar din cap, apoi cei doi oameni se pusera pe lucru. Erau aproape gata, când deodata Petre ridica brusc capul, apuca bratul lui Kard si-l trase cu sine lungindu-se pe fundul marii.

Kard nu stia ce sa creada la început si-si spuse ca Petre lesinase probabil, din cauza oboselii — dar încremeni de spaima când ridica privirea în sus... Un trup urias se îndrepta ca o sageata în jos,

— un rechin de o marime înspaimântatoare.
Daca Petre nu l-ar fi tras la pamânt, monstrul l-ar fi sfâsiat în bucati. Kard cauta sa se afunde cât mai adânc în pamântul clisos. Singura teama ce-o avea acum era ca monstrul sa nu apuce funia de alarma care-l lega de suprafata si sa-l traga spre el.
Rechinul trecu pe lânga cele doua funii, merse putin înainte, apoi se înapoie. Cauta probabil prada ce-i scapase în ultima clipa. Fireste, nu putea sa atace cele doua trupuri pe jumatate afundate în pamântul moale. Prada ar fi trebuit sa pluteasca în apa, ca s-o poata înhata cu dintii pe care îi are în partea dindarat a capului.
Acum însa, atinse funia pe care Petre o avea petrecuta în jurul trupului si cu o smucitura puternica Uriasul fu ridicat o bucata în sus. Rechinul se napusti spre el, socotind ca avea în fata o prada usoara. Petre îsi dadu imediat seama de primejdie, deschise ventilul si aerul comprimat intra în costum. Fu ridicat în sus cu iuteala fulgerului, dar dadu din nou drumul aerului afara si se prabusi ca o piatra la fund.
Manevra asta zapaci rechinul, care-si cauta ratacit prada. Acum Petre se temea ca monstrul sa nu traga de funia cu care era legat George. Înainte de a se afunda din nou în namolul de pe fundul marii, Uriasul vazu ca nu era nici o primejdie din partea aceasta.
Rechinul continua sa-si caute prada si tâsni prin fata intrarii palatului

scufundat. Petre îl urmarea fara sa-l scape o singura clipa din ochi. Spre nespusa-i uimire vazu ca monstrul, lung de peste zece metri, facu deodata o miscare salbatica. Ca o sageata se repezi prin apa, se întoarse iute îndarat, napustindu-se spre intrarea vechiului palat.
Acolo se afla George ...
Fara sa tina seama de primejdia care-l ameninta pe el însusi, Petre se ridica încetisor... mai bine sa fie sfâsiat el în bucati decât sa i se întâmple ceva scumpului sau George.
Începu sa faca miscari puternice cu bratele, cautând sa atraga atentia rechinului asupra lui. Izbuti într-adevar. Bestia se napusti spre intrarea vechiului palat, îsi schimba însa directia, îndreptându-se spre îndraznetul Urias, care-l înfrunta cu atâta barbatie.
Petre îsi facuse planul ca în ultima clipa sa se afunde din nou în namol pacalind astfel pe rechin. Spre marea lui mirare vazu ca George se repezi brusc înaintea rechinului si-i înfipse în trup o lama scânteietoare. În clipa urmatoare, un val de spuma îi acoperi vederea. Simtea cum apa se tulbura în jurul sau si îsi dadu seama ca monstrul da cu furie din coada, dar nu putea ghici ce facuse George cu el.
Trai câteva clipe de groaza închipuindu-si ca rechinul înhatase pe tânar; apoi vazu animalul trecând ca o sageata pe deasupra lui pierzându-se în nemarginirea întunecata a apei si lasând în urma o dâra groasa, rosie.

Bunul Urias îsi zise ca George izbutise sa raneasca monstrul; se ridica si privi spre palat. Când apa din jurul sau se mai limpezi, îl vazu pe tânarul Farrow stând linistit în fata intrarii largi a palatului.
Stapânit de o bucurie nespusa Petre ridica bratele, George îi raspunse în acelasi fel, apoi se îndrepta încetisor spre cei doi tovarasi, carora le ajuta sa fixeze funia în jurul lazii grele.
Capitanul Farrow rasufla usurat când cei de jos dadura semnalul de ridicare la suprafata a funiei de rezerva. Stia ca primejdia trecuse si rechinul pe care-l vazuse fusese facut inofensiv.
Sipetul greu fu tras în sus; în urma lui sosira si cei trei îndrazneti scufundatori care renuntasera sa mai patrunda în palatul stravechi, caci atacul rechinului le cam taiase pofta.
Dupa ce dezbracara costumele grele si se adunara pe puntea vasului, Petre întreba:
— Domnule George, ce ai facut cu rechinul?
— I-am împlântat în trup un palos, pe care l-am gasit într-una din încaperile palatului. Din pacate, mi-a smuls din mâna arma minunata si a luat-o cu el. Dar tot am adus ceva din palatul scufundat, un inel cum n-ati vazut înca. Tata, am zarit oglindindu-se în el rechinul, înainte de a da ochii cu el. Asta e una din numeroasele minuni ale Indiei.
Printul Ghasna se apropie si zarind inelul scoase o exclamatie de mirare care nu se potrivea de fel cu firea lui linistita.

— Domnule George, zise el apoi, inelul acesta este un giuvaer de pret al familiei mele. Mai exista înca un exemplar asemanator pe care-l poarta unchiul meu, acela care a cucerit puterea prin forta. Acesta pe care-l porti dumneata în deget a fost luat de unul din stramosii mei care fusese nevoit sa fuga de acasa, din pricina unor neîntelegeri familiale. El are însusirea sa se potriveasca pe orice deget si afara de asta, purtatorul lui poate zari în diamantul mare toate primejdiile de care e amenintat. Domnule George, inelul acesta îti apartine acum si prin el ai intrat de fapt în familia noastra. Ma bucur nespus de acest lucru.
— Alteta, asta ma obliga sa ma afund din nou în mare si sa încerc sa va aduc si alte obiecte din castelul stravechi, zise George. Lucrul acesta trebuie doar sa fie de mare interes pentru d-voastra. Inelul însa, nu-l pot primi caci este prea pretios. Va apartine doar d-voastra.
Vru sa-l scoata din deget dar inelul parea turnat. Printul Ghasna zâmbi.
— Nu vrea sa plece, zise el, si-a gasit stapânul. Pastreaza-l, domnule George, caci îti va aduce noroc si-ti va fi de mare folos. Nu uita ca prin el ai intrat în familia noastra. Te rog sa nu mai cobori în mare. Din câte stiu, stramosul meu a luat cu el la plecare numai un sipet plin cu lucruri de pret si care cred ca se afla acum în fata noastra. Domnule capitan, eu nu am nici un drept asupra acestor obiecte si te rog sa hotarasti dumneata ce sa se taca cu ele. Totusi, daca se va afla printre ele un pumnal cu mâner de jad,

în forma de tigru, as cere sa-mi fie dat. Acest pumnal este stema familiei noastre nobile, care a avut un rol mare în istoria Indiei.
Sipetul fu deschis, în prezenta tuturor. Continea bijuterii de mare pret si la suprafata chiar se afla pumnalul amintit de printul Ghasna.
Farrow propuse ca printul sa ia totul, dar acesta refuza cu energie. În cele din urma se întelesera ca Ghasna sa pastreze toate obiectele privitoare Ia familia sa, iar Fernando si echipajul submarinului împartira monezile de aur si argint, care formau cea mai mare parte a comorii.
Spre seara se despartira de Fernando si submarinul porni în larg. Vestea rascoalei ajunsese la urechea autoritatilor engleze, care nu vor întârzia sa trimita un vas de razboi. Capitanul Farrow avea toate motivele sa se fereasca de aceasta întâlnire.

13
TAINA CHINEZULUI

I
NEGUSTORUL FU NANG

HM! NU-MI PREA MIROASE MIE BINE PE AICI:.. mormaie Petre, intrând împreuna cu Farrow, George si doctorul Bertram în micul restaurant, care statea cam singuratic la marginea portului din Makassar, în insule¬le Celebes.
— Tacere! îi sopti capitanul, cred ca-ti dai seama ca nu trebuie sa-atragem atentia asupra noastra. E destul de prost c-am

fost nevoiti sa venim încoace, spre a ne cumpara acid pentru acumulatori. Nu stiu ce sa zic, dar în drumul asta spre Saigon numai de buclucuri am dat.
Cei patru marinari, purtând haine civile, strabatura sala plina pâna la ultimul loc. Gasira cu greu o masa. Alaturi de ei se afla o societate zgomotoasa si un bar¬bat înalt, blond, vorbea cu glas tunator. Parea sa fie neamt, dar vorbea englezeste:
— ... am vazut-o doar eu ochii mei, tocmai spunea el, era o coada lunga si groasa de calcan, cu spinul acela urias înfipt într-unsa. A trecut aproape de tot de barca, ridicând apa la câtiva metri înaltime. Marinarii s-au în¬tors repede si au vâslit ca nebunii înapoi la vapor. Dra¬cu s-o ia nici pe corabie nu ne mai simtim în siguranta si-am face bine sa ne carabanim de pe aici.
— Ei, da, exista calcani care ajung la marimi uriase, îsi dadu cu parerea unu din cei de fata, un om mai în vârsta, cu barba alba si figura inteligenta. S-au vazut cazuri când au smuls vaporul din ancora si s-au încola¬cit în jurul lantului. S-au prins calcani care aveau lungi¬mea de noua metri si fara coada masurau sapte metri. Cred si eu ca marinarii au luat-o la fuga când dihania a început sa dea din coada ei grozava. Ceea ce ma mira, însa, e ca s-a apropiat atât de mult de tarm.. De obicei, nu prea se încumeta.
— Cu toate astea vasul nostru se gasea aproape de tot de tarm când s-a ivit calcanul. Voiam sa cumparam zahar din birtul care se afla pe acolo. Interesant e

ca localul acesta are un calcan zugravit pe firma.
— Asa e, am vazut si eu casa aceea, interveni un alt marinar, un urias, cu parul rosu al carui chip trada bru¬talitate. E pe una din insulele alea mici, cam la vest.
— Cu alte cuvinte în arhipelagul Spermonde? întreba batrânul. Ce rost are acolo un birt? Cine Dumnezeu se abate prin locurile alea?
— Totusi, se vad adesea barci cu motor si corabii malaieze, raspunse roscovanul. Nu-i duce tu grija birtasu¬lui, îsi scoate el de-o pâine.
Batrânul facu o mutra serioasa si clatina încetisor ca¬pul. Gestul acesta avu asupra roscatului aceeasi înrâu¬rire pe care o are o basma rosie asupra taurului.
— Dupa cum vad, nu prea îti vine ca crezi, izbucni el si lovi cu pumnul în masa, încât sarira în sus toate pa¬harele. Când îti spun, eu ca multi negustori din Makas¬sar si marinari de pe vapoarele straine pescuiesc pe acolo, sa stii ca asa e. Ai înteles?
— Eu locuiesc de patru ani aici în Makassar, raspunse batrânul, linistit si umblu cu corabioara mea adesea prin arhipelagul Spermonde, dar pâna acum n-am va¬zut pe nici unul pescuind pe acolo.
Uriasul sari de pe scaun si ridica pumnul, gata sa-l re¬peada în potrivnicul sau.
— Ti-ai pierdut mintile, Morton? racni patronul.

Câtiva musterii de pe la alte mese se ridicara de ase¬menea în picioare, speriati. Petre tocmai dusese la gura un pahar cu whisky, când se produse atacul ros¬covanului. Fara sa stea o clipa pe gânduri, îsi zvârli pa¬harul drept în obrazul marinarului, apoi se ridica de la locul sau si cu o smucitura facu sa cada în jos bratul ri¬dicat. Morton — cum îl numise patronul — scoase un raget de taur. Whisky-ul tare îl orbise aproape si începu sa-si frece ochii ca un disperat. Pentru moment era scos din lupta, dar când i se limpezi înaintea ochilor, se napusti asupra lai Petre cu un strigat ragusit. Era ceva mai înalt decât Petre, poate si mai puternic. Uriasul era însa mai sprinten si antrenat în tot soiul de sporturi, printre care si boxul.
Cei de fata, care se asteptasera, desigur, sa-i vada încaierându-se, ramasera cam dezamagiti când Morton îl doborât de Petre cu o singura lovitura în barbie.
Cu toate acestea, spectatorii nu-si precupetira aplau¬zele pentru Petre. Acesta zise însa patronului:
— Cine este Morton asta? Cred ca va trebui sa ma pazesc de el cât timp voi ramâne în Makassar, caci va cauta sa se razbune.
— Hm! Morton e timonier pe o corabie care apartine chinezului Fu Nang, raspunse birtasul. Pare sa câstige bine la stapânul sau, caci totdeauna are franci.
— Asa e, asta m-a surprins si pe mine, interveni ba¬trânul caruia Petre îi luase apararea.

Se apropie de urias, îi întinse mâna si-i, spuse cu caldura:
— Multumesc, domnule.
— N-ai de ce, nu mi-am facut decât datoria, raspunse Petre, simplu. Cu asta de colo nu cred sa mai dau ochii vreodata, adauga el, aruncând o privire marinarului care zacea la pamânt, fiindca parasim Makassar înca în cursul zilei de aii.
— Cu toate astea n-ar fi rau sa te pazesti, îl sfatui ba¬trânul. Morton e foarte razbunator din fire si viclean nevoie mare. Atâta vreme cât vei fi în Makassar, sa nu te miri daca o sa te atace pe furis Daca esti cumva strain pe aici, ti-as putea fi de vreun ajutor. Ma numesc Gerard Koster, am fost marinar pe vremuri, acum însa ma îndeletnicesc cu negotul, îti stau cu placere la dis¬pozitie.
— Asta se potriveste de minune, interveni Farrow... Poate ca ne vei putea ajuta sa gasim ceea ce ne trebu¬ie. Sunt de parere sa plecam, caci nu prea am timp de pierdut.
Morton zacea nemiscat. Petre însa avea impresia ca el se preface numai, asteptând momentul prielnic sa-l atace pe furis, pentru a se razbuna.
— Fireste ca putem pleca, raspunse Koster. Ma bucur din inima c-am dat peste niste oameni cumsecade. Sunteti musafirii mei, pâna veti parasi Makassar-ul.
— Cu placere, domnule Koster, zise capitanul, ama¬bil. Iarta-ma ca nu ne-am recomandat înca. O vom face când vom fi afara.

Ultimele cuvinte le rostise încetisor si-l privi pe Koster cu înteles. Capitanul plati, apoi se pregatira sa parase¬asca localul.
Petre nu-l slabise o clipa din ochi pe Morton si dupa ce facu un pas spre usa întoarse repede capul. Banuise ei ce se va întâmpla: „lesinatul" se folosise de o clipa când nu era observat, sari în picioare si trase repede un cutit din buzunar. Dar n-apuca sa taca bine saritura, ca Petre se si repezi spre el.
Cu mâna stânga apuca dreapta lui Morton si cu dre¬apta îl pocni înca o data sub barbie, culcându-l la pa¬mânt. Se apleca apoi si lua cutitul, care-i scapase din mâna.
— Mai bine sa-l pastrez eu, zise el, caci n-am pofta sa ma trezesc ciopârtit
Fara sa-i mai pese de victima sa, se întoarse si-i urma pe tovarasii sai.
— Domnilor, zise Koster, când fura afara, v-ati facut din Morton asta un dusman înversunat. Sa fiti cu mare bagare de seama daca aveti drum prin locurile astea. Morton strabate adesea apele cu corabia chinezului si se poate sa va mai întâlniti cu el.
— Nu cred sa ne mai revedem, raspunse capitanul, zâmbind. Cât despre dumneata, sunt sigur ca nu ne vei trada. Probabil ca ai auzit de numele meu, sunt ca¬pitanul Farrow.
— Ah! Ce bine îmi pare! exclama Koster, plin de bu¬curie. Sunt fericit, ca va cunosc, domnule capitan. Am auzit despre faptele dumneavoastra vitejesti si v-am admirat sincer. Va voi ajuta cât îmi va sta în puteri. Dar înca o data: feriti-va

de Morton. De acum încolo va tre¬bui sa ma pazesc si eu de el.
Farrow prezenta batrânului pe însotitorii sai, apoi zise:
— De ce se înfuriase atât de rau Morton când spune¬ai ca n-ai vazut niciodata corabii în arhipelagul Sper¬monde? Trebuie sa fie un motiv la mijloc. As dori sa vad si eu restaurantul acela, a carui firma e un calcan. Apoi ma intereseaza si faptul daca exista pe acolo un calcan atât de urias cum povestise marinarul. Îmi pare foarte ciudat însa ca monstrul traieste în ape atât de putin adânci si ca a atacat corabia.
— Si mie mi s-a parut ciudat, zise Koster. Toata ches¬tia cu restaurantul singuratic si furia lui Morton nu prea mi se pare lucru curat, orice ati zice dumneavoastra.
— Lasa ca mergem noi pe acolo si om vedea ce e, zise Farrow. În primul rând chestia ma intereseaza foarte mult si pe urma as dori sa tin seama de preveni¬rea dumitale cu privire la Morton si sa încerc daca nu cumva îl putem face nevatamator. Chiar daca nu prea coborâm pe uscat, mai ales prin porturi, totusi el poate fi o primejdie pentru noi.
— Foarte adevarat, domnule capitan, încuviinta Koster. Va încerca chiar sa va gaseasca, desi nu prea îi va veni usor. Dar tineti într-adevar sa mergeti pe insula cu birtul singuratic? As zice sa va lipsiti mai bine, caci am o presimtire ca se petrec pe acolo lucruri nu prea curate.
— Tocmai de aceea ma intereseaza, zise Farrow râ¬zând. Mai întâi sa rezolvam chestia principala pentru noi. As putea

gasi pe aici doua baloane cu acid pentru acumulatori?
— Fireste, domnule capitan: Fu Nang, chinezul despre care vorbeam le are în depozit. Hm! s-ar prea putea sa dam acolo de Morton, dar daca ne grabim, vom ajunge înaintea lui.
Si-i voi spune chinezului ce fel de poama e timonierul sau.
Îi conduse pe prietenii nostri de-a lungul strazii prin¬cipale si în curând ajunsera în fata unui soi de sopron lung, vopsit în alb, unde erau depozitele lui Fa Nang.
Capitanul Farrow si tovarasii sai îsi dadeau bine sea¬ma ca trebuia sa se fereasca de razbunatorul Morton, de aceea îsi tinea revolverele la îndemâna.
Negustorul Fu Nang facea impresie buna în aparenta. Era înalt si subtire, purta un costum de tropice bine croit si avea maniere distinse. Farrow, însa, care se pri¬cepea la oameni, zari în ochii chinezului o expresie ca¬reul îndemna sa fie cu bagare de seama. Îsi spunea ca individul acesta ar face moarte de om, daca ar fi sa traga ceva foloase de pe urma unei crime.
Când Koster ceru doua tuburi de acid, chinezul facu ochi mici si-i masura pe Farrow si oamenii sai ca o pri¬vire care cauta sa patrunda în fundul sufletelor. Capita¬nul avu o senzatie neplacuta. Sa banuiasca oare ceva chinezul asta despre submarinul cautat de autoritati? În orice caz, cantitatea mare de acid ceruta de Koster trebuia sa-i dea de banuit. Dar Farrow se linisti repede. Ce-i putea face Fu Nang? Submarinul se afla afara din

oras, într-un golf ascuns privirilor. De asemenea, si bar¬ca de aluminiu, cu care venisera încoace, era la loc si¬gur. Koster va duce tuburile cu acid la barca, apoi chi¬nezul putea sa faca ce-o vrea. Se aflau aici pe teritoriu olandez si n-avea sa se teama de nimic. Plati pretul cerut, apoi Koster povesti lui Fu Nang chestia cu Morton.

Chinezul îsi exprima imediat parerea de rau pentru cele întâmplate, fagaduind ca-l va pedepsi aspru pe ti¬monierul sau. Când însa, Koster pomeni de birtul sin¬guratic, Farrow observa ca privirea chinezului se întu¬neca. Nu cumva Fu Nang...?

Nu-si putu tese gândul în întregime, caci din usa ma¬gazinului se auzi un strigat de furie. În clipa urmatoare, Morton se napusti asupra lui Petre, tinând în mina un drug de fier cu vârful ascutit.

Eroii nostri trasera imediat revolverele din buzunare, hotarâti sa-l culce la pamânt pe timonierul înfuriat. Dar Fu Nang sari ca o pisica înaintea uriasului. Farrow se astepta ca în clipa urmatoare chinezul sa se prabuse¬asca la pamânt cu teasta sfarâmata, caci Morton era într-o stare încât te puteai astepta la orice din partea lui. Fu Nang, arunca numai bratul drept înainte, apu¬când gâtul marinarului. Era un atac folosit de popoare¬le asiatice si care se întemeia pe cunoasterea temeini¬ca a anatomiei corpului omenesc.

Morton se clatina, scoase un horcait înfiorator si se prabusi greoi la pamânt. Prin gura-i întredeschisa tâsni sângele.

Fu Nang privi linistit la victima sa, apoi, întorcându-se spre Farrow, facu o plecaciune si zise:
— Morton nu mai prezinta nici o primejdie pentru dumneavoastra, domnilor. Mi-am tinut fagaduiala si l-am pedepsit aspru. Graiul i-a pierit pentru totdeauna. Sa pun sa va duca baloanele cu acid pe vapor?
— Nu, multumesc, raspunse Farrow, politicos. Dom¬nul Koster va avea bunatatea sa le ia cu o trasura.
Fu Nang zâmbi si zise:
— Domnii mei, eu fac tot felul de afaceri si stiu sa fiu discret. Puteti avea deplina încredere în mine. Dar fie cum vreti dumneavoastra, le voi tine la dispozitia dom¬nului Koster. Va pot, însa, împrumuta un carucior, pe care mi-l va aduce înapoi domnul Koster.
— Da, asta mi-ar convenit caci economisim timpul,
Fu Nang chema un servitor si-i dadu o porunca pe limba lui. Farrow regreta mult ca nu stia chinezeste, caci Fu Nang vorbi cam mult servitorului, ceea ce i se paru suspect. Îl privi pe doctor, care stia multe limbi si observa pe chipul acestuia o expresie de încordare.
Servitorul se facu nevazut si Fu Nang, zâmbind ne¬contenit, se adresa din nou lui Farrow.
— Trebuie sa-i explic în amanuntime cel mai mic lu¬cru servitorului meu. Va mai trebuie ceva, domnule? Marfurile mele sunt de prima calitate, ceea ce va poa¬te confirma domnul Koster.

Farrow se gândi o clipa, dar nu-i dadu nimic în gând. Tocmai atunci se înapoia si servitorul, tragând dupa el un carucior mare si solid. Cele doua baloane fura încar¬cate. Koster si Petre luara caruciorul si plecara din pra¬valie.
— Ah! as avea nevoie de o sticluta cu benzina pentru bricheta mea, se adresa doctorul lui Fu Nang.
Farrow fu cam surprins de cererea asta, caci aveau pe submarin benzina destula. Dar se feri sa puna vreo întrebare, sau sa-si tradeze surprinderea. Îsi spunea c-o fi având vreun motiv temeinic doctorul.
Dupa ce acesta plati sticla cu benzina, îsi luara ra¬mas bun de la chinez. Morton zacea nemiscat la pa¬mânt. Doctorul observa însa, în trecere, ca respira din nou regulat.
Când se îndepartara de pravalia lui Fu Nang, capita¬nul se grabi sa întrebe:
— Draga doctore, ce spunea chinezul servitorului sau? Doar n-ai cumparat benzina de florile marului?
— N-am priceput totul, caci prea vorbea repede, atâ¬ta doar am înteles ca individul sa unga, rotile carucio¬rului cu nu stiu ce fel de unsoare. Mi-am spus atunci ca va îndruma un câine pe urmele noastre. Poate ca Fu Nang banuise cine suntem si vrea sa puna mâna pe premiul oferit de fostele puteri aliate. Privirile lui nu mi-au placut deloc.
— Nici mie, zise capitanul. Si eu am avat acelasi gând cu dumneata. Fara îndoiala ca banuieste în noi pe cei cautati. Cine cumpara atâta acid pentru acumu¬latori si o transporta pe furis? Vom curata

rotile caruciorului de îndata ce vom iesi din oras.
Petre si Koster erau cu mult înainte. Farrow, George si doctorul se grabira si-i ajunsera din urma. Când fura la ultimele case ale orasului oprira caruciorul si spalara rotile cu benzina. Îsi urmara apoi drumul în liniste si dupa o jumatate de ceas ajunsera la desisul în care îsi ascunsesera barca. Tovarasii îsi luara ramas bun de la Koster, care-i încredinta înca, o data ca nu va sufla nici un cuvânt despre local unde au fost transportate ba-loanele cu acid.

II
URMARITI DE POLITIE

CELE DOUA BALOANE fura încarcate în barca, tova¬rasii luara loc alaturi si Petre, prevazator ca întotdeau¬na, privi mai întâi printre crengile desisului spre largul marii. Deodata, scoase o exclamatie si spuse în soap¬ta:
— Se vede o barca cu motor, cu politisti olandezi si vamesi. Probabil ca umbla dupa contrabandisti. Cred însa c-ar îi bine sa ne pazim noi.
— Fireste, zise Farrow. De fapt, nu stiu daca trebuie platita vama pentru acid de acumulatori, dar asta n-are de-a face. Oricum, e batator la ochi sa dea peste noi în barcuta asta, vâslind de-a lungul coastei. Trebuie sa ramânem ascunsi pâna vor pieri în zare. Ei, iata-l pe domnul Koster ca se întoarce.
Fostul marinar se apropie de tarm, se apleca si zise încetisor:

— Domnule capitan, pe câmp dau târcoale politisti, l-am vazut si pe Fu Nang, cu un câine dupa el. Ne-au pierdut urma, caci alearga fara rost, încolo si încoace. Ma tem însa ca vor veni spre, noi.
— Hm! ar fi cam neplacut, zise Farrow. Dar ce putem face? Pe mare a aparut o barca cu motor, cu politisti si vamesi. Trebuie sa ne ascundem cât mai bine, ca sa nu ne poata gasi. Caruciorul unde l-ai lasat, domnule Kos¬ter?
— L-am ascuns într-un tufis si trag nadejde ca nu vor da de el. Cred, totusi, ca vor descoperi potecuta pe care am apucat venind încoace. Poate ca izbutiti s-o luati de-a lungul tarmului, ocrotiti de crengile aplecate ale tufisurilor.
— În cazul acesta trebuie sa vii neaparat si dumneata cu noi, domnule Koster, zise capitanul. Ai putea avea neplaceri daca vor da de dumneata aici. Fu Nang va sustine, desigur, ca ai ajutat la transportul celor doua baloane cu acid. Când primejdia va fi trecuta, te vom debarca pe uscat.
Koster urma sfatul capitanului si sari în barca de alu¬miniu, care se scufundase mult sub povara pe care o ducea.
Când primejdia parea oarecum înlaturata, barca înce¬pu sa înainteze putin printre crengile tufisului si ajunse la vreo cincizeci de metri de locul unde se oprise întâi. Printr-o deschizatura larga în frunzis, se putea vedea marea pâna la tarm si când George scoase cu bagare de seama capul, zari barca îndepartându-se direct spre, locul unde se aflau ei.

Se retrasera repede câtiva metri îndarat si ramasera linistiti. Peste putin timp auzira zgomotul elicei care se învârtea înapoi, ca sa stopeze. Se auzira si glasuri din ce în ce mai lamurite. Unul din ele spunea în olandeza:

— Fu Nang ne-a alarmat degeaba. Ma mir, caci el e de obicei vrednic de încredere.

— Domnule comisar, gândeste-te, însa, cât de ciudat e faptul ca strainii au cumparat o cantitate atât de mare de acid. Numai un submarin are atâtia acumula¬tori, necesari calatoriei sub apa. Koster ala, care a cumparat baloanele, nu-i va trada pe prietenii sai, dim¬potriva, va cauta sa-i ocroteasca, daca e vorba într-adevar dé capitanul Farrow cu oamenii lui. Banuitor e si faptul ca de la un loc se pierd urmele rotilor. Fu Nang o fi având el dreptate în chestia cu benzina, indivizii au spalat rotile cu ea, dar asta înseamna ca Farrow price¬pe chinezeste. Sa nadajduim, însa, ca Vassen si politis¬tii vor sosi curând de pe câmp si atunci vom vedea ce e de facut.

Tovarasii se privira cu înteles. Dupa cât se parea, chi¬nezul se afla în bune relatii cu politia si sub ocrotirea acestei prietenii îsi facea în voie si afacerile lai, mal mult sau mai putin cinstite.

Se scurse vreun sfert de ceas în liniste, apoi se auzira dinspre tarm crengi trosnind, fosnet de frunze si gla¬suri omenesti.

— Ei, Vassen, n-ai gasit nimic? striga comisarul din barca. Ce Dumnezeu, Fa

Nang e om de încredere! Ce-ar fi sa dam drumul câinilor sa cerceteze tufisurile? Astfel trebuie sa dam de ei.
— Da unde or fi lasat carutul chinezului? întreba Vas¬sen. Nu prea cred sa se fi îndreptat încoace. Mai mult ca sigur c-au facut un ocol si-or fi acum pe malul cela¬lalt. Stiau pesemne ca vor fi urmariti de câinele chine¬zului, la ce alta sa fi cumparat benzina, daca nu pentru a spala rotile?
— Drace! parca as zice ca ai dreptate, Vassen! mor¬mai comisarul. Acum e, desigur, prea târziu, cine stie pe unde o fi ajuns submarinul! Pe Koster ala o sa-l luam noi la zor sa ne spuna unde au fost duse baloanele. De vreme ce suntem aici, nu strica sa dam drumul câinilor sa cerceteze desisul. Stai ca venim pe tarm sa discutam planul în amanuntime. Se auzi lamurit cum trasera barca lânga tarmul de corali si cum coborâra apoi, discutând ca însufletire între ei.
Dupa câteva clipe de chibzuiala încordata, George ri¬dica brusc capul si-l privi pe tatal sau cu ochi scânteie¬tori.
— Tata, zise el, am nascocit un plan minunat. Barca politiei a ramas fara paza si ma gândesc sa le joc un renghi. Voi înota într-acolo si le voi strica motorul, ta¬ind numai conducta de benzina, care e de arama. Trea¬ba va merge usor, apoi ne caram de aici. Va trebui sa trecem prin deschizatura din tufis, dar ei nu ne vor pu¬tea urmari, caci, pâna sa-si faca reparatia, noi vom fi pe submarin.
— Hm! ideea ta nu e rea, zise capitanul, dar e cam primejdioasa. Daca te

descopera, suntem si noi pier¬duti, caci atunci vor sti olandezii ca ne aflam pe aproa¬pe.
— Tata, sa n-ai nici o grija, fac eu treaba lesne, zise tânarul, plin de încredere. Stii doar ca ma pricep la înot si la afundare în apa. Poate ca nici nu va fi nevoie sa patrund în barca, ci sa le stric numai elicea pe dinafara sau sa gauresc fundul.
— Bine, aproba Farrow, codindu-se. Numai, vezi sa nu fii descoperit, caci atunci suntem pierduti cu siguranta.
George începu sa se dezbrace si zise:
— Pierduti am fi daca vor da drumul câinilor sa cerce¬teze desisul. Inteligentele animale ne vor adulmeca urma, asta e în afara de orice îndoiala. Sunt încredintat ca planul meu e bun si voi purta eu de grija sa reuseasca.
— Domnule Koster, zise acum Farrow, cred ca cel mai nimerit lucru ar fi sa mergi cu noi. Ai auzit ca politia nu te va lasa cu una, cu doua,
— Nu, domnule capitan, autoritatile nu-mi pot face nimic. Cine m-ar fi putut opri sa-ti dau o mâna de aju¬tor pentru transportarea celor doua baloane cu acid? Plecati sanatosi, eu cobor aici si ma duc la locul unde am lasat caruciorul, caci trebuie sa-l duc înapoi chine¬zului. As merge cu placere cu dumneavoastra, în arhi¬pelagul Spermonde, dar mi-e cu neputinta sa-mi para¬sesc afacerile. M-a bucurat mult cunostinta dumnea¬voastra, domnule capitan.
— Daca veti mai veni cândva prin Makassar, va rog sa nu ma ocoliti.

— Bine domnule Koster, sa nadajduim ca ne-om reve¬dea, zise Farrow cu caldura. Primeste multumirile mele pentru ajutorul pe care n-i l-ai dat!
Îsi strânsera mâinile, apoi Koster iesi din barca si ra¬mase nemiscat, în loc. Nu trebuia sa atraga atentia politistilor prin zgomotul ce l-ar fi facut tain¬du-si drum prin tufis. Va astepta deci, pâna ce George va îndeplini planul îndraznet.
Farrow, fu cuprins de îngrijorare, vazându-l pe, fiul sau, gol pusca, dându-si drumul în apa, înarmat cu un cutit. Tânarul îsi primejduia viata si inima lui de parinte cu greu se lasase înduplecata.
Dar George era plin de încredere în sine, îsi dadea bine seama ca salvarea tuturor atârna de, el.
Tarmul cadea drept în jos si apa avea câtiva metri adâncime. Trebuia, deci, sa înoate, si era împiedicat s-o faca din pricina crengilor ce atârnau pâna la suprafa¬ta marii. Ajunse eu bine la capatul deschizaturii din de¬sis, unde se afla barca politiei.
Aceasta era la vreo sase metri de el si George obser¬va cu bucurie ca nu era nimeni într-unsa. Se uita la stânga si vazu doi politisti stând pe tarm, cu spatele spre apa, aplecati printre crengile tufisului, iscodind cu privirea.
Probabil ca asteptau sosirea câinilor, astfel ca nu va trece mult si acestia vor porni sa descopere locul unde se ascunsesera urmaritii. George trebuia, deci, sa se grabeasca, daca tinea sa-i salveze pe ai sai.

Îsi umplu plamânii cu aer, apoi se afunda în apa, îno¬tând spre barca cu motor. Desi apa sarata a marii îi ar¬dea ochii, George îi tinea totusi deschisi, ca sa vada în¬cotro merge. Ajunse cu bine sub carena barcii si iesi la suprafata în dreptul pupei, unde era ascuns de privirile politistilor.

Se înalta, eu bagare de seama si privi peste margi¬nea barcii. Avusese noroc caci se afla în apropierea motorului si tot acolo era si conducta de benzina. Tâ¬narul erou arunca o privire în jur, se ridica apoi cu totul si peste câteva clipe era în barca. Se lasa cu pântecele pe punte si fara sa stea mult pe gânduri se apuca de treaba. Cu ajutorul cutitului pe care-l luase, taie fara mare greutate conducta de arama. Nu se multumi, însa, numai cu atâta. Daca se afla vreun mecanic iscusit printre politisti nu-i va fi greu sa lege conducta la loc si astfel motorul nu va fi lipsit de combustibil. De acea îl mai taie într-un loc, si scoase o bucata lunga de un metru din ea.

Multumit cu lucrul sau, se pregatea tocmai sa se îna¬poieze când observa ca barca era prevazuta cu reflec¬toare, care se alimentau cu carbid. Asadar se aflau si tuburi de cauciuc. Orice mecanic se va gândi sa înlocu¬iasca repede bucata de conducta a motorului cu tubu¬rile reflectoarelor. Asa ca trebuia sa faca ce-o face si sa scoata motorul din functiune.

Nu putea sa înainteze spre prora, unde se aflau re¬flectoarele, caci l-ar fi putu zari lesne politistii. Apoi, chiar daca ar fi izbutit sa îndeparteze tuburile de

cauci¬uc, se gaseau, probabil altele de rezerva.
Privirea, lui George se opri asupra carburatorului, desuruba repede capacul si scoase afara piesele. Asa, acum motorul era cu neputinta de întrebuintat pentru câtva timp.
Vru sa se îndeparteze, dar un nou gând îl opri în loc. Vasul acesta, fiind în serviciul statului, era, prevazut cu piese de rezerva, pentru cazul când pornea la drum lung. Carburatorul, ar putea deci, reparat la iuteala si atunci toata munca lui ar fi fost zadarnica.
Fara sa stea pe gânduri, George taie toate cablurile care porneau cilindri si magnetouri. Cu asta facuse destul si nu-i mai ramânea decât sa fuga.
Înalta capul cu bagare de seama si privi spre tarm. Cei doi politisti de paza stateau înca în pozitia de la început, cu spatele spre, apa. Dar George auzi dinspre tufis latrat de câini si asta-l îndemna sa se grabeasca!
Se ridica de tot în picioare si întinse bratul spre mar¬ginea deschizaturii, unde banuia ca se afla barca de aluminiu. Apoi arata spre celalalt capat al deschiza¬turii si facu repede câteva miscari cu bratele, cum fac înotatorii. Vroia sa dea de înteles prin asta ca va înota spre partea cealalta, unde se va urca în barca, la ada¬postul privirilor politistilor.
Spre marea lui bucurie, vazu ca barca începu sa alu¬nece fara zgomot printre crengile tufisurilor. Petre se pricepea sa vâsleasca repede.

Cu bagare de seama George sari, peste marginea va¬sului si se lasa în apa. Acum nu se mai afunda, ci înota, la suprafata. Avea cel mult sase metri de înotat. Ajun¬se cu bine la punctul pe unde trebuia sa treaca barca, dar deodata se auzira de pe mal strigate puternice:
— Opreste! Opreste!
În aceeasi clipa Petre începu sa vâsleasca cu putere si barca de aluminiu porni ca o sageata. De pe mal, însa, detunara, împuscaturi.
George se gândi cu spaima ca vreunul din ai sai ar putea nimeri tocmai când era aproape de salvare. Dar cei doi politisti erau prea uluiti de ivirea neastepta¬ta a barcii, pentru a mai sta sa ocheasca. Trageau la nimereala.
Dupa câteva clipe, barca trecu pe lânga George care se înclesta cu mâinile de margine si ajutat de Petre sari înauntru.
— Bravo, baiatule, halal sa-ti fie! zise Farrow. Vad dupa chipul tau stralucitor ca treaba s-a facut. În ce fel ai stricat motorul?
George povesti pe scurt cele întâmplate.
— Drace! exclama doctorul Bertram, zau ca eu n-as fi fost în stare. George, ai dovedit înca o data ca esti un baiat inteligent si îndemânatic, cum nu-s multi ca tine.
Tânarul raspunse cu modestie ca nu facuse decât, ceea ce ar fi facut oricare altul în locul lui, apoi puse si el mâna pe o lopata si-i ajuta lui Petre, care lovea apa nebuneste.

Capitanul si doctorul Bertram dadura si ei o mâna de ajutor, caci trebuia s-ajunga cât mai repede pe subma¬rin, înainte ca politistii sa porneasca în urmarirea lor cu alta barca.
Se întelesera dinainte sa se reîntoarca pe întuneric în golful dosnic, unde se afla submarinul. Acum, nu le ra¬mânea altceva, de facut. Nu se puteau încumeta sa se aciuieze pe undeva tot restul zilei, caci politistii, ajutati de reflectoare, vor cerceta coasta si în timpul noptii, pentru a da de urma barcii de aluminiu.
Era o mare îndrazneala din partea lor sa vâsleasca pe aici ziua în amiaza mare, caci se putea sa fie descope¬riti de vreo corabie care trecea întâmplator, în drum spre portul apropiat.
Din fericire, pluteau, pe lânga tufisuri dese, ale, caror ramuri se aplecau pâna aproape de mare.
În sfârsit, ajunsera si la golful ascuns în care se afla minunatul lor „Dox". Periscopul se înalta din apa, ca la vreo zece centimetri. Îndata ce barca intra cu viteza în golf, submarinul se urca la suprafata. Un om statuse necontenit la periscop, deoarece primul ofiter Rindow tinuse seama si de eventualitatea ca tovarasii sai s-ar putea întoarce înainte de vremea hotarâta.
Câtiva marinari iesira imediat pe punte. Cele doua baloane cu acid fura transportate în interior, barca de aluminiu fu dusa sus si demontata.
Dupa câteva minute totul, era în ordine, chepengul turnului fu închis, iar pompele puternice pompara apa în tancurile de

balast. Submarinul se lasa afund înceti¬sor si în curând nu se mai vedea decât periscopul ie¬sind la suprafata.

III
SCAPATI CA PRIN URECHILE ACULUI

INGINERUL HAGEN lua imediat în primire cele doua baloane cu acid, pentru a-si pune în ordine acumula¬toarele.
Submarinul trebuia sa ramâna pâna seara pe fundul golfului, iar în timpul noptii urma sa plutească la supra¬fata cu motoarele diesel, pentru ca în felul acesta acumulatoarele sa se încarce din, nou.
La periscop statea de veghe un om, care cerceta ma¬rea. Farrow porunci marinarilor însarcinati cu slujba aceasta sa-i dea de veste imediat ce vor observa ceva suspect.
Trecuse vreo jumatate de ceas de la înapoierea
barcii de aluminiu, când omul de la periscop comunica jos cu glas tare:
— Capitane, vad corabii si o barca cu motor.
Farrow se repezi la periscop si zâmbi în felul lui, za¬rind, în barca politisti. Barca parea escortata de
cele doua corabii.
Închise ochii, orbit de lumina puternica a soarelui care iesise dintr-un nor si nimerise cu razele puternice direct în lentila periscopului. Capitanul îl trase îndata în apa, trebuind sa fie cu bagare de seama, caci se putea ca politistii sau

marinarii sa-l zareasca. Dadu ordin oa¬menilor sa nu mai înalte periscopul, apoi se îndrepta spre cabina acumulatoarelor, unde inginerul Hagen era ocupat.
— Vom putea merge câtva timp sud apa, draga Ha¬gen? Au destul curent acumulatoarele?
— Exclus, domnule capitan. Mai avem atâta curent cât sa putem pompa afara apa din tancuri.
— Hm! asta-i cam neplacut, se prea poate ca perisco¬pul sa fi fost observat, când razele, au cazut pe lentila. As dori sa ma îndepartez putin de local, unde ne aflam. Eii, dar n-avem încotro, trebuie sa ne lasam în voia no¬rocului.
Totusi, capitanul era oarecum nelinistit. Era aproape sigur ca politistii cercetasera coasta cu toata atentia, pentru a descoperi vreo urma a barcii disparu¬te. Nu cumva zarisera stralucirea tradatoare a lentilei periscopului?
Dar în definitiv, ce voiau de la el? Avea doar dreptul sa ramâna pe fundul golfului, chiar daca fostele Puteri aliate pornisera vânatoarea împotriva lui. Apoi îi dadu însa în gând ca autoritatile olandeze ar putea presupu¬ne ca face contrabanda cu submarinul sau si în cazul acesta, aveau dreptul sa-l sileasca sa iasa la suprafata, pentru a supune vasul unei cercetari amanuntite.
De fapt, ar fi trebuit sa-si anunte sosirea capeteniei, portului Makassar, cum fac toate vasele. Deoarece n-o facuse, era în dreptul lor sa-l banuiasca de contrabanda si sa-l traga la raspundere.

Poate ca totusi va reusi sa iasa la suprafata când se va întuneca si sa se sustraga urmaririi.
Încerca sa se linisteasca în felul acesta, dar mereu îi revenea gândul ca îl ameninta o mare primejdie, din cauza periscopului tradator. Se sfatui cu Rindow, expu¬nându-si temerile pe care le avea; primul ofiter zise râ¬zând:
— Domnule capitan, peste patru ceasuri se întuneca. Cum ne vor putea opri doua corabii si o barca cu mo¬tor? Vom iesi la suprafata si vom porni la drum, fara sa ne sinchisim de ele. Sa mai asteptam doua ceasuri, pâna ce soarele se va lasa spre apus, apoi vom scoate periscopul afara si vom vedea cum stam. Daca ne va ameninta într-adevar vreo primejdie vom avea timp atunci sa ne sfatuim.
— Hm! la drept vorbind, asa ar fi, raspunse capitanul, dar inima îmi spune ca am patit-o de data asta. Ei si! Nu-i un motiv sa ne pierdem curajul, am fost noi si în situatii mai primejdioase si cu toate astea ne-am price¬put sa iesim cu fata curata.
— Voi dispune sa se serveasca cina mai devreme, zise Rindow, caci îndata ce se va întuneca vom avea de lucru. E pacat, totusi, sa nu ne putem schimba locul acum, adauga el, gânditor, caci daca periscopul a fost observat, politistii nu se vor da în laturi sa cerceteze fundul golfului. Ne aflam la o adâncime de douazeci de metri, de vazut nu ne pot vedea, dar au ei alte mijloa¬ce sa stabileasca unde ne aflam.

— Nu ne-am putea înalta cu vreo doi metrii? întreba Farrow, îngrijorat. Poate ca vreun curent prin golful asta, care ne va împinge ceva mai departe. M-am gân¬dit si eu ca vor încerca sa sondeze fundul golfului. Au si dreptul sa ne sileasca sa iesim la suprafata, de vre¬me ce ne banuiesc de contrabanda.
— Ma duc sa vorbesc cu Hagen, domnule capitan, zise primul ofiter. Aici stam pe namol, dar e aproape si¬gur ca e vreun curent mai sus.
Dupa câteva minute pompele golira o cantitate de apa din tancuri, pâna ce submarinul se ridica vreo doi metri. Când zgomotul pompelor înceta, Farrow si Rin¬dow observara cu încordare barometrul, în cabina de comanda.
— Ah! minunat! exclama deodata Rindow. Barome¬trul, care indica exact, oscilatiile vasului si situatia sa în apa, se miscase usor, dar asta era un semn ca sub¬marinul fusese prins de un curent.
Încotro va târî monstrul de otel nu puteau sti. Nu stiau nici daca se apropiau de tarm sau erau dusi spre larg. În orice caz, îsi schimbau pozitia si asta era lucrul principal pentru moment,
Trecu o jumatate de ceas. Aparatul oscila relativ des, dovada ca curentul era destul de puternic. Deodata simtira o smucitura si în aceeasi clipa Farrow si Rindow strigara într-un singur glas:
— Ne-am împotmolit!
Asadar, curentul târâse submarinul spre tarm. Farrow chibzui câteva clipe apoi zise:

— E mai bine asa. Cred ca ne-am îndepartat o buna bucata de locul de unde eram înainte. Politistilor nu le va mai da prin gând sa ne caute în apropierea tarmu¬lui. Vom ramâne aici linistiti pâna se va înnopta de tot. Suntem la optsprezece metri adâncime. Si atât e de ajuns.
— Eu as propune sa înaltam periscopul, domnule ca¬pitan, zise Rindow. Poate ca ne gasim într-un punct unde soarele nu ne mai pot ajunge.
— Hm! m-am gândit si eu la asta, raspunse Farrow. Sa încercam, cu nadejdea în Cel de sus.
Periscopul fu înaltat cu bagare de seama. Capitanul privi cu încordare prin el, tot înaltându-l centimetru cu centimetru. Apa devenea tot mai limpede în fata câm¬pului vizual. Acum periscopul atinse aproape suprafata si tot mai încet învârtea capitanul roata cu ajutorul ca¬reia era ridicat periscopul.
În cele din urma iesi cu totul deasupra apei, si atunci Farrow se încredinta de doua lucruri: în primul rindea fusesera târâti o bucata buna spre tarm, si în al doilea rând ca pe locul unde se aflase înainte dadea târcoale barca cu motor.
Deoarece razele soarelui nu mai cadeau în punctul în care se afla submarinul, Farrow putut sa-si îndrepte fara frica periscopul spre barca cu motor. Si atunci vazu ca politistii faceau sondajul în golf, ceea ce în¬semna ca tot zarisera lentila periscopului.
Spre a nu se expune din nou primejdiei, caci era posi¬bil ca unul din politisti sa

descopere întâmplator peris¬copul, Farrow îl trase în apa.
— Admirabil! exclama Rindow când capitanul îi po¬vesti cele vazute. Acum ramânem linistiti aici pâna se va lasa întunericul, apoi vom porni la drum.
— Ia dumneata comanda, iar eu ma duc în sala, de mâncare. Cred ca George se afla cu musafirii nostri. Domnisoara Jeanette Roule si Julien Petit au trecut|prin multe, si stiu prin câte vor mai trece, pâna se vor vedea la adapost sigur cu comoara lor. Nici printul Ghasna cu fiica-sa nu se vor putea plânge ca s-au plic¬tisit.
— Dar tineau cu orice pret sa mearga cu submarinul, raspunse Rindow, zâmbind. Aventuri au cautat, aventuri au gasit.
Capitanul îl gasi într-adevar pe George în sala de mâncare, împreuna cu musafirii submarinului. Doctorul Bertram, care se afla si el acolo, povestea tocmai des¬pre fapta vitejeasca a lui George, datorita, careia sca¬pasera de urmarirea politistilor olandezi.
Frumoasa Sanja îsi privi iubitul cu atâta admiratie, în¬cât tânarul se înrosi pâna în albul ochilor. Printul Ghas¬na si capitanul Farrow privira zâmbind la copii lor. Cât de frumoasa era aceasta dragoste nevinovata!
Capitanul comunica, în câteva cuvinte musafirilor sai în ce situatie se aflau; Din principiu spunea întotdeau¬na adevarul, oricât ar fi fost de neplacut. Oaspetii sai aveau nervi tari si afara de asta tinea sa le atraga atentia asupra primejdiei care-i ameninta, pentru ca sa stie ceri asteptau.

Numai ca situatia nu era atât de grava pentru mo¬ment, ca sa existe motiv de îngrijorare, si oaspetii primira vestea cu multa liniste si sânge rece. Printul Ghasna zise:

— Eu cred totusi, domnule capitan, ca oamenii aces¬tia nu ne pot face prea mult rau. Ce au sa faca daca vei porni cu submarinul pe întuneric? Cu tunul nu au dreptul sa te opreasca. Da ia apune mai bine ce pare¬re ai d-ta despre chinezul acela Fu Nang si de timonie¬rul sau Morton, caruia i-a luat graiul dupa cum ne po¬vesteste doctorul Bertram?

— Din faptul ca i-a luat graiul, strângându-l de bere¬gata, deduc ca Morton vorbise prea mult cu privire la birtul singuratec din arhipelagul Spermonde. Poate ca Fu Nang se temea sa nu mai spuna si altele într-un mo¬ment de furie, de aici trag concluzia ca exista o legatu¬ra între Fa Nang si birtul cu pricina,

— Tocmai ce voiam sa spun si eu domnule capitan, raspunse printul. Dupa cum ne-a istorisit doctorul, ai de gând sa dai de rostul acestei taine?

— În orice caz, vreau sa încerc, zise Farrow zâmbind. Oricum trebuie sa trecem prin arhipelagul Spermonde, caci nu putem lua drumul obisnuit, care duce mai la sud de insulte. Cu prilejul acesta vom putea cerceta de aproape birtul acela si poate avem norocul sa vedem calcanul urias care s-ar putea arata pe acolo.

— Hm! pacat ca nu putem prinde monstrul, interveni doctorul. Ar fi o piesa rara pentru muzeu.

Cu prilejul, acesta Bertram tinu o adevarata dizerta¬tie asupra calcanilor, care era atât de interesanta, în¬cât ascultatorii regretara când Petre, împreuna cu înca un marinar, deschise brusc usa, aducând mâncarea.
Nu mai era mult pâna sa se lase seara. Atunci se va vedea daca politistii olandezi vor fi în stare sa tina în loc „Dox”-ul lui Farrow.
Mâncara în graba, apoi capitanul se scuza fata de musafiri si se îndrepta spre cabina de comanda, urmat de George, care tinea neaparat sa fie în turn când sub¬marinul va iesi la suprafata.
Se scurse un sfert de ceas. Inginerul Hagen vesti ca acumulatoarele fusesera încarcate cu acid. În acumu¬latorul de rezerva avea atâta curent cât trebuia pentru pomparea apei din tancurile de balast.
Afara trebuia sa se fi întunecat, de-a binelea. Capita¬nul scoase periscopul la suprafata si stabili ca într-ade¬var se înnoptase. Nu putea descoperi nimic in jurul va¬sului, caci cerul era acoperit cu nori si apa era tot asa de neagra ca si cerul.
Dar de ambele parti ale golfului, cam la o suta de metri departare do capatul lui vazu câteva puncte lu¬minoase. Erau farurile celor doua corabii care escortau barca cu motor.
Asadar, mai stateau înca la pânda, însa la distanta una de alta si chiar daca ar avea reflectoare pe bord, Farrow va cuteza sa le înfrunte.

Încredintându-se ca nu-i ameninta nici o primejdie prin apropiere, Farrow dadu comanda de iesire la su¬prafata. Pompele puternice intrara în functiune si goli¬ra apa din tancuri. Vasul se ridica repede iar Petre se si afla sub capacul turnului, pe care-l ridica in clipa în care submarinul atinse oglinda apei.
Aerul racoros al noptii era o adevarata binefacere. Capitanul, George si Rindow urcara si ei în turn, în urma lor venind Jan Brike, tunarul, care zise cu glas sfi¬os:
— Domnule capitan, am stat atâta vreme sub apa, în¬cât as vrea sa vad daca tunurile mele n-au avut ni¬mic de suferit.
Râzând, Farrow îi încuviinta cererea, stiind cât de mult tinea batrânul la „catelele" sale, cum le botezase el.
Capitanul dadu apoi o comanda în sala masinilor si vasul începu sa alunece pe apa, îndreptându-se spre iesirea golfului.
Farrow, George si Rindow cercetara marea cu ochea¬nele de noapte. Afara de cele doua corabii, la dreapta si la stânga lor, nu se mai vedea nimic.
— Ciudat! murmura Rindow, ce gânduri or fi având? Trebuie doar sa-si închipuie ca vom cauta s-o stergem pe întuneric.
— Poate presupun ca ne-am îndepartat pe sub apa, de vreme ce nu ne-au gasit în golf, îsi dadu cu parerea George.
— Ei stiu ca am cumparat acid si îsi vor fi spus... Ah! ce-a fost asta?
Submarinul se lovise de o piedica elastica, probabil de o funie, pe care prora ascutita o taiase desigur. Dar funia

aceasta trebuie sa fi fost în legatura cu o instala¬tie de semnalizare, caci acum se auzeau de pe tarm strigate.
În acea clipa, reflectoarele de pe cele doua corabii in¬trara în functiune, îndreptându-si luminile asupra sub¬marinului.
— Opreste, capitane Farrow! racni un glas poruncitor. Nu poti înainta. Priveste înaintea dumitale, sus în plasa atârna explozibile care îti vor sfarâma vasul în bucati daca vei încerca sa treci mai departe. Preda-te, esti arestat!
Cele doua reflectoare îsi micsorara câmpul de raze si luminara la vreo cincizeci de metri de submarin o pla¬sa mare de pescari, care fusese atârnata între cele doua corabii si care iesea acum încetisor din mare. În plasa erau fixate numeroase mine explozive, care ar fi fost în stare sa sfarme submarinul în mii de bucati.
— Preda-te! Se auzi din nou glasul. Esti banuit de contrabanda. Am un mandat împotriva dumitale si a echipajului si mai am însarcinarea sa-ti distrug vasul. Guvernul olandez va aproba cererea noastra de extra¬dare.
— Aba, sunt englezii! exclama Farrow. Au fost
înarmati în mod special pentru vânatoarea asta împo¬triva noastra. Acum am cazut cu adevarat în capcana. Nu vreau sa întrebuintez forta, altminteri as putea sa bombardez cele doua corabii. Hm! cred ca n-avem încotro, trebuie sa ne predam.

— Domnule capitan, omul vorbea englezeste, dar eu am impresia ca am recunoscut glasul lui Fu Nang. Te pomenesti ca este în solda englezilor! Dar acesta nu-i un motiv sa ne lasam prinsi, zise doctorul Bertram.
— Capitane Farrow, te predai sau nu? se auzi din nou vocea.
— Domnule capitan, spune nu, striga Jan Brike de la prora. Am pus tunul la punct si voi face p spartura în plasa.
— Jan, zise Farrow vesel, apoi, ridicând glasul: Fu Nang, nu ma poti opri. Jan, foc!
Granata vâjâi prin aer. O coloana înalta de flacari tâsni în fata submarinului si vazduhul fu cutremurat de explozia sirurilor de mine din plasa adversarului.
Prin faptul ca explozibilele erau la mica distanta între ele, explozia se transmisese la celelalte si coloanele de flacari se întinsera de ambele, parti amenintând cora¬biile.
— Înainte cu toata viteza! Racni Farrow în sala masi¬nilor.
Motoarele începura sa duduie si vasul porni ca o sageata spre spartura pe care o facuse Jan Brike în plasa si care se largea din clipa în clipa, înghitita de flacari...
Reflectoarele celor doua corabii se îndreptara imediat asupra barcii. În aceeasi clipa încetara exploziile mine¬lor din plasa, caci Fu Nang, prudent, nu le asezase prea aproape de corabii,
Jan Brike, îndrepta o data teava tunului spre dreapta, apoi spre stânga si

amenintarea asta muta, vazuta la lumina reflectoarelor, fu înteleasa imediat.
Dupa un sfert de ceas de goana nebuna, Farrow spu¬se sa se opreasca compresoarele. Cu viteza redusa, minunatul submarin se îndrepta spre arhipelagul Sper¬monde.

IV
CALCANUL

PÂNA LA CELE DINTÂI INSULE ale arhipelagului Spermonde avem cel putin cincizeci de kilometri, zise Farrow tovarasilor sai din turn. Acum vom merge cu vi¬teza redusa, caci trebuie sa ne oprim din insula în insu¬la, ca sa dam de birtul cu firma „La Calcan".
— Se prea poate sa întâlnim în dram corabia lui Fu Nang, Zise doctorul Bertram. Daca este într-adevar vreo legatura între el si birtul singuratec de acolo, ar fi firesc sa se duca sa-i faca o vizita. Si nadajduim ca vom întâlni si calcanul urias.
— Asta se pare sa te intereseze mai mult ca orice, zise Farrow râzând. Eu însa n-as dori sa dau ochii cu dânsul când ne vom afla într-una din barcile noastre, de aluminiu! Acum, sa orânduim paza de noapte, pen¬tru ca sa ne putem odihni cu schimbul. Cine stie ce pri¬mejdii ne mai aduce ziua de mâine!
— Fu Nang pare sa fie într-adevar un adversar foarte periculos, zise Rindow. Chestia, cu plasa minata e o dovada de viclenie asiatica ce zace într-unsul. Apoi, sunt încredintat ca sta în raporturi bune

nu numai cu guvernul olandez, ci si cu englezii. Nu cred sa fi vrut sa ne sperie numai când ne-a amenintat cu mandatul de arestare si cererea de extradare.
— Eu, drept sa va spun, nu pot sa cred ca englezii, atât de mândri de felul lor, sa lege tovarasie cu un chinez, raspunse Farrow. Dupa parerea mea, a vrut numai sa ne sperie pentru ca sa ne predam mai usor. Ce si-o fi spus ticalosul, când l-am strigat pe nume? Ei, vom vedea noi cum stau lucrurile, când vom mai da ochii cu dânsul. Deocamdata sa orânduim paza de noapte.
Lucrul se facu repede si tovarasii se despartira, du¬cându-se în cabinele lor.
Brun, ofiterul secund, care avea ultimul schimb înain¬te de ivirea zorilor, dadu buzna în cabina lui Farrow.
— Domnule capitan! striga el, o corabie a trecut aproa¬pe de tot de noi. I-am predat lai Plundow cârma, cu in¬dicatia sa urmareasca vasul. Am banuit ca este vorba de corabia lui Fu Nang.
— Bravo, Brun! striga capitanul sarind din hamac; Acum nu vom avea mult de cautat ca sa gasim insula. Cât este ceasul?
— Mai este o jumatate de ora pâna la ziua.
— Bine, sunt gata îndata. Întreaba-l, te rog, pe ingi¬ner daca acumulatoarele sunt destul de încarcate pen¬tru ca sa putem duce un timp sub apa, caci nu trebuie sa fim vazuti cu nici un chip de corabie.
Brun parasi cabina si Farrow se îmbraca în graba. Când intra în turn, respira cu

nesat aerul proaspat al diminetii. Plundow saluta, arata cu mâna înainte si zise:
— Acolo e, domnule capitan. Am dat ordin ca motoa¬rele sa-si sporeasca viteza, caci acela alearga, nebu¬neste. Trebuie sa cunoasca bine labirintul de stânci de pe aici. Eu n-as prea cuteza în timpul zilei sa merg cu astfel de viteza printre gherdapurile care se ivesc la orice pas. Dar lasa ca ma tin eu dupa dânsa si nu ni se poate întâmpla nimic.
Capitanul era totusi, nelinistit, când îsi roti privirea în jurul sau. La dreapta si la stânga se zareau gherdapuri lungi si late, care constituiau o primejdie mare pentru submarin. Clatinând capul, el zise timonierului:
— Va trebui sa ne afundam, Plundow. Poate ca sub apa pericolul e mai mic.
— Hm! stie Dumnezeu, raspunse marinarul, gânditor: Totusi! Viteza redusa la masini! striga el în acustic, cur¬mându-si vorba.
Corabia din fata lor îsi micsorase viteza.
— Ah! exclama Farrow, te pomenesti ca sunteti aproape de tinta. Aha, acolo se zareste.. o insula pro¬babil ca e chiar aceea pe care o cautam.
Secundul Brun sosi în turn.
— Acumulatoarele sunt încarcate, domnule capitan, zise el. Putem calatori sub apa câtva timp.
— Acum poate nu va mai fi nevoie, zise capitanul. Cred ca suntem la tinta si va trebui sa ne lasam la fund..
— Domnule capitan, interveni Rindow, în cazul aces¬ta va fi nevoie sa ne cautam

un coltisor linistit printre stânci, caci aici, pe drumul navigabil, nu trebuie, sa ra¬mânem, deoarece s-ar putea sa fim acostati de corabie când se va înapoia.
— Ai dreptate, Rindow, raspunse Farrow. Uite acolo, insula pare sa aiba un golf adânc, în care ne putem ascunde. Îndata ce vom iesi din drumul navigabil, ne lasam la fund.
Peste cinci minute se zarira forma unei insule. Corabia disparuse în spatele ei. Farrow lua cârma, si dadu comanda de scufundare. Era si timpul, caci de-abia disparu turnul sub apa, si zorile se ivira brusc, cum se întâmpla de obicei la tropice.
Submarinul se lasa la zece metri sub apa si Farrow zari în periscop corabia, care ancorase în fata unui golf larg. O barca fu lasata la apa. Fu Nang, pe care capita¬nul îl recunoscu bine, coborî în ea, apoi aparu la para¬pet Morton, care ducea în brate o legatura grea, coborî si el în barca.
Farrow fu strabatut de un fior când vazu ca Uriasul Morton raspundea chinezului doar prin gesturi schimo¬nosindu-si fata în chip groaznic si facând miscari dispe¬rate cu bratele. Asadar, Fu Nang nu mintise, spunând ca timonierul sau nu va mai vorbi niciodata.
Farrow dadu din cap gânditor. Morton acesta trebuie sa poarte o ura de moarte stapânului sau, care îl neno¬rocise pe toata viata, si numai motive foarte puternice îl puteau îndemna sa ramâna alaturi de el. Aceste mo¬tive n-ar putea fi decât de natura criminala.

Corabia se afla la vreo cincizeci de metri de subma¬rin. Morton îndrepta barca spre tarm. De-abia acum îsi atinti Farrow privirea într-acolo si zari îndata coliba as¬cunsa pe jumatate în, desis, deasupra careia atârna o tabla pe care era zugravit un calcan tepos.
Când barca opri la tarm, Fu Nang sari imediat pe us¬cat si se îndrept spre ciudatul birt, urmat de Morton, care purta pe brate pachetul greu, de forma lunguiata.
Usa colibei se deschise si un chinez pipernicit se ivi în prag. Se înclina de câteva ori pâna la pamânt în fata lui Fu Nang, se dadu în laturi din usa si negustorul pasi înauntru. Morton si birtasul îl urmara.,.
În turnul submarinului venisera în vremea asta cei doi ofiteri, George, Hagen si oaspetii straini. Farrow le comunica cele vazute, adaugind:
— Acum ne vom aseza undeva pe fund, pâna se va îndeparta corabia, Apoi voi porni cu o barca spre birt. Fireste ca va trebui sa iesim la suprafata, la stânga gol¬fului, ca sa nu ne poata vedea chinezul acela piperni¬cit...
Periscopul fu tras înauntru, caci se putea sa-l vada marinarul de paza de pe puntea corabiei.
Cu viteza redusa, Vasul porni apoi spre capatul de sud al golfului. Farrow calculase bine distanta, caci atunci când dadu comanda de oprire si înalta din nou periscopul vazu ca se afla la cel mult zece metri de golf. Apa era aici întunecata, datorita ramurilor ce se aplecau

deasupra ei, astfel ca nu era primejdie sa tina periscopul la suprafata si sa observe corabia, care se afla la vreo saizeci de metri pe dreapta lor.
Dupa o jumatate de ceas, barca în care se afla Fu Nang si Morton se ivi iar, îndreptându-se spre corabie. Marinarul de pe punte lasa jos o scara de frânghie, pe care Fu Nang se catara ca o pisica, urmat de Morton, care de data asta era fara pachet.
Farrow mai astepta un ceas pâna ce corabia se înde¬parta de tot, apoi ridica submarinul, la suprafata. Acum avu mult de furca cu echipajul, caci toti voiau sa mearga pe uscat. Farrow hotarî ca în afara de el, va merge numai George si Petre.
— Ne vom da drept naufragiati, al caror vas a esuat pe undeva prin sudul acestei insule, zise el. Asta e mai putin batator la ochi si nu trebuie sa fim prea multi în barca, deoarece corabiile care vin de obicei pe aici au echipaj redus.
— Domnule capitan, zise Rindow, sunt de parere sa va urmam sub apa, pâna vom putea observa birtul din capatul golfului, unde am stat mai înainte, în felul acesta va vom putea veni în ajutor la nevoie.
— Bine, draga Rindow, raspunse capitanul, dupa câ¬teva clipe de chibzuiala. Dar înca ceva: daca se va în¬tâmpla ca barca noastra sa fie distrusa de vreun acci¬dent, vino dupa noi cu doi tovarasi, care ramân la alegerea dumitale,
— Ah! te gândesti la calcanul urias? întreba doctorul. În cazul acesta va trebui

sa ma iei pe mine, draga Rin¬dow. Dar daca monstrul s-ar gasi într-adevar pe aici, ar fi atacat cu siguranta barca chinezului.
— Nu m-am gândit numai la calcan, raspunse Farrow. S-ar putea ca Fu Nang sa fi întins ceva curse, care sa împiedice pe musafirii nepoftiti sa viziteze birtul miste¬rios.
— A, uite ca barca e gata montata. Coboara, George, si dumneata ne vei urma, Rindow. Te rog însa sa fii pre¬vazator nu înainta prea mult.
— Voi face cum e mai bine, domnule capitan, raspun¬se primul ofiter.
De-abia se îndeparta barca de aluminiu si el dadu co¬manda de afundare.
Petre, vâsli încetisor de-a lungul desisului. Farrow orânduise lucrurile în felul acesta, pentru ca sa dea im¬presia ca au un drum lung în urma lor si sunt obositi. Astfel socoteau sa îndeparteze banuielile chinezului. Când ajunsera la capatul golfului si zarira coliba cu cal¬canul pe firma, capitanul striga tare, jucându-si rolul de minune:
— Camarazi, vad acolo o casa. Ah! pare sa fie un birt. Ura! suntem salvati!
Vorbise în englezeste, socotind ca chinezul pricepea limba. Când Petre îndrepta barca spre tarm, usa colibei fu deschisa brusc si micul chinez tresari, zarind pe-cei trei barbati.
— Alo! striga Farrow spre el. Suntem naufragiati. Se gaseste ceva de mâncare la a-ta?
— Da, Mister, va ofer îndata, spuse chinezul.

Disparu în coliba si capitanul se adresa zâmbind
tovarasilor sai:
— Deocamdata stam bine. Acum putem cerceta coliba, fara sa dam de banuit. Nu prea cred sa vina vase pe aici, dupa cum sustinea Morton. Birtul acesta serveste pentru cine stie ce afaceri misterioase.
Barca se afla la vreo douazeci de metri de tarm când George, care întoarse capul întâmplator, scoase un ti¬pat de spaima si racni la Petre:
— Repede!
Fara, sa se întoarca, Uriasul lovi apa cu putere, încât barca fu azvârlita înainte. În clipa urmatoare o izbitura grozava pe marginea din spate a barcii, o afunda în apa.
Ceea ce vazuse George ivindu-se din mare era o coa¬da uriasa de calcan cu tepi ascutiti. Daca nu i-ar fi atras atentia lui Petre si daca acesta n-ar fi vâslit cu putere, coada grozava a monstrului ar fi izbit drept în mijlocul barcii, si atunci cei din barca ar fi fost pierduti. Dar si asa se aflau într-o situatie primejdioasa. Un cal¬can care cu o simpla lovitura de coada poate afunda o barca cu trei persoane trebuie sa fie atât de mare, în¬cât lesne ar putea înghiti un om. Când iesira din nou la suprafata apei, începura sa înoate din rasputeri spre tarm. Ajunsera cu bine si privira înapoi înfiorati. Barca se afundase, facuta praf de izbitura aceea grozava.
— Ciudat, zise George, palid înca de spaima prin care trecuse. Nu se mai vede nici urma de calcan, desi apa nu-i deloc

adânca. Sa se-fi îndepartat atât de repede?
— A fost într-adevar calcanul, întreba Farrow. Nici nu am avut timp sa întorc capul, atât de repede s-a în¬tâmplat. Ne-ai salvat înca o data viata, George.
— Domnule capitan, daca nu m-a înselat auzul, izbi¬tura a avut un sunet metalic, zise Petre. Sa aiba mon¬strii, acestia o coada atât de tare?
— Stie Dumnezeu, dar ai dreptate, raspunse Farrow. Suna de parca o bara metalica ar fi lovit barca. Hm, cine stie ce taina s-o fi ascunzând pe aici! Sa-l anun¬tam acum pe Rindow.
Se aseza în fata lui Petre, care-i servi de adapost ca sa nu-l vada chinezul din birt si facu semnalele con¬venite spre mare.
— Acum sa asteptam urmarea, zise el apoi. Începutul a fost destul de bun. Nu vom putea spune ca n-am în¬tâlnit si un calcan în aventurile noastre.
Toti trei, se îndreptara spre birt. Când ajunsera la câ¬tiva pasi de intrare, chinezul aparu cu o masuta, pe care se aflau castroane si cani de lut.
— Mister vor binevoi sa manânce în aer liber, zise el cu zâmbetu-i asiatic. Coliba mea e prea murdara pen¬tru boieri.
Aseza masa, la câtiva metri de intrarea birtului si se pregatea sa se întoarca în casa, când baga de seama ca Farrow si tovarasii lui erau uzi leoarca, întoarse re¬pede privirea spre mare si întreba speriat:
— Mister, unde a ramas barca d-voastra? De ce sun¬teti asa de uzi? S-a aratat din nou...?

Amuti si privi întrebator, spre capitan.
— Da, zise acesta, s-a aratat din nou. De aceea atâr¬na aici chipul asta de tabla, pentru ca pe tarm locuies¬te fratele sau, monstrul?
— Fratele? facu chinezul uimit. Cum ponte fi un mon¬stru viu frate cu un chip de tabla? Aveti totusi drepta¬te, Mister, urma el, calcanul se atine adesea pe lânga tarm. De câte ori ancoreaza vreo corabie prin golf, tre¬mur de frica sa nu cada vreun marinar prada dihaniei. De aceea as dori sa ma si mut de pe aici.
— Cu alte cuvinte, a înghitit si oameni, dihania? între¬ba Farrow, foarte interesat.
— Din nenorocire, asa e Mister, raspunse chinezul, cu o plecaciune adânca. Pâna acum a sfarâmat trei barci si i-a ucis pe oamenii de pe acestea. A fost chiar o bar¬ca a politiei printre ele.
Se înclina iar si se îndrepta spre coliba:
— Ma duc sa aduc scaune pentru d-voastra.
— Drace! Cum vad eu e foarte interesant pe aici! zise Farrow. Suna ca un fel de amenintare când spunea de barca politiei care a fost nimicita de calcan. Hm! trebu¬ie sa fim cu bagare de seama.
— Dar bine tata, ce vina are bietul chinez, daca mon¬strul a sfarâmat o barca a politiei? întreba George. Nu era s-o patim si noi la fel?
— Multe vrei tu sa stii, baiatule, raspunse Farrow gân¬ditor. Poate ca tot exista o legatura între chinezul de aici si monstrul din mare. Acum sa ne asezam

la masa. Fiti cu bagare de seama, însa nu va atingeti de mâncare si bautura.
George mai vru sa puna câteva întrebari, dar chine¬zul tocmai iesea pe usa colibei.

V
O TAINA ÎNGROZITOARE

ADUSE TREI SCAUNASE DE TRESTIE pe care le puse în jurul mesei. Farrow se aseza în asa fel, încât sa aiba sub ochi intrarea colibei. În castroane se afla mâncarea obisnuita prin insulele Pacificului: orez cu carne de cocos. Canile erau umplute cu vin de palmier.
Când chinezul se îndeparta, varsara încetisor vinul pe jos, apoi Petre scormoni la repezeala pamântul cu picio¬rul si îngropa mâncarea în gaura.
Când birtasul se înapoie dupa câtva timp, strachinile si canile erau goale. Chinezul zâmbi si dadu din cap, iar Farrow îi raspunse râzând:
— Bun a fost! Dar ia spune: cum am putea pleca de pe insula? Nu-i rost sa vina vreo corabie pe aici, care sa ne duca la Makassar?
— În ultimul timp au trecut prea putine corabii, ras¬punse birtasul, strângând vasele de pe masa. Puteti însa ramâne câtva timp la mine daca va cere inima. Poate sa vina în curând o corabie, caci astept merinde de la Makassar, pe care mi le trimite marele negustor de acolo, Fu Nang. Poate ca-l cunoasteti si dumneavoastra?
— Fireste ca-l cunoastem, raspunse Farrow cu bucu¬rie prefacuta. În cazul

acesta stam bine. Dar în ce fel vom omorî timpul pâna atunci? Vânatoare nu se face pe aici?
— Nu, Mister, golful este însa un loc cât se poate de bun pentru pescuit.
— Foarte multumim, raspunse Farrow, râzând. N-as mai vrea sa ma întâlnesc cu calcanul. Trebuie sa fie a dracului de mare dihania. Când ne-a izbit cu coada barca, parca ar fi fost un drug de fier si nu o coada de calcan. Apoi m-a mirat faptul ca a disparut atât de re¬pede. Ar fi trebuie sa simtim miscarile trupului sau urias, caci ne aflam deasupra lui. Ha! mai ca-mi vine sa cred ca era numai coada acolo...
Chinezul zâmbi si el, dar capitanul zari în ochii lui o expresie de spaima si banuiala. Îsi reveni repede însa si zise:
— Va puteti culca în nisipul fierbinte pentru ca haine¬le sa se usuce repede. Somnul v-ar prii dupa spaima pe care ati tras-o cu calcanul si naufragiul. Va doresc somn lung si usor, domnilor.
Se îndrepta spre coliba, ducând vasele cu el. Farrow se ridica, facu un semn tovarasilor sai si merse câtiva pasi spre spatele casei. Se aseza pe nisipul cald. Geor¬ge, Petre se lasara lânga el si capitanul sopti:
— Acum stiu cu cine am de-a face. În mâncare sau în vin era otrava, cu care voia sa scape de noi. Nu degea¬ba ne-a dorit „somn usor”, smecherul! Cu asta s-a tra¬dat. Hai sa ne întindem pe nisip si sa ne prefacem ca dormim.
Înainte de a se întinde, Farrow privi deasupra golfului si zari periscopul. Facu

câteva semne linistitoare, apoi toti trei se întinsera în nisip si închis sera ochii pe ju¬matate.
Zarind pe cei trei oameni nemiscati, spuse:
— Ei, Mister, cum v-a priit mâncarea si bautura? Ha, ha! somnul vostru va tine cam multisor. În apa e însa mai rece si apoi mai e calcanul. Hi, hi! desteptul acela de colo pare sa fi banuit ceva, noroc c-a mâncat si el. Altfel ar fi trebuit sa întrebuintez praful meu care costa cam mult. Mult are sa se bucure Fu Nang, i-am salvat înca o data taina. Acum sa-i arunc in apa.
Îl apuca pe George de picioare si-l târî de-a lungul tarmului. Mergea fara sa banuiasca nimic si nu vazu ca George scosese revolverul, iar Farrow si Petre se ridica¬ra pe nesimtite. Uriasul se lua cu pasi mari dupa el.
Când fu aproape de tot, chinezul auzi zgomot de pasi în spatele lui si se întoarse repede. Ca fulgerul vârî mâna dreapta in mâneca larga a bratului stâng, dar în aceeasi clipa se auzi o împuscatura si bratul chinezului cazu în jos. Apoi, Petre, care se apropiase de tot, îi re¬pezi pumnul sub barbie, nemernicul se rostogoli ca o minge si fu cât pe aci sa cada în mare.
— De ce ai tras, domnule George? întreba Uriasul. Ce zor aveai sa faci asta?
— Da, zise Farrow, care se apropiase si el, puteai sa economisesti glontul, draga George.
— Cred ca împuscatura mea a fost foarte folositoare, raspunse George zâmbind. N-

ati auzit ca blestematul asta vorbea de o otrava foarte scumpa? N-ati vazut miscarea fulgeratoare spre mâneca stânga? Pun rama¬sag ca avea acolo o otrava, cu care voia sa scape de noi în ultimul moment.
— Poate ai dreptate George, zise Farrow speriat. Am mai putea învata multe de la baiatul meu, Petre.
— Da, domnule capitan, trebuie sa recunosc si eu, raspunse Uriasul. Acum sa-l facem cu desavârsire ne¬vatamator pe chinezul nostru.
— Petre, fii cu bagare de seama! striga George, când credinciosul servitor vru sa apuce bratul stâng al birta¬sului care zacea la pamânt. Uiti ca are probabil otrava în mâneca. Mai bine lasa-ma pe mine s-o fac.
Îl dadu la o parte pe Urias, apoi sufleca cu atentie mâneca chinezului si arata tatalui sau si lui Petre un borcanas dintr-o sticla foarte subtire, care continea un lichid verzui.
— Asta trebuie sa fie o otrava grozava, care te ucide în mai putin de o clipa, zise el. Mai bine sa distrugem borcanasul.
Îl apuca cu multa bagare de seima si-l azvârli în mare. Spargându-se, se auzi o pocnitura usoara, apoi se ridica un nor verzui care se lati repede, dar fu îm¬prastiat de vânt.
Petre se apleca atunci deasupra chinezului si cu sfori¬le pe care le avea în buzunar, îl lega fedeles.
Farrow facu un semn spre golf si peste câteva mo¬mente submarinul se ridica la suprafata, capacul tur¬nului fu deschis

si câtiva marinari se ivira cu diferitele parti ale câtorva barci de aluminiu.
Capitanul si însotitorii sai asteptara pe tarm sosirea celor trei barci, în care se aflau Rindow, doctorul, câti¬va marinari si oaspetii submarinului care nu voiau sa scape prilejul de a lua parte la aceasta noua aventura.
— Domnule capitan, întreba doctorul curios, a fost într-adevar un calcan? Rindow l-a vazut si spune ca coada lui stralucea ca argintul. Asta nu se poate, caci calcanii au coada neagra. Sau poate o fi vreo specie necunoscuta?
— Asa cred si eu, draga doctore, raspunse capitanul râzând. Poate ca voi avea prilejul sa va prezint aceasta specie, daca banuielile mele se vor dovedi întemeiate. Acum sa pornim la cercetarea colibei, sunt curios sa vad ce ascunde aici Fu Nang.
Se îndreptara cu totii spre coliba si când Petre vru sa intre, George îl împinse în laturi:
— Asta nu se poate, Petre, lasa-ma pe mine.
Înainte de a pasi pragul însa, cerceta cu bagare de seama intrarea. Era a precautiune îndreptatita, caci îsi spunea ca Fu Nang o fi cautat sa-si apere taina de mu¬safiri nepoftiti. Într-adevar, descoperi o sârma subtire, neagra, care de-abia se deosebea în pervazul de bam¬bus al usii. George se dadu un pas îndarat, trase revol¬verul si zise:
— Am vazut aici o sârma, care-mi pare cam suspec¬ta. Voi trage un glont într-unsa, apoi vom vedea ce se va întâmpla.

Dati-va, însa înapoi, poate va fi nevoie sa fugim repede.
Ridica arma, tinti si trase. Fusese o împuscatura de maestru, caci sârma fu rupta de glont si în aceeasi cli¬pa izbucnira cu totii în strigate de spaima. Prin fata lui George zbura în jos o matahala mare, grozava, înfigân¬du-se adânc în pamânt. Era ... Calcanul de me¬tal care servise de firma si de capcana în acelasi timp. Vârful cozii lui ascutite ar fi taiat în doua trupul omului pe care ar fi cazut.
— Trebuie sa-l luam ca amintire, zise George. A dra¬cului capcana, n-am ce zice. Daca as fi pus piciorul pe prag, bucati m-ar fi facut. Acum cred c-am scapat de asemenea surprize.
— George, fii cu bagare de seama! îl preveni Farrow. Eu cred dimpotriva, ca Fu Nang a pus în coliba asta mai multe capcane primejdioase. Mare taina trebuie sa fie ce ascunde el aici!
— Fireste ca voi fi cu bagare de seama, raspunse tâ¬narul. Doctore, împrumuta-mi lampa d-tale de buzu¬nar, caci e întuneric al naibii în coliba.
Bertram îi dadu lampa si George lumina mai întâi in¬teriorul colibei, înainte de a patrunde înauntru. Era foarte simplu mobilata: într-un ungher un culcus, un fel de dulapior cu vase si sticle în celalalt, o masa si câte¬va scaune.
George îsi îndrepta atentia deosebita asupra podelei. Aceasta era din pamânt batut, fara nici o crapatura. Vreo trapa secreta, prin care ar fi putut cadea în adân¬cime nu se zarea.

Linistit oarecum, George pasi cu hotarâre înauntru, urmat de ceilalti, afara de fete, pe care nu voiau sa le expuna la primejdii.
Coliba fu cercetata cu de-amanuntul, dar nu gasira nimic suspect.
— Trebuie sa existe vreun gang sau iesire secreta, zise Farrow, caci ma întreb unde a ramas pachetul greu pe care l-a adus Morton?
Un marinar vesti ca chinezul pe care-l lovise Petre era pe moarte si-si exprimase dorinta sa fie asezat în culcusul sau, ca sa-si dea acolo sufletul.
— Fireste, zise capitanul, aduceti-l înauntru pe neno¬rocitul acela. O fi el criminal, dar în fata mortii trebuie sa-i respectam dorinta.
Muribundul fu adus pe brate de doi marinari în coliba.
— Mister! gemu el zarindu-l pe capitan, asezati-ma pe pat si lasati-ma sa mor în liniste acolo. De ce m-ati omorât?
Marinarii vrura sa-i îndeplineasca dorinta, dar George striga în aceeasi clipa:
— Stati! Sa cercetam întâi culcusul. Oricât ar fi fost de greu pumnul lui Petre, galbenii acestia nu mor asa de usor. Vrea probabil sa ne împiedice sa-i cercetam culcusul. Asezati-l deocamdata pe un scaun si tineti-l bine.
Chinezul bolborosi câteva cuvinte pe limba lui si doc¬torul Bertram zise imediat:
— George, ai avut într-adevar dreptate. Te-a înjurat de mama focului, dovada ca presupunerea ta este în¬dreptatita. Asa

baieti, se adresa el apoi marinarilor, în frantuzeste, asezati-l în apropierea ferestrei. Ma voi uita la chipul lui, în vreme ce va fi cercetat culcusul. Poate ca descopar ceva dupa schimbarea fetei sale. George, sa ne comunici tare, în englezeste, tot ce vei gasi suspect.
Tânarul îndeparta paturile cu care era acoperit culcu¬sul. Iesi la iveala scheletul de bambus al patului care parea înfipt în pamânt. Când atinse una din vergelele transversale, vazu ca se învârteste. Imediat striga în englezeste:
— Ah! cred ca am gasit. Vergeaua din mijloc se misca si voi încerca s-o scot din perete.
Fireste ca se feri s-o faca, asteptând sa auda daca doctorul observase ceva din jocul fetei chinezului, într-adevar, Bertram striga:
— Stai, George, nu face asta. S-a speriat de moarte când ai amintit de vergeaua aceea.
Doctorul vorbise în frantuzeste si chinezul nu-l price¬puse. George zise acum în englezeste:
— Nu, am aici altceva, voi încerca întâi ci asta. E vor¬ba de o vergea lunga, în care e sculptat un calcan. Ah! cred c-o pot trage în sus.
— Asa da! striga Bertram, a facut o mutra furioasa si dezamagita.
George trase cu putere de vergea si zise:
— Asa e, am dat de un chepeng. Ah! dar ce-i acolo jos?
Din încaperea pe care o, descoperise George se au¬zeau gemete înabusite si zgomote usoare. Îndrepta lu¬mina în jos

si zari trei oameni, legati de mâini si de pi¬cioare si fixati de peretii micii carcere. Erau o femeie si doi barbatii europeni, cum recunoscu de îndata George dupa îmbracamintea în buna stare a femeii, caci bar¬bati erau numai în zdrente.
George ramase îngrozit de privelistea pe care o
avea înaintea ochilor. Comunica tovarasilor sai ce
descoperise si cu greu izbuti capitanul sa-i potoleasca pe marinari, care voiau sa-l spânzure pe chinez de un copac.
Petre îsi dadu drumul în carcera întunecoasa si o dez¬lega întâi pe femeie. Nenorocita, aproape lesinata, fu dusa în coliba, unde doctorul Bertram izbuti în curând s-o linisteasca. Mai greu merse treaba cu cei doi bar¬bati care se pare ca petrecusera mai mult timp în car¬cera înfioratoare.
Dupa mai multe sfortari, vrednicul doctor îi readuse la viata. Ei povestira atunci ca de multa vreme exista în Makassar o banda de pungasi sub denumirea Calca¬nul.
Unul din cei doi barbati era chiar prefectul de politie, care lucrase cu sârguinta la prinderea bandei. Când auzi ca Fu Nang ar fi autorul acestei crime, aproba din cap si zise:
— Da, domnilor am banuit asta. Cu putin înainte de a fi prins si când am patruns într-o noapte, singur, în bi¬roul lui sa caut dovezi, am fost doborât de un individ urias, roscovan.
— Acela a fost Morton, zise Farrow.

— Cui trebuie sa multumesc pentru salvarea noastra? întreba prefectul, care-si mai revenise.
— Hm! nu stiu daca va fi placut, zise Farrow râzând, numele meu l-ati auzit desigur si veti sti ca sunt cautat de fostele puteri aliate. Sunt capitanul Farrow.
— Ah! ma bucur din suflet ca datorez salvarea mea unui om de valoarea dumneavoastra, raspunse prefec¬tul cu însufletire. Vreti sa ne duceti la Makassar? As dori sa-l fac nevatamator pe Fu Nang si asta cât mai repede.
— Fireste ca va vom duce acasa, raspunse capitanul.
Celalalt european, un negustor bogat si tânara doam¬na al carei sot era de asemenea foarte bogat, multumira si ei calduros salvatorilor lor.
George însa nu-si gasea linistea din pricina calcanu¬lui.
— Tata, zise el, ai facut unele aluzii privitoare la coa¬da unui calcan urias, fara trup. Ce-ai vrut sa spui cu asta?
— Hm! Voiam sa spun ca presupusul calcan nu e de¬cât o aparatoare pe care si-a fabricat-o Fu Nang, ase¬zând-o aici în mare. Aparatoare pentru chinezul nostru, dar sperietoare pentru strainii care ar dori sa intre în golf. Daca într-adevar au fost sfarâmate corabii de arma, aceea grozava, printre care si o barca a politiei, asta n-as putea s-o afirm.
— Ce-ati spus? Ce-i cu barca aceea a politiei? întreba prefectul curios. O barca de-a noastra a disparut în ar¬hipelagul

Spermonde, nu de mult si au pierit toti oa¬menii din ea.
Farrow îi povesti despre calcanul urias, vazut pe aici si prefectul îl asculta cu atentie.
George se declara multumit cu lamuririle tatalui sau, apoi se întoarse în coliba, se apropie de chinez si zise:
— Te voi lega acum aici, apoi voi întepeni o funie de vergeaua patului si dupa ce voi iesi din coliba voi tra¬ge. În felul acesta vei fi ucis.
Spunând acestea privise cu atentie la chinez, dar ceea ce vazu pe chipul sau nu era spaima de moarte ci mai curând furie. Atunci îsi zise ca nu e nici un pericol pentru dânsul si apropiindu-se de pat rasuci vergeaua transversala, încolo si încoace. Se auzi o trosnitura usoara, apoi un chepeng mare se deschise în podea. Alaturi de carcera unde zacusera europenii se afla o a doua încapere, ceva mai mare. Îndreptând lumina într-acolo, George vazu o masinarie ciudata cu felurite cu¬rele si sfori. Îl chema pe inginerul Hagen, care-i explica imediat ca acesta trebuie sa fie mecanismul care sco¬tea la suprafata marii coada de metal a calcanului. Îi lamuri totul cu de-amanuntul, apoi striga celor de afa¬ra sa priveasca cu atentie înspre apa.
Când începu sa traga de una din curelele mecanis¬mului, se ridica încetisor din mare coada unui calcan urias, apoi se afunda repede înapoi, zvârlind apa la mare înaltime. Lamurisera si taina aceasta. Capitanul Farrow era foarte multumit de isprava sa, datorita ca¬reia

salvase de la o moarte groaznica trei oameni. Se îmbarcara cu totii pe submarin si spre seara ajunsera la Makassar. Prefectul si cei doi europeni coborâra pe uscat, dupa ce-si luara ramas bun de la marinimosii lor salvatori, carora le multumisera din nou.
Peste câteva saptamâni, Capitanul Farrow citi într-o gazeta care-i cazuse întâmplator în mâna ca Fu Nang cu tovarasii sai fusesera spânzurati.

14
Jonca enigmatica

I.
ÎN MAREA CHINEI

MA BUCUR NESPUS ca Jeanette Roule si Lucien Petit au ajuns cu bine la tarm cu comoara, zise capita¬nul Farrow primului ofiter Rindow.
— Da, domnule capitan, oricât ar fi fost de placut sa-i avem la bord, ma bucur si eu ca am scapat de aceasta raspundere. Si am mai avut noroc ca am sca¬pat din portul Saigon. Vai, daca autoritatile franceze ar fi banuit prezenta noastra! Ce ne-ar mai fi urmarit!
— Cu siguranta ca ar fi încercat orice ca sa puna mâna pe noi, zise Farrow, râzând. Acum mai avem de furca si cu Singapore. Ma tem ca tot vor fi aflat france¬zii despre vizita noastra. Tinerii francezi, pe care i-am debarcat peste

noapte, vor povesti cu siguranta rude¬lor lor despre noi. Si astfel va ajunge în curând la ure¬chile autoritatilor, care, fireste, nu vor pregeta sa anunte pe englezi prin telegrafia fara fir despre pre¬zenta noastra în marea din Sudul Chinei.

— Hm! se poate sa aveti dreptate, domnule capi¬tan, zise Rindow, grav si în acest caz trebuie sa fim pregatiti. Englezii stiu doar ca navigam mai cu seama în Oceanul Pacific. Ar fi trebuit s-o luam la Nord de Bor¬neo si sa ne îndreptam apoi spre marea Celebes.

— La început acesta era si planul meu, zise capita¬nul, caci chiar de atunci am avut presimtirea ca vom avea de furca în portul Singapore. Dar pe mine ma in¬tereseaza un lucru, pe care l-am observat în drumul spre Saigon. De aceea am ales acelas drum pentru în¬toarcere.

— Iertati-ma domnule capitan, zise Rindow, uimit, puteti sa-mi spuneti ce ati observat?

— Fireste, draga Rindow, d-ta si tovarasii nostri tre¬buie sa stiti. Am vrut mai întâi sa discut chestiunea nu¬mai cu d-ta, caci nici eu nu stiu înca ce atitudine trebu¬ie sa iau. Acum ne apropiem de insulele Natoena, de acolo tot mai avem cinci sute de kilometri pâna la Sin¬gapore. Pe când ne îndreptam spre Saigon, eram toc¬mai de veghe în zori, când am trecut pe la aceste insu¬le. La o mare departare de mare, am vazut un punct, pe care cu ajutorul binoclului, l-am recunoscut: era un vas chinezesc, cu pânze, numit jonca, din acelea care nu se

vad decât pe fluviile sau poate si pe coastele Chinei. Aceasta ma izbi de la început, dar mi-am spus ca se poate sa fie a vreunui negustor chinez stabilit pe una din insule si care în amintirea patriei sale si-a con¬struit o astfel de barca. Mai pe urma însa, am facut o descoperire ciudata. Enorma pânza de catarg atârna în voie, ceea ce însemna ca acolo, în insule, nu sufla vân¬tul de nicaieri. Apoi — nu-mi venea sa-mi cred ochilor — jonca se puse în miscare. Naviga tot mai repede, pâna când disparu îndaratul unei insule. În timpul mer¬sului, pânza se umfla, dar în directie contrara. Asadar pânza era miscata din pricina vitezei, fara ca ea sa fi împins jonca.

— În cazul acesta, jonca o fi avut un monitor, zise Rindow.

— Fireste, astfel nici nu e cu putinta, încuviinta Far¬row. Ceea ce m-a mirat si mai mult, e ca aceasta jonca chinezeasca e prevazuta cu un motor destul de puter¬nic. Asa ceva nu se vede prin alte locuri, fara ca înda¬ratul acestui fapt sa nu se ascunda un scop bine deter-minat. Tot drumul n-am avut liniste din pricina asta. În aceste mari dai de tainele cele mai ciudate, mai pri¬mejdioase si mai neîntelese. De aceea am ales drumul care trece prin Singapore. Sper sa mai vad odata jon¬ca.

— Domnule capitan, zise Rindow cu gravitate, stiu ca de multe ori presimtiti unele lucruri, prin urmare vom avea o noua aventura. Colo, departe, înaintea noastra, se arata primele insule ale

grupului Natoena. Vreti sa ne apropiem de ele?
— Desigur, dar în acelasi timp sa ne pregatim de scufundare. Daca vom da iar de enigmatica jonca, o vom urmari sub apa. Poate ca ceea ce pun la cale e o prostie, poate ca va expun primejdiei fara nici un folos, dar ce vrei? Un simtamânt pe care nici eu nu-l înteleg, ma sileste s-o fac. Tine directia sud-est, draga Rindow, eu ma duc sa dau de veste tovarasilor nostri.
Rindow cârmi în directia sud-est, apropiind submari¬nul de insule. Motoarele încetinira la un sfert de viteza. Submarinul aluneca încet si lin la suprafata marii, mu¬iata în aurul rasaritului de soare.
Ofiterul simti din nou cât de frumoasa era viata lor libera, cu toate primejdiile care li se iveau în cale. Sa calatoresti în voie pe marile nesfârsite si minunate, vesnic prins în mreaja altor aventuri, în tovarasia celor mai buni prieteni si celor mai credinciosi — ce putea sa existe mai frumos pe lume?
În acest timp, capitanul Farrow sta de vorba în cabi¬na sa cu printul Ghasna, fiica sa, doctorul Bertram si bineînteles George. Le spunea despre jonca, care-i atrasese atentia, apoi le împartasi dorinta sa de a des¬coperi misterul acelei jonci.
Dupa aceea întreaba pe print:
— Printe, stii ca de când ne-am cunoscut am trecut adesea prin mari primejdii. Te rog, în calitate de oaspe¬te, sa hotarasti daca vrei sa pornim în cautarea joncii. N-as vrea sa va expun vreunei primejdii, pe

d-ta si fiica d-tale, numai de dragul unei toane de-ale mele.
— Domnule capitan, atât eu cât si fiica mea luam parte cu bucurie la toate expeditiile d-voastra. Te rog, sa crezi ca si noi avem firi de aventurieri si ne alatu¬ram cu bucurie de d-voastra, când e vorba sa dezlegam vreun mister. Asadar, te rog sa urmaresti jonca care ti-a atras atentia!
— Ah, domnule capitan, striga Sanja bucuroasa, tre¬buie s-o urmarim neaparat. Stii oare ca nu ma tem de nimic, ca pot întâmpina linistita cele mai mari primejdii — atât timp cât e George lânga mine.
Fata rosi si spunând ultimele cuvinte, mai cu seama ca tânarul fiu al capitanului, cu ochii stralucitori de bu¬curie, îi strângea încetisor mâna. Printul Ghasna zâmbi si zise:
— Vezi, draga capitane, acum trebuie sa-ti aduci proiectul Ia îndeplinire. Asadar, sa pornim in urmarirea joncei misterioase!
Daca ar fi banuit câtusi de putin primejdiile pe care aveau sa le întâmpine, poate ca printul n-ar fi vorbit cu atâta încredere. Asa însa, enigma sa se transmise tutu¬ror. Farrow îi zâmbi bucuros si George, care tot mai ti¬nea mâna frumoasei Sanja, striga vesel:
— S-ar putea sa fie o jonca de contrabanda, care are pe bord multe obiecte frumoase chinezesti. Bucu¬ros as darui Sanjei unul din ele, drept amintire.
— Sa speram ca totul o sa mearga bine, dragul meu, zise capitanul. Acum ma duc

în turn.
— Putem veni si noi? întreaba printul.
— Hm, când ne vom apropia de insulele catre care ne îndreptam acum, trebuie sa fim oricând pregatiti de scufundare, raspunse Farrow. În acest caz nu mai pu¬teti ramâne în turn. Pâna atunci însa mai e vreo juma¬tate de ceas si putem sta în acest timp sus cu totii.
Grupul de prieteni parasi cabina spatioasa, în care luasera masa si urcara în turn.
— Spre sud-est, anunta Rindow, nimic nou.
Respirau cu placere aerul proaspat al diminetii.
Privira cu mult interes la punctele îndepartate care reprezentau grupul insulelor Natoena. Asadar acolo se afla misterioasa jonca chineza, prevazuta cu un motor puternic.
Farrow cerceta cu ocheanul canalele înguste care se întindeau printre insule. Vazu diferite barci de pescari si pe oameni zorind dupa treburi. Era cam dezamagit ca jonca pe care o cauta, nu voia sa se arate cu nici un chip. Acum trei zile, în drum spre Saigon, o vazuse la aceeasi ora.
Submarinul se apropia tot mai mult de insule, trebu¬ia sa se scufunde, pentru a nu fie vazut de pe tarm. S-ar putea ca în timpul razboiului mondial sa se fi adus si ocheane pe aceste insule singuratice.
— Trebuie sa ne scufundam, declara Farrow tovara¬silor sai si vom putea naviga astfel printre insule. Poa¬te ca vom izbuti sa descoperim jonca tocmai în

portul în care se adaposteste. Chiar daca facem un mic ocol, n-are nici o importanta, tot vom ajunge destul de de¬vreme în Insula Odihnei, la caminul nostru.
Parasira cu totii turnul si dupa câteva minute puter¬nicul submarin se afla sub oglinda marii. Numai peris¬copul se ridica drept deasupra apei. Capitanul Farrow cerceta cu amanuntime diferitele canale, care treceau printre insule. În zadar spera sa-si vada asteptarile îm¬plinite. Submarinul se apropia acum de primul canal dintre insulele de la Nordul arhipelagului. Farrow intra în canal cu viteza redusa.
Era o îndrazneala din partea tui, caci nu cunostea deloc drumul. Stia însa ca tocmai aceasta regiune era plina de stânci si colturi primejdioase. Imediat dadu or¬din sa se micsoreze mai mult viteza.
Aveau însa noroc. Canalul era îngust, dar foarte adânc. Printul Ghasna, Sanja, George, Rindow si Petre asteptau cu înfrigurare îndaratul capitanului, care cer¬ceta cu ocheanul ambele maluri ale canalului. Se vedea acum un canal care despartea primele doua insule de cele urmatoare, care se aflau ceva mai la o parte. Far¬row dadu ordin sa mai încetineasca mersul motoarelor, apoi, când submarinul trecu pe sub acest canal, privi cu atentie la dreapta si la stânga. Deodata striga prin tubul acustic lui Plundow, timonierul:
— Atentie la cârma!

Numaidecât submarinul cârmi la dreapta si o lua spre Sud, prin canalul dintre cele doua insule.
— Colo departe se afla o insula mai mare în fata ca¬nalului, de-a lungul caruia navigam în acest moment, explica Farrow tovarasilor sai. Acolo se zareste si o bar¬ca, dar nu stiu daca e jonca pe care o cautam, deoare¬ce acum nu are pânze. E însa primul vas care se vede si de aceea o sa-l cercetam mai de aproape.
Submarinul aluneca încet de-a lungul canalului, prea încet pentru nerabdarea pasagerilor sai. Farrow le spuse ca mai sunt patru sute de metri pâna sa poata vedea bine vasul pe care îl descoperise.
Trecura zece minute, apoi Farrow striga:
— Asta e, am recunoscut constructia, e o jonca chi¬nezeasca. Nu lipsesc nici ochii de balaur de la prora. Pacat, acum se desprinde de la tarm, asadar nu mai pot vedea ce se petrece acolo. Totusi e ciudat ca a an¬corat în aceasta insula singurateca, într-un loc atât de pustiu. Da, acum porneste, a cârmit... Scufundarea! striga Farrow în sala masinilor. Se îndreapta chiar spre noi!
Minunatul submarin se scufunda. Farrow statuse pe gânduri, daca sa faca aceasta manevra, dar nu-i ramâ¬nea altceva de facut. Canalul era atât de îngust, încât cu greu s-ar fi putut feri de jonca, si nici nu vroia sa se apropie prea mult de tarm. Acolo puteau apare gher¬dapuri care i-ar fi sfarâmat vasul.
Spera însa ca acest canal va fi destui de adânc ca sa poata lasa jonca sa treaca deasupra submarinului. Trebui sa se

coboare, deoarece nici periscopul nu pu¬tea sa-l lase afara, caci de la distanta la care naviga jonca, putea fi vazut.
Când barometrul arata cincisprezece metri, Farrow porunci sa opreasca submarinul. Pompele electrice care aspirara apa din balansuri tacura, tot astfel si mo¬toarele electrice, care puneau în miscare elicea.
Capitanul retrasese cu totul periscopul. Daca jonca nu avea o prea mare adâncime de plutire, acolo unde se coborâse submarinul era de ajuns. Toti ascultau cu încordare, deoarece stiau ca în acest moment, jonca misterioasa trebuia sa treaca chiar deasupra submari¬nului. Oare se aflau la o adâncime destul de mare, sau poate ca talpoaie joncii va atinge turnul submarinului? În acest caz nu mai era scapare: masele de apa vor navali asupra lor cu o furie a tot-nimicitoare. Un zgo¬mot usor se apropia, devenind tot mai tare.
— Ei dracie! Striga Rindow, jonca trebuie sa aiba un motor foarte puternic. Dar ne aflam la o adâncime des¬tul de mare si nu ni se poate întâmpla nimic.
Jonca aluneca deasupra submarinului, dupa cum se putea distinge din zgomotul, mai intri crescând, apoi descrescând, al elicei.
Imediat, Farrow dadu ordin de ridicare. Când peris¬copul ajunse la suprafata marii, capitanul vazu ca jon¬ca cârmea spre Vest, în canalul prin care venise el din marea de Sud. Chibzui, apoi dadu

viteza submarinului, îndreptându-se spre insula, de la care venise jonca.
Acolo avea destul loc sa întoarca, pe când în canalul îngust n-ar fi fost cu putinta. În câteva minute ajunse iar într-un canal, care se întindea la Est si la Vest de in¬sula cea mare. Capitanul îsi dadu seama numaidecât de ce jonca nu luase acest drum, caci de amândoua partile drumul era închis de stânci de corali.
Un golf mare, din care pornise jonca îi îngadui sa faca un mic ocol si dupa ce întoarse submarinul porni cu mare viteza în urma joncii.
Misteriosul vas trebuia sa aiba un motor foarte pu¬ternic, care îi permitea sa înainteze cu o viteza extraor¬dinara. Farrow nu se gândea sa se ridice la su¬prafata, caci nu vroia sa fie vazut de echipajul de pe jonca. Tocmai în aceste mari trebuia sa fie cu foarte multa bagare de seama. Aici Anglia stapânea peste tot, fie prin forta militara, fie prin cea comerciala. Asa¬dar submarinul fu nevoit sa navigheze sub apa, desi în acest mod nu putea atinge viteza dorita. Când cârmi în canalul care ducea spre vest, jonca nu se mai vedea decât ca un punct.
— Ei dracie! striga capitanul, trebuie sa aiba un mo¬tor neînchipuit de puternic, caci alearga cu cel putin treizeci de noduri. La asta nu m-as fi gândit niciodata, caci toata constructia ei pare greoaie. Pe sub apa nu ne putem apropia de ea, dimpotriva, ramânem tot mai în urma. Dar nici la suprafata n-as vrea sa ma ridic, caci cei de pe jonca trebuie sa aiba ocheane bune. Pa¬cat, nu e chip sa-i

urmaresc. Afara de asta jonca pare sa ia directia spre Singapore si în acest caz la ce bun sa ma vada? Ei, dar ce-i de facut?
— Tata, am putea sa cercetam insula, de la care a pornit jonca, propuse George. Poate ca acolo vom da de secretul acestei jonci.
— E o idee buna, raspunse capitanul. Jonca tot n-o mai putem ajunge, sa vedem cel putin ce a facut în in¬sula asta singurateca si parasita. Asadar, vom intra din acest canal în mare si acolo vom întoarce.
— Atunci am putea foarte bine sa ne ridicam la su¬prafata, zise George. De ce am mai sta sub apa?
— Dragul meu, nu stim ce primejdii ne ameninta aici, zise capitanul, mai bine sa fim prevazatori. În gol¬ful din care a pornit jonca, ne vom ridica la suprafata, dar pâna acolo sa mergem mai bine sub apa.
Submarinul ajunse curând în largul marii si descrise un arc, pentru a se întoarce iarasi în canal.
Mai înainte însa, capitanul Farrow mai aruncase o privire prin periscop si zise:
— Într-adevar, e ciudata viteza pe care o desfasoara jonca. Mi se pare ca navigând chiar deasupra apei, am fi fost siliti sa ne folosim de compresoare, pentru a ne apropia de ea. Acum sunt curios sa vad ce vom desco¬peri pe insula.
Submarinul se îndrepta linistit spre insula de la care pornise jonca. Aceste insule pareau parasite si despar¬tite de orice zona de circulatie. Din când în când Far¬row clatina din cap. Ce-o fi facând

jonca enigmatica în insulele acestea singuratece?
În sfârsit ajunsera iarasi în canal. Capitanul micsora viteza, apoi, când fura în golf, dadu ordin de oprire. Prin periscop privi cu multa atentie desisul, care se în¬tindea la o departare de vreo cincizeci de metri de tarm si parea de nepatruns.
Nu observa nimic suspect, numai o poteca îngusta, care despica desisul chiar în directia punctului sau de observatie. Pe acolo trebuie sa fi patruns în desis cala¬torii de pe jonca. Marinarii nostri vazusera multe, în calatoriile lor îndraznete si Farrow se gândi numai-decât ca pe aceasta insula se afla, un depozit clandes¬tin de marfuri de contrabanda, pe care jonca le tran¬sporta Ia Singapore sau în alte porturi.
Aceasta era explicatia si la drept vorbind, Farrow nu mai avea nici o pofta sa cerceteze lucrul mai de aproa¬pe. Ce-i pasa lui de faptele contrabandistilor? Asta era treaba guvernelor respective, care, din pacate îl dus¬maneau cu atâta înversunare. N-au decât sa-si bata singuri capul sa prinda jonca! Capitanul vorbi în acest sens cu tovarasii sai si propusese si plece mai departe ca si ajunga cât mai curând la adapostul lor, „Insula Odihnei".
— Nu, tata, zise George, as vrea sa vad ce se petre¬ce pe insula asta. De asemenea sper ca am sa gasesc ceva frumos ca sa-i daruiesc Sanjei, bineînteles pla¬tind, nu pe degeaba. Te rog, tata, sa debarcam!

— Hm, desigur ca aici au ramas santinele, zise Far¬row, si se poate sa dam de o mare primejdie. Dar, poa¬te ca e totusi destul de interesant sa cercetam insula mai de aproape. Asadar, cu ajutorul lui Dumnezeu, vom încerca.
Capitanul mai privi odata desisul, apoi dadu ordin sa se goleasca tancurile. Submarinul se ridica încet. Petre urcase scara de fier si de îndata ce turnul iesi dea¬supra mirii, deschise chepengul.

II.
O PRIMIRE SALBATECA

PESTE CÂTEVA MINUTE era cu totii în turn si pri¬vea spre insula din apropiere. În desis nu era nici o miscare si Rindow spuse:
— Ciudat lucru: jonca abia a parasit golful acesta, asadar, trebuie sa fi fost câtiva oameni pe tarm. Si acum totul e ca mort. Asta nu-i lucru curat.
— Da, draga Rindow, încuviinta capitanul, se pare ca-n aer pluteste ceva sinistru. Mi se pare ca îndaratul acestor tufisuri stau la pânda vrajmasi, care abia aste¬apta sa debarcam. Adica, de ce ne-am expune noi pri¬mejdiei?
— Acum dupa ce ne-am aratat, zise George, trebuie sa debarcam pe insula. Cine ar putea fi aici? Poate câ¬tiva paznici, cu care ispravim numaidecât.
— Bine, baiete, zise Farrow cam nemultumit, am ajuns pâna aici, acum o sa mergem si mai departe. Pe¬tre, doua barci, sa debarcam în numar cât mai mare.

Marinarii adusera repede cele doua barci de metal.
— În prima barca vom lua loc noi, hotarî capitanul, adresându-se lui Rindow, fiului sau George si Iui Petre. În barca a doua se va urca Hagen cu cinci marinari.
— În cazul acesta vom merge cu voi, zise doctorul Bertram fara sa mai astepte raspunsul, se urca în pri¬ma barca.
Capitanul râse. Stia ca doctorul nu va renunta pen¬tru nimic în lume sa mearga si el.
Cele doua barci se îndreptau încet spre tarm. Desi¬gur ca tunarul Jan Brike nu îndraznea sa alerge la tur¬nul de la prora, caruia îi lua învelitoarele ce-l acopere¬au ori de câte ori navigau pe sub apa. Jan Brike era un batrân soldat pentru care arma lui era totul. La el se adeverea vechea vorba soldateasca si anume ca arma e logodnica soldatului. Numai ca arma lui Jan Brike era un tun de saptezeci si cinci de mm.
Puntea submarinului se acoperise de marinarii care nu erau de serviciu în sala de masini. Fiecare îsi luase carabina, deoarece pe insulele acestea singuratice, în aceste tinuturi salbatice, te puteai astepta oricând la vreun incident sau la vreun atac miselesc.
Când Hagen si cei cinci marinari se urcara în barca a doua, Sanja se repezi dupa ei.
— Domnule Hagen, protesta ea cu energie, trebuie sa ma luati cu d-voastra. Mi-e grija de George si nu vreau sa ramân aici.

Pe când vorbea, împinse cu putere barca, depar¬tând-o de submarin si se aseza pe barca îngusta lânga Hagen, care ramasese cu gura cascata.
— Hm, da, domnisoara, nu stiu zau...
— La vâsle! striga Sanja marinarilor, care se supu¬sera numaidecât acestei porunci.
Prima barca ajunsese la tarm si cei dinauntru co¬boara. Marinarii trebuiau sa se grabeasca ca sa-si ajun¬ga tovarasii.
Hagen dadu din umeri si îndrepta barca în directia celeilalte, pe care o si priponise Petre. Capitanul Far¬row se uita cu uimire la tânara printesa, apoi zise:
— Printesa, asta nu merge!
Dar Sanja se îndrepta cu un zâmbet radios spre Ge¬orge, care-o privea si el plin de uimire, îi lua mâna si zise cu simplitate:
— Ma tem de soarta lui, vreau sa fiu lânga el.
Farrow raspunse, clatinând din cap:
— Bine, printesa, ramâi la noi! Dar tu, George, ras¬punzi de viata printesei. Asadar nu fi atât de îndraznet ca de obicei, fii prudent si chibzuit si ocroteste pe prin¬tesa!
— Tata, raspunse George, nu e nevoie sa-mi amin¬testi de asta. Cât traiesc eu, nu i se poate întâmpla Sanjei nici un rau.
— Bine, o sa cautam sa ne ferim cât mai mult, zise capitanul, zâmbind. Asadar, înainte!
Încet si cu mare bagare de seama, capitanul pasi pe poteca îngusta dintre

tufisuri, urmat de tovarasii sai, care erau si ei precauti. Era o mare îndrazneala sa pa¬trunda în acest desis, caci în aceasta salbaticiune pu¬teau sa-i pândeasca primejdii care sa izbuteasca pe neasteptate.
Nu se vedea nici o miscare, desisul era tacut si linis¬tit, nu se auzea nici un glas, nici un tipat de fiara, — dar aceasta tacere era cu atât mai înfricosatoare pen¬tru oamenii care patrundeau în desis. Imediat în urma capitanului pasea George, alaturi de care se alipise Sanja.
Dupa tânara pereche care abia de putea pasi pe ca¬raruia îngusta, venea Petre, care nu-si lua ochii de la ei. Apoi doctorul Bertram, Hagen si marinarii. Micul con¬voi îl închidea Rindow, primul ofiter.
Erau toti deprinsi sa înainteze pe o carare atât de îngusta, într-un desis de nepatruns si înabusitor, la care puteau sa-i pândeasca mii de primejdii, fie din partea fiarelor, fie a oamenilor. În salbateca Malaita, faimosul salas al vânatorilor de capete, au cunoscut doar toate grozaviile padurilor.
Si cu toate acestea, aerul fierbinte si umed se aseza greu pe plamânii lor, obisnuiti sa respire aerul atât de proaspat al oceanului, iar ochii lor, deprinsi cu departa¬rile nesfârsite simteau un fel de usturime, la vederea peretilor verzi, de ambele partii ale potecii.
Mergeau încet în urma capitanului si a fiului sau Ge¬orge, care îsi câstigase dragostea marinarilor prin cu¬rajul si sângele rece ce-l aratase în toate

împrejurarile. Ei stiau ca Farrow si George vor lupta din rasputeri ca sa-i apere de orice rau si ca si-ar pune viata în pericol pentru a-i salva.
În fata lor se deschise un mic luminis. Se vede ca un incendiu facuse acest gol în mijlocul desisului caci trunchiurile palmierilor dimprejur erau înnegriti pe o parte.
Capitanul Farrow se opri, dupa ce înaintase câtiva pasi în acest luminis, în care crescuse iarba noua. Se întoarse spre George si zise încet:
— George, focul acesta care a nimicit desisul în acest loc s-a produs acum câteva zile, poate o sapta¬mâna. În iarba proaspata se mai vad bine resturile car¬bonizate ale tufisurilor si copacilor tineri, nimiciti de flacari. Dar cu ce scop au croit luminisul? Sau poate ca focul sa fi luat nastere numai din imprudenta cuiva care a trecut pe aici.
George apuca bratul capitanului si asculta cu încor¬dare.
— Tata, ai auzit? Parca ar fi gemut cineva aici, aproape de tot. Auzi! Iar...
Farrow dadu din cap si scoase revolverul. Auzise un geamat adânc, care venea din partea opusa a lumini¬sului. Dar experienta îi spunea ca trebuie sa se astepte si pe aici la vreo cursa, pe care indigenii o pregateau poate strainilor.
George îsi scoase arma. Sanja trecu la stânga lui si-l apuca de brat, deoarece stia ca nu trebuie sa stinghe¬reasca pe tânarul ei iubit în mânuirea armei. Micul con¬voi afla numaidecât ca s-a întâmplat ceva. Si marinarii îsi dadura osteneala sa

paseasca cu si mai multa baga¬re de seama.
Când Farrow ajunse în mijlocul luminisului, ramase locului câteva clipe, aratând la pamânt. Acolo se vedea bine un loc circular, având în mijloc niste vreascuri arse, iar de jur împrejur, un sant în largime de jumata¬te metru. Asadar parerea capitanului se adeverea. Scânteile ce s-au împrastiat în jur, au aprins desigur tufisurile din apropiere.
Înaintau încet. Iarasi se auzi geamatul sinistru din tufis. George facu un semn Sanjei ca s-o linisteasca, apoi îsi desfacu bratul stâng din strânsoarea mâinii ei si apuca revolverul. Poate ca aceste gemete care cere¬au ajutor, erau într-adevar o cursa a indigenilor, care voiau prin aceasta sa atraga atentia strainilor.
Nu-i putea însa pacali asa de usor. Se apropiara de tufis cu cea mai mare bagare de seama, Farrow dete la o parte primele crengi ale tufisului, tinând revolverul pregatit în mâna dreapta.
Apoi tresari, baga revolverul în toc si vârî amândo¬ua mâinile în tufis. Cu multa bagare de seama scoase ia iveala un trup omenesc, pe care îl aseza alaturi, pe iarba noua si deasa.
Era un kuli chinezesc, îmbracat cu o haina simpla de pânza alba murdara. Partea de sus a îmbracamintei era înnegrita de sânge închegat, care cursese dintr-o rana adânca de la tâmpla.
Doctoral Bertram îsi facu Ioc prin micul grup si se apleaca asupra ranitului, care scotea câte un geamat fara sa dea alt semn de viata.

Dupa ce examina în graba rana, Bertram clatina din cap, apoi îsi scoase briceagul si despica haina naclaita de sânge.
Pe piept nu se vedea nici o rana, dar, când doi din¬tre marinari întoarsera pe ranit, la un semn al doctoru¬lui, si acesta îi despica haina pe la spate, descoperira o rana mica din care izvora sângele.
— Înjunghiat în plamâni cu pumnalul, constata doc¬toral cu siguranta expertului — nu mai e nimic de fa¬cut, în curând îsi va da sufletul. Rana de la cap a fost provocata, pe cât se pare, de o aruncatura de sulita al carei vârf ascutit i-a atins tâmpla. Mai ca as spune ca sulita a fost aruncata din spate, asta se vede dupa for¬ma ranii.
— Hm, ciudat! zise capitanul Farrow, sa dam tocmai peste un chinez ranit de moarte, dupa ce jonca miste¬rioasa a parasit insula. Asadar, dupa cât se pare, e un om din echipaj si ranile pe care le-a primit din spate dovedesc ca a fost lovit de indigeni, pe când fugea. Dragii mei, asta dovedeste în acelasi timp ca întreprinderea noastra e foarte primejdioasa. Echipajul joncii chinezesti trebuie sa fi ajuns, din vreo pricina oarecare, în conflict cu indigenii, conflict care s-a terminat cu uciderea acestui kuli. Prin urmare, ne asteapta si pe noi mari greutati. Doctore, ranitul îsi mai recapata cunostinta?
— Nadajduiesc, domnule capitan, zise Bertram, în nici un caz însa nu-l mai putem salva. Pumnalul i-a strabatut plamânul, nu mai are decât câteva

minute de trait. Probabil ca, putin înainte de a murit îsi va mai veni odata în simtiri.
— Poate ca atunci ne va spune ce cauta aici jonca. Ar putea sa ne mai spuna câte ceva despre indigenii care l-au atacat.
Înconjurara cu totii pe muribund, care dintr-un mo¬ment într-altul trebuia sa-si dea sufletul. Poate ca-i va scuti de mari primejdii, daca va mai avea putere sa vorbeasca — si daca va voi.
Doctorul Bertram strecurase în gura chinezului câ¬teva picaturi de coniac, din termosul lui. Acum ridica mâna si toti ceilalti se aplecara putin, ca sa asculte cu¬vintele ce le va rosti muribundul. Acesta deschise încet ochii, privi în juru-i si sopti:
— Su-Ne, diavolul, oh...
Un horcait grozav fi întrerupse vorba, trupul lui se contracta, saltându-se, apoi nenorocitul îsi dadu sufle¬tul, pe când dintre buze îi tâsni un suvoi de sânge.
— Pacat! zise încet doctoral Bertram, lasând din brate trupul chinezului, pe care, de mila, îl sprijinise.
Voia sa spuna ce e cu acest Su-Ne, si moartea i-a închis gura.
— Dar, cel putin acuma stim numele unui chinez de care trebuie sa ne ferim, îl vom gasi noi pe Su-Ne. Ca¬pitane, eu mi-am facut datoria. Vrei sa mai cercetam insula, sau sa ne întoarcem?
— Hm, la drept vorbind n-as vrea deloc sa mai înaintam, zise Farrow, sovaind — caci sunt sigur ca vom da de mari primejdii. Faptele acelui Su-Ne nu prea ne intereseaza, treaba autoritatilor, pe

care le putem înstiinta prin radio. Desigur, nu le vom comunica, de¬cât dupa ce vom trece de Singapore, ca sa nu poata gasi locul în care ne aflam. Asadar, ne întoarcem. Aici nu avem ce cauta. Su-Ne va da socoteala autoritatilor de ispravile lui pe aceasta insula.

— Tata, sa îngropam pe nenorocitul asta, propuse George, acum ca l-am gasit, sa-i facem si acest ultim serviciu.

— Bine, George, încuviinta Farrow, asta-ti face cin¬ste. Nu stiu daca acest om a fost rau, daca a fost vreun tâlhar sau vreun ucigas, dar moartea iarta totul. Sa odihneasca dar aici, pâna în ziua în care va apare înaintea zeilor sau a stramosilor sai. Acum sa ne gra-bim, locul nu mi se pare tocmai sigur. Chinezii au fost nevoiti sa fuga, deoarece au fost atacati de indigeni, dupa cum ne dovedeste mortul acesta. Asadar s-o luam la picior!

Marinarii sapara cu cutitele o groapa putin adânca, în care pusera trupul chinezului. Doctorul perchezitio¬nase buzunarele mortului si printre alte obiecte scoase si o piatra neagra si turtita, care era acoperita de figuri si semne ciudate.

— Foarte interesant, zise dânsul, se vede ca acest mort era membru al unei societati sau secte. Mai pe urma voi încerca sa descifrez semnele de pe piatra. George va putea sa ma ajute, caci el a dezlegat niste scrieri secrete, pe care nu le-am putut talmaci ani de zile.

George ascultase cu atentie vorbele doctorului si in¬teresul sau se destepta numaidecât. Daca-i vorba de taine, apoi

las pe el! La drept vorbind nu se ocupase niciodata de inscriptii chinezesti, dar citise destul des¬pre numeroasele societati secrete, atât de raspândite în China. Cu ajutorul doctorului, spera sa descifreze semnele de pe piata.
Înmormântarea simpla si grabnica a chinezului fa¬cuse pe marinarii nostri sa uite oarecum de locul unde se aflau. Ei nu mai erau atât de atenti la cele ce se pe¬treceau în jurul lor.
George fu cel dintâi care îsi dadu seama de aceas¬ta. Fara sa se gândeasca la ceva, se departase putin de tovarasii sai, ca sa priveasca mai de aproape frun¬zele unui tufis care îl izbira prin forma lui deosebita. Chiar si Sanja îsi luase ochii de la el în acest moment, deoarece îsi îndreptase privirile spre groapa primitiva, în care era coborât trupul chinezului.
George nici nu fu în stare sa scoata un strigat.
Cineva îl strângea de gât cu putere extraordinara, care-l înabusea. Aproape îsi pierduse cunostinta, nu putea nici sa se zbata, ca prin aceasta sa atraga aten¬tia prietenilor sai. Fara cel mai mic zgomot fu tras în tufisul, în fata caruia se oprise. Ochii lui îngroziti prive¬au fetele acelea salbatece si negre, grozav de desfigurate cu niste dungi albicioase. Apoi nu mai stiu nimic. Lesinase.
Nici nu simti când fu ridicat de doi salbateci voinici si purtat în fuga nebuna de-a lungul unei carari înguste si serpuite. Rapitorii se afundau tot mai adânc în padu¬re, cararea se întretaia

adesea si salbatecii luau mereu alta directie.
În sfârsit se oprira în fata unui tufis enorm. Mai multi salbateci se înghesuiau în jurul lor, despicau crengile tufisului si prin cararea îngusta, George fu dus într-un luminis, la capatul caruia se aflau niste colibe mici, pe jumatate ascunse în iarba.
Când se trezi din lesin, George vazu în jurul sau cam treizeci de salbateci. Toti erau goi, purtând numai un mic sort jurul soldurilor. Corpul lor era zugravit în dungi albe peste tot. George se sperie. Numaidecât îsi dadu seama ca se afla în mâinile alfurilor, locuitorii pri¬mitivi ai insulelor Celebes si ai arhipelagului. Asta se vedea dupa statura lor mijlocie, dupa pielea lor de un cafeniu deschis, dupa parul negru si expresia lor inteli¬genta si serioasa.
Dar, din miscarile lor se vedea influenta salbatecilor din Noua Guinee si din aceasta pricina, tânarul se în¬spaimânta. Mai de mult se vorbea despre alfurii din Celebes ca erau tot atât de cruzi ca si dajacii din Borneo, care taiau capetele vrajmasilor morti. Cu toate ca guvernul era de parere ca acest grozav obicei disparu¬se, George vazuse cu ochii lui grozaviile de pe Malaita. Ce rau îi parea acum ca nu-l avea lânga el pe doctorul Bertram, caci salbatecii vorbeau cu însufletire între ei, dar, din pacate, George nu întelegea nici un cuvânt.
Din miscarile lor vioaie, care deveneau ameninta¬toare, când se uitau la dânsul, George prevedea ca va avea o soarta

trista. Îsi dete seama ca si el era consi¬derat drept un vrajmas, pe care voiau sa-l înlature, în¬tocmai ca pe sarmanul kuli, care fusese nimerit de ar¬mele indigenilor, pe când fugea. Acest Su-Ne era asa¬dar vinovat si de situatia lui primejdioasa. Ce o fi paca¬tuit acest chinez, pentru ca indigenii acestia, care tre¬buie sa fi venit în contact cu civilizatia, sa fie atât de rai cu dusmanii lor?

Oare tovarasii sai observasera disparitia lui? George îsi aminti lamurit ca fusese apucat de gât si tras în tu¬fis, pe când tovarasii lui erau ocupati sa îngroape pe chinez. Nimeni n-a putut sa observe si salbateci au fost destul de prevazatori, ca sa nu lase nici o urma.

Oare n-ar fi mai bine sa strige, ca sa-si îndrepte to¬varasii pe urmele lui? Chiar daca-n salbaticia asta su¬netele nu puteau patrunde departe, s-ar putea ca ei sa se afle în apropiere, condusi de Sanja, a carei dragoste ar descoperi si urma cea mai mica.

Credinciosul Petre si-ar da toata osteneala sa-l eli¬bereze, fara sa mai vorbim de tatal sau si ceilalti.

Un salbatec care sta în apropierea lui, rezemat în sulita si-l observa cu atentie, paru ca-i ghiceste gân¬dul, se repezi la George, smulse din pamânt un ghe¬motoc mare de iarba si-l îndesa cu ciuda în gura des¬chisa a prizonierului. Afara de asta, apropie ameninta¬tor vârful sulitei în beregata lui George, care întelese si parasi gândul sa mai strige dupa ajutor. Împinse încet cu limba

bulgarele de iarba de pamânt, simula un ac¬ces de tuse si-l dete cu totul afara. Apoi facu un semn salbatecului care-l observa cu asprime, strânse buzele tare si întoarse capul la o parte.
Poate ca pazitorul lui a înteles vorba lui muta, si-l lasa fara calus. George îsi dadu abia acum seama ca era legat cobza. Nici nu observase ca funiile subtiri si tari de fibre de cocos îi taiau adânc carnea de la în¬cheieturile mâinilor si picioarelor.
Asadar era lipsit de orice aparare, desi privind în jos, constata ca cele doua revolvere, precum si pumna¬lul pe care i-l daruise Sanja Ie avea înca la brâu.
Pumnalul! George chibzui nitel. Oare îi va fi posibil sa scoata putin din teaca lama ascutita a pumnalului si sa frece cu dânsa funiile ce-i legau mâinile de piept? Daca-i ramâneau cele doua revolvere, salbateci nu aveau decât sa se apropie, el îi va tine la distanta cu cele 14 gloante, pe care le avea în cele doua încarca¬toare, pâna când tovarasii lui vor fi atrasi de zgomotul împuscaturilor.
George se prefacu ca închide ochii, dar pe sub gene observa pe salbatecul care-l pazea, în vreme ce tova¬rasii sai se certau într-una. Baga de seama ca, desi erau atât de înversunati, îsi dadeau toata osteneala sa vorbeasca cât mai încet. Asadar ei se temeau sa nu atraga pe tovarasii sai, vorbind prea tare. Paznicul sau îl privi câteva minute cu multa atentie, parând ca ob¬serva fiece miscare a prizonierului. Apoi când George ramase nemiscat, îsi întoarse capul si asculta cu

încor¬dare la discursurile pe care le tineau salbatecii.
George tragea cu urechea, statea tot nemiscat si salbatecul îi mai arunca câteva priviri pe furis. În cele din urma paru ca se linisteste, prizonierul cazuse desi¬gur iar în nesimtire, caci nu se misca deloc si sta cu ochii închisi.
Cu miscari infinit de încete, George duse mâinile spre brâul în care era înfipt pumnalul Sanjei. Darul printesei, trebuia sa-i aduca scapare.

III.
O FUGA ÎNDRAZNEATA

DISPARITIA LUI GEORGE fu observata mai întâi de Sanja. Printesa se uita în jurul ei cu priviri ratacite, pe când trupul chinezului era lasat în groapa. Deodata scoase un tipat:
— Domnule capitan, Petre, unde e George?
Se produse o zapaceala de nedescris. Cu totii stri¬gara numele tânarului lor tovaras, alergara de colo pâna colo în luminis, cautara zadarnic prin tufisurile din împrejur, pâna când la glasul energic al capitanului se facu liniste.
— Camarazi! zise el cu gravitate, trebuie sa bagam de seama, sa fim calmi. George al nostru a disparut, salbateci care l-au ucis pe acest chinez, trebuie sa-l fi atacat pe la spate. În nici un caz nu l-au omorât, altfel nu s-ar mai fi ostenit sa-i ia corpul cu dânsii. Asadar e prizonier în mâinile lor. Camarazi, trebuie sa-l elibe¬ram si... repede. Dar pentru

aceasta e nevoie sa ne regasim calmul. Trebuie sa descoperim urmele pe care desigur ca le-au lasat rapitorii lui. Asa, va multu¬mesc. Printesa, unde l-ai vazut pe George al nostru ul¬tima oara?
Cu toata tulburarea si teama care o stapânea, simti ca o mângâiere, faptul ca tatal lui nu vorbea de Geor¬ge al lui cu „al nostru". Acest unic cuvânt îi da asigura¬rea ca Farrow nu se împotrivea dragostei lor. Birui vite¬jeste lacrimile, care i se urcau în gât si arata tufisul, lânga care îl vazuse pe George pentru ultima oara.
— Fireste, mormai doctorul, asta e un tufis ciudat de tot. George s-a apropiat sa-l observe mai bine. Eu as fi facut la fel, daca-l vedeam mai înainte.
— Iata câteva crengi rupte, îl întrerupse Petre, care se apropiase de tufis. Ah, uite si o bucatica de pânza, e din camasa lui George. D-le capitan, aici e o cararuie îngusta, care începe îndaratul tufisului
— Stai! porunci capitanul cu energie, vazând ca Pe¬tre vrea s-o ia pe carare. Mai întâi trebuie sa ne împar¬tim bine rolurile. Am patit destule cu indigenii din Ma¬rea de Sud ca sa stim ca trebuie sa fim cu multa soco¬teala si bagare de seama, daca nu vrem sa împingem pe George fii vreo mare primejdie. Asadar eu iau con¬ducerea. Tu, Petre, ma urmezi imediat. Draga Rindow, d-ta vei avea grija de Sanja, care trebuie sa se tina tot pe lânga d-ta. Hagen, d-ta închei grupul. Câtiva oa¬meni trebuie sa ramâna aici, în luminis, caci se prea poate ca salbateci sa treaca pe aici, sa încerce un atac

asupra submarinului. Baieti, stiu ca toti ati dori sa veniti cu noi, dar nu se poate. Cel putin patru oameni trebuie sa ramâna pe loc. Repede, trageti la sorti, sa vedem cine ma va întovarasi, si cine ramâne.
Marinarii stiau ca trebuie sa procedeze cu cea mai mare iuteala. În câteva clipe se hotarâra si Farrow porni pe cararea îngusta, strabatând tufisul, în care disparuse George.
Imediat dupa Petre, care urma pas cu pas pe capi¬tan, venea Sanja, care tremura din tot corpul. Rindow pasea alaturi de ea, caci trebuia s-o apere de orice pri¬mejdie. Farrow era de un calm extraordinar si toti îl ad¬mirau pentru aceasta. Era doar în joc viata unicului sau copil si cu toate astea era atât de stapânit, de prevaza¬tor si chibzuit, încât cu totii simtira cât de mult se pu¬teau încrede în el.
Trecu un sfert de ora, plin de teama. Capitanul se stapânea cu toata energia, ca sa-si pastreze calmul si sa ramâna prevazator, lucru necesar pentru izbânda întreprinderii sale. Stia bine ca orice nesocotinta punea în primejdie viata lui George — daca fiul sau mai era în viata.
Acest gând îl urmarea necontenit. Vazuse pe chinez murind, asadar, stia ca indigenii de pe acea insula nu stau la gânduri sa curme o viata omeneasca. George al sau era acum în puterea acestor salbateci, pentru care o viata de om nu înseamna nimic.
Prea mult se gândise la fiul sau si de aceea nu fuse¬se destul de atent pe

carare. Petre fu acela, care salva viata capitanului sau, caci deodata, dintr-un tufis se ivi un brat cafeniu, în pumnul caruia stralucea lama unui cutit. Grozava lovitura se îndrepta spre spatele capita¬nului, întocmai cum fusese lovit si sarmanul kuli.

Dar Petre, care tinea în mâna dreapta revolverul, iar în stânga un cutit enorm, în clipa în care vazuse bratul salbatecului iesind din tufis, ridica cutitul. Indi¬genul scoase un strigat grozav, arma îi sari cât colo si vru s-o ia la fuga. Cutitul lui Petre, care patrunsese adânc în bratul lui, îl tinu însa bine. În clipa urmatoare, uriasul marinar apuca cu mâna stânga bratul salbate¬cului si-l trase din tufis pe carare. Era un barbat tânar al carui trup fusese zugravit cu multa arta.

Doctorul i se adresa în limba malaieza, pe care sal¬batecul o întelese.

— De ce ai vrut sa ucizi?

— Nu putem suferi pe albi, zise salbatecul cu înca¬patânare — ei ne iau tinerii!

— Ei dracie, ce-o mai fi si asta? Zise capitanul, ui¬mit, când doctorul îi talmaci aceste cuvinte, rostite într-un anumit dialect. Albii le iau tinerii? Nu cumva o fi vreo isprava de a faimosului Su-Ne? Bine, asta o s-o la¬murim noi. Te rog, întreaba-l daca stie ceva despre soarta lui George.

Când doctorul puse aceasta întrebare salbatecului, ochii acestuia scaparari.

— Da, exclama el triumfator, am prins un alb si-l vom sacrifica lui Muntumuntu.

— Ei dracie, striga doctorul. George e în mare pri¬mejdie, daca prizonierul nostru nu vrea sa ne tradeze locul în care se afla. George e sortit sa fie jertfit lui Muntumuntu — zeul suprem al alfurilor. Acest zeu su¬prem locuieste în aer, fii asa numitul „Kasandukkan". Foarte interesant...
— Draga doctore, îl întrerupse capitanul, zau nu avem vreme sa ascultam o dizertatie asupra zeilor acestor alfuri. Mai bine întreaba pe prizonier, unde se afla George. Poate ca facem schimb de prizonieri.
Doctorul vorbi multa vreme cu alfurul, apoi zise ne¬cajit:
— Am facut o captura foarte buna, caci tânarul acesta e fiul cel mare al sefului de trib. Dar nici nu vrea sa auda de vreun schimb, prefera sa moara, nu¬mai ca George sa fie sacrificat zeului, pentru a usura soarta tuturor tinerilor pe care i-au capturat strainii. Refuza cu îndaratnicie sa ne arate locul în care a fost târât George.
— Bine, o sa-i gasim noi urma, zise capitanul. Daca patrundem în tufisul acesta din care l-a scos Petre pe salbatec, vom descoperi drumul pe care a venit. Petre, leaga-l; dar mai întâi sa-i pansam rana.
Doctorul avea întotdeauna cu el o trusa de pansa¬ment. Bandaja bratul ranitului, cu multi grija, lucru care paru ca umple de mirare pe alfur. Petre îl lega apoi cu mâinile la spate. Capitanul Farrow patrunse în tufis, când dadu la o parte crengile mladioase, vazu înaintea lui o

poteca îngusta, care parea foarte umbla¬ta, caci era complet curatata de spini si plante agata¬toare.
Alfurul îsi musca buzele, când Petre îl împinse si pe el în tufis. Capitanul, care se întoarse spre tovarasii sai, observa si zise cu bucurie:
— Aha, se pare ca suntem pe drumul cel bun, prizonierul s-a tradat. Acum, usor, cu atentie camara¬zi, nu trebuie sa primejduim viata lui George.
Micul grup înainta încet de-a lungul potecii, în fata era capitanul, dupa el prizonierul, pe care Petre îl pa¬zea banuitor, apoi Sanja, pe care Rindow o suprave¬ghea aproape tot atât de atent. Hagen încheia si de asta data convoiul.
Cu totii erau plini de speranta, caci credeau ca acum îl vor elibera pe George din mâinile salbatecilor si-l vor scuti de soarta de a fi sacrificat zeului Muntu¬muntu.

•••

George întinsese în sfârsit mâinile pâna la cingatoa¬re. Facuse aceasta miscare atât de încet si prudent în¬cât paznicul sau nu observa nimic, desi arunca din când în când câte o privire prizonierului. George însa facea mereu pe lesinatul, însela prin aceasta pe paznic si observa ca acesta asculta tot mai atent la discutiile tovarasilor sai.
Mâna dreapta a lui George cuprinse mânerul pum¬nalului. Fu cuprins de un sentiment de siguranta, se gândi la Sanja si se hotarî sa scape cu orice pret din mâinile acestor salbateci.

Scoase numai putin lama din teaca apoi statu iar li¬nistit si observa pe paznic. Acoperi cu amândoua mâi¬nile pumnalul pentru ca stralucirea lamei sa nu-l trade¬ze. Banuiala lui era foarte întemeiata caci salbaticul arunca iar o privire spre prizonier apoi îsi îndrepta iara¬si atentia asupra discutiilor dintre ai sai. Un salbatec, care se deosebea prin înaltime, vorbea cu multa însu¬fletire.

Atunci George trecu funia ce-i lega mâinile peste lama ascutita a pumnalului. Mâinile lui erau acum libe¬re. Apuca numaidecât pistoalele si le scoase din toc. Asa. Le va arata el îndata salbatecilor cine e.

Se ridica repede. Paznicul sau, care-i numara misca¬rile cu coada ochiului, împietri de groaza când vazu re¬volverul îndreptat spre el. George puse repede revol¬verul din stânga pe genunchi, smulse pumnalul din tea¬ca si-si taie cu iuteala fulgerului funiile de la picioa¬re. Apoi sari în picioare si zise:

— Plecati de aici!

Fara sa vrea se servise de limba malaieza si spre marea multumire, vazu ca salbaticii îl înteleg. Acestia tresarita, privira câteva secunde tinta la tevile amenin¬tatoare ale revolverelor, apoi se furisara si disparura în tufisuri.

George râse cu îndrazneala. Acum era însa foarte primejdios pentru el sa se întoarca prin desis. Din fie¬care tufis puteau sa-l atace salbaticii. Îndaratul fiecarui copac se putea ascunde unul pentru ca sa puna mâna înca o data pe el. Dar va fi cu bagare de seama.

Era prevenit. Acum armele lui ar raspunde numai¬decât daca vreo mâna ucigasa l-ar mai apuca de bere¬gata. Numai de stiletul ascutit al salbaticilor trebuia sa se teama. O lovitura sigura si puternica putea sa-i stra¬bata inima. S-ar prabusi, fara sa poata scoate un strigat — si Sanja nu l-ar mai vedea deloc.
Trebuia s-o ia spre nord, acolo era ancorat submari¬nul în golf. Gasi repede poteca pe care-l târâsera sal¬baticii. Desisul era de ambele parti atât de încâlcit în¬cât se simti mai în siguranta. Parea aproape imposibil ca un om sa poata patrunde fara zgomot prin zidul acesta de verdeata.
Oricum trebuia sa se gândeasca la santinelele pe care salbaticii le-au pus pe drum, ascunse în câte un tufis, în asa fel încât el sa nu le poata observa decât atunci când, odata cu fosnetul crengilor, bratul negrici¬os s-ar fi abatut cu stiletul ascutit asupra lui.
Se gândi daca n-ar fi bine sa dea alarma printr-o îm¬puscatura. Cu siguranta ca-l cautau si erau ei însisi în mare primejdie. Pe de alta parte însa, trada si salbaticii si locul în care se afla.
Aceste gânduri îi strabateau creierul, în vreme ce alerga cu bagare de seama de-a lungul potecii. Deoda¬ta se gândi cu teama la Sanja. Numai de n-ar face vreo nesocotinta de grija lui!
Trecea pe dinaintea unui copac urias când auzi în spatele lui un fosnet usor. Cu iuteala fulgerului întoarse capul, sari într-o parte si scapa ca prin urechile acului de stiletul unui salbatic, care

pândise dupa copac. Ote¬lul ascutit îi sfâsie însa mâneca dreapta a camasii.
Fara sa ocheasca, George trase cu mâna stânga. Al¬furul scoase un tipat de mânie si de durere, stiletul sari cât colo si apuca cu mâna stânga încheietura sânge¬rânda a mâini drepte. George vazu aceasta miscare apoi salbaticul disparu în tufis. Trupul sau negricios pi¬eri în peretele de verdeata, ca un sarpe mladios.
George nu se opri. Alerga înainte si inima-i batea de bucurie, caci în departare se auzeau glasuri de oa¬meni. Asadar tovarasii veneau sa-l întâmpine, acum era salvat. Raspunse din toate puterile, dar, cu toata bucuria nu uita sa fie cu bagare de seama.
Strigatele tovarasilor sai se apropiau mereu. Acum nu mai puteau fi decât la o suta de metri. Deodata se auzi un strigat, care exprima mânie si uimire. Trebuie sa se fi întâmplat ceva si bucuria lui George se schim¬ba într-un sentiment de spaima. Oare o fi izbutit vreun salbatic ascuns prin tufisuri sa ucida cu stiletul pe vreunul din tovarasi? Sau vreunul din ei fusese smuls din grup? Poate Sanja?
George alerga cât putea pe carare. Acum îi era totu¬na, nu se mai gândea ca de-a lungul potecii puteau sa se a fie santinele de-a le salbaticilor.
— Vin, vin! strigi el din toate puterile.
Dupa câteva minute se izbi de tatal sau. Capitanul îl strânse o clipa în brate apoi zise cu glas înabusit:
— George, Sanja a disparut!
O clipa, totul paru ca se învârteste în jurul lui Geor¬ge. Se uita îngrozit la tatal

sau fara sa poata rosti un cuvânt. Apoi îsi aduni, puterile.
— Cum de-a fost cu putinta? zise el în cele din urma. N-ati pazit-o?
— George, raspunse Rindow, nu mi-am luat ochii de Ia ea, as fi aparat-o cu pretul vietii mele, daca vreun salbatic ar fi atacat-o. Când ai tras d-ta cu revolverul, a disparut. Cum vezi, cararea duce aici o buna bucata spre vest, înainte de a coti spre sud, în locul unde ai aparut d-ta. Împuscatura d-tale s-a auzit dinspre sud si Sanja a strigat: „Ah, mergem gresit, George e în peri¬col acolo!" Pâna sa-i pot explica, ce zic? pâna sa fac o miscare, s-a strecurat în tufisul acesta. Când am vrut s-o urmez, am fost aruncat îndarat printr-o lovitura pu¬ternica în piept, în acelasi timp Sanja scoase un tipat usor, apoi vazui doua mutre negricioase care disparura cu ea în desis.
— De ce nu s-a luat nimeni dupa ea? striga George si se pregati sa patrunda în desis.
Dar Farrow îl opri:
— Nu, George, nu trebuie s-o punem pe Sanja în primejdie. Daci ne luam acum dupa salbatici si-i ajun¬gem, vor ucide-o cu siguranta cu o lovituri de stilet, pentru ca apoi sa fuga mai departe nestingheriti. Cre¬de-ma, baiete, în clipa asta nu e în primejdie. Am prins pe fiul sefului, care m-a atacat pe mine, atac pe care viteazul Petre l-a zadarnicit. Acesta a povestit doctoru¬lui ca tu trebuia sa fii jertfit unui zeu, pe care îl adora alfurii. La fel se va întâmpla cu Sanja. Asadar,

deocam¬data nu e chiar în primejdie de moarte. Sarmanul meu copil, acum trebuie sa procedam cu siretenie. Forta si nesocotinta nu ne folosesc la nimic, prin aceasta nu fa¬cem decât sa primejduim viata Sanjei.

— Ai dreptate, tata, zise George scrâsnind din dinti, trebuie sa fiu calm. Sa mergem în luminisul din care am izbutit sa fug. Ah, pumnalul Sanjei mi-a adus salva¬rea si acum ea însasi e la mâinile acestor salbatici! Tata, prizonierul acesta nu ne va spune oare unde se afla lagarul tribului?

— Nu, baiatule, l-am întrebat noi asta. Dar e hotarât mai degraba sa moara decât sa-si tradeze neamul. În orice caz, avem un zalog bun, caci acum salbaticii voi sti ca tânarul se afla în mâinile noastre. Seful tribului va prefera sa o elibereze pe Sanja, decât sa-i omorâm feciorul...

— Dar nu ne putem lasa la nadejdea asta, zise Geor¬ge, noi nu cunoastem obiceiurile acestor alfuri. Poate ca pentru ei e o cinste sa poata muri de mâna dusma¬nului. Haideti la luminis, de acolo vom cauta mai de¬parte.

George se asezi în fruntea convoiului. Acum nu mai era baiatul îndraznet, care nu sta mult pe gânduri, daca o întreprindere e periculoasa sau nu. Devenise un barbat socotit, care vrea sa salveze tot ce are mai drag.

Daca Sanja nu se va întoarce, el nu va mai putea sa se arate înaintea printului. George pasea ca o fiara de prada, gata de lupta. Toti muschii îi erau încordati, ca o

pantera s-ar fi aruncat asupra oricarui salbatic care i-ar fi taiat calea.
Dar alfurii pareau ca s-au retras cu desavârsire. Mi¬cul convoi ajunsese fara nici o greutate în luminisul în care fusese dus George. Era pustiu. Nici un zgomot nu trada prezenta sau apropierea dusmanului.
— Stati! zise George. Acum sa cautam urma. Când am amenintat pe salbatici cu revolverele, au disparut cu totii în desisul de colo, dinspre est. Prin urmare sa¬tul lor trebuia sa se afle într-acolo. Trebuie sa fie si po¬teci, caci n-am auzit nici un fosnet de craci. Doctore, nu vrei sa mai încerci odata, daca prizonierul vrea sa vorbeasca? Daca îi fagaduim sa-i redam libertatea, o sa ne spuna unde se afla satul.
Doctorul vorbi staruitor cu fiul sefului. În cele din urma striga clocotind de mânie:
— Nu-i nimic de facut. Putem sa-l torturam, ca tot n-o sa ne spuna nimic. Mereu îmi explica acelasi lucru: ca trebuie sa se aduca o jertfi zeului Muntumuntu. Sa cautam singuri, el nu ne va ajuta.
— Da, zise George cu energie. Tata, trebuie sa ne împartim rolurile, dar mereu sa ramânem câte doi. În caz de atac, ne vom putea ajuta unul pe altul. Eu as vrea sa merg cu Petre.
— Bineînteles, dragul meu. Rindow, noi vom ramâ¬ne alaturi si vom lua cu noi pe prizonier. Noua n-o sa ne scape, în nici un caz. George, ne regasim aici. Daca vreunul din grup va avea noroc sa izbândeasca, va tra¬ge de trei ori cu

arma si pe urma ne putem aduna din nou.
Grupurile împartite patrunsera în tufisurile în care disparusera salbaticii. Dupa cum spusese George, aici se aflau multe carari care porneau dintr-un luminis si se desfaceau în forma de stea.
— Haide Petre, zise George, mi se pare ca trebuie sa mergem drept spre rasarit, s-o luam pe cararea asta. Pare ceva mai larga decât celelalte.
Cei doi tovarasi se strecurara tacuti prin desisul înfio¬rator, pornind spre rasarit, pe cararea îngusta, pri¬vind banuitori la fiecare tufis, tragând cu urechea la orice fosnet.

IV
VITEJIA LUI GEORGE

CARAREA ERA MAI LUNGA decât socotise Geor¬ge. Acesta pasea înaintea lui Petre, care-l pazea.
Deveni tot mai prudent si mai banuitor. Daca într-adevar se apropiau de sat, era fara doar si poate ca vor da de santinele. Alfurii vor avea în vedere ca în¬draznetii straini vor încerca orice, ca sa elibereze pe prizonieri. Deodata se opri, caci auzise niste strigate scurte, cam încetara brusc.
— Petre, sopti el tulburat, aceste strigate pareau vesele, triumfatoare. Baga de seama, suntem în apro¬pierea satului, acum au ajuns cu Sanja si vazând-o, salbaticii au scos aceste strigate de bucurie. Pacat ca tovarasii nostri n-au luat si ei acest drum, noi doi sun¬tem prea slabi fata de un trib întreg.

— Asta sa n-o spui, zise Uriasul cu necaz, m-as ma¬sura si singur cu diavolii astia. Chiar d-ta, draga Geor¬ge, ai vazut cum au fugit dinaintea pistoalelor d-tale. Nu putem însa întreprinde nimic prin violenta, pe Sanja trebuie s-o eliberam prin viclenie. Sa mergem mai re¬pede, poate ca santinelele, pe care le-au pus, sunt în acest moment cu mai putina bagare de seama.
George porni mai departe. O liniste sinistra domnea acum în desisul verde si încins, strabatut de o lumina verzuie. Nici o raza de soare nu patrundea prin frunzi¬sul des al copacilor uriasi. Aerul era fierbinte si înabusi¬tor si cei doi tovarasi erau lac de sudoare. Mai mersera vreo zece minute apoi ajunsera într-un luminis scaldat de soare. Locul era primejdios. Colo, în desisul din fata, se aflau cu siguranta, santinele care vor vedea pe ori¬ce nou-venit. George si Petre se pitiri instinctiv în tufis, asa încât sa nu fie vazuti, dar sa poata supraveghea luminisul printre crengi.
— Petre, acum nu putem întreprinde nimic, zise Ge¬orge cu tristete, nu am putea sa ne apropiem neob¬servati de sat. Am presimtirea ca se afla acolo, îndara¬tul peretelui de verdeata. Dumnezeule, ce sa facem? Doar nu putem astepta aici, pâna se întuneca, mai avem câteva ceasuri. Pâna atunci monstrii acestia ar putea-o ucide pe Sanja mea. Petre, nu stiu ce sa fac...
— Draga George, cred ca vremea tine cu noi. Nu ob¬servi ce furtuna se porneste? Uite cum se acopera ce¬rul George, simt

ca o sa fie o furtuna grozava. Iata, s-a si dezlantuit!
— La ce ne va folosi?
— Foarte mult. Salbaticii se tem de obicei de furtu¬na, ei cred ca vreun zeu de-al lor se ascunde îndaratul ei. Asadar, ne putem apropia, fara grija de sat. S-or fi ascuns cu totii în colibe.
— Da Petre, se poate sa ai dreptate, striga George si santinelele vor fugi numaidecât. Sa speram ca furtu¬na va fi destul de puternici.
— Asa mi se pare, uite ca începe.
Luminisul dinaintea lor se întunecase de tot, atât de mult se înnorase. Un fulger orbitor sfâsie întunericul, un tunet îngrozitor, de parca s-ar fi cufundat pamântul, rasuna aproape imediat. George si Petre se dadura îna¬poi fara sa vrea, caci trasnetul se abatuse peste un palmier urias de partea cealalta a luminisului. Acum ploua, asa cum ploua numai la tropice, unde totul, via¬ta si moartea, nasterea si pieirea, e supus puterii arza-toare a soarelui. Se parea ca o mare întreaga cade din cer.
Snopi de fulgere brazdau cerul întunecat, câte trei¬zeci de fulgere în acelasi timp. Tunetul bubuia fara în¬cetare, mugetul grozav lovea dureros urechea, snopii orbitori întepau ochii.
Lui George îi venea sa chiuie de bucurie. Pe aceasta furtuna grozava, care parea un adevarat cataclism, trebuia sa izbuteasca planul lor, sa se apropie neobser¬vati de satul alfurilor. În nici un caz salbaticii nu vor ra¬mâne la posturile lor, poate ca în aceasta furtuna ei vedeau

supararea vreunui zeu, din pricina prinderii ti¬nerei fete.
George se cutremura la acest gând — se poate ca acesti salbatici sa creada ca acel zeu cere jertfa frage¬dei vieti, pentru ca sa se potoleasca.
Apuca bratul lui Petre si-l trase înainte. Petre îl urma fara împotrivire. Daca s-ar mai afla vreo santinela de partea cealalta, apoi de aceasta nu s-ar împiedica ei. Chiar de ar trage cu arma, zgomotul împuscaturii s-ar pierde m mijlocul acestor tunete grozave.
Când pasira în luminis fura aproape zvârliti la pa¬mânt, atâta era de mare puterea suvoaielor de apa, care cadeau din cer. Luminisul era inundat ca de lumi¬na unui reflector urias, atât de multe si mari erau ful¬gerele ce brazdau cerul. George si Petre fura nevoiti sa închida ochii, pe când treceau cu pasi enormi lumini¬sul, încovoindu-se sub greutatea maselor de apa care se abatea asupra lor. Era si primejdios, caci, pe aceas¬ta suprafata neteda ei erau în acest moment, singurele tinte. Ce usor putea sa-i loveasca trasnetul! Ajunsera însa cu bine de partea cealalta a luminisului si se opri¬ra sub un copac mai mic. Chiar alaturi de ei se afla trunchiul urias al palmierului trasnit, despicat pâna aproape de pamânt. Acum trebuiau sa se deprinda ia¬rasi cu întunericul care domnea sub acoperisul de verdeata. Îndaratul lor se afla marea de lumina a ful¬gerelor.
Nimerira tocmai o carare destul de larga, care du¬cea spre rasarit. Înaintara încet,

cu revolverele în mâini, privind banuitori la fiece copac, la fiece tufis. Ajunsera apoi la o poiana mai mare care era de ase¬meni strabatuta de lumina orbitoare a fulgerelor. Snopi de lumina sagetau cerul fara încetare si masele de apa cadeau, de parca cerul voia sa-si verse toate ploile din¬tr-odata. În luminis se aflau numeroase colibe, dar nu se vedea nici tipenie de om. Acum trebuiau s-o gase¬asca pe Sanja. George îl trase pe credinciosul Petre în luminis si arata spre colibele din dreapta. Petre întele¬se ca trebuia sa le cerceteze pe toate. Fireste, era cât se poate de primejdios, caci se putea ca salbaticilor sa le piara frica de furtuna la vederea strainilor.

Petre voia tocmai sa se departeze, când George îl opri iar aratându-i o coliba care se ridica pe partea cea¬lalta a luminisului si se deosebea de celelalte prin marimea ei. Aceasta era, de buna seama, coliba sefu¬lui si dupa toate probabilitatile, acolo se afla si Sanja. Se îndreptara numaidecât într-acolo. Furtuna le fusese într-adevar prielnica. Nu auzira nici un strigat de spai¬ma sau mirare din coliba. Cu siguranta ca salbaticii s-au retras în vreun dos întunecos al colibei lor si astep¬tau tremurând sa treaca furtuna.

Când George si Petre ajunsera la coliba cea mare, tânarul împinse cu hotarâre rogojina de ierburi ce astu¬pa intrarea. Fulgerele orbitoare luminara interiorul si George se repezi, cu un strigat de bucurie spre fiinta alba, care era legata de un stâlp din mijlocul colibei. Era o

nesocotinta din partea lui. Ar fi trebuit mai întâi sa se încredinteze unde se afla stapânul colibei, seful tribului. Dar în aceasta clipa, George nu se gândi de loc la el, nu vedea decât pe scumpa lui Sanja, pe care voia s-o scape negresit.
Credinciosul sau Petre vazu un trup înalt si negricios care se îndrepta încet spre George. Vazu lama straluci¬toare a stiletului, în mâna sefului.
Împuscatura nu fu auzita caci tunetul bubuia fara încetare. George nu auzi nici strigatul pe care-l scoase capetenia când stiletul îi cazu din mâna lovita de glont. El nu vedea nici acum trupul negricios al capeteniei, taie funiile care o legau pe Sanja de stâlp apoi lua în brate fata care tremura din tot corpul si o strânse la pi¬ept.
Petre puse si el mâna si-l trase afara din coliba. Pentru moment primejdia era înlaturata.
Alergara printre colibe spre desisul apropiat. Câtiva insi se aratara printre copaci. Ridicara iute pistoalele dar, spre marea lor bucurie recunoscura pe tovarasii lor care ajunsesera în acelasi timp, de pe alte carari. Erau acum cu totii la un loc. Nu lipsea nici fiul capete¬niei, pe care îl facusera prizonier.
Capitanul Farrow îsi scoase cutitul si taie funiile ce legau mâinile prizonierului apoi îi arata colibele si-l îmbrânci usor.
Salbaticul nu se clinti, se vede ca nu stia ce sa faca cu acesti straini care îl prinsesera si acum îi dadeau drumul. El era deprins altfel. Nu vazuse niciodata ca un prizonier sa fie eliberat.

Prietenii nostri disparura însa repede pe cararea pe care venisera George si Petre. Când nu se mai vazura, fiul capeteniei pomi si el si-i urma sovaind. Cu toata fri¬ca de furtuna, se strecura pe urmele strainilor.
Micul convoi strabatu în graba desisul. Mergeau cam de vreo zece minute când furtuna înceta deodata. În clipa urmatoare, soarele stralucea din nou. În lumini¬sul prin care trecura, pamântul scotea aburi sub razele lui fierbinti. În curând, toata ploaia care cazuse, se va evapora. Când ajunsera la golful în care se afla subma¬rinul, de pe punte se auzira strigate de bucurie, Tova¬rasii de pe vas fusesera îngrijorati caci micul grup al marinarilor lipsise foarte mult. Se urcara iute în barci.
Tocmai când voiau sa porneasca, Petre, care se în¬torsese din întâmplare spre tarm, striga tare:
— Atentie!
În acelasi timp îsi scoase revolverul. Din desis se ivi fiul capeteniei care tinea acum amândoua bratele ridi¬cate si palmele întinse. Prin asta voia sa spuna ca n-are gânduri dusmanoase. Capitanul îi facu semn sa se apropie.
— Doctore, vorbeste dumneata cu el.
Urma o convorbire, apoi Bertram zise uimit:
— Domnule capitan, presimtirea d-tale ca jonca chi¬nezeasca ar ascunde o taina, ne-a dus la o descoperire importanta. E vorba de o crima dezgustatoare care n-ar trebui sa se mai întâmple în zilele noastre. Acest chinez face comert de

carne vie, mai bine zis de sclavi. Cu oamenii lui prinde pe sarmanii bastinasi si-i vinde. Sunt toti bine înarmati — ca la douazeci de oameni — si acum e a patra oara când rapesc un mare numar de bastinasi.
— Dumnezeule, mai exista astfel de crime? zise Farrow tulburat. Si la ce servesc sarmanii prizonieri?
Doctorul vorbi iar cu fiul capeteniei, apoi zise:
— Mi-a povestit ca unii s-au întors înapoi, dupa o lipsa de trei ani. Sunt dusi la Singapore, sau pe vreo alta insula si acolo trebuie sa munceasca trei ani la plantatii. Su-Ne pare sa fie furnizor de muncitori care sunt foarte cautati. Pe drum, lasa pe sarmanii prizoni¬eri sa rabde de foame si sete, pâna când declara de buna voie, ca se angajeaza sa serveasca trei ani de zile. Dar putini dintre ei supravietuiesc acestor munci neobisnuite, într-o clima nesanatoasa.
— Ei dracie! Atunci chinezul e pur si simplu un mare ticalos. În orice caz, mijloacele sale sunt nebunesti. La una ca asta nu m-am asteptat, atunci când am vazut jonca pentru întâia oara. Bine, spune indigenului ca voi rezolva eu chestia asta. Voi da de stire autoritatilor despre ispravile lui Su-Ne. Acum înteleg primirea ce ni s-a facut. Salbaticii au crezut, cu siguranta, ca si noi prindem oameni si-i vindem pentru a fi pusi la munca.
Doctorul Bertram vorbi cu însufletire fiului mai mare al capeteniei si chipul acestuia se lumina tot mai mult. Se

înclina de mai multe ori, cu bratele întinse, apoi se întoarse si disparu în tufis.
— De acum încolo vom gasi aici întotdeauna o pri¬mire prietenoasa, lamuri doctorul, — fiul capeteniei se pune chezas pentru tot tribul sau. Vom fi tratati întot¬deauna ca prieteni. Asadar am gasit si aici un adapost bun caci alfurii vor sa ne apere si împotriva oricarui dusman pe care l-am avea. L-a impresionat foarte mult faptul ca l-am pansat, dar si mai mult, ca d-ta, domnule capitan, i-ai redat libertatea. Si acum sa plecam. Vom telegrafia chestiunea autoritatilor olandeze sau engleze. Dumneata ce zici?
— O vom face cu siguranta, încuviinta Farrow, dar nu stiu daca ne vor da crezare. Acest Su-Ne si-a luat toate masurile si noi nu-i vom putea face nimic. Daca va sustine ca n-am spus adevarul, deoarece noi sun¬tem niste fugari cautati de autoritati, îl vor crede. Va gasi el un pretext, de pilda ca am avut vreun conflict cu dânsul si de aceea vrem sa-l denuntam. Cel mai ni¬merit ar fi sa-l prindem chiar noi. Cu siguranta ca pe jonca sa are si un aparat de radio telegrafic si daca in¬tercepteaza radiograma noastra, va scapa numaidecât de prizonieri, cu alte cuvinte, îi va arunca peste bord.
— Exact cum faceau mai înainte vânatorii de sclavi, americani si spanioli, zise doctorul, necajit. Poate ca are si aceeasi organizare, care se vedea mai înainte pe vapoarele de sclavi, prin care

putea face sa dispari toti prizonierii, când se apropia vreun vapor de razboi.
— Cum faceau? întreba George, curios.
— O, aveau o metoda rafinata, spuse doctorul, în fundul vasului, în care erau transportati sarmanii prizo¬nieri, se afla în podea un chepeng mare. Pe acest che¬peng se termina un lant greu, îngreunat înca prin niste greutati. Când un vapor de razboi se arata fara veste, ca sa perchezitioneze pe negustorul de sclavi, chepen¬gul era deschis, pur si simplu. Sarmanii negri erau le¬gati de lantul cel mare prin niste lanturi mai subtiri. Masa de greutati disparea apoi mare cât ai clipi si toti prizonierii erau târâti la adâncime. Lucrurile se petre¬ceau atât de repede si de simplu, încât inventato¬rul acestui dispozitiv dracesc era grozav de mândru de ideea lui.
— Dumnezeule, toate acestea s-au întâmplat într-adevar? întreba George, miscat. Oamenii acestia tre¬buiau spânzurati.
— Da, daca ar mai fi avut un sclav pe bord, ar fi fost spânzurati cu siguranta, zise doctorul. Acesta e si mo¬tivul pentru care bietii oameni trebuiau sa dispara atât de repede. Poate ca acest chinez are un dispozitiv ase¬manator si în acest caz nu trebuie sa punem în pericol pe sarmanii alfuri. Domnule capitan, n-ar fi mai bine sa ancoram în vreun port olandez si sa facem denuntul în scris? Poate la Makassar? Seful politiei de acolo, pe care l-am salvat din primejdie, ne este foarte recunos¬cator.

— Hm, aceasta e poate calea cea mai buna, dar vom încerca totusi sa-l prindem pe chinez. Pâna la Sin¬gapore avem cinci sute de kilometri. Cu toata viteza joncii sale, poale ca tot îl vom ajunge, daca ne servim si de compresoare.
— Poate ca vom izbuti, dar în acest caz ar putea sa arunce prizonierii în mare. Când va vedea ca-i urma¬rim, s-a ispravit cu bietii alfuri.
— Ei drace, la asta nu m-am gândit. Pacat! Atunci tot trebuie sa facem un denunt la Makassar. Drept sa-ti spun, mult as fi dat sa ma rafuiesc cu ticalosul acela. Mi se pare ca e mai rau decât un asasin.
— Desigur, caci el ucide în masa, zise Bertram cu gravitate si o face pentru bani.
— Lasa ca guvernul o sa-i taie pofta. Asadar sa ne întoarcem! Acum trebuie sa cautam sa ajungem nes¬tingheriti la Makassar. Haide, Petre!
Cele doua barci ramasesera la tarm, în timp ce ca¬pitanul vorbea cu doctorul. Dar Petre strigi iarasi:
— Atentiune!
Farrow întoarse capul si zari iar pe fiul capeteniei, care se apropia de tarm, cu bratele ridicate. Barcile stopara si doctorul chema pe alfur.
Bertram facu o mutra foarte mirata caci salbaticul dadu drumul unui torent de cuvinte. Doctorul se în¬toarse spre capitan si zise:
— Lombe, acesta e numele indigenului, ne implora sa-l luam cu noi. Ar vrea sa

mearga Ia sud, pe o insula mare, unde, zice ca se mai gasesc oameni din tribul sau. Ar vrea sa-11 debarcam acolo.
— Nu zau, striga Farrow, uimit, Cam ce crede el? Doar nu putem sa ancoram în fiecare insula, ca sa cau¬tam alfurii rapiti. Dac-ar sti numele insulei!
Doctorul întreba pe bastinas. Dupa câteva clipe de gândire, alfurul striga radios:
— Singapore!
— O, Doamne, tocmai Singapore, de care trebuie sa ne ferim ca de foc! Hai sa-i facem placerea. Bine, sa vina cu noi, dar întreaba-l doctore, daca a dat de veste tatalui sau. Altfel alfurii vor crede ca noi l-am rapit.
Drept raspuns la întrebarea doctorului, Lombe scoa¬se un strigat. Din desis se ivi capetenia, care se înclini, cu bratele întinse.
— Bine, atunci e-n regula, zise Farrow, si aventura noastra pe aceasta insula a fost mai frumoasa decât ne asteptam. Am venit la dusmani si lasam în urma noastra prieteni. Haide Lombe!
La un semn al capitanului, tânarul bastinas se urca în barca acestuia pe care cu câteva ceasuri mai înainte ar fi vrut sa-l ucida. Lua loc alaturi de doctor cu care începu sa vorbeasca tot mai însufletit.
Tovarasii ramasi pe submarin cascara ochii când va¬zura alfurul zugravit pe trup. Se fereau cam cu frica din calea lui, pâna când Farrow îi aduna pe toti si Ie spuse ce nelegiuiri savârsise chinezul Su-Ne împotriva tribului Iui Lombe.

Cu totii devenira prietenosi fata de bastinas, care trebuie sa se fi încredintat ca strainii sunt foarte deo¬sebiti între ei.

V
JONCA LUI SU-NE

ÎMPREUNA CU DOCTORUL, Petre conduse pe noul vizitator prin submarin. Acesta trebuia sa se obisnuias¬ca mai întâi cu întunericul, cu sederea în interiorul sub-marinului, caci vasul va trebui sa se scufunde de mai multe ori, când va ajunge în apropiere de Singapore. Lombe era foarte curajos. Poate ca-si închipuia ca vreo divinitate rautacioasa crease acest vapor ciudat, dar nu arata nici un fel de neliniste, desi muschii încordati tradau tulburarea launtrica care-l stapânea.

Când submarinul se puse în miscare, când motoare¬le diesel pornira, un tremur violent îi strabatu corpul. Doctorul cauta sa-l linisteasca si Lombe se stapâni cu toata puterea. Apoi zâmbi doctorului si se linisti de tot.

Vizita toate încaperile submarinului si trebui sa intre chiar si la sala masinilor si sa priveasca motoarele uriase, a caror miscare îl umplea de mirare. Apoi, cei doi tovarasi îl dusera în turn si Lombe vazu insula sa pierzându-se în zare.

— E foarte interesant, zise doctorul lui Farrow, ara¬tând cu un gest spre Lombe, care privea acum afara, cuprins de admiratie. Voi nota tot ce-mi va povesti despre obiceiurile tribului sau. Gândeste-te, domnule capitan, bunicul sau mai

obisnuia sa taie capetele dus¬manilor morti, ca si dajacii din Borneo. Pâna la Singa¬pore pun eu stapânire pe el si nu-l mai slabesc cu în¬trebarile.
— Foarte bine ai sa faci, doctore, cel putin stiu ca va fi în paza buna. Asa, acum am trecut de insule si putem pune în functiune compresoarele.
Minunatul submarin ajunsese în larg. Farrow dadu un ordin la sala masinilor si vasul porni înainte ca o sa¬geata.
— Drace, vrei sa-l ajungi pe chinez? întreba docto¬rul.
— Gândeste-te la primejdia sarmanilor alfuri. Nu vreau sa ajung mult mai târziu decât dânsul la Singa¬pore, dar as fi preferat sa ajungem, neobservati, înain¬tea lui acolo. Daca Lombe va face denuntul la autori¬tati, englezii ar putea sa-l ia în primire pe chinez. Desi-gur ca vom da lui Lombe o scrisoare si explicatiile ne¬cesare.
— Ha, ha, ce o sa se mai bucure englezii, când or vedea ca submarinul capitanului Farrow le-a trecut pe dinaintea nasului! zise doctorul vesel. Tare-as vrea sa vid ce mutra o sa faca.
— Cei mai multi ofiteri de marini se vor bucura, cu siguranta, caci si ei pretuiesc un astfel de curaj. Am vazut doar cât de bine le pare ca nu sunt nevoiti sa ne prinda. N-ai vrea sa scrii, draga doctore, procesul ver¬bal asupra aventurii noastre de pe insula? Acum e tim¬pul cel mai potrivit, poate ca mai târziu vom fi nevoiti sa ne scufundam, sau vom fi urmariti.
— Bine, dar în acest caz trebuie sa-l tii pe Lombe în tot acest timp pe lânga d-ta, o

sa se plictiseasca mult în cabina, când m-o vedea scriind.
— Atunci spune-i dumneata.
Bertram vorbi cu alfurul, dar Lombe nu voia sa se desarta de dânsul ci-l întovarasi în cabina. Doctorul era doar singura fiinta pe bord, cu care putea sa vorbeas¬ca. Pentru el, strainul reprezenta acum o parte din pa¬tria lui, deoarece-i vorbea în limba lui.
Farrow îi petrecu cu privirea apoi, cu un zâmbet, spuse lui Rindow:
— Doctorul e fericit ca poate afla ceva nou. Dar unde o fi George?
— A dus-o pe Sanja la tatal ei, raspunse Rindow, zâmbind. Domnule capitan, mi se pare ca-n curând vom serba logodna.
— Da, da, încuviinta Farrow, se pare ca sunt foarte îndragostiti unul de altul, cât despre logodna, cred ca amândoi sunt prea tineri. Vor trebui sa mai astepte câ¬tiva ani. Ei, dar ce s-a întâmplat?
Ochiul lui ager de marinar descoperise un punct ciu¬dat, departe pe mare. Imediat duse ocheanul la ochi, scoase un strigat de uimire si zise :
— Rindow, e un vapor care arde. Uite, acum vântul a împins Ia o parte norul de fum. Dumnezeule, e joaca, chinezului! Rindow, sa stii ca nu e lucru curat. Numai de-am putea sa, înaintam mai repede!
— Domnule capitan, peste cinci minute ne apropi¬em, zise ofiterul calm, pâna atunci vasul se mai tine deasupra apei. Se vad oameni pe bord?
— Fumul a acoperit din nou jonca, ah, acum se za¬reste prora, da, se vad niste

forme omenesti. Nu par deloc sa fie chinezi. Nu, Rindow, sunt alfuri!
— Sa stii ca prizonierii au scapat si s-au repezit asu¬pra chinezilor, zise Rindow. Su-Ne o fi dat foc vasului pentru ca alfurii sa piara si ei.
— Da, se prea poate, noroc ca-l avem pe Lombe pe bord, altfel am ajunge si noi la cea mai mare primejdie din pricina alfurilor. Acestia trebuie sa fie îndârjiti la culme. Poate ca vor crede ca si noi vrem sa-i luam pri¬zonieri si ne ataca si pe noi.
— Asta ne-ar mai lipsi, o mica revolta pe bord, zise Rindow râzând. Ah, acum vad si eu niste forme negrici¬oase. Uite... o flacara a tâsnit prin chepengul din fata si alfurii trebuie sa se refugieze spre pupa, cu tot fumul ce-i înabusa. Sa speram ca vom ajunge la timp, altfel oameni se vor asfixia.
Submarinul gonea lasând spume pe oglinda neteda a marii. Se apropiau tot mai mult de jonca incendiata, care era învaluita într-un nor de fum des.
— Nu trebuie sa ne apropiem prea mult, zise Far¬row, se prea poate ca Su-Ne sa aiba materii explozibile Ia bord. Trebuie sa luam pe alfuri cu barcile. Spune sa aduca repede patru barci pe punte! Desigur ca nu le vor vâsli decât doi oameni!
Marinarii adusera în graba barcile usoare pe punte si Ie montara repede. Cam la cincizeci de metri de jon¬ca incendiata, Farrow dadu elicea înapoi si stopa.
În prima barca de aluminiu, care fu lasata în apa, luara loc George si Petre. O

împinsera în mare, înainte ca Farrow sa Ie poata spune ceva. Petre vâsli din ras¬puteri si se apropie de jonca în flacari a carei prora fu iarasi limpezita de fum, de suflarea vântului. Apuca un odgon, care atârna la prora si amândoi se catarara sus cu multa îndemânare. Alfurii nu se mai vedeau de fum, când George striga ceva cu glas puternic. Câteva for¬me omenesti se aratara sovaind. Alfurii erau înarmati cu securi si cutite, naclaite de sânge. Asadar Rindow avusese dreptate: alfurii scapasera si atacasera pe dusmani.
Salbaticii pareau beti de sânge, caci se apropiara de George si de Petre cu ochii scaparatori de ura. Învârte¬au armele amenintator spre ei. Atunci George si Petre scoasera imediat pistoalele.
Poate ca ar fi ajuns la lupta, când, de pe submarin se auzi un glas poruncitor. Era Lombe, care se urcase pe prora si strigase câteva cuvinte compatriotilor sai.
Acestia aruncara numaidecât armele si se înclinara adânc în fata lui George si Petre. Din mijlocul turnului se ivira imediat niste forme negricioase, pâna se adu¬nara douazeci de oameni.
George le arata barca. Celelalte trei barci venisera si ele si alfurii coborâra eu îndemânare si se împartira câte cinci oameni de fiecare barca. George si Petre se urcara cei din urma. Barcile pornira repede si se în¬dreptara spre submarin. Nu se puteau sa caute si pe chinezi si sângele de pe armele alfurilor dovedea ca trebuie sa-i fi ucis pe toti.

Acest lucru fu întarit si de Lombe, care vorbi cu dân¬sii. Toti chinezii pierisera de securile si cutitele pe care alfurii le gasisera în magazie. O pedeapsa dura, dar dreapta, pentru nedreptatite lor.
Cum se urcara cei din barci si acestea fura trase pe punte, Farrow dadu viteza maxima. Avea o presimtire nebanuita ca apropierea vasului incendiat era o mare primejdie.
Valurile spumoase de la prora treceau uneori peste balustrada scunda, atât de mare era viteza pe care o obtinuse Farrow cu ajutorul compresoarelor. Si presim¬tirea lui trebui sa se adevereasca.
Când ajunsera la vreo doua sute de metri de jonca, un bubuit înabusit cutremura vazduhul. Pe locul în care fusese jonca, se înalta o coloana mare de flacari si fum. Aschii si tandari aprinse, zburara prin aer ca o fântâna arteziana si sfarâmaturile corabiei chineze, ajunsera pâna în apropierea submarinului.
— Dumnezeule! zise Rindow, privind cu admiratie la capitan, nici de asta data presimtirea nu te-a înselat.
— Nu era tocmai greu sa-mi închipui, zise Farrow calm. Am auzit ca exploatatorii de muncitori, care practica meseria lor atât de periculoasa pe insulele So¬lomon, au întotdeauna la ei cartuse de dinamita, ca sa se apere împotriva atacurilor. Am scapat iarasi de o mare primejdie, dar înainte de orice, ma bucur ca am salvat pe acesti sarmani alfuri de la soarta pe care le-o pregatea chinezul. Prin aceasta, ne-am asigurat un adapost foarte important.

— Asta asa e, încuviinta Rindow. Alfurii sunt de acum încolo prietenii nostri, care ne vor apara întotde¬auna. Dar pe Lombe vreti sa-l duceti într-adevar la Sin¬gapore? Cred ca nu mai e nevoie.
— Daca vrea, o s-o fac cu placere. Trebuie sa te gândesti, draga Rindow, ca acolo se mai gasesc atâtia alfuri care zac în robia muncii silnice, ceea ce le va pri¬cinui moartea. Prin venirea lui Lombe, acesti nenorociti vor fi eliberati si înapoiati în insula lor, de catre autori¬tatile engleze.
— Hm! Atunci englezii vor sti unde ne aflam, zise Rindow.
— Adevarat, la asta nu m-am gândit, dar nu face ni¬mic, important e ca bietii oameni sa fie salvati. Voi vor¬bi cu capetenia lor, voi pune pe doctor sa-l întrebe daca nu s-ar putea ca alfurii sa nu fie dusi chiar direct pe insula lor. Poate ca se vor învoi sa fie lasati pe una din insulele apropiate, si de acolo sa plece cu luntrile spre casa.
Doctorul se alaturase de alfuri si le punea tot felul de întrebari. Farrow îl chema si-l ruga sa vorbeasca cu fiul capeteniei.
Convorbirea dura cam mult, deoarece doctorul fu nevoit sa-i lamureasca pe departe ca si ei sunt cautati de englezi. Apoi, Bertram se întoarse în turn, cu un zâmbet de multumire pe buze:
— Totul e în ordine, zise el. Lombe va procura câte¬va luntre, pe prima insula si le va ascunde. Daca va iz¬buti sa-si elibereze compatriotii din Singapore, va cere sa fie dusi pe aceasta insula. Spune

ca întotdeauna îi vom fi bineveniti si oricând vom fi în pericol, ne va apara din toate puterile.
— Asa înteleg si eu, zise Farrow multumit. Atunci, ne întoarcem la insula lui Lombe, predam pe cei salvati compatriotilor lor si plecam direct la Singapore. Vom ajunge în plina noapte ceea ce ne convine de minune.
— Ah, iata ca se si vede insula, poate ca e o a doua „Insula a odihnei" pentru noi. Oare capetenia tribului sa mai fie la tarm? Aha, Lombe îl striga, poate ca mai e acolo.
Lombe scosese câteva strigate puternice care stra¬batura golful în care intrau. De asta data, Farrow se apropie bine de coasta asa încât alfurii salvati sarira pe pamântul patriei lor.
Nu sarisera decât jumatate din ei când aparu figura de urias a capeteniei, care avea mâna ranita, bandaja¬ta de o coaja subtire de copac.
Când vazu pe compatriotii sai, care mai acum câte¬va ceasuri fusesera rapiti de Su-Ne, facu o mutra atât de mirata încât Farrow si tovarasii sai izbucnira într-un hohot de râs.
Lombe sari si el pe tarm si vorbi cu multa însufletire tatalui sau.
Când toti alfurii fura pe tarm, capetenia tribului se urca pe punte împreuna cu fiul sau si se închina adânc în fata lui Farrow, care-i întinse mâna prieteneste. Ca¬petenia îi multumi foarte calduros si doctorul îi talmaci raspunsul capitanului, pe urma bastinasul sari iar pe tarm.

Doctorul Bertram disparu în cabina, împreuna cu Lombe. Acolo scrise un proces-verbal amanuntit în care descria foarte exact modul în care a decurs aven¬tura lor, precum si sfârsitul lui Su-Ne si a joncii lui.
La sfârsit, ruga autoritatile engleze sa dea tot spriji¬nul lor alfurilor, pentru ca primejdiile prin care a trecut capitanul Farrow si oamenii sai sa nu fi fost zadarnice.
Stia bine ca acest apel va fi cel mai mare imbold pentru ca englezii sa-si dea toata osteneala, sa scoata pe alfurii rapiti din robia în care se aflau.
Capitanul Farrow iscali actul cu un zâmbet de satis¬factie.
Submarinul gonea cu toata viteza pe marea linisti¬ta. De asta data avura noroc caci pâna la caderea nop¬tii nu vazura nici un vapor.
Asadar nu fura nevoiti sa se scufunde. Capitanul spera ca va ajunge Ia Singapore cam pe la miezul nop¬tii.
Când se întuneca, se afla la o departare de doua sute de kilometri de portul, care pentru el însemna într-adevar gura lupului.
Acum se cereau sa mearga mai cu bagate de sea¬ma, caci pe mare se ivira diferite vase, care, uneori, treceau destul de aproape de submarin.
De altfel si vremea era favorabila planului sau asa încât Farrow putu sa-si îngaduie sa pluteasca deasupra apei si sa intre în portul Singapore.
Un vapor de lux, care trebuie sa fi mers la Hong-Kong, trecu pe lânga submarin.

Deodata, o dunga de lumina orbitoare strabatu întunericul, un reflector proi¬ectase lumina sa puternica asupra submarinului si Far¬row auzi niste striate de mirare.
Pesemne ca vreun ofiter din echipaj o fi descoperit umbra neagra, care plutea cu atâta iuteala. Peste câte¬va minute, dupa ce submarinul iesi din raza de lumina, Rindow se sui în turn.
— Domnule capitan, raporta el tulburat, am prins o radiograma de-a vaporului. E vorba de „Glasgow" care merge la Hong-Kong. Radiograma e adresata capitaniei portului Singapore si anunta ca „Glasgow" a întâlnit aici un submarin, al carui comandant pare sa fie cel cautat de mult.
— Ah, la asta nu m-am gândit, zise capitanul Farrow necajit. Nu pot sa ma despart de chipul meu de altada¬ta. Desigur ca sare-n ochi. Uite c-am facut o pozna! Acum trebuie într-adevar sa ne furisam în port. Hagen asculta si alte comunicari?
— Bineînteles, domnule capitan. Acum spera sa in¬tercepteze comunicarile pe care le va face capitania portului barcilor de patrulare si altor posturi de paza. Ne putea orienta dupa ele.
— Bravo! stiam eu ca pot sa ma bizui pe tovarasii mei credinciosi. Vom fi pregatiti de scufundare în orice clipa. Noroc ca Hagen nu se serveste de antene exteri¬oare si ca poate sa prinda orice comunicare cu minu¬natele antene de interior. Peste un ceas ajungem în port,

socotind ca ultima jumatate de ora vom naviga pe sub apa.
Când mai avura o jumatate de ori pâna la Singapo¬re, Farrow se hotarî sa se scufunde. Dadu repede co¬manda, se strecura pe scarita de fier si închise che¬pengul.
Navigara mai departe, la o adâncime de cinci metri, tinând periscopul afara.
Farrow vazu luminile reflectoarelor, care se plimbau cercetator pe mare. Li se atrasese atentia englezilor si acum începea primejdia.
Dar tocmai de aceea aventura avea pentru capitan mai mult farmec.
— O radiograma, anunta Rindow, care se apropiase de Farrow. Înaintea noastra se afla distrugatorul „Fal¬con" care a primit ordin de la capitania portului.
— Bine dragi Rindow, l-am si prins în periscop. O sa trecem frumusel pe sub el.
Capitanul se apropia de distrugatorul englez, pâna la cincizeci de metri, apoi retrase periscopul si se afun¬da bine de tot.
Trecu la zece metri sub dusmanul de veghe, mai na¬viga vreo zece minute, apoi se ridica încet.
Când împinse afara periscopul, Farrow vazu ca se afla în portul Singapore.
Îl cunostea prea bine si numaidecât se îndrepta spre cheiul unei firme cunoscute, la care erau ancorate mai multe vase care erau încarcate sau descarcate la lumina puternica a felinarelor.
Dupa cât stia capitanul Farrow, acolo se aflau întot¬deauna politisti.

Submarinul iesi la suprafata lânga o goeleta, care statea linistita în locul cel mai întunecat. Lombe, fiul capeteniei alfurilor, parasi submarinul, dupa ce-si lua¬se ramas-bun de la Farrow, în modul cel mai cordial.
Repeta mereu ca salvatorii lor vor avea la insula lui oricând un refugiu sigur.
Apoi se strecura ca o pisica pe puntea submarinului, sari parapetul si se arunca sprinten pe lantul ancorei, care se întindea de pe goeleta pe tarm. Cu toata rana de la brat, apuca bine lantul si luneca repede de-a lun¬gul lui pe chei.
Farrow zâmbi când observa spaima câtorva munci¬tori, care vazura ivindu-se ca din pamânt aceasta for¬ma omeneasca, cu trupul zugravit.
Dar cât ai clipi din ochi venira doi politisti, carora Lombe le dadu scrisoarea doctorului. Iar când oamenii legii începura sa vorbeasca mai cu înfrigurare si sa arate cu mâna spre mare — cu alte cuvinte sa întrebe de Farrow, acesta crezu mai nimerit sa se retraga.
Se scufunda iarasi, pâna ce nu mai ramase deasu¬pra marii decât periscopul, descrise un arc mare îm¬prejurul distrugatorului „Falcon”, se strecura printre alte doua torpiloare, care stateau la pânda si iesi, în cele din urma, pe linia de navigatie care trecând pe la Arhipelagul Riouw, se îndrepta spre Marea Javei.
Cu mare viteza strabatura Marea Javei, îndreptân¬du-se spre caminul lor îndepartat, de pe Insula Odihnei

Înainte de ivirea zorilor, inginerul Hagen intercepta o radiograma din Singapore, prin care se facea cunos¬cut tuturor vapoarelor engleze prezenta submarinului capitanului Farrow si se cerea sa fie urmarit cu strasni¬cie.
A doua zi, pe când strabateau în goana Marea Flo¬res, Hagen prinse o radiograma particulara, în care se spunea ca, datorita capitanului Farrow, pe care guver¬nul îl mai urmarea din motive de neînteles, s-a descoperit o banda de traficanti de oameni.
Patruzeci de alfuri au fost eliberati de pe plantatiile unor chinezi bogati si vor pleca împreuna cu fiul cape¬teniei spre patria lor, care se afla la nord de Celebes, îmbarcându-se pe distrugatorul „Falcon", în vreme ce proprietarii plantatiilor asteapta în închisoare sanctiu¬nile pentru faradelegile savârsite.

15
Monstrul sfant

I
ÎN AMBOINA

SA FIM CU BAGARE DE SEAMA. Si-a îndreptat atentia asupra noastra.
Capitanul Farrow sopti aceste cuvinte doctorului Bertram, care mergea alaturi de el. Privise pe furis peste umar si observase ca erau urmariti de un politist localnic.
— O fi stiind, desigur, ca n-a sosit nici un vapor care sa ne fi putut aduce, zise

doctorul. Probabil ca strainii vin rar pe aici.
— Asa e. am facut o mare greseala, raspunse Farrow. Ar fi trebuit sa ramânem în ascunzatoarea noastra afara din oras, pâna or fi sosit vreun vapor în Insula. Amboina e doar resedinta guvernatorului, ceea ce face ca vasele sa vina mai des pe aici. Rau om facut ca nu ne-am gândit la treaba asta. Acum, însa, ne-au bagat în seama, si nu m-as mira deloc daca politistul ala ne-ar opri, cerându-ne pasapoartele.
— Ar fi foarte neplacut, zise doctorul. Ce-ar fi sa intram în hotelul ala de acolo? Poate ca asa îsi va spune ca locuim de mai multa vreme aici si ne va lasa în pace.
— Ideea nu-i rea, raspunse Farrow. Vom intra în bar si vom bea un paharel de whisky. George si Peter, striga el peste umar celor doi tovarasi care veneau în urma lor, vom intra în hotelul de colo! Luati-o ceva mai repede!
Tânarul si credinciosul sau servitor îsi iutira pasii. Îsi dadura seama imediat ca Farrow trebuie sa fi simtit vreo primejdie.
Hotelul era o cladire noua, mare, si apartinea unul olandez. În sala mare de la intrare era multa lume, ceea ce îngadui urmaritilor sa se furiseze printre grupurile de europeni târa sa atraga atentia. Nimerira apoi în borul învecinat, unde se afla, de asemeni, lume. Când debarcasera noaptea trecuta in Amboina, se îmbracasera In haine tropicale, asa ca acum nu se sinchisea nimeni de ei.

Se asezara cu totii Ia tejghea si comandara ceva de baut. Capitanul privea prin usa de sticla în holul alaturat si vazu ca politistul care-l urmarise intrase si el în hotel. Schimba câteva cuvinte cu portarul, un mulatru, care dadu din cap, apoi se îndrepta spre un ungher al salii unde un omulet grasun statea de vorba cu alti doi europeni.
Politistul se opri la câtiva pasi si saluta militareste. Omuletul îsi întrerupse discutia si se apropie de politist, care-i comunica ceva. Apoi, însotit de acesta, se îndrepta spre bor.
În usa ramasera locului si politistul îi sopti câteva cuvinte superiorului sau. Acesta dadu doar din cop si celalalt saluta din nou, îndepartându-se.
Omuletul intra In bar si facându-si loc la tejghea, în apropierea capitanului, ceru si el un pahar cu whisky. Sorbi o înghititura si când sa puna paharul jos, rasturna ca din greseala paharul plin al lui Farrow.
— Mii de scuze, domnule, se adresa el imediat capitanului. Voi cere sa vi se dea alt pahar. Numele meu e Winkoop, seful politiei din Amboina.
— Încântat, raspunse capitanul, fara sa-si piarda cumpatul. Eu ma numesc Farrow.
Capitanul stia bine ca politistul îi rasturnase dinadins paharul, cautând prin aceasta sa-i afle numele, fara sa dea de banuit. Când auzi acum cuvântul „Farrow", facu o mutra atât de caraghioasa, încât te pufnea râsul privindu-l.

— Asa, asa, domnule Farrow, numele asta l-am mai auzit eu, zise el apoi. Ati venit probabil aseara cu „Schimpad”? Azi n-a sosit înca nici un vapor, de-abia peste doua ceasuri asteptam unul.
— Nu, domnule Winkoop, am sosit cu propriul meu vas, spuse Farrow, fara sa se tulbure.
— Hm! Da... Hm! N-am auzit, însa, sa fi sosit în port vreun vas particular.
— Nici n-am intrat în port, am debarcat afara din oras, raspunse Farrow linistit. Daca nu va supara, însa, domnule Winkoop, as propune sa discutam chestia asta în biroul dumneavoastra. Aici nu prea e locul potrivit.
— Cu placere, domnule, cu placere, se grabi sa raspunda politistul. Tocmai ce voiam sa va propun si eu. Vor veni, desigur, si tovarasii dumneavoastra?
— Fireste. Îmi dati voie sa vi-i prezint: fiul meu George, doctorul Bertram si credinciosul servitor Peter Uriasul.
Winkoop se înclina, apoi Farrow plati consumatia si parasira cu toti localul.
Cladirea politiei se afla în cartierul european. Farrow mergea alaturi de politist, care-i explica amabil tot ce-ntâlneau în drum.
În cabinetul mare si elegant al sefului, acesta îi invita pe „oaspetii” sai sa ia loc, apoi zise:
— Domnule Farrow, cred ca nu gresesc presupunând ca dumneavoastra sunteti cunoscutul capitan de submarin, cautat cu înfrigurare de fostele Puteri Aliate?
— Asa e, domnule Winkoop, raspunse Farrow.

— Hm! ma gasesc într-o situatie cam neplacuta, caci guvernul englez ne-a rugat în mod oficial sa va arestam, în cazul când veti acosta in vreun port olandez. Ce-i de facut acum?
— Ei, raspunse Farrow, râzând, dar eu nici n-am acostat într-un port olandez. Nici nu stiti unde se afla vasul meu, domnule politist. Trebuie sa va comunic, însa, ca am venit aici în interesul unui olandez. Îl cunoasteti probabil pe seful politiei din Makassar?
— Fireste, se grabi sa raspunda Winkoop. E un bun prieten de-al meu si am aflat ca l-ati eliberat din mâinile chinezului Fu Nang. De aceea, sunt cu totul de partea dumneavoastra. Vasul dumneavoastra nu l-am vazut, dar va trebui sa va fac un pasaport, ca sa puteti circula în libertate pe aici. Bineînteles ca nu-l voi face pe numele dumneavoastra adevarat. Acum va rog sa-mi istorisiti ce va aduce pe Ia noi.
— L-am eliberat pe seful politiei din Makassar pe când ne aflam în drum spre Saigon, unde trebuia sa debarcam doi francezi...
— Stiu, stiu, îl întrerupse Winkoop. Francezii au transmis prin radio pretutindeni vestea ca ati fost acolo. Pe Jeanette Roule si Lucien Petit i-ati lasat unde trebuie. Se cunoaste, de asemeni, în întregul arhipelag, si lovitura de la Singapore, când l-ati salvat pe fiul capeteniei alfurilor, Lombo. Nu numai eu sunt un admirator al dumneavoastra, domnule Farrow, ci flecare om cu

judecata va pretuieste cum se cuvine pentru faptele acestea frumoase.
— Ei da, facem si noi ce putem, raspunse Farrow, cu modestie. Dar sa-mi urmez povestirea. Când am trecut acum prin Makassar, am receptionat o radiograma adresata mie de seful politiei de acolo. Ma ruga sa încerc sa intru în legatura cu el. Am pornit noaptea cu o barca spre uscat si întâlnindu-ma cu politistul, acesta mi-a spus ca un olandez de seama s-ar afla în mare primejdie aici, în Makassar.
— Cunosc si eu chestia, raspunse Winkoop, cu tristete, dar din nenorocire veniti prea târziu, domnule Farrow. Prietenul meu din Makassar mi-a comunicat si mie despre asta, printr-o radiograma cifrata. E vorba despre domnul van Straat, ol carui singur fiu a disparut si, dupa cum se spune, ar fi cazut jertfa „monstrului sfânt”.
— Monstrul sfânt? întreba Farrow, uimit. Ce mai e si asta? Suna cam primejdios.
— Nu numai ca suna, dar chiar si este, raspunse politistul, cu seriozitate. Printre bastinasi umbla zvonul ca multi oameni au fost ucisi de acest monstru sfânt. La început, noi n-am prea luat lucrurile în serios, cu timpul, însa, ne-a cam pus pe gânduri. Fiul domnului van Straat e al patrulea sau al cincilea european care dispare fara urma. În primele cazuri au fost numai straini care veneau pe aici.
— O clipa, domnule Winkoop, îl întrerupse capitanul. de unde stia monstrul ala din Makassar despre primejdia care-l ameninta pe van Straat? Seful politiei de acolo mi-a spus ca

Morton i-a marturisit-o înainte de moarte.
— N-a dat amanunte mai precise? întreba Winkoop, cu interes. În telegrama pe care mi-a transmis-o, prietenul meu spunea doar ca van Straat s-ar afla în mare primejdie.
— Din pacate, singurul lucru pe care l-a spus Morton este ca l-ar putea salva pe van Straat, daca ar vrea, dar prefera sa moara. La început politistul nu prea voia sa-i dea crezare, dar în cele din urma m-a rugat pe mine sa cercetez chestiunea. Te pomenesti ca exista pe aici vreo sucursala a „Calcanului" din Makassar!
Winkoop ramase pe gânduri câteva clipe, apoi zise codindu-se:
— Fu Nang si Morton... numele astea doua mi se par cunoscute. O clipa, îl voi întreba pe detectivul Diersow, asta are o memorie fenomenala.
Winkoop apasa pe un buton si dupa câteva clipe intra un barbat înalt, a carui înfatisare nu avea nimic deosebit.
Se înclina politicos în fata oaspetilor sefului sau, învaluindu-i într-o privire plina de energie. Apoi îsi relua atitudinea de nepasare de mai înainte.
— Diersow, cred c-ai auzit despre domnii acestia? zise seful.
— Asa e, domnule Winkoop, raspunse detectivul, îmi amintesc c-am vazut fotografia capitanului în gazetele englezesti.
Farrow se ridica si facu o plecaciune.
— Domnul Winkoop tocmai ne vorbea despre fenomenala dumneavoastra memorie, domnule Diersow, si trebuie sa

marturisesc ca sunt uimit ca m-ai recunoscut dupa o fotografie aparuta în ziare, imediat dupa razboi.
— Asta mi-e meseria, raspunse detectivul simplu. Sunt încântat ca va cunosc, domnule capitan. Prezentati-ma, va rog, tovarasilor dumneavoastra.
Recomandarile se facura repede, apoi Winkoop lua din nou cuvântul:
— Diersow, domnii au venit, trimisi fiind de prietenul meu, prefectul politiei din Makassar, în chestia disparitiei tânarului van Straat. Ai auzit de Fu Nang si de Morton?
— Si-au luat pedeapsa la Makassar si domnii au avut un rol hotarâtor în afacerea asta, raspunse Diersow. Acum doi ani au fost în orasul nostru, cred ca va reamintiti, domnule Winkoop? Au venit cu corabia Chinezului si noi i-am tinut sub observatie severa, caci ni s-au parut cam suspecti. Au ramas doua zile în interiorul insulei, apoi au plecat în graba. N-am izbutit totusi sa aflam ce-au facut aici.
— Asa e, acum îmi aduc si eu aminte, zise politistul, întrebarea e: cum de stia Morton ca tânarul Straat a disparut aici?
— Probabil ca exista la Amboina o asociatie asemanatoare cu „Calcanul” din Makassar, îsi dadu cu parerea Farrow. Nu-i exclus ca sa fie în legatura una cu alta. Cunoasteti ceva cazuri de santaj petrecute pe aici?
— Nu, raspunse politistul.
— Îmi amintesc ca, acum vreo jumatate de an, un bastinas ne-a adus vestea ca vazuse câtiva oameni atacând un

european si târându-l cu ei, zise Diersow. Am pornit cercetari si în acelasi timp s-a raspândit vestea disparitiei comerciantului Groonfeet.
— Asa e! Si când a reaparut, dupa vreo saptamâna, a explicat disparitia sa spunând ca fusese într-o calatorie de afaceri, interveni Winkoop. Am avut atunci banuiala ca fusese victima unui santaj. Tâlharii aia trebuie sa fi vârât rau frica în el, caci n-am putut scoate un cuvânt lamuritor.
— Da, pacat ca n-am putut afla nimic, zise Diersow, caci cu ajutorul marturisirilor sale am fi putut face nevatamatoare banda, salvând câteva vieti omenesti, caci eu pun în legatura chestia asta cu zvonul despre „monstrul sfânt".
— Ce tot vorbesti? exclama politistul. Vrei sa spui poate ca banda se ascunde sub acest nume si ca a raspândit printre bastinasi zvonul despre acest monstru, cu scopul sa-i înspaimânte?
— Da, asta e convingerea mea, raspunse Diersow cu hotarâre. Am cautat sa dau de firul acestei afaceri, dar pâna acum fara rezultat.
— De fapt, misiunea noastra e terminata, zise Farrow, sovaitor. Am venit prea târziu. D-voastra veti sti ce aveti de facut în chestia disparitiei tânarului van Straat.
— V-as ruga totusi, sa ramâneti, interveni detectivul. D-voastra sunteti straini... tocmai ceea ce cauta banda. Fireste ca vom veghea în asi fel asupra d-

voastra, încât sa nu vi se poata întâmpla nimic rau.
— Ah! asta înseamna sa servim de momeala, zise Farrow, râzând. Vom facem si noi putina variatie. Ce parere ai dumneata, doctore?
— Primesc cu placere, raspunse Bertram repede. Fireste, pe mine ma intereseaza în primul rând „monstrul sfânt". Ce fel de fiara o mai fi si aia?
— Bine, zise Farrow, zâmbind. Primim amabila d-voastra oferta de a ne da pasapoarte false, domnule politist. Voi da de stire tovarasilor mei de pe submarin ca vom ramâne aici câteva zile probabil. La ce hotel ne sfatuiti sa tragem?
— E înca devreme, zise Diersow, si v-as ruga sa va puneti imediat pe lucru. Pentru asta e însa nevoie sa porniti în interiorul insulei. Va vom pune la dispozitie corturi si tot ce este de trebuinta, ca sa va puteti da drept exploratori. Doi oameni de-ai nostri va vor însoti ca servitori. Se vor deghiza, fireste, caci banda trebuie sa fie informata bine cu privire la politia locala.
— Daca banditii sunt într-adevar atât de vicleni, zise Farrow, atunci nu mai încape îndoiala ca cei doi oameni vor fi recunoscuti, oricât de bine s-ar deghiza ei. Si apoi, daca vom fi paziti, nu ni se va întâmpla nimic. Lasati-ne sa mergem singuri în interiorul insulei; ceea ce va cerem e sa ne descrieti exact locul unde a fost atacat europeanul despre care povestea bastinasul. Ne vom descurca noi, fiti fara grija.

— Hm! m-as bucura mult sa aveti noroc, zise politistul, dar mai ca nu mi-as da aprobarea, de vreme ce refuzati sa primiti concursul oamenilor nostri. Daca vi s-ar întâmpla ceva, domnilor, ma va mustra cugetul toata viata, caci m-as socoti un criminal.
— Nu, domnule Winkoop, raspunse Farrow, noi oricum ne-am ocupa de chestiunea asta. Chiar daca ne-ati expulza din Amboina, — ne-am întoarce în ascuns si am încerca sa lamurim taina pe socoteala noastra. Deci, nici un fel de raspundere nu apasa asupra dumneavoastra. Asa, acum sa nu ne mai pierdem vremea cu vorbe de claca. Ah! dar n-avem fotografii pentru pasapoarte.
— Ne îngrijim noi de asta, n-aveti grija. Poftiti cu mine!
Îi conduse pe Farrow si pe oamenii sai într-o sala mare si luminoasa, în care se aflau cele moi moderne aparate fotografice. Li se facura poze, apoi Winkoop se întoarse cu ei în biroul sau. Diersow, întinse pe masa o harta si explica:
— Dupa cum stiti probabil, domnilor, Amboina e formata din doua insule: Hitu si Leitimor. Acestea sunt legate între ele prin istmul Paso, lung de vreun kilometru. Dupa cum vedeti pe aceasta harta, unul din golfuri care s-au format în felul acesta este ceva mai lung si într-unsul se afla orasul nostru. Bastinasul care a fost martor al atacului asupra lui Groonfeet ne-a condus la capatul de rasarit al acestui golf, unde se afla un

râu care se varsa în mare. Acolo trebuie, deci, sa va începeti cercetarile,
— N-ar fi rost cumva sa-l convingem pe bastinasul acela sa ne însoteasca în calitate de servitor? întreba Farrow. Asta n-ar bate la ochi, dar se pune întrebarea ce meserie ore omul acela?
— Admirabil, exclama Diersow. Se potriveste de minune. Rutu se îndeletniceste cu strângerea animalelor rare, a insectelor, plantelor si pietrelor, pe care le vinde europenilor care sunt în trecere prin Amboina. Pare sa faca afaceri bune cu negotul sau, caci si-a cumparat o casuta frumusica la marginea orasului. Dar va trebui sa va duceti singuri ca sa-i propuneti sa va însoteasca. Probabil ca va veti întelege cu el în limba bastinasilor.
— Las' pe mine, nu ma pierd eu când e vorba de limbi straine si dialecte, zise doctorul Bertram.
— Minunat! raspunse detectivul.
Se uita la ceas, apoi urma:
— Rutu trebuie sa fie pe chei acum, caci asteapta sosirea vaporului, ca sa-si ofere curiozitatile spre vânzare. ÎI gasiti cu siguranta acolo. V-as sfatui, totusi, ca numai unul din dumneavoastra sa mearga la el, de preferinta domnul doctor, ca sa-i faca propunerea sa însoteasca expeditia d-voastra stiintifica.
— Da, da, ma duc eu, raspunse Bertram, în graba. Sa-l aduc aici?
— Nu, caci asta ar bate la ochi, raspunse Diersow. Duceti-va mai bine la hotelul „Wawani", de la marginea orasului. E un

locul curat si acolo va voi trimite tot ce aveti nevoie pentru expeditie.
Se auzi o bataie în usa si un functionar intra, aducând cele patru pasapoarte, apoi zise:
— Domnul van Straat doreste sa vorbeasca cu domnul sef al politiei.
— Ah! trebuie sa fie ceva important! exclama Winkoop. Sa pofteasca!
Apoi, adresându-se capitanului si însotitorilor sai:
— Din cele ce va spune domnul van Straat veti afla, desigur, amanunte pretioase, care va vor usura mult sarcina pe care v-ati luat-o.

II
O SCRISOARE DE SANTAJ

OLANDEZUL INTRA ÎN BIROU. Era un barbat de vreo cincizeci de ani, si facea o buna impresie. Parea însa foarte iritat si dupa ce politistul îl recomanda celor de fata, el puse pe birou o scrisoare si zise cu glas tremurator:
— Domnule Winkoop, salvati-l pe Hendrik al meu...
— Ah, chestia e grava, domnilor! zise politistul. Ascultati ce glasuieste scrisoarea:

Domnule Job von Straot,
Fiul dumitale Hendrik este în puterea noastra. Daca tii sa-l revezi, pune în buzunarul drept al hainei dumitale un plic cu douazeci de mii de florini. Plimba-te asta seara pe trotuarul stâng ol strazii principale, în sus si în jos. Noi ne vom

lua banii si mâine dimineata îl vei revedea pe Hendrik.
Poti înstiinta politia, caci noi nu ne temem de ea. Daca vei cauta sa ne înseli, poti sa-ti ei ramas bun de la fiul dumitale, caci atunci îl va lua „monstrul sfânt".

— Domnilor, striga Winkoop, punând scrisoarea pe masa. acum stim ca o banda de santajisti e în legatura cu monstrul acela despre care s-a vorbit atât in ultimul timp. Diersow, nu esti si dumneata de parere ca exista acum perspective sa punem mâna pe ticalosi? Vom însarcina câtiva oameni de-ai nostri sa vegheze asupra domnului van Straat când se va duce la întâlnirea hotarâta si pungasul ne va cadea cu siguranta în gheare. Apoi, va fi usor sa aflam de la dânsul ce ne intereseaza.
Diersow facu o mutra serioasa, si zise :
— Eu l-as sfatui pe domnul von Straat sa poarte banii asupra lui. Viata fiului sau pretuieste mai mult decât atât.
— Fireste ca dau cu placere suma, daca prin asta îl voi redobândi pe fiul meu, raspunse van Straat. Ma tem, însa, ca banditii nu se vor multumi cu atât. Sunt aproape sigur ca în locul lui Hendrik va veni mâine dimineata o noua scrisoare la fel ca asta.
— Nu cred sa se întâmple asa, raspunse detectivul... Acum o jumatate de an s-a întors si domnul Groonfeet, despre care pot sustine ca a cazut si el în mâinile acestor ticalosi.

— Daca ar fi fost asa, ar fi povestit, spuse van Straat.
— Sunt încredintat ca nici fiul dumneavoastra nu va marturisi unde a fost, zise detectivul. Banda pare sa dispuna de mijloace grozave de intimidare. Fireste ca „monstrul sfânt” joaca un rol de seama în aceasta.
Si acum, domnule van Straat, nu-ti mai ramâne alta de facut decât sa te supui invitatiei primite si sa te plimbi asta-seara pe strada principala. Noi vom face tot ce ne va sta în putinta sa punem mâna pe pungas, Iar domnii aici de fata vor porni împreuna cu Rutu sa dea de urma „monstrului sfânt”.
— Cuvintele dumitale m-au mai linistit, zise van Straat adresându-se politistului. Biata mea sotie e aproape sa-si piarda mintile de disperare...
Se îndrepta spre usa, dar se întoarse brusc si-i zise lui Farrow :
— Eram prea iritat adineauri si n-am prea dat atentie când mi-ati fost recomandat. D-voastra sunteti vestitul capitan Farrow?
— Cam asa ceva, raspunse Farrow, zâmbind.
— Dupa câte stiu, sunteti mari amatori de aventuri, urma olandezul. Poate ca as fi în masura sa va povestesc ceva interesant dupa ce veti duce Ia bun sfârsit chestia cealalta. E o taina putin obisnuita, pe care mi-a încredintat-o un prieten, acum disparut însa, adica n-a mai dat semne de viata, desi mi-a fagaduit ca va mai da ochii cu mine.

Ei, sa lasam pe alta data chestia asta, acum trebuie sa ma duc s-o mângâi pe sotia mea. Poate c-ar fi mai bine, domnule Winkoop, daca nu vei încerca sa-l prinzi pe individul care vrea sa-mi ia bani, caci în cazul acesta viata fiului meu va fi din nou în primejdie.
— M-am gândit si eu la asta, interveni Diersow. ÎI vom lasa în plata Domnului, dar ne vom întipari în memorie figura lui daca-l vom putea descoperi.
Plin de sperante, olandezul pleca. Detectivul se întoarse spre doctor si-l zise :
— E timpul sa porniti, domnule doctor. Vaporul trebuie sa soseasca în curând. Rutu va primi oferta d-voastra, caci va trebui sa se înapoieze în orice caz în interiorul Insulei, daca-si va vinde acum marfa, ca sa-si procure alta.
Doctorul Bertram parasi imediat biroul. Farrow îsi lua si el ramas bun fi vru sa iasa împreuna cu însotitorii sai, dar Diersow îl opri :
— Domnule capitan, printre lucrurile care vor fi aduse la hotel se va afla si o cusca mica, cu patru porumbei calatori. Va veti folosi de ei daca veti avea sa ne comunicati ceva urgent.
— În cazul acesta, vom avea de dus mult bagaj, zise capitanul. De fapt, ar trebui sa ne luam hamali.
— Nu v-as sfatui deloc s-o faceti, raspunse detectivul. Nu trebuie sa aveti nici un pic de încredere în bastinasi. Fiecare din ei poate fi în legatura cu banda acelor ticalosi. E de ajuns daca-l luati cu dumneavoastra pe Rutu, acesta

pare a fi om de treaba. Va veti folosi de o barca pentru a ajunge la malul râului, unde o observat Rutu ca s-a produs atacul împotriva lui Groonfeet. Acolo veti putea întocmi un lagar si aveti timp o zi întreaga sa cercetati împrejurimile.
— Asa vom face, zise Farrow. Si acum, va spun la revedere!
— La revedere, domnule capitan. Barca o sa v-o procure domnul Bergen, proprietarul hotelului. Va doresc din toata inima succes deplin.
Calauzindu-se dupa indicatiile detectivului, Farrow gasi repede hotelul „Wawani".
— Buna ziua! saluta Farrow, de cum intra, în limba norvegiana, caci aflase de la detectiv ca proprietarul era norvegian.
Din dosul tejghelei iesi la iveala un omulet simpatic si repezindu-se la capitan îi strânse mâna cu putere.
— Multumescu-ti Doamne, striga el, ca aud si eu o data pe aici limba materna! Fiti bineveniti, domnilor! Doriti camere? Sper ca veti ramâne mai multa vreme la mine!
— Nu, domnule Bergen, nu dorim camere, raspunse capitanul, caci vom pleca în scurt timp; asteptam însa sa soseasca echipamentul necesar expeditiei pe care o planuim. În schimb, am fi amatori de ceva de-ale gurii, apoi avem nevoie de o barca, cu care sa putem merge pâna la istmul din Paso.
— Hm! la istm vreti sa mergeti? întreba hotelierul îngândurat. Eu, unul, nu v-as sfatui deloc. Nu prea se petrec lucruri curate pe acolo, atât e tot ce va pot

spune. Daca totusi tineti sa mergeti, fiti cu multa bagare de seama. Cred ca sunteti înarmati?
— Nu, dar vom avea în curând arme, zise Farrow.
Apoi, adresându-se uriasului :
— Petre, dupa ce vei îmbuca ceva, te vei duce la submarin, vei înstiinta echipajul cum stau lucrurile si ne vei aduce arme. Sau mai bine nu te duce, spuse el dupa o clipa, caci vom trece pe acolo si vom face mai repede treaba.
Cei trei tovarasi luara loc la o masa în apropierea ferestrei. Hotelierul le aduse bauturi racoritoare, apoi se apleca si sopti :
— Ma însel oare sau dumneavoastra sunteti cu adevarat capitanul Farrow? Sa se fi împlinit dorinta mea de a va cunoaste?
— Ei, da, domnule Bergen, raspunse capitanul râzând, dupa cât se vede, suntem foarte cunoscuti pe aici, mai mult chiar decât am dori. Eu sunt capitanul Farrow si tânarul asta e fiul meu, George, iar celalalt, credinciosul nostru Petre.
Patronul le strânse înca o data mâinile plin de bucurie si zise :
— Domnule capitan, locuiesc aici de la sfârsitul razboiului. Va puteti lesne închipui cu câta placere am citit întotdeauna darile de seama asupra faptelor dumneavoastra vitejesti. Ha! Ha! Ha! Ce va mai urmareau la început englezii si francezii! dar situatia s-a schimbat repede, când s-a vazut cu câta dragoste ati salvat atâtea vieti omenesti.

Nu v-as putea fi de vreun folos, domnule capitan?
— Da, domnule Bergen, raspunse Farrow. Ai putea sa-mi dai unele lamuriri pretioase. Ai auzit ceva despre asa-zisul „monstru sfânt”?
Bergen tresari, apoi dadu din cap si zise :
— De fapt, ar fi trebuit sa-mi spun ca pentru asta v-ati pus în gând sa mergeti la istmul din Paso, domnule capitan. Da, am auzit despre acest monstru misterios, mai mult decât as fi dorit. Vine pe aici adesea un bastinas urias, de la care am aflat multe. Dar dumneavoastra de unde stiti de el ?
— Am aflat înca de la Makassar, de la seful politiei de acolo. Acum venim tocmai de la domnul Winkoop; domnul Diersow, pe care cred ca-l cunosti, ne-a îndrumat încoace. Ne va trimite echipamentul necesar pentru a întreprinde-o expeditie stiintifica prin regiunea cu pricina, iar doctorul Bertram, tovarasul nostru, s-a dus sa angajeze un bastinas, cu numele de Rutu, care ne va însoti ca servitor.
— Ah! Pe Rutu îl cunosc! exclama Bergen. Fiti cu bagare de seama fata de el, domnilor! Ce-i drept, pare sa fie vrednic de încredere, dar mie mi-o fost întotdeauna suspect omul acesta. Acum vreo jumatate de an povestise ca a fost martor când un european fusese atacat. Eu am avut imediat impresia ca el însusi n-ar fi fost strain de atacul acesta. A izbutit chiar sa capete încrederea politiei prin felul lui de a fi. Ma mira, caci

domnul Diersow e de obicei un om prevazator.
— Informatiile dumitale sunt de mare interes pentru noi, domnule Bergen, raspunse capitanul, fireste ca vom fi cu bagare de seama. Ah! uite ca vine mâncarea, de asemenea si doctorul nostru. Ei, draga Bertram?
— Totul e în regula! raspunse acesta, vesel. Peste o jumatate de ceas, îl vom avea aici pe Rutu. Pare sa fie un colectionar serios, caci am vazut la el insecte foarte frumoase si pasari împaiate. Ii voi cumpara câteva exemplare. Poate ca voi pune si eu mâna pe ceva interesant în cursul expeditiei noastre.
— Draga doctore, pasiunea dumitale pentru zoologie, zise Farrow, râzând, te face sa uiti ca expeditia noastra poate deveni foarte primejdioasa. Gândeste-te la „monstrul sfânt". Acum sa îmbucam însa ceva, înainte de a porni la drum.
Când fura gata cu masa, intra în odaie un malaiez. Doctorul Bertram îl chema la el si bastinasul se apropie de masa cu o miscare de pisica.
Farrow îl observa pe furis, cu toata atentia. Individul facea o impresie buna. Era înalt, mladios si chipul lui avea trasaturi regulate, aproape frumoase. Dor în ochii Iui era o expresie care nu-i placu deloc capitanului. Cunoscator de oameni cum era, Farrow îsi spuse imediat ca Rutu trebuie sa fie un om foarte viclean.
Într-o englezeasca stricata, el îl saluta pe capitan si se recomanda singur drept cea mai potrivita calauza pe care si-ar fi

putut-o alege expeditia. Farrow îi raspunse si el în englezeste, apoi se adresa tovarasilor sai în limba-i materna:
— Trebuie sa fim cu mare bagare de seama, caci omul asta pare sa fie un prefacut. Sunt sigur ca pricepe englezeste mai bine decât arata. Draga doctore, i-ai spus lui Rutu ca vrem sa mergem direct la râul care coboara din muntele Hitus? Da? Foarte bine. Cred, însa ca nu i-ai amintit nimic despre atacul pe care sustinea ca l-ar fi observat.
— Ce-ti da prin gând, domnule capitan!I Asa de putin prevazator ma crezi? l-am spus numai ca vrem sa patrundem cu barca în interiorul lui Hitus. Am observat, însa, ca se speriase râu când a auzit de asta. Cred, deci, capitane, ca suntem pe calea cea buna.
— Ar fi minunat, raspunse Farrow. Pare într-adevar ca avem noroc la întreprinderi de soiul acesta.
— Barca e pregatita, domnilor, interveni Bergen. Am ales una usoara, asa cum va trebuie dv. Uite, vad venind si niste oameni, probabil ca sunt de la firma Frederik, care furnizeaza toate obiectele necesare unei expeditii.
Farrow plati, apoi hotelierul îi conduse spre tarmul golfului. Bagajele fura asezate în barca si Farrow dadu o atentie deosebita coliviei în care se aflau cei patru porumbei calatori.
Peter apuca vâslele. Rutu se asezase pe podea la prora, Farrow se aseza la cârma, iar George împreuna cu doctorul luara loc pe o banca îngusta.

Dupa ce lasara în urma Amboina, Farrow începu sa se tina pe lânga tarm. Uriasul vâsli cu putere timp de o jumatate de ceas, apoi încetini viteza, privi cercetator în jurul sau, pentru ca în cele din urma sa opreasca cu totul barca.
Rutu scoase o exclamatie de spaima când zari deodata ridicându-se din apa turnul submarinului. În locul acosta, golful era adânc si Rindow se lasase la fund. Chepengul fu repede deschis si primul ofiter aparu zâmbitor.
Farrow îi spuse în graba ce avea de spus si dadu ordin sa-l urmeze sub apa, la o departare de cel putin doua sute de metri, pentru a-i putea semnaliza primejdiile care s-ar ivi In cale. Capitanul puse sa i se aduca arme pentru el si însotitorii sai, apoi Peter vâsli mai departe, în vreme ce turnul submarinului disparu din nou sub apa.
— Doctore — i se adresa Farrow lui Bertram — spune-i lui Rutu sa nu vorbeasca nimic despre întâlnirea noastra cu submarinul, pâna nu ne vom desparti.
Doctorul îi comunica bastinasului vorbele capitanului, apoi se întoarse spre acesta din urma:
El îsi închipuie ca submarinul nostru ar fi un monstru îngrozitor. Nici pe noi nu ne prea priveste ca oameni obisnuiti, ci ca pe niste diavoli. Ne crede înzestrati cu puteri supraomenesti, ceea ce nu ne poate fi decât de folos. Si acum nu va refuza sa ne raspunda la toate întrebarile pe care i le vom pune cu privire la atacul asupra europeanului.

— Cu atât mai bine, îsi dadu cu parerea capitanul. Cred c-ar fi nimerit sa-l iei la rost cu întrebarile pâna nu-i piere frica. Nu uita sa-l descosi si asupra „monstrului sfânt", draga doctore.
În vreme ce Bertram vorbea cu bastinasul, Farrow îl privea pe individ pe furis. Observa ca Rutu se codea la început cu raspunsurile, ba parea chiar înspaimântat. Dar doctorul arata deodata spre apa si spuse câteva vorbe care pareau sa aiba un efect magic, caci Rutu îsi dadu drumul gurii de parca nu mai avea de gând sa se opreasca.
Când bastinasul tacu, doctorul i se adresa lui Farrow:
— Domnule capitan, dupa câte mi se pare mie, am dat de o taina grozava aici. Omul nostru n-a vazut asa-zisul „monstru sfânt" si nici nu stie despre ce e vorba. În schimb, stie ca se aduc uneori jertfe acestui monstru si... am impresia, domnule capitan, ca Rutu a avut cândva de-a face, sau poate înca mai are, cu banda care e interesata în chestia asta.
— Nu — se corecta el Imediat — acum pare sa nu mal aiba nimic de-o face cu ea, altminteri nu mi-ar fi povestit toate astea, desi are o teama grozava de submarinul nostru. Da, submarinul nostru a fost o sperietoare pentru el si l-am adus pâna acolo încât mi-a povestit si împrejurarea cu atacul asupra europeanului.
— Minunat, draga doctore, asta înseamna ca am înaintat mult. Dupa socotelile mele, vom fi la destinatie cam peste vreo doua ceasuri si vom putea sa

ne cautam în liniste un loc unde sa ne facem lagarul.

III
PE URMELE „MONSTRULUI SFÂNT”

GEORGE SE RIDICA SI PASI spre prora barcii, unde Rutu îi facu loc, cu o graba oarecum caraghioasa. Desi traise în mijlocul civilizatiei, malaiezul parea sa fi ramas superstitios. Avea dreptate doctorul spunând ca el îi considera pe albi în slujba carora intrase ca niste duhuri rele.
George zâmbi vazând graba bastinasului, apoi se apleca peste marginea barcii si privi în apa.
Dupa cum presupusese Farrow, peste doua ceasuri ajunsera la istmul din Paso. Tarmul era si aici neted si submarinul trebuia sa ramâna la vreo cincizeci de metri în urma. Farrow îi semnaliza lui Rindow ca în cursul serii sa se ridice la suprafata. Daca va fi nevoie va veni la el cu barca, sa discute împreuna.
Mai vâslira vreo jumatate de ceas de-a lungul malului, apoi malaiezul arata spre un luminis mic, care se ivi din desis, în partea dreapta a apei. El îi spuse câteva cuvinte lui Bertram, care-i explica apoi capitanului ca în luminisul acesta fusese atacat europeanul.
— Bine — raspunse Farrow — în cazul acesta ne vom ridica aici lagarul. Îmi face impresia ca e un loc foarte potrivit. În tot cazul, trebuie sa fim cu mare bagare de seama, si n-am face rau sa aducem

pentru la noapte câtiva tovarasi de pe submarin.
— În cazul acesta, e mai mult ca sigur ca banditii nu se vor arata — îsi dadu cu parerea George. Atâtia câti suntem acum si tot e prea mult pentru ei.
— Da, George, la asta m-am gândit si eu, raspunse Farrow. l-as tine însa pe tovarasi aici in timpul noptii, numai pentru paza. Nu stiu cât de numerosi sunt banditii, dar prea putini nu vor fi ei. Si-n afara de asta, e probabil ca sunt în legatura cu vreun trib de bastinasi care se închina „monstrului sfânt". Ziua am fi oarecum în siguranta, dar noaptea e primejdie sa ne atace. Când se lasa întunericul, Peter, vei pleca cu barca la submarin si te vei întoarce cu sase camarazi, înarmati cu revolvere si carabine. Trebuie sa terminam repede cu afacerea asta, caci mi s-a facut dor de „Insula Odihnei", de unde lipsim cam de multisor.
Uriasul începuse sa ridice corturile si fara sa se întrerupa din lucru, îl întreba pe Farrow:
— Pe cine sa aduc, domnule capitan? Camarazii se vor lua la cearta, vrând sa mearga cu totii.
— Sa traga la sorti, asta-i cel mal bun lucru. Domnilor ofiteri si musafirilor nostri — printul Ghasna si fiica lui — spune-le ca-i rog sa ramâna pe submarin. Si acum, doctore, întreaba-l te rog pe Rutu unde se afla „monstrul" despre care ni s-a vorbit?
Bertram începu sa discute cu bastinasul si convorbirea lor tinu cam mult. Se

vedea cale de o posta ca individul cauta sa se împotriveasca sa-i duca pe straini la locul unde îsi facea mendrele monstrul misterios.
Dar doctorul se înfurie, arata cu degetul spre mare — amenintându-l eu submarinul. În cele din urma, Rutu nu avu încotro si întinse mâna spre nord, în susul fluviului.
— Cica or exista acolo un banc de nisip — îi lamuri doctorul pe al sai — despre care Rutu crede c-ar fi închinat „monstrului sfânt". Pacat, caci asta înseamna ca-i vorba doar de un crocodil. Târâtoarele astea sunt uneori „sfintite" de triburile malaieze si indiene. Ma mir, însa, ca fac atâta caz pentru o lighioana ca asta.
— Te pomenesti ca o fi un exemplar foarte mare, zise George, sau poate e pe jumatate îmblânzit. În Africa, se spune ca exista crocodili care ies afara din apa la chemarea unui negru.
— Ai dreptate, baiete, am auzit si eu despre asa ceva, raspunse Farrow, Presupunerea ta poate fi adevarata. Dar cu atât mai fioroasa trebuie sa fie banda, daca jertfeste crocodililor vieti omenesti. Draga doctore, dumneata ce parere ai?
— Da, domnule capitan, se prea poate sa fie asa. Banda asta de tâlhari se foloseste, probabil, de superstitia vreunui trib — în apropierea caruia îsi are salasul monstrul — pentru a-i face sa dispara în chipul acesta înfiorator pe cei care li se împotrivesc. Se vede ca Groonfeet a vazul cu ochii sai odata o astfel de executie si

asta l-a facut sa-i piara pofta sa sufle ceva despre aventura lui.
— E grozav! exclama Farrow. Sa arunci oameni în gura unul crocodil!
— Ar trebui sa le pregatim si lor aceeasi soarta, zise doctorul furios. Acum, însa, sa ne apucam de lucru. Mai sunt vreo doua ceasuri pâna se va lasa întunericul, îl voi întreba pe Rutu de cât timp avem nevoie ca sa ajungem la istm.
Vorbi din nou cu malaiezul, care raspundea cu sovaiala, apoi zise:
— Pacat, e prea târziu ca sa mai întreprindem ceva azi. Mai putem urca râul vreun ceas, apoi drumul e închis printr-un sir de stânci, care formeaza un fel de cascada. Acolo trebuie sa coborâm din barca si s-o luam pe jos; vom ajunge la bancul de nisip tocmai când se va lasa întunericul.
— Hm! e într-adevar pacat, zise capitanul. Trebuie sa ne amânam vizita pe mâine dimineata. Ia întreaba-l daca se afla vreun sat de bastinasi prin apropierea bancului de nisip.
La întrebarea doctorului. Rutu dadu din cap cu hotarâre si începu sa tremure din tot trupul, pe când ochii sai exprimau groaza. Era neîndoios ca mintea, ceea ce-l facu pe Bertram sa-l ameninte din nou cu submarinul. De data aceasta, însa, fara efect, caci malaiezul nega mereu. Atunci doctorul schimba tactica. Începu sa râda si vorbi mai departe.
Acum Rutu paru ca s-a fâstâcit de tot. Doctorul râse si mai tare si zise catre Farrow :

— Domnule capitan, l-am vârât în cofa, cum s-ar zice. I-am spus ca noi cunoastem satul mai de mult si ca voiam sa-l punem la încercare, ca sa vedem daca ne poarta cu minciuna. Si când l-am amenintat ca-l vom duce pe submarin, daca va continua sa minta, a marturisit imediat. Zicea c-a fost odata în satul acela si capetenia este o corcitura, de statura uriasa, cu numele de Tocka.
— Cum ai spus, o corcitura de statura uriasa? repeta Farrow, uimit. Doctore, n-o fi acelasi de care ne-a vorbit birtasul Bergen?
— Asa cred si eu, domnule capitan. Asta înseamna ca lucrul devine primejdios pentru noi. As fi de parere sa vina zece tovarasi de pe submarin, ca sa stea de paza în timpul noptii. Caci o corcitura dintr-asta e mai primejdioasa ca cel mai salbatic bastinas, el mosteneste inteligenta tatalui sau alb si toate însusirile rele ale celor doua rase din împreunarea carora s-o nascut. Bergen parea sa fi avut dreptate în ce priveste calauza noastra. Aproape ca sunt si eu încredintat acum ca facea parte odinioara, din banda pe care o urmarim. Diersow ne povestea ca si-a cumparat de curând o casa frumoasa. Poate ca s-a despartit certat de tâlharii aceia si astfel se explica si teama lui sa ne duca pâna la bancul de nisip. Nu i-o fi venind la îndemâna sa dea ochii cu fostii tovarasi.
— Da, doctore, e foarte posibil sa fie asa, raspunse capitanul. Sa nadajduim ca tine acum cu noi, caci daca s-ar da de

partea celorlalti, nu ne-ar fi deloc bine. Trebuie sa fim cu bagare de seama.
— Asta în orice caz, zise Bertram.
În aceeasi clipa tresari, la fel ca si capitanul, caci George scoase un strigat de avertizare.
— Am vazut capul unul bastinas pe malul celalalt, zise tânarul. Aparuse lânga palmierul acela urias din fata noastra, dar o disparut imediat în tufis, când m-a zarit. Tata, cred c-ar fi mai bine ca Peter sa plece chiar acum si sa se întoarca repede cu tovarasii nostri.
— Ai dreptate, baiete — Peter — se adresa el apoi uriasului — daca esti gata cu instalarea corturilor, te poti duce acum spre submarin. Adu zece camarazi si o barca de aluminiu. Haide, da-l zor, nu e timp de pierdut.
Peter se urca imediat în barca si porni în josul râului. Capitanul se astepta ca marinarii sa soseasca putin timp dupa lasarea noptii.
— Trebuie sa facem o groapa cât mai ascunsa pentru foc, zise el catre George si doctorul Bertram, caci focul nu trebuie sa se zareasca în luminis. Sa ne ferim ca oamenii nostri sa fie vazuti, astfel e primejdie sa fim atacati în cursul zilei, când ei vor fi plecati. În vremea asta ar fi bine, doctore, sa te duci cu Rutu sa strângeti vreascuri. Dupa cum vad, începe sa se înnoureze, asa ca nu vom avea luna. Eu cu George vom sapa groapa.
Farrow sapa în asa fel groapa, încât era legata cu o gaura mai mica, prin care fumul era scos afara. Intentia sa era ca

dusmanii asteptati sa fie indusi de fumul care iesea prin alta parte.
Doctorul si Rutu adusera gramezi de vreascuri. Farrow fu de parere sa se faca în jurul focului un meterez de forma rotunda, cu o singura deschizatura spre râu. Lucrul acesta trebuia facut repede, îndata ce se va întuneca. Afara de asta, în cele patru colturi ale luminisului vor fi îngramadite vreascuri, carora Ii se va da foc în caz de primejdie, pentru o avea lumina destula.
Când se lasa seara, se apucara cu totii de lucru, facura meterezul de vreascuri în jurul gropii si îngramadira crengile uscate în cele patru colturi ale luminisului. Apoi se retrasera în interiorul meterezului si Farrow facu un mic foc în groapa. Când puse deasupra cazanelul pe care George îI umpluse cu apa de râu, vazu cu multumite ca fumul iesea prin gaura a doua, care se afla în afara meterezului de vreascuri.
Asteptând sa fiarba apa, ascultara cu încordare în tacerea noptii. Dupa cum prevazuse Farrow, cerul era acoperit în întregime de nori si un întuneric adânc domnea în jurul lor.
George se târâse pâna la tarm. Era la vreo zece metri departare de locul unde se aflau tatal sau, doctorul si Rutu. Cam aceeasi departare era pâna Ia desisul care înainta pâna la tarmul râului.
Un simtamânt ciudat puse stapânire pe el — avea o presimtire ca primejdia ar putea veni dinspre râu, caci pe malul celalalt vazuse ivindu-se chipul unul salbatic. Era lesne de presupus ca

navalitorii vor veni din desis pentru a ataca lagarul.
Tânarul îsi îndrepta atentia spre nord, în susul râului. Dintr-acolo trebuiau sa vina, daca vor veni. Auzul sau se obisnuise cu murmurul regulat si monoton al apei. Deodata înalta capul si asculta cu încordare. Auzise un zgomot ciudat, un plescait, care nu parea sa fie de valuri. Ceva necunoscut se apropie pe furis — deci o primejdie.
George chibzui o clipa. Apoi, în mod aproape mecanic, se ridica în genunchi si scoase revolverul. Acum va putea sari în picioare în orice clipa, daca s-ar ivi din întuneric umbra unui kanu.
Plescaitul se auzi tot moi lamurit. El întinse capul cu bagare de seama: ar fi trebuit sa zareasca acum contururile kanu-ului, caci zgomotul venea de aproape. Dar nu descoperi nimic si atunci îsi înalta putin trupul.
În aceeasi clipa se petrecu ceva atât de neasteptat, încât George era aproape sa scoata un strigat de groaza. În fata lui auzi un plescait puternic în apa râului, ceea ce-l facu sa se dea speriat înapoi. O umbra fantastica crescu din apa, un bot urias se deschise cu zgomot înfiorator, o duhoare de nesuferit îi atinse narile si aproape fara voie George ridica revolverul si trase un glont în capul acela monstruos. Cu un racnet înabusit crocodilul urias se afunda din nou in apa.
Când ecoul împuscaturii se pierdu în departare, rasuna de jur-împrejurul luminisului un urlet pornit din zeci de

piepturi. Salbaticii împresurasera, deci, luminisul si se pregateau de atac. Cu iuteala fulgerului, George porni în goana la ai sai. Un trup întunecat se ivi lânga el: slobozi un glont si, cu un racnet de furie si durere, bastinasul pieri în bezna.
Farrow si doctorul trasera si ei acum. Capitanul îl striga pe George pe nume si acesta raspunse imediat Glasul îl trada însa si deodata se simti apucat de niste brate vânjoase. Trase înca un glont, nimeri un bastinas, dar alti zece aparura din întuneric si-l înconjurara.
Lumina unei lampi de buzunar împrastie întunericul si Farrow vazu cu groaza ca patru salbatici îl înhatasera pe George al sau, târându-l spre desis. Un al cincilea salbatic schiopata în urma lor.
Începu sa traga glont dupa glont, doi bastinasi se prabusira, dar continuara sa se târasca mai departe. În locul lor însa aparura altii si-l târâra dupa ei pe George, care se zbatea fara folos.
Farrow trase din nou; deodata doctorul striga:
— Capitane, sunt lânga noi.
Situatia era disperata. George era târât înainte, dar în nici un caz Farrow nu trebuia sa-i lase pe navalitori sa atace din spate, caci ar fi fost pierdut, împreuna cu doctorul. Sovai o clipa, apoi se întoarse cu iuteala fulgerului si lumina lampii de buzunar cazu pe chipurile schimonosite de furie ale câtorva salbatici, care stateau aproape lipiti de meterezul de vreascuri, agitând cutite si maciuci.
Patru împuscaturi trase cu iuteala fulgerului îi împinsera îndarat si doi

oameni cazura gemând. Deodata se auzi din spatele lor un glas atâtându-i si bastinasii se napustira iarasi, zbierând ca nebunii.
Capitanul si doctorul pareau pierduti, caci din partea cealalta a locului unde se aflau se auzi un strigat de lupta. Doctorul se întoarse repede si îndrepta lumina lampii în directia aceea. Trase la întâmplare si în aceeasi clipa se auzira tipete de durere. Farrow facu la fel, cu acelasi rezultat.
Asta îi întarâta, însa, pe bastinasi si cu strigate de furie se napustira înainte.
Si când totul parea pierdut, se auzi dinspre tarm o salva de carabine. Strigate de „ura" sfâsiara vazduhul, luminile lanternelor scânteiara pe cerul noptii si marinarii capitanului, în frunte cu Peter, sarira în luminis.
În aceeasi clipa, se auzi un glas tunator în rândul bastinasilor si toata hoarda pieri în întuneric.
— Baieti, aprindeti gramezile de vreascuri! striga capitanul.
Marinarii îndeplinira ordinul imediat. La lumina lampilor de buzunar gasira mormanul de vreascuri si le dadura foc. O vâlvataia rosie învalui Luminisul ca într-un decor de teatru.
— Sa ne luam dupa ei, domnule capitan? întreba Peter.
— Nu, caci l-au luat prizonier pe George al nostru si daca procedam fara chibzuiala, îl expunem primejdiei.
Marinarii izbucnira în exclamatii de spaima si Peter era atât de furios, încât numai cu greu îl putu stapâni Farrow.

— Capitane, zise atunci doctorul, am recunoscut strigatele care veneau dinspre tarm. Era plescaitul unui bot de crocodil, apoi racnetul ciudat pe care-l scot lighioanele astea atunci când sunt înspaimântate. Probabil ca George o întins capul spre apa si dihonia s-a napustit la el sa-l înhate. Noroc ca a scapat de soarta asta grozava. Pe de alta parte, cred ca, pentru moment, viata Iui nu este în primejdie. Bastinasii vor tine mai întâi judecata în privinta lui, apoi se vor pregati sa-l jertfeasca „monstrului sfânt". Poate ca vor încerca mai întâi sa stoarca bani de la noi.
— Doctore, marturisesc ca mi-ai redat curajul, zise Farrow, cu un oftat de usurare. Dar, dupa scrâsnetele grozave pe care le-am auzit, se poate presupune ca a fost un crocodil urias acela care a încercat sa-l înhate pe George. Crezi c-o fi fost „monstrul sfânt"?
— Tot ce se poate, raspunse Bertram, ramânând pe gânduri. Cred ca e un animal îmblânzit si probabil ca a mers dupa kanu-uri. Salbaticii or fi debarcat prin apropiere, cu gând sa ne atace pe noi.

IV
PE VIATA SI PE MOARTE

REVOLVERUL ÎI FU SMULS DIN MÂNA lui George si bietul tânar fu târât de salbatici, în vreme ce în spatele Iui rasunau împuscaturile capitanului si ale doctorului Bertram.

Nu se îngrijea de propria Iui soarta, ci asculta cu încordare îndaratul sau, caci observase ca un numar mare de salbatici navalisera în tabara.
Atunci se auzi însa dinspre râu salva carabinierilor si George rasufla usurat, deoarece stia ca tatal sau si doctorul erau salvati.
De abia acum începu sa se gândeasca la propria Iui situatie. Dusmanii îl târau fara mila înainte, încât crengile arborilor îi biciuiau obrajii si mâinile, sfâsiindu-i carnea.
Se simti strabatut de un fior gândindu-se la cele ce auzise povestindu-se cu privire la satul bastinasilor, din apropierea bancului de nisip, unde îsi avea salasul „monstrul sfânt". Oare va fi jertfit si el dihaniei fioroase?
Tocmai în clipa când doctorul îsi exprima banuiala ca acest crocodil i-ar fi urmat pe bastinasi, lui George îi veni acelasi gând. Prea era ciudat ca el sa se fi ivit imediat dupa atacul salbaticilor.
Crocodilul acesta urias parea într-adevar înzestrat cu o inteligenta deosebita, cu o viclenie pe care salbaticii o foloseau pentru scopurile lor. Cel mai multi bastinasi credeau, desigur, ca în monstrul acesta salasluieste un duh rau si numai câtiva — în primul rând capetenia — recunoscusera inteligenta dihaniei si o pusera în slujba lor. Pentru o capetenie de trib, o astfel de superstitie era un ajutor cum nici nu si-ar fi putut dori mai bun. Daca cineva devenea nedorit, monstrul... îl cerea ca jertfa si

capetenia scapa în modul acesta simplu de un dusman.
În luminis se facuse liniste când salbatecii se retrasesera. Erau însa furiosi, caci gloantele marinarilor le adusesera, desigur, mari pierderi. George îsi dadu seama ca soarta ce-l astepte nu era deloc placuta, ca asupra lui se va rasfrânge furia salbaticilor, daca nu va izbuti s-o stearga la vreme.
Deocamdata, însa, nu se putea gândi la asta, caci bratele de fier îl tineau ca-n cleste si din desis se auzeau trosnete de crengi, ceea ce dovedea ca bastinasii te apropiau dinspre nord.
Deodata, biruitorii sai o luara la goana spre vest, în directia apei. Ajunsera pe o poteca destul de larga si în câteva minute se aflau pe tarmul râului.
Acolo asteptau fapturi întunecate, iar pe apa se vedeau numeroase kanu-uri, în care salbaticii luara loc. George fu asezat într-un kanu mai mare decât celelalte, care apartinea, probabil, capeteniei.
Curajosul tânar fu legat cu frânghii din fibre de cocos împletite si i se vâri un calus în gura. Îl zvârlira apoi pe scândurile kanu-ului si un salbatic se ghemui la spatele sau, lipindu-i vârful unul cutit de spinare. Era o amenintare muta, dar destul de lamurita.
George începu sa se împace cu soarta si privi la multimea kanu-urilor care se umpleau cu oameni. Era o adevarata forta armata, care fusese trimisa împotriva europenilor si cu atât mai mare trebuia sa fie mânia bastinasilor —— cu deosebire a capeteniei — ca atacul lor

fusese respins. Locuitorii satului îl vor trage, desigur, la raspundere pe seful tribului pentru esecul acesta.
George vazu cum erau aduse în kanu-uri multe trupuri, raniti care gemeau, dar si cadavre, în numar destul de mare. Tânarul îsi facu socoteala ca expeditia aceasta nedorita îi costase pe bastinasi opt morti si zece raniti.
Pentru un moment, situatia lui George era disperata. Tocmai în fata kanu-ului în care se afla el aparu acum o faptura uriasa, un salbatic care-i întrecea în înaltime pe tovarasii sai. Cu glas fioros, el dadu câteva ordine si lui George i se paru ca miscarile bastinasilor devenira mai repezi si mai prevazatoare ca înainte.
Capetenia trebuia sa exercite o înrâurire puternica asupra oamenilor sai, cu tot dezastrul a carui vina o purta numai el însusi.
Mâinile Iui George erau legate pe piept cu multa bagare de seama. El le misca în jos si-si pipai brâul. Revolverul i-l smulsesera din mâna salbaticii, dar mai avea unul, precum si pumnalul daruit de Sanja. Arma aceasta îl ajutase sa scape din multe situatii primejdioase si nadajduia ca-i va fi de folos si acum.
Trase încetisor afara o parte o pumnalului, se opri o clipa, apoi, ocrotit de întuneric, îl mai scoase câtiva centimetri si cu mâinile legate trecu lama ascutita peste sfoara de cocos. Minunea se înfaptui mai repede decât se asteptase. Avea mâinile libere.
Chibzui câteva clipe daca sa-si scoata calusul si sa strige dupa ajutor,

presupunând ca tovarasii lui o pornisera pe apa cu barcile. Dar renunta la gândul acesta, impunându-si ca va izbuti sa scoata doua, trei tipete, apoi cutitul bastinasului din spatele lui îl va amuti pentru vecie.
Trebuia mal întâi sa-si taie legaturile de la picioare, ceea ce si facu, cu multa îndemânare. Ridica apoi pumnalul încetisor în mâna dreapta si taie sfoara care fixa calusul. Acum venea însa partea cea mai grea. Cum sa sara în picioare, fara ca paznicul din spatele sau sa-i înfiga cutitul în spate? Trebuia totusi sa fuga, nu putea sa mai întârzie nici o clipa, caci capetenia se va urca în curând în kanu-ul sau si atunci nu mai era nici o nadejde de scapare.
George gemu deodata înabusit — avea calusul înca în gura — apoi se zvârcoli încolo si încoace. În cele din urma se prabusi peste trupul paznicului sau.
Uriasul striga ceva de pe tarm, ceea ce George nu pricepu, paznicul raspunse cam speriat, apoi, la o porunca a capeteniei, îl tinu pe George strâns cu mâna dreapta, în vreme ce cu stânga se pipai la piept.
Acum nu mai avea cutitul în mâna, caci trebuise sa si-l vâre la brâu, ca sa-si elibereze mâinile. Cu iuteala fulgerului, George îsi trase revolverul si înainte ca paznicul sau sa poata scoate un tipat, îl izbi cu putere în tâmpla.
Cu un horcait de moarte, salbaticul se prabusi. George îl ridica însa repede, lua revolverul în mâna stânga si cu dreapta trase afara pumnalul Sanjei.

Capetenia îsi întoarse privirile în toate partile, George îl vazu întinzând bratele, dar tânarul se furisa cu îndemânare sub bratul stâng al uriasului. În acelasi timp izbi cu putere pumnalul în trupul corciturii.
Tocka — cum îl numise Rutu — scoase un adevarat racnet de durere si furie. Se clatina, apoi se prabusi la pamânt .George însa o lua la fuga pe poteca pe care îl adusesera salbatecii încoace.
Era acum la vreo douazeci de metri de malul râului si începu sa alerge de-a lungul desisului, dar când patrunse într-unsul prin spartura pe care o facusera salbaticii, se rostogoli la pamânt. Simtite o lovitura puternica în cap, apoi, ca prin vis, auzi un strigat de triumf, trase revolverul în chip mecanic si slobozi un glont. Mai auzi un tipat de moarte, apoi nimic...
Când se trezi, simti o durere violenta în cap, mâinile îi erau ca paralizate sl de-abia putea respira.
Deschise încetisor ochii si dupa câteva clipe auzi gemete slabe.
Licariri rosii si verzi îi sclipeau pe dinaintea privirilor si în imediata Iui apropiere vazu un culcus pe care zacea un trup urias, care se zvârcolea încolo si încoace.
Atunci îsi dadu seama ca se afla în coliba capeteniei, legat de unul din stâlpii care sustineau acoperisul. Mâinile îi erau legate la spate în Jurul acestui stâlp si atât de strâns încât îi venea sa urle de durere.

Picioarele îi erau libere si nici calus nu avea în gura. Dar o funie care-i trecea în jurul pieptului îi taia rasuflarea. Acum se parea într-adevar ca nu mai exista nici o scapare pentru el, caci se afla în satul acelora care jertfeau oameni „monstrului sfânt".

Cu toate acestea, George nu-si pierdu cumpatul. Începu sa chibzuiasca cu sânge rece cum s-ar putea elibera si în acelasi timp îsi misca mâinile legate de-a lungul stâlpului. Simti o usurare constatând ca stâlpul acesta era plin de gauri, care proveneau de la lovituri de cutit.

George îsi zise ca Tocka se exercita în aruncarea cutitului, folosind ca tinta stâlpul. Asta îi era de folos acum, caci marginea lemnului era ca o razatoare.

Lipind cât mai mult mâinile de stâlp, George începu sa-si frece repede sforile.

Cum sa faca însa cu frânghia care-l lega peste mijloc? Focul care ardea la intrarea colibei, împrastia destula lumina ca sa-si poata vedea armele — revolverul si pumnalul — care se aflau lânga culcusul capeteniei.

Nelinistit tânarul privi în juru-i, continuând sa-si roada legaturile. Nu tinea teama de durerile pe care le îndura. Chibzuia cu înfrigurare cum sa rupa funia care-i strângea pieptul.

Fara sa vrea, facu o miscare înainte si simti ca stâlpul se clatina în partea de jos. Probabil ca putrezise de când tot statea înfipt în nisipul umed si fierbinte.

George se simti usurat. Trebuia numai sa smulga stâlpul si va putea trage funia

prin capatul liber.
O parte din sforile cu care erau legate mâinile se rupsesera si George începu sa frece tot mai tare. Asta facu, însa, ca toata coliba sa se cutremure, amenintând sa se prabuseasca.
Capetenia observa ca se petrece ceva si zvârcolindu-se în culcusul sau de câteva ori, se ridica gemând în capul oaselor. Privi ratacit în juru-i, fara sa-si dea seama, ce se petrece.
George îsi îndoi sfortarile, acoperisul pârâiea din ce în ce mai tare, stâlpul de care era legat se misca tot mai mult, dar Tocko parea ca nu-si da seama de unde vin zgomotele ciudate,
— Aha! esti aici! racni el într-o engleza destul de buna. Mi-ai implântat cutitul în trup, ticalosule! Lasa ca o sa mi-o platesti tu! Te voi supune la chinuri cum n-a mai îndurat nimeni pâna acum. Si la urma vel fi dat în primire „monstrului sfânt", care te va sfâsia în bucati. Ah! moartea ta va fi o usurare pentru mine, stai sa vezi! Îi si chem pe oamenii mei.
Asta nu trebuia sa se întâmple în nici un caz, caci va mai trece câtva timp pâna ce George sa-si poata elibera mâinile. De aceea i se adresa cu asprime capeteniei:
— Asta sa n-o faci, caci va fi rau de tine. Eu am tovarasi care vor alerga în ajutorul meu si pedeapsa pe care o vei primi va fi groaznica.
În vreme ce vorbea cu glas tare, ca sa acopere zgomotul, trase cu putere de frânghiile cu care era legat. Si tocmai în clipa când Tocko izbucni în râs, George simti ca funiile se rupsesera. Acum

trebuia sa smulga stâlpul dinainte ca uriasul sa-si poata chema oamenii.
George îsi îndoi genunchii si începu sa traga. Capetenia se zvârcolea mereu, probabil din cauza durerilor.
În ultima clipa, George paru, totusi, sa fie pierdut, caci deodata aparu în coliba o negresa batrâna cu o oala de lut în mâna. Lumina focului cadea deasupra ei, dar George îsi atinti privirea spre armele sale. Se smuci brusc, trase stâlpul din pamânt si-si opri cu greu un strigat de triumf. Funia care-i tinea pieptul si bratele legate de stâlp aluneca de-a lungul lui si tânarul sari în picioare,
Facu câtiva pasi înainte, îsi lua armele, negresa scapa oala din mâna de spaima — în clipa urmatoare se auzira pârâituri si trosnete, capetenia scoase un racnet de furie si durere, înabusit însa repede. George se aplecase cu iuteala fulgerului, simti câteva izbituri puternice în spate si fu trântit la pamânt. Când se ridica, statea în mijlocul darâmaturilor colibei prabusite.
Capetenia si negresa erau acoperiti de crengile si frunzisul din care fusese construita coliba. O limba de foc înainta dinspre intrare, latindu-se tot mal mult si înghitind cu furie lemnaria si muschiul uscat
George nu statu mult pe gânduri. Sarise peste darâmaturile colibei si se facu nevazut în întunericul noptii, atinându-se în dosul colibelor învecinate.
Alerga cât îl duceau picioarele spre râu, unde ajunse în câteva clipe. Vazu kanu-urile leganându-se pe apa, sari în cel mai

îndepartat si puse mâna pe lopeti. Dusa de curent, barca aluneca tot mai repede, spre o tinta necunoscuta.

V
SFÂRSITUL „MONSTRULUI SFÂNT”

GEORGE ÎSI ADUSE AMINTE DE DESCRIEREA lui Rutu, dupa care trebuia sa ajunga curând la un zagaz stâncos, apoi sa traga kanu-ul pe uscat si sa-l lase iar pe apa ceva mai încolo. Se gândi însa ca Rutu exagerase poate cu buna stiinta, pentru ca sa le taie pofta strainilor sa viziteze satul.
Crocodilul urias, „monstrul sfânt”, cum îl numeau bastinasii, venise doar în josul râului pâna la luminis si oricât ar fi fost de inteligent si viclean, n-o fi iesit el din apa, pentru a face pe uscat bucata de drum unde se afla zagazul. Si apoi, salbaticii venisera cu atâtea kanu-uri, încât nu se putea presupune ca acest stavilar ar constitui o piedica prea mare.
Trebuia sa încerce, deci, sa se lase în voia curentului, fie ce-o fi.
George se îndepartase vreo suta de metri de satul unde se auzea o larma grozava si ajunse la un banc de nisip, care se întindea adânc în apa. Luna tocmai iesise dintre nori când tânarul zari lânga marginea bancului... crocodilul urias. Un exemplar atât de fioros nu mai vazuse niciodata. Era lung de cel putin zece metri si avea o platosa solida.
Din cauza bancului de nisip râul se îngusta si-l, drept urmare, curentul era mal puternic. Asta era spre norocul Iui

George, caci kanu-ul trecu ca o sageata doar la doi metri de monstrul înfiorator.
Botul grozav se deschise si se închise cu zgomot, apoi George vazu cu spaima ca dihania se arunca vijelios în apa. Zari capul ivindu-se la cinci metri în spatele sau, norii acoperira luna si barca alerga iarasi în întuneric,
Moartea îl pândea din urma pe curajosul tânar. Si ce fel de moarte! George stia bine, din citite, cât de primejdiosi sunt acesti crocodili de dimensiuni uriase, care cutezau sa smulga oamenii din barci pentru ca sa-i sfâsie în bucati.
Îsi facu curaj, însa, si începu sa vâsleasca cu putere. Viteza kanu-ului sporea tot mai mult si deodata îi dadu în gând ca se apropie de bariera unde râul forma o cascada.
Trebuia, deci, sa-si lase barca în voie. Luna iesi iarasi din nori si la lumina ei palida, George zari în spatele sau capul fioros al monstrului. Parea sa se fi apropiat si mai mult
Privi din nou înainte si vazu la vreo douazeci de metri bariera stâncoasa, de care se temea atât. Trase vâslele înauntru si se întepeni cu amândoua mâinile de marginea kanu-ului, lasându-l în voia apei.
Ajunse Ia zagaz. Barca se apleca usor pe o parte amenintând sa se rastoarne. George nu-si pierdu cumpatul si se arunca repede pe partea cealalta, mentinând astfel echilibrul.
Simti apoi ca partea dinainte a kanu-ului se afunda în gol si atunci el sari repede îndarat, ca un calaret al carui cal se

pregateste sa sara peste un obstacol si când credea ca primejdia trebuie sa se arate din clipa în clipa..., ea trecuse. Clatinându-se usor, kanu-ul goni înainte în apa spumegânda.
George întoarse privirile. Bariera avea cel mult un metru înaltime, asadar barcile puteau fi lesne trase în sus, în locurile unde apa era mai linistita. Vazu si locul unde apa forma o cascada si în spuma el zari capul monstrului grozav.
Tânarul apuca din nou lopata. Acum nu se moi temea, însa, spunându-si ca crocodilul urma kanu-ul din obisnuinta. Apoi, curând trebuia sa ajunga Ia luminisul unde se aflau tovarasii sai, care vor izbuti sa ucida dihania cu carabinele lor.
Vâsli cu turbare si barca alerga pe apa întunecata. Luna aparu iarasi pentru câteva clipe: George se întoarse repede si... zari Ia cinci metri de el crocodilul urias, spintecând valurile.
De data aceasta, curajosul tânar simti un fior de groaza trecându-i prin trup. Urmarirea aceasta îndârjita nu prevestea nimic bun. Îti aduna puterile si vâsli nebuneste prin mijlocul apei. În departare, spre tarm, se zarea lumina unui foc. Acolo se aflau credinciosii sai tovarasi, care erau desigur nelinistiti de soarta Iui. Începu sa vâsleasca încetisor spre malul stâng si când fu doar la o suta de metri de luminis striga cu putere:
— Camarazi, eu sunt, George! Ma urmareste un crocodil, e în spatele meu, numai la cinci metri! Aprindeti facliile si

trageti în el! Tovarasi! Tata, vin, „monstrul sfânt” e îndaratul meu!
Tarmul se lumina ca prin farmec. Marinarii aprinsera ramuri uscate si facliile acestea improvizate luminau râul pâna la mari departari.
— Ura, George! racni Peter. Suntem aici! Ura! George al nostru e în viata!
Marinarii izbucnira si ei în strigate de triumf. Tânarul îndrepta kanu-ul spre luminis; prin asta, însa, venea între crocodil si tovarasii sai, dar trebuia sa fie cât mai aproape de tarm, pentru ca monstrul sa nu-l poata înhata în ultima clipa.
Era foarte îndraznet ceea ce facea el si Peter scoase un tipat de spaima. În aceeasi clipa detunara împuscaturi, apa tâsni în spatele kanu-ului..., dar tânarul ajunse în fata luminisului si uriasul îl apuca în brate, asezându-l pe uscat
— George! exclama el, miscat, dihania a fost la doi pasi de kanu. Mult nu lipsea sa apuce marginea cu labele. Dar iata ca gloantele noastre nu s-au pierdut în vânt, socot ca i-au intrat câteva în trup.
— Scumpul meu copil, striga capitanul, care se apropiase, eram foarte îngrijorati de soarta ta. Povesteste-ne cum al izbutit sa scapi. Am auzit o larma grozava la vreo suta de metri, în susul râului. Am alergat într-acolo, dar n-am putut vedea nimic. Ce s-o întâmplat?
George se aseza lânga foc si mânca ceva, sa mai prinda puteri. Apoi povesti prin câte trecuse. Când sfârsi, Peter scoase un „ura” puternic si ceilalti îl repetara în cor.

— Asadar, crezi ca n-avem a ne teme deocamdata din partea capeteniei? întreba Farrow. În cazul acesta, vom porni mâine sa scotocim prin satul negrilor. Peter, ar fi bine sa te duci Ia submarin si sa-l aduci pe Rindow cu înca zece camarazi. Vom fi atunci în stare sa tinem banda la respect, pâna vom lamuri toata afacerea.
— Tata — zise George — când am luat-o la goana prin sat mi s-a parut ca aud dintr-o coliba un geamat, apoi un strigat de ajutor rostit în limba olandeza. Nu cumva o fi tinut acolo prizonier tânarul von Straat?
— Drace! tot ce se poate, raspunse Farrow. Trebuie neaparat sa-l eliberam mai întâi sau sa asteptam pâna ce banda îi va da drumul. Nu putem porni deocamdata împotriva satului, caci asta ar însemna sa fie ucis de salbatici.
— Tata, cred ca în orice caz va avea o soarta trista, caci Tocka va încerca sa-si descarce mânia asupra lui, pentru ceea ce i-am facut eu. Trebuie sa mergem într-acolo si sa facem tot ce ne va sta în putinta sa-l eliberam. Eu m-as simti vinovat daca i s-ar întâmpla ceva rau tânarului nostru olandez.
— Ai dreptate, drogul meu, raspunse Farrow, Cunosti drumul spre sat? Putem ajunge cu barcile acolo?
George explica pe scurt ca lucrul e cu putinta. Trebuiau sa vâsleasca pe malul opus — unde curentul nu exista — pâna la zagaz, acolo urmau sa ridice barcile, si apoi, tot de-a lungul tarmului, înainte.

— Sa pornim, deci, camarazi! striga Farrow. Vom încerca sa-l eliberam pe prizonier. Lasati focul sa arda ca sa-i înselam pe salbatici. Sa vâsliti încet, însa. Avem trei barci si ne putem împarti mai bine. Peter, noi doi si cu George o vom lua înainte cu kanu-ul, în care încap tocmai trei oameni.
În graba, dar fara sa faca zgomot, marinarii se împartira în celelalte doua barci. Deodata, Farrow striga:
— Unde e Rutu? Era doar aici acum câteva clipe!
— Domnule capitan, am vazut ca se uita la un petic de hârtie, nu e mult de atunci, zise un marinar. Statea colo, lânga vreascurile aprinse. Ah! uite hârtia la pamânt.
Alerga într-acolo si ridica peticul de hârtie. Farrow si doctorul se apropiata de foc, capitanul arunca o privire asupra scrisului si dadu hârtia tovarasului sau:
— Uite, doctore, asta-i ceva pentru dumneata.
— Sfinte Dumnezeule, e scris pe arabeste! exclama Bertram, Asadar, e amestecat un arab în afacerea asta. Biletul glasuieste:

„Rutu! Vei fi iertat, daca vii la bancul de nisip. La rasaritul soarelui sa fii acolo. Paraseste-i imediat pe straini, altfel vei fi jertfit.”

— Aha! jertfa asta e în legatura cu crocodilul, urma doctorul. Va sa zica Rutu a disparut. Nu-i putem lua în nume de rau fuga, caci s-o fi temut ca fostii lui

tovarasi sa nu-si puna în practica amenintarea.
— Lasa ca-l vom revedea noi, zise Farrow. S-o pornim acum, n-avem vreme de pierdut
Cele trei barci începura sa alunece pe apa, împotriva curentului. Marinarii îsi tineau pregatite carabinele, de asemenea si lanternele, caci se putea ca crocodilul ranit sa-i atace pe neasteptate.
Ajunsera repede Ia zagaz, barcile acostara în apa linistita si oamenii din ele se catarara pe coama stâncoasa. Barcile fura ridicate, apoi puse iar pe apa si pornira mai departe.
Dupa o jumatate de ceas, George sopti:
— Tata, acum ajungem la bancul de nisip. Uite-l acolo, în fata noastra. Curentul devine mai puternic, dupa cum vezi, si cred ca e mai bine daca o luam pe malul celalalt si s-o pornim pe jos. Satul nu mai e departe.
— Ai dreptate, dragul meu, raspunse capitanul. Baieti, striga el spre barca din spate, luati-o pe malul celalalt. Vom coborî acolo.
Doctorul transmise ordinul barcii din urma, apoi toate trei barcile vâslira spre malul drept, unde ajunsera repede.
Fura legate de niste trunchiuri de copaci, apoi tovarasii coborâra pe uscat Luna aparu iarasi dintre noii si în aceeasi clipa George — care privea spre bancul de nisip — apuca bratul parintelui sau.
— Uite monstrul, tata! striga el, iritat, s-a întors într-adevar îndarat.
— Dumnezeule, este un exemplar minunat! zise doctorul Bertram, cu

însufletire. Capitane, as vrea sa-l împusc. Pielea Iui e un trofeu minunat.
— O fi, zise Farrow, râzând, dar deocamdata trebuie sa renuntam. Mai întâi trebuie sa-l eliberam pe tânarul von Straat, apoi ne vom putea gândi sa pornim vânatoarea împotriva monstrului. As dori si eu sa-l dobor, nu numai pentru a avea un trofeu, ci si pentru ca sa nu mal existe un „monstru sfânt", caruia sa-i aduca jertfe bastinasii. Acum, însa, sa plecam.
— Tata, eu voi merge cu Peter înainte. Stiu unde se-afla coliba si ne va veni moi usor sa-l eliberam pe prizonier. Voi veti fi gata sa interveniti, daca se va întâmpla ceva.
— Bine, baiatul meu, zise Farrow, dupa câteva clipe de gândire. Îti doresc noroc!
George se strecura primul în desis, urmat de Peter. Timp de zece minute înaintara cu bagare de seama si în cele din urma ajunsera pe o potecuta, care parea sa duca direct spre sat
Pornira pe dânsa si în curând zarira lucind o lumina slaba înaintea lor, apoi le ajunsera la ureche zgomote usoare, care se întareau pe masura ce se apropiau.
În cele din urma, auzira un glas omenesc si George sopti speriat:
— Peter, e vocea capeteniei. Te pomenesti ca-l chinuie pe nenorocitul prizonier.
Grabira pasii si ajunsera pe locul liber, unde se afla satul. Tinându-se mereu în umbra, se calauzeau dupa glasul capeteniei, care racnea tot mai furios.
În curând vazura înaintea lor o priveliste înfioratoare. Pe un loc mare era înfipt un

stâlp, de care era legat un tânar european. În fata lui statea uriasul, care cu greu se tinea pe picioare.
Cele mai grozave blesteme ieseau din gura Iui si-l ameninta cu chinuri neînchipuite, drept pedeapsa ca el, capetenia Tocka, fusese rânit de un european.
Smulse o faclie din mâna unui salbatic si racni:
— Îti voi lua vederea!
Apropie încetisor faclia de fata prizonierului si în aceeasi clipa George ridica revolverul, dar Peter îi apasa mâna în jos. Apoi tânarul observa ca uriasul facu o miscare cu bratul si vazu un fulger brazdând aerul. Tocka se prabusi la pamânt cu un raget de fiara, se zvârcoli câteva clipe si râmase nemiscat. Pumnalul lui Peter nu-si gresise tinta.
George se înspaimânta auzindu-l apoi pe urias scotând deodata sunete ciudate, asemanatoare cu latratul câinilor, dar imediat tânarul îsi dadu seama cât era de iscusit credinciosul sau servitor. Sunetele acestea aveau multa asemanare cu acelea pe care le faceau crocodilii. Siretenia lui Peter prinse.
Scotând tipete de groaza, salbaticii disparura cu iuteala fulgerului în colibe. Nici unul nu-si întoarse privirea spre locul de unde se auzeau sunetele, încredintati fiind ca acolo se afla „monstrul sfânt".
Din câtiva pasi, Peter fu lânga prizonier; nu-si mai pierdu timpul sa-i tale legaturile, ci apuca stâlpul cu totul, îl smulse din pamânt si cu povara asta în

brate alerga înapoi spre George. Acolo de-abia îl aseza jos si-i taie funiile cu pumnalul.
Dar olandezul nu se putea tine pe picioare si atunci Peter îl ridica pe umar si porni cu el spre desisul unde asteptau tovarasii lor.
— M-am razgândit — zise atunci Farrow — nu vom împresura înca satul. Vom face asta mâine, când va veni curierul din Amboina, cu banii de rascumparare. Trebuie sa fie un tovaras al arabului si poate ca vine si acesta cu el. Caci, în sat, nu cred sa fie deocamdata, s-o fi dus sa-l întâmpine pe celalalt. Domnule van Straat, ai vazut vreun arab în sat? A, da-mi voie sa ma prezint mai întâi, numele meu este Farrow, si acestia sunt credinciosii mei tovarasi. Tatal dumitale se va bucura mult când te va vedea teafar. Mâine dimineata vom expedia un porumbel cu vestea eliberarii dumitale.
Tânarul strânse mâna tuturor si zise:
— Da, domnule Farrow, e un arab în sat. S-a certat rau cu Tocka, când am fost adus eu. Dar Tocka l-a doborât la pamânt pur si simplu, apoi a pus oamenii sa-l lege si sa-l închida într-o coliba.
— Ah! În cazul acesta putem împresura satul imediat, zise capitanul, vesel. Le vom vâri noi mintile în cap domnilor de pe aici!
Dadu ordinele cuvenite si marinarii împresurara satul. Trebuiau sa aiba rabdare însa, caci înainte de ivirea zorilor nu puteau întreprinde nimic.

Peter statea cu George pe poteca ce ducea spre sat Deodata, uriasul apuca bratul tânarului, si-i sopti:
— Vine!
Auzul Iui ascutit auzi niste pasi care se apropiau si-si zise ca nu putea fi decât curierul care aducea banii.
Ca o umbra aparu o faptura omeneasca în fata lor, dar în aceeasi clipa pumnii de fier ai uriasului se înclestasera în jurul gâtului sau si-l lasa în nesimtire.
ÎI lega apoi cu iscusinta, îi vâri un calus în gura, începu sa-i scotoceasca buzunarele si zise triumfator:
— George, am gasit un pilc doldora de hârtii. Domnul van Straot se va bucura mult când îi vom aduce plocon pe baiat si banii. Ia-i dumneata!
Ceasurile se scurgeau încet. Când se lumina de ziua, satul se însufleti. Se auzira tipete de groaza când locuitorii vazura ca sunt împresurati. Doctorul le vorbi însa cumpatat si oamenii pusera jos cutitele si maciucile, facând din ele o gramada, în semn ca se socoteau învinsi.
Capitanul intra apoi în coliba pe care i-o arata van Straat. Dadura acolo peste un arab legat.
— Ah! asta e Jussuf, pe care si-a pus de mult ochii Diersow! striga olandezul.
— Sunt pierdut — zise arabul, linistit — dar Rutu, care ne-a tradat, îsi primeste acum pedeapsa meritata. Pe bancul de nisip e luat în primire de „monstrul sfânt”.
George îl privi pe urias, apoi pornira amândoi repede spre desis si alergara pe o poteca îngusta, Care parea sa duca la

bancul de nisip. Peste cinci minute, când ajunsera acolo, se încredintara ca era prea târziu.
Lovit de coada uriasa o crocodilului, Rutu zbura prin aer si cazu în apa, unde fu târât de curentul puternic. Era pierdut, caci lovitura dihaniei îi zdrobise, desigur, oasele.
Crocodilul vru sa se arunce dupa el, dar nu mai avu vreme, caci carabinele celor doi tovarasi îsi facura datoria. Monstrul ramase nemiscat lânga marginea istmului. Cât despre Rutu, nu se mai vedea nici o urma. Îsi luase pedeapsa.
Când bastinasii îsi vazura zeul ucis, se cumintira. Dadura chiar o mâna de ajutor doctorului sa-i scoata platosa. Marinarii voira sa plece, dar tocmai atunci veneau europenii în sat: Diersow, Winkoop si van Straat care se repezi la fiul sau si-l strânse în brate.
Plecara cu totii, luându-l pe arab si pe complicele Iui, care adusese banii. Bastinasii, de care o banda vicleana se folosise ca sa-si atinga scopurile, îi petrecura pe europeni în strigate de bucurie.

16
SATUL GROAZEI

I
ÎN DRUM SPRE SUMATRA

ACUM TREBUIE sa fim cu mare bagare de seama, zise capitanul Farrow primului ofiter Rindow. Intram în strâmtoarea

Sunda si e sigur ca vom întâlni multe vapoare pe acolo.
— E adevarat, domnule capitan, raspunse Rindow, linistit, mai bine ar fi fost sa asteptam pâna la noapte în marea Javei si atunci strabaterea canalului ar fi trecut neobservata. Drept sa-ti spun, distrugatorul acela englez, pe care l-am tot zarit în ultimele zile, ma cam nelinisteste.
— Da, nu a fost prea bine ca Winkoop, seful politiei din Amboina, a vestit prietenului sau, politaiul din Makassar, izbânda noastra asupra monstrului sfânt. Mai mult ca sigur ca radiograma a fost interceptata de englezi si acum stiu ca ne aflam prin locurile acestea.
— În primul rând e complet fals ceea ce se spunea în aceasta radiograma, cu privire la intentia noastra de a încerca sa lamurirea chestia misterioasa cu fratele tei van Straat, zise Rindow. Winkoop însusi nu prea are mare vina, caci greseala a fost facuta de comisarul Dierks. Ei, dar lasa ca si-a meritat imputarile pe care le-a capatat.
— Cu toate astea le-a primit cu liniste, raspunse Farrow gânditor. Ba mi se pare ca ascundea un zâmbet. Rindow, eu am avut impresia ca Dierks stie mai mult decât noi si chiar Winkoop.
— Da, da, asa se explica faptul ca a fost transmisa radiograma, zise Rindow. Voia prin aceasta sa ni-i aduca pe englezi la spate, ceia ce se pare ca a reusit chiar. A, uite ca se vede ceva colo în spatele nostru.

La orizont se ivi un nor întunecat de fum. Cu ochiul sau de marinar încercat, primul ofiter descoperise imediat distrugatorul englez, dupa felul cum se înalta spre cer norul de fum. Capitanul privi îngrijorat într-acolo, apoi zise:
— Rindow, radiograma Iui Dierks a fost atât de amanuntita, încât englezii stiu exact ce planuri avem. Distrugatorul ne-ar fi ajuns de mult, daca ar fi vrut neaparat. Trebuie deci, sa fie altceva la mijloc. Te pomenesti ca or fi având chiar englezii interese în satul pe care-l cautam noi. Ne vor lasa sa scoatem castanele da foc, apoi vor pune mâna pe noi.
— Da, capitane, se poate si, ai dreptate, încuviinta Rindow. În radiograma sa, Dierks a amintit printre altele, ca în satul misterios de pe Sumatra s-ar afla si englezi. Fireste ca guvernul englez nu vrea sa intre în tratative oficiale cu cel olandez, caci e vorba numai de zvonuri, de aceea ne lasa pe noi sa aranjam lucrurile. Se stie doar pretutindeni ca noi suntem cei dintâi când e vorba de o aventura primejdioasa. Dar lasa ca ne vom pricepe noi sa le scapam din mâna domnilor englezi, dupa ce ne vom face treburile. Parerea mea e sa nu intram în Golful Regelui din Padang. Poate ca vom izbuti si debarcam în timpul noptii si apoi s-o luam pe jos spre podisul padangian.
— Asa m-am gândit eu, zise Farrow. În Golful Regelui intra multe vapoare si e mai bine sa nu dam ochii cu ele. Ia stai, masinistul nostru Kard a fost înainte de

razboi prin apele acelea si ne va putea sfatui unde sa acostam. Cheama-l, te rog. Rindow mai arunca o privire spre distrugatorul englez care se zarea ca un punct în zare, apoi coborî repede scarita de fier care ducea în interiorul submarinului. Dupa câteva minute se întoarse însotit de masinist.
— Asculta Kard, cunosti bine coasta de sud a Sumatrei? îl întreba Farrow.
— Da, domnule capitan, am petrecut doi ani pe acolo. La Padang am fugit de pe o corabie, din pricina ca prea eram tratat prost ca elev-marinar. Apoi am colindat mult prin interiorul tarii.
— Asta-i minunat! striga Farrow vesel. Asculta Kard, despre ce este vorba: Olandezul von Straat, pe al carui fiu I-am salvat din mâinile unei bande de ticalosi, mi-a povestit ca fratele sau a disparut în urma cu trei ani. El se ocupa de o întreprindere care parea de la început îndoielnica si primejdioasa. Aceasta întreprindere l-ar fi dus tocmai în Sumatra, într-un sat misterios cu numele de Satul groazei, interesant, nu? Fratele lui van Straat a disparut fara urma din clipa când a pornit cu expeditia aceea ciudata. Apoi, se zice ca au mai disparut si alti europeni, printre care si englezi, care au plecat sa gaseasca satul cu pricina. De aceea sovaie si crucisatorul care e în urma noastra, caci a interceptat o radiograma în care se aminteste de expeditia noastra. Englezii stiu ca noi pornim cu placere când e vorba de aventuri si si-or fi spunând ca e mai bine

asa, decât sa vina în contact direct cu autoritatile olandeze.
— Am înteles, domnule capitan, raspunse Kard, zâmbind pe sub mustata. Ne vor lasa sa-i descoperim mai întâi pe englezii disparuti, apoi vor pune mâna pe noi. Dupa cât îl cunosc eu pe domnul capitan, nu le va reusi planul. Unde vreti sa acostam, domnule capitan? Aveti vreo idee în ce loc se afla asezat satul acela afurisit?
— Da, Kard, din câte mi s-au spus se, poate ajunge la el prin podisul Padang. Ai fost vreodata pe acolo? Cunosti prin apropierea Golfului Regelui vreun loc bun de acostare, unde sa fim la adapost?
Masinistul chibzui câteva clipe, apoi zise:
— Hm! Cu putin înaintea razboiului am fost pe acolo ca marinar. Am fugit de pe un vapor englez, pentru ca nu mai puteam îndura mizeria si timp de doua luni am fost nevoit sa astept în Padang, pâna am fost angajat pe un vas japonez. În cele doua luni am dat o raita prin tara, în goana dupa o pâine. Am lucrat si în minele de carbuni din Sawah-Luntu. Acolo i-am auzit pe bastinasi vorbind cu groaza de un sat misterios. Calea ferata duce de la Padang, prin Padang-Padang, spre sud-est, si trece pe Ia lacul Sin Karah. Apoi ocoleste spre rasarit. Undeva prin apropierea acestui lac trebuie sa fie satul cu pricina.
— Drace! exclama Farrow. De atâta vreme sa existe un astfel de sat, fara ca autoritatile sa fi luat vreo masura? E ciudat, cu atât mai mult, cu cât se spune c-ar fi disparut pe acolo multi europeni.

— Domnule capitan, interveni Rindow, în mod oficial e greu sa se întreprinda ceva în directia aceasta. Daca guvernul ar trimite functionari în uniforma, nu ar izbuti sa faca nimic. Pe de alta parte, nu poate însarcina cu treaba asta nici persoane particulare, caci probabil, cei în drept refuza sa finanteze expeditia. Nu ramâne altceva decât ca oameni cu dorul aventurii sa ia lucrul în mâni. Si acestia suntem noi.
— Asa e, zise Farrow gânditor. Ah! uite ca distrugatorul îsi sporeste viteza, n-ar strica sa ne afundam.
— Peste o jumatate de ceas vom trece strâmtoarea Sunda, zise Rindow, apoi ne vom putea ascunde foarte bine în labirintul de insule în coltul de sud al Sumatrei. Daca vom pune în functiune compresoarele, distrugatorul nu ne va putea ajunge în nici un caz.
— Ai dreptate, zise Farrow. Am avut noroc ca ne-am tinut si ne mai tinem înca departe de drumul navigabil. Vapoarele prin dreptul carora am trecut nici nu cred ca ne-au observat.
— Ultimul însa, pe care l-am întâlnit în drumul nostru, a fost un vas al lui Withe-Star-Line, zise Rindow si cred ca ne-a observat chiar cu multa atentie. Fireste ca a transmis o radiograma distrugatorului si de aceea a pornit acesta cu viteza.
— Cu toate acestea nu ne va face nimic, caci ne va lasa sa rezolvam întâi chestiunea cu care am fost însarcinati, raspunse Farrow. Totusi nu strica sa ne ferim de el si sa ne cautam vreo

ascunzatoare la capatul strâmtoarei Sunda.
— Stiu eu un loc minunat, domnule capitan, interveni masinistul Kard. Acolo în deplina siguranta si avem o iesire m caz de nevoie, când am fi adica blocati.
— Minunat! exclama Farrow. Ramâi cu noi aici sus, Kard, si arata-ne drumul. Asa. Acum nu are decât sa se ia dupa noi distrugatorul englez.
Compresoarele intrasera în functiune si monstrul de otel fu împins cu putere înainte. În curând norul de fum al distrugatorului se afla cu mult îndaratul lor. Minunatul submarin Dox era, desigur, cel mai rapid vas din apele Oceanului Pacific. Numai transatlanticele uriase se puteau lua la întrecere cu el.
Timp de o jumatate de ceas vasul goni ca o naluca, apoi ajunse la capatul strâmtoarei Sunda, între Sumatra si Java.
Kard privea cu atentie înaintea sa. Desi trecusera multi ani de când nu mai fusese pe aici, recunostea, totusi, foarte bine locurile.
— Cutremurele par sa nu fi facut schimbari pe aici, domnule capitan, zise el, totul a ramas la fel ca acum douazeci de ani. Ah! striga el deodata, aratând spre doua stânci ascutite care se înaltau una lânga alta. Acolo trebuie sa intram. Domnule capitan, am fost odata marinar pe un vas de contrabanda, pe care l-am parasit apoi, când am gasit prilej sa muncesc cinstit. Era o corabie mica si iute la drum si într-un rând fiind urmariti de un torpilor olandez, ne-am

furisat printre cele doua stânci, ascunzându-ne într-un golfulet care nu se poate vedea de afara.
— Hm! De-atunci si pâna acum poate sa se fi schimbat situatia, zise Farrow. Olandezii or fi cercetat cu amanuntime coastele, pentru a întocmi harti de navigatie si e mai mult ca sigur ca au descoperit si golful de care vorbesti tu,
— Se poate sa fie si asa, domnule capitan, dar chiar daca olandezii ar fi însemnat-o pe o harta de-a lor, nu trebuie s-o stie numaidecât si englezii.
— Parca ai si tu dreptate, zise Farrow, râzând; asadar, sa cautam golful, cu atât mai mult cu cât spuneai ca are si o iesire pentru caz de nevoie. Esti sigur de asta?
— Da, domnule capitan, iesirea aceea trebuie sa existe, daca n-o fi închis-o vreun cutremur marin. Ne putem încredinta lesne, prin aceea ca nu vom intra printre stânci, ci pe la spatele lor.
— Bine, asa vom face! hotarî Farrow.
Submarinul mai pluti un sfert de ceas si deodata Kard ridica mâna, iar capitanul ordona sa stopeze masinile. Kard arata spre o crapatura în malul stâncos, spre dreapta, si zise:
— E chiar asa precum spuneam eu, prin crapatura asta am iesit atunci. Domnule capitan, e un canal strâmt si întortocheat, care duce la golf. Dar noi am trecut noaptea cu o corabie care era mai lata ca "Dox"-ul nostru.
— Bine, sa încercam, zise Farrow, râzând
— Babord! striga el în acustic.
Vasul aluneca încetisor spre deschizatura întunecoasa din peretele de stânca. Kard

avusese dreptate. Submarinul putea sa treaca cu usurinta, având la dreapta si la stânga un spatiu liber de patru metri pâna la peretele de stânca. Canalul îngust era asa de întortocheat încât era nevoie de multa dibacie pentru a scoate submarinul nevatamat.

— Totul a ramas ca odinioara! striga Kard vesel. Colo în fata noastra, domnule capitan, este intrarea adevarata, prin care, însa, n-ar putea patrunde niciodata un distrugator.

— Minunat! zise Farrow. În cazul acesta putem ramâne aici. De ce sa ne expunem unei primejdii, urmând coasta de vest a Sumatrei? Sau poate cunosti tu, Kard, în apropiere de Golful Regelui un loc atât de ascuns ca acesta?

— Nu, domnule capitan, raspunse masinistul: Sunt câteva golfulete pe acolo, dar prea stau deschise în fata marii, si am fi siliti sa ramânem toata ziua sub apa. Aici, însa, nu poate intra nici un vas strain.

— Hm! trebuie totusi s-o luam spre coasta de vest, zise capitanul, dupa ce se gândi câteva clipe. Pâna la Padang sunt aproape o mie de kilometri si ca sa facem drumul asta pe uscat, ne-ar trebui saptamâni de zile. Vom astepta aici pâna se va lasa întunericul, apoi va trebui s-o luam in sus, spre Padang. În doua nopti ajungem.

— Domnule capitan, în cazul acesta as fi de parere sa ancoram direct în "Golful Regelui", zise Kard. Acolo ne vor banui mai putin ca oriunde. Cunosc câteva

coturi, în care ne putem ascunde de minune.
— Bine, aproba Farrow. Acum, însa, sa ne apropiem de tarm, unde vom ramâne pâna la noapte.
George veni si dânsul în turn. În câteva cuvinte, capitanul îi puse la curent cu intentiile sale, apoi, dupa ce vasul se apropiase de tarmul stâncos, dadu comanda de oprire, dând în acelasi timp în grija marinarilor de serviciu sa fie gata în orice clipa pentru afundare.
Peste cel mult un ceas se va întuneca de tot, asa ca era exclus ca distrugatorul englez sa-i descopere, caci în intervalul acesta scurt n-avea când sa ajunga la ascunzatoarea lor.
Farrow dadu comanda pentru cina. Vroia sa ramâna aici înca doua ceasuri dupa ce se va lasa întunericul, pentru a da timp distrugatorului sa se îndeparteze cât mai mult.
Petre aduse în turn mâncarea pentru capitan, Rindow si George. Cu prilejul acesta spuse în soapta tânarului sau stapân:
— Domnule George, ne asteapta vreo primejdie pe aici? Sanja e îngrijorata, ea sustine ca te ameninta din nou un pericol.
— Nici nu poate fi vorba de pericol aici, raspunse tânarul, râzând. Vezi de linisteste-o pe Sanja, draga Petre. Facem doar un mic popas, apoi pornim mai departe. Primejdia — daca va fi — începe de-abia peste doua zile, dupa ce vom pasi pe uscat.
— Ei, ce-o mai fi si asta?

Exclamatia lui era îndreptatita. O piatra cazuta din susul peretelui de stânca îi sparsese farfuria pe care o tinea pe genunchi. Privira cu toti în sus si vazura un chip omenesc negru, care se rânjea la ei. Ori poate era botul unui animal grozav?
Avea o înfatisare, care te baga în sperieti, complet acoperit cu par încâlcit, numai dintii albi straluceau si ochii mari aruncau fulgere. Privea tinta la cei de jos, dar când capitanul duse instinctiv mâna la revolver, capul misterios disparu cu iuteala fulgerului.
— Un om a fost, zise Farrow. În primul moment credeam ca e o gorila sau alta specie de maimute. Hm! care va sa zici, nu suntem prea ta siguranta pe aici, dupa cum credeam. N-ar fi mai bine sa pornim chiar acum pâna la iesirea din canal?
— Nu, tata; striga George, iritat. Vad colo o poteca foarte buna care duce pe crestetul peretelui de stânca. Socot ca cel mai nimerit lucru e sa pornim în cercetare si sa vedem ce-i cu capul ala. Îmi facea impresia ca ochii acestei fapturi ciudate aveau o expresie trista, imploratoare. Tata, ma duc sus cu Petre si sunt sigur ca vom afla ce se petrece pe acolo. Poate ca e ceva în legatura cu ceea ce aveam noi de gând sa întreprindem. În vreme ce vom urca, voi ne veti putea apara de aici, asa ca nu avem de ce ne teme de vreun atac venit de sus. Tata, simt ca trebuie sa ma duc!
— Asadar tot are dreptate Sanja... murmura Petre. Te vâri singur în

primejdie, domnule George. Dar fie si asa. Eu nu te las singur, mergem împreuna.
— George, cum de îti da în gând una ca asta? zise capitanul cu oarecare asprime. Ce sa cauti colo sus? Un bastinas a privit în jos si ne-a zarit, poate ca acum a plecat sa-si aduca tovarasii si când vei ajunge sus cu Petre, va veti trezi atacati din primul moment. Nu, nu, cel mai bun lucru e sa plecam de aici Ai vazut ca o piatra ti-a spart farfuria, la gândeste-te ca ne pomenim acum cu un adevarat bombardament! Ce te faci? E drept, avem arme cu care ne putem apara, dar prin asta vom atrage încoace vase straine, în primul rând distrugatorul englez, care ne urmareste.
— Dar bine, tata, n-ai observat tu ca omul acela era un european? Eu am baga de seama imediat, desi avea parul si barba încâlcite si pielea înnegrita de soare. Privea atât de rugator încât sunt sigur ca asteapta ajutorul nostru. Trebuie sa-mi dai voie sa ma urc la el!
— Da, domnule capitan, si eu cred ca a fost un european, desi parea de tot salbaticit, interveni Rindow. Cred ca de vreme ce-l însoteste Petre, îl poti lasa pe baiat sa se duca sa vada ce-i cu omul aceia. Si apoi, mai suntem si noi pe aici.
— Hm! vad eu ca nu ma pot împotrivi, zise Farrow, clatinând capul. Bine, George, du-te cu Dumnezeu! Petre, vezi de el.
Uriasul batu doar cu palma pe patul revolverului si zise linistit:

— Domnule capitan, eu îl iubesc pe George tot atât de mult ca si dumneavoastra.

II
UN PUSTNIC CIUDAT

REPEDE FU ADUSA pe punte o barca de aluminiu, îi dadura drumul în apa si George cu Petre strabatura în graba drumul scurt pâna la peretele de stânca. Poteca pe care o observase George cobora serpuind pâna la mal. Petre priponi barca cu un bolovan pe care-l aseza deasupra funiei, apoi porni repede dupa tânar, care urcase în acest timp o bucata buna de drum.

Când George ajunse sus la capatul potecii, vazu în fata lui un platou stâncos întins si neted, marginit de un desis atât de încâlcit încât de-abia ar fi putut razbate printr-unsul o salbaticiune, nicidecum un om.

George privi uimit peretele de verdeata, dar tresari auzindu-l pe Urias:

— George, domnule George, vad o spartura în desis, la stânga, pe acolo o fi fugit. Mai mult ca sigur ca e o poteca în locul acela.

Tânarul alerga imediat într-acolo, urmat de Petre, care nu înceta sa-l dascaleasca:

— Domnule George, omul avea niste ochi cum n-am mai vazut, o fi vreun nebun, care se tine ascuns prin codri. Fii cu bagare de seama!

George îsi spunea si el ca Petre avea dreptate. Si pe dânsul îl izbise privirea arzatoare a acestui om ciudat. Mai stia

apoi ca nebunii sunt înzestrati de obicei cu o viclenie draceasca si cu puteri supraomenesti. Revolverele le aveau pregatite si mâna dreapta strângea pumnalul pe care i-l daruise Sanja.
Cu precautii nenumarate, patrunse în spartura din desis. Si într-adevar, dadu imediat peste o poteca, foarte curat întretinuta si care parea sa fie umblata.
Cei doi tovarasi mersera ca la vreo cincizeci de metri pe poteca aceasta, apoi se pomenira deodata într-un mic luminis. Se oprira, caci de partea cealalta a luminisului, unde tâsnea din pamânt un izvoras, vazura o coliba.
Era mica si primitiva coliba aceasta, construita din crengi si acoperita cu frunze mari.
Petre si George privira cu atentie luminisul si descoperira alte câteva poteci care duceau în toate directiile si pareau a fi tot atât de bine întretinute ca aceea pe care venisera ei.
— Domnule George, asta nu-mi prea place, zise Petre Încetisor. Eu zic sa ne întoarcem mai bine. Ce sa cautam aici? Dupa cât stim, locuieste numai un singur om aici si la ce naiba o fi întretinând el atât de bine potecile alea? Hai sa ne întoarcem, domnule George, zau asa, ne asteapta tovarasii si biata Sanja o fi tare nelinistita.
— Petre, trebuie sa descoperim ce taina se ascunde pe aici, zise George cu hotarâre. Omul acela ciudat e un european si a fost silit din cine stie ce împrejurari sa se ascunda în codri. N-ar

fi pacat sa nu-l ajutam daca suntem în stare? Hai sa cercetam coliba.
Un zgomot usor deasupra capului îi facu sa sara în laturi. O nuca de cocos fusese zvârlita cu atâta pubere de sus încât i-ar fi zdrobit capul daca nu s-ar fi ferit,
Uriasul scoase repede revolverul si se pregatea sa traga, dar George îi striga:
— Petre, nu trage, se teme de noi! Ciudatul om se cocotase la vreo zece metri înaltime pe o ramura a unui arbore urias. Privea cu ochi plini de vapaie spre cei doi tovarasi, dar o teama grozava se oglindea într-unsi.
— Petre, trebuie sa fi trecut prin mari grozavii în viata Iui, sarmanul! zise George. Sa-ncercam sa-i dobândim încrederea.
Privi spre omul care parea cu desavârsire salbaticit, apoi i se adresa încetisor:
— Cine esti dumneata? Vino jos, caci avem gânduri bune.
Barbosul ciuli urechile, parea însa sa nu priceapa ce i se spunea, în ochii îi aparu o expresie întrebatoare, ca si cum ar încerca în zadar sa-si aminteasca de ceva.
George repeta vorbele în limba engleza, caci prima oara îi vorbise frantuzeste. O lumina se aprinse în ochii ciudatului individ, apleca mult capul si deschise gura. Apoi începu sa gângaveasca:
— Cine... cine sunteti? Voi... voi nu veniti de acolo?
Ochii sai exprimau o groaza nebuna când, rostind aceste cuvinte, arata cu mâna spre apus, în desis.

— Nu, striga George, noi nu suntem de acolo, avem gânduri bune cu dumneata.
— Ah, asa! Atunci vin jos, vad ca pot avea încredere în voi.
În vreme ce cobora ca o pisica, George îl privi cu atentie. Era îmbracat în piei de maimuta, bratele si picioarele îi erau înnegrite de soarele tropical, dar toata înfatisarea lui era a unui european.
Când ajunse jos, privi din nou cu spaima la cei doi tovarasi. George, însa, simti o mila adânca, se apropie de el, facu o plecaciune si-i întinse mâna.
— Nomele meu este George Farrow — zise el — si acesta este bunul meu tovaras Petre Uriasul.
Ciudatul strain se înclina si el, strânse mâna tânarului si chipul i se lumina de un zâmbet.
— Ma numesc John Stones, zise el.
Parea ca-si revine dintr-un somn lung; îsi trecu mâna peste frunte si urma cu voce slaba:
— Sunt doi ani de zile de când n-am mai vazut chip omenesc. Da, doi ani, de când am fugit din iad. Oh! Am fost într-adevar în iad, printre diavoli înfricosatori. Au mai ramas acolo tovarasi de suferinta, Dumnezeu stie, însa, daca mai traiesc.
— Vino cu noi, domnule Stones, propuse George repede, noi suntem în cautarea acestui iad, pentru a-i elibera pe nenorocitii care se chinuiesc acolo. Vom izbuti cu siguranta si d-ta ne vei putea fi de mare folos.
Englezul se cutremura si în ochii sai aparu din nou o expresie de groaza. Apoi zise cu glas stins: Ah! sa ma înapoiez în

iadul acela, în locul de groaza? De ce m-ati trezit din amorteala în care traiam aici? Era atât de frumos în cei doi ani, în care n-am vazut nici un chip omenesc! Numai gândul ca ar putea da iarasi peste mine, era de ajuns sa ma îngrozeasca de moarte.

— Domnule Stones, groaza aceasta te va chinui mereu daca vei ramâne aici. Vino cu noi, te vom apara si nu ti se va întâmpla nici un rau.

— Sunt oameni înfioratori, gemu englezul salbaticit si nu le poti face nimic. Aici n-au dat peste mine, dar oriunde m-oi ascunde m vreun oras mare din lumea asta larga, ei toi vor gasi urmele si ma vor ucide în chip înfiorator, atât de înfiorator cum i-au pedepsit pe nenorocitii care au încercat sa fuga din iadul lor. Nu trebuie sa se stie c-am fost salvat, n-am voie sa vorbesc nimic împotriva lor.

George îsi dadu seama ca bietul englez suferea de o idee fixa, pe care nu i-o putea dezradacina atât de usor. Sarcina aceasta voia s-o lase tatalui sau, care era mai în vârsta si putea sa vorbeasca altfel. Apoi mai era si doctorul Bertram, care va înrâuri, desigur, în mod binefacator asupra nenorocitului.

— Vino cu noi; îl ruga George înca o data, în curând se face noapte si vrem sa plecam de aici cu submarinul nostru.

Stones privi cu banuiala la tânar.

— De unde si pâna unde aveti dumneavoastra submarin? întreba el. Nu vad sa purtati uniforma! Nu cumva v-au trimis diavolii aia sa ma aduceti înapoi?

Se dadu câtiva pasi îndarat si în ochii sai aparu o expresie de groaza.
— Domnule Stones, raspunse George, cât se poate de linistit, n-ai nici un motiv sa fi banuitor caci nu suntem marinari în slujba vreunui stat si nici n-avem vreo legatura cu aceia din ghearele carora ai izbutit sa scapi. Ti-am spus doar numele meu si nu-mi închipui sa nu fi auzit dumneata cândva despre tatal meu, capitanul Farrow, care a venit cu submarinul sau prin apele Pacificului, îndata dupa razboi.
Chipul Iui Stones se lumina ca prin farmec. El pasi spre George, îi întinse mâna si zise;
— Da, domnule Farrow, am auzit multe despre tatal dumitale, asa e... Ceea ce nici un om n-ar putea izbuti sa faca, el e în stare si sunt încredintat ca va nimici si iadul acela în care am trait un an de zile si de unde am scapat, pentru a duce aici o viata de animal salbatic. Vin cu dumneavoastra, domnule Farrow si va voi ajuta din toate puterile ca sa ajungem la tinta.
— Asa îmi placi! striga George, bucuros si strânse mâna englezului. Sa pornim repede jos.
Când se îndrepta spre poteca, Petre opri si zise îngrijorat:
— Domnule George, cred ca e mai bine sa pornesc eu înainte. O voi ruga pe Sanja sa se retraga în cabina ei pâna ce domnul Stones va arata... ceva mai bine. Nu-i va fi nici lui placut sa se prezinte în halul acesta în fata unei femei

— Ce? striga englezul care auzise vorbele lui
Petre, aveti si o femeie pe bord? Cum e cu putinta
asta, domnule Farrow?
În vreme ce Petre o luase înainte, George povesti englezului aventurile prin care trecuse împreuna cu Sanja, în decursul calatoriilor lor pe ocean.
— Minunat! exclama Stones, dupa ce tânarul termina de povestit. Acum începe sa-mi fie rusine ca m-am lasat doborât de groaznicele întâmplari prin care am trecut. Dar a fost într-adevar îngrozitor tinere draga, mult mai îngrozitor decât ti-ai putea închipui dumneata.
— Ei lasa, domnule Stones, vei uita repede toate astea, dupa ce te vei reîntoarce la viata. Acum e vorba sa stârpim iadul acela, despre care mi-ai vorbit dumneata. Dar ia spune, ai auzit de unul care se numeste van Straat?
— Desigur, raspunse Stones, repede. A venit la noi acum vreo trei ani, tot ca prizonier, bineînteles. El o ducea însa mai bine, caci stia multe. Dumnezeule! exclama deodata, oprindu-se si frecându-si fruntea. Îmi reamintesc de toate chinurile si grozaviile pe care le-am îndurat, dar nu mai stiu ce am facut pe acolo... Mi-a pierit cu desavârsire memoria, în cei doi ani pe care i-am petrecut în pustietatile astea, în vesnica lupte pentru existenta, mi-am framântat creierul, dar nu am reusit sa-mi amintesc ce am înfaptuit în iadul acela. Chinurile prin care am trecut le simt parca si acum, de asemeni îmi aduc aminte de

diavolii acela negri cu semne albe pe trup...
— Diavoli negri cu semne albe pe trup? îl întrerupe George uimit. Suna cam ciudat. Asa arata doar bastinasii din Noua Guinee!
— Da, domnule Farrow, astfel arata diavolii aceia. Dar cum de-i posibil asa ceva în Sumatra?
— Domnule Stones, în interiorul marilor insule Sande traiesc înca unele triburi care nici nu-s cunoscute macar. Tocmai în mlastinile acelea, care se întind în spatele vulcanului Selawa, pot vietui bastinasi, de a caror existenta nu banuieste nimeni, caci, nici un explorator n-a izbutit sa patrunda pâna la aceste mlastini ale mortii. Acolo traieste doar si ciudatul rinocer cuirasat, din care s-au prins numai doua exemplare pâna acum. E foarte posibil ca tot acolo sa se afle iadul despre care, vorbesti dumneata. Cât timp ti-a trebuit ca s-ajungi aici?
Englezul se gândi câteva clipe, apoi raspunse:
— Sa fi fost cam vreo trei luni. N-as putea spune cât a fost de lung drumul, caci trebuia sa fiu necontenit cu ochii în patru sa nu dea peste mine urmaritorii sau fiarele salbatice din padurile pe unde treceam. Dar se prea poate sa fie cum zici dumneata, caci îmi amintesc ca era multa apa acolo.
— De la masinistul nostru am auzit — spuse George — ca prin regiunea lacului Sin Karah se afla un sat caruia i s-a dus pomina. Acolo trebuie sa fi vazut dumneata apa aceea multa. Pe calea

aerului sunt pâna acolo vreo mie de kilometri.
— Sin Karah, Sin Karah! repeta Stones, îngândurat, numele acesta îl cunosc. E sapat în memoria mea. De ce-am venit, eu oare în Sumatra? Era ceva în legatura cu lacul acesta... De mi-as putea aminti numai!... Dar parca s-a ridicat un perete înalt în creierul meu. Stiu numai ca am venit acolo din Singapore, unde mi-am parasit logodnica, un frate si o afacere buna. Îmi amintesc si de numele acestui lac, dar ce si cum, nu mai stiu.
Strabatusera desisul si se apropiau de poteca serpuitoare ce ducea în jos, spre golf. Cu un zâmbet îndurerat, englezul zise:
— Cobor poteca asta pentru ultima oara. Zilnic ma duceam jos la mare ca sa-mi asigur hrana cu ajutorul unei undite pe care mi-am fabricat-o singur. Îti poti lesne închipui ce însemna pentru mine, om civilizat, sa ma vad redus la propriile mele forte, nevoit sa traiesc în mijlocul unei naturi salbatice si unde primejdiile te pândesc la tot pasul. A fost grozav de greu, dar nici pe departe nu se poale compara eu ceea ce am îndurat în iadul din care am izbutit sa fug.
Coborâra încetisor poteca si Stones facu într-un rând o miscare de parc-ar fi vrut sa se întoarca, vazând oameni adunati pe puntea submarinului. Erau capitanul, Rindow, doctorul Bertram, Hagen si câtiva marinari, care priveau curiosi la aparitia ciudata, a carei sosire Ie-o anuntase Petre. Uriasul se întorsese cu barca de aluminiu la capatul de jos al

potecii. Se urcara în barca si când ajunsera la submarin, Farrow pasi spre parapet si întinse englezului mâna.
— Domnule Stones, ma bucur sa-ti pot fi de folos, zise el cu caldura. Fii binevenit pe vasul nostru.
Întâmpinarea aceasta facu o impresie puternica asupra englezului. Strânse mâna lui Farrow si, dupa multa sfortare izbuti sa zica:
— Domnule capitan, dumneata îmi redai viata. Dar trebuie sa distrugi pe diavolii aceia, altminteri voi trai vesnic cu spaima în suflet.
— În scopul acesta am si pornit la drum, raspunse Farrow. Vino te rog, în primul rând trebuie sa facem un om civilizat din dumneata. Barbierul nostru te asteapta.
Tot sovaind, pustnicul coborî scarita în interiorul submarinului, împreuna cu Farrow. În sala echipajului îl dichisira, redându-i înfatisarea omeneasca. Avea cam aceeasi statura cu a inginerului Hagen, ale carui hainei se potriveau. Fu spalat, parul si barba îi fura taiate.
Acum capitanul avea înainte-i un barbat în putere, cu figura sincera si inteligenta, pe care, însa, suferinta si lipsurile sapasera brazde adânci.
— Da, domnul capitan; m-ai facut iarasi om. Îti multumesc din inima. Acum probabil ca vrei sa stii ce am patimit si unde se afla satul aceia în care diavolii îsi chinuiesc prizonierii? Din pacate, nu te voi putea satisface. Precum am spus fiului dumitale, în memoria mea s-a facut un gol peste care nu pot trece. Îmi amintesc ca am suferit nespus de mult,

dar ce am facut acolo nu mai stiu. De asemeni, nu stiu nici unde se afla satul cu pricina, dar numele lacului Sin Karah mi-a ramas în minte.
— Nici nu-ti amintesti de ce ai plecat din Singapore, parasindu-ti sotia, fratele si afacerile? Cu ce te ocupai pe atunci?
— Sunt inginer, raspunse Stones, si aveam la Singapore reprezentanta unei mari fabrici de pompe. Vedeti, pastrez înca în amintire... apa multa, cum sa zic... Sa fie în legatura cu afacerile mele, sau am avut de lucru în iadul ala tot cu pompe de apa? Oricât ma framânt, nu ajung la nici un rezultat.
Doctorul Bertram, care se apropiase si el, îl privi cu atentie pe englez, apoi zise;
— Îti voi explica eu cum e cu putinta lucrul acesta, domnule Stones. Ai fost pur si simplu hipnotizat. Un om cu o extraordinara putere de vointa, ti-a poruncit sa uiti cu totul carui scop servea iadul acela. Voi încerca sa îndepartez aceasta stare, caci m-am ocupat si eu putin cu hipnotismul, atât cât ma interesa din punct de vedere medical. Ma tem numai ca vointa mea va fi prea slaba fata de a strainului...

III
POVESTIREA LUI STONES

AUZIND CUVINTELE LUI BERTRAM, englezul paru mal întâi ca se îndoieste, apoi, însa, se lumina la fata si zise:
— Da, domnule doctor, se poate sa fie asa. Îmi aduc aminte ca erau în iadul acela o pereche de ochi atât de înfioratori,

încât ne spuneam cu totii ca trebuie sa fie ai tartorului tuturor diavolilor. Crezi ca vei izbuti sa umpli golul acesta din memoria mea?
— Voi încerca, raspunse Bertram. Trebuie sa marturisesc, însa, ca m-am ocupat prea putin cu hipnotismul, si nu prea cred într-unsul.
— Atunci mai bine s-o lasam balta, zise englezul. Mi-ai putea face mai mult rau decât bine. Daca vom gasi într-adevar, iadul acela, îmi vot reaminti de toate. Sin Karah... numele acesta îl am sapat în memorie. Acolo trebuie sa fie...
— Se înnopteaza, domnilor, interveni capitanul, si trebuie sa pornim de aici. Pâna la ziua putem face jumatate din drum, apoi vom ramâne peste zi într-o ascunzatoare sigura, pentru ca în noaptea urmatoare s-o pornim iarasi, pâna vom ajunge în apropiere de Padang. Kard are dreptate, e mai bine daca vom intra de-a dreptul în Golful Regelui acolo nu ne poate banui nimeni. Din fericire avem si pasapoarte false pe care ni le-a dat politaiul din Amboina. Vom putea intra deci, fara teama în oras si de acolo sa mergem cu trenul pâna la statia Sin Karah. Domnul Stones nu cred sa aiba acte la dânsul, sau te pomenesti ca a izbutit sa si-le salveze?
Englezul râse, apoi scoase la iveala un portvizit, lua din el un pasaport si zise:
— Acesta e singurul document pe care l-am putut salva, toate celelalte mi le-au luat diavolii.
— Nu te-ai uitat cumva daca pasaportul a fost vizat în Sumatra? întreba Farrow

repede.
— Dumnezeule, unde mi-au fost mintite! exclama englezul, rasfoind cu graba pagina pasaportului, apoi striga cu uimire: într-adevar, aici e viza ca am sosit la Padang acum trei ani si aceasta viza îmi da dreptul sa ramân acolo oricât timp îmi place.
— Asta e foarte important pentru noi, raspunse Farrow, caci nu mai ai nevoie sa ceri o viza noua. Poti intra liber în Padang. E foarte bine, foarte bine, adauga el gânditor.
— Cum, facu Stones cu mirare. Pot doar sa ma arat fara nici-o teama Ia controlul pasapoartelor.
— O clipa domnule Stones. Stii dumneata carei împrejurari datorezi faptul ca ai dobândit libera trecere cum se zice, pe timp nelimitat în Sumatra? Gândeste-te ca nici un stat colonial nu acorda, cu una cu doua, astfel de permisiuni. Daca ar fi fost vorba de o expeditie serioasa, ar fi de înteles. Dar e lucru sigur ca nu s-au gândit sa te angajeze ca inginer pentru pompe de apa. Trebuia deci, sa fie un caz, în ca e probabil ca avea mâna în joc un functionar al biroului de pasapoarte. În consecinta, e pericol sa te arati, altminteri "diavolii" aceia, cum îi numesti dumneata, te-ar lua îndata la ochi.
— Hm! se prea poate sa fie asa — raspunse englezul — caci nu-mi pot aminti deloc pe ce temei am obtinut libera petrecere pe timp atât de îndelungat. În cazul acesta va trebui sa ne despartim când vom debarca în

Padang, pentru ca sa ne întâlnim din nou la plecarea spre Sin Karah.
— Da, asa trebuie sa facem. Amanuntele le vom discuta când vom ajunge cu bine în "Golful Regelui". Ma vei scuza acum, domnule Stones, trebuie sa vad de submarin, ca sa-l scot cu bine din locurile acestea. Doctore, fii atât de amabil si prezinta-l pe noul nostru musafir printului Ghasna si fiicei sale. Avem o noapte grea înaintea noastra, caci trebuie sa ne ferim de distrugatorul englez. Domnului Stones îi ofer cabina mea, unde va putea petrece o noapte linistita. Dar înainte de a merge la culcare trebuie sa manânce ceva. Îngrijeste-te, te rog si de asta, doctore. Deci, la revedere, pe mâine dimineata.
Stones îi strânse înca odata mâna cu caldura, apoi îl urma pe Bertram spre cabina printului. Acolo îl întâlni si pe George, pe care-l privea ca adevaratul sau salvator.
Cu uimire nespusa se uita englezul la Sanja. Era doar atâta timp de când nu mai vazuse o femeie în fata lui si înca o fata atât de frumoasa ca fiica printului indian!
Dupa ce se facura prezentarile, Ghasna începu sa-l descoasa cu privire ia pataniile lui din timpul celor trei ani.
— Domnule doctor — zise deodata printul, prin Petre am aflat multe privitor la domnul Stones! Tot el mi-a spus ca dumneata presupui ca ar fi vorba de o hipnotizare pe care a suferit-o ca prizonier. Dupa cam, vad nu te-ai înselat. As dori sa încerc sa-l vindec eu. Credinta

mea e ca voi izbuti, caci am mai avut de-a face cu asemenea cazuri.
— Ah! minunat! striga doctorul Bertram. Da printe, sunt încredintat ca ai puterea sa îndepartezi puterea straina care-l tine legat pe domnul Stones. Oh! experienta aceasta va fi foarte interesanta pentru mine.
Printul Ghasna zâmbi:
— Din pacate trebuie sa-ti rapesc aceasta iluzie domnule doctor, caci nu pot îngadui o a treia persoana la experienta mea. Asta m-ar împiedica sa-mi pot concentra toata vointa asupra lucrului pe care-l am de facut. Trebuie sa ramân singur cu domnul Stones, fireste, daca dumnealui are încredere în mine.
— Desigur, desigur, zise englezul cu graba. Va cunosc si pe dumneavoastra, printe, stiu ce v-a silit sa va parasiti tara. Am avut întotdeauna cea mai mare simpatie pentru dumneavoastra, caci în urma cu multi ani am condus lucrarile pentru instalarea statiei de pompe din apropierea capitalei Indiei si de atunci cunosc trista dumneavoastra poveste.
— Ah! Dumneata esti asadar acel inginer Stones! striga Ghasna, cu bucurie. Acum am si mai mult interes sa te vindec, caci stiu ca golul din memoria dumitale te va chinui vesnic.
— În cazul acesta sa ne îndepartam, George, zise doctorul.
Sanja se alatura de ei si toti trei mersera în turn, unde se aflau Farrow si Rindow.
Submarinul aluneca încetisor prin canalul întortocheat prin care intrase. Peste câteva minute trebuia sa se lase

întunericul si capitanul voia sa intre în strâmtoarea Sundei odata cu apusul zilei. Apoi trebuia sa se încredinteze unde se afla distrugatorul englez.
Socotise bine timpul. Când minunatul vas se apropie de iesirea din canal, mai erau câteva minute pâna sa se întunece. Vedeau în fata lor valurile usoare ale strâmtorii Sunda, nici un vas nu se zarea prin apropierea lor, dar Farrow nu spori totusi viteza, masinilor.
Mai erau înca douazeci de metri pâna la iesirea din canal, când întunericul se lasa brusc, cum se întâmpla de obicei la tropice. Vasul iesi cu bine din strâmtoarea îngusta, facu un ocol mare spre sud si porni încetisor înainte.
Dupa o jumatate de ceas Luna rasari pe cer. Farrow si Rindow luara ocheanele, primul cerceta marea înaintea lui, celalalt în urma.
Distrugatorul englez disparuse si numai o corabie mica se zarea la orizont, urmându-si drumul spre marea Javei.
Capitanul dadu comanda pentru sporirea vitezei si vasul începu imediat sa spintece valurile si cum trecura de extremitatea de sud a Sumatrei, Farrow dadu viteza maxima.
— Rindow, ia dumneata, te rog primul schimb, zise el primului ofiter, eu ma voi odihni câteva ceasuri. Brun te va urma si catre dimineata voi lua iar eu comanda. Va trebui sa cautam atunci un loc sigur, unde sa ne ascundem peste zi. Ei, George, ce s-a întâmplat? se adresa el deodata tânarului, care statea cu Sanja

în spatele lui si priveau marea sclipitoare în bataia razelor de luna.
George tresari si era bucuros ca la lumina slaba a lunii nu i se putea zari îmbujorarea de pe obraji. Tocmai visase cât ar fi de frumos daca ar putea sa stea mereu alaturi de Sanja, strabatând împreuna marile în noptile luminoase si pline de farmec.
— Printul Ghasna si-a propus sa încerce sa-l vindece pe Stones de hipnoza sa, zise el si a trebuit sa parasim cabina, deoarece prezenta noastra l-ar fi stânjenit. Daci va izbuti, vom fiice un pas înainte, odata ce domnul Stones îsi va recapata memoria.
— Ne-ar fi într-adevar de mare folos, raspunse capitanul si eu sunt de parere ca printul va reusi. Sa mergem jos poate mai aflam ceva înca în seara asta.
Cei doi tineri si doctorul îi urmara în cabina. Acolo asteptara mult timp, dar în cele din urma se auzi o bataie în usa, apoi intrara printul si Stones. Amândoi erau palizi, broboane mari de sudoare le acopereau fruntile, dar ochii lor luceau de bucurie.
— Am izbutit, zise printul Ghasna, calm. Din pacate, domnul Stones nu-si poate aminti decât ceea ce a facut el acolo, dar nu stie eu ce se îndeletniceau ceilalti prizonieri. De altfel, nu aveau prilejul sa stea de vorba, asa ca nu prea stiau unii de altii. Dar povesteste dumneata singur, domnule Stones!
— Stiu acum ca mi s-a facut o oferta cam misterioasa la Singapore, începu englezul. Într-o seara a venit la mine în

birou un arab. Îmi facu o propunere foarte avantajoasa dar îmi stoarse mai întâi fagaduiala ca nu voi sufla nimanui nici un cuvânt, chiar daca n-as primi oferta lui. Dupa cum spunea el, era vorba de captat energia lacului Sin Karah care se continua cu fluviul Umbilia. O societate întemeiata în mod secret, voia sa construiasca acolo o uzina puternici, pentru a furniza curent electric minelor de carbuni de la Sawah-Luntu, care se afla în apropiere.
Deoarece si guvernul olandez planuia ceva asemanator, era necesar ca toata chestia aceasta sa ramâna tainuita. Dupa cum îmi spunea Baber Halef acesta era numele arabului — terenul pentru uzina fusese cumparat la capatul lacului. Mi-a expus lucrurile în mod atât de precis, încât n-aveam nici un motiv sa ma îndoiesc de adevar. Oferta era cât se poate de ispititoare, urma sa fiu platit cu o suma foarte mare pentru câtiva ani de munca si mi se dadea si dreptul sa furnizez fabricatele a caror reprezentanta o aveam la Singapore.
Am încheiat contractul, am spus alor mei numai ca am o afacere foarte banoasa în perspectiva, am plecat la Padang si de acolo cu trenul spre mica statie Sin Karah, lânga lacul cu acelasi nume. Am fost întâmpinat de Baber Halef si împreuna am mers cu o trasura timp de vreo trei ceasuri de-a lungul lacului, apoi s-a ivit un desis pe care l-am strabatut pe jos, pe o poteca îngusta.
Într-un luminis am întâlnit un barbat, dar n-as fi putut spune de ce natie era.

Banuiesc numai ca era indian. Dar ochii lui scânteietori, am avut timp sa-i vad, apoi m-am trezit la lucru: aveam asupra mea supravegherea unor pompe uriase, care sugeau apa de undeva, aducând-o într-un canal artificial, îngust. Erau într-un sat locuit de salbateci de statura uriasa, cu zugraveli albe de trup. Am întâlnit si europeni acolo, prizonieri ca si mine si în timpul noptii stateam de vorba împreuna, în coliba mare de frunzis în care ne închideau. Eram tratati cu salbaticie, trebuia sa muncim pâna cadeam doborâti si eram chiar supusi la torturi grozave când nu mai puteam lucra.

Din zori si pâna-n seara stateam lânga masini, care erau puse în miscare de un motor eu titei. Trebuia sa fac totul, sa ung piesele, sa întretin motorul, si aduc combustibil de la o magazie care se afla în sat, toate acestea sub arsita soarelui tropical, în aerul umed si înabusitor. Frigurile ma scuturau, trebuia însa sa lucrez si doar la prânz aveam atâta ragaz cât sa pot înghiti în sila mâncarea aceea grozava pe care o preparau negrii. Cum de am putut îndura atâtea chinuri, nu-mi pot da seama nici astazi.

Din când în când, Baber Halef îsi facea aparitia cu o noua victima. Era îngrozitor pentru noi ca nu stiam ce faceam în timpul zilei. Noaptea, când stateam de vorba uneori, discutam numai despre viata noastra din trecut si despre mizeria în care ne gaseam acum. Unu mureau, dar golurile erau repede înlocuite de

arabul care ma adusese si pe mine în iadul acela.
Într-o zi, ducându-ma sa aduc ulei de la magazie, am izbutit sa fag. Observasem o sparturi în peretele din spate al colibei în care se aflau marfurile si cum nu era nimeni pe aproape, m-am furisat repede afara. Ajuns în desis am început sa alerg ca un nebun, zi si noapte, pâna am ajuns la capatul de sud ai Sumatrei, unde ati dat peste mine.
Când Stones termina de vorbit, cei de fata se privira uimiti unul pe altul. Era aproape de necrezut ceea ce auzisera. Ce taina grozava s-o fi ascunzând în satul acela? Ce se planuia acolo, pentru ca sa fie nevoie de munca pâna la epuizare a europenilor, în mare parte ingineri, dupa cum spunea Stones?
În cele din urma Farrow lua cuvântul:
— Cred ca vom regasi luminisul unde l-ai întâlnit pe indian, domnule Stones. Dumneata ne vei servi de calauza si nu e primejdie sa te recunoasca, deoarece banuiesc ca te-ai schimbat mult în acesti doi ani de zile. Acum însa, du-te la culcare, caci ai mare nevoie de odihna. Poti fi pe deplin linistit, caci "dracii" aia nu pot veni pâna aici.
Afara de marinarii de serviciu, toti se dusesera sa se odihneasca. Submarinul alerga nestânjenit în noapte spre coasta de apus a Sumatrei.
Când Farrow relua comanda, cu vreun ceas înainte de ivirea zorilor, încetini viteza vasului, apoi se apropie de tarm, caci era timpul sa caute un loc sigur, unde sa se poata ascunde în timpul zilei.

Si tocmai când era preocupat de gândul acesta, aparu lânga el faptura uriasa a masinistului Kard.

IV
ÎN DRUM SPRE IAD

— DOMNULE CAPITAN, zise ei, am auzit ca vreti sa ramâneti în timpul zilei ascuns undeva pe lânga coasta. Eu cunosc întâmplator un sat despre care cred ca nu stie nimeni. Acolo vom fi în deplina siguranta si nici nu e nevoie sa stam toata ziulica sub apa, ci ne putem petrece vremea pe uscat. Batrânul, capetenia, nu cred sa mai traiasca, în schimb e fiul lui caruia i-am salvat viata, când eram copil înca. Sunt încredintat ca vom fi bine primiti acolo.
Capitanul râse înveselit:
— Mai Kard, mai, eu cred înainte de a intra în marina regulata, ai facut serviciul pe vreun vapor de contrabanda. Ia spuse, am ghicit? Altminteri de unde ai putea cunoaste tu toate ascunzatorile de contrabanda? Ia spune, am ghicit?
— Da, domnule capitan, marturisi masinistul, sincer, înainte de razboi, când eram înca un copilandru, am facut de toate. Eram singur de tot pe lume si la Hamburg am cazut în mâinile unor hiene care faceau negot cu oameni tineri. Am fost pur si simplu încoltit cum se spune. Când mi-am venit în fire, ma aflam pe un vânator de foci (corabie care fiice vânatoare de foci) care mergea spre Bering-Bai. Aveam pe atunci saisprezece ani. La nouasprezece, ma aflam pe un

"contrabandist" (vas care face contrabanda) care aducea opiu din China. Cu prilejul acela am descoperit multe ascunzatori, de care astazi chiar habar n-au guvernele respective. Merit sa fiu condamnat pentru asta, domnule capitan? Când a izbucnit razboiul, am venit acasa tocmai din Ceylon si am avut norocul sa va gasesc pe dumneavoastra si cred ca n-ati avut a va plânge pâna acum de serviciile mele.
Farrow lua mâna masinistului si o strânse cu putere, apoi zise:
— Kard tu esti o adevarata bijuterie printre tovarasii mei, la fel ca Petre Uriasul. Oameni care au trecut prin atâtea în viata lor; cum e cazul meu, de pilda, stiu sa pretuiasca devotamentul si camaraderia. Îmi pare rau ca n-ai gasit pâna acum curajul sa-mi dezvalui taina ta. Cred ca pricepi multe din dialectele bastinasilor de pe aici.
— Da domnule capitan, dar le-am uitat. Poate mi le voi reaminti când fi în satul capeteniei Maka. Domnule capitan, luati-o spre istmul de coto! Dupa ce îl vom ocoli spre apus, suntem în deplina siguranta.
— Bine, draga Kard, da tu comanda la cârma. Ma încred cu totul în tine.
O bucurie mai mare nici nu i-ar fi putut face. Kard îsi lua în serios rolul si dadu indicatii atât de precise, încât când submarinul aluneca într-un golf linistit, Farrow nu se putu opri sa spuna:
— Kard, cred ca as face mai bine sa te aduc de la masini în sectia lui Plundow.

În slujba asta ne poti fi mai de folos ca dincolo. N-ai vrea sa devii timonier?
— Domnule capitan, asta a fost una din dorintele mele cele mai aprinse, raspunse Kard plin de bucurie. Eu sunt un marinar adevarat si ma simt foarte nenorocit jos la masini.
— În cazul acesta îmi pare bine ca am putut sa-ti fac pe plac, zise Farrow, râzând. Un timonier bun mai mult, nu strica. Aha! uite colo la stânga se vede un sat.
La vreo suta de metri de submarin se zarea o lumina slaba, pâlpâind. Golful în care intrase vasul se întindea putin spre vest, dar dupa cât îsi dadea seama Farrow, era aparat si numai întâmplator ar fi putut fi descoperit dinspre mare.
Kard îndrepta submarinul spre focul care se zarea, apoi dadu semnalul de oprire si zise capitanului:
— Am mers pâna la capatul golfului si acum trebuie sa ne oprim. Peste o jumatate de ceas se face ziua si vom putea coborî pe uscat. Dar voi încerca de pe acum sa intru în legatura cu Maka.
Dox-ul statea linistit în golf. Kard facu mâinile pâlnie la gura si scoase câteva sunete ciudate.
Dupa câteva minute se auzi raspunsul. Erau aceleasi sunete, dar cu alte modulati. Kard râse multumit si zise încetisor:
— Totul e în regula, domnule capitan, în curând va veni aci Maka într-un kanu. Cred ca ma voi putea întelege cu el, caci mi-a revenit deodata în memorie limba pe care n-am mai vorbit-o de atâtia ani.

Ascultati, domnule capitan, un kanu e lasat la apa.
Se scursera câteva minute, apoi se auzi din nou un sunet ciudat, melancolic, aproape de tot de submarin. Kard raspunse în acelasi fel, apoi se adresa vesel lui Farrow:
— Domnule capitan, lucrurile au ramas întocmai ca odinioara. Ma temeam de vreo schimbare petrecuta între timp, dar vad ca Maka însusi vine spre noi. Trebuie sa facem lumina, ca sa ne gaseasca.
Capitanul scoase imediat lampa electrica din buzunar si îndrepta lumina în directia de unde se auzise sunetul ciudat. Atunci se zari în întuneric un kanu cu prora
încovoiata, eu zugravelile bizare negru-alb, folosite
de bastinasii de prin insulele Pacificului. Un malaiez înalt se ridica strigând:
— Tuan Kard, tu esti?
— Da, Maka,raspunse masinistul. Am nevoie de ajutorul tau. Pot ramâne peste zi la voi, împreuna cu tovarasii mei?
— Vei fi bine venit, Tuan Kard, se auzi raspunsul. Eu sunt acum capetenia. Ce fel de vapor e acela cu care ai venit tu?
— Ai auzit si tu de el, raspunse Kard, e un vas care poate pluti si sub apa. Golful este la tarm tot atât de adânc, ca sa ne putem ascunde?
— Da, Tuan Kard, totul a ramas neschimbat. De mult, însa, nu ne-a mai vizitat nimeni. Ma bucur mult ca te revad.
— Si eu, raspunse masinistul. Ia-o înainte, te vom urma încetisor.

Kard ceru lui Farrow lanterna sa si zise:
— Eu ma duc la prora, domnule capitan, si-l voi lumina necontenit pe Maka. Îndreptati vasul dupa el, caci ne va duce într-un loc unde vom fi în deplina siguranta.
Malaiezul porni încetisor spre un desis care se ivea la stânga tarmului. Patrunse într-unsul si ramurile se dadeau la o parte cu usurinta.
— Dupa el! striga Kard capitanului si acesta facu întocmai, în credinta ca se îndreptau spre tarm.
Dar când Kard striga sa opreasca, nu mica îi fu uimirea lui Farrow, vazându-se într-un canal care înainta cu vreo cincizeci de metri pe uscat. De jur împrejur, canalul acesta era înconjurat cu verdeata.
Zorile se ivira brusc si capitanul vazu în ce ascunzatoare minunata se afla submarinul sau. Maka veni pe punte, privi cu înteles în jurul sau si saluta cu multa bucurie pe vechiul sau prieten si salvator. Kard îl prezenta apoi capitanului si acesta îi strânse mâna atât de calduros, încât malaiezul stralucea de mândrie. Îi încredinta imediat ca toti prietenii lui Tuan Kard sunt bineveniti în satul lui.
Farrow suna desteptarea. Marinarii se îngramadira cu totii pe punte si privira uimiti în jurul lor, pâna ce Farrow le lamuri în câteva cuvinte cum stau lucrurile. Maka îi invita sa viziteze satul, rugându-i sa fie oaspetii lui cât timp vor ramâne

Rar i-a fost dat echipajului submarinului sa traiasca o zi atât de minunata. Bastinasii nu mai stiau ce sa faca pentru a fi pe placul musafirilor lor. Culesera fructele cele mai gustoase, taiara porci grasi si adusera cani întregi cu vin de palmier.

Pe la amiaza, Kard statu mai mult timp de vorba cu Maka. Deodata veni în graba spre grupul care se adunase în jurul lui Farrow, la umbra unui arbore urias.

— Domnule capitan, zise el, nu e nevoie sa mergem la Padang. Maka îmi spunea tocmai ca exista un drum foarte bun spre lacul Sin Karah si nu ne trebuie decât o singuri zi de mers. A auzit si el
despre satul groazei în care traiesc oameni care se vopsesc în alb si arata cu totul altfel decât ceilalti locuitori din Sumatra. E dispus sa ne ajute sa ajungem acolo si sa lupte împreuna cu noi — daca va
fi nevoie, caci strainii aceia au ucis câtiva din tribul lui.

— Minunat! strigi capitanul, vesel peste masura, sa nu mai ramânem mult timp aici. E mai bine poate daca vom ajunge pe întuneric la satul acela. Kard, întreaba-l pe Maka daca e dispus sa plecam îndata!

— Mi-a spus-o dinainte, raspunse masinistul. Si rudele celor ucisi vor fi imediat gata de drum.

— Bine, în cazul acesta sa ne pregatim si noi, spuse capitanul. Domnule Rindow si domnule Brun, întelegeti-va între voi cine va ramâne cu submarinul. Marinarii sa

traga si ei la sorti, caci trebuie sa ramâna zece oameni, pentru orice eventualitate.
Se întoarce apoi spre printul Ghasna si zise încetisor.
— Sanja dumitale ramâne si ea aici, nu? De ce sa se expuna primejdiilor care ne asteapta poate pe noi?
— Da, voi cauta s-o conving sa ramâna raspunse Ghasna. Prezenta ei n-ar putea decât sa ne stânjeneasca. Ah! uite ca domnul Brun a pierdutii: sorti si va trebui sa ramâna pe submarin. I-o voi încredinta pe Sanja.
În sat se produse mare agitatie. La porunca lui Farrow, marinarii care urmau sa porneasca cu expeditia, se înarmasera cu carabine. Arara de asta fiecare trebuia sa-si ia ceva hrana cu sine, ca sa nu piarda vremea cu vânatul în drum.
Dupa o jumatate de ceas toti erau gata de plecare. Farrow îi sfatui sa fie cu bagare de seama, caci vor avea de-a tace cu dusmani primejdii. Pe cât cu putinta sa evite lupta, principalul fiind sa-i elibereze pe prizonieri. Apoi dadu comanda de plecare si pasi în urma lui Maka pe poteca din desis.
Mergeau destui de repede fara sa le pese de caldura înabusitoare care domnea. Farrow socotea ca la vreo cincizeci de kilometri distanta pâna la satul pe care-l cautau. Daca mergeau tot astfel, vor ajunge cam pe la miezul noptii si se vor putea odihni, spre a capata puteri pentru ceea ce avea sa urmeze.
Cu putin înainte de a se lasa întunericul ajunsera într-un luminis. Se oprira si

mâncara câte ceva.
George statea lânga tatal sau. La un moment dat îsi îndrepta întâmplator privirea spre marginea luminisului, dar în aceeasi clipa ramase cu ochii holbati. Credea ca viseaza, îsi dadu însa repede seama ca e aievea ceea ce se vede: dintr-un tufis privea afara un cap de negru, înfiorator, cu niste sprâncene stufoase, cu chipul vopsit în alb.
George statu câtva timp ca împietrit. Îsi dadu imediat seama ca acest om era din "satul groazei" si fusese pus de paza aici, pentru a vesti apropierea strainilor.
Sa-l ucida; nu-i prea venea la îndemâna lui George, desi un singur glont bine tintit ar fi fost de ajuns. El îsi propuse însa, sa nu ucida oameni, decât atunci când trebuia sa-si apere propria mi viata. Dar trebuia sa-l faca inofensiv cu orice pret, altminteri întreprinderea lor era amenintata.
Dupa ce se reculese din prima spaima îsi întoarse privirile dintr-acolo, caci salbaticul nu trebuia sa observe ca fusese descoperit Prefacându-se ca se joaca, îsi trase revolverul de la brâu, îl rasuci de câteva ori încolo si-n coace, apoi arunca o privire furisa spre tufis. Capul era tot acolo. George ridica revolverul cu iuteala fulgerului, ochi mai jos de cap si trase de doua ori la rând.
Se auzi un tipat înfiorator, capul se clatina câteva clipe încolo si-ncoace, apoi se prabusi înainte.
Auzind împuscaturile, toti sarisera în sus si Petre alerga cu revolverul întins spre

tufis. Patrunse înauntru si trase arara trupul negrului.
Individul nu avea pe dânsul decât un sortulet în jurul mijlocului, dar pielea-i neagra era acoperita cu linii si semne albe. Gloantele lui George îl nimerisera în gât si doctorul Bertram, care se apleca imediat peste el, zise cu gravitate:
— Pacat, nu cred sa-si mai vina în fire. Dar tot e mai bine asa, decât sa-l fi lasat sa ne tradeze. Cu gloantele tale, draga George, ai salvat viata nenorocitilor care se afla în captivitatea "diavolilor". Daca negrul ar fi dat de stire ca se apropie atâtia oameni înarmati, desigur ca ticalosii i-ar fi îndepartat pentru totdeauna pe prizonieri.
— Bravo, George, ai procedat ca chibzuiala, zise capitanul. Dar vad ca nu-i malaiez, pare sa fie într-adevar din Noua-Guinee! Cum de a ajuns aici?
— Probabil ca a fost adus ca sclav de arabi, care sunt si ei amestecati în afacerea asta, dupa cum ne-a spus domnul Stones, zise doctorul. Ah! uite ca-si vine în simtiri, ia sa vedem daca putem scoate ceva de la el.
Muribundul deschise ochii, se ridica putin si privi ratacit în jurul sau. Doctorul Bertram îi vorbi în limba lui si atunci chipul salbaticului se lumina, bolborosi câteva cuvinte, privi deodata cu o expresie de recunostinta la George, apoi trupul sau se zvârcoli de câteva ori si ramase nemiscat.
— George, acum nu trebuie sa-ti mai faci nici un fel de imputari, zise Bertram, salbaticul îti este recunoscator ca l-ai

izbavit. Împreuna, cu alti treizeci de semeni de-ai sai, a fost adus ca prizonier în satul Groazei. Au faptuit atâtea crime din ordinul indianului, pe care l-a vazut si domnul Stones, încât n-ar fi putut scapa de spânzuratoare.
George rasufla usurat.
— Am citit si eu recunostinta în ochii lui, doctore, zise el. Acum nu ma mai mustra constiinta ca l-am ucis, fara voie. Dar n-a amintit nimic de indianul acela? Trebuie sa fie un om grozavi
— A vorbit numai de un "duh rau" si ca mai sunt si alti stapâni acolo, alaturi de acesta.
— E vremea sa pornim la drum, caci în curând se face noapte, zise Farrow. Trebuie sa ajungem în sat cât mai repede. Dar înainte de a pleca, sa-l îngropam omeneste pe negrul acesta, caci si el e o victima a "diavolilor" pe care vrem sa-i stârpim.
Marinarii se pusera imediat pe lucru si folosindu-se de cutitele lor late, sapara la repezeala o groapa, în care asezara trupul salbatecului. Farrow rosti o rugaciune, apoi presarara pamântul deasupra.
Pornira din nou la drum si dupa un sfert de ceas se întuneca de-a binelea. Acum trebuiau sa-si încetineasca mersul, ferindu-se de piedicile din cale si fiind cu bagare de seama la eventualele sentinele ce s-ar mai putea ivi.

V
TAINA SATULUI

CÂND CONVOIUL AJUNSE din nou într-un luminis, Maka se opri si sopti ceva capitanului. Acesta comunica imediat celorlalti:
— Fiti cu bagare de seama, tineti armele pregatite! Pe aici îsi are ascunzatoarea un tigru, despre care se spune ca ar fi sfâsiat multi oameni. Scoateti lanternele, dar nu faceti lumina decât atunci când se va ivi fiara.
Desi erau cu totii oameni oteliti în lupte si trecusera prin multe primejdii, se cutremurara auzind de tigrul care sfâsiase multi oameni pâna atunci.
— Prin luminis, pe doua rânduri! dadu din nou ordin Farrow.
Luminisul masura cam vreo suta de metri în lungime. Farrow si Maka, care mergeau în frunte, se oprira brusc când ajunsera la vreo douazeci de metri de perdeaua de verdeata, care marginea luminisul. Din tufis se furisa un trup, fara sa faca nici un zgomot. Lumina palida a lunii cazu pe doi ochi fiorosi care se atinteau asupra convoiului.
— "El", al carui nume nu se rosteste, sopti Maka.
Curajosii expeditionari ramasera nemiscati, privind fiara. Tigrul statea si el în loc, surprins probabil de numarul mare al oamenilor.
Toate armele erau îndreptate asupra lui si la cea mai mica încercare de a se napusti, ar fi fost ciuruit de gloante. Deodata, printul Ghasna trecu pe lânga Farrow, apoi pasi linistit direct spre tigru. Toti îsi tineau rasuflarea, caci fapta

indianului le parea mai mult decât ciudata.
Fiu al minunatei tari vesnic scaldata în soare, printul cunostea bine si toate primejdiile ei. Când fu la câtiva metri numai de tigru, el aprinse lampa electrica si îndrepta lumina în ochii lui.
Animalul pufai încetisor. Ghasna statea nemiscat, cu lampa mereu atintita în ochii fiarei. Se scursera câteva minute, în care timp nimeni nu cuteza sa faca o miscare.
În cele din urma, curajul printului fu încununat de succes. Tigrul clatina încetisor capul, apoi se întoarse, sari câtiva pasi îndarat, pentru ca dupa o clipa sa-si faca vânt în desisul ocrotitor. Din departare se mai auzi suflarea lui fioroasa.
— Putem porni! spuse Ghasna, calm. Nu ne va mai turbura.
— Îti multumesc, printe, zise capitanul. Prin curajul dumitale ne-ai facut un mare serviciu.
— Îi cunosc bine pe tigri, raspunse indianul. N-a fost deloc primejdios ceea ce am facut. Dar mai avem mult pâna în sat? întreba apoi.
Farrow întreba la rândul sau pe malaiez, care-i raspunse ca în cel mult un sfert de ceas vor ajunge în luminisul unde se afla satul. Acum însa, trebuiau sa fie cu mare bagare de seama, caci vor fi desigur sentinele prin apropiere, care i-ar putea ataca pe furis.
Deodata, Maka se opri si în urma lui ramase locului întreg convoiul. Îsi încorda auzul, apoi strânse bratul

capitanului si atunci auzi si acesta respiratia unui om înaintea lor.
O sentinela a "satului groazei" parea sa stea în mijlocul drumului si trebuia sa fie facuta inofensiva, fara sa i se dea ragazul sa scoata vreun tipat.
Farrow scoase revolverul, lua în mâna stânga lampa si se furisa pe dinaintea malaiezului. Acum simti cu adevarat prezenta unui om. Facu lumina si în clipa urmatoare izbi cu toata puterea cu patul revolverului în tâmpla unui salbatic urias. Nimerise bine. Individul se prabusi la pamânt si Petre se repezi la el, îi lega mâinile si picioarele, si-i vârî un calus în gura.
Nu trecu mult si prizonierul îsi reveni în simtiri. La cererea lui Farrow, doctorul Bertram îi vorbi, spunându-i ca atât el cât si semenii sai vor fi eliberati, si-l invita sa ramâna linistit acolo, pâna se vor întoarce sa-i dea drumul. Prizonierul dadu din cap când doctorul îi puse în vedere sa nu faca nici o încercare si se elibereze.
— Doctore, zise capitanul, vorbeste cu el si fagaduieste-i libertatea lui si fratilor sai, daca vrea sa vina cu noi si si ne ajute.
Bertram îi scoase calusul si începu sa tremure si parea cuprins de o groaza fara margini.
Raspunse cu ton atât de hotarât lui Bertram, încât acesta se ridica, înaltând din umeri.
— Nu-i nimic de facut — zise el — frica de "stapânul" cum îi zise el, omul cu ochi de foc, îl îngrozeste. Probabil ca e vorba

de indianul acela cu atât de mare putere hipnotica. Mi-a fagaduit, însa, ca va ramâne linistit aici.
— De ce-i mai pui calusul-atunci?
— Mi-a cerut-o el. Îi e teama ca l-ar putea gasi "stapânul" si l-ar ucide în chip groaznic, pentru ca n-a strigat, desi n-avea calus.
— De necrezut! murmura Farrow. Indianul ala trebuie sa aiba o înrâurire extraordinara asupra sclavilor. Sa-l ascundem bine pe undeva.
Petre îl trase într-un tufis de unde nu-l putea vedea nimeni, apoi pornira cu totii mai departe. Doctorul Bertram mai aflase de la salbatic ca sunt si alte sentinele pâna Ia luminis. El îi mai sfatuise sa nu atace satul în timpul noptii caci "stapânul" pusese capcane primejdioase, care erau îndepartate de-abia dimineata.
Trecuse de miezul noptii când mica trupa ajunse în luminisul unde se afla "satul groazei". Un gard înalt împrejmuii, dar desigur ca prin crapaturile lui stateau la pânda ochi obisnuiti în întunericul, pentru a descoperi imediat apropierea dusmanului.
Luna era în spatele convoiului si padurea arunca destula umbra asupra luminisului, pentru ca sub ocrotirea ei sa poata porni pe poteca si sa se împrastie pe marginea desisului.
Totul se petrecu în deplina liniste si Farrow le spuse oamenilor sa se culce, încercând sa doarma putin. Ascultara sfatul lui si numai câtiva ramasera de paza.

Cu putin înainte de se lumina de ziua, fura sculati cu totii si în linie de bataie pornira spre sat. Farrow, George, Petre, doctorul, Maka si printul Ghasna se oprira în fata portii largi. Toate armele erau încarcate, curajosii barbati fiind hotarâti sa ia satul cu asalt, eliberându-i pe nenorocitii prizonieri.

Se lumina de ziua. Petre vru sa sparga poarta cu umerii sai de atlet, dar aceasta se deschise de la sine. Un salbatic aparu în deschizatura si ridica maciuca, deschizând în acelasi timp gura ca sa scoata un strigat de alarma.

Doctorul Bertram îi spuse repede câteva cuvinte si, mirat de a auzi limba lui vorbita de un alb, salbaticul închise gura si asculta cu atentie... Dupa câteva clipe, însa, o expresie de groaza îi schimonosi chipul; doctorul încerca atunci altceva, începu sa-i vorbeasca încetisor dar cu atâta însufletire, încât negrul dadu din cap. Apoi se întoarse si se facu nevazut.

— Sa nu intram înca, zise doctorul, vazându-l pe George pasind spre poarta. Vrea sa îndeparteze întâi capcanele si sa vorbeasca cu semenii sai. Stapânul, indianul acela misterios, locuieste în mijlocul satului, într-o casa mare. Pe dânsul trebuie sa-l facem în primul rând inofensiv. Afara de el, mai sunt înca sase barbati — probabil arabi — pe care trebuie sa-i reducem la tacere.

— Mai sunt prizonieri albi pe aici? întreba Farrow.

— Da, cica ar fi opt oameni. Dar nu-s adapostiti în sat. Voi afla mai multe de la el, când se va întoarce.

Peste câteva minute, salbaticul se înapoia, însotit de câtiva oameni de-ai lui. Cel mai înalt dintre ei pasi în frunte si doctorul începu sa-i vorbeasca imediat. Schimbara câteva fraze scurte între ei, apoi Bertram se adresa tovarasilor sai:
— Prizonierii sunt la oarecare distanta de sat, sub supravegherea a doi oameni. Va trebui, deci, sa ne împartim, domnule capitan, caci daca-i vom ataca acum pe indian si complicii sai, îi punem în mare primejdie pe prizonieri.
— Tata, îi voi elibera eu pe prizonieri, se oferi George imediat. Da-mi numai ca ajutoare pe Petre, Kard si trei marinari.
— Bine, baiatule, am toata încrederea în tine. Doctore, unul din negri trebuie sa-l calauzeasca.
Salbaticul cel înalt, care parea sa fie un fel de capetenie, trimise imediat pe unul din semenii sai, care facu semn lui George sa-l urmeze. Capitanul, împreuna cu ceilalti, se-ndreptara spre satul groazei.
Salbaticul îl duse pe George în jurul satului, strabatura o portiune de padure, apoi se ivi în fata lor un luminis acoperit de bolovani. Salbaticul arata spre o casa de bambus, care se afla la vreo zece metri înaintea lor.
Din pacate, George nu se putea întelege cu el. Voia sa stie, totusi, unde se aflau cei doi supraveghetori. Adresându-se tovarasilor sai, le sopti:
— Trebuie sa ne târâm la adapostul bolovanilor.
Se lasa imediat în patru labe si se îndrepta spre casa de bambus. Urmara

cu totii pilda tui.
În fata usii casei sedea un arab. În vreme ce George chibzuia cum sa-l faca inofensiv pe acest om, fara sa produca zgomot, un obiect zbura pe dinaintea lui. În clipa urmatoare se auzi o lovituri surda si arabul se prabusi la pamânt.
Negrul aruncase cu multa îndemânare maciuca pe care o avea în mâna. De unul scapasera, dar mai era al doilea. Acesta putea sa fie în casa si atunci erau în primejdie.
Dar zgomotul cauzat de cazatura arabului, îl atrase pe celalalt dinauntru, înspaimântat se apleca asupra trupului neînsufletit si înainte de a-si putea da seama de ce se petrecuse, George fu lânga el si îndrepta revolverul asupra lui. Individul sari speriat în sus si tânarul vazu ca era un indian, cu ochi mari si scânteietori.
Revolverul lui George era o amenintare lamurita si ceilalti venira în graba lânga el. De jos din sat, rasunau împuscaturi; lupta se dezlantuise, deci si acum nici George nu mai era tinut sa aiba vreo consideratie.
Indianul se napusti ca o pantera asupra lui George, un pumnal luci în mâna lui, dar în aceeasi clipa se auzira sase împuscaturi, si individul se prabusi la pamânt.
— Alo! striga acum George în limba engleza, am venit sa va eliberam, domnilor!
Intra în casa si vazu ca aceasta era împartita în celule, prin fata carora trecea un gang lat. În flecare celula, mai

bine zis cusca, era un prizonier. Chipuri palide se ivira pe dupa zabrele, se auzira tipete si exclamatii, nenorocitii nu puteau crede ca fusesera salvati. Erau opt cu totii. Aveau înfatisari salbatece, parul le crescuse în neorânduiala, dar George vazu imediat ca erau oameni de conditie buna.

Usile fura deschise imediat, si când nenorocitii se îngramadira în jurul lui George, acesta le spuse:

— Domnilor, va voi explica totul mai târziu, deocamdata trebuie sa facem curatenie pe aici.

Din sat se auzeau împuscaturi izolate, ceea ce însemna ca Farrow si oamenii lui erau stapâni pe situatie. George însa, se simti nelinistit si cerând eliberatilor sa-l urmeze, porni înapoi spre sat.

Când intra pe poarta deschisa, zari doua trupuri întinse la pamânt. Erau doi indieni care încercasera, probabil, sa fuga si fusesera doborâti de marinari.

Tânarul alerga printre colibe, îndreptându-se spre mijlocul satului. Acolo era o casa mare, în forma de vila. Marinarii stateau de paza în fata usilor si ferestrelor.

— Unde e tata? întreba George, iritat.

— În casa, îi raspunsera marinarii, cauta pe unul din indieni. Ceilalti sunt morti, s-au aparat cu disperare. Dintre ai nostri n-a fost nimeni ranit.

George dadu buzna în casa. Auzi pasii si glasurile marinarilor, care scotoceau încaperile. Îl striga pe tatal sau, dar nu primi nici un raspuns.

O spaima de moarte puse stapânire pe el. Indianul care ramasese în viata, era desigur "stapânul", omul cu ochii de foc. Tatal sau era în mare primejdie daca se afla singur In fata acestui criminal.
Printul Ghasna iesi dintr-o odaie si striga cu glas tulburat:
— Domnule George, tatal dumitale si omul acela misterios cu ochi de foc, au disparut.
— Oh! Am banuit eu asta, exclama tânarul. Îl va ucide pe tata. Dar trebuie sa dam de el. Ati cercetat podelele din camere? Poate ca e vreo iesire subterana.
Zicând aceasta George intra într-o încapere care servea de dormitor si era mobilata europeneste. Instinctul fi spunea ca aici trebuia sa fie iesirea secreta. Indianul se gândea, desigur, ca ar putea fi surprins în somn si atunci trebuia sa dispara imediat.
Cerceta cu atentie podeaua, dar nu descoperi nici o crapatura; simtea însa, ca tatal sau fusese aici, de unde disparuse.
Se îndrepta spre pat si încerca sa-l traga de la perete, dar constata ca era fixat undeva si acum stia ca descoperise secretul. Privi repede de desupt si zari contururile unei trape.
George apuca un picior al patului si-l ridica, în aceeasi clipa, trapa se lasa în jos, cu un zgomot usor. Tânarul se furisa sub pat si la lumina lanternei vazu o scara de bambus, pe care o coborî fara sa stea mult pe gânduri. Trapa cazu îndarat si nimeni nu vazuse ca George descoperise secretul, caci printul Ghasna

se dusese în celelalte odai, ca sa caute acolo vreo trapa.
Tânarul se vazu într-un gang scund, cu peretii captusiti cu lemn. O lua repede de-a lungul lui. Tatal sau se afla în mare primejdie, o simtea prea bine. De cât timp sa fi disparut oare, pentru a cadea în puterea misteriosului indian?
George facu pasii tot mai mari, silindu-se însa sa nu faca zgomot, ceea ce îi reusi deoarece pamântul era moale.
Deodata auzi un hohot sinistru, venind din adânc parca. Stinse repede lanterna, caci zarise o raza de lumina în departare, apoi urechea îi fu din nou lovita de râsul acela satanic. Trebuia sa fie indianul, care-si chinuia victima.
Cu puteri nebanuite, George o lua la goana, tinând revolverul în mâna. Deodata se opri, închise ochii, apoi îi deschise si vazu la douazeci de metri înaintea lui doi barbati: tatal sau care statea nemiscat si în fata lui indianul, care tinea în mâna o faclie aprinsa.
Tocmai izbucni din nou în râs si zise:
— Îti vei primi pedeapsa meritata pentru ca mi-ai distrus opera si m-ai privit la fata. Acum îti voi lua lumina ochilor, apoi te voi lasa singur în întuneric si vei muri de foame, în vreme ce eu voi dispare ca comorile mele. Haaahi!
Apropie încetisor faclia de ochii capitanului, care nu se misca nicicum. George se smulse atunci din înmarmurirea care-l cuprinse, scoase un tipat asurzitor, apoi slobozi un glonte. Câteva clipe vazu în fata sa o pereche de ochi care aruncau scântei, apoi o

bufnitura si indianul se prabusi cu un racnet de furie.
George se napusti spre el si îi smulse faclia din mâna. Vazu atunci ca ochii tatalui sau erau de o fixitate ciudata si-si dadu seama ca indianul îl hipnotizase. Îl apuca repede de brat si zise:
— Vino, tata.
Capitanul se supuse fara vointa. Când George deschise trapa care dadea în dormitor, zari teava unui revolver îndreptat spre el. Dar dupa o clipa se auzira strigate de bucurie si toti dadura buzna în camera. Veselia tor se potoli însa, când vazura ochii ciudati ai capitanului.
Printul Ghasna facu un semn lui George, apoi îi îndeparta pe toti din odaie. Se scursera zece minute, dupa care capitanul îsi facu aparitia în vestibul, vesel si vioi ca înainte.
— Îti multumesc, scumpul meu copil, se adresa el lui George, m-ai salvat în ultimul moment. Indianul acela era grozav, m-a paralizat cu privirea într-o clipa. Printe, vei avea timp de lucru, caci si prizonieri salvati au nevoie de ajutorul dumitale.
Ghasna se puse imediat pe treaba. Prizonierii fura vindecati, unul dupa altul si fura în stare si povesteasca în ce scopuri erau folositi acolo.
Pe câmpul unde se afla temnita, era intrarea
spre o mina de diamant, pe care trebuiau s-o
exploateze în interesul indianului si a tovarasilor sai.

Stones avea rolul sa pompeze apa care patrundea înauntru din lacul apropiat, Sin Karah, iar ceilalti opt, în majoritate ingineri, trebuiau sa scoata la suprafata diamantele. Multi si-ar fi dar sfârsitul din cauza chinurilor îndurate.
Traisera cu adevarat în iad. Recunostinta lor era nemarginiti pentru Farrow si oamenii sai.
Cadavrul indianului fu adus la suprafata. Avea la dânsul o punga cu safire de pret si Farrow dadu fiecaruia câte o nestemata ca amintire.
Prizonieri salvati hotarâra sa plece împreuna la Padang, unde stiau ca un functionar de Ia biroul pasapoartelor facea si el parte din banda. În ce priveste mina de diamant, luara întelegerea s-o exploateze mai departe, în comun, ca o despagubire pentru suferintele ce îndurasera.
Luându-si ramas bun de Ia ei, capitanul Farrow cu oamenii s-ai pornira îndarat prin padurea seculara. Salvatii voiau sa-i ia la Padang si pe salbatecii din Noua Guinee, nadajduind ca guvernul se va îngriji de repatrierea lor.
În satul lui Maka marinarii facura un popas lung, în care timp mâncara si baura în lege, cum s-ar zice. Când se lasa întunericul, submarinul parasi golful. Farrow tinea acum cu tot dinadinsul sa se înapoieze acasa, pe "Insula Odihnei".

17
DEMONUL FLUVIULUI

I
MINA DE AUR

— ÎN CURÂND vom ajunge la capul Slemann, zise capitanul Farrow doctorului Bertram, care se afla alaturi de el, în turn. Apoi vom trece din nou prin strâmtoarea Sunda, unde l-am gasit pe bietul Stones. Frumoasa aventura am trait si când te gândesti ca ne-a fost dat sa eliberam opt europeni nenorociti!

— Teribila banda si aceea, raspunse doctorul, mai ales seful ei, indianul acela cu atât de misterioasa putere hipnotica. Ah! ia te uita ce priveliste minunata, colo la stânga noastra! Nu cred ca putem fi observati dinspre coasta, prea e deasa padurea ca sa se poata ascunde oamenii într-unsa. A! uite colo si un fluviu care se varsa în mare, ceva pitoresc, pe cuvântul meu. Dar ce ai, capitane?

Farrow scoase o exclamatie de uimire si ducând repede ocheanul la ochi privi cu încordare spre coasta, care era la vreo doua sute de metri de ei, apoi se adresa lui Bertram:

— Doctore, vad ceva foarte interesant. Prives¬te si dumneata colo la stinga unde se îmbina fluviul cu marea. Nu vezi lânga palmierul acela înalt o coliba mica? Sânt sigur ca în ea se adaposteste un om.

— Hm! Acum vad si eu, zise Bertram. Pare ca e ridicata de curând, caci frunzisul cu care e acoperita e înca verde, dupa cât pot zari prin ochean. E într-adevar interesant, dar ce ne poate privi pe noi daca vreun pescar sau vânator si-a construit acolo coliba? Treaba lui daca

i-a placut sa-si faca salasul aici! Ah! e un alb! Se târaste cu greu spre fluviu, desigur ca e grav ranit, camasa îi este plina de sânge . Da, da, trebuie neaparat sa-i venim în ajutor.
— Sunt de aceeasi parere, draga doctore. N-am fi crestini daca l-am lasa în voia soartei. Probabil ca e vreun vânator, pe care l-o fi ranit o fiara salbatica de prin locurile astea. Sunt sigur ca dumneata te vei pricepe sa-l vindeci, draga doctore. Ne vom apropia de submarinul de coasta, apoi te vei duce cu o barca de aluminiu într-acolo. Te voi însoti si eu, împreuna cu George si Petre. Te pomenesti ca dam de o noua aventura. Se prea poate ca fiara care l-a atacat sa fie prin apropiere.
Farrow dadu comanda pentru viteza redusa, apoi cârmi vasul spre tarm. îl chema sus pe Urias, care trebuia sa ia postul de observator la prora, pentru a indica eventualele stânci din apa. Încetisor de tot, minunatul submarin aluneca spre coasta pitoreasca, marginita de o vegetatie salbatica.
Doar cincizeci de metri îl mai desparteau de îmbinarea fluviului, când Petre ridica mâna si striga:
— Opriti!
Elicea începu sa se învârteasca înapoi si vasul se opri.
— În fata noastra e un banc de nisip, vesti Petre. Nu putem merge mai departe.
— Bine, repede o barca de aluminiu pe punte, ordona capitanul. George, vii cu noi, de asemenea si tu, Petre. Ah! bietul om ne-a zarit si încearca sa ne faca semn. Luati carabinele cu voi, poate dam

de ceva salbaticiuni pe acolo. Repede baieti, nu e vreme de pierdut! Nenorocitul pare sa fi lesinat de bucurie ca ne-a vazut.
Marinarii care erau liberi iesira pe punte si priveau spre faptura nemiscata de pe tarmul fluviului. Capitanul îi lasa câtva timp sa priveasca în voie, apoi îl chema pe primul ofiter si-i zise:
— Draga Rindow, iei dumneata comanda, cât timp voi fi eu pe uscat. Oamenii sa coboare cu totii în interior, caci e posibil sa fiti nevoiti sa va afundati repede, daca va apare cumva vreun vas. Vei da înapoi submarinul de la bancul de nisip si pune sa se pompeze atâta apa în tancuri, cât e necesar ca turnul sa ramâna la suprafata. Se prea poate sa zabovim mai mult timp pe uscat si în cazul acesta e mai bine sa fim prevazatori.
Mica barca de aluminiu fu lasata pe apa. Doctorul, capitanul, George si Petre coborâra în barca. Bancul de nisip, care era asezat de-a curmezisul submarinului, îl împiedica pe acesta sa înainteze, în schimb barca putea sa treaca cu usurinta.
Cu câteva lovituri de lopeti, Petre strabatu mica distanta pâna la malul fluviului, apoi striga speriat:
— Dumnezeule! Domnule doctor, bietul om e sfâsiat rau de tot. Toata partea dreapta a trupului e numai o rana. Si dupa cum vad, e un european.
Bertram sari repede pe mal, urmat de George si capitan. Tresari si el, speriat, când vazu în ce hal se afla nenorocitul si murmura:

— Trebuie sa aiba o constitutie de fier, daca mai traieste înca, desi e grav ranit. Si unde mai pui ca rana e veche de cel putin trei zile. A facut, însa, tot ce i-a stat în putinta si cu toata febra mare pe care a avut-o, trebuie sa se fi târât de câteva ori pe zi pâna la apa ca sa-si potoleasca durerile. Asta e o dovada ca are o energie de fier. Petre, adu-mi apa în caldarusa pe care am adus-o cu noi.
În vreme ce vorbea înca, doctorul îsi scoase instrumentele din trusa, apoi taie camasa nenoroci¬tului si-i dezgoli pieptul. Avea un trup vânjos, numai muschi, dar acum iesi la iveala si mai mult rana adânca si sângerânda..
— Ce zici, doctore, vei fi în stare sa-i faci ceva? întreba Farrow.
— Cred ca da, domnule capitan, ii spuneam doar ca omul acesta pare sa fie înzestrat cu o extraordinara putere de rezistenta. Un altul s-ar fi dus pe copca de mult. Drept sa-ti spun, însa, asa rana n-am vazut înca în viata mea.
— Dar cum de a capatat-o? întreba capitanul.
— Hm! Dupa cum vad, pare sa-i fi trecut un plug peste trup, raspunse Bertram. Astfel nu-mi pot explica nici eu.
— Te pomenesti c-o fi stat la pânda într-un copac înalt, de unde s-a prabusit si o ramura ascutita i-o fi spintecat trupul, zise Farrow. Sau a cazut într-o capcana pentru animale salbatice, în care bastinasii aseaza taruse ascutite. Multi vânatori si-au gasit moartea în felul acesta îngrozitor.

— Tot ce se poate, raspunse doctorul. Dar cum a izbutit sa iasa din groapa dupa ce s-a ranit asa de grav? Fara ajutor n-ar fi putut-o face.
— Tata! striga deodata George care cercetase coliba în vremea asta, am dat de un chimir cu doua revolvere, un cutit, câteva pungi de piele si alte nimicuri. Poate ca gasim si ceva hârtii, din care sa putem stabili cine este ranitul. Doctorul va sti sa-si faca treaba si singur.
— Fireste, raspunse Bertram. Petre sa-mi aduca numai apa destula, restul îl fac eu.
Farrow se apropie de baiat si cerceta chimirul. În afara de arme, mai atârnau de el câteva pungulite de piele. Capitanul desfacu una si scoase o exclamatie de mirare . Apoi rostogoli în palma continutul si atunci George striga, surprins peste masura:
— Tata, astia sunt bulgari de aur, sau nugeti, cum li se zice. I-o fi gasit pe aici oare?
— Fireste, raspunse Farrow. Omul acesta a descoperit, probabil, o vâna bogata de aur în fluviu, caci bulgarii au fost rotunjiti de apa. Exemplarele acestea le-o fi luat de proba, ca sa le arate vreunui financiar, cu ajutorul caruia sa exploateze apoi mina. în drum spre coasta a suferit apoi accidentul, care-l va costa, probabil, viata. Si aurul va ramâne multa vreme pe fundul apei, pâna va da un altul peste el. Ah! uite c-am gasit si niste hârtii.
Farrow deschise o clapa a chimirului si scoase dintr-unsa câteva hârtii, pe care le despaturi.

— Aha! facu el, uite un pasaport pe numele Erik Fergusson. Un suedez, care va sa zica. Asta se vede si dupa parul lui deschis. Da, da, seamana de minune cu fotografia. Iata si niste scrisori scrise de o mâna femeiasca, adresate la Singapore. De acolo a venit asadar si a locuit la hotel Lindgraves. Daca va fi sa moara, vom putea cel putin sa înstiintam pe cei în drept.
— Tata! striga deodata George, cred ca am descoperit cum a capatat Fergusson rana aceea groaznica. Nu poate fi vorba sa fi cazut într-o capcana de animale salbatice, cum ziceai tu, caci în cazul acesta si-ar fi dat sfârsitul acolo. Iar daca l-ar fi salvat cineva, n-ar zace singur aici. Foarte probabil e însa, ca a fost ranit de coltii unui elefant înfuriat.
— Drace! se poate sa ai dreptate, raspunse Farrow. în cazul acesta e si mai de mirare ca a scapat teafar din puterea monstrului. Ia sa-l întrebam pe doctor daca presupunerea ta este îndreptatita.
Se apropie de Bertram, care era ocupat tocmai sa coasa rana. Când Farrow îi comunica parerea lui George, el ridica surprins capul, apoi zise, fara sa se deranjeze de la lucrul sau:
— Da, domnule capitan, asa trebuie sa fi fost.
Numai un dinte încovoiat de elefant putea sa provoace o rana atât de grozava.
— Doctore, omul e suedez, se numeste Erik Fergusson si a venit aici din Singapore. A cautat aur si a gasit chiar ceva. Ia te uita ce bulgarasi minunati avea în chimir.

Bertram arunca o privire fugara asupra aurului, se dedica mai departe operei sale de samaritean si raspunse:
— Interesant! Acum câteva zile am avut de-a face cu diamante, astazi vine aurul la rând. Dar aici se pare ca nu mai sânt oameni amestecati, ci doar un elefant furios. Ciudat ramâne numai faptul ca bietul Fergusson a scapat cu viata.
— Doctore, a fost lovit pe la spate? întreba George, interesat.
— Da, pe la spate.
— Atunci sa stii ca Fergusson a stat pe malul fluviului si elefantul l-a zarit în apa. în felul acesta a putut scapa cu viata. Fluviul, care are un curent slab, l-o fi târât pâna aici.
— Asta nu-i cu putinta, interveni Farrow, caci atunci l-ar fi înhatat crocodilii. Mai curând cred ca a sarit în ultimul moment în barca si aceasta l-a adus încoace, unde s-a târât pe tarm. Barca a fost luata pe urma de valuri. Poate ca se va trezi curând, zise Bertram. Daca nu va avea febra prea mare, ne va putea lamuri pe scurt cum s-au petrecut lucrurile. Petre, înca o caldarusa cu apa. Voi cauta sa-i torn ceva pe gât. Apoi îl vom duce repede pe submarin. Va trebui sa-l hranesc pe cale artificiala, caci banuiesc ca de trei zile n-a pus nimic în gura.
Când Petre veni cu galeata plina, doctorul umplu un paharel si turna încetisor apa rece printre buzele uscate ale ranitului. Se scursera câteva minute, apoi Fergusson sughita slab si Bertram striga:

— Merge bine! Acum sânt aproape sigur ca-l pun pe picioare. Ma temeam ca nu mai e nimic de facut, dar are o constitutie robusta si asta face mult. Asa, acum poate da pe gât tot paharul si se va trezi, probabil, pentru câteva clipe.
Încetisor de tot, Bertram îi turna pe gura toata apa si spre marea lui bucurie vazu ca ranitul o înghitise. Suedezul scoase un geamat, deschise brusc ochii si privi nauc în juru-i.
— Unde sânt? murmura el. Ce s-a întâmplat?
— Ai fost atacat, probabil, de un elefant, domnule Fergusson, spuse Farrow.
— Ma... ma cunoasteti? bâlbâi ranitul.
Privirea îi cazu apoi pe chimirul din mâna capitanului si dadu din cap.
— Da, urma el, am descoperit o mina bogata de aur. Când am dat sa ma urc în barca, s-a ivit un elefant din desis. Am simtit o izbitura, am zburat în barca si m-am trezit aici unde m-am târât, pe mal. Un crocodil a izbit apoi barca si a rupt-o de la tarm. Coliba tot eu mi-am construit-o. Mi-e foame...
— Te vom lua la bord, domnule Fergusson, zise Farrow. Doctorul îti va da acolo de mâncare. Trebuie sa fi zacut vreo trei zile pe aici, nu?
— Da, asa e, raspunse suedezul. Unde e vasul dumneavoastra?
— Avem un submarin, zise capitanul. Numele meu e Farrow.
— Ah! ma bucur foarte mult, exclama ranitul, cu vocea stinsa. Am auzit multe despre dumneavoas¬tra si v-am admirat întotdeauna. Va multumesc domnule

capitan, daca voi scapa cu viata, va fi numai datorita dumneavoastra.
— E sigur ca vei scapa cu viata, zise doctorul. Ai o constitutie de fier. N-as fi crezut cu putinta ca un om sa poata trece prin ce-ai trecut dumneata.
— Am si eu o tinta... murmura suedezul, apoi închise ochii.
— A lesinat din nou, zise Bertram, acum îl vom putea transporta cu usurinta pe submarin. Petre, apuca-l de sub brate, dar cu mare bagare de seama. Vezi sa nu-i atingi rana. Vino, George, sa-l luam de câte un picior. Atentie, însa!

Cu toate precautiile, ranitul gemu, totusi, când fu asezat în barca de aluminiu. Petre vâsli cu puterea si când ajunse la submarin, ranitul fu repede ridicat de marinari si sub privirea lui Bertram, transportat în cabina-infirmerie. Acolo, doctorul izbuti sa-i toarne pe gât o ceasca cu supa fierbinte, dupa care Fergusson cazu într-un somn adânc.

Bertram se duse apoi în cabina capitanului, unde în afara de aceasta mai erau Rindow, George si printul Ghasna.
— Ei, ce-ti face bolnavul? întreba Farrow.
— I-am dat o supa întaritoare si acum doarme dus. Cu constitutia lui de fier e foarte probabil sa se trezeasca dupa câteva ceasuri. Vrei sa ramânem aici pâna atunci, domnule capitan?
— Tocmai asta si discutam, raspunse Farrow. N-avem ce pierde daca asteptam aici o zi sau chiar mai mult. Poate ca facem un serviciu mare acestui suedez viteaz, ajutându-l sa-si exploateze

comoara. Deoarece ne spunea ca urmareste o tinta si duce la el scrisori de la o femeie, banuiesc ca a cautat sa puna mâna pe aurul acesta, pentru a se putea uni cu aleasa inimii sale. De ce nu i-am veni în ajutor, daca ne sta în putere?
— Ah, da, tata! interveni George. Poate ca elefantul mai da târcoale pe acolo. Daca ne va ataca, îi smulg eu coltii, n-avea grija!
Cei de fata izbucnira în râs, apoi printul Ghasna zise:
— Draga George, un elefant care ataca pe om fara motiv, este un asa zis „Rogue" care e alungat din cireada din cauza cruzimii sale. Noi avem in India asemenea exemplare si sânt cu atât mai primej¬dioase, cu cât cunosc bine pe oameni. Un „Rogue" este desigur, cea mai periculoasa fiara din câte exista pe suprafata pamântului, caci pe lânga forta uriasa cu care e înzestrat, mai poseda o inteligenta superioara. Nu ti-as dori deloc sa te întâlnesti pe neasteptate ai un „Rogue" . Cei mai îndrazneti vânatori si-au gasit moartea umblând sa vâneze asemenea elefanti.
— Stiu toate astea, raspunse tânarul cu însufletire, am citit multe despre ei. Dar mie tot nu mi-e frica.
— Nu ma îndoiesc, draga George, raspunse Ghasna, caci ne-ai dat pâna acum destule dovezi ca esti viteaz si neînfricat. Crede-ma însa, ca si vânatorului celui mai experimentat începe sa-i bata inima, când aude ragetul de furie al unui „Rogue".

— Foarte primejdios trebuie sa fie locul din apropierea minei de aur, zise Farrow. Când ne vom duce într-acolo, deci, va fi nevoie sa ne înarmam pâna în dinti si sa fim necontenit cu ochii-n patru. Despre asta vom mai vorbi noi. Deocamdata suntem întelesi sa mai ramânem aici. E un loc minunat, caci drumul navigabil e atât de departe de tarm, încât nu putem fi zariti. Fireste, insa, ca va trebui sa obser¬vam marea cu atentie, caci nu se stie ce se poate întâmpla. Dumneata, doctore, vezi sa-l pui pe picioa¬re cât mai curând pe noul nostru musafir, cel putin atât cât sa fie în stare sa ne dea o descriere amanun¬tita a minei de aur. Pe urma, ne vom îndrepta într-acolo în câteva barci si vom cauta sa adunam pentru el mult aur, ca sa-i dam posibilitatea sa se înapoieze în patrie la iubita sa.

II
POVESTIREA LUI FERGUSSON

— BRAVO! striga Rindow, asta îti face cinste, domnule capitan. Cred ca nici unul din tovarasi nu se va da în laturi, oricât ar fi de primejdioasa întreprinderea. Pe de alta parte, sunt si eu de parerea ta ! George, ca va fi foarte interesant, daca vom da ochi cu elefantul care l-a atacat pe bietul Fergusson.
— Draga Rindow, zise capitanul, râzând, cred ca nu vei mai dori-o a doua oara, dupa ce vei fi avut odata aceasta placere. Dar, asta vom vedea noi mâi târziu, deocamdata lucrul principal e ca doctorul

sa-l aduca pe suedez pâna acolo, încât sa ne poata descrie cu exactitate locul unde se afla mina si aventurile pe care le-a întâmpinat.
— Asa, acum sa facem câte o baie rece, cred ca focul e cât se poate de potrivit aici. Bancul de nisip împiedica apropierea crocodililor, iar în ce priveste rechinii, n-avem a ne teme de ei, caci nu se prea apropie de tarm.
Dupa câteva minute, marinarii începura sa se balaceasca în apa, tinându-se, însa, prin apropierea submarinului, pentru a se putea pune în siguranta la strigatul de alarma: „Rechin ahoi!” .
Doctorul Bertram statu toata dupa-amiaza lânga pacientul sau. Socotea drept o cinste mare pen¬tru el sa-l salveze pe omul acesta, care fusese atât de grav ranit, încât un altul si-ar fi dat sufletul imediat.
Dupa cina, Fergusson dadu din nou semne de viata. Doctorul îi turna pe gât înca o ceasca cu supa, apoi trimise sa cheme pe capitan, George, Rindow si printul Ghasna.
— Se va trezi în curând, le spuse el, când intrara în cabina. Febra pare sa fi scazut putin, desi cred ca la noapte i se va urca iarasi. Uite ca deschide ochii. Ei, domnule Fergusson, cum te simti? Ramâi te rog culcat, ce-ti da prin gând, omule ! Daci te ridici acum, sa stii ca se deschide rana pe care de-abia am izbutit sa ti-o cos. Mai bine încearca sa ne istorisesti pataniile prin care ai trecut. Data n-ai nimic împotriva, capitanul Farrow e dispus sa scoata aurul din mina pe care

ai descoperit-o, pentru dumneata fireste, pe urma te vom duce la Singapore cu submarinul nostru.
— Oh, domnilor! exclama Fergusson, cu bucurie, ar fi cât se poate de frumos din partea dumneavoastra. E drept, simt si eu ca n-as putea face pentru moment nici o fortare sa scot aurul din mina. Elefantul ala mi-a lasat o amintire care nu se va sterge câte zile oi avea. Nu cumva am auzit gresit? facu el deodata ca pentru sine. Dar asta e cu neputinta.
— Se sa fi auzit? întreba Farrow, repede. Trebuie sa ne povestesti cel mai mic amanunt, chiar daca ti se pare de necrezut. în tinuturile tropicale primejdia te pândeste la tot pasul si trebuie sa tii seama cel mai neînsemnat lucru, daca vrei sa scapi cu fata curati. Spune, deci, ce ti s-a parut ca ai auzit.
Fergusson zâmbi usor, apoi zise:
— Ah, cred c-a fost numai o nalucire. Am avut impresia ca am auzit un strigat de lupta, un îndemn, înainte ca elefantul sa se napustească brusc din desis. Dar asta e cu neputinta... Mina de aur se afla în apropierea fluviului, în desis. Cum sa ajunga acolo un om fara barca? Si a mea a fost singura pe care am vazut-o prin apropiere. Din interiorul tarii, cu greu ar fi putut veni un om, mai cu seama unul care sa porunceasca unui elefant sa atace un alt om.
— Nu spune asta, domnule Fergusson, inter¬veni Farrow. Noua ni s-a întâmplat pâna acum ceea ce nici nu i-ar fi fost în gând cuiva c-ar fi fost cu putinta. Asadar,

e foarte posibil sa fi auzit strigatul acela care atâta pe elefant sa te atace.
— Ma tem însa ca vorba multa îti poate face rau, de aceea socot ca e mai bine sa-ti pun câteva întrebari si dumneata numai sa raspunzi. Asadar, suntem întelesi sa exploatam pentru dumneata mina de aur. Acum te-as ruga sa ne faci o descriere, pe cât posibil mai amanuntita, a locului unde putem da de ea.
— Mina se afla pe malul sting al fluviului pornind de la îmbinare,începu Fergusson. Trebuie, însa, sa vâsliti cel putin opt ceasuri in susul apei, caci desi curentul e slab, el constituie totusi o piedica. Dupa socoteala mea, pâna la mina, sânt vreo patruzeci de kilometri. E necesar sa faceti în asa fel, încât sa ajungeti acolo pe lumina, caci numai astfel veti putea observa semnul care arata locul prin care trebuie sa patrundeti în desis. Semnul acesta e un arbore urias, un tamarin (copac ce creste în tarile tropicale) care-si întinde ramurile deasupra fluviului. Am însemnat trunchiul cu crestaturi de cutit, în forma de triunghi. Pe stânga acestui trunchi porneste o poteca în interiorul desisului, pe care trebuie s-o urmati numai douazeci de metri. Apoi veti da de albia veche a fluviului, al carui curs a fost schimbat de vreo catastrofa cosmica,probabil, sau poate chiar de mâna omeneasca, în vremuri îndepartate. Numai putin sa scormoniti nisipul si veti da de aur. Mina are o lungime doar de douazeci de metri - am facut eu destule

sondaje, caci ma pricep la astfel de treburi - dar e atât de bogata, încât ne putem pricopsi cu toti, domnule capitan, caci pun conditia sa iei si dum¬neata o parte, daca vei izbuti sa scoti aurul.
— În privinta asta, ne vom întelege mai târziu, raspunse Farrow, zâmbind. N-o sa ne certam noi, nu avea grija.
Fergusson dadu din cap, apoi urma :
— Domnule capitan, trebuie sa-fi mai spun ceva, un lucru despre care am crezut de asemeni ca e numai o nalucire. Acum, îmi aduc insa bine aminte de toate. În vreme ce tot cautam aurul,am avut adesea impresia ca un om se tine necontenit prin preajma mea. Am cautat sa ma linistesc totusi, punând totul pe seama desisului întunecos, care-ti vâra frica în oase, oricât ai fi de curajos. Ce parere aveti dumneavoastra despre asta?
,
— Spuneai ca de la copacul pe care l-ai însemnat cu crestaturi de cutit, duce o poteca îngusta la vechea albie a fluviului. Dumneata ai facut poteca asta sau a-i gasit-o acolo?
Fergusson se uita uimit la capitan si raspunse:
— Ca bine ziceti, la asta nici nu m-am gândit. Poteca era gata facuta, dar plina cu balarii, asa c-a trebuit sa-mi fac drum cu cutitul. Acum sânt sigur c-a fost cineva înaintea mea, la albia aceea veche.
— Mai spuneai parca, domnule Fergusson, ca te pricepi la mine de aur. Asta înseamna ca privirea dumitale e obisnuita sa descopere toate lucrurile neînsemnate în aparenta, care survin

prin tinuturile salbatice. N-ai putea spune cam de cât timp n-a fost calcata poteca aceea? Pentru un om cu experienta, asta se poate deduce din lungimea balariilor.
— La tropice, vegetatia creste repede; raspunse suedezul, sovaind, Sa fi fost vreo patru saptamâni de când n-a mai trecut nimeni pe poteca.
— Bine, îti multumesc pentru lamuririle ce mi le-ai dat, domnule Fergusson, zise capitanul. Daca e vorba sa vâslim opt ceasuri, vom pomi la miezul noptii cu trei barci. Poate ca cel mai târziu poimâine sa fim înapoi. E foarte bine ca mina e atât de mica, precum spui dumneata. Crezi ca în alte parti ale albiei nu se mai gaseste aur?
— Dimpotriva, nisipul contine pretutindeni aur, dar nu e curat si ar fi foarte greu de sapat. în locul aratat de mine, însa, trebuie sa fi fost cândva un podmol (stavila de nisip) în fluviu. Acolo s-au strâns bulgarii în cantitati mari.
— Aha! acum pricep, zise capitanul. Cum ti-a dat în gând s-o iei în susul acestui fluviu? Era o sim¬pla întâmplare sau te-ai condus dupa vreun indiciu?
— Am colindat pamântul ca prospector (cauta¬tor de aur), raspunse suedezul, asa ca recunosc lesne daca vreun fluviu contine minereul pretios. Când am trecut cu barcuta mea pe aici, apa asta m-a izbit din primul moment. Aveam cu mine un aparat cu ajutorul caruia se poate constata continutul aurifer al apei, si astfel am stabilit imediat ca fluviul acesta e foarte bogat in aur. Atunci am stiut ca

trebuie sa se afle pe aproape un loc unde aurul s-a strâns în cantitate mai mare. Si tot cercetând, am dat de zacamântul despre care va vorbesc.
— În cazul acesta stam bine, zise capitanul. Daca ai fi auzit de la o a treia persoana despre mina aceasta, atunci chestia ar fi fost primejdioasa. Asa, însa, avem de-a face, în cel mai rau caz, cu un singur om, care poseda probabil, un elefant dresat. Acum, însa, te rog sa dormi, domnule Fergusson, uite ca doctorul nostru îmi si face semne sa te las în pace. îti doresc grabnica însanatosire!
— Va multumesc, domnule capitan, zise suedezul, cu glas slab.
Dupa ce parasira cabina-infirmerie, Farrow se adresa primului ofiter:
— Draga Rindow, va trebui sa tragi iar la sorti cu Brun, care din voi va participa la expeditia noastra spre mina de aur. Pâna acum Brun a tot pierdut, poate ca de data asta va avea mai mult noroc.
— Sa mearga mai bine el, zise Rindow. în primul rând tin sa nu-l lipsesc de placerea asta, apoi submarinul nostru e prea expus aici si nu vreau sa las asupra lui toata raspunderea.
— Bravo, Rindow, asa-mi placi! Da, e mai bine sa ramii dumneata la bord, caci ar putea surveni unele primejdii carora Brun n-ar fi in stare sa le faca fata. Da ordin sa fie pregatite barcile pentru miezul noptii. Fiecare barca va lua sase oameni, nu, mai bine numai patru, caci vom avea nevoie de loc pentru aurul pe care-l vom gasi, probabil. în prima barca

voi merge eu cu George, Petre, stai! se întrerupse el din nou, ar fi totusi prea multi. în fiecare barca vor lua loc trei oameni, cauta cinci din cei mai ageri, doi vor merge cu Brun în barca a doua, iar alti doi cu Kard în a treia. Da, asa ramâne. Afara de revolvere si cutite, oamenii vor mai lua cu dânsii si carabine. Nu se stie ce se poate întâmpla. Acum ma duc sa ma odihnesc nitel si tot asa vor face si ceilalti membri ai expeditiei. La miezul noptii te rog sa ne trezesti.

*

Odihniti si bine dispusi, membrii expedi¬tiei sarira din hamacurile lor. Barcile erau pregatite Si toti îsi luara tocurile conform programului stabilit. Luna lumina atât de puternic, încât n-aveau nevoie de lampile de buzunar, pe care le luasera totusi cu ei, ca o masura de prevedere.

Petre si George se aflau in prima barca, pe care o conducea capitanul: Marinarii vâsleau linistiti pe apa ce scânteia in lumina lunii, ca o feerie din basme. Din când în când se ivea în apropierea tor capul hidos al unui crocodil,iar din desisul ce se întindea pe amândoua malurile rasuna la rastimpuri tipatul înfiorator al unei fiare, care lasa un ecou prelung în linistea înconjuratoare.

Orele se scurgeau una dupa alta. Farrow privi la ceas si constata uimit ca nu mai era mult pâna la ziua. Asta însemna ca vor fi in curând la tinta si daca totul va

merge cum trebuie, vor putea fi la miezul noptii înapoi la submarin.
— George, ce-ar fi sa te schimb la vâsle? întreba Farrow. Trebuia sa ma gândesc mai de mult la asta, dar vezi ca vraja acestei nopti m-a facut sa uit pe ce lume traiesc.
— Nu, tata, asta nu se poate. Vezi-ti de visurile tale si lasa-ma pe mine sa-mi fac treaba înainte.
— Bine, fiule, daca te simti în putere, n-am nimic împotriva. Sa nadajduim însa, ca nu vom avea prea mult de furca în timpul zilei cu scoaterea aurului. Noi suntem oameni mai în vârsta, oteliti în lupta vietii, dar tu de abia ai început s-o cunosti, desi esti destul de voinic pentru vârsta ta.
— Lasa, tata; nu ma înspaimânt eu de atâta lucru.
Si începu sa vâsleasca cu atâta putere, încât Uriasul mormai, surprins:
— Ei, domnule George, ce s-a întâmplat? N-o lua asa de repede, caci mai avem cale lunga înaintea noastra si trebuie sa economisim puterile.
— Ai dreptate, Petre, încuviinta tânarul. Voiam numai sa încerc daca as fi în masura de un efort mai mare. Asa, acum suntem iarasi egali.
— Te-ai tinut cât se poate de bine, domnule George, mai zise Petre. Trebuie sa marturisesc ca si pe mine m-a obosit vâslitul acesta împotriva curentu¬lui. Nu te-as fi crezut în stare de asa ceva.
— Multumesc de compliment, Petre. E drept, am cam simtit si eu oboseala, dar acum a trecut. Ma bucur din inima ca

vom putea fi de ajutor domnului Fergusson, caci omul asta mi-a devenit foarte simpatic.
— Da, e un baiat în toata puterea cuvântului , încuviinta Petre. Un altul, n-ar fi scapat din ce a scapat el. Acum poti vedea si dumneata, domnule George, cât de primejdios poate deveni un elefant din aceia. Vezi, sa fii cu bagare de seama si nu te lasa numai in nadejdea curajului. Ai luat destule gloante pentru carabina?
— Da, zece, raspunse George, râzând. Presu¬pun ca vor fi de ajuns, ce zici? Eu cred ca daca primele doua gloante nu reusesc sa doboare o ast¬fel de namila, degeaba am mai prapadi altele.
— Cam asa e, raspunse Uriasul. Ah! Ai auzit, domnule George? Cred ca el a fost!
Aproape de tot de tarmul fluviului rasuna ragetul înfiorator al elefantului „Rogue”. Marinarii încetara brusc sa vâsleasca si-si încordara auzul. Un pufait ca de locomotiva sfâsie aerul, apoi se auzi din adâncul padurii un tipat prelung, care parea iesit dintr-un gâtlej omenesc. Ramurile din spatele tarmu¬lui trosnira sub pasii grei, dar imediat zgomotul se pierdu în departare.
— Domnule capitan, sunt sigur ca un om si-a chemat elefantul, sopti Uriasul. Ce sa însemne asta?.
— M-asteptam, Petre, raspunse capitanul, linistit. Ne povestea doar si Fergusson. Ei, acum ne putem pregati pentru o surpriza, dupa ce vom fi strâns aurul. George, trebuie sa te previn din nou sa fii cu multa bagare de seama si sa nu-ti risti pielea, cum ti-e naravul. Un

elefant dintr-acestia, care asculta de om, e tot ce poate fi mai primejdios. Fii prevazator baiete si tine pusca pregatita!
— Da, tata, asa voi face. Am auzit doar si eu cât de amenintator era ragetul monstrului.
— Bine ai zis, dragul meu, era amenintator. Trebuie sa ne fi mirosit el si sânt aproape sigur ca i-a dat de veste stapânii sau prin vreun semn anumit. Elefantii sunt foarte inteligenti, asta-i lucru cunoscut. Pacat ca nu l-am luat cu noi si pe printul Ghasna, el se pricepe la asemenea fiare si ne-ar fi putut fi de folos.
De-abia sfârsi capitanul de vorbit, ca se si lumina de ziua. Farrow privi înapoi si vazu barca de sub conducerea lui Brun la vreo douazeci de metri în spatele lor, iar cealalta, cu Kard, la vreo suta de metri.
— Ciudat! zise Petre, care avea privirea foarte agera. Kard are în barca lui un marinar care-mi pare strain. Dar poate ca ma înseala ochii din cauza luminii soarelui, ce se rasfrânge în apa. . Domnule capitan, cred ca am facut aproape patruzeci de kilometri si trebuie sa luam seama sa nu trecem de copacul cu pricina.
— Da, Petre, ma îngrijesc eu de asta, raspunse Farrow. Vad chiar în departare un copac urias, care-si întinde ramurile deasupra apei. O fi cel cau¬tat de noi. Când ne vom apropia, vom opri mâi întâi pe tarmul opus, ca sa cercetam tinutul. Te pome¬nesti ca elefantul ne asteapta pitulat prin desis.

Mai vâslirea câtva timp în tacere, apoi Farrow spuse deodata:
— Asta e, asta e copacul, vad lamurit triunghiul crestat în scoarta. S-o luam spre celalalt, barcile ne vor urma.

III.
ELEFANTUL SI FEMEIA

FARROW, GEORGE SI PETRE privira cu atentie tamarinul urias, care se afla pe malul celalalt, la vreo treizeci de metri departare. Tresarira, apoi, auzind strigatul de mirare al lui Brun, care statea cu barca lui în spatele tor.
— Ei dracia dracului!, zicea el.
Farrow se întoarse repede, facu ochii mari, apoi izbucni în hohote de râs. Marinarul din barca a treia, despre care Petre spusese ca i se pare necunoscut, se ridicase în picioare si se înclina, salutând. Era... printul Ghasna, îmbracat ca marinar.
— Am socotit nimerit sa vin si eu, domnule capitan, zise el, linistit, tocmai pentru ca e vorba aici de un elefant primejdios, la care ma cam pricep si eu. Cred ca nu-mi vei lua in nume de rau comedia pe oare am jucat-o. Domnul Rindow mi-a dat încuviintarea, caci si el era îngrijorat pentru dumneavoastra.
— Nici nu-i vorba sa ti-o iau în nume de rau printe, raspunse capitanul; dimpotriva, tocmai vorbeam cu Petre si George ca ar fi fost bine sa fii cu noi. Judecind dupa racnetul pe care l-am

auzit, se pare s-avem de-a face cu o fiara cum nu prea te întâlnesti în toate zilele.

— Da, e foarte inteligent, dar si foarte rau, zise primul. E si foarte dresat, caci a ascultat îndata de chemarea stapânului sau. Când vom cobori pe uscat, trebui sa ne asteptam în fiecare clipa la un atac din partea lui.

— Hm! trebuie totusi sa trecem pe malul celalalt, hotarî Farrow. N-are nici un rost sa stam aici si sa privim desisul. Dati-i drumul, baieti! Petre, vâsleste într-acolo!

Uriasul îndeplini ordinul imediat, si celelalte doua barci facura la fel. Toti erau încredintati ca fiorosul elefant statea undeva la pânda în desis. Farrow coborî cel dintâi. Locul unde acostasera, era o plaja îngusta, pe marginea caruia se înalta tamarinul urias. Capitanul privi cu atentie nisipul alb, în vreme ce tovarasii sai paraseau în liniste barcile.

Se vedeau acolo urme uriase de elefant; probabil ca monstru venea sa se adape în locul acesta. Deodata, Farrow se opri brusc si se apleca asupra unei urme ciudate. Era urma proaspata si foarte lamurita a unui... pantof de femeie.

— Ce? facu Petre în aceeasi clipa, holbând ochii. Pe aici a trecut o cucoana, asta-i sfânt.

— Urma acestui pantof, dateaza de cel mult trei ceasuri, îi lamuri printul Ghasna. Femeia trebuie sa fi fost pe aici cu putin înainte de a se face ziua. Dar strigatul adresat elefantului, era al unui barbat.

— Nu mai pricep nimic, zise Farrow. Omul de care se credea urmarit

Fergusson, sa fi fost o feme¬ie? Asta e de necrezut. Dar ea a fost aici, si dovada o avem în fata ochilor. Sa-ti faci cruce si nu alta! O femeie prin padurile salbatece ale Sumatrei! Asta e cu adevarat o surpriza la care nici n-as fi visat.

— Tata, poate ca domnul Fergusson a fost obsedat când urcase fluviul încoace. Trebuia sa-l întrebam dincotro a venit. Cu o barca nu putea sa vina decât de la Benkulen sau Benkoelen, cum îi zic olandezii. Desigur, ca a fost observat acolo de alti aventurieri, care stiau ca are noroc în a descoperi mint de aur si s-au luat dupa el.

— Da, baiete, se poate sa fie cum zici tu, raspunse capitanul îngândurat. Numai ca pantoful asta de femeie nu se mai potriveste cu socotelile mele, nu-mi pot închipui ca o femeie sa se întovara¬seasca cu niste oameni care vor sa rapeasca bunul altora. Doar daca n-o fi vreuna dintre acelea stricate pâna-n maduva oaselor.

— Si de ce n-ar fi, adica? interveni Rindow. Eu, cel putin, le socot pe femei în stare de orice. Probabil ca femeia aceasta e chiar seful bandei care vrea sa jefuiasca mina de aur

Printul Ghasna, care examinase urmele cu multa atentie, se ridica si zise:

— Domnule capitan, elefantul a fost pe aici chiar în acelasi timp cu femeia. Uite, poti vedea si dumneata! aici, una din urmele lui acopera pe jumatate urma pantofului, - dincoace, însa, e tocmai dimpotriva , a calcat dânsa pe urmele lui.

Trebuie, deci, sa fi fost aici în acelasi timp si sa fi plecat împreuna.
Demonstratia printului era atât de lamurita, încât nu mai putea exista îndoiala.
— Strigatul adresat elefantului, însa, era cu siguranta al unui barbat, urma printul. Asadar, înseamna ci avem de-a face cu cei putin doua per¬soane si cu un „Rogue". Cred ca vom întâmpina mari greutati în îndeplinirea sarcinei pe care ne-am luat-o.
— De aceeasi parere sânt si eu acum, încuviinta Farrow. Dar asta nu trebuie sa ne împiedice de la treaba. I-am fagaduit lui Fergusson. Si daca el, de unul singur, a cutezat sa se arunce în primejdie, ar fi rusine ca noi sa dam înapoi. Deci, înainte, camarazi!
Farrow se îndrepta spre copac. La stânga acestuia gasi potecuta indicata de suedez, pe care balariile crescura din nou în cele patru zile. Cu arma în mâna dreapta, capitanul se folosea de stânga pentru a taia maracinisul. Pasea încetisor, silindu-se sa faca zgomot cât mai putin, in spatele lui veneau George si Petre, primul cu arma îndreptata spre dreapta desisului, al doilea, spre stinga. La fel faceau si ceilalti.
Dest aveau numai douazeci de metri de strabatut, trecu cam multisor pâna ce ajunsera la vechea albie a fluviului, în care se aflau bulgarii de aur. Farrow se opri pe marginea fâsiei largi de nisip albicios si privi cu atentie. Vazu din nou urmele elefantului si ale pantofului de femeie, care de data aceasta duceau în

desis; acolo fusese croita o poteca , probabil prin forta elefantului urias.
Capitanul privi la dreapta si la stinga. Albia veche a fluviului era lunga de vreo cincizeci de metri. Fergusson înfipsese crengute pe tocul unde gasise bulgarii de aur, - erau, dupa cum spusese el, vreo douazeci de metri de teren aurifer.
În afara acestei linii de hotar nu se vedeau urmele elefantului si ale misterioasei femei, de aceea Farrow spuse tovarasilor sai:
— Banuiesc ca se afla acum în desisul de dincolo, caci nu-mi prea vine sa cred ca s-au întors în padurea asta înfioratoare si stau în spatele nostru. În orice caz, trebuie sa fim cu ochii în patru. George, transmite ordinul meu mai departe: ultimul om sa ramâna aici la capatul potecii si sa tina sub observatie poteca dinspre fluviu. Sa nu-si întoarca privirea, chiar daca s-ar întâmpla sa ne luam la lupta cu cineva, colo în albia cea veche.
Ultimul din micul convoi era uriasul Kard. Când Farrow primi raspunsul ca noul timonier al submarinului îi va îndeplini ordinul, dadu din cap cu multumire. Stia ca se poate încrede cu totul în omul acesta. Pasi încetisor înainte, spre mina de aur, luându-se dupa urmele elefantului si ale femeii. Merse pâna la desisul din partea cealalta, în vreme ce tovarasii sai se împartira, formând un lant scurt care ar fi putut desfide un foc viu asupra monstrului, daca acesta s-ar fi aratat.
Dar totul ramânea linistit. Soarele începu sa dogoreasca cu putere pe mica

întindere de nisip formata de vechea albie a fluviului. Farrow puse o santinela la poteca ce ducea în padure si care parea sa fie croita de curând. De partea cealalta, statea Kard de paza; în felul acesta capitanul facuse totul pentru a-se apara împotriva unei eventuale surprize.
Linistit oarecum, el începu sa scormoneasca nisipul si în aceeasi clipa scoase o exclamatie de uimire, caci iesisera la iveala o multime de bulgari de aur, mari si stralucitori.
Ceilalti se pusera si ei imediat la lucru. Ramasera cu ochii holbati vazând comorile ascunse sub patura subtire de nisip. îsi învinsesera înca emotia si începura sa umple caldarusele de pânza pe care le luasera cu ei, si care serveau de obicei pentru aducerea apei de baut.
În mai putin de o jumatate de ceas, cele noua caldaruse fura pline pâna-n vârf. Capitanul zise încetisor printului si lui Brun:
— Comoara pare sa fie atât de bogata încât nici n-am putea-o transporta dintr-odata.. Probabil ca vom fi nevoiti sa mai venim de câteva ori aici, caci ar fi pacat sa lasam sa se piarda aici atâta bogatie.
— Sunt si eu de parere ca va trebui sa venim de cel putin trei ori, zise Brun. Cred, insa, ca de fiecare data, primejdia va fi tot mâi mare. Acum, probabil ca femeia misterioasa si proprietarul elefantului, chibzuiesc cum ar putea mai lesne sa ne faca inofensivi, si daca ne întoarcem, desigur ca ne vor întinde o cursa.

— Ai dreptate, draga Brun, raspunse Farrow. Dar tot trebuie s-o facem, caci i-am fagaduit lui Fergusson ca vom exploata mina pentru el, si prin „exploatare” am înteles scoaterea întregii cantitati de aur care se gaseste aici.
— Fireste, domnule capitan, nici nu poate fi altfel, replica Brun. Propun sa trimitem doi oameni cu caldarusele la barci. Unul din ei va trebui sa ramâna acolo sa pazeasca comoara, si cred ca cel nimerit pentru treaba asta este Serton.
— Bine, zise capitanul, fie! Dar repede, ca sa putem pleca cât mai curând.
Serton - un marinar maruntel la stat, dar foarte curajos si iscusit, - se puse imediat pe treaba, împreuna cu un camarad de-al sau. Când ispravira, el ramase pe malul fluviului, ca sa pazeasca barcile cu pretioasa încarcatura.
Erau acum trei santinele si ceilalti sase trebuiau sa munceasca de zor, ca sa umple din nou caldarusele. Nu fura tulburati de nimic, dar tocmai linistea aceasta ciudata nu prevestea nimic bun.
În scurt timp, caldarusele erau pline si doi marinari le transportau la barci. Apoi începu ultima serie din ziua aceasta si când fura gata, capitanul dadu comanda de plecare. Fiecare lua o caldarusa, numai Petre si doi marinari luara câte doua. Drumul scurt pâna la barci fu facut în graba, aurul fu golit lânga celalalt si îndraznetii marinari se îmbarcara.
Prima barca se îndepartase tocmai de tarm, când rasuna din desert, la vreo

cincizeci de metri numai, racnetul fioros al elefantului.
— Dati-i drumul, baieti!, striga Farrow. Sa nu tragem acum, caci îl putem întarita mai mult. Repede, repede!
George si Petre pusera mâna pe lopeti, dar nu izbutira sa miste barca încarcata cu aur. în clipa urmatoare se si auzi fosnete si trosnituri in desis, ragetul monstrului sfâsie vazduhul, de data aceasta atât de înfiorator, încât marinarii din celelalte barci - care fusesera târâte de curent o bucata buna - încetara sa vâsleasca si privira îndarat.
Vazura ivindu-se ta desisul întunecos o masa cenusie, uriasa, care culca la pamânt, ca niste spice subtiri, ramurile de grosimea unui brat omenesc. Coltii încovoiati la vârf straluceau de albeata si cu trompa ridicata, elefantul se napusti spre barca.
Petre si George îsi dublara fortele si tocmai în clipa când unul din picioarele dinainte ale monstrului biciui apa. Barca îsi lua vânt spre mijlocul fluviului.
Dihania scoase un raget fioros si ochii-i mici si scânteietori se atintira cu furie asupra barcii care-i scapase în ultimul moment.
Acum ar fi fost poate cel mai nimerit prilej sa-l doboare, marinarii respectara însa porunca data de capitan, sa nu traga într-unsul. Farrow avea si dreptate, caci daca primele gloante nu-l nimereau mortal si elefantul era numai ranit, ar. fi avut de furca la înapoiere cu un dusman înversunat, mult mai primejdios decât cel mai inteligent om.

George se uita cu parere de rau îndarat la monstrul cenusiu, care nu-si dezlipea privirea fioroasa de la barca lor. Deodata, însa, rasuna un strigat argintiu - neîndoios, de femeie - colosul se întoarse cu iuteala fulgerului si disparu ca un sarpe în desis.
— Oh, tata, a fost o priveliste cum n-am mai întâlnit! exclama el cu multa însufletire. Nu mi-as fi închipuit ca un elefant poate fi atât de fioros. Acum mi-am dat si eu seama ca sunt printre cele mai primejdioase de pe pamânt. Nici nu-ti vine sa crezi ca un trup atât de urias e ta stare sa alerge asa de repede. Dar de ce nu ne-ai lasat sa tragem în el? Poate ca l-am fi putut doborî: Tata... o fi prostie ceea ce voi spune... am, însa, presimtirea ca ma paste o mare primejdie din cauza acestui elefant.
— În cazul asta vei ramâne pe submarin când ne vom întoarce noi aici, zise Farrow. Presimtirile tale s-au dovedit întemeiate întotdeauna si de vreme ce putem înlatura primejdia, nu stiu de ce n-am facut-o.
— Nu, tata, striga tânarul, nu cred sa-mi faci rusinea asta. Am luat parte de la început la expedi¬tie si trebuie sa ramân pâna la capat. Te rog sa nu cauti sa ma împiedici, caci atunci voi veni pe ascuns, cum a facut printul Ghasna.
— Bine, baiete, raspunse capitanul, dar trebuie sa-ti marturisesc ca sânt foarte îngrijorat de tine. Ma bate gândul sa lasam în plata Domnului mina, caci am luat destul aur ca sa-i asiguram lui Fergusson o viata fericita cu aleasa inimii

sale. Totusi parca nu-mi vine sa-mi calc cuvântul... De ce sa ramâna nefolosit atâta aur, în loc sa fericeasca cine stie câti oameni sarmani? Bine, George, vei veni cu noi, e mai bine daca te voi avea sub ochi. Îti pun o conditie, însa; sa fii cu cea mai mare bagare de seama si sa asculti de povetele mele. Fagaduiesti?
— Da, tata, fagaduiesc. Nu stiu de ce, dar pe linga presimtirea ca monstrul acela îmi pune viata în primejdie, mai presimt ca voi izbuti sa iau coltii lui, ca trofeu.
— Sa tragem nadejde ca asa va fi, raspunse capitanul, zâmbind. Dati-i drumul, baieti!, striga el spre celelalte barci. Avem cale lunga înaintea noastra.
Marinarii începura sa vâsleasca cu putere, ajutati de curentul apei. Pentru înapoiere aveau nevoie numai de cinci ceasuri, si ajunsera la îmbucatura, fluviului, tocmai când apunea soarele. Din departare zarira submarinul, în turnul caruia statea Rindow, fluturând batista.
Pusera la loc sigur aurul, a carui valoare ar fi îngaduit la doi oameni sa traiasca în belsug pâna la sfârsitul vietii, numai din dobânda lui si sa mai faca mult bine semenilor lor.
Fergusson dormea adânc. Capitanul convoca atunci un sfat în cabina sa. Era de fata: printul Ghasna, Rindow, Bertram, Brun, Hagen si George. Afara de primul ofiter, doctorul si inginerul, toti ceilalti si-au dat seama cât de primejdioasa era expeditia la mina de aur. Acum, capitanul vroia sa auda si parerea celorlalti, daca sa se înapoieze la

mina, odata sau chiar de doua ori, dupa cum hotarâse el.

IV.
O AVENTURA GROZAVA

Ascultara in tacere povestea lui Farrow, apoi Rindow spuse:
— Regret din suflet, domnule capitan, ca sunt nevoit sa ramân pe submarin. Parerea mea este ca trebuie sa va întoarceti în mina, pâna când o veti goli de tot. Poate ca veti izbuti sa doborâti elefantul si sa descoperiti cine sunt femeia si barbatul aceia misteriosi, care Împreuna cu „Rogue”-ul lor fac nesigur tot tinutul. Eu as merge cu placere, dar nu vreau sa-l silesc pe camaradul meu Brun sa ramâna aici. Ce parere ai dumneata, draga Hagen?
— M-as duce si eu bucuros cu capitanul, dar cred ca voi fi mai de folos la bord, în cazul când expeditia cea noua va sfârsi rau. Atunci n-ar fi nimerit altul aici, care sa cunoasca atât de bine rostul submarinului in cazul când vom fi nevoii sa ne întoarcem la „Insula Odihnei” fara dumneata, domnule capitan. Nadajduiesc, însa, ca asta nu se va întâmpla niciodata. Pe de alta parte, sânt de aceeasi parere cu Rindow, ca trebuie sa scoatem tot ce se afla în mina, ca sa nu v-o ia alti înainte.
— Din nenorocire nu-l pot lasa singur pe bolnavul meu, zise si doctorul Bertram, altminteri as merge si eu cu draga inima cu dumneavoastra. Banuiesc ca veti pleca tot la miezul noptii. V-as sfatui

atunci sa luati alti oameni. E mai bine asa.
— Draga Brun - lua cuvântul Farrow - doctorul are dreptate. Sa schimbam mai bine oamenii de data aceasta. De fapt, e vorba numai de doi, caci afara de mine, George, printul, dumneata si Petre vor merge si Serton si Kard. Ei, dar de ce i-am jigni pe acestia doi? Pe de alta parte, s-au purtat atât de frumos, c-ar fi necinstit, sa le facem o nedreptate. Nu, tot mai bine e sa ramânem împreuna, ca si ieri.
— Da, domnule capitan, si eu zic asa, interveni Rindow. Voi da comanda pentru cina, apoi membrii expeditiei se vor putea odihni pâna la miezul noptii.
— Bine, draga Rindow, zise capitanul. Daca va fi sa nu ne mai întoarcem, sa nu pornesti ia cautarea noastra. Îl vei duce pe Fergusson cu aurul sau la Singapore, apoi te vei întoarce pe „Insula odihnei" si te vei sfatui cu camarazii ce aveti de facut pe viitor. Ma bucur ca am agonisit atât, încât fiecare din noi îsi are asigurata batrânetea.
— Asta o datoram grijii ce ne-ai purtat-o dumneata, domnule capitan, raspunse Rindow, miscat. Nadajduiesc, însa, ca nu voi fi nevoit sa-ti ascult sfatul.
— Sper si eu sa nu se întâmple nimic, dar omul trebuie sa se gândeasca la toate. Acum sa mâncam si noi ceva si pe urma sa ne odihnim nitel pâna la miezul noptii.
Putin timp dupa ivirea zorilor, cele trei barci ajunsera din nou la copacul de unde pornea poteca spre mina de aur. De

data aceasta, Farrow astepta mai mult timp pe malul celalalt al fluviului, pâna sa dea comanda de trecere dincolo.
Când barcile se lovira de tarm, toti luara pustile in mina si-si încordara auzul. O tacere adânc domnea ta padure. Nici un zgomot de nicaieri.
— Înainte, camarazi!, striga Farrow în cele din urma. Aratati-va tot atât de viteji ca ieri. Carabinele fie-va pregatite; avem de-a fiice cu dusmani foarte primejdiosi.
El lua din nou in fata , dar sovai putin înainte de a pasi pe poteca. Aceasta este ceva mai larga acum si fara balarii, caci elefantul calcase totul in picioare.
Cei douazeci de metri pe care ii aveau de strabatut prin tunelul de verdeata, parura o vesnicie lui Farrow. Când ajunse la albia veche a fluviului se opri si cerceta din nou urmele. Printul Ghasna facu si el acelasi lucru, apoi spuse: ;
— Domnule capitan, elefantul nu s-a mai întors dupa atacul planuit ieri asupra barcii dumitale. Uite aici, urma lui, e cea mai proaspata din toate. Putem; deci, sa începem lucrul fara grija.
— Sunt de aceeasi parere, spuse Farrow, dar vezi ca tocmai lucrul acesta ma pune pe gânduri. Lasând la o parte elefantul, care nu e decât o unealta, ma tem sa nu fi pus ceva la cale împotriva noastra, barbatul sau femeia carora le apartine monstrul. As propune sa ne împartim în doua echipe: una sa adune aurul si cealalta sa stea de paza, cu armele pregatite.
— Nu e rau nici asa, încuviinta Ghasna. E de-ajuns daca cinci vor lucra la

scoaterea aurului, iar ceilalti patru vor sta la pânda.
— Da, si vom face cu schimbul. Sa înce… îsi rupse vorba, caci George scoase un tipat înabusit, care se vedea bine ca fusese curmat de o putere stranie.
Tânarul se aflase în spatele printului, si se aplecase odata cu acesta, pentru a cerceta urmele din nisip.
Deodata însa se încolaci ceva in jurul pieptului sau, ceva grozav, înspaimântator. Atunci George scoase tipatul pe care-l auzisera ceilalti, dar în aceeasi clipa simti o apasare puternica pe cosul pieptului si strigatul îi muri pe buze.
Simti ca este ridicat în sus, mai simti crengile desisului biciuindu-i trupul, apoi o leganare ciudata, si când putu deschide în cele din urma ochii, se vazu cocotat pe trompa elefantului urias, caruia îsi pusese în gând sa-i smulga coltii.
Monstrul îi apucase trupul în asa fel încât el statea acum orizontal. Pusca îi scapase din mâna; avea însa la dânsul revolverele de mare calibru, cu care ar fi putut doborî si un tigru.
Duse mâna la brâu, dar se razgândi repede, îsi spuse ca e cu neputinta sa doboare monstrul acesta cu revolverul, oricât de mare ar fi fost forta gloantelor. Apoi, se gândi iarasi ca totusi, daca ar lipi teava de capul elefantului, împuscatura ar avea efect mortal, deoarece revolverul pe care-l avea el era unul din cele mai moderne si glontul provoca o adevarata explozie în trupul în care patrundea.

Nu trebuia s-o foca însa, caci în aceeasi clipa trompa se va încolaci strâns în jurul trupului sau, zdrobindu-l.
George chibzui cu sânge rece. Pentru moment n-avea de ce se teme, caci elefantul l-ar fi putut ucide imediat, daca ar fi vrut. Probabil ca primise porunca de la unul din stapânii sai, sa-l aduca viu. Trebuia deci, sa astepte evenimentele. Pentru orice eventualitate, tinea mâna pe patul revolverului:
Elefantul îl duse prin desis, apoi ajunse pe o poteca, pe care începu sa alerge tot mai repede. Poteca aceasta putea sa fie cel mult la zece metri de unde fusese înhatat el, caci auzea lamurit strigatele de spaima ale tovarasilor sai.
Colosul gonea cu el tot înainte. De multe ori, George era amenintat sa-si zdrobeasca de vreun copac, capul, dar cu toata situatia grozava în care se gasea îsi pastra judecata limpede si-si întipari în minte directia încotro gonea fiorosul sau dusman.
Deodata auzi un tipat prelung, limpede. Elefantul coti imediat la stânga, strabatu iarasi un drum scurt prin padure, apoi se ivi un luminis larg, în mijlocul caruia statea o femeie.
Uriasul animal îsi încetini fuga, se opri în fata femeii si îl aseza pe George încet, în picioare. Ramase, însa, în spatele sau, si simti ca monstrul ii va nimici imediat, daca va face vreo miscare suspecta împotriva femeii.
Strângând mereu patul revolverului, George examina in liniste figura strainei. Nu vazuse înca în viata lui un chip de

femeie mai frumos si mai atragator, dar minunatii ei ochi caprui aveau o expresie care-l nelinisti. Ea izbucni într-un râs scurt si zise. în limba engleza:
— Ei, tinere, cum ti-a placut voiajul acesta? N-ai vrea sa-mi spui ce cautai pe aici?
George îi râse în fata. Inteligenta lui îi facea sa-si dea seama ca nu va putea scapa din situatia ciudata în care se afla decât printr-o atitudine curajoasa.
— Oh! facu el vesel, trebuie sa marturisesc ca a fost într-adevar ceva cu totul nou pentru mine. Sistemul acesta de transport e cât se poate de interesant. Elefantul mi-a placut mult, doamna, altfel l-as fi împuscat în drum. Dar n-am facut-o si din alt motiv: eram curios s-o cunosc pe stapâna lui, si acum, când mi-a fost data fericirea aceasta, trebuie sa va spun ca sunt placut surprins, caci ma asteptam sa vad vreo malaieza batrâna si sluta.
Rostind cuvintele acestea el zâmbi amabil tinerei femei, care ramase o clipa încruntata în fata lui. încet, încet însa, seriozitatea disparu de pe figura ei si în cele din urma zâmbi si ea . George trebui sa constate atunci ca era nu numai frumoasa, dar si plina de farmec, încât chipul scumpei sale Sanja aproape ca pali în mintea lui. Si dânsul, care înfruntase dihaniile cele mai primejdioase din padurile Australiei si nu-si pierduse cumpatul nici în cele mai grele împrejurari, simtea acum un soi de teama fata de vraja acestei femei, care ar fi putut deveni mai periculoasa pentru el

decât toate primejdiile prin care trecuse pana acum.
— Tinere,zise straina, cu glas melodios, te-ai vârât într-o afacere foarte primejdioasa. îmi pare rau de tineretea dumitale, dar ti-ai ales singur soarta. Povesteste-mi totul, spune-mi ce te-a îndemnat sa vii aici cu tovarasii dumitale, poate mai exista totusi, un mijloc de scapare.
La ultimele cuvinte, ochii ei capatara o expresie de tristete. în clipa aceea, George îsi dadu seama ca femeia era stapânita de alta forta, mai puternica decât vointa-i de fier. O privi cu sinceritate si întreba:
— Cine este barbatul care a dresat elefantul. Si care te stapâneste si pe dumneata?
Frumoasa femeie pali. Ochii i se holbara si în ei lucea o expresie de spaima nemarginita. Se reculese însa repede, îl privi batjocoritor ti zise:
— Tinere, ti-am spus doar ca viata dumitale atârna de un fir de par. Raspunde, deci, la întrebarea ce ti-am pus: de ce ai venit aici?
— N-am nici un motiv sa mint, raspunse George, râzând. Cautam aur, am descoperit fluviul acesta, am încercat apa si deoarece am constatat ca e bogata în zacaminte aurifere, am pornit in susul ei. Cotul ascutit al fluviului ne-a atras atentia si debarcând, tatal meu a dat de o poteca îngusta care pornea de lânga un tamarin. Am urmat-o si astfel am ajuns la mina de aur. Asta-i tot ce am de spus. Ma mira numai ca ai pus elefantul sa ma

rapeasca. E a dumitale mina de aur? Daca ar fi fost asa tre¬buia sa închizi claimurile si noi nu le-am fi atins.
George o privi cu un aer de imputare si misterioasa femeie ramase cam buimacita, nestiind ce sa raspunda, caci prizonierul ei îsi jucase rolul de minune. îsi musca buzele cu dintii ei ca margarita¬rele, apoi spuse cam îmbufnata.
— Fie si asa, dar tot una e. Urmeaza-ma! Baga-ti în cap, însa, ca desi te lauzi cu revolverele, esti harazit mortii în clipa când vei face un singur gest suspect. Boha, elefantul nostru, va pasi în spatele dumitale si te va zdrobi cu trompa daca vei cuteza sa scoti numai arma. Si acum urmeaza-ma!
Se întoarse si porni sa strabata luminisul fara sa se mai sinchiseasca de George. Acesta nu se prea simtea în largul sau. Femeia, ta puterea caruia cazuse, dovedea un curaj si o siguranta de sine care îl uimeau. Stia doar ca el ar fi putut-o împusca in orice clipa, înainte chiar ca elefantul sa-l poata prinde cu trompa.
Trebuie sa fi fost rau învrajbita cu viata, de vreme ce era asa de nepasatoare. Sau poate se sim¬tea atât de puternica, încât nu-i dadea nici o atentie. La gândul acesta George fu cuprins de mânie, fara voie trase putin revolverul afara, dar în aceeasi clipa, trompa se încolaci atât de puternic în jurul pieptului sau, încât îsi simti bratele paralizate si scoase un geamat de durere.
— Se vede ca ai facut o miscare neprevazuta, spuse ciudata femeie,

întorcându-se si aruncând spre el o privire fugara. Îmi fagaduiesti sa ma urmezi fara gânduri ascunse?
George n-avea încotro si dadu din cap. Femeia striga atunci elefantului câteva cuvinte si acesta îi dadu imediat drumul din strânsoare. Acum îi trecuse într-adevar pofta sa scoata revolverul si ca un câine credincios o urma pe straina. La capatul luminisului se facea o deschizatura în peretele de verdeata. Era o poteca îngusta si întortocheata, croita, probabil, de Boha. Mersera vreo suta de metri prin padure, apoi se ivi iarasi un luminis in mijlocul caruia se aparea coliba de bârne joase.
— Acolo, locuieste el, zise femeia, îndepartându-se usor. Si-a cladit singur coliba, cu ajutorul elefantului care-i aducea bustenii. Va trebui ii te explici fata de el . Dumnezeu sa-ti vina in ajutor!
George se simti cam nelinistit. Cine putea sa fie acest „El”de care parea sa-i fie atât de frica frumoasei necunoscute? Zâmbi fara sa vrea, caci se gândi la indianul fioros care stapânise în „Satul groazei” .Poate ca si aici era unul la fel, care prin forta hipnotica a privirii sale, tinea în puterea lui pe femeie si pe elefant.
— Nu râde, îi sopti straina, cu un accent de teama ta glas. Dumneata nu-l cunosti. E grozav, atât îti pot spune.
— În definitiv, mai mult decât un om nu poate fi, raspunse George, cu nepasare. O scot eu la cale cu el, n-avea grija!
— E un demon... murmura ea. Oh!,uite colo...

George trebui sa se stapâneasca, pentru a nu izbucni in râs. „Demonul” de care femeia avea atâta frica, era o stârpitura de barbat, urât foc si cu ochi mici, aproape stinsi. Tânarul se gândi în sinea lui ca l-ar putea nimici cu un singur pumn pe individul acesta. Numai de n-ar fi stat in spatele lui elefantul, gata în orice clipa sa-si încolaceasca si sa-l zdrobeasca, întocmai ca o jucarie. Probabil ca într-unsul statea puterea acestui omulet ce stapânea pachidermul, care-i înlocuia de zeci de ori fortele ce-i lipseau.
Linistit si cu privirea rece îl masura pe George, apoi spuse cu glas taios:
— Baiete, îmi pare rau de tineretea dumitale. Dar cine te-a pus sa vii încoace? Ce cautai la mina de aur? Un altul a descoperit-o, cel mai mare dus¬man al meu, dar pe care Boha l-a dat gata, cum va face si cu dumneata. De ce ai venit prin tinuturile acestea cu tovarasii dumitale? Vor trebui sa moara cu totii, caci asta e hotarârea mea nestramutata.
— Prea lesne nu va fi sa-i dai gata pe tovarasii mei, raspunse George, cât se poate de linistit. Nici cu mine n-ai sfârsit înca. Si drept sa-ti spun, nici nu prea mi-e frica, desi simt în spatele meu rasuflarea lui Boha. Eu nu ti-am facut nimic si nu stiu de ce vrei sa ma omori.

— Vorbesti cu mult curaj, si asta-mi place! zise batrânul. Cei mai multi pe care i-a ucis Boha au cersit îndurare si au racnit de groaza mortii. Erau

înspaimântati cu totii, tot asa ca si femeia asta, care iubeste pe cel mai mare dusman al meu si pe care l-a urmat încoace. Ha!, ha!, ha!, am vazut-o prabusindu-se de durere când i-am dat veste, ca Boha l-a înhatat pe Fergusson al ei, Minunat animal Boha al meu! Unul din coltii sai era înrosit de sângele suedezului.
George holba ochii când auzi vorbele strainului. Femeia aceasta frumoasa era, asadar, logodnica lui Erik Fergusson, care zacea grav ranit în submarin. De la ea veneau deci scrisorile pe care curajosul explorator le purta cu dânsul?
Cum de ajunsese dânsa din Suedia tocmai aici, în padurile salbatice ale Sumatrei? Si cum de cazuse în puterea acestui individ, care-l considera pe Fergusson drept cel mai mare dusman al sau?
— Batrânul vazu uimirea lui si izbucni în râs.

V.
O LUPTA ÎNGROZITOARE

— TE SURPRINDE, tinere, zise el apoi, ca o vezi pe logodnica dusmanului meu alaturi de mine, o sclava in mâinile mele? Nu trebuie sa te miri prea mult, caci te asteapta aceeasi soarta. Uite ce e, m-am hotarât sa nu te ucid deocamdata. Vei mai ramâne în viata pâna voi goli mina de aur, caci vreau sa m-ajuti la treaba asta. Trebuie sa-ti marturisesc ca-mi placi mult pentru curajul cu care înfrunti primejdia. Dar poate ca n-ai mai fi atât

de îndraznet, daca ai fi vazut si dumneata, cum a vazut fata asta, în ce fel executa Boha o sentinta de moarte data de mine.
Spunând acestea, ochii pe jumatate închisi ai batrânului se deschisera brusc si focul dintr-unsii îl facu pe George sa se cutremure. îsi dadu seama lamurit ca omul, în puterea caruia se afla, era stapânit de o idee fixa, care-i tulburase mintea.
Presupunerile sale fura confirmate în curând de cuvintele batrânului:
— O urasc pe Helga Svenson, pentru ca mama ei m-a respins, casatorindu-se cu bogatul si frumosul Svenson si si-a batut joc de mine, pentru ca eram urât si sarac. Oh!, dar cu toate astea am izbutit, am adunat mormane de aur, am colindat lumea întreaga cu Boha al meu, vesnic cu ura in suflet pentru aceasta femeie si copila ei. Am pus s-o spioneze pe fata si astfel am aflat ca iubeste pe Fergusson. Si atunci ura mea s-a îndreptat si asupra lui. L-am urmat pretutindeni unde se ducea sa caute aur, pentru a-i putea asigura Helgii o viata fericita. Aici a dat de o comoara, dar eu l-am nimicit. În vreme ce se afla te Singapore am atras-o pe Helga te puterea mea, folosindu-ma de o radiograma falsa. Pe când pleca de la Singapore, la Benkoelen, el nu stia ca eu sunt cu dânsa pe acelasi vapor. Saracuta de ea! Se temea de Boha al meu, te cusca caruia am vârât-o. Ha!, ha!, ha!, si când te gândesti ca afurisitul acela de Fergusson a fost la reprezentatia pe care am dat-o la Benkoelen cu elefantul meu!

Nici nu banuia ca logodnica lui, de dragul careia îndurase toate mizeriile, se afla în apropiere. Si ea n-avea curajul sa strige, caci vazuse la Singapore cum Boha zdrobise un malaiez care a vrut sa ma jefuiasca. Dorul meu de razbunare nu se va potoli atâta vreme cât mai traieste Sonia Svenson, femeia care mi-a casunat cele mai grozave chinuri pe care le poate îndura un om. Îi voi arata bogatiile pe care le-am agonisit, si în acelasi timp va vedea cât de nenorocita a ajuns fiica ei. Ha!, ha!, ha!

George se înfiora. Batrânul acesta era groaznic în nebunia lui. El îsi dadu seama ca era prea slab sa se poata împotrivi elefantului care asculta de poruncile stapânului cu sufletul bolnav de o ura neîmpacata. Dar dupa ce chibzui câteva clipe se simti usurat. Era vorba doar ca sa mai fie lasat în viata câtva timp, ca sclav al batrânului suedez si al elefantului sau. în felul acesta nadajduia s-o elibereze pe tânara fata din mâinile nebunului si s-o duca logodnicului ei. Ar fi vrut sa-i spuna ca Fergusson traieste, dar, deocamdata nu trebuia s-o faca, pentru a nu atrage furia batrânului asupra sa. O grija mare puse stapânire pe el. Tovarasii se vor lua desigur dupa urmele elefantului si daca s-ar ivi pe neasteptate în luminis, viata lui ar fi în mare primejdie, caci la porunca stapânului, monstrul îl va înhata cu trompa, zdrobindu-l ca pe o nuca.

Batrânul parea sa-i fi ghicit gândul, caci izbucni în râs si zise:

— Tinere, probabil ca tovarasii tai vor cauta sa-ti descopere urma. Boha, al meu ar putea sa-i atace pe una din potecile din padure, dar atunci ar însemna sa ramân singur cu dumneata si trebuie sa-ti marturisesc ca nu mi-ar fi deloc placut, caci esti mult mai puternic ca mine. Asadar, te voi pune întâi la adapost, apoi voi trimite pe Boha în întâmpinarea prietenilor tai. Întoarcete si întinde bratele la spate! Fa cum îti spun, altminteri te asteapta trompa elefantului!
George îsi dadu seama ca n-avea încotr-o. Se întoarse repede, arunca însa tinerei fete o privire încurajatoare, care trezi în frumosii ei ochi o expresie de bucurie. Supus, întinse bratele la spate si simti imediat o curea de piele strângându-i înche¬ieturile mâinilor. Batrânul tragea din toate puterile de capetele curelei, dar George râdea în sinea lui. El îsi încorda muschii cât putea de tare si în felul acesta nadajduia sa se poata elibera lesne mai târziu.
Batrânul trebuia sa fi fost prea orbit de nebunia lui, altfel ar fi observat smecheria lui George. El îsi închipuia ca-i legase mâinile cum nici nu se putea mai bine, când colo era de ajuns o singura smucitura pentru ca tânarul sa fie iar liber.
— Asa, baiete, zise el apoi, acum te am la mâna si ma pot lipsi de Boha. Vei sta deocamdata ta coliba mea, iar fata va sta lânga mine, altfel e pericol sa se îndragostеasca de d-ta si sa te dezlege.
Îl împinse pe George în coliba, care era foarte primitiv mobilata. O foaie de cort o

despar-tea în doua si în încaperea din fiind era un culcus pe care dormea, desigur, tânara fata. Batrânul închise usa si o propti pe dinafara cu o bârna groasa. îl striga apoi pe Boha care se întoarse imediat si începu sa goneasca pe drumul pe care venise cu George. George se puse îndata pe lucru, ca sa-si slabeasca legaturile. Rasuci bratele de câteva ori încoace si încolo si în curând avu multumirea sa-si traga afara mâna dreapta. Acum era liber, înarmat cu un pumnal si doua revolvere, gata sa-l înfrunte pe batrân.

Tovarasii sai se aflau ta mare primejdie si in primul rând tatal sau, care va porni cel dintâi dupa elefant. Trebuia sa faca ceva pentru a împiedica ne¬norocirea. Cu bagare de seama vârî cutitul ta crapa¬tura usii, împinse la o parte bârna, apoi deschise usa si privi afara. Batrânul suedez se asezase pe un trunchi de copac, încordându-si auzul spre padure. Astepta, desigur, clipa când va rasuna tipatul vre¬unui tovaras de-al lui George, înhatat de elefant.

Tânarul se simti cuprins de o furie fara margini, amestecata cu îngrijorare pentru tatal sau. Vazu lânga batrân pe logodnica lui Fergusson, care-si plângea, desigur, iubitul pe care-l credea mort. Se furisa încetisor din coliba si pasi ta vârful degetelor spre batrân. Când ajunse la trei metri de el, Helga se întoarse brusc, îl zari si scoase un tipat de spaima.

Cu iuteala fulgerului batrânul se întoarse si el, holba ochii la George care se pregatea tocmai sa se napusteasca

asupra lui si izbucni într-un strigat fioros. Tânarul stia ca prin acest strigat îsi chema elefantul, stia ca-l asteapta o moarte grozava, daca pachidermul îl va surprinde în luminis cu mâinile dezlegate. El îsi calculase bine saritura, dar si batrânul fusese destul de sprinten. Acesta se feri, scoase înca odata strigatul înfiorator, apoi alerga spre coliba, facând un ocol in jurul lui George:
Acesta îi taie însa drumul. Avusese de gând sa-l lege pe bârna, dar acum nu mai avea timp pen¬tru asta, caci elefantul putea sa se iveasca oricând.
Trebuia, deci, sa-l faca inofensiv cat mai repede pe batrân. Îl ajunse aproape de usa colibei, trase repede revolverul de la brâu si izbindu-l cu patul in cap, îl culca la pamânt. în aceeasi clipa se auzi din padure mugetul înfuriat al elefantului. George simti un fior strabatându-i trupul, caci lupta ce se anunta putea sa sfârseasca tragic. Înainte de toate trebuia s-o apere pe tânara fata, care statea ca împietrita, privindu-l cu ochii mariti de groaza.
— Vino repede, domnisoara Svenson, logod¬nicul tau e în viata si se afla pe vasul nostru. Vino repede, trebuie sa traiesti pentru el, dupa cum tra¬ieste si dânsul pentru tine. Boha l-a ranit numai.
Helga Svenson parea ca se trezeste dintr-un vis. Rimase câteva clipe cu gura deschisa, apoi striga:
— E adevarat ce-mi spui? Erik al meu traieste? Nu mi minti oare? Erik, e in viati?

— Da, e în viata, domnisoara! striga George, enervat. Hai odata; altminteri se alege praful de noi; Repede, repede, uite ci vine Boha!
În vreme ce vorbea cu fata, el cercetase cu privirea în juru-i si gaseasca un drum salvator. Mugetul elefantului se auzea acum aproape de tot si în câteva clipe va fi In luminis.
George privi la colibe si-si spuse ci acolo e singura scapare. Ea era construita din trunchiuri puternice, pe care nici fiorosul pachiderm nu le va putea desprinde.
Helga Svenson alergi spre el. De-abia acum parea sa fi priceput ce-i spusese tânarul si în vreme ce goneau alaturi, fi striga:
— Traieste într-adevar, Erik? O, Dumnezeule, cât esti tu de bun!
George nu avea timp de vorbi. Ajuns în fata colibei, el îsi dadu seama ca cel mai bun refugiu ar fi pe acoperis. De acolo se putea apara împotriva monstrului pâna vor sosi tovarasii sai.
Câteva bârne scurte se aflau prin apropiere, în toata graba, George sprijini una de acoperis, apoi întinse fetei mâna si striga:
— Repede, repede, domnisoara Svenson!
Când tânara fata îsi puse piciorul pe bârna, elefantul îsi scoase capul din desis.
Încordându-si toate puterile, George o arunca pe fata pe acoperis, apoi îsi facu si el vânt. Bârna cu ajutorul carei urcasera cazu la pamânt, dar în aceeasi clipa fu apucata de trompa elefantului si

azvârlita cu furie în interiorul colibei, care se cutremura din temelii.
Istetul animal îsi roti privirea în jur si vazu pe stapânul sau stând nemiscat în iarba luminisului. Mugi înfiorator, scurt si ragusit, apoi se napusti cu iuteala fulgerului spre trupul fara viata,
George scoase revolverul, tinti spre capul monstrului si trase.
Boha izbucni într-un raget de durere, dar nu se abatu de la tinta pe care o urmara. Înainte ca George sa fi putut trage a doua oara, el apuca trupul omuletului, îl ridica în sus ca pe un bat de chibrit si-l azvârli la o departare de vreo douazeci de metri.
— Domnisoara Svenson, nu trebuie sa te mai temi de omul acesta, caci si-a primit pedeapsa, zise George, calm. Acum, însa, e vorba de viata noastra.
De-abia rostise cuvintele acestea, si coliba se cutremura sub izbitura grozava a elefantului. Boha se napustise asupra usii, cu gândul probabil, sa distruga tot ce mai era în jurul sau.
George trebui sa se tina cu mâna stinga, iar ca dreapta o strânse la pieptul sau pe Helga Svenson, ca sa nu se rostogoleasca.
Boha se rasuci la loc, privi repede ta sus, apoi se napusti din nou asupra usii. Coliba se apleca înainte si tânara suedeza fii smulsa de la bratul tânarului si azvârlita la mare departare.
Pentru moment, George nu putea sa-i vina in ajutor, caci trebuia sa se apere singur împotriva elefantului furios, care cauta sa-l apuce cu trompa.

Tinându-se cu mâna stanga de crengile acoperisului colibei, care se apleca tot mai mult, el întinse dreapta cu revolverul pâna aproape de capul monstrului si trase de doua ori. Rezultatul fu altul decât se asteptase: coliba se prabusi cu zgomot si George cazu înauntru. în ultimul moment zari printr-o crapatura capul urias al lui Boha, trase înca doua gloante, dar ta aceeasi clipa simti trompa încolacindu-se în jurul pieptului sau si fu tras afara cu atâta violenta, încât avu impresia ca trupul i se frânge in doua. Acum atârna in aer si în vreme ce Boha cauta sa-l salte pe spate, el îi lipi revolverul de tâmpla si apasa cu iuteala fulgerului pe tragaci, de doua ori. În clipa urmatoare simti o izbitura, apoi zbura ta aer deasupra luminisului, dar cazu, din fericire, într-un tufis, ale carui ramuri erau dese. Elefantul nu se daduse batut. George fi vazu napustindu-se din nou spre el si atunci ridica ambele doua revolverele, trase doua gloante si vazu cum Boha se opreste câteva clipe, cu sângele siroindu-i pe frunte si de-a lungul tâmplelor, pentru ca apoi sa se repeada iarasi la prada lui.
Helga Svenson, care se afla lânga coliba darâmata, sari în picioare si striga:
— Unde-i Erik al meu, unde-i Erik al meu? - Boha uita de George, se întoarse repede cu o iuteala de necrezut se napusti spre fata.
Tânarul îsi dadu seama ca tânara fata era pierduta, daca nu va interveni el in ultima clipa.

Se lasa la pamânt de pe crengile unde-l zvârlise elefantul, tinti cu mâna sigura si trase primul glont în trupul fiorosului dusman. Un suierat ca de locomotiva iesi din gâtlejul lui, se opri la câtiva pasi de fata, se întoarse repede, îl zari pe George si cu un muget de furie se napusti spre el, Fara voie tânarul facu un pas îndarat, se lovi de un trunchi de copac, si cazu la pamânt, in vreme ce Boha îsi întindea trompa spre el.
George nu se dadu insa batut. Ridica din nou revolverele si trase în trupul cenusiu al elefan¬tului. Stia ca gloantele care ie trasese asupra lui Boha trebuiau neaparat sa-l ucida, dar înainte de a muri, uriasul pachiderm avea tot timpul sa-l ucida.
Trompa enorma se lasase asupra lui, li atinse gâtul, o clipa doar si se va încolaci cu putere.
Deodata detunara doua, trei împuscaturi. George îsi dadu seama imediat ca erau împuscaturi de carabina. Tovarasii sai credinciosi sosisera.
Auzi urletul lui Boha, un urlet înfiorator. Se ridica repede în capul oaselor, vazu masa cenusie a elefantului strabatând luminisul si îndreptându-se spre poteca din care tocmai ieseau tatal sau, Petre, printul Ghasna si Brun.
În aceeasi clipa, detunara alte patru împuscaturi de carabina. Boha mugi înfiorator, se clatina pe picioarele-i enorme, apoi se lungi încetisor, scormoni pamântul cu trompa si... ramase nemiscat.

George se ridica cu greu. Niciodata nu fusese atât de aproape de moarte. Picioarele îi tremurau pe când se îndrepta spre tatal sau. Privi o clipa trupul enorm al elefantului, apoi zâmbi si zise:

— Tata, am avut mare noroc. Domnisoara de acolo este logodnica lui Fergusson. A fost rapita de un batrân pe care l-a ucis propriul sau elefant. Ma bucur foarte mult, ca putem face fericiti doi tineri.

— George, raspunse capitanul cu glas tre¬murator de emotie, nici nu-ti poti face idee cit am suferit cu totii, în clipa când am vazut ca te-a înha¬tat elefantul. Sarmanul meu baiat, prin câte ai trecut.

Petre, printul, Brun, si toti ceilalti îl înconjurara pe George, fiecare vrând sa-i strânga mâna, dar el se feri si arata spre Helga Svenson:

— Tata, spune-i si tu ca Erik Fergusson e la noi si ca se va face sanatos.

Tânara fata izbucni în lacrimi de bucurie, când capitanul îi confirma spusele lui George. Era aproape sa lesine, dar batrânul o lua de mâna si o duse spre fluviu. Petre, ajutat de câtiva camarazi, scoasera coltii de fildes ai elefantului. Alti patru marinari sapara o groapa, în care asezara trupul batrânului, care cazuse victima propriei sale rautati.

Helga Fergusson trebui sa-si mai înfrânga câtva timp nerabdarea, pâna ce mina de aur fu golita de pretiosul ei continut. Când se lasa întunericul, barcile se desprinsera de la mal si pornira în josul fluviului. Dupa cinci

ceasuri de drum ajunsera la submarin si Helga lesina de-a binelea de data aceasta, când cazu în bratele iubitului ei logodnic. Aurul scos din mina le asigura un viitor lipsit de griji si capitanul îi aduse la Singapore pe bordul minunatului sau „Dox" .

18
DESCOPERIREA DOCTORULUI JELLOT

I
TAINA DE PE FUNDUL MARII

MAI DE VOIE, mai de nevoie, Farrow si tovarasii sai consimtiri sa debarce la Singapore. Cand Fergusson, care în timpul drumului se însanatosise aproape complet, îl ruga atît de mult sa ramîna cîteva zile oaspetele sau si al logodnicei sale, încît în cele din urma capitanul se vazu nevoit sa primeasca invitatia, cu toata primejdia ce însemna pentru el si ai sai ramânerea pe uscat.
Submarinul statea, fireste, într-un loc izolat, departe de port. În timpul noptii, capitanul, George, doctorul Bertram, Fergusson, logodnica sa si Petre, coborâsera pe uscat, iar aurul extras din mina descoperita de suedez a fost trasportat si el în trei barci de aluminiu.
Înainte de a pleca spre Sumatra, Fergusson locuise în hotelul unui compatriot, Lindgrave Home. Hotelierul era un om tacut si vrednic de încredere. Nu puse nici o întrebare când vazu pe

suedez sosind cu însotitorii sai, îi ajuta sa ascunda aurul în pivnita casei si procura pentru Farrow si însotitorii sai, costume tropicale, ca sa nu bata la ochi în uniformele lor de marinari.
Noaptea era aproape pe sfirsite, când Lindgrave ruga pe musafiri sa ciocneasca un paharel cu dânsul, ceea ce acestia primira cu bucurie.
Lindgrave cunostea bine pe capitan din auzite si faptele acestuia îl uimisera si pe el, ca pe toata lumea, de altfel.
Fergusson fu nevoit sa-i povesteasca aventu¬rile prin care trecuse, apoi capitanul istorisi patania cu elefantul grozav. Când termina, hotelierul zise:
— E ciudat, domnule capitan, cum soarta va rezerva d-voastra numai aventuri, care de care mai interesante. Nici n-ati scapat bine de una si dati de alta. Uite, de pilda, de-abia ati avut o aventura ciudata pe Sumatra si cred ca v-as putea da prilejul sa traiti una si mai si. Ma tem numai ca ma veti lua în râs, când va voi istorisi despre ce e vorba.
— Domnule Lindgrave, tocmai lucrurile neo¬bisnuite, carora nimeni nu vrea sa le dea crezare, sânt îndeobste cele mai serioase, raspunse capitanul. Viata nascoceste romane, pe care nici scriitorul cu cea mai bogata fantezie nu le-ar putea închipui. Te rog staruitor sa ne spui ce stii si sa fii sigur ca n-o sa preget o clipa, mai cu seama daca o fi vorba de salvarea unor vieti omenesti.
— Da, domnule capitan, avem aici în Singapore un om, caruia îi merge numele ca e un mare mincinos. De la el am auzit

ceea ce vreau sa va povestesc, dar trebuie sa va spun dinainte ca nimeni nu-l crede pe James Watson. Eu, însa, îl cu¬nosc tare bine, mai bine decât oricare altul si stiu ca e un om cât se poate de bun. A îndurat multe în viata sarma-nul si din cauza sotiei sale, care l-a înselat amarnic, a dat în patima betiei si a ajuns de rîsul lumii. Pacat de el! Dar nadajduiesc ca va izbuti sa redevina ceea ce a fost uitand-o pe femeia aceea ticaloasa. Fireste ca oamenii asa numiti „onorabili" - care poate sânt mult mai rai decît dânsul - îi întorc spatele.

Într-o seara era aici la birtul meu si se apucase sa istoriseasca ceea ce stia, dar toata lumea si-a batut joc de el. Nu i-am putut lua în nume de rau ca i-a repezit pe usa pe câtiva dintr-unsii, dar asta a stârnit si mai mult indignarea si dispretul celorlalti. A doua zi, am stat de vorba cu el, i-am marturisit deschis ca eu am toata încrederea în el si l-am rugat sa-mi povesteasca lamurit ceea ce stia. N-am fost în stare sa-l înduplec însa, caci bietul om nu putea sa uite batjocura din seara trecuta. Asta s-a întâmplat acum cinci saptamâni.

Lindgrave facu o pauza, sorbi din paharul cu whisky si Farrow se folosi de prilej ca sa întrebe:

— Asadar, n-ai prea putut afla atunci multe de la dânsul, domnule Lindgrave. Presupun totusi, ca mai târziu tot v-a povestit despre ce este vorba. Te-as ruga sa-mi spui tot ce a istorisit Watson prima oara.

— Da, da, în seara aceea când a fost luat în râs, intrase cam abatut în cârciuma si a cerut imediat un pahar mare de whisky. Avea o mutra cu totul plouata si asta i-a îndemnat pe alti doi consumatori sa-l ia în primire. Atunci el li s-a adresat în felul urmator: „Daca ati fi vazut voi ce-am vazut eu, ati bea zece pahare nu unul."

Fireste ca atât a fost de ajuns ca sa stîrneasca curiozitatea celor de fata si la întrebarile lor staruitoare, raspunse ca în seara aceea se dusese sa pescuiasca pe coasta de sud din Singapore. Se ocupa mult cu pescuitul si capatase multa îndemânare în mestesugul acesta; scoate uneori pesti minunati pe care îi vinde strainilor amatori de raritati. De fapt, din asta si traieste.

Si cum va spuneam, în seara aceea, daca vazuse licarind o lumina pe fundul marii, într-un loc adânc al coastei, la iesirea unui golf îngust si care se adânceste mult în tarm. La început credea ca e vorba de un peste mare care se ratacise pe acolo, dar apoi, observa ca era o lumina puternica, ce statea pe toc. Si tot privind mai vazu apropiindu-se de lumina aceea... doua trupuri omenesti. Lumina venea probabil dintr-o ridicatura de teren, poate dintr-o stânca de corali care se formase acolo. Cele doua fapturi se facura nevazute în acea stânca sau ce-o fi fost, dar dupa câteva minute se înapoiara, îndreptându-se spre golful îngust, lumina misterioasa se stinse brusc si James Watson o lua la fuga,

cuprins de frica. Asta mi-a spus, domnule capitan!
— Hm!, toate astea suna într-adevar ciudat, zise Farrow, mai ales pentru oameni care au venit sa bea un paharel mai mult. Eu, însa, gândesc altfel despre asemenea lucruri, pentru mine nu exista nimic imposibil. Pe submarinul nostru avem si noi reflectoare puternice, care razbat la mari adâncimi prin apa si inginerul nostru, Hagen, lucreaza chiar la un proiect, care va ingadui, probabil, sa parasim submarinul sub apa, la costume de scafandri. Daca i-ar fi reusit asta, s-ar fi putut ca James Watson sa ne vada chiar pe noi acolo, în fundul apei.
— Vedeti!, exclama Lindgrave, mi-am spus-o si eu ca pentru tehnica aproape ca nu mai exista nimic imposibil astazi. De aceea am si cautat a doua zi sa aflu mai multe de la el, dar, dupa cum va spuneam, omul n-a vrut sa scoata un cuvînt.
— Si probabil ca povestirea lui ciudata a facut ocolul orasului?, întreba Farrow.
— Fireste, pretutindeni începuse sa se vorbeasca despre ea si oriunde se arata bietul englez, era luat în râs. Timp de doua saptamâni a disparut fara urme si începusem sa-mi spun ca a parasit Singapore, când, exact acum trei saptamîni, aparu iar seara târziu în birtul meu. Erau doar câtiva clienti în local, dar nici unul nu se mai gândi sa-l ia peste picior, caci se temeau de pumnii lui. Avea iar o mutra plouata si dadu pe gât câteva pahare cu whisky curat. Când

ceilalti clienti plecara, ma chema lânga el si-mi zise linistit de tot:
— Lindgrave, poate sa-mi schimb eu totul firea, sa scap de patima betiei si sa devin om muncitor, daca voi izbuti sa lamuresc taina asta. Acum doua saptamâni mi-ai spus ca nu te îndoiesti de vor¬bele mele. Ei bine, dumitale îti voi spune totul, dar trebuie sa-mi fagaduiesti ca nu vei da zvon în tara.
— Fireste ca i-am fagaduit si atunci îmi povesti ca vazuse din nou lumina aceea ciudata pe fundul marii; de data aceasta, însa, pe coasta de nord, în timpul celor doua saptamâni cât lipsise, se ocupase numai de dânsa si acum vine ceva care pare foarte ciudat. Cica ar fi vazut cum trei fapturi târau dupa ei o a patra, de statura mai mica si care se zbatea de moarte, în vreme ce se îndreptau spre lumina misterioasa. Disparura din nou cu totii în stânca de corali, dar numai trei se înapoiara. Lumina se stinse si Watson se grabi sa vina la mine ca sa-mi povesteasca cele vazute.
— E ciudat, într-adevar!, facu Farrow. N-as putea sa-i vorbesc si eu lui Watson, domnule Lindgrave?
— De atunci nu l-am mai vazut, domnilor, si tare ma tem sa nu i se fi întâmplat ceva, cu prilejul cercetarilor sale. De aceea v-am si povestit chestia asta cu adevarat îngrijorat de soarta lui.
— Ti-a descris exact local unde a descoperit a doua oara lumina si întâmplarea misterioasa de pe fundul marii?, întreba Farrow.

— Da, chiar foarte exact, dar i-am dat fagaduiala sa nu pornesc singur în nici un fel de cercetari într-acolo. De altfel, nici n-as avea timp, deoarece afacerile ma tin legat aici. Îmi spunea ca pe coasta de nord se afla un labirint de insulite, iar pe cea dinspre Singapore, te izbeste la vaz un palmier foarte înalt, al carui crestet este pe jumatate frânt. Cam în fata acestui palmier, la vreo suta de metri departare, a vazut Watson lumina ciudata în fundul marii.
— Pentru moment n-avem nimic proiectat, zise Farrow, gînditor, si chestia asta ma intereseaza cât se poate de mult. Când ma voi întoarce pe bordul submarinului, voi cere tovarasilor mei sa ne ocupam de aceasta enigma, înaintea înapoierii pe „Insula odihnei", cum aveam de gând. Cred ca vor primi.
— Nici nu încape îndoiala, zise doctorul Bertram, care ascultase cu interes tot timpul. Poate ca voi avea norocul, cu prilejul acesta, sa pescuiesc si câtiva pesti necunoscuti pâna acum. Pacat ca domnul Watson a disparut. I-as fi fost foarte recu¬noscator daca mi-ar fi aratat locurile unde se pot gasi exemplarele rare. Se poate, însa, sa-l gasim, lucru de care m-as bucura foarte mult.
— În cazul acesta nu voi avea placerea si fim mai mult timp împreuna, zise Fergusson, cu tristete. V-as însoti cu draga inimi în expeditia aceasta, dar ma împiedica rana, care nu s-a vindecat înca .
— Doua zile vom mai ramâne aici, dupa cum ne-a fost întelegerea, zise Farrow.

Apoi, voi vorbi cu tovarasii mei si chiar în noaptea aceea vom face un ocol în jurul coastei de nord. În aceste doua zile vom ramâne aici, poate mai aflam amanunte asupra acestei afaceri misterioase.
— Voi cauta sa iscodesc printre clientii mei, poate c-au aflat ceva nou, zise Lindgrave. Voi proceda însa cu bagare de seama, ca sa nu se nasca vreo banuiala ca avem motiv sa ne interesam de ea.
— Bine vei face, domnule Lindgrave, raspunse capitanul. Îmi pare rau ca nu pot sta eu de vorba cu oamenii, caci se prea poate ca unul sa ma recunoas¬ca si i-ar da prin gând sa ma tradeze, ca sa puna mâna pe premiul oferit pentru prinderea mea. Am, însa, încrederea în dumneata, domnule Lindgrave.
— Desigur, desigur, domnule capitan, zise suedezul. Stiu eu cum sa aduc lucrurile, ca sa nu dau de banuit. Si, drept sa va spun, m-am gândit uneori ca printre cei ce vin la mine în cârciuma, ar putea fi si unii care sa fie amestecati într-un fel sau altul în misterul acesta. Te pomenesti c-au fost tocmai aceia care s-au grabit sa-l ia în râs pe bietul Watson!
Puteti fi fara grija, voi proceda cum e mai bine.
— Atunci, ne-am înteles! zise capitanul. Dumneata vei cauta sa afli cât mai mult de la clienti, iar eu voi sti sa-i conving pe tovarasii mei sa pornim spre coasta de nord.
Farrow se întrerupse brusc si privi spre usa, de unde se auzeau batai puternice.
— Nu va speriati, domnilor, zise repede Lindgrave, o fi vreun client întîrziat, mai

bine zis, prea matinal, caci nu mai avem mult pâna la ziua. Daca va fi posibil, fireste ca voi cauta sa-l îndepartez.
Se îndrepta spre usa si întreba cu glas oarecum aspru:
— Cine-i acolo?
Un glas nesigur, de om beat, raspunse:
— Eu... eu... sânt Lindgrave! John Beats.
Suedezul se codi o clipa, apoi sopti celorlalti:
— Fergusson, stinge lumina de deasupra mesei, Beats ne-ar putea folosi la ceva. Umbla toata ziulica sa caute de lucru, de gasit, însa, tot nu gaseste. Pare cam marginit la minte, dar cu atât mai lesne ne va fi sa scoatem ceva de la el. Ramâneti linistiti la locurile dumneavoastra, domnilor!
Când usa se deschise, întârziatul musteriu intra clatinându-se pe picioare, se prinde de bratul lui Lindgrave si izbucni într-un potop de cuvinte bâlbâite prin care îsi exprima bucuria revederii. Suedezul vru sa-l aseze la o masa dintr-un colt al cârciumii, dar betivul nu se lasa nici în ruptul capului, ci tinea mortis sa vina la masa unde stateau ceilalti.
— John... John Beats!, se prezenta el, facând o plecaciune caraghioasa.
Apoi, se lasa greu pe un scaun si striga:
— Lindgrave, sa vina un rând. Cred ca domnii nu ma vor refuza. Încântat de cunostinta, stimabililor!
Ochii mici, vioi, ratacira de la unul la altul, si Farrow avu imediat un sentiment neplacut. Privi¬rea aceea patrunzatoare, vie, nu corespundea deloc starii de betie în care parea sa se afle individul,

judecând dupa felul cum se purta. Se prefacea oare?
Si capitanul era multumit ca domnisoara Help Svenson, logodnica tânarului suedez salvat de dânsul, se retrasese în odaia ei, cu atât mai mult cu cât Beats dadu drumul unor înjuraturi, care nu prea se cuveneau sa fie auzite de o tânara fata.
— Ce mai e nou, domnule Beats?, întreba Lindgrave, apropiindu-se cu whiskyul comandat.
Beats mai scuipa o înjuratura, apoi trase din buzunar un obiect mototolit si-l arunca pe masa.
— Ei, Lindgrave, cunosti asta?
Hotelierul pali, lua în mâna obiectul si murmura:
— Seamana cu sapca pe care o purta Watson.
— Asa e, si eu mi-am spus la fel! Am gasit-o azi dupa-amiaza într-un tufis de pe coasta de rasarit, lânga un golf adânc care înainteaza mult în tarm. Cautam omizi pentru un colectionar.
— Pare sa fi stat mult în aer liber, zise Lindgrave, gânditor. Watson n-a mai dat de trei saptamîni pe aici. Hm!, tocmai pe coasta de rasarit, unde spunea el ca vazuse lumina aia ciudata! Îti mai aduci aminte, Beats?
— Ah, da, ne povestise el o idiotenie de asta într-o seara, râse englezul. Ba ne-a dat si câte un picior in... mie si lui Study, pentru ca l-am luat în bataie de joc. Dar e, într-adevar, un golf strâmt acolo, asta nu se poate tagadui. Si sapca tot acolo am gasit-o pe tarm. Hm! Hm! Care va sa

zica, Watson s-a carat de pe lumea asta. Pacat de el, bun baiat a fost! Hai noroc, domnilor, sa bem în sanatatea mortului.
Musafirii îi facura pe plac. Povestea cu sapca gasita, îi miscase adânc, însa. Daca era adevarat ce spunea englezul, însemna ca Watson cazuse în mare, unde probabil ca pestii se si ospatasera din trupul lui.
Dar Farrow se cam îndoia de asta. Watson spunea doar ca vazuse a doua oara lumini misterioase pe coasta de nord. Si Beats gasise sapca pe coasta de sud. Nu prea se potrivea una cu alta.
Tresari din gândurile sale, caci avu deodata impresia ca ochii lui Beats erau atintiti cu încorda¬re asupra lui. Cei doi se priviri o clipa în tacere, apoi englezul începu sa râda fara motiv si zise :
— Îmi pari foarte cunoscut, domnule, da, dar foarte cunoscut. As pune ramasag ca te-am vazut undeva. Tot ce se poate, lumea e atât de mare cum spun oamenii! Ha, ha! Dumneata nu ma cunosti, domnule?
— Nu, raspunse Farrow. N-am avut înca placerea!
— Aha! Atunci probabil ca eu te-am vazut, fara sa ma vezi dumneata. Ei, dar asta nu-i un motiv sa stricam prietenia. Hai noroc, domnilor!
— Beats, interveni Lindgrave, ai facut ceva cercetari în locul unde ai gasit sapca? Ai descoperit vreo urma dupa care se poate deduce ca Watson a cazut în apa? Îmi vine greu sa cred asa ceva, caci era bun înotator.

— Bataie de inima! zise Beats, scurt. Negresit, bataie de inima! O fi baut mult si atunci a cazut în apa si acolo ia venit rau.
— Asadar, n-ai descoperit nici un fel de urma, Beats?, întreba înca o data Lindgrave.
— Nu, dragul meu, nici un fel de urma, cum bine spui. Era târziu când am gasit sapca si trebuia sa ma grabesc, caci ma astepta clientul cu omizile. Si nici n-as fi putut descoperi ceva, caci a plouat mult în ultimele zile si urmele s-au sters.
— Cu toate astea eu tot m-as duce mâine într-acolo, poate ca izbutim sa-i scoatem cel putin cadavrul din apa ca sa-l îngropam crestineste, zise Lindgrave. Atâta lucru merita sa facem pentru el, spuneai doar singur, Beats, ca a fost un baiat de treaba. Vrei sa ma calauzesti într-acolo? Nu-ti cer sa faci treaba pe degeaba, stiu doar ca trebuie sa-mi câstig pâinea de la o zi la alta.
— Hm, n-as avea timp decât mâine dupa-amiaza, zise Beats, sovaind. Mi-am dat întâlnire cu un client..., o afacere mai mare, e rost de câstig bunicel. Dar mîine dupa-amiaza merg cu draga inima, as vrea si eu sa-i gasim oscioarele, saracutul de el!
— Bine, pe mâine dupa-amiaza, deci, zise Lindgrave.

II
TRADAREA LUI BEATS

BEATS SE ADRESA acum celorlalti:

— Veniti si dumneavoastra, domnilor? L-ati cunoscut pe Watson? Bun baiat a fost, desi cam avea naravul de a da cu piciorul ta..., stiti dumneavoastra unde, ce sa va mai spun! Pacat de el, zau asa !
— Noi nu l-am cunoscut, raspunse capitanul, si nici timp nu vom avea sa luam parte la cercetari, caci plecam de abia peste câteva ceasuri.
— Cum vine asta? Cel dintii vapor pleaca de abia mâine dupa-amiaza! facu Beats uimit. Sau te pomenesti ca aveti vreun yaht al dumneavoastra? Atunci se schimba chestia , hm!, nu mi-ar sta nici mie rau sa am unul, zau asa!
Dadu paharul pe gât, apoi intreba:
— Nu sunteti de parere sa mai vina un rând, domnilor?
— Cu placere, raspunse Farrow, dar acum e rândul meu.
Capitanul voia sa dea prilej lui Lindgrave sa scoata ceva de la Beats, cu privire la ciudata lumina de pe fundul marii. Suedezul îl pricepu îndata, umplu din nou paharele.
— Da, da, zise el apoi cu glas îndurerat, îmi aduc aminte de seara aceea când bietul Watson ne istorisea despre chestia cu lumina de pe fundul apei si cele doua fapturi omenesti... Numai ca era cam baut, cum i se întâmpla lui de obicei.
— N-as putea spune asta!, facu Beats, cu un aer de plictiseala. Era treaz când intrase aici si când ne-am repezit cu piciorul în... statea drept ca un oopac.
— Ei, se poate sa fi vazut chestia aia de cu seara, apoi a adormit si când s-a trezit din somn, a dat fuga aici, zise Lindgrave.

Nu e exclus sa fi visat toata istoria asta. Vezi dumneata, Beats, daca ar exista într-adevar asa ceva, cum s-a facut ca n-au observat altii înaintea lui? Watson nu era singurul care pescuia în timpul noptii de-a lungul coastei. Parca dumneata, Beats, n-ai facut plimbari pe întuneric pe mare si pe tarmul ei! De ce n-ai vazut dumneata lumina aceea, de ce n-au vazut-o altii?

— Hi! Hi!, facu englezul, am dat eu de unul dintr-astia... sa fie vreo patru saptamâni de atunci. Auzise si el idiotenia povestita de Watson, Dumnezeu sa-l ierte! Si atunci a vrut sa-mi vâre în cap cu tot dinadinsul ca si el vazuse în noaptea trecuta lumina aia, dar pe coasta de rasarit. Stii cine era? Batrânul Johnson, ala de trage si el la masea. Si, ca sa va spun multe, a doua zi s-a dus sa stea de vorba cu pestii în mare. Cunosti doar chestia, Lindgrave?

— Ah!, vorbesti de batrânul Johnson! Fireste ca o cunosc, a fost chiar o surpriza mare pentru toti ca tocmai marinarul acela batrân s-a înecat. Dar bine, Beats, de ce nu pusesi nimic ca s-a povestit chestia cu lumina misterioasa?

— Ei, de ce!, facu englezul. Din bunatate, de aia. Cum era sa-l fac de râs pe batrânul Johnson! Si apoi, în seara când s-a înecat era turta cum se zice între noi, eroii paharului! Si, desigur ca a capatat... ei, cum sa zic... bataie de inima, na!, ca si Watson, Dumnezeu sa-i ierte!

— Nu prea l-am cunoscut asa pe Johnson, zise hotelierul. Chiar daca îi placea bauturica, prostii nu vorbea

niciodata, oricât ar fi fost de cherchelit. Dar se poate sa se potrivit în seara aceea la poves¬tirea lui Watson si n-a facut decât s-o repete. Cum se face, însa, ca el a vazut-o pe coasta de rasarit? Asta înseamna ca lumina face înconjurul insulei.
— Ei vezi, nici nu se poate dovada mai buna ca Johnson a fost beat, zise Beats, repede. Daca ar fi vazut-o într-adevar, trebuia sa spuna pe coasta de sud, si nu cealalta. De aceea am si tacut, nu vroiam sa-l fac de rusine dupa moarte, Dumnezeu sa-l ierte!
— Hm!, foarte frumos din partea dumitale, Beats! Hai sa mai bem un rând!
— Nu... nu... destul , zau, este destul!
Se ridica de pe scaun si arunca o moneda de aur pe masa:
— Opreste cât face, Lindgrave, îmi pare rau ca nu mai pot sta.Trebuie sa ma întâlnesc cu un client. Ramâne cum am vorbit: mâine dupa-amiaza sunt aici si pornim împreuna sa-l cautam pe bietul Watson sau ceea ce a mai ramas din el, Dumnezeu sa-l ierte!
Lua restul de pe masa, facu o plecaciune caraghioasa si striga:
— La revedere, domnilor! Deci puteti sa plecati în curând , poate tot ne mai vedem pe lumea asta.
Mergând pe doua carari ajunse la usa, o deschise si se facu nevazut în bezna noptii.
— Simpatic baiat!, facu Fergusson. Cum Dumnezeu se poate îmbata cineva în halul asta? Interesant e faptul ca tocmai

batrânul Johnson i-ar fi povestit istoria cu lumina misterioasa!
— Crezi c-a fost într-adevar beat?, întreba Farrow. Eu as pune ramasag ca Beats era treaz, cel putin atât încât sa ma fi putut recunoaste dupa vreo fotografie publicata în ziare. N-a plecat el degeaba cu atâta graba. Ar mai fi baut cu placere un paharel, dar a preferat sa plece repede în oras când si-a dat seama ca e rost sa câstige premiul pus de autoritati pentru prinderea mea. Stat sigur ca peste putin timp vor veni aici politisti englezi, ca sa ne aresteze.
— Se poate sa ai dreptate domnule capitân, zise hotelierul, mâhnit, Beats e în stare s-o faca si pe asta. Nu stiu de ce, dar nu mi-a placut deloc azi. Suspecta mi s-a parut si povestea cu sapca lui Watson si cealalta cu batrânul Johnson. Tare ma tem ca individul asta nu e strain de chestia cu lumina misterioasa!
— Acum, însa, nu avem vreme de pierdut cu vorba, domnule capitan, trebuie sa faceti în asa fel ca sa plecati cât mai repede. Beats va izbuti sa aduca politia încoace, e de-ajuns sa dea un telefon si într-o jumatate de ceas au si sosit „sticletii”. Îmi pare nespus de rau, domnilor, ca trebuie sa ne despartim când de-abia ne-am cunoscut, dar din pacate nu merge altfel. Plecati repede la submarin si dati-i drumul imediat, altminteri astia sânt în stare sa închida portul si toate canalele.
— Da, domnule capitan, interveni si Fergusson, politia de pe aici nu se lasa asteptata. Veniti, domnilor, va voi însoti.

Lindgrave aproape îi împinse pe marinari spre usa. Era si timpul, caci din departare se auzeau claxoane de motociclete. Hotelul suedezului se afla la marginea orasului. La cîteva sute de metri mai încolo începea jungla.
— A sosit!, exclama Fergusson. Repede, domnilor, ascundeti-va în desis! Va trebui sa patrundem în jungla si sa facem un ocol în jurul orasului. Alta cale nu e!
Farrow îsi dadu seama de gravitatea situatiei. Singura posibilitate de salvare era fuga. Chiar daca englezii nu le-ar face nimic lor personal, submarinul ar fi fost, însa, pierdut.
— Pacat, Lindgrave cunoaste mai bine locurile pe aici!, zise Fergusson. Dar el nu putea sa plece, caci prea ar fi batut la ochi. Englezii ar fi stiut atunci ca ati fost într-adevar aici si ati luat-o la fuga prin jungla.
— Lasa ca nu e pentru prima oara cînd strabatem o padure în timpul noptii, zise capitanul.
Nici nu e nevoie sa patrundem în adîncul ei, putem merge pe margine. Cînd vom observa ca urmaritorii se apropie, avem tot timpul sa ne facem nevazuti.
— Si asa e bine, încuviinta suedezul. Din nenorocire avem înca vreo cincizeci de metri pîna sa ajungem la jungla si motociclistii sunt aproape de tot, dupa cum auzi desigur si dumneata. Si au reflectoare foarte puternice. Daca Beats... Ah!, am banuit eu, repede la pamânt!
Într-o clipa toti erau culcati pe burta. De lânga hotelul lui Lindgrave tâsnise o

lumina orbitoare, care începu sa se plimbe deasupra câmpiei. Iarba era însa destul de înalta asa ca puteau nadajdui sa nu fie descoperiti. Din nefericire Lindgrave le daduse costume albe si un ochi ager trebuie sa-i fi descoperit, caci, deodata rasunara în spatele lor strigate si comenzi poruncitoare.

— Sus! Repede în jungla!, ordona Farrow. Daca trag dupa noi, sa alergam în zig-zag, înainte, repede!

Se ridicara de la pamânt si cu pasi mari alergara spre jungla. Fergusson îi urma mai încet si striga:

— Domnule capitan, voi incerca sa-i retin. Va multumesc înca o data din inima pentru tot ce-ati facut pentru mine. Poate sa ne mai vedem vreo odata în viata, aici sau în patria mea.

— Bine domnule Fergusson, raspunse Farrow. Poate ca vei veni si dumneata mâine pe coasta de nord, la palmierul acela caracteristic. Nu-i exclus sa fim acoto.

— Opriti! Opriti!, se auzea în spatele lor.

Cei patru marinari nici nu se sinchiseau, însa, ci alergau tot înainte, cât îi tineau picioarele.

Împuscaturile detunara, dar gloantele zburau deasupra fugarilor. Pâna la desis mai erau înca douazeci de metri, astfel ca primejdia nu era prea mare.

— Eu ma opresc, zise Fergusson, ca sa stau de vorba cu politistii. Voi veni la palmier, domnule capitan.

— Atunci, la revedere, domnule Fergusson. Camarazi, pe spartura de colo!

În peretele de verdeata luminat puternic de reflectoare, se zarea o deschizatura larga de vreo zece metri. Cu sarituri de pisica marinarii patrunsera în ea. Fura învaluiti în lumina reflectorului, dar Petre, care îsi trasese cutitul de la briu, o lua înainte si în aceeasi clipa, exclama uimit:
— Aici trece o poteca... repede, repede!
Împuscaturile se auzira din nou, si de data aceasta, gloantele patrunsera direct în deschizatura. Dar fugarii ajunsesera pe poteca. Ramase o clipa locului, caci trebuiau sa se obisnuiasca mai întâi cu întunericul.
Farrow râse si zise:
— Iar ramân englezii cu buzele umflate când îsi vor da seama ca le-am scapat. Sunt sigur, însa, ca ne vor urmari cu îndârjire. Noi nu cunoastem drumurile pe aici, dar ei or fi cunoscând poteci care o întretaie pe a noastra. Înainte, baieti, acum voi lua eu comanda! Petre, tu ramâi la urma!
Capitanul trecu pe lînga Urias, facu câtiva pasi..., apoi ridica revolverul, caci în fata lui se ivi o faptura omeneasca.
Era un barbat înalt si spatos, într-un costum de culoare închisa. El izbucni în râs si zise într-o englezeasca fara cusur:
— Vâra revolverul în buzunar, domnule! Daca as fi vrut, va achitam de mult, înainte ca sa-mi fi putut banui macar prezenta. V-am auzit vorbind si am aflat astfel ca fugiti de politistii englezi. E drept, asta nu prea e o recomandatie buna, dar deoarece aminteati si despre submarinul dumnea¬voastra, care s-ar

afla pe coasta de nord-vest, am devenit curios. Va voi conduce acolo, dar cu o conditie: trebuie sa ma însotesti pâna la un loc anumit, pe coasta de nord, vreau sa observ ceva acolo... Poate ca va trebui sa-mi fiti de ajutor si mai departe. Câti sunteti?
— Deoarece ai vorbit de un loc anumit de pe coasta de nord, zise Farrow, mi-as îngadui si eu o întrebare: nu cumva esti dumneata domnul Watson?
— Ah! Asta numai Lindgrave putea sa v-o spuna!, exclama omul, surprins, trebuie deci sa va cunoasca bine si sa aiba încredere în dumneavoas¬tra. Da, eu sunt Watson!
— Atunci, te iau cu placere, raspunse capitanul. Tocmai aveam si noi de gînd sa cercetam ce-i pe acolo. Numele meu cred ca l-ai auzit deseori la Singapore. Sunt capitanul Farrow, si submarinul meu se afla pe coasta de nord-vest.
— Capitanul Farrow, capitanul Farrow!, striga Watson, plin de bucurie. Sunt unul din numerosii dumneavostra admiratori, desi sunt englez. Da, da, nici nu aveti idee cât sunt de încântat! Dati-mi voie sa va strâng mâna, domnule capitan.
Cei doi barbati îsi strinsera mâinile, apoi Farrow spuse:
— Cred ca nu prea avem timp pentru complimente, domnule Watson, caci politia e pe urmele noastre. Daca vrei sa ne conduci la submarin...
— Da, da, veniti repede! le taie vorba Watson. Într-o jumatate de ceas sântem acolo. Va voi calauzi în asa fel, încât sa

nu ne întâlnim cu nici o patrula politieneasca.
Englezul îi conduse înca vreo suta de metri pe poteca, apoi desfacu frunzisul unui tufis si zise:
— Asa, acum o luam pe aici. Poteca din spatele tufisului acesta o cunosc numai eu. Mergând pe ea ne îndepartam de oras, dar ne apropiem în acelasi timp de coasta de nord. Facem un ocol, dar suntem cel putin în siguranta.
Watson porni înaintea celorlalti. Poteca aceasta era ceva mai îngusta decât aceea pe care o parasisera, foarte bine întretinuta însa. Strigatele politistilor se pierdeau în departare, în schimb se auzeau glasurile fiarelor ce populeaza padurile seculare si care se trezesc la viata de-abia atunci când se lasa întunericul.
Marinarii nostri stiau ca în ultimul timp, Singapore avusese mult de suferit de pe urma tigri¬lor, care devenisera o adevarata plaga. Fiarele aces¬tea se înmultisera în mod îngrijorator în padurile ce înconjura orasul, si afara de asta primeau „întariri" din peninsula apropiata, Malakka.
Watson parea ca nici nu se gândeste la vreun pericol dinspre partea aceasta, caci continua sa povesteasca lui Farrow despre lumina miste¬rioasa de pe fundul marii. Capitanul devenea tot mai interesat, deoarece englezul sustinea cu toata taria ca au fost fapturi omenesti cele vazute de el la cel mult douazeci de metri adâncime. Nu putea sa precizeze însa, daca oamenii acestia purtau

costume de scafandri. Daca ar fi fost asa, lucrul nu i s-ar fi parut ciudat, în orice caz, capetele nu le putuse deosebi, ceea ce facea sa creada ca indivizii purtau un soi de aparatoare, care le îngaduia sa poata respira sub apa.
Din vorba în vorba ajunsera la coasta de nord, înainte ca Watson sa apuce pe drumul dinspre vest, arata cu mâna spre rasarit si zise:
— Locul cu pricina se afla cam la doi kilometri de aici. Acum nadajduiesc - ba sunt chiar sigur - ca dumneavoastra veti lamuri taina, domnule capitan. Stie toata lumea ca la prora submarinului dumneavoastra se afla ferestre si reflectoare care va îngaduie sa vedeti tot ce se petrece sub apa. Astfel ca veti putea observa si ceea ce ascunde marea în locul acela misterios.
— Afara, de asta avem si scafandri încercati, cu costume moderne la bord, zise capitanul. Fiul meu Petre Uriasul sunt foarte dibaci. Asadar, daca e cineva care ar putea lamuri misterul de pe fundul marii, aceia suntem noi. Oho!, facu el brusc, fiara pare sa fie pe aproape. Sa speram ca vom izbuti sa trecem cu bine, fara sa ne luam la lupta cu ea. Ar fi nu numai primejdios, dar si foarte neplacut, caci englezii ar putea fi atrasi de împuscaturile noastre.
În apropiere se auzise ragetul unui tigru, un adevarat tunet, care ar fi facut sa bata mai tare chiar inima unui vânator încercat. Fugarii aveau cu ei numai revolverele de calibru mare, care ar fi fost de ajuns chiar si pentru un tigru, dar ale

caror gloante nu puteau produce „efectul paralizant” al pustilor.
— Stau de câteva saptamini în padure, sopti Watson, dar n-am avut taca de-a face cu „domnii” acestia. Tocmai acum au venit, când se simte mai putin nevoie de ei! Hm!, mai avem doar zece minute pâna la coltul de nord-vest! Domnule capitan, esti de parere sa alergam repede într-acolo, sau vrei sa asteptam fiara aici? Am la mine o lampa de buzunar, o asa-numita lampa reflector care arunca lumina pâna la o suta, de metri.
— Asta-i foarte bine, domnule Watson, dar e probabil ca fiara va iesi din desis si nu ne va face placerea sa se foloseasca de poteca la o departare atât de mare, ca s-o putem împusca în liniste. Ia asculta! Ragetul tigrului se auzi din nou, de asta-data si mai fioros. Venea din stinga potecii, foarte aproape de fugari.
Acestia ramasera locului, în asteptare, tinând în mâna dreapta revolverul, în stânga lanter¬nele stinse deocamdata. Acum se va vedea daca aveau de-a face cu un tigru obisnuit, care, mirosind oameni, se va retrage mormaind, sau cu unul din temutii „man-eater” - un tigru batrân, care avusese prilejul sa învete cât de usor e sa atace un om.
Fiarele acestea sunt de o viclenie si îndrazneala de necrezut. Ele îsi scot prada din jurul unui foc de lagar, din coliba sau din mijlocul unei caravane. India cunoaste multe drame de soiul acesta.
Daca era un astfel de „man-eater - un Ucigas de oameni”, atund curajosii

marinari se aflau în mare primejdie.

III
SALVAT!

SE SCURSERA CÎTEVA clipe de groaza. Nimic nu se misca în jur, glasurile pasarilor si ale sopirlelor amutisera, simtind instinctiv prezenta temutului tiran. Numai insectele îsi continuau netulburate concertul lor.

Deodata, Farrow sopti:

— Faceti lumina!

Întunericul fu sfisiat de focurile celor cinci lanterne care strapungeau frunzisul des al junglei. Cea mai puternica lumina era aceea a englezului, care parea, într-adevar, un mic reflector.

El fu si cel dintâi care descoperi primejdia, ce se apropiase mai mult decât banuisera fugarii. Dintr-un tufis luceau ochii verzi ai tigrului, la câtiva pasi doar de îndraznetii fugari.

— Aici, lânga mine!, sopti Watson, ridicând revolverul.

— Foc!, comanda Farrow.

Cinci împuscaturi detunara în acelasi timp. La alta comanda a capitanului, trasera a doua salva, apoi, oamenii sarira în laturi.

De-abia când fura la câtiva metri de tufisul în care se afla tigrul, acesta îsi facu loc printre crengi, mâriind înfiorator, dar puterile pareau sa-l fi parasit si zadarnic încerca sa-si încordeze trupul pentru a se napusti asupra vrajmasilor.

În spasmele mortii se zvârcoli câteva clipe, scormoni pamântul cu ghiarele-i

ascutite, apoi ramase nemiscat.

Doctorul Bertram si Petre, care sarira spre stânga se avântara repede peste trupul fiarei doborâte si alergara dupa tovarasii lor, care o luasera înainte pe poteca. Cele doua salve trebuie sa fi fost auzite. Si politistii nu vor întîrzia sa-si faca aparitia.

Alergau tot mai repede, caci fiecare clipa era pretioasa. Dupa opt minute erau la capatul potecii.

— Minunat!, exclama Farrow. Am ajuns tocmai unde trebuia; colo, spre nord-vest, se afla submarinul.

Începu sa dea semnale luminoase cu lampa de buzunar si putea presupune acum ca submarinul va iesi în curînd la suprafata.

— Domnule Watson, cred ca în cel mult patru minute vom fi luati la bord, zise Farrow, încetisor. Banuiesc ca nu e nici un pericol, nu e asa?

— Patru minute?, facu englezul îngîndurat. Hm!, sa speram! Politistii par sa fie aproape de tot.

— Adevarat! încuvinta si capitanul. Le aud glasurile. Ai auzul foarte bun, domnule Watson. Presupun ca sunt de-abia acolo unde am omorât tigrul si în patru minute nu pot face atâta drum..

— Asa e, zise Watson, calm. Vorba e numai daca oamenii dumneavoastra vor putea fi în patru minute aici. Submarinul nu se poate apropia mai mult de optzeci de metri, cunosc eu bine de tot coas¬ta pe aici. Asa ca trebuie sa punem la socoteala si drumul pâna la vas. Sa

speram ca o scoatem la capat, înainte ca ei sa ne prinda în lumina reflectoarelor.
— Hm!, ar fi cam neplacut!, murmura capita¬nul. De i-am putea retine într-un fel sau altul! Ah!, aud elicea submarinului, uite-l ca a iesit la suprafata! Tovarasii monteaza barca de aluminiu...
Se auzea lamurit vâjâitul elicei precum si zgomotul usor facut de metalul barcii, pe punte. Dar si glasurile politistilor se apropiau.
Dinspre mare se auzeau acum lopetile lovind apa, dupa cum spusese Watson, la vreo optzeci de metri departare. Glasurile si pasii politistilor pareau acum îngrijorator de aproape.
— Nu avem încotro, zise Watson, trebuie sa le ies în întâmpinare. Cu mine n-au nimic, voi încerca însa sa-i retin pâna veti fi dumneavoastra în Sigu¬ranta. Ne vom întâlni pe coasta de nord, adica la vreo doi kilometri si jumatate de aici. Mi-am ascuns bine barca, caci ma tot urmareste nu stiu cine, de când am descoperit lumina de pe malul marii, acum vreo trei saptamîni. Voi cauta sa vin acolo la noapte. Ne vom întâlni la vreo doua sute de metri de coasta. Se poate întâmpla, însa, ca politia sa ma retina mai mult timp, asa ca, începând de mâine, ne putem întâlni în fiecare noapte la ora douasprezece la locul amintit. La revedere, domnule capitan.
Înainte ca Farrow sa fi putut raspunde ceva, englezul si disparuse în bezna junglei. Barca era acum la vreo patruzeci de metri, judecând dupa zgomotul ce-l

faceau vâslele lovind apa. Capitanul facu lumina, pentru a indica tovarasilor sai locul exact unde trebuiau sa acosteze.
Dar politistii ajunsesera si ei cam la aceeasi distanta. Farrow auzi acum strigatele puternice, si deodata:
— Sus mâinile!
Watson le iesise în întâmpinare, deci. Un amestec de glasuri ajunsera pâna la el. Probabil Watson se pricepea sa-i retina într-adevar pe politisti, povestindu-le cine stie ce. Farrow, însa, repeta semnalul de alarma barcii care se apropia. Marinarii trebuiaii sa faca o sfortare, altminteri încercarile lui Watson ramâneau zadarnice. În acest timp, barca ajunsese la tarm, condusa de doi marinari. Aveau patru lopeti de rezerva, asa ca acum erau sase vâslasi, printre care Petre si Kard.
Ca o sageata porni barca usoara spintecînd valurile marii. La intervale scurte scânteia de pe turnul submarinului raza a unei lampi de buzunar.
— Domnule capitan, dumneata esti?, se auzi glasul înabusit al lui Rindow, când barca se apropiase la douazeci de metri.
— Da, draga Rindow. Îti multumesc, raspunse Farrow. Sunt facute toate pregatirile pentru a lua barca în primire? Trebuie sa ne îndepartam imediat!
— Totul e pregatit, domnule capitan, raspunse primul ofiter.
Dupa câteva clipe ajunsera pe submarin. Urcara pe punte, barca fu trasa sus, electromotoa¬rele intrara în functiune si „Dox”-ul o lua spre larg.

Era si timpul, caci nu trecu mult si reflec¬toarele politistilor brazdara coasta, ceea ce înseam¬na ca Watson nu reusise sa-i înduplece sa renunte la urmarire.
Lumina lampilor-reflector batea la o suta de metri, iar submarinul era la vreo sutazece metri de coasta si se îndeparta cu fiecare clipa.
— Am scapat într-adevar ca prin urechile acului!, zise Farrow catre primul ofiter. Daca ne-ar fi prins în raza reflectoarelor, englezii ar fi deschis focul asupra noastra si n-am fi scapat fara pierderi.
Capitanul lasa vasul sa mearga în voie, pâna ce barca fu complet demontata si adusa în interior. Echipajul intra sub punte, apoi vasul facu un viraj, întorcându-se cu prora spre larg, îndreptându-se spre est, tinîndu-se la vreo trei sute de metri de coasta.
În vremea asta, capitanul povesti lui Rindow chestia cu lumina misterioasa de pe fundul marii. Primul ofiter era entuziasmat si împartasi capitanului credinta ca si ceilalti camarazi vor fi dispusi sa porneasca în noua aventura, fara sa tina seama de primejdiile ce vor avea de întâmpinat.
Deodata îsi întrerupsera convorbirea. Un zgomot suspect le ajunge la urechi, huruitul unei masini de vapor se auzea în spatele lor, si parea sa se apropie tot mai mult. Nu putea sa fie decât un vas care umbla dupa afaceri suspecte, altfel n-ar fi mers atât de repede de-a lungul coastei, la o ora atât de matinala, era o barca a politiei.

Capitanul sprintul ofiter coborâra repede scarita din turn si oblonul fu închis. Farrow porunci sa se opreasca masina si sa se pompeze apa în tancurile de balast.
Trebuia sa încerce daca se poate lasa la fund, în locurile acelea pline de primejdii, si pe care el nu le cunostea deloc.
Probabil ca Politia anuntase si capitania portului, când Beats adusese vestea ca-l vazuse pe capitanul Farrow cu tovarasii sai la Lindgraves Home. Era de asteptat, deci, ca sa se fi trimis vase de razboi în cautarea submarinului.
„Dox”-ul începu sa se afunde lin si când turnul fu sub apa, capitanul înalta periscopul. Dar, în aceeasi clipa, striga speriat:
— Rindow, îndaratul nostru vad focuri de pozitie. Trebuie sa fie un distrugator engez. Babord imediat!
Minunatul vas tâsni în apa ca o racheta. Dupa câteva clipe auzira toti prin peretii de otel huruitul unei elice puternice în apropierea lor.
Rindow palise si zise cu glas înabusit:
— Era într-adevar aproape de tot, domnule capitan. Nu lipsea mult sa ne gasim mormântul aici. Ce s-ar mai fi bucurat englezii când ar fi vazut mâine o pata de ulei la suprafata apei, ca semn al mormântului nostru!
— Nu cred!, raspunse Farrow.
Privi cu atentie barometrul (masuratorul de adîncime), dadu apoi comanda de oprirea motoare¬lor, arunca o privire prin periscop si urma:
— Acum cred ca sântem în siguranta. Distru¬gatorul se afla mult înaintea

noastra, iar noi sântem destul de adânc ca sa ne mai temem de ceva.
— Mare noroc avem ca marea e atât de adânca aici, zise Rindow, rasuflând usurat. Ramânem pâna dimineata, nu?
— Da, nu trebuie sa ne mai expunem unui pericol, ca acela de care tocmai am scapat. Vom rândui observatori la periscop, alesi dintre cei mai buni. Se vor schimba din jumatate în jumatate de ceas, caci bietii oameni au nevoie de odihna.
— Domnule capitan, voi lua eu primul schimb, zise Rindow. Tot nu pot dormi, caci prea am stat agitat de cele ce mi-ai povestit. Voi alege pe urma oamenii care sa faca cu rândul.
— Bine, dragul meu, daci esti dumneata la periscop, ma pot odihni fara grija. Prea mult nu va tine vînatoarea englezilor împotriva noastra. Noapte buna, deci, draga Rindow sau mai bine zis buna dimineata, caci mai stat trei ceasuri pâna la ziua..
Capitanul era într-adevar foarte obosit. Trecuse doar prin atâtea în ultimele ceasuri! Dar îi fu dat sa nu se poata odihni.
Sa fi dormit cam vreun ceas si jumatate, când Petre dadu buzna în cabina lui si-l trezi brusc. Farrow auzi imediat huruitul electromotoarelor si simti ca vasul se apleca ba la stânga, ba la dreapta si cu groaza mai auzi explozii de grenade care faceau sa se cutremure trupul de otel al „Dox”-ului.
Sari repede din hamac si în vreme ce se îmbraca, Petre îi raporta:

— Domnul Rindow voia sa ramâna la periscop pâna la ziua. Nici eu nu puteam sa dorm si vroiam sa-l schimb, când ne-am pomenit cu trei distrugatoare care ne-au încercuit. Cu bombele vor sa ne sileasca sa ne ridicam la suprafata. Dar, domnul Rindow, încearca sa le scape. Daca pâna se face ziua - adica într-un ceas si jumatate - nu iesim din încurcatura, vom fi nevoiti sa scoatem vasul la suprafata, domnule capitan, altfel ne vad ei si în apa.
— Vom face tot posibilul sa scapam cu fata curata, raspunse capitanul fara sa se tulbure.
În vreme ce alerga spre cabina de comanda, trei detunaturi puternice zguduira vasul din încheie¬turi. Farrow strânse din dinti, caci exploziile se pro¬dusera în imediata apropiere a submarinului; daca atingeau cumva elicea, „Dox”-ul era pierdut. Singura salvare ar fi fost sa se ridice repede la suprafata, înainte ca alte bombe sa distrunga peretii de otel.
Spre marea lui bucurie observa îndata ca vasul face un ocol scurt. Exact deasupra lui se auzi zgomotul unei elice puternice, apoi Rindow facu din nou un viraj spre partea cealalta.
Primul ofiter respira usurat când Farrow îl împinse la o parte si privi el însusi prin periscop. Privelistea care se înfatisa capitanului nu prea avea de ce sa-i sporeasca curajul. Trei distrugatoare îl încercuisera, tinînd marea cu puternicele lor re¬flectoare. Daca unul din ele ar descoperi periscopul, ar avea cel mai bun

punct de orientare si bombele n-ar întîrzia sa cada de jur-împrejurul submarinului.
Tocmai când capitanul privea cu încordare, unul din distrugatoare porni spre el. Farrow dadu atunci dovada ca nu-si pierduse vechile însusiri de bun comandant de vas. O comanda energica de-a lui si în felul acesta se îndrepta direct spre distrugator. Cu toata lumina orbitoare a reflectoarelor, putu sa observe marinarii care stateau aplecati pe parapetul vasului, cu bombele în mâna.
Manevra lui, pe care comandantul distruga¬torului nu si-o putea explica, îi facu pe englezi sa-si piarda capul. Dar Farrow se îndrepta tot mai repede spre vasul dusman, ca si cum ar fi vrut sa ciocneas¬ca colosul cu... periscopul.
Acum ajunsera unul lânga altul. Cu iuteala fulgerului, capitanul trase înauntru periscopul, imprima vasului o miscare de rotatie si în acelasi timp lasa electromotoarele sa functioneze cu toata forta. Deasupra submarinului „macina" acum elicea distrugatorului. La dreapta si la stânga explodau bombele, care faceau vasul sa se cutremure, fara ai pricinui însa vreo paguba. Englezii nu-si puteau închipui ca Farrow era tocmai dedesubtul lor, de aceea aruncau bombele în directii cu totul opuse.
Capitanul încetini putin viteza, apoi, auzind zgomotul elicei distrugatorului îndepartându-se, împinse din nou periscopul afara din apa. Îsi atinse tinta. Se afla îndaratul vasului englez si ramase linistit pe loc.

Ordona apoi sa se pompeze afara apa din tancurile de balast si odata cu înaltarea submarinu¬lui trase înauntru si periscopul, în asa fel ca numai o parte mica din acesta iesea la suprafata. Când turnul se afla numai la un metru de oglinda apei, ca¬pitanul rasufla usurat. Acum se simtea în siguran¬ta, nu mai avea sa se teama de vreo împotmolire.
Distrugatorul cunostea, desigur, foarte bine adâncimea marii de pe aia, altfel n-ar fi cutezat sa goneasca asa cum gonise.
Farrow, însa, nu se afle cu mult mai adânc decât carena lui, ceea ce-i îngaduia sa alerge cu aceeasi viteza, în spatele lui.
Englezii se nelinistira. Conurile de lumina ale numeroaselor reflectoare maturau suprafata apei în toate directiile, dar periscopul disparuse. Nu le dadea în gând trucul de care se folosise capitanul.
Acesta explica acum lui Rindow manevra pe care-o facuse. Un “Ura" puternic iesi din piepturile marinarilor, care, treziti din somn, se adunasera în cabina de comanda, în jurul capitanului lor.
Farrow, care urmarea cu multa atentie miscarile vaselor dusmane, observa ca unul din ele, care se afla tocmai paralel cu coasta, facu o întorcere brutala. Partea dinainte a vasului se ridica in sus, apoi se apleca îngrijorator la dreapta si la stânga, pentru ca în cele din urma sa se lase pe babord.
Capitanul îsi dadu seama imediat ce se întîmplase. Distrugatorul se izbise în plina viteza de o stînca marina, care iesea la suprafata apei. Dus¬manul acesta

iesise din lupta, ba se afla chiar într-o situatie atât de primejdioasa, încât celelalte doua vase trebuiau sa-i vina imediat în ajutor, altfel echipajul era pierdut. Chiar daca coasta era la numai doua sute de metri, nu era nici gând sa înoate pâna la ea, caci în jurul portului Singapore roiau rechinii.
Strigatele de „Ura" izbucnira iar din piepturile marinarilor, când Farrow le vesti ce se întttmplase. Era salvarea lor. Într-adevar, cele doua distrugatoare se îndreptara în graba spre vasul aflat în primejdie. Farrow, însa, porni linistit înainte. Cînd ajunse la oarecare departare se oprisi vazu, mica si nelamurita, pata luminoasa de pe coasta. Acolo, cele doua distrugatoare salvau echipajul camaradului lor.
Se scurse un ceas, apoi se facu ziua. Capitanul, care privea mereu prin periscop, vedea lamurit de tot privelistea de pe coasta. Deodata scoase o exclamatie de mirare si zise:
— Camarazi, de-abia acum pricep eu de ce am fost urmariti cu atîta înversunare. Distrugatorul avariat este francez. Era probabil în vizita la Singapore si asta i-a îndemnat pe englezi sa procedeze cu toata strasnicia împotriva noastra. Ah!, uite ca se apleaca rau din partea dindarat..., nu mai e nici o nadejde de salvare. Ei, sa-l lasam în plata Domnului si sa ne cautam mai bine o ascunzatoare sigura, unde sa ne putem odihni ca lumea în timpul zilei. Acum nu ne va mai banui nimeni pe aproape.

Submarinul porni încetisor spre rasarit. Din cauza urmaririi necontenite, trecusera de mult de punctul unde trebuiau sa se întâlneasca cu Watson la miezul noptii. Dar asta nu avea nici o însemnatate, principalul era pentru capitan ca si distrugatorul englez se afla la vreo doi kilometri de punctul , acesta.
Dupa un ceas de drum, Farrow gasi un golf destul de larg, care se adâncea în interior. Marginile lui erau împrastiate, ceea ce însemna pentru ei o ascunzatoare nevisata. Peste o jumatate de ora „Dox"-ul se opri în spatele unui istm al golfului. Acest istm era format dintr-o stânca de corali, ai carei pereti se afundau vertical în mare. Farrow cuteza sa se înalte atât de mult lânga peretele stâncos, pâna ce o parte din turn iesi la suprafata.
În imediata apropiere era o fâsie de plaja, marginita de un desis de nepatruns. Un rîulet se unea aici cu marea, ceea ce le îngaduia sa-si umple rezervoarele cu apa proaspata.
Se orânduira în graba posturile si dupa ce rezervoarele fura umplute cu apa, echipajul capata „permisie". Oamenii facura baie, culesera fructe, unii din ei se culcara. Si la câtiva kilometri se afla dusmanul.

IV
MINUNEA DIN MARE

UN CEAS ÎNAINTE de a se lasa întunericul, submarinul se afunda din nou si cu periscopul ridi¬cat porni repede spre vest. Farrow voia sa treaca pe

lumina prin locul unde distrugatorul englez naufragiase, dar afara de asta voia sa vada palmierul care-i fusese indicat ca loc de întâlnire. De fapt, numai Lindgrave vorbise de el, Watson nici nu amintise.
La o jumatate de kilometru departe de coasta, Farrow porni cu viteza sporita spre vest. Dupa trei sferturi de ceas, el vazu ca distrugatorul englez se scufundase. Nici un vas nu se mai afla la locul nenorocirii. Asta era bine, caci apropierea unor vase engleze n-ar fi fost de loc de dorit si poate ca tot asta ar fi îndemnat pe fapturile misterioase de pe malul marii sa nu se arate.
Farrow încetini viteza. Dupa toate probabili¬tatile trebuia sa se afle la locul cu pricina. Descoperi chiar un golf îngust, care înainta spre tarm, asadar, totul se potrivea. Numai palmierul lipsea.
Cu toate astea, Farrow opri vasul la doua sute de metri de tarm, dupa cum convenise cu Watson. Plaja avea aici o latime de numai zece metri, apoi începea jungla. Nimic nu misca prin ea, totusi se putea ca în frunzisul ei sa stea la pânda ochi iscoditori.
De aceea Farrow ramase sub apa si ridicase periscopul numai atât cât sa poat observa ce se pe¬trece la suprafata ei. Apoi întunericul se lasa brusc si acum nu mai avea sa se teama ca va fi descoperit.
Ridica vasul la suprafata. Din prevedere scoase numai turnul, caci nu era exclus sa se abata pe acolo un vas englez, care sa supravegheze locul.

Dar ceasurile treceau unul dupa altul si santinelele nu vesteau nimic deosebit. Marea era complet linistita, leganând usor submarinul. Timpul era si el prielnic, caci luna era acoperita de nori desi. Astfel, ca si Watson putea porni neobservat de la tarm si cu atât mai lamurit se vor putea vedea, lumina misterioasa si fapturile de pe fundul marii.

Se facuse miezul noptii. Farrow urca în turn, urmat de George, Petre, Rindow si doctorul Bertram. Acoperi lampa de buzunar cu mâna în asa fel încît numai o raza îngusta patrundea printre degete. Dar nu dadu înca. nici un semnal, caci se putea sa fie spioni prin apropiere.

Daca într-adevar se petreceau lucruri miste¬rioase pe aici, atunci desigur ca indivizii cu pricina îsi luasera masurile de siguranta. În cazul acesta se impunea si din partea lui cea mai mare prevedere.

Un vuiet molcom adia dinspre uscat. El aducea pe aripile sale, miresmele ametitoare ale nenumaratelor plante tropicale, care sunt atât de frumoase, dar si atât de primejdioase. Din când în când se auzea si ragnetul unei fiare, întretaiat de concertul bizar al pasarilor si celorlalte animale mai mici, care populeaza jungla.

Un strigat slab, de-abia auzit, rasuna deasupra apei. În primul moment Farrow nu putu sa deosebeasca daca era de animal sau de om. Dar dupa ce-l auzi din nou, banui îndata ca este Watson. Acum nu mai trebuia sa se foloseasca de lampa de buzunar: Englezul îl prevenise prin

striga¬tul acesta sa nu se foloseasca de ea. Ar fi putut si el sa dea semnale de pe tarm cu lampa, însa, probabil, ca avusese motive puternice sa n-o faca, ci socotise mai nimerit sa porneasca cu barca în larg si sa scoata tipatul acela usor pe care numai o ureche de marinar îl putea auzi.
Farrow raspunse, silindu-se sa imite strigatul. Desi avea aproape siguranta ca este Watson, voia sa preântâmpine orice surpriza neplacuta, de aceea ordona tovarasilor sai sa tina pregatite revolverele si lampile de buzunar.
Din nou se auzi strigatul, care lasa un ecou ciudat deasupra apei. Farrow raspunse iarasi si acum auzi zgomot de vâsle, apoi un glas soptit:
— Domnule capitan, d-ta esti? Aici Watson.
Urma unei barci aparu în apropierea turnului submarinului. Un singur om era în ea si capitanul zise linistit:
— Da, domnule Watson, noi suntem.
— Minunat!, exclama englezul. Nu vreti sa coborâti în barca mea? Daca stafiile acelea vor apare si azi, atunci nu mai e timp de pierdut. Dar trebuie sa ne îndepartam cu vreo suta de metri de coasta si cu submarinul nu veti putea face asta, caci s-ar putea ca misteriosii indivizi de pe fundul marii sa observe trupul de otel al vasului.
— Bine, domnule Watson, zise capitanul, strângând mâna englezului. E loc pentru patru oameni în barca dumitale? Aceiasi care au fost ieri cu d-ta.
— Este, cum sa nu fie!, raspunse englezul, cu însufletire. Îmi convine si

mie mai bine sa fim cât mai multi oameni care sa observe privelistea aceea ciudata. Pâna acum m-au luat toti în râs. Veniti repede, domnilor!
Cei patru marinari coborâra îndata în barca englezului, care se puse imediat în miscare, luând-o de-a lungul coastei. Petre gasi o lopata si ajuta lui Watson la vâslit.
— Cum ai scapat ieri din mâinile politistilor?, întreba capitanul.
— Prea usor n-a fost, raspunse englezul râzând. Le-am îndrugat si eu acolo ca umblam dupa omizi pe coasta de nord-vest, când am auzit cele doua salve si am dat fuga sâ vad ce se întâmplase. Si asa a si ramas, desi guvernatorul în persoana mi-a luat interogatoriu amanuntit. Înaltului slujbas îi ajunsese si lui la ureche ca eu as fi vazut lumina de pe fundul marii si fapturile misterioase. În sfârsit, am scos-o la capat cum m-am priceput, spunând ca probabil am visat. Bietul Harriet. guvernatorul, e necajit rau de când fiica-sa Ellen a fost bagata în casa de nebuni, de unde a izbutit sa dispara fara urma. Sunt vreo sase saptamâni de atunci. Se mângâia omul cu gândul ca eu as putea da de vreo urma în plimba¬rile mele prin jurul insulei si m-a rugat chiar sa fac cercetari, fagaduindu-mi o rasplata buna.
— Asta e o soarta grozava pentru un tata, spuse Farrow, cu compatimire. Ma mir numai cum i-a fost cu putinta unei fete sa scape din ospiciu! Nici cei mai puternici si vicleni barbati n-ar scoate-o la capat!

— E într-adevar o minune, încuviinta Watson, cu atât mai mult cu cât ospiciul doctorului Jellot, unde a fost internata, e pazit cu strasnicie. E asezat în afara orasului, spre interiorul insulei, aproape de marginea junglei. Ellen Harriet nu putea sa dispara decât în jungla, unde a cazut probabil prada vreunui tigru, caci nu s-a gasit nici o urma de a ei.
— Jellot, Jellot?, murmura Farrow. Numele acesta îmi pare cunoscut, trebuie sa-l fi auzit sau citit undeva. Nu-mi amintesc însa bine.
— Cu siguranta c-ati auzit de el, zise Watson. Nu e cunoscut numai în Singapore ca medic alienist, ci s-a facut celebru în întreaga lume prin descoperirile sale.
— Asa e, acum îmi reamintesc bine, zise Farrow. Dar pentru moment nu-mi vine în minte ce anume descoperiri a dat la iveala.
— Nici eu nu prea stiu bine, raspunse Watson. Dar sa închidem discutia, caci sântem aproape de locul cu pricina. Lumina apare spre coasta si fapturile misterioase vin din golful îngust, care se vede, în fata noastra. Fireste, nu pot spune punctul unde apare lumina, s-ar putea sa fi trecut de el.
Cei din barca se aplecara peste margine si privira cu încordare în apa întunecara. Se scursera câteva minute în liniste, dar deodata tresarira cu totii, desi fusesera pregatiti de Watson.
Exact dedesubtul lor fulgera o lumina, un adevarat reflector. Raza ei avea o largime de un me¬tru si se apleca în jos, spre

fundul marii, pentru a se opri acolo, la vreo douazeci de metri de suprafata.
Facea impresia ca prin fereastra unei case iese o raza de lumina care se asterne pe zapada, cel putin asa ar fi aparut unui observator aflat pe un acoperis. Se mai scursera câteva minute apoi se ivira fapturi în fâsia luminoasa. Veneau dinspre coasta; întâi se vazura picioare, apoi partea inferioara a trupului si în cele din urma restul.
Da, erau oameni, cum sustinuse Watson de la început, dar n-aveau sticle de otel pe spate, cum ar fi trebui sa aiba scafandri. Totusi capetele le erau oarecum deformate, la fel ca îmbracamintea. Deodata iesira din raza de lumina si disparura.
Dupa cinci minute aparura din nou, pasind încetisor spre tarm si atunci lumina se stinse brasc.
— Ei, domnule capitan, ce zici de asta?, întreba Watson, cu glas tremurator. Pentru a treia oara am vazut azi ce-ai vazut si dumneata acum si ma impresioneaza ca si prima data.
— Adevarat, zise capitanul, si pe mine m-a cam tulburat. Ce-o mai fi si lumina asta? Trebuie sa-i dam de rost. Este exclus, dupa parerea mea, ca lumina aceea sa vina dintr-o stânca de corali. Nu cumva ai cercetat vreodata locul în timpul zilei?
— Nu, domnule capitan, trebuie sa marturi¬sesc, ca n-am facut înca asta, din prevedere. Pâna acum am cautat sa vad daca nu exista iscoade pe aici. Presupun ca în timpul zilei sunt postate

santinele în desis, care observa cu atentie punctul acesta. Chiar daca ma cunosc toti ca ma îndeletnicesc cu pescuitul pestilor rari, deci, n-ar fi de mirare ca ma arat pe aici, sunt totusi încredintat ca m-ar fi facut sa dispar fara urma, dupa cum era sa-mi se întîmple pe coasta de sud.
— Ah!, acolo unde a gasit Beats sapca dumitale!, exclama Farrow.
— Hm!, înca o dovada ca Beats ala nu e strain de chestie, zise Watson cu un zâmbet ciudat. Da, era un golf îngust de pe coasta de sud, domnule capitan, acolo de unde am vazut prima oara fapturile misterioase. Nici nu aveam de gând sa spionez. Eu cautam numai un drum care sa duca de la tarm spre adâncul golfului. Când m-am aplecat pe marginea tarmului si am privit în apa, m-am pome¬nit deodata cu o lovitura la ceafa si am cazut ame¬tit în mare. Din fericire asta e felul meu cam înda¬ratnic si sângele rece nu ma paraseste niciodata. Mi-am dat seama ca viata îmi este în joc si m-am lasat târât de curent, pentru a iesi la suprafata aproape de tarm, unde m-am ascuns într-un tufis pâna s-a facut întuneric. Din clipa aceea - la câteva zile dupa ce am descoperit lumina misterioasa pe coasta de nord si i-am povestit lui Lindgrave despre ea - ma tineam în timpul zilei într-o ascunzatoare sigura, în schinb noaptea porneam în cercetare cu atât mai îndârjit.
— Drace!, asta înseamna ca misterul de pe aici e legat de mari primejdii!, zise Farrow. Beats spunea, însa, ca s-a gasit sapca dumitale pe când cauta omizi pe

coasta de sud. Ei, dupa cum vad eu, trebuie sa fim cu mare bagare de seama. Ce zici, sa încer¬cam acum sa lamurim taina, sau mai bine sa venim întâi ziua si sa privim în jos, poate vedem ceva?
— Domnule capitan, eu sunt omul caruia nu-i place sa amâne pe mâine, ceea poate face azi, zise Watson. M-am bucurat din inima când am aflat ca un distragator englez s-a scufundat, în vreme ce se afla la urmarirea dumneavoastra. Va puteti închipui ca acum vor porni cu si mai multa îndîrjite sa va gaseasca. Afara de asta, miine vor începe lucrarile de scoatere la suprafata a vasului, asa ca nici vorba nu va putea fi sa mai facem asa ceva.
— Ai dreptate, domnule Watson. Trebuie deci, sa ne punem pe lucru imediat. Dar, în cazul acesta, e nevoie sa aducem submarinul. Îi voi da primului ofiter un semnal luminos, fireste complet mascat, ca sa nu bata la ochi.
— Astfel de semnale sunt primejdioise, mai ales pe o noapte întunecoasa, zise Watson Dar vad si eu ca nu exista alt mijloc. Suntem prea departe ca sa strigam si apoi, asta ar fi si mai pericuos.
Farrow dadu semnalul convenit si dupa câteva minute se auzi huruitul electromotoarelor, apoi murmurul apei care se lovea de turnul submarinului.
Nu trecu mult si acesta se afla lânga barca.
— Rindow sa ne înaltam încetisor, trebuie sa trimitem scafandrii pe fundul apei, zise Farrow, coborând în turn. Spune-i lui Kard sa se pregateasca. Petre,

sunt încredintat ca întreprinderea asta e foarte primejdioasa; vrei sa iei parte sau sa anuntam mai bine Guvernul englez, sa porneasca cercetarile?
— Mai e vorba, domnule capitan!, zise Petre cu ton de imputare. Cum v-a trecut prin minte ca as da în laturi?
— Ei, ei, nu te supara, Petre, am întrebat în gluma!, zise Farrow râzând. Totusi, era datoria mea, si voi face acelasi lucru cu Kard.
— Are sa se supere, domnule capitan, zise Petre care începuse sa coboare sa-si ia costumul.
— Pe mine stiu ca nu trebuie sa ma mai întrebi, tata!, striga George. Eu ma duc în orice caz.
Înainte ca Farrow sa-i poata raspunde, tânarul începu sa coboare scarita, cu miscari de pisica.
Când George se înapoie pe punte cu costu¬mul sau de scafandru, capitanul zise:
— Draga baiete, sa fi cu bagare de seama si sa te tii pe lânga Petre si Kard. Rechinii roiesc pe aici si e greu sa te aperi de ei.
— Da , tata, îti fagaduiesc ca voi fi cu bagare de seama, raspunse tânarul.
Costumele cu care se îmbracara ta graba George, Petre si Kard, erau prevazute cu sticle cu aer comprimatoare faceau de prisos o pompa pe bordul submarinului. Cu toate acestea, scafandrii erau legati cu câte o funie de suprafata, cu ajutorul careia puteau prinde si da semnale, sau puteau fi trasi repede sus, în caz de primejdie. Când fura gata echipati se lasara în apa unul dupa altul.

V
O FAPTA EROICA

ÎNTREPRINDEREA era cât se poate de îndrazneata. Se aflau fara nici o aparare, daca s-ar fi întâmplat sa fie atacati de vreun „tigru de mare" cum sunt denumiti rechinii.
Farrow si ceilalti de pe submarin erau îngrijorati de soarta celor trei scafandri. Cunosteau si ei primejdia, dar mai cu seama marinarii care tineau funiile, tremurau de neliniste, dupa cum marturisira mai târziu. Rasuflara usurati cu totii, când scafandrii ajunsera pe fundul marii caci acum nu mai era primejdie.
George, simtind pamânt sub picioare, încerca sa patrunda cu privirea întunericul din jurul sau. În zadar, însa! Nu putea sa-si vada nici mâna când o ducea în dreptul ochilor, acoperiti de sticla groasa a castii.
Pipai în jur si simti o usurare atingând costumele celor doi tovarasi. Se tinu de dânsii, apoi, cu totii dibuira drumul înainte. George cunostea bine punctul de unde tâsnise lumina misterioasa si Petre la fel. Paseau cu mare bagare de seama si deodata se poticnira de ceva. Pipaind, ramasera uimiti toti trei, când simtira sub degete otel neted cu siruri regulate de nituri. Obiectul acesta ciudat de otel, nu putea sa fie de mult timp in apa, caci era prea putin acoperit de scoici si alge. Ramasera nemiscati câtva timp, apoi se dadura speriati înapoi. Facusera probabil

zgomot când se poticnisera de masa de otel, caci acum tâsni în fata lor o lumina orbitoare, misterioasa lumina de pe fondul marii.
Trecura câteva clipe pâna sa-si poata obisnui ochii; apoi se înspaimântara si mai mult. Într-un perete neted de otel era o fereastra mare si groasa, din care tâsni aceasta lumina, iar în centrul ei, lipita de geam, statea o tânara fata, care-si frângea mâinile cu disperare.
Cai trei marinari vazusera ei multe pâna atunci, dar-privelistea aceasta le întrecea pe toate. Instinctiv simti ca vor avea de întâmpinat primejdii mari. Fata era prizo¬niera, în privirea aceasta nu încapea îndoiala.
Dar era oare cu putinta sa se dea posibili¬tate unei prizoniere sa aprinda si sa stinga în voie lumina din carcera ei?
Nu, lumina aceasta nu putea sa fie dirijata decât de pe uscat, ceea ce însemna ca paznicul bietei copile observase ca musafiri nepoftiti se apropiasera de închisoarea de pe fondul marii. Era de asteptat, deci, sa-si faci aparitia în curând fapturile misterioase, o lupta disperata se va încinge si cei trei marinari cu greu vor putea sa tina piept dusmanului. Caci acela care era în stare sa construiasca o asemenea temnita draceasca, avea, desigur arme destul de puternice împotriva carora un costum de scafandru nu constituia o aparare buna.
Cu iuteala fulgerului trecura gândurile acestea prin mintea lui George, apoi lua în pripa o hotarîre. În primul rând trebuiau sa dispara repede din câmpul

luminos. Pâna la coasta cu o suta de metri si fapturile misterioase, care se se apropiau desigur, nu i-ar putea vedea înca.
Tânarul înghionti pe tovarasul din stânga si în acelasi timp trase dupa sine pe cel din dreapta. Acestia întelesera, si peste câteva clipe erau în întuneric. Înainte însa, George facu un semn linistitor tinerei fete.
Dupa cum spusese Watson, fapturile disparusera spre stânga; asadar, de partea aceea sau în peretele opus casei de otel, trebuia sa fie intrarea. George porni acum înainte. Uriasului din dreapta îi facu semn sa vina în urma, pe celalalt, insa, îl tinea cu mâna stânga. Întunericul îi învalui din nou, dar nu atât de mult ca înainte, caci lumina din fereastra razbatea slab pâna la dânsii. Când ajunsera la peretele din spate, o bezna totala domnea în jurul lor. George se opri, prinse de mâna pe cei doi camarazi, apoi începu sa loveasca cu casca sa în castile lor, în ritmul alfabetului morse.
— Trebuie sa fim cu bagare de geama aici, le dadu el de inteles, îndata ce vor patrunde prin intrarea secreta, sa ne furisam dupa ei. Fiti pregatiti, caci au, probabil, arme primejdioase.
— Sa-i atacam la intrare, George?, întreba Uriasul din stânga tânarului, prin lovituri de casca; (Acum stia cel putin George, care din ei era Petre, caci numai dânsul îi spunea pe nume uneori).
— Nu stiu, raspunse el, vom intra probabil într-o camera umpluta cu apa,

care e pompata apoi afara. Poate exista vreo legatura cu uscatul si daca facem ceva gresit, aia stiu îndata ca au patruns stainii în casa de otel si ar putea umple cu apa toata închisoarea, înecând-o pe biata prizoniera.
Cei doi uriasi nu stiau ce sa raspunda, caci nu privisera chestia din punctul acesta de vedere. Îsi dadeau seama ca George ar putea avea dreptate.
Tînarul chibzui cu înfrigurare. Îsi spunea ca reusita întreprinderii depindea acum numai de dânsul. Cei doi tovarasi erau barbati curajosi, gata oricând sa se sacrifice pentru altul, dar chestia asta prea era încâlcita pentru ei. Aveau de a face cu dusmani înzestrati cu inteligenta rafinata si numai fortele spirituale ar fi fost în masura sa le vina de hac.
Ascutindu-si mintea, tânarul chibzui ce e de facut. Pe undeva, poate aproape de el, trebuia sa se afle intrarea în închisoarea de otel. Exista desigur si o anticamera care sa înlesneasca patrunderea în celula fetei, învingând presiunea colosala a apei. Desigur ca i se aducea de mâncare în mod regulat, poate chiar si carti si alte lucruri; trebuincioase. În timpul zilei, îsi spunea George, nu prea e de crezut ca ar face operatia aceasta, caci ar putea fi observati cu usurinta de la suprafata de unul din numerosii trecatori de pe tarm.
În schimb, noaptea, nu prea se abatea nimeni prin locurile acestea, astfel ca puteau risca sa aprinda lumina pentru câteva minute.
Toata croiala acestei închisori era, deci, foarte inteligent planuita si George simti

un fior la gândul ca va avea de a face cu un dusman atât de primejdios. Cine stie ce curse i se întindeau acestui vizitator nepoftit.
Nu era exclus ca faptuitorul ei sa fi creat vreun dispozitiv, care-i indica numarul persoanelor are paseau înauntru. Si probabil ca era destul de lipsit de scrupule, ca sa nu stea în cumpana si s-o arunce în aer, când ar socoti momentul potrivit.
În cazul acesta, ar fi fost mai bine sa atace oamenii ce vor veni, si asta în clipa când vor deschide usa de intrare. Si pe urma? Daca trebuia sa dea un semnal ca au ajuns cu bine în interior si au gasit totul în perfecta ordine? Sau daca, apasând pe o manivela gresita, ar distruge caldirea de otel, în loc sa pompeze apa din ea?
Pe George îl trecura naduselile gândindu-se la toate astea. Regreta ca nu-l avea alaturi pe genia¬lul inginer Hagen. El ar fi iesit din încurcatura.
Deodata insa, îi veni ideea salvatoare. Si în aceeasi clipa morsa tovarasilor sai:
— Trebuie sa-i înhatam pe cei doi oameni din urma si sa-i ametim cum s-o putea. Asta e sarcina noastra. Kard, vei da apoi semnalul sa te traga sus împreuna cu prizonierii, iar noi doi, Petre, vom urma pe al treilea în interior. Asa ramâne. Acum baieti ceva mai la o parte!
Îi trase repede vreo doi pasi îndarat; simtea ca numai planul acesta putea aduce izbânda. În interiorul casei de otel îl vor ataca pe al treilea, tânara fata se va imbraca cu costumul lui, apoi vor parasi

cu totii închisoarea, în care va ramâne ca prizonier... .
— George, „morsa” Petre, ce vom face cu al treilea individ?
— Îl vom închide în locul fetei, dupa ce vom afla de la el cum ajungem afara. Fata o luam cu noi.
— Minunat!, lovi Uriasul cu casca atât de tare, încât era cât pe ce sa sparga geamul lui George. Pe cinstea mea, asta e o gluma buna!
Gluma nu prea era, ba poate chiar stateau în fata unei probleme din cele mai grele. Cea mai mica greseala sau neatentie, vreo cursa întinsa de genialul constructor al acestei închisori dracesti, le putea aduce moartea.
Totusi George era entuziasmat peste masura; îsi spunea ca acum avea prilejul sa dovedeasca ce poate.. Tovarasii îl laudau doar mereu, cel putin sa aiba de ce.
Deodata tresari si simtii ca tovarasii îi strâng cu mai multa putere mâinile, caci tocmai se ivisera cele trei fapturi. Veneau dinspre partea luminoasa, pe care scafandrii o zareau din pozitia noua în care se aflau.
Acum trebuia sa se aleaga. Misteriosii indi¬vizi puteau sa fie la cel mult doi pasi de ei. George simti un fior rece strabatându-i trupul. Oricit era de bun planul sau, facuse o greseala foarte mare. Cum vor vedea ca fapturile misterioase vor pasii în anticamera întunecoasa îndaratul lor se va închide, desigur, usa de otel, vor intra apoi în încaperea luminata si vor iesi înapoi la întuneric,

iar el, George, nici nu-i va putea zari macar când vor porni înapoi spre uscat.
Îi trase cu putere înainte pe tovarasii sai. Trebuiau sa înhate la întâmplare pe doi din ciudatii indivizi. Avu deodata o tresarire de bucurie zarind o raza slaba de lumina cazând pe peretele de otel. Omul care mergea în frunte aprinsese o lampa electrica de buzunar care ardea si sub apa.
Cele trei fapturi se zareau acum deslusit.
Petre se târî în spatele lor, întinse bratele, însfaca pe cei doi din urma, le ciocni capetele, ametindu-i, apoi îi dete plocon lui Kard, care disparu cu ei în aceeasi clipa. Daduse semnalul si cei de sus îi trasera afara la suprafata. Petre si George însa, desprinsera funiile care îi tineau în legatura cu submarinul. Stiau ca vor regasi capetele lor în lumina care iesea pe fereastra temnitei.
Trebuiau sa faca aceasta, în primul rând pentru ca nu puteau intra în interior cu funiile atârnate de spate si apoi, nu era exclus ca, primind semnalul lui Kard, sa-i traga si pe dânsii sus, si atunci zadarnica ar fi fost toata truda tor.
În lumina slaba a lampii de buzunar, vazura usa exterioara. Omul din fata lor apasa pe un buton si în aceeasi clipa se deschise în afara o bucata din peretele de otel, de înaltimea unui om. „Al treilea" facu un semn scurt cu mâna, apoi intra în deschizatura. George si Petre îl urmara fara sa sovaie în anticamera, care se umplu imediat cu apa.
O clipa George se temu ca misteriosul individ ar putea îndrepta lumina asupra

lor si sa recunoasca dupa costume ca nu erau tovarasii lor. Dar el îndrepta lampa spre peretele interior si apasa cu degetul un alt buton. George presupuse ca acesta era semnalul de închidere ermetica a usii.
Individul apasa din nou pe acelasi buton si se auzi un zgomot ciudat. Probabil ca erau pompele care goleau apa din anticamera.
Costumele de scafandru ale celor doi tovarasi erau în asa fel croite de inginerul Hagen încât placile de sticla care acopereu figurile, se puteau ridica în sus când nu erau în apa. În felul acesta, scafandrul putea sa comunice la repezeala ceva tovarasului sau, înainte de a se scufunda, fara sa fie nevoit, pentru aceasta, sa scoata toata casca.
Îndata ce George simti ca apa din antica¬mera coborâse pâna la gât, deschise clapa castii sale, fixând-o în dreptul fruntii, de o copca.
Apoi, îsi trase cutitul de la brâu, spunându-si ca s-ar putea ca strainul sa aiba vreo banuiala.
În cele din urma apa din anticamera fu goli¬ta cu totul. Individul apasa pe alt buton si imediat se deschise o usita îngusta în peretele interior.
Deschizatura se facea tot mai mare si o lumina puternica patrundea în ea. George o vazu pe tânara fata, privind cu ochi înspaimântati spre usa. Când „al treilea" pasi spre dânsa, ea îsi duse mâinile la fata, cu un gest de disperare.
George împinse repede pe Petre în locul sau. Strainul parea sa fie vânjos, si mai

bine era sa-l lase pe seama Uriasului. Acesta se furisa în încaperea luminata, care parea un salonas de femeie.
Cu iuteala fulgerului Petre îsi înclesta mâinile în jurul gâtului strainului, tocmai în clipa când fata îsi descoperi din nou fata. Trasaturile ei capatara o expresie de surpriza placuta, dar George nu-i dadu ragaz sa întrebe ceva, ci-i striga repede:
— Stii dumneata cum putem iesi de aici?
Fata dadu din cap în semn ca da, si tânarul se adresa atunci lui Petre:
— Fa-l complet inofensiv pentru mai mult timp, ca sa nu fie în stare sa dea vreun semnal de alarma celor de sus.
Uriasul aseza jos pe covor trupul nemiscat si zise cu modestie:
— S-a si facut! Garantez de cel putin o jumatate de ceas. Pâna atunci cred ca vom fi plecati.
În stilul lui, George îsi spuse ca, pâna atunci era posibil ca închisoarea sa fi sarit chiar în aer. În graba ajuta lui Petre sa-i scoata costumul individului. Acesta era de guma subtire, dar foarte durabila, cu placi de otel, care aparau organele principala ale corpului de presiunea apei.
Tânara fata îl îmbraca repede, si zise râzând si plângând în acelasi timp:
— M-au mai scos o data din temnita asta înfioratoare, de aceea stiu bine cum sa ma folosesc de costum. Bidoanele de otel de la brâu contin materii chimice, care produc oxigen. Asa! Sunt gata!. Sa plecam repede, salvatorii mei! Oh! Tatal meu va va rasplati din belsug!
Spunând aceasta îsi puse casca. George si Petre închisera clapele si parasira

repede încaperea.
… în anticamera, fata, care parea sa fi fost foarte atenta atunci când fusese scoasa prima oara din casa de otel, dadu drumul repede apei sa intre, deschise usa exterioara, toti trei pasira afara, si tindu-se de mâna, ocolira ciudata constructie.
În fata ferestrei luminate, atârnau într-adevar funiile, în numar de trei, ceea ce însemna ca bravul Kard îi lamurise pe cei de sus cum stau lucrurile. Se prinsera repede de ele si în acelasi timp se simtira trasi la suprafata.
Se aflau înca în apa când fura luati în primire de brate vânjoase si când încalecara parape¬tul, electromotoarele începura sa huruie si vasul porni ca o sageata în larg. Celor trei li se scoasera costumele si capitanul se adresa atunci fiului sau:
— George, vad ca am din ce în ce mai multe motive sa fiu mândru de tine. Tovarasii tai voiau sa izbucneasca în urale în cinstea ta, dar eu i-am oprit, ca s-ar fi putut sa fim auziti de pe uscat. Dragul meu, esti un barbat întreg, esti cel mai bun dintre vrednicii si credinciosii mei camarazi. Asa sa ramâi mereu.
Când tânarul vru sa spuna ceva, un fulger tâsni deodata, în spatele submarinului. O coloana luminoasa de apa se înalta pe locul unde se afla pe fundul marii casa de otel.
— Am facut bine ca am plecat repede, zise Farrow, altfel ne-ar fi facut praf explozia. Asa, domnisoara, se adresa apoi

fetei, acum vino înauntru în submarin, te vom duce la Singapore.
În cabina sa, capitanul facu prezentarile si la urma fata zise râzând:
— Are haz, zau! Prin functia ce ocupa tatal meu e silit sa porneasca vânatoarea împotriva dumneavoastra, capitane Farrow. Eu sunt Ellen Harriett, fiica guvernatorului. Dati-mi voie sa va multumesc, si în primul rând viteazului dumnea¬voastra fiu, si celor doi tovarasi ai sai. Fara ajutorul dumneavoastra as fi cazut în ghearele nebuniei. Asta a si fost intentia diavolului acela, doctorul Jellot, care fusese îndemnat de varul meu sa faptuiasca aceasta crima.
— Îsi vor primi pedeapsa cuvenita, atât varul dumitale cât si doctorul Jellot! interveni Watson. Se spune despre mine ca sunt un om de nimic, dar dumneata cunosti soarta mea, domnisoara Harriett. Avem la bord doi complici ai acestui Jellot dintre care unul e Beats.
— Draga Watson, zise tânara fata, cu emotie în glas, am impresia ca dumneata ai o mare parte de merit în salvarea mea. Eu nu te-am tinut niciodata drept un om de nimic. Soarta trista care s-a abatut asupra dumitale m-a miscat adânc. Acum, însa, cred ca vei redeveni ce-ai fost odinioara. O doresc din tot sufletul.
— Poti avea deplina încredere, stimata domnisoara, raspunse Watson cu glas tremurat.
Capitanul facu un ocol mare cu vasul, apoi se îndrepta direct spre portul Singapore. Dupa cum facuse alta data cu capetenia unui trib salbatic, tot astfel, îi

depuse în ascuns, pe chei, pe Ellen Harriett, Watson si cei doi criminali legati si dupa ce-si luara ramas bun, porni îndarat pe drumul pe care venise.
Acum se îndreptau spre marea Javei, unde se afla minunata „Insula a odihnei”
În cabina sa, doctorul Bertram contempla entuziast costumele de scafandru. Lânga el se afla Hagen, care era tot atât de interesat. Submarinul capatase trei costume minunate, luate de la prizonieri.
Peste câteva ceasuri, postul de radio al submarinului receptiona o radiograma adresata lui Farrow. Era din partea guvernatorului Harriett, care exprima multumiri calduroase pentru salvarea fiicei sale, cu deosebire viteazului George.
A doua zi receptionara înca o radiograma care-i vestea ca Jellot si nepotul guvernatorului au fost arestati, sub acuzarea de crima.

19
Pira?ii crucii

I.
O CRIMA ÎN LARGUL MARII

SUBMARINUL LUA DIRECTIA spre arhipelagul Lingga. Zorile se ivisera, marea sclipea în bataia soarelui si Gerard Plundow, care era la cârma, cu greu conducea vasul în feeria de luciri orbitoare. Trebuia sa tina mâna streasina la ochi, totusi nici asa nu izbutea sa vada lamurit la o suta de metri de el. În cele din urma îsi dadu seama ca n-o va mai

putea duce astfel si auzind zgomote usoare în turn, crezu ca este camaradul sau Petre Uriasul.
— Ma! Racni el în jos, fara sa se uite într-acolo, adu-mi o pereche de ochelari de soare, dar ceva mai repejor, daca nu te superi!
— Imediat, baiatule! S-a auzi un glas si Gerard Plundow era cât pe ce sa scape cârma din mâna, caci recunoscuse vocea... capitanului Farrow.
— Scu... scuzati, domnule capitan! Bâlbâi bietul timonier, dar Farrow si disparuse în magazie, unde ceru lui Peter, care tot robotea pe acolo, sa-i dea doua perechi de ochelari de soare.
— Plundow m-a rugat sa i le aduc, zise e râzând, si mi-a pus în vedere sa umblu ceva mai repejor. Cred si eu ca-i vine greu sa vada pe mare, caci mergem doar în directia soarelui rasare.
— Desigur ca ma credea pe mine în turn, zise Peter, zâmbind. În vreme ce scoase afara trei perechi de ochelari. Daca n-aveti nimic împotriva, domnule capitan, vin si eu sus.
— Cu placere, draga Petre, zise Farrow prietenos. Chiar cu ochelari nu vom putea privi prea departe, asa ca mai bine daca trei perechi de ochi vor scruta zarea. Nu mi-ar fi deloc placut sa ma trezesc fata în fata cu vreun vas care vine din Australia. Putem presupune lesne ca distrugatoarele engleze cu care am avut de furca la Singapore ne vor urmari cu înversunare. Cel putin unul din ele, caci înainte de miezul noptii am auzit zgomotul unei masini puternice, a unui

vas ce se îndrepta spre rasarit. Trecuse aproape de noi, avea luminile de pozitie, dar se vedea mic de tot. Pe lânga asta, mergea, ca si noi, în afara de drumul obisnuit.
— Hm! Cam neplacuta afacere! Zise Peter. Acum vor proceda fata de noi fara nici-o consideratie. Trebuie sa fie înfuriati rau englezii ca unul din distrugatoarele lor si-a gasit mormântul pe coasta de nord din Singapore. Daca ne-or vedea acum, nu mai stau mult pe gânduri si trag în plin.
— De asta ma tem si eu, zise Farrow. Se vor justifica apoi ca nenorocirea distrugatorului lor se datoreste unei torpile lansate de noi. Si acum, dragul meu, s-o pornim repede sus.
Când capitanul îsi facu aparitia în turn, Plundow lua o tinuta atât de militareasca, de parca îl vedea pentru prima oara pe comandantul sau. Apoi bâlbâi încurcat:
— Dom..., domnule capitan, adineauri, eu.., credeam ca este camaradul meu Pe... Petre.
— Nu face nimic, draga Plundow, zise Farrow râzând. Uite aici ochelarii de soare. Asa, acum putem vedea daca se zareste ceva suspect. Tocmai îi spuneam lui Petre ca am observat pe la miezul noptii un vas ce semana a distrugator. Banuiesc ca e unul din acelea frantuzesti, care stationeaza în Penang. Se impune, deci, multa atentie, Plundow.
— Da, domnule capitan, si mie mi s-a parut ca am observat un obiect foarte misterios în fata noastra. Ar fi trebuit,

însa, sa am ochelarii de soare, ca sa-mi dau seama exact despre ce e vorba.
— Ia te uita! Exclama capitanul, care-si pusese ochelarii. Asta-i ceva foarte curios! Peter, nu ti se pare ca si cum ar pluti o cruce deasupra apei? Da, o cruce, de care e legat un om!
Ca toti marinarii, Petre era foarte superstitios. Întâmpinase si el multe în colindarile lui pe mari si pe oceane, lucruri destul de curioase pentru un om din multime. Dar pentru o minte simpla si naiva ca aceea a Uriasului, cele mai neînsemnate întâmplari luau proportii fantastice, extraordinare.
De aceea, striga repede:
— Domnule capitan, mai bine ne-om îndeparta putintel de drumul pe care suntem. Nu e lucru curat la mijloc, credeti-ma. E o capcana pentru marinarii de treaba. Întrebati-l si pe Jan Brike si veti vedea.
— Desigur, Jan Brike! Exclama Farrow, jumatate în gluma, jumatate suparat. El e expertul vostru în chestiuni supranaturale, cum ar fi, de pilda, „Olandezul zburator", „Corabia-fantoma" si altele dintr-astea. Da-i drumul, Plundow! Sau esti si tu unul dintre aceia pe care Brike i-a atras în cercul vederilor sale, dar acum te rog sa dovedesti ca mai esti înca vechiul timonier de altadata, cutezator si fara frica.
Cuvintele acestea îl smulsera într-adevar pe Plundow de sub influenta camaradului sau Brike. Vedea si el în fata submarinului, cam la vreo trei sute de metri numai, deasupra marii ce

sclipea în bataia soarelui, o cruce înalta, de care atârna, o faptura omeneasca.
Poate ca Gerard Plundow ar fi refuzat sa înainteze daca ar fi fost noapte si ar fi descoperit aceasta aparitie ciudata în lumina fantomatica a lunii. Acum, însa, era ziua si lânga el se aflau curajosul capitan si Petre Uriasul, care chiar în situatiile cele mai disperate gasea o iesire. Asa ca, la urma urmei, nu i se putea întâmpla cine stie ce, daca se îndrepta cu submarinul într-acolo.
— Domnul capitan! Exclama Plundow deodata, putin cam iritat, pare într-adevar sa fie un om atârnat de o cruce. Tineti neaparat sa îndrept vasul într-acolo?
Întrebarea avea o intonatie atât de fricoasa încât Farrow izbucni în râs.
— Dar bine, Plundow, vino-ti în fire, ce Dumnezeu! Zise el apoi. Cum de-ti vine sa te gândesti la lucruri supranaturale într-o dimineata plina de soare, ca asta De Jan Brike nu m-as mira, dar el mai doarme înca, din fericire. Omule, atâtia ani de-a rândul am întâmpinat împreuna aventurile cele mai de necrezut, am trecut prin întâmplari care nici în vis nu i-au aparut unui muritor de rând, si deodata ma pomenesc cu tine ca-ti pierzi curajul si te învalui în blestematele alea de superstitii, pe care Jan Brike le-a raspândit, din nenorocire, pe submarinul nostru. Plundow, la asta nu m-as fi asteptat din partea ta, zau asa. Stii însa si tu singur ca Jan Brike cu tot felul lui superstitios, este cel mai vrednic luptator, când e vorba de ceva serios. Fii,

deci, ca dânsul, acum, caci acolo e spânzurat într-adevar un om de crucea care se înalta din apa. O fi o priveliste cam fioroasa, nu zic ba, dar trebuie sa venim în ajutorul unui semen de-al nostru, cu atât mai mult cu cât, dupa cum vad eu, este un european.
Cum spuneam, Gerard Plundow era foarte superstitios, al doilea de pe submarin, dupa Jan Brike, dar, ca si acesta, în clipele de mare primejdie era cât se poate de curajos si vrednic de încredere.
Fara sa mai stea mult pe gânduri, fixa locul unde se vedea misterioasa cruce si îndrepta vasul cu hotarâre într-acolo. Dar dupa câteva minute zise:
— Domnule capitan, suntem aici în arhipelagul Lingga. Îndaratul crucii cu omul atârnat de ea se afla o insula si în fata crucii sunt doua grupuri de stânci, prin care nu pot trece.
— Da, vad si eu asta, zise Farrow, care privise cu atentie drumul dinaintea vasului. Va trebui, deci, sa ne oprim cu submarinul în fata primului grup de stânci si sa mergem mai departe cu barca de aluminiu. Apropie-te, însa, cât mai mult, Plundow.
Cu multa îndemânare, timonierul aduse vasul în imediata apropiere a stâncilor. Doua barci de aluminiu fura montate la repezeala si puse pe apa. Într-una lua loc Farrow cu doctorul Bertram, iar în cealalta George si Petre.
Fireste ca Uriasul mâna barca lui mult moi repede si gasi imediat trecatori înguste între cele doua gherdapuri, prin

care se puteau strecura cu usurinta. Acum se apropiau de crucea facuta din crengi de arbori. Era fixata lânga tarmul insulei si de ea era legat cu funii un barbat cu fata rasa complet si parul capului negru ca pana corbului. Bratele îi erau legate la spate.
— E mort? Întreba George, încetisor.
— Asa se pare, raspunse Petre. Nici n-ar fi de mirare. O singura zi sa fi stat cu capul descoperit în soarele asta dogoritor si-i ajungea. Un european nu suporta asa ceva.
Barca cealalta, condusa de capitanul Farrow, se apropie si ea. Doctorul Bertram striga înfuriat:
— Asta-i o cruzime nemaipomenita! Sa expui un om arsitei soarelui tropical! Cât trebuie sa fi îndurat, sarmanul! Ah! Pare ca mai traieste! Repede, Petre, trebuie sa-l aducem fara zabava pe submarin. Poate ca-l mai salvam.
Cu ajutorul lui George, Uriasul îl dezlega pe rastignit si-l aseza în barca, apoi pornira cu totii îndarat pe vasul lor.
Capitanul dadu lui Plundow indicatii sa mearga cât mai spre nord, si dupa ce vor iesi din drumul navigabil al vapoarelor, s-o întoarca iar spre rasarit. În cursul noptii apucasera ceva mal mult spre sud decât avusesera de gând, în schimb facusera descoperirea cu omul de pe cruce. Parea sa fi fost ceva predestinat.
Cam astfel se exprima Plundow câtre prietenul sau de idei Jan Brike, când acesta aparu în turn. Tunarul facu o mutra foarte îngrijorata si murmura:

— Gerard, n-are decât sa râda de mine cât o vreo domnul capitan, eu însa stiu una si buna - chestia asta n-o sa iasa bine! Ar fi trebuit sa-l lasam în plata Domnului pe omul de pe cruce, caci tot nu-i mai lipsea mult sa scape de chinuri. Crezi tu ca doctorul va izbuti sa-l aduca la viata? În orice caz, asculta ce-ti spun eu! Nu e deloc bine ca-l avem la bord oricum! Ai sa vezi acusica peste ce-o sa mai dam!
— Nici mie nu prea mi-a fost la îndemâna când l-am zarit, marturisi Plundow, dar vezi ca domnul capitan m-a atins la partea simtitoare, adica în onoarea mea de marinar batrân. Si Petre spunea sa ne abatem din drumul crucii. Ei, dar ce sa ne mai stricam gura degeaba! Acum îl avem la bord, fie ca vrem sau nu, si nu ramâne decât sa vedem ce-o mai fi.
— Eu am observat ca domnul George al nostru l-a atins cel dintâi, zise Ian în soapta. Ia sa vezi tu ce are sa i se întâmple baiatului. Trebuie sa veghem, Gerard!
— Asta o facem oricum, încuviinta timonierul, înainte de toate îngrijeste-te sa-ti fie tunul pregatit. Ia sa-ti aduci aminte cum l-ai salvat pe domnul George, când cu chestia cu polipul!
— Hm! Sa tragem nadejde ca „bobitele” mele vor fl de folos în nenorocirea pe care o banuiesc, zise Brike. Zau c-ai fi bucuros daca omul ala de pe cruce ar dormi somnul dreptilor, fara sa se mai trezeasca. Când l-oi vedea peste bord, îi spun si eu o „vesnica pomenire”!

— Da, as face-o si eu din toata inima, încuviinta Plundow.
„Omul de pe cruce", însa, se afla în îngrijirea doctorului Bertram, care punea la contributie toata arta lui ca sa-l readuca în simtiri. Farrow si George asteptau cu încordare lânga masa de operatie, pe care zacea întins salvatul.
Doctorul Bertram înalta deodata din umeri si spuse încetisor:
— Cred ca am sosit prea târziu, domnule capitan. Viata cauta sa zboare din trupul sau si nu vad nici o posibilitate s-o retin. Poate ca înainte de a-si da duhul se va trezi pentru câteva clipe, dar nu pot afirma cu siguranta. În tot cazul, asta trebuie sa se întâmple îndata, caci pulsul abia se mai simte.
— Sa mai asteptam, deci, zise capitanul. Poate ca aflam de la el ceva interesant.
Se scursera cinci minute, si deodata muribundul începu sa geama, apoi deschise ochii care erau injectati de sânge, se uita tinta la Farrow câteva clipe si bâlbâi.
— Oh! Arde... ca focul. Mac O'Connor, tica.., ticalosul acela... ah! Piratii crucii... pe Insula mica... atentie la stânci... Intrarea crucii! O'Connor, fii blestemat...
Se zvârcoli cu disperare, gemu de câteva ori, apoi ramase nemiscat. Doctorul Bertram se apleca deasupra lui, apoi zise încetisor:
— S-a sfârsit, domnule capitan, Ce zici dumneata de cuvintele lui?
— Sunt foarte enigmatice, raspunse Farrow îngândurat. Trebuie sa vizitam

Insula cu stâncile alea ciudate. Si apoi ma intereseaza si „piratii crucii"
— Tata, interveni George, spuneai ca ai zarit in timpul noptii un vapor cu o masina puternica. N-or fi fost piratii crucii?
— Hm! Poate sa fie asa! Încuviinta capitanul. Dar tot nu ne foloseste la nimic asta. Principalul e cum gasim Insulita de care vorbea muribundul!
— Daca ne-am îndrepta acum de-a dreptul spre rasarit, cred c-am da direct de ea, zise George. Vasul pe care l-ai vazut în timpul noptii avea aceeasi directie cu noi.
— În felul acesta ne apropiem foarte mult de drumul navigabil, zise capitanul, cam îngrijorat. Însa vreau neaparat sa dezleg enigma aceasta. Ce mult as vrea sa-l razbun pe nenorocitul acesta care a trebuit sa moara in chip atât de grozav. Ei, acum sa-i facem onorurile cuvenite, apoi sa apucam directia spre rasarit.
Parasira cabina infirmerie si Farrow dadu ordin ca doi marinari sa-i coasa într-o pânza trupul mortului si sa-i atârne niste greutati de picioare.
Peste zece minute fu lasat în mare de pe puntea submarinului.
Jan Brike si Plundow rostisera si el rugaciunea odata cu ceilalti, dar dupa ce se sfârsi trista solemnitate, tunarul spuse timonierului:
— Plundow, acum rasuflu în voie, caci am scapat de nenorocire.
— Si eu ma bucur, raspunse celalalt.
Împreuna se înapoiara în turn si timonierul astepta comanda lui Farrow,

pentru continuarea drumului spre nord, caci în timpul afundarii cadavrului în mare, vasul se oprise. Farrow aduna acum echipajul în jurul sau si lua cuvântul:
— Camarazi, stiti prea bine ca iau hotarârea cu voi, înainte de a porni în vreo întreprindere serioasa. Iata ca a sosit din nou un astfel de moment. Fireste ca nu ne împiedica nimeni sa ne urmam drumul spre „Insula odihnei", dar omul pe care l-am gasit legat de cruce si l-am afundat acum în mare a rostit înainte de a muri câteva cuvinte care par sa închida în ele o taina grozava.
Jan Brike se uita cu uimire la timonier si-l lovi cu cotul. Plundow dadu cu cotul, resemnat.
Farrow repeta cuvintele muribundului si starui asupra faptului ca marinarii ar putea face o fapta buna daca s-ar învoi sa se ocupe mai de aproape de „piratii crucii". Daca nu de altceva, cel putin ar razbuna moartea nenorocitului rastignit.
Dupa cum era de asteptat, marinarii se învoira imediat. Numai Brike si Plundow tacura. Ar fi vrut sa-si expuna parerile, dar banuiau c-ar fi fost luati în râs.
Echipajul cobori în submarin, numai Farrow ramase cu George lânga Plundow si dadu comanda pentru viteza redusa. Indica pe urma timonierului directia spre rasarit. Plundow nu raspunse decât printr-un oftat; el se uita cu îngrijorare la George, care privea încordat spre largul marii. Bunul timonier observa ca fiul capitanului se bucura în taina de aventura care îi astepta si era convins ca

George va întâmpina primejdii din cele mai mari. Ar fi vrut sa-l previna, dar stia ca-si strica gura degeaba.
Tresari din gândurile lui când capitanul îl întreba daca cunoaste locurile pe unde pluteau acum. Plundow însa nu le cunostea. Acum el stia ca era vorba de gasit o insula, în ale carei stânci se afla o deschizatura în forma de cruce, care era intrarea spre vizuina piratilor.
Farrow îl chema atunci în turn pe Kard, despre care aflase ca fusese înaintea razboiului prin locurile acestea. Fostul masinist facu o mutra cam plouata. Capitanul îl privi câteva clipe, apoi zise, zâmbind:
— Aha, draga Kard, banuiesc ca stii ceva despre „piratii crucii".
— Nu, domnule capitan, aud pentru prima oara numele acestea.
— Atunci, ce-i mutra asta la tine?
— Domnule capitan, privelistea omului acela de pe cruce m-a miscat atât de mult, încât acum, daca ati hotarât sa va ocupati de chestie mai de aproape, nu-mi lese din gând ca si domnul George al dumneavoastra ar putea avea parte de o astfel de soarta. Apoi, cam ghicesc ce fel de întrebare voiati sa-mi puneti în legatura cu asta.

II.
INSULA MISTERIOASA

FARROW DADU UIMIT DIN CAP, masura apoi cu privirea pe noul timonier, si zise:
— Te-ai molipsit de la Plundow si Brike, draga Kard! Nici nu mi-ar veni sa cred,

daca nu te-as vedea atât de morocanos. Cum de te lasi stapânit de astfel de gânduri?
— Nici eu nu stiu cum, domnule capitan, dar nu pot scapa de ele.
— Ciudat lucru, zau asa! I-auzi George, trebuie sa fii cu mare bagare de seama, daca ne-om întâlni într-adevar cu omul acela. Fagaduieste-mi, baiete draga, altfel renunt la toata chestia.
— Îti fagaduiesc cu draga inima, tata. Tu stii doar ca nu-mi pierd cumpatul niciodata, oricât ar fi de primejdioase împrejurarile.
— Bine, dragul meu, zise capitanul. Vezi numai sa nu faci vreo nesocotinta, din cauza bunatatii tale de inima. Ei, Kard, ce fel de întrebare te asteptai sa-ti pun?
— Daca cunosc cumva o insula cu stânci pe ea si cu o pestera a cârei intrare e în forma de cruce.
— Ai ghicit. Asadar cunosti aceasta Insula. Ma bucur foarte mult, draga Kard, E departe de aici? Ai fost vreodata în pestera cu pricina?
— Nu, domnule capitan, raspunse timonierul, dar comandantul meu de pe vremea aceea îmi spunea, pe când treceam prin dreptul el, ca acolo au locuit întotdeauna pirati. Când am trecut noi pe lânga ea, bârlogul era gol, caci corabia banditilor de mare fusese cu putin înainte gaurita de un distrugator englez. Insula se bucura însa de un renume atât de prost printre marinari, încât nici noi n-am cutezat s-o vizitam. Se spunea ca piratii pusesera pretutindeni capcane. Poate sa fi fost numai zvonuri, domnule

capitan, caci eu nu-mi puteam închipui ca autoritatile engleze sa nu fi pornit cercetari, daca ar fi stiut în mod sigur ca pe Insula aceea se afla o ascunzatoare de pirati. Era, asadar, numai un zvon, care umbla printre marinarii micilor corabii de comert. Acum, parca îmi vine si mie sa cred ca zvonul acela era întemeiat si dupa câte se pare pestera e locuita astazi de o noua banda de pirati.

— Care va sa zica tu n-ai fost pe Insula, zise capitanul. Pacat! Dar nu mi-ai raspuns la întrebarea daca Insula e departe de locul unde ne aflam în clipa de fata.

Kard întinse bratul, aratând la orizont un punctulet negru.

— Aceea e Insula, domnule capitan, zise el. Mi-as îngadui sa va dau sfatul sa ne afundam acum si sa cercetam prin periscop cum stau lucrurile. Ei ne pot zari de acolo cu ocheanele, caci mergem împotriva soarelui si asta e in dezavantajul nostru, la lumina zilei nu putem întreprinde nimic, caci am vazut doar ca piratii care locuiesc acum pestera nu prea îsi aleg mijloacele împotriva celor pe care îi socot dusmanii lor. Doresc numai, adauga el încetisor, ca domnul George al nostru sa nu aiba o soarta asemanatoare.

— Ei lasa, draga Kard, vom sti noi sa ne ferim, raspunse capitanul, râzând. Acum ne vom lasa la fund, caci gasesc buna propunerea ta. Asadar, înauntru în submarin, baieti!

Ordinul fu urmat îndata, atât de Kard cât si de George. Farrow închise el însusi

oblonul turnului, apoi dadu comanda de scufundare. Minunatul submarin se înclina putintel, apoi pieri în adâncime.
Capitanul statea la periscop sl observa cu atentie Insula, de care se apropiau tot mal mult. Tarmul era acoperit de un brâu de padure deasa, iar în mijlocul el se înaltau drepte stânci ascutite.
Când submarinul ajunse la vreo doua sute de metri numai, capitanul vazu sus, în stâncile colturoase, la treizeci de metri deasupra marii, deschizatura în forma de cruce, care forma intrarea la ascunzatoarea piratilor.
George, care statea lânga tatal sau, îl rugase pe acesta sa-i comunice tot ce vede si Farrow raporta:
— George, vad deschizatura, dar altceva nimic. Stai! Uite ca iese un barbat dintre stânci, un individ urias aproape, desi subtirel, si care cred ca e foarte puternic. Priveste cu atentie spre mare, sa nadajduim ca nu va descoperi periscopul nostru. Ah! Uite ca apare un al doilea barbat îndaratul lui, o faptura cu umeri largi, care-ti face o impresie de om fioros si crud. Se pare ca discuta cu însufletire, ba chiar se cearta, daca nu ma însel. Cel înalt face observatii celui de-al doilea, aratând mereu spre vest. Te pomenesti c-or fi vorbind despre omul de pe cruce! Ah! Acum cel înalt a strigat ceva spre pestera, uite ca vin indivizi, unul si unul, cu mutre suspecte. Pasesc în jos pe o poteca îngusta... au intrat în desisul care margineste tarmul. Vor trece câteva minute pâna se vor ivi pe mal. Sa facem între timp un mic ocol, caci banuiesc ca

se vor îndrepta spre Insulita unde am dat de nenorocitul acela rastignit.
Capitanul dadu comanda pentru schimbarea directiei. Vasul porni încetisor de tot si el privi cu încordare prin periscop spre insula misterioasa. În cele din urma îi zise lui George:
— Aha, uite-i! Au iesit dintr-un tufis des, într-o barca usoara, cu un motor exterior. Iau directia spre vest, adica spre Insula unde l-am gasit pe muribund.
Farrow dadu comanda ca electromotoarele, de care se foloseau la drumurile sub apa, sa mearga cât mai încet, apoi urma directia barcii celorlalti, fireste la o departare respectabila, în asa fel ca periscopul submarinului sa nu poata fi zarit de el.
Într-adevar, individul cel înalt, care, dupa cum putu stabili Farrow, avea o figura energica, frumoasa, se îndrepta spre insula pe al carei tarm mai era înfipta crucea. Capitanul vazu lamurit cât de surprinsi si enervati erau oamenii din barca atunci când descoperira ca rastignitul disparuse. Funiile taiate, care atârnau înca de cruce, dovedeau ca mâini straine l-au izbavit de chinuri.
Conducatorul dadu apoi un ordin si barca porni înapoi cu viteza spre insulita unde se afla ascunzatoarea piratilor. Farrow trase repede periscopul înauntru când barcuta trecu aproape de tot de dânsii; astepta câteva minute, apoi scoase din nou periscopul la suprafata si vazu ca ceilalti se îndepartasera o bucata buna de el.

Se puse iarasi la pânda, de îndata ce putu sa vada Insula cu intrarea ciudata în forma de cruce. Acum indivizii îsi facura aparitia, în frunte cu omul înalt, care se opri în fata intrarii si striga ceva înauntru.
Imediat se ivi din nou cel cu umerii largi, caruia seful ii zise ceva. Celalalt paru foarte uimit, probabil ca nu-si putea explica în ce fel disparuse rastignitul.
Din pestera piratilor, insulita cu crucea se zarea ca un punct mititel. Totusi banditii ar fi trebuit sa vada orice corabie sau vas care l-ar fi eliberat pe nenorocit. De aceea toata întâmplarea cu disparitia le aparea inexplicabila si plina de mister.
Dupa câtva timp se facura cu totii nevazuti in pestera. Capitanul îl chema pe Kard si-l întreba:
— Dragul meu, comandantul tau de pe vremuri ti-a spus poate daca cei de pe insula au pe undeva vreun port ascuns? Indivizii au, desigur, o corabie rapida, aceea pe care cred c-am observat-o în timpul noptii. Trebuie sa fie ancorata într-un loc oarecare în jurul insulei.
— Comandantul meu de atunci nu stia nimic de lucrul acesta, domnule capitan, raspunse Kard, dar si-a exprimat si dânsul aceeasi banuiala. Credea si el ca un astfel de port ascuns trebuie sa existe pe undeva pe coasta de nord a Insulei. Comandantul meu mai spunea ca intrarea spre presupusul port trebuie sa fie foarte iscusit mascata.
— Hm! Îi dau si eu dreptate! Zise Farrow. Vom face, deci, un ocol în jurul Insulei. Aici n-avem ce vedea deocamdata.

Capitanul dadu comanda de viteza redusa. La atât de mare apropiere de Insula puteau sa fie stânci si gherdapuri care sa puna în pericol submarinul. Afara de asta, Farrow mai trebuia sa-si îndrepte atentia si asupra altui pericol. Probabil ca banditii si-au asigurat portul prin capcane sau mine, care ar deveni fatale acelora care ar cauta sa patrunda în el.

Înainte de toate, voia sa descopere anumite semne, care sa-i tradeze existenta presupusului port. În timpul zilei oricum nu putea sa întreprinda ceva, ba nici nu zilei oricum nu putea sa întreprinda ceva, ba nici nu stia chiar ce le-ar putea face indivizilor. Se întreba daca n-ar fi mai bine sa transmita prin radio guvernatorului englez din Singapore, Harriet, marturisirea muribundului si faptul descoperirii Insulei. Atunci ar fi de datoria englezilor sa se ocupe de acesti „pirati al crucii".

În vreme ce se gândea la toate acestea, Farrow observa cu multa atentie brâul de verdeata al Insulei apropiate. Se afla acum pe partea de rasarit a acesteia, dar aici tarmul îngust era atât de neted si drept, încât nu era posibil sa existe un golf mascat. Când, însa, nu era posibil sa existe un golf mascat. Când, însa, submarinul ajunse pe partea de nord, Farrow banui îndata ca numai aici va gasi ceea ce cauta. În vreme ce se gândea la toate acestea, Farrow observa cu multa atentie brâul de verdeata al Insulei apropiate. Se afla acum pe partea de rasarit a acesteia, dar aici tarmul îngust

era atât de neted si drept, încât nu era posibil sa existe un golf mascat. Când, însa, submarinul ajunse pe partea de nord, Farrow banui îndata ca numai aici va gasi ceea ce cauta.
Stâncile înaintau în unele locuri pâna în apa, brâul de padure era întrerupt adesea de câte o stânca mai mica, în spatele careia era cu putinta sa se afle intrarea spre vreun golf tainuit.
Deodata Farrow trase brusc periscopul înauntru. Dintr-un tufis des se ivi un om care cerceta marea cu atentie. Mai mult ca sigur c-ar fi vazut periscopul, daca Farrow nu l-ar fi tras atât de repede. El ordona în acelasi timp sa se opreasca electromotoarele, caci spionul ar putea observa umbra ce aluneca sub apa a submarinului.
Situatia nu prea era placuta. Poate ca individul, care era un membru al bandei, a si vazut periscopul, si în cazul acesta n-ar fi fost de mirare ca banditii sa puna în functiune tunuri si sa distruga vasul.
Trebuia, deci, sa mai arunce o privire spre omul acesta, fie ce-o fi. Cu multa prevedere înalta binisor periscopul si-l vazu pe bandit care privea... tocmai spre lentila periscopului. Nu facu, însa, o mutra uimita, ci una vesela, apoi îsi întoarse repede privirea spre tufisul de unde aparuse.
Farrow ghici îndata ca omul nu era un pirat. Deduse asta dupa figura lui inteligenta si simpatica, precum si dupa croiala eleganta a costumului sau alb, destul de jerpelit acum. Fu cuprins de banuiala ca strainul acela fugise poate de

pirati si ca izbutise într-un fel oarecare sa scape din mâinile lor. Asa se explica si bucuria care fu cuprins când zari periscopul.
Omul îsi întoarse acum din nou privirea spre mare. Ridica încetisor bratul drept, parca ar fi vrut sa faca un semn periscopului, dar în aceeasi clipa tâsnira din tufis doua brate vânjoase, goale pâna la cot, o mâna uriasa ii strânse gâtul ca intr-un cleste, cealalta îi însfaca bratul drept, apoi fu împins cu salbaticie înapoi în tufis.
Farrow trase imediat periscopul înauntru. Vazuse destul, pentru a-si da teama cum stau lucrurile. Erau asadar prizonieri pe Insula, cel putin omul acesta parea sa fie unul. Trebuia, deci, eliberat.
Echipajul se întruni pe punte, Farrow comunica ceea ce observase, încheind astfel:
— La început ma gândeam sa aduc la cunostinta guvernatorului englez din Singapore observatiile noastre, pentru ca el sa dispuna cele de cuviinta. Acum, însa, lucrurile au luat alta întorsatura si trebuie sa facem tot posibilul sa venim cât mai repede în ajutorul prizonierului. Banuiesc apoi ca piratii au un fost de receptie pe corabia lor si ar putea prinde radiograma mea, ceea ce ar însemna ca primejduim viata prizonierilor, ca desigur se afla din acestia pe insula. Suntem de parere sa încercam eliberarea lor cât mai repede?
Într-un singur glas aprobara cu totii propunerea. Capitanul le multumi printr-

un gest, apoi zise:
— Bine, camarazi, pâna diseara sunteti liberi. În vremea asta, eu voi chibzui cum putem ajunge mai bine si fara primejdie pe insula. Usor nu va fi, v-o spun dinainte, caci e probabil ca piratii sa-si fi luat masuri de aparare împotriva unei vizite nedorite.
Farrow se îndrepta spre cabina sa, împreuna cu George, Rindow si Inginerul Hagen. Acolo le zise cu gravitate:
— E lucru sigur ca ne expunem unor mari primejdii chiar numai apropiindu-ne de Insula, caci nu mai încape îndoiala ca piratii si-au închis portul lor tainuit prin cine stie ce alte capcane. Pâna în clipa de fata, nu stiu înca in ce fel vom ajunge acolo, N-as dori deloc ca „Dox”-ul sa fie amenintat sa sara în aer.
— Tata, Evrika!, striga George, plin de bucurie. Avem în magazie cele trei costume de scafandru. Inventate de doctorul Jellot, pe care am pus mâna când cu expeditia pentru eliberarea fiicei guvernatorului din Singapore. În costumele acelea suntem cu desavârsire independenti de submarin, putem deci sa facem o vizita portului misterios fi sa înlaturam eventualul baraj de mine. Cel mal bun lucru ar fi sa facem asta acum, la lumina zilei.
— Hm! Ideea e cât se poate de buna, încuviinta capitanul, dar ma întreb cum sa procedam. Probabil ca înainte de a se lasa întunericul va trebui sa ne apropiem din nou de Insula, si anume la rasarit de stânca în spatele careia pare sa se afle intrarea în port. Scafandrii ar trebui

atunci sa dea târcoale pe fundul mari în jurul stâncii cu pricina si sa cerceteze cu atentie, la lumina zilei. Asta ar fi calea cea mai buna ca sa ajungem nevatamati pe Insula. Acum sa vorbesc cu Petre si Kard, daca sunt disputi s-o faca si pe asta.

— Eu primesc cu draga inima, tata zise George. Ideea e a mea. Petre si Kard nu vor refuza - îi cunosc eu destul de bine, si tu la fel. Si apoi, el vor veghea asupra mea, atât cât le va sta în putinta.

— Hm! Nu prea m-as fi grabit sa încuviintez planul acesta, daca m-as fi gândit ca vei tine si tu sa pornesti in expeditie, zise Farrow, dar n-am încotro, Ideea e a ta, cum bine al spus, si ai tot dreptul sa iei parte la îndeplinirea lui. Asa. Cheama-l acum pe Petre si Kard sa discutam amanuntit cum putem face treaba mai bine; caci va trebui sa ne dati un semnal ca totul e în ordine, dupa ce veti fi înlaturat barajul.

George alerga sa-i cheme pe cel doi uriasi in cabina tatalui sau. Farrow le aduse la cunostinta planul tânarului si, dupa ca primi aprobarea lor, zise:

— M-am gândit sa ne apropiem de vas pâna la peretele stâncii care înainteaza în apa. Cred ca marea va fi acolo destul de adânca pentru voi. Ne vom ridica la suprafata numai atât cât sa puteti voi iesi din turn ca sa va dati drumul la fund. Am hotarât apoi ca sa ramânem acolo cu vasul si când veti fi gata sa înlaturati presupusele mine, unul din voi va veni sa ne dea de stire. De îndata ce se va înnopta, vom porni, deci, în jurul Insulei.

— Da, tata, e bine asa cum spui tu! Exclama George, cu însufletire. Eu cu Petre vom ramâne sub apa, iar Kard se va înapoia sa va dea de stire, când totul va fi în regula. Poate ca eu si cu Petre va vom fi de folos în alt chip, de pilda înlaturând santinele ce se afla desigur pe puntea corabiei. Individului nici nu-i va trece prin gând ca ar putea sa se iveasca dusmani de pe fundul marii.
— În sfârsit, veti face si voi cum e mai bine, zise capitanul. Feriti-va

Însa de rechini, caci astia le cam atin printre insule. Hagen va trebui sa încerce sa construiasca o arma cu ajutorul careia sa poata fi pusi pe goana si sub apa dusmanii acestia primejdiosi. Apoi va trebui sa ne întoarcem repede pe „Insula odihnei", caci el mi-a spus ca are gata planurile pentru o camera prin care sa fie cu putinta sa parasim submarinul si sub apa. Atunci ne vom putea îngadui „excursii" si mai interesante.

III.
ÎN MARE PRIMEJDIE

CU UN CEAS ÎNAINTE de a se întuneca, submarinul porni înspre Insula. Numai vârful periscopului era ridicat la suprafata. George, Petre, Kard stateau gata pregatiti in costumele lor de scafandru.
Pompele lucrau încetisor, pentru a da afara din tancuri numai atâta apa câta era nevoie sa înalte turnul deasupra marii. Fireste ca Farrow examinase cu atentie coasta prin periscop, dar nu

observase nimic suspect. Acum vasul se înaltase îndeajuns si chepengul putu sa fie deschis.
Petre se catara cel dintâi, se târî peste marginea turnului si se lasa pe punte. Pasi repede spre parapet, de care erau fixate trei funii lungi. Uriasul se lasa încetisor în apa, care nu avea în locul acesta decât o adâncime de vreo doisprezece metri. Astepta apoi pâna sosira cei doi tovarasi, ceea ce se întâmpla curând de tot. Puteau vedea bine în jurul lor, caci apa era atât de limpede încât lumina zilei patrundea nestingherita. Pâna la capatul stâncii pe care trebuiau s-o ocoleasca erau cel mult sase metri.
Petre porni înainte, urmat de George si Kard, care încheia grupul. Pe partea de apus primejdia era mai mare, caci era foarte posibil ca piratii sa fi pus capcane ascunse.
Aveau mare noroc ca era atâta lumina cât sa poata zari chiar si sârme subtiri de tot. Pe de alta parte, însa, asta însemna si o primejdie pentru ei, caci daca s-ar fi întâmplat sa priveasca cineva în apa, ar fi putut vedea tot ce se petrecea acolo.
Petre se tinea lipit de peretele stâncilor. Nici-o deschizatura nu se zarea - împotriva asteptarilor lor. Sa nu fi fost oare nici-un port pe aici?
Acum stateau direct în fata malului; si aici era perete stâncos, dar ciudat de neted, ca si cum ar fi fost lucrat de mâna omeneasca. Cel trei scafandri începura sa-l pipaie si avura impresia ca nu e piatra ci... fier. George apuca imediat de

brat pe cei doi uriasi de lânga dânsul si „morsa” cu degetele:
— Asta trebuie sa fie o poarta, a cârei margine superioara e în forma de lada si plantata cu tufe. Sa urcam si furisându-ne printre tufe sa ne lasam jos de partea cealalta.
Asta era singura solutie, altminteri n-ar fi putut sa intre in portul atât de bine închis. Deschiderea portii de fier te putea face numai de sus, in mod mecanic.
Petre se catara si de data aceasta cel dintâi. În vreme ce Kard ramâne putin în urma, ca sa vegheze asupra lui George. Cu mare bagare de teama scoasera apoi si ei capetele din apa. Costumele usoare erau în asa fel confectionate, încât puteau lesne sa dea în sus sticlele din fata ochilor. Economiseau în chipul acesta si oxigenul, îsi încordara auzul si constatând ca nu se aude nimic suspect, Peter iesi cu totul din apa si porni primul spre tufis.
George îl urma imediat, apoi veni Kard. O luara spre stânga, spre poarta de fier pe care o descoperisera. Ajunsera curând la marginea tufisului si, când scoasera capetele, vazura în fata lor un bazin larg de apa, închis spre mare prin tufe dese. În bazinul acesta plutea o corabie de culoare închisa, al carei cos solid trada existenta unei masini puternice.
— Minunat! Exclama Peter, în soapta. Cred ca nu e nevoie ca submarinul sa intre în bazinul acesta. E de ajuns sa se înalte în dreptul portii de fier si oamenii nostri sa debarce pe uscat. Asa nu e

pericol sa ne izbim de vreo piedica. Ce parere ai dumneata, domnule George?
— Ca ai dreptate, Peter. Daca jumatate din numarul tovarasilor nostri
Vor veni pe uscat, va fi de-ajuns Submarinul, insa, se va putea retrage pentru a împiedica o eventuala încercare de fuga a corabiei. Jan Brike se va bucura grozav daca tunul sau va avea de lucru.
— Ba bine ca nu! Încuviinta Uriasul. Kard, trebuie sa te înapoiezi pe sub apa la submarin si sa-i dai de veste capitanului, calauzindu-l apoi încoace.
— Noi doi, însa, ne vom descotorosi de costume - zise George si pâna se va lasa întunericul vom mai spiona câte ceva. Trebuie sa fie pe aici pe undeva o poteca ducând spre ascunzatoarea banditilor. În primul rând trebuie sa aflam unde sunt prizonierii. Asadar, draga Kard, du-te si fa cum e mai bine.
În vreme ce timonierul se îndeparta, George si Petre se ajutara unul pe altul la dezbracatul costumului. În cele din urma treaba fu gata. Uriasul le ascunse sub o tufa. Apoi zise încetisor:
— Domnule George, nu stiu daca e nimerit sa întreprindem ceva chiar acum. Nu se poate sa nu fie vreo santinela pe aici, care se va schimba înainte de a se întuneca. Acum n-o vedem, dar când va fi sa se schimbe, am putea observa locul unde se afla.
— Hm! Si eu cam tot la fel gândesc, zise George pe de alta parte, însa, trebuie sa cautam cât e lumina înca o poteca, pe care sa putem ajunge la pestera piratilor.

Pe întuneric va fi aproape cu neputinta. În cel mai bun caz ne va cere prea mult timp. Eu gasesc ca e mai bine daca am încerca sa ajungem de partea cealalta a portii. Hai sa ne strecuram printre tufele de deasupra.
— Nu stiu ce sa zic, domnule George, dar e cam primejdios ce facem. Daca s-o afla cumva o santinela printre tufele astea, am dat de dracu!
— Vom fi cu bagare de seama, starui George. Gândeste-te însa ca e mult mai bine daca vom putea arata apoi drumul drept capitanului. Doar capatul potecii sa-l gasim, si pentru asta mai avem timp o jumatate de ceas.
— Hm, da! Mormai Uriasul. Te rog, însa, domnule George, fi cu bagare de seama si ramâi mereu alaturi de mine, ca sa nu te scap din ochi. Daca o sa-ti se întâmple ceva, cum ma mai arat eu în fata domnului capitan?
— Ei, lasa, Petre, nu mai fi si tu asa. Bag eu de seama, n-avea grija! Si acum haide, nu mai sta pe gânduri.
George porni înaintea Uriasului spre brâul de tufe, care marca atât de iscusit partea superioara a portii de fier. Oameni foarte inteligenti trebuiau sa fi construit ascunzatoarea aceasta, pe care nimeni n-ar fi putut s-o banuiasca.
Când George ajunse în fata sirului de tufe, se lovi de o lada de lemn, înalta si vopsita în verde. Ridica încetisor capacul si vazu ca si peretii laterali se pot da în laturi. În interiorul lazi se afla un picior de fier cu o roata mare din acelasi

material, pe care umbla un lant, afundându-se în pamânt.
George îsi dadu imediat seama ca descoperise instalatia care deschidea si închidea poarta de fier. La celalalt capat al portii trebuia sa existe o instalatie la fel, dupa cum e cazul cu toate zagazurile de soiul acesta.
De la aceasta lada ducea o poteca îngusta, dar foarte curata, deasupra portii. De ambele parti erau plantate tufe dese în asa fel încât un om, care ar fi trecut pe aici, n-ar fi fost vazut nici dinspre mare, nici de pe uscat.
Chircit la pamânt, George porni înaintea lui Petre de-a lungul acestei poteci înguste. Ajunsera curând în partea cealalta a portii, unde dadura de o instalatie asemanatoare cu cea dintâi.
Si în josul acestei cutii verzi, poteca ducea mai departe. De fapt, cu aceasta sarcina lui George ar fi fost terminata, caci gasise ceea ce cauta. Dar mai avea timp, deoarece pâna sa se întunece de tot mai era o jumatate de ceas. N-avea ce sa strice daca urmarea mai departe poteca. Poate izbutea sa descopere si locul unde erou tinuti prizonierii, mai stii!
Fara sa asculte de dojana Uriasului, el pasi mai departe, ferindu-se sa faca cel mai mic zgomot. Tufisurile de ambele parti erau atât de dese, încât nu putea fi vazut.
Curând, însa, ajunse la capatul brâului de tufe si în fata lui se ivi stânca plesuva, în care poteca se continua, în panta. Lucrul devenea mai primejdios acum,

caci ar fi putut fi zarit de sus. Tânarul se opri si sopti tovarasului sau:
— Peter, se poate întâmpla ca odata cu lasarea noptii sa vina jos o santinela sau vreun om însarcinat sa controleze poarta. Cel mai nimerit lucru ar fi sa ramân aici, ascunzându-ma sub tufe, iar tu îi vei conduce pe totii si pe ceilalti încoace. Atunci cel putin vom sti daca n-avem sa ne temem de ceva.
— Nu, domnule George, asta nu trebuie s-o faci. Cum te-as putea eu lasa singur?
— Dar bine, Petre, zise tânarul, cu hotarâre, trebuie sa-ti dai seama ca propunerea mea e cât se poate de dreapta. Ce mi se poate întâmpla? Sunt înarmat bine, ma ascund printre tufe si nu fac altceva decât sa observ daca vreunul din banditi vine jos. În felul acesta, va pot preveni si pe voi, aparându-va de primejdie. Ar fi nechibzuit din partea mea sa ma întorc acum cu tine, caci de unde stiu eu ca în asta nu stric toata treaba si bietii prizonieri ramân mai departe acolo unde sunt?
Petre se gândi câteva clipe si in sinea lui ii dadea dreptate. Îl veni însa o idee:
— Domnule George, zise el codindu-se, de ce n-as ramâne eu aici sl dumneata sa te duci sa-i întâmpini pe tovarasi?
— Nu, nu. Draga Peter, nu vreau asa. Planul e al meu si e sarcina mea sa-l duc la îndeplinire. Asa ramâne, ma pitulez în tufisul asta si nici dracul nu da de mine. Tu te înapoiezi imediat si-i întâmpini pe tovarasi!

Fara sa mal astepte raspunsul lui Peter, el se strecura printre ramuri si pieri din ochii Uriasului. Acesta ramase câteva clipe cu privirea atintita la locul unde disparuse stapânul sau, iscodi apoi cu bagare de seama în juru-i, se întoarse si o lua îndarat pe poteca. Nu îi era însa la îndemâna când se gândea ca i s-ar putea întâmpla ceva fiului capitanului sau.

Dar cu cât mai mult chibzuia bunul Urias, cu atât mai mult ramânea încredintat ca felul cum orânduise lucrurile George era cel mai nimerit, întunericul se va lasa în curând si apoi nimeni nu l-ar mai putea descoperi pe tânar.

George râmase nemiscat în ascunzatoarea sa. Printr-o spartura mica între crengi putea sa observe drumul în panta pe o distanta buna: n-avea, deci, sa se teama de nici-o surpriza.

Totusi, cu toate ca aveau ochi ageri de marinari, atât Petre cât si George nu vazusera ca atunci când ei ajunsera la capatul potecii stâncoase, sus printre stânci disparu cu iuteala fulgerului un cap omenesc. Spionul râmase însa la pânda si-l vazu pe George strecurându-se printre crengi, în vreme ce Peter o luase înapoi pe poteca.

Dupa câteva minute, George auzi fosnete în spatele sau. Instinctiv duse mana la revolver, deschise gura si scoase un tipat ca sa-i atraga atentia Uriasului, dar în acea clipa o mana îi strânse cu putere gâtul, pe când un pumn îl izbi ca un ciocan în tâmpla. George se simti strabatut de un fior, si râmase nemiscat

Rânjind, individul îl ridica pe umar de parca ar fi fost o legatura de vreascuri. Îsi facu loc prin tufis, apoi porni pe o poteca îngusta. Poteca aceasta ducea direct la o spartura lata si înalta din zidul de piatra si în care disparu piratul cu George.
Un capriciu al naturii crease în stânca aceasta o plasmuire, care parea un cot urias, pornind vertical in fusesera foarte practici: fixasera trepte de fier în piatra, pe care piratul se catara acum ca o pisica, cu George în spinare.
Cosul acesta sfârsea într-o pestera marisoara, în carei parte de nord se aflau crapaturi. Prin aceste crapaturi, un om care ar fi stat la pânda ar fi putut observa tot ce se petrece în jos la poarta de fier. Numai locul unde se afla submarinul nu putea fi zarit de acolo.
Piratul îl trânti pe George Ia pamânt, se furisa apoi în una din crapaturi si privi cu încordare în jos, cautând tufisul pe unde trebuia s-o fi luat Peter, întorcându-se la ai sai. Totusi parea sa nu-l fi descoperit pe cel cautat, caci dupa câteva minute se înapoie la George, mormaind o înjuratura.
Tânarul zacea nemiscat. Chicotind, piratul scoase o frânghie din buzunar si-i lega lui George mâinile la spate. Facu acelasi lucru si cu picioarele, apoi îl duse pe marginea stâncii si-l aseza în asa fel încât partea superioara a trupului atârna deasupra prapastiei. Era un truc rafinat, prin care cauta sa se asigure de prizonier, chiar daca acesta s-ar fi trezit în scurt timp; caci la cea mai mica miscare tânarul s-ar fi prabusit în hau,

asa ca nu trebuia sa încerce sa se târasca sau sa taie legatura cu vreo piatra ascutita.
Lasându-l acolo, piratul coborî din nou. Grija lui era acum sa-l faca inofensiv pe al doilea strain, pe care-l zarise colo jos.
Când iesi din crapatura stâncii, o lua imediat spre dreapta si-si croi drum prin tufis. Ajunse astfel pe poteca îngusta de piatra, pe care George si Petre o observasera cu atâta atentie cu putin înainte.
Sprinten ca o pisica, el porni de-a lungul ei, ajunse pe poteca si mai îngusta dintre tufe si strabatu poteca de fier care închidea portul.
Când ajunse la a doua lada, care ascundea cealalta instalatie pentru deschiderea portii, se chirci la pamânt, cerceta cu atentie tufele din apropiere, apoi dadu multumit din cap. Descoperise câteva ramuri îndoite — pe acolo patrunsese Petre în tufis. Se târî înainte, pas cu pas, ca un sarpe gata sa se repeada asupra prazii.
George se trezi, dar nu brusc. O durere puternica în sale îl facu sa fie cu bagare de seama; îsi aminti imediat, din clipa când auzise fosnetele în spatele sau si fu atacat pe urma cu iuteala fulgerului.
Îsi dadu seama îndata ca era legat de mâini si de picioare. Dar de ce atârna in gol cu partea superioara a trupului? Încet-încet începu sa i se lamureasca totul si dupa câtva timp îsi dadu seama de situatia grava în care se afla si de imposibilitatea de a se elibera prin propriile-i mijloace.

Începu sa chibzuiasca cu înfrigurare. Un spion ascuns trebuie sa-l fi observat pe el si pe Peter, îl facuse întâi inofensiv pe dânsul si probabil ca acum era pe cale sa-l atace pe furis pe tovarasul sau. Insula aceasta misterioasa parea sa ascunda mai multe taine decât banuia el.
Toata expeditia era acum primejduita; probabil ca piratii stateau ascunsi pe tarmul marii, pregatiti sa faca o primire cum se cuvine tatalui sau si celorlalti tovarasi.
Bietul tânar se simti strabatut de un fior de spaima si grozav îl mustra cugetul ca daca s-ar fi întâmplat o nenorocire, ar fi numai din vina lui. Se aruncase zadarnic în bratele primejdiei, acum se afla în puterea acestor oameni, de la care se putea astepta la orice si camarazii sai erau expusi sa cada si ei în mâinile piratilor...
Chibzui cu înfrigurare ce e de facut, îsi dadu, însa, seama ca nu e nici-o putere de scapare. Trebuie sa astepte acum ceea ce va urma. Sa fie oare si el sortit sa se pârjoleasca la soare, legat de o cruce? Si tovarasii sai la fel?
Zadarnic îsi framânta creierul. Pentru prima oara de când se afla pe submarinul tatalui sau nu izbutea sa gaseasca o iesire dintr-o situatie atât de primejdioasa.
Deodata îsi întrerupse sirul gândurilor si asculta cu încordare. Auzise glasuri care pareau sa se apropie, apoi zari lumina unei lampi de buzunar; vocile aspre rasunau lânga el, razele lampii cazura

asupra lui si dupa câteva clipe se auzi un râs batjocoritor.
— Aha, exclama cineva, se vede ca Fredy a vânat un scatiu. Minunata afacere. Si ce frumos mi l-a asezat, saracutul de el! Cum o face o miscare, cum se duce de-a berbeleacul! E dat dracului Fredy ala! Dar hai sa punem undeva în siguranta pasarica asta, Jack! Stimatul nostru capitan Henry Salten trebuie sa soseasca în curând si daca va da ochi cu prizonierul, ne strica tot cheful. Îl vom rastigni si pe el, ca pe celalalt, care vroia sa fuga înainte de a ne fi sosit banii de rascumparare. Vino repede, poate aflam de la el daca era de fata când individul de pe cruce a fost eliberat.
George fu înhatat cu brutalitate si cei doi pirati îl târâra la celalalt capat al pesteri. Drumul ducea în jos printr-un gang sapat în stânca, si în cele din urma ajunsera într-o încapere care avea într-unul din pereti câteva usi de lemn. Încaperea primea lumina printr-o crapatura larga si astfel vazu George ca usile erou prevazute cu zavoare trainice. La patru din aceste usi zavoarele erau trase si tânarului îi dadu îndata în gând ca în spatele lor s-ar putea afla tovarasii nenorocitului crucificat de pirati. În felul acesta s-ar fi dezlegat taina. Numai ca sub alta forma de cum îsi închipuise el.

IV.
DIN RAU ÎN MAI RAU

CEI DOI PIRATI ÎL TÂRÂRA pe George într-o camera goala, lunga de doi metri si

iata de unul si jumatate, îl trântira la pamânt, încuiara usa dupa ei, apoi aprinsera lampile de buzunar.
— Asa, dragutule. Zise individul cu glasul fioros, acum ne vei face placerea sa ne povestesti cum ai ajuns aici si ce anume cauti la noi. Dar repede si degraba, cum s-or zice, altfel îti tai limbuta!
Cu un râs sinistru scoase un cutit mare si-l arata lui George. Tânarul îsi dadu seama ca nu s-ar fi asteptat la blândete din partea acestui om. Trebuie, deci, sa vorbeasca imediat, dar chiar în aceste clipe de primejdie suprema George nu se gândea nici pe departe sa-si tradeze tatal si tovarasii. Trebuia sa joace putin teatru, pentru a câstiga timp de gândit
— O, Dumnezeule, stimate domn, începu el, cu o voce plângareata. Eu... eu n-am facut nici-o crima. Vro... vroiam sa caut ceva de mâncare pe Insula asta si un izvor cu apa, caci mi-e o sete grozava. O, Dumnezeule, ce aveti cu mine?
Piratul izbucni în râs, apoi striga:
— Ce am cu tine, vei vedea mal târziu, tinere, acum, insa, da-i drumul repede cu vorba, altminteri...
Nu-si sfârsi fraza, însa facu un gest amenintator cu cutitul. George scoase un tipat usor, prefacându-se speriat de moarte, bâlbâi câteva cuvinte, în care amesteca mereu cuvântul „îndurare" si în timpul acesta inventase o poveste, careia îi dadu drumul:
— Domnilor, am fugit de pe corabia noastra „Barracunda", care face drumul de la Sidney la Singapore. N-am putut îndura tratamentul râu la care eram

supus. În noaptea trecuta am desprins o barca sl am pornit în larg. Toata ziua tremuram de frica sa nu dea de mine seful de echipaj si am rasuflat usurat când am izbutit sa ma ascund în tufisurile de pe aici. O, Doamne, si acum va purtati si dumneavoastra râu cu mine!
— Ho, ho, tinere - râse piratul — mai bine ramâneai pe vasul tau, caci aici va fi si mai râu de tine. Dar ia spune-mi acum, unde ti-ai lasat barca? La vezi, daca m-ai mintit cumva, îti trag pielea peste urechi, asa sa stii!
— A fost o barcuta usoara - raspunse George - si am ascuns-o în tufe, pe coasta de nord. Ma gândeam sa plec din nou mâine dimineata.
— Asa se va si întâmpla tinere râse din nou piratul, te voi conduce chiar eu în persoana, daca nu te superi. Ei, acum ma duc sa vad daca chestia cu barca e în regula. Vai de tine daca nu va fi asa cum ai spus.
Însotitorul sau îi zise încetisor:
— Mac, asta n-o poti face acum, caci capitanul va cauta sa afle imediat cu ce gânduri umbli pe acolo. Stii bine doar ca nu prea mai are încredere în tine, de când ai facut boroboata aici cu crucea. Fredy e pe drum. El va aranja totul cum trebuie, la ce sa ne mai obosim si noi! Vino sus, baiatul sta bine aici!
— Ai dreptate, Jack, mormai piratul. Asadar, tinere, nu cumva sa-ti dea în gând sa strigi. Tot nu te aude nimeni, si daca o vei face, te-ai dus pe copca.
Piratii parasira încaperea si trasera zavorul pe dinafara. Câteva clipe George

asculta cu încordare si când nu mai auzi nici un zgomot. Începu sa se zvârcoleasca pe pamântul celulei sale. În curând se izbi de unul din pereti, izbuti sa-l atinga cu mâinile legate si constata cu mare bucurie ca acesta era zgrunturos si avea iesituri pe alocuri. Trebuia sa izbuteasca sa-si roada frânghiile de una din aceste iesituri.
Se puse imediat pe lucru, fara sa se sinchiseasca ca-si zdrelea pielea; trebuia sa se grabeasca, deoarece se putea ca cei doi pirati sa se înapoieze din clipa în clipa.
Dupa câteva minute simti, spre marea lui bucurie, ca frânghia se rupse. Avea acum mâinile libere; se odihni putin, apoi scoase cutitul si-si taie legaturile de la picioare.
Fredy ala care-l atacase pe furis, fusese cam usuratic sau poate se grabise, caci îi lasase armele. Acum, cei doi pirati n-aveau decât sa se întoarca; în clipa când vor deschide usa vor vedea ei cât de bine stie sa traga George Farrow.
Nu avea însa pofta sa astepte la cine stie cât, trebuia sa iasa, sa-i previna pe tovarasi, daca mai era vreme. Daca Fredy izbutise sa puna mana si pe Peter, atunci tatal sau si ceilalti camarazi erau amenintati de o mare primejdie. George scoase cutitul si încerca cu el taria lemnului din care era facuta usa. Cu bucurie constata ca lemnul era moale si ca putea sa-l gaureasca lesne.
Când piratii îl adusesera aici, el îsi întiparise bine în minte unde se aflau cele doua zavoare si începu acum sa

lucreze cu cutitul în locurile respective. Voia sa scoata cu totul zavoarele, apoi sa alerge pe gangul îngust; poate ajungea înca la timp ca sa-si salveze tovarasii.
Lucra ca un disperat, dar din pacate uita de orice precautie. Altminteri ar fi auzit pasii usori care se apropiau de carcera sa.
Apucase sa scoata unul din zavoare si începu sa lucreze la celalalt Când fu aproape gata... usa fu deschisa brusc. George auzi un hohot sinistru, pe care-l cunostea prea bine, apoi, înainte de a putea scoate revolverul, se pomeni izbit la tâmpla sl se rostogoli la pamânt. Mai auzi ca din departare râsul sinistru, apoi îsi pierdu cunostinta.
Când se trezi, simti o apasare grozava deasupra capului. Memoria începu sa-i revina încetul cu încetul, si scânci de durere, caci mâinile si picioarele îi erau atât de strâns legate, încât nu putea face nici-o miscare. În gura îi vârâsera un calus, care de abia îl lasa sa respire.
Simti insa aerul proaspat al noptii. Piratii au fost prevazatori de data aceasta. Probabil ca se temeau sa nu-l descopere capitanul lor pe prizonier, astfel ca l-au târât sub cerul liber.
George încerca sa se zvârcoleasca, renunta însa repede la gândul acesta, dându-si seama ca zacea printre maracini. Statea mai prost, deci, ca în carcera din care aproape ca ar fi izbutit sa fuga. Nu-i era îngaduita nici-o miscare, caci i s-ar fi înfipt în carne ghimpii tari ca otelul.

Deodata, tresari ca electrizat. Auzise împuscaturi care rasunau în departare si înabusit.
George banui îndata ca tovarasii sai se luptau acum cu piratii, dar nu stia daca debarcasera cu bine si ajunsesera la ascunzatoare sau au fost luati în primire de la început.
Încerca sa-si rupa legaturile, trebui însa sa-si dea repede seama ca ar fi fost cu neputinta sa se elibereze prin propriile-i puteri.
Frica începu sa puna stapânire pe el. Daca marinarii vor izbuti sa împuste, în lupta care se încinsese, pe toti piratii, chiar si pe cei doi care-l atacasera pe el? Cum vor da de dânsul atunci? Sa-i fie oare sortit sa moara încetul cu încetul în locul acesta ascuns, în vreme ce tatal sau, Sanja si ceilalti tovarasi or trece la un pas de dânsul, fara sa banuiasca macar situatia grozava în care se afla?
Cauta sa-si îndeparteze gândul acesta si-si încorda auzul. Împuscaturile nu mai erau atât de numeroase si acum i se parea ca recunoaste detunaturi de carabine, tovarasii înaintau victoriosi, probabil, si o bucurie salbatica îl coplesi.
Acum banuia si unde se afla. Cei doi pirati, Jack sl Mac - ultimul era probabil Mac O'Connor, pe care rastignitul îl blestemase în ultima clipa o vietii sale, l-au târât pe coasta de sud o insulei, unde se afla barca cu motor, în care capetenia piratilor mersese la insula cu crucea.
Cu aceasta barca urma deci sa fie dus si el pe insula cu pricina, unde îi era

harazita aceeasi soarta ca a nenorocitului european.
Împuscaturile se auzeau acum rar de tot. Enervarea lui George atinsese culmea. Ce se va întâmpla? Au învins tovarasii sai pe toata linia, sau cei doi pirati fiorosi au izbutit sa scape si se aflau acum în drum spre el?
George tresari speriat. Auzise un zgomot usor în apropiere. Sa fie oare un sarpe veninos? Insulele astea de la Tropice misuna de ei. Daca ramânea însa linistit si nemiscat, nu i se putea întâmpla nimic.
Zgomotul se apropia din ce în ce. Nu putea fi sarpe, de asta era încredintat acum. Tot mai tare fosnea frunzisul, apoi George auzi un geamat slab. Un glas rasuna lânga el:
— Jack, glontele mi-a smuls o bucata de carne de la piept. Cred însa ca voi scapa cu bine, caci n-a patruns în trup. Dar baiatul ala din maracinis mi-o va plati cu vârf si îndesat. Ne-a mintit, blestematul! Daca nu l-am fi surprins la vreme când încerca sa se elibereze, ne dobora cu siguranta. Vino sa-i facem de petrecanie!
— Mac, asta n-o vom putea face acum, raspunse tovarasul sau. Cei ce ne-au atacat îl vor cauta pe omul lor aici. As pune ramasag ca pe coasta de nord se afla o corabie, care desigur ca are si un reflector pe bord. Daca le-o da în gând sa lumineze marea, au dat de noi imediat Parerea mea e ca mai bine am face sa asteptam în liniste aici si sa plecam de abia cu putin înainte de a se lumina de ziua. Vom porni atunci spre insula, îl

legam de cruce si ne vedem de drum. II vor cauta toata ziua de mâine, dar nu-i va da în gând nimanui ca se prajeste la soare. Poimâine va fi prea târziu daca-l vor gasi într-adevar, iar noi vom fi departe.
— Hm! N-ai grait râu, mormai Mac. Sa-l lasam deci peste noapte aici, e destul de moale culcusul. Haidem acum la barca. Daca sunt pe urmele noastre, o stergem. Pe baiat tot nu-l gasesc ei, asa ori asa, tot pierdut e.
George auzi ca cei doi pirati se îndepartasera. Asadar, îi ramânea timp pâna în zori. Pâna atunci tovarasii trebuiau sa dea de el, altfel era într-adevar pierdut.
Stia însa prea bine ca putea avea încredere în ei, ca vor porni în cautarea lui cu toata înversunarea. Mai întâi vor cerceta, desigur, interiorul stâncii, si asta i-ar face sa piarda timp. Vor începe pe urma cu tufisurile, luminând cu atentie pe fiecare în parte si cine stie cât va trece pâna sa ajunga la el.
Clipele se scurgeau încet si bietul George suferea cumplit, atât sufleteste cât si trupeste, caci ghimpii îi intrau din ce în ce mai adânc în carne.
Deodata se simti ca electrizat, auzind din departare strigatele marinarilor. Începusera, desigur, sa cerceteze tufisurile si nu va trece mult poate pâna sa dea de el. Tatal sau stia doar ca pe coasta de sud se afla barca cu motor si asta îl va îndemna sa caute imediat acolo.

Dar clipele se scurgeau iarasi nesfârsite. Glasurile camarazilor, care se întelegeau între ei prin strigate, se auzeau când aproape, când departe. Probabil ca cercetau Insula în cerc din ce în ce mai larg si în felul acesta puteau trece ceasuri pâna sa dea de locul unde zacea el.
Si cât mai era pâna la ziua?
O descurajare cumplita puse stapânire pe el. Pe buna dreptate banuise Kard ca-l va vedea legat de cruce. Ce soarta grozava îl astepta.
Un lesin îl cuprinse si când se trezi auzi din nou în apropiere glasurile tatalui sau si credinciosului lor Petre. Oh! Un singur strigat sa fi putut scoate!
Cele doua glasuri se pierdura în departare, spre rasarit Apoi George auzi din nou fosnetul caracteristic, care-i anunta apropierea piratilor. Dupa câteva clipe se simti apucat de picioare si târât în tufis.
Simtea dureri cumplite în spate din pricina ghimpilor care îi sfâsiau carnea. Pe urma fu apucat si de brate si ridicat. Cu pasi repezi înaintau cei doi pirati, aerul devenea din ce în ce mai racoros, George simtea suflarea marii si dupa câteva clipe fu zvârlit în barca ascunsa într-un golf îngust. Cei doi pirati o împinsera afara dintre tufe, apoi vâslira încetisor spre larg.
Din ce in ce mai mult se îndeparta barca de insula, îndreptându-se spre crucea unde îl astepta pe bietul George moartea. În sufletul lui se stinse aproape si ultima licarire de nadejde.

Mac O'Connor parea sa ghiceasca ce se petrece în inima tânarului, caci izbucni în râs:
— Asa, baiatule, acum ti-a sunat ceasul din urma. Mâine pe vremea asta vei fi trecut hopul. Ti se cuvine pedeapsa asta, baiete, caci ne-ai mintit si ne-ai trimis in spinare pe oamenii tai. Trebuia sa te gândesti de la început ca n-o sa ti se ierte gluma asta. Da-i drumul, Jack, peste o jumatate de ceas se face ziua si pâna atunci trebuie sa fim gata cu treaba noastra.
Cei doi pirati începura sa vâsleasca de zor. Se îndepartasera atât de mult de insula, încât loviturile de lopeti nu mai puteau fi auzite.
George era mai mult mort decât viu. Peste o jumatate de ceas soarele va începe sa-i arda trupul, pâna ce, în cele din urma, îsi va pierde mintile.
Cu durere nespusa se gândi la bunul sau tata, la Sanja, la camarazii lui credinciosi. Ce se va întâmpla cu Petre când va afla ca iubitul sau stapân a pierit în chip atât de grozav? Îi va urmari pe cel doi pirati pâna la capatul lumii, si-l va razbuna.
Gândul acesta îl linisti putin. Deodata, auzi glasul lui O'Connor:
— Asa, tinere, am sosit la destinatie. Cred ca ti-ai facut testamentul. Da-i drumul Jack, sa umblam repede, caci nu mai e mult pâna la ziua.
George fu ridicat pe mâini, apoi simti între bratele-i legate capatul de sus al crucii. Piratii nu-si mai dadura osteneala sa-i scoata legaturile, probabil ca sa nu

piarda timp, ci-i trecusera funiile pe dupa bratele crucii. Dar picioarele i le mai legara pe deasupra, „ca sa tina mai bine”, dupa cum zise, râzând, Mac O'Connor.
George fu napadit de o spaima grozava. Cum va putea îndura aceasta tortura?
Zorile se ivira brusc. La douazeci de metri de el se legana pe apa barca, în care sedeau piratii si se uitau la el râzând.
— Îti doresc noroc, tinere, îi striga Mac O'Connor. Cine te-a pus sa-ti vâri nasul unde nu-ti fierbe oala! Nu degeaba suntem numiti „piratii crucii”. Nu va trece mult si-mi voi reface banda si atunci vom arata lumii ce înseamna pirati. Ramâi sanatos, flacaule.
Râzând cu cruzime, piratul apuca lopetile în mâna.

V.
SFÂRSITUL PIRATILOR

URIASUL NOSTRUL nostru era foarte îngrijorat. Se strecura în sila printre tufe, pâna zari din nou lada vopsita în verde în care se afla mecanismul pentru deschiderea portii de fier.
Se gândea tocmai daca sa se aventureze mai departe, când deodata tresari speriat. În fata lui zari un om, care se apropia fara zgomot. Lat în umeri si îndesat la trup, omul arata foarte puternic, asa ca Petre îsi dadu imediat seama ca avea de a face cu un dusman foarte primejdios.
O îngrijorare grozava îl cuprinse pentru soarta lui George. Daca omul acesta dadea peste iubitul sau stapân, se

întâmpla o nenorocire. Dor nici situatia lui nu prea era buna, caci va avea mult de furca sa-l învinga pe vrajmas.
În primul rând trebuia, sa nu faca zgomot ca sa atraga atentia celorlalti pirati.
Banditul se apleca acum de tot si dupa ce examina împrejurimile, se pregatea sa se târasca pâna la locul unde se afla Petre.
Acesta îsi zicea ca acum e acum. Cu bagare de seama, îsi înalta putin trupul, scoase revolverul si-l tinu de teava. Capul piratului era numai la o jumatate de metru departare, dar Peter tot mai întârzia cu lovitura. Voia sa fie sigur ca nu va da gres.
Vrajmasul ridica putin capul si în aceeasi clipa Peter izbi cu sete. Nimerit în tâmpla, banditul se zvârcoli câteva clipe, apoi râmase nemiscat.
Uriasul rasufla usurat. Apuca repede trupul neînsufletit si-l târî în tufis, tot mai adânc, apoi scoase din buzunar un ghem de sfoara groasa, si-l lega cum numai el stia sa lege. Îi mai vâri si un calus în gura. Rupt chiar din haina piratului. Pe care-l lega zdravan la ceafa cu-o sfoara. Daca se trezea, n-ar fi izbutit sa împinga, afara cu limba calusul, ca sa strige dupa ajutor.
Petre începu sa chibzuiasca ce e de facut. Noaptea trebuia sa se lase din clipa în clipa si atunci n-ar mai fi putut sa umble în cautarea lui George. Se strecura deci printre tufe si ajungând pe tarmul marii privi cu încordare spre stânca unde trebuia sa se iveasca submarinul.

Astepta vreo trei minute si deodata noaptea se lasa brusc, ca la Tropice.
Nu trecu mult si auzi un zgomot caracteristic venind dinspre apa; în clipa aceea stia ca submarinul e aproape.
Aprinzând lampa de buzunar si acoperind lumina cu degetele, dadu semnale scurte ca sa arate vasului drumul. Aproape îndata turnul „Dox" - ului se ivi din apa, în fata lui.
— George, Petre! Sopti capitanul.
— Aici! Raspunse Uriasul. George a luat-o înainte.
Marinarii sarira cu îndemânare pe uscat. Capitanul se lua dupa Urias care se retrasese înapoi în tufis, si-i întrebe:
— Petre, de ce l-ai lasat pe George sa plece de lânga tine?
— Domnule capitan, nu l-am putut opri, raspunse credinciosul servitor, cu obida. Am înaintat împreuna ca sa vedem daca nu se simte vreun spion, si domnul George a ramas la capatul potecii, care duce sus pe stânci. Zicea ca vrea sa observe daca nu cumva vine vreo santinela când s-o lasa noaptea. S-a pitulat, însa, într-un desis. Ma tem numai sa nu-l gasim legat acolo, caci cred ca ne-au zarit. Am fost si eu atacat de un individ puternic, care zace acum legat si cu calus în gura, aici, pe aproape.
— Hm! Nu prea-mi place ce s-a întâmplat, dar nu va pot face imputari, zise capitanul. A fost frumos din partea voastra ca ati tinut sa ne ocrotiti sosirea. Acum, însa, s-o pornim înainte, ma îngrijoreaza soarta baiatului. Sa speram ca piratul care te-a atacat si pe tine nu l-

a târât în închisoarea din stânca, alaturi de ceilalti prizonieri. În cazul acesta, ne-am izbi de multe greutati încercând sa-l eliberam, si poate ca s-or folosi de el ca ostatec.
— Rindow - se adresa capitanul primului ofiter - tovarasii sa se tina unul de altul!
— Haide. Petre, calauzeste-ne la poteca de care vorbeai.
Petre porni înainte printre tufe si în curând ajunsera cu totii la poteca îngusta care ducea peste poarta de fier a portului. Trecura poteca, pe urma Peter se opri în dreptul tufisului în care se ascunsese George.
— Îl scot repede afara, domnule capitan, rosti Uriasul.
Dar un simtamânt de îngrijorare îl cuprinse si nu mai avea deloc siguranta ca-l va gasi pe tânar acolo unde-l lasase. Si într-adevar, zadarnic pipai în jurul sau, când ajunse în tufis.
Aprinse lanterna de buzunar si vazu urmele pe care le lasase George când se zvârcolise sa scape. Mai vazu însa ca ramurile tufisului învecinat erau îndoite si presupunând ca piratul îl târâse pe George ceva mai adânc, îsi facu si el loc printre ramuri si se opri pe cararea îngusta ce ducea la „cosul" de stânca.
Chiar daca George disparuse, descoperirea aceasta era, totusi, de mare însemnatate. El se înapoie imediat la capitan si-i spuse ceea ce descoperise.
Farrow luase cu el douazeci de oameni, pe care îi împarti imediat. Rindow trebuia sa mearga cu zece oameni pe poteca în

panta pe care o descoperise Petre si pe care fusese, desigur, târât George.
Farrow îl dadu pe Urias la o parte si pasi el în frunte. Mergea destul de repede, caci pamântul era moale si înabusea zgomotul pasilor.
Grija pentru copilul sau îl facea sa nu aiba astâmpar. Se îngrozea gândindu-se la soarta ce l-ar putea astepta în mâinile acestor oameni fiorosi.
Pe întuneric ajunse la „cosul" înalt. Auzi glasuri nelamurite deasupra lui si pipaind peretii simti sub degete treptele de fier.
Sopti lui Petre sa comunice camarazilor descoperirea facuta, apoi începu sa urce. Glasurile se auzeau tot mai lamurit si deodata Farrow asculta cu încordare.
— Mac O'Connor, unde ai fost cu Jack? Se auzi un glas. V-ati dus cumva la prizonierii de jos, ca sa puneti la cale vreo nazbâtie? Vrei poate sa-l legi pe cruce pe prizonierul care a încercat azi sa fuga, dupa cum ai facut cu celalalt nenorocit, în timpul lipsei mele? Mac, ia seama I Unde-i Fredy? De ce si-a parasit postul?
— Nu stiu, capitane Salten, raspunse un glas ragusit. Probabil ca a vazut ceva suspect si s-o dat jos.
— Hm! Aprindeti focul, vreau sa-l întâmpin aici când s-o întoarce. Cheama-i si pe ceilalti oameni, am sa va spun ceva important. Repede, însa!
În vreme ce asculta discutia asta, Farrow continua sa urce. Ajunse în vârful „cosului" si-si facu vânt deasupra. În clipa aceea scapara o lumina in fata lui,

el scoase repede revolverul, un glonte îi suiera deasupra capului, si-n acelasi timp trase si el.
Un tipat ascutit rasuna, lumina se stinse, Farrow facu câtiva pasi si-l auzi pe Mac O'Connor racnind:
— Tradare! Capitanul ne-a tradat.
Glasul taios al capitanului piratilor racni si el: „Opriti”.
Focuri de arma fulgerara, dar nu atinsera pe nimeni. Prin împuscaturile acestea, însa, Salten se daduse singur de gol.
Petre sarise imediat în urma capitanului pe marginea peretelui de stânca: în aceeasi clipa trase un glonte, se auzi un tipat si o bufnitura, ceea ce dovedea ca nu gresise tinta.
Farrow facu imediat lumina. O faptura zacea întinsa la pamânt; era capitanul piratilor, pe care glontul lui Petre îl lovise de moarte. Ceilalti doi banditi disparusera.
De pe poteca din stânca, se auzira glasuri, apoi Rindow striga îngrijorat:
— Domnule capitan.
— Aicea sunt, vino si dumneata, draga Rindow! Raspunse Farrow. Trebuie sa lucram repede, George al nostru e în mare primejdie. Pe unul din banditi l-am rânit si probabil ca-si va descarca mânia asupra lui George. Scoateti lampile, baieti, sa cercetam totul cu atentie! Sunt mai multe ganguri pe aici, va trebui deci sa ne împartim.
Cei zece marinari care venisera cu el se catarara ca pisicile.
În acelasi timp sosi si Rindow cu oamenii sai printr-o crapatura din stânca.

Toate lampile fura aprinse si luminara pestera ca ziua.
Descoperira trei deschizaturi si Farrow îsi împarti oamenii în tot atâtea grupe; cu una din ele cobori el gangul din stânga, Rindow o lua pe cel din mijloc. Petre prin deschizatura din dreapta.
— Fiti fara mila! Striga Farrow tovarasilor sai. Am vazut doar de ce sunt în stare piratii acestia. Cine nu se preda imediat, e împuscat.
Farrow alesese la întâmplare gangul care ducea în jos la celulele în care erau închisi prizonierii.
Daca ar fi venit cu câteva minute înainte, l-ar fi surprins pe Mac si Jack tocmai când îl târau de acolo pe George.
Acum nu gasi decât o usa deschisa, cu unul din zavoare taiat pe dinauntru. Intra repede în celula, în vreme ce oamenii sai deschideau celelalte usi.
Capitanul vazu frânghiile rupte si imediat îsi dadu seama ca George fusese aici. Ba în usa era înfipt pumnalul sau.
Farrow avu acum o imagine lamurita a celor întâmplate. Cu tristete în suflet îsi zise ca în vreme ce el cu oamenii lui cercetau pestera de sus, cei doi pirati disparusera cu George. Dar încotro?
Când iesi din celula. Capitanul vazu patru fapturi jalnice - prizonierii piratilor — si dupa cum afla mai târziu, erau negustori bogati, pe care banditii marilor îi rapisera de pe vapoare sau din porturi, pentru a stoarce bani de la familiile lor
Capitanul n-avea acum timp pentru ei, trebuia sa-l caute pe George, care încapuse pe mâinile acestor salbatici.

La lumina lampilor de buzunar, cerceta pestera, dar fara nici un rezultat.
— Baieti, trebuie sa cautam iesirea secreta, zise capitanul, nu se poate sa nu fie pe aici vreo deschizatura ascunsa.
Se întoarse apoi spre prizonieri, care nu mai conteneau sa-i multumeasca în cuvinte calduroase.
— Domnilor, pentru asta avem timp. Fiul meu a încaput pe mana piratilor si dupa ce-l vom elibera, vom sta de vorba cât veti pofti. Ati observat cumva pe aici vreo iesire secreta?
Un barbat tânar, cu figura inteligenta, raspunse:
— Da, domnule capitan, cred ca v-as putea da o indicatie. Eu zaceam în celula de colo, cea din dreapta mea n-a fost ocupata niciodata, dar adesea am auzit glasuri si pasi într-unsa. Poate ca dati acolo de vreo iesire secreta.
Usa acestei celule nu fusese înca deschisa deoarece zavoarele nu erau trase. Farrow o deschise acum, plimba lumina lampii prin ea si striga îndata, vesel:
— Da, domnule, ai avut dreptate, îti multumesc. Aici sunt pete proaspete de sânge, probabil de la piratul pe care l-am rânit colo sus. Ah! În fund, peretele de stânca are o înfatisare cu totul suspecta, desigur ca e de fier si nu de piatra.
Farrow examina cu atentie peretele si descoperi cam la înaltimea capului o pata de sânge. Pata aceasta se afla pe un fel de ridicatura a peretelui. Capitanul apasa cu putere si o usita mica, de fier se dadu în laturi.

Urmat de oamenii sai, Farrow intra într-un gang scund si îngust. Înaintea lor detunara deodata împuscaturi.
Gangul facea o cotitura si marinarii zarira în fata lor vreo treizeci de pirati care stateau gramada si trageau în dreapta si-n stânga.
Rindow si Petre soseau probabil acolo cu oamenii lor. Ca sa-i crute pe banditi, ar fi însemnat sa se sinucida. Pe de alta parte, Farrow nu voia sa riste în zadar viata camarazilor sai.
Se retrase în vârful picioarelor, urmat de ceilalti. Se împrastiara repede de-a lungul peretelui pesterii, apoi capitanul ridica cele doua revolvere si în clipa urmatoare gloantele loveau in gramada piratilor.
Nu trecu mult si cea mai mare parte din banditi zaceau la pamânt, cel ramasi nevatamati fura încoltiti din trei parti, caci Rindow si Petre care din cauza focului viu al piratilor nu putusera iesi din ganguri, intervenira si ei acum în lupta.
Numai vreo opt pirati izbutira sa scape cu fuga, facându-se nevazuti în fundul pesterii. Farrow se lua dupa ei cu oamenii sai.
În fundul pesterii se aflau de asemeni trei ganguri. Capitanul forma din nou trei echipe, care intrara fiecare în câte unul.
De data aceasta Farrow n-avu noroc. Tunelul îngust pe care-l alesese, începu deodata sa coboare în panta repede.
Un glont trecu deasupra capetelor lor, Farrow raspunse cu iuteala fulgerului si în aceeasi clipa auzi tipatul de moarte al unui pirat.

Pornira înainte si ajunsera... la deschizatura în forma de cruce, care se putea vedea de pe mare, pe partea de sus a stâncii.
Capitanul chibzui o clipa, apoi zise însotitorilor sai:
— N-are nici un rost sa ne mai întoarcem pe unde am venit, gasim noi si aici o poteca ce duce in vale. Luati-o înainte si luminati marginea intrarii, cu lampile voastre de buzunar.
În lumina lanternelor descoperira imediat o poteca batatorita, care cobora în panta repede.
Farrow porni cu bagare de seama. Ceilalti stinsera lampile lor, numai el o avea aprinsa pe a lui, tinând-o în mâna stânga, departe de corp.
Mica trupa ajunsese jos, când se auzi din dreapta suieratul unui glont. Marinarul care mergea în spatele capitanului mormai o înjuratura, si imediat detunara cinci sau sase împuscaturi. Dusmanul fusese cam neprevazator ca tintise asupra lanternei lui Farrow. Un racnet înfiorator se auzi de jos, apoi se facu tacere.
Marinarii formau un lant, tinându-se aproape unul de altul. Pornira, încetisor printre tufe, desfacura crengile si luminara fiecare centimetru de teren.
Farrow astepta cu oamenii sai, pâna ce sosi Rindow. Lantul se lungi în felul acesta si tovarasii o luara la pas, printre tufele dese.
Trecuse de miezul noptii si mai aveau înca mult de cercetat; pâna dimineata, nu era rost sa sfârseasca.

Petre cu oamenii sai se alipisera si ei de lant. Uriasul mergea alaturi de Kard si amândoi cautau cu înfrigurare. Dupa ce înconjurara astfel jumatate de insula si se aflau în partea de nord, timonierul se adresa Uriasului:
— Peter, dar daca aia nici n-or mai fi pe insula! Se prea poate sa-l fi dus undeva cu barca pe domnul George al nostru. Nu stiu de ce, Petre, dar nu pot scapa de gândul ca-l vad pe domnul George legat de cruce... Ce-ar fi sa vorbim cu domnul capitan, sa mergem cu submarinul pe insula de colo.
— Tii, de ce nu m-am gândit la asta! Exclama Petre. Si cred ca nici domnul capitan nu s-a gândit. Fireste, sa, vorbim îndata cu el.
Cei doi uriasi îsi croira repede un drum printre tufe si ajunsera la capitan. Kard repeta banuiala lui si-l ruga sa-i dea voie sa plece cu submarinul, împreuna cu Peter, spre insula îndepartata.
— Hm! Se poate sa ai dreptate, draga Kard, raspunse Farrow, îngândurat. Da, fireste, va dau voie sa plecati. Dar fiti cu bagare de seama si nu va apropiati prea mult!
— Sa n-aveti grija, domnule capitan! Zise Kard, vesel. Sa-l vestesc pe domnul locotenent Brun?
— Da, spune-i sa porneasca încet spre insula, în asa fel încât sa fie acolo când se vor ivi zorile.
Peter si Kard ajunsera repede la submarin. Mai erau doua ceasuri pâna la ziua, în care timp trebuiau sa ajunga la insula.

Brun râmase cam surprins când auzi dispozitia aceasta a capitanului. Atunci interveni însa Jan Brike. Care se afla pe punte, lânga turn:

— Domnule locotenent, sa pornim repede, însa cu bagare de seama. Ne vom pune la pânda ceva mai la nord de insula. Inima îmi spune ca tunul meu va mai avea de lucru pe ziua de azi.

Brun dadu comenzile trebuincioase si submarinul porni spre insula unde-l gasisera pe europeanul rastignit. Cu vreo jumatate de ora înainte de a se lumina de ziua, ajunsera pe coasta de nord, unde vasul opri, exact în fata locului unde se înalta crucea din apa.

Toti asteptau cu înfrigurare. Numai Jan Brike era linistit. Tunul sau era pus la punct, teava îndreptata spre insula si nu astepta decât momentul sa traga.

Zorile se ivira. Ca o minge uriasa de foc soarele aparu la orizont si în lumina lui orbitoare... zarira o faptura omeneasca rastignita pe cruce.

Mac O'Connor descoperise imediat submarinul. Scrâsnind de furie neputincioasa, trase revolverul si se pregatea sa-l împuste pe George. Dar în aceeasi clipa tunul lui Brike îsi facu datoria.

O coloana înalta de foc si fum se ridica pe locul unde se aflase barca cu cei doi banditi.

Trupurile sfârtecate ale acestora zburara în aer si când coloana de foc si fum se împrastie, nu se mai vedea nici urma de barca si pirati.

O barca de aluminiu fu lasata repede pe apa si George fu adus pe submarin.
Piratii crucii erau nimiciti cu desavârsire, iar Farrow ii debarca pe prizonieri în portul cel mai apropiat

20
CORABIA-FANTOMA

I.
O ÎNTÂLNIRE ÎN NOAPTE

UNUL DIN NEGUSTORI SALVATI de Farrow din mâinile fiorosilor pirati ai crucii era olandez si se numea Nieuvenhuis. Când capitanul îl debarca în portul Bandjermasin, din Borneo, salvatul îl ruga staruitor sa-i faca placerea unei vizite, si Farrow, neavând încotro, îl urma acasa, însotit de Rindow, printul Ghasna, Sania si George.
Nieuvenhuis ora holtei si locuia împreuna cu fratele sau, care mai-mai sa-si piarda mintile de bucurie când îl vazu teafar pe acela pe care-l credea demult disparut dintre cei vii.
Întinsera masa mare si începura toti sa manânce si sa bea, vorbind de una, de alta, ca între prieteni. Deodata, fratele celui salvat lua o înfatisare serioasa si zise:
— Domnule capitan, numele d-voastra ne este bine cunoscut noua, astora de prin tinuturile Oceanului Pacific. Nu cred ca stiti , însa ca de curând i-a nascut împotriva dumneavoastra o banuiala pe care noi toti n-o împartasim, fireste – dar

care e mereu întarita în special din partea francezilor.
— Nu, n-am auzit nimic de asta, raspunse capitanul, zâmbind, dar îmi închipui lesne ca domnii francezi nu ma au la inima, deoarece nu e mult de când au pierdut un distrugator, care luase prea în serios vânatoarea împotriva noastra. Daca s-o întâmpla ceva misterios pe aici, fireste ca mi-o vor pune mie în spinare, dar nu prea ma sinchisesc eu de asta.
— Hm! nici nu e nevoie sa va sinchisiti – raspunse olandezul – caci, dupa cum spuneam, nici-un om cu scaun la cap de prin partile astea, care a auzit cât de cât despre d-voastra, nu va va socoti în stare de a face rau. Numai francezii întaresc banuiala aceasta.
— Dar despre ce e vorba ? întreba Farrow. Chiar atât de indiferent nu ne poate fi daca suntem banuiti de ceva, caci ne-ar veni greu sa ne aparam.
— Dimpotriva, v-ati putea apara foarte bine – raspunse Nieuvenhuis, zâmbind. Sunt încredintat ca numai cu submarinul d-voastra, si mai ales tinând seama de vitejia echipajului sau, ati fi în masura sa lamuriti misterul „corabiei-fantoma”.
— Corabia-fantoma ? murmura capitanul. Suna cam ciudat si primejdios în acelasi timp.
— Asa si pare sa fie, raspunse olandezul, cu seriozitate, lata un an de zile de când vasul acesta face nesigure apele de pe aici, cu deosebire Marea Javei. Trebuie sa accentuez ca despre aceasta corabie

umbla doua zvonuri, unul dateaza de vreun an, celalalt cam de doua luni. Amândoua au fost raspândite de niste marinari naufragiati; e vorba de naufragiati de pe corabiile mici care umbla de-a lungul coastelor de pe aici. Marinarii acestia erau într-o stare de plâns, de aceea nu ne prea vine sa credem ca afirmatiile lor se întemeiaza pe adevar. Unul din el o fi luat drept realitate vreo nalucire, iar celalalt o fi repetat-o pur si simplu. Amândoi sustin ca ar fi vazut o corabie veche ca vai de ea, de al cârei parapet stateau sprijinite... schelete. Nu mult dupa întâlnirea aceasta, vasul lor s-a izbit de ceva si în scurt timp s-a scufundat. Lucrurile s-au petrecut atât de repede, încât nici n-au mai avut ragazul sa puna pe apa barcile de salvare.

— Care va sa zica, exista banuiala ca eu as fi amestecat în chestia cu aceasta corabie ciudata? întreba Farrow, râzând. Nu prea pricep; zau asa!

— Adevarul e ca în cursul acestui an au disparut fara urma în Marea Javei o multime de corabii, care aveau, în mare parte, încarcaturi de pret. Marinarii, superstitiosi de felul lor, pun în legatura aceste accidente cu „corabia-fantoma". Francezii însa sustin ca d-voastra purtati vina. Cica ati fi ciocnit vasele cu pricina!

— Ah! s-au cam întrecut cu gluma domnii francezi, zise Farrow mânios. Nu pot lasa sa existe o astfel de banuiala contra mea. Spuneai ca vasele au disparut aici, în Marea Javei? E dovedit lucrul asta?

— Da, domnule Farrow. Trebuie sa se fi petrecut chiar prin apropiere, caci toate corabiile veneau din Bandjermasin si cei doi marinari, care sustin ca au vazut vasul-fantoma, s-au înapoiat aici dupa ce au pornit la drum din portul nostru. Amândoi au marturisit ca au avut întâlnirea cu pricina la numai câteva mile marine de aici. Si vasele lor, care s-au prapadit apoi, erau în drum spre Singapore.
— Hm! Povestea asta ma îndeamna sa mai zabovesc câtva timp prin locurile astea! zise Farrow, îngândurat. Nu pot trece atât de usor peste o astfel de acuzatie. Domnule Nieuvenhuis, ai putea d-ta sa ma informezi când mai paraseste portul o corabie cu încarcatura de pret, pentru Singapore?
— Fireste, lucrul nu-i prea greu ! raspunse olandezul. Dar în ce fel v-as putea transmite informatia asta în timpul zilei, doar, nu va puteti arata în port.
— Aveti poate vreo barca cu motor, cu care sa ne poti aduce vestea? întreba Farrow. Voi ramâne cu submarinul sub apa în afara portului si voi iesi la suprafata ca sa iau în primire comunicarile d-tale.
— Pentru d-voastra fac orice, domnule Farrow! se grabi sa raspunda olandezul salvat. Mâine dimineata voi culege informatii de la agentiile de transport si expeditie. Poate ca ne sta în putinta sa va dam de stire înca în cursul diminetii. M-as bucura si eu mult sa puneti capat acestui zvon neîntemeiat si sa spulberati

calomnia ce apasa asupra dumneavoastra.
— Bine, domnii mei, ramâne asa cum am hotarât! zise Farrow. Presupun ca este vorba de o banda iscusita de pirati care va face totul ca sa arunce banuiala asupra mea. Nadajduiesc, însa, sa le vin de hac.
— Dupa cele ce am auzit pâna acum despre dumneavoastra, raspunse olandezul salvat, sunt încredintat ca veti izbuti. E drept, guvernul a pornit cercetari amanuntite, dar fara nici-un rezultat. D-voastra, însa, aveti la îndemâna cu totul alte mijloace, în primul rând oameni care nu se înspaimânta de un asa-zis „vas-fantoma”.
— Da, raspunse Farrow cu mândrie, oamenii mei nu se tem de nimic. Ei vor tine mortis sa pornim cât mai repede în expeditie pentru lamurirea acestui mister, ca sa nu apese nici-un fel de banuiala asupra noastra.
— Acum, însa, trebuie sa ne despartim, domnilor. Va multumesc pentru primirea facuta si trag nadejde ca vom putea sarbatori tot aici succesul pe care-l întrevad.
Cei doi frati îsi condusera musafirii într-un golf ascuns al portului unde îi astepta Petre cu o barca de aluminiu, ca sa-l duca la submarin. Tocmai când îsi luau ramas bun de la olandezi, Farrow scoase o exclamatie de mirare:
— Ei, ce-o mai fi si asta ? Parca vad o corabie parasind portul! La o ora atât de înaintata, lucrul e cam ciudat. Ce parere aveti, d-voastra, domnilor ?

— Asa e! raspunse olandezul salvat. Nu prea pare sa fie lucru curat la mijloc. Din câte stiu eu, niciodata un vas n-a parasit portul acesta pe întuneric, deoarece canalul e presarat cu primejdii.
— În timpul cât ai fost tu prizonier, au cutezat unele s-o faca, interveni fratele sau. De obicei, au fost transporturi de valoare, care tineau sa plece pe ascuns, ca sa nu riste o întâlnire cu „vasul-fantoma".
— Ah! care va sa zica asa stau lucrurile! zise Farrow. Or fi având dreptate proprietarii transporturilor, ma tem, însa, ca banditii nu vor întârzia sa descopere trucul. Te pomenesti ca avem noroc sa dam de rostul lucrurilor înca în noaptea asta! Domnilor, nadajduiesc sa ne revedem în curând, acum trebuie sa ajungem cât mai repede la submarin. Da-l drumul, Petre, arata-ne ce poti.
Îsi strânsera mâinile în graba si barca de aluminiu porni ca o sageata pa urma corabiei care parasise portul în mod atât de misterios.
George si capitanul îi dadura o mâna de ajutor lui Petre. Aveau o bucata buna de strabatut pâna la submarin. Farrow se întelesese cu Rindow sa-si dea semnale luminoase în mod reciproc, pentru ca primul sa gaseasca locul unde se afla submarinul. Dar capitanul nu cuteza sa faca asta acum, caci se temea ca banda de pirati, ascunsa îndaratul vasului-fantoma, ar putea fi pe urmele corabiei care tocmai parasise portul.
Nadajduia sa gaseasca submarinul si fara ajutorul semnalelor luminoase, dar,

în primul rând, trebuia sa se îndeparteze mult din raza portului, poate izbutea sa recunoasca lampile de pozitie ale corabiei, pentru a stabili directia încotro se-ndrepta.
Într-adevar, mica barca de aluminiu desfasura o viteza atât de mare, încât Farrow zari deodata în fata sa din nou luminile de pozitie ale vasului.
Stabili imediat ca se îndrepta spre vest, adica spre Singapore, drumul pe care disparusera atâtea corabii cu încarcatura de pret.
Submarinul acostase la vreun kilometru departare de iesirea din port. Farrow se gândea tocmai daca sa nu dea, totusi, semnalul luminos, când îl auzi pe Petre:
— Domnule capitan, la vreo cincizeci de metri în stânga noastra se afla submarinul.
Privirea agera a Uriasului descoperise turnul „Dox”-ul, desi acesta se înalta foarte putin deasupra apel. Trebuia sa se fi întâmplat ceva deosebit, de vreme ce Rindow se apropiase atât de mult.
Când barca de aluminiu fu aproape de tot de turn, Farrow spuse încetisor:
— El, Rindow, ce s-a petrecut ?
— Domnule capitan, stiam ca veti veni prin partea de rasarit a portului, de aceea v-am iesit în întâmpinare. Am zarit un vas ciudat dând târcoale pe mare, uneori îmi facea impresia unei epave aplecate, dar, din când în când, desfasura o viteza neobisnuita. Parea o pasare de prada, zau, domnule capitan.
— Minunat, Rindow! striga capitanul, înseamna ca suntem pe urmele corabiei-

fantoma. Trageti repede barca de aluminiu, trebuie sa ne luam imediat dupa vasul care a parasit acum portul, pornind spre apus.
La comanda lui Rindow, submarinul se înalta pâna ce parapetul iesi din apa. Câtiva marinari sarira pe punte, îsi ajutara tovarasii sa urce, apoi trasera barca sus, si se pregateau s-o demonteze. Dar Farrow îi opri:
— Lasati-o baieti, n-o mai demontati, caci am presimtirea ca vom avea nevoie curând de ea, da-i drumul înainte, draga Rindow, directia spre vest!
Corabia trebuia sa cunoasca drumul foarte bine, caci, desi era întuneric bezna, se tinea pe aproape de coasta presarata de primejdii. Vreo cinci minute, Farrow merse pe urma corabiei, ajungând-o repede când deodata, perdeaua de nori care acoperise pâna atunci luna se destrama si marea fu acoperita de o lumina palida, misterioasa. Capitanul coti îndata spre sud, caci se gasea acum prea aproape de corabia urmarita si putea fi lesne descoperit. Dadu comanda ca motoarele sa mearga ceva mai repede, caci avea de facut acum un ocol mare, dar voia, în acelasi timp, sa ramâna pe aceeasi linie cu corabia.
Aceasta parea ca-si încetinise viteza, ba deodata se opri de tot. Farrow dadu si el ordinul de oprire.
Atunci, Rindow, care statea lânga el si privea prin ochean, îl apuca de brat si striga iritat:

— Colo în fata e vasul acela ciudat, de aceea a oprit si corabia. Nu face impresia unei epave aplecate! Sa fi dat noi de corabia-fantoma?
— Într-adevar, exclama Farrow. Asa pare sa fie. Trebuie s-o cercetam mai de aproape, draga Rindow. Vom merge mal departe, pâna vom fi pe acelasi plan cu vasul acela ciudat, apoi va trebui sa încercam sa ne apropiem de ele pe nesimtite.
— Oh! exclama George, care era de fata, tata, voi merge împreuna cu Petre cu barca într-acolo. Jan Brike ne va ocroti cu tunul sau, daca lucrul va deveni oarecum primejdios.
— Hm! propunerea nu e rea, zise Farrow. Cred ca veti fi eu bagare de seama si Jan îsi va face datoria. Îl voi chema îndata pe punte!
Dupa câteva clipe, submarinul porni repede pâna se gasi pe acelasi plan cu vasul ciudat. De abia se opri elicea, ca Petre si George lasara barca la apa si coborâra în ea. Tânarul se aseza la cârma, în vreme ce Uriasul vâslea cu putere. Norii acoperira din nou luna, dar pentru cei doi urmaritori era acum prilejul cel mai bun ca sa examineze de aproape epava misterioasa.
Corabia, care voia sa-si duca la Singapore încarcatura de pret, sub scutul întunericului, se temea probabil ca ar putea fi amenintata de vreo primejdie din partea vasului-fantoma care se afla în fata ta, caci deodata tâsni de la prora o lumina orbitoare a unul reflector, învaluind într-unsa „epava”.

George scoate o exclamatie de uimire. Petre se opri brusc din vâslit si întoarse privirea. Ceea ce vazu îl facu si pe el sa scoata un strigat de mirare. Vasul misterios parea sa fie într-adevar o epava înclinata, probabil o corabie veche, dar de parapetul ei stateau sprijinite... schelete.
Privelistea era înfioratoare, dar nu tinu mult. Cercul de lumina al reflectorului începu sa se balanseze cu putere, se apleca tot mai mult spre mare si Petre si George observara cu groaza ca el disparu aproape vertical în apa.
Corabia, care descoperite epava misterioasa, se scufundase asadar de sus în jos, cu o repeziciune care nu-i îngaduise nici macar sa lase la apa barcile de salvare. Cel doi marinari, ale caror istorisiri au fost considerate drept naluciri, erau într-adevar singurii supravietuitori al unei catastrofe de necrezut.
Fara voie, George privi îndarat spre submarin, apoi i se adresa Uriasului:
— Petre, sa vâslim mai spre rasarit, într-acolo unde s-a scufundat corabia. Poate mai salvam vreun om din echipaj. Oh, a fost o priveliste înfioratoare.
— Da, domnule George, a fost înfiorator si ciudat în acelasi timp. Cred ca Jan Brike n-ar fi cutezat sa slobozeasca o ghiulea asupra acestui vas-fantoma. N-ai vazut d-ta, de abia l-a învaluit în lumina reflectorului, ca l-a si scufundat biata corabie. Mai ca-ti vine sa crezi ca exista lucruri supranaturale. Desigur ca tot asa si-o fi spus si tatal d-tale, altminteri ar fi

pus în functiune unul din reflectoarele submarinului.
— Ei, Petre, dupa cum vad, te-a molipsit si pe tine Jan Brike cu superstitiile lui, râse George. Tata o fi având el motive de nu s-a folosit de reflector. Si eu sunt de parere ca scufundarea corabiei se datoreaza vreunei forte misterioase, dar aceasta forta nu poate veni decât de pe „epava”. Sa vedem, poate ca izbutim sa salvam vreun nenorocit!
Vâslira cu toata puterea spre locul catastrofei. Din nefericire, era atât de întuneric, încât nu puteau vedea decât la câtiva metri departare. Când dupa socoteala lor ajunsera la punctul cu pricina, Petre o lasa mai încet. George se apleca peste marginea barcii si privi cu atentie deasupra apei
Dupa câteva minute, tânarul spuse încetisor :
— Petre, daca nu ma însel, vad doua puncte negre în fata noastra. Ia-o ceva mai la stânga, da, asa e bine. Într-adevar, sunt doi oameni, dar nu se misca, par sa fie morti.
— Într-un rastimp atât de scurt nu se poate sa se fi înecat, raspunse Uriasul. Îi vom lua cu noi si doctorul Bertram, va sti el ce e de facut.
Se apleca spre mare si aduse în barca cele doua trupuri. George începu îndata sa se ocupe de ei, cautând sa le faca respiratie artificiala.
Uriasul mai dadu câteva târcoale, dar nedescoperind nimic, pomi cu viteza înapoi spre submarin.

II.
DESCOPERIRI MISTERIOASE.

DUPA VREO ZECE MINUNTE auzi un strigat usor din stânga, încetini viteza barcii si opri în fata submarinului. Capitanul Farrow, care-i anuntase prin strigatul acesta, schimbase locul unde se afla vasul, caci Petre stia exact ca îl lasase cu mult mai departe. George si Uriasul aveau sa afle îndata, însa, de ce Farrow nu ramasese pe locul dinainte, precum si de ce nu pusese în functiune reflectorul, pentru a lumina corabia-fantoma.

— Ati procedat cu neprevedere apropiindu-va de locul unde s-a scufundat corabia, îi întâmpina capitanul. Nu lipsea mult sa împartasiti soarta ei. Eram împiedicat sa va dau un ajutor, ba a trebuit sa-mi schimb si pozitia, caci nu voiam sa expun „Dox"-ul sa fie lovit de o explozie care sa-l nimiceasca.

— Explozie? întreba George cu uimire. Crezi anume ca corabia s-a scufundat în urma aruncarii unei grenade sau a unei torpile?

— Da, dar explozia aceea n-a facut nici-un zgomot si nu-mi pot da seama de ce natura a fost. Tot asa s-o fi întâmplat si cu celelalte corabii care au disparut pe aici. Ele au zarit „epava” în lumina nesigura a noptii, au pus în functiune reflectoarele si astfel au oferit banditilor o tinta sigura. Ah! vad c-ati pescuit doi oameni, asta-i un succes mare, oricum. Duceti-i repede în cabina-infirmerie,

doctorul Bertram se va ocupa de ei. Daca vor putea fi salvati, ne vom înapoia în port si-i vom debarca, dupa ce ne vor fi povestit, fireste, ce stiu despre corabia-fantoma. Barca de aluminiu ramâne pe punte, vom avea poate nevoie din nou de ea. În curând

Petre luase pe umar pe unul din salvati si-l duse în interiorul vasului. Kard facu la fel cu al doilea. Farrow îi urma, însotit de George.

Doctorul Bertram îl examina pe cel dintâi, îi lua pulsul si în cele din urma, zise :

— Nici n-o înghitit atâta apa cât credeam eu la început. Dar respiratia nu e deloc cum trebuie sa fie: de fapt nu mi explic de ce a cazut în nesimtire. Voi încerca cu aparatul de oxigen. Daca nu ma însel, s-a intoxicat cu un gaz necunoscut mie, care ameteste numai, dar nu are efect mortal. Inima functioneaza absolut normal, ia sa vedem ce facem.

Luând aparatul de oxigen, doctorul îl puse în functiune, si rezultatul fu uimitor, caci dupa numai câteva minute lesinatul începu sa respire adânc, deschise ochii mari si privi ratacit în jur. Apoi. ridicându-se în capul oaselor, întreba:

— Unde sunt? Ce s-a întâmplat cu mine? Unde e corabia-fantoma ?

— Vei afla îndata, raspunse Farrow. În primul rând sa-l readucem la viata si pe colegul d-tale.

— Ah! asta e timonierul Anders, eu sunt Hendrik Grooven, olandez de origine si corabia apartine tatalui meu.

În timpul acesta, doctorul Bertram se ocupa de celalalt lesinat. Dupa un tratament scurt cu aparatul de oxigen, îl readuse si pe el în simtiri si îndata ce deschise ochii, izbucni :
— Drace ! M-au ametit rau, nu gluma! Ah! mi se pare ca sunt pe un submarin, daca nu ma însel! Cum se face asta? Statusem la cârma când am zarit corabia-fantoma.
Ochii sai vii priveau cu oarecare banuiala spre capitan. Tânarul olandez se uita si el cam speriat la Farrow, când îl auzi pe timonier vorbind de submarin. Capitanul zâmbi însa si zise:
— Întocmai, domnilor, va aflati în momentul de fata pe un submarin. Poate ca nu va e necunoscuta persoana mea, ma numesc Farrow.
Hendrik Grooven tresari, timonierul, însa sari deodata de pe masa de operatie si luând pozitie în fata lui Farrow zise:
— Îmi dati voie, domnule capitan, sa va spun cât de bucuros sunt sa va cunosc.
Farrow îi strânse mâna cu putere, apoi se întoarse spre olandez si spuse:
— Întâmplator, am fost asta-seara în Bandjermasin, unde am debarcat pe unul din fratii Nieuvenhuls, pe care l-am salvat din mâinile piratilor crucii. Cu prilejul acesta am aflat pentru prima oara povestea cu corabia-fantoma care m-a interesat mult, deoarece anumite cercuri banuiesc ca eu sunt amestecat aici. Parasind portul cu o barca de aluminiu, am vazut vasul d-voastra trecând prin fata noastra. Când am ajuns la submarin, primul meu ofiter mi-a

comunicat ca a observat o corabie suspecta, semanând cu o epava. Am pornit dupa d-voastra, am zarit epava si apoi am fost de fata, fara voie, la tragedia care s-a desfasurat. Probabil ca vasul misterios a lansat împotriva d-voastra o bomba, care explodeaza fara sa faca zgomot dar contine un gaz care produce ameteala. Fiul meu împreuna cu un marinar se aflau într-o barca în apropiere de locul nenorocirii si astfel au izbutit sa va pescuiasca.
— Ah! n-ati putea sa-l trimiteti o torpila în coasta acestei corabii-fantoma, domnule capitan? striga timonierul, cu mânie. Acum îmi dau seama cum s-au prapadit corabiile cu încarcaturi pretioase, disparute în anii din urma.
— As fi facut-o poate, zise Farrow, dar nu mai era timp, caci lumina reflectorului d-voastra a disparut tot atât de repede cum a aparut. Afara de asta, am fost nevoit sa ma îndepartez de locul unde ma aflam, caci ma temeam sa nu împartasesc soarta dumneavoastra.
— Aveti dreptate, domnule capitan, încuviinta Anders. Si ce aveti de gând sa faceti acum?
— Va voi debarca pe dumneavoastra amândoi, dupa care voi încerca sa lamuresc misterul epavei.
Hendrik Grooven îsi drese glasul, apoi zise:
— N-ar fi cu putinta, domnule Farrow, ca aceasta presupusa epava sa ascunda un submarin? În felul acesta mi-as explica de ce nu se arata niciodata în timpul zilei. Sau poate sa fie si o remorca, pe

care submarinul o târaste dupa el, pentru ca sa poata trage în voie asupra unul vas care s-or opri brusc în fata sa. încarcatura pretioasa a corabiilor scufundate poate fi apoi scoasa la suprafata cu ajutorul scafandrilor submarinului. Nu-i asa, ca presupunerea mea poate fi exacta?
Spunând acestea, ochii olandezului priveau scrutator la capitan. O clipa, Farrow se facu rosu de mânie, apoi, însa, zâmbi si zise linistit:
— E drept, domnule Grooven, presupunerea d-tale nu-i de dispretuit. Te admir ca ai izbutit sa gasesti solutia atât de repede. Ei, dar nu ma tem sa pornesc lupta împotriva altul submarin, desi nu prea împartasesc în totul parerea dumitale. Nu face nimic, însa, poti povesti linistit la Bandjermasin care e parerea dumitale si atunci, cel putin, nu vom mai fi suspectati noi. Iar asta ar fi cât se poate de bine.
— Hm! nu asta voiam eu sa spun, murmura tânarul olandez, încurcat.
Apoi însa adauga:
— Dar de ce spuneti ca ar fi cât se poate de bine!
— El, spuneam si eu asa, raspunse capitanul, cu nevinovatie. Ma gândeam ca oamenii n-ar mai fi nevoiti sa-si framânte creierul cu corabia-fantoma. Dar, uite ca ne-am apropiat de port, veniti, va rog, pe punte, va voi duce pe uscat eu o barca.
— Domnule capitan, va rog respectuos sa-mi îngaduiti sa ramân pe submarin, interveni atunci timonierul Anders, luând

pozitie de drepti în fata lui Farrow. Corabia noastra s-a prabusit, dupa cum stiti. Cred, insa, ca v-ar putea fi de oarecare folos, domnule capitan, deoarece cunosc bine de tot coastele de pe aici. Va voi ajuta cu draga inima în opera de razbunare împotriva corabiei-fantoma.
— Domnule Anders, zise atunci Hendrik Grooven, aspru, te poti considera concediat din serviciul meu, fara nici-un drept la vreo despagubire.
— Bine, domnule Anders, te primesc în slujba mea, zise Farrow, prietenos. Ramâne la buna d-tale placere cât vrei sa stai. Pentru moment, ne vom ocupa sa lamurim chestia cu epava misterioasa.
Grooven o luase înainte, spre punte, si ceilalti îl urmara. Dupa ce se urca în barca de aluminiu, condusa de Petre, striga:
— E foarte ciudat, Anders, ca ai mers cu vasul atât de aproape de coasta, încât a trebuit sa ne lovim de corabia-fantoma, si ca ai fost salvat iar acum ai sa ramâi pe submarinul acesta. Îmi pare nespus de rau, dar chestia asta trebuie s-o aduc la cunostinta prefectului de politie.
Anders mormai o înjuratura, dar Farrow râse si-i striga olandezului :
— Cred ca ai avut grija sa-ti asiguri pentru o suma frumusica încarcatura de pret, d-le Grooven.
Tânarul nu raspunse, dar Rindow, care se afla lânga Farrow, întreba uimit:
— Ce voiai sa spui cu asta, domnule capitan.

— Nu mi-a placut deloc tinerelul acesta si am vrut sa-l necajesc nitelus, raspunse Farrow. Si-a exprimat pe sleau banuiala împotriva noastra. Domnule Anders, aveati într-adevar încarcatura de pret pe corabie?
— Da, domnule capitan, din câte stiu eu, aveam matase împachetata în baloturi impermeabile, apoi lazi de tabla în care se aflau idoli din metale pretioase. Daca nu ma însel, toata marfa asta a fost asigurata pentru o suma de o jumatate milion de florini olandezi.
— Hm! Interesant de tot! zise Farrow, gânditor. În asemenea conditii face sa-ti scufunzi vasul, mai ales daca ai apoi posibilitatea sa scoti marfa afara, cu ajutorul scafandrilor. Dar, ia spune, domnule Anders, era hotarât de la început ca acest tânar Grooven sa plece la drum?
— Nu, raspunse timonierul, surprins, s-a îmbolnavit subit secundul si atunci a fost luat el. Acum îmi da si mie în gând ca se împotrivise din toate puterile, dar capitanul, tatal sau, caruia îi apartine afacerea, a insistat cu tot dinadinsul. Hm! e ciudat!
— Ce e ciudat ? întreba Farrow, cu interes.
— Ieri l-am vazut pe tânarul Grooven stând de vorba cu un european strain. Discutau cu mare însufletire. Apoi, când strainul ala a disparut, el parea transformat cu desavârsire. Pâna-n clipa aceea, încercase în fel si chip sa scape de obligatia de a pleca la drum, dar apoi n-a mai zis nimic ba parea chiar încântat. Nu

stiu ce sa însemne toate astea, dar a fost ciudat, oricum.
— Da, ai dreptate, zise Farrow. Ce înfatisare avea strainul ala ? L-ai recunoaste daca l-ai vedea ?
— Fireste, domnule capitan. Era cam maruntel de statura, dar îndesat si cu figura ascutita. Ochii lui te izbeau din primul moment, erau negri si aveau o stralucire cum n-am mai vazut înca la un om.
— Bine, sa ne întiparim în minte lucrul acesta, zise capitanul. Ah! uite ca se întoarce Petre. Acum va trebui sa vedem cum facem sa ne apropiem de corabia-fantoma fara sa ne primejduim viata.
Uriasul ridica singur pe punte barca de aluminiu; camarazii sai o demontara si o dusera în interiorul vasului.
— Ei, Petre, a ajuns cu bine pe uscat domnul Grooven, întreba Farrow.
— Da, da, mormai Uriasul, numai ca a avut ghinionul, la coborâre, sa alunece si sa cada peste bord. A durat mult pâna sa dau de el. Dar bine a patit, caci a avut neobrazarea sa vorbeasca iar pe seama domnului capitan.
— Hm si zici ca a alunecat, întreba Farrow, râzând. Dar cred ca nu s-a întâmplat nimic!
— Nu, domnule capitan, a înghitit o groaza de apa, dar i-am scos-o eu afara si acum nu mai are nici pe dracu!
Petre cobori în turn si capitanul i se adresa lui Anders.
— Asa, vine jos sa te prezint noilor dumitale camarazi. Apoi vom porni încetisor spre locul catastrofei. Te

pomenesti ca vedem pe acolo lucruri interesante de tot. De altfel, cred ca afacerea asta poate deveni foarte primejdioasa pentru noi. Dar trebuie sa punem totul în miscare, ca sa limpezim misterul vasului-fantoma, caci onorabilul Hendrik Grooven va cauta sa convinga autoritatile ca noi suntem autorii faradelegilor. Asa ceva nu se înghite, vorba aceea!

Farrow îi dadu lui Plundow indicatii sa mearga vreo cinci kilometri spre sud, apoi s-o la spre vest. Viteza vasului era redusa, caci se putea presupune ca banditii de pe corabia-fantoma vor cerceta toata zona pentru a se pune la adapost de surprize.

Farrow îl conduse pe Anders în sala echipajului si-l prezenta tovarasilor. Apoi se întoarse cu el în turn si-l întreba:

— Domnul Anders, spuneai ca cunosti bine coastele de pe aici. Exista prin apropiere golfuri în care se pot ascunde vase de marimea unei corabii, fara ca sa poata fi vazute dinspre mare ?

— Fireste, domnule capitan, numai eu cunosc cel putin o duzina de asemenea golfuri si sunt încredintat ca exista mai multe.

— Ah! asta e foarte interesant, zise Farrow. îngândurat. Va trebui sa cercetam mâine, pe sub apa. Poate ca, cu prilejul acesta, dam de ascunzatoarea corabiei-fantoma. Opriti masinile! striga el apoi în tubul acustic.

Când vasul îsi încetini viteza, continua, adresându-i-se lui Anders:

— Asa, acum cred ca suntem cam în directia locului unde s-a scufundat corabia. Vom ramâne câtva timp aici, apoi vom porni spre nord, direct spre locul cu pricina.
— Credeti, domnule capitan, ca vom da de corabia-fantoma? întreba Anders.
— Da, cu siguranta. Banditii vor încerca acum sa scoata la suprafata încarcatura vasului. Daca n-ar fi fost asta gândul lor, n-ar fi avut nevoie sa scufunde atâtea vase.
— Fireste, daca o fi vorba de escrocherii cu asigurarea. Prea mult n-or fi câstigat de pe urma asta banditii, caci în ultimul an au fost înpagubite multe firme de seama prin pierderi de vase, care, desigur, n-au nimic de-a face cu oamenii acestia. Da, chiar daca aceste firme au primit si sumele asigurate, sunt totusi pagubite, deoarece afacerile lor au dat înapoi, din cauza neîncrederii firesti a expeditorilor. Asadar, lucrurile trebuie sa stea asa cum spuneti d-voastra, domnule capitan, banditii care se ascund în dosul corabiei-fantoma jefuiesc vasele scufundate. Pâna la vreo zece kilometri departare de coasta, fundul marii e atât de neted, încât îsi pot face treburile în voie.
— În cazul acesta, daca vom cerceta mai amanuntit fundul marii pe aici, vom da, desigur, de multe epave, zise Farrow. Parerea mea este ca banditii si-au ales tocmai din acest motiv coasta asta pentru operatiile lor. Dar lasa, vom încerca noi totul ca sa punem mâna pe ei.

— Domnule capitan, zise timonierul cu sovaiala, eu gasesc ca pe întuneric n-or putea scoate ei la suprafata marfurile scufundate. Cu lumina nu pot lucra, caci se abat multe vapoare pe aici în timpul noptii. Dar nici în timpul zilei n-o pot face, si atunci...
— Hm! facu capitanul, e si nu e asa. Ia spune, se pescuieste mult pe coasta de aici?
— Da, tot pescuitul se afla în mâinile unei firme americane, Willlamson Brothers, care trimite vasele ei proprii încoace. Ma cam îndoiesc daca, cu sistemul acesta costisitor. Îsi scoate cheltuielile. Are în exploatare sase vase, or fi pescuind ei si mult, nu-i vorba, dar cum îsi pot valorifica toate cantitatile acestea? E drept, dupa cât stiu, fac si conserve si poate ca astfel s-o scoata la capat.
— Hm! „Williamson Brothers" spuneti? Ciudat lucru ca tocmai o firma americana s-a apucat sa faca pescarie în stil mare pe aici. Daca ar fi fost în Coreea, hai sa zic, mai vii de acasa! Acolo sunt perspective sa gasesti pesti scumpi în cantitati mari. Dar aici? Ia spune, firma asta îsi are sediul în Baidjermasin? De acolo expediaza marfa?
— Nu, s-a stabilit la Kop Malalajor, cam la o suta de kilometri spre apus. De fapt au un mic birou si la Baidjermasin, unde primesc posta din când în când.
— Mi-ai comunicat un fapt de mare însemnatate, domnule Anders, zise capitanul. Sunt de parere c-ar trebui sa ne ocupam mai de aproape de aceasta

firma. E lucru sigur ca nu a capatat fara vreun motiv puternic exclusivitatea de a pescui pe coasta. Asculta ce spun eu, domnule Anders. Firma asta o fi având ceva de-a face cu „nava-fantoma”, daca nu cumva e chiar ea în persoana, ca sa zic asa.

— Dumnezeule! exclama timonierul, acum mi-aduc aminte unde l-am vazut pe omuletul acela gras, care statuse de vorba cu Hendrik Grooven înainte de plecarea noastra. Da, da, l-am zarit odata în biroul firmei „Williamson Brothers”. Dar, domnule capitan, s-ar parea ca nici domnul Hendrik n-ar fi strain de afacere, în cazul acesta!

— În ce relatii se afla Hendrik cu tatal sau! cerceta Farrow.

— Foarte proaste. Batrânul Grooven o fost un om tare de treaba si mai ca nu-mi vine sa cred ca se afla acum pe fundul marii. Hendrik e un chefliu, i-a facut multe necazuri tatalui tau si dupa cât am auzit e înglodat în datorii pâna peste cap. Ma gândesc cu groaza, domnule capitan, ca pentru a face rost de bani, s-o fi amestecat în afacerea asta, în care tatal sau si-a gasit moartea.

— Totul e cu putinta în lumea noastra! zise capitanul cu seriozitate. Banul e ochiul dracului si câti copii nu si-au ucis parintii de dragul lui! Acum vad ceva mai limpede, domnule Anders. Fusese hotarât dinainte sa se scufunde corabia lui Grooven si Hendrik voia sa-si plateasca datoriile cu banii luati de la asigurare. Când a fost vorba sa plece el însusi la drum, l-a cu prins frica; s-a linistit, însa,

dupa ce a stat de vorba cu reprezentantul firmei „Williamson Brothers”. Poate ca au izbutit sa-l convinga ca scapa cu viata daca va sta în spatele vasului, la cârma, sau poate ca i-au fagaduit ca nu vor scufunda corabia chiar îndata. De aceea nu s-a mai împotrivit. Asculta ce-ti spun eu, asa stau lucrurile, domnule Anders! Fireste ca banda nu s-a mai sinchisit de el apoi, pentru ea principalul fiind încarcatura de pret.

— Drace! Aveti perfecta dreptate, domnule capitan! exclama timonierul. Ce-ar fi sa dam imediat de stire politiei cum stau lucrurile ?

Farrow izbucni în râs. Apoi raspunse:

— Eu cred ca politia nu va mai putea de bucurie când ne-om prezenta noi, ca sa ne poata aresta. Hendrik Grooven are, desigur, mai multa trecere decât fostul sau timonier si chiar decât capitanul Farrow, urmarit cu înversunare de fostele puteri, aliate. Nu esti si dumneata de aceeasi parere? Nu, domnule Anders, cu politia nu-i nimic de facut, trebuie sa lamurim chestia prin propriile noastre puteri, oricât de greu si primejdios ar fi. Si acum, cred ca am stat destul de vorba, desi nu ne-am pierdut timpul degeaba si vom porni la drum sa vedem daca nu cumva descoperim ceva suspect.

Cu viteza redusa, submarinul pluti lin spre coasta, spre punctul unde, cu câteva ceasuri înainte, corabia lui Grooven se scufundase.

Capitanul stia bine ca se afla în mare primejdie. Banditii care lucrau cu astfel de arme si mijloace aveau, desigur, pe

vasul lor un post de radio, datorita caruia puteau fi informati repede de omul lor de încredere din Bandjermasin. Daca Hendrik Grooven s-o fi dus acum la acest personaj, atunci nu mai încapea îndoiala ca cei de pe corabia-fantoma si primisera vestea ca submarinul lui Farrow se afla la fata locului si ca vestitul capitan, spaima banditilor de mare, hotarâse sa se ocupe de lamurirea misterului.
Si atunci se putea astepta în orice clipa sa împartaseasca soarta corabiei lui Grooven.

III.
O ÎNTREPRINDERE ÎNDRAZNEATA.

CU CÂT SUBMARINUL înainta mal spre nord, apropiindu-se de coasta primejdioasa, Farrow devenea tot mai nelinistit.
În cele din urma, dadu comanda de afundare. Marinarii care se aflau pe punte, printre care George si Petre, coborâra în graba scarita turnului, capacul fu închis, apoi minunatul vas începu sa se lase în apa. În vreme ce pompele umpleau tancurile de balast. Farrow afunda „Dox"-ul la vreo opt metri numai si înalta periscopul doar atât cât sa lase la suprafata apei. Doua minute se scursera de la aceasta manevra, când Farrow tresari cu putere. Teama lui se dovedea îndreptatita.
Trei fâsii luminoase strabatura deodata întunericul. Erau atât de bine orânduite, încât formau o prelungire si luminau apa pe o mare întindere. Se rotira încetisor în

semicerc, luminând mai întâi coasta spre rasarit, apoi ratacind deasupra apei pentru ca, dupa ce luminara coasta de apus, sa se stânga brusc.
Farrow rasufla usurat. Daca s-ar fi lasat la fund numai cu câteva clipe mai târziu, submarinul ar fi fost descoperit cu ajutorul acestor fâsii luminoase. Si atunci, soarta lui ar fi fost pecetluita.
Cele trei lumini de reflectoare pareau sa fi venit dinspre coasta, dar aproape exact în spatele locului unde se petrecuse nenorocirea. Asadar, era totusi posibil ca acolo sa fie scafandri la lucru, pentru a scoate la suprafata încarcatura vasului scufundat.
Da, capitanul era chiar sigur de asta, caci banda stia de acum ca tânarul Grooven si timonierul fusesera salvati si ca Anders se afla chiar pe submarinul lui Farrow. Trebuiau sa presupuna ca Hendrik Grooven va da de stire politiei si poate chiar a doua zi dimineata vase ale guvernului vor face de straja la locul nenorocirii, pâna la ridicarea corabiei.
Dar cum putea Farrow sa stabileasca lucrul acesta? Misterioasa epava, care se folosea de arme atât de primejdioase, era, desigur, aproape de locul cu pricina. Daca oamenii lucrau la lumina lampilor în interiorul corabiei, cu greu ar fi observat ceva, prin fereastra de la prora, iar reflectoarele pe care le construise Hagen si a caror lumina razbatea prin apa nu trebuia sa le puna în functiune, caci ar fi atras atentia dusmanului care nu l-ar fi crutat deloc.

— Domnule Anders, se adresa el timonierului, cât de adânca e apa în locul unde s-a scufundat corabia?
— Ce-l putin zece metri, raspunse Anders. Fundul marii se înclina apoi treptat spre sud, în asa fel încât, la o departare de trei kilometri de coasta, adâncimea marii e de cincisprezece metri.
— Hm! asta e un câmp ideal de activitate pentru banda, zise Farrow. Sunt sigur, însa, ca ne-om pricepe noi sa le stricam afacerea, N-avem încotro, trebuie sa ne tinem de capul lor. E drept, riscam sa ne prapadim de pe urma vre-unuia din proiectilele acelea misterioase cu care lucreaza banditii, dar cel putin ni se va recunoaste nevinovatia când se va da de ramasitele submarinului.
— Domnule capitan, poate ca tânarul Grooven a spus adevarul fara sa-si dea seama atunci când a afirmat ca epava aceasta ar servi de acoperitoare unui submarin! Voia sa loveasca în dumneavoastra cu asta, dar chiar daca n-o fi stiut în mod exact, poate ca totusi a ghicit cum stau lucrurile!
— La drept vorbind, eu n-as putea crede ca un al doilea submarin sa mai dea târcoale pe aici, zise Farrow, dar admitând totusi ca asa este, nu poate fi decât unul american. Stiu eu ce sa mai zic? În privinta asta, banditii americani sunt foarte bine organizati. Dar, ia spune, de cât timp dateaza firma „Williamson Brothers”?
— De peste un an de zile, domnule capitan. Cam tot pe atunci au început sa dispara corabiile pe aici. Sa fi venit

indivizii aia tocmai din America, ca sa-si stabileasca aici câmpul lor de operatii criminale ?
— Nu-i deloc exclus. Ba asta dovedeste chiar ca au lucrat cu cap. Pe coastele americane nu puteau sa opereze prea mult timp, caci acolo paza se face cu mijloacele cele mai modeme, în primul rând cu avioanele. În schimb, pe aici se produc atâtea taifunuri pe seama carora se poate pune usor disparitia unui vas, apoi coastele sunt foarte primejdioase prin locurile astea si înainte de toate – se stie de ani de zile ca eu îmi fac veacul pe aici.
— Ah ! Asta înseamna ca banda si-a facut socoteala de la început ca banuiala ar putea cadea asupra dumneavoastra, domnule capitan, zisa Anders, spumegând de furie. Asta e o mârsavie fara seaman.
— O astfel de întreprindere nu putea fi pusa la cale decât de un cap genial, raspunse Farrow. E mai mult ca sigur ca s-a întemeiat pe aceasta posibilitate. Dar despre asta vom sta de vorba mai târziu, acum sa vedem daca nu putem descoperi ceva.
Submarinul se apropia de coasta si capitanul socoti ca se afla doar la cinci sute de metri de locul nenorocirii. Îsi încorda auzul.
Deasupra apei se auzea zgomotul unei elice de vapor, pusa în miscare, dupa cât se pare, de un motor puternic. Sunetul era, însa, slab, cea ce însemna ca vasul se afla la patru sute de metri de submarin.

În întunericul care se lasase asupra marii, Farrow nu putea sa vada nici macar umbra vasului cu pricina. Zgomotul elicei se pierdu spre rasarit, apoi amuti brusc; de fapt, prea brusc, dar capitanul nu dadu atentie faptului. Ceva mai târziu, însa, avea sa-si reaminteasca în chip neplacut de asta, spunându-si ca fata de un dusman atât de primejdios se cuvenea sa fie cu cea mai mare bagare de seama.

Farrow privea prin periscop, asteptându-se sa vada ivindu-se lumina unui reflector, dar asteptarea îi fu zadarnica. ÎI chema pe Rindow si-i dadu în primire periscopul, spunându-i sa fie atent la tot ce se petrece. Apoi, însotit de George si Anders, se duse în cabina de la prora si trase obloanele de otel de la ferestrele ce se aflau acolo.

Apa neagra era luminata din când în când de puncte si linii stralucitoare, care nu erau decât pestii pe care natura îi înzestrase cu lumina proprie. Anders râmase uimit vazând instalatia asta minunata, apoi privi cu încordare în întuneric.

Submarinul se târa încetisor spre nord, apropiindu-se de locul unde se produsese catastrofa. Când ajunse la cel mult o suta de metri, vasul se izbi de o piedica elastica si în clipa urmatoare fu împins cu putere îndarat.

— Domnule capitan! striga Anders, care îsi lipise fata de geam, e o plasa, o plasa de otel.

Capitanul îsi dadu si el seama de situatie în aceeasi clipa. Vaporul a carui elice o

auzise cu câteva minute înainte trebuie sa fi fost unul din cele sase vase de pescuit pe care firma „Willlamson Brothers” le adusese aici, pentru asa-zisele ei afaceri pescaresti. Un altul trebuia sa fie ceva mai spre apus, dar acela a carui elice o auzise târâse, desigur, plasa de otel dupa dânsul si o asezase aici.
Ciocnirea submarinului trebuie sa fi fost semnalizata undeva, caci Farrow auzea acum lamurit zgomotul câtorva elice la apus si la rasarit, si care se apropia din ce în ce. În clipa aceasta, capitanul îsi dadu seama limpede de planul dusmanului.
Submarinul, a carui prezenta le fusese semnalata de complicele lor din Bandjermasin, urma sa fie încercuit în reteaua larga de otel. Din moment ce se va întâmpla asa, înseamna ca dusmanii lor nemilosi aveau, desigur, mijloace sa distruga mult temutul submarin.
— Repede îndarat! striga capitanul în acustic.
Elicea începu îndata sa biciuiasca apa si se produse o zguduitura, încât Farrow si însotitorii sai fura izbiti de peretii cabinei.
De întors nu mai era vreme, submarinul trebuia sa goneasca îndarat, ca racul, pentru a scapa de primejdia ce-l ameninta. Tot mal aproape se auzea dinspre rasarit si apus uruitul elicelor, câteva clipe doar fi cercul se închidea în jurul vasului.
— Pregatiti lansatoarele de torpile unu si doi! striga el în porta-voce.

Dupa un minut se auzi glasul linistit al lui Rindow, care raspundea :
— Lansatoarele de torpile sunt pregatite.
Dar, în rastimpul acesta scurt, situatia se schimbase. Zgomotul elicelor se auzea aproape, încât se parea ca cele doua vase vor ciocni submarinul.
În clipa urmatoare, trupul de otel al „Dox”-ului fu zgâriat de un corp mai tare; Farrow trase repede obloanele de la ferestre, mersul vasului fu împiedicat un moment, dar apoi îsi lua viteza, gonind îndarat.
— Babord ! striga capitanul Farrow dupa câteva clipe.
Vasul se roti ca o sfârleaza, apoi fu izbit în coasta si amenintat sa-si piarda echilibrul. Dar îsi reveni repede si porni ca o sageata spre sud, pâna ce capitanul dadu comanda:
— Jumatate viteza la motoare.
Rasuflând usurat, îl privi pe Anders, care statea nedumerit si facea ochii mari:
— Asa, am scapat ca prin urechile acului.
— Dumnezeule, dar ce fu asta? bâlbâi timonierul.
— Ceva simplu de tot. Voiau sa ne încercuiasca în plasa de otel. Cele doua vapoare, care desfasurau o viteza mare, se apropiau din directii opuse, urmând sa se întâlneasca. Cred ca au prins de veste ca am scapat În ultimul moment din încercuirea plasei, care trebuia sa se strânga În jurul nostru. Am banuit imediat ca avea sa se produca o explozie În interiorul retelei, de aceea am dat comando de babord, dar cu toate astea

tot n-am scapat de o izbitura destul de puternica.
— Hm! facu Anders, trebuie sa fie o banda care lucreaza repede si fara crutare, dispunând de mijloace cu adevarat grozave. Dumnezeule, n-as fi crezut cu putinta asa ceva.
— Draga domnule Anders, zise capitanul zâmbind, gândeste-te bine daca vrei sa râmai cu noi. Asemenea incidente nu ne prea înspaimânta, suntem obisnuiti cu ele. Acum, hai în turnul de comanda sa vedem daca nu putem observa ceva pe mare.
Când Farrow ajunse în turn, Rindow îi comunica:
— Cele trei reflectoare cerceteaza marea. Ah! vad doua vaporase, desigur acelea ale caror elice le-am auzit. A! s-au stins reflectoarele.
— Hm! asta înseamna ca au vrut numai sa se încredinteze daca ne-am prapadit într-adevar, zise Farrow. Deoarece nu vor vedea, însa, petele, de ulei caracteristice la suprafata apei, vor sti ca am scapat. Ia sa chibzuim acum ce avem de facut. Cum ne-am putea apropia noi de epava corabiei scufundate? Probabil ca au pus În jurul ei instalatii de semnalizare. Ia stati, prin explozie, reteaua de otel a fost distrusa, ce-ar fi sa mai încercam o dota ?
— Domnule capitan, comunica Rindow, care nu-si dezlipea ochiul de pe lentila periscopului, cele trei reflectoare lumineaza din nou marea, de data asta de la apus spre rasarit. Cele doua vase s-au departat unul de altul, dar vad la

apus ivindu-se alte doua, unul sta pe loc, celalalt se îndreapta cu viteza mare spre rasarit. Cred ca au întins o noua retea.
— Ma gândesc sa distrug reteaua aceasta cu o torpila, dar blestemata aia de firma americana poseda sase vapoare si tare ma tem ca ultimele doua vor întinde alta retea. Hm! acum chiar nu mai stiu ce e de facut. Sunt încredintat ca lucreaza scafandrii la corabia scufundata. Dar cum sa ne apropiem de el? E aproape cu neputinta, caci armele dusmanului sunt grozave.
George, care se afla în spatele tatalui sau, interveni.
— Tata, de ce n-ar fi posibil sa ma duc eu acolo, cu Petre si Kard? Daca marea e adânca numai de zece metri pe aici, putem cobori mult mai lesne. Voi taia si reteaua de sârma, fara ca banditii sa prinda de veste. În costumele inventate de doctorul Jellot ne putem misca în voie si apropiindu-ne de corabia scufundata, vom observa ce se petrece. Ce parere ai de propunerea mea, tata?
— Nu-i deloc rea, George, raspunse capitanul, dupa ce chibzui câteva clipe. Si nici primejdia pentru voi nu poate fi prea mare, dupa socoteala mea. Partea grea, însa, este cum sa parasiti submarinul. Mai mult ca sigur ca banditii cerceteaza marea, si cum vreti voi sa parasiti turnul fara sa fiti observati, chiar daca ne vom ridica numai atât cât sa atingem cu el suprafata marii?
— Domnule capitan, reflectoarele au început iar sa lumineze marea, comunica

Rindow . În clipa aceea, merg de la rasarit spre apus.
— Tata, putem totusi iesi, zise George. Vom înainta acum pâna ce ajungem aproape de reteaua de sârma, apoi ne ridicam atâta cât sa atinga turnul suprafata apel. Când reflectoarele vor fi trecut pentru o clipa peste noi. Iesim la repezeala afara si ne lasam În mare. Pâna sa va învaluie din nou lumina lor, voi ati si închis capacul si v-ati afundat.
— Toate astea sunt bine ticluite, draga George, dar eu ma tem ca banda a prevazut reteaua de otel cu instalatii de semnalizare foarte sensibile. Se poate lesne întâmpla ca sa va încercuiasca si pe voi, întocmai cum era sa ni se întâmple si noua si daca s-o produce vreo explozie, sunteti pierduti.
— Tata, zise George, cu bucurie, l-am rugat pe domnul Hagen al nostru sa-mi construiasca o lampa de buzunar care sa lumineze si în apa. Uite-o aici! Cu ajutorul ei, vom putea examina reteaua în locul prin care vom vrea sa ne strecuram, fara sa atragem atentia banditilor care spioneaza de sus. Fireste ca voi taia fiecare sârma suspecta si voi fi cu mare bagare de seama: vom lua cu noi foarfeci ascutite pentru scopul acesta. În privinta asta, poti fi linistit, tata. Te rog din suflet, lasa-ma sa-mi pun planul în aplicare. Gândeste-te ca e vorba sa înlaturam banuiala care planeaza asupra noastra.
— Da, dragul meu, acesta e lucrul principal. Oricâte fapte bune am facut pâna acum, oricâte vieti omenesti am

salvat, oamenii vor uita totul într-o clipa când banuiala aceasta grea va apasa asupra noastra si toti vor începe sa strige în gura mare ca suntem ucigasi si banditi ordinari. Asa-i lumea, ce sa-i faci ! Tu n-o cunosti înca, esti prea tânar. Da, baiete, în principiu sunt de acord cu planul tau, desi îti primejduiesti viata prin punerea lui în aplicare. Dar ce folos vom avea daca veti stabili într-adevar ca vasul scufundat e jefuit de banditi? Nu vom putea face dovada, nu-i cunoastem pe faptasi si, afara de asta, nici-un judecator de prin partea locurilor astea nu ne va da crezare.

— Tata, eu am presimtirea ca stabilirea acestui fapt va fi de mare însemnatate pentru noi, starui George. Te rog din suflet, da-mi voie sa pornesc cu Petre si Kard!

— Dumnezeule, sfinte! exclama Anders. Cum de-i da în gând baiatului sa întreprinda asa ceva? Domnule capitan, am auzit multe despre faptele d-voastra de vitejie, dar asta n-am crezut cu putinta. Daca, daca veti izbuti sa... cum sa zic... sa duceti la bun sfârsit chestia asta, eu... eu voi debarca pe uscat. Am nevasta si copil si ma tem sa nu ramâna fara sprijin în viata.

— Draga Anders, zise capitanul, eu cred ca daca n-am fi fost noi, teama dumitale ar fi fost de mult un fapt împlinit. Dar ai dreptate, ai prins radacini prin locurile astea si nu trebuie sa te muti în alta parte, mai ales nu trebuie sa-ti pui viata în pericol, luând parte la aventuri primejdioase, fara de care noi însa n-am

putea trai. Vei ramâne cu noi pâna vom lamuri misterul corabiei-fantoma, apoi te vei întoarce acasa. Trebuie chiar sa ramâi pâna atunci, caci Hendrik Grooven va fi purtat el de grija sa prezinte lucrurile cum îi vine lui mai bine, dându-te drept complicele nostru. Cred ca-ti dai si dumneata seama de asta?

— Da. Aveti dreptate, raspunse timonierul, îngândurat. Nu m-am gândit prea bine la chestia asta. De-abia acum îmi dau seama cât de ticalos este Hendrik acesta. El însi va face declaratia în fata procurorului si desigur ca i se va da crezare, caci e fiul proprietarului corabiei scufundate. Da, domnule capitan, ramân cu trup si suflet al dumneavoastra, chiar de-ar trebui sa trec prin iad. Acum e vorba sl pentru mine sa-mi salvez renumele, pe care ticalosul acela l-a murdarit, desigur.

— Bravo, Anders! striga Farrow, acum stiu ca ma pot bizui pe dumneata în toate privintele. Sa revenim la chestie, însa. Ce se mai zareste, Rindow?

— Domnule capitan, cele trei reflectoare se îndreapta acum din nou de la apus spre rasarit, raporta primul ofiter. A fost asadar o pauza de patru minute.

— Ah! sa ne spui atunci când va atinge lumina lor periscopul nostru! striga Farrow.

— Acum! raspunse Rindow dupa câtva timp.

— Asadar, în total sapte minute, zise capitanul. Ceea ce înseamna ca au nevoie de înca trei minute pâna ce reflectoarele sa lumineze coasta spre rasarit, apoi

pauza de patru minute si înca o data trei minute pâna ce razele sa ne atinga din nou. Asadar, avem zece minute si cred ca e de-ajuns ca sa dam drumul scafandrilor peste bord.
— Prea de-ajuns, tata! striga George, cu însufletire. Avem nevoie de cel mult cinci minute ca sa iesim din turn, poate ca nici de-atâta. Iar între timp, voi va veti afunda.
— Hm! Doua minute ca sa ne ridicam la suprafata, cinci minute pentru voi, doua minute sa ne lasam la fund, fac în total noua minute îsi facu Farrow socoteala. Da, tocmai bine! Pregatiti-va!
George alerga ca o furtuna, strigându-l din fuga pe Petre si Kard. Timonierul zise cu admiratie:
— Drept sa va spun, domnule capitan, as dori ca si baiatul meu sa ajunga într-o zi ca al dumneavoastra.
— În cazul acesta, ar trebui sa fii si dumneata un tata la fel ca domnul capitan al nostru, zise Plundow, dar nu prea cred ca esti.

IV.
O AVENTURA SUB APA.

GEORGE, PETRE SI KARD se îmbracara în graba cu costumele luate de la complicii doctorului Jellot, apoi se înapoiara în turn. Intre timp, Farrow daduse comanda de ridicare la suprafata, profitând de momentul când reflectoarele îsi plimbau lumina de la rasarit spre apus.

Dupa câteva clipe, marginea turnului atinse oglinda apei. Petre Uriasul se catara pe scarita de fier, deschise capacul si sari afara. George îl urma, Kard la fel si dupa patru minute cei trei scafandri se si afundasera în mare. Plundow închise repede capacul, apoi pompele adusera din nou apa în tancurile de balast.

Când fâsiile de lumina ale reflectoarelor atinsera iarasi marea, turnul submarinului era la doi metri sub apa. Farrow, care privea prin periscop, dadu din cap multumit si zise :

— A mers struna pâna acum, sa nadajduim ca cei trei tovarasi ai nostri vor scapa cu bine. Daca vom observa însa ca i s-ar întâmpla ceva unuia din el, sa le aratam banditilor ca nu-i de glumit cu noi. Rindow! striga el cu hotarâre, pregateste toate aruncatoarele de torpile. Ne vom ridica la suprafata daca va fi nevoie, vom pune în functiune reflectorul si vom arunca în aer toate vasele ce le vom întâlni.

Primul ofiter dadu comanda mai departe cu toata graba. Capitanul Farrow statea la periscop. Parea o statuie si nici-un muschi nu-i tresarea pe chip, desi stia ca fiul sau se afla pe fundul marii, expus celor mai mari primejdii, împreuna cu cei doi tovarasi. Daca el îsi vor pierde viata cu prilejul acestei întreprinderi îndraznete, capitanul Farrow era hotarât sa-l razbune, cum nu s-a razbunat înca nimeni în lumea asta.

Asa se explica si faptul ca el ramânea atât de linistit si nemiscat, cu ochiul la periscop. Vedea cum lumina

reflectoarelor se plimba încolo si încoace deasupra marii, dar nu observa nimic suspect, care sa-l arate ca cel trei scafandri au fost descoperiti. Banditii trebuiau sa se simta în mare siguranta, daca îsi continuau lucrul netulburati. Capitanul era complet linistit, cu atât mai mult cu cât, de la afundarea lui George si a tovarasilor sai, trecusera zece minute.
Cei trei scafandri ajunsesera pe fundul marii si stiau bine încotro s-o apuce, dor, dupa opt minute de mers, George se opri fara voie.
Se tineau unul de altul, ca sa nu se piarda, si la lumina lampii de buzunar, tânarul zari în fata lui plasa de sârma, pe care o asezasera acolo cele doua vase americane.
Cel trei tovarasi mai vazura apoi ca în plasa de otel erau intercalate si sârme de arama, care erau, desigur, în legatura cu vreo instalatie de semnalizare. Kard, fiind mecanic cu experienta, taia la repezeala fiecare sârma în parte, dar avea grija sa nu atinga capetele între ele. De-abia când taie toate sârmele de arama, pâna la înaltimea unul stat de om, începu treaba la reteaua propriu-zisa.
În curând, facuse o spartura prin care se puteau strecura. Stiau bine ca se aflau acum în vizuina leului, caci cu toata prevederea cu care lucrase Kard, se putea, totusi, sa îi scapat ceva din vedere si astfel banditii sa capete de stire. Si atunci se putea produce în interiorul retelei o explozie, care sa-i omoare pe toti.

Brat la brat, îsi urmau drumul. George stinse lampa si peste câteva clipe zarira în fata lor punctulete luminoase; nu erau, însa, pesti înzestrati de la natura cu lumina fosforescenta, ci, dupa cât se parea, izvoare luminoase slabe, artificiale, care se miscau încoace si încolo, la distante aproape regulate,

George si tovarasii sai inventasera un sistem special de comunicare, atunci când se aflau sub apa, în costume de scafandru. Acest sistem era aplicat cu ajutorul degetelor, cu care loveau în tact pe antebrat.

— Trebuie sa încercam sa „prindem" unul din acesti „purtatori de lumina", le comunica George tovarasilor sai, si atunci vom avea un martor cât se poate de bun. Nici nu vom atrage atentia când ne vom face aparitia în rândurile acestor banditi.

Cei doi uriasi raspunsera ca sunt de acord cu propunerea, apoi pornira cu totii înainte.

Dupa câteva minute, se izbira de o piedica tare. Pipaind cu mâinile, constatara ca era corabia scufundata de curând de banda misterioasa.

George, care luase comanda micului grup, comunica din nou:

— S-o luam la stânga, în jurul prorei vasului, trebuie sa stabilim ce i-a provocat scufundarea. Repede, poate mai punem mâna pe unul din scafandri.

Înaintara cu pasi grabiti si când trecura de prora ascutita, constatara ca era complet distrusa. Gaura era atât de mare, încât or fi putut încapea în ea un

vagon de cale ferata, iar cei trei marinari îsi dadura seama ca o astfel de avarie trebuia sa provoace în mod fatal scufundarea imediata a vasului.
Se oprira din mers, caci din gura aceasta uriasa ieseau afara fapturi, care purtau în mâna o lumina slaba, îndestulatoare. Însa, ca sa le arate drumul. Ciudatii indivizi târau dupa ei poveri grele, sau le purtau în spate.
Cei trei scafandri stateau nemiscati în coltul epavei si observau cu atentie fapturile misterioase. În cele din urma, dupa sistemul lor, George le spuse tovarasilor sai:
— ÎI veti înhata pe cel dintâi care va parasi acum vasul. ÎI veti trage repede în umbra, cu povara cu tot. Atentie! Fiti pregatiti!
Cei doi uriasi se furisara încetisor lânga gaura care provocase pierderea corabiei si se asezara la pânda. O noua faptura îsi facu aparitia, dar fu înhatata repede de Petre si Kard. Aici n-aveau sa se teama ca individul atacat ar putea scoate un tipat, de aceea îsi înclestara mâinile de bratul lui si-l trasera dupa dânsii. Zadarnic acesta se zbatea, adversarii sai erau mult mai puternici ca el.
George stia bine ca situatia va deveni foarte primejdioasa acum, caci lipsa unui om trebuia sa fie observata imediat. Reteaua se putea închide si explozia se putea produce, nimicindu-i.
Lovindu-i cu pumnul în spate, George le dadu de înteles tovarasilor sai sa se grabeasca, dar uriasii banuiau si ei primejdia ce-i ameninta si pornira atât de

repede înainte, încât tâlharul de-abia îi putea urma. El pricepea , însa, graba pe care o puneau Petre si Kard, caci, cu toate ca erau cu mare bagare de seama, puteau totusi atinge vreo sârma, prin care sa dea un semnal vasului care facea de paza deasupra apei.
George nici nu cuteza sa-si depene gândul acesta în întregime, ci-i urma pe cei doi uriasi, cât îl tineau puterile. Dar cu tot efortul lui, ar fi fost pierdut daca credinciosul lui Petre n-ar fi fost la postul sau.
George auzi un zgomot înabusit, pe care nu si-l putea explica înca. Se opri fara voie, ca sa cerceteze despre ce-i vorba, dar în clipa aceea un corp tare se izbi de el. Se simti înhatat si târât înainte, cu o putere careia nu ar fi putut sa i se împotriveasca.
Îsi dadu imediat seama ca nu putea fi decât credinciosul Petre, care vroia sa-l apere de vreo primejdie pe care o banuia.
De aceea nici nu se împotrivi, ci cauta sa înainteze cât mai repede.
Aproape c-ar fi fost prea târziu, când deodata George se simti lovit din amândoua partile. Înainte de a-si putea da seama ce se petrece, fu târât cu o smucitura atât de grozava, încât nu lipsi mult sa-l smulga bratul din umar.
În clipa urmatoare, însa, avu cel putin o banuiala de primejdia în care plutise, caci în spatele sau aluneca ceva tare, ca otelul, care-l împinse înainte cu putere. Daca ar fi purtat acum costumul obisnuit de scafandru, cu buteliile de oxigen în spinare, ar fi fost pierdut, caci îsi dadu

seama imediat ca îndaratul sau se închisese tocmai atunci cercul plasei de otel. Cele doua capete ale acesteia i-ar fi smuls cu siguranta buteliile.
Petre urma sa-l traga tot înainte, dar deodata toti trei scafandri fura izbiti cu atâta putere, încât se lungira pe fundul marii. Banditii facusera sa explodeze o bomba în interiorul retelei de sârma si efectul fusese grozav
George îi era nespus de recunoscator credinciosului sau Petre, caci, fara el, capitanul Farrow nu si-ar mai fi revazut fiul. Asa, însa, înaintara înca vreo zece minute, dupa ce se ridicara de jos, si ajunsera cam în dreptul locului unde trebuia sa fie submarinul.
Nu era atât de simplu sa ajunga sus acum, caci dupa toate probabilitatile , capitanul nu putea sa se ridice la suprafata deocamdata. Banditii descoperisera, probabil, lipsa unuia dintre ai lor si cautau, desigur, sa lamureasca lucrurile.
Cei trei stateau nehotarâti pe fundul marii.
În cele din urma, George cuteza sa aprinda lampa de buzunar si atunci vazura cu totii trei funii groase, care serpuiau la numai câtiva pasi de ei.
De îndata ce lumina reflectoarelor trecuse deasupra periscopului, capitanul Farrow trimisese repede un marinar pe punte, care fixase funiile de parapet. Înainte ca razele reflectoarelor sa se înapoieze, marinarul fu îndarat în turn si submarinul se afunda la doi metri.

George se catara cel dintâi pe funie, în vreme ce Petre si Kard îl tineau pe prizonier. Acum trebuiau sa fie cu multa prevedere, caci disparitia unui bandit trebuia sa-i fi pus pe gânduri pe ceilalti, care si-ar fi închipuit ca nu poate fi vorba decât de interventia capitanului Farrow.
George lovi cu putere în capacul turnului si imediat auzi raspunsul tatalui sau. Capitanul batu în tactul alfabetului Morse :
— Fiti pregatiti si urcati pe punte! Reflectoarele vin acum dinspre apus, peste trei minute ma ridic la suprafata.
— Bine, raspunse George. Aducem un prizonier.
Trase de funiile pe care le tineau în mâna Petre si Kard si cei doi uriasi se catarara imediat, cu prizonierul la mijloc. Acum erau cu totii pe punte si se târâra pâna la turn. Vazura nelamurit lumina celor trei reflectoare alunecând deasupra submarinului si in clipa urmatoare, trupul de otel se ridica repede, capacul sari în sus si dupa ce dadura drumul prizonierului din turn, ceilalti trei îl urmara.
Petre închise la loc capacul, pompele intrara în functiune si minunatul vas reveni sub apa.
Prizonierul fu dus în sala echipajului. Purta un costum de scafandru prevazut cu butelii de oxigen pe spate, asadar, se putea misca si el sub apa independent de vapor, dar nu atât de lesne ca George si tovarasii sai, care purtau la brâu sticlutele cu materii chimice, din amestecul carora se producea oxigen.

Dupa ce omul fu dezbracat de costumul sau, Anders se apropie de el si striga uimit:
— Asta e Johnston!
Prizonierul tresari speriat. Capitanul Farrow întreba îndata :
— De unde-l cunosti pe dumnealui, domnule Anders?
— E în slujba la „Williamson Brothers", raspunse timonierul. Asadar, presupunerea dumneavoastra se confirma, domnule capitan.
— Asta ma bucura, zise Farrow. satisfacut. Acum stiu cel putin cu precizie încotro trebuie sa ne îndreptam atentia. Ah, Petre, bine ati facut ca ati adus balotul cu voi! Stim în mod absolut sigur, deci, ca vasul a fost scufundat cu scopul de a fi jefuit. Domnule Anders, cred ca e matase într-unsul, nu?
Timonierul examina balotul învelit în pânza impermeabila, apoi zise :
— Balotul acesta îmi pare-necunoscut. Seamana cu baloturile care se aflau in magazia lui Grooven, dar sunt mici deosebiri. N-am putea sa-l desfacem ?
— Fireste!
Balotul fu desfacut, dar... nu continea nici-un fel de matase, ci pânza de sac !
Farrow chibzui câteva clipe, apoi izbucni în râs si se adresa prizonierului, care facea o mutra plouata:
— Ei, ai vazut? Pungasii au început sa se însele între ei. Hendrik Grooven ti-a asigurat marfa, dar o marfa fara nici-o valoare. Matasea si statuetele le va vinde în alta parte.

Firma „Williamson Brothers”, însa, a scufundat degeaba o corabie, prapadind atâtea vieti omenesti.
Johnston izbucni într-un adevarat potop de înjuraturi împotriva lui Grooven si încheie cu vorbele:
— Lasa ca James Williamson va plati dupa cum merita; nu cred s-apuce ziua de mâine, ticalosul !
— Prin vorbele dumitale, ai marturisit ca lucrurile stau întocmai cum am banuit eu, zise Farrow. Cred ca nu va trece mult si „corabia fantoma” va putea sa-si încheie existenta.
Johnston râse batjocoritor si zise :
— De murit, tot o sa trebuiasca sa mor, daca voi fi predat autoritatilor. Mi-ar fi însa mai placut sa pier odata cu submarinul. Cel doi frati Williamson stiu ca dumneata, domnule capitan Farrow, te afli aici: o data ai izbutit sa scapi în ultimul moment, dar eu stiu ca în cele din urma vasul tot va fi distrus. E o moarte frumoasa, nici nu va veti da seama când gazul va patrunde în încaperile submarinului. Ha! ha! ha! corabia-fantoma va continua sa existe, numai soarta mea e sa dispar odata cu dumneavoastra
— N-am ajuns înca pâna acolo, raspunse Farrow, calm. Deocamdata te voi duce pe uscat, apoi ma voi îndrepta spre Kop Malalajor, sa fac o vizita la sedlui firmei „Williamson Brothers”, ca sa-mi dau seama cam ce afaceri învârtesc dumnealor pe acolo. N-as vrea sa te dau pe mâna calaului, dupa cum ti se cuvine, si dupa cum prevede legea.

Figura lui Johnston se schimonosi de furie, apoi duse repede mâna la buzunar: un cutit luci în mâna lui, dar în aceeasi clipa se auzi un tipat de spaima. Petre apucase bratul prizonierului, care se pregatea sa înfiga cutitul în capitan. Arma cazu jos si Johnston începu sa geama de durere, cautând sa-si îndrepte mâna scrântita.

— Ai fost cam neprevazator, dragul meu, zise Petre, linistit. Acum te rog sa întinzi nitel mâinile, ca sa le legam frumusel.

Cu multa îndemânare îl lega si-l trânti apoi într-un hamac, ca pe un pachet.

Farrow se întoarse în turn, urmat de George, care întreba:

— Vrei într-adevar sa-l duci înapoi la Bandjermasin, tata?

— Ar trebui sa-l transportam la fratii Nieuvenhuls, raspunse capitanul, dar ma gândesc ca am pierde prea mult timp. Cred, deci, c-ar fi mai bine sa ne îndreptam imediat spre Kop Malalajor; în felul acesta am taia drumul corabiei-fantoma si vaselor de pescuit.

— Dar bine, tata, banda o fi foarte puternica si cum s-o facem inofensiva noi singuri?

— Prin viclesug, dragul meu. De fapt, când ma gândesc la musafirii nostri, printul Ghasna si fiica sa, nu-mi e deloc la îndemâna sa-i explic o astfel de primejdie.

Printul Indian tocmai intrase în turn si auzise ultimele cuvinte ale Lui Farrow .

— Domnule capitan, zise el, asupra dumitale apasa o banuiala, pe care trebuie s-o înlaturi. Noi nu suntem

musafirii, ci tovarasii dumitale. Daca e nevoie sa te expui primejdiei, nu ne vom da nici noi în laturi. Poate ca-ti pot fi de vreun folos, într-un fel sau altul. Dusmanii cu care ai de-a face acum par sa fie foarte primejdiosi. Va trebui poate sa întrebuintam mijloace neobisnuite împotriva lor. Voi discuta eu chestiunea cu doctorul Bertram. încheie el, parasind repede turnul.
— Tata, cred ca printul ne va putea fi de mare ajutor, zise George. Dar nici noi n-o sa stam degeaba. Când vom debarca la Kop Malalajor, vom lua cu noi grenade de mâna.
— Ai dreptate, dragul meu. Va fi o lupta înversunata, caci banditii stiu ca-i asteapta streangul daca punem mâna pe ei si-i predam autoritatilor.
Capitanul dadu comanda pentru directia spre vest. Avea de gând sa patrunda în vizuina banditilor si sa-i distruga pâna la unul, ca sa-si salveze renumele amenintat.

V.
BANDITII SUNT ÎNVINSI.

O JUMATATE DE ORA SUBMARINUL merse pe sub apa. Farrow observa prin periscop ca reflectoarele continuau sa brazdeze întinsul apei. Banda îsi pusese în gând, probabil, sa distruga cu orice pret „Dox"-ul.
Când razele reflectoarelor se vazura numai ca niste linii subtiri, Farrow ridica vasul la suprafata si puse imediat în functiune motoarele Diesel.

Dupa socoteala lui, se afla la numai doi kilometri de Kop Malalajor si îl chema pe batrânul Anders la el si-l întreba:
— Dumneata stii unde se afla sediul firmei?
— Fireste, domnule capitan. E pe aici un golf îngust si lung, la capatul caruia se afla colibele pescarilor si instalatiile pentru prepararea conservelor.
— Bine. În cazul acesta, intram de-a dreptul în golf. Tunarii mei îsi vor pregati tunurile. Noi, însa, vom debarca imediat. Cu cât îi vom ataca mai pe neasteptate pe cei râmasi acasa, cu atât izbânda va fi mai mare.
Farrow chema pe punte jumatate din oamenii echipajului. Fiecare avea doua revolvere, un pumnal lung si trei grenade de mâna la brâu. Dar de armele acestea nu trebuiau sa se foloseasca decât în cazuri extreme si numai la porunca data de capitan.
— Acolo e golful, domnule capitan! Striga deodata Anders.
La capatul golfului îngust licareau luminite. În locul acela se afla restul banditilor, echipajul celorlalte vase de pescuit.
„Dox"-ul înainta încetisor în golf. Marinarii asteptau cu încordare clipa când aveau sa sara pe uscat. Peste câteva minute vasul se izbi usor de tarm. În dreapta se aflau corabiile mici de pescari. Când Farrow le vazu îsi spuse îndata ca banda nu putea fi atât de puternica, dupa cum crezuse el. Pentru corabiile acestea mici era de ajuns un echipaj de trei oameni. Forta principala a

bandei se afla, desigur, pe corabia-fantoma.
Marinarii sarira sprinten pe uscat. Farrow, George si Petre pornira înainte, apropiindu-se de cladirea ale carei ferestre erau luminate în chip felurit.
Într-o încapere mai mare, care servea probabil de sufragerie comuna, erau asezati sase oameni în jurul unei mese si jucau zaruri. Farrow deschise vijelios usa si dadu buzna înauntru, cu revolverele întinse. Indivizii sarira în sus, dar când vazura numarul mare al marinarilor, cu pistoalele si grenadele îndreptate împotriva lor, se supusera imediat poruncii capitanului si ridicara mâinile.
Fura legati cu iuteala fulgerului. Acum începura sa protesteze, dar când Farrow le zise ca asteapta numai sosirea corabiei-fantoma, amutira cu totii. Apoi li se puse un calus în gura, ca sa nu poata da alarma, atragând atentia tovarasilor lor care urmau sa soseasca.
Celelalte cladiri si magazii fura cercetate la repezeala. Nici-un bandit nu mai fu gasit; în magazii, însa, erau îngramadite baloturi si lazi provenite, desigur, din jafuri.
Anders recunostea chiar unele din ele, numind pâna si vaporul pe care fusesera încarcate, cu o luna în urma. Autoritatile vor putea avea aici dovada cea mai buna pentru vinovatia bandei.
Farrow îsi împarti oamenii printre case si magazii. Urmau sa le faca o primire cum se cuvine banditilor care se înapoiau din expeditie. Submarinul se va afunda la intrarea în golf, în timp ce Rindow va

trebui sa observe cu atentia sosirea vaselor si a corabiei-fantoma. Daca va fi nevoie, se va folosi de lansatoarele de torpile.
Printul Ghasna se apropie de capitan. Avea sub brat un manunchi de grenade de mâna si, vazând mutra uimita a lui Farrow, zâmbi si zise:
— Domnule capitan, cu ajutorul doctorului Bertram, am prevazut grenadele cu alta umplutura. Fireste ca explodeaza când sunt aruncate, dar nu sfâsie un om, ci-l ameteste numai. Aceasta ameteala tine cam vreo douazeci si patru de ceasuri. Gazul se împrastie repede, dar numai într-un spatiu redus, cam de marimea unei corabii. Cu ajutorul acestor arme. Cred ca vom face inofensive echipajele vaselor de pescari si corabiei-fantoma.
— Minunat! Exclama capitanul. Prin asta vom evita luptele înversunate si varsarea de sânge. Rindow, ia si dumneata câteva grenade dintre acestea, caci s-ar putea sa te întâlnesti cu corabia-fantoma.
Primul ofiter se întoarse repede la submarin, care se îndeparta apoi, pentru a sta de paza în fata golfului.
Trecu o buna bucata de timp, pâna se vazura, în sfârsit, umbre la intrarea în golf. Vasele de pescuit se apropiau încetisor. Pe punte domnea o mare însufletire, oamenii discutau cu aprindere, ba se auzeau chiar înjuraturi salbatice. Probabil ca descoperisera escrocheria lui Hendrik Grooven.
Când primul vas se apropie pâna la treizeci de metri, Petre arunca repede

spre el doua grenade de mâna. Se auzira strigate de uimire, apoi bufnituri si vasul se izbi de tarm, asezându-se de a curmezisul.
De pe celelalte trei corabii izbucnira înjuraturi furioase. Banditii nu stiau înca ce li se întâmplase tovarasilor lor. Al doilea vas se apropie si el.
Petre îsi facu datoria si de data aceasta si vasul se aseza alaturi de celalalt, din cauza apasarii elicei.
Oamenii de pe celelalte doua corabii intrara la banuiala, masinile stopara brusc, apoi se auzira glasuri strigând numele tovarasilor lor.
Corabiile erau destul de departe, dar asta nu-l împiedica pe Petre sa se înalte în vârful picioarelor si sa azvârle grenadele cu toata puterea. Banditii îl zarira însa, sesizând si miscarile pe care le facea aruncând proiectilele. Si pe când cele patru grenade zburau înca prin aer, de pe punte detunara împuscaturi de revolvere.
Uriasul se si aruncase însa la pamânt si gloantele trecura pe deasupra lui. Pe cele doua. Vase se facu o liniste de moarte.
Farrow îl întreba pe printul Ghasna cât timp se va mentine gazul pe corabii si afla ca efectul acestuia se manifesta timp de o jumatate de ceas. Din cauza acesta nu puteau trimite oamenii pe cele doua vase, ale caror motoare functionau înca. Ele alunecau acum de-a lungul tarmului. Spre celelalte doua, care se aflau ancorate în golf si pe care Farrow pusese oamenii sai.

El le ordona sa sara imediat pe uscat, caci era primejdie sa fie intoxicati si dânsii, prin apropierea celorlalte doua, râmase fara conducatori. Marinarii parasira în graba vasele si se împrastiara iute.
Acum asteptau cu totii sosirea vasului fantoma. Cerul se mai luminase în vremea asta. Asa c-ar fi putut zari vasul cu mult înainte de a intra în golf.
Dar timpul trecea fara sa se arate corabia mult asteptata. Ce sa se fi întâmplat?
George îi sopti capitanului:
— Tata, probabil ca Rindow s-a lasat la fund, altminteri ar trebui sa vedem turnul. Sa fi observat oare ceva?
— Nu cred, raspunse Farrow. O fi facut-o numai din prevedere, când o vazut ca luna a iesit dintre nori.
— Tata, zise iar George, dupa câtva timp, nu cumva sa fie adevarat ceea ce spunea Hendrik Grooven, despre un submarin care serveste de acoperire epavei? Poate ca el se gaseste chiar în golf. Numai de nu s-ar întâlni cu Rindow! Gândeste-te ca Sanja e pe bord. De-as fi banuit asa ceva, as fi adus-o cu noi aici.
— Dar, bine, George, de unde era sa stim ca lucrurile vor merge atât de lesne? Raspunse capitanul. Am fi avut mult de furca daca printul n-ar fi fabricat în graba grenadele umplute cu gaze. Daca oamenii vor ramâne în nesimtire timp de douazeci si patru de ceasuri, va fi de ajuns sa dam o radiograma autoritatilor politienesti din Bandjermasin, sa trimita oameni sa-i ia în primire pe indivizii acestia. ÎI vom lasa si pe Johnston aici.

— În primul rând, însa, trebuie sa dam ochii cu corabia-fantoma, zise George. Presimt ca vom avea înca de dus lupte grele. Ah! Ai vazut? Parca s-a zarit o lumina în apa!
— Si mie mi s-a parut, încuviinta Farrow, surprins. Asadar, tot e adevarata chestia cu submarinul. Hm! Ar trebui, însa, sa se ridice la suprafata.
— Tata, poate ca el pot pârâsi vasul sub apa, dupa cum are de gând sa faca inginerul Hagen cu „Dox"-ul nostru. Mi s-a parut ca lumina aceea a fost raza unei lampi de buzunar.
— În cazul acesta, oamenii vor iesi la suprafata unul câte unul si vom putea pune mâna pe ei cu atât mai usor, zise Farrow.
Totusi, cu toata linistea aparenta, capitanul era cam îngrijorat. Tot planul sau cadea balta prin aceasta întorsatura a lucrurilor.
Zvonul se raspândi repede de la unul la altul. Toti priveau acum cu încordare la suprafata apei, tulburata de elicele celor doua vase, care se oprisera acum lânga celelalte doua vase ancorate în golf.
Asteptarea marinarilor nostri fu brusc întrerupta de ceva neasteptat. Din cladirea unde zaceau oamenii care fusesera legati si încatusati rasunara zbierate salbatice. Sa fi izbutit sa se elibereze unul din cei sase?
Farrow, Petre si George se repezira într-acolo si privira prin fereastra. O priveliste grozava li se înfatisa: în fata paznicilor statea un om îmbracat în costum de scafandru, care tocmai îsi punea casca

pe cap. Apoi ridica mâna în care tinea o arma scurta, ciudata.
Cei sase prizonieri se dadura cu groaza îndarat, cu ochii aproape iesiti din orbite. Omul din fata lor trebuia sa fi tinut în mâna o arma care-i ameninta cu o moarte naprasnica.
Deasupra lui Farrow detunara doua împuscaturi. Petre îsi dadu seama de situatie si fara sa stea mult pe gânduri, trase un glont, care-l facu pe omul în costum de scafandru sa scape arma din mâna, iar al doilea îl nimeri în plin, trântindu-l la pamânt. Cazu lânga un chepeng deschis, ceea ce-l facu pe George sa exclame:
— Tata, pe acolo e drumul care duce la submarinul lor. Ce pacat ca n-am costumul de scafandru! Dar, ia stai! Omul asta e cam de statura mea. Tata, cobor prin gaura aceea si-i fac inofensivi pe banditii din submarin cu o grenada de gaz.
Tânarul era grozav de entuziasmat de planul sau. Capitanul voia sa-l opreasca, fiindca îsi adusese aminte ca cei din submarin aveau o arma grozava: bombele cu gaz otravitor. Era de-ajuns sa observe ca se petrece ceva suspect pe uscat, ca sa faca sa explodeze una si sa-l nimereasca pe toti, repurtând astfel o victorie stralucita asupra „Dox” -ului.
Cu cât chibzuia mai mult, gasea ca planul lui George era bun. E drept, glontul lui Petre facuse o gaura în costum, dar asta se putea lesne astupa.
Uriasul asculta deodata cu încordare spre trapa din încapere, apoi ridica

mâna, în semn de prevenire. Toti trei auzira pasi grei, dupa aceea se ivi casca unul scafandru.
Când iesi cu totul, pumnul lui Petre îl izbi cu putere în golul-stomacului si individul râmase întins la pamânt.
În vreme ce Petre îl dezbraca la repezeala de costumul de scafandru, George facu acelasi lucru cu ranitul. Care zacea lesinat Capitanul se apropie de prizonieri si-i privi cu atentie. Celui mai tânar, care avea o figura oarecum inteligenta, îi scoase calusul, dar îi apasa revolverul pe frunte si-i sopti:
— Sa nu cumva sa crâcnesti, baiete, ca esti pierdut. Stii bine ca v-am salvat de la o moarte sigura. Sau te pomenesti C-o fi vreun fleac arma pe care o avea în mâna omul acela?
— E o arma grozava! exclama banditul. Ea împrastie un gaz care arde plamânii. Am fi murit ca niste guzgani.
— Cum te numesti, îl întreba Farrow.
— Jackson.
— Bine. Asculta încoace. Voi trimite o radiograma politiei din Bandjermasin, sa vina sa va ia în primire de aici. Pe cei de pe corabii i-am facut inofensivi, acum ne mai ramâne numai submarinul, care târaste dupa el corabia-fantoma. Daca dumneata, Jackson, îmi vei spune cum ar putea patrunde acesti doi tovarasi ai mei în submarinul vostru, îti fagaduiesc ca voi aminti în raportul meu ca m-ai ajutat mult la prinderea bandei. În felul acesta, vei scapa cu o pedeapsa mai usoara, în loc sa fii spânzurat.

— Eu n-am vrut sa intru în rândurile banditilor, unchiul meu m-a silit, raspunse tânarul. Va voi spune cu placere ceea ce-mi cereti. Dupa ce oamenii dumneavoastra vor fi coborât scara, vor da jos de o manivela în peretele din dreapta, pe care trebuie s-o ridice în sus. Atunci se închide încaperea de jos si patrunde apa în ea. Când se umple de tot, puteti deschide usa care da în mare. Submarinul se afla numai la o departare de douazeci de metri. În dreapta, lânga o prora, e o usita: mai mult ca sigur ca acum e deschisa, dar chiar daca nu e, se poate deschide usor de afara. Ea raspunde într-o încapere mica, umpluta cu apa. Cei doi domni trebuie sa închida usa la loc, apoi sa bata de patru ori în peretele dinauntru: apa e pompata afara si usa dinauntru deschisa. Restul... faca ce-or sti tovarasii dumneavoastra.
— Ati auzit, baieti? Se adresa capitanul lui Petre si George. Îndata ce patrundeti în submarin, aruncati grenade din belsug, ca sa-l ametiti pe toti. Întoarceti-va imediat, ca sa putem pleca, din moment ce ne vom fi îndeplinit misiunea.
— Si cum iesim din nou afara? întreba George.
Jackson îi lamuri:
— Când intrati din nou în anticamera, închideti la loc usa dinauntru. În peretele din stânga se afla o manivela pe care, tragând-o în jos, încaperea se umple cu apa si usa se deschide prin însusi efectul presiunii.
— Sunt multe încaperi pe submarin? Întreba George.

— E sala masinilor, în care intrati imediat, apoi vine sala echipajului, a carei usa e întotdeauna deschisa. În fata e magazia cu arme, care e si ea deschisa de obicei. Dar în spatele salii echipajului este cabina capitanului, care e vesnic închisa. Usa e atât de tare, încât nici gazul nu va patrunde prin ea.
— Lasa ca-l scoatem noi afara pe domnul capitan al vostru, zis George încrezator.
Îsi puse apoi repede costumul de scafandru si Petre facu la fel cu al lui.
Capitanul mai zise înca o data:
— George, vezi sa fii cu bagare de seama! Petre, nu-l scapa din ochi.
— Puteti avea toata încrederea în mine, domnule capitan! raspunse Uriasul si-si aseza casca pe cap. George facu acelasi lucru, strânse mâna tatalui sau si începu sa coboare scarita, urmat de Urias.
Proceda întocmai cum îi învatase Jackson si ajunsera cu bine lânga submarinul banditilor, care parea prapadit de tot. Aprinse repede lampa si zari usita care ducea în anticamera. O deschise si împreuna cu Petre, intra înauntru. Închizând-o dupa ei, George batu de patru ori în perete si dupa vreo trei minute apa se goli. Încetisor, se deschise în peretele interior o usa îngusta prin care patrundea lumina.
Când usa se deschise de tot, cei doi tovarasi zarira câtiva oameni care priveau la ei cu nerabdare. Petre arunca cu iuteala fulgerului patru grenade una dupa alta în patru directii diferite ale încaperii în care se aflau motoare uriase.

Efectul gazului se arata imediat. Dupa câteva clipe toti zaceau întinsi la pamânt în nesimtire.
George pasi înainte cu bagare de seama, tinând gata pregatita una din minunatele grenade, Jackson spusese ca usa unde se afla turnul care lanseaza bombe atât de misterioase e deschisa, dar de data asta nu era asa. Tânarul se târî pâna la ea si batu de patru ori în tablia de otel.
Imediat, ea se dadu în laturi, un om cu figura latareata se ivi în deschizatura, iar în spatele lui, un alt cap salbatic. În aceeasi clipa exploda grenada si cei doi oameni cazura gramada.
Mai ramânea numai capitanul submarinului.
Împreuna cu Petre, George strabatu sala echipajului si pe cea a masinilor si în fata usii ermetic închise se opri, tinând fiecare câte o grenada în mâna.
Tânarul batu cu putere în placa de otel. Dupa un minut se deschise numai o crapatura... Atât le era de ajuns. Insa, vitejilor nostri scafandri. Repede, ca fulgerul, ei azvârlira înauntru cele doua grenade.
Ajunsera cu bine afara si dupa câteva minute erau în fata lui Farrow, care rasufla usurat vazându-i.
— S-a facut! Zise tânarul.
Capitanul îsi chema acum oamenii si le comunica faptul ca, prin vitejia lui George si a lui Petre, totul se sfârsise cu bine. Apoi dadu semnalul convenit spre submarin sa se apropie.
Pe bordul „Dox”-ului se aflau si masti împotriva gazelor. Câtiva marinari

patrunsera în cele doua vase de pescuit si oprira motoarele. Se urcara pe urma cu totii pe submarin, numai Petre pleca în ultima clipa de pe vas si, când se întoarse peste putin timp. Îi raporta lui Farrow:
— Domnule capitan, am aruncat o grenada cu gaz in încaperea unde i-am lasat pe prizonieri. Ce e bine, nu e râu, vorba aia.
— Bravo, Petre! Spuse capitanul, ai facut cum trebuie. Acum sa transmitem radiograma politiei.
Asa si facu.
Pe Johnston îl lasara tot în sala de mâncare o banditilor. Era si el ametit pentru douazeci si patru de ore si-si putea astepta soarta.

21
CALARETUL VALURILOR

I.
ÎN PRIMEJDIE DE MOARTE

SUBMARINUL SE ODIHNEA în golful scaldat de razele soarelui. Capitanul Farrow voia sa plece de-abia pe-nserat, deoarece marea Flores, pe care trebuiau s-o strabata, forfotea de vapoare.
De aceea, dupa ce ajunsese în Insula Tigrului, daduse ordin de oprire pentru o odihna de o jumatate de zi. Dupa întâmplarea din urma cu epava-fantoma, putina odihna nu le strica.
Pe bord domnea multa miscare. Marinarii se foloseau de prilej ca sa-si mai puna în regula rufaria, caci lungul sir de aventuri

din timpul din urma nu le daduse ragaz. George nu se îngrijea de fleacuri de felul asta, stiind ca Petre îi poarta el de grija. Se plimba deci pe punte privind din când în când la întinsul apei care se pierdea în nemarginire. Pe-aici nu treceau vapoare, insula nefiind în drumul lor obisnuit. Totusi nu strica sa fie prevazatori, deoarece marile acestea erau cutreierate de multe vase, dintre care unele destul de suspecte. Pirateria si contrabanda erau aici în floare.

Deodata îi veni gust tânarului sa se scalde. Se duse în cabina si-si puse costumul de baie. Când iesi iar pe punte, capitanul îi spuse:

— Ia seama, dragul meu, cu rechinii nu e de glumit!

George se uita îngrijorat la mare. Apa era în locul acela atât de limpede, încât se vedea pâna la fund, adica la o adâncime de vreo zece metri. Anemone de toate formele si culorile sclipeau în apa, pesti multicolori sagetau adâncul marii – tabloul era atât de încântator, încât uita cu totul de rechini.

Acesti tigri ai marilor nu se potriveau de fel cu frumusetile din cuprinsul nesfârsit al apei. Tânarul întoarse capul si raspunse zâmbind tatalui sau:

— Nu se vede nici urma de rechin, tata, asa ca n-am de ce ma teme. Si-apoi, voi cauta sa ma atin tot pe lânga submarin; dupa cum vezi, nu mi se poate întâmpla nimic. Daca totusi s-ar întâmpla sa-i vina pofta unei astfel de dihanii sa ma atace, voi avea destula vreme sa alerg pe submarin.

— Bine, baiete, zise capitanul cu putina îndoiala în glas. Vezi numai de nu te îndeparta prea mult de vas.
Farrow zâmbi mândru de fiul sau când îl vazu sarind sprinten si mladios în apa, apoi se întoarse spre Petre si-i zise:
— Petre, te-as ruga sa nu-l slabesti din ochi pe George. Adevarat ca nu se zareste nici-un rechin deocamdata, dar lighioanele astea rasar pe neasteptate, când nu te mai poti feri de ele.
— Lasa, domnule capitan, ca nu-i dau eu ragaz; ma duc sa-mi aduc pusca si poti fi fara grija, raspunse Uriasul si dupa câteva momente se întoarse cu o coscogeamitea pusca, ale carei gloante puteau ucide chiar o balena.
Se aseza pe urma lânga parapet si se uita la George care înota cu voluptate în jurul submarinului, la o departare de opt-zece metri. Petre îsi plimba privirea în toate partile, se uita în fundul apei, dar nu zari nimic.
George parea sa aiba dreptate; aici nu era rost de vreo prada, pentru acesti tâlhari ai marilor, de aceea se atineau mai bine în linia vapoarelor, de unde le putea cadea mai lesne vreo pleasca.
Tânarul se balacea voios în apa si se simtea atât de bine, încât umbla cu gândul sa-l spuna tatalui sau sa le îngaduie si celorlalti tovarasi aceasta placere, când îl auzi pe Petre racnind:
— Ia seama, George, vin dupa pupa!
Cu ochii mariti de spaima, Uriasul zarise desprinzându-se din stânca de coral a tarmului doua fâsii înguste, colorate, care se repezeau ca sageata spre tânarul

sau stapân. Nu putuse înca deosebi ce puteau fi, dar prin exclamatia lui atrasese atentia doctorului Bertram, care statea lânga el.
De-abia vazu acesta cele doua panglici vii tâsnind direct spre George, ca se îngalbeni la fata. Smulse iute revolverul de la brâu si-i striga lui Petre cu glas ragusit de emotie:
— Repede, Petre! Sunt doi serpi de mare, cei mai primejdiosi din câti exista... Daca-l ajung, George e pierdut!
Uriasul pali si el. Stia ce înseamna muscatura acestor serpi veninosi si vazuse în ochii lui oameni murind în vremea unei singure muscaturi. Arunca pusca din mâna si apuca revolverul. Interventia lui ar fi fost însa acum de prisos, caci, auzind strigatul de alarma, tânarul cotise dupa pupa vasului, punând astfel între el si primejdioasele târâtoare o stavila. Când acestea fura la numai sase metri de el, ridica mâna spre Petre, care întelese ce voia sa spuna George, apoi se lasa repede la fund.
Manevra aceasta, datorita inteligentei tânarului si prezentei de spirit a Uriasului, avu deplin succes. Petre trase un glont care nimeri una din reptile, ajunsa la doi metri de George, sarpele iesi aproape pe jumatate din apa, apoi pieri în adânc.
Al doilea glont trecu însa fara sa atinga grozava târâtoare. Aceasta îl zari pe George, care tocmai voia sa se ridice la suprafata, si se repezi la el.
Si Petre trase din nou, desi stia bine ca în apa nu va putea sa-si ajunga tinta.

Totusi glontul care trecu pe lânga el si dadu de stire tânarului ca primejdia nu era înca înlaturata.
Cu o smucitura, se arunca în laturi. Era totusi salvarea lui, caci sarpele nu-l atinse si din pricina iutelii trecu ca o sageata pe lânga el.
George înota cu disperare spre suprafata, dar grozava târâtoare venea înfuriata dupa prada care parea ca-i va scapa în ultimul moment.
La prora submarinului se afla însa printul indian, care stia cum trebuie sa traga ca sa nimereasca în apa. Scoase si el revolverul de la brâu, ochi, si cele doua gloante ale sale, trase unul dupa altul, se înfipsera în trupul grozavei târâtoare care tocmai voia sa-si înfiga coltii în pulpa tânarului. Sarpele se zvârcolii de câteva ori în loc, apoi se lasa nitel mai afund, ceea ce îi dadu ragaz lui George sa ajunga la submarin. Petre se apleca peste parapet, îl apuca de subsuori si, cu o smucitura puternica, îl trase pe punte.
Desi printul nimerise într-adevar sarpele, acesta nu murise înca. Trupul reptilei se izbi cu un plescait de carcasa de otel a vasului, la numai câtiva centimetri de picioarele lui George, pe care l-ar fi ajuns cu siguranta daca nu l-ar fi tras atât de repede Petre pe punte.
Printul trase din nou. Capul hidos al sarpelui fu sfarâmat într-o clipa de gloante, apoi reptila cazu în linie dreapta pâna la fund, unde trupul ei avea sa serveasca de hrana crabilor, care nu vor lasa nici-o urma din el.

George era galben la fata si înca emotionat de primejdia prin care trecuse. Strânse în tacere mâna lui Petre si a printului Ghasna. Serpii aceia erau într-adevar mai grozavi decât cel mai mare rechin. Pe când fata de un astfel de monstru al marilor s-ar fi putut apara si ar fi reusit sa scape fara ajutorul altcuiva, de târâtoarele acelea, cu muscatura lor înveninata, nu i-ar fi fost cu putinta.
Capitanul Farrow era de asemenea palid la fata. Se apropie de George si-i zise cu tremur în glas:
— Dragul meu copil, de asta data ai scapat chiar ca prin urechile acului. Moartea te pândea mai aproape ca niciodata. Serpii acestia sunt cei mai veninosi din câti exista si doctorul Bertram, cu toata stiinta lui, n-ar fi putut sa te scape. Fii, te rog, mai prevazator pe viitor, când vei mai vrea sa te scalzi prin apele acestea.
— Ai dreptate, tata. Pentru moment mi-a trecut pofta de scaldat, oricât de îmbietoare ar fi apa. În largul marii, sunt sigur ca nu pot întâlni astfel de serpi veninosi.
— În schimb, sunt alti monstri primejdiosi, raspunse capitanul cu seriozitate. Te-ai convins si tu de câteva ori pâna acum. În sfârsiti sa multumim lui Dumnezeu ca ai scapat numai cu spaima.
Îngândurat, George se îndrepta spre cabina lui ca sa se îmbrace. Avea un fel de presimtire ca va mai trece înca prin multe si mari primejdii în viata lui. Drept

e ca Farrow avea intentia sa porneasca în cel mal scurt timp spre „Insula Odihnei”, locul lor sigur de refugiu, dar o voce launtrica îi spunea tânarului ca se va scurge multa vreme pâna sa ajunga ei acolo si multe vor mai avea de întâmpinat.
Când iesi din cabina ca sa se urce pe punte, Sanja veni în graba spre el. Frumoasa fiica a printului îl privea cu ochii plini de spaima, si-i zise, apucându-i mâinile:
— Oh, George, ce-am auzit! Te rog din suflet, fagaduieste-mi ca vei fi mai prevazator de-acum înainte. N-as mai putea trai daca ti s-ar întâmpla ceva. Viata mea fara tine n-ar avea nici-un rost...
— Da, Sanja mea draga, voi fi mai prevazator, gândindu-ma la tine, raspunse el cu adânca dragoste.
Doctorul Bertram, care tocmai voia sa iasa din cabina, se trase repede îndarat când îi vazu, dar el erau atât de preocupati de ale lor, încât nici nu-l bagara de seama si se urcara amândoi pe punte. Capitanul Farrow privi îngrijorat cerul si-i zise lui Rindow, care statea lânga el:
— Dupa cum mi se pare mie, Vom avea o furtuna strasnica. De aceea, ar fi bine sa iesim din golf, fiindca s-ar putea ca furtuna sa se preschimbe într-un adevarat ciclon si e de preferat sa ne apuce în larg decât aici, unde vântul ne-ar putea izbi de stânci, pe când acolo ne putem lasa în adânc.
Rindow îsi îndrepta privirea spre vest

Vazu ca se pregatea într-adevar din directia aceea un ciclon. Farrow dadu imediat ordin sa coboare toti în interiorul submarinului, caci, de obicei, cicloanele se stârnesc brusc. Daca îi apuca aici, în golful acesta plin de stânci, vasul ar fi fost distrus.
Marinarii, care observasera si ei primejdia ce se apropia, coborâra repede scarita, pe când pe punte nu mai ramasera decât Farrow, George si Rindow. Masinile duduira si submarinul iesi din golful unde George era cât pe-aci sa-si gaseasca moartea.
Cu o viteza din ce în ce mai mare, capitanul Farrow îndrepta submarinul spre sud-est, pentru a iesi cât mai repede din haosul acela de stânci ale Insulei Tigrului. Uraganul venea dinspre vest si, odata ajunsi în marea Flores, primejdia era înlaturata.
George zari jos pe punte pusca lui Petre, pe care acesta o aruncase în momentul când cei doi serpi vrusera sa-l atace si pe care o uitase acolo. O lua în brate, cu gând s-o duca în submarin când se vor afunda în apa, ca sa se fereasca de ciclon. Deodata vazura aparând în apropierea vasului o insula împadurita. Farrow facu un scurt ocol, vrând sa treaca aproape de ea ca sa nu piarda timp, dar când fura la vreo cincizeci de metri de insula vazura un mic golf, iar tabloul pe care-l aveau acum în fata lor era ceva la care nu s-ar fi asteptat pentru nimic In lume.
Se frecara mai întâi la ochi, crezând ca viseaza. Pe o scândura îngusta, rotunjita

la capat si trasa de o mica barca cu motor, statea un om înalt si lat în spate, un european.
Barca ara condusa de un malaiez si se îndrepta spre partea de rasarit a golfului.
Ciudatul calaret al valurilor locuia probabil pe insula aceea singuratica. Nici el, nici malaiezul nu zarisera înca submarinul.
Prietenii nostri se uitau unul la altul, clatinând din cap, peste masura de mirati. Când îsi întoarsera iar ochii spre individul acela ciudat, zarira ceva care facu sa le înghete sângele în vine. Un rechin urias înota spre el, fara ca omul, preocupat de a-si tine echilibrul pe scândura, sa aiba habar ce se petrecea în spatele sau.
Sa strige? Daca strainul ar fi întors capul si ar fi vazut ce-l asteapta, spaima l-ar fi facut sa se rostogoleasca în apa. Dar si asa tot era pierdut, caci rechinul se afla acum la numai câtiva metri de el. George vazu ca orice clipa e pretioasa. Fara sa mai stea pe gânduri duse pusca la ochi si trase trei gloante unul dupa altul. Chiar daca nu reusea sa ucida cu ele monstrul, cel putin îl speria.
Asa se si întâmpla. Monstrul se arunca brusc în laturi, apoi trecu pe lânga submarin si disparu în mare.
La auzul împuscaturilor, calaretul valurilor se întoarse, dar cu atâta dibacie, încât scândura nici macar nu se zgudui. Vazu rechinul urias si întelese imediat ca scapase de la o moarte cumplita. Fara sa para de fel mirat de aparitia submarinului, ridica mâna în semn de

salut, la care cel de pe „Dox” raspunsera în acelasi fel. Farrow ar fi vrut sa stea nitel de vorba cu el, dar un vânt cald se stârni deodata, vestind apropierea uraganului. Calaretul valurilor simtise si el ce se pregateste, caci malaiezul trase repede barca la mal. Necunoscutul sari sprinten pe uscat, îi mai saluta o data pe cei de pe submarin, apoi disparu în tufis.
„Dox”-ul se îndeparta si el repede, trecu de insula si când ajunsera la capatul ei, Farrow le spuse lui George si Rindow:
— Aici ne lasam la fund. Insula ne apara putin de furia ciclonului care vine dinspre vest. Daca reusim sa ajungem la o adâncime de opt metri, suntem în siguranta.
Coborâra si ei repede scarita, lasara oblonul si tancurile de balast fura golite complet. În câteva minute vasul era la adâncimea hotarâta. Aici unde erau ei acum, ciclonul de-abia se simtea, printr-o usoara leganare a submarinului.
Farrow le povesti doctorului, secundului, inginerului si printului Ghasna de întâlnirea cu ciudatul calaret al valurilor, apoi adauga:
— Sunt foarte curios sa-l cunosc, de aceea m-am oprit aici. Dupa ce se va potoli furtuna, iesim la suprafata si ne ducem sa vizitam golful unde l-am vazut oprindu-se. Probabil ca locuieste chiar pe insula asta singuratica si pare sa fie un om interesant. Cum George e acela care l-a scapat de la moarte, si-i e dator recunostinta, sper ca ne va primi cu bucurie.

— Da, zau, tata, sa ne ducem! facu tânarul cu însufletire. Ma bucur înca de pe-acum sa fac cunostinta cu el. Ai bagat de seama ca nici n-a tresarit când s-a întors si a vazut rechinul la spatele lui? Omul acela trebuie sa fie foarte curajos. Oare ce l-o fi facut sa se statorniceasca pe insula aceea?
— Vom afla-o noi în curând, raspunse capitanul. Ciclonul pare sa fi slabit si peste vreo doua ceasuri o sa ne putem ridica iar la suprafata.

II.
UN OM CIUDAT

DUPA OJUMATATE DE ORA, leganarile vasului încetara. Ciclonul parea sa fi trecut si la adâncimea unde se aflau ei aproape ca nici nu se mai simtea. Dar câte vase se vor fi izbit de stânci, câte din ele se vor fi sfarâmat în calea lui?
Chiar si acum valurile pe care le ridica erau destul de mari, ca sa poata fi o primejdie pentru submarin. Trebuiau asadar sa mai ramâna în apa înca vreo doua ceasuri, desi George întreba la fiecare cinci minute daca n-a sosit în sfârsit momentul sa se duca pe insula.
Tânarul de-abia astepta sa afle cine era omul acela ciudat. Dar si mai curios era sa stie ce-l îndemnase pe un om atât de viteaz si îndraznet sa se aseze în pustietatea aceea. Nu facea de fel impresia sa fie scârbit de lume.
Farrow zâmbi când îl vazu pe fiul sau atât de nerabdator, dupa ce trecu si

ragazul de doua ceasuri, iar la a nu stiu câta întrebare a lui, raspunse:
— Da, dragul meu, acum când marea s-a potolit simtitor, putem iesi ia suprafata ca sa-ti satisfac curiozitatea. Acest locuitor, sa-i zicem sihastru, de pe insula va fi banuit desigur ca vom voi sa-l vizitam si nu m-as mira sa-l gasim asteptându-ne în golful în care l-am vazut disparând adineauri.
Pompele golira apa din tancurile de balast, vasul se ridica încetisor, dar când ajunse la doi metri de suprafata, începu sa se clatine destul de tare, dovada ca furtuna fusese atât de violenta, încât valurile nu se potolisera înca.
Farrow ar mai fi ramas înca un ceas sub apa; vazu însa înfrigurarea fiului sau si bucuria pe care acesta si-o manifesta, si nu vru sa-l strice hatârul. Si-apoi, vasul sau drag se luptase si în alte dati cu furtunile cele mai grozave, fara sa i se întâmple nimic. Ridica periscopul si vazu ca desi marea era înca destul de agitata, nu prezenta însa nici-o primejdie pentru submarin.
Cum iesi la suprafata, George urca scarita care ducea în turn si privi cu încordare spre insula. Farrow cauta sa abata putin vasul spre un loc mai adapostit, unde stia ca era mai ferit de valuri. Drept e ca si aici îi izbeau în coasta, dar nu-i puteau pricinui nici-o paguba. În sfârsit, ajunse în golf.
Dupa cum se astepta, de altfel, necunoscutul iesi din desis si le facu semn cu mâna. Când submarinul se gasi mai aproape de tarm, omul le striga:

— Pâna la zece metri puteti înainta, domnilor, pe urma trebuie sa va opriti, ca sa nu se împotmoleasca vasul. Daca-mi permiteti, vin eu sa va iau.
La un fluierat scurt al lui, malaiezul iesi din tufis si-i ajuta sa împinga barca cu motor în apa, în timp ce Farrow se oprise la distanta indicata. În câteva minute, barca se lipi de trupul de otel al submarinului. Farrow, George, Rindow si Petre se aplecara peste parapet, uitându-se curiosi la omul acela ciudat Era înalt, bine legat si parea sa fie foarte vânjos. Chipul sau simpatic te câstiga de la prima vedere.
— Domnilor, începu el, numele meu e Enric Martens si presupun ca am în fata mea pe domnul capitan Farrow si tovarasii sai, carora am sa le multumesc ca sunt acum în viata si nu în pântecele rechinului.
— Adevarat, raspunse mirat Farrow, noi suntem. Salvatorul dumitale e fiul meu, George, care se bucura tot atât de mult ca si mine ca a scapat „din ghearele monstrului", ca sa ma servesc de o expresie obisnuita, pe un compatriot de-al meu.
Îsi strânsera mâinile cu caldura, apoi Martens îi ruga sa coboare în barca. Când ajunsera la tarm, necunoscutul le zise:
— Sa-mi dati voie sa va ofer ospitalitate în coliba mea. Sunteti probabil foarte curiosi sa stiti ce caut eu singur, cu malaiezul meu, Bongo, pe insula asta pustie. Va voi satisface cu placere aceasta curiozitate, cu atât mai mult cu

cât sper ca-mi veti putea fi chiar de folos, domnule Farrow. Am auzit multe despre dumneata înainte de-a ma refugia aici, caci sunt într-adevar un fugar, adauga el cu amaraciune.
— Ca si noi, raspunse capitanul zâmbind. Banuiesc ca ai fost nedreptatit, judecând dupa chipul dumitale.
— Multumesc din suflet pentru aceste cuvinte, domnule capitan. Sunt nevinovat de ce mi se imputa, desi în Makassar am fost luat drept un bandit si un criminal. De doua luni traiesc pe insula aceasta pustie, tot nadajduind ca va gasi aia dovada nevinovatiei mele.
În timp ce vorbeau, Martens, care mergea înainte, strabatea o poteca în desis. Insula era mai mare decât i se paruse lui Farrow si tovarasilor sai. Dupa zece minute de drum, ajunsera într-un luminis mare, unde se afla o coliba draguta din bambus.
— Am venit aici cu sase servitori malaiezi, care îmi erau foarte devotati, zise iar Martens, si mi-au ridicat coliba asta, dar cinci dintre ei au disparut în chip misterios. Nu pot sa pricep ce s-au facut. Bongo, singurul care mi-a mai ramas, sustine ca au fost luati de un duh rau. Mai ca-mi vine si mie sa cred ca are dreptate, desi nu sunt superstitios din fire.
— Te rog sa ne povestesti în liniste, raspunse Farrow cu seriozitate. Poate ca-ti vom fi de ajutor. A, casuta e într-adevar cât se poate de draguta! adauga el, vazând terasa împodobita cu fiori. Si zici ca malaiezii ti-au facut-o?

— Da. Tineau foarte mult la mine, de aceea nu pot crede ca au plecat de bunavoie. Si apoi, le-ar fi fost cu neputinta, deoarece nu aveam aici decât barca cu motor.
— Ar fi fost, de altminteri, o mare îndrazneala pentru ei, caci de la Makassar pâna aici sunt peste trei sute de kilometri.
— Si totusi am facut drumul într-o singura noapte, pe o furtuna groaznica, raspunse Martens zâmbind. Din asta poti deduce cât mi-erau de devotati bietii malaiezi. Acum te-as ruga sa asculti întâmplarea care m-a silit sa fug din Makassar si din pricina careia sunt considerat un criminal de rând.
— Îmi facusem în Makassar, împreuna cu un compatriot, un birou de export, care mergea binisor. Faceam negot mai ales cu rasina, trepan si copra. Cum spuneam, afacerile mergeau satisfacator, dar Hess, tovarasul meu, era o fire neastâmparata. Pleca uneori în barca noastra cu motor si lipsea câte o saptamâna încheiata. Acum doua luni, chiar dupa ce încasasem o suma mai mare de bani, îmi facu o propunere, care la început mi se paru cam ciudata. Zicea sa cumparam cu banii acestia câstigati dintr-o afacere întâmplatoare, si de care ne puteam lipsi, un secret de pe urma caruia ne-am putea îmbogati repede. Deoarece aveam absoluta încredere în el, m-am învoit, desi Hess nu prea voia sa-mi spuna despre ce e vorba. Atâta numai m-a lasat sa înteleg, ca taina s-ar afla pe insula aceasta a Tigrului, pe care mi-a

descris-o atât de amanuntit, încât am gasit-o lesne dupa ce am fugit din oras si pentru care motiv m-am si refugiat aici .
Hess a plecat chiar în seara aceea cu banii, luând cu el si armele lui, precum si un fel de desaga, de care nu se despartea niciodata când pleca la drum. Nu mi-a spus daca în barca noastra sau cu un alt vas si asta a fost nenorocirea mea, ca a doua zi s-a gasit în port casca lui coloniala. Dupa parerea tuturor, Hess cazuse în apa. Cercetarile n-ar fi avut nici-un rost, caci fluxul trebuie sa-l fi dus de mult trupul în largul marii. Deodata se zvoni ca eu mi-as fi omorât tovarasul. Politia primi o scrisoare anonima în care se spunea ca faptuisem crima pentru a-mi însusi banii. De unde stia anonimul despre suma aceea, nu înteleg nici acum. Banuiala se întari când a trebuit sa declar ca banii îi luase Hess cu el. Situatia mea devenea din zi în zi mai critica si eram sigur ca în cele din urma voi fi arestat. De aceea, i-am luat pe cei sase malaiezi credinciosi mie si am fugit. Am pornit cu barca mea cu motor, într-o seara, pe o furtuna grozava. Eu, pe scândura, cum m-ati vazut astazi, caci era sportul meu favorit, la care reusisem sa capat o îndemânare uimitoare. Sunt de doua luni aici, dar n-am ajuns înca sa cutreier toata insula, mai ales partea de nord a ei.
Dupa ce mi-au facut coliba pe care o vedeti, cinci dintre malaiezi au disparut brusc, ceea ce m-a facut sa-mi pierd cu desavârsire capul. Ultimul a disparut saptamâna trecuta. Ma batea uneori

gândul daca n-ar fi mai bine sa ma întorc la Makassar si sa ma predau autoritatilor, pe urma îmi ziceam ca poate tot voi reusi sa descopar taina despre care-mi vorbise Hess. Vrei sa ma ajuti dumneata, domnule capitan?
— Bucuros, raspunse Farrow. Noi nu ne dam în laturi de la astfel de lucruri si daca as putea sa-ti fac un bine, mi-ar face multa placere. În timp ce dumneata povesteai, am si început sa cumpanesc cam ce-ar putea sa fie. Eu înclin sa cred ca tovarasul dumitale Hess nici n-a fost omorât. Mai mult înca, s-ar putea sa fi fost adus chiar aici, pe insula, si se afla undeva în partea de nord a ei, pe care dumneata n-ai cercetat-o înca. Cu siguranta ca scrisoarea anonima a pornit de la ticalosul care avea tot interesul sa te înlature din cale. N-ar fi de mirare ca sa fie chiar un concurent de-al dumitale. Deocamdata, e vorba sa cercetam partea de nord a insulei. Daca padurea e atât de deasa ca nu se poate patrunde în ea, vom încerca sa intram în desis prin partea de sud, ancorând vasul pe coasta.
— A, ai dreptate, facu Martens cu bucurie. Eu n-am avut timp, fiind ocupat cu instalarea, pe urma, când am vazut cum îmi dispar oamenii unul dupa altul, m-am zapacit de tot. Acum mi-am recapatat vechea mea energie si-ti voi dovedi, domnule capitan, ca ajutorul meu nu e de nesocotit. Astazi nu mai putem întreprinde nimic, deoarece peste doua ceasuri se va întuneca.
— E de-ajuns ca sa putem face înconjurul insulei. Parerea mea ar fi sa

ne servim de barca dumitale. S-ar putea ca partea aceea a insulei sa fie locuita si ar trebui sa nu se vada submarinul.
— Cum sa nu, domnule Farrow! Sa plecam imediat, raspunse în graba Martens. Când am venit acum doua luni aici, am ocolit într-o zi insula cu barca si nu mi-a trebuit mai mult de un ceas pentru asta, desi barca era bine încarcata, fiindca a trebuit sa iau cu mine o provizie mare de benzina la plecare. Cred ca acum nu ne trebuie mai mult de trei sferturi de ceas. Pâna ne întoarcem noi, Bongo o sa ne pregateasca masa. Sper ca veti fi oaspetii mei peste noapte, nu e asa, domnilor? De asemenea, rog ca ofiterii submarinului sa ia parte la cina.
— Fireste, domnule Martens. Mal mult înca: avem si noi musafiri la bord, un print indian cu fiica lui, pe care îi vom târî cu noi, ca sa zic asa. A, dar asta ce-a fost?
Din desisul dinspre nord se auzise un racnet cum nu mai auzise Farrow pâna atunci. Avea ceva si omenesc si de animal în acelasi timp. Se uita încremenit la tovarasii sai, care îl priveau si ei uluiti. Banuiau ca era ceva suspect la mijloc. Dar Martens râse si le zise linistit:
— La început m-am speriat si eu de tipatul acesta, pe urma mi-am dat seama ce trebuie sa fie. Probabil ca sunt niste maimute pe acolo, caci am zarit odata, pe când ma dusesem în jungla sa vânez vreo salbaticiune, o faptura catarându-se cu o iuteala uimitoare în copaci si pierind apoi în frunzis. Cu putin timp înainte,

auzisem si eu racnetul acesta, asa ca mi-am dat imediat seama de unde vine. Trebuie sa fie o asa-zisa „maimuta urlatoare".În insula mea vor fi fiind multe specii de animale înca necunoscute de naturalisti.
— Hm! Pe cât stiu, acest soi de maimute traiesc numai in America de Sud, dar s-ar putea sa fie si în regiunea marii Flores exemplare din aceasta specie. Zici ca era într-adevar o maimuta, domnule Martens?
— Asa cred, cel putin. Era o faptura mica, de culoare închisa, care sarea cu mare repeziciune de pe o craca pe cealalta. La început am crezut ca e un urangutan, fiindca era mai mare ca o maimuta obisnuita, dar mi-am dat imediat seama ca trupul parea mult mai subtirel.
Farrow clatina din cap îngândurat si asculta încordat spre desisul de unde se auzi iar strigatul acela ciudat, de asta data urmat de alte strigate la fel, unele mai apropiate, altele mai îndepartate.
— S-ar putea zice sa sunt niste oameni care îsi raspund ca sa se înteleaga între ei, facu Farrow foarte mirat.
— Asa mi s-a parut si mie la început, pâna ce am vazut maimuta. Si apoi, nu-mi pot închipui ca o faptura omeneasca sa fie în stare sa sara cu atâta îndemânare de pe o craca pe alta. Nici n-am apucat sa trag, atât de repede disparuse. Totusi, fara sa ma laud, sunt un foarte bun tintas.
— Ai bagat de seama daca faptura pe care o luai drept maimuta avea par pe

trup?, îl cerceta Farrow cu interes.
Martens îl privi nedumerit, pe urma raspunse:
— Te rog sa ma ierti, capitane, dar dumneata crezi într-adevar ca putea fi o faptura omeneasca? Eu sunt sigur ca nu. Prea multa sprinteneala si trupul prea mic pentru un om, desi ceva prea mare pentru o maimuta.
— Asadar, banuiesti ca ar putea fi o noua specie de maimute urlatoare, ca acelea din America de Sud? întreba Farrow, zâmbind. Eu sunt însa de parere ca exista posibilitatea sa avem de-a face cu un popor de pitici, necunoscut înca, de pilda ca ifisii din tinuturile Congoului african si dajacii din Borneo.
— Hm, la asta nu m-am gândit, desi am auzit si eu despre aceste popoare de pigmei. Drept e ca dupa mladierea si proportiile corpului..., dar nu, un om nu poate avea atâta sprinteneala în miscari.
— Daca a fost deprins din frageda copilarie, mai mult înca, de generatii întregi, sa traiasca prin copaci, e foarte cu putinta. De pilda, am auzit nu demult ca s-au descoperit în Sumatra astfel de fapturi, care traiesc prin paduri, si savantii nu stiu înca daca sunt oameni sau maimute. În orice caz, se cere sa fim cu bagare de seama si sa presupunem ca avem de-a face cu oameni; s-ar mai putea sa fie o legatura între ei si disparitia malaiezilor dumitale, domnule Martens. Par sa fie niste semnale pe care si le dau intre ei.
Martens parea naucit

— Domnule Farrow, sunt de doua luni aici si ar fi trebuit sa vad pe unul din ei mai de aproape. Si apoi, ce sa aiba cu malaiezii mei?
— Sa-ti spun ceva, domnule Martens, raspunse dupa câteva momente de gândire capitanul. Am trecut în ultimii optsprezece ani, si mal ales de când îl am pe fiul meu cu mine, prin atâtea întâmplari cât nici prin gând nu-i pot trece cuiva. Parerea mea e ca malaiezii dumitale traiesc. Au fost numai luati pentru un scop oarecare. Gândul ma duce si mai departe, dar nu-ti spun, pentru ca ti s-ar parea fantastic. Acum sa plecam; vreau sa caut un loc prielnic, de unde sa putem patrunde mai lesne prin partea de nord în insula.
Martens clatina capul îngândurat
— Domnule capitan, multe am auzit eu despre dumneata si nu m-as mira ca presupunerile dumitale sa se adevereasca. Mai mult însa, sunt aproape sigur ca-l vei gasi pe Hess teafar si-l vei salva din ghearele acelora care îl tin prizonier.
— Eu nu sunt asa de sigur ca dumneata, domnule Martens. Daca poporul acesta de bastinasi, care traiesc prin copaci ca maimutele, au aceleasi obiceiuri ca locuitorii insulei Salomon, Hess e pierdut, raspunse foarte grav Farrow.
— A, vrei sa spui ca aceia sunt vânatori de capete si mâncatori de oameni, în cazul acesta, ai dreptate, nu mai e nici-o speranta pentru sarmanul meu tovaras. Eu ramân totusi la ideea mea. Cred ca

nu sunt oameni, ci maimute. Un om nu poate sa urce cu atâta iuteala în copaci.
— Poate ca mai târziu vei fi multumit sa avem de-a face cu niste bastinasi decât cu altii, raspunse Farrow zâmbind. Acum sa nu mai pierdem vremea si sa ocolim insula cât mai e lumina, ca sa putem fi îndarat când se va înnopta.
— Bine, plecam imediat. Sa dau mai întâi ordine pentru cina lui Bongo. Câti veti fi cu totii, domnule capitan?
— În afara de cei pe care îl vezi aici, vor mai veni Brun, doctorul Bertram, Hagen, printul Ghasna si Sanja, fiica lui, raspunse Farrow.
— Un moment, va rog, si sunt gata.
Martens îl chema pe malaiez si-i porunci sa pregateasca masa pentru noua persoane, apoi îsi conduse musafirii pe poteca îngusta care ducea pe coasta de rasarit. Trecura cu barca pe lânga submarin, si Farrow îi striga secundului, care luase comanda în lipsa lui, sa fie gata peste un ceas, când se va întoarce sa-l ia la Martens, unde erau poftiti cu totii la masa. Dupa câteva minute, barca usoara cu motor iesi din golf si se îndrepta spre coasta de vest a insulei.
Farrow îl ruga pe Martens sa mearga mai încet, ca sa poata observa mai bine desisul care împrejmuia insula. Mai pretutindeni era o plaja lata de zece pâna la douazeci de metri, pe urma începea zidul de nepatruns de verdeata. Ochii ageri ai lui Farrow si ai tovarasilor sai, deprinsi cu astfel de lucruri, zareau pe alocuri câte o mica rariste, pe unde nu era greu de patruns în desis. Nu era însa

acum timpul de facut cercetari, deoarece trebuiau sa arunce mai întâi o ochire generala asupra întregului cuprins al insulei.
Ocoleau acum partea de nord. Farrow, care pâna acum privise nepasator, se ridica deodata în picioare si-si îndrepta trupul. George stia ca gestul însemna ca în tatal sau se trezise un viu interes pentru cele ce vedea. De aceea, începu sa se uite si ei cu încordare spre desis.
În doua rânduri, Farrow facu o miscare cu capul, ceea ce îi determina si pe ceilalti sa-l urmareasca privirea. Vazura si ei niste raristi în desis, de unde porneau poteci batatorite. Erau însa atât de putin vizibile, încât Martens nici nu le baga în seama. Capitanul nu-i pomeni nimic de ele, nici dupa ce se întoarsera la submarin, ca sa-l ia si pe ceilalti pe insula.
— Domnule Martens, îi zise el încet, în timp ce Sanja cobora în barca, mi se pare ca tot eu am avut dreptate. Nu sunt maimute, ci oameni.
Martens îi privi uluit si vru sa spuna ceva, dar el îl opri cu un gest si începu sa discute cu tânara printesa în limba indiana. Când însa barca trase la mal, tacu brusc si ramase pe gânduri. George întelese ca-l ameninta iar o mare primejdie.
În timp ce înaintau pe poteca spre luminis, capitanul Îi sopti lui Martens:
— Sa speram ca-l vom mai gasi pe Bongo unde l-am lasat, desi nu prea cred. Pare-mi-se ca tipetele, pe care dumneata le luai drept ale maimutelor, au o

însemnatate foarte primejdioasa pentru noi. S-ar putea însa ca tocmai ele sa ne prilejuiasca descoperirea tainei care ne înconjoara.
Martens clatina capul în tacere, caci ajunsera în luminisul unde se afla coliba. Pe vatra ardea focul si o caldare în care fierbea niste peste raspândea un miros placut în coliba. Dar Bongo nu se afla acolo si nici nu veni la repetatele chemari ale stapânului sau.
— Vezi, tocmai de asta ma temeam eu, zise Farrow. Acum însa încep sa sper ca-l vom gasi pe Hess al dumitale în viata. A, începe sa se întunece!
— Stii ce, domnule capitan, parca mi s-a facut frica sa mai ramân pe insula. N-ar fi mai bine sa ne petrecem noaptea pe submarinul dumitale? Mai ales pentru domnisoara e prea primejdios pe insula.
— Se întelege ca nu putem ramâne peste noapte aici, raspunse Farrow, desi tare-as fi vrut sa vad si eu cum au reusit omuletii aceia sa biruie o matahala ca malaiezul dumitale.
— Tot asa de voinici erau si ceilalti malaiezi. Ma mira foarte mult si faptul ca nu se vede pe-aici nici-o urma de lupta.
Capitanul aprinse lampa de buzunar si cerceta cu bagare de seama locul din jurul colibei. George facu acelasi lucru, dar, împins de curiozitate, se afunda din ce în ce mai adânc pe poteca. Gasi într-adevar niste urme micute, care se continuau prin iarba înalta pâna la desis. Vazu aici copaci mai rariti într-un loc. Intra în desis si ramase o clipa uimit. Pe o bucatica de loc se vedeau întiparite

urmele mai multor pasi mititei, ca de copil de zece-doisprezece ani. Asadar, tatal sau avusese dreptate. În padure traiau într-adevar pitici, care se catarau pe copaci ca si maimutele.
Va avea el oare norocul sa vada la fata vreuna din fapturile acestea ciudate? Sau, mai mult înca, va putea descoperi ascunzatoarea lor? Si ce-ar fi sa izbuteasca sa-l scape pe malaiezi, pâna a nu apuca sa-l ucida ei? Gândul acesta îl facea sa grabeasca pasul, cautând în acelasi timp sa nu faca zgomot, ca sa nu-l simta piticii.
Nu mai auzi exclamatia tatalui sau, care se aplecase lânga foc si ridicase de jos un obiect mititel.
— Sa ne întoarcem imediat pe submarin, zise capitanul îngrijorat. Asta trebuie sa fie un vârf de sageata; vad ca e mânjit cu un lichid galbui, probabil otrava. E arma de care se slujesc popoarele primitive. Sa plecam repede, altminteri s-ar putea sa ne pomenim cu astfel de sageti plouând din copaci peste noi. Insula nu se poate vizita decât în cursul zilei, dupa cum vad eu. Dar George unde e? striga el, privind speriat în jurul sau.
— L-am vazut îndreptându-se spre partea de nord a desisului; cerceta aplecat spre pamânt cu lampa de buzunar.
— Iar a pornit-o singur de capul lui, facu Farrow, necajit si îngrijorat. Nici nu banuieste ce primejdie îl pândeste. A , ia auziti! Cu siguranta ca l-au vazut.
Din desisul apropiat rasunara iar strigatele acelea ciudate. Acum se stia hotarât ca nu erau maimute, ci oameni,

si desi erau atât de mici, aveau arme foarte primejdioase, de care stiau sa se serveasca la timp.
De-abia o putu retine putin pe Sanja, care voia s-alerge în desis, dupa dragul ei George. Farrow cauta s-o linisteasca, desi sufletul îi era cuprins de o mare teama pentru soarta fiului sau.
— Acum nu putem întreprinde nimic, zise el. Trebuie s-asteptam pâna mâine dimineata. Numai la lumina zilei am putea încerca sa patrundem în desis si sa avem posibilitatea sa-l vedem pe pigmei. Daca am încerca s-o facem acum, ne-am expune unor sageti otravite, curgând ca grindina peste capetele noastre, înainte de a avea noi vreme sa-l simtim. Îndepartati-va de foc, sa nu fim vazuti.
Cu toate ca era un sacrificiu ceea ce facea, Farrow iesi cel dintâi din luminis. Ceilalti îl urmara în tacere. Întelegeau ce se petrecea în sufletul tovarasului lor, dar îsi dadeau si ei seama ca pentru moment nu era nimic de facut. Chiar si asa, acum la iesirea din insula, drumul era destul de primejdios, caci nu se putea sti daca piticii nu stau cocotati în vârfurile copacilor si-i pândesc ca sa-l împroaste cu sageti otravite.
Farrow nu cuteza sa aprinda lampa de buzunar si le daduse si celorlalti în grija sa se fereasca de o nesocotinta ca asta. Paseau unul în urma altuia pe poteca îngusta, prin bezna desisului, atingându-se mereu cu mâna, ca sa nu se razleteasca.
În fata mergea capitanul si dupa el Sanja, care plângea înabusit. Petre încheia

coloana; îl batea gândul sa se întoarca si sa-l caute el singur pe George. Desi ar fi facut-o bucuros, nu putea totusi calca ordinul stapânului sau si îsi dadea seama ca tot n-ar fi folosit la nimic; se expunea doar riscului de a fi nimerit de vreo sageata de-a piticilor, fara a-l putea ajuta pe dragul lui George.

Capitanul Farrow grabi instinctiv pasul, când se auzira iar, foarte aproape de ei, glasurile acelea ciudate. Probabil ca vazusera luminisul din fata colibei pustiu si se luasera dupa fugari. În padure era întuneric bezna si trebuie sa fi avut niste ochi de pisica pentru a se putea orienta atât de bine.

— În pas gimnastic! comanda capitanul, cu glas înabusit.

Din fericire, convoiul ajunsese aproape de coasta de rasarit. Numai câteva minute îi mai desparteau de golf. Sarira repede în barca, apoi Petre o împinse cu putere de la mal. Era si timpul, caci îndata ce ajunsera la submarin, din desisul de pe mal se auzira tipetele acelea ciudate. Farrow se temea chiar sa nu fie ajunsi de sagetile piticilor, în vreme ce se vor urca în turn. Probabil însa ca, desi îi vedeau foarte bine prin întuneric, li se facuse frica de aceasta namila necunoscuta de ei, fiindca nu cutezara sa se slujeasca de primejdioasele lor arme.

Capitanul puse sa se îndrepte vasul spre mijlocul golfului, unde era sigur ca nu-i vor putea ajunge sagetile. Când echipajul afla de disparitia lui George, se isca o mare agitatie printre marinari. În cele din

urma, întelesera si ei ca nu se putea întreprinde nimic pe întuneric.
În cabina comandantului se tinu de asemenea sfat: ce era de facut? Parerea lui Farrow era ca piticii nu-si aveau un loc statornic, ci, întocmai ca si maimutele, traiau prin copaci, când ici, când colo, de aceea era si mai grea salvarea lui George si a celor sase malaiezi. Desi capitanul nu-si exprima pe fata teama din pricina Sanjei, toti întelegeau din grija lui ca piticii acestia sunt poate mâncatori de oameni. Carnivori în orice caz, dovada armele lor, de care se slujeau sa ucida animale.
Ideea ca George va avea tragica soarta de-a fi mâncat de pitici îi facu pe toti sa se înfioare. Pe capitan nu-l mai rabda locul si iesi din cabina.
— Sa ne ducem în partea de nord a insulei si îndata ce se va lumina de ziua sa intram în desis; poate ca tot vom reusi sa-l salvam pe George, propuse el.
— Speranta sa n-o pierdem în nici un caz, exclama Rindow. Nu se poate, nu trebuie ca George al nostru sa piara într-un chip atât de grozav, domnule capitan...
Farrow îi arunca o privire de recunostinta, apoi se urcara amândoi în turn. Încet si cu multa bagare de seama, submarinul ocoli insula. Se opri în imediata apropiere a tarmului de nord. Hotarâra sa se formeze o trupa puternica, bine înarmata, care sa ia cu sine si grenade cu gaze fabricate de printul Ghasna, apoi sa porneasca pe uscat, imediat ce se vor ivi zorile.

Desi mai era mult pâna atunci, capitanul dadu ordinul de odihna, dar nimeni nu se gând sa doarma. Soarta lui George ii îngrijora pe toti. Se aflase el, ce e drept, de multe ori în situatii primejdioase, dar piticii acestia care traiau prin copaci mai rau ca fiarele salbatice, îi puneau pe gânduri.

.....
.....

George grabise pasul. Urmele acelea micute erau acum tot mai dese si adânc întiparite în pamânt, ceea ce dovedea ca piticii duceau cu ei o povara foarte grea pentru puterile lor.

Asadar, îl atacasera pe Bongo în luminis si-l luasera cu ei. Cu siguranta ca va da în curând de salasul lor. Poate ca va reusi totusi sa-l salveze pe malaiez, care se va fi aflând în mare primejdie.

Deodata, tânarul se opri în loc, aprinse brusc lampa de buzunar si sari în laturi. Deasupra capului sau se auzira tipetele acelea ciudate; asadar, îl simtisera. Daca putusera ei birui namila aceea de malaiez, cu siguranta ca nici el nu va putea scapa din ghearele lor. Smuci revolverul de la brâu, trecu lampa în mâna stânga si asculta cu încordare. În juru-i, totul fosnea. Auzise si pâna acum fosnetul acela, ceva mai slab, însa, dar îl atribuia vietatilor padurii, care noaptea se trezesc la viata.

Dar acum i se parea ca moartea îl pândeste din toate partile. Nicicând nu simtise aerul acela umed al Tropicelor atât de apasator. Respira cu anevoie,

inima batea sa-l sparga pieptul, o sudoare rece îi scalda tot trupul.
Auzi deslusit un fosnet mai tare lânga el, ba nu, parea sa vina de deasupra capului. Îsi aminti ca piticii se catarau ca maimutele pe copaci. George facu un pas îndarat, dar tresari înfiorat, caci se izbise de cineva care se afla în spatele sau.
Se auzi un strigat melodios, pe urma tânarul simti o întepatura în mâna dreapta si în acelasi timp, se stârni o miscare în jurul sau. Padurea întreaga se trezise parca la viata, niste glasuri rasunara aproape, iar altele ceva mai departe... si întelese ca fusese împresurat de pitici.
Repede ca fulgerul facu lumina si ridica revolverul. Mai bine zis, vru sa-l ridice, dar mâna îi paru deodata grea ca plumbul. Raza de lumina cazu pe un grup de pitici care îl înconjurau ca un roi din toate partile.
ÎI cuprinse deodata o spaima grozava. De ce nu mai putea misca bratul drept? Si ce sa fie furnicatura aceea din tot trupul? Degetele mâinii stângi se desprinsera de la sine si lampa se rostogoli la pamânt. Nu mai simti nici-o particica a corpului si-i veni ameteala. Întelese cu groaza ca întepatura fusese otravita... vru sa tipe, dar... îsi pierdu cunostinta.
Când îsi veni în simtiri, se minuna ca mai era în viata. Ultimul lui gând fusese ca-l otravisera piticii. Dar cum se facea atunci ca revenise la viata? Oare otrava avea putere numai sa te ametească? De ce nu-l omorâsera piticii? Încerca sa faca o miscare si baga de seama ca era legat.

Mintea i se limpezea din ce în ce si se simti purtat pe brate. Asadar lesinul lui nu tinuse mult. În jurul si deasupra capului sau padurea rasuna de tipetele piticilor...
Se pomeni deodata într-o rariste. Luna lumina ca ziua. Spre marea lui mirare, vazu la capatul raristii o coliba de bambu. Deci mai locuia aici si un alb, care trebuie sa se fi aflat înaintea lui Martens pe insula. Gândul acesta îi trecu ca fulgerul prin minte. Faptul ca piticii ascultau de el era cea mai buna dovada.
Când fu la vreo zece metri de coliba, un om înalt si uscativ îi iesi în întâmpinare. Era un european îmbracat în haine coloniale. Într-o limba pe care George n-o întelegea, le spuse ceva piticilor, care îi raspunsera îndata printr-un fel de ciripit.
Îl asezara pe tânar jos la picioarele europeanului.
Expresia fetei lui dovedea energie si inteligenta, dar ochii îi luceau într-un chip ciudat Pe buzele individului flutura un zâmbet enigmatic si crud în acelasi timp.
— Ia te uita, facu el în englezeste, dupa cum vad am avut noroc pe ziua de azi. Micii mei prieteni mi-au adus doua noi puteri într-un interval atât de scurt Trebuie sa stii, tinere, ca piticii lasa sa treaca o saptamâna la mijloc pâna sa-mi vina cu alt ajutor. Dar fiindca ai încalcat singur tinutul nostru, se schimba lucrurile. As vrea sa-mi spui si mie cum ai ajuns aici.
Instinctiv, George întelese ca nu trebuia sa pomeneasca de tovarasii sai. De aceea

raspunse cu un glas care parea înca speriat:
— Corabia noastra a cazut prada ciclonului si eu de-abia am putut scapa într-o barca. Valurile m-au aruncat pe tarm si am pornit pe o poteca prin padure, sperând sa gasesc vreun adapost omenesc.
— Speranta nu te-a înselat, numai ca a iesit altfel decât credeai. Acum însa vreau sa-ti fac o propunere. As avea ceva de lucru pentru dumneata, desi e o munca foarte grea si primejdioasa. Drept e ca mai mult de un an n-o sa tina, dar pe urma vei primi de la mine o rasplata pe care n-ai putea-o câstiga nicaieri într-un interval atât de scurt. Piticii nu vor sa se îndeletniceasca singuri cu munca asta, din pricina superstitiei, pe care mi-e cu neputinta sa le-o înfrâng. Mai am aici un european si sase malaiezi. Ei, ce zici, te învoiesti?
— Ar trebui mai întâi sa stiu despre ce munca e vorba, raspunse George. Si-apoi, ce mi se poate întâmpla daca refuz?
— Munca consta în aceea ca vei scormoni pamântul insulei împreuna cu ceilalti, care s-au învoit numaidecât Trebuie sa stii, tinere, ca eu caut o comoara, care e îngropata undeva pe aici, si al carei loc nu-l cunosc. Daca nu primesti propunerea mea... îti atrag de la început atentia ca piticii acestia au prostul obicei sa manânce carne de om. Daca preferi sa fii mâncat de ei, eu n-am nimic împotriva. De altfel, mai au si alt obicei urât îsi chinuiesc îngrozitor prizonierii înainte de a-i omorî, din motive

religioase, pare-mi-se. Cred însa ca vei primi mai bucuros propunerea pe care ti-o fac, cu atât mai mult cu cât s-ar putea ca sa gasim comoara în mai putin de un an. Ei, ce zici?
Lui George nu-i trebuia timp de gândire, fiindca n-avea defel pofta sa fie mâncat de pitici. Si-apoi, stia bine ca tatal si prietenii sai vor porni chiar de a doua zi în cautarea lui. Cu armele pe care le aveau, nu se temeau ei de pitici. De aceea, raspunse imediat
— Fireste ca primesc mai bine sa muncesc.
— Nici nu ma asteptam altfel, zise strainul zâmbind. Cum te cheama pe dumneata?
— George Rindow.
Tânarul se feri sa-si spuna numele adevarat. Stiind ca acela de Farrow era bine cunoscut în toata lumea.
— A, asa! Îmi pare bine de cunostinta, facu necunoscutul zâmbind multumit Eu ma numesc doctor Mors, tine minte. Si înca un lucru: vei dormi la un loc cu celalalt alb, un domn Hess. Atât în coliba dumneavoastra, cât si în timpul lucrului sunteti supravegheati de micii mei prieteni, asa ca nici sa nu te gândesti sa fugi. Sagetile lor otravite îsi fac repede efectul. Si apoi, la cea dintâi încercare, te predau lor, sa faca ei ce-or vrea cu dumneata. Fii sigur ca au sa se bucure grozav. Nadajduiesc însa ca vei fi cuminte si nu o sa te arunci de bunavoie în gura lupului, cum s-ar zice. Armele acestea minunate o sa ti le pastrez eu pâna la

plecare, ca sa nu-ti vina în gând sa faci vreo prostie.
La un ordin scurt al doctorului Mors, piticul îl dezlega repede pe prizonier, care se scula încet de jos si-si întinse madularele, ca sa si le dezmorteasca. Se uita acum mai atent la necunoscut si vazu pe chipul lui întiparita o salbaticie de neînchipuit
— Asa, zise doctorul. Du-te sa-ti arate piticii noua dumitale locuinta, pe care sper ca o vei parasi mai curând decât credem amândoi. Te poti împrieteni în vremea asta cu domnul Hess. E adus de mine din Makassar. Se mai afla înca un alb pe insula, care a venit aici cu malaiezii. Saptamâna viitoare trimit si dupa el. Cauta sa dormi nitel, munca despre care ti-am vorbit nu e defel usoara.
Se întoarse brusc si intra în coliba. George îl urma pe pitici, care-i faceau semn si intrara în desis. La vreo cincizeci de metri de luminis se afla înca unul, unde vazu doua colibe, una mare si alta mai mica. În jurul acesteia se asezara opt pitici de paza. Era cu neputinta sa fuga.
Când George pasi în coliba, auzi un glas somnoros mormaind:
— Cee?
Tânarul întelese ca era presupusul mort din Makassar si raspunse în limba germana:
— Un nou tovaras de captivitate, care vine cu gând sa te scape, domnule Hess.
O clipa domni o liniste adânca, apoi se auzi o mobila împinsa cu putere la o parte si o flacara pâlpâi prin întuneric.

Hess trasese un chibrit si aprinsese lumânarea de pe masa. Urma o lunga explicatie din care Hess afla ce se petrecuse de doua luni încoace de când se afla pe insula. Bietul om nu mai putea de bucurie când auzi ca va fi în curând eliberat de capitanul Farrow si tovarasii sai. Hess îi povesti tânarului taina comorii. Cumparase planul de la un om din Makassar, dar doctorul Mors, care auzise convorbirea lor, îl ademenise pe insula si i-o luase cu de-a sila. Mors mai fusese si în alte dati aici, când avusese prilejul sa scape de la moarte pe capetenia piticilor, care fusese muscata de un sarpe veninos. De aici, respectul si recunostinta acestui popor de pigmei.
George îsi aduse în cele din urma aminte de faptul ca ar fi bine sa se odihneasca putin, deoarece munca pe care avea s-o îndeplineasca a doua zi era foarte istovitoare. Hess îi mai spuse ca, în afara de asta, primejdiile pândeau la tot pasul, din pricina serpilor veninosi care misuna prin desisul padurii.
În coliba se mai afla pregatit înca un culcus, caci Mors se astepta ca piticii sa-l aduca în curând si pe Martens. George adormi repede, cu speranta ca a doua zi va fi eliberat de ai sai.

III.
SIRETENIA DOCTORULUI MORS

DIS-DE-DIMINEATA FURA TRZITI de glasul taios al doctorului. Acesta se uita zâmbind la George si-i zise:

— Ma bucur ca am în fata mea pe fiul viteazului capitan Farrow, despre ale carui ispravi am auzit foarte multe. Cu atât mai repede va merge deci treaba. Da, da, tinere, piticii mei mi-au dat de veste înca de azi noapte ca pe malul de nord al insulei a aparut ”Dox”-ul dumneavoastra. Am înteles atunci imediat ce s-a petrecut. Tatal dumitale, cu care am si vorbit si-a dat desigur seama ca nu e nimic de facut. I-am spus ca daca face vreo încercare sa acosteze pe tarm, te dau pe mâna piticilor sa faca ei ce-or vrea cu dumneata. Si chiar daca ar reusi sa patrunda cu vreo câtiva oameni în insula, pâna s-ajunga ei aici, vei fi disparut de mult cu piticii mei prin desisul padurii si tot n-au sa te gaseasca. A înteles imediat ca am dreptate si a renuntat, urându-mi totodata sa sfârsim cât mai repede ceea ce avem de facut. Asadar, pune-te serios pe lucru!

Unul din malaiezi veni sa le-aduca ceai si peste prajit George era buimacit, parca l-ar fi izbit cineva cu o maciuca în cap. Toate sperantele lui se irosisera si îsi dadea seama ca amenintarea lui Mors nu era o vorba goala.

Pe de alta parte, îsi zicea ca e cu neputinta ca tatal sau sa se lase intimidat de amenintarile doctorului. Si daca nu stia de puterea grozava a sagetilor, îl punea pe el în mare primejdie. De i-ar putea da de veste prin cineva!

George privi prin usa întredeschisa si-l vazu pe doctor dând cu glas aspru poruncii malaiezilor de afara. L-ar putea

deci vedea daca ar vrea sa vina în coliba. Asa ca îi sopti acestuia în limba lui, pe care o învatase destul de binisor
— Cum te cheama pe tine?
— Muta, Tuan, raspunse el.
— Bine. Asculta, Muta. Tovarasi mei se afla la tarm pe un vapor care poate merge si pe sub apa. Ai putea tu sa scapi de sub supravegherea piticilor?
— Daca as sti ca am unde sa ramân, atunci nu mi-ar fi greu, Tuan.
— Tuanul care conduce vaporul este tatal meu. Cauta s-ajungi pâna la el, spune-i ce se petrece aici pe insula si n-o sa te caiesti. Nu uita nici de sagetile otravite, care sunt foarte primejdioase si nici ca voi fi dat pe seama piticilor, daca ar încerca sa ma ia cu de-a sila. Aici nu ne poate ajuta decât siretlicul, întelegi?
— Da, Tuan. Voi vorbi cu Tuanul de pe vapor si-l voi aduce într-ascuns încoace. Stiu eu cum sa scap de sub ochii piticilor. Peste o zi le voi spune Tuanilor ce e de facut.
Se întoarse repede si iesi pe usa, caci îl zarise pe doctorul Mors îndreptându-se spre coliba.
George îl vazu pe Mors punând întrebari cu glas rastit malaiezului. Dar acesta dadu de câteva ori din umeri, ca si când nu l-ar fi înteles.
— Domnule Farrow, zise doctorul venind la George, mi se pare ca umbli cu gânduri de fuga; mai mult chiar, sunt convins ca ai încercat sa-l ademenesti pe malaiez sa-ti înlesneasca fuga. Daca Muta dispare astazi, stiu sigur ca l-ai trimis la tatal dumitale. În acelasi

moment, te dau pe mâna piticilor, sa stii. Vezi de-i spune lui Muta ce are de facut.
George îsi musca buzele de necaz, dar se prefacu foarte mirat când raspunse:
— Nu înteleg ce vrei sa spui, doctore. Îl întrebasem pe malaiez ce am de facut în privinta lucrului care ma asteapta. Fiindca, vezi dumneata, e în interesul meu sa se ispraveasca mai curând cu gasirea comorii. De aceea n-ar fi rau, domnule doctor, sa-mi dai ceva amanunte despre ea. Poate ca am scurta mult din timp daca as sti mai precis ce e cu comoara asta si n-ar fi nevoie sa scormonim toata insula ca s-o gasim.
Doctorul Mors se uita uluit la el, apoi raspunse, codindu-se:
— Hm... s-ar putea sa ai dreptate. Pâna acum, dupa o scurta examinare a planului, am socotit ca aceasta comoara se gaseste la capatul acesta al insulei si am facu aici sapaturile. Te pomenesti ca dumneata ai putea descoperi mai repede tinta.
Tânarul îi arunca o privire întrebatoare lui Hess si, vazând ca acesta încuviinteaza din cap, zise:
— Spuneai adineauri, domnule doctor, ca ti-ai aruncat numai în treacat ochii pe plan. Unde sunt documentele?
Mors paru cam încurcat apoi raspunse:
— Probabil ca ati stat azi noapte de vorba despre chestia care ne preocupa, asa ca stii cum stau lucrurile. Fostul meu tovaras, Cruwe, care la început avea pretentii asupra comorii, s-a lasat pagubas si s-a întors la Makassar, unde a vândut planul d-lui Hess. Din pacate,

eu nu sunt omul care sa întrebuinteze mijloace drastice, altminteri as fi aflat de la Hess daca Cruwe i-a dat si alte lamuriri mai precise odata cu planurile. Totusi cred ca pentru explicatia desenului exista si o cheie verbala. Poate ca izbutesti dumneata, domnule Farrow, sa o ghicesti, de aceea o sa-ti arat planurile. Stai, te rog, aici. Dumneata, domnule Hess, poftim la lucru. Stii ca esti însarcinat cu munca preliminara, cea mai grea de altfel si cea mai primejdioasa, de care ai putea fi scutit daca mi-ai explica cheia planului.

George clatina din cap îngândurat. Curios om mai era si doctorul Mors. Sustinea ca nu e în stare de mijloace drastice si totusi îl punea pe Hess la munci grele si primejdioase pentru a-l sili sa-l divulge cheia planului pe care banuia ca acesta o cunoaste. Se uita lung dupa tovarasul sau de suferinte. Hess facea impresia unui om energic si tenace. Nu era exclus ca el sa cunoasca într-adevar cheia în urma careia s-ar fi gasit repede comoara. Prefera însa sa munceasca din greu un an întreg si sa fie expus la cele mai mari primejdii decât sa se tradeze.

În sfârsit... Pentru George, principalul era sa câstige timp. Stia prea bine ca tatal sau va întrebuinta toate mijloacele ca sa-l scoata de acolo, fie ce-o fi. Astepta acum cu încordare sa vada planurile pe care i le va aduce acest ciudat doctor Mors.

Rabdarea nu-i fu pusa la grea încercare, caci doctorul se întoarse foarte curând cu un plic mare pe care-l puse pe masa

primitiva din mijlocul colibei. Scoase din el o harta si o întinse în fata lui George.
— Vezi si dumneata, domnule Farrow, daca poti întelege ceva din documentul acesta, care pare sa fie foarte vechi. Daca izbutesti, m-ai scuti de multa osteneala si ai avea si dumneata o parte mai mare din comoara, îti dau timp pâna la prânz sa studiezi documentul, vei fi însa supravegheat mereu de pitici si te rog sa iei in seama ce-ti spun. Asadar, cu cât vei reusi mai curând sa dezlegi taina, cu atât vel scapa mai repede de munca istovitoare care te asteapta. Încordeaza-ti mintea ca sa-ti scutesti corpul.
Doctorul înclina usor capul, apoi iesi din coliba. George îl vazu vorbind staruitor cu vreo câtiva pitici care se aflau în luminis, probabil ca sa nu-l slabeasca pe el din ochi.
Asadar, fuga era exclusa. Trebuia deci, în propriul sau interes, sa se cufunde în studiul hartii pe care i-o adusese doctorul si la care se pricepea foarte bine, deoarece de mic copii privea ceasuri întregi hartile, urmarind calatoriile tatalui sau.
Se uita lung la bucata de pergament care reprezenta tinuturile marii Flores unde se afla acum. Vazu insula desenata mai deslusit, deci aici trebuia sa fie comoara, daca va fi existând într-adevar. Sus, în coltul din dreapta al hartii, într-un mic patrat, erau reproduse iar contururile acestei insule din arhipelagul Insulelor Tigrului. Dupa aspectul documentului, acesta trebuie sa fi fost de cel putin doua sute de ani. Dar de unde putea atunci sa

cunoasca desenatorul atât de exact latitudinea si longitudinea?
George întelese imediat ca harta data din timpurile moderne si se întrebuintase dinadins un pergament ca sa se creada ca e vorba de vreo comoara veche, pe care vreun pirat o îngropase acolo cu veacuri în urma.
Dar ce taina se va fi ascunzând aici în pamânt? Era poate vreo prada din timpul razboiului mondial, care fusese ascunsa acolo. În tinuturile acestea nu putea fi vorba decât de o prada luata de la englezi, caci prin marea Flores adusese „Dox"-ul în ultimul an al razboiului mari pagube flotei engleze. Scufundase el singur aproape o suta de mii de tone. Era deci foarte lesne ca vreun om mai istet sa fi adus pe insula bogatiile gasite pe aceste vase.
Ideea prindea din ce în ce mai mult contur în mintea lui George, în vreme ce cerceta harta. În acelasi timp baga de seama ca în patratul din colt, unde era reproducerea în mic a desenului, se afla o cruciulita pusa acolo fara nici-un rost
De la început mijise în capul lui gândul ca harta era facuta astfel ca sa induca în eroare pe cineva care nu cunostea însemnatatea ei. Acelasi lucru îl vedea si doctorul Mors, caci nu degeaba sustinea el ca Hess cunoaste cheia si punea la munci grele pentru a-i sili sa i-o spuna.
Iarasi examina tânarul cu atentie harta. Ce rost aveau desenul acela mic si cruciulita din coltul lui? Era într-adevar de mirare ca Mors, care parea un om atât de inteligent, nu observase amanuntul

acesta. George îsi aminti de privirea ciudata a doctorului. Ochii lui aveau o sclipire neobisnuita, o lucire care rezulta numai dintr-o supraexcitare a creierului si tânarul gasi dezlegarea întregii probleme. Doctorul Mors avea mintea zdruncinata, altminteri nu se putea explica atitudinea lui. De aceea, privirea aceea ciudata, si scaparea din vedere a amanuntelor din care reiesea lamurit ca harta fusese facuta în vremuri mai noi si desenata dinadins astfel.

George stia din citite ca popoarele primitive îi respecta pe nebuni si nu s-ar atinge de ei pentru nimic în lume. Asa trebuia sa fie si aici cazul. Numai asa se explica supunerea piticilor fata de el, cu atât mai mult cu cât Mors le scapase de la moarte capetenia muscata de sarpe. Stia ca nu l-ar parasi de bunavoie; mai mult, l-ar apara pâna în ultimul moment.

Totusi, George se îndoia ca doctorul, cu toata nebunia lui, ar lasa s-ajunga lucrurile pâna acolo. Fireste ca tânarul trebuia sa fie cu mare bagare de seama si pentru moment nu gasea nici-un mijloc de scapare, fara sa se expuna la prea mari primejdii.

Da, dar mai avea tot timpul pâna la amiaza sa faureasca vreun plan. Banuia ca Mors pusese sa se caute comoara în loc gresit si lucrul putea sa tina un an întreg, daca nu si mai mult, caci va vrea sa scormoneasca toata insula. Cum ar putea el însa sa intre în legatura cu tatal sau si tovarasii lui? Avea totusi mângâierea ca Mors le spusese ca

traieste, ceea ce era pentru capitan si Sanja o usurare.
Si? Avea el vreo posibilitate sa se puna în legatura cu ei fara sa trezeasca banuiala doctorului? Prin malaiezi era exclus, caci nebunul ar fi fost în stare sa-si puna în practica amenintarea si sa-l predea piticilor ca sa faca cu el ce-or pofti, asa cum zicea. Ce însemna asta, stia el, George, foarte bine. Deocamdata, doctorul era stapân pe situatie si ar fi fost în stare sa se serveasca de avantajul pe care-l avea.
George tresari din gândurile sale când îl vazu pe doctor intrând pe neasteptate în coliba.
— Ei, tinere, ai descoperit ceva? îl întreba el. Nu esti si dumneata de parere ca comoara se afla în partea de nord a insulei?
— Pâna acum asa se pare, raspunse el. Te-as ruga sa-mi mai lasi timp sa studiez harta mai bine. Nu fiindca m-as sfii de munca, dar cred ca aduc mai mult folos asa, decât sapând o bucatica de pamânt
— Desigur, prietene; studiaza mai departe harta! încuviinta doctorul. Am mari sperante ca dumneata vei reusi sa descoperi locul unde e îngropata comoara. Ar fi, de altfel, în interesul nostru, al tuturora, fiindca, drept sa-ti spun, nu-mi face nici mie cine stie ce placere sa fac aici pe directorul de închisoare. Acum ma duc sa-l controlez putin pe tovarasii dumitale de lucru. Dumneata ramâi aici; îndata ce-ai încerca sa iesi din coliba, piticii ar crede

ca vrei sa fugi si ai pati-o rau de tot. Ne vedem iar la prânz.
George aflase acum taina si nu mai avea nevoie sa studieze harta. Se mira numai cum doctorul, cu inteligenta lui, nu o descoperise înca, desi era cât se poate de usor. Sa fi fost însa mai greu decât credea el? Oare usurinta asta aparenta era numai o cursa? La drept vorbind, ar fi trebuit sa-l preocupe acum mai mult cautarea unui mijloc de scapare decât comoara, dar se mai uita o data cu atentie încordata pe harta. Spre norocul sau, caci doctorul intrase pe nesimtite în coliba si-l privea pe furis. Tresari speriat când îl auzi zicând:
— Acum vad ca pot avea încredere în dumneata, tinere. Credeam ca te prefaci numai si ca harta nu te intereseaza atât cât faurirea unui plan de fuga. Bag însa de seama ca m-am înselat, pari sa iei lucrurile în serios. îmi închipui si eu ca nu ti-e tocmai placut sa stai închis aici când stii ca în fata insulei asteapta submarinul tatalui dumitale. Dar n-am ce-ti face. Nu ma abat niciodata de la tinta mea, si apoi singur ai venit pe insula, fara sa te poftesc eu. Am în dumneata o forta noua de care nu vreau sa ma lipsesc. Dezleaga problema comorii si pe urma du-te sanatos cu partea de câstig care ti se va cuveni.
— Spune-mi, rogu-te, domnule doctor, nu crezi si dumneata ca aceasta comoara se cuvine de drept domnului Hess, care a cumparat cu bani gheata planurile? întreba cu ciuda George pe Mors.

— Hm, ar putea sa ridice oarecare pretentii si el, eu însa mi-am pierdut luni întregi prin pustietatea asta, am muncit si am trait înconjurat de mari primejdii, asa ca am mai multe drepturi decât el.
Si iarasi ochii doctorului sclipira în chip bizar, ceea ce întari banuiala tânarului: omul era într-adevar nebun. Comoara devenise la el o idee fixa si auzind ca altul si-ar putea-o însusi, mintea i se ratacea iar.
— Asa e, ai dreptate, raspunse el în graba. Dreptul dumitale e, ca sa zicem asa, un drept moral. În privinta asta, te vei întelege singur cu domnul Hess; obligatia mea e sa studiez înainte de toate bine harta. Adevarul e ca taina va fi foarte greu de dezlegat, dar am facut eu si alte lucruri mult mai anevoioase, care pareau la prima vedere imposibil de rezolvat .
— Bine, tinere, facu doctorul zâmbind prietenos. Acum te las singur. Daca ai reusit sa descoperi ceva, striga-ma pe nume, fereste-te însa sa iesi din coliba. S-ar putea ca paznicii dumitale sa interpreteze gresit gestul acesta.
George se apuca serios sa studieze harta. Întâia solutie i se parea prea usoara ca sa fie cea adevarata. Trebuia sa mai fie înca una, mult mai greu de gasit. Examina cu bagare de seama pergamentul si deodata îi veni o idee. Da, da, asa trebuie sa fie.
Desenul din colt era gaurit în patru locuri. Niste gauri foarte mici, pe care le observa de-abia când ridica harta în dreptul luminii. Dar si în mijlocul desenului principal se aflau patru gauri,

asemenea celorlalte, în aceeasi asezare neregulata.
Aici era dezlegarea problemei. Desenul din colt trebuia suprapus peste celalalt, cu gaurile exact în aceiasi loc. Cu siguranta ca atunci s-ar fi aflat locul unde era îngropata comoara.
Fireste ca George se feri sa-l spuna ceva lui Mors, hotarât sa pastreze taina pentru sine. Tovarasul sau de suferinta, Hess, era singurul în drept sa ridice comoara, era proprietatea lui, caci o cumparase cu bani platiti înainte. De asemenea si Martens, care trebuia sa împarta totul cu el si care mai suferise, sarmanul, pe deasupra si prigoana politia din Makassar.
George puse harta pe masa, îsi rezema capul în palma si se adânci de forma în studierea pergamentului. În realitate, însa, nu se gândea decât la faurirea unui plan de fuga. Va reusi oare Muta sa se strecoare pâna la submarin? Sau sa încerce el singur?
De-ar fi banuit cel putin locul unde se afla acum „Dox”-ul! Poate ca tot ar fi riscat Tovarasii i-ar fi venit într-ajutor chiar daca ar fi fost vorba sa se pomeneasca cu sageti împroscate de câtiva pitici.
Prin ce mijloc l-ar putea trage pe sfoara pe acest doctor Mors? Deodata îl strafulgera un gând. Trebuia cu orice pret sa-l duca pe nebun în partea de nord a insulei. Când îl vor zari cei de pe submarin, vor încerca neaparat sa debarce. Zâmbi multumit apoi facu cu unghia un mic semn pe harta drept în

directia de nord a coastei. Asa. Va arata acest semn doctorului care, în lacomia lui nebuna dupa comoara, va cadea cu siguranta în cursa.

IV.
GOANA DUPA BOGATIE

DOCTORUL SE ÎNTOARSE pe la vremea prânzului, împreuna cu Hess si cei sase malaiezi. Asadar, Muta nu îsi putuse împlini fagaduiala. George fu foarte multumit, caci fuga malaiezului ar fi putut dauna acum planului sau, deoarece Mors ar fi devenit banuitor si si-ar fi pierdut încrederea în el.

— Domnule doctor, îi striga el voios, mi se pare ca am descoperit taina

În vreme ce doctorul parea cuprins de o mare bucurie, Hess se posomori la fata. Descoperirea comorii însemna pentru el pierderea ei. George îl linisti însa printr-un semn pe care doctorul nu-l vazu.

— Ce... ce-ai gasit? facu Mors, nerabdator.

— Comoara trebuie sa fie îngropata aici, la marginea golfului, caci daca tii harta piezis în dreptul luminii, se vede deslusit un semn mititel. Acelasi semn e si dincoace pe reproducerea în mic a planului, asa ca potriveala îsi are rostul ei.

— Bine zici, raspunse doctorul, ia asta nu m-am gândit. Soarta te-a adus pesemne pe insula, domnule Farrow, ca sa ma scutesti de o munca atât de obositoare. Poate ca-ti vei recapata chiar astazi libertatea si o buna parte din

comoara. Plecam imediat dupa masa, adica dupa ce se va mai potoli nitel caldura.
— Si cum vrei sa pleci, domnule doctor? Pe jos? îl întreba George râzând.
— As! Am eu barca mea, o barca strasnica pe care am ascuns-o însa asa de bine ca nici dracu n-ar putea s-o gaseasca, raspunse tot râzând Mors. Peste doua ceasuri vin sa te iau. Acum ia de manânca si culca-te de te odihneste putin.
Doctorul pleca lasând harta pe masa. George o baga repede în buzunar, apoi sopti lui Hess.
— Bine-ar fi sa te ia si pe dumneata domnule Hess, cu noi. Semnele le-am facut eu însumi pe harta, deoarece vreau neaparat sa ajung la coasta, în speranta ca tatal meu se afla acolo. Daca e într-adevar unde cred eu, încerc sa fug. Cauta sa faci si dumneata acelasi lucru. Poate ca vom reusi sa-l târâm si pe doctor pe submarin. Eu am descoperit într-adevar taina comorii si stiu aproape precis unde se gaseste. O vom ridica noi pe urma.
— În nici-un caz nu-i putem lasa pe malaiezi aici, raspunse Hess cu hotarâre. Nu vreau sa cada victimele devotamentului lor.
— Atunci trebuie sa-l punem si pe ei la curent cu cele planuite. Poate ca e chiar mai bine sa fugim toti o data. Daca tovarasii mei sunt pe aproape, nu ne pasa de sagetile otravite ale piticilor. În sfârsit, poate ca vom avea noroc. Cred ca doctorul ar banui ceva vazând ca semnele de pe harta nu se potrivesc cu locul

aratat de mine. De altfel, parerea mea e ca omul acesta nu e normal, comoara l-a zapacit de tot si l-a ticnit de-a binelea.
— Am bagat si eu de seama, încuviinta Hess. A, uite-l pe Muta, o sa-i spun chiar acum sa se înteleaga cu tovarasii sai. Hess vorbi staruitor cu Malaiezul pe limba lui si pe care George o si învatase binisor. Bastinasului îi lucea fata de bucurie si fagaduia sa-si puna la curent prietenii cu cele ce se pregateau :
— Sa speram ca e cel din urma prânz de pe insula, zise apoi Hess îngândurat si se uita cu sila la o bucata de carne fripta de vânat din fata lui. Daca nu ma îndemna atunci piaza-rea sa calc în gura lacomiei si sa cumpar afacerea asta cu comoara, nu patimeam ce-am patimit.
— Vei avea în schimb amintirea unor întâmplari neobisnuite si astfel de amintiri sunt singurele lucruri frumoase cu cari ne alegem la batrânete, raspunse George. Dorul de aventuri dainuieste ascuns în adâncul sufletului fiecaruia din noi si bine de cine a avut norocul sa si-l satisfaca. Si-apoi, daca reusesti sa pui mâna pe comoara, n-ai de ce sa te caiesti, încheie tânarul râzând.
— Strasnic om esti, domnule Farrow! zise cu entuziasm Hess, tatal dumitale poate fi mândru de asa fecior, dupa cum poti fi mândru dumneata de un astfel de tata. Fireste ca si pe mine tot dorul de aventuri m-a mânat în lume, dar credeam ca sederea mea la Tropice era de ajuns. Ceea ce mi s-a întâmplat însa acum, se cheama o adevarata aventura. Despre dumneata am auzit atâtea vorbindu-se în

tot cuprinsul Pacificului, încât încep sa cred: ca l-ai întrecut pe tatal dumitale. N-ai idee. ce bine îmi pare ca am avut prilejul sa trec împreuna cu dumneata printr-o astfel de întâmplare.
— Stai ca n-am ispravit înca. Primejdia adevarata vine de-acum încolo, raspunse George, zâmbind. Si-apoi, nu se stie daca vom reusi sa scapam de-aici. Despre o amintire frumoasa nu poate fi vorba decât dupa ce te vei vedea, împreuna cu domnul Martens, comoara si cei sase Malaiezi ai d-voastra la Makassar, Acum sa mâncam si sa dormim putin, vom avea nevoie mai pe urma de toata taria nervilor si fortelor noastre trupesti.
Perspectiva eliberarii apropiate le trezise o pofta de mâncare strasnica la amândoi. Reusira chiar sa atipeasca, nitel dupa masa.
Îi trezi doctorul Mors care zise intrând pe usa:
— La drum, domnilor! În curând va suna ceasul libertatii si va veti lua rasplata. Unde e harta, tinere Farrow?
— Ai luat-o cu dumneata, raspunse George cu un aer nevinovat. Dar nu face nimic daca ai uitat-o acasa, mi-am memorat eu bine golful unde e îngropata comoara. Hai ca te duc eu dea dreptul acolo.
Înfrigurarea bolnava în care se afla doctorul cu gândul ca va avea peste putin mult dorita comoara îl zapacise într-atât încât nici nu-si mai aducea aminte daca luase sau nu cu el harta. George avea însa nevoie de ea ca sa poata ridica mai târziu comoara. Îsi memorase într-adevar

locul unde spusese el ca se gaseste îngropata aceasta si al carui semn facut chiar de mâna lui îl aratase doctorului. Cu simtul lui de orientare care parea sa fie ceva înnascut în el, indica doctorului, când iesira din coliba, în ce directie s-o ia si-l întreba daca exista vreo poteca într-acolo.
Mors se gândi câteva momente, pe urma raspunse:
— Da, poteca pe care o stiu eu face ce-i drept un mic ocol spre miaza-noapte, dar putem ajunge într-o jumatate de ceas la coasta de nord. Nu stiu însa sigur daca raspunde într-adevar la golful însemnat pe harta.
— Vom vedea noi. Sper ca peste un ceas vom fi dat de comoara, striga cu un entuziasm prefacut tânarul.
Perspectiva aceasta îl facu pe doctor sa uite orice prevedere caci raspunse imediat:
— Sa mergem, domnilor. Sa luam si pe malaiezi cu noi.
Porni grabit spre desisul dinspre miazanoapte urmat de George, Hess si cei sase malaiezi. George întoarse odata capul si vazu cu bucurie pe pitici uitându-se mirati dupa ei. În înfrigurarea care-l stapânea, doctorul uitase sa le dea instructiuni.
Pentru planul îndraznet al tânarului, neglijenta aceasta a lui Mors era de mare folos. Nu stia daca submarinul se mai atinea pe coasta de nord a insulei, daca se mai afla la golful pe care-l însemnase el pe harta. Dar deoarece doctorul Mors

vorbise acolo cu tatal sau, era de asteptat ca tot acolo era si acum.
Se gândi apoi ca Mors va fi pus desigur santinele pe mal care sa urmareasca miscarile submarinului. Asadar, fuga tot primejdioasa ramânea, caci piticii vor slobozi imediat sagetile lor afurisite înainte de-a avea tovarasii lui vreme sa-i sara in ajutor.
Deodata doctorul Mors se opri în loc si asculta. Dinspre miazanoapte se auzeau strigatele ciudate ale piticilor cari se îndepartara însa destul de repede spre rasarit.
— Auzi? zise Mors lui George. Astea sunt santinelele mele. Tatal dumitale se îndreapta acum cu submarinul într-acolo. Nare decât sa debarce daca are pofta, va fi însa întâmpinat de sagetile piticilor.
George îsi pierdu un moment cumpatul. Ce era de facut? Planul lui cadea balta daca tatal sau plecase de la nord spre sud, pe când toate sperantele lui erau ca-l va gasi acolo. Tipetele piticilor se auzira iar, de asta data cu o alta intonatie si foarte repezi. Mors asculta nitel, pe urma zise zâmbind:
— Aha, stiu ce s-a întâmplat. Submarinul s-a lasat la fund si piticii sau speriat nestiind ce sa creada. Totusi, nu se misca de la posturile lor, asa ca tatal dumitale nu poate debarca, dupa cum planuise, probabil.
George de abia îsi putu stapâni o exclamatie de bucurie ca sa nu destepte banuielile doctorului. Ghicea ca era o manevra a capitanului ca sa induca în

eroare pe pitici. Îsi cunostea el prea bine feciorul ca sa nu stie ca acesta va face tot ce-i va sta în putinta, ca sa se puna în legatura cu el, ceea ce nu se putea decât ramânând în partea de nord a insulei unde vorbise cu doctorul cel misterios.
Mors dadu de câteva ori din cap multumit, apoi pasi mai departe. De asta data George îl urma cu inima usoara. Era aproape sigur ca santinelele vor fi alergat spre coasta de rasarit unde se asteptau sa vada ivindu-se iar submarinul.
Cararea cotea acum spre nord si în padure domnea o liniste adânca. Mors se uita din când în când spre vârfurile copacilor si zise în cele din urma clatinând nemultumit capul:
— Au alergat toti la tarm si n-ar fi trebuit s-o faca. Nu face nimic, au sa fie ei cu ochii în patru si asa.
Dupa un sfert de ceas ajunsera la coasta de nord a insulei. Doctorul paru deodata-nelinistit. De abia acum îsi dadea el seama ca se afla singur cu sase prizonieri. Daca nu se gasea nici-un pitic pe-aproape, atunci nu i-ar fi ajutat la nimic revolverul pe care-l mângâia mereu dinadins ca sa-l vada ceilalti.
— George arunca o privire spre mare. Se aflau, nu la o limba de pamânt, ci la un loc al coastei unde submarinului i-ar fi fost cu neputinta sa acosteze.
— Trebuie sa ne ducem mai spre vest, zise el, acolo e golful. S-o luam pe mal si vom ajunge lesne la el.
Si fara sa-l mai ia in seama pe doctor, porni singur înainte, ca si când nu mai avea rabdare sa-l astepte pe ceilalti.

Aceasta îl linisti pe Mors, care se uitase cam îngrijorat în jurul sau. Pasea acum în urma lui George cu speranta ca în curând va da de comoara mult visata.
Dadura în sfârsit de o limba mare de pamânt, ale carei margini de coral cadeau vertical în mare si unde era posibila o debarcare.
— Aici, domnule doctor, striga George, trebuie sa fie golful însemnat pe harta. Stai putin, cred ca acolo unde se îndeasa stâncile acelea între tufe. Ce-ar fi sa ne uitam?
- Da, striga cu înfrigurare Mors. Cred ca ai dreptate, domnule Farrow. Golful pare sa fie un bun loc de debarcare. Poate ca omul care a ascuns comoara de frica piratilor n-a mai avut vreme sa intre mai afund în insula si de aceea a ales tocmai locul asta...
George rasufla usurat tocmai în clipa aceea zarise periscopul „Dox”-ului, care rasarise la capatul golfului si se apropia încet de tarm. Sosise în sfârsit momentul, caci piticii erau cu totii adunati în partea de rasarit a insulei, unde asteptau sa iasa submarinul la suprafata. Doctorul Mors se îndreptase în graba spre grupul de stânci, asa ca George putu face un semn cu mâna spre
„Dox”, stiind ca tatal sau pândeste din turn si-l va fi vazut cu siguranta. Asa si era, caci acum „Dox”-ul venea direct spre ei.
George mai arata printr-un semnal ca aici coasta se lasa vertical în apa si ca vasul se poate apropia pâna la mal, apoi

se apropie de Mors, care se caznea sa smulga un bolovan mare din loc, si-i zise:
— Stai sa te ajut si eu, domnule doctor. Cred ca nu m-am înselat si am dat, în sfârsit de comoara, asa ca asta seara voi fi liber. Sa speram ca tata nu va încerca o debarcare pe coasta de rasarit si va astepta cu rabdare pâna ma voi întoarce.
Doctorul se ridica gâfâind, caci bolovanul nu se clintea. Se uita clatinând capul la enormul bloc de coral, apoi striga:
— Presupunerile dumitale, domnule Farrow, par sa se adevereasca. Sub bolovanul asta trebuie sa fie comoara Sa ne încordam puterile si s-o scoatem la lumina.
— Nu mai e nevoie, raspunse George cu sânge rece. Te-am tras pe sfoara, doctore Mors. Eu însumi am însemnat locul asta pe harta, fiindca eram sigur ca-l voi gasi pe tata cu submarinul aici, dupa cum vezi.
În timp ce vorbea tânarul smulse revolverul de la brâul doctorului si-l îndrepta spre el. Mors ramase cu ochii holbati când vazu în imediata apropiere a tarmului turnul submarinului rasarind din apa. Oblonul se ridica brusc, capitanul Farrow sari pe punte si dupa el navalira toti cei care se aflau pe „Dox”.
Doctorul Mors arunca tânarului o privire in care se putea citi dezamagirea si mâhnirea în aceiasi timp, îsi lasa capul în piept si murmura:
— Asadar, comoara ramâne îngropata pe veci în pamânt. Zadarnica mi-a fost truda, zadarnice sperantele... Da, domnule Farrow, ai fost mai tare ca

mine. Nu degeaba esti admirat de o lume întreaga. Dar nu, nu ma dau înca batut, facu el apoi dârz, voi cauta mai departe si tot o voi gasi. Acum pleaca..., du-te cu ai dumitale, sa nu mai încerci sa calci însa pe insula, daca vrei sa nu te dau pe mâna piticilor mei.

— Stai, striga George, când Mors vru sa dispara în desis. Regret din suflet ca sunt silit sa te amenint cu propria dumitale arma dar te rog sa ramâi pe loc, altminteri trag.

Mors râse batjocoritor si raspunse:

— Revolverul nu e încarcat, tinere. Te sfatuiesc sa pleci acum si sa nu te mai prind pe aici, ca n-o sa mai scapi, crede-ma.

În clipa urmatoare, pieri în padure. George n-avea defel pofta sa se ia dupa el. Deocamdata se grabea sa se îndeparteze cât mai curând de sagetile otravite ale piticilor. Dintr-o saritura fu pe puntea submarinului. Hess si cei sase malaiezi sarira si ei în urma lui si vasul pomi imediat

În câteva cuvinte, tânarul le povesti capitanului si celorlalti cele întâmplate si încheie:

— Nu încape nici-o îndoiala ca am descoperit taina hartii si pot gasi cu siguranta locul unde e îngropata comoara, trebuie neaparat s-o ridicam, altminteri ne-a fost drumul degeaba.

Taie acum cu bagare de seama desenul cel mic care reproducea exact pe cel mare si îl aseza peste el cu gaurile exact unele peste altele. Tinu apoi pergamentul în

dreptul luminii, si dupa câteva momente striga cu bucurie:
— Am avut dreptate. Locul unde e ascunsa comoara se afla în partea de rasarit a insulei. Si-acum, domnilor, se adresa ei lui Martens si Hess, la noapte o dezgropam.
— Nu, domnule Farrow, raspunse cu însufletire Hess. S-o lasam acolo unde e... Pentru ce ne-am expune din nou unei primejdii din care de-abia am scapat? Mai bine ne lasam pagubasi.
— Eu, în orice caz, trebuie sa ma mai întorc o data pe insula, spuse George foarte calm. Mi-a ramas pumnalul daruit de Sanja si vreau sa-l iau înapoi. Petre si Kard au sa vina cu mine.
În timp ce se întuneca, Mors se afla tocmai în partea de sud a insulei, ca sa-si inspecteze santinelele. Piticii pareau însa mai putin ascultatori ca pâna atunci. Cu mare greutate reusi sa-l faca sa ramâna la posturile lor. Doctorul se întoarse apoi nemultumit în coliba lui. Simtea ca-si pierduse autoritatea asupra supusilor sai. Piticii care stateau cocotati în vârfurile copacilor si se uitau spre mare, devenira deodata nelinistiti. Apa se agita fara sa se vada nimic la suprafata. Deodata scoasera tipete de spaima, care trecura din copac în copac. Ca o turma de maimute înfricosate de apropierea unui leopard, sareau micile fapturi omenesti din craca-n craca scotând strigatele lor de alarma, ceea ce marea si mai mult panica. Din apa se ivira deodata trei fapturi diforme. Erau George, Petre si Kard în costumele lor de

scafandri, care se apropiau de mal. George prevazuse ca, la vederea lor, piticii o vor lua îngroziti la fuga. Dupa ce scoase capul afara din apa, tânarul deschise repede masca de sticla din dreptul fetei. Auzi atunci cu bucurie tipetele de spaima ale piticilor care se pierdeau spre interiorul insulei. Iesi apoi linistit pe tarm cu tovarasii sai si scoase un racnet prelung ca al crocodililor. Era semnalul pentru capitanul Farrow ca viclesugul reusise si ca submarinul se putea apropia de golf. Cei trei scufundatori se dezbracata repede de hainele acelea grele si toti cei de pe „Dox" sarira de pe punte pe mal si alergara dupa ei la locul însemnat pe harta.

Se afla aici un mic luminis în mijlocul desisului. Începura sa sape cu înfrigurare si în curând dadura de niste lazi grele si de niste saci de piele, pe care li scoasera afara din pamânt.

George îi lasa pe ceilalti sa încarce lazile si sacii pe submarin si pomi cu Petre si Kard spre interiorul insulei. Trebuia cu orice pret sa-si ia înapoi pumnalul Sanjei. De pretutindeni se auzeau tipetele înspaimântate ale piticilor, dar nu se mai temeau acum de ei.

Ajunsera în sfârsit la luminisul unde era coliba doctorului, în jurul careia pazeau câtiva pitici. La vederea lor, începura sa tipe îngroziti st o luara la fuga. George se repezi în salturi mari, urmat de tovarasii sai, spre coliba. Nu se putea ca tipetele lor sa nu fi atras atentia lui Mors. Si într-adevar, când George fu numai la trei pasi de ea, usa se smuci cu putere si doctorul

aparu în prag. Parea acum ca nebunia lui izbucnise cu furie. Vazând statiile acelea ciudate, scoase un racnet înfiorator si pieri pe dupa coliba. Ideea lui fixa era ca trebuia sa ramâna neaparat pe insula ca sa descopere comoara. George se repezi in casa, vazu la lumina lampii armele lui pe masa, le lua în graba, apoi iesi afara si le facu semn tovarasilor sa-l urmeze.
În goana se întoarsera cu totii la locul unde-i lasasera pe ceilalti. Comoara nu mai era acolo, fusese transportata pe submarin în lipsa lor. De-abia când se vazura în siguranta pe puntea „Dox”-ului, rasuflara usurati.
Martens a fost recunoscut nevinovat. Iar Hess se alesese cu o afacere stralucita. Comoara pe care si-o câstigase cu mari încercari era într-adevar foarte pretioasa, atât pentru ei, cât si pentru tovarasul sau Martens. Drept recunostinta, dadura fiecaruia de pe bord câte un dar, vase de aur sau idoli de aur si argint, împodobiti cu pietre scumpe, caci fara ajutorul lui Farrow si al camarazilor sai, dar mai ales al lui George, n-ar fi reusit sa scape cu viata din ghearele lui Mors si ale piticilor sai. Peste noapte, capitanul Farrow îi transporta la Makassar si-i debarca pe uscat într-un loc mai ferit.

22
JONNY DIN SUMATRA

I.
O DRAMA ÎN LARGUL MARII

PARE SA FIE O BARCA RASTURNATA, zise Rindow care se uita cu atentie spre sud, prin lentilele tari ale ocheanului sau. Ba mai vad, daca nu ma însel si doi oameni pe ea. Sa ne grabim sa le venim în ajutor, rechinii sunt foarte lacomi si iuti prin partile acestea.
— A, uite, colo, în departare, la sud, se vede o corabie alunecând cu repeziciune pe valuri. E mai aproape de barca si va fi vazut-o înaintea noastra, striga George care privea si el prin ocheanul sau.
— Atunci sa ne tinem noi la o parte, ba mai mult: n-ar fi rau sa ne scufundam. E mai bine sa nu fim vazuti, zise capitanul oarecum îngrijorat.
Coborârand scarita, George închise oblonul greu de fier al turnului si submarinul se lasa în apa. Farrow se aseza la periscop. Vasul se îndrepta în directia unde vazusera barca rasturnata, la vreo doua mii de metri, plutind pe marea prea putin agitata.
Corabia se si apropiase de barca si Farrow vazu ca pe ea se aflau într-adevar doi insi care faceau semne disperate spre corabie.
Dadu ordin ca submarinul sa reduca viteza, desi n-avea sa se teama ca periscopul va putea fi zarit, când spuma valurilor îl ascundea destul de bine. Dar îsi zicea ca nu strica sa fie prevazator. Nu se stie daca nu e vreun vas francez si acestia îi cam purtau pica de când un distrugator de-al lor, care-l urmarea, se izbise de stânci si se scufundase.
Era acum la vreo mie de metri de barca rasturnata, pe când corabia cu pânze

numai la cincizeci. Farrow vazu acum deslusit ca una din persoanele de pe barca era o femeie.
Submarinul se afla de-abia la noua sute de metri de barca în timp ce corabia si ajunsese lânga ea. Spre bucuria lui Farrow, cei de pe corabie aruncara o frânghie, de care femeia se înclesta cu disperare. Fu ridicata în sus spre corabie, dar când fu numai la patru metri de punte si cineva de pe bord întindea mâinile s-o apuce, un rechin enorm se ivi din apa.
Drept e, ca nu o mai putea ajunge, dar primejdia pentru naufragiati era tot atât de mare, caci rechinii sunt foarte lacomi si nu renunta usor la o prada. Daca femeia se speria si scapa frânghia din mâini? Omul de pe corabie o prinse repede si cu o smucitura o trecu peste parapet .
Se petrecu atunci ceva care-l facu pe Farrow sa se cutremure. Individul care o ridicase pe femeie o împinse cu atâta violenta încolo, încât nenorocita se poticni si cazu drept în bratele altuia care pieri cu ea înlauntrul corabiei.
Naufragiatul se ridicase în picioare pe barca rasturnata si-l ameninta cu pumnii pe cel de pe puntea bricului, care râse batjocoritor, apoi motorul bricului începu sa duduie si valurile stârnite în junii lui erau cât pe aici sa acopere barca si s-o dea la fund. Dupa câteva clipe, bricul vira scurt si porni cu iuteala spre sud.
— Asta e o adevarata crima! striga Farrow indignat Au salvat numai femeia

si pe barbat l-au lasat prada rechinilor. Trebuie sa-l alergam în ajutori
— Ce mârsavie! facu Rindow cu ciuda. Sa scapi un naufragiat si sa-l lasi pe celalalt prada unei morti atât de grozave. Astia de pe bric sunt niste fiare, nu oameni. Ce zici, domnule capitan, nu esti de parere sa ne luam dupa el si sa o smulgem pe femeie din ghearele lor?
— Fireste, dar dupa ce vom afla de la naufragiat cine si ce e. Poate ca si el e tot un criminal, care a rapit-o pe femeie si a fost urmarit de al ei ca sa-l pedepseasca. Imposibil nu e. A, rechinii au turbat de tot... dau navala tot mai aprig spre barca rasturnata. Sa speram ca vom ajunge la timp pentru a-l salva pe nenorocitul acela din primejdia grozava în care se afla.
Capitanul dadu ordin ca submarinul sa sa ridice la suprafata nadajduind ca la vederea lui rechinii se vor împrastia. La cincizeci de metri de barca turnul vasului iesi deasupra apei si George se repezi sa deschida chepengul.
Când fu afara, ÎI vazu pe naufragiat întorcând capul. Era un om mai în vârsta, cu barba alba, încâlcita. Cum zari submarinul, scoase un strigat de bucurie. Facu o miscare brusca, încercând sa se ridice, dar piciorul stâng îl aluneca si atinse apa, în aceeasi clipa, un rechin se repezi spre el, batrânul racni îngrozit si se trase pâna la jumatatea trupului pe fundul barcii.
George vazu înfiorat cum scândurile de la pupa barcii se înrosira de sânge. Oricât de fulgeratoare fusese miscarea

rechinului, ajunsese totusi ca sa-l smulga nenorocitului talpa piciorului.
Când George auzise de la tatal sau ca rechinii sunt gata sa-l sfâsie pe naufragiat, îsi luase imediat pusca lui grea si acum tragea cu furie în monstrii aceia grozavi care misunau în jurul barcii. Nimeri pe vreo câtiva din ei, care o luara la goana cu pielea gaurita de gloante. Ceilalti, înspaimântati, o luara si ei la fuga si în curând nu mai ramase nici-unul din ei.
În vremea asta, submarinul ajunsese lânga barca. Petre sari din turn, alerga la parapet, se apleca si-l trase în sus pe naufragiatul lesinat.
— Du-l repede la infirmerie, sper sa-l salvez, striga doctorul Bertram, pe care George îl puse în câteva cuvinte la curent cu cele întâmplate.
Pe când Petre coborî în submarin cu ranitul, George examina barca. O ridica nitel si citi pe unul din flancuri numele “Maja" si portul de plecare „Padang". Asadar, bricul careia îi apartinuse barca asta de salvare era din Padang, Sumatra. Într-acolo se îndreptase si cealalta corabie care o salvase, ce-i drept, pe femeie, lasând însa pe nenorocitul batrân prada unei morti cumplite.
Capitanul Farrow privea cu încordare spre sud. Bricul de-abia se mai zarea ca un punct în departare. Era hotarât sa o salveze pe femeie, dar trebuia mai întâi ca doctorul sa-l panseze pe ranit, ca sa poata afla de la el drama – sau mai bine zis prologul dramei – care se petrecuse cu câteva minute mai înainte sub ochii sai.

Deocamdata, dadu viteza vasului, ca sa nu piarda din ochi bricul, fara sa se apropie însa de el, ca sa nu stie cei de pe bordul lui ca-l salvase pe batrân si ca îi urmarea.
Baga în curând de seama ca bricul trebuia sa aiba niste motoare strasnice, deoarece alerga cu o repeziciune uimitoare. Sa fi simtit ca e urmarit sau cauta sa o stearga cât mai în graba?
Farrow se vazu silit sa mareasca si el viteza electromotoarelor ca sa nu-i scape.
Dupa vreun sfert de ceas, doctorul Bertram trimise sa i se spuna capitanului ca ranitul s-a trezit din lesin si e gata sa povesteasca prologul dramei desfasurate sub ochii lui. Farrow trecu comanda si dadu instructiuni primului sau ofiter Rindow sa nu slabeasca din ochi bricul, dar nici sa nu încerce sa se apropie de el, dupa care se duse cu George în infirmeria submarinului.
Naufragiatul, palid ca un mort, zacea într-unui din hamacuri. Chipul i se înseninase însa sub influenta injectiei cu morfina pe care i-o facuse doctorul Bertram.
— Povesteste-mi, te rog, ce s-a întâmplat si de ce a salvat bricul numai pe femeie si nu si pe dumneata? îl întreba Farrow grav.
Batrânul se uita câteva clipe tinta la capitan, parând ca-l citeste pe fata banuiala pe care o credea probabil îndreptatita, caci baga cu anevoie mâna sub camasa si scoase o punga de musama pe care o avea atârnata de un siret la gât.

— Presupun ca dumneata esti vestitul capitan Farrow, domnule, zise el desfacând punga, si-mi pare rau ca ne cunoastem în împrejurari atât de tragice. Poftim pasaportul meu. Sunt Jasp van Merck, proprietarul si comandantul bricului „Maja" care s-a scufundat noaptea trecuta. În barca pe care ma salvasem era si nepoata mea, Maja van Merck, unica fiica a decedatului meu frate si al carei nume îl purta bricul. Vad ca ai oarecare banuiala asupra persoanei mele, domnule capitan, dar sper ca acum s-a risipit si as fi fericit daca mi-ai da o mâna de ajutor sa-mi salvez nepoata din ghearele temutului Jonny din Sumatra – poate ca vei fi auzit si dumneata de el?
— Cum sa nu! facu uluit Farrow. Se zice ca ar fi cel mai grozav pirat din Oceanul Pacific, dar, cu toata osteneala pe care si-o dau autoritatile, n-a fost chip sa-l prinda pâna acum. Asadar, el a rapit-o pe nepoata dumitale si te-a lasat prada rechinilor. Atunci, zvonurile despre cruzimea lui sunt întemeiate.
— Ai vazut si dumneata. Sumatra-Jonny, cum i se zice, trece peste cadavre si nu stie ce e mila
— Ai avut niste raporturi mai directe cu el, care i-au atâtat ura împotriva dumitale?
— Da. A cerut-o pe nepoata mea de nevasta si bineînteles, l-am refuzat . Îi va fi fost poate draga fata caci si indivizi ca el pot iubi într-o oarecare masura, principalul cererii lui e însa o taina mare, care a ramas de pe urma raposatului meu frate. E vorba de niste valori foarte

importante, despre care nu stiu cum a aflat Sumatra-Jonny. Acum o saptamâna, primind o încarcatura pentru Makassar, m-am pomenit cu cererea nepoatei mele în casatorie, pe care am respins-o cu indignare. Sa fi banuit eu ce are sa urmeze, as fi procedat-cu mai multa diplomatie.
— Vrei sa spui ca scufundarea vasului dumitale i se datoreaza tot lui? întreba Farrow, nevenindu-i sa creada.
— Da, domnule Farrow, asa e, raspunse convins olandezul. A pus el singur, sau vreun om de-al lui, o masina infernala în cala bricului si m-a urmarit apoi, caci stiu foarte bine ca n-avea nimic de transportat la Celebes. Exact la patruzeci si opt de ore de la plecare, masina a facut explozie. Bricul meu s-a scufundat repede – probabil ca toata cala de la prora a fost sfarâmata. Mai mult înca: deteriorase toate barcile mele de salvare, în afara de doua, care au fost luate cu asalt de marinari, care erau ca turbati si racneau cât puteau ca nenorocirea se întâmplase din pricina mea, asa ca n-aveam decât sa ne descurcam cum vom putea, eu si fata
Am lasat repede la apa una din barcile gaurite de pirat si am sarit cu Maja în ea Bine am facut, caci dupa câteva clipe bricul s-a dus la fund. Sunt încredintat ca acest Jonny mi-a ademenit si echipajul, judecând dupa atitudinea marinarilor mei. Barca noastra s-a umplut repede cu apa, desi ne cazneam sa o desertam mereu, pâna ce, în cele din urma, s-a rasturnat si ne-am tinut cu

mare greu pe fundul ei. Dupa câtva timp, am zarit un bric care parea ca vrea sa ne vina în ajutor. Era însa Jonny, care mi-a smuls fata de lânga mine si apoi s-a îndepartat, strigându-mi câteva cuvinte batjocoritoare. Ce s-a mai întâmplat, stii si dumneata .
— Bine, zise Farrow calm, vom urmari bricul acestui Sumatra-Jonny si-ti vom salva nepoata. Te poti încrede în cuvântul meu, domnule van Merck. .
Vasul meu alearga foarte repede, însa n-as vrea sa-l atac pe pirat la lumina, deoarece ar fi în stare sa ascunda fata undeva sau s-o faca sa dispara pur si simplu. Trebuie deci s-asteptam pâna ce se va întuneca. Fii sigur ca o sa-l facem noi sa ispaseasca suferintele pe care ti le-a pricinuit. Ai dureri mari?
— Asa si-asa, domnule Farrow. Doctorul dv. mi-a facut o injectie cu morfina si mi le-a mai alinat putin. Voi încerca acum sa atipesc nitel, întâmplarile de peste noapte si pierderea piciorului sunt lucruri prea serioase pentru un om la vârsta mea. Si-apoi, mi se pare ca temperatura mi s-a ridicat si încep frigurile. Jonny din Sumatra, fii blestemat!
Batrânul închise ochii si murmura cuvinte neîntelese. Doctorul Bertram le facu semn capitanului si lui George sa iasa.
— E acest Sumatra-Jonny un om atât de rau? îl întreba tânarul pe tatal sau, pe când urcau scarita turnului. Daca e într-adevar asa, atunci o sa fie cam greu s-o scapam pe fata din ghearele lui. Dupa

cum spuneai tu adineauri, când ne-o vedea e în stare s-o arunce peste bord. Legata într-un sac, cu un bolovan înauntru se duce de-a dreptul la fund si atunci biata fata e pierduta. Nu putem dovedi nimic împotriva lui, caci îsi va pune oamenii sa jure ca habar n-au de fata. Mai mult înca: te pomenesti ca-l învinuieste pe batrânul Merck de calomnie sau ca a aiurat din pricina febrei pe care i-a pricinuit-o rana.

— Ba ar fi chiar în stare sa spuna ca Merck si-a înecat dinadins vasul, ca sa puna mâna pe suma cu care a fost asigurat. Dragul meu, avem de-a face cu un om foarte primejdios. Acest Sumatra-Jonny e unul dintre cei mai mari banditi ai marilor din câti se cunosc. A reusit totusi sa se spele de orice banuiala si i-a urmarit pe urma pe cei care l-au denuntat pâna în pânzele albe. Aproape ca nu mai cuteaza nimeni sa ridice vreo acuzatie împotriva lui.

— Atunci am face într-adevar o fapta buna, daca am putea sa-l dam pe mâna justitiei. Ti-ai facut vreun plan cum sa salvam fata?

— Nu înca si nici nu stiu care ar putea fi. Ce vom avea de facut, ne vor dicta împrejurarile. În nici-un caz nu putem întreprinde nimic pâna ce nu se va întuneca. Deocamdata, vom cauta sa ajungem pâna atunci – cu viteza de acum – la grupurile de insule Arend si Solombo, adica între ele, si acolo sa observam situatia în care se gaseste bricul lui Sumatra-Jonny: numai dupa aceea vom putea lua o hotarâre.

— O, avem deci tot timpul sa chibzuim ce e de facut ca s-o eliberam pe biata fata, zise George, care cerceta marea cu ocheanul.
— Aha, coteste spre sud-vest, urma el. Ia într-adevar directia insulelor despre care vorbeai tu. Dealtminteri, pe acolo trebuie sa treaca pentru a iesi în drumul navigabil al Sundei, dintre Sumatra si Java. Sa ne fi vazut, de zoreste asa?
— Ai auzit si tu, raspunsa Farrow, ca persoana acestei Maja van Merck e în legatura cu o mare avere pe care banditul se va grabi, fireste, sa puna cât mai repede mâna. Tare ma tem, dragul meu, ca nu o sa ne vedem asa de curând pe „Insula Odihnei". De câte ori hotarâm sa ne ducem acolo, survine ceva care ne tot face sa amânam întoarcerea.
— Rindow, i se adresa el ofiterului, care urca scara spre turn, am aflat adineauri o alta nelegiuire de-a lui Jonny, care nu e mai prejos de cele de pâna acum.
Primul ofiter fu si el foarte indignat când capitanul îi povesti despre ce e vorba, însa, ca si Farrow, era de parere ca nu se poate întreprinde nimic în cursul zilei.
— Van Merck nu minte si l-as fi crezut chiar daca nu-mi arata acte de identitate, urma capitanul. Poate ca reusim de data asta sa-l venim de hac acestui ticalos de Jonny. Ar fi si timpul. Cred ca nu putini ne-ar fi recunoscatori sa-l stie la „racoare".
— Cu siguranta, domnule capitan. Daca reusim sa-l înlaturam, am curatat tot Oceanul Pacific de o mare pacoste. Numai ca Jonny din Sumatra e foarte

siret si un om fara scrupule, cu el nu e de glumit. Cea mai mica greseala a noastra, si fata e pierduta. Ce-ti mai spun eu, ca stii si dumneata tot asa de bine ca mine, domnule capitan. Ma gândesc daca n-ar fi nimerit sa-i trântim o torpila în prora. În zapaceala care se va isca pe bord, putem iesi repede la suprafata ca sa luam fata.
— Asa ar fi dragul meu, dar uiti ca o expunem la aceeasi primejdie ca pe oamenii de pe bric. Si-apoi, nu stim daca nu e închisa în vreo încapere de la prora si nici daca Jonny nu va cauta s-o salveze în momentul în care vasul se va duce la fund. Cunoaste el prea bine efectul unei torpile, ba am auzit ca, pe timpul razboiului, bricul a fost de doua ori torpilat si-si va închipui ca l-am atacat numai cu scopul de a-i smulge fata din gheare. În cazul cel mai bun o va lua cu el într-una din barcile de salvare.
— Ai dreptate, domnule capitan, facu Rindow cu ciuda. Din partea asta nu e nimic de facut. Nu mai încape îndoiala ca pisicherul ala o sa simta numaidecât despre ce e vorba . Hm... atunci sa-l lasam s-ajunga la Sumatra. Pe uscat n-o sa-l fie atât de lesne s-o faca sa dispara.
— Pentru noi va fi însa si mai greu sa-l urmarim, as putea spune chiar imposibil, zise grav Farrow. Lui îi e îngaduit sa ancoreze în Padang oricând vrea, pe când noi nu o putem face decât într-ascuns si numai noaptea. Dupa cum vezi, draga Rindow, nu e chiar atât de lesne pe cât crezi. Deocamdata Jonny e mai tare ca noi si nu-i putem face nimic. Sper însa ca

vom reusi sa ne furisam pe întuneric pâna la ei. Când va ajunge între cele doua grupuri de insule, va fi silit sa navigheze cu mare bagare de seama, deci cât mai încet. Poate ca ne vom putea apropia atunci de bric si-i vom ciocni vasul.
— Hm..., nici asa nu a bine. Parca tot mai nimerit ar fi sa-l lasam s-ajunga la Padang. Nu poate debarca fata decât pe întuneric si In vremea asta putem sa dam navala pe bord si sa-l luam prin surprindere. Acolo, nu o poate dosi atât de usor, caci o sa fie si el nevoit sa nu atraga atentia printr-o eventuala lupta fatisa.
— Nu stiu nici eu ce sa zic. Trebuie sa chibzuim bine ce e de facut si sa asteptam un moment prielnic. Aha! Mi se pare ca se vede dinspre Sud înaintând un distrugator, ia sa ne lasam noi mai bine la fund.

II.
URMARIREA BRICULUI.

CAPITANUL VAZUSE BINE. Norul gros de fum care se ivise spre Sud si care se apropia cu repeziciune era într-adevar de la un distrugator, care înainta cu mare iuteala. Farrow dadu comanda ca submarinul sa se lase în apa, ceea ce se si facu imediat.
Negresit ca „Dox”-ul îsi micsorase viteza si astfel Jonny, al carui bric avea posibilitatea sa-si urmeze cursul dinainte, se departa simtitor si în curând pieri din raza vederii lor. La îngrijorarea

pe care si-o exprima George, Farrow raspunse:
— Nu face nimic, stim doar ca se duce la Padang, asa ca-l vom gasi acolo cu siguranta. Am si luat hotarârea, daca îl pierdem din ochi, ca în cele doua nopti, pe care le mai avem de facut pâna la Padang, sa ne servim de compresoare, asa ca vom fi ajuns înaintea lui în rada portului si-l putem astepta în liniste.
— Va fi si asa destul de greu, daca soseste si el pe întuneric, facu Rindow îngrijorat. Cum sa-l gasesti? Îsi va fi având cu siguranta vreun loc tainuit unde acosteaza. Si-apoi trebuie sa fim cu mare bagare de seama ca sa nu fim zariti de cineva.
— Poate ca ne da batrânul van Merck vreo informatie despre taina prin care se poate îmbogati nepoata sa. În cazul cel mai rau, s-ar putea sa dam de ea tocmai acolo. Eu sper însa ca vom ajunge bricul înca în cursul drumului. Dupa ce va trece distrugatorul – e englezesc, din câte am putut vedea – iesim iar la suprafata si pornim cu ajutorul compresoarelor. Exclus ca sa n-ajungem atunci bricul. A, dar asta ce-o mai fi? Distrugatorul ne taie calea... se învârtesc încoace si încolo... parca ne-ar cauta pe noi. Ciudat, foarte ciudat...
— Domnule capitan, sa stii ca ticalosul asta de Jonny ne-a zarit si a expediat o radiograma aratând unde putem fi gasiti. Nu mai încape îndoiala ca distrugatorul a pornit imediat în cautarea noastra.
— Da, asa trebuie sa fie, draga Rindow, încuviinta Farrow îngrijorat. E însa cât se

poate de neplacut pentru noi. Probabil ca Jonny are lentile foarte tari, cu care vede mai bine ca noi. Cât pentru distrugator, n-are decât sa ne caute, de gasit tot nu o sa ne gaseasca. Ceea ce ma îngrijoreaza pe mine, e faptul ca Jonny ne-a recunoscut. Lucrul acesta nu e de fel bun pentru biata Maja van Merck. Piratul stie ca vom întrebuinta toate mijloacele ca sa-l smulgem prada din mâna. Cu siguranta ca a vazut cum l-am salvat pe batrân, asa ca situatia s-a înrautatit. Va fi cu mare bagare de seama sa nu putem patrunde nici prin întuneric pe bordul bricului, si chiar daca vom izbuti, va avea el grija ca Maja sa dispara.

— A dracului situatie! Atunci tot ar fi buna întâia mea propunere, adica sa-l pândim în Padang si sa-l atacam în port. N-o sa faca galagie, fii pe pace, stie el bine ce-l asteapta din partea olandezilor, pe când noua nu ne pot face altceva nimic decât cel mult sa ne aresteze. Cred însa ca interventia lui van Merck ne va scuti de asta. Si apoi am facut noi destule servicii olandezilor, asa ca vor închide si ei nitel ochii.

— A, uite ca distrugatorul a cotit-o iar, zise Farrow, care nu slabea vasul din ochi. E la cel mult cincizeci de metri înaintea noastra. Sunt de parere sa tragem periscopul înauntru. Ne aflam în larg, asa ca nu avem sa ne temem de stânci sau gherdapuri. Asa ! Acum sa ne afundam mai adânc cu zece metri si sa-l lasam pe englezi sa se învârteasca în loc cât or pofti. Sa speram ca n-are vreun

navod dupa el, ceea ce ne-ar putea fi foarte primejdios în anumite împrejurari.
— As fi observat, raspunse capitanul. Dealtminteri, cred ca vor încerca numai sa ne descopere, caci nu stiu încotro ne îndreptam.
— Numai sa nu-i fi anuntat piratul ca-l urmarim pe el. Englezii si-o vor fi închipuit asta si asa. Stiu ca individul asta are de dat socoteala pentru multe si a reusit totusi sa scape pâna acum de justitie. De aceea, nu cred ca-si vor da cu tot dinadinsul osteneala sa ne prinda, dimpotriva, vor fi chiar foarte multumiti sa-l venim de hac banditului. În sfârsit, vom vedea noi imediat ce-o mai fi.
Dupa vreo zece minute, auzira deasupra lor zgomotul elicelor distrugatorului. Se îndrepta spre Sud.
— Când ne-am lasat noi la fund, urma drumul contrariu, zise Farrow. Asa. Acum s-a îndepartat. Sa mai ramânem vreun sfert de ceas sub apa, pe urma cred ca ne putem ridica.
Când, dupa ce trecu sfertul de ceas, Farrow se uita afara din apa prin periscop, zari distrugatorul ca un punct mic, învârtindu-se încoace si încolo, departe de ei. Capitanul râse cu pofta. Era vadit ca englezii reactionasera la radiograma, dar nu se gândeau serios sa prinda submarinul. Se mai tinu înca o bucata de vreme sub apa, pâna ce distrugatorul nu se mai zari defel, apoi iesi la suprafata si puse compresoarele în functiune. „Dox”-ul pomi acum, ca o sageata, dupa bric.

Acesta paru însa ca-si schimbase directia de pâna acum, Farrow socoti ca pierduse trei ore navigând sub apa, timp pe care trebuia sa-t câstige acum neaparat
Trecura însa cele trei ore si nici urma de bric în zare.
— Cred ca n-are nici-un rost sa ne învârtim de colo pâna colo cautându-l, zise Farrow. Tot nu-i putem face nimic pâna ce nu se va întuneca Cum el pare sa aiba însa lentile mai tari ca ale noastre, ne va vedea înainte de a-l zari noi pe el si va anunta distrugatorul printr-o radiograma. Cel mai bun lucru pe care-l avem de facut, e sa ne ducem la Padang, cum am spus eu.
— Asta e si parerea mea încuviinta Rindow. Cautându-l, pierdem si mai mult timp si tot n-am folosi nimic daca l-am vedea. Probabil ca s-a îndreptat si el cu toata viteza spre Padang.
George, care se uita încordat prin ochean, striga deodata cu însufletire:
— Uite-l... colo... ceva mai spre nord din drumul obisnuit... as putea sa jur ca e el...
Farrow si Rindow îsi îndreptara si ei ocheanele într-acolo, apoi capitanul raspunse:
— Da dragul meu, ai dreptate, el e. A, pare-se ca si-a mai redus viteza . Vrea probabil, sa vada daca am scapat de englezi. Spre norocul nostru are soarele în ochi si cu greu ne-ar putea vedea Noi sa tinem distanta de pâna acum si sa nu ne apropiem prea mult.
Farrow dadu ordin sa se renunte imediat la compresoare si sa se lase motoarele sa

functioneze mai încet. În curând, avu aceeasi viteza cu a bricului, desi era si aceasta destul de mare, întrecând pe cea obisnuita a bricurilor.
Totusi, nu putea fi la Padang decât dupa patruzeci si opt de ore. Capitanul era sigur ca nu putea fi zarit de pirat, deoarece avea soarele drept pavaza. De pe bric nu se vedea altceva nimic decât o apa sclipitoare, a carei lumina te orbea pe când Farrow zarea deslusit punctul acela negru în bataia soarelui.
De la o vreme baga de seama ca bricul îsi marea treptat viteza Poate ca se întâmplase ceva la masini sau Jonny vrusesi sa vada daca e urmarit de submarin.
Aceasta din urma trebuie sa fi fost pricina dar avea de-a face cu un om ca Farrow, care învatase toate viclesugurile ca sa scape de urmaritori, de când era mereu prigonit de fostele Puteri aliate. Se îndreptase acum si el spre sud-vest, adica încotro erau insulele Solombo.
La viteza cu care navigau, trebuia sa treaca înca înainte de a se însera prin strâmtoarea dintre insule. Lui Farrow îi convenea, altminteri s-ar fi putut întâmpla ca piratul sa se ascunda prin întuneric pe undeva.
Dar din ce se lasa soarele mai mult spre Apus, din ce situatia submarinului devenea tot mai neplacuta. Nu va trece mult si Farrow nu va mai putea vedea bricul, în schimb ei vor vedea foarte bine submarinul. Nu statu mult sa chibzuiasca si dadu ordin sa se puna iar compresoarele în functiune. Întrecu

bricul si acum se afla înaintea lui la aceeasi distanta cu care fusese în urma. Departarea era, fireste, prea mare ca sa poata deosebi, chiar cu lentilele cele mai puternice, ceva pe bord. Farrow era însa sigur ca multe ocheane de pe bric cercetau cu atentie marea spre rasarit pentru a descoperi periscopul „Dox”-ului.
Spre seara doctorul veni si-i zise capitanului:
— Sper sa-l pot scapa pe olandez. Cu toata vârsta lui, e om voinic si nu e primejdie de vreo infectie. Rechinul i-a retezat laba piciorului cu o îndemânare de chirurg. Acum mi-am dat si eu seama ce primejdioase sunt lighioanele astea. Îti sfârteca un om în câteva secunde.
— Asa si e, doctore. Dar, în sfârsit, sa nu mai vorbim de lucruri atât de înfioratoare. Când crezi ca va fi în stare pacientul dumitale sa ne raspunda la câteva întrebari despre Sumatra. care m-ar interesa foarte mult?
— A, crezi ca vei gasi acolo pe fata, fiindca bogatiile acelea fantastice tot acolo trebuie sa fie? De, e posibil. Alta cale n-ar fi, caci bricul nu-l poti ataca, fireste.
— Exclus: Jonny din Sumatra a prins de veste ca-l urmarim si va fi vazut prin ochean ca am luat pe bordul nostru pe batrân. Mi-a si trimis azi dimineata pe cap un distrugator englezesc, care însa s-a purtat foarte cumsecade si ne-a lasat în pace.
— Stiu, mi-a spus George când a venit sa se intereseze de bolnav. Asadar, iar o plimbare la Sumatra. Rau nu-mi pare,

caci am citit undeva acum în urma ca s-ar afla pe acolo o specie de carabusi foarte interesanta.
Farrow zâmbi. Cunostea slabiciunea doctorului, care în cea mai grea împrejurare nu uita când era vorba de vreo gânganie rara sau vreun animal necunoscut. Sa fi fost în primejdie de moarte si uita de toate daca ar fi vazut în fata lui un fluture sau alta vietate interesanta.
— Daca vom avea timp, îti doresc din inima sa-ti gasesti carabusul cu pricina, zise Farrow. Te-as ruga acum sa-mi spui un lucru. Vom putea transporta pe ranit pe uscat sau nu trebuie miscat din loc?
— De, stiu si eu ce sa spun? Transportarea unui om batrân atât de grav ranit e destul de primejdioasa. Ar fi bine sa mai stea cel putin o saptamâna pe loc, raspunse doctorul.
— O sa vrea cu siguranta sa-l debarcam, când va sti ca ne aflam în Padang. Dealtminteri, ne-am abatut de la problema. Când crezi ca pot sta nitel de vorba cu el fara sa-l oboseasca prea mult?
— Mâine pe vremea asta. O sa-l tin pâna atunci sub influenta morfinei, ca sa i se mai potoleasca un pic starea de nervi în care se afla. Pe urma voi lucra cu anestezie locala, pâna ce va începe rana sa se vindece. Gasesc ca e o cruzime sa nu cauti sa alini cuiva suferintele, pe orice cale pe care o ai la dispozitie.
— Deci, mâine la ora asta, murmura Farrow, întrerupându-i pe doctor, îmi ramâne destul timp sa hotarasc locul

unde vom acosta. As prefera sa nu ies la suprafata chiar în portul din Padang. Ar fi cam primejdios lucru.
— Lasa ca ai mai facut dumneata si în alte dati un „tour de force” ca asta, râse doctorul. De câte ori n-ai ancorat de-a dreptul în portul din Singapore!
— Ma tem ca Jonny, ca sa iasa basma curata – cum s-ar zice – si sa câstige cu asta un merit, va fi anuntat capitania portului de sosirea noastra si toate vasele care intra în rada vor fi supravegheate cu strasnicie, raspunse Farrow îngândurat.
— Si totusi, nu-l vor vedea pe capitanul Farrow si submarinul sau, raspunse Bertram zâmbind. Pentru orice eventualitate însa. n-ar fi rau sa ancoram undeva într-un loc pustiu si sa o luam pe urma pe jos, prin padure, unde pot gasi si un exemplar din carabusii care ma intereseaza.
— Asadar, mâine pe vremea asta, repeta Farrow. Poate ca potrivesti injectia cu morfina asa ca sa fie complet lucid atunci, la sa ma uit acum ce face „prietenul" nostru, l-am luat-o înainte ca sa-l vin în bataia soarelui si sa nu ma poata vedea.
Doctorul ramase pe punte, pe când capitanul urca sprinten scara care ducea în turn. Acesta baga imediat de seama ca Rindow daduse viteza maxima vasului, si în curând începura sa se zareasca si insulele. Farrow tinu directia mai spre Sud, unde ar fi avut posibilitatea sa se doseasca si sa lase bricul sa treaca, înainte ca sa-l aiba a doua zi tot în bataia soarelui.

Dadu ordin sa se micsoreze viteza, caci bricul se vedea tot mai mic, apoi îl vazu ca luase si el directia spre insulele Solombo.
— Rindow, îi zise el ofiterului, nu m-as mira daca lui Jonny i-ar veni ideea sa ramâna peste noapte undeva, la malul uneia din insule. Poate ca tot se teme de noi prin întuneric, va fi auzit el doar multe despre noi.
— Tot ce se poate, domnule capitan, raspunse primul ofiter. Rau n-ar fi. Te pomenesti ca reusim sa scapam fata, chiar în noaptea asta.
— Cu siguranta. Daca ancoreaza într-adevar ia una din insule, o sa-l facem o vizita si înca devreme, ca sa nu-i lasam timp sa-si ia seama. Cu cât vom lucra mai repede, cu atât avem mai mari sanse de izbânda.
— Merg si eu cu voi, tata, zise George cu hotarâre. Cum eu am fost acela care a gonit rechinii, am tot dreptul sa iau parte la expeditie.
— Fireste, baiete, râse Farrow. Gasesti tu întotdeauna un motiv, când e vorba sa-ti pui viata în primejdie. Bine, ma învoiesc, dar, te rog, sa fii ceva mai prevazator ca de obicei, fiindca nu e gluma ceea ce vrem noi sa facem.
Se cere însa sa chibzuim bine înainte de-a întreprinde ceva. Pentru a nu pune în primejdie viata fetei.
— Lasa ca gasesc eu ce, striga cu însufletire George. Mai mult, înca, poate reusesc eu singur cu Petre s-o smulgem piratului.

— Asa, vrei sa te faci iar scafandru, dupa cum înteleg! Nu, dragul meu, muta-ti gândul, zise foarte serios Farrow. Pe cât stiu, se atin pe-aici o sumedenie de rechini pe coasta. Pâna sa prinzi tu de veste, te-au si înhatat. Si de ce sunt în stare, ai putut vedea la bietul van Merck. De lasat în apa, nici nu poate fi vorba, baiete. Trebuie sa ne strecuram pâna la bric, fie cu submarinul, fie cu o barca de aluminiu. Pe urma, se cere sa lucram la repezeala, dar si cu mare bagare de seama, adica sa gaurim vasul, împiedicând în acelasi timp pe Jonny sa se atinga de fata.
— Tocmai asta e principalul si ma tot gândesc cum sa facem. Te pomenesti ca, de necaz, ticalosul e în stare s-o omoare.
În timp ce vorbeau, submarinul trecuse prin fata insulelor Solombo. Bricul o luase si el în aceeasi directie. Nadejdea capitanului Farrow ca Jonny planuia sa ramâna peste noapte acolo parea sa se împlineasca. Dupa o jumatate de ceas, bricul se apropiase de insule. Vira apoi brusc si se îndrepta spre una nelocuita, temându-se ca Farrow va da alarma.
Pentru cei de pe submarin, Insula aleasa de pirat era foarte nimerita pentru salvarea tinerei fete. Daca vor ajunge lucrurile la o lupta cu arme de foc, împuscaturile nu vor putea fi auzite pe celelalte insule, deoarece cea mai apropiata era la o jumatate de ceas de drum pe apa. Si chiar astfel, pâna sa vina cineva, fata va fi salvata si submarinul va fi disparut de mult în apa.

Capitanul îl chema pe timonier în turn si-i dadu ordin sa tina vasul în loc si sa observe ce face bricul. Într-adevar, Jonny din Sumatra se apropiase de insula si nu mai încapea îndoiala ca avea intentia sa acosteze acolo.
Farrow îsi aduna echipajul în sala cea mare si le spuse oamenilor despre ce e vorba. Îi întreba apoi daca sunt si ei de parere sa se încerce eliberarea prizonierei. Asa era obiceiul capitanului. De câte ori se planuia vreo întreprindere primejdioasa, cerea învoirea oamenilor sai. Marinarii cu care împartasise atâta amar de ani bucuriile, ca si necazurile, ascultându-l orbeste, erau considerati de Farrow drept camarazi si nu facea nimic important pâna nu se sfatuia cu ei.
Bineînteles ca marinarii se învoira cu entuziasm. Capitanul le mai spuse si despre rugamintea ranitului, care ramasese schilod de pe urma ticalosului aceluia de pirat, de-a fi debarcat la Sumatra, pentru a salva din ghearele piratului o mare avere, pe care acesta nazuia sa puna stapânire.
Se discutara diferite mijloace pentru a-l trage pe sfoara pe Jonny. Toti erau de parere ca omul acesta e cât se poate de primejdios si ca, daca va vedea ca e pe cale de-a fi prins, va cauta cu siguranta sa o arunce pe fata în apa. Mai stiau ca lupta va fi dârza, ca va curge mult sânge, vor fi poate si morti, pâna ce vor izbuti sa-l biruie pe el si pe piratii lui. Mai toti erau pentru lupta. Prea putini erau pentru un siretlic, fara a putea da însa un mijloc care sa aiba perspective de

izbânda. Si-apoi, nici nu mai era timp de chibzuit mult. Se însera si pâna sa rasara luna, faptul trebuia adus la îndeplinire.
În sfârsit, se facu tacere adânca, pe care George o rupse cu un râs vesel.
— La ce atâta bataie de cap? Zise el. Cum s-o înnopta, ne apropiem de bric, eu si Petre ne furisam cu barca de aluminiu pâna la el si aruncam pe bord câteva grenade de mâna, cu gaze, din cele fabricate de printul Ghasna. Pe urma, dupa o jumatate de ceas, ne putem duce fara frica pe bric. Fetei n-are ce sa-i strice un lesin de douazeci si patru de ore si printul ne-a asigurat doar ca gazele acestea nu pot lasa urme daunatoare sanatatii.

III.
O FAPTA ÎNDRAZNEATA

BRAVO, GEORGE, asta e într-adevar o idee minunata! Exclama capitanul. Ti se va lasa tie si iui Petre cinstea de-a pune la cale salvarea unei copile nevinovate. Noi te vom urma si vom cerceta cu de-amanuntul bricul. Poate ca vom gasi destul material ca sa-l înfundam în sfârsit pe acest Jonny, unul dintre cei mai fiorosi banditi ai marilor. Acum, la drum! Ne lasam la fund si îndata ce se va întuneca, iesim la suprafata si ne ducem cu barcile de aluminiu la bric. Sa nu va apropiati prea mult de pirat, cad s-ar putea sa aiba ceva instalatii de semnalizare, care sa va dea de gol. Petre e destul de îndemânatic în mânuirea

grenadelor, asa ca le poate arunca de la distanta si sunt sigur ca nu va da gres.
Îl batu pe George cu dragoste pe umar, apoi alerga în turn, lasându-i pe Rindow sa aleaga prin tragere la sorti oamenii care vor cerceta bricul.
Plundow îi comunica iul Farrow, îndata ce-l vazu, ca bricul ancorase într-adevar la malul insulei, unde se putea foarte bine zari prin ochean.
Imediat, Farrow dadu ordin de schimbare si submarinul porni încet spre insula, în timp ce capitanul nu-si lua privirile de la bric. Peste cel mult o jumatate de ceas, trebuia sa se lase întunericul. În nici-un caz nu puteau sa se apropie prea mult, mai ales cu periscopul deasupra apei.
Când fu la vreo mie de metri de bric, trase periscopul înauntru. Un sfert de ceas, vasul aluneca binisor prin apa si acum Farrow stia ca pâna la insula nu mai erau decât doua sute de metri. Submarinul stopa, iar el împinse periscopul afara.
În vreme ce capitanul astepta sa se întunece, oamenii pregatira piesele a trei barci de aluminiu, apoi le asezara în apropierea scaritei care ducea la turn.
Totul trebuia sa mearga cu iuteala fulgerului, ca piratul sa nu descopere nimic, daca i-ar fi venit cumva gândul sa lumineze. Apa cu un reflector.
Apa se întuneca din ce în ce. O comanda si începu pomparea apei din tancurile de balast. Usurel, vasul se ridica la suprafata; Petre deschise chepengul turnului; în graba barcile de aluminiu fura duse pe punte si montate la

repezeala. Farrow apropie si mai mult submarinul de bric. Desi era întuneric bezna, cu instinctul lui înnascut de marinar, ghicea ca mai avea loc destul între el si vasul dusman. Când dadu comanda de stopare, socoti ca distanta dintre cele doua vase nu era mai mare de douazeci de metri. Mai mult nu cuteza sa se apropie. Încet si cu mare bagare de seama fura lasate barcile pe apa. George si Petre coborâra cei dintâi, având fiecare din ei câte patru grenade de mâna, cu gaze, care erau prea de ajuns.

Petre ghicea si el, mai mult decât zarea, locul unde se afla bricul. Vâsli încet, drept înainte, apoi, dupa câteva minute, se opri si se ridica în picioare. În fata lor se ridica nelamurit, întunecat si amenintator bricul piratului. Auzi acum pasi pe punte si un glas bodoganind. Era probabil santinela careia nu-l convenea pesemne defel întunericul care-l înconjura. Prima grenada a lui Petre pocni pe podeaua bricului. Urma o bufnitura, un geamat, apoi nimic. Celelalte grenade zburara dupa cea dintâi, explodând si ele. Petre si George se întoarsera repede la submarin, de teama ca gazele raspândite fulgerator sa nu-i ameteasca si pe ei.

De pe bric nu se auzea nimic. Nici-un tipat, nici-o împuscatura, nici un semnal de alarma. Gazele inventate de printul Ghasna cu ajutorul doctorului Bertram aveau un efect uimitor.

Cei de pe submarin asteptara o jumatate de ceas, apoi pornira cu barcile spre bric. Tocmai rasarise luna si lumina ca ziua.

Se urcara, cu George, care mergea înainte, pe punte, catarându-se de lantul ancorei si vazura trei trupuri nemiscate. Efectul gazelor fusese într-adevar fulgerator.
Petre se codi o clipa înainte de-a coborî înauntrul vasului, caci s-ar fi putut ca gazele sa nu fi patruns pâna aici, îsi lua însa inima în dinti si pasi pe scara. Jos dadu de un al patrulea ins zacând în nesimtire. Aprinse lampa de buzunar si se uita la el, dar nici unul dintre cei de pâna acum nu era temutul Jonny din Sumatra.
Probabil ca se va fi aflând în cabina lui si se va mira grozav la desteptare, când va vedea ca prizoniera a disparut. Cele douazeci si patru de ore în care va fi fara cunostinta se vor fi sters cu desavârsire din memoria lui si, poate ca, la întoarcerea lui în Padang, nici nu-si va da seama ca a ajuns cu o zi mai târziu decât credea.
Acum se aflau în bric, în afara de capitan, Rindow si doctorul Bertram, înca sapte marinari, care se împrastiara, dupa planul facut de ei mai înainte, în interiorul vasului, ca sa-l cerceteze cu amanuntime.
Dar nu gasira nici tipenie de om. Farrow, care se afla în cabina lui Jonny si cautase zadarnic hârtii compromitatoare, se posomori când venira sa-l aduca vestea.
— Sumatra-Jonny e mai siret decât mi-l închipuiam, zise el cu ciuda. Va fi banuit ca-l voi ataca peste noapte si de aceea, pe data ce s-a întunecat, a luat fata cu el, s-

a urcat într-o barca si a fugit Cu siguranta ca e undeva pe uscat. Poate ca are prieteni pe insula cea mai apropiata si va ramâne pâna dimineata acolo. Hm..., proasta afacere: va trebui acum sa cautam sa punem mâna pe el când vom ajunge la Sumatra.
— Nu, tata, eu nu sunt de parerea ta, striga George. Acum îl avem în mâna si nu trebuie sa-l lasam sa ne scape. Nu se poate sa nu se întoarca. Doar nu va ramâne în vecii vecilor pe insula. Fireste ca va prinde banuieli când nu-si va vedea santinelele, va crede însa ca s-au îmbatat si se va linisti. Va veni deci pe bord, unde îl voi întâmpina eu cu o grenada de gaze. Ma duc sa-mi iau masca. Voi coborâti în barca de aluminiu si stati undeva prin apropiere, la pânda. Dupa ce totul va fi gata, eu va voi da un semnal si veti veni sa ma luati, împreuna cu fata. I-o vom lua astfel cu douazeci si patru de ore înainte fui Jonny – atât ajunge ca sa salvam avutul fetei.
— N-am ce zice, George, ai astazi niste idei geniale! Exclama capitanul încântat. Planul tau e minunat. Asa o sa si facem. Dar nu vei ramâne singur, ci cu Petre. Altminteri n-as avea liniste. Va trimit imediat mastile de gaze si câteva grenade de mâna. Nu putem sti câti oameni de echipaj are bricul.
— Stiu eu, zise Petre. Sase oameni de echipaj si capitanul, am vazut dupa cabine si hamacuri.
— Atunci n-aveti decât trei insi împotriva voastra, fiindca patru sunt scosi din lupta. S-ar putea totusi sa mai vina

cineva de pe insula, pentru cine stie ce treaba pe bric. În sfârsit, suntem si noi pe aproape. Mai ca-mi vine sa trag submarinul direct în spatele bricului, nu stiu însa daca apa e destul de adânca, iar daca piratul se întoarce la ziua, ar putea sa ne vada. În orice caz, departe n-o sa fiu si, cum voi vedea ca e vreo primejdie, va vin în ajutor.
Peste o jumatate de ceas, mastile si grenadele fura aduse pe bord. Farrow cercetase în vremea asta cabina capitanului, dar nu gasise nimic suspect. Jonny din Sumatra fusese destul de prevazator ca s-ascunda hârtiile compromitatoare. Se astepta ca vasul sa fie controlat oricând de politia engleza.
— Tu, Petre, ramâi de veghe pe punte, în timp ce eu voi mai cerceta nitei vasul, fi zise George Uriasului.
— Fii însa cu bagare de seama, îl sfatui Farrow. Mai mult ca sigur ca Jonny are aici vreo instalatie cu care poate arunca vasul în aer în fiecare moment. Fereste-te sa te atingi de vreo manivela ascunsa sau sa apesi pe vreun buton.
— Lasa ca stiu eu sa ma pazesc, raspunse tânarul. De altfel, m-am gândit si eu la una ca asta. Ceea ce vreau sa fac, e sa scotocesc înca o data toate cutiile si sertarele din cabina lui, poate descopar ceva tainuit.
— Si la asta se cere sa fii prevazator, dragul meu. Se zice ca piratul se slujeste în crimele sale de anumite otravuri grozave, necunoscute de cei mai mari chimisti europeni. Sa nu fie vreun ac

otravit înfipt în unul din aceste sertare si sa te întepi chiar fara sa bagi de seama.
— Am auzit si eu despre otravurile lui, tata; de aceea voi fi cât se poate de prevazator; vreau sa-l trag pe sfoara, tocmai fiindca omul acesta e atât de viclean si crede ca nu-l poate întrece nimeni.
— Daca nu te-as crede în stare, nici nu ti-as fi îngaduit sa faci încercarea, raspunse Farrow grav. Asa. Acum noi plecam. Înca o data, fii cu mare bagare de seama!
Strânse mâna lui George si a lui Petre, apoi coborî cu tovarasii sai în barca, în curând, plescaitul lopetilor se pierdu în noapte si Petre cu George ramasera singuri pe bric, cu cei patru oameni care zaceau ca morti.
Petre ramase pe punte, pe când George se întoarse în cabina mult temutului pirat Jonny din Sumatra. Ce îl interesa mai mult pe tânarul nostru era un dulapior îngust, de mahon, întepenit în perete si care parea sa aiba o multime de sertare. Desi Farrow cercetase continutul în treacat, George avea presimtirea ca aici se ascundea o taina. Trase câteva sertare si se uita cu lampa de buzunar în fundul dulapiorului. Spatele era tot din mahon si foarte neted.
Totusi el stia ca rareori reusesti de la întâia încercare. Trase toate sertarele unul dupa altul. Când ajunse la cel din urma, vazu jos în fund un buton.
Întinse mâna ca sa apese pe el, dar în clipa aceea îsi aduse aminte de sfatul tatalui sau. Daca acest buton va fi

prevazut cu vreun mecanism primejdios sau cu ace înveninate?
Apuca pumnalul daruit de Sanja. Apasa binisor cu vârful lui pe buton si vazu ridicându-se o clapa, care lasa sa se vada o deschizatura. Nu se auzi însa nici cel mai mic zgomot care sa însemne vreo primejdie. Se uita cu bagare de seama înauntru si se trase îndarat îngrozit Era cât pe-ce sa-i scape pumnalul din mâna si tocmai de el avea acum cea mai mare nevoie, caci avea de sustinut o lupta in care îi era viata in joc.
Prin deschizatura, vazu capetele a doua napârci – cel mai veninosi serpi de pe insulele Sundei. Vru sa lase clapa la loc, dar acum avu prilejul sa cunoasca si mai bine viclesugurile unui ticalos de soiul lui Jonny din Sumatra. În interiorul dulapului se afla un mecanism care împiedica închiderea.
Cele doua târâtoare pareau înspaimântate de lumina lampii care le cadea în ochi. Nu cutezau sa iasa de unde erau, asa ca George trebuia sa dea el întâi atacul. Întinse bratul stâng cu lampa înainte si îndrepta lumina spre ochii sclipitori ai unuia din serpi, vazu cu bucurie ca vipera se trage nitel îndarat cealalta însa se pregatea sa se repeada la el.
Taisul ascutit al pumnalului reteza dintr-o data, pâna la radacina, capul fioroasei târâtoare. Trupul viperei se zbatea cumplit în cutia din fundul dulapului, în ultimele spasme ale mortii.
Cea de-a doua napârca se repezi furioasa înainte, dar, spre norocul lui George. De-

a dreptul în lumina care-o orbea. Simti izbitura viperei în sticla felinarului, în aceeasi clipa însa ridica pumnalul si taisul se lasa fulgerator peste grozava târâtoare.
George taiase odata cu capul sarpelui si o bucata de trup. Asa ca partea aceea se zbatea, iar limbile ascutite ale gurii cautau sa ajunga la el. Dupa câteva momente, zbuciumul napârci se potoli.
George îsi simtea fruntea îmbrobonata de sudoare. Închise o clipa ochi Emotia prin care trecuse îl impresionase mai mult decât ar fi crezut. Îsi reveni însa repede si statu sa chibzuiasca. Acolo trebuie sa fie taina piratului; altminteri ce rost ar fi avut napârcile? Sau se slujea de ele pentru crimele lui, ca sa dea apoi vina pe serpi si sa iasa el basma curata?
Nu, nu, cu neputinta. Pe uscat, ar mai fi înteles, dar pe apa... Cu siguranta ca serpii erau paznicii tainei care se ascundea acolo.
George astepta pâna ce zbuciumul târâtoarelor se potoli, se întinse iar jos, le împinse apoi în laturi cu vârful pumnalului si ridica din nou clapa. Tot cu ajutorul pumnalului trase afara trupurile serpilor si vazu în cusca lipita de perete o cuseta îngusta, de otel. O scoase afara si un zâmbet de triumf îi flutura pe buze. în caseta asta pe care o tinea în mâini era poate soarta lui Jonny din Sumatra. Vârî repede trupurile si capetele serpilor in cusca, închise toate sertarele la loc cu o înfrigurare usor de înteles.

Se uita la ceasul de la mâna si spre marea lui mirare vazu ca era aproape miezul noptii. Atât de mult sa fi trecut de când se afla acolo sau îi trebuise ceva vreme pâna sa biruie napârcile, desi lui i se paruse ca totul nu tinuse decât câteva secunde?
Puse caseta pe masa, apoi se urca pe punte si gasi aici pe Petre, care statea nemiscat si asculta cu încordare. Când George se apropie de el, Uriasul îl trase aproape si-i sopti:
— Mi se pare ca vine cineva. Pare sa fie o luntre care a pornit dinspre insula de colo. Pesemne ca piratul a asteptat pâna ce luna s-a acoperit de nori si acum se crede în siguranta, altminteri ar fi auzit împuscaturi sau alte semne de lupta. Ia sa ne pregatim noi mastile.
— Petre, raspunse George tot în soapta, mi-a venit o idee. Jonny asta o sa-si cheme santinelele; noi sa-l raspundem bâiguind, prefacându-ne beti. Sa vezi ca o sa se mânie grozav si o sa-si piarda capul.
— Hm... ma tem sa nu-i trimita pe tovarasii sai înainte pe bord. Atunci, n-avem încotro, trebuie sa aruncam o grenada jos în luntre. Sst! Ia seama!
George auzi si el plescaitul usor al lopetilor, care se apropiase. Îsi aduse imediat masca si lua în mâna una din minunatele grenade de gaze fabricate de printul Ghasna. Mastile erau astfel facute, încât se putea auzi si vorbi foarte bine prin ele.
— Ei, Jack, Jimmy, unde sunteti? Întreba cineva cu glas scazut dar aspru.

Petre râse ragusit si bolborosi:
— Ce... cum... bricul... aaahoil.
O înjuratura grozava îl raspunse.
— Luav-ar dracu de betivii! Duceti-va numaidecât la ei si trageti-le o bataie sa se învete minte. Banuiam eu ca au sa se îmbete ca porcii! Vin si eu pe urma cu fata.
Dar pâna a nu apuca tovarasii lui Jonny sa se agate de lantul ancorei, Petre, ai carui ochi ageri ce deprinsesera cu întunericul, zarise locul unde se oprise barca piratului.
Se auzi o pocnitura, câteva strigate înabusite în barca, apoi se facu tacere. Fireste ca Petre si George avusesera grija sa-si puna mal întâi mastile, asa ca putura astepta în liniste o jumatate de ceas, pe urma George îl trase pe Urias jos în cabina piratului; îsi scoase masca si-i zise:
— Petre, am descoperit taina lui Jonny din Sumatra. Era ascunsa acolo, în dulap si pazita de doi serpi veninosi, pe care i-am omorât cu pumnalul Sanjei. Uite, aici, în caseta, vom afla ce e.
— Minunat, domnule George, striga Petre entuziasmat Al înfaptuit într-adevar un lucru de seama, dar si foarte primejdios, pe când eu stateam sus pe punte cu mâinile în sân ca un tont. Ce-o sa se mai bucure domnul capitan!
— Cred si eu, raspunse George râzând. Dar tot mai mare o sa fie bucuria batrânului van Merck când îsi va vedea nepoata. Hai acum sa le dam de veste alor nostri ca pot veni.

Urcara scara care ducea pe punte, George ducând strâns caseta la subtioara. Petre lasa lumina sa cada spre barca de lânga lantul ancorei si vazu trei trupuri de barbati si o fata zacând în nesimtire, în fundul barcii.
George roti de trei ori lampa de buzunar deasupra capului. Era semnalul convenit cu tatal sau.
La cel mult cincizeci de metri de bric se înalta deodata din apa trupul întunecat al „Dox”-ului si dupa numai câteva minute, doua barci de aluminiu fura montate si câtiva oameni de pe submarin pornira spre bric.
— Totul e în regula, George! striga Farrow înca de departe. Ati gasit fata?
— O sa dati îndata de barca în care e ea si Jonny din Sumatra, cu doi tovarasi de-ai sai. Luati fata cu voi. Eu cu Petre vom cobori în cealalta barca, raspunse el vesel.
Petre lua acum din mâna tânarului caseta grea de otel, ca acestuia sa-l fie mai usor la coborât
În vremea asta, capitanul Farrow alatura barca de aceea a piratului si trase fata în ea, apoi pomi îndarat spre submarin.
De-abia dupa ce Maja van Merck fu asezata binisor în cabina Sanjei si doctorul Bertram, care o examina, constata ca starea ei nu prezinta nimic îngrijorator, vazu Farrow caseta din mâna lui Petre.
— Ce e cu asta, unde ai gasit-o, George? Facu el speriat. Vad sânge pe ea.
— E sânge de sarpe, tata, raspunse tânarul zâmbind si-i povesti cele

întâmplate.
Capitanul Farrow îl batu pe umeri si zise cu mândrie:
— Te-ai purtat si în împrejurarea asta, dragul meu, ca un adevarat barbat Bravo, baiete! Acum vom afla si noi taina mult temutului Jonny din Sumatra. Cred ca putem deschide fara sovaiala caseta, poate ca vom gasi în ea unele îndrumari privitoare la mostenirea tinerei Maja van Merck.

IV.
TAINA LUI JONNY DIN SUMATRA.

PETRE ADUSE UN CIOCAN si o dalta si în câteva minute deschise caseta. Continutul era acoperit cu o bucata de piele moale, pe care capitanul Farrow o dadu usor la o parte. Se putea foarte bine ca si aici sa fie vreun viclesug aducator de moarte. Jonny din Sumatra crezuse însa ca napârcile erau de-ajuns.
Caseta avea doua despartituri, într-una din ele erau numai hârtii, în cealalta, câteva pungi mici de piele. Desfacu una din ele si câteva pietre de safir se împrastiara pe masa.
— Oare de unde sa le fi sterpelit? Se întreba Farrow clatinând din cap. Banuiesc ca si în pungile celelalte sunt tot astfel de pietre pretioase. Hai sa cercetam mai întâi hârtiile.
Erau scrisori atât de compromitatoare pentru unii, încât i-ar fi bagat în puscarie pentru multa vreme. Jonny era în legaturi de afaceri cu multi pungasi, tainuitori si alti banditi. Stia bine

capitanul Farrow ca politia olandeza se va bucura foarte mult când va pune mâna pe corespondenta asta. Principalul era ca piratul sa nu observe prea curând lipsa casetei, altminteri cu siguranta ca nu va mai îndrazni sa se arate pe insula al carei nume îl purta. George insa vârâse serpii îndarat in cusca si avusese grija sa stearga petele de sânge.
În fundul casetei, sub voluminoasa corespondenta, Farrow gasi un caiet gros, înfasurat într-o bucata de musama. Îi deschise repede si gasi ceea ce îsi închipuise, de altfel. Era un fel de jurnal al piratului.
Îl rasfoi în graba si se cutremura de groaza. Era o întreaga marturisire a faptelor lui, care îl ducea nu o data, ci de zeci de ori la spânzuratoare. Toate soiurile de crime, asasinate nenumarate erau trecute acolo. Cariera lui Jonny din Sumatra era pe sfârsite.
Un pasaj îl interesa îndeosebi pe Farrow: descrierea locuintei lui. Din unele indicatii reiesea ca se afla undeva prin apropiere de Padang. Printre altele, mai era vorba în caiet de unul Bangi, care sugrumase în padure, din ordinul banditului, doi negustori bogati de pietre scumpe.
Expresia „ordin” atrase atentia lui Farrow. Citi apoi si în alte locuri numele acestui Bangi care parea sa fi devenit primejdios.
Ultimele fraze erau scrise cu putin înaintea plecari din Padang si se descria în amanuntime crima de pe bricul “Maja"

si ca adaos câteva cuvinte despre fuga lui Bangi.
— Bangi asta trebuie sa fi fost un om extraordinar, îsi zise Farrow. Probabil un malaiez care fie din devotament, fie de frica executa toate poruncile piratului, omorând chiar oameni pe care nici nu-i cunostea si care nu-i facusera nimic.
Farrow le spuse pe scurt celorlalti ce continea caietul si stârni indignarea tuturor.
— Pacat ca nu l-am citit înainte, domnule capitan, zise Rindow. Îl luam pe pirat cu noi si-l predam fara multa vorba pe el si jurnalul lui autoritatilor din Padang. N-ar mai fi avut fata de ce sa se teama ca va disparea averea mostenita.
— Omul acesta merita o pedeapsa exemplara, pe care sper ca si-o va primi intr-un fel sau altul. Dar acum, George, te-as ruga sa te odihnesti nitel; tu, Petre, de asemenea. Vom pomi acum cu viteza maxima spre Padang, unde cred ca vom ajunge în cel mult treizeci de ore.
George nu astepta sa-l spuna de doua ori. Întâmplarea cu napârcile îl istovise si de-abia acum simtea oboseala. Cum puse capul pe perna, adormi adânc.
Se trezi a doua zi, odihnit si vesel, mânca repede ce-i aduse Petre si urca sprinten în turnul submarinului, unde-i gasi pe Farrow si Rindow stând de vorba. Dadu buna dimineata si-l întreba apoi pe tatal sau:
— Ai mai gasit ceva în caiet care sa ne dea vreo lamurire în privinta tainei tinerei fete, tata?

— Ceva pomeneste el despre asta, raspunse capitanul, dar foarte nelamurit. Scrie numai ca trebuie neaparat sa se casatoreasca cu Maja ca sa ajunga în stapânirea unei mari averi. De altfel, asta o stim de la batrânul van Merck. Vom afla mai multe astazi dupa-amiaza ca sa stim cum stau lucrurile. Banuiesc ca Jonny se va grabi s-ajunga cât mai curând la Padang. Lasa, ca au sa-l întâmpine autoritatile cum se cuvine. Caseta de otel o va preda Maja van Merck prefectului de politie. Cred ca acesta îl va aresta chiar pe bric.
— Ar fi cea mai buna solutie. Numai asa tânara fata va fi în siguranta, îsi dadu cu parerea Rindow. Numai bietul van Merck o sa-l tina minte cât o trai pe Jonny din Sumatra. Ce dihaniie pacatoasa!
La aceste din urma cuvinte, ofiterul îndrepta mâna spre mare. Un rechin enorm îsi arata pântecele lui albicios lânga submarin, apoi tâsni în apa ca o sageata.
— Da, da, facu Farrow îngândurat, bine ar fi pentru marinari sa nu mai existe astfel de dihanii si altele. Ei, dar ce sa-l faci, sunt si ele tot fapturile lui Dumnezeu! Apoi, schimbând vorba, Farrow adauga: Spre norocul nostru, nu se vede nici-un distrugator englez prin preajma noastra si Jonny din Sumatra nu poate sa comunice deocamdata cu nimeni prin radio. Pâna sa se trezeasca ei, vom fi trecut, sper, strâmtoarea Sundei.
Pâna la amiaza nu întâlnira nici-un vas. Apoi intrara în linia navigabila a Sundei,

unde trebuira sa se lase de doua ori la fund din pricina unor vapoare care le taiau calea. Odata primejdia trecuta, pornira cu mare viteza înainte.
Dupa prânz, doctorul Bertram trimise pe un marinar la capitan sa-l spuna ca bolnavul se poate trezi dintr-un moment într-altul. Farrow alerga imediat cu George si Rindow la infirmerie. Conducerea vasului o lua acum Brun.
Batrânul van Merck zacea cu ochii închisi în hamacul sau. Doctorul, care statea lânga el si-i pipaia pulsul, îi zise:
— Trebuie sa se destepte îndata. Pulsul îi e cât se poate de bun. Efectul morfinei slabeste, i-am facut însa o injectie locala la picior, altminteri s-ar fi putut sa nu fie în stare sa vorbeasca din pricina durerilor.
Cum sfârsi Bertram vorba, bolnavul începu sa se miste, deschise ochii, se uita câteva momente buimac în juru-i, privi cercetator la capitan, apoi zise:
— A. acum stiu unde ma aflu. Sunt pe submarinul dumitale, domnule capitan, nu e asa? Si Maja... unde e Maja? Mi-a furat-o ticalosul de Jonny...
— Da, a rapit-o, dar noi i-am luat-o îndarat, raspunse vesel capitanul. Acum doarme linistita, fii fara grija.
Batrânul facu o miscare ca si când ar fi vrut sa sara jos din hamac. Doctorul îl aseza însa binisor îndarat pe perne.
— A, da, de bucurie uitasem ce mi-a facut rechinul, ofta el. Domnule capitan, povesteste-mi, te rog si mie cum ai reusit sa i-o smulgi din gheare.

Farrow îi povesti în câteva cuvinte cele întâmplate. Van Merck întinse miscat mâna lui George si murmura cu ochii lucitori:
— Se vorbesc multe în timpul din urma si despre dumneata, domnule George. Mi se pare ca vrei sa-l ajungi pe tatal dumitale. Îti multumesc din adâncul inimii, caci mi-ai redat-o pe Maja, lumina ochilor mei. Daca as fi avut norocul sa am si eu un fiu, as fi vrut sa-ti semene.
Tânarul protesta cu modestie la laudele batrânului si Farrow îi povesti apoi despre caietul gasit de George în cabina piratului.
— Asadar, tot exista o dreptate dumnezeiasca, zise batrânul. Jonny din Sumatra se simtea în prea mare siguranta, a faptuit crima dupa crima, fara sa-i pese de nimeni. Toata lumea la noi îl banuia, nimeni n-a îndraznit însa s-o spuna pe fata. Acum a fost, în sfârsit, demascat. Domnule capitan, ti-a îngaduit sa te arati în Padang?
— Nu prea, raspunse Farrow zâmbind. As putea avea oarecare neplaceri.
— Doctore, zise acum batrânul adresându-se lui Bertram, am un organism foarte puternic, cu toata vârsta mea. Nu e asa ca pot debarca în oras? Nu stau departe de port si cu automobilul sunt în câteva minute acasa.
— Daca îmi încredintezi mie caietul cu însemnari al banditului – continua el adresându-se capitanului – îti dau cuvântul meu ca va fi arestat imediat ce va ajunge în port.

— Depinde de doctor. Zice el ca poti fi transportat pe uscat, eu n-am nimic împotriva. Caietul si-asa voiam sa-l predau nepoatei dumitale ca sa-l dea prefectului de politie.
— Bine, fie, zise doctorul. Vom face asa ca sa fii transportat cu bagare de seama. Asta nu se poate face însa decât pe întuneric.
— Fireste, încuviinta van Merck. Debarcati mai întâi pe nepoata mea si ea va telefona la mine sa mi se trimita masina. N-as vrea sa ma servesc de un taximetru, ar atrage prea mult atentia.
— Domnule van Merck, interveni Farrow, s-ar putea totusi ca piratul sa observe disparitia casetei mai curând decât credem noi si în cazul acesta fii sigur ca se va feri sa se apropie de Padang. Va acosta undeva mai departe, se va strecura într-ascuns pâna la casa dumitale si va încerca din nou sa o rapeasca pe domnisoara Maja. Primejdia exista si trebuie sa tinem seama de ea. De aceea, ar fi mai bine sa-mi destainuiesti si mie taina în legatura cu mostenirea nepoatei dumitale.
— Asta o faceam în orice caz, domnule capitan, raspunse în graba olandezul. Uite care e: fratele meu a cumparat, cu multi ani in urma, terenuri întinse, în partea muntoasa a tarii. De curând, s-a prezentat un consortiu la nepoata mea, care e proprietara terenurilor si s-a oferit sa i le cumpere pe o suma destul de ridicata. Prea staruiau însa, ca sa nu mi se para suspecta graba asta a lor. Am sfatuit-o atunci pe fata sa mai amâne

vânzarea, pâna ce vom consulta câtiva experti, care sa ne spuna cam ce valoreaza aceste terenuri. Mi se pare ca Jonny facea si el parte din consortiu, caci la început cauta sa ma convinga cu orice pret s-o îndemn pe nepoata mea sa le vânda. Pe urma, dupa ce mi-a cerut mâna fetei, s-a opus cu energie ca s-o lase sa le vânda. De aceea, banuiesc ca terenurile acelea au o valoare foarte mare. Banditul voia la început sa se îmbogateasca odata cu ceilalti, apoi s-a gândit ca, însurându-se cu nepoata mea, ar deveni el singur proprietarul lor.

— Unde se afla aceste terenuri? Întreba Farrow. S-ar putea ajunge si din alta parte a coastei la ele sau numai din Padang?

— Sunt la vreo suta de kilometri de Padang, spre sud-vest, îl lamuri batrânul. Se mai poate patrunde la ele, tot la vreo suta de kilometri de oras, pe apa, acostând într-un golf al marii si trecând apoi printr-o padure seculara pâna la o casuta de vânatoare, unde îmi placea mie adesea sa ma duc sa ma odihnesc. Sper ca, dupa ce mi se va pune un picior artificial, voi putea sa mai ma duc si de-acum încolo, adauga olandezul si unde veti putea sta si dumneavoastra, domnilor, fiindca daca Jonny nu apare în Padang, cu siguranta ca va veni acolo.

— Minunat! Facu Farrow încântat. Dupa ce va vom debarca pe dumneavoastra în Padang, ne vom duce sa ne punem la pânda acolo. Fii pe pace ca n-o sa ne mai scape. Daca n-ai nimic împotriva, domnule van Merck, o sa cercetam si noi

mai de-aproape ce e cu terenurile acelea, poate descoperim noi ce le ridica atât valoarea încât un consortiu staruie sa puna mâna repede pe ele. În orice caz, lucrul e suspect.
— O, v-as fi chiar foarte recunoscator, domnule Farrow. Facu olandezul cu bucurie. Dar cum vom putea comunica unii cu altii?
— Esti în termeni buni cu prefectul politiei?
— Da, raspunse nedumerit batrânul, suntem chiar buni prieteni.
— Atunci voi expedia o radiograma politiei din Padang, în care voi lamuri ce voi fi gasit – daca voi gasi ceva, bineînteles.
— Nici nu-ti închipui ce serviciu îmi faci! Exclama batrânul încântat.
— Noi nu ne oprim niciodata la jumatatea drumului, raspunse Farrow zâmbind. Când începem un lucru, îl ducem pâna la capat.
Doctorul Bertram îi facu semn capitanului sa sfârseasca si zise:
— Asa. Destul pentru ziua de azi. Bolnavul nostru are nevoie de liniste si odihna, mai ales ca peste treizeci de ore va trebui transportat pe uscat.
— Atunci, la revedere si însanatosire grabnica, ura Farrow olandezului. Sper ca totul se va sfârsi cu bine. Cam ghicesc eu ce trebuie sa fie cu terenurile acelea. Daca banuielile mele se adeveresc, stiu ca are de ce sa se bucure nepoata dumitale. Înca o data, la revedere, domnule van Merck si fii linistit.

Batrânul dadu obosit din cap. Convorbirea avuta cu Farrow îl istovise. Cum iesi el pe usa, închise ochii si adormi imediat.

— Am presimtirea ca vom avea de furca mai mult decât ne închipuim noi, zise deodata George, pe când urcau iar în turnul submarinului. Cu siguranta ca, îndata ce se va dezmetici, piratul îsi va da seama ca a fost adormit de noi si ca vom fi cercetat bricul. Întâia lui grija va fi sa alerge la caseta si vazând ca a disparut, în loc sa se duca la Padang, va acosta în golful despre care ne-a vorbit van Merck, pentru a pune ceva nou la cale.

— Ai dreptate, dragul meu, raspunse îngrijorat Farrow. Jonny din Sumatra e o vulpe vicleana si va mirosi îndata primejdia. În orice caz, l-am luat-o cu douazeci si patru de ore înainte si în vremea asta se pot întâmpla multe.

— Ba cred ca i-am luat-o înainte cu mult mai mult decât atât, judecând dupa iuteala vasului nostru. De altfel, acum putem opri compresoarele, prea fortam masinile, îsi dadu cu parerea Rindow.

Se apropie de porta-voce si vru sa dea ordinul, dar baga de seama ca motoarele îsi micsorasera viteza. Duduitul avea chiar un sunet ciudat, care nu putea scapa auzului unor marinari cu experienta ca el.

— Hm... mi se pare ca am patit-o, facu îngândurat Farrow, apoi întreba prin porta-voce în sala de masini ce s-a întâmplat.

— Cilindrul pompei principale a plesnit, i se raspunse de jos. Motoarele s-au încins

prea mult.
— Bine, ma duc eu singur în sala de masini sa vad ce e. Îi zise Farrow inginerului. Submarinul poate sta linistit pe loc; ne aflam dincolo de calea obisnuita a vapoarelor si, chiar daca s-ar ivi ceva suspect putem disparea cu ajutorul electromotoarelor.
— Sa speram ca Hagen va repara repede stricaciunea, raspunse Rindow, vrând sa para linistit. Ar fi pacat sa pierdem timpul câstigat. Daca ticalosul acela de pirat ne-o ia înainte, ne putem astepta la o primire nu tocmai placuta.
— Cred si eu facu Farrow necajit în orice caz, reparatia nu e chiar asa de usor de facut Si-apoi ne trebuie câteva ceasuri pâna sa se raceasca motoarele.
— Proasta afacere! Zise Rindow ridicând din umeri. Ne-am bucurat prea devreme. E, ce sa-l faci, asa se întâmpla în viata.
La întrebarea lui Farrow când va putea fi gata reparatia, Hagen paru tare îngrijorat.
— Numai mâine la prânz, raspunse el. Motoarele nu se pot raci decât în cel putin sase ceasuri si de-abia pe urma îmi voi putea da exact seama de ceea ce am de facut. Va fi probabil nevoie de schimbarea unor piese si asta cere timp.
— Numai mâine la prânz... murmura capitanul îngândurat. Vom fi pierdut deci paisprezece ore din cele câstigate. În sfârsit cred ca tot vom ajunge la vreme.
— Da. Dar va trebui sa nu fortam de la început motoarele, raspunse Hagen. În nici-un caz nu ne putem servi de compresoare. Mai bucuros as fi sa ne

ducem deocamdata pe „Insula Odihnei”, unde sa pot adauga vasului îmbunatatirea pe care am de gând sa o fac.
— Bine, draga Hagen, îndata ce vom sfârsi afacerea cu Jonny din Sumatra, ne întoarcem cu siguranta la insula noastra. Pentru moment ar fi însa de dorit sa termini cât mai repede cu reparatia cilindrului, încheie capitanul.

V.
SFÂRSITUL LUI JONNY DIN SUMATRA.

INGINERUL HAGEN STIA CE SPUNE, a doua zi pe la vremea prânzului motoarele putura fi puse iar în functiune si, dupa un control amanuntit, îi dadu de veste capitanului ca submarinul poate pleca.
— Hm! Facu Farrow catre Rindow, te pomenesti ca ajungem odata cu Jonny al nostru. Nu face nimic, ba ar avea chiar haz. Dar daca totusi o luam înainte, nu poate fi vorba de mai mult de câteva ceasuri.
— Eu cred ca George are dreptate, raspunse ofiterul. Ticalosul acela o sa tina neaparat sa se razbune, fiind încredintat ca batrânul van Merck ne va fi vorbit desigur despre terenurile cu pricina si din câte va fi auzit despre noi, stie ca nu ne vom lasa pâna nu vom lamuri si afacerea asta. Probabil ca primul sau gând o sa fie sa ne încolteasca acolo.
— De aceea, trebuie sa fim cu mare bagare de seama. Cel mai bun lucru ar fi ca echipajul nostru sa-si ia cât mai multe

grenade cu gaze. Ma gândeam ca n-ar fi rau sa învatam si noi fabricarea lor, îndata ce ne vom întoarce pe „Insula Odihnei”. Nu-i putem obliga pe print si pe doctor sa le fabrice numai ei, e prea obositor. Sunt însa arme minunate si n-as vrea sa renunt la ele.

Erau orele trei când ajunsera în rada portului din Padang. Întârzierea fortata îi facuse însa mult bine batrânului van Merck, care se simtea acum destul de întremat, spre mirarea doctorului Bertram, caruia nici nu-i venea sa creada ca un om la vârsta lui poate suporta atât de usor o rana ca aceea pe care o avea olandezul.

George si Petre o dusera în tacere pe Maja van Merck pe uscat. Deoarece la ora aceea din noapte nu puteau lasa singura o fata, George se oferi s-o conduca pâna la posta.

Tânarul îsi pusese niste haine de culoare închisa, ca sa nu bata la ochi. Totusi, era destul de primejdios sa întârzie pe strazile orasului, caci, daca i-ar fi cerut vreun sergent sa se legitimeze, ar fi patit-o. Pentru „libera trecere” în oras, se cerea un permis de la guvernator, care se platea cu un florin si jumatate, permis pe care el însa nu-l avea.

Si, într-adevar, pe când se îndrepta spre cabina telefonica automata, o umbra in uniforma se desprinse din întuneric si le iesi înainte. George se gândi o clipa daca n-ar fi bine s-o ia la sanatoasa îndarat spre submarin, dar Maja salva situatia.

— Buna seara, domnule sergent, striga ea vesela, trebuie sa telefonez acasa dupa

masina. Chiar acum ne-am întors. Ce-am mai patiti bietul unchiu-meu are o rana grozava la un picior si a trebuit sa angajam în drum alti oameni. Asa, facu ea apoi scurt, întorcându-se spre George, dumneata te poti întoarce în port. Domnul sergent o sa fie atât de bun sa ma conduca el la telefon.
Fireste ca sergentul se învoi cu mare placere si George alerga înapoi la Petre, care-l astepta. Nu trecu nici-o jumatate de ceas si automobilul olandezului sosi în port. Cu putin timp înainte, câtiva oameni din echipajul submarinului, îmbracati în haine obisnuite de marinari, îl transportara cu mare bagare de seama într-una din barci pe batrân pâna la debarcader.
Pe când Maja îl tinea de vorba pe sergent, van Merck fu ridicat de marinari pe brate si asezat în automobil. Batrânul îsi luase înca de pe submarin ramas bun de la toti, asa ca acum le zise cu glas poruncitor marinarilor – ca sa se creada ca sunt în slujba lui – sa se întoarca pe bord, apoi îl întreba pe sergent daca prefectul politiei se afla în oras, deoarece avea sa-l comunice imediat ceva foarte important.
În vremea asta, dupa ce echipajul fu îndarat pe submarin, „Dox”-ul pomi fara zgomot spre golful pe care îl descrisese van Merck. Trebuiau însa sa se grabeasca, deoarece se temeau ca nu cumva piratul sa ajunga înaintea lor acolo.
Dupa putin timp, urma ceea ce prevazusera ei, adica se transmiteau

telegrame urgent la toate politiile din cele patru colturi ale lumii, pâna si în Australia, despre crimele acestui fioros bandit Jonny din Sumatra ar fi trebuit sa se ascunda în gaura de sarpe ca sa nu fie gasit.
Zabava pe care o avusese capitanul Farrow acum în port, scazuse la minimum timpul câstigat înaintea piratului si socotea ca fiorosul criminal trebuie sa fi si ajuns în golf.
Farrow se sfatui deci cu Rindow si hotarâra împreuna sa nu ancoreze direct acolo, ci mult mai departe si sa supravegheze golful de la distanta.
Când rasari soarele, zarira într-adevar, pe jumatate acoperit de plante agatatoare, bricul piratului. Poate ca nici nu l-ar fi observat, daca nu le atragea dinainte atentia batrânul van Merck asupra golfului.
La drept vorbind, capitanul Farrow si tovarasii sai n-ar mai fi avut pentru ce sa se intereseze ce se va întâmpla cu Jonny – era treaba politiei sa-l prinda – se temeau însa ca ticalosul, în ura lui de acum pentru Maja, sa nu se dedea la cine stie ce fapta grozava, caci probabil o socotea singura vinovata de cele întâmplate.
Trebuia deci urmarit pas cu pas si tinut mereu sub ochi. Înainte de-a se lumina bine de ziua, submarinul fusese lasat sub apa si numai periscopul ramase afara. Farrow îl vazu prin el pe bandit, coborând singur pe uscat, întorcând apoi capul si aratând cu mâna spre mare si

strigând ceva celor doi insi care ramasesera la bord.
— Hm, murmura Farrow cu ciuda, nu stiu, zau, ce e de facut. Daca ne vad venind pe apa, au sa se ascunda în tufis si cine stie ce sunt în stare sa mai puna la cale!
— Stii ce, tata? Striga George care îl auzi. Lasa-ma pe mine sa le vin de hac nemernicilor alora. Sa ne îndepartam si mai mult de bric, pâna la un loc de unde nu ne pot vedea, pe urma iesim la suprafata, iar eu cu Petre ne ducem cu barca la mal. Uite, se vede colo o poteca îngusta, deasupra careia crengile copacilor se lasa aproape pâna la pamânt. Pe poteca aceea ne vom furisa pâna la bric, vom arunca vreo câteva grenade cu gaze pe punte si vom ameti pe cei doi care stau de paza.
— Bravo, George, tu, dragul meu, ai întotdeauna niste idei geniale, râse Farrow mângâind cu dragoste obrajii fiului sau. Bine, fa dupa cum crezi.
Submarinul se îndeparta atât cât sa nu poata fi zarit de pe bric, apoi iesi din apa. O barca de aluminiu fu montata în graba, caci totul trebuia sa se petreaca repede, deoarece se putea ca din moment în moment sa apara vreun vapor îndreptându-se spre port.
George si Petre ajunsera în câteva minute la tarm, ascunsera barca în niste tufe si pornira pe poteca spre locul unde era ancorat bricul. George, care mergea în frunte – ca de obicei – auzi în curând pe cineva zicând cu glas ragusit:

— Sa stii, ma, ca ala a fost Farrow. Nu mi-o cadea el mie odata în gheare... ca as sti eu ce sa-i fac.
— O sa stea mult Jonny? Întreba alt glas.
— Nu cred. S-a dus sa-si ia banii si sa aseze o mina ca sa vada pe dracu' ai de-or încerca sa se apropie de locul ala. Pe urma pornim numaidecât spre insulele Salman, unde are el un prieten, un ala de face negot cu sclavi. Meseria e cam primejdioasa, dar banoasa, mai ales daca mai faci si alte afaceri pe lânga ea. Jonny zicea ca o sa ne pricopsim repede. Numai un lucru as mai vrea înainte de plecare: sa dau cu ochii de Farrow ala, ori cu unul dintr-ai lui.
George zâmbi, pe când Petre clocotea de mânie. Înaintara tot mai mult pe poteca, pâna ce-i vazura deslusit pe cei de pe puntea bricului. Uriasul nu se mai putu stapâni, iesi din desis si le striga:
— Ei, ma, tu, ala de colo, uite pe unul dintr-ai capitanului Farrow, dupa cum doreai!
Si, înainte de a-si sfârsi el vorba, patru grenade de mâna zburara pe punte. Toti cei cinci banditi câti erau acolo vrura sa puna mâna pe arme, dar n-avura când. Începura sa se clatine, se poticnira si se prabusira cu o bufnitura pe punte. Pentru cel putin douazeci si patru de ore erau nevatamatori, dar pâna atunci va sosi si politia din Padang ca sa-i aresteze.
George alerga la tarm si facu un semn cu mâna spre submarin. Doua barci de aluminiu stateau pregatite; fura lasate pe apa si în ele luara loc Farrow cu câtiva din oamenii sai.

Când acestia coborâra din barci, George îi spuse repede capitanului ce auzise de la banditi.
— Mina era, probabil, harazita Majei van Merck, zise capitanul. Credea ca fata va veni împreuna cu unchiul ei la casa de vânatoare. Jonny asta nu e om, ci o adevarata fiara. Prietenul lui din insulele Salomon pare sa-l semene. Lasa ca poate punem noi mâna odata si pe dumnealui! Acum sa ne grabim, dragii mei. Poate ca reusim sa împiedicam vreo noua ticalosie de-a banditului.
Petre, cu trupul lui urias, mergea înainte si largea drumul, înlaturând din cale crengile. În curând, dadura de o poteca; era aceea care ducea la casa de vânatoare a olandezului. La comanda lui Farrow toti se oprira în loc si îsi pregatira armele. Unii tineau în mâna câte o grenada cu gaze. Altii revolverele întinse.
Farrow, George si Petre paseau în fruntea celorlalti. Îl framânta grija de soarta Majei. Acest Jonny din Sumatra va sti sa nascoceasca vreo cursa grozava în care sa cada victima biata fata, tinta razbunari lui de acum.
Dar timpul trecea si nici-o urma de-a banditului nu se zarea. Totusi, trebuia sa-l gaseasca cu orice pret. Banditul îsi va fi având vreo coliba dosita undeva prin apropierea pavilionului de vânatoare al batrânului van Merck. Poate ca se dusese acolo sa puna o mina care sa-i arunce în aer pe politisti când vor veni sa-l caute. Sau se va fi gândit ca va fi si Farrow cu ai sai împreuna cu ei. Capitanul îsi închipuia ce ura grozava îi va clocotind în

pieptul piratului împotriva lui. În câteva ceasuri, facuse din omul acesta un prigonit, încoltit din toate partile, pentru care aproape ca nu mai exista scapare. Se gândea cu groaza ce soarta l-ar astepta pe el, Farrow, daca i-ar cadea viu in mâna.
Goana tinea mereu. Marinarii, obositi, ramâneau mereu în urma. Caldura era de nesuferit. Dar Farrow, George si Petre nu se lasau. Alergau tot înainte. Din fericire, nu mai erau si alte poteci pe care ar fi putut sa dispara banditul. Din fuga, examinau scurt desisul, ca sa observe daca nu se vede vreun loc prin care se va fi dosit piratul. Nu era exclus ca ticalosul sa se fi ascuns undeva într-un tufis si sa-l atace pe la spate. Stia el bine ca nu mai avea scapare decât prin cine stie ce miselie.
Dupa socoteala capitanului, trebuia sa fi facut vreo cinci kilometri de drum prin caldura aceea grozava, ceea ce era într-adevar de necrezut. Si Jonny nicaieri.
Farrow se întreba daca nu cumva exista si o alta poteca înspre golf, pe care el sa n-o fi vazut si prin care va fi disparut banditul. Atunci, toata osteneala lor era zadarnica, Jonny îsi va lua banii de unde îi avea ascunsi, va aseza mina si se va feri sa se mai duca pe bric, când ii va vedea de departe pe oamenii sai zacând nemiscati pe punte. Va cauta sa se îndeparteze în graba pe uscat, cu gând sa gaseasca undeva în vreun port mic, uitat de Dumnezeu, o corabie si sa i se piarda urma.

Deodata se opri brusc, într-un luminis din fata lui, vazu o coliba mica de busteni. Sa fie oare casa de vânatoare a lui van Merck? Lui Farrow nu-i venea sa creada, caci prea era mica si darapanata.
Ghici însa îndata ca aici era ascunzatoarea banditului. S-o fi aflând el acum înauntru ca sa-si ia bani si sa aseze mina care sa arunce apoi în aer pe oricine ar cuteza sa se apropie de coliba?
Le facu semn cu mâna lui George si Petre sa fie cu bagare de seama, pe urma se apropie tiptil de coliba. Ceilalti doi se tineau dupa el, cu grenadele pregatite, pe când Farrow tinea revolverul întins. Nu stia daca gazele au efect si asupra animalelor si în pustietatea asta salbatica se putea sa le lasa înainte vreun tigru, o pantera neagra sau alta fiara salbatica. Asculta câteva momente, Îsi puse apoi sapca în vârful tevi revolverului si se apropie de pervazul ferestrei. Înauntru, nici-o miscare. Atunci Farrow se uita pe geam, dar nu vazu pe nimeni.
— Aici n-a fost înca, îi zise ei lui George. Praful e de doua degete pretutindeni si nu se cunoaste nici-o urma. Coliba trebuie sa fie a lui, nu mai încape îndoiala si nu se poate sa nu treaca pe aici la înapoiere. Acum, sa mergem, poate dam de pavilionul de vânatoare al lui van Merck si putem împiedica atentatul pe care îl pune la cale ticalosul.
— A, uite niste urme de pasi, facu George deodata. Sa ne luam dupa ele si cred ca o sa-l gasim cu siguranta.
Pornira mai departe prin aerul fierbinte si umed; de asta data mai încet si cautând

sa nu faca zgomot Jonny din Sumatra era cunoscut ca bun tintas si nu s-ar fi dat înapoi sa traga îndata ce i-ar fi vazut.
Trebuiau sa prinda de veste înainte ca banditul sa-l fi vazut de acolo de unde era ascuns. Dar pasii mari, elastici, pe care îi faceau îl duceau repede, desi felul acesta de mers era foarte obositor.
În fiecare clipa se puteau pomeni fata în fata cu banditul, desi dupa urme se cunostea ca alergase si el nebuneste. Totusi, nu mai putea fi prea departe.
Farrow era din ce în ce mai atent Stia ca era în joc viata lor si ca se apropiau de un dusman mai primejdios ca oricare pentru ei, din pricina urii grozave pe care acesta trebuie ca le-o purta.
Minutele trecura iarasi într-o încordare de neînchipuit. Pentru întâia oara de când ducea viata asta de aventurier, George simtea ca inima îi batea sa-l sparga pieptul. Avea si de ce. Urmareau un bandit viclean, crud si stapânit de o ura neîmpacata împotriva lor.
Se vazura din nou într-un luminis. Farrow pasi cel dintâi, urmat de ceilalti doi. Deodata se auzi un glas aspru în fata lor.
— Sus mâinile, domnilor.
Era atât de poruncitor si de tare, încât toti trei ridicara mâinile, fara sa-si dea seama, tinând însa armele înclestate.
Lui Jonny din Sumatra – altul nu putea fi – nici nu-i veni în gând sa le ceara sa lase armele jos. Aparu de dupa un trunchi de copac urias, la cincisprezece metri de ei, cu doua revolvere întinse.

— Îmi pere bine ca am prilejul sa va cunosc, domnilor, zise el râzând batjocoritor. Mi s-a împlinit în sfârsit o mare dorinta. O, pe dumneata te stiu eu cine esti, capitane Farrow. Mi-ai distrus viata, m-ai lasat sarac si mi-ai furat caietul cu secretele mele cele mei intime. Stii ce pedeapsa ti se cuvine pentru faptele astea?

Clocotea de mânie, pe când Farrow ramase cât se poate de calm si-i raspunse:

— Pedeapsa? Dimpotriva. Meritam o rasplata – si înca una mare de tot – ca am reusit în sfârsit sa punem mâna pe cel mai fioros criminal din câti au existat pe fata pamântului. Ce sa-l faci, asa stau lucrurile, dragul meu...

Jonny din Sumatra scoase un urlet de furie. Farrow se astepta sa-l vada descarcând revolverele si tocmai se gândea daca n-ar fi bine sa i-o la înainte, dar banditul îsi stapâni mânia, cu o vointa de fier si zise:

— Nu, nu, nu ma las eu mânat de furie ca sa te culc la pamânt cu un glont. Ai scapa prea lesne. O, daca te-as putea sugruma... da... sugruma. Bangi, Bangi de ce ai plecat? Sugruma-l, sugruma-l, Bangi!...

Farrow se înspaimânta. Nu cumva banditul înnebunise brusc?

— Bangi! Striga el iar, cu glas salbatic si Bangi veni.

Dintre crengile copacului sub care statea banditul, se ivi un brat puternic, acoperit cu par si o mâna enorma îsi înclesta degetele în jurul gâtului sau. Jonny

scapa revolverele din mâna, ochii stateau sa-l iasa din orbite, casca gura, dar nici-un sunet nu se auzi de pe buzele lui.
— Repede! Striga Farrow. E un urangutan... Trebuie sa-l salvam neaparat!
Se repezi înainte si ridica în treacat revolverele de jos. George fu însa mai sprinten ca el. Stia ca aceste maimute sunt foarte primejdioase – vedea doar cum asta sugruma un om într-o clipa – si cu o miscare fulgeratoare arunca grenada de trunchiul copacului. Farrow sari în laturi. Nu cunostea efectul gazelor asupra animalelor, dar stia ca pentru el e primejdie sa fie prea aproape de locul unde se va sparge grenada, în clipa urmatoare, un trup mare si paros se rostogoli din copac si cazu cu toata greutatea peste bandit, fara sa-si desclesteze însa degetele din jurul gâtului acestuia.
Farrow ridica revolverul si trase. Glontul se înfipse în tâmpla maimutei, care nu mai misca.
— Urangutanul era dresat sa sugrume oameni. Acum l-a cazut victima însusi stapânul lui. Sa mergem; nu mai avem ce cauta aici. Trebuia sa împusc maimuta, altminteri ar fi fost o vesnica primejdie pentru Maja van Merck.
— Dar bine, tata si cu terenurile ce e? Striga George.
— E întocmai dupa cum am banuit eu, raspunse capitanul zâmbind. Acum am înteles din anumite lucruri ca nu m-am înselat Muntii Padangului contin bogate zacaminte de carbuni, îi voi spune

domnului van Merck sa aduca experti care sa cerceteze.
— A, acum pricep eu graba consortiului ca sa le cumpere, facu George râzând. Dar, urma el apoi serios, uite ce face lacomia dupa avere. Jonny din Sumatra si-a luat pedeapsa, o pedeapsa care pare sa fie într-adevar dumnezeiasca.
— Da, dragul meu, asa si e, raspunse Farrow ramânând pe gânduri.
Imediat ce se întoarsera pe submarin, capitanul expedie o radiograma politiei din Padang, prin care comunica sfârsitul piratului si faptul ca, pentru douazeci si patru de ore, tovarasii lui se aflau fara cunostinta, pe bordul bricului. Apoi, ca încheiere, ruga sa se transmita domnisoarei Maja van Merck salutari din partea lor si sfatul ca sa nu se grabeasca sa vânda terenurile, deoarece contineau foarte bogate zacaminte de carbuni.
Mai târziu, întâmplator, Farrow citi într-o gazeta ca pe terenurile tinerei fete se gasisera într-adevar carbuni în cantitati enorme.

23
RECHINUL UCIGAS

I
UN PESCUIT PRIMEJDIOS

CU PRILEJUL ULTIMEI aventuri din Sumatra, motoarele submarinului fusesera atât de greu încercate, încât capitanul Farrow îsi dadu seama ca trebuia sa ajunga cu orice pret în minunatul refugiu, botezat de camarazii

lui „Insula odihnei”. Aceasta insula era asezata la rasaritul Australiei, în Oceanul Pacific propriu-zis, cam pe la Tropicul Capricornului.
Din descrierile trecute, cititorii cunosc aceasta limba de pamânt, în mijlocul unui urias brâu de corali, care face imposibila apropierea oricarui vas. O singura intrare exista aici, un tunel care duce pe sub apa, prin zidul de margean. Numai prin acest tunel submarinul poate ajunge în largul marii.
— Tunelul, singura iesire spre mare, fusese pus la adapost de inginerul Hagen de vreo navala, printr-o poarta zabrelita, care putea fi ridicata si lasata dupa voie, caci se-ntâmplase odata ca un rechin nimerise intrarea si-l atacase pe George, care se scalda în apropierea insulei.
Submarinul urma sa ramâna câteva saptamâni în refugiul sau. Hagen trebuia sa faca motoarelor un control amanuntit si voia sa creeze o instalatie în tancurile de balast, care sa îngaduie scafandrilor vasului – adica lui George, Petre si Kard – sa poata parasi Dox-ul si sub apa, nu numai prin turn.
De-abia trecusera însa câteva zile de când se aflau pe insula, ca marinarii si începura sa-i dea ghes inginerului sa termine mai repede cu lucrul, caci firea lor neastâmparata nu-i rabda pe loc.
Cu deosebire George suferea mult de pe urma acestei inactivitati silite si chiar din ziua a treia. Fireste, era cât se poate de fericit sa se poata plimba cu Sanja lui pe minunata insula, dar… lipsea primejdia, lipsea viata aceea libera, neatârnata,

lupta cu fortele naturii, cu dusmanii de uscat sau de apa.
Câteva zile timpul fu ploios. Turna cu galeata si nu era chip sa iesi din casa. În vremea asta, George se ocupa cu cititul. Printre altele, îi cazuse în mâna o carte scrisa de un capitan englez si intitulata: „Lupte cu pestii uriasi". O imagine cu totul noua i se înfatisa viteazului tânar. E drept, vazuse el pâna atunci rechini si narvali de marimi înfricosatoare, dar autorul acesta indica dimensiuni si greutati – sprijinindu-si afirmatiile cu fotografii – care întreceau tot ce-si imaginase el pâna atunci.
Si imediat se trezi în el dorinta de a smulge din adâncurile oceanului un astfel de monstru: gândul acesta îi deveni o obsesie. Îl chema repede pe credinciosul sau Petre, îi citi câteva pasaje din carte si adauga:
— Petre, de îndata ce se va potoli ploaia, trebuie sa prindem si noi o astfel de dihanie. Ce mult se va bucura doctorul nostru, când va putea sa „ciopârteasca", dupa toate regulile stiintei, un asemenea colos.
— E frumos ce zici dumneata – raspunse Petre calm – dar vezi ca n-avem decât barcile alea usoare de aluminiu, cu care e cam greu sa punem mâna pe un „pestisor" dintre-aia.
— De asta sa nu te-ngrijesti, o scoatem noi la capat! zise George cu însufletire. La urma urmei, nu ne-mpiedica nimic sa pescuim de pe marginea atolului. Da-mi ragaz pâna mâine sa pun lucrurile la punct.

În timpul noptii, George citi din nou cartea, cu deosebire partea care trata despre prinderea rechinilor uriasi, ceea ce-i interesa mai mult ca tot. A doua zi, planul sau era gata faurit – un plan cam îndraznet, ce-i drept, dar care fagaduia sa fie încununat de izbânda.

— Petre – i se adresa el uriasului – astazi trebuie sa lucram cu sârguinta, facând toate pregatirile. Daca vom lua o barca de aluminiu, tata va prinde de veste si poate ca ne va opri. Desigur ca a citit si el cartea despre care-ti vorbeam si stie cât de primejdioase pot fi luptele cu acesti monstri ai marilor. Tu trebuie sa faci rost de cât mai multe bete din bambus, din cele mai tari, cu ajutorul carora vom construi o pluta. Ne vom duce pe ea pâna la zidul de margean, o ridicam deasupra pe mare si aruncam undita departe, în larg. Capatul funiei îl întepenim în stânca. Apuca-te repede de lucru, Petre: în vremea asta, eu voi face în atelier cârligele trebuincioase.

Uriasul, care se plictisea si el stând pe loc, era bucuros de propunerea tânarului sau stapân. De ce n-ar prinde si George un rechin, daca-i facea placere? Sa fi citit însa Petre cartea capitanului englez, ar fi stat sa chibzuiasca mai bine lucrurile. Cu toata marea lui experienta, tot nu stia înca ce grozavii ascund adâncurile marilor.

Se duse deci în desisul care acoperea partea de nord a insulei si începu sa reteze bete de bambus, pe care le aduse într-un loc ascuns. Acolo le lega împreuna cu sârma groasa, încât sa

formeze un manunchi aproape triunghiular. Suprafata care trebuia sa stea pe apa avea cam sase metri lungime si doi si jumatate latime. Partea dindarat, care trebuia sa serveasca de talpoaie, o îngreunase cu câteva bucati de fier.
Pluta aceasta ar fi constituit un refugiu sigur pentru oricare naufragiat, atât de bine era construita. Dar Petre nu stia ca George planuia sa prinda monstrii, care erau de doua ori mai lungi decât pluta lor.
Deoarece fiul capitanului era foarte iubit de toti, fierarii din atelier îi fabricara în graba doua cârlige de undita, care erau cât niste ancore mici. Doua lanturi lungi de câtiva metri fura fixate de aceste cârlige, iar de lanturi niste frânghii împletite din sfoara de Manila.
George lua cu el doua funii dintre acestea, fiecare având o lungime de aproape doua sute de metri. În afara de asta, fierarii îi mai facura doua taruse lungi de otel, pe care voia sa le înfiga în stânca de corali si de care urma sa fixeze funiile.
Ar fi reusit desigur în întreprinderea lui, dar pregatirile prea fusesera facute în pripa si prea fusese entuziasmat de planul sau, ca sa chibzuiasca lucrurile cu sânge rece. Cât despre vreo primejdie, nici ca se gândea si asta avea sa fie greseala cea mai mare a lui.
Problema momelii pentru undita îi dadu multa bataie de cap. Trebuia sa fixeze de ea o bucata de carne de cel putin zece kilograme, altminteri tot ce facea n-avea nici un rost Dar norocul îi veni în ajutor,

caci tocmai când se gândeau sa porneasca cu Petre în jungla sa vâneze vreo salbaticiune, muri de o boala necunoscuta unul din porcii pe jumatate salbatici, care fusesera prasiti pe insula de marinari.
Prefacându-se ca fac totul ca sa le treaca timpul, Petre si George îsi luara sarcina sa îngroape animalul pe undeva, dar în realitate dusera hoitul pe pluta lor. Kard, care-i observase, îi urmari plin de curiozitate si-i vazu îndreptându-se spre nord, cu pluta pe care se aflau hoitul porcului, cele doua cârlige în forma de ancora, tarusele de otel si funiile. Fostul masinist îsi spargea capul tot întrebându-se ce-au de gând tovarasii sai, dar, în cele din urma. Se linisti. Banuia ca se duc la pescuit, iar, dupa marimea cârligelor, întelese ca e vorba de pesti de dimensiuni neobisnuite. Apoi îsi spuse ca George, ca si doctorul Bertram, era un pasionat naturalist si nu era de mirare ca tinea sa prinda de data asta ceva deosebit.
Cam pe la amiaza, capitanul baga de seama lipsa lui George si a lui Petre. În treaba pe unul, pe altul si câtiva marinari îi spusera ca cei doi plecasera de dimineata spre desis, ca sa îngroape acolo hoitul porcului.
Farrow intra la banuiala. Stia el bine ca Petre si George nu s-ar fi apucat de buna voie de o asemenea treaba, daca n-ar fi urmarit un scop anumit.
— Ciudat, zise el. Ce gânduri or fi având ei de gând cu porcul ala?

Kard, care tocmai trecea pe acolo, îl auzi si zise:
— Îi cautati pe domnul George si pe Petre, domnule capitan?
— Cam asa! De-abia acum mi-am dat seama ca de azi dimineata nu s-au mai aratat.
— Eu i-am vazut târând porcul în desis, zise Kard si, vrând sa le vin în ajutor, m-am luat dupa ei. Atunci i-am zarit urcând hoitul pe o pluta lunga, trainica si îndreptându-se spre nord. Aveau niste cârlige de undite cât ancorele si doua legaturi de frânghie. Ma bat cu gândul ca vor sa prinda vreun peste dintre-aia mari.
Farrow pali, îl vazuse pe fiul sau citind cartea capitanului englez privitoare la luptele cu pestii uriasi. Desigur, tânarul se hotarâse sa puna în practica unele lucruri din cele citite. Se mângâia oarecum cu gândul ca Petre il însotea, dar mai mult ca probabil ca uriasul nu cunostea primejdia în care se vârau.
Alerga la atelier si-i întreba pe fierari daca facusera pentru George cele doua cârlige mari. Oamenii îi marturisira si-i spusera în acelasi timp si despre tarusele de otel. Farrow rasufla oarecum usurat. Dar îsi dadu îndata seama de însemnatatea acestor taruse, spunându-si ca vor fi înfipte în stânca de corali, cu scopul de a se fixa funiile de ele.
Totusi, nelinistea începu sa-i stapâneasca din ce în ce mai mult. Îi chema la el pe Rindow, Brun si doctorul Bertram si discuta si cu ei. Doctorul îi confirma primejdia mare pe care o constituia prinderea unor astfel de

monstri marini. Farrow nu mai statu o clipa pe gânduri si, echipând doua barci de aluminiu, pleca însotit de cei trei tovarasi spre marginea de nord a brâului de margean.
Ajunsera curând la locul unde debarcasera George si Petre. Se vedeau lamurit urmele unde pluta cea grea fusese târâta peste stânca si pusa pe apa de partea cealalta. Gasira si unul din cele doua taruse, înfipt în stânca moale si de urechea lui era fixat capatul unei funii noi.
Deodata însa Farrow scoase un tipat usor de spaima. Gasise locul unde fusese înfipt al doilea tarus în stânca. Tarusul însa parea sa fi fost smuls de o forta uriasa, dupa cum se cunostea lamurit. Dar pluta cu George si Petre disparuse. Cât se putea zari pe întinsul marii, nu se vedea nici urma de ea.
— Îmi cam închipui eu ce s-a întâmplat! zise capitanul cu glas tremurator. George si Petre au fixat aici tarusele, de care au legat capetele funiilor. Apoi au pornit în larg cu cele doua cârlige cu momeala din carnea porcului mort si le-au aruncat în mare de pe pluta. Baiatul socotea ca monstrul cei lacom se va repezi la carne si atunci se va prinde de cârlig.
Deodata, funia slabi. Kard vru sa se repeada s-o traga, dar un strigat de avertisment al doctorului îl opri în loc. În clipa urmatoare, funia se-ntinse din nou, cu o smucitura atât de puternica, încât tarusul de otel produse un sunet ca de coarda de bas. Si în acelasi timp, tarusul

acesta, înfipt cam doi metri în stânca, fu scos pâna la jumatate.
Tovarasii se privira cu groaza unul pe altul. Trebuia sa fie grozava dihania care se prinsese în undita. Deodata, Bertram, care urmarea atent miscarile funiei, striga iritat:
— Acum va sari afara, bagati de seama, baieti! Desi erau oteliti în lupta vietii si trecusera prin aventuri de necrezut, marinarii scoasera niste tipete de spaima si uimire când, la vreo doua sute de metri înaintea lor, târsni ceva din apa zburând prin aer.
Era un corp lucitor, putin încovoiat, de vreo sase metri lungime. Capul însa, asezat de-a curmezisul trupului, era lat de vreo doi metri.
— Rechinul-ciocan! racni doctorul Bertram. Monstrul grozav se zbatu cu putere în aer, se rasuci, cârligul de undita zbura cât colo si rechinul pieri în apa.
Farrow îsi sterse fruntea de naduseala.
— Dumnezeule! exclama el, asa dihanie înca n-am vazut. Si când ma gândesc ca George si Petre ar fi putut fi târâti cu pluta lor de un astfel de monstru! Ce grozavie.
— A fost o priveliste minunata! Cauta sa-i linisteasca Bertram, ai carui ochi straluceau. Domnule capitan, rechinul acesta a sarit atât de sus pentru ca era retinut de funie. Daca ar trage într-adevar dupa sine pluta, nu prea ar putea sari. La momentul potrivit, fii sigur ca Petre ar taia funia. Sunt încredintat ca cei doi tovarasi ai nostri se afla în

siguranta pe vreuna din insulitele de la nord.
În vremea asta, Kard si camarazii sai trasera funia. Carnea de pe undita disparuse, dar în otelul cârligului dintii monstrului lasasera urme adânci.
— Ia te uita! zise doctorul catre capitan. Ai fi crezut cu putinta ca un rechin sa muste în felul acesta?
— Nu – raspunse Farrow – nu mi-as fi închipuit niciodata, zau asa! Ma gândesc însa ca dihania asta l-ar putea da gata pe George al meu cu o singura muscatura.
— Hm! Cam asa e – raspunse doctorul – dar, crede-ma, domnule capitan, ca George al nostru e destul de chibzuit el ca sa-si fi adus pluta în siguranta pe vreo insula. Gândeste-te ca si Petre se afla cu el si ca amândoi au arme.
— Toate bune, draga doctore, ma mir numai ca uriasul n-a taiat imediat funia, din moment ce a vazut ca rechinul a-nceput sa târasca pluta lor.
— L-o fi rugat George sa n-o faca, gândindu-se, probabil, ca monstrul prins în cârlig va obosi încetul cu-ncetul. A citit doar asta în carte. Dupa cum spuneam, draga capitane, sunt încredintat ca cei doi tovarasi ai nostri se afla pe undeva. În siguranta. Fireste ca vor trebui sa ramâna acolo atâta timp pâna va fi submarinul reparat.
Farrow privi îngândurat la cârligul enorm, pe care Kard îl asezase într-una din barci, apoi spre largul marii, catre nord si zise:
— Da, draga doctore, sa nadajduim ca e asa dupa cum spui. Haidem îndarat!

Vestea ca George si Petre fusesera târâti de un monstru marin pe o insula se raspândi ca fulgerul printre marinari, stârnind îngrijorarea tuturor. Inginerul Hagen îi fagadui capitanului sa termine cât mai repede lucrarile de reparatie ale submarinului, pentru a putea alerga. În ajutorul celor doi camarazi. Marinarii se oferira cu însufletire sa faca de paza cu schimbul pe marginea de nord a zidului de corali, caci se putea întâmpla ca tovarasii sa se-ntoarca singuri.

II
O AVENTURA NEOBISNUITA

GEORGE SI PETRE îsi facusera bine pregatirile pentru întreprinderea lor. Ridicasera pluta deasupra barierei de corali, Petre batu în stânca cele doua taruse de otel, lega de ele capetele funiilor, iar de celelalte capete fixa cârligele.

În vremea asta, George taiase carnea porcului în doua bucati de câte zece kilograme, dupa cum citise în cartea capitanului englez.

Cele doua cârlige cu momeala fura asezate pe pluta, apoi Petre începu sa vâsleasca spre larg.

Dupa câteva minute, funiile se desfasurasera cu totul si atunci Petre arunca una din undite în apa la stânga, iar George pe cealalta la dreapta.

— Asa Petre, zise tânarul, acum sa pornim repede îndarat! Sunt grozav de curios sa vad daca am facut vreo treaba. Sunt aproape convins ca prin apele astea

se afla monstri din aia despre care scrie în carte.
— Sa nadajduim, zise uriasul. În tot cazul, trebuie sa fie adevarati monstri, daca sunt în stare sa înfulece dintr-odata o halca de carne de zece kilograme.
— Chiar asa si sunt, raspunse George vesel, ia sa vezi cum se va mai bucura doctorul, când vom aduce un peste-ferastrau de noua metri lungime!
Petre facu o mutra cam speriata.
— Un peste-ferastrau de noua metri lungime? zise el apoi. Prea ar fi de tot! Pe asta nu cred sa-i putem tine în frâu numai noi doi!
— De ce nu, Petre? îl lasam sa se zvârcoleasca de funie pâna oboseste, apoi îl tragem spre noi si-l ucidem cu câteva gloante în cap. De aceea am si tinut sa luam pustile.
— Hm! Treaba asta nu prea îmi place! facu uriasul dus pe gânduri. Eu îmi spuneam c-o fi vorba de rechini obisnuiti, de patru pâna la cinci metri lungime, dar la asa monstri, zau, nu ma gândeam. Si sa-ti mai spun una, domnule George: parerea mea e ca daca s-o prinde o dihanie de aia, funia are sa se rupa cât ai clipi din ochi. Ai sa vezi d-ta!
Petre aduse pluta cam la vreo treizeci de metri de zidul de corali, când îi auzi pe George strigând:
— Petre, Petre, cred ca s-a si prins unul de funia asta din stânga la te uita cât e de încordata! O! Trebuie sa fie ceva nemaipomenit! Se zvârcoleste cu turbare! Petre, fii cu bagare de seama, pesti ca astia n-ai vazut tu de când esti!

Uriasul nu raspunse. Era ocupat sa îndeparteze pluta de lânga funia care se zbatea încoace si încolo. Se aflau la numai douazeci de metri de zidul de corali, când funia slabi brusc.
— Petre, se pare ca s-a rupt, sau te pomenesti ca rechinul s-a desprins din undita! zise George cu parere de rau. Si eu, care am aruncat în mare ramasitele porcului! Nu mai avem momeala pentru undita asta.
— Ei, poate ca e mai bine asa, mormai uriasul. Zau ca nu m-am asteptat sa fie monstri atât de grozavi pe aici, domnule George! As fi bucuros sa ma vad iar pe uscat. Drept sa-ti spun, treaba asta nu-mi prea place!
— Dar bine, Petre, zise George râzând, ce ni se poate întâmpla? Eu ma bucur foarte mult, caci acum ne-am dat seama ca traiesc pe aici monstri de astia Altminteri, nu s-ar fi rupt funia sau dihania nu s-ar fi putut desprinde de cârlig. Pacat!
De-abia rostise cuvintele acestea, ca funia se întinse din nou, cu o smucitura care o facu sa vibreze ca o coarda de bas.
— Ura înca e prins! striga tânarul plin de bucurie. Petre, acum…
Dar nu avu ragazul sa-si sfârseasca vorba Tarusul fu smuls dintr-o data din pamânt, pâna la jumatate. Cu iuteala fulgerului urma a doua smucitura si tarusul fu scos cu totul.
Ca o sageata fu zvârlit în aer otelul atât de greu si Petre urla de spaima, banuind catastrofa Si într-adevar, în clipa urmatoare, pluta fu izbita cu o violenta

fantastica. Tarusul de otel se înfipse printre betele de bambus, înca o smucitura, apoi monstrul târî pluta spre larg.
Petre sari îndata în partea dinainte, scoase cutitul sau lung si se apleca peste margine. George stia ca tovarasul sau va taia acum funia, dar îl vazu deodata ridicându-se, se-ntoarse si zise cu glas tulburat:
— Nu pot ajunge funia, tarusul s-a înfipt dedesubt, cam de-a curmezisul, în pluta. Domnule George, vom fi târâti acum cine stie unde în largul marii. Sa dea Dumnezeu sa nu-i vina în gând monstrului sa se adânceasca mai mult sau sa se ridice la suprafata, ca sa ne atace! La vreun ajutor nu ne putem astepta caci submarinul e în reparatie si daca nu va trece vreun vapor, care sa ne salveze, zau, nu stiu ce o sa se aleaga de noi!
— Poate ca tarusul va iesi de la sine – zise George – si atunci vom vâsli îndarat Dar hai mai bine sa legam vâslele, altminteri te pomenesti ca ni le arunca cine stie unde când pluta se va mai smuci o data. Si armele trebuie sa le punem la adapost!
Petre clatina capul si îndeplini întocmai ordinele tânarului. Dar nu-si facea prea multe iluzii ca ar putea scapa împreuna cu George din situatia asta.
— Petre – zise deodata tânarul – eu n-am pierdut nadejdea Asculta ce-ti spun, monstrul va obosi curând. Când funia va slabi, adica atunci când dihania se va linisti, cobor repede în apa si o scot afara.

Sunt sigur ca vom prinde rechinul si-l vom târî la mal.
Uriasul privi înapoi spre brâul de margean, care se vedea acum mic de tot, apoi zise:
— Domnule George, am putea fi bucurosi daca ne-om întoarce singuri. Cine stie cât ne va mai târî dihania asta, pâna vom scapa într-un fel sau altui. Pentru fiecare minut cu care ne îndepartam spre larg, ne va trebui cel putin un ceas de vâslit îndarat.
— Cam ai dreptate – raspunse tânarul îngândurat – în primul rând nici n-am putea trage dupa noi rechinul, caci e greu al naibii. Zi ghinion si pace!
— Eu am banuit îndata ca asa se va întâmpla, când te-am auzit vorbind despre pesti lungi de noua metri, zise Petre. Dar acum trebuie sa ne împacam cu gândul ca vom fi târâti unde i-o placea dumnealui. Numai de nu s-ar stârni vreo furtuna, caci atunci ne-am dus pe copca.
La asa ceva nici nu se gândise George si cuvintele Uriasului îl pusera pe gânduri. Daca s-ar stârni valuri, i-ar matura pur si simplu de pe pluta, caci n-aveau de ce sa se tina.
Nelinistit, îsi plimba privirea în jur, dar, spre marea lui multumire, nu vazu nici un semn de furtuna. Fusesera târâti atât de departe, încât nici nu se mai zarea atolul de corali, în mijlocul caruia se afla „Insula odihnei”. George stia ca undeva, în fata lor, erau niste insulite nelocuite. Rechinul îi tragea tocmai în directia aceea si tânarul i se adresa plin de bucurie tovarasului sau:

— Ia sa vezi, Petre, ca ne duce spre insulele de la nord. Când o trece prin apropiere, poate ca izbutim sa sarim în apa si sa înotam la mal.
— Ma tem ca sunt multi rechini pe acolo, raspunse Uriasul.
— Ai dreptate, asadar înca o speranta spulberata. Dar, odata si odata, tot va obosi monstrul asta si-atunci vom putea sa taiem funia.
— Asta e si singura nadejde ce ne-a mai ramas. Deocamdata însa, nici nu ne putem gândi la asa ceva Numai de nu ne-ar duce pe Insulele Solomon, caci acolo vom întâlni vechile noastre cunostinte, vânatorii de capete.
George îsi facu repede socoteala de cât timp aveau nevoie ca sa ajunga pe Malaita si zise:
— Petre, daca mergem tot asa apoi în doua zile suntem acolo. Asta înseamna ca stam prost de tot. Doua zile fara apa si fara hrana sub arsita soarelui tropical… Frumoasa perspectiva!
— Ei, în cele din urma tot se va linisti dihania – zise Petre – si atunci izbutesc eu sa tai funia Dar, chiar si asa, e îndoielnic daca ne vom putea înapoia. Acolo în urma noastra se zaresc insulele despre care vorbeam. Daca rechinul ar fi atât de îngaduitor sa slabeasca nitel funia, am fi poate salvati.
Dar rechinul continua sa traga pluta înainte. Erau la vreo patru sute de metri departare de o trecatoare îngusta, dintre doua insule, când deodata pluta ramase pe loc.

— Ah, îi e teama de strâmtoarea asta! exclama George triumfator. Petre, repede, acum trebuie sa taiem funia.
Uriasul tocmai voia sa sara în apa de pe marginea plutei când se-ntâmpla ceva cere-i încremeni de spaima pe amândoi. Din imediata apropiere a plutei, tâsni brusc în aer un corp monstruos, al cani cap cilindric, asezat de-a curmezisul, masura cel putin un metru si jumatate lungime.
Petre ramase tintuit locului, dar George, care-si dadu seama de primejdie, banuind ca monstrul se va afunda din nou în apa si va târî pluta în directie contrara, trase repede pumnalul Sanjei de la brâu, alerga spre marginea plutei si se lasa vertical în apa, cu capul înainte.
Cazu deasupra funiei groase, care atârna moale pentru moment si o taie cu pumnalul cel ascutit, la numai câtiva centimetri de tarusul de otel. Iesi apoi repede la suprafata si-si facu vânt pe pluta, care se clatina îngrijorator din cauza valurilor stârnite de zvârcolirile rechinului.
Petre se ghemuise si se înclestase din toate puterile de betele de bambus. Când îl zari pe tânar cu apa curgând siroaie de pe el, bâlbâi:
— Domnule George, ce fu asta? Asa ceva n-am vazut înca în viata mea!
— A fost un rechin-ciocan, din cei mai mari, îl lamuri George râzând, dar în acelasi timp cu parere de rau în glas. Zau, e pacat ca nu l-am putut prinde! Ce bucurie i-am fi facut doctorului nostru!

Ce-ai vazut tu acum, n-ai sa mai vezi atât de curând!
— Foarte multumesc, nici nu ma trage inima! facu uriasul cutremurându-se de groaza. Sa nadajduim ca s-o duce dracului încolo sau poate crezi, domnule George, ca ne va ataca pluta?
— Asta în nici un caz – raspunse tânarul – va fi bucuros sa-si vada de drum. De cârlig, va izbuti el sa scape. Pacat, zau asa, ca tarusul de otel n-a tinut. Când ne-om întoarce, Petre, vom încerca altceva, mai trainic. Poate ca tot izbutim sa prindem o dihanie dintr-astea.
— Hm! Sa ne vedem deocamdata îndarat pe urma om vedea noi ce-om face! Si-acum, ce-ai de gând? Rechinul ne-a târât vreo suta de kilometri. Ca sa vâslim înapoi, avem nevoie de cel putin cincisprezece ceasuri, daca nu si mai mult. Cam greu însa sa rabdam atâta timp de foame si de sete.
— Atunci sunt de parere sa ne abatem mai întâi pe una din insulele alea, zise George. Acolo vom gasi apa sau cel putin fructe zemoase, cu care sa ne aprovizionam. Nu te prapadi cu firea, Petre, o scoatem noi la capat, n-avea grija. A fost într-adevar o excursie, cu care nu s-ar putea lauda multi oameni. Nu esti si tu de aceeasi parere?
— Ai dreptate, domnule George, nici eu nu prea cred ca vreun om sa fi calatorit pe o pluta la care era înhamat un rechin. Dar, marturisesc sincer ca n-as avea chef sa mai trec prin ce-am trecut. Ptiu, drace! Scârboasa dihanie a mai fost si aia!

— Din punctul tau de vedere o fi fost scârboasa, râse George, dar ce n-ar fi dat doctorul Bertram sa fi putut fi si el de fata!
Petre mormai ceva în barba, apoi se puse pe vâslit si îndrepta pluta spre cea mai apropiata insula, acoperita de o bogata vegetatie tropicala.
George li dadu o mâna de ajutor si, dupa câtva timp, pluta atinse tarmul neted. O trasera pe jumatate pe uscat, apoi tânarul îsi încorda puterile si scoase tarusul de otel dintre trunchiurile de bambus.
— Asa! zise uriasul rasuflând usurat, o facuram si pe asta. Acum sa cautam fructe si apoi sa pornim îndarat la drum...
Se îndreptara spre desisul care era la numai sase metri departare. Se oprira însa în loc deodata, caci dintre tufe se ivira doi barbati cu miscari de felina, care îndreptara asupra lor doua pistoale automate de o marime neobisnuita.
— Sus mâinile!
Prea era lamurita porunca asta, ca sa nu asculte de ea. Unul din cei doi barbati facu un ocol în jurul lor, venindu-le în spate si le scoase repede revolverele si pumnalele de la brâu. Cele doua pusti le aveau legate de pluta, caci nici George, nici Petre nu se gândisera ca ar putea exista vânat pe insulita aceasta Cu atât mai putin se asteptau sa dea de oameni.
— Drept sa spun, strasnic voiaj ati facuti zise omul care se oprise în fata lor si continua sa-i ameninte cu pistolul. Ne-am mirat grozav vazând cu câta iuteala

se apropie pluta voastra, fara ca sa vâsliti. Ne gândeam ca ati instalat vreun motor pe dânsa De unde era sa banuim ca va trage un „pestisor” dintre-aia! Trebuie sa fiti dati dracului, de vreme ce v-ati pus în gând sa pescuiti un rechin-ciocan. Ma bate gândul ca ne-ati putea fi de folos. Tocmai am nevoie de vreo doi baieti vrednici, caci de curând ni s-au prapadit câtiva. Dar faceti-va încoace, sa stam nitel de vorba. Tin sa va atrag atentia ca, la cea mai mica miscare suspecta, veti avea de suferit neplaceri. Asa, acum puteti lasa bratele în jos. Luati-o înainte prin tufis! Tineti seama însa ca doua pistoale sunt îndreptate asupra voastra!

— N-avem încotro, Petre, trebuie sa ne supunem, zise George râzând. Rechinul-ciocan ne-a vârât în bucluc.

— Banuiam eu ca asa se va întâmpla, de cum te-am auzit vorbind de pesti uriasi, mormai Petre morocanos. Dar, asa e, trebuie sa ne supunem!

George o luase spre desis. O poteca îngusta si dreapta se ivi înaintea lui. Tânarul îsi dadu îndata seama ca era facuta de mâna omeneasca.

Dupa zece minute de mers, se ivi un luminis întins. Aici se aflau patru colibe mari, construite din trunchiuri de copaci. Omul care mergea în spatele celor doi prizonieri fluiera tare, o data.

În aceeasi clipa, din colibe îsi facura aparitia sase barbati, care nu parura deloc surprinsi zarindu-i pe straini.

— Luati-o înainte porunci omul dindaratul lor si cei doi tovarasi mai

mersera o bucata, pâna ajunsera în fata uneia din colibe.
— I-ascultati, mai, facu omul care continua sa-i ameninte cu arma, v-am adus doi indivizi, unui si unul!
Povesti celor ce ascultau cu atentie în ce chip ciudat ajunsesera pe tarm George si Petre si, când sfârsi, lua cuvântul un individ înalt, cu înfatisarea cam întunecata:
— Cu alte cuvinte, sefule, astia ar fi doi camarazi noi? Ala mare pare sa fie puternic de tot si tânarul cred ca e foarte îndraznet, asta i se citeste pe fata.
— Tot asa m-am spus si eu, altminteri nici nu-i aduceam. Blestematul ala de distrugator australian a facut curatenie în rândurile noastre, asa ca avem nevoie sa ne împrospatam fortele.
— Asadar, ascultati! li se adresa el lui George si Petre. Vreti sa ramâneti la noi? Pareti sa fiti oameni dintre-aia de care avem nevoie. Nu stati prea mult pe gânduri, ci spuneti „da”, altminteri s-ar putea sa va caiti!
— În primul rând, s-ar cuveni sa stim ce avem de facut aici, zise George calm. Apoi, ca sa fiu sincer, nu prea am pofta sa ramân pe insula asta. Sunt obisnuit cu largul marii.
— Ha, ha, tinere, de asta nu vei avea sa te plângi la noi, raspunse „seful”. Ce veti avea de facut aici? Ei, gândeste-te nitelus cu ce s-ar putea îndeletnici prin locurile astea niste oameni puternici si fara frica, dupa cum ne vezi, care vor sa se îmbogateasca repede! Mai ales când sunt

stapâni pe o corabie rapida si au arme bune.
— Ah! Probabil piraterie? zise George.
— Ei, vezi c-ai ghicit! Nu degeaba am vazut eu îndata ca esti baiat destept. Fireste ca asta facem, dar tin sa stii un lucru: n-am omorât înca niciodata un om! E drept, s-a întâmplat sa cada câte unul, când trebuia sa ne aparam, dar fara asta nu se poate. Dar întotdeauna vina a fost a celorlalti: au sarit asupra noastra, atunci când le-am cerut politicos sa ne faca parte din marfurile lor. Niciodata n-am jefuit în întregime o corabie, am luat cel mult jumatate din încarcatura, în afara de banii care se gaseau pe bord.
— Asta-i cât se poate de frumos din partea voastra! raspunse George cu ironie.
— Tocmai ce cred si eu, facu celalalt. Dupa cât am auzit, te numesti George. Dar, ia spune, de ce-i zici tovarasului tau „tu”. În vreme ce dânsul te numeste „domnule” si „dumneata”?
— Pentru ca eu sunt fiul capitanului! raspunse George.
— Asta ai fost odata, tinere, rânji „seful”, aici eu sunt capitan, asa sa stii! Si noi între noi ne spunem Jaf, ai înteles? Eu sunt numit „sefule”, ceilalti va vor spune ei singuri numele lor. Ei. Dar, ia spuneti, nu va e foame? Intrati în coliba aia a doua Jack, da-le ceva de mâncare!
— Fireste ca le voi da. Haideti, Petre si tu, George! zise Jack, care facea o impresie destul de buna.

George îl privise oarecum mirat la început, caci n-avea deloc înfatisare de pirat. Forma un contrast izbitor fata de ceilalti.
Desi Jack facuse un semn din cap lui George, acesta ramase locului si zise:
— Cred c-ai face mai bine, sefule, daca ne-ai aduce îndarat cu corabia d-tale. Tatal meu va va da mai multi bani decât ti-am putea aduce noi în luni de zile.
„Seful" chibzui câteva clipe, apoi zâmbi cu viclenie.
— Care va sa zica, tatal tau e bogat? întreba el, prefacându-se nepasator. Dar unde se afla corabia lui? De altfel – schimba el deodata vorba, devenind banuitor – de ce-ati venit pe o pluta? De ce n-ati cautat sa pescuiti rechini de pe corabia voastra?
— Tatal meu n-are nici un fel de corabie! raspunse George. Am pescuit de pe tarm. Pluta am construit-o numai ca sa putem lasa undita în largul marii. Rechinul-ciocan a muscat însa prea repede din momeala, a smuls tarusul din stânca si acesta s-a înfipt apoi în pluta noastra. În felul acesta, am facut fara voie o calatorie pâna aici.
— Drace! Dar mult trebuia sa va fi târât! zise „seful" mirat Cea mai apropiata insula se afla la trei sute de kilometri de aici!
George ramase o clipa în încurcatura. Nu-i convenea defel ca piratii sa-i duca la brâul de corali, caci atunci ar intra imediat la banuiala. Si cum sa ajunga fara pluta sau barca la „Insula odihnei"? Daca ar cere sa se lase o barca de partea

cealalta a zidului de corali, „seful” ar sti îndata ca în interiorul atolului se afla o insula.
— Ei, vorbeste tinere! zise „seful” banuitor. Dincotro ati venit? Daca n-as fi vazut cu ochii mei dihania care va târa as fi crezut acum ca sunteti niste afurisiti de spioni. Haide, da-i drumul repede!
George nu stia ce sa faca. Se hotarî atunci sa le vâre putin spaima în oase piratilor. Numele tatalui sau era. Desigur, cunoscut si acestor indivizi. Era gata sa marturiseasca, dar în ultima clipa îsi zise ca piratii s-ar mira mult de ce nu venise Farrow singur cu submarinul în urma lor.
Dar în cele din urma, zise cu hotarâre:
— Tocmai fac si eu socoteala cât de departe sa ne fi târât rechinul-ciocan. Da, cred ca trebuie sa fie aproape trei sute de kilometri. Am debarcat pe o insula la sud-est de aici, unde a ancorat barca noastra cu motor. Pluta am construit-o ca sa prindem pesti uriasi. Da, Petre, de ieri dimineata suntem pe drum si dihania ne-a târât la început cu viteza si mai mare. Cum spuneam însa daca ne veti duce îndarat n-o sa va para rau.
— De ce nu te-a urmat tatal tau cu barca cu motor? întreba piratul batjocoritor.
— Pentru ca am plecat fara stirea lui. Locuim pe insula Nuumea, în Noua Caledonie. Acolo te-as ruga sa ne duci.
— Ah! La francezi locuiti! facu piratul, care începea sa dea crezare celor spuse de George. Nu, tinere, acolo nu va putem duce în nici un caz. Prea ne avem rau cu francezii, caci le-am dat peste cap multe

corabii care veneau din Noua Caledonie. Ramâneti frumusel la noi, unde o veti duce bine. Multa vreme nu ne vom mai ocupa cu afaceri dintr-astea. În curând vom fi pus deoparte cât ne trebuie ca sa putem trai fara griji pâna la sfârsitul vietii. Ramâneti un an sau doi la mine, apoi nu veti mai avea nevoie nici voi sa munciti.
— Hm! Dar tot mai bine am vrea sa ne întoarcem acasa, zise George. Tatal meu va va da atâtia bani cât sa va ajunga la toti pâna la adânci batrâneti.
— Nu, nu, nici nu vreau s-aud de asa ceva! zise piratul cu hotarâre. Ramâneti la noi, am zis! Asa, acum duceti-va de mâncati ceva, caci la noapte planuim o „excursie”.
Vazând ca n-au încotro, cei doi tovarasi îl urmara pe Jack în coliba.

III
PIRATI DE OCAZIE

INTERIORUL COLIBEI era format dintr-o singura încapere mare, în mijlocul careia se afla o masa si în jurul ei erau asezate scaunele. Aici era sufrageria piratilor. Bucataria se afla într-un mic pavilion. Jack se facu nevazut, întorcându-se peste un sfert de ceas cu o farfurie plina cu peste prajit si o cana cu vin.
Se aseza în fata celor doi tovarasi si parea multumit vazându-i cu câta pofta manânca. Când terminara, îl întreba încetisor:
— Gupa cât vad, nu prea va face placere sa deveniti pirati?

George îl privi banuitor, îsi dadu însa repede seama ca omul acesta era sincer. Si atunci raspunse:
— E exclus sa ma hotarasc la asa ceva. Ma voi folosi de cel dintâi prilej ca sa fug.
— Am încercat si eu, dar nu prea merge, zise Jack. De buna voie n-am intrat în rândurile lor, m-au rapit de pe o corabie. Eram bucatar si seful acesta de pirati tocmai avea nevoie de un bucatar nou, caci al lui fusese ucis în lupta. „Seful" nu admite împotrivire, nu prea are înfatisare de om puternic, dar cu toate acestea nici nu stii ce zace într-unsul. Când se înfurie, e mai rau ca o fiara. E totusi adevarat ce spunea: nu ucide si nici nu jefuieste corabiile în întregime. Trebuie sa fi fost un om foarte cult, caci se pricepe la toate. De pilda, a instalat pe corabia noastra un post de receptie, cu ajutorul caruia putem prinde toate radiogramele lansate de pe vapoare, în felul acesta, a putut pune mâna pe câte o corabie cu încarcatura de pret si s-a putut sustrage urmaririlor distrugatoarelor australiene.
— E interesant ce spui d-ta – zise George – dar asta nu-i un motiv sa ramânem la el. Daca vrei sa vii cu noi, domnule…?
— Jack Breton, e numele meu.
— Eu ma numesc George Rastow si tovarasul meu Petre „Uriasul", zise George, gândindu-se ca omul acesta nu trebuia sa-i cunoasca numele adevarat, caci se putea sa-i ia gura pe dinainte si sa-l tradeze fara sa vrea. Asadar, daca vrei sa vii cu noi, vei fi bine venit.
— Domnule Rastow, asta n-are sa mearga, asculta ce-ti spun eu. „Seful" e

dat dracului si vede totul. Cele doua barci de salvare ale corabiei sunt încuiate si cheile le tine la el. Pe uscat nu mergem niciodata, gasim tot ce ne trebuie pe corabiile straine. Iar de aici nu poate fugi nimeni. Sunt sigur ca a distrus si pluta voastra, ca sa n-aveti nici o putinta s-o stergeti.

— În cazul acesta, va trebui sa ne construim una noua – zise George calm – cred însa ca exista si alte posibilitati de scapare. Îi voi spune pe fata „sefului" lucrul acesta, apoi faca ce-o vrea! Pirat însa nu va putea face din mine, în nici un caz.

— Domnule Rastow, parerea mea e ca nu începe sa te împotrivesti, zise bucatarul. Trebuie sa te supui, altminteri te va împusca. Crede ce-ti spun eu!

În clipa aceea, usa fu deschisa si seful piratilor se ivi în prag. Îi zâmbi lui George, apoi zise:

— Am pus sa se distruga pluta voastra, asa ca nu mai aveti putinta sa fugiti. Ei, cum te-ai hotarât, ramâi la noi?

George dadu din cap cu hotarâre si raspunse:

— Nu, sefule, nu ramân. Îti marturisesc deschis ca niciodata nu voi lua parte la jefuirea unui vas. Pe de alta parte, declar fara înconjur ca ma voi folosi de primul prilej ca sa sterg putina. Asa si acum poti face cu mine ce vrei!

— Hm! Am banuit eu asa ceva, zise seful cu seriozitate. De aceea, îti voi da o slujba inferioara si vei fi pus sub supravegherea altora. Acelasi lucru si cu însotitorul d-tale, Petre. Veti purta de

grija de motorul corabiei, iar ca plata veti primi numai o parte mica din prada. De altfel, nici n-ai nevoie de mai mult, caci ai un tata bogat. Daca refuzi sa faci si asta, atunci ia aminte ca eu nu-s ce ma arata fata, adica un om calm si blând. Când ma întarâta ceva, devin un tigru setos de sânge. Te voi lega cu funii si te voi bate cu biciul pâna te voi lasa mort.
— În cazul acesta, fireste ca primesc sa îngrijesc de masina, zise George fara sa-si piarda cumpatul, dar nu primesc nici un gologan de la d-ta. De bani furati, nu m-ating, asa sa stii! Pe de alta parte, tin sa repet ca ma voi folosi de primul prilej ce mi se va ivi ca sa fug.
— Ramâne la buna d-tale placere, raspunse piratul cu un zâmbet ironic. Nici nu te voi pedepsi, daca vei încerca. Numai ca va fi imposibil sa faci ce vrei. Asa Jack, le vei arata celor doi masinisti culcusurile lor. Culcati-va, domnilor, caci la noapte veti avea de lucru. Si apoi, veti fi fiind obositi dupa o calatorie de treizeci de ceasuri pe pluta. De fapt, nu prea cred lucrul acesta si la prima ocazie voi cerceta mai amanuntit tinutul dinspre sud. Te pomenesti ca dau de vreo taina interesanta! Asadar, asta-seara veti face prima calatorie pe corabia de pirati.
Se înclina usor si parasi încaperea.
— V-am spus eu ca va distruge pluta, sopti Jack Breton când îl vazu plecat. Si ati vazut cât e de sigur ca nu veti izbuti sa fugiti. E un om extraordinar. Si îsi va tine cuvântul, biciuindu-va pâna la sânge, daca îl veti întarâta într-un fel sau altul.

— În sfârsit, eu stiu numai ca nu vom prinde cheag la el, zise George râzând. Am fost noi si în alte dati în puterea unor oameni de zece ori mai primejdiosi si mai setosi de sânge ca dumnealui si nu ne-am prapadit cu firea.
— Asta nu-i cu putinta! zise Breton neîncrezator.
— Masoara-ti cuvintele, omule! îl ameninta Petre. Ceea ce spune domnul George e adevarat Sau poate nu-i crezi destul de primejdiosi pe vânatorii de capete din Malaita? Am fost prizonierii lor si tot am scapat cu fata curata! Nu care cumva sa îndraznesti sa mai pui la îndoiala vreo vorba de-a domnului George.
Jack facu o mutra înspaimântata. Se uita când la unul, când la altul, apoi sopti cu teama:
— Aha! Acuma stiu, trebuie sa fii domnul George Farrow, fiul capitanului submarinului „Dox". Fireste si Petre „Uriasul" e cunoscut…
— N-are importanta ce si cine suntem, zise George aspru. Ma numesc George Rastow. Dupa cum ti-am mai spus! Te-as ruga sa nu sufli nimic despre banuiala d-tale. Prin mine ti se ofera posibilitatea sa te întorci la o viata cinstita. Dar, ca sa se întâmple asta trebuie sa stii sa-ti pui lacat la gura.
— Asa voi face, domnule Rastow! fagadui bucatarul, privindu-l pe tânar cu un respect deosebit.
— Seful avea dreptate – zise George acum – avem nevoie de odihna. Sunt curios sa vad ca o sa se petreaca la noapte. Ce zici,

tu, Petre, ar avea haz sa fim luati pe bordul unui distrugator australian?
— În cazul acesta voi depune marturie pentru dv., zise bucatarul cu însufletire. Ba cred ca seful însusi o va face, caci e om drept. Acum veniti, va rog, sa va arat culcusurile.
Îi conduse pe George si Petre în ultima coliba, care era împartita în patru încaperi. În fiecare din ele se afla o masa mica si trei paturi primitive, dar cu multe paturi. Nu trecu mult si cei doi tovarasi adormira tun.
Spre seara, bucatarul îi trezi, le aduse cina apoi îi conduse în prima coliba, care era construita ceva mai solid decât celelalte. Într-o încapere aranjata cu gust, cu mobile luate de pe corabiile pradate, îi gasira pe sef si pe cei cinci pirati.
— Camarazi, acestia sunt cei doi domni care se vor îngriji de masini, zise el ironic, când George si Petre intrara. Mi-au declarat ca se vor folosi de primul prilej ca sa-ncerce sa fuga. Asadar, trebuie sa veghem putintel asupra lor. Acum însa sa pornim, am presimtirea ca în noaptea asta vom pune mâna pe o prada bogata.
Iesira cu totii din coliba. George si Petre trebuira sa mearga în spatele sefului, care îi conduse pe o poteca îngusta si bine întretinuta ce ducea prin desis spre nord. Insula nu era prea mare, dupa un sfert de ceas ajunsera la un golf adânc si atât de întortocheat, încât nu se putea zari marea, deoarece desisul împiedica vederea.

La tarm se afla o corabie mica, la a carei pupa si prora era câte un tun cu tragere rapid. Piratii îsi cunosteau meseria, cu aceste tunuri puteau opri în loc chiar vase mari de comert.
Piratul îi conduse în sala masinilor. Nu exagerase deloc spunând ca vasul lui e cel mai rapid din Oceanul Pacific, caci, pentru tonaju-i redus, masina gigantica era de doua ori mai puternica decât ar fi fost necesar. George privi cu admiratie uriasul motor Diesel, apoi zise:
— Da, acum cred, sefule, ca vasul d-tale e foarte rapid. E o adevarata placere sa conduci o astfel de masina, zau asa!
Magulit, piratul le mai dadu unele lamuriri, întreba pe urma prin portavoce sus pe punte daca totul e în ordine, apoi îi cern lui George sa puna motorul în functiune.
Tânarul îndeplini totul cum trebuie si seful se arata foarte multumit. De sus veni comanda ca elicea sa fie pusa în functiune în sens invers: George îndeplini manevra cât se poate de bine si, când îsi dadu seama ca vasul trebuie sa fi iesit din golf, facu un viraj spre est, iar seful zise:
— Vad eu ca va pot lasa singuri. Acum ma bucur ca ati refuzat sa luati parte la jafuri. Un masinist bun e mai de folos decât orice.
Zicând acestea, parasi sala masinilor. George continua sa se ocupe de masina, în vreme ce Petre începu sa perchezitioneze încaperea. Într-un dulapior gasi tot felul de unelte trebuincioase pe o corabie; lua doua pile

ascutite, triunghiulare – din care îi dadu una lui George – apoi fabrica cu îndemânare dintr-o sârma de otel câteva chei false. I le arata lui George si, când vazu mutra mirata a acestuia, zise:
— Doar n-om parasi insula fara sa ne luam înapoi armele! Am vazut ca ele se afla într-un ungher al încaperii care serveste probabil de camera de lucru sefului acestor pirati. M-am uitat si la broasca usii, care e simpla de tot. Cu cheile astea false o deschid eu. Si în caz de nevoie, pilele ne pot servi de arme, dac-or fi santinele noaptea pe insula. Voi mai cauta si un ciocan scurt, e mai bun si nu face zgomot.
George zâmbi multumit si raspunse:
— Vrei, asadar, sa-ncerci sa ne reluam armele? Bine, sunt de aceeasi parere, ba chiar trebuie s-o facem, caci pentru nimic în lume n-as lasa pumnalul Sanjei în mâinile acestor pirati. Dar cum vom face ca sa fugim apoi de pe insula?
— Cum altfel decât pe corabia asta! Bucatarul va merge cu noi, caci ne poate fi de folos. Cei o suta cincizeci de kilometri pâna la „Insula odihnei” îi strabatem lesne. Acolo ne îmbarcam într-o barca de salvare, întoarcem corabia si-i dam drumul înapoi cu toata viteza, întepenind cârma, e aproape sigur ca va ajunge unde trebuie.
— Ideea e minunata, Petre! exclama George cu însufletire. Ma tem însa ca înainte de a pune planul în aplicare sa nu fim înhatati de un vas al autoritatilor.
— Ar fi cam neplacut, zise uriasul, dar cred ca nu vom avea nenorocul sa fim

prinsi chiar de la prima noastra... piraterie.
De sus venise comanda sa se dea viteza maxima motorului. George simti chiar aici, în sala masinilor, cu câta iuteala alerga corabia. Poate ca nici submarinul lor n-ar fi fost în stare s-o ajunga fara sa puna în functiune compresoarele.
Trecura vreo zece minute, apoi dadura comanda de oprire. Probabil ca ajunsesera din urma vasul care trebuia sa fie jefuit. Dupa alte câteva minute se auzira împuscaturi repetate, ceea ce însemna ca echipajul celuilalt vas se apara. În sinea lui, George dorea ca piratii sa fie învinsi, dar în curând împuscaturile încetara, iar corabia lor ramase linistita locului. Din agitatia care se produse pe bord, din zgomotul si comenzile care se auzeau, deduse ca piratii învinsesera si ca erau ocupati cu transportarea marfurilor de pe vasul strain.
Asta tinu ca la vreun ceas, ceea ce însemna ca avusesera o prada bogata. În cele din urma, veni comanda pentru continuarea calatoriei. Corabia facu un ocol mic, apoi o lua îndarat spre insula. Când ajunse la tarmul golfului adânc, seful veni jos. Chipul îi stralucea de bucurie, zâmbi multumit si zise:
— Pacat ca n-ati fost cu noi, domnilor, am pus azi mâna pe o prada neobisnuit de bogata. Numai bani numerar patru mii de lire sterline. Afara de asta, kopra, cafea, tutun, sidef si baga. Flecare din noi se alege cu peste doua mii de lire sterline. A fost o afacere minunata! Dar si

voi ati condus bine masina Acum va rog s-o curatati si sa va îngrijiti sa aiba combustibil. Corabia trebuie sa fie gata de plecare în orice moment. Jack va va arata unde se afla depozitul de titei.
Când se îndreptara cu Jack spre coliba ascunsa de pe tarm, unde se aflau butoaiele cu combustibil, George îi zise încetisor bucatarului:
— S-o stergem chiar în noaptea asta. Banuiesc ca piratii vor sarbatori cum se cuvine izbânda, asa ca putem încerca ceva. Vom pleca cu corabia.
— Asa domnilor, zise seful mai târziu, puteti bea un paharel cu noi daca va face placere. Sau sunteti înca obositi de pe urma calatoriei de treizeci de ore cu pluta? Mâine voi spiona putintel prin sud, sa aflu de unde ati fi putut veni. Daca tatal d-tale e într-adevar atât de bogat, poate ca e rost sa fac vreo afacere cu el, domnule George. Ce zici, bei?
— O, da un paharel nu strica! zise George, care nu voia sa refuze pentru a nu trezi banuiala piratului. Trebuie însa sa-ti spun de la-nceput ca nu prea sunt bautor, sunt prea tânar pentru asta si apoi sunt într-adevar foarte obosit.
— Bine, domnule, atunci bea numai un pahar, zise seful râzând. Cu cât ne faci mai putina cheltuiala, cu atât e mai bine.
Ceilalti pirati se aflau adunati în jurul mesei si George se bucura în sinea lui vazându-i cum beau în lege. Vorbeau din ce în ce mai tare, vinul curgea în valuri si când tânarul se ridica, el nici nu-si bause paharul, ci-l varsase pe jos, în ascuns si le facu un semn lui Petre si bucatarului,

parasind apoi împreuna încaperea nimeni nu-i lua în seama.
Jack voi s-alerge imediat la corabie. Sengrozi de moarte când George îi spuse ca voia mai întâi sa-si ia armele. Afara de asta, banditii nu erau înca atât de beti ca sa nu le poata încurca socotelile. Se dusera în coliba lor, se dezbracara pe jumatate si se furisara sub paturi. Masura aceasta de prevedere era cât se poate de buna. De-abia trecu un sfert de ora si o lumina aparu la ferestruica lor. Apoi se auzi glasul vesel al sefului.
— Adevarat, bobocii dorm. Asadar, putem ciocni mai departe, camarazi! Eu cred ca indivizii aia noi se vor razgândi. De altfel i-am spus tânarului ca voi cauta sa dau de urma locului de unde au venit. Poate ca-l gasim pe taica-su si, daca e într-adevar atât de bogat, apoi... va trebui sa ne plateasca o rascumparare, oricât oi cere pentru fiul lui si însotitorul acestuia.
Râzând si chiuind piratii se îndepartara. George si tovarasii sai asteptara pâna când indivizii – care îsi aveau culcusurile în celelalte încaperi ale colibei – venira si ei sa se culce. Dupa vreo cinci minute se produse un concert de sforaituri de ti-era mai mare dragul.
Tânarul mai astepta o jumatate de ceas, apoi iesi de sub paturi si-i înghionti pe tovarasii sai. Cu multa bagare de seama iesira pe fereastra, îndreptându-se spre coliba sefului.

IV
ÎNCOLTITI!

PETRE ASCULTA cu încordare la usa, apoi sopti:
— Jack doarme aici, la stânga?
— Da, are acolo o camaruta.
— Cu atât mai bine.
Cu multa atentie, apasa clanta. Usa era încuiata pe dinauntru si Petre proceda acum ca un spargator de meserie. Dupa câteva minute de munca încordata, ferindu-se sa faca cel mai mic zgomot, usa se deschise. Cei trei ciulira auzul, apoi Petre se strecura înauntru. Pipai de-a lungul peretelui, cautând s-ajunga unde vazuse armele, laolalta cu alte obiecte, printre care si niste lampi de buzunar.
Spre marea lui bucurie dadu imediat de o astfel de lampa si, la lumina ei, cei doi tovarasi îsi gasira armele. Se pregateau tocmai sa paraseasca coliba, când se auzi patul scârtâind si o voce aspra, ragusita, întreba:
— Cine dracu e acolo?
Cei doi tovarasi ramasera nemiscati, nadajduind ca seful va adormi din nou. Dar, spre nenorocul lor, bucatarul, pe care-l treceau mii de sudori, sopti cam tarisor din usa, unde statea la pânda:
— Nu le-ati gasit înca? Veniti odata!
Desigur ca piratul auzise vorbele acestea, caci Petre si George auzira la rândul lor ca sarise din pat si se apropia de usa camarutei. Uriasul pasi imediat înainte, în mâna stânga cu lampa de buzunar, în dreapta cu un revolver întors.
Seful deschise usa cu putere, iesi afara, dar, în aceeasi clipa, lumina lampii îl orbi si o lovitura puternica în tâmpla, cu

patul armei, îl facu sa se prabuseasca la pamânt.
— Asa, zise George calm catre bucatar, care tremura din tot trupul, acum avem armele noastre si daca se trezesc ceilalti pirati nu ne pasa noua de ei. Acum la drum, trebuie sa ajungem la destinatie înainte de a se face ziua.
Trecura în graba pe dinaintea colibei ce servea de dormitor si ajunsera la poteca îngusta care ducea spre coasta. Se urcara repede pe corabie, George lua pe seama lui masina, iar Petre trecu la cârma. Vasul aluneca încetisor din golf, coti apoi spre vest si cu viteza maxima ocoli insula, îndreptându-se spre brâul de corali, în interiorul caruia se afla „Insula odihnei”.
George veni pe punte, alaturi de Petre si bucatar. Era o noapte minunata, cu luna, cu adevarat ca-n basme.
— Mergem mai comod si mai repede decât la venirea încoace! glumi George. Îmi pare rau totusi ca n-am putut aduce cu noi rechinul-ciocan. Va trebui sa mai încercam o data, dar ceva mai bine pregatiti. Tata trebuie sa fie îngrijorat, caci va fi aflat de aventura noastra de la fierarii care ne-au fabricat cârligele. Nu face nimic, cu atât mai mult se va bucura când ne va vedea!
— Asa e, raspunse Petre, dar eu mi-am propus sa nu mai pornesc în astfel de expeditii secrete. Cu totul altfel ar fi fost daca am fi discutat mai înainte cu domnul capitan si cu domnul doctor.
— Bine. A doua oara asa vom face, fagadui George râzând. Dar ce-o fi colo în

fata noastra, Petre – schimba el vorba – vezi punctul ala mititel, negru, spre sud-vest?
— Hm! Pare sa fie tot o corabie! raspunse Uriasul. Se apropie repede de tot. Ce Dumnezeu! O fi pe aici o linie de navigatie? Ei, pentru noi e totuna, ne urmam drumul nostru si atâta tot! În trei ceasuri suntem la destinatie!
— Cu putin înainte de rasaritul soarelui vom fi deci acasa. Ma bucur de pe acum! zise George.
— Hm! Chestia aia nu-mi place deloc! spuse uriasul. Vreau sa zic corabia sau ce-o mai fi. Prea înainteaza repede si dupa cât se pare se-ndreapta chiar încoace, spre noi. Mai ca-mi vine sa cred ca e un distrugator australian!
— Petre, nu mai cobi! zise George înspaimântat Asta ne-ar mai lipsi, în loc s-ajungem acasa, ne pomenim în Australia! Petre, trebuie sa-ncercam sa scapam de el, cu orice pret.
— Mai rau e dac-am încerca cu fuga. Da e un distrugator, vad bine! Se-ndreapta glont spre noi. O fi cunoscând el corabia piratilor. Peste zece minute suntem fata-n fata. Atunci vom vedea ce pofteste de la noi. Dar va trebui sa ne schimbam numele, domnule George. Jack, eu ma numesc Fred Light, iar domnul George e Edward Rastow. Tine bine minte! Dumneata ce zici, domnule Rastow?
— Fireste, Fred! raspunse George cu seriozitate. Acum vad si eu ca pe noi ne cauta. Pacat ca n-avem compresoare la masina. M-as lua atunci la întrecere cu el.

— Da e pacat, dar n-avem încotro, la te uita ce mai goneste! As vrea sa stiu cam în ce fel are de gând sa ne opreasca.
Distrugatorul facu brusc un viraj spre sud. Cu viteza-i enorma, taie astfel drumul corabiei.
Uriasul izbucni în râs si zise:
— Pun ramasag ca tot nu ne va prinde, domnule George. Peste câteva minute, se va lasa o ceata ca nu se va vedea om cu om. Trebuie sa te duci în sala masinilor, domnule George; când vom fi în ceata, vom putea merge cu viteza cea mai mica.
— Cobor imediat, zise tânarul, dar as vrea sa vad mai întâi cum se lasa ceata.
— Uite ca s-a si lasat! striga Petre si arata spre distrugator.
George, vazu cum scheletul vasului urmaritor disparu subit, apoi cosurile si antenele telegrafiei fara fir.
— Drace! Atât de repede se lasa ceata? exclama el.
— Da, domnule George, raspunse Petre, de aceea am si spus ca suntem salvati. Acum va trebui sa-ncerc daca nu cumva ma pot face nevazut în ceata.
Uriasul dadu corabiei directia spre apus. Observase înainte ca ceata venea dinspre rasarit. Voia acum sa-ncerce sa înconjoare zidul de ceata spre apus. Dar numai câteva minute mai putu sa vada ceva, apoi corabia fu parca înghitita de pâcla aceea groasa. George, care trebuia sa coboare în sala masinilor, cu greu putu gasi scara, atât de deasa era ceata.
Abia ajunse jos ca opri motorul aproape complet, apoi comunica prin tubul acustic:

— Petre, cum e pe acolo? Poti vedea distrugatorul?
— Nu, domnule George, e prea departe înca. Dar cred ca va veni încoace. Poate ca ar fi mai bine sa ne-ntoarcem si sa pornim spre est. Ceata se-ndreapta spre apus, asa ca, daca mergem si noi spre apus, ramânem învaluiti într-însa.
— Ai dreptate, Petre – raspunse George – întoarce si ia-o spre rasarit! Viteza e de-ajuns sau sa pornesc motoarele mai repede?
— Ceva mai repede n-ar strica.
Tânarul accelera imediat mersul motorului.
Trecura vreo zece minute, când deodata Petre striga în porta-voce:
— Mai încet, domnule George, aud distrugatorul. De fapt, nu prea stiu unde se afla, caci ceata împiedica vederea îi aud însa elicea aproape de tot. Ah! A pus în functiune reflectorul ei, asta nu-i va folosi la nimic. Acum stiu macar atât, ca se afla la cel putin doua sute de metri spre sud de noi.
— Poti vedea în ce directie merge? întreba George.
— Spre nord, adica direct în drumul nostru, raspunse uriasul. Va trebui sa trec prin fata lui. Stai! O iau acum spre sud, direct spre insula noastra.
Corabia coti brusc si aluneca spre sud, adica unde era „Insula odihnei”. Petre observa cu atentie distrugatorul, apoi zise în tubul acustic:
— Acum s-a linistit, nu-i mai aud nici masina. Ei, ce-o mai fi si asta? Coteste, parc-ar vrea s-o ia si el spre sud. Sau te

pomenesti ca ne-a observat! Nu, nu, asta e cu neputinta, caci motorul nostru merge mult prea încet. Zau, nu mai pricep nimic. Adevarat e ca vine ca o sageata asupra noastra... Ce ne facem, domnule George?
— Sau îi dam drumul cu viteza maxima sau ne oprim de tot, raspunse tânarul, dupa ce chibzui putin. Distrugatorul o fi având un foarte bun aparat de ascultat sub apa, cu care poate auzi zgomotul elicei noastre si astfel e în masura sa ne stabileasca pozitia. Asadar, sa-ncercam deocamdata sa vedem daca ne putem face nevazuti si, daca asta nu ajuta, oprim motorul cu totul si facem un viraj larg. Numai asa am putea scapa de el.
— Da, domnule George, da-i drumul cu toata viteza!
Câteva minute înaintara cu o iuteala fantastica spre sud, apoi Petre scoase o înjuratura si striga în acustic:
— E tot pe urmele noastre, domnule George. Vad din nou reflectorul. Sa facem câteva viraje sau sa oprim motorul cu totul?
— N-are nici un rost sa facem viraje, zise George. Voi opri motorul, apoi vei face un ocol mare, în asa fel încât sa luam din nou directia spre nord. Fii atent!
George opri motorul, apoi urca pe punte. Nu-l putea vedea nici pe Petre, nici pe Jack, doar îndaratul corabiei, care facea acum un viraj larg, spre rasarit, zari punctul stralucitor al reflectorului, care se afla la cel mult trei sute de metri departare. Nu auzea înca un zgomot de pe distrugator, dovada ca australienii îsi

oprisera masinile, pentru a putea auzi zgomotele care veneau dinspre corabie.
— Sunt curios sa vad ce va face acum, zise George.
— Suntem aici, domnule George! striga Petre îndata. Vrei sa vii încoace?
— Nu, ramân aici, la intrarea spre sala masinilor, poate ca se iveste curând prilejul sa ne continuam drumul. Sa speram ca ceata va tine mult timp, astfel ca ofiterii de pe distrugator îsi vor pierde rabdarea. Ia te uita, reflectorul s-a stins, oare ce Dumnezeu or avea da gând?
Ascultara cu încordare, dar nu putura auzi nici un zgomot. Deodata însa rasuna uruitul unei elice puternice. Zgomotul se apropia din ce în ce mai mult. George tocmai voia sa coboare din nou la masini, când... ceata se risipi brusc si, în clipa urmatoare, aparu numai la cincizeci de metri departare cercul luminos al unui reflector puternic si învalui într-o mare de lumina.
— Ne-am dus pe copca, mormai uriasul furios. Acu trebuie sa vedem cum iesim din încurcatura.
— Domnitor, eu ma pot legitima, zise Jack Breton. D-voastra pastrati-va numele pe care vi le-ati luat, de vorbit voi vorbi eu. Sunt sigur ca s-a aflat despre rapirea mea de pe corabia pe care am servit ca bucatar.
— Alo! se auzi atunci un glas tunator deasupra marii, predati-va sau de nu deschidem focul!
— Ne predam! striga Jack Breton. Suntem numai trei oameni, care am scapat din ghearele piratilor folosindu-ne

de propria lor corabie. Eu surit bucatarul Jack Breton, care a fost rapit acum sase saptamâni de pe corabia „Mary”.
O clipa domni tacerea, apoi se auzi din nou glasul tunator.
— Bine, venim!
Distrugatorul se apropie încet, opri lânga corabie si, în clipa urmatoare, câtiva marinari, condusi de un ofiter, sarira pe punte.
— Unde e Jack Breton? întreba ofiterul.
— Aici, domnule locotenent! raspunse bucatarul, care facu câtiva pasi înainte si întinse ofiterului hârtiile sale. Acesta le examina cu atentie, i le înapoie si zise prietenos:
— Asta ma bucura, domnule Breton. Ni s-a vestit la timp rapirea d-tale de pe „Mary”. Dar cine sunt ceilalti doi?
— Domnii au fost aruncati ieri întâmplator pe insula si seful piratilor i-a silit imediat sa îndeplineasca slujba de masinisti pe corabie, raspunse Breton. Ei sunt aceia care au pus la cale fuga, în vreme ce piratii dormeau bustean, dupa ce chefuisera ca sa sarbatoreasca o lovitura ce le reusise.
Spuse numele false ale lui George si Petre, dar ofiterul era cam banuitor, asa ca întreba:
— Dar cum de-au ajuns domnii „întâmplator” pe insula?
George povesti cum se petrecusera lucrurile, fara sa ascunda nimic si adauga:
— Surit dispus sa va duc pe insula, unde-i veti putea prinde pe pirati, iar

seful va va confirma ca faptele stau astfel cum v-am istorisit eu.
— Da, domnule locotenent, asa a fost! interveni Breton cu însufletire. Sunt recunoscator soartei ca acesti doi domni au venit pe insula, caci eu singur n-as fi putut fugi niciodata.
— E ciudat ca piratii nu i-au dezarmat pe prizonieri! observa locotenentul.
Breton povesti renghiul pe care cei doi îl jucasera sefului banditilor si, când sfârsi, George lua din nou cuvântul:
— Domnule locotenent, dupa cum v-am mea spus, sunt gata sa va conduc la insula. Acolo veti putea controla adevarul spuselor mele.
— Bine, ramâneti deocamdata aici, pâna vorbesc cu capitanul nostru! zise ofiterul.
— Nu mai e nevoie, locotenent Brown, se auzi atunci un glas potolit, dinspre parapetul distrugatorului. Îl cred pe domnul acela tânar. La ce departare de aici se afla insula, domnule Rastow? Îmi dai voie sa ma prezint: capitan Hover.
— Socot sa fie vreo douazeci da kilometri, raspunse George. Va multumesc, domnule capitan, ca-mi dati crezare. Banuiesc însa ca banditii sunt preveniti, caci „seful” se va fi trezit din „lesin”. De pe insula nu pot pleca acum, dar se pot pregati pentru un eventual atac. Dupa cât stim noi, doua drumuri duc spre interiorul insulei. Noi am venit dinspre sud, dar portul pentru corabie se afla la nord. As propune ca o echipa, într-o barca de salvare, sa mearga spre sud, iar alta de la nord, întâlnindu-se în ascunzatoarea bandei.

— Bine, domnule Rastow, primesc propunerea d-tale, zise capitanul. Dar în cel fel vrei dumneata sa aduci la îndeplinire pianul?
— Distrugatorul nu trebuie sa fie vazut de pe insula, raspunse George; o echipa puternica va merge pe corabia asta, cu care va intra de-a dreptul în port. Daca „seful" o fi pus santinele acolo, voi spune, pur si simplu ca suntem urmariti de un distrugator si de aceea ne-am înapoiat. Voi da sa se înteleaga ca nu vrem s-avem de-a face cu autoritatile si sunt sigur ca va crede. La momentul oportun apoi, marinarii dv. vor da sa-si faca aparitia. Trupa de la sud va trebui s-astepte pâna vom da un semnal – o racheta sau o împuscatura – si numai atunci va putea înainta.
— Bravo, domnule Rastow, asa vom face! striga capitanul. Eu însumi voi veni pe corabie; d-ta, locotenent Brown, vei conduce echipa de sud. Poti sa-mi indici punctul exact de unde trebuie sa patrunda locotenentul, domnule Rastow?
— Daca permiteti, domnule capitan, ma voi alatura eu echipei domnului locotenent, caci cunosc bine locurile, zise Jack Breton.
— Bine, în cazul acesta trebuie sa izbutim! Asadar, înainte! Locotenent Brown, te înapoiezi pe distrugator, eu ma voi duce pe corabie! Câti oameni sunt acolo?
— Zece, domnule capitan.
— Bine, e de-ajuns, i-ati si d-ta zece oameni, locotenent Brown. Veti porni când vom trage de trei ori la rând.

— Am înteles, domnule capitan!
Capitanul Hover veni pe puntea corabiei si-i întinse lui George mâna Avea figura severa, îndulcita însa de un zâmbet ciudat. Tânarul avu deodata impresia lamurita ca omul acesta ghicise imediat ca de persoana sa se lega o taina.
Breton se desparti de George si Petre, le facu un semn cu ochiul si, profitând de un moment când nu erau observati, îi sopti tânarului:
— Am distrus lacatele celor doua barci de salvare, asa ca le puteti da drumul pe apa când nu va va vedea nimeni.
— Îti multumesc, draga Breton, zise George recunoscator, fireste ca ma voi folosi de primul prilej favorabil. Ramâi cu bine!
Bucatarul se catara pe distrugator, apoi cele doua vase se departara, unul de altul si corabia porni cu viteza spre nord-vest, unde se afla insula piratilor.

V
FUGA

GEORGE se apropie de urias si-i sopti:
— Petre, Breton a distrus lacatele cu care „seful” a prevazut cele doua barci de salvare. Dupa ce vom fi debarcat pe insula, va trebui sa ne folosim de primul prilej favorabil ca sa fugim. Nu cred ca australienii sa ne urmareasca.
— Asa vom face, domnule George! zise uriasul calm. Breton le va istorisi apoi cine suntem.
— Ce-o sa se mai necajeasca „seful” când va afla! E lucru cunoscut ca vestitul

capitan Farrow e foarte bogat si seful ar fi putut renunta la cariera de pirat daca ne-ar fi adus înapoi acasa.
— Mai bine asa domnule George. Un pirat care ataca marinari cinstiti trebuie sa-si primeasca pedeapsa. Si zi, peste vreun ceas începe piesa Eu sunt de parere s-o stergem de îndata ce marinarii vor fi pasit pe insula, în felul asta pâna sa observe ei fuga noastra, noi vom fi departe.
— Fireste, asa m-am gândit si eu! încuviinta George. Când se va lumina de ziua trebuie sa fim în apropierea insulei noastre.
Capitanul Hover se apropie de ei, asa ca fura nevoiti sa-si întrerupa discutia. Australianul ramase tacut vreo zece minute, apoi zise:
— Dupa ce vom fi rezolvat treaba cu piratii, va trebui sa-mi povestesti, domnule Rastow, cum ati pornit la vânatoarea împotriva rechinului-ciocan. Asta e într-adevar o aventura cum rar se întâmpla. Când am auzit de ea, m-am gândit fara voie la capitanul Farrow, care trece prin cele mai de necrezut aventuri cu submarinul sau. Cred c-ai auzit de acest Farrow?
George înghiti în sec de câteva ori pâna sa-si recapete glasul:
— Da, domnule capitan, cred ca pe omul acesta îl cunoaste oricine de prin tinuturile Pacificului.
— Se spune ca în ultimul timp ar fi venit si fiul sau la el, urma Hover. Pare sa fie un baiat grozav de viteaz. Cred ca e cam de vârsta d-tale, domnule Rastow.

— Tot ce se poate, raspunse George fara sa se tulbure.
Avea acum curajul disperarii, cum s-ar zice, caci era încredintat ca australianul îl recunoscuse. Trebuia însa sa-si joace rolul, pâna i se va oferi prilej de fuga.
— Eu cred chiar ca Farrow poate fi mândru de fiul sau! urma Hover. Pacat ca vrednicul capitan e urmarit de fostele Puteri aliate; noi, englezii si australienii, îl apreciem foarte mult. As fi bucuros daca i-as putea transmite cu vreo ocazie stima mea.
George se simti ca un soarece cu care se joaca pisica. Capitanul acesta îl recunoscuse în chip neîndoios, poate ca voia sa afle de la el locul unde se afla tatal sau si cuvintele sale de admiratie nu erau decât o momeala. Nu se dadu batut însa, ci raspunse:
— Cred ca asta va fi greu, domnule capitan, deoarece probabil ca Farrow nu prea are pofta sa vina în atingere cu vreun reprezentant al fostei Antante.
— Cred si eu – raspunse Hover râzând – de aceea si spuneam ca as dori sa-i transmit parerea mea despre el prin alta persoana. Cine stie, poate ca se va ivi odata prilejul!
Tacu din nou si corabia îsi urma drumul. Atât George, cât si Petre nu prea erau în largul lor, caci amândoi simteau nelamurit ca amabilul capitan nu astepta decât sa puna mai întâi mâna pe pirati, pentru a-i aresta pe ei apoi.
De-abia dupa vreo trei sferturi de ceas, Hover deschise iar discutia. Scotând un carnet de notite din buzunar, dupa cum

observa lamurit George în lumina razelor de luna, întreba linistit:
— Cam când credeti ca vom fi pe insula, domnilor?
— Peste un sfert de ceas ajungem în fata portului, pe coasta de nord, raspunse Petre.
— Bine. Ma duc acum putin jos sa dau instructiuni oamenilor mei.
Spunând acestea, Hover se întoarse si se îndrepta spre deschizatura.
Din punte care ducea în interiorul vasului.
— Petre, cred ca am dat de dracu! sopti George, dupa ce capitanul se facuse nevazut. Mai mult ca sigur ca ne-a recunoscut sau banuieste în mod sigur ca noi suntem. Ce-ar fi sa dam repede drumul unei barci de salvare si sa stergem putina?
Uriasul privi împrejur. În diferite parti ale puntii stateau patru marinari si întelese ca n-ar putea lasa o barca pe apa fara sa fie observati. Apoi, asta ar fi fost si imposibil din cauza vitezei prea mari a corabiei.
— Nu, domnule George – zise el – nu e cu putinta ce vrei d-ta; trebuie s-asteptam pâna vom fi pe insula. Acolo vom gasi un prilej sa fugim fara sa fim observati. Uite-l ca vine înapoi, capitanul!
Hover se apropie de ei si zise încet:
— Va trebui sa-mi spuneti când sa se retraga cei patru marinari de pe punte. Dar cred c-o pot face chiar acum, caci nu e exclus ca cei de pe insula sa ne observe cu ocheanele de noapte.

Capitanul dadu un ordin scurt si cei patru marinari se facura nevazuti sub punte. Apoi îi înmâna lui George o hârtie împaturita si zise:
— Domnule Rastow, te rog sa predai aceasta scrisoare adresantului. Pe de alta parte, te mai rog sa citesti adresa de-abia mâine la lumina zilei. Cred ca-mi vei face serviciul cerut, nu e asa?
George lua scrisoarea codindu-se si o vârî în buzunar, apoi raspunse:
— Nu stiu însa, domnule capitan, daca-mi va fi cu putinta sa înmânez scrisoarea. Nu va pot fagadui în mod sigur.
— Sunt încredintat ca o vei face, raspunse Hover cu seriozitate. Nu cred sa ne mai întâlnim cândva în viata, altminteri as fi facut ramasag ca d-ta... Ah! Schimba el brusc vorba, acolo e probabil insula, punctul acela negru spre prora?
— Adevarat, domnule capitan, confirma George. Când vom ajunge la marginea de nord, v-as ruga sa va retrageti de pe punte, ca sa nu fiti vazut de pe uscat.
— Fireste, domnule Rastow, nu eu voi fi acela care sa stric planul asta atât de frumos. Sa-mi spui numai când va trebui s-o sterg.
Trecu un sfert de ceas, în care timp George îsi framânta necontenit mintea ce sa însemne vorbele capitanului. De vreme ce-i daduse o scrisoare ca s-o predea adresantului, era o dovada ca n-avea intentia sa-l ia prizonier.
Sau poate ca aceasta scrisoare era adresata vreunei autoritati australiene,

careia i se aducea ia cunostinta ca predatorul este fiul mult cautatului capitan si ca trebuie sa fie arestat pe loc? Exclus nu era, dar George nu prea credea asta, deoarece capitanul facea o impresie de om sincer si binevoitor.

— Acolo e intrarea în port, zise Petre deodata. Domnul capitan trebuie sa se retraga acum.

— Bine, domnilor, nadajduiesc ca totul va decurge asa cum ati prevazut dv., zise Hover prietenos. Mi-a facut mare placere sa va cunosc.

Se îndrepta spre deschizatura care ducea în interiorul vasului si disparu, înainte ca cei doi tovarasi sa se fi dezmeticit din uimirea pe care le-o produsese aceste cuvinte ciudate. Sunau ca un fel de ramas bun. Avea oare intentia sa nu se mai arate dupa ce vor fi fost arestati ei?

Nu mai era însa timp de gândit, caci George trebuia sa coboare în sala masinilor, ca sa stea de veghe la motoare, dupa indicatiile lui Petre, care ramânea la cârma. Nu trecu mult si Petre dadu comanda de stopare, George opri repede motorul, apoi coborî scara care ducea pe punte.

— Asa! facu uriasul. Acum suntem iar aici. Blestematul ala de distrugator ne-a stricat socotelile. Sa coborâm pe uscat, ce zici?

— Cred ca da, zise George, cu glas tare, „seful” ne-a fagaduit doar ca nu ne va pedepsi daca vom încerca sa fugim. Si apoi, unde mai pui ca-i aducem vestea ca distrugatorul se afla pe aproape!

— Nici nu e nevoie sa mi-o mai spuneti, caci o stiu si eu! se auzi în clipa aceea glasul piratului de pe tarm. E ciudat însa ca nu v-ati legitimat în fata celor de pe distrugator ati fi fost salvati în orice caz.
George râse, apoi zise codindu-se:
— Ei, sefule, e un clenci la mijloc. Nu prea ne e la îndemâna s-avem de-a face cu autoritatile. Cred ca ne vom întelege noi între noi. Dupa cum îti spuneam, tatal meu te va rasplati împarateste daca ma vei duce înapoi acasa.
— Despre asta vom mai sta de vorba, deocamdata vino jos.
Petre sari cel dintâi peste parapet si se înfipse la un pas numai de pirat, care se dadu fara voie îndarat când faptura uriasa cazu ca o sageata drept în fata lui. Credinciosul servitor îsi si faurise însa planul.
El stia ca „seful" acesta trebuie facut nevatamator înainte de toate, altminteri ar fi fost îngreunata debarcarea marinarilor si prin asta fuga lor ar fi devenit îndoielnica.
De aceea facuse saritura aceasta de acrobat si, fara sa-i lase timp piratului sa-si vina în fire, îl izbi în tâmpla cu patul revolverului, culcându-l la pamânt.
George sari si el si se apropie de credinciosul sau tovaras. Se pregateau sa ne dea de stire capitanului ca poate debarca, dar în aceeasi clipa ramurile tufisurilor din imediata lor apropiere fosnira.
Instinctiv, se dadura înapoi si se aplecara cu iuteala fulgerului; numai astfel scapara de loviturile de cutit ale celor doi

pirati care se ascunsesera acolo. Dar banditii – cei mai salbatici din banda – se napustira din nou asupra lor si încercara sa-i atace.
Miscarile lor erau atât de repezi, ivirea lor fu atât de neasteptata, încât George si Petre nu se putura folosi de armele lor. Tânarul nu izbuti nici macar sa-si traga pumnalul, caci uriasul sau potrivnic îi apucase mâna dreapta strângând-o ca într-un cleste si în acelasi timp ridicase cutitul sa loveasca în el.
George nu se putea astepta la nici un ajutor din partea lui Petre, caci acesta avea si el de furca cu dusmanul sau. Si, înainte ca marinarii de pe corabie sa vina, potrivnicul sau l-ar fi dat gata.
Nu-i vorba si George apucase mâna piratului si o strângea cu toate puterile, ca sa înlature lovitura de moarte, dar, oricât ar fi fost ei de îndemânatic, fata de dusmanul sau nu era decât un copil. Izbuti totusi prin îndemânare sa împinga în laturi mâna dreapta cu pumnalul acela amenintator, încât nici macar nu fu zgâriat de taisul ascutit, apoi încerca sa-si smulga mâna dreapta din înclestare, dar fara nici un rezultat. Daca piratul n-ar fi fost atât de furios, de mult i-ar fi dat lovitura de moarte.
Dar pe masura ce el se înfuria, George îsi recapata sângele rece. Îsi dadea bine seama ca viata lui atârna de un fir de par si o singura clipa de neatentie ar fi fost de-ajuns pentru a-i curma zilele. Iar acum, piratul parea sa-si fi pierdut cu totul mintile de furie. Scoase un racnet

de fiara si aruncându-se asupra tânarului îl târî în desis.
— Asteapta, dragutule! gâfâi el, o sa vezi tu acum îndata cu cine ai de-a face. Daca n-ai vrut sa mori repede, vei avea parte de o moarte înceata. Ha, ha, ha! Vino sa vezi furnicile si-o sa-ti placa…
George se cutremura de groaza. Omul acesta trebuie sa-si fi pierdut mintile din cauza furiei si a alcoolului pe care-l bause înainte. Dovada era râsul sau salbatic si planul îngrozitor pe care parea sa-l fi faurit, adica sa-l predea pe tânarul sau dusman furnicilor, dupa ce-l va fi legat zdravan.
Era însa un noroc ca piratul scosese racnetul acela de furie. Desigur ca prin asta atrasese atentia capitanului Hover, care nu va întârzia sa-i vina în ajutor. De asemenea si Petre va depune acum toate sfortarile ca sa sfârseasca repede cu potrivnicul sau, caci stia în ce situatie primejdioasa se afla tânarul sau stapân.
Piratul îl tragea cu furie prin desis. George ramase complet linistit, nu facea nici o încercare de împotrivire, stiind ca totul ar fi în zadar. În felul acesta îsi cruta fortele, pentru lupta hotarâtoare ce trebuia sa urmeze.
Banditul îl târî cam vreo suta de metri, apoi se opri într-un luminis, la marginea caruia George vazu nelamurit înaltându-se mormane de maracini. George stia ca acum era momentul hotarâtor. Piratul parea sa fi obosit putin, caci respira repede si gâfâia Poate ca voia sa-si adune puterile pentru ultima sfortare.

Dar tânarul i-o lua înainte. Îsi smuci bratul drept, zvârli trupul înapoi, continuând sa tina însa înclestata mâna banditului. Apoi, cu iuteala fulgerului, trase de la brâu pumnalul Sanjei si se parea ca minunata arma îi împrumuta forte noi. Piratul racni fioros, încerca sa-si elibereze bratul drept, dar George strângea din ce în ce mai tare.

Deodata uriasul se arunca cu toata greutatea trupului asupra lui, cu gândul sa-l trânteasca la pamânt. George prevazuse aceasta primejdie. Cu iuteala fulgerului se dadu în laturi. Prin miscarea aceasta, potrivnicul sau îsi pierdu echilibrul si asta fu de-ajuns pentru ca George sa-i împlânte cutitul între coaste.

Piratul scoase din nou un urlet înfiorator si ramase întepenit în picioare. George continua sa-i tina bratul drept înclestat, caci se putea ca în ultima clipa sai atace cu toata puterea Deodata banditul începu sa se clatine, gemu ca un taur ranit si se prabusi la pamânt. George îi dadu drumul imediat, sari îndarat si trase revolverul cu mâna stânga, dar nu mai era nevoie, caci uriasul începu sa se zvârcoleasca si nu mai izbuti sa se ridice, cu toate sfortarile pe care le facea.

Frunzisul din spatele sau fosni, George se întoarse repede si întinse revolverul…

— Slava Domnului! striga Petre. Credeam ca sosesc prea târziu. Potrivnicul meu mi-a dat mai mult de lucru decât mi-as fi închipuit.

— A! Acum va veni trupa de la sud – se întrerupse el, auzind trei împuscaturi la

rând; haide sa ne întoarcem repede! Aoleu, uite-l pe capitan!
În fruntea marinarilor, capitanul Hover înainta spre luminis. Zarindu-l pe George, zise cu glas vesel:
— Ma bucur din toata inima, domnule Rastow, ca ai izbutit sa-l dobori pe vrajmasul acesta. Voi pune pe oamenii mei sa-l duca de aici, altminteri îl iau în primire furnicile, carora a vrut sa te dea prada, l-am auzit vorbele, dar mi-am pierdut vremea cautându-i urma. Întoarce-te la corabie, ceilalti oameni ai mei au si apucat-o pe poteca ce duce la luminis, dupa cum îmi spunea însotitorul d-tale. Nu uita însa scrisoarea! Îmi faci un mare serviciu cu asta. Am dat ordin sa se lase pe apa una din barcile de salvare si, te rog, sa faci un ocol al insulei, ca sa observi daca se zareste distrugatorul nostru. Fii, te rog, atât de amabil!
Îi întinse mâna lui George, se înclina usor în fata lui Petre si se îndrepta spre piratul pe care marinarii îl ridicau de jos.
Lui George îi se paru ca viseaza. Nu se asteptase ca însusi capitanul – de care se temuse pâna acum – sa-i puna la îndemâna putinta de a fugi.
În pas alergator, George si Petre se-ndreptara spre port. Acolo nu se vedea nici picior de marinar, în schimb una din barcile de salvare ale corabiei era ancorata la tarm, prevazuta cu doua perechi de lopeti. Cei doi tovarasi sarira repede într-însa, Petre o împinse spre larg, apoi începura sa vâsleasca amândoi

cu puteri unite, iesind din golf. Când cotira spre apus, uriasul zise:
— Domnule George, nu cred sa vedem distrugatorul. Asadar, nu-i putem comunica nimic capitanului. Fireste ca trebuie sa-i îndeplinim dorinta.
— Sa mergem spre sud pâna-l vom vedea sau pâna dam de vreo insula, dumneata ce parere ai, domnule George?
— Eu nu stiu ce sa zic de capitanul asta, raspunse George. Tot mai stau la îndoiala daca ne-a întins numai o cursa, sau daca… ne-a mijlocit într-adins fuga.
— Ce? Sa ne fi mijlocit fuga? Nu, domnule George, asta nu pot crede în ruptul capului! striga uriasul. O fi înteles omul ca noi i-am facut un mare serviciu, caci datorita noua i-a stârpit pe pirati.
— Eu însa sunt totusi de parere ca m-a recunoscut – zise George, îngândurat. Prea era ciudat ca a deschis deodata discutia despre tata si despre mine. Ce spaima am tras!
— Parca eu nu! zise uriasul. Ma si vedeam într-una din celulele închisorii din Sidney. Ciudat om în orice caz capitanul ala, ai dreptate. Ei, acu trebuie sa vedem daca ne-a întins vreo cursa sau ne-a vrut numai binele.
Cu puteri încordate vâslira înainte si barca porni ca o sageata. Insula era mica si dupa câtva timp ajunsera pe coasta de sud. Petre îsi plimba privirea în toate partile si zise:
— Nu vad nici un distrugator, trebuie s-o luam ceva mai spre sud-vest, poate dam de el.

George râse, caci stia ca distrugatorul se afla la rasaritul insulei. Mai vâslira înca vreo jumatate de ceas din toate puterile, apoi Petre striga vesel:
— Aici nu pare sa fie, sa mergem direct spre sud!
Apucara din nou lopetile si barca spinteca valurile linistite. Puteau socoti ca vor avea nevoie de cel putin douazeci de ore pentru înapoiere. Când miji de ziua, erau atât de departe de insula, încât cele mai perfectionate ocheane nu i-ar fi putut descoperi.
George îsi aminti atunci de scrisoarea pe care i-o daduse Hover, o scoase la iveala si, citind adresa, scoase o exclamatie de mirare. Adresa glasuia:
„Domnului capitan Farrow”
Aratându-i plicul lui Petre, acesta striga uimit:
— Drace! Prin urmare, tot ne-a recunoscut si ne-a ajutat la fuga. Nici ca se putea ceva mai frumos din partea lui, domnule George!
*
Sfârsiti de oboseala, cei doi tovarasi ajunsera în noaptea urmatoare la brâul de corali, îndaratul caruia se afla „Insula odihnei”. Dupa o jumatate de ceas, Petre si George se aflau în mijlocul tovarasilor lor si-si istoriseau pataniile. Capitanul Farrow uita de supararea lui si parea din ce în ce mai mândru de isprava fiului. Entuziasmul sau atinse culmea când citi scrisoarea capitanului australian.
Acesta îsi exprima admiratia fata de el si cu deosebire fata de George. Încheie cu urarea ca Dumnezeu sa-i daruiasca înca

multi ani tatalui si fiului, spre binele semenilor lor.
— Ei, George – zise doctorul Bertram râzând, dupa ce tânarul sfârsi de povestit – când vrei sa mai prinzi un rechin-ciocan?
— Sa ma mai gândesc un pic, raspunse George râzând si el.

24
Idolul indian

I.
UN MUSAFIR NEPOFTIT

TRECUSE O SAPTAMANA, de când cu întâmplarea aceea primejdioasa, când George încercase sa prinda rechinul acela urias. În vremea asta, inginerul Hagen controlase cu deamanuntul motoarele submarinului si adaugase între tancurile de balast mici cabine pentru scafandri.
Acum le era acestora cu putinta sa coboare în apa, chiar când vasul nu era la suprafata, ceea ce putea fi de mare folos în unele împrejurari pentru cei de pe „Dox".
Stim ca George, Petre si Kard nu putusera s-o faca pâna acum decât pe întuneric, ceea ce era cât se poate de primejdios pentru ei. De aci înainte le era foarte lesne sa se lase direct din submarin în apa fara sa fie vazuti de cineva strain de ei.
Încercarile se facusera în apa încercuita de stâncile înalte de coral din jurul „Insulei odihnei" si rezultatul era mai bun decât se asteptau ei. De abia acum

submarinul era desavârsit si îndraznetii sai marinari puteau cuteza ceea ce nu cutezase înca nimeni pâna atunci.
În seara dupa ultima încercare care reusise pe deplin, capitanul Farrow, George, Rindow, Brun, Hagen si doctorul Bertram stateau cu totii la masa si sarbatoreau evenimentul.
— Am impresia ca as fi capitanul Nemo cu submarinul sau „Nautilus" pe care l-a descris cu atâta maiestrie Jules Verne, zise grav Farrow.
În copilaria mea citeam cu mare pasiune descrierea genialului scriitor si mi se parea ceva din cale afara de fantastic personajul pe care îl întrupez eu acum în carne si-n oase. Doresc numai ca acest „Nautilus" al meu sa aduca foloase omenirii ca si pâna acum. De aceea, dragii mei camarazi, sa bem în sanatatea lui.
Ciocnira paharele, seriosi si gravi, apoi îsi încheiara seara aceea care însemna un eveniment important în viata lor.
În vinele acestor oameni clocotea un sânge neastâmparat si fierbinte, altfel ca în ceilalti oameni obisnuiti. „Concediul" pe care si-l dorisera atâta vreme, începuse sa-i plictiseasca si sufletul lor, dornic de noi aventuri si primejdii. Nu se simtea în elementul lor decât pe întinsul nesfârsit al marilor zbuciumate de valuri.
Capitanul Farrow le fagaduise ca vor porni chiar a doua zi în larg. Deocamdata vor cutriera fara nici-o tinta marea, în cautare de noi aventuri. Dar din clipa când George fusese scos din casa parinteasca, se parea ca aventurile le ies

de la sine înainte, nefiind nevoie sa le mai caute ei. Asa se întâmpla si acum.
Nu trecuse nici-un ceas de când se culcasera. George locuia sub acelasi acoperamânt cu tata! sau. Casa doctorului, unde acesta îsi avea si colectiile sale rare, se afla la vreo cincizeci de metri de a capitanului. Alaturi de cea a doctorului, era cladirea cea mare în care locuiau Rindow, Brun si Hagen, apoi într-un mare semicerc locuintele celorlalti camarazi.
George se simtea foarte obosit. Toata dupa amiaza facuse exercitii de scufundare însotit de Kard.
Nimeni nu se gândea sa puna vreo santinela de paza la insula, stiind bine ca nu fusese zarita pâna atunci de vreun alt ochi omenesc decât al celor cari locuiau pe ea.
Linistit si fara grija se culcase George în seara aceia. Se trezi însa cu un simtamânt neplacut. Era întunerec bezna. De cu seara cerul se acoperise de nori grosi si capitanul prevestise ca se va stârni o furtuna grozava, poate chiar un uragan. Si asa se si întâmplase.
Pe George îl desteptasera niste tunete grozave si rapaitul ploii care cadea cu furie.
Dar nu acest zgomot cunoscut îi atrase atentia, ci unul strain, care altuia i-ar fi scapat poate. Lui însa nu-i scapa nimic. Urechea îi era deprinsa sa deosebeasca si cel mai usor fosnet.
Se ridica în coate, dadu la o parte plasa care îl apara de tântari si puse mâna pe revolver. Nu distingea nimic prin

întunerec, dar auzi cum cineva îsi facea de lucru la reteaua de sârma de la fereastra.
Apuca repede lampa de buzunar de pe masuta si-i îndrepta lumina într-acolo. Vazu atunci ceva, ce-l umplu de groaza. Dintr-un chip de om, negru la fata, sclipeau doi ochi zgâiti de spaima. Era chipul unui om pe care se citea deslusit, ca scapase dintr-o mare primejdie si care nadajduise, poate, ca va gasi în casa aceasta un refugiu si pe care lumina aceea orbitoare îl zapacise de tot.
George întelese imediat ca arc dea face cu un Indian, îi întreba pe soptite în limba engleza:
— Spune repede ce vrei, altminteri trag!
— Sahib, raspunse un glas înabusit, noi nu venim cu gânduri dusmanoase ci am nimerit aici din întâmplare. Suntem niste bieti naufragiati cari te rugam sa ne dai adapost în casa ta. Fii sigur ca n-o sa te caiesti.
Tânarul nu stia ce sa faca. Daca ar fi ascultat de primul sau impuls n-ar fi stat o clipa la îndoiala sa-l sloboada un glont în piept ca sa-si avertizeze tovarasii, clar îl revenea un simtimânt neînteles despre care nu-si putea da seama. Pe urma pricepu: privirea staruitoare a acestor doi ochi mari negri îi paraliza parca vointa.
— Bine, vino înauntru, dar încet ca si nu te simta cineva, zise el. Spune-mi cum te pot ajuta.
Trupul mladios al Indianului se strecura ca o umbra prin deschizatura îngusta a ferestrei. George nu-si lua ochii de la el, dar nu îi era cu putinta sa ridice mâna în

care tinea revolverul. Privirea ciudatului musafir îl împiedeca sa reactioneze. Gândurile i se încrucisau, însa cu înfrigurare în minte. Cum ajunsese omul acesta aici, pe „Insula odihnei" care nu putea fi zarita de pe mare, înconjurata cum era de un brâu de stânci? Un singur loc de trecere exista, si acela era tunelul din adâncul apei prin care se putea strecura numai ...

.....

.....

— Djehan, marele nostru preot a vazut pe zeu în vis si acesta i-a aratat calea ce avea de urmat. Sahib, mai mult nu mi-e îngaduit sa-ti spun...

George stia ca Indienii îsi au tainele lor, de aceea nu mai starui. Poate ca printul Ghasna i-ar fi putut da vreo lamurire, era însa încredintat ca si acesta va pastra cu sfintenie tainele ciudatului sau popor.

Oare se va bucura Indianul acesta, aruncat de valuri pe insula lor, când va afla ca mai e aici unul din tara lui îndepartata? Gândul acesta îi trecu fulgerator prin minte. Fireste, nu stia din care colt al Indiei nemarginite era strainul, uitându-se însa mai bine la el, vazu ca chipul are o culoare mai închisa decât a printului care pastra si el trasaturile caucaziene. Strainul trebuia sa fie din sudul Indiei si nu avea nici-o legatura cu Ghasna a carui obârsie era de la nord. Un simtimânt nelamurit îi facu pe George sa se uite tinta la Indian, când zise raspicat:

— Da, stiu ca India îsi are tainele ei pe cari noi, Europenii, nu le cunoastem, am

vorbit adeseori despre acest lucru cu printul Ghasna care e oaspele nostru aici pe insula si care...
Tânarul îsi curma brusc vorba, caci vazu chipul Indianului schimonosindu-se deodata ca sub stapânirea unei furii grozave. Ochii îi lucira sinistru ca la o fiara de prada.
— Printul Ghasna, facu Indianul, gâfâind, e aici? Si fiica-sa Sanja, nu e asa? O, asta e un semn trimis din cer. Îti multumesc, Sahib. pentru vestea asta. Voia Dumnezeului nostru a fost ca furtuna sa ma arunce pe insula voastra Am dat, în sfârsit, de omul ai carui stramosi...
Tacu ca când l-ar fi scapat si-asa ceea ce n-ar fi trebuit sa spuna. Zbuciumul de pe chipul sau se potoli, sclipirea din privire i se stinse si cu glas linistit urma:
— Ai dreptate, Sahib, în tara noastra sunt taine pe care voi, strainii si cuceritorii cu sânge rece, nu le veti putea dezlega niciodata. Asadar, printul Ghasna se afla pe insula. Vreau sa vorbesc cu el. În care din casele astea locuieste?
Instinctiv, George simti ca pe print îl ameninta o mare primejdie, de asemenea si pe draga lui Sanja. Trebuia deci sa întrebuinteze toate mijloacele ca sa înlature aceasta primejdie. Stia bine ca strainul asta avea o putere grozava în ochii care îi paraliza miscarile; chiar si acum, când încerca sa ridice revolverul.
Spiritul lui lucra însa cu si mai mare înfrigurare. Se gândea cam ce-ar putea face pentru a da printului de veste ce-l

asteapta. Oare el nu era îndreptatit sa culce la pamânt cu un glont pe strainul acela? Chiar daca tovarasii sai pândesc în noapte ce se petrece aici în casa, împuscatura ar trezii pe cei de pe insula, cari vazând pe straini s-ar duce sa-i spuna printului Ghasna ca indieni au patruns pe insula si se pregatesc sa-l omoare. Asa s-ar fi întâmplat daca ar fi reusit sa miste bratul. Dar nu putea. Strainul parea ca-i citise gândul. Un zâmbet flutura pe buzele lui subtiri, apoi zise cu glas potolit, care suna totusi amenintator :

— Sahib, vrei sa-l salvezi pe print, e insa in zadar. Soarta lui e pecetluita. Dumnezeul nostru ne-a îndrumat încoace; stia el ca tu ne vei ajuta si în acelasi timp mai stia ca aici vom gasi pe acel om al carui neam poarta toata vina. Tu, Sahib, vezi ca nu poti face nici-o miscare, ca nu poti sa te folosesti de arma pe care o ai în mina. Trebuie sa asculti de cuvintele mele fie ca vrei sau nu. Vei face totul ca sa gasesti chipul zeului nostru , dar nu vei putea împiedica ca printul sa primeasca pedeapsa meritata de neamul lui. Între noi si printul Ghasna exista o taina , taina pe care tu nu o vei dezlega niciodata. Scoase printre dinti un suierat usor si în clipa urmatoare doua trupuri subtiri se strecurara fara zgomot prin deschizatura dintre pervaz si reteaua de sârma a ferestrei. Erau indieni, care în loc de alta îmbracaminte purtau doua sortulete dinainte.

George cunostea câteva cuvinte din limba obisnuita hindusa, dar acum nu întelese cuvintele pe care strainul le soptea celorlalti doi. Când îi vazu însa scotând de la brâu, scotând câte un pumnal ascutit, pricepu ca li se daduse ordin sa omoare pe printul Ghasna si pe fiica lui.
O spaima grozava puse stapânire pe el. Sa nu poata face nimic sa salveze pe iubita lui si pe tatal ei? Oare avea însa indianul acesta atâta putere în privirile lui? Sudoarea îi siroia pe frunte. Zadarnic se trudea sa ridice mâna care tinea revolverul, o simtea ca de plumb. Ce-ar fi sa strige? Poate ca-l va auzi cineva. Deschisese gura, dar ochii Indianului atintira într-ai lui si nu putu scoate un sunet .
— Sahib, nu ti-e îngaduit sa strigi, zise indianul, zâmbind. Nu poti tu împiedeca soarta care e harazita printului. Simtamintele unui om, chiar când omul acela e chemat sa-l ajute, nu sunt nimic fata de menirea pe care o avem noi. Trebui sa ne ajuti, Sahib, cu toata durerea pe care ti-o va aduce moartea printului si a fiicei sale.
George era cuprins de o spaima pe care n-o simtise înca pâna acum. Nu numai ca nu putea face vreo miscare si pierduse stapânirea pe vointa lui proprie, dar ce i se parea si mai de neînteles era puterea aceia misterioasa a strainului de a-i ghici gândurile si simtamintele. Niciodata nu si-ar fi închipuit ca India ascunde atâtea taine.

Cum ar putea el înlatura soarta care-l astepta pe print? Cum sa împiedece pe acesti doi Indieni, cari se strecoara prin deschizatura ferestrei ca niste umbre, sa-si îndeplineasca menirea lor sângeroasa, daca nu-si recapata vointa?
Iata ca acum a disparut si cel de-al doilea Indian. Se duce sa omoare pe Sanja... pe Sanja lui !
Ochii lui erau atintiti în ai Indianului ce dogoreau ca niste carbuni aprinsi. Încerca si se descatuseze de puterea lor magica dar în zadar. Vointa aceea straina coplesea pe a sa.
Auzi deodata sunete ciudate sub fereastra: pareau un horcait sinistru si doua trupuri cazura cu o bufnitura la pamânt. George se înfiora. Sa fi târât cei doi Indieni pe print si pe Sanja pâna aici ti sa-l sugrume aproape sub ochii lui, ca sa auda Indianul din camera ca poruncile sale au fost executate?
Dar acesta paru si el speriat de zgomotul pe care-l auzise. Întoarse repede capul spre fereastra. Când ochii aceia de foc nu-l mai tinura sub puterea lor, George simti deodata ca e iar stapân pe miscarile si graiul sau. Totusi ramase pe loc si nu scoase nici-un cuvânt. Ridica numai binisor mâna în care tinea revolverul si-l îndrepta spre Indian. Omul asta vroia sa omoare pe Sanja si pe tatal ei, era deci si dusmanul lui, desi nu-l vazuse niciodata pâna acum.
Când vazu ca a reusit sa tinteasca trupul Indianului, rasufla usurat. Era hotarât sa traga îndata ce acesta s-ar întoarce cu fata spre el. Ar fi doar un fel de legitima

aparare caci nu trebuie sa se mai lase subjugat de privirile lui hipnotice. Cine stie daca individul acesta misterios nu avea de gând sa puna pe complicii sai sa omoare pe toti de pe insula?
Cu mare încordare astepta George ce o sa se mai întâmple. Parca-i mai pierise frica aceea de adineauri, ca Sanja era în primejdie. Presimtea ca zgomotul de sub fereastra lui era în legatura cu Indienii acestia straini: si apoi, presupunerea lui parea sa se adevereasca dupa nelinistea care îi cuprinsese pe acesta din camera.
Vedea bine cum strainul nu cuteaza sa se apropie de fereastra; baga însa de seama cum vârî mâna sub haina lui larga de matase si scoase o teava scurta si subtire care nu arata sa fie ceva primejdios si care facu totusi pe George sa se înfioare. Îsi aduse aminte de armele grozave ale Indienilor ca si ale altor popoare primitive, si banui imediat ca teava aceea neînsemnata poate aduce moartea cea mai cumplita.
Si iarasi se auzi sub fereastra zgomotul acela de abia deslusit din fluieratul vântului si rapaitul ploaie. Numai un auz experimentat si fin îl putea prinde.
Indianul paru ca-l aude si el, caci trupul lui subtire se încovoi încordat ca un arc si ridica la gura mâna în care tinea teava.
— Otrava! îsi zise George.
Cu siguranta ca Indianul vroia sa se slujeasca de aceasta arma perfida ca sa-si ucida un dusman. Dar poate ca erau complicii lui cari, dupa ce-si îndeplinisera menirea lor îngrozitoare, se întorceau

acum sa-i spuna ca Sanja si printul Ghasna sunt morti.
La gândul acesta, George se simti cuprins de o ura grozava împotriva Indianului si-i trebui o mare putere de stapânire asupra lui însusi ca sa nu descarce revolverul în strainul din fata lui. Deocamdata n-avea însa nici-un motiv s-o faca; de abia dupa ce îi va vedea pe ceilalti doi îndarat, nu va mai sta un moment la îndoiala.
Si într-adevar, un chip cu ochii scânteietori aparu în dreptul ferestrei. George, cuprins de o mânie salbateca, îndrepta revolverul într-acolo, crezând ca e unul din ucigasii Sanjei. Fu însa cât p-aci sa scoata un strigat de mirare când recunoscu în chipul de la fereastra pe unul din servitorii printului.
În aceeasi clipa zari pe Indianul din camera lui apropiind teava de buze. Fara sa mai pregete o clipa, George apasa pe tragaci. Glontul nimeri în plin. Capul Indianului se lasa cu o smucitura într-o parte. George zari apoi o sageata, tâsnind din teava de lemn si înfigându-se cu putere în pervazul ferestrei. În clipa urmatoare Indianul se prabusi la pamânt ca lovit de trasnet. Glontul lui George îi zdrobise crierii.

II.
LUPTE ÎNVERSUNATE

SERVITORUL PRINTULUI PIERI de la fereastra si în locul sau aparu capul stapânului sau. Arunca o privire îngrijorata asupra tânarului si zise, rasuflând usurat:

— Bine ca te vad teafar, dragul meu. M-am speriat cât nu-ti închipui, când mi-a spus servitorul meu ca valurile au aruncat aici pe insula pe slujitorii primejdiosi ai unui zeu grozav. Probabil ca doi din ei aveau ordinul sa se furiseze în casa unde dormeam eu si sa ne omoare, pe mine si pe Sanja. Nu e asa ca în vremea asta privirea aceluia care zace mort în casa îti paralizase orice miscare si vointa si nu puteai nici macar grai?
— Da, asa e, draga printe, raspunse George, mirat, si se dadu încet jos din pat. A, asta e tata, adauga el, îndreptându-se spre usa, în care se auzeau batai repetate.
Farrow intra, agitat, în camera. Arunca în treacat o privire la mort apoi întreba, uitându-se tinta la George:
— Ti s-a întâmplat ceva, dragul meu?
— Nu, tata, dar nu mi-a fost de fel placuta situatia în care m-am aflat, raspunse tânarul, rasuflând adânc. Nu puteam face o miscare, nu puteam scoate un tipat desi stiam ca doi Indieni, servitorii acestuia de colo se duceau sa ucida pe Sanja si pe print. Îti dai seama ce-am suferit?
— Povesteste-ne, în liniste, baiatule, ce s-a petrecut, zise capitanul, în vreme ce printul sari si el înauntru prin fereastra si se aseza astfel ca sa acopere cu corpul sau vederea mortului,
George istorisi amanuntit cele întâmplate. În timp ce povestea el, printul facu în doua rânduri o miscare cu mâna, întâia oara când aminti de zeitatea furata de pe insula Malaita si a doua oara

când pomeni numele Djehan. Totusi nu întrerupse nici cu un cuvânt povestirea tânarului. Numai când acesta sfârsi, ridica încet capul si zise:
— George, ai patruns o taina a Indienilor, veche de când e lumea si pentru care multi, foarte multi oameni si-au pierdut viata. Mi-e cu neputinta sa ti-o lamuresc, totusi trebuie sa-ti spun ca vei fi de-acum încolo pururi în primejdie de moarte, caci acest Djehan te va gasi chiar de te-ai ascunde în gaura de sarpe. A gasit el si idolul furat de vânatorii de capete, de pe vreo corabie comerciala probabil.
E adevarat ca exista o dusmanie de moarte, veche de generatii, între familia mea si a Djehanilor. Eu Însa stiu sa ma feresc, dupa cum ai putut sa vezi. Mortul acesta e Thuga, unul dintre cei mai îndemânatici si primejdiosi preoti ai Djehanilor. Îl cunosc de multa vreme. Daca idolul ar îi ajuns în India sudica, ar fi izbucnit o revolta grozava. E mai bine ca zace acum în fundul marii. Aflându-se în posesiunea idolului divinitatii lor, fanaticii ar fi capatat credinta ca se pot dezrobi acum de stapânirea Englezilor. Mare noroc ca s-a pierdut statuia, ma tem însa ca va iesi iar la iveala. Poate ca s-au mai salvat si altii din naufragiu si stiind locul unde a cazut idolul în apa vor porni cu un alt vas – secta e foarte bogata – în cautarea lui. As fi foarte multumit sa stiu statuia aici, pe insula, unde ar fi în siguranta.
— Hm, ma îndoiesc daca mai e atât de sigura insula, zise George. S-ar putea întâmpla ca vreo furtuna sa arunce iar

un vas strain peste bariera de stânci si sa fim descoperiti. De altminteri, eu cred ca mai sunt si alti Indieni aici care s-au salvat din naufragiu. Pâna acum am vazut numai trei, dar pe astia i-am înlaturat din cale. Ramâne sa cercetam bine insula ca sa vedem daca nu s-au ascuns si alti membri de-ai sectei pe undeva. Cu nici-un pret nu putem îngadui sa ramâna vreunul din ei pe insula caci indivizii astia vor încerca cu siguranta un atentat asupra printului si a Sanjei. A, bine ca mi-am adus aminte! Cum ai reusit, printe, sa prinzi de veste ce ti se pregatea?

— Draga George, e si asta o taina de-a noastra. Presimteam, banuiam instinctiv ca pe insula se afla dusmani de-ai nostri, dusmani înversunati si din cale-afara de primejdiosi. Am trimis atunci pe cel mal devotat dintre servitorii mei afara din casa, sa vada ce e si acesta a dat peste cei doi ucigasi. Oricât ai cauta sa patrunzi aceasta taina, n-ai putea; un European nu poate întelege aceste lucruri. Cred însa si eu, ca si dumneata, ca mai sunt si alti Indieni pe insula. Peste un ceas se va lumina de ziua si putem face cercetari mai amanuntite. Voi însarcina cu asta si pe servitorii mei, cari sunt mai deprinsi cu tertipurile si viclesugurile acestor indivizi primejdiosi decât camarazii dumneavoastra. As vrea din tot sufletul sa-i feresc de primejdii pe bietii oameni nevinovati.

— Noi, printe, facu George cu mândrie, am avut de-a face cu altii si mai grozavi ca ei si am scapat teferi, dupa cum stii.

Ne vom pricepe noi cum sa-l biruim si pe astia, fii pe pace. Bine înteles ca vom lua cu totii parte la vânatoarea aceasta de oameni. Nu uita ca sunteti oaspetii nostri si va datoram ocrotire. Suntem doar raspunzatori de viata dumneavoastra atâta timp cât sunteti cu noi.
— Bine, fie! raspunse printul Ghasna. Va cunosc îndeajuns si stiu ca nu va dati înapoi când e vorba de o primejdie, dar îti spun înca odata, draga George: membrii acestei secte sunt mult mai cruzi ca vânatorii de capete.
— Ne-am convins si noi, interveni capitanul Farrow, din faptul ca au fost în stare sa le ia acestora idolul.
— Dragul meu, adauga el adresându-se fiului sau, avem o grea misiune de îndeplinit, daca, vrem sa descoperim pe unde se vor fi ascuns acesti nepoftiti primejdiosi.
— Stiu, tata, raspunse foarte calm tânarul, dar nu ne putem da înlaturi de la datoria noastra. Ma gândeam adineauri înca la ceva: ce-ar fi sa încercam sa scoatem statueta sau statuia – ce va fi fiind – din mare? Stim pe unde a bântuit taifunul. Vasul Indienilor venea dinspre Malaita, asa ca n-avem decât sa tinem calea asta si fii sigur ca o vom gasi. Dupa cum spunea adineauri printul, ar fi poate mai bine sa o avem aici pe insula unde ar fi intr-adevar în siguranta. Doar nu bântuie în toate zilele astfel de furtuni ca sa arunce pe naufragiati peste brâul de stânci din jurul insulei noastre.
Farrow clatina capul si zise cam necajit:

— Tot nu te-ai saturat de aventuri, George?. Nu-ti ajunge ce-ai patit mai adineauri cu acest Thuga? Dar cum te cunosc eu pe tine, stiu ca nu mai ai astâmpar când ti-ai bagat ceva în cap. Voi da acum semnalul de alarma ca sa se adune toti de pe insula si sa le lamurim ca aceasta vânatoare de oameni e ceva cât se poate de serios.
Ai dreptate, capitane, asa trebuie sa facem, adauga printul Ghasna. Voi da si eu oamenilor mei instructiuni speciale în privinta asta. Spune, te rog, oamenilor dumitale sa-si ia cu ei granate de mâna, ne vor fi, cred, de mare folos. Repet însa cu insistenta ca as prefera sa lasati în seama mea si a servitorilor mei rafuiala cu Indienii. Chibzuieste bine, capitane.
— Nu, tata! protesta George, cu energie. Eu sunt acela care am fost atacat în primul rând de acesti indivizi periculosi si vreau sa fiu de fata la prinderea lor. Si-apoi, trebuie neaparat sa gasim idolul. Nu renunt pentru nimic în lume! Hai sa dam de veste camarazilor nostri ca sa stie si ei despre ce e vorba.
Printul Ghasna înclina usor capul, apoi sari sprinten prin deschizatura ferestrei si pieri in noapte.
Capitanul ramase câteva momente pe gânduri, pe urma dadu semnalul de adunare. Dupa câteva minute, marinarii stateau asezati militareste pe doua rânduri. Farrow le povesti pe scurt ca i se întâmplase lui George, apoi îi întreba, dupa obicei, daca vor sa ia parte la afacerea asta. Starui mai ales asupra primejdiei care îi astepta.

Fireste ca toti primira cu entuziasm – ceea ce era de prevazut. Capitanul le dadu ordin sa-si ia fiecare revolverele încarcate si granate de gaze cât vor socoti el. În timpul acestor preparative se facu brusc ziua, cum se întâmpla la tropice, unde aproape ca nu exista amurg sau zori.
Farrow orândui o linie de aparare, lasând o distanta de zece metri de la un om la altul, apoi pornira cercetarile sistematic, începând cu nordul insulei unde jungla era foarte deasa.
Numai aici se puteau ascunde Indienii, caci mai prielnic loc nu era pe tot cuprinsul insulei – dar nici mai primejdios pentru locuitorii ei. Aceasta o stiau ei foarte bine, totusi nu pregetara o clipa sa se afunde din ce în ce mai adânc în desis, cu revolverul în mâna dreapta si o granata de gaze în stânga.
George se mira ca nu-l vede pe printul Ghasna si servitorii sai. Sa le-o fi luat ei înainte?
Deodata îsi aduse aminte de Sanja. O lasasera singura, toti fiind plecati acum în cautarea strainilor pe cari îi credeau ascunsi aici în jungla. Dar daca se vor fi aflând în partea opusa, asteptând aproape de locuintele celor de pe insula sa-l vada îndepartându-se?
La gândul acesta, George se simti strabatut de un fior de groaza. O lua în goana îndarat, necajit ca nu se gândise nimeni sa lase oameni de paza în preajma caselor. Era însa firesc asa, deoarece toti îsi închipuiau ca Indienii se vor ascunde în jungla deasa.

Nelinistea lui crestea pe masura ce se apropia de locuintele lor. ÎI chinuia o presimtire ca Sanja lui era amenintata de a mare primejdie. Tânarului îi trecu un junghi prin inima. Fugea ca nebun pe poteca îngusta, îndarat spre casa. Trebuia sa-l vina în ajutor dupa cum tatal ei, printul Ghasna, alergase în ajutorul lui peste noapte, caci ce s-ar fi ales de el daca acesta, n-ar fi fost mânat de presimtirea aceea neînteleasa si n-ar fi pus pe servitorii sai sa omoare pe cei doi Indieni straini?

Dupa vreo zece minute de goana ajunse la marginea junglei si zari cele dintâi case ale insulei. Puterile îl paraseau, groaza aceea disperata îl istovise de tot. Statu câteva clipe sa rasufle, parându-i-se în închipuirea lui înfierbântata ca va auzi din moment in moment tipatul de groaza al Sanjei. Si iar îl cuprinse spaima. Dar daca grozavia se si înfaptuise? Daca Sanja zacea acum într-o balta de sânge, cu inima strabatuta de pumnalul unuia din fanaticii aceia straini?

Se apropia, sovaind, de locuinta printului Ghasna. Frumoasa printesa ar îi trebuit sa se arate de mult, caci ea avea obiceiul sa se scoale foarte de dimineata. Nu vazu nici fumul iesind pe cos ca în alte dati. Asa dar, se petrecuse ceva.

Vru sa apese pe clanta, dar un simtimânt neînteles îl facu sa se opreasca. Se dadu repede îndarat si se apropie de fereastra.

I se paru ca aude un zgomot usor în camera. Inima aproape încetase sa-l mai bata, când vazu ca reteaua de sârma de la fereastra fusese taiata. Asa dar,

Indienii patrunsesera înauntru, poate ca opera lor sângeroasa se si savârsise.
O furie grozava si o durere cumplita în acelasi timp îi sfâsia pieptul. Chiar daca sosise prea târziu, va sti sa razbune moartea fapturi dragi, printr-o razbunare cum nu mai vazuse lumea pâna acum. Cu o smucitura se înalta în vârful picioarelor si privi in camera. În clipa urmatoare se auzira doua împuscaturi una dupa alta ca si când ar fi fost trase în acelasi timp.
Tabloul pe care îl avu George înaintea ochilor era înfiorator. Deasupra Sanjei care zacea nemiscata în pat, statea cineva aplecat, tinând un pumnal sclipitor în mâna. La picioarele ei, un altul arata cu mâna întinsa spre ea.
Fara sa mai pregete o secunda, George trasese ca în nestire, fara macar sa ocheasca. Dar gloantele sale nimerira în plin. Amândoi Indieni se prabusira fara un tipat, la pamânt, se zbatura câteva clipe, apoi ramasera nemiscati.
Trecând prin taietura din reteaua de sârma, George sari în odaie. Stia acum ca Sanja era salvata, caci ucigasii îsi gasisera aici moartea.
Tânara fata dormea adânc, George întelese însa îndata, din mirosul care plutea în aer, ca nu era un somn natural ci provocat de vreun praf pe care ticalosii îl împrastiasera prin camera suflându-l prin fereastra. Au asteptat apoi efectul ca sa-si puna în aplicare planul lor criminal.
George se încredinta mai întâi ca Sanja dormea într-adevar si nu era moarta, apoi se gândi Sa scoata trupurile celor

doi Indieni afara din casa. Se apuca sa târasca pe cel dintâi în lungul gangului care se întindea cât tinea casa, dar n-apuca sa faca mai mult de patru pasi si se întâmpla ceva la care nu s-ar fi asteptat.
Ceva subtirel i se înfasura deodata în jurul gâtului si se simti tras cu atâta putere pe la spate încât crezu ca snurul acela subtire de matase i-ar fi retezat capul daca nu-l apuca repede cu mâna.
Gândurile i se zbateau cu furie în crier. Îsi aduse aminte de Thug-ii aceia grozavi cad sugruma oameni în cinstea zeilor lor. Oare acestia sa faca parte din secta asta? Atunci primejdia în care se afla era într-adevar mai mare ca oricând.
Instinctiv, pe când se prabusea la pamânt, George ridica mâna în care tinea revolverul si trase pe deasupra capului în urma lui. Glontul tâsni si în clipa urmatoare se auzi un tipat, apoi strânsoarea din jurul gâtlejului slabi. Dar, pâna a nu apuca el sa se ridice – tocmai se gândea sa taie snurul cu pumnalul Sanjei – un trup greu se lasa peste el, gheare ca niste clesti de fier i se încolacira în jurul grumazului si-l taiara rasuflarea. Cu ultimele puteri cari îi mai ramasesera lovi cu pumnalul de câteva ori în juru-i; auzi iarasi un tipat, de astadata însa mai slab si tânguitor. Degetele se desclestara din jurul gâtului. George facu o sfortare sa se ridica si vazu lânga el un trup negricios. Îi mai dadu doua lovituri de pumnal apoi se simti în sfârsit liber.

Cu mare greu reusi sa se scoale în picioare. Vazu ca agresorul sau era tot un Indian din banda acelora cari vroiau sa-i omoare pe Sanja si pe tatal ei.
Tânarul rasufla usurat. Se uita mai întâi sa vada daca nu va mai fi ramas vreunul din acesti ticalosi pe gang, dar nu mai era nimeni. Trebuia acum sa care trupurile afara ca sa nu se sperie Sanja când se va destepta din somn. La zece pasi de casa era o porumbiste; târî cadavrele acolo, pe urma se aseza sa se odihneasca într-un scaun, pe terasa.
Era foarte obosit, nu numai trupeste , ci si sufleteste. Trecuse doar printr-atâtea de aseara! Un sentiment de fericire îi umplea inima. Reusise în ultimul moment sa-si salveze iubita de la moarte. Tovarasii se vor întoarce în curând fara sa fi gasit pe Indieni caci nu se aflau în jungla, dupa cum credeau ei, ci în preajma casei printului.
Ce frumoasa si pasnica dimineata! Tânarul clatina capul, gândindu-se ca la câtiva metri de el zaceau trei trupuri neînsufletite, pe când toata firea râdea parca în soarele diminetii.
Simti deodata o toropeala placuta în tot trupul. Drept e, ca noaptea fusese plina de peripetii cari îl obosisera ca si lupta de adineauri, dar nu era întâia oara ca i se întâmpla asa ceva. Starea asta începu sa-l cam nelinisteasca. Nu era lucru curat la mijloc. Vru sa se scoale ca sa-si scuture toropeala dar nu se mai putu misca din loc. Îl cuprinse o spaima grozava; se simtea iarasi paralizat de o vointa mai tare ca a lui.

Oare unde se afla dusmanul acesta nevazut? Cine era el? Pleoapele se îngreuiau din ce în ce. Cu o sfortare de neînchipuit se caznea sa tie ochii deschisi.
Zari mai întâi o umbra care se târa pe lespezile curate ale terasei. Încerca sa ridice mai bine pleoapele, vazu apoi un Indian maruntel si slab, într-o haina lunga alba. În jurul gâtului purta un snur subtire cafeniu – latul acela grozav al zeului Alahadeva, sotul sângeroasei Khali, în cinstea careia fusesera sacrificate atâtea vieti omenesti.
George simtea ca prin latul acela îsi va gasi si el moartea caci Indianul îl flutura în mâna în timp ce înainta spre el. Ochii acestuia nu aveau puterea acea hipnotica, paralizatoare a lui Thuga; asa dar toropeala era datorita probabil vreunui praf oarecare.
Tânarul întelese ca sfârsitul se apropie; nu era în stare sa opuna cea mai mica împotrivire. Indianul întinse mâinile lui noduroase, spre gâtul lui George si rânji sinistru. Miscarile îi erau încete, fara graba, ca si când ar fi vrut sa se bucure de groaza mortii din ochii tânarului.
Acesta cauta sa para tare, sa înfrunte cu barbatie moartea. Privea pe ucigas drept în ochii, zicându-si ca poate privirile lui vor face pe indian sa sovaie. Acesta rânji însa si mai fioros. Îsi înclesta degetele lui subtiri în jurul grumazului lui George si apasa încetisor. Pe buzele lui subtiri se ivi un zâmbet de bucurie; parea ca suferintele pe cari le va indura victima

din fata lui, îi vor procura o adevarata voluptate.
George se înabusea, o ceata i se puse pe ochi; îl cuprinse într-adevar o spaima grozava, dar nu pentru viata lui, ci la gândul ca Sanja zacea fara nici-o aparare în patul ei. Fara îndoiala ca Indianul o va sugruma si pe ea.
Deodata rasuna o împuscatura. George îl cunostea bubuitura. Era pistolul enorm al lui Petre. Trupul Indianului se smuci brusc, degetele se înclestara o clipa si mai tare în jurul gâtului sau, dar George vazu gaura din fruntea Indianului din care se scurgea o dâra subtire de sânge; strânsoarea slabi, Indianul îl privi câteva secunde cu o expresie de uimire în ochi apoi cazu gramada, la pamânt.
— Slava Domnului cu am sosit la timp! striga Uriasul, alergând într-un suflet spre George. Bine am facut ca m-am luat dupa dumneata când te-am vazut rupând-o la fuga încoace. Asa gândeam si eu sa nu i se întâmple ceva fetei printului.
Se ridica de pe scaun, îsi freca nitel gâtul întepenit si întinse pe urma Uriasului mâna.
— Îti. multumesc din suflet, Petre, zise el miscat. Presimteam eu ca Sanja e în primejdie si nu m-am înselat. Colo în porumbiste sunt cadavrele a trei Indieni cari vroiau s-o omoare. Asta e al patrulea. Ma ametise cu nu stiu cu ce dracu si vroia sa ma strânga de gât. Sper ca acum primejdia a trecut. Alti Indieni nu cred sa mai fie pe insula.

III.
CEL MAI PRIMEJDIOS DINTRE TOTI

— NICI EU NU CRED, domnule George, îi dadu cu parerea Uriasul, dar nu strica sa fim cu bagare de seama. Am vazut doar ce ai dracului sunt ticalosii astia cari ne-au cazut pacoste pe cap. Îmi pare numai rau ca am plecat, fiindca am rarit lantul din jurul junglei. De nu s-ar strecura vreunul prin spartura.
— Totusi nu se poate s-o lasam singura pe Sanja. Ia sa vedem ce face.
Se strecurara binisor în casa. Frumoasa printesa indiana dormea adânc. Nu simtise nimic din cele ce se petrecusera si singurul lucru de care se va mira când se va destepta, va fi poate ca a dormit atât de mult.
George vru sa faca semn lui Petre sa iasa din camera, dar se opri deodata cu mâna la buze si asculta. Se îngalbenise ca ceara la fata caci auzise un suierat – un suierat aducator de moarte!
Petre întinse revolverul lui enorm, George însa smuci pumnalul de la brâu, apoi se uitara amândoi cercetator prin camera. Suieratul pe care-l auzisera ei era al unui... sarpe.
Se prea putea ca vreo cobra sa fi venit din jungla si sa se fi strecurat în casa, dar nici nu era exclus ca Indienii sa fi adus sarpele si sa mearga la sigur ca printul si Sanja vot muri chiar daca ar fi fost ei împiedecati de cineva sa-l ucida.
Un sarpe veninos, atâtat, e tot ce poate fi mai primejdios. Dupa suierat se cunostea bine ca aici era vorba într-adevar de un

sarpe cobra, al carui venin ucide repede si fara putinta de scapare. Târâtoarea putea sa fie sub vreun scaun, dupa dulap, sub pat – ceea ce era si mai grozav.
Daca tâsnea brusc din ascunzatoarea ei si se repezea la cel care o cauta, acesta era pierdut. George si Petre ramasera nemiscati, numai ochii lor se roteau cu înfrigurare în juru-le. Îsi dadeau seama de primejdia în care se aflau, totusi nu-si pierdura cumpatul.
Nu se vedea si nu se mai auzea nimic. Poate ca sarpele statea si el la pânda ca sa se repeada ca fulgerul asupra dusmanului si sa-si înfiga coltii lui veninosi în trupul sau când acesta se va apropia.
George se apleca binisor ca sa se uite sub pat, Suieratul venise cam dintr-acolo. Nu vazu însa nimic. Sarpele se va fi vârât în vreun ungher.
Deodata a îl auzi pe Petre scotând un tipat de groaza. Când se ridica de jos, tânarul vazu ochii mariti de spaima ai Uriasului atintiti spre patul în care dormea fiica printului întinsa. Se uita si dânsul într-acolo si simti de-odata ca-l îngheata sângele în vine.
Lânga chipul dragalas al Sanjei vazu limba cu vârfurile ascutite ale unui cobra negru. Trebuie sa fi fost într-adevar un exemplar neobisnuit, caci ceafa cu semnul lui Brahma pe ea, umflata acum de furie era extraordinar de mare.
Si sarpele statea aproape lipit de obrazul fetei adormite. George simtea ca i se taie rasuflarea la gândul ca daca Sanja ar

face o singura miscare e pierduta. Coltii veninosi ai sarpelui s-ar înfige în carnea frageda si neteda a chipului aceluia încântator. Chiar reusind Petre sa nimereasca trupul oribilei târâtoare, nu era exclus ca în spasmele mortii, Sarpele sa-si vâre coltii în obrazul fetei.
Acelasi gând îi venise pe semne si lui Petre caci sopti lui George:
— Ce e de facut, domnule George? Nu îndraznesc sa trag, caci ma tem ca lighioana sa nu-si înfiga coltii în obrazul printesei.
Lui George îi veni atunci o idee. Vazu pe un scaun rochia alba de matase a Sanjei. Cu mare bagare de seama se apropia de scaun, cu ochii atintiti la sarpe, care ridicase acum capul si-i urmarea miscarile.
George mototoli rochia în mâna stânga si înainta cu pasi marunti spre vrajmasul acela cumplit. Sarpele se ridica tot mai mult în pat, pregatindu-se de atac, tocmai ceea ce vroia si George. În chipul acesta, primejdia pentru Sanja scadea.
Trupul sarpelui se legana încoace si încolo, ochii mici si reci luceau sinistru, plimba limba despicata de colo pâna colo în gura si ceafa i se umfla tot mai mult. Se vedea bine ca sarpele era peste masura de înfuriat; George banui ca Indienii adusesera dinadins, pe cale artificiala cobra în starea asta.
Un pas mai avea George de facut pâna la patul Sanjei. Petre urmarea scena cu o încordare extraordinara. Tinea pistolul lui enorm pregatit, stiind ca glontul nu va da gres. Totusi întelegea ca primejdia

pentru Sanja nu era înlaturata. Planul lui George parea sa fie mai sigur, desi primejdia s-ar fi întors acum de partea lui.
Nu-si lua ochii de la sarpe. Îl vazu lasând nitel capul pe spate, semn ca vrea sa se repeada si sa muste. Cu o miscare fulgeratoare George îi întinse rochia mototolita pe care o tinea în mâna. Coltii plini de venin se înfipsera cu furie în ghemotocul de matase, si pâna a nu apuca reptila sa muste a doua oara, pumnalul Sanjei reteza cu o hârsitura capul hidos al cobrei.
Tânarul rasufla usurat, se apleca si pipai pulsul fetei. În clipa aceea ea deschise ochii. Vazând pe George atât de aproape de ea, un zâmbet de adânca fericire îi însenina fata ei gingasa.
— George... murmura ea; apoi, dându-si seama ca trebuie sa fie ceva neobisnuit la mijloc, urma înspaimântata: Ce s-a întâmplat, George, unde e tata?
— La vânatoare în jungla, o linisti el. S-a strecurat un sarpe la voi în casa, pâna la patul tau. Am reusit sa-l omor înainte de-a apuca el sa te muste. Scoala si vino dupa noi afara sa-ti spunem ce s-a petrecut. Iesi cu Petre pe terasa, lasând pe Sanja sa se îmbrace. Dupa câteva minute veni si ea.
George îi povesti întâmplarea cu Indienii aceia aruncati de furtuna pe insula. Când pronunta numele Djehan si Thuga, Sanja tresari speriata si striga:
— Oh, George, atunci eu si tata am fost în mare primejdie. Sa stii ca nici sarpele n-a ajuns el singur la mine în camera.

George, dragul meu George, presimt ca primejdia n-a trecut înca si ca moartea pândeste în jurul meu.
Tânarul îi povesti ca într-adevar asa a fost, dar ca toti patru Indieni au fost înlaturati. Sanja rasufla usurata, apoi strânse cu caldura mâna iubitului ei si zise:
— Mi-ai salvat si de astadata viata si nu stiu cum sa-ti multumesc, dragul meu. Inima îmi spune însa, ca primejdia nu a trecut înca. Stai, te rog, cu mine, nu ma lasa singura pâna ce se va întoarce tata.
Se întelege de la sine, Sanja, nu plac nici eu nici Petre de lânga tine, exclama el cu însufletire.
De abia sfârsi vorba si auzi pe terasa un pocnet ca si când s-ar fi spart un glob de sticla subtire. George sari în picioare, banuind o noua primejdie. În clipa aceea se raspândi ca fulgerul un fum verzui care îi învalui pe toti trei ca într-o ceata usoara.
Tânarul cazu îndarat pe scaun, pe când Petre se poticni si ajunse împleticindu-se pâna la perete unde ramase nemiscat. Îi cuprinse o toropeala care le lua si graiul.
Trebuiau s-astepte neputinciosi cele ce aveau sa se întâmple de acum încolo.
Ca din pamânt rasari în fata lor un Indian marunt si subtirel la trup. Chipul lui era frumos, cu trasaturi regulate, dar cu o expresie de cruzime si hotarâre. Ochii lui mari si negri ca noaptea pareau acoperiti de un val; când, însa, privirile lui se oprira la Sanja, valul acela se sfâsia într-o clipa, din ochi îl tâsni o ura de moarte si un zâmbet de cruzime

neînchipuita flutura pe buzele lui subtiri – dar în clipa urmatoare chipul lui îsi relua expresia de mai înainte si ochii se acoperira iar de valul acela care parea de nepatruns.
George simti o spaima care facu sa-l înghete sângele în vine. Omul acesta parea sa fie mai primejdios decât toti ceilalti la un loc. Se arata foarte calm si stapân pe sine – desi un vulcan clocotea în pieptul lui – când zise cu glas armonios:
— Domnule, îmi pare cât se poate de rau ca v-ati pornit cu totii împotriva noastra. Din nenorocire am venit prea târziu ca sa salvez pe ai mei; ne-ati omorât si cobra, dupa cum vad. Thuga îti spusese doar ca esti chemat sa ne ajuti. Ai fi capatat o buna rasplata de la noi, pe când acum va trebui sa mori, si dumneata, si toti cei de pe insula. E drept ca sunt singurul care am mai ramas dintr-ai mei, am însa destule mijloace ca sa fac sa nu mai ramâna nici picior de om din câti sunteti aici. Totusi, am putea cadea la întelegere. Am reusit sa ma strecor pâna aici si am cautat sa observ nitel în treacat ce si cum. Am vazut submarinul si stiu ca ma aflu pe insula de refugiu a capitanului Farrow. Mi-am dat îndata seama ca tocmai acest, submarin poate fi cea mai buna ascunzatoare pentru divinitatea noastra. Voi vorbi cu capitanul sa caute statuia si dupa ce o va aduce, va daruiesc viata. Dar printul Ghasna si fiica-sa trebuie sa moara.
George vru sa protesteze, buzele îi erau însa ca înclestate si nu putu scoate un

sunet. Ochii lui exprimau probabil ceea ce gândea, caci Indianul dadu din umeri si urma:
— Îmi pare rau, crede-ma, îti înteleg sentimentele, dar n-am ce-ti face. E la mijloc o taina din vremuri stravechi pe care nu ti-o pot încredinta. Poate ca-ti va fi spus printul Ghasna ca între familia lui si a mea dainuieste de generatii o ura neîmpacata. Sunt fiul lui Djehan, merele preot al sectei noastre. Acelasi nume voi purta si eu dupa moartea lui. Voi lua însa în seama sentimentele pe cari le ai pentru fiica printului si te voi scuti s-o vezi murind sub ochii dumitale. A, vad ca ti se întorc tovarasii. Sa speram ca tatal dumitale va cadea la întelegere cu mine.
Tânarul indian scoase de la brâu un pumnal lung cu taisul foarte ascutit si se aseza, înspaimântati când auzira pe Indian strigând de la distanta:
Capitanul Farrow venea într-adevar cu printul Ghasna spre ei. Se oprira amândoi înspaimântati când auzira pe indian strigându-i de la distanta:
Dupa cum vezi, domnule capitan Farrow, viata fiului dumitale e în mâna mea. La cea mai mica miscare de atac pe care ai face-o împotriva mea, îi înfig pumnalul în ceafa. Sanja nu poate nici ca sa scape de soarta care îi e harazita, caci stiu sa mânuiesc pumnalul cu iuteala fulgerului – dupa cum stie foarte bine printul Ghasna. Vreau sa-ti fac o propunere, capitane Farrow, prin care îti poti salva feciorul.
Printul sopti ceva capitanului si acesta raspunse cu glas sugrumat de emotie:

— Bine. Pune-ti conditiile, vad ca pentru moment esti stapân pe situatie.
— Voi cruta viata fiului dumitale daca esti dispus sa ne ajuti cu submarinul „Dox” sa gasim statuia zeului nostru, raspunse calm Indianul. Cuvântul de onoare pe care mi-l vei da ajunge ca fiul dumitale sa fie imediat liber.
— Si ce se va întâmpla cu printul Ghasna si fiica lui? întreba Farrow.
— Pentru ei nu exista scapare, trebuie sa moara, zise cu raceala Indianul. De altminteri, afacerea asta e ceva personal care nu are ce te interesa pe dumneata.
— Te înseli. Printul Ghasna si fiica lui sunt oaspetii mei si nu pot primi conditiunile dumitale atâta timp cât le e viata amenintata. Prefer sa te vad ucigându-mi copilul sub ochii mei, stiind cu în acelasi moment vei cadea si dumneata ciuruit de gloantele mele, raspunse linistit în aparenta capitanul.
— A, la asta nu ma gândeam, zisa cu o amabilitate bizara Indianul. Stiu ca esti un om de onoare si trebuia sa ma astept. Bine, domnule capitan, voi cruta si viata oaspetilor dumitale. O sa mai am eu prilejul sa pun la punct alta data cearta aceasta de familie. Cât priveste gloantele cu cari ma ameninti, nu ma tem eu de ele. Înainte de-a fi apucat dumneata sa ridici arma, m-as fi ghemuit în spatele fiului dumitale si i-as fi omorât într-o clipa pe el, pe Sanja si pe uriasul cela de colo. Nici dumneata si tovarasii aceia n-ati fi scapat de moarte, fii pe pace. Întreaba pe printul Ghasna daca ma laud.

Printul sopti iar ceva capitanului, apoi striga:
— Fiu al lui Djehan, stiu ca e adevarat ceea ce spui, dar mai stiu de asemenea ca statuia zeului e mai de pret, în momentul de fata, decât viata noastra. Am staruit pe lânga capitan sa se învoiasca. Dusmania dintre noi va ramâne deocamdata doar în sufletele noastre pâna ce se va gasi statuia, pe urma însa te voi urmari fara crutare, fiu al lui Djehan. Pentru a scapa tara noastra de o varsare de sânge grozava, voi nimici statuia, apoi vine rândul rafuielii dintre noi.
Cuvintele acestea sunau ca o amenintare rece, dar înfioratoare. George simti cum mâna care tinea pumnalul tremura usor. Tânarul Indian raspunse insa foarte linistit:
— Bine, asa sa fie, print Ghasna. Vrea acum capitanul sa-si dea cuvântul de onoare ca va cauta statuia zeului nostru si ma va lasa pe urma sa plec nesuparat cu ea?
— Da. Îti dau cuvântul de onoare, în numele meu si al oamenilor mei, ca voi face dupa cum vrei, dar ca voi da pe urma ajutor printului sa-si ajunga scopul.
Si iarasi tremura mâna care tinea pumnalul, totusi Indianul urma cu o liniste prefacuta:
— Esti liber s-o faci, domnule capitan, nici eu însa nu voi mai tine atunci seama de nimic. Poate ca vei renunta la ideea; sta dupa ce vei auzi de la printul Ghasna de ce mijloace puternice dispun. Si-apoi,

nu înteleg ce te amesteci în lucruri cari nu te privesc si cari v-ar pune în primejdie – mai mult înca, v-ar duce la o moarte sigura pe dumneata si tovarasii dumitale. Voi trezi acum pe aceste trei persoane din toropeala lor.
Baga fara graba pumnalul îndarat la cingatoare, în timp ce Farrow se apropia cu printul si ceilalti de terasa. Indianul scoase din buzunar o cutiuta de lemn, lua din ea un ac subtire si întepa usor în brat pe George, Sanja si Petre.
George sari imediat în picioare si Sanja îsi acoperi fata cu mâinile. Indianul iesi însa foarte calm înaintea capitanului. Siguranta pe care o arate, dovedea încrederea pe care si-o punea în cuvântul lui Farrow.
— Când putem pleca, domnule capitan? Întreba el. E, cred, în interesul nostru al amândurora sa gasim cât mai curând statuia, zise el.
— Peste doua ore, raspunsa capitanul. Pâna atunci ai destula vreme sa vezi daca se mai afla si alti tovarasi de-ai dumitale pe insula.
— Sunt singurul care a mai ramas. Cei patru servitori ai mei pe cari îi trimisesem aici, au fost ucisi probabil de fiul dumitale.
— Asa si e. Pe trei i-am împuscat cu si pe al patrulea Petre, raspunse George. Sunt colo în porumbiste.
— Sa îngropam mai întâi mortii, pe urma plecam, hotarî capitanul. Apoi întreba în soapta pe print: O luam si pe Sanja cu noi, printe?

— Da. E mai bine s-o am pe lânga mine, raspunse el. Te-as mai ruga sa mearga si servitorul meu cu noi caci va trebui, dupa ce vei gasi statuia, sa parasim submarinul, deoarece tara mea e amenintata de o nenorocire pe care vreau s-o înlatur neaparat.
— Asadar, vrei neaparat sa începi lupta împotriva acestor oameni ciudati? Întreba Farrow. Dupa cum înteleg eu, dispun într-adevar de mijloace foarte puternice. Dar, ti-am mai spus si-ti repet ca te voi ajuta, atât pe cât îmi va sta în puteri, împreuna cu tovarasii mei.
— Armele lor v-ar birui, facu grav printul, eu însa le cunosc si stiu si ce le poate face nevatamatoare. Da, am si eu cu ce-i pune cu botul pe labe, fii pe pace. Va vedea Djehan acum de ce sunt eu în stare.
Marinarii sapara în graba la intrarea în jungla o groapa mare si adânca în care înmormântara pe cei patru Indieni. Farrow rosti o scurta rugaciune, apoi se dusera cu totii pe submarin. Tânarul Indian, care nu-si spusese numele, ci numai ca e fiul lui Djehan, privise mirat scena care se desfasurase sub ochii sai. La urma se apropia de capitan si-i zise:
— Îmi pare râu din suflet, domnule, ca împrejurarea ne-a pus fata-n fata în împrejurari atât de dusmanoase. Admir cavalerismul dumitale care te face sa dai onorurile cuvenite pana si dusmanului învins.
Farrow se înclina în tacere. Vazu ca tânarul acesta avea o educatie aleasa, pe care si-o însusise, probabil, în Anglia,

dar, împins de fanatismul sau, se ridica împotriva tarii care credea el ca-l asupreste poporul. Chiar daca acum era aliatul sau de nevoie, cu siguranta ca-i va deveni mai târziu cel mai înversunat dusman în interesul cauzei pentru care lupta. Ceva sinistru pornea de la tânarul acesta atât de bine crescut.
Fiul lui Djehan paru ca-l întelege gândul caci urma:
— Te-as mai ruga, domnule capitan, sa-mi dai, daca se poate, o cabina separata. E în interesul nostru, al tuturor, sa ne întâlnim cât mai putin în timpul calatoriei.
— N-am nimic împotriva, raspuns? Farrow. Voi vorbi cu fiul meu ca sa-ti cedeze cabina lui si el sa doarma împreuna cu mine. De altfel, banuiesti dumneata cam pe unde sa fie statuia?
— Taifunul ne-a împins de la Malaita direct încoace, va trebui deci sa ne îndreptam într-acolo. În drum se afla o mica insula stearpa pe care cu mare greu am putut-o ocoli. Cotind brusc, statuia a alunecat din pricina smuciturii si s-a rostogolit în apa, chiar aproape de tot de insula.
— Aha, acum stiu. Insula s-a ridicat de curând din adânc si nu e înca însemnata pe vreo harta. Va fi usor sa dam de statuie.
— Cu atât mai bine. Nu vom fi siliti sa ramânem multa vreme împreuna, spre multumirea dumneavoastra si a mea.
— Dar n-am hotarât înca unde sa te debarc cu statuia dumitale. Ai vreo

dorinta speciala în privinta asta? Întreba acum Farrow pe Indian.
— Fireste ca mai bucuros as fi fost sa debarc undeva în apropiere de Madras, raspunse Indianul, drumul e însa mult prea lung si nu te pot obliga sa ma duci pâna acolo. Oare n-ai vrea totusi s-o faci în schimbul unei sume mai mari?
— Nici nu poate fi vorba de plata. Calatoria pâna unde spui dumneata ar tine prea mult si ar fi si primejdioasa pentru mine caci tocmai prin partile acelea ma cauta mai de zor autoritatile maritime.
— Atunci m-ai putea debarca pe coasta australiana, de pilda prin apropiere de Brisbane, de unde pot gasi oricând prilej sa plec mai departe spre India.
— Asa mai merge. Cu atât mai mult cu cât exista locuri potrivite pentru acostare unde nu ma poate vedea nimeni. Am fost adesea prin partile acelea dupa târguieli importante.
— Vei avea deci placerea sa te scapi repede de mine, facu Indianul, zâmbind. Ne vom întâlni însa apoi pe uscat, daca printul are intentia sa ma urmareasca si dumneata sa iei parte la urmarire, dupa cum mi se pare.
— Tot ce se poate, ba e chiar sigur ca asa va fi. Acum, fii bun, te rog si urmeaza-ma în cabina dumitale, încheia capitanul, ca sa scurteze vorba.

IV.
ÎN FUNDUL MARII.

INDIANUL RAMASE SINGUR în cabina îngusta pe care i-o pusese la dispozitie George. Nu se îndoia o clipa de cuvântul lui Farrow ca-l va gasi idolul si-l va debarca pe urma undeva pe uscat, aproape de Brisbane.
Pe când acesta din urma îl lasa de capul lui fara sa ia vreo masura de supraveghere împotriva-i, printul Ghasna era mai prevazator. Luase pe Sanja în cabina lui, nu vroia s-o stie dormind singura în apropierea dusmanului sau de moarte. George îi luase în taina locul, cu gând sa previe vreun eventual atac al Indianului. Daca fiul lui Djehan calca întelegerea, nu mai avea nici el obligatia sa-l crute, ci era în dreptul lui sa-l doboare cu un glonte.
Indianului i se ducea mâncarea în cabina de catre Petre care îsi luase dinadins aceasta însarcinare, de abia asteptând ca sa vada vreo miscare suspecta din partea lui si sa-l faca de petrecanie.
Drumul pâna la insula tinu vreo sase ore. Când submarinul se apropia de ea, se lasa afund. Farrow vroia sa stabileasca în apa, cu ajutorul reflectorului, pozitia statuii si ca Petre, George si Kard s-o aduca apoi pe vas, prin camaruta adaptata pentru scufundatori la prora.
Întreba pe Indian cam ce greutate are si acesta îi spuse ca nu crede sa aiba mai mult de patruzeci pâna la cincizeci de kilograme. Era deci lesne ca scufundatorii s-o transporte prin apa pe bord.
Capitanul se bucura când auzi ca nu e mai grea, caci altminteri ar îi avut mare

bataie de cap s-o traga mai întâi în turnul vasului si apoi în interiorul lui.
Aproape de aceasta insula rasarita de curând era linia de navigatie a vapoarelor cari circulau între Australia si arhipelagul Louisiada spre insulele Salomon. Lucrând la suprafata apei, era primejdie sa fie zarit de vreun vas militar australian, al carui comandant ar fi avut poate curiozitatea sa vada mai de aproape noua insula pentru a o trece pe harta, falindu-se apoi cu descoperirea sa.
În timpul calatoriei, Farrow încercase sa afle ceva amanunte asupra rolului acestor mari preoti ai sectei Djehanilor si a familiei Ghasna, dar printul fusese foarte zgârcit cu raspunsurile. Se prefacu grabit si intra în laborator unde se afla doctorul Bertram. Capitanul stia ca aci se lucra cu înfrigurare la niste arme împotriva Indianului, arme tot atât de primejdioase si bizare ca si ale lui.
George astepta cu nerabdare sa se duca împreuna cu cei doi uriasi ai lor sa caute statuia, desi prevedea prin asta noi primejdii pentru ei. Poate ca Indianul va încerca fa debarcare sa puna stapânire pe submarin, prin mijloacele sale misterioase. Exclus nu era. Avea el probabil niste gaze otravitoare cari luau omului vointa si-l faceau supus lui ca sub hipnoza.
La gândul acesta îl cuprinse o neliniste grozava. Se duse sa afle ceva în privinta asta de la printul Ghasna. Care se afla acum în cabina cu Sanja. ÎI întâmpina cu multa bucurie, caci în graba plecarii nici n-avusese timp sa-i multumeasca pentru

salvarea Sanjei, despre care aflase de la doctorul Bertram care la rândul lui, o auzise de la Petre.
Tânarul respinse cu modestie multumirile si îsi exprima temerile în privinta Indianului. Dar printul zise zâmbind:
— Degeaba, dragul meu, multumirile mele si ale Sanjei trebuie sa le primesti fiindca le meriti, cât priveste temerile dumitale, fii fara grija. Asa m-am gândit si eu ca Djehan si fiul sau – pe cari îi cunosc prea bine de ce sunt în stare – sunt oameni cari nu se dau îndarat de la nimic când e vorba sa-si ajunga scopul. De aceea am lucrat de zor în laborator cu doctorul Bertram. Am inventat un ser cu care ne vom inocula toti, înainte de-a aduce idolul pe bord. Efectul lui tine douazeci si patru de ore si cred ca în timpul acesta vom fi ajuns la Brisbane. N-are decât sa încarce fiul lui Djehan sa se serveasca de gazele lui cât o pofti, nu ne va putea face nimic. Banuiesc si eu ca va arunca, în turnul vasului, unul din globurile lui de sticla umplute cu gaze, dupa ce vom fi transportat idolul pe uscat. Ar însemna atunci ca a deschis ostilitatile si voi întrebuinta împotriva-i un mijloc pe care el nu-l cunoaste si în zadar va mai astepta Djehan pe fiul sau, acesta nu se va mai întoarce niciodata.
— Cu atât mai bine, zise George. Îmi venise nu stiu cum ideea ca tânarul va cauta prin gazele lui, hipnotice sa ne aiba în puterea lui si sa se serveasca de submarin în lupta împotriva Angliei.

— Fii sigur ca va încerca tot ce e cu putinta ca sa-si ajunga scopul, raspunse grav printul Ghasna. Eu ma astept la orice, dar sper sa-l zadarnicesc planul. George, dragul meu, noi am trecut împreuna prin multe de când ne cunoastem, cred însa ca ceea ce am întâmpinat pâna acum n-a fost nimic fata de ce ne asteapta. Avem pe bord un ins primejdios care întrupeaza perfidia ca nimeni altul. Am auzit ca dormi în cabina Sanjei. Dumneata, cel dintâi, va trebui sa fi inoculat îndata ce vom aduce statuia idolului pe submarin. E aproape sigur ca fiul Djehanului va cauta înainte de toate sa aiba pe fata în puterea lui pentru a avea o arma grozava împotriva mea.
— Atunci trebuie s-o punem la adapost, striga cu însufletire tânarul. Nu se poate sa nu afle el ca Sanja sta acum împreuna cu dumneata.
— Se întelege de la sine, dragul meu, recunoscu printul. Deocamdata e numai o banuiala a mea ca va încerca înca în drum spre Brisbane ceva, totusi de la el te poti astepta la orice. Adevarata primejdie vine pe urma, adica dupa ce vom debarca statuia pe uscat, îmi pare acum rau ca n-am stabilit cu el un interval mai lung pâna la începerea ostilitatilor, stiu ca s-ar fi tinut de cuvânt.
— Poate ca nu e timpul pierdut, putem s-o mai facem. Îi aratam statuia în fundul marii dar refuzam s-o aducem pe bord, daca nu se învoieste cu propunerea noastra.

— Nu se poate. Ar considera întelegerea dintre noi înlaturata si ar proceda imediat la un atac direct. Suntem siliti sa ne tinem de cuvânt, dar sa fim cu mare bagare de semna îndata ce vom transporta idolul pe uscat.
— Asa e, ai dreptate, vad si cu ca nu mai putem revenii asupra celor hotarâte. Ma bizui însa pe dumneata ca sa împiedici nenorocirile cari ne ameninta din partea acestui om periculos.
— Voi face tot ce-mi va sta în putinta, crede-ma. Nu e însa exclus ca Djehan si fiul sau sa fi nascocit cine stie ce alte lucruri primejdioase pe cari eu nu le cunosc. De aceea, dupa ce va fi parasit acesta cabina dumitale, o voi cerceta cu bagare de seama caci e posibil sa fi asezat în ea cine stie ce masina infernala sau altceva care sa arunce în aer submarinul dupa ce se va vedea el pe uscat. Dumneata nici nu banesti de ce mijloace se slujesc oamenii acestia pentru atingerea scopului lor. A, dar mi se pare ca am ajuns la insula, vad ca submarinul se lasa la fund.
În acelasi moment, Petre, care cautase pretutindeni pe George, batu în usa si întreba pe print daca tânarul sau stapân nu se mai afla acolo. Îl chema în cabina de la prora. Înainte de-a pleca, printul Ghasna lua o sticluta cu un lichid rosu, muia vârful unui ac lung si subtire în el, dezveli bratul tânarului si-i facu o întepatura în vâna.
— Asa, zise el. Acum esti inoculat pentru douazeci si patru de ore împotriva gazelor ucigatoare de vointa. Vorbeste cu tatal

dumitale sa cheme pe fiul lui Djehan sa fie de fata la cautarea statuii: eu voi încerca în lipsa lui sa cercetez cabina cu amanuntime.
— Fii cu bagare de seama, se ruga George de print. Sa nu ti se întâmple ceva, fiindca atunci am fi pierduti cu totii. Dar, adauga el cu ochii amenintatori, nici el n-ar scapa. L-asi împusca eu cu mâna mea ca pe un câine turbat.
— Fii fara grija, dragul meu, ti-am spus doar ca-l cunosc mai toate viclesugurile, mie nu mi se poate întâmpla nimic.
George alerga în cabina de la prora si-l gasi pe tatal sau, care pusese sa se dea la o parte tabliile groase de otel cari captuseau geamurile; si acum supraveghea mânuirea reflectorului. George îi spuse pe scurt temerile exprimate de print si intentia lui de-a controla cabina în care statuse Indianul.
— Bine. Du-te acum de cheama pe Indian, raspunse capitanul. Spune-i ca el mai bine ca oricine poate sa recunoasca statuia divinitatii lui. Sa se grabeasca însa, deoarece vom fi în curând la fund.
George alerga la cabina si batu în usa, apoi intra înauntru. Vazu pe sinistrul Indian coborând tocmai din hamac. Probabil ca nu se simtise bine în timpul calatoriei, ca orice om care se afla pentru întâia oara într-un submarin sub apa. „Deci, nu va fi avut timp sa-si puna în aplicare vreun plan daunator” – îsi zise George.
Fiul lui Djehan se uita mirat la fel, dar când afla despre ce e vorba, paru foarte

multumit. Din miscarile lui sprintene, George întelese ca s-a înselat când crezuse ca sederea în submarin îi facuse rau si-l cuprinse teama pentru siguranta printului. Când va veni sa cerceteze cabina.
Indianul era într-adevar uimit de cele ce vedea, totusi nici-un muschi de pe fata lui trufasa nu tresari.
Submarinul se lasase acum la nici un metru, de fundul marii. Reflectoarele luminau pâna departe, lasând sa se vada agitatia vietuitoarelor cari misuna în adâncul apelor.
— Cam la ce departare de insula va aflati când a cazut statuia în mare? Întreba Farrow pe Indian.
— Cred ca la vreo suta de metri, raspunse fiul lui Djehan. Daca ne aflam aici pe coasta de nord, ar trebui sa se zareasca statuia. Ati facut bine ca m-ati chemat, domnule capitan. Asi fi însa de parere ca fiul dumitale si cu tovarasii sai sa nu se apropie de statuie, adauga el, foarte serios.
Farrow îl privi, cu mirare. Pentru ce ar fi primejdios pentru cei trei scafandri sa se apropie de statuie? Si apoi, cum ar putea împiedeca primejdia acest fiu al Indiei – daca exista într-adevar o primejdie?
Indianul paru ca i-a înteles gândul, caci urma:
— Domnule capitan, dumneata nu cunosti tainele noastre. Poate ca vei vedea acum sub ochii dumitale un lucru pe care nu-l vei putea cuprinde cu mintea. A, uite colo ceva negru, e statuia, striga el cu glas solemn.

Ochii foarte ageri ai capitanului nu zareau însa nimic. De abia, când submarinul ajunse la cincizeci de metri de locul aratat de Indian, vazu si el un obiect mare, fara nici-o forma.
Daca era într-adevar statuia, atunci Indianul mai mult o presimtise; si pe Farrow îl cuprinse un simtimânt ciudat alaturi de omul acesta straniu. Sa fi existat oare legaturi misterioase între el si idolul acela neînsufletit din fundul apei? Nu, nu, era cu neputinta.
Si iarasi mai facu submarinul vreo cincizeci de metri, apoi Farrow deslusi bine statuia. Era o divinitate al carei chip nu semana cu nici unul din idolii pe cari îi vazuse prin templele indiene cutrierate de el, sau prin carti.
Lasa vasul la pamânt lânga statuie. George, Kard si Petre îsi pusera repede costumele de scafandri în cari se puteau misca liberi în apa si prin camaruta adaptata de Hagen la tancurile de balast iesira din submarin.
George pasi cel dintâi pe prundis, urmat de tovarasii sai si înainta spre idol. Parea ca le va fi destul de lesne sa ridice statuia caci în apa nici nu vor simti greutatea ei, dar la cinci metri de ea, George avu senzatia ca are în fata lui o pânza nevazuta. Nu mai putu face un pas, iar idolul era acolo, la cinci metri de el.
Petre si Kard o patira la fel. La lumina vie a reflectoarelor se vedeau lamurit la fata. Se uitara uluiti unul la altul, ba chiar înspaimântati de-a binelea. Oare ca sa fie asta? Pentru, ce nu se puteau apropia de idol?

Petre facu o sfortare extraordinara si mai facu un pas, apoi începu sa se poticneasca si veni îndarat pe spate, George si Kard îl apucara repede de brat si-l trasera înapoi. Trebuira sa lupte din rasputeri, caci picioarele lui Petre pareau întepenite într-o mlastina din care nu-l mai puteau scoate.
George se uita speriat spre geamul submarinului si vazu pe tatal sau, vorbind cu aprindere indianului, pe urma facându-i semne disperate sa se întoarca. Dar Petre nu se putea urni din loc. Încerca sa se ridice, cazu însa iar gramada, privind cu spaima la George.
Acesta, ajutat de Kard, îl luara pe brate si-l dusera la submarin. Indianul se apleca peste Petre, care zacea acum pe podeaua camarutei pentru scafandri, îl pipai picioarele, scoase apoi din buzunar un tub de metal cu un lichid incolor, umplu cu el o siringa si-i facu o injectie în bratul stâng.
Trupul Uriasului se cutremura odata, ramase câteva clipe nemiscat, apoi Petre sari singur în picioare.
— Ce-a fost asta, tata? Întreba George, încremenit. Parea ca sub pasii si înaintea noastra se întinde o pânza nevazuta si moale ca vata.
Spusese aceste cuvinte în limba germana dar, spre uimirea lor, auzira pe Indian raspunzând în aceeasi limba:
— Credeam ca eu voi reusi sa îmbunez zeul nostru, vad însa ca puterea mea nu a ajuns pâna la distanta aceea. Trebuie sa ma duc eu singur la el. As putea avea

un costum de scafandru, domnule capitan?
Farrow se înfiora fara sa vrea, pe urma raspunse cu sovaiala:
— Un costum am avea noi, dar nu vei putea suporta presiunea apei fara sa fi facut exercitii de scufundare.
Indianului îi flutura un zâmbet pe buza când raspunse:
— Vointa va tine loc da exercitiu, domnule capitan. Spune, te rog sa mi se dea costumul.
— Ce... ce-a fost cu mine? Bâigui Petre care îsi ridicase în vremea asta coiful de scafandru de pe cap. Pornisem sa razbat piedeca aia nevazuta când am simtit ca un curent electric prin trup care m-a dat la pamânt. Picioarele mi se întepenisera în prundis parca aveau radacini acolo. Ce sa fi fost asta, domnule...?
— Taina tarii noastre, o taina pe care nici-un European nu o poate întelege, raspunse linistit Indianul. E puterea zeului nostru. Trebuie sa merg si eu cu dumneavoastra, altminteri nu putem ridica statuia de acolo.
— Pe raspunderea dumitale însa, zise capitanul, înfiorându-se. Îti atrag atentia ca na aflam la saisprezece metri adâncime si presiunea apei e enorma. Ar trebui mai întâi sa te deprinzi treptat.
— Iau asupra mea raspunderea. Cu vointa poate omul face orice vrea.
Farrow chema un marinar si-i porunci sa mai aduca un costum de scafandru. Pe când Indianul, care parea destul de îndemânatic, îsi punea costumul, Farrow

îl arata cum functioneaza sticlele cu aer, apoi întreba pe Urias:
— Vrei si tu sa te duci, Petre?
— Ba bine ca nu! striga el, indignat. Doar nu l-oi lasa pe domnul George singur.
— Bine, dragul meu, facu Farrow, zâmbind multumit.
Scufundatorii îsi pusera coifurile si trecura în camaruta. În timp ce pompele împingeau apa înauntru, George era foarte curios sa vada cum va suporta Indianul presiunea. Grozav s-ar fi bucurat sa-l ia dracu pe Indian, ar fi scapat astfel de el si statuia ar fi ramas în vecii vecilor acolo unde era. Dar Indianului parca ca nici nu-i pasa si se misca în apa cu o usurinta ca si când n-ar fi facut toata viata lui altceva decât sa umble pe sub apa. Si nu numai atât. Indianul acesta parea sa aiba într-adevar puteri magice pe cari nici-un European nu le cunostea. Petre clatina nedumirit capul când îl vazu înaintând cu pasi sprinteni spre idol, la doi metri departe de ei. La aceeasi distanta unde îi oprise pe ei peretele acela nevazut, se opri si el. Ramase câteva momente cu bratele încrucisate pe piept si capul în jos; îl vazura apoi întinzând mâinile ca în implorare spre idei si apa în jurul statuii începu sa se coloreze ca si când mâinile Indianului ar fi împrastiat o ceata rosiatica. Tot mai nelamurita devenea statuia pâna ce se pierdu cu totul în ceata.
Indianul statea neclintit înaintea peretelui aceluia de negura în care parea ca-si înfipsese bratele. Ceilalti trei nu se

miscau nici ei, neputând cuprinde cu mintea misterul din fata lor.
Tot mai tare se agitau petele acelea de negura în adâncul marii, ceata se împrastia repede, se înalta în apa si... pieri.
Indianul încrucisa iar bratele pe piept, se înclina înaintea idolului sau, pe urma se apropia de el. Se înclina iar si puse mâinile pe statuie. Ramase asa câteva clipe, apoi facu semn însotitorilor sai sa se apropie.
Acestia venira, codindu-se. Toata scena care se desfasurase sub ochii lor, ca si Indianul cela ciudat îi impresionase adânc. Se temeau parca sa înainteze.
În sfârsit, George pasi cu hotarâre spre el, îsi aduse aminte de injectia pe care i-o facuse printul si-i pieri teama.
Ciudat! Peretele acela nevazut care-i oprise întâia oara, nu mai exista. Totusi George simti un fior prin trup când vazu chipul monstruos cu ochii de pietre pretioase cari pareau sa aiba viata în ei.
Îndemnati de curajul lui, Kard si Petre îl urmara. Se aplecara si ridicara, ajutati de Indian, statuia de jos si pornira cu ea spre submarin. Nu se simteau însa de fel la largul lor cu idolul acela misterios în brate, asa ca rasuflara usurati când se vazura scapati de corvada asta.

V.
LUPTA ÎMPOTRIVA FIULUI LUI DJEHAN.

DUPA CE LEPADARA de pe ei costumele de scafandri, Indianul parea tot atât de linistit si nepasator ca si când ar fi venit

de la o mica plimbare. Ceilalti însa erau palizi la fata si obositi; iar capitanul însusi, care vazuse totul prin geam, clatina îngândurat capul.
— As putea sa va rog sa fie transportata statuia în cabina pe care mi-ai pus-o la dispozitie? Întreba acum Indianul, politicos, pe capitan...
— Cum sa nu! Duceti-o, camarazi, ordona Farrow marinarilor.
Dupa graba cu care fu executat ordinul, se vedea bine ca oamenii erau bucurosi sa nu mai aiba sub ochi pocitania aceea care le statea în drum. Desi nu vazura scena petrecuta în apa, mormaia, dar si mai mult înca Indianul, ale carui scamatorii misterioase le dadeau fiori, nu le erau de fel pe plac.
Printul Ghasna veni si, ruga încet pe capitan si pe George sa-l urmeze în cabina lui. Odata singuri întreba daca se petrecuse ceva la ridicarea idolului.
George îi povesti întâmplarea care i se paruse într-adevar ceva cu totul de neînteles. Ghasna se gândi nitel, pe urma zise:
— Idolul acesta are mare importanta pentru preotii sectei, caci prin el au o colosala influenta asupra poporului. Statuia e astfel întocmita ca are curse pentru a o feri de hoti si contine cu siguranta materii otravitoare ca prin ele sa omoare pe cei gasiti vinovati, socotind pe urma moartea lor ca o pedeapsa a zeului. Presupun ca una din aceste materii s-a topit venind în contact cu apa sarata a marii. Trebuie sa fi fost o oarecare legatura între ele, care a dat loc

unui puternic curent electric. De acolo zidul acela nevazut si lovitura care l-a paralizat pe Petre când a cautat sa treaca prin el cu forta. Fiul lui Djehan a topit probabil cu o contra-otrava amestecul acela, urmarea a fost norul de ceata care a disparut când gazele au fost neutralizate. Asta e singura explicatie.

— Hm, acum se lamureste misterul, raspunse George. Indianul si-a jucat însa de minune rolul, fiindca, parea într-adevar ca a potolit mânia zeului cu invocatiile lui misterioase.

— Altfel nici n-ar prinde sarlatanul, zisa printul, zâmbind. Dar acum sa venim la ce e mai important. Am descoperit în cabina unele lucruri cari ne pregateau o moarte cumplita. Sunt încredintat ca fiul lui Djehan a facut într-ascuns vreo instalatie grozava, menita sa arunce întreg submarinul în aer, trebuie sa cercetez amanuntit cabina, dupa ce va debarca el. Si acum, capitane draga, trimite-mi câte trei oameni pe când în cabina ca sa-l vaccinez împotriva gazelor acelea perfide. N-ar fi rau sa începem chiar acum cu dumneata. Efectul dureaza douazeci si patru de ore si în vremea asta cred ca vom fi ajuns pe coasta Australiei.

Cu siguranta, deoarece vom da viteza maxima la masini. De abia astept sa ma descotorosesc de acest sinistru fiu al lui Djehan si de idolul lui. Voi rândui însa asa ca s-ajungem de abia în revarsatul zorilor. Daca ar debarca pe întuneric, te pomenesti ca face vreo dracovenie împotriva careia nu ne putem apara.

— Tocmai ce vroiam sa-ti spun. Avem de-a face cu un adversar foarte primejdios. Acum, hai sa te vaccinez. Trebuie sa lucram repede, altminteri sa nu fie prea târziu. Cu gazele lui perfide, va poate supune pe toti vointei sale si va sileste sa-l duceti pâna în India. Mai mult înca: s-ar putea sa ramâneti pentru totdeauna robii lui.
Capitanul se duse imediat cu printul în infirmeria submarinului, pe când George ramas cu Sanja care fusese si ea vaccinata. În timp ce vasul se ridica încetisor la suprafata, marinarii fura vaccinati unul dupa altul.
De abia dupa vazu pe ultimul din ei pus la adapost de Indian, Farrow rasufla usurat. Scapase din primejdia de-a fi el si toti ai sai robi pe viata unei secte fanatice care s-ar fi servit de ei pentru scopurile-i criminale.
Se întelese cu George si Petre ca la cea dintâi încercare pe care o va face Indianul sa arunce vreunul din globurile lui cu gaze, sa fie imediat împuscat. De aceea sfatui pe fiul sau si pe Urias sa se posteze în apropierea cabinei Indianului si sa nu-l slabeasca din ochi.
Acesta parea sa aiba altceva în gând, caci nu se misca din cabina lui. George îsi zicea ca fiul lui Djehan cunostea pe printul Ghasna mai de mult si-si va fi închipuit ca acesta va inventa o contra-otrava ca sa-l zadarniceasca planul. Probabil ca acum nascocea altceva, împotriva caruia printul sa nu poata face nimic.

Sa nu-si fi dat tatal sau cuvântul, George n-ar fi pregetat o clipa sa-l culce la pamânt cu un glont pe acest Indian periculos. Îsi aduse însa aminte ca si fiul lui Djehan fagaduise sa nu întreprinda nimic pâna nu va debarca împreuna cu statuia la tarm. Îsi va tine el oare cuvântul dat?
Recomanda multa atentie marinarilor cari stateau de straja si se duse la tatal sau, care se afla în cabina printului, sa le spuna si lor gândurile cari îl framântau.
— Tocmai despre asta vorbeam si eu cu domnul capitan, zise printul. Parerea mea e ca pâna ce vom acosta, putem fi fara grija, asa ca e de prisos sa supraveghem cabina în care sta fiul lui Djehan.
— Ai auzit, George? Facu Farrow care se încredea în cele spuse de print. Du-te în cabina mea si stai linistit acolo. Încuie usa si tine revolverul la îndemâna în orice caz. Nu m-as mira sa încerce ceva împotriva Sanjei. Pe dumneata, printe, te uraste doar mai mult si va cauta sa-ti faca raul cel mai mare.
— Ai dreptate si de aceea cred ca Sanja e cea mai amenintata. Când vom ajunge pe uscat sa se fereasca pe cât se poate sa o vada el. Va trebui sa se încuie în cabina si sa nu iasa cu nici-un pret pe punte. Din nenorocire, nu i-am mai putut supraveghea pe preotii acestei secte de mult timp si vor fi nascocit în vremea asta cine stie ce grozavii pe cari eu nu le cunosc. Nu putem deci face altceva nimic decât sa ne îndreptam toata atentia asupra cabinei în care doarme ea. Voi

cerceta cu bagare de seama cabina înainte de-a debarca el. Spre norocul nostru cam stiu eu ce-ar putea sa fie. Acum, draga George, du-te de te culca, vom avea nevoie de toate puterile noastre la acostare.
Minunatul submarin aluneca usor pe unde în noaptea senina cu cerul plin de stele. Pâna la miezul noptii, Rindow fu cel care-l conducea, pe urma îi lua locul secundul Brun. Nimanui de pe bord nu-i era îndemâna stiind pe sinistrul Indian cu idolul lui, închis în cabina sa. Nicicând nu le fusese somnul mai agitat marinarilor nostri ca în noaptea aceea.
Jan Brike mai ales, nu-si gasea astâmpar. El si cu Plundow, timonierul, erau cei mai superstitiosi de pe submarin si de când idolul se gasea în cabina lui George îsi bagasera în cap ca primejdia cea mai mare tot pentru George era. Gerard Plundow fu si el de aceeasi parere, asa ca amândoi luara hotarârea sa ocroteasca pe cât se poale pe tânarul fiul capitanului la care tineau ca la copilul lor.
Când, în zori, se zari coasta Australiei, Jan Brike se urca pe punte si-si încarca tunul fara sa-l fi însarcinat cineva cu treaba asta. Brun îl lasa în pace. Stia ca nu odata batrânul tunar scapase cu tunul lui drag viata tânarului. Si poate ca o bomba ar fi cel mai potrivit lucru pentru Indianul acela sinistru cu si mai sinistrul sau idol.
Submarinul dibui nitel pâra zari un golf ascuns unde sa poata acosta apoi se îndrepta încetinel spre mal.

Se facuse ziua de-a binelea când Brun puse sa se sune desteptarea. Acum va debarca în sfârsit Indianul dar în acelasi timp vor începe si ostilitatile. Farrow veni în graba pe punte si posta în diferite locuri oameni înarmati cu revolvere si granate de gaz. Zâmbi multumit când vazu pe Jan Brike lânga tunul sau. Dadu înca odata în grija marinarilor sa fie cu ochii în patru, apoi coborî în interiorul vasului ca sa vesteasca pe Indian ca poate debarca. Se încredinta însa mai întâi daca usa de la cabina Sanjei e încuiata; chema afara pe print, statu pâna ce auzi pe Sanja întorcând cheia în broasca...

.....
.....

Un fum verzui se împrastia fulgerator pe punte, dar serul vaccinat de printul Ghasna se dovedi minunat. Când fumul se risipi, oamenii stateau neclintiti la posturile lor. La un ordin al capitanului, descurcara o salva spre tufis.

Un râs batjocoritor îi raspunse, apoi vazura zburând prin aer un alt glob de sticla, ceva mai mic decât celelalte. Fu si el nimerit de gloante pâna a nu ajunge pe punte. De data asta, din el iesi un nor gros de un rosu aprins, care parea foarte primejdios.

Alearga Ia print si spune-i ca dusmanul lucreaza acum cu alte gaze, rosii, striga capitanul fiului sau. Poate ca stie el vreun mijloc împotriva lor.

În vreme ce George cobora în fuga scara turnului, Farrow porunci sa se traga iar

câteva salve spre tufis, de asemenea si cât mai multe granate.
Dar iarasi se auzi râsul batjocoritor al Indianului, apoi urmatoarele cuvinte:
— Lasa, capitane, cunosc cu gazele inventate de print, sunt însa vaccinat împotriva lor, ca si dumneavoastra împotriva alor mele. Fii însa pe pace, tot va voi birui eu. Poftim!
Cu iuteala fulgerului zburara din tufis alte doua globuri unul dupa altul dar si de data asta se sparsera în aer de gloantele tragacilor de pe bord.
În clipa aceea aparu printul aducând cu el doua sticlute. Vazu norul acela rosu plutind deasupra apei si clatina îngrijorat capul.
— Va pândea o moarte cumplita, zise el capitanului. Dar de ce nu porniti odata?
— Pentru ca vreau sa-i vin de hac Indianului si sa distrug idolul, raspunse Farrow.
Deodata se auzira câteva tipete de spaima, caci din norul acela rosu tâsnise alte patru globuri la fel si trei din ele se sparsera pe punte.
Dar în clipa urmatoare printul Ghasna arunca una din sticle peste ele si odata cu fumul rosu izbucni altul galben care înghiti pe cellalt.
Din tufis urma un racnet de furie. Indianul vazu ca avea dea face cu un adversar tot atât de tare ca si el.
— Asa? Urla Indianul, ca turbat. Bine. O sa muriti acum de ceva si mai grozav, ceva împotriva caruia printul nu poate face nimic. Ve-ti arde de vii, ca niste soareci în fundul unui vapor în flacari.

Daca te obligi însa, capitane Farrow, sa ma duci cu statuia la Madras, vei fi scutit de moarte, împreuna cu oamenii dumitale. Degeaba trageti, sunt în spatele statuii si gloantele nu ma pot nimeri. Nu chibzui prea mult ca sa nu fie pe urma, prea târziu. Tin în mâna teava care va aprinde submarinul într-o clipita. Dumneata, tovarasi dumitale, pâna si peretii de otel ai vasului dumitale vor lua foc. Ti-ar placea un astfel de sfârsit, prea stimate si admirate, capitan Farrow? Eu nu glumesc; întreaba pe printul Ghasna care ma cunoaste mai bine. Hai, spune repede, primesti sau nu, propunerea mea? Chiar si în submarinul dumitale va pândeste moartea, caci am avut eu grija sa rânduiesc si acolo ce va poate nimici.
— Fiul al lui Djehan, striga printul, am îndepartat eu din cabina cele opt curse pe cari le-ai pus, asa ca amenintarea nu mai are nici-un rost.
— Ha, ha, sunt zece nu opt; pe cele doua nu le-ai gasit! Râse ca un nebun Indianul.
— Zece zici? Bine ca mi-ai spus. Le-am gasit si pe ele, dar am vrut sa aflu daca mai sunt si altele.
— Asa? Felicitarile mele, print Ghasna. Esti într-adevar un adversar primejdios, raspunse Indianul. Dar focul pe care îl voi arunca eu acum pe vas, nu-l vei putea stinge. Ma cunosti si sti ca eu nu amenint în zadar. Ti-o voi dovedi îndata.
Se auzi în tufis o pocnitura înabusita, apoi o vâlvataie zbura în aer si cazu pe apa, la vreo cincizeci de metri de submarin. În clipa urmatoare se raspândi

pe apa un foc ciudat a carui vapaie plutea înabusitor deasupra puntii vasului.
Cei de pe submarin se înfiorara de groaza, întelegeau si ei ca într-adevar focul acela sinistru ar putea topi pâna si otelul vasului.
— Ei, ce zici, ma crezi acum? Se auzi iar glasul Indianului. Iti dau un minut de gândire, capitane Farrow. Daca nici dupa ragazul asta nu te hotarasti, sunteti pierduti.
Farrow nu stia ce sa faca. Se uita întrebator la print. Acesta înalta din umeri si zise:
— Nu cunosc din ce e alcatuit focul acesta, deci nici cu ce îl putem zadarnici. Cred, domnule capitan, ca trebuie sa-i faci pe voie nemernicului si sa-l duci la Madras. Pune-i însa conditia ca sa înceteze cu desavârsire ostilitatile.
— Camarazi, striga atunci Farrow, nu ne ramâne altceva de facut, trebuie sa împlinim vrerea adversarului nostru, altminteri suntem sortiti sa ardem de vii.
— Ei asi! Facu Jan Brike foarte linistit, lasa-ma si pe mine sa-l spun o vorbulita aluia de colo, domnule capitan.
Batrânul tunar întrebase adineauri pe Petre în soapta:
— Mai Petre, poti tu sa-mi spui locul unde ati asezat momâia aia a Indianului?
— Da, raspunse Uriasul, mirat. Vezi tu copacul ala pipernicit care se zareste dintre tufe? Taman lânga el pe dreapta am pus noi statuia.
Tunarul nu mal zise nimic, ci îsi potrivi numai gura tunului într-acolo si se

apuca sa-l spuna Indianului „vorbulita”.
O bubuitura grozava sfâsia vazduhul, urmata de suieratul bombei care se sparse în aer. Cu o siguranta neînchipuita tunarul nimerise tinta. Un racnet de moarte întrecu aproape detunatura si din tufis se ridica un fum gros în mii de culori. Vapaia aceea grozava care ardea si acum aproape de submarin se împrastia si acolo. Iarasi un racnet si mai grozav, care nu mai avea nimic omenesc în el, apoi... se facu tacere. Nu se mai auzea decât paruitul si trosnetul focului aceluia sinistru.
— Masina înapoi! Cu toata viteza! Striga capitanul, caci flacara era acum tot mai aproape de submarin.
Vasul se îndrepta în graba spre iesirea din golf. Flacarile trebuie sa se fi vazut pâna departe.
Bubuiturile trebuie sa se fi auzit si se asteptau ca în curând sa atraga atentia locuitorilor de pe coasta.
Când vasul fu iar în larg, capitanul se duse la Brike care îsi curata de zor tunul.
— Jan, îi zise el, miscat, ar trebui sa te cert ca ai tras fara ordinul meu, dar n-o fac; dimpotriva, îti multumesc din adâncul sufletului pentru fapta ta. Nu ne-ai salvat numai pe noi, ci ai înlaturat o mare primejdie pentru omenire. Bravo, Jan, sunt mândru de tine.
Batrânul se scarpina stânjenit în cap când camarazii sai izbucnira într-un „ura, sa traiasca tunarul nostru!” care rasuna pâna departe. Dupa ce se facu liniste, zise încurcat:

— Pai... sa vedeti, domnule capitan, nu mie aveti sa-mi multumiti, ca doar n-am facut cine stie ce isprava. Tunul, saracul, el e al care a „vorbit”, nu eu.
Daca nu-l faceai tu „sa vorbeasca” la timp, acum am fi fost toti arsi de vii. Asta a fost într-adevar una din cele mai grozave aventuri pe cari le-am avut vreodata. Nici prin gând nu mi-ar fi trecut ca exista oameni atât de rai si primejdiosi în fanatismul lor.
— Jan Brike, adauga printul Ghasna, a facut Angliei si poporului indian un serviciu de nepretuit. Da, ca fiul lui Djehan ar fi reusit sa se întoarca în tara cu statuia zeului lor, ar fi urmat un macel grozav. Poate ca India s-ar fi eliberat, dar nici jumatate din populatia ei n-ar mai fi ramas în viata. Voi pune la curent pe guvernator cu cele întâmplate si cred ca Anglia va sti sa recunoasca serviciul pe care i l-a adus tunarul Jan Brike de pe submarinul „Dox “-ul capitanului Farrow.
— Cam, atât de mare a fost în realitate primejdia? Întreba Farrow, cu mirare. Atunci trebuie sa fiu si mai recunoscator lui Jan Brike al meu.
— Adevarat ca erau zece curse în cabina mea? Întreba acum George pe print.
— Da, dragul meu, una mai grozava decât alta. Cea din urma ne-ar fi dus pe toti la fund îndata ce ne-am fi lasat în apa.
Ah, India, India... murmura tânarul cu ochii pierduti în zare. Tara minunata si încântatoare, cea mai frumoasa poate din câte exista pe pamânt, dar si cea mai

grozava prin tainele ei pe cari nimeni nu le va putea patrunde vreodata...

25
Aventura Sanjei

I.
O ÎNTÂMPLARE CIUDATA.

SUBMARINUL PORNI ÎNAPOI spre „Insula odihnei". Din aventura plina de peripetii cu fanaticii indieni, pe care un taifun îi aruncase peste zidul de margean, tocmai pe insula, scapasera cu bine.
Veseli si bine dispusi, calatoreau pe marea sclipitoare, în bataia soarelui zâmbitor, bucurându-se de viata, dupa ce trecusera din nou prin primejdii de moarte. Fusesera doar amenintati sa fie arsi de vii si asta nu era gluma. (Vezi brosura No. 24).
În fata lor se ivira acum câteva insulite acoperite de vegetatie bogata, dar nelocuite, dupa cum observasera marinarii, de câte ori se abatusera pe aici. Deoarece insulitele erau în drumul lor, capitanul trecu aproape de tot pe lânga ele, cu submarinul.
Chiar daca vre-un om ar fi fost ascuns pe acolo, prin cine stie ce împrejurare si ar fi zarit submarinul, n-ar fi fost nici-un pericol. Ca el îsi avea pe undeva, prin Oceanul Pacific, ascunzatoarea, o stiau prea bine autoritatile australiene si cu ajutorul lor aflasera, desigur, de lucrul acesta si celelalte state, cari aveau vre-un

interes oarecare întru distrugerea fostului vas de razboi.
„Insula odihnei”, însa, n-a putut fi gasita de nici-un vapor, pâna acum. Si chiar cel mai naprasnic taifun n-ar fi putut azvârli un distrugator deasupra zidului de margean, în interiorul insulei.
Submarinul tocmai aluneca prin fata celei dintâi insule, când Sanja, frumoasa fiica a printului indian, aparu în turn si se apropia de George. Privi vegetatia bogata a insulei si zise încetisor:
— Cât e de frumos, George, ca ne putem îmbata ochii de aceasta priveliste minunata! Nici nu-ti poti închipui cât eram de înspaimântata, cât timp se afla pe bord Indianul acela misterios, fiul lui Djehan si stiam ca doarme în cabina ta cu armele lui si mai misterioase. Acum, însa, totul e atât de frumos!
Privi din nou cu ochi stralucitori spre insula; de-odata, însa, tresari speriata si striga:
— Oh! Colo e un om printre tufe! A! Uite ca acum s-arata iar! E un European!
Un barbat înalt si bine legat se ivi din frunzis si începu sa faca semne disperate cu mâinile.
— Ajutori Ajutor! Striga el în limba engleza. Sunt urmarit de salbateci!
Se întoarse, asculta cu încordare în desis, apoi facu o saritura în mare si începu sa înoate ca un peste spre submarin. Desi departarea era numai de vre-o cincizeci de metri, fapta lui era îndrazneata si numai disperarea l-ar fi putut îndemna la asta, caci locurile

acelea misunau de rechini din cei mai primejdiosi.
Farrow, George si Petre, cari sa aflau în turn, îsi trasera la repezeala revolverele. Se gândeau sa alunge dihaniile, la caz de nevoie, cu gloante. Dar înotatorul le striga vesel:
— Mie nu-mi fac nimic rechinii. De multe ori am fost silit de împrejurari sa ma arunc în apa, în mijlocul acestor monstri, dar întotdeauna am scapat de atacurile lor. Ah! Uite ca vin salbatecii!
Printre tufe aparura doua fapturi înalte, tuciurii; erau desigur salbateci dintr-aceia cari traiesc în Noua Guinee. Disparura, însa, tot atât de repede precum se ivisera, înainte ca cei trei tovarasi din turn sa se poata folosi de revolvere.
Albul din apa râse.
— Când vad oameni înarmati, o iau la fuga. Pe mine m-au urmarit ca pe un sobolan cu sulitele si ghioagele lor. A! Uite ca vine un rechin mititel! Nu e nevoie sa împuscati, domnilor, caci lighioanele astea ma simpatizeaza grozav.
Trupul unui rechin urias tâsni cu iuteala vântului prin apa, îndreptându-se spre înotatorul care se afla numai la cincisprezece metri de submarin. Sanja scoase un tipat, dar Europeanul râse numai, întoarse capul, apoi arata iar spre vas. Când monstrul fu în spatele lui, se afunda brusc aproape vertical în apa, se dadu înapoi, în asa fel ca rechinul aluneca pe dinaintea lui, apoi iesi iarasi la suprafata.

Ultimii zece metri pâna la submarin îi strabatu în câteva clipe, ajunse la parapet si dintr-o saritura fu pe punte, tocmai când rechinul urmaritor facuse o ultima încercare sa-l înhate.
Îndraznetul înotator privi râzând spre el în jos, saluta batjocoritor, apoi se îndrepta spre turn.
— Iertati ca dau buzna ca un nepoftit pe vasul d-voastra, domnule capitan – zise el, politicos – dar când te afli într-o situatie ca a mea, nu mai tii seama de formalitati. Îmi dati voie sa ma prezint: ma numesc Dick Harrings si locuiesc pe a treia insula de aici. Cred ca nu-s prea îndraznet rugându-va sa ma duceti acolo?
— Mai încape vorba, domnule Harrings, raspunse Farrow, prietenos. Eu sunt capitanul Farrow, poate ca ai auzit de mine. Acesta e fiul meu George, domnisoara Sanja, fiica printului indian Ghasna, Petre Uriasul, credinciosul nostru tovaras.
— Încântat! Exclama Harrings, cu sinceritate. Fireste ca am auzit de d-voastra, domnule Farrow si sunt un admirator înflacarat al faptelor d-voastra vitejesti. Îmi pare rau numai ca nu locuiesc mai departe, ca sa pot avea mai mult timp placerea de a fi în tovarasia d-voastra.
— Da, din pacate asa e – zisa capitanul – sunt si eu grabit sa ajung cât mai curând acasa, de aceea nu te pot duce la plimbare desi mi-ar placea mult s-o fac. Spuneai ca locuiesti pe a treia insula de aici? Pâna acum credeam ca insulele

acestea sunt nelocuite, caci trec adesea pe lânga ele cu submarinul.
— Sunt de-abia de o saptamâna acolo, zise Harrings. Intentionez sa iau în arenda insulele astea si sa fac plantatii pe ele. Pamântul pare sa fie foarte rodnic, de asemeni si pozitia e buna. Am venit încoace de la Brisbane cu barca mea cu motor. Îmi pare rau ca sunteti grabit, altminteri v-as invita sa luati o gustare în coliba mea.
— Îmi pare si mie rau, raspunse Farrow. A! Uite ca am si ajuns la a treia insula. Asteapta, domnule Harrings, ma voi apropia cu vasul de tarm, ca sa nu te mai întâlnesti cu vreun rechin. Ma mir, însa, ca se afla salbateci pe insula; nu m-as fi asteptat la asta. Când voi avea mai mult timp, voi cerceta lucrul mai de-aproape.
— Si eu m-am mirat, zise Harrings. As fi luat cel putin o arma, dac-as fi banuit numai ca voi avea astfel de vecini. Voi pleca însa cu barca la Brisbane si voi anunta politia. Se va pricepe ea sa faca curatenie pe aici!
— Numai pe asti doi salbateci i-ai vazut dumneata?
— Da, dar, dupa zgomotele pe cari le-am auzit în desis, socot ca sunt mai multi. De fapt, te prinde mirarea din ce-or fi traind pe insulita asta. În sfârsit, treaba lor.
— Asadar, dati-mi voie sa va multumesc din inima, domnule Farrow. Sper sa ne mai vedem si sa ramânem mai mult timp împreuna.
Se înclina respectuos în fata Sanjei, strânse calduros mâinile lui Farrow si lui

George, îl saluta pe Petre si dintr-o saritura fu pe tarmul insulei.

— Interesant, nu? Zise capitanul, dupa ce pornira mai departe. E vesel si plin de curaj, totusi nu stiu de, ce am avut un sentiment de antipatie pentru el. Ochii lui nu mi-au placut deloc, zau asa. Era o expresie de viclenie într-unsii.

— Eu nu-s de aceeasi parere, zise George, surprins. Mie mi-a placut mult omul asta. Pân-acum n-am vazut înotator care sa râda când se da un rechin la el. Sa te crucesti, nu alta!

— E adevarat – zise Farrow – nici eu n-am vazut înca asa ceva. Sunt cam îngrijorat ca s-au ivit brusc salbateci pe aici. Vecinatatea acestui Harrings nu-mi prea place nici ea. Daca are într-adevar de gând sa faca plantatii prin meleagurile astea, înseamna ca circulatia vapoarelor va spori. În sfârsit, ne-om lua si noi masurile de aparare.

— De vizitat nu vrei sa-l vizitezi? Întreba George.

— Nici prin gând nu-mi trece. Dupa cum spuneam, nu mi-au placut deloc ochii lui. Vizitându-l, m-as putea astepta sa dau de politisti englezi la el. Nu, cu unul ca acesta n-as vrea sa ma mai întâlnesc.

George o privi pe Sanja, apoi facu o mutra uimita si întreba:

— Sanja, ce ai? Ce-i privirea asta atât de ciudata?

Frumoasa fata se trezi ca dintr-un vis si raspunse încurcata:

— Ah! Nu stiu ce sa zic... omul ala m-a privit atât de straniu când si-a luat ramas bun de la mine!... Era ca si cum ar

fi tâsnit fulgere din ochii sai si un foc misterios ardea parca într-unsii. Privirea aceea ma va urmari multa vreme...
— Hm! Interesanta afacere! Facu Farrow, îngândurat. Va spuneam eu, ca ochii lui nu mi-au placut deloc. În sfârsit, ce sa ne mai batem capul degeaba, de vreme ce nu-l vom mai revedea. Uita de el, Sanja, asta-i cel mai bun lucru.
— Ai dreptate, raspunse fata, zâmbind, dar privirea lui a fost atât de fioroasa, încât m-a patruns pâna în adâncul sufletului. Omul acesta e enigmatic, îmi face impresia ca are doua firi într-unsul; una vesela, simpatica, alta întunecata, demonica. De aceea e si privirea ochilor sai atât de falsa.
— Ai o intuitie care nu, da gres, zise Farrow. As pune ramasag ca tot prin privirea ochilor sai l-a îndepartat pe rechin. Sa-l lasam în plata Domnului, însa si sa nu mai pierdem vremea vorbind de el.
Sanja îi zâmbi lui George si zise:
— Ah! Cât sunt de fericita ca am scapat de primejdiile la cari am fost expusi din partea compatriotilor mei. Au fost ceasuri de groaza. Mult as vrea sa ma vad iarasi pe „Insula odihnei”! Acolo suntem în siguranta, caci nu cred sa se mai întâmple a doua oara ca un vas sa fie azvârlit de taifun peste zidul de margean.
— Ai dreptate, asa ceva e exclus! Încuviinta Farrow. Asa, acum sa mergem la masa, caci e ora prânzului.
Catre seara ajunsera la „Insula odihnei”. Submarinul se afunda si trecu prin canalul îngust de sub apa. Când iesira la

suprafata, se simtira în deplina siguranta. Cei ramasi acasa se bucurara mult vazându-i ca se înapoiaza teferi.
Petrecura o seara placuta, în atmosfera familiara si a doua zi se trezira mai târziu ca de obicei. Inginerul Hagen tinea sa mai examineze instalatia camerei de scafandru, pe cere o facuse în graba, caci trebuise sa dea gata reparatia submarinului, când fusese vorba sa porneasca în cautarea tânarului Farrow.
George porni cu Sanja la plimbare. Mergeau tacuti unul lânga altul, ca doi îndragostiti ce erau, fara sa tie seama macar de drumul pe care apucasera. Si astfel ajunsera pe o poteca îngusta, care ducea prin jungla, la capatul de nord al insulei.
Când treceau tocmai printr-un mic luminis, frunzisul fosni în spatele lor. Înainte ca George sa fi putut trage revolverul, fu înhatat de doi salbateci de statura uriasa, cari îl legara la iuteai. De trunchiul unui copac. Pâna sa-si dea seama de ceea ce se întâmpla cu el, tânarul vazu ca cei doi uriasi se napustira asupra Sanjei, o apucara de brate si o târâra spre desisul îngust, care despartea insula de apa înconjuratoare. (Vezi ilustratia copertei).
George începu sa se smuceasca cu disperare dar, cu toata repeziciunea cu care procedasera salbatecii, îl legasera atât de zdravan, încât ei fu nevoit sa-si dea seama de zadarnicia sfortarilor sale.
George! George! Se auzi de odata glasul fetei.
— El…

Îsi întrerupse vorba, însa si tânarul stiu imediat ca-l vârâsera un calus în gura.
Ce era de facut? Era exclus sa-si poata rupe legaturile si orice încercare ar îi avut de rezultat numai ca si-ar fi sfâsiat carnea, cheltuindu-si fortele în zadar. Numai un ajutor din partea tovarasilor i-ar fi putut salva si dându-si seama de lucrul acesta, începu sa strige din toate puterile:
— Petre! Petre! Petre!
Dar obosi repede si se vazu silit sa faca o pauza, înainte de a striga din nou.
În vremea asta mintea lui lucra cu înfrigurare. Cine putea sa fi pus la cale rapirea asta îndrazneata? Cum au ajuns salbatecii aici? Si cine era acel „el", despre care amintise Sanja, cu o clipa înainte de a fi fost redusa la tacere?
Începu din nou sa strige numele Uriasului, ragusi însa repede. Se vazu nevoit sa faca iarasi o pauza, dar era atât de nervos încât se puse sa smuceasca cu furie de funii, pâna când îsi jupui pielea de pe brate si sângele tâsni.
Atunci începu iar sa strige dupa ajutor, de data asta cu succes, caci auzi raspunsul lui Petre. Glasul Uriasului se apropia tot mai mult si în cele din urma aparu el însusi în fata lui George.
Cu iuteala fulgerului îi taia legaturile si revenindu-si cu greu din uimite, întreba cu înfrigurare:
— Domnule George, unde... unde e...
— A fost rapita chiar sub ochii mei! Striga tânarul, cu disperare. Repede, Petre, trebuie sa pornim cu submarinul dupa ei! Ne-au luat-o cu mult înainte.

Hai repede, voi povesti totul când vom fi împreuna cu tovarasii.
În goana nebuna strabatura îndarat poteca îngusta. Când George ajunse în colonia de vile, se repezi la clopotul de alarma si trase de el cu disperare. La semnalul acesta, toti trebuiau sa se adune în fata caselor.
Din toate partile dadura buzna tovarasii, privira chipul îngrozit al lui George, caruia Petre îi pansa ranile de la brate. Apoi se uitara în jur, cautând s-o vada pe Sanja.
În cele din urma se ivira si capitanul Farrow cu printul Ghasna. Când tânarul îi zari, striga cu disperare:
— Sanja a fost rapita si târâta de doi salbateci cu trupuri uriase. Repede pe submarin, trebuie sa-l ajungem!
— Fireste, numai pe mare putea sa fi fost dusa, zise Farrow, care în situatii dintr-acestea nu-si pierdea sângele rece, ceea ce-i îngadui sa poata lua hotarârile ce se impuneau. Asadar, repede pe submarin, camarazi!
Calmul si energia capitanului erau molipsitoare. Pornira în pas alergator spre golf, unde ajunsera repede si peste zece minute submarinul si iesise din golf, îndreptându-se spre tunelul care ducea în largul marii.
De-abia când fura din nou la suprafata si ocolira zidul de margean spre nord, Farrow se adresa fiului sau:
— George, acum povesteste-ne te s-a întâmplat. Nu uita, însa, nici-un amanunt, caci e de mare însemnatate sa stiu totul.

Tânarul cauta sa-si stapâneasca iritatia si istorisi întocmai cum se petrecusera faptele. Farrow asculta eu atentiune si când George sfârsi de vorbit, înalta capul si zise, cu mâhnire în glas:
— Cred ca stiu cine a pus la cale mârsavia asta. Nu poate fi nimeni altul decât Dick Harrings. Cei doi salbateci despre cari vorbeai, George, or fi fost aceeasi despre cari spunea el ca-l urmarisera pe insula. Pun ramasag ca totul a fost aranjat numai cu scopul ca sa ne poata face o vizita pe submarin. Îi s-o fi stârnit curiozitatea, zarind de-odata un submarin înaintea sa si în turnul acestuia o fata alaturi de trei barbati. Pe dânsul l-a si crezut Sanja când a strigat: „el!", caci biata fata se temea de omul acesta, dupa cum ne-a si marturisit-o ieri.
Si în puterea lui se afla ea acum! Striga George, în culmea disperarii.
— Oh! Daca pun mâna pe el pe insula...
— Asta va fi cam greu, zise capitanul, calm. Sau îti închipui poate ca ne va astepta acolo? Atât de prost n-o fi, sa nu-si spuie ca primul nostru gând va fi sa-l facem o vizita la domiciliu, cum s-ar zice. Eu cred ca ieri, cum ne-a vazut disparând în zare, s-a urcat pe barca lui cu motor si s-a luat dupa noi. Urmarindu-ne de la distanta cu ocheanul, ne-o fi vazut disparând în spatele zidului de margean si atunci si-o fi spus, desigur, ca acolo se afla o insula. Cu ajutorul unei barci mai mici, pe care o târa dupa el, a trecut zidul stâncos si în timpul noptii a facut o vizita insulei

noastre. A ramas acolo pâna a doua zi. Si norocul i-a venit în ajutor, gasindu-te pe tine si pe Sanja în inima junglei si asa s-a putut întâmpla ceea ce s-a întâmplat, dragii mei.
— Vom da de el chiar daca s-ar duce pâna la capatul lumii! Zise printul Ghasna, cu o liniste ciudata. Pare sa fie, însa, un om foarte energic si hotarât. Probabil ca vom avea de furca pâna sa-i adulmecam urma. Ieri, când a zarit submarinul, trebuie sa-si fi faurit imediat planul cu presupusa urmarire de catre salbateci si si-a jucat rolul de minune. Asta dovedeste ca e un potrivnic primejdios, care stie sa faca fata oricarei situatiuni.
— Ma gândesc întocmai – zise Farrow – daca o fi spus ieri adevarul, când me-a marturisit ca vine din Brisbane si ca planuieste sa faca plantatii pe insule. În cazul acesta îi putem da lesne de urma, daca si-a dat si numele adevarat.
— Un om cu atâta prezenta de spirit ca el si-o fi facut îndata socoteala ca e mai bine sa-si dea nume fals, zise printul Ghasna. Cred, totusi ca ne va fi lesne sa-l stabilim numele. O fi cunoscut prin regiune, cu atât mai mult cu cât nu sunt multi cu barci cu motor pe aici.
— În primul rând, e într-adevar vrednic de admirat felul desavârsit cum înoata! Zise George, care se mai reculesese din turburarea sa. Cred, de asemeni, ca-l vom gasi la Brisbane, caci altminteri ar fi putut veni cu barca lui cu motor numai din insulele Loyalty, dar Francez nu pare sa fie.

— Ai dreptate, George, raspunse Farrow. Te pomenesti ca-l ajungem înca înainte de Brisbane. Când vom pune în functiune compresoarele, nu ne mai întrece barca lui cu motor.
— N-ar fi mai bine sa vizitam întâi insula, pe care spunea ca-si are coliba? Întreba George.
— Da, sunt de aceeasi parere – zise Farrow – poate ca în graba lui de a pleca a lasat ceva într-unsa, care sa ne dea vre-o indicatie asupra persoanei sale.
— Dar nu pierdem prea mult timp? Mai întreba George.
— Nu, caci insulele sunt în drumul nostru, raspunse capitanul. Se poate, totusi, ca într-adevar sa se fi aciuit acolo s-au s-o fi ascuns pe Sanja pe una din insule si sa ne întâmpine pe deplin linistit, prefacându-se ca se bucura de vizita noastra. Ce vei face atunci?
— Eu pot sa jur, cu toate astea, ca el a pus la cale rapirea, zise George, agitat. Cine altul putea sa fie?
— Fireste, dragul meu, asta e si parerea mea, dar cum vrei sa i-o dovedesti? Atât de simplu nu e, cum îti închipui tu si norocul nostru ar fi sa dam de el pâna a nu fi ajuns la insule. Ma tem, însa, ca ne-a luat-o cu mult înainte. În sfârsit, vom vedea ce se poate face!

II.
O DESCOPERIRE IMPORTANTA.

SUBMARINUL ALERGA VERTIGINOS deasupra marii. Cu ajutorul compresoarelor, viteza sporise cu

cincizeci la suta. Tovarasii adunati în turn cercetau cu încordara zarea, cu ocheanele lor puternice. Ceas dupa ceas trecea, dar punctuletul negru pe care-l asteptau sa se iveasca, nu se arata.
Vasul lui Dick Harrings parea în stare sa tie piept acestor ape atât de capricioase. Farrow exprima de-odata ceea ce gândeau cu totii:
— Trebuie sa aiba un schelet de otel, caci numai asa poate dezvolta o viteza atât de mare. Dar dam noi de el, chiar daca – dupa cum spunea printul – s-ar duce pâna la capatul pamântului. A! Colo în zare se vad insulele.
Cu încordare extrema, toti îsi atintira privirile spre insulele cari se zareau din ce în ce mai lamurit. Mai trecu un ceas, însa, pâna ajunsera la cea de a treia insula, unde debarcase Dick Harrings. Când vasul se apropia de tarm, un barbat se ivi brusc din tufis.
Parea salbatacit si se clatina pe picioare ca un om beat. Dar pricina nu era alcoolul, cum crezusera la început tovarasii. Dupa ce-l privi câteva clipe cu multa atentiune doctorul zise:
— E scuturat de friguri; de la el vom afla prea putin, probabil.
Când tovarasii sarira pe uscat si se-ndreptara spre strain. Care era îmbracat ca vai de lume, acesta se înclina cu stângacie si bolborosi:
— Îmi dati voie, domnilor, numele meu este Dick Harrings.
Surpriza pe care o tradara tovarasii la auzul acestui nume, îl facu pe bolnav sa amuteasca. În ochii-i turburi se aprinse o

flacara de banuiala si pe buna dreptate, caci nimeni pâna acum nu se aratase înca atât de surprins când, îsi rostise el numele.
— D-ta esti Dick Harrings? Izbuti Farrow sa întrebe în cele din urma. E adevarat ce spui, domnule?
Strainul cauta sa-si învinga slabiciunea, îsi îndrepta trupul pe cât putu si zise cu glas hotarât:
— Domnule, port numele acesta cu mândrie si n-am avut sa ma rusinez niciodata de el. Daca d-ta, ca strain, ca musafir, care pasesti pe pamântul meu, cutezi sa ma faci mincinos, te-as ruga sa parasesti imediat insula. Prefer sa mor aici ca un câine, uitat de toti, decât...
— Iarta-ma, te rog, domnule – se grabi sa zica Farrow – ma vei pricepe dupa ce-ti voi povesti chestia ca ne aduce aici. Am facut cunostinta ieri pe insula asta cu un om, care se recomandase si el Dick Harrings. Cu ajutorul a doi salbateci uriasi a rapit-o pe fiica printului Ghasna, prietenul nostru. Numele meu e capitan Farrow.
Ochii bolnavului stralucira de bucurie.
— Fii binevenit, capitane – zise el – de mult aveam dorinta sa te cunosc, auzind mereu despre faptele d-tale vitejesti. Si ziceai ca ai cunoscut pe un altul care s-a dat drept Dick Harrings? Acum pricep totul. A fost ieri la mine, dupa ce nu-l mai vazusem de o saptamâna. Când l-am angajat, se recomandase Joe Clifton, dar acum ma-ndoiesc daca asta e adevaratul sau nume.

— Si unde l-ai angajat? Întreba Farrow, repede.
— În Brisbane, raspunse Harrings, dar mai mult nu putu rosti, caci fu apucat de un acces de friguri si dintii începura sa-l clantaneasca în gura.
Doctorul Bertram se apropia îndata de el, îl privi în ochi si zise:
— Probabil ca n-a mai avut chinina. Cel mai nimerit lucru ar fi sa-l luam pe submarin. Acolo îi vom putea da îngrijirile trebuitoare.
— Ai pe insula vre-un obiect pe care ai vrea sa-l iei cu dumneata? Întreba Farrow.
Harrings dadu negativ din cap.
— Vrei sa te ducem la Brisbane? Mai întreba capitanul.
Bolnavul facu semn ca da.
Farrow îl chema îndata pe Petre, care-l ridica pe Australian pe brate si-l transporta cu bagare de seama pe submarin. Doctorul Bertram îl urma si capitanul zise:
— Clifton ala – sau cum Dumnezeu i-o fi spunând - pare sa fie un mare criminal. L-a lasat dinadins pe bolnav aici, cu gândul, desigur, ca dupa moartea lui sa-l ia numele si, probabil, averea. Aici nu vom gasi nimic; în schimb, poate, pe prima insula. Acolo o fi trait el cu salbatecii sai, lasându-l aici pe bietul bolnav, fara sa-i mai pese de el.
— Si Sanja se afla în puterea lui! Zise George, cu durere în glas. Vai de el, daca s-a atins chiar numai de un singur fir de par din capul ci!

— Daca i-a facut vre-un rau, ma rafuiesc eu cu dânsul, zise printul Ghasna, calm, dar cu ton amenintator.
— Deocamdata sa nu ne gândim la asta, interveni Farrow. Avem altceva de facut: vom cerceta la repezeala prima insula, apoi pornim spre Brisbane. Banuiesc, însa, ca acest domn Clifton ne va juca un renghi. Desigur c-a auzit glasul tau, George, când l-ai strigat pe Petre. Chiar daca salbatecii lui nu i-au spus ca au legat de copac un prizonier, tot si-o fi dat seama, auzind strigatele tale, ca rapirea Sanjei a fost observata. Si desigur ca ne cunoaste destul de bine, pentru ca sa-si închipuie ca vom porni fara zabava sa cercetam insulele acestea. Prin urmare, parerea mea e ca nu s-a îndreptat spre Brisbane, ci probabil spre Maryberough, sau alt orasel. Totusi, trebuie sa începem cercetarile la Brisbane.
Tot discutând, tovarasii se înapoiara în turn si submarinul se îndrepta spre prima insula, unde acosta la tarm. Sarira repede pe uscat si Farrow însarcina un numar de marinari sa cerceteze cu atentiune toata insula.
Desisul era încâlcit, dar oamenii îsi facura drum, folosindu-se de cutitele lor. George gasi îndata o poteca îngusta, care parea sa fi fost umblata. Ea ducea într-un luminis mare, din mijlocul insulei.
Aici dadu de o coliba construita din crengi, acoperite cu frunze uriase. Coliba era pustie. În fata ei se vedeau ramasitele unui foc.
Într-un ungher al colibei era un pat primitiv, fara nici-un asternut. Mai era

acolo o masa si un scaun; zadarnic, însa, cautara tovarasii vre-un obiect, care sa le poata fi de folos. Clifton îndepartase orice urma.
Înapoindu-se pe tarm, ei mai asteptara cinci minute, pâna sa vie marinarii, cari fusesera trimisi sa cerceteze toata insula. Toti spusera ca n-au gasit nimic.
Mai lipsea Petre, care, însa, sosi si el dupa câteva minute. Tinea în mâna un biletel, pe care-l tot întorcea când pe o parte, când pe alta. George alerga în întâmpinarea lui.
— Ce-ai gasit, Petre? Întreba el cu înfrigurare.
— Hm... nu stiu daca are vre-o însemnatate asta, mormai Uriasul, am gasit biletul sub o tufa, pe coasta de nord a insulei. Dupa cât am putut observa din urmele întiparite, acolo au stat mai mult timp doua barci. Hârtia e acoperita cu semne curioase si nu cred sa putem scoate ceva dintr-unsa.
George i-o lua repede din mâna. Devenise el mester mare în descifrarea scrierilor secrete, dar semnele carie le vedea acum îi erau cu desavârsire necunoscute. Nu stia de unde sa înceapa. Si Farrow se uita la ele ca vitelul la poarta noua, însa printul Ghasna, care pricea cu încordare peste umarul lui, zise, dus pe gânduri:
— Semnele astea îmi par foarte cunoscute. Daca nu ma însel, am si citit ceva despre ele. Cred ca e scrierea folosita de Batasi, tribul acela misterios din Sumatra. Scrierea merge de jos în sus, asa dar litera dupa litera de la stânga spre dreapta. Pacat ca m-am

îndeletnicit numai în mod trecator cu asta, asa ca mi-e imposibil s-o descifrez.
— Nu cumva cei doi salbateci cari erau cu Clifton or fi din tribul Bata? Întreba Farrow. Ar fi ciudat de tot sa fi venit încoace tocmai din Sumatra. Poale ca ne poate veni în ajutor doctorul Bertram, el stie de toate, apoi are si o biblioteca foarte bogata pe bord. Sa mergem repede la el, te pomenesti ca din biletul asta aflam ceva interesant.
O luara în graba spre submarin si se urcara în turn. Farrow dadu lui Rindow ordinul sa porneasca cu viteza, spre Brisbane. Vor sosi acolo pe întuneric, ceea ce nu putea decât sa le fie de folos, caci nu se puteau arata în timpul zilei.
Nu trecu mult si „Dox”-ul gonea spre apus. Farrow se-ndrepta spre cabina-infirmerie si batu încetisor în usa; doctorul Bertram îi deschise îndata si zise în soapta:
— Accesul de friguri a dat înapoi. Harrings e foarte slabit acum, dar peste o jumatate de ceas vom putea sta de vorba cu el.
— Bine, doctore, raspunse capitanul, vom astepta pâna atunci. Dar uite, am aici ceva interesant pentru d-ta, un biletel gasit de Petre pe prima insula, acolo unde l-am vazut pe Clifton ala cu cei doi salbateci ai lui. Ia vezi ce-o mai fi si asta!
Bertram lua hârtia din mâna capitanului si-i pofti pe tovarasi sa intre încetisor în cabina. Se îndrepta cu biletul spre masa de lucru, care era fixata în mijlocul bibliotecii, care ocupa doua parti din

încapere. Ceilalti trebuira sa strabata cabina-infirmerie, ca sa ajunga în cabina doctorului si în drumul lor vazura ca bolnavul dormea adânc.
Doctorul Bertram luase loc la birou si începu sa studieze scrierea. Intentionat, Farrow nu-i spusese ca printului Ghasna îi se paru ca recunoaste în semnele acestea scrierea tribului Bata, Bertram examina îndelung hieroglifele, apoi dadu din cap si zise doar atât:
— Bata.
Lua din biblioteca un volum gros si începu sa frunzareasca cu înfrigurare prin el. Puse apoi degetul pe o pagina si zise vesel:
— Am dat de ea! Va voi traduce ceea ce scrie aici.
Studia vreo zece minute, apoi citi:
„Opum-ul Kaaba doreste sa vada pe prietenul alb si-l roaga staruitor sa vie îndoit la Avon".
Doctorul Bertram adauga:
— Acesta e întelesul comunicarii. Ca sa va lamuresc pe deplin, trebuie sa va spun ca „Opum" înseamna la Batasi capetenia ereditara a unul sat. Avon este numele unui foarte mic grup de insule, cam la nord-est de locul unde ne aflam. Sa fi crezut el insulele astea?
— Fara îndoiala, zise capitanul, Asta înseamna ca mergem pe un drum gresit, de aceea n-am dat pâna acum de nici-o urma a lui Clifton, A fost, totusi, un noroc ca ne-am abatut pe-aici, altminteri nu l-am fi putut salva pe Harrings. Vom merge, deci, într-acolo; sunt încredintat

ca-l vom gasi pe Clifton acela si în primul rând pe scumpa noastra Sanja.
— Hm... nu s-ar putea sa fie vorba de o comunicare veche de tot, care nu mai are nici-o însemnatate astazi? Întreba doctorul. Pornesti acum la drum spre insulele Avon si în vremea asta Clifton ala sterge putina din Brisbane. Ar trebui sa ne gândim bine ce facem.
— Nu, draga doctore – zise capitanul, în timp ce si deschidea usa – hârtia pare sa fie noua, deci nu putea sa îi stat mult timp acolo unde a gasit-o Petre. Am presimtirea ca o vom gasi pe Sanja pe insulele Avon si veti vedea ca am dreptate.
— Hm... cam asa e, hârtia e noua, încuviinta Bertram. Dar capitanul si parasise cabina, îndreptându-se grabit spre turn.
Împreuna cu Rindow stabili pozitia în care se aflau, apoi submarinul facu un viraj si lua directia nord-est, spre insulele Avon.
În vreme ce vasul alerga pe valuri, lasând o dâra de spuma în urma lui, Farrow comunica primului-ofiter continutul biletului gasit si Rindow fu si el de parere ca vor da acolo de cel cautat.
Dupa o jumatate de ceas, Farrow coborî iarasi în interiorul vasului si batu în usa cabinei infirmeriei. Doctorul Bertram îi deschise Si zise în soapta:
— Din moment în moment se poate trezi. I-am si pregatit o supa întaritoare. Domnul Harrings acesta are o constitutie de fier, caci nimeni altul n-ar fi supravietuit acestor friguri, fara îngrijire,

fara chinina si fara mâncare. A, uite ca se trezeste!
Cu o miscare elastica, bolnavul îsi ridica trupul, roti privirea în juru-i si zise cu glas linistit:
— A, capitanul Farrow! Dupa cum vad, aflu pe submarin. Îti multumesc, domnule doctor, d-ta mi-ai salvat viata. N-as mai fi dus-o mult. Iata si o supa. Da, asta-mi va face bine.
Sorbi încetisor din ceasca, apoi zis-a, ceva mai întarit:
— Buna a fost. Pacat ca nu mai am voie sa mai manânc ceva, trebuie sa ma obicinuiesc cu încetul cu alimente dintr-astea întaritoare. În ultimele trei zile am trait numai dintr-un pachet cu pesmeti. Si am mai pastrat trei bucati ca ultima rezerva. Si acum, domnilor, va rog sa-mi povestiti cum l-ati cunoscut pe Clifton acela.
Asculta cu atentiune istorisirea capitanului, iar când acesta sfârsi, râse îndurerat si zise:
— Da, el e. E un actor desavârsit, dar si un înotator tot atât de perfect. Sunt convins ca el a rapit-o pe fiica printului, caci e capabil de asemenea fapte. Ati vazut doar cum s-a purtat fata de mine. Acum va voi povesti si eu împrejurarile în cari l-am cunoscut.
Stapânesc domenii întinse în jurul orasului Brisbane, de asemeni si turme de oi, iar în interiorul tarii am chiar o mina mica de aur. Sunt, deci, foarte bogat, dar si cam neastâmparat din fire. Dupa ce am pus la cale vre-o întreprindere, trebuie sa încep imediat

altceva. Felul meu de a fi e cunoscut la Brisbane, de aceea si primeam zilnic ofertele cele mai ciudate. Printre ele erau si unele pe cari un om cu chibzuiala nici nu le-ar fi luat în seama. Pe mine, însa, ma ispiteau. Si asa s-a facut ca am primit de la Joe Clifton o scrisoare spirituala, al carei stil mi-a placut foarte mult. Îmi propunea sa iau în arenda insulele parasite si sa plantez acolo copra. Cica el ar fi specialist si a constatat ca terenul si asezarea insulelor s-ar potrivi de minune pentru scopul acesta. Plantatia asta era ceva pentru mine, ceva la care ma gândisem adesea. Am luat în arenda insulele – pentru o suma mica – fara sa le fi vazut macar, apoi, acum o saptamâna, am plecat cu barca mea cu motor într-acolo, împreuna cu Clifton – care-mi facuse o impresie cât se poate de buna si cu cei doi bastinasi ai lui. Îndata dupa ce am vizitat insulele, m-au apucat frigurile. Clifton mi-a construit o coliba, fagaduindu-mi sa ma îngrijeasca pâna ma voi vindeca. Îmi lasa câteva cutii cu conserve si pleca, spunând ca se duce sa faca rost de vânat. De atunci, n-am mai auzit nimic de el, pâna ieri. Venise din nou si ramase uimit, vazând ca mai traiesc. Fara sa spuna ceva pleca iarasi si ma lasa pe jumatate mort. Asa, domnilor, asta e toata povestea. Ce gânduri avea Clifton procedând în felul acesta fata de mine, n-as putea spune.

— Eu, însa, îmi pot închipui ce a vrut, zise Farrow, îngândurat. Spuneai doar dumneata însuti ca se pricepe sa joace teatru! E neîndoios ca vroia sa-ti ia locul.

I-ar fi fost usor sa-si puie o masca, în care ar fi avut o asemanare izbitoare cu dumneata. Apoi ar fi transformat averea dumitale în bani gheata si p-aci ti-e drumul, baiete!
— Drace! Mi se pare ca ai dreptate! Facu Harrings. Ba chiar semana putin cu mine. Pare sa fie un individ foarte viclean si fara scrupule.
— Un singur lucru nu pricep: de ce s-a aratat în fata noastra? Întreba Farrow, îngândurat. Asta a fost o mare greseala din partea lui. Si a facut o adevarata idiotie urmarindu-ne si rapind-o pe Sanja. Ne cunostea doar din auzite si putea sa-si închipuie ca nu ne vom lasa noi cu una cu doua.
— Hm... nici eu nu prea pricep de ce-a facut-o, încuviinta Harrings. E în stare de orice numai de greseli dintr-astea nu-l cred capabil. Întrebarea e, însa: s-a îndreptat într-adevar spre Brisbane?
Nu, zise Farrow, zâmbind. A mai facut înca o greseala, dar asta din nebagare de seama. Si aceasta greseala e mai mare decât toate celelalte. Pe prima insula a pierdut un bilet, scris în scrierea Bata, prin care, „prietenul alb este invitat sa vie la capetenia unui trib Bata, pe insulele Avon". Suntem acum în drum într-acolo.
— Bata... Bata, nu este un trib din Sumatra? Întreba Australianul, iritat. Atunci sa stiti ca el e. Îmi povestise într-un rând ca facuse si acolo plantatii mari si ca-l adusese pe cei doi însotitori ai sai tot de-acolo. Acum totul e limpede ca lumina zilei. Ma mir numai cum au ajuns

oameni din Sumatra tocmai pe insulele Avon?
— Vom gasi o explicatie si pentru asta, de îndata ce vom ajunge la fata locului. Poate ca într-adevar Clifton are plantatii acolo si i-a luat cu sine pe Batasi ca muncitori priceputi. Fireste ca acolo e o ascunzatoare ideala pentru el, unde se simte în deplina siguranta.

III.
O ÎNTREPRINDERE PRIMEJDIOASA.

HARRINGS DADU IARASI SEMNE de oboseala si doctorul Bertram îi invita pe vizitatori sa-l lase singur pe bolnav. Deoarece se asteptau sa aiba mult de lucru la noapte, toti acei cari nu erau de serviciu se întinsera în hamacuri si cu obisnuinta oamenilor care dorm pe apucate, adormira imediat. Când începu sa-l se întunece, iesira unul, dupa altul pe punte. Submarinul mergea încet, caci insulele erau aproape. Si apoi, era de presupus ca Clifton dispunea de ocheane puternice si cu nici-un chip nu trebuia sa zareasca „Dox”-ul, deoarece în cazul acesta Sanja ar îi fost în primejdie.
Când noaptea se lasa de-binelea, sporira viteza, îndreptându-se spre insule. Cam dupa vre-un ceas, submarinul ocoli prima insula, tinându-se cât mai aproape de tarm. Toate privirile erau atintite cu încordare spre padurea cu copaci înalti care începea chiar din apropierea tarmului; ofiterii se folosira de ocheanele de noapte, dar George fu acela care facu

cel dintâi constatarea ca arborii erau foarte regulati.
— Bravo! Zise capitanul, ai observat bine, draga George. Asta e o dovada ca pe aceste insule s-au facut într-adevar plantatii de copra. Acum se pune întrebarea, pe care insula afla satul Batasilor? Parerea mea e sa începem prin a le cerceta pe toate; daca nu descoperim nici-o lumina de foc, sau vre-un alt semn care sa ne tradeze prezenta bastinasilor, va trebui sa cercetam cu amanuntime fiecare insula în parte. Cred ca asta e cea mai buna solutie.
— Tata, ar fi mai nimerit sa începem cu insula cea mai mare, propuse George. Pentru a administra cum trebuie aceste insule, e nevoie sa existe o centrala bine organizata. Poate ca tot acolo sunt dusi seara muncitorii tuturor insulelor si tinuti sub supraveghere, ca sa nu încerce sa fuga, Asa se procedeaza doar cu toti aceia adusi pe asa-zisele „vapoare de sclavi" si vânduti plantatorilor, cari îi tin câtiva ani, pâna-si fac treburile cu ei. Poate ca si aici lucrurile se petrec la fel.
— Draga George, vad ca esti baiat destept! Zise Farrow, cu admiratie. Acest Joe Clifton o fi probabil si el un astfel de recrutor de muncitori, cu singura deosebire ca-l foloseste pentru propriile sale nevoi.

— Da, George, propunerea ta e minunata si o vom aduce la îndeplinire. Vom cerceta întâi insula cea mai mare, cu toata atentiunea si numai daca nu vom gasi nimic acolo, ne vom ocupa de celelalte.

Unul din marinari, om mai în vârsta, care fusese, în vremea razboiului, sef de echipaj, se apropia de Farrow si înclinându-se respectuos, zise:
— Domnule capitan, eu cunosc insulele acestea, caci am fost pe aici înainte de razboi. Insula în fata careia ne aflam acum, e cea mai mare din toate. Pe atunci nu era deloc locuita si desisul era atât de salbatec, ca nici-un picior omenesc nu putea strabate printr-unsul. Între timp, însa, vad ca lucrurile s-au mai schimbat.
— Bine, Irwing, raspunse Farrow prietenos, îti multumesc. Ne-ai scutit de o munca grea. Înainte, camarazi! Porunci el apoi. Împartiti-va pe echipe si asteptati ordinele mele.
În vreme ce marinarii cari fusesera alesi pentru aceasta expeditie, sarira pe uscat, rânduindu-se pe tarm, Farrow se mai duse odata în infirmerie. Doctorul Bertram îl vesti ca Harrings va fi pe picioare, dupa toate probabilitatile. Si daca nu se vor ivi complicatiuni – chiar a doua zi.
Multumit cu aceasta stire, capitanul iesi din nou pe punte, de unde sari si el pe tarm. Afara de Farrow, George, doctorul Bertram, printul Ghasna si Petre, cari stateau în mijlocul trupei, se aflau la dreapta si la stânga lor câte sase marinari. Intentionat nu luase Farrow o trupa mai mare, caci din cele povestite de doctorul Bertram aflase ca Batasii locuiesc în case ciudate, cari se sprijina pe stâlpi de un metru jumatate pâna la doi metri înaltime si au forma

dreptunghiulara, fiind lungi de sase pâna la opt metri. Interiorul e împartit în câteva încaperi mici. Peretii, din scoarta de copac, sunt înalti de vre-un metru si jumatate, apoi începe acoperisul tuguiat.
Aceste case alcatuiesc satul Huta, cum se numeste în limba lor — care e înconjurat de un gard înalt. În primul rând trebuiau sa gaseasca satul acesta. Farrow era încredintat ca Joe Clifton avea o casa proprie, în care o va fi ascuns pe Sanja.
Cu bagare de seama, mica trupa se puse în miscare. Înaintau cu greu, caci trebuiau sa îndeparteze din cale lianele si maracinii, fara sa faca zgomot.
Capitanul mai era încredintat ca se afla undeva pe insula un golf ascuns, în care era adapostita barca cu motor a lui Clifton, poate si vre-o corabia mica, pe care era transportata recolta de copra. De la golful acesta trebuia sa duca o poteca spre sat, dar el se ferea sa caute aceasta poteca si sa se foloseasca de ea, temându-se ca Clifton o fi pus santinele acolo, stiind ca avea urmaritori primejdiosi, chiar daca presupunea ca acestia îl vor cauta la Brisbane.
Tovarasii mergeau la distanta cam de opt metri unul de altul. În linia aceasta larga se îndreptau direct spre punctul central al insulei, caci era de presupus ca acolo se afla satul, aparat de jur-împrejur dinspre mare de un brâu de padure deasa.
George tocmai ocolea trunchiul unui palmier urias. Pe întunericul care domnea acolo nu se puteau vedea unul pe altul, auzeau, însa, din când în când

pe vre-unul din tovarasi dând la o parte crengile din drum sau taind vre-o liana.
George tocmai ocolea trunchiul unui palmier urias, când se poticni si cazu. Pamântul era ciudat de tare si pipaind în jurul sau, observa ca era întins pe o poteca larga si batatorita.
Chibzui daca sa-l cheme pe tovarasi sau nu. Poteca aceasta ducea mai mult ca sigur spre satul cautat si le oferea posibilitatea sa ajunga lesne la tinta.
Dar cum era s-o faca?
De strigat nu putea sa strige, ca sa nu se tradeze.
În cele din urma se hotarî si fluiera încetisor, dupa semnalul convenit cu Petre. Uriasul va veni îndata la el, poate ca si capitanul care se afla în aripa stânga.
Într-adevar, auzi imediat zgomote apropiate. Prea apropiate, însa, ca sa poata fi ale lui Petre, care trebuia sa strabata opt metri de drum prin desisul încâlcit si întunecat.
Înainte ca sa-si poata da seama ce si cum, simti instinctiv apropierea unui om. De vazut nu-l putea vedea, caci întunericul era prea adânc sub bolta deasa a copacilor. Întelese în acelasi timp ca era un strain. Duse mâna la revolver, era însa prea târziu.
Potrivnicul sau trebuie sa fi avut ochi de pisica, deoarece maciuca groasa cu care-l lovi nimeri atât de precis în tâmpla stânga, încât bietul tânar se prabusi la pamânt ca lovit de trasnet. Faptura întunecata se apleca, îl lua în brate ca pe

o pana si se-ndrepta cu el spre mijlocul insulei.
Când Farrow si Petre se întâlnira peste câteva minute pe poteca, îl cautara zadarnic pe George. Capitanul aprinse lampa de buzunar, plimbând timp îndelungat lumina încolo si încoace si cei doi oameni zarira de odata cu groaza, la pamânt, cutitul lat al lui George, pe care-l purta cu sine împreuna cu pumnalul Sanjei.
Asadar, tânarul fusese atacat aci de un dusman si asta cu atâta repeziciune si fara zgomot, încât nici Farrow, nici Petre, cari se aflau numai la câtiva metri departare, nu auzisera nici cel mai usor strigat.
— Domnule capitan, ce ne facem acum?
Întreba Uriasul, în soapta. Nu încape vorba, trebuie sa-l eliberam pe George cât mai repede cu putinta. Adunati d-voastra pe tovarasi aici si în vremea asta eu voi porni înainte pe poteca. Poate ca-l ajung pe cel ce l-a atacat pe domnul George, înainte ca sa ajunga cu el în sat.
— Bine, draga Petre - încuviinta capitanul – eu îi voi astepta aici pe tovarasi si voi veni apoi dupa tine, împreuna cu ei. Du-te repede, poate izbutesti într-adevar sa-l ajungi pe nemernicul acela. Mai mult ca sigur c-a fost unul din cei doi uriasi, tovarasii lui Clifton. Fii cu bagare de seama, însa, caci sunt indivizi primejdiosi.
Cu toata faptura-i de urias, Petre se strecura ca un sarpe. Ochii-i ageri se obisnuisera cu întunericul, cel putin atâta cât sa poata deosebi trunchiurile

palmierilor apropiati. Tinea în mâna pregatita o granata de gaze, gata s-o arunce daca s-ar fi ivit un dusman. În vremea asta capitanul dadu semnalul convenit – un croncanit ca de pasare de prada – pentru ca tovarasii sa vie la el. Printul Ghasna si doctorul Bertram fura cei dintâi. Enervat, Farrow le vesti cele întâmplate, apoi astepta nerabdator sosirea celorlalti marinari. Când fura adunati cu totii, le spuse ce au de facut, adaogând ca George trebuie sa se afle în sat, daca nu cumva izbutise Petre sa ajunga pe rapitorul lui, în drum. Daca lucrurile vor ajunge la lupta, trebuiau sa se foloseasca în primul rând de granatele cu gaze, inventate de printul indian.

— Domnule capitan, asta e mijlocul cel mal bun, zise printul. Oamenii d-tale trebuie sa se posteze în jurul satului, la distanta unul de altul si la un semn al dumitale, vor arunca granatele înainte ca dusmanii sa-si poata da seama de ceva, gazele îsi vor fi facut efectul. Si dupa o jumatate de ceas îi vom putea scoate pe Sanja si George din sat nevatamati. Ar fi bine sa ne grabim, ca sa nu lasam vreme santinelei care l-a atacat pe George sa alarmeze satul.

— Ai dreptate – încuviinta capitanul – asa trebuie sa facem. Înainte, camarazi, acum e acum!

Farrow si tovarasii lui erau si ei obicinuiti sa vada prin întuneric, dar printul Ghasna îi întrecea pe toti. El mergea în spatele capitanului si observa cu atentiune tufisurile de amândoua laturile potecii.

Dupa zece minute de mers, ajunsera la un luminis mare, în mijlocul caruia se înalta gard de nuiele al satului. Totul era linistit, prea linistit chiar, ceea ce-l puse pe gânduri pe capitan..
Privi îngrijorat spre sat, dar Petre nu era vazut. Probabil ca Uriasul si ajunsese la gardul de nuiele si acum cauta intrarea. Daca, însa, acela care-l atacase pe George ar fi ajuns în sat, fireste c-ar fi dat alarma. Sau poate ca Clifton chibzuia tocmai cum sa procedeze.
Printul Ghasna, care-si dadu seama îndata de situatie, zise încetisor:
— Domnule capitan, sa pornim înainte si sa ne împrastiam în jurul salului. În felul acesta vom da si de Petre. Daca ne va spune ca a vazut ca George a fost târât în sat, atunci aruncam granatele de gaze.
Ciudat era ca nimic nu se clintea colo înaintea lor. Nici-un strigat de alarma cu rasuna, nici-o sageata nu brazda aerul. Farrow nu stia ce sa-si închipuie. Ajunse la gardul de nuiele si se opri; ceilalti îl ajunsera si dânsii în curând.
— Domnule capitan – zise de-odata printul – Clifton ala o fi având alta ascunzatoare unde l-o fi târât salbatecul si pe George. Probabil ca locuitorii satului nu stiu nimic despre tot ce se petrece aici. Cred ca cel mai nimerit lucru e sa-l trezim din somn si daca se arata dusmanosi, vei da semnalul pentru aruncarea granatelor de mâna.
— Da, printe, ai dreptate, încuviinta Farrow. Petre se afla, probabil, pe urmele aceluia care l-a rapit pe George, sau, poate, a fost facut si el nevatamator si

târât pe undeva. Sa încercam sa vorbim cu capetenia satului. Ce-ar fi sa deschidem poarta pe dinafara si sa intram de-a dreptul în sat?
— Nu, caci în cazul acesta oamenii d-tale n-ar trebui sa arunce granatele, zise printul. Mai bine e sa strigam de afara si ne-or auzi ei.
Farrow lovi cu patul revolverului în scândurile portii înalte, apoi striga în limba olandeza:
— Capetenie, am de vorbit ceva cu d-ta.
Ca prin farmec se produse însufletire în sat.
Se auzea amestec de glasuri, dar capitanul observa imediat ca ele n-aveau nimic amenintator, ci erau mai curând speriate, ca a unor oameni treziti pe neasteptate din somn.
Farrow mai striga odata si atunci se auzi dindaratul portii o voce tremuratoare de om batrân:
— Tuan, ce s-a întâmplat? Unde a ramas prietenul meu alb?
— Pe el îl si caut, raspunse capitanul. Deschide, venim cu gânduri bune. Vrem numai sa-l vizitam pe Tuan Harrings si pe Tuan Clifton.
Farrow zise amândoua numele, caci nu stia sub care din ele era cunoscut banditul la Batasi. Afla însa îndata din raspunsul capeteniei.
— Tuan Harrings vine câte odata pe aici. Pe celalalt Tuan nu-l cunosc. Dar stati, ca va deschid.
Când poarta larga se dadu în laturi, Farrow si printul Ghasna se vazura în fata unui batrân încovoiat, îndaratul

caruia se înghesuiau tacuti ceilalti locuitori ai satului. N-aveau câtusi de putin tinuta dusmanoasa si capitanul întreba pe ton prietenos:
— Opum, Tuan Harrings nu locuieste în sat?
— Nu, Tuan, casa lui se afla pe a treia insula de aici.
— Aduna regulat recolta de copra? Se mai informa capitanul.
— Da, Tuan, tocmai trebuie sa vie sa si-o ia, am lucrat pe capete s-o strângem si s-o uscam. Tuan, va mai tine mult asta? Întreba el, temator. Înca trei ani zicea sa mai ramânem aici, apoi Tuan Harrings ne-a fagaduit sa ne duca acasa.
— Asa se va si întâmpla, cauta sa-l linisteasca Farrow, dar probabil ca în viitor copra va fi ridicata de un alt Tuan, care se numeste tot Harrings. Asadar, pe insula a treia spuneai ca locuieste Tuan-ul? Bun! Curând de tot va veni un alt Tuan ca sa ia copra, voi strângeti-o si uscati-o înainte, ca si pâna acum.
Farrow îsi aduna oamenii, saluta pe capetenie, care nu prea era lamurita de rostul acestei vizite nocturne, apoi toata trupa porni în graba îndarat. Acum se puteau folosi de poteca larga din padure si sa-si aprinda lampile de buzunar. Strabatura padurea în timp relativ scurt si ajunsera cam la o suta de metri de locul unde se afla submarinul, în mare. Farrow dadu imediat un semnal cu lampa de buzunar si peste câteva minute „Dox”-ul se apropia. Tovarasii se urcara în graba pe punte si vasul porni spre insula a treia. Mergea acum cu

electromotoarele, ca sa nu faca mult zgomot.
Nu trecu mult si ajunsera. Insula era potrivit de mare, dar brâul de verdeata care o înconjura era atât de des, încât se parea ca nici-un picior omenesc n-ar putea razbate printr-unsul.
Ocolira insula încetisor. Pe coasta de est, ochii ageri ai capitanului descoperira o deschizatura în desis. Submarinul se apropia imediat si îndraznetii! Marinari sarira direct pe tarm.
Farrow pasi cel dintâi în deschizatura îngusta, urmat de ceilalti. Dupa câteva minute de mers se afla, împreuna cu tovarasii sai, la marginea unui luminis. Aici se înalta o casa solida si frumoasa, în stilul tropical. Un European putea trai foarte bine în ea.
Farrow statu sa chibzuiasca daca nu e prea riscat din partea lui sa se apropie dea dreptul de casa, caci trebuia sa strabata un teren larg, luminat de linia. Îsi încorda auzul, dar nu descoperi nimic suspect. Atunci se hotarî sa se puna pe lucru.
Cu sarituri mari, în zigzag, strabatu luminisul, apropiindu-se de casa. Dar nici aici nu se clintea nimic si de-odata îi trecu prin minte ca Clifton disparuse cu prizonierii, în barca cu motor. Deschise brusc usa si intra înauntru. La lumina lampii de buzunar vazu ca se afla într-o odaie de locuit. Pe masa din mijloc zari o coala mare de hârtie, care-i atrase imediat atentia. Se apropia, o lua în mâna si citi:
„Domnule capitan Farrow,

Am banuit ca ma vei vedea îndreptându-ma cu barca spre nord-est si ca ma vei urmari. Servitorii mei au facut greseala ca nu i-au pus calus fiului d-tale; chiar eu i-am auzit tipetele. Acum, însa, am pus mâna si pe el, de asemeni si pe Petre Uriasul. Daca continui sa ma urmaresti, îi voi ucide pe amândoi. Sanja va ramâne la mine, pâna ma voi fi plictisit de ea. Te sfatuiesc sa nu ma urmaresti, caci sunt bine cunoscut pe Malaita si i-as lasa pe George si pe Petre acolo. În orice caz ma voi duce într-acolo. În Brisbane n-ai decât sa ma cauti, îmi va face placere chiar. Pe prizonieri îi voi elibera, de îndata ce voi fi în siguranta. De asemeni îi voi da drumul si Sanjei mai târziu si cred ca va gasi drumul la d-voastra,
Dick Harrings".
Farrow citise scrisoarea cu glas tare când sfârsi, printul Ghasna zise, înfuriat peste masura:
— Îsi va blestema ziua când s-a nascut daca se va fi atins cumva de Sanja mea. Crezi, domnule capitan, ca s-a îndreptat spre insulele Salomon? Sa ne mai ducem înca odata în tinutul acela de groaza, unde era sa ne pierdem viata?
— În nici-un caz nu pot crede asta, raspunse Farrow. Sunt convins ca nemernicul s-a dus direct în Brisbane. El nu stie ca noi l-am gasit pe adevaratul Harrings si ca am dat de urma lui – a lui Clifton – datorita scrisorii pierdute a capeteniei Batasilor. Vom porni acum cât mai repede spre Brisbane, facând, însa, un ocol mare, ca sa nu fim vazuti de el. Trebuie s-ajungem acolo înaintea lui. Si

atunci vom sti noi sa-l judecam cum se cuvine.

IV.
O AVENTURA ÎN BRISBANE.

SUBMARINUL PORNI LA DRUM cu toata viteza. Farrow îsi facuse socoteala ca, folosindu-se de compresoare, va ajunge la Brisbane cu câteva ceasuri înaintea lui Clifton, cu tot ocolul pe care avea de gând sa-l faca. Calatoria va dura douazeci si patru de ceasuri, asa ca urma sa soseasca noaptea târziu si la nevoie va putea face pregatiri pentru primirea criminalului. Pâna atunci probabil ca se va fi întremat si Harrings si le va putea da o mâna de ajutor.
Îndata ce submarinul îsi luase viteza, Farrow se îndrepta spre cabina-infirmerie si batu în usa. Doctorul Bertram îi dadu imediat drumul înauntru.
Dick Harrings statea în capul oaselor si mânca cu mare pofta pesmeti muiati în supa. ÎI saluta pe Farrow si-i ceru vesti. Capitanul îi povesti ultimele întâmplari si când aminti de faptul ca ticalosul îsi însusise, probabil pentru ani de zile de acum înainte numele de Harrings, Australianul tresari surprins, apoi zise:
— Se si numeste chiar Harrings, acum îmi dau seama. Numai fata de mine s-a dat drept Clifton. De aici si asemanare cu mine. Desigur ca e Jim Harrings, un var de-al meu, disparut de vre-o zece ani. A fost o poama rea de mic copil. Hm... în cazul acesta ar fi mai bine sa iau pe seama mea plantatiile, de pe insulele

Avon. Voi intra imediat în tratative cu guvernul. Banuiesc ca se va duce sa locuiasca în casuta mea de tara, la câtiva kilometri spre sud de Brisbane. Acolo e un port mic, ascuns, unde-i poate debarca în deplina siguranta pe prizonieri. Casa se afla în mijlocul unui parc întins, împrejmuit cu un zid înalt. Paznic e acolo un negru batrân, care l-a cunoscut prin mine pe acest Clifton si stie ca facem afaceri împreuna. Fara îndoiala ca va asculta de el.

— Minunati exclama capitanul. Ne vom duce de-a dreptul spre punctul acela. Nadajduiesc sa ajung acolo cu câteva ceasuri înaintea lui si sa-l pot face o primire vrednica de el.

— Asadar nu crezi ca se va îndrepta spre Malaita? Întreba Harrings. Si, oare, n-ar fi cu putinta sa mai viziteze odata insula, ca sa vada daca am murit sau nu?

— Nu, nu cred, zise Farrow, cu hotarâre. Asta o va face de-abia dupa ce-i va fi adus în siguranta pe prizonieri. Dupa cum dovedeste scrisoarea lui, el presupune ca l-am urmarit, atrasi de strigatele lui George si ca ne-am luat dupa el cu submarinul. Dumneata esti doar mort pentru el si de încredintat se poate încredinta despre asta mai târziu. Fireste ca acum va lua locul dumitale în Brisbane si s-o fi priceput din timp sa afle despre dumneata tot ce era trebuitor sa afle, ca sa nu se încurce.

— Asta a facut-o, e adevarat, murmura Harrings, cu amaraciune. A fost mester si m-a dus cu vorba, încât i-am povestit de-a fir a par toiul cu privire la afacerile

mele. Izbutise, nemernicul, sa-mi zgândareasca vanitatea. Nu-i va veni deloc greu sa joace rolul meu si va face asta atâta vreme, pâna va fi transformat în bani întreprinderile mele numeroase, pentru ca apoi sa plece încolo.
— Sa nadajduim ca nu va ajunge departe, zise Farrow. Suntem în masura sa dovedim ca. Avusese intentia sa te ucida si atunci cu greu va putea scapa de spânzuratoare.
— O fi, nu zic ba, dar tot mai e ceva la mijloc. Vrei dumneata sa fii martor împotriva lui?
— Asta nu voi fi în masura s-o fac, raspunse Farrow, dar poate ca va fi de ajuns marturia noastra scrisa. Omul acesta trebuie sa fie pedepsit cu orice pret.
— Ei, da, în definitiv si cuvântul meu are oarecare greutate, zise Harrings. Dar mai întâi, trebuie sa-l avem în mâna. Sa speram ca vom izbuti.
Când George se trezi din lesin, era într-o stare jalnica. Capul îi vâjâia, tot trupul îi era ca zdrobit si se simtea cum nici nu se poate mai rau. Încerca sa se ridice, observa, însa, ca era legat fedeles. În gura avea un calus, legat cu o sfoara groasa în jurul gâtului.
O leganare usoara, regulata, precum si zgomotul unei masini, îl facura sa-si dea seama ca se afla pe o barca cu motor. Asadar, era în puterea lui Clifton. Se rasuci pe o parte si atunci simti un alt trup alaturi de al lui. Cu mâinile legate pipai trupul acesta si numai calusul îl

împiedeca sa nu scoata un strigat de bucurie... Alaturi de el se afla Sanja.
Mâinile lor se întâlnira si George simti ca si fata era legata. Încerca imediat sa-si desfaca legaturile, dar degetele îi erau amortite.
Se pipai la brâu, dar spre marea-i dezamagire constata ca-l fusesera luate toate armele.
Un val puternic apleca vasul si datorita acestei împrejurari George se rostogoli spre cealalta parte, unde, spre marea lui mirare, se lovi de alt trup. Fusese facut prizonier înca unul din tovarasi?
Pipai cum putu trupul acesta si dadu peste alte mâini legate, la fel cu ale sale. Simti o tresarire de bucurie, caci îsi spuse imediat ca mâinile acestea uriase nu puteau fi decât ale lui Petre.
Dupa sistemul de care se foloseau când se aflau sub apa, tânarul începu imediat sa loveasca pe palma lata a Uriasului, în tactul alfabetului Morse, care se întrebuinteaza în telegrafie:
— Petre, tu esti?
— Da, domnule George, raspunse credinciosul servitor. M-au atacat si pe mine. Ne aflam pe barca cu motor, care se îndreapta spre Brisbane, dupa cum am auzit.
— Atunci va veni si tata acolo! „telegrafie” tânarul. Poate ca va fi chiar înaintea noastra. Petre, nu trebuie, însa, sa tradam ca ne este cunoscut numele Clifton, îl vom numi si mai departe Harrings. Nu e nevoie sa stie ca am fost pe insula lui.

— M-am gândit si eu la asta, raspunse Petre. Domnisoara Sanja e si ea aici.
— Stiu, Petre. N-ar fi rost cumva sa ne liberam?
— Va fi greu, s-apoi tot degeaba, caci Clifton si salbatecii lui sunt înarmati. Trebuia sa avem rabdare pâna la Brisbane.
Asta poate sa mai tie douazeci si patru de ceasuri; trebuie sa încercam cel putin sa ne slabim ceva legaturile, altminteri mâinile ne vor fi cu totul amortite.
Uriasul începu imediat sa-si faca de lucru ia frânghiile cu cari era legat George. Cei doi salbateci facusera noduri trainice, dar Petre era marinar batrân si pentru el nu exista nod pe care sa nu-l poata desface. De-abia dupa vre-un ceas izbuti sa slabeasca unul din noduri si începu aceeasi treaba cu al doilea. Dupa multe sfortari aduse si asta la îndeplinire si George putea acum sa scoata lesne mâinile din laturi, dar putea sa si le puie si înapoi, ca sa dea impresia ca e bine legat.
Tânarul trebuia sa mai astepte o jumatate de ceas, înainte de a încerca sa slabeasca nodurile de la legaturile lui Petre. Când se puse pe lucru îl treceau naduselile, dar cu putin înainte de a se lumina de ziua, Uriasul! Era si el în masura sa-si scoata mâinile din laturi. Când se facu lumina de-a binelea, George vazu ca se aflau amândoi la pupa unei barci lungi cu motor. În fata lor statea la cârma falsul Harrings, având alaturi pe unul din salbatecii uriasi. Celalalt dormea lânga cabina motorului.

George o privi pe Sanja si-i facu un semn de încurajare. Ochii ei lucira de bucurie si raspunsera în acelasi fel. Biata fata era mai linistita, stiindu-l pe scumpul ei George lânga dânsa.
Dupa un ceas, Clifton, îl striga pe salbatecul care dormea. Uriasul sari repede în sus si lua în primire cârma. Banditul se întoarse si râse batjocoritor la prizonierii lui.
— Da, domnilor – zise el, apoi – îmi pare rau ca ati cazut în mâinile servitorilor mei, mai bucuros as fi fost sa nu-mi încarc barca si cu dv. Am lasat o scrisoare tatalui d-tale, domnule Farrow, prin care-l înstiintez ca va voi reda libertatea, de îndata ce voi fi la adapost. Pe domnisoara însa, o voi pastra atâta timp pâna ma voi fi saturat de ea. Nu te speria, asta nu prea tine mult la mine. Îmi pare rau ca nu sunt în masura sa va dau ceva de mâncare, caci din cauza iviri d-voastra neasteptate pe insula am fost nevoit sa plec brusc si n-am mai putut lua alimente. La noapte, însa, vom fi la Brisbane si atunci veti avea mâncare si bautura din belsug. Si tot acolo voi cauta sa fac cunostinta mai de aproape cu frumoasa Sanja. Adaoga el, batjocoritor.
Pe George îl îndemna inima sa-si scoata mâinile din lat si sa-l apuce de beregata pe bandit. Dar privirea lui se opri pe brâul de piele al acestuia, din care ieseau la iveala paturile a doua revolvere si plaselele unui cutit. Apoi, picioarele îi erau legate si n-ar fi f-ost în masura sa se arunce destul de repede asupra lui Clifton, însa, citise probabil în ochii

tânarului o amenintare, caci facu o mutra cam întunecata, apoi râse si striga:
— Îmi pare rau ca Sanja e iubita dumitale. Dar nu face nimic, o vei avea înapoi.
Si dupa o clipa urma cu intonatie serioasa si aspra:
— Acum ma duc la culcare. Fereste-te sa faci vreo prostie si nu încerca sa te eliberezi. Servitorii mei se pricep de minune sa mânuiasca cutitele.
Arunca, lui George o privire plina de amenintare, apoi se întoarse si se îndrepta spre prora barcii, unde se întinse pe niste paturi. Cei doi batusi stateau nemiscati, unul la cârma, celalalt lânga el. Din când în când, acesta din urma arunca o privire scurta, cercetatoare, asupra prizonierilor. Era exclus, deci, sa încerce sa se elibereze.
George se rasuci în asa fel, încât s-o poata vedea pe Sanja. Si, toata ziua cei doi îsi vorbiri cu privirile. Când se lasa din nou întunericul, Clifton se apleca deodata asupra lui George si a lui Petre si le pipai legaturile. Din fericire, începu cu cele de la picioare, astfel ca cei doi avura tot timpul, prin încordarea bratelor, sa dea impresia ca sunt legati bine si la mâini.
Banditul râse încetisor, dupa ce sfârsi examinarea si zise:
— Îmi pare foarte rau, ca trebuie sa îndurati atâta timp legaturile acestea, dar îmi place sa merg la sigur. Am auzit atâtea despre d-voastra, încât e mai bine sa fiu prevazator. Peste sase ceasuri

nadajduiesc sa ajungem la destinatie si atunci va voi închide – separat, fireste. În încaperi unde va veti putea misca în voie, fara sa mai fiti legati cum sunteti acum.
George si Petre îl vazura îndreptându-se spre Batasi si imediat începura sa-si slabeasca legaturile de la picioare. Îsi scoasera si calusurile, lasându-le în jos pâna la barbie, gata sa si le vâre din nou în gura, la caz de nevoie.
George se rostogoli apoi usor pâna la Sanja si începu sa-l slabeasca si ei legaturile. Stia ca fata va ramâne linistita pâna vor întreprinde ei ceva. Îi scoase si calusul, dar ea îsi stapâni bucuria si nu rosti nici-un cuvânt. În schimb, cauta mâna iubitului ei si o tinu strâns într-a sa.
Ceasurile treceau unul dupa altul. Clifton se întoarse de-odata spre ei, învaluit în lumina lunii si zise:
— Mai avem cel mult un ceas pâna sa ajungem. Atunci veti capata mâncare si bautura din belsug. Vom fi într-un loc atât de sigur, încât nimeni nu va putea da de noi. Mai putin decât oricine, tatal dumitale, domnule Farrow, caruia i-am lasat vorba ca va voi duce pe Insula Malaita. Poate ca va va cauta acolo si va avea prilejul sa faca cunostinta mai de aproape cu vânatorii de capete.
Cu un rânjet batjocoritor se întoarse iarasi si, aplecat deasupra cârmei, privi înainte, spre larg. George lua mâna Uriasului si batu în tactul alfabetului Morse:
— Sa-ne eliberam acum, sau sa asteptam pâna vom fi dusi pe uscat?

— Mai bine sa asteptam, raspunse Uriasul, pentru o lupta e prea strâmt lacul aici. Voi avea eu grija sa fac ce trebuie, când vom fi transportati.
— Îndata ce va micsora viteza barcii, va trebui, însa, sa ne punem din nou calusurile, „morsa” George.
Din prevedere, nu vroia sa-i vorbeasca în soapta lui Petre, caci Clifton statea prea aproape si l-ar fi putut auzi.
Tânarul se întreba acum cu teama daca tatal sau va veni. Daca era adevarat ce spunea banditul, ca-l lasase o scrisoare prin care-l anunta ca-l duce pe prizonieri la Malaita, atunci probabil ca va pleca cu submarinul într-acolo. Trebuiau, deci, sa se bizuie pe propriile lor forte.
În cele din urma, Clifton opri motorul si în aceeasi clipa George si Petre îsi îndesara la loc calusurile. Tânarul apropia si Sanjei calusul de gura si frumoasa Indiana pricepu îndata ce are de facut.
Barca înainta încet, pâna se opri cu totul. Lantul de la prora zangani si Clifton zise triumfator:

— Iata-ne ajunsi! Micul port pe care l-am construit pentru barca mea cu motor, nu va va îngadui sa va apropiati cu submarinul decât pâna la cel mult cincizeci de metri, zise Dick Harrings, când „Dox”-ul nu mai era departe de coasta australiana. Probabil cu va trebui sa înotam ultima bucata de drum.
— Ba de joc, avem pe bord barci demontabile de aluminiu, raspunse Farrow. Neplacut e în orice caz, caci

suntem prea aproape de oras si luna e astazi parca mai luminoasa ca oricând. Am putea fi lesne descoperiti. Va trebui s-o luam mai departe, spre sud si de acolo sa ne apropiem de coasta cu barcile.
— Stai, am gasit! Exclama Australianul. Vei intra cu submarinul în portul principal; acolo se afla doua din corabiile mele, cari asteapta sa fie încarcate. Sunt ancorate la distanta de zece-doisprezece metri una de alta. Ce-ar fi sa iesi la suprafata între ele? Ne vom urca apoi pe bordul uneia si cu ajutorul barcilor de salvare plecam spre tarm. Personal nu va cunoaste nimeni si nu veti fi banuiti, daca va veti îmbraca în costume albe. Si într-o jumatate de ceas ajungem la locuinta mea de la tara.
Propunerea e cât se poate de buna si o vom urma, raspunse capitanul. Trebuie, totusi, sa-mi descrii exact locul unde se afla corabiile dumitale, caci va fi nevoie sa merg sub apa si sa îndrum prin periscop submarinul. Cel mai bun lucru ar fi sa-mi faci o schita a portului, indicând pe ea pozitia corabiilor. E nevoie sa ma si las afund, vad niste puncte luminoase în zare.
— Sunt cele doua faruri de la intrarea portului, zise Harrings. Îndreapta vasul între ele. Ma înapoiez imediat, voi face schita în cabina doctorului.
Farrow parasi si el turnul, închise capacul în urma sa si dadu comanda de scufundare.
Dupa câteva minute Harrings se întoarse cu schita ceruta de capitan. Peste o

jumatate de ceas, submarinul trecuse prin dreptul celor doua faruri si aproape imediat Farrow zari corabiile Australianului, cari erau într-adevar atât de distantate una de alta, în cât „Dox”- ul se putea ridica la suprafata între ele.
Harrings veni în cabina de comanda si se lipi de scarita de fier care ducea afara din turn. Trebuia sa urce imediat în urma capitanului, pentru ca sa dea de veste santinelelor de pe corabiile sale.
Totul se petrecu în cea mai buna ordine. Cu îndemânare de vechi marinar, Farrow îndruma vasul printre cele doua corabii, apoi pompele dadura afara apa din tancurile de balast si trupul de otel se ridica încetisor la suprafata.
Când turnul atinse luciul apei, capitanul si ridicase capacul. Harrings era lânga el si in clipa când pe corabia din stânga se auzi o exclamatie de uimire, el striga repede:
— Aici Dick Harrings. Cine e de santinela?
— Johnson, stapâne.
— Bine, Johnson, arunca-ne o scara de frânghie si tine-ti gura. Cine mai e pe punte?
— Bell, stapâne, e la prora.
Harrings scoase o exclamatie de necaz si zise încet lui Farrow:
— Pe Bell asta nu-l prea înghit. E viclean al dracului, As fi dorit sa nu fie azi pe punte. Dar n-avem încotro.
— Domnule capitan, cred c-ar fi bine sa ma urc eu întâi – zise el, când scarita de frânghie fu lasata jos. Trebuie sa vorbesc imediat cu Bell ala. Îl voi trimite în cala.

Australianul se catara cu îndemânare, urmat de capitan, doctorul Bertram, printul Ghasna si înca patru marinari, printre cari uriasul Kard.
Când Farrow pasi pe punte, zari în lumina ce venea dinspre tarm, faptura lui Dick Harrings, care umbla cu înfrigurare pe puntea superioara a corabiei. Capitanul astepta pâna ce toti tovarasii fura sus, apoi se adresa primului ofiter, care luase comanda submarinului:
— Rindow, ar fi mai bine sa iesi din port. Ia-o spre sud, unde vom veni si noi cu barca cu motor a domnului Harrings, dupa ce vom fi terminat treburile pe aici.
— Am înteles, domnule capitan, raspunse primul ofiter.
În clipa aceea, Harrings se înapoia si zise cu înfrigurare:
— Domnule capitan, Bell asta a disparut brusc. Ma tem sa nu se fi dus sa anunte politia ca a aparut aici un submarin. Haide, sa ne grabim!
— Hm! ar fi cam neplacut, zise Farrow. Dar n-avem încotro, sa ne grabim deci!
Johnson, care era de santinela, trebuia sa-l duca la tarm, cu barca. Erau douazeci de metri pâna acolo si Bell putea sa fi ajuns de mult.
— Johnson, vii si dumneata, ordona Harrings. Nu stii nimic cu ce-am venit. Ai înteles? Voi povesti totul în amanuntime, dupa ce ne vom fi adus la îndeplinire însarcinarea. Atâta îti pot spune deocamdata, ca e în joc si viata mea si cu avem de luptat cu un individ care planuise sa ma omoare.

— Am înteles, zise Johnson, scurt. Desigur ca e vorba de Clifton ala. Am vrut sa va previn sa nu plecati cu el. Si îmi închipui eu si cine e domnul capitan acesta. Sunt încântat sa-l cunosc. N-am vazut nimic! Rau e numai c-a disparut Bell.
Tot vorbind, ajunsera la prora corabiei si coborâra repede în barca fixata acolo. În câteva clipe ajunsera pe chei si sarira pe uscat.
— Repede! Zise Harrings. O lua la stânga pe lânga magazia ce se vede colo, apoi tot la stânga, de-a lungul stradutei înguste. Facem un ocol, în schimb suntem mai siguri.
— Cred ca esti cunoscut în Brisbane? Întreba Farrow.
— Fireste, domnule capitan. Trebuie sa ajungem cât mai repede la casuta mea de la tara. Sunt sigur ca varul meu ne-a luat-o înainte. Presupun ca el se afla mai aproape decât credem noi.
— Si eu m-am gândit la asta, zise Farrow. În sfârsit, nu mai e nimic de facut acum.
Se strecurara repede pe dupa coiful magaziei, apoi o luara la stânga, in straduta îngusta si... se trezira fata în fata ca trei politisti, alaturi de cari se afla un om, la vederea caruia Harrings exclama înfuriat:
— Am banuit eu, Bell, nici nu-ti dai seama ce ai facut!

V.
ÎN MARE PRIMEJDIE.

INDIVIDUL IZBUCNI ÎN RÂS SI ZISE:

— O, da, stiu bine ce-am facut, domnule Harrings. Însotitorul d-voastra este mult-cautatul capitan Farrow, cu oamenii lui. I-am vazut iesind din submarin.
În clipa aceasta de primejdie, Australianul îsi redobândise tot sângele rece. Râse, apoi zise aspru.
— Se pare ca te-ai îmbatat din nou, Bell, desi erai de santinela. Esti concediat, vino mâine de-ti ia actele! Si acum, domnilor – se adresa el politistilor – cu ce va pot fi de folos?
— Nu va suparati, domnule Harrings – zise seful patrulei, cam încurcat – Bell asta sustine c-ar fi vazut un submarin. Domnii cari va însotesc îmi sunt cu desavârsire necunoscuti. Ivirea lor in toiul noptii e oare-cum suspecta...
— Si cu toate acestea lucrul e simplu de tot: am sosit cu barca mea cu motor, de la un drum lung. Bell vrea sa-si dea aere, mai ales ca e si beat. Nu e de ajuns daca garantez eu pentru domnii acestia?
— Ba nu pot sa jur ca e capitanul Farrow! Striga Bell, furios. Nu-s beat si pe mine nu ma poti însela, domnule Harrings. Si apoi, dumneata învârtesti nu stiu ce afaceri misterioase, lipsesti zile de-a rândul si te înapoiezi noaptea cu un submarin.
— Sa stii ca daca dai drumul astora, îl voi anunta mâine pe domnul prefect de politie. Se adresa el, amenintator, politistilor.
— Tine-ti gura! Striga seful patrulei. N-avem nevoie de sfaturile d-tale. Daca se

va dovedi ca ai facut marturisiri false, sa stii ca n-o sa-ti mearga bine!
Apoi se adresa din nou Australianului:
— Domnule Harrings, puteti recunoaste si d-voastra ca e de datoria mea sa cercetez daca e adevarat ce spuneti. Eu singur n-am puterea sa iau o hotarâre. V-as ruga sa ma însotiti la inspectorul de serviciu.
— Cu draga inima, zise Harrings. Cine e azi de serviciu?
— Inspectorul Boyd.
— Bine, foarte bine. Sa mergem, domnilor!
Australianul se întoarse si pasi alaturi de Farrow, îndreptându-se spre strada principala. Seful patrulei o lua înainte, iar ceilalti doi politisti ramasera în urma, împreuna cu Bell.
Ajunsera repede la prefectura. Aici, însa, îi astepta o surpriza neplacuta: inspectorul Boyd plecase de curând într-o misiune importanta, dar lasase vorba ca peste cel mult un ceas va îi îndarat.
Harrings îi sopti capitanului ca Boyd îi era bun prieten si un admirator înflacarat al lui Farrow. Una din fetele australiene pe cari le salvase cândva George, era o ruda apropiata a lui.
— Atunci, trebuie sa asteptam, zise capitanul. N-are rost sa vorbim, cu alt functionar.
Harrings spuse politistului care-l înlocuia pe Boyd ca vor astepta înapoierea acestuia. Trecu, însa, un ceas si jumatate, pâna - ce inspectorul sosi. Îl saluta prietenos pe Harrings si intra în cabinetul sau. Seful patrulei îi raporta

cazul si imediat Australianul si Farrow fura introdusi la el.
Se vedea dupa chipul inspectorului ca se afla în încurcatura, dar Harrings îi veni in ajutor:
— Draga Boyd, am aflat întâmplator ca s-a faptuit o spargere la locuinta mea, de aceea m-am grabit sa viu încoace cu barca cu motor, împreuna cu domnii acestia. Bell o fi fost beat si numai astfel se explica faptul ca sustine c-a vazut un submarin. Ti-as fi foarte recunoscator, daca ne-ai lasa sa ne vedem de drum, caci fiul prietenului meu de afaceri, domnul Britton, aci de fata, se afla în mare primejdie. A fost rapit, întocmai ca odinioara ruda ce-a d-tale.
— Fireste ca te cred, domnule Harrings, zise inspectorul. Îl voi retine aici pe Bell, pâna se va fi trezit din betie. Scuzati ca v-am facut sa pierdeti vremea, dar politistul nu putea proceda altfel.
— Recunosc, dar ar fi foarte neplacut daca vom sosi prea târziu. În sfârsit! La revedere, draga Boyd, poate ca voi trece mâine pe la dumneata sa-ti raportez cum au mers lucrurile.
Strânse mâna inspectorului, apoi acesta se apropia de Farrow, îl privi adânc în ochi, îi întinse mâna si zise cu caldura:
— Domnule Britton, sunt încântat ca am avut prilejul sa va cunosc. Vreau sa nadajduiesc ca veti izbuti sa-l salvati pe fiul dv. Atunci veti putea aprecia si d-voastra recunostinta pe care o port capitanului Farrow, al carui fiu a salvat-o pe nepoata mea. Va doresc noroc.

— Multumesc, raspunse Farrow, care, fireste, stia ca inspectorul îl recunoscuse. Poate ca vom avea cândva prilejul sa stam mai mult de vorba. La revedere, domnule Boyd.
Bell fu chemat în cabinetul inspectorului si de uimire si spaima uita sa mai protesteze, când îi vazu pe Harrings, Farrow si însotitorii acestuia parasind în graba localul prefecturii. Si când, dupa cinci minute, se întinse, amarât, pe patul din celula, se-ntreba daca nu se-nselase într-adevar...
În vremea asta, marinarii, sub conducerea lui Harrings, se-ndreptau grabiti spre locuinta acestuia. În cele din urma el le arata cu mâna un zid înalt, care se vedea la oarecare departare, în lumina lunii si zise:
— Acolo e casa mea. Dea Domnul sa nu fi venit prea târziu.
Ajunsera curând la poarta cea mare. Dar o gasira încuiata si Harrings nu avea cheile la el.
Nu putem suna, zise el lui Farrow, caci nu e exclus ca varul meu Jim sa si fie în casa. Trebuie sa sarim peste poarta.
Asta nu era deloc greu si când fura înauntru si zarira cladirea în fata lor, Harrings exclama:
— În sufragerie e lumina, ceea ce înseamna ca e aici. Ah! Dumnezeule...
În clipa aceea se auzi din casa un tipat înspaimântator de femeie.

George tremura de încordare. Acum sosise momentul hotarâtor. Mai era

departe tatal sau cu printul Ghasna? Vor veni ei oare?
Clifton aprinse lampa de buzunar si îndrepta brusc lumina asupra prizonierilor. George si Petre îsi încordara imediat bratele, ca sa nu se observe ca-si slabisera legaturile, dar Sanja facu asta în ultima clipa si încurcatura ei nu scapa ochilor ageri ai banditului.
El nu zise nimic, dar vorbi ceva cu cei doi Batasi, cari se îndreptara imediat spre George, ca si cum ar fi vrut sa-l ridice. În loc de asta, salbatecul se arunca asupra lui si-i lega mâinile cu alta funie, pe care o strânse atât de tare si cu atâta repeziciune, încât intr-o clipa George nu mai putu face nici-o miscare. Proceda în acelasi fel cu Petre, care se împotrivi din rasputeri, dar fara folos.
În vremea asta Clifton se aplecase peste Sanja si-i lega si ei mâinile-din nou. Apoi examina calusurile prizonierilor, spuse câteva cuvinte celor doi uriasi, cari strânsera imediat si sforile din jurul gâtului fiecaruia.
— Care va sa zica, dumnealor sunt chiar mai primejdiosi decât banuiam eu, din cele ce am auzit despre dânsii, spuse criminalul, batjocoritor si cu admiratie în acelasi timp. Respectele mele, domnilor, nu lipsea mult si-mi trageati clapa. Sa nu va închipuiti, însa, ca veti scapa nepedepsiti pentru fapta asta. Voi mai chibzui si cred ca voi gasi ceva frumos. Stai, am si gasit.
Râse sarcastic si dadu o porunca celor doi salbateci. Acestia taiara legaturile de la picioarele lui Petre, îl ridicara si

apucându-l de câte un brat, îl târâra de pe barca.
— Vine si rândul vostru, zise Harrings, postându-se în fata Iul George si a Sanjei. Va veti bucura mult de ceea ce va pregatesc. Ha, ha! O sa aiba haz, zau asa!
George îsi framânta crierul cum ar putea scapa acum. Zadarnic încerca sa-si miste mâinile ca sa-si slabeasca legaturile; Harrings, care observa sfortarile sale, la lumina lampii de buzunar, râse batjocoritor si zise:
— Nu te mai obosi, prietene, caci servitorii mei îsi pricep meseria. Acum nu mai e nimic de facut, nu mai aveti timp douazeci si patru de ore ca sa va slabiti reciproc legaturile. Si când vom fi sus în casa va vom lega în asa fel, încât nici de miscat nu va veti putea misca. Îmi închipui eu ca veti încerca în fel si chip sa scapati, ha, ha!
George se înfiora, auzind râsul acesta. Avea oare de gând banditul sa-l tortureze, pentru-ca încercasera sa scape?
Harrings paru sa-l ghiceasca gândurile, caci râse din nou si zise:
— Nu, nu, nu-ti fie frica, dumitale nu-ti voi face nimic. Dar sunt încredintat ca vei depune toate sfortarile pentru ca sa te liberezi si sa-mi sari de gât. Ha, ha!
George se înfiora. Asadar, de Sanja era vorba! Smuci cu disperare de funii, nu izbuti însa decât sa-si sfâsie carnea si Harrings petrecea de minune vazând sfortarile zadarnice ale prizonierului sau.
Cei doi Batasi se ivira din nou si, dupa ce-l taiara legaturile de la picioare lui

George, îl dusera de pe barca, la fel ca pe Urias.
Fu târât prin parc si apoi în casa, unde intrara într-o sufragerie aranjata cu mult gust. Acolo îl vazu pe Petre, stând lipit de perete. Bratele le tinea în sus, fiind legate cu o funie de un cârlig, de pe care fusese scos un tablou.
George fu legat si dânsul în acelasi fel, la peretele opus. Nu putea face nici-o miscare, caci bratele îi erau asa de întinse, încât statea în vârful picioarelor. Petre îi arunca o privire trista si din broboanele de sudoare de pe fruntea Uriasului, tânarul îsi dadu seama ca facuse sfortari disperate sa se elibereze.
Acum intra si Clifton, târând-o dupa sine pe Sanja. O conduse spre canapeaua în fata careia se afla o masa mare si o sili sa se aseze. Dupa aceea îi taia legaturile. Banditul se lasa lânga ea, apoi dadu o porunca servitorilor, cari se facura nevazuti, pe urma se înapoiara curând cu batrânul Negru care tremura din tot trupul si pe care Harrings îi lasase de paza.
— Cred ca ma cunosti? Se rasti la el Clifton. Stapânul tau mi-a pus casa la dispozitie. Adu repede mâncare si bautura! Repede, însa! Servitorii mei te vor însoti si te vor gâdila cu pumnalele, daca nu te grabesti.
Tremurând si bâlbâind cuvinte neîntelese, batrânul pleca, însotit de Batasi. Clifton o privi acum pe Sanja cu o expresie care-l facu pe George sa se înfioare. Fara voie, el scoase un blestem

înabusit, la auzul caruia criminalul se întoarse.
— Da, tinere, zise el, batjocoritor, voi lua acum cina împreuna cu Sanja. Veti participa si voi, însa... numai ca spectatori. Ha, ha, ha! Asta va fi pedeapsa pentru ca v-ati slabit legaturile. De-abia mâine dimineata veti capata ceva de mâncare.
Se întoarse din nou spre Sanja si-i zise cu blândete prefacuta:
— Îmi pare rau ca trebuit sa procedez asa, dar nu se putea altfel. E vina lor. Mâinile astea frumoase, însa, voi îngriji eu sa-si recapete fragezimea. Aha! Batrânul s-a grabit într-adevar. Norocul lui!
Negrul intra cu o tava mare, pe care erau mâncaruri reci, din belsug.
— Demnul Harrings se pricepe sa traiasca bine, zise banditul, cu admiratie. Ce de mai bunatati! Ei, tinere, ti-ar placea si tie sa îmbuci un hartan de rata ca asta, hai? Hm... si somon de Rin, mai sa fie! Da, da, draga Sanja, avem de unde ne ospata din belsug, nu-i asa?
Frumoasa fata nu-i raspunse. Privea linistita înaintea ei si-si freca de zor mâinile amortite.
— Parca te-am întrebat ceva? Striga banditul, schimbând tonul. Vrei sa raspunzi sau trebuie sa-ti dezleg limba mai întâi? Mijloace am destule, slava Domnului!
Sanja îl privi lung, dar nu scoase nici-un cuvânt. Clifton se simti cam stingherit sub privirea visatoare a ochilor ei nevinovati.

— Bine, draguto, mormai el, ti se va dezlega limba de la sine. Aha, uite ca vine si bauturica. E si sampanie, dupa cum vad. Asa, draga Sanja, ia nitel de aici.
Tânara printesa nici nu învrednici cu privirea farfuria pe care banditul i-o puse dinainte. Privea linistita spre George si ochii ei marturiseau dragoste netarmurita.
— Ei, nu vrei sa manânci? Striga Clifton, amenintator.
— Nu, raspunse Sanja si zâmbi lui George. Cu un criminal nu pot sta la masa.
Clifton îi strânse cu putere bratul si scrâsni.
— Asta mi-o vei plati, fii pe pace!
Fata scoase un tipat si el îi dadu drumul. Dar în acelasi moment ea se ridica, apuca un cutit de pe masa si se repezi la George. Taisul ascutit trecu peste funii si în clipa urmatoare tânarul era liber.
Cu un strigat de furie banditul fu lânga fata, îi apuca bratul si-l rasuci cu atâta putere, încât cutitul îl cazu jos.
George facu câtiva pasi, hotarât sa-l gâtuie pe ticalos. Deodata se ivi lânga el faptura uriasa a unuia din Batasi. Într-o clipa acesta îl lega din nou, iar Clifton sedea iarasi pe canapea, alaturi de Sanja pe care o târâse cu brutalitate.
Deodata se auzi de afara un strigat înabusit, urmat de o bufnitura. Clifton sari în sus, apuca cu mâna stânga parul Sanjei, îi împinse capul în jos, întinse dreapta spre un cutit de pe masa si scrâsni:

— Daca vine capitanul, blestemata asta va muri. Întâmple-se apoi ce s-o întâmpla.
Dadu o porunca Batasului si acesta se îndrepta spre usa, cu miscari de pisica. Nu avea nici-un fel de arma, se bizuia însa pe fortele sale.
Îndaratul usii se auzi un zgomot usor, apoi clanta fu apasata încet.
— Sa nu scoti nici-un tipat, suiera criminalul catre Sanja, altminteri îti trec cutitul prin beregata.
Chipul lui era atât de schimonosit, încât inima lui George batea sa-l sparga pieptul. Banditul privea cu încordare spre usa. Clanta se lasase cu totul în jos... încetisor, usa începu sa se deschida... salbatecul puse mâna, o smulse cu putere si vru sa se napusteasca...
— Bravo! Striga Clifton, bra...
Amuti, însa, caci uriasul se clatina pe spate, scoase un horcait înfiorator si, ca un arbore batrân doborât de securea padurarului, se legana câteva clipe încolo si încoace, apoi se prabusi cu o bufnitura pe covor.
— Asa? Acum sa mori si tu! Racni Clifton.
Apropia cutitul de gâtul Sanjei, dar fata care stia acum ca salvarea e atât de apropiata, îl izbi cu pumnul în barbie si banditul scoase un adevarat muget de durere. Sub puterea loviturii Clifton se clatina si se sprijini cu mâna dreapta de tablia mesei.
Cu revolverul întins, capitanul Farrow se îndrepta spre el.

Îl privi lung, apoi se dadu repede la o parte si Dick Harrings, care se ascunsese în spatele lui pâna atunci, se ivi în fata varului sau.
— Jim! Zise el, numai.
Jim Harrings – falsul Clifton – holba ochii, chipul îi se schimonosi, apoi racni cu glas înfiorator:
— Oh! Mortii învie. Aceia pe cari i-am ucis eu, se întorc din mormânt. Pleaca, strigoiule, pleaca!
— Jim, de ce-ai facut asta? Întreba Dick Harrings, cu glas potolit.
Criminalul gâfâia. Chipul sau avea o înfatisare cu adevarat fioroasa. Nu mai era de recunoscut. Brusc apuca de pe masa un alt cutit si înainte ca cineva sa-l fi putut opri si-l împlânta cu toata puterea in inima.
Se prabusi pe canapea, trasaturile îl se netezira si murmura:
— Dick, iarta-ma!
Se întinse apoi si ramase nemiscat.
— E mai bine asa, zise varul sau, împreunându-si mâinile. Dumnezeu sa-l ierte pacatele!
Amin! Rosti si Farrow.

26
Câinele credincios
I.
O DESPARTIRE DUREROASA

ÎNCET SI CU BAGARE DE SEAMA se furisa submarinul, prin apele golfului Bengal. Zicem „se furisa” caci aici se putea foarte lesne sa întâlneasca în

fiecare moment vreun vapor sau chiar un crucisator englez.
Lasase în urma insulele Andaman si trebuia sa se îndrepte spre Calcuta ca sa duca în patrie pe printul Ghasna, pe fiica-sa Sanja si pe credinciosii lor servitori, cari nu se despartisera o clipa de ei.
Capitanul Farrow interceptase o radiograma expediata din Singapore catre guvernamântul australian prin care se atragea atentiunea celor în drept sa supravegheze bine submarinul, ca nu cumva sa treaca prin linia de navigatia a strâmtorii Torres, caci în India survenisera, evenimente importante politice cari ar schimba cu totul situatia daca printul ar reusi sa patrunda în tara.
Fireste ca radiograma hotarâse imediat, pe Farrow sa-si îndrepte vasul tocmai într-acolo, sperând ca va trece strâmtoarea înainte ca Australienii sa aiba timp sa-l opreasca.
Izbutise sa treaca linia de navigatie a peninsulei Malakka, desi misuna de vapoare englezesti. Trebuia deci sa se fi petrecut într-adevar lucruri grave ca guvernamântul sa ia masuri atât de serioase.
Pe bord toti erau tristi. Probabil ca despartirea de print, pe care îl îndragisera cu totii, va fi de lunga durata, daca nu pentru totdeauna. Cel mai îndurerat însa era George, la gândul ca poate nu va mai vedea niciodata pe scumpa lui Sanja.
Era cu putin înainte de a se înnopta. La stânga, în urma submarinului, dispareau

contururile insulelor de sus ale Andaman-ului, nici-un vas nu se vedea pe apa înspumata a marii.
Plundow statea la cârma. Era un marinar otelit în lupte, înca de pe vremea razboiului, si îi mergea zvonul în marina militara ca nimereste drept în mijloc o portocala care ar îi plutit pe valuri între submarin si un crucisator.
În turn, George cu Sanja, în spatele lui, se tineau de mâna si-si sopteau vorbe de dragoste dar si fara cuvinte s-ar fi putut citi pe chipurile lor fragede durerea despartirii apropiate.
— George, dragul meu George, soptea frumoasa printesa indiana, o sa rog pe tata sa-ti îngadui tie si capitanului sa ne însotiti ca sa mai fim câtva timp împreuna. Si daca, totusi, va fi sa ne despartim, tu stii, George, ca nu te voi uita niciodata si ca atunci când tata îsi va recapata domnia, vei fi oricând cel mai drag musafir al nostru. Nu uita asta, George, si nu ma uita nici pe mine!
Tânarul strânse la pieptul sau capul dragalas al fetei si murmura miscat:
— Cum poti crede ca te-as uita vreodata! Nu simti tu ca-mi esti mai draga ca orice pe lume? Sunt înca prea tânar si nu ne putem gândi deocamdata sa ne legam viata unul de altul, dar va veni o zi când voi pasi în fata tatalui tau si-l voi ruga sa mi te dea de sotie. Vrei tu, Sanja, s-astepti cu rabdare ziua aceea?
Ea îl privi fara sa raspunda, dar în ochii ei mari si negri se putea citi o dragoste adânca si curata. Capul lui se apleca

încetisor spre al ei si buzele lor se împreunara într-o casta sarutare.
— Ceva suspect spre tribord se auzi glasul aspru al lui Plundow, trezindu-i la realitate.
Timonierul nu stia ca la doi pasi îndaratul lui se pecetluia viata a doua fapturi tinere, cu sufletele îmbatate de dragoste. Arata agitat spre dreapta si ochiul ager al lui George zari ceva plutind pe apa la vreo patru sute metri de ei.
— Pare sa fie o pluta, zise tânarul. Vine probabil dinspre insulele Andaman. Tine-o într-acolo, poate reusim sa salvam vreun naufragiat.
În timp ce Plundow se îndrepta spre punctul acela mititel, George alerga în cabina sa-si ia ocheanul. Se întâlni în drum cu tatal sau si cu printul Ghasna cari ieseau din cabina capitanului. Le spuse si lor ce vazuse si se întoarse cu ocheanul în turn unde îi gasi si pe ei.
Prin lentilele puternice ale ocheanului vazu ca ceea ce zarise el era într-adevar o pluta destul de primitiv construita, pe care valurile o mânau înainte la întâmplare. Un corp omenesc zacea nemiscat pe pluta si corpul acela parea sa fie al unui european.
— Mi se pare ca am sosit iar la timp ca sa salvam o viata de om, zise Farrow când George îi spuse ce vazuse. Vine, probabil de la Marele Andaman si nu pricep ce-l va fi împins pe necunoscutul acela sa-si dea drumul pe apa cu o pluta atât de primitiva.
— Dupa cum vad eu, facu printul, zâmbind, unde te întorci tot de aventuri

dai. Îmi pare rau ca datoria ma cheama în tara mea si nu pot lua si eu parte, în viitor, la toate aceste întâmplari interesante, cari te mai asteapta de acum în colo. Te rog însa, sa nu uiti, capitane, ca, daca voi avea iar stapânirea în mâna mea, dumneata si toti tovarasii dumitale veti fi oricând bineveniti în casa mea.
Farrow îi strânse mâna cu caldura si raspunse miscat:
— Stiu, draga Ghasna, si fii sigur ca asa vom face îndata ce ne-o va permite timpul. Mai întâi trebuie însa sa te ajutam ca sa-ti învingi dusmanul care nu e, din nenorocire, altul decât însusi varul dumitale. Sa speram ca vom izbuti.
— Vrei sa luam pe naufragiat cu noi, sau sa-l debarcam undeva pe mal? întreba printul.
— Nu prea cred ca va vroi sa se întoarca de unde a plecat, asa ca vom fi nevoiti sa-l luam cu noi, raspunse Farrow. Poate ca i-ar conveni chiar sa-l ducem la Calcuta. Asa, Plundow.
Timonierul îndreptase cu dibacia submarinul spre pluta si se alatura de ea. George, capitanul si printul se aplecara peste parapet si trasera pe punte trupul acela care zacea în nesimtire.
Era un baiat foarte tânar, sa tot fi avut optsprezece ani. Era însa supt la fata si pe chipul lui se citea o suferinta adânca. Parea lesinat, dupa cum constatara salvatorii sai. Fu dus imediat în infirmerie si dat în grija doctorului Bertram.

Acesta se arata foarte îngrijorat când îl vazu în ce stare e, apoi, dupa o examinare superficiala zise, clatinând din cap:
— Caz grav, domnilor. Tânarul pare sa fie istovit de foame si sete. Si apoi ma tem ca din pricina unei zguduiri nervoase a capatat o congestie la creier. Deocamdata nici nu poate fi vorba sa va dea vreun raspuns la întrebari-e dumneavoastra.
— Bine, raspunse capitanul. Atunci noi ne vom continua drumul, iar bolnavul ramâne sub îngrijirea dumitale, draga doctore. Poate ca pâna ce vom termina afacerea cu printul se va însanatosi si-l putem debarca la înapoiere unde va vrea el.
Submarinul zorea spre tinta. Mai aveau de strabatut vreo mie de kilometri, dar tocmai acum se cerea mare bagare de geama caci guvernul englez stia prea bine ca Farrow va debarca pe print la Calcuta, daca va reusi, bine înteles, sa treaca strâmtoarea Torres. Englezii mai stiau însa ca Farrow e în stare sa se strecoare si pe sub nasul australienilor.
Si se cerea într-adevar o mare dibacie sa treaca neobservat, caci o întreaga flota de distrugatoare si crucisatoare anglo-indiene pândeau si-i atineau calea. Farrow însa reusi sa ocoleasca toate cursele. Izbuti s-ajunga cu bine la domeniul printului si sa-l debarce pe uscat. Printul Ghasna era acum asezat iar în scaunul de domnie al stramosilor sai.
Când Farrow, George si Petre se întoarsera pe vasul lor, doctorul Bertram

îi întâmpina cu vestea ca tânarul salvat de ei se simte mai bine si spera ca peste doua trei zile va fi în stare sa se scoale din pat. Le mai spuse ca nu l-a întrebat dinadins nimic ca sa nu-i provoace vreo turburate a crierului, dar ca tânarul e atât de agitat încât va povesti singur cele ce i s-au întâmplat

Vestea îi era pe plac capitanului, care se gândea ca o noua aventura i-ar mai abate pe George de la tristetea lui. Despartirea de Sanja sfâsia inima tânarului, desi cauta sa se stapâneasca si sa s-arate barbat.

În timp ce submarinul, ramas sub conducerea destoinica a lui Plundow, iesea la larg, capitanul se duse împreuna cu fiul sau în infirmerie. La vederea lor, bolnavul se ridica în capul oaselor si-i privi Cu ochii aprinsi de chinurile cad îi buciumau sufletul.

— Ei, tinere, cum te simti? începu Farrow, cu glas prietenos. Vad cu bucurie ca ti-ai revenit nitel. Ia sa-mi spui acum ce te-a facut sa pornesti asa în lume, pe pluta aceea subreda. Poate ca noi te putem ajuta. Vei fi auzit, cred, de noi. Eu simt capitanul Farrow si în momentul de fata te afli în submarinul meu. Vorbeste fara teama si fii sigur ca nu te vom lasa la nevoie.

— Oh, dumneavoastra sunteti vestitul capitan Farrow! striga cu ochii scânteietori tânarul. Atunci e spre norocul meu ca am fost salvat tocmai de dumneavoastra. Ma numesc Dick Clive; tatal meu, Lionel Clive, are o plantatie pe insula Marele Andaman, dar o ruda mai

de departe a tatei, Jimmy Ohlsen, ne-a izgonit din casa noastra. Nu stiu de unde a scos la iveala o polita semnata de tata, prin care îl scotea dator o suma mare de bani, pe când în realitate bietul tata nu împrumutase de la el nici macar un gologan. Tata a facut atunci o reclamatie la parchet împotriva lui, dar îndata dupa asta a izbucnit o rascoala, printre muncitorii nostri bastinasi, care a luat proportii grave. A trebuit sa fugim într-o noapte din bungalowul nostru, eu, tata si sora mea Ellen. În desis ne-am ratacit unii de altii si tot cautându-i cu disperare, am ajuns într-un luminis aproape de tarm unde mi-am facut o pluta din trestii de bambu si m-am lasat pe apa. Auzeam aproape de mine glasurile bastinasilor cari ma cautau. Doua zile si doua nopti am ratacit asa, în voia valurilor, apoi mi-am pierdut cunostinta si m-am trezit aici pe vasul dumneavoastra. Domnule capitan, s-ar putea sa acostati la insula Marele Andaman si sa cercetati ce s-au facut tata si sora mea?

— Fireste ca asa vom face, draga domnule Clive, se grabi sa-l linisteasca Farrow; banuiesc însa ca în lipsa dumitale vor fi intervenit autoritatile engleze si o astfel de rascoala se potoleste repede.

— Vedeti ca plantatia noastra, e foarte retrasa si departe de tot de Fort Cornwallis. Bastinasii au taiat imediat firul telefonic asa ca pâna sa ajunga vestea la urechile autoritatilor vor trece

multe zile la mijloc. Si apoi, nici-unul din rasculati n-are s-o faca.
— Ai dreptate, dar s-ar putea ca întreruperea comunicatiei sa fie observata la posta.
— Întreruperi se întâmpla, din nenorocire, adesea din pricina furtunilor cari bântuie pe acolo. Sunt foarte îngrijorat de soarta alor mei, domnule capitan, facu tânarul, lacramând.
— Uite ce e, încheie Farrow ca sa-l îmbarbateze, suntem cam la vreo douazeci si patru ore de insula. Cum ajungem acolo, ne vom duce sa vedem cum stau lucrurile. Nu trebuie sa-ti pierzi nadejdea, domnule Clive, chiar cele mai disperate situatii le vezi altfel când le privesti cu sânge rece. Acum încearca sa dormi ca sa fii odihnit când vom debarca pe insula.
Cuvintele capitanului parura sa linisteasca pe tânar caci dadu din cap, zâmbind usor, apoi închise ochii si adormi imediat.
— Tata, zise George lui Farrow când fura amândoi în cabina capitanului, stiu ca esti hotarât sa debarcam pe insula; ma gândesc însa ca ar fi foarte primejdios pentru noi. Au trecut câteva zile de la izbucnirea rascoalei asa ca nu se poate sa nu fi ajuns zvonul la urechile autoritatilor. Te pomenesti ca ne lovim nas în nas cu trupele venite sa potoleasca rascoala.
— M-am gândit si eu la asta, dragul meu, raspunse grav capitanul. De aceea vom debarca numai dupa ce se va întuneca. Tot atunci vom putea vedea mai în voie

cum stau lucrurile. Tare ma tem ca bietul baiat va avea de îndurat o mare lovitura, deoarece cred ca bastinasii au ucis pe tatal si sora lui.
— Ma mir ca acuza cu atâta siguranta pe varul acela al lor. Când cineva faptuieste o astfel de crima, se fereste sa se dea pe fata...
— Asa e. M-am mirat si eu ca omul acela a fost atât de putin prevazator. Totusi se poate sa-si fi închipuit ca nu va scapa cu viata nici unul din cei trei Clive si nu va avea cine sa-l dea de gol, ceea ce s-ar fi si întâmplat daca nu-l gaseam noi pe baiat. Pe urma era lesne ca pe baza politei, sa puna mâna pe plantatie.
— Nu stiu cum, dar am impresia ca tânarul Clive spune adevarul si ca polita era într-adevar o pungasie de-a lui Jimmy Ohlsen. Va fi însa greu de dovedit, daca bastinasii îl vor fi asasinat pe batrânul plantator.
— În sfârsit, vom vedea noi ce e de facut când vom fi pe insula. Din fericire se pare ca englezii ne-au mai slabit din ochi. Ei stiu ca am dus pe Ghasna în patrie – doar ei sunt aceia cari l-au recunoscut ca print si l-au întronat în drepturile lui.
— Da, da, ofta George, din adâncul sufletului, si cine stie daca îl vom mai revedea vreodata!
— Nu numai odata ci de foarte multe ori, dragul meu, zise Farrow, ca sa-l mai îmbarbateze. De câte ori îti vei exprima tu dorinta, ne repezim la Calcuta sa-l vizitam pe print. Uite, daca vrei ne ducem chiar dupa ce-l vom debarca pe tânarul Clive pe insula Andaman.

Pentru întâia oara de când se despartise de Sanja, un zâmbet se ivi pe buzele lui George.

— Ai dreptate, tata, ne putem duce oricând. Sunt înca tânar, vreau sa mai cutrier lumea si sa mai trec prin multe aventuri ca acelea prin cari am trecut. Mai întâi, sper ca vom avea peripetii interesante la Marele Andaman. As fi cât se poate de bucuros sa-l putem ajuta pe tânarul Dick Clive, baiatul mi-e foarte simpatic.

— Si mie. M-as bucura din suflet sa gaseasca în viata pe tatal si surioara lui. Pe cât stiu printul a învatat pe doctorul nostru sa fabrice granate cu gaze. Dupa cum îmi spunea mai adineauri Bertram, bastinasii de pe insulele Andaman stau pe o treapta foarte joasa ca indivizi, dar sunt în schimb sireti si tradatori ca nici-un alt popor necivilizat, asa ca trebuie sa fim cu mare bagare de seama. Când un european lipsit de scrupule se pune în fruntea lor, salbatecii acestia devin si mai primejdiosi. Stim asta din istoria secolului trecut a indienilor din America de nord. Asadar, lesne n-o sa ne fie în nici-un caz sa ducem la bun sfârsit întreprinderea noastra si te rog, dragul meu, sa-mi fagaduiesti ca vei fi cât se poate de prudent.

— Da, tata, îti fagaduiesc, raspunse tânarul, solemn. Vreau doar s-o mai revad pe Sanja mea draga. Poti fi deci linistit. Ma bucur însa ca a survenit ceva sa-mi mai risipeasca nitel gândurile astea triste. A, ne ridicam la suprafata, deci am iesit din strâmtoare.

Rindow le comunica aproape îndata ca au trecut zona primejdioasa. Reusise sa se strecoare printre doua distrugatoare engleze si erau acum în largul marii. Nici-un vas nu se mai vedea în zare. Viteza fu redusa si ventilatoarele deschise, ca echipajul sa poata avea nitel aer proaspat. Usor si în toata linistea se îndrepta submarinul spre tinta. Doar în doua rânduri fusese nevoit sa se lase afund din pricina unor distrugatoare engleze cari le iesisera în cale. Dupa douazeci si patru de ore începu sa se zareasca o fâsie întunecata – coasta de nord a insulei Marele Andaman.

II.
ADVERSARI PRIMEJDIOSI

CU PUTIN ÎNAINTE DE-A SE ÎNTUNECA, avura înaintea lor insula, ceea ce le venea foarte bine la socoteala, caci nu cutezau sa se apropie pe lumina de o insula locuita.

Capitanul Farrow dadu multumit din cap, si zise lui George si Rindow care se aflau linga el:

— Mai bine nici ca se putea. Voi întreba acum pe tânarul Clive unde putem acosta mai aproape de plantatia tatalui sau. A, uite ca vine încoace. Ma bucur ca baiatul s-a înzdravenit atât de repede.

Dick Clive se uita spre sud, cu ochii dornici si tristi, murmurând cu adânca mâhnire:

— Cine stie ce ma asteapta! Tata, sarmanul meu tata si biata mea surioara, vor mai fi ei în viata?...

— Omul nu trebuie sa-si piarda niciodata speranta, dragul meu, raspunse Farrow, grav. Trebuie sa fii tare, ca sa ne ajuti, pe cât îti sta în putinta, caci noi nu cunoastem insula si nu ne putem bizui decât pe dumneata ca sa ducem la bun sfârsit ceea ce întreprindem acum. Unde putem acosta nevazuti?
— Avem la nord un port foarte bun, dar e ocupat probabil de rasculati, asa ca acolo nu se poate, raspunse tânarul. Stiu eu însa un mic golf prin apropiere, adica la vreo suta de metri de port unde nu cred ca vom fi vazuti de cineva..
— Foarte bine. Dumneata stai cu noi în turn si îndrumeaza-ne. Acum ne lasam sub apa si când vom fi lânga golf, asteptam sa se întunece bine si pe urma debarcam pe uscat. Ne duci apoi la bungalowul dumneavoastra; poate ca aflam acolo ceva mai precis.
— Da, domnule capitan, voi face tot posibilul sa va duc la casa noastra, fara nici-o primejdie pentru însotitorii mei. Vedeti palmierul acela înalt? Într-acolo trebuie sa va îndreptati ca s-ajungem în golf.
— Cum se poate debarca? întreba capitanul. Ne putem apropia mult de mal?
— Foarte mult chiar, malul e adânc de vreo zece metri si cade vertical în mare, asa ca puteti ancora direct la tarm.
— Minunat! Nu mai e nevoie de transbordare cu barcile, lucru care poate atrage atentia. Asa. Vad ca înaintam de-a dreptul spre palmier. Eu sper ca o sa avem o reusita deplina.

Cu toate cuvintele lui de îmbarbatare, Farrow nu era chiar asa de încrezator în izbânda planului sau, dar vroia sa nu descurajeze pe tânarul Clive. El credea cu siguranta ca bastinasii ucisesera pe tatal si sora lui, se gândea însa ca, daca nu mai poate face altceva, cel putin sa-l razbune si, mai ales, sa-si recapete tânarul drepturile sale la mostenire.
Dick Clive paru ca i-a înteles gândul caci zise amarât:
— Nu e asa ca nu mai e nici-o speranta sa-l regasesc pe ai mei în viata, domnule capitan?
— Draga domnule Clive, raspunse Farrow, nu vreau nici sa-ti dau sperante zadarnice si nici sa te descurajez. Doctorul Bertram al nostru poate sa-ti confirme si el ca bastinasii, acestia sunt foarte vicleni si rai. Daca se întâmpla sa mai fie si atâtati de un european, devin si mai periculosi. Judecând din acest punct de vedere, nu-ti pot da mari sperante. Pe de alta parte, faptul ca tatal si sora dumitale au reusit sa fuga în jungla, ma face sa cred ca ticalosul acela de var nu i-a convins cu totul pe bastinasi sa treaca de partea lui, asa ca ar mai fi oarecari sperante sa-l regasesti. Sa fi vrut ei cu tot dinadinsul sa-l gaseasca, fii sigur ca-l gaseau. Ca te-ai ratacit de ei, nu e de mirare, fugarit si încoltit cum erai din toate partile. Deci, dupa cum îti spuneam, nu vreau nici sa-ti dau sperante zadarnice si nici sa-ti pricinuiesc cu vorbele mele o durere de prisos.

— Domnule capitan, raspunse tânarul, cu supunere, simt ca-mi vreti binele – am vazut asta din felul cum v-ati purtat pâna acum cu mine si va voi asculta. Nu pierd înca speranta, dar voi fi tare fata de orice ar fi sa mi se întâmple.
— Bravo! facu Farrow, batându-l pe umar. Sa speram, ca totul se va sfârsi cu bine. Noi, domnule Clive, am întâmpinat atâtea lucruri pe care mintea omeneasca mici nu le poate cuprinde si am scapat buni teferi – dupa cum vezi. Eu sunt aproape sigur ca-i vei regasi pe ai dumitale în viata.
— Sa dea Dumnezeul ofta tânarul, din adâncul sufletului.
Se întunecase de-a binelea. Totusi submarinul îsi urma nesuparat tinta. Dupa vreun ceas, Capitanul dadu comanda la masini ca vasul sa-si reduca viteza si sa înainteze cât mai încet. Desi luna nu iesise înca din nori si nu se vedea nimic, Farrow simtea instinctiv ca se apropie de insula. Dick Clive, care crescuse de mic copil prin meleagurile acelea si cunostea fiecare coltisor, îl întreba pe capitan de ce merg asa de încet, iar acesta raspunse:
— Ne aflam cu siguranta în golful pomenit de dumneata. Când luna va sfâsia norii, te vei convinge ca asa e.
— Eu zic, domnule capitan, spuse atunci tânarul, sa acostati direct în golf. Peretii malului cad vertical în mare la o adâncime de cel putin zece metri. În nici-un caz nu putem sa încercam s-ajungem pe uscat înot caci în golf misuna rechinii.

— Bine ca mi-ai spus, raspunse Farrow. Vom înainta deci pâna ne izbim de pamânt. Poate ca e mai bine sa fim acolo înainte de-a iesi luna dintre nori.
Dadu o comanda la masini si vasul, împins binisor cu electromotoarele, aluneca mai departe. Numai un marinar cu experienta lui Farrow putea reusi sa gaseasca prin bezna aceea punctul exact de debarcare. Când vasul se ciocni usor de stânca moale de margean si se opri apoi în loc, tânarul Clive exclama uluit.
— Domnule capitan, mi se pare ca suntem chiar în golful despre care va vorbeam. Cum ati izbutit sa-l nimeriti pe întuneric, nu înteleg. Eu, care cunosc bine locurile, n-as fi putut, drept sa va spun.
— A, nu e mare lucru, Chestie de obisnuinta, raspunse Farrow, cu nepasare. Acum însa te-as ruga sa-mi dibuiesti poteca de unde putem ajunge la bungalowul dumitale. Desi nu cred sa fie puse iscoade pe-aici, e mai bine sa patrundem nesimtiti în desis. Cu toate ca a trecut o saptamâna de la izbucnirea rascoalei, s-ar putea ca Jimmy Ohlsen sa fi bagat de seama fuga dumitale si sa se fereasca de vreo surpriza.
— Poteca o gasesc eu si pe întuneric, cred însa ca e mai bine s-asteptam pâna se va lumina de ziua. Bastinasii astia au obiceiul sa cutriere si noaptea prin padure, sunt foarte vicleni si sireti si au sageti otravite. Mai ales acum, fiind înca agitati dupa rascoala, nu vor fi având astâmpar nici noaptea.

— Fireste ca se cere sa ne gândim si la asta, dar nu trebuie sa ne fie o piedica. Pentru eliberarea tatalui si surioarei dumitale ca si pentru a pune cu botul pe labe pe Ohlsen, e neaparata nevoie sa ne furisam în casa. Poate ca bastinasii, superstitiosi cum sunt, nu vor îndrazni sa traga în dumneata parându-li-se o minune ca te vad în viata. Si-apoi, noi suntem deprinsi sa cutrieram jungla prin întuneric si stim sa ne ferim, de asemenea avem si arme cu cari îi putem înlatura lesne pe bastinasi din cale. Asa dar, înainte, domnule Clive, e vorba de salvarea acelora cari îti sunt dragi.

Înca dinainte, capitanul pusese sa se traga la sorti oamenii cari sa ia parte la expeditie.

Facea asa, ca sa nu se simta nimeni jignit.

Fireste ca Petre si George erau de drept alesi. Curajosul fiu al capitanului nu se dadea nici odata îndarat când era vorba de o primejdie. Dintre cei doi ofiteri ai vasului, sortii cazura pe secundul Brun, asa ca în lipsa lor conducerea submarinului ramânea în grija lui Rindow.

Fura alesi paisprezece marinari si echipati cu revolvere, carabine si granate de gaze, cari se dovedisera atât de pretioase în ultimul timp. Doctorul Bertram se alatura si el de expeditie, fiind de parere ca ar putea da ajutor camarazilor cari ar fi eventual nimeriti de vreo sageata otravita de-a bastinasilor. Lua cu sine câteva fiole cu contra-otrava. Din lunga lui experienta, în care avusese

prilejul sa cunoasca obiceiurile si mijloacele de aparare, presupunea ca bastinasii insulelor Andaman se slujesc de o otrava al carei efect se asemana cu veninul sarpelui. Contra-otrava preparata de el facea minuni în astfel de cazuri.
Cu o deosebita bagare de seama, fara cel mai mic zgomot coborî mica trupa pe uscat si, tinându-se de mâna, intrara în desis, condusi de tânarul Clive care mergea în fruntea lor.
Toti îsi tineau la îndemâna revolverele si lampile de buzunar ca sa se poata apara daca bastinasii ar încerca sa-l atace.
Poteca pe care mergeau ei era foarte îngusta, si frunzisul des împiedeca si mai mult calea. Capitanul Farrow, care venea dupa Dick, îl opri dupa câtva timp si-i sopti sa lase pe Petre înainte. Uriasul se pricepea mai bine ca oricare altul sa taie cu cutitul sau enorm maracinisul si lianele cari cresteau aci în voie.
Dupa vreun sfert de ceas de drum, Petre se opri si sopti de abia auzit:
— Domnule capitan, înaintea ori în jurul nostru se afla oameni. Fosnetul asta usor nu e de animal, parca s-ar furisa câtiva insi prin desis.
Nimeni nu mai misca. În mâna dreapta tineau revolverele, iar în stânga lampile de buzunar. Aerul acela umed si mucegait care plutea sub copaci era înabusitor.
În jurul lor fosnea si trosnea sinistru. Oare sa-l fi si împresurat oamenii aceia primejdiosi despre a caror viclenie si cruzime le vorbise doctorul si capitanul si

se vor pomeni deodata cu sagetile lor otravite ciuruindu-le trupurile?
Lui Petre i se paru deodata ca aude lânga el un fosnet usor. Întinse mâna binisor si simti ca tufele din dreapta lui se misca. Cineva se strecura cu îndemânare printre ramurile elastice; nu putea fi decât un bastinas care se va izbi în clipa urmatoare de el.
Uriasul îsi zise ca omul trebuie sa se fi târât pe pamânt ca sa razbata mai bine. Se apleca si tinu podul palmei la vre-o jumatate de metru de pamânt. Capitanul rânduise oamenii în cu sot si fara de sot. Deoarece se puteau astepta ca vor fi atacati din amândoua partile potecii înguste, hotarâse mai dinainte pe cei cu sot pe dreapta, iar cei fara sot la stânga.
Asa se si asezara acum, toti pregatiti de lupta. Petre tinea în mâna stânga lampa de buzunar, pe când dreapta lui astepta sa cuprinda în degetele lui de otel pe vreun dusman, ca într-un cleste din care cu greu ar mai putea scapa.
Farrow nu stia ce face Uriasul, dar auzi si el acum în tufisul din dreapta un fosnet care se apropia. Probabil ca vreunul din bastinasi vroia s-o ia înainte celorlalti. Se vor fi mirat pesemne si ei ce sa fie zgomotul – oricât de usor – pe care-l facea Petre deschizând drumul cu cutitul sau celor cari veneau în urma.
Sau poate ca aveau iscoade cari pândeau la capatul potecii si venisera sa le dea de veste celorlalti de sosirea strainilor. În orice caz situatia nu era de fel placuta. Macar ca doctorul luase cu el fiolele cu contra-otrava, nu puteau sti ce efect au

sagetile înveninate, ale dusmanilor cari îi pândeau. Si apoi, chiar neotravite, ranile provocate de sageti sunt si asa destul de primejdioase.
Si ce te faci daca doctorul va fi si el ranit printre cei dintâi si nu va mai fi în stare sa le faca injectiile? În întunerecul acesta sinistru, o lupta cu un dusman atât de viclean si primejdios era într-adevar ceva care te facea sa-ti înghete sângele în vine.
Capitanul chibzuia daca n-ar fi mai bine sa se retraga si s-astepte pâna dimineata, dupa cum îl sfatuise Dick Clive.
Era însa prea târziu, caci Petre facu o miscare brusca, se auzi o exclamatie de mirare apoi Uriasul, suiera printre dinti:
— Faceti lumina!
Lampile se aprinsera într-o clipita. Vazura la stânga si la dreapta lor chipuri negricioase si speriate care disparura, racnind, în desis.
Petre apucase însa sa-si înclesteze degetele în ceafa unuia din ei, si omul îi ramase în mâna, moale ca o cârpa. ÎI trase pe poteca si-i lua cu mâna cealalta sageata si cutitul pe cari le avea la brâu.
Farrow se uita la bastinas. Era urât foc si chipul pastra caracteristica rasei polineziene. .
— A, foarte interesant! facu doctorul Bertram care se apropiase si el. Atunci tot e adevarat ca locuitorii insulelor Andaman au tipul polinezian. Nu-l strânge asa, Petre, ca-l sugrumi
Bertram lasa pe bastinas sa rasufle nitel apoi începu cu el, pe limba lor, o conversatie mai lunga.

— Capitane, zise el apoi lui Farrow, mi se pare ca avem în mâini un ostatec de pret. Bastinasul e chiar feciorul capeteniei. Ne ameninta, însa, cu navala alor sai, pe cari îi vor aduce cestilalti cu cari era el.
Cum sfârsi doctorul vorba, auzira pe bastinas zicând într-o englezeasca nu tocmai stricata:
— Osa sa fie liber si voi, strainii, puteti sa plecati, altminteri vine Naki, tatal meu si omoara pe voi toti.
— Asa? Pai atunci, baiatule, o sa mori si tu. Poate ca tatal tau pretuieste mai mult viata ta decât moartea noastra, raspunse foarte calm capitanul. (Apoi adauga, adresându-se doctorului): Poate ca ar fi mai bine sa ne întoarcem pe submarin si sa asteptam pâna mâine dimineata. Petre a avut într-adevar noroc, caci s-ar putea s-avem în capetenie un aliat?.
În aceeasi clipa Osa scoase un tipat ascutit si ramase cu ochii holbati de groaza, la tânarul Clive care se apropiase de ei. Bolborosi câteva cuvinte pe limba lui, tremurând de spaima.
— Minunat! sopti doctorul capitanului. Osa crede ca are înaintea lui stafia lui Clive care îsi cauta rudele. Sa stii un lucru: chiar daca vine grosul trupei bastinasilor, n-au sa îndrazneasca sa ne faca nimic atâta timp cât îl vad pe Clive cu noi. Tot prin acest Osa vom putea afla ce s-au facut tatal si sora tânarului.
— Ne aflam însa aici într-un loc neprielnic pentru noi, raspunse Farrow. Trebuie neaparat sa iesim undeva în vreo poiana sau luminis unde sa nu putem fi

împresurati pe furis. Exista asa ceva prin apropiere, domnule Clive?
— Cum sa nu! În cinci minute putem ajunge în poiana cea mare unde e locuinta noastra. Tocmai ma gândeam ca ar fi bine sa ne ducem imediat într-acolo ca sa-l luam pe Jimmy Ohlsen prin surprindere. De bastinasi n-avem ce ne teme deocamdata, spaima lui Osa îi va cuprinde si pe ceilalti când ma vor vedea.
Se uita apoi amenintator la Osa, care tremura ca varga si ar fi cazut în genunchi daca nu-l tinea Petre, si zise cu glas cavernos:
— Osa, unde e tata si sora mea?
— Stapâne, cruta-ma bolborosi Andamanul, îngrozit. Tuan Ohlsen i-a dus de-aici si pe urma a plecat si el.
— Domnilor, facu acum tânarul, agitat, avem cel mai bun prilej sa patrundem în bungalowul nostru unde vom fi în deplina siguranta. Acolo putem intra în tratative cu rasculatii, având în acelas timp putinta de aparare împotriva unui atac din partea lor. De asemenea e posibil sa aflam de la ei unde a târât Ohlsen pe tatal si sora mea.
— Ai dreptate, raspunse Farrow. Sa mergem. Sa ne grabim; însa, ca sa m-apuce bastinasii sa se dezmeticeasca.
Petre dadu pe Osa pe mâna celuilalt urias, Kard, si o lua înainte, croind drum celorlalti prin desis. Dupa cinci minute de mers ajunsera într-o poiana înconjurata de copaci în mijlocul careia se afla bungalowul familiei Clive – o casa mare ei încapatoare.

Nu era exclus ca sa dea acolo de câtiva rasculati, sau ca Ohlsen sa nu fi concediat servitorii. În cazul acesta noii sositi se puteau astepta „la multe” neplaceri, daca nu la ceva si mai rau.
Se auzira într-adevar câteva strigate scurte dinspre terasa, împodobita cu plante agatatoare, care se întindea de jur împrejurul casei. Asa dar erau si aici santinele, sau poate ca bastinasilor le placea sa se plimbe noaptea ca lunatecii?
Aventurosii nostri prietenii se asteptau sa se pomeneasca împroscati de sageti, dar iarasi tânarul Clive salva situatia. Pasi, cu hotarâre, înainte, tinând lampa de buzunar asa ca sa-l cada lumina pe fata.
De pe terasa i se auzira tipete de spaima, apoi fapturi negricioase si marunte o luara la fuga înghesuindu-se, care sarind peste balustrada terasei, care dând buzna pe trepte ca sa dispara apoi în desis.
— Tot sunt si eu de folos la ceva, murmura Dick Clive, râzând. Spaima acestor superstitiosi ne-a scutit de o lupta destul de primejdioasa. Trebuie sa stiti ca sagetile lor nu dau niciodata gres.
— Trebuie sa-i fortam sa intre în tratative cu noi, îsi dadu cu parerea Farrow. Timp de pierdut n-avem. Ma tem, domnule Clive, ca autoritatilor le-a ajuns la ureche ca se petrece aici si ne vom pomeni cu o trupa de soldati peste noi. Situatia mea ar fi atunci cât se poate de critica. Submarinul ne va fi confiscat si noi închisi pentru cine stie câta vreme. Mai mult înca: daca am cadea în mâna francezilor, cu siguranta ca voi fi

condamnat la o pedeapsa foarte aspra. De aceea as vrea sa intram cât mai repede în tratative. Sa speram ca Naki va veni în curând sa încerce sa-si libereze feciorul.
— Cu siguranta, raspunse tânarul Clive. Drept e, ca în alte împrejurari ati fi avut de dus o lupta destul de grea, caci bastinasii sunt foarte viteji; sper însa ca presupusa mea stafie îi va intimida si vor cadea la învoiala. Sper chiar ca îi voi putea convinge sa se întoarca la situatia dinainte. Odata ce nu vor mai fi atâtati de Ohlsen, nici nu se vor mai gândi la rascoala, fiindca n-ar avea nici-un motiv. Noi ne-am purtat cât se poate de omeneste cu ei.
— Eu ma bucur, în primul rând, ca tatal si surioara dumitale sunt înca în viata – cel putin asa cred. Altminteri n-ar fi spus Osa ca Ohlsen i-a dus de aici. Probabil ca i-a ascuns undeva si-i tine captivi. Poate ca nu îndrazneste sa-i omoare, ci vrea sa vânda plantatia, pe urma, dupa ce va pune mâna pe bani, s-o stearga repede. Pe temeiul politei pe care zici – ca o are, o sa-l fie lesne sa-si puna planul în aplicare.
— Atunci ar trebui sa ma reped imediat la Port Cornwallis, zise Clive si sa pun sa-l aresteze, pâna ce se vor lamuri lucrurile.
— N-ai nici-o dovada împotriva lui, pe când el are polita. Disparitia tatalui si a surorii dumitale îi va servi cauza. O sa sustina ca au fugit dinadins ca sa scape de urmarire. Deci, rezultatul va fi ca va

ucide pe ai dumitale sa sa înlature orice dovada.
— Aveti dreptate, domnule capitan, zise, speriat, tânarul. Trebuie sa gasim cu orice pret pe tata si pe Ellen. Sa speram ca Naki nu va întârzia. O sa-l sperii ca-i ucid fiul în chinuri groaznice si sunt încredintat ca voi obtine orice de la el. Sunt sigur ca spaima îl va face sa renunte si pe viitor la vreo rascoala.
— Cu atât mai bine. Nu cred însa ca-ti vei putea juca multa vreme rolul de strigoi. Vor întelege si bastinasii în cele din urma ca esti om în carne si oase ca si ei si situatia dumitale se va înrautati. Ma tem ca vor cauta sa se razbune pentru pacaleala pe care le-ai tras-o.
— Asta în nici-un caz, sunt prea primitivi si superstitiosi. Acum as vrea sa cercetez nitel casa. Aveam printre ceilalti servitori; sase fete si femei de-ale bastinasilor. Cred ca sunt tot aici, fiindca femeile lor nu ies noaptea din casa. Vom trimite pe Soria, cea mai inteligenta dintre ele, la Naki sa-l lamureasca situatia. El habar n-are ce cautam noi aici. Poate ca în spaima lui, când va fi aflat despre aparitia mea, de la cei cari au fugit adineauri de pe terasa, sa le faca vreun rau alor mei.
— Bine, încuviinta Farrow. Eu voi pune pe marinarii mei de paza în jurul casei, caci ne putem astepta din moment în moment la un atac din partea lui Naki si a oamenilor sai.

III.
ÎNDRAZNEALA LUI GEORGE.

LOCOTENENTUL BRUN ÎSI ASEZA marinarii de straja în jurul terasei.
— A, uite ca iese luna dintre nori! striga bucuros Clive capitanului cu care se afla în dosul casei. Acum nu se mai pot apropia bastinasii pe nesimtite de noi. Colo e cladirea în care dorm servitorii. Vreti sa mergeti cu mine, domnule capitan?
— Fireste. Sa-l luam si pe doctor Ca sa ne slujeasca de talmaci. Vrei sa vii si tu, George?
— Desigur, tata. Stii doar destul de bine ca nu m-ar rabda locul stiindu-va în primejdie.
— Bine, hai, dar vezi sa nu faci vre-o copilarie, dragul meu.
Osa fu dat iar în paza lui Petre. Ca ostatec era cum nu se poate mai de pret si nu trebuia sa scape. Bietul baiat parea sa se teama tot atât de pumnul Uriasului cât si de stafia lui Clive.
Farrow cerceta cu privirea câteva momente spre tufis, apoi coborî în fuga treptele terasei ca sa se duca la cladirea în care dormeau servitorii. Clive venea imediat dupa el pe când George ramase nitel mai în urma caci ochii sai ageri zarisera o licarire albicioasa la marginea desisului.
ÎI fulgera gândul ca s-ar putea sa fie Ellen Clive adusa de bastinasi ca sa faca schimb de ostateci, dându-o pe ea in locul fiului capeteniei. Gândul acesta prindea tot mai mult radacini în mintea lui. Poate ca asa era obiceiul la bastinasi

ca si la alte triburi ca sa se faca schimb de prizonieri dupa lupta.
Îsi facu repede un plan îndraznet. Chiar daca fata va fi eliberata în locul lui Osa, ramânea totusi de salvat batrânul Clive. Ce-ar fi sa scape el singur pe Ellen din mâna lor? Bastinasii ar fi pe urma siliti sa elibereze pe Lionel Clive în schimbul fiului capeteniei.
Cum lua aceasta hotarâre, îsi încetini pasul. Astepta ca tatal sau cu Dick sa intre în casa si apoi sa-si puna planul în aplicare. Avea doar trei granate cu gaze la el, asa ca putea sa se descotoroseasca repede de cei cari pândeau la marginea desisului. Va lasa apoi sa treaca o jumatate de ceas la mijloc ca sa aiba timp tovarasii sai sa puna mâna pe câtiva bastinasi, poate chiar pe capetenie.
Mare îi fu bucuria când vazu pe tatal sau disparând împreuna cu Dick Clive în casa. Lua imediat una din granate, potrivi pe celelalte asa sa sa le poata avea mal la îndemâna si porni cu pasi sprinteni spre desis unde zarise licarirea aceea alba. Îsi zicea ca nu se poate ca bastinasii sa nu fi prins de veste de sosirea lor si pândeau acum la marginea padurii.
George îsi dadea perfect seama de gravitatea situatiei. Trebuia sa strabata o bucata din luminis în plina lumina de luna pâna s-ajunga la apropierea potrivita pentru aruncarea granatelor. Deci, pe putin treizeci de metri, în care timp era o tinta minunata pentru sagetile otravite ale bastinasilor, despre cari Dick Clive, îi spusese ca sunt niste tintasi fara

cusur. Si într-adevar, de abia facu vreo câtiva pasi si auzi un zbârnâit ca de carabus în zbor. Erau sagetile, cari treceau aproape de tot de el. De abia acum întelese George adevarata primejdie dar era prea târziu sa se mai întoarca din drum.
Ar fi ajuns clipa în care sa se rasuceasca în loc, ca s-o ia înapoi, pentru ca sagetile sa i se înfiga în trup. Trebuia cu orice pret sa alerge înainte si sa arunce granatele cu gaze prin cari sa-si înlature din cale dusmanii.
De pe terasa se auzeau strigatele de avertizare ale tovarasilor sai cari vedeau; încercarea lui îndrazneata, dar vedeau si granatele pe cari le tinea în mâna si stiau ca arma aceasta nu dadea gres.
S-ar fi repezit dupa el sa-l ajute, nu puteau însa sa-si paraseasca postul fara, ordinul capitanului sau al locotenentului lor. Nu le ramânea, deci, decât sa-l avertizeze de primejdie, ceea ce nu-i era de nici-un folos împotriva sagetilor perfide cari plouau în jurul sau. Se caia acum de nesocotinta lui, dar, nu mai putea sa dea îndarat, trebuia sa-si duca la îndeplinire hotarârea luata.
Numai zece metri îi mai ramânea de strabatut pâna sa arunce întâia granata câre sa amorteasca pentru douazeci si patru de ore pe bastinasii de la marginea desisului si pe Ellen Clive. S-ar putea pe urma sa-l transporte în liniste pe toti ca sa-i aiba de ostateci. Noroc ar fi sa fie si capetenia printre ei si de mirare nu i se parea, caci mai mult ca sigur ca Naki se afla în fruntea bastinasilor.

La gândul acesta, George simti ca-l sporeste curajul. Nu, nu trebuia sa dea îndarat chiar daca moartea grozava îl pândea în fiecare clipa.
Înca patru metri si întâia granata va zbura spre dusman scotându-l din lupta... apoi trei si... ÎI cuprinse o mare bucurie, multumind în gând lui Dumnezeu ca-l ferise pâna acum de sagetile bastinasilor.
Arunca granata care se sparse si împrastia în juru-i un miros greu. Mai arunca una în dreapta, alta în stânga si se opri, rasuflând usurat, râzând de fericire ca planul lui reusise. Nu se putea acum ca bastinasii sa nu se supuna, sa nu elibereze pe Lionel Clive – mai mult înca; sa nu-i spuna unde sta ascuns Jimmy Ohlsen.
Trebuia sa astepte o jumatate de ceas pâna ce gazele se vor risipi, în care timp bastinasii cari vor alerga în ajutorul capeteniei lor urmau sa cada si ei trasniti de mirosul gazelor.
George ramase pe loc, stiind ca se poate bizui pe puterea granatelor cari îsi vor si fi facut efectul. Bastinasii vor fi zacând acum în nesimtire si printre ei Ellen Clive, ostateca lor pretioasa pe care vroiau s-o elibereze în schimbul fiului capeteniei.
Poate ca tatal sau tot se va supara de îndrazneala lui, îsi zicea mai departe George. Îi spusese doar sa fie prevazator si eu bagare de seama. El însa nu-l ascultase si se avântase, ca un nesocotit, într-o mare primejdie. Daca îl nimerea o sageata din cele otravite? Ei si! ÎI scapa

doctorul cu o injectie. Pe când asa, prin. îndrazneala lui reusise ceea ce altul poate n-ar fi reusit. Când va vedea rezultatul; cu siguranta ca o sa-l treaca repede supararea.
George râse multumit în sine, dar îsi aduse aminte ca n-ar face rau sa plece ca sa nu se pomeneasca ametit si el de gazele granatelor cari se împrastiau cu mare repeziciune.
Vru sa faca un pas, dar auzi un zbârnâit sinistru si amenintator, mult mai puternic decât acela al sagetilor. Vru sa sara în laturi sau sa se lungeasca la pamânt, era însa prea târziu.
Simti o lovitura grozava în tâmpla stânga, într-o clipita îsi dadu seama ca nu e durerea unei întepaturi de sageata, apoi cazu gramada la pamânt.
Marinarii de pe terasa începura sa tipe înspaimântati, Uitând de disciplina vrura sa alerge în ajutorul lui George, dar secundul Brun, care venise în ultimul moment, îi opri cu un „Stati!" poruncitor si aspru.
Oamenii ramasera pe loc. La întrebarile lui, raspunsera toti în acelasi timp, asa ca nu se mai întelegea nimic. Când deslusi în sfârsit ce s-a întâmplat si se uita spre luminis si scoase un racnet de furie.
Vazu câteva fapturi pipernicite târând cu ele în desis pe George care era lesinat.
Acum nu mai avea nici-un rost sa traga, caci gloantele l-ar fi putut nimeri si pe George. Un moment, Brun statu sa se gândeasca daca n-ar fi bine sa se repeada cu totii dupa bastinasi, mai ales ca

marinarii de abia asteptau; îsi dadu însa seama ca ar fi o curata nebunie. Pâna s-ajunga ei în desis, sagetile dusmanului ar fi cazut ca grindina deasupra lor. Ba, poate ar fi fost luati prizonieri ca si George.
Secundul era tare amarât. Ce-o sa spuna capitanul când va afla ca fiul sau cazuse în mâinile vrajmasului, chiar sub ochii lor?
Kard, care era si el acolo, se apropia de ofiter si murmura:
— Lucrurile s-au petrecut prea la repezeala, domnule locotenent. Domnul George al nostru a luat-o la fuga spre desis, pe când noi credeam ca o sa urmeze pe tatal dumnealui. Vedeam sagetile zburând, auzeam zbârnâitul lor, dar alta nu puteam face decât sa-l dam de veste cu strigatele noastre, ca de ajutat nu era chip. Fugea în zig-zag, domnule locotenent si daca am fi tras, îl nimeream pe dumnealui pâna s-ajunga un glont de-al nostru la afurisitii aia de salbatici. Când a aruncat granatele, am crezut ca i-a dat gata. L-am vazut pe urma ca vrea sa se întoarca, zicându-si, pe semne, ca gazele se împrastie repede si mirosul lor ajunge pâna mai departe, dar deodata a început sa vâjâie ceva cu putere în aer si domnul George al nostru s-a prabusit la pamânt. Pe urma ati venit dumneavoastra, domnule locotenent si... ce-a mai fost, ati observat.
— Ai vazut dumneata bine pe George aruncând cele trei granate? întreba Brun staruitor. Da-ti seama de ce spui, Kard. Îti vei fi pus singur întrebarea de ce

granatele n-au avut nici-un efect asupra bastinasilor. Am vazut si eu cu ochii mei cum baiatul a aruncat cu îndemânare una la mijloc, unde banuia, probabil ca s-ar afla capetenia, apoi repede pe celelalte la stânga si la dreapta. Eram încredintati cu totii ca gazele îi vor scoate din lupta pe bastinasi pentru douazeci si patru de ore. Cum se face atunci ca nu li s-a întâmplat nimic? Ai putea dumneata, Kard, sa-ti explici asta? I

— Pai... facu uriasul codindu-se nitel, daca îmi dati voie sa-mi spun parerea, eu zic, domnule locotenent, ca afurisitii aia de salbateci au prins granatele din zbor. Vor fi zarit ceva sclipind în aer si, cum sunt dibaci ai circului, le-au înhatat pâna a nu apuca ele sa se sparga de pamânt. Când l-au vazut pe domnul George stând pe loc, vor fi aruncat vreo piatra mai mare ori altceva si l-au nimerit pesemne în cap. Eu asa-mi dau cu parerea; acu o fi, n-o fi....

— Chiar asa trebuie sa se fi petrecut lucrurile, striga locotenentul, înspaimântat, acu ce ne facem? Bastinasii au pus mâna pe granate si au o arma foarte puternica împotriva noastra. Mai au si trei ostateci, adica pe George, pe batrânul Clive si pe fata lui, pe când noi numai pe Osa, feciorul capeteniei. Ce i-o fi venit lui George sa faca o astfel de nesocotinta, nu pricep.

— Sa va spun eu ce trebuie sa îi fost, domnule locotenent. O fi zarit vreo haina alba la marginea desisului si si-o fi zis ca e vreun european, daca nu chiar ticalosul ala de Ohlsen. Atunci n-a mai stat pe

gânduri si a aruncat granatele cu gaze, socotind sa puna mâna pe el.
— Ei, crezi ca a fost într-adevar acolo un european? Atunci se schimba lucrurile. Ar trebui ca pe viitor sa nu ne mai bizuim atât pe aceste arme; am vazut doar ca mâini îndemânatice pot prinde granatele din zbor si le pot folosi, ei pe urma împotriva noastra. Voi fiti cu ochii în patru, eu ma duc sa spun capitanului ce s-a întâmplat.
Locotenentul coborî treptele si o lua cu pasi mari, mergând tot în zig-zag, spre cladirea de alaturi. Capitanul Farrow tocmai iesea pe usa si striga îngrijorat:
— Nu l-ai vazut pe George, locotenente? Venea în urma noastra dar n-a intrat în casa. Numai de n-ar fi facut iar vreo nesocotinta.
— Din nenorocire, da, domnule capitan, raspunse Brun, cam încurcat. Noi n-am putut sa-l împiedecam. A avut însa cele mai bune intentii, asa ca nici nu-l puteti dojeni. Credea, bietul baiat, ca ne va face un mare serviciu noua, tuturor.
În câteva cuvinte, locotenentul povesti lui Farrow nenorocirea. Acesta tacu vreo câteva momente, apoi zise:
— Nimeni nu e vinovat de cele întâmplate fiindca oricare din noi ar fi facut la fel si în afara de asta, când îsi baga el ceva în cap, nu-l mai poti opri. Ne-a îngreuiat însa mult situatia caci Naki, capetenia, are o arma puternica împotriva noastra. Sper ca George nu va spune ca e fiul meu, daca se afla si Jimmy Ohlsen cu ei. Si apoi, sunt sigur ca baiatul va cauta din toate puterile sa lupte împotriva

superstitiei bastinasilor care cred ca Dick Clive e un strigoi si nu om în carne si oase ca noi. Sa vezi acum încurcatura, draga Brun! Naki o vrea sa-l dam pe Osa în schimbul lui George, asa ca n-am facut inimic pentru cauza familiei Clive. As puteai zice ca situatia lor s-a înrautatit prin interventia noastra. Dar n-avem ce le face daca iese altfel decât credeam, noi am facut tot ce ne-a stat în putinta.

— Si aici ati obtinut vreun rezultat, domnule capitan? cerceta locotenentul, auzind pasii lui Dick care venea din casa.

— Da. Am gasit doua din slujnice. S-au speriat grozav când l-au vazut pe tânarul Clive. Am convins pe una din ele sa se duca la capetenie si sa-i spuna ca eliberam pe Osa daca ne da în schimb pe batrân si pe fiica lui Ellen. Acum, fireste, trebuie sa ridicam pretentiile si sa-l cerem si pe George !

Dick Clive veni în momentul acela la ei si le zise, râzând încetisor:

— Fosta camerista a sora-mi, Soria, vine imediat. încoace. I-am spus sa ameninte pe Naki ca pe fiu-sau îl asteapta o moarte cumplita daca nu elibereaza pe tata si pe Ellen. Cred ca batrânul nu va sovai o clipa, fiindca, pe cât stiu, îsi iubeste feciorul mai presus ca orice.

— Atunci adauga sa lase liber si pe George, care se afla si el în mâinile lor, zise calm capitanul. Baiatul vroia sa lucreze pe socoteala lui proprie si a cazut în cursa. Cred însa ca-l vom putea scoate de acolo, iar de nu, o sa stie el sa iasa si singur din încurcatura ca si în alte dati.

Farrow istorisi tânarului înspaimântat ce se întâmplase, apoi încheie:
— Dupa cum ti-am spus, nu prea ma îngrijesc de soarta lui, fiindca a fost el altadata în situatii mult mai primejdioase. Cât pentru ai dumitale, mai mult ca sigur ca Jimmy Ohlsen se va opune din toate puterile ca Naki sa-l lase liberi.
— Ah, facu tânarul Clive, scrâsnind, aratarea aceea alba n-a fost altcineva decât Jimmy. E foarte îndemânatec la aruncat si la prins orice lucru din zbor. Un bastinas s-ar fi ferit când ar fi vazut ceva lucitor în aer. Hm, proasta afacere! Afurisitul asta o sa-si dea repede seama ce contin granatele si o sa se slujeasca de ele împotriva noastra. Sa încerc acum sa-i sperii prin Soria si mai mult pe capetenie.
Din casa iesi o fetiscana cu trup subtire si mladios care vroia sa se îndeparteze spre desis. Clive o opri din drum si-i zise:
— Soria, spune-i lui Naki sa dea drumul si tânarului pe care l-a luat prizonier adineauri Jimmy Ohlsen, altminteri sufletul lui Osa o sa rataceasca vesnic, tânguindu-se fara încetare.
— Îi spun, Sahib, bâigui fata, tremurând, si o lua la fuga în padure.
— Sunt foarte curios sa vad daca batrânul Naki se va împotrivi poruncilor lui Ohlsen, zise capitanul, desi nu prea cred. Dupa cum înteleg eu, ticalosul asta a stiut sa-si impuna vointa capeteniei si acum îi e rob supus. N-o sa faca nimic fara voia lui, chiar daca ar sti ca-si pierde

feciorul. În sfârsit s-asteptam si vom vedea noi ce-o sa mai fie.
Se îndreptara în graba spre terasa. Capitanul dadu în grija santinelelor sa fie cu bagare de seama si sa observe, mai ales, daca granatele cu gaze pe cari le aruncase George nu vor fi zvârlite de cineva spre ei. Le atrase atentia asupra celor spuse de Dick Clive, adica îndemânarea lui Ohlsen, care era un bun aruncator.
Întelesera toti primejdia în care se aflau. O singura granata sa fi aruncat ticalosul si-i înlatura din calea lui pentru douazeci si patru de ore.
— N-ar fi bine sa ma duc eu sa-l strajuiesc pe prizonier, în locul lui Petre, domnule capitan? zise Kard. El e mai bun tintas ca mine si poate nimeri granatele din zbor. Macar ca nu prea cred sa îndrazneasca pacatosul ala de Ohlsen sa se apropie prea mult de terasa.
— Totusi e mai bine sa-ti ia locul Petre, raspunse Farrow dupa câteva momente de gândire. Pentru un bun aruncator nu înseamna nimic aceste cincizeci de metri distanta de la desis la terasa. Ar fi caraghios sa fim înfrânti cu propriile noastre arme.

IV.
ÎN PRIMEJDIE.

DESTEPTAEA LUI GEORGE nu fu de fel placuta. Urechile îi vâjâiau, capul îi se parea greu ca o piatra de moara si-l sagetau niste junghiuri grozave prin creier.

Baga apoi de seama dupa leganari ca e purtat pe sus.
Cu toata greutatea pe care o avea sa judece, îsi zise totusi ca e mai bine sa se prefaca tot lesinat. Trebuia însa sa se convinga daca e sau nu legat caci deocamdata nu-si simtea corpul ci numai capul, care-l durea cumplit.
Încetul cu încetul îsi aduse aminte ce se întâmplase. Aruncase cele trei granate, pe urma a auzit un vâjâit înabusit si... a lesinat. S-a trezit de abia acum, în juru-i e tot întuneric, deci lesinul lui nu tinuse mult. Oare unde îl vor fi ducând acum?
Sa fi fost într-adevar Ellen Clive aratarea aceea in alb? Asta îl amagise ca sa se avânte ca un nesocotit într-o astfel de aventura. Dar cum se face ca granatele n-au explodat? Nu, nu, n-a fost Ellen, ea a fost dusa undeva cu tatal ei de Jimmy Ohlsen.
Gândurile i se încâlceau în minte. Lovitura pe care o capatase în tâmpla trebuie sa fi fost foarte puternica. Cazu iar într-un fel de toropeala din care se trezi brusc când se simti aruncat la pamânt.
— Asa. Acum mai ai un tovaras, domnule Clive, auzi un glas aspru zicând in batjocura. Vezi ca ti-am împlinit dorinta si nu-ti mai spun „vere" – fiindca la drept vorbind nici nu suntem rude. Bietul Ohlsen, ale carui hârtii le-am furat dupa ce l-am îmbatat, zace de mult în fundul marii. Dumnezeu sa-l ierte! În schimb m-am purtat întotdeauna cuviincios cu dumneata si cu „nepotica" mea, domnisoara Ellen. În privinta asta, cred

ca nu ai ce sa te plângi. Dar sa revenim la ce-ti spuneam: ti-am adus un „musafir". Trebuie sa stii ca au sosit în bungaloul d-tale – adica al meu, vreau sa spun – niste straini cari vor sa-mi puna bete în roate. Dar lasa ca-i asez eu repede cu botul pe labe. Am si început cu asta de colea. Pazeste-l bine sa nu faca prostia când s-o trezi s-o ia la fuga; l-ar nimeri sagetile otravite ale negriciosilor mei prieteni si ar fi pacat de tineretile lui. Nadajduiesc sa-ti mai aduc în curând si alti tovarasi de astia, prea stimatul meu fost var. La revedere deci si vezi de nu lasa sa-ti plece musafirul.

Un râs antipatic urma acestor cuvinte si George auzi, pe podeaua de scânduri un tropait de cizme care se întrerupse brusc. Se afla deci într-o casa din care individul cu glasul acela aspru iesise chiar acum.

Deschise cu anevoie pleoapele. Zari o lumina slaba care venea probabil de la o lampa de petrol, din cele special fabricate pentru tinuturile de la Tropice. Pe urma vazu aplecat deasupra lui un chip gingas de fata cu doi ochi mari si adânci.

— S-a trezit, tatal exclama un glas melodios care se potrivea de minune cu întreaga ei faptura.

Un barbat înalt si uscativ se ivi în cercul de lumina si George întelese ca se afla acum lânga aceia pe cari îi cauta, dar într-o situatie pe care nu si-ar fi dorit-o de fel.

Cu mare greu reusi sa se ridice în capul oaselor. Snopi de scântei îi fulgerara pe dinaintea ochilor, se lupta însa din rasputeri sa înlature lesinul, privirile îi se

limpezira si putu — la început de abia auzit — bâigui:
— Am... am cinstea sa... vorbesc cu domnul Lionel Clive si... domnisoara Ellen? Numele meu e George Farrow. -
— Cum ai zis? Farrow? striga batrânul. Farrow e doar capitanul submarinului „Dox" pe cât stiu eu.
— Asa si e. Capitanul mi-e tata, raspunse cu mândrie George. Am venit dinadins la Marele Andaman ca sa va salvam pe dumneavoastra. O sa va povestesc eu îndata tot. Mai întâi sa te culc pe patul meu; nu vei fi vrând sa te las sa zaci jos pe scândura goala, facu batrânul cu energie.
Ajuta pe George sa se ridice si-l duse la un culcus moale din piei de animale dintr-un colt al încaperii, în care George se întinse cu mare placere. Durerile de cap slabeau cu fiecare cuvânt pe care-l rostea. Când ispravi de povestit, batrânul Clive striga cu indignare:
— Desigur ca Ohlsen a fost! Are o dibacie nemaipomenita în de alde astea. N-o sa-i fie de fel greu ticalosului s-arunce granatele pe terasa. Trebuie sa te astepti, domnule Farrow ca sa-ti vezi tovarasii în puterea lui. Nemernicul asta e în stare de orice.
— Cu mine i-a mers lesne fiindca am procedat cu prea mare nesocotinta, raspunse George, dar cu ceilalti o s-aiba de furca, fii pe pace. Drept e ca ar fi cât se poate de neplacut sa nimereasca într-adevar de la atâta distanta terasa. Nu-mi ramâne altceva de facut acum decât sa-l împiedic. Eu singur sunt de vina ca

Ohlsen a ajuns în stapânirea granatelor. Unde ne aflam acum, domnule Clive?.
— Într-o coliba de vânatoare pe care mi-am facut-o eu acum doi ani în mijlocul junglei, fiindca se gasesc foarte multi tigri pe-aici. Fiarele acestea au prin salbaticia asta ascunzisuri minunate. N-a fost chip sa le poata stârpi cineva. Acu vreo zece ani un maior englez n-a avut de lucru si a adus de la Madras o pereche de tigri. Erau pui pe-atunci, foarte blânzi, dar dupa ce au crescut si au fugit în padure si s-au înmultit cu repeziciune.
Ar fi deci o mare îndrazneala din partea cuiva sa treaca peste noapte, si mai ales neînarmat, prin partea asta a junglei. Si-apoi ai auzit ce zicea Ohlsen. A pus oameni de paza cari pândesc cu sagetile lor otravite ca sa traga în oricine ar cuteza sa iasa din casa. Nu te-as sfatui de fel sa fugi. Ar fi zadarnic. Singurul rezultat ar fi ca te-ai duce la moarte sigura si ai înrautati si mai mult situatia fiicei mele. Stiu ca n-ar trebui-sa pun în legatura una cu alta, ma tem însa ca biata o sa se prapadeasca cu siguranta daca nu scapam mai repede de aici.
— Nu, domnule Clive, striga cu însufletire George. Fiica dumitale nu o sa se prapadeasca fiindca va fi în curând libera. Bizui-te pe mine si fii sigur ca totul se va sfârsi cu bine. Si zi-i, tigri si sageti otravite avem împotriva noastra? Ar fi de ajuns ca sa nu cuteze cineva sa se miste din casa. Numai ca eu nu sunt tocmai din cei speriosi. E îngaduit sa ne plimbam prin jurul casei?

— Da, pâna la zece metri. Mai departe nu. Te rog, domnule Farrow, nu încerca nimic. Cred ca Ohlsen va cadea la învoiala când îi voi oferi o suma mai mare de bani ca care sa poata dispare din tara.
— Cu mine n-o sa cada la învoiala, fii pe pace. Stie el ca nu va avea cât o trai liniste din partea noastra. Ar fi mai bine pentru el sa ma stie plecat. Sa se atinga numai de un fir de par din capul meu, si ce-l asteapta pe urma... ar fi o razbunare cumplita din partea alor mei. Stii dumneata, domnule Clive, cam pe unde se atin paznicii în timpul noptii?
— Se plimba în jurul casei. Am vrut si eu la începutul captivitatii mele sa fug, dar, am înteles ca e imposibil.
— Eu totusi o sa încerc. Pe paznici ma pricep eu sa-l trag pe sfoara. Neplacut ar fi numai sa dau prin întunerec peste vreun tigru; sper însa ca fiarele astea nu cuteaza sa se apropie de coliba.
— Asta nu. Locul lor de joaca e la vreo cinci sute de metri spre sud. Acolo începe adevarata padure, care e foarte deasa. Nu, nu, pâna aici nu vine nici-unul din ei. A, dar asta ce-o mai fi? facu batrânul, cu mirare.
— Ce sa fie? râse George. Vorba ceea: vorbesti de lupul si lupul, adica tigrul, la usa. O sa te pomenesti acum cu paznicii dând buzna în coliba
— Îi aud într-adevar scotând tipete de spaima, dar ca sa fie din pricina unui tigru nu...
Batrânul plantator nu-si sfârsi vorba, caci la o departare de nici-o suta de metri se auzi ragetul unui tigru. Imediat

urmara batai tari în usa si un glas îngrozit striga într-o englezeasca stricata:
— Sahib, deschide ! Vine tigru si trebuie sa va aparam.
— Ha, ha! Aparati-va mai bine pe voi! raspunse Clive. Noi suntem aici în siguranta si n-avem nevoie de aparare.
— Lasa-i înauntru, sopti George. Pentru cele ce am eu de gând, e cu atât mai bine sa-i stiu aici. Au sa dea toti buzna la fereastra care raspunde spre sud, dincotro se aude ragetul tigrului. Deschide-le repede, domnule Clive...
— Ce vrei sa faci, pentru Dumnezeu! striga batrânul, înspaimântat, dar George nu-i raspunse ci smuci usa si o deschise de perete.
Patru trupuri marunte si mladioase navalira în odaie. Tineau în mâna arcuri si sageti, iar în spinare aveau atârnate niste tolbe, primitive pline cu aceste arme ucigatoare.
Se întâmpla întocmai dupa cum prevazuse George. Alergara cu totii la fereastra care da spre sud si se uitara cu încordare prin rogojina de foi de palmier care acoperea fereastra.
Se auzi iarasi ragetul acela înfiorator, de astadata însa ceva mai aproape. Clive sopti lui George:
— Bine ca si-au adus si sagetile. Otrava lor ucide pâna si un tigru numai în câteva minute. Sa-i vie pofta fiarei sa intre în casa prin fereastra, fara ele am fi pierduti.
— Ce, zici ca otrava îsi face asa de repede efectul? întreba tot în soapta George pe plantator. Cu atât mai bine.

Se apropia apoi pe la spate de bastinasi si, fara sa-i simta ei, le lua câte o sageata din tolba, pe urma deschise binisor usa si sopti sa-l auda numai batrânul:
— Ma întorc numaidecât. Daca tin drumul drept înainte ajung la bungalowul dumitale, nu e asa?
Clive, uluit de îndrazneala si curajul tânarului, nu putea scoate un cuvânt. Dadu numai afirmativ din cap. În clipa urmatoare George disparuse.
Clive si Ellen se asezara în spatele bastinasilor si se uitau si ei cu mult interes printre destramaturile rogojinii. Se faceau ca nici nu au bagat de seama fuga tânarului.
Deodata se ivi dintr-o tufa, la vreo patruzeci de metri de casa, un trup mare, vargat, privi drept spre coliba, ciuli urechile.. si tigrul porni ragind în galop spre fereastra.
Bastinasii îsi potrivira arcurile, ochira si patru sageti otravite zbârnâira în aer.
Un schelalait de furie al fiarei raspunse, semn ca fusese nimerita de moarte. Clive se astepta ca tigrul sa se repeada spre fereastra, dar spre marea lui mirare îl vazu îndepartându-se târâs spre nord.
— Unde e celalalt Sahib? întreba în clipa aceea unul din bastinasi.
— Nu stiu, raspunse batrânul, facând pe miratul.
Dar Ellen Clive nu se putea preface. Era galbena ca un cadavru, caci ea cunostea toate grozaviile junglei – crescuse doar de mic copil acolo – si stia ca viteazul tânar, se aruncase în primejdie ca sa-l salveze pe el si acum era urmarit de fiara si mai

turbata din pricina ranilor capatate. Alerga la usa, crapa nitel si striga cu glas îngrozit în tacerea noptii:
— George Farrow, vine tigrul!
— L-am si vazut, raspunse tânarul si Ellen, care deschisese acum usa de tot, îl vazu alergând spre un palmier înalt pe care s-ar a putut salva daca fiara n-ar fi fost atât de aproape de el.
În timp ce gonea spre palmier, George îsi arunca din când în când privirile înapoi si vedea ochii scânteietori ai tigrului care facea cate doi metri dintr-o singura saritura. Nu mai avea când ajunge la palmier. Sa se opreasca din fuga si sa se ia la lupta cu fiara aruncând în ea cu sagetile? I se spusese doar ca otrava îsi face numai în câteva minute efectul.
Nu mai avea de strabatut decât vreo sase metri pâna la palmier, auzea gâfâitul tigrului în spatele lui, se întoarse iar, când... vazu spre marea lui mirare ca fiara îsi încetinise fuga, mai mult înca, parea ca se împleticeste în mers.
Vazu de asemenea ca avea câteva sageti înfipte în cap si în coaste.
Asadar, cei patru bastinasi nimerisera în plin, fiara însa îl zarise lânga casa si preferase sa-l urmareasca pe el, unul singur, decât sa atace coliba.
Din câteva salturi George fu lânga palmier. Scoarta copacului era aspra si scorojita asa ca pentru el era un fleac sa se catere pe trunchi. Auzea sforaitul si gâfâitul fiarei în spatele lui dar nu se mai uita înapoi.
Desi sagetile îi erau o piedeca, nu le arunca din mâna, fiind singura arma pe

care o avea. Reusi sa se urce în palmier mai încet decât ar fi vrut; deodata se înspaimânta într-atât, încât fu cat p-aci sa se prabuseasca din copac. Ghearele fiarei râcâiau cu turbare în trunchiul palmierului si tandarite zburau pâna departe.
Dar aproape îndata, George îsi putu da seama de puterea grozava a otravei în cari bastinasii îsi înmuiau vârfurile sagetilor, caci tigrul se prabusi brusc la picioarele copacului.
Tânarul întelese ca paznicii, cari cunosteau efectul otravei, îl vor urmari si se pot ivi dintr-un moment într-altul. Trebuia, deci, sa fuga imediat, chiar daca tigrul nu era înca mort. Se lasa jos din palmier si o lua la fuga cautând sa se îndeparteze cat mai mult de locul primejdiei.
Acum ramânea sa gaseasca poteca. Trebuia sa fie pe-aproape, caci batrânul Clive îi aratase în directia asta. Si într-adevar, dadu de ea în dosul unui tufis. Poteca îngusta ducea spre nordul insulei.
Porni în goana pe poteca. Jimmy Ohlsen, omul acela primejdios zicea ca va înlatura din calea lui cu granatele de gaze luate de la el, pe toti aflati în bungalow. Poate ca va sosi la vreme ca sa-l salveze, desi n-avea arme. Sagetile erau însa tot atât de bune pentru scopul sau.
De-ar fi stiut cel putin cât mai avea de facut pâna la locuinta plantatorului! Uitase sa-l întrebe pe Clive. Dar, oricât ar fi cunoscut de bine drumul Ohlsen, nu putea înainta mai repede ca el, George,

caruia grija pentru viata tatalui sau si a tovarasilor îi dadea parca aripi.
În afara de asta, stia ca paznicii îi erau pe urme, deoarece trebuiau sa dea de veste stapânului alb ca unul din prizonieri scapase. Sperau poate ca-l vor ajunge si-l vor duce îndarat la coliba.
Deodata fosni ceva în desis si se auzi un mârâit; George îndrepta repede o sageata spre noul sau dusman si animalul, ai carui ochi îi vazuse lucind prin întunerec, pieri. Probabil ca se speriase de gestul sau amenintator.
Înaintea lui rasuna o împuscatura. George îsi înteti fuga caci recunoscuse pocnetul revolverului lui Petre.
Dupa cum se auzise împuscatura, nu mai puteau fi decât vreo patruzeci de metri pâna la bungalow. Trebuia însa sa iasa din desis pâna a nu se întoarce Ohlsen.
Iarasi rasuna o detunatura, apoi înca una , urmata de strigate de bucurie scoase din mai multe piepturi. George banui ce s-a întâmplat si se simti fericit. Petre, neîntrecutul tintas, nimerise probabil granatele pe cari le va fi aruncat Jimmy Ohlsen spre terasa. Deci, gazele nu mai puteau vatama pe nimeni. Îi venea sa chiuie de bucurie, îsi aduse însa aminte ca nu trecuse înca primejdia. Ce efect grozav aveau sagetile, vazuse doar adineauri. Numai o zgârietura cu ele, era de ajuns sa-l curete de pe suprafata pamântului. Nici doctorul Bertram nu l-ar mai fi putut salva. Deocamdata trebuia cu orice pret sa iasa din desis, pe urma sa fie cu mare bagare de seama

când va trece luminisul, caci bastinasii pândeau de pretutindeni. Ramânea sa treaca neobservat printre ei si din câteva sarituri în zig-zag sa ajunga la bungalow.

V.
SALVAT IN ULTIMUL MOMENT

FU CÂT P-ACI SA STEA PE LOC caci îl strafulgera un gând. Daca tovarasii vor începe sa bombardeze pe asediatori cu granate de gaze? Ei nu stiau ca George e liber si daca gazele ajungeau pâna acolo, cadea si el în nesimtire pentru douazeci si patru de ore ca si bastinasii. Cu siguranta ca de-ar fi fost el în locul tovarasilor sai tot asa ar fi procedat. Sau poate ca vor încerca mai întâi sa cada la întelegere cu Naki, capetenia bastinasilor. George îsi încetini pasul la gândul ca tovarasii sai s-ar putea servi de granate a caror victima ar fi si el. Trebuia însa sa înlature o astfel de perspectiva, deoarece vroia sa fie de fata când Lionel Clive si Ellen vor fi eliberati definitiv.
Aducându-si însa aminte ca nu erau excluse nici tratativele, o lua iar mai repede cu gând s-ajunga cât mai curând la bungalow.
Se opri însa brusc în loc, cata cu ochii în jurul sau si se piti în umbra unui copac ale carui crengi ajungeau pâna aproape de pamânt, unde nu putea fi vazut de pe poteca. El însa putea zari destul de bine prin frunzisul copacului.
Îsi dadu imediat seama ca nu se înselase când i se paruse ca aude un zgomot usor.

Un om venea pe carare si trecu pe lânga el fara sa-l observe. Omul era Jimmy Ohlsen care se întorcea, probabil, la prizonierii sai. Nu se putea sa nu se întâlneasca în drum cu paznicii cari îi vor comunica desigur fuga unuia din prizonieri. Oare ce va face el pe urma? Se va întoarce în graba înapoi, sau va cauta sa gaseasca printre oamenii lui Naki pe fugar, care spera s-ajunga nesimtit în bungalow?

George chibzui repede, dar temeinic. Alta poteca nu era care sa duca spre nord, deci Ohlsen va presupune ca fugarul se va fi aflând printre bastinasi. În orice caz se va înapoia ca sa dea instructiuni capeteniei.

De abia îsi sfârsi gândul si vazu într-adevar pe Ohlsen venind în fuga, turbat de mânie si scrâsnind din dinti. Nu era de fel buna vestea pe care o aflase ca tocmai ostatecul mai important îi scapase printre degete, desi îl pusese sub paza a patru bastinasi înarmati cu grozavele lor sageti otravite.

De abia acum îsi putea da Ohlsen seama de adversarii sai. Cu atât mai bine.

Dupa ce George îl vazu îndepartându-se cu doi din bastinasi, iesi din ascunzatoare si o lua la fuga îndarat spre coliba. Nici el nu stia deocamdata cum si ce are sa faca pentru ca sa elibereze pe prizonieri, dar vroia neaparat sa se gaseasca în apropierea lor pentru orice eventualitate.

Era sigur ca Ohlsen se va lua dupa el, de asemenea si ceilalti doi paznici, ca sa împiedice fuga lui Clive si a fetei, tare îi

parea rau lui George ca nu-si mai avea armele pe cari i le luase, probabil, Ohlsen când îl vazuse ametit, de lovitura în tâmpla.
Ajunse aproape de luminisul unde era coliba. Auzi iar în desis un fosnet si un mârâit scurt. „Sa fie pe-aici lupi?" se întreba el mirat. Mârâitul nu era în nici-un caz al unui tigru sau al unei pantere.
Totusi George tinea pregatita o sageata. Animalul nu era mare, dupa cum putu el sa zareasca, asa ca otrava îsi va face foarte repede efectul asupra lui. Ba chiar împotriva unui tigru, care s-ar putea ivi de pe undeva, ar fi chip sa se apere cu sagetile, daca n-ar mai avea vreme sa se catere în vreun copac.
Pasi cu bagare de seama în luminis! Trecu pe lunga trupul neînsufletit al tigrului ucis mai adineauri si din ghearele caruia n-ar mai fi putut scapa daca nu l-ar fi nimerit sagetile paznicilor.
George se cutremura gândindu-se ce otrava puternica trebuie sa fie aceea care poate omorî o fiara atât de viguroasa; de sigur ca otrava aceasta era mult mai puternica chiar decât veninul unei muscaturi de cobra.
Se opri fara sa vrea si privi la trupul acela fara viata. George se abatuse de pe poteca stras parca de o putere nevazuta.
Tresari auzind un zgomot usor pe care nu-l putea deslusi de unde vine. Se ghemui lânga lesul tigrului si se uita prin frunzisul desisului spre luminis.
Inima i se opri in loc de spaima. Vazu la cel mult patru metri de tufis un alt tigru nai mic, care îsi atintise ochii sai

scânteietori în tufa unde statea el. Era pesemne soata celui ucis.
Întelese ca nu mai e scapare. Dintr-o singura saritura, fiara îl putea înhata. Chiar daca ar slobozi în ea o sageata, chiar daca otrava ar lucra repede, tot i-ar mai ramâne vreme sa-l sfâsie.
Ca fulgerul îl strabatu gândul sa se urce repede în palmier. Disperarea da puteri neînchipuite în astfel de momente. Dar moartea îl pândea prea de aproape. Înainte de a se ridica el de jos, tigroaica se va napusti asupra lui ca sa-si razbune tovarasul.
Nici de furisat nu era chip. Fiara ar auzi zgomotul pasilor sai. Sa-i fie lui într-adevar scris sa moara de o moarte atât de cumplita, sfârtecat de ghearele tigroaicei si macinat de coltii ei grozavi?
În timp ce i se încrucisau aceste gânduri minte, ochii lui stateau atintiti într-ai fiorosului animal, ca o pasare paralizata de privirile reci ale sarpelui.
Deodata vazu fiara, care statuse pâna atunci linistita, masurând parca din ochi tufisul, se îndrepta din sale, clipi de câteva ori si începu sa izbeasca iarba cu coada, întorcând apoi capul spre poteca pe care venise tânarul.
Si iarasi începu sa-l bata inima lui George, dar de asta data de bucurie. Pe acolo trebuia sa vie Ohlsen cu cei doi paznici. Treaba lor cum au sa se descurce. El era, în orice caz, salvat. Chiar acum, când atentia tigroaicei nu mai era îndreptata spre tufis, îndrazni sa se ridice binisor, neslabind însa din ochi pe primejdiosul sau vrajmas. Îi se crea

acum posibilitatea sa se catere cu iuteala fulgerului în copac.
Trebuia însa s-astepte deocamdata sa vada daca Ohlsen si tovarasii sai se vor întâlni fata în fata cu tigrul.
Trecura câteva secunde într-o încordare de nedescris. Deodata, George, care îsi aruncase din întâmplare ochii spre coliba, vazu usa deschizându-se binisor, pe cei doi paznici pasind pragul, încordându-si arcurile si slobozind doua sageti una dupa alta. Se auzi un vâjâit prin aer si tigroaica se rasuci în loc, ragind, cu doua sageti înfipte între coastele din dreapta.
Apoi, înainte de-a avea ea ragaz sa se repeada la dusmanii cari îl veneau în spate, George auzi acelasi vâjâit pornind de pe poteca de lânga el si alte doua sageti se înfipsera în partea stânga a trupului fiarei.
Cu un muget înabusit tigroaica se rostogoli la pamânt. Cele dintâi doua sageti ar fi fost de ajuns s-o ucida, caci una nimerise în inima si cealalta îi strabatuse plamânul, asa ca otrava patrunsese de-a dreptul în cele mai delicate organe ale trupului. George s-astepta totusi ca fiara sa mai aiba puterea sa se repeada la ucigasii ei sa-l sfâsie, dar trupul ei se cutremura odata ca strabatut de un fior, labele se zgârcira, apoi se întinsera iar si trupul vargat al fiarei ramase nemiscat.
Cei doi paznici se întoarsera linistiti spre coliba si intrara înauntru. Pesemne ca Ohlsen le poruncise sa nu se miste de lânga prizonieri. George astepta sa se

întoarca Ohlsen. Era curios sa stie ce va face acum acesta care procedase ca un criminal fata de binefacatorul sau care îl luase sub acoperamântul lui si-l ajutase sa nu moara de foame. Oare îsi fi închipuind ca fugarul a reusit sa se întoarca la bungalow?
Deodata auzi pe dreapta, dincolo de poteca, un fosnet usor. Tinu sageata pregatita. Daca Ohlsen îl simtise si încerca sa se apropie pe furis, o sa-l arate cu cine are de-a face ca era si el un dusman de temut. Dar pe când îsi îndrepta atentia dincotro auzise fosnetul, un alt zgomot, venit de asta data din stânga lui pe poteca îl facu sa întoarca capul. Deslusi pasi care se apropiau.
Asadar, tot Ohlsen era, caci bastinasii n-ar fi calcat atât de apasat. Atunci cine facuse zgomotul celalalt? Sa fi fost faptura aceea care semana a lup pe care o mai vazuse de doua ori pâna acum?
Însemna atunci ca se afla între doi dusmani, caci daca animalul l-ar ataca, lupta care ar urma, ar atrage atentia lui Ohlsen care ar interveni imediat împotriva lui.
George se uita repede în juru-i. De Ohlsen n-avea ce sa se teama deocamdata, deoarece aceasta nu banuia ca fugarul e atât de aproape.
Singura primejdie era deci faptura aceea necunoscuta din dreapta care statea ascunsa în tufis.
Si ca era imediat lânga el nu mai încapea îndoiala, dupa cum dovedea fosnetul si pârâitul crengilor cari se auzeau deslusit. Poate ca animalul vroia sa treaca

luminisul si în cazul asta nu se putea sa nu se întâlneasca fata în fata cu Ohlsen.
Acesta înainta fara grija pe poteca. Parea ca se simte în cea mai mare siguranta. Se bizuia probabil pe bastinasi cari vor înlatura cu sagetile lor grozave orice piedeca din cale. Poate ca, daca ar fi vazut adineauri lupta cu tigrul, n-ar fi fost atât de linistit.
Luna lumina ca ziua si George deslusea bine chipul lui brutal. Se întuneca nitel la fata când dadu cu ochii de lesul fiarei, apoi zâmbi cu dispret, îl izbi cu piciorul si porni mai departe, îndreptându-sa spre coliba.
Tânarul statu sa chibzuiasca bine ce are de facut. Se stia neputincios, asa dezarmat cum era, fata de sagetile celor patru paznici si pistoalele încarcate ale lui Ohlsen. Ce-i foloseau sagetile pe cari trebuia sa le arunce cu mâna când nu era destul de priceput în mânuirea lor? N-ar fi mai bine sa se strecoare pâna la bungalow si sa vorbeasca cu tatal sau? Poate ca ar reusi sa se întoarca apoi cu vreo doi din tovarasi si si arunce o granata în coliba ca sa-l ameteasca pe cei dinauntru si sa-i stie nevatamatori pentru douazeci si patru de ore.
Dar daca în vremea asta Ohlsen pleaca sau — si George se înfiora la un astfel de gând — pune bastinasii sa omoare pe cei doi prizonieri ca sa nu mai existe dovada nelegiuirii sale? Numai Dick Clive singur nu i putea face nimic si tovarasilor lui George, sau lui însusi, nu le era îngaduit sa se înfatiseze ca martori în fata autoritatilor engleze.

Ohlsen disparu în coliba si George se cai ca-l lasase în pace. Poate ca amenintându-l cu sagetile înveninate l-ar fi facut sa elibereze pe prizonieri.
Necajit pe sine, tânarul se hotarî sa se furiseze printre bastinasii cari împresurau luminisul din fata bungalowului ca sa dea de veste tatalui sau ca a scapat si lui Dick Clive ca a gasit pe ai lui în viata.
Trebuia s-o ia iar pe poteca, altminteri n-ar fi nimerit caci nu cunostea locurile si nici cutit n-avea ca sa-si poata taia calea prin desis. Si daca ar fi sa iasa înainte bastinasii, nu face nimic, se va vedea pe urma care pe care. Avea si el doar sageti si stia la ce sa se astepte.
Porni, aplecat de mijloc, pe carare, pasind cu bagare de seama si ascultând cu încordare. În câteva ceasuri avea sa se lumineze de ziua si-i va fi cu neputinta sa se mai atina prin tufis; bastinasii îl vor cauta pretutindeni si nu se putea sa nu dea de el. O ascunzatoare, oricât de tainuita ar fi fost ea, nu exista pentru ochii lor ageri. Deodata se opri si se lipi de trunchiul unui copac de la marginea potecii. Auzise un zgomot atât de slab, încât urechea altuia nu l-ar fi putut prinde. George însa stia ca dintr-acolo venea primejdia, ca vreun bastinas se apropia cu pasii lui usori si furisati.
Mai mult înca: trebuie sa fi fost foarte aproape de el, altminteri nu l-ar fi simtit. Spre nenorocul lui, poteca facea în locul acela un cot, asa ca bastinasul nu-l putu zari; si mai mare înca îi fusese norocul ca talpa acestuia calcase pe o craca si o

facuse sa pârâie, ceea ce determinase pe George sa se opreasca; bastinasul i-ar fi auzit cu siguranta pasii.
Tânarul tinea în mâna doua sageti. Erau si astea arme cu cari puteai tine la respect de la mica distanta un om. Ciocnirea trebuia sa se produca din clipa în clipa, caci George auzea târsâitul talpii goale pe pamântul moale.
Se ghemui si mai mult ca sa-l poata sari brusc în fata bastinasului si sa-l ia pe neasteptate. În sfârsit aparu un trup nitel adus din spate. George îi se puse în fata, întinse sagetile si striga cu glasul înabusit:
— Sus mâinile!
Vorbise englezeste fara sa-si dea seama si la cel mai mic zgomot. Fu foarte mirat când bastinasul raspunse, ridicând mâinile, cu glas tremurator:
— Ma supun. Sahib, nu-mi face nimic, te rog...
— Cine esti? Îl întreba George, curios.
— Sunt Naki, capetenia.
— Asa? Îmi pare bine. Pe fecior îl avem la mâna, ne mai lipsea tata-sau. Acu, la drum, mosule. Ia-o înainte cu mâinile ridicate, ba nu, stai, da-mi încoace armele. Acu, du-ma pe vreo carare mai dosnica la luminisul din fata bungalowului. Când vom fi acolo, ne rafuim noi.
— Sahib, ma supun tie... nu-ti fac nici-un rau. Sahib Ohlsen ne-a orbit si ne-a mintit. Sahib Clive era mai bun cu noi, o sa-l ascultam ca si înainte... se vaicarea capetenia.

Dar George nu se încredea într-o schimbare atât de brusca. Auzise ca bastinasii sunt foarte vicleni. Si apoi, nu-i venea sa creada ca dupa ce-si tradasera stapânul, îi apucase asa, deodata, dragostea de el.
— Uite ce e, zise George, calm, spune oamenilor tai când ne vom apropia de ei sa se dea deoparte si sa stea linistiti. Cum oi vedea ca face vreunul o miscare, te omor pe loc cu sageata asta.
Parea sa-l fie o frica grozava de sageti caci striga ceva oamenilor sai cari disparura imediat în desis.
Când George si capetenia aparura în luminis se auzira strigate de bucurie de pe terasa. Capitanul Farrow îsi întâmpina feciorul pe ultima treapta a scarii si-i zise plin de mândrie:
— Bravo, dragul meu! Ai fost si de data asta la înaltime. Nici nu ma asteptam altfel. Drept e, ca am fost foarte îngrijat de soarta ta, stiam însa ca vei stii tu sa te descurci. Noi am fi vrut sa luam masuri severe pentru eliberarea ta dar nu ne-a lasat Petre. Zicea sa nu-ti ducem noi grija, caci esti tu în stare sa sa te eliberezi singur – si a avut dreptate, dupa cum vad. Acum povesteste-ne si noua ce s-a întâmplat.
În câteva cuvinte. George le spuse prin ce-a trecut, apoi încheie cu urmatoarele cuvinte:
— Capetenia Naki, care pare sa se teama grozav de sagetile astea înveninate e acum aliatul nostru. Fireste cu deocamdata nu putem avea înca destula încredere în el, îl voi ameninta însa cu o

moarte cumplita – si îi e frica de moarte!... – pâna ce va jura împreuna cu oamenii sai credinta fostului stapân Lionel Clive. Dupa cât îmi spunea, va sti sa împiedece prin cei patru bastinasi pusi de paza la coliba din padure, ca Ohlsen sa se atinga de batrân si de fata. Deci, ne putem duce fara grija si fatis acolo ca sa punem mâna pe criminal si sa eliberam pe cei doi captivi. Dupa ce bastinasii vor depune juramântul, nu avem de ce ne mai teme.

— Bine, asa sa facem, încuviinta capitanul, dar mai întâi sa te odihnesti nitel si sa manânci ceva, cred ca ai mare nevoie de amândoua.

Se lumina de ziua când ajunsera la luminisul unde era coliba de vânatoare. Deodata George scoase o exclamatie de mirare si alerga spre Jimmy Ohlsen care se apropia de poteca cu capul în pamânt.

Când ridica ochii si vazu pe George înaintând spre el cu sageata întinsa, tresari si se facu la fata alb ca varul. Se întoarse apoi din drum si o lua la fuga îndarat spre coliba racnind ca turbat în urma lui:

— Asa? Cu atât mai bine. Acu sa moara amândoi... fata mai întâi...

N-avu vreme sa mai spuna ceva, caci din desis târsni un trup mare, negricios si se repezi la gâtlejul lui. Cu un horcait de groaza, Ohlsen fu trântit la pamânt si pe pieptul sau se aseza un mare câine ciobanesc, de rasa germana, care îi tinea labele pe grumaz si se rânjea mârâind. (Vezi coperta).

— A, asta e credinciosul nostru Harras pe care l-a adus Ellen acum un an din Germania. Îl izgonise si pe el Ohlsen din casa si bietul câine ratacea prin padure cautându-si stapânii. A, uite-i si pe ei! Striga Dick Clive si se repezi cu un tipat de bucurie spre coliba.
În prag aparuse batrânul Clive urmat de fiica sa Ellen. În timp ce tatal îsi îmbratisa cu dragoste feciorul, Petre se apuca sa lege zdravan pe Ohlsen care gemea din când în când de durere.
— Asa, baiatule, zise Uriasul dupa ce sfârsi. Cum te-am legat eu nici dracu nu te mai poate dezlega. Uite, domnule George, armele dumitale sunt la el.
George se apleca si smulse mai întâi pumnalul Sanjei de la brâul lui Ohlsen, apoi revolverele si lampa de buzunar.
Acum se apropia si Clive cu copiii sai si zise cu dispret ticalosului care îl privea întunecat si cu ochii scânteietori de ura:
— Rusine sa-ti fie! Te-am luat în casa mea ca sa nu mori de foame si asta mi-a fost rasplata, nemernicule!
Batrânul înainta apoi spre Farrow si-i strânse miscat mâna, murmurând cuvinte de multumire. Capitanul îi curma însa vorba si-i întreba daca e dispus sa primeasca pe rasculati îndarat pe plantatie daca vor depune juramânt de credinta.
— Fireste, raspunse Clive, zâmbind. Dupa cum îi cunosc eu, sunt sigur, ca se vor tine de cuvânt. Vina n-a fost a lor, îi atâtase Ohlsen la rascoala. Juramântul e ceva sfânt la ei si ar fi în stare sa ma

apere cu propria lor viata împotriva oricarui dusman..
— Atunci, putem pleca linistiti, zise capitanul, grav. Ma bucur din suflet, domnule Clive ca ti-am putut face acest mic serviciu. Si cu acest Ohlsen ce-ai de gând sa faci?
— O sa-l expediez la Fort Cornwallis si sa se duca pe urma unde-o pofti. Nu vreau sa-l dau pe mâna autoritatilor caci mi-e scârba de un proces cu un astfel de individ. Înca odata, domnule Farrow, da-mi voie sa-ti multumesti pentru...
— Îti multumesc si eu, capitane Farrow, îi curma vorba Ohlsen. As vrea sa-ti fac în schimb un serviciu. Îti plac aventurile, pe cât stiu. Sa-ti dau eu prilej sa te saturi de aventuri. Du-te la insulele Salomon si întreaba acolo de capitanul Fred Larsen, corabierul de sclavi. Ha, ha, ha! O sa-ti placa si dumitale asa aventura, pe onoarea mea! Ba ai mai putea face si o fapta buna, fiindca tine sechestrata de doi ani o fata de neam pentru a carei rascumparare cere de la parintii ei o gramada de bani. Îi gasesti mai adesea la Malaita.
Farrow se uita la el scrutator.
— Sper ca nu te iei dupa minciunile ticalosului astuia, domnule capitan, zise cu dispret batrânul Clive.
— De ce nu? Ohlsen vrea desigur sa ne trimita la pierzanie, daca acest Larsen exista cu adevarat. În orice caz, o sa cercetez când voi fi la fata locului. Cam într-acolo mi-e drumul si ocolul pe care ar trebui sa-l fac e neînsemnat.

Marinarii neutri îsi luara ramas bun de la familia Clive si submarinul porni mal departe în goana dupa noi aventuri.

27
CORABIERUL DE SCLAVI.

I.
O CAPCANA PRIMEJDIOASA.

CAPITANUL FARROW URCA ÎN TURN, unde George statea alaturi de primul ofiter si privea cu dor spre nord-vest, unde se afla tara în care locuia acum Sanja, împreuna cu tatal ei. Ea nu mai era camarada iubita, care împartise cu ei primejdii si bucurii, ci fiica unui domnitor puternic si respectat. Nu însemna asta, oare, ca între dânsii se ridicase un zid de netrecut?
Tresari din gândurile lui triste, auzind glasul tatalui sau:
— Draga Rindow, trebuie sa fim cu mare bagare de seama. Tocmai am prins o radiograma transmisa din Port Cornwallis catre guvernatorul englez din Singapore. I se aduce la cunostinta ca noi am fost la Andaman, unde am eliberat familia Clive. Radiograma e foarte magulitoare pentru noi, caci comandantul din Port Cornwallis ne lauda mult si-si marturiseste parerea de rau ca datoria îi sileste sa ne denunte. Dupa toate probabilitatile, ei socotesc ca vom încerca din nou sa trecem în Oceanul Pacific, pe coasta Australiei.
— Asta înseamna ca vom avea o calatorie cam primejdioasa, domnule capitan,

raspunse Rindow, calm. Peste opt ceasuri trecem prin Singapore; în acest timp, Englezii vor fi asezat vre-o cursa pe acolo. N-ar fi mai bine sa ne întoarcem, sa ocolim Kota-Radja si s-o luam de-a lungul coastelor de vest ale insulelor Sunda, pentru a trece prin sudul Australiei? Englezii si Australienii nu vor banui ca am pornit pe drumul acesta. Ei vor închide acum strâmtoarea Malakka din Singapore si mai târziu strâmtoarea Torres din Australia.

— M-am gândit si eu la o astfel de solutie – zise Farrow – desi vom pierde câteva zile, vom fi, însa, în siguranta. Dar cred ca e cam târziu, caci am înaintat prea mult în strâmtoarea Malakka. Ma tem ca au si pornit în urma noastra distrugatoare din Cornwallis sau Rangoon si ne vor taia drumul. Cred, totusi, ca vom izbuti sa înlaturam blocada, sau sa ne întoarcem. Am mai facut-o de multe ori în vremea razboiului. Tin mult s-ajung cât mai curând în insulele Salomon, la Malaita, ca sa-l caut acolo pe capitanul Fred Larsen, despre existenta caruia am aflat de la Jimmy Ohlsen, dusmanul familiei Clive.

— Am presimtirea ca ne asteapta mari primejdii – raspunse Rindow. Pe insulele alea salbatece de vânatori de capete pândeste moartea sub felurite înfatisari. Fred Larsen e un asa zis „corabier de sclavi", adica un om care, cu riscul propriei sale vieti, recruteaza bastinasi de pe aceste insule si-i duce pe plantatiile îndepartate, unde îi sileste sa munceasca timp de trei ani.

— Da, acesti corabieri de sclavi sunt oameni foarte curajosi si îndrazneti. Moartea îi pândeste la fiecare pas. De aceea trebuie sa fie ceva de capul lui Fred Larsen ala, de vreme ce ne-a amintit de el Jimmy Ohlsen. Aha! se pare ca un distrugator se si afla pe urmele noastre.
În timp ce vorbea, Farrow cerceta orizontul cu ocheanul sau puternic.
— Da, norul de fum e acela al unui distrugator, zise el, apoi. Pare sa fie un vas rapid, caci se apropie cu mare repeziciune. Cred ca ar fi mai nimerit sa ne lasam afund de pe acum.
Rindow privi si el prin ochean si raspunse:
— Ai dreptate, domnule capitan, e unul din cele mai puternice distrugatoare pe cari le-a pus în functiune Anglia dupa razboi, în apele posesiunilor sale transoceanice. Dupa cât stiu eu, toate sunt prevazute cu plase de otel, pentru capturarea submarinelor dusmane.
— Asa e, draga Rindow, încuviinta capitanul, toate distrugatoarele si chiar crucisatoarele sunt prevazute cu astfel de instalatii. Vom fi într-o situatie foarte grea, daca ne vor iesi înainte si dinspre Singapore astfel de distrugatoare. Vad ca mai apar si altele, toata flotila pare sa fi iesit în larg.
— Domnule capitan, de la Singapore nu se poate sa fi venit atât de repede, zise Rindow. Acolo au primit radiograma de-abia acum, pe când distrugatoarele din spatele nostru desigur ca au pornit la drum imediat ce s-a aflat ca am fost pe Andaman. Daca vom pune în functiune

compresoarele si vom pomi cu toata viteza, le vom lasa în urma. Vom putea, deci, ramâne la suprafata pâna se va lasa întunericul, caci mai înainte nu vor veni distrugatoarele din Singapore. În felul acesta tratam si acumulatoarele.

— Bravo Rindow, propunerea e cât se poate de înteleapta! exclama Farrow. Mai avem trei ceasuri de lumina si în vremea asta facem o bucata buna de drum. As dori, însa, sa ramân peste noapte în vre-un golf de pe coasta din Malakka, deoarece sunt sigur ca dusmanii nostri au întins retele, în cari ne vom prinde pe întuneric. Dar nici cu asta nu scapam da primejdie, caci le lasam timp destul sa-si faci pregatiri speciale pentru prinderea noastra.

— Se vor gândi poate ca totusi am izbutit în timpul noptii sa scapam, zise Rindow. Nici nu vor banui ca ne-am ascuns pe undeva. Daca vom parasi golful – unde vrem sa ne aciuim – de-abia mâine dupa-amiaza, pâna atunci cred ca s-or si fi retras ei.

— Si asa se poate, raspunse Farrow; asadar, da comanda în sala masinilor, sa fie puse în functiune compresoarele.

Dupa câteva clipe, viteza submarinului spori simtitor si vasul porni ca o sageata prin strâmtoarea Sundei, încât nu dura mult si coloanele de fum ale distrugatorului nu se mai vedeau.

Capitanul ramase în turn. Trei ocheane puternice cercetau acum orizontul, dar nu zarira decât un bric chinezesc, care se îndrepta, probabil, spre Penang.

Calatoria dura doua ceasuri si jumatate, apoi Farrow zise:
— Asa, acum ne vom lasa afund si când vom fi aproape de coasta, vom cauta un golf potrivit.
Submarinul îsi încetini viteza, de îndata ce compresoarele fura oprite. Farrow, Rindow si George coborâra imediat în turn, capacul fu închis si vasul se afunda repede. Încetisor se apropia de coasta. Farrow, care statea la periscop, zise de-odata:
— Hm... ciudat lucru! Au aparut brusc siruri întregi de bricuri si jonci chinezesti. Face impresia ca si cum ar fi fost trimise în cautarea noastra. Asta nu se poate, însa, e absolut exclus. Atât de repede nici nu s-ar fi putut strânge laolalta. E greu sa ne descopere, caci periscopul e înaltat numai atât, cât sa pot vedea ce se petrece pe afara. Hm... merg aproape de tot de coasta, astfel ca nu ne va fi deloc usor sa gasim un golf potrivit. Trebuie, însa, s-o facem cât mai neîntârziat, caci începe sa se însereze. A! tocmai vad o scobitura îngusta si adânca, ceva nimerit pentru noi. Pacat, însa, ca doua jonci ne taie drumul.
— Nu se poate sa tragem periscopul înauntru si sa trecem pe sub nasul lor? propuse Rindow,
— Asta ar mai merge, dar nu stim cât e de adânca apa în golful acela. Mai bine ne asezam la pânda în fata acestui golf si de îndata ce joncile vor dispare, sau se va întuneca, ne furisam repede înauntru, în felul acesta îi vom însela pe toti urmaritorii nostri.

La comanda capitanului, submarinul stopa, dupa ce facuse un viraj spre prora. Un sfert de ceas se scurse astfel. Farrow observa cu atentiune bricurile si joncile cari îsi urmau drumul de-a lungul coastei, apoi zise:
— A, se vad venind dinspre Singapore trâmbele de fum ale unor distrugatoare engleze, dar între celelalte vase tocmai s-a facut o spartura larga. Înainte! Acum e momentul potrivit.
Submarinul aluneca încetisor înainte si dupa zece minute Farrow zise:
— Cred ca am avut noroc si n-am fost observati. A! golful acela îngust face un cot pronuntat; mai bine nici ca se putea!
Dupa alte câteva minute urma:
— Asa; am trecut cotul, acum nu mai putem fi vazuti dinspre mare. Stop! Aici suntem în siguranta. Minunat, acum s-a lasat si întunericul, putem iesi la suprafata si sa respiram aer curat toata noaptea.
Pe bordul „Dox”-ului domnea o dispozitie cât se poate de buna. Noaptea trecu în liniste. Natura parea sa vie si ea în ajutorul îndraznetilor marinari, caci cerul era acoperit de nori desi. Nimeni nu putea sa vada turnul submarinului la suprafata apei din golful îngust, ale carui maluri erau formate din pereti stâncosi.
Când se lumina de ziua, submarinul se lasa imediat afund. Barometrul arata cincisprezece metri adâncime, când o zguduitura usoara le arata ca au atins fundul. La adâncimea aceasta „Dox”-ul era în deplina siguranta, caci nimeni nu

l-ar fi putut zari prin apa care era cam tulbure.
Capitanul astepta pâna la vremea prânzului, apoi se adresa celor doi ofiteri ai sai, lui George, Hagen si doctorului Bertram, cari se întrunisera în cabina sa:
— Cred ca acum ne putem lua inima în dinti, cum s-ar zice. Întrebarea e numai daca vom izbuti sa ne strecuram orbeste din golf, adica fara sa înaltam periscopul. Ma tem ca de-a lungul coastei mai patruleaza câteva vase dintr-alea si ne-ar putea descoperi periscopul. Pe de alta parte, însa, e primejdios lucru sa mergem fara sa putem vedea un eventual pericol. Nu e exclus ca stationarea noastra în golf sa fi fost observata. Cine stie daca n-a si fost întinsa o plasa, în care ne vom prinde lesne.
— Eu cred ca ne-ar fi speriat ei prin bombe de apa, dac-ar fi stiut ca ne aflam în golful acesta, raspunse Rindow. N-ar fi asteptat ei atâta timp. As fi de parere, deci, sa iesim din golf sub apa si numai când vom ajunge în strâmtoarea Malakka sa ne înaltam la suprafata. De-altfel, nu stim daca fundul golfului e peste tot destul de adânc, apoi cred ca vom întâmpina unele greutati pâna sa trecem cotul.
— De aceea eu as propune – interveni secundul Brun – sa ne înaltam acum pâna la sase metri, sa ridicam periscopul pâna la oglinda apei si sa înaintam astfel cel putin pâna la cot. Daca vom merge cu bagare de scama, nimeni nu va observa aceasta portiune mica a periscopului.

— Sunt si eu de parerea lui Brun, zise inginerul Hagen; prea ar fi nesigur sa iesim orbeste din golf. Fara doar si poate ca-i vom zari pe eventualii nostri dusmani, înainte ca sa ne vada ei pe noi. Rindow are dreptate: ar fi încercat ei sa ne dibuiasca dac-ar ar fi stiut ca ne aflam aici.

Doctorul Bertram si George fura si ei de aceasta parere si capitanul zise în cele din urma:

— Da, sunt si eu încredintat ca în felul acesta vom izbuti sa iesim de aici. Asadar, sa nu mai pierdem vremea! Sa ne înaltam pâna la sase metri. Voi cerceta apoi împrejurimile prin periscop si voi înainta încet de tot. La cotul golfului ne oprim, pândim câtva timp daca nu se zareste nimic suspect, apoi ne îndreptam spre strâmtoarea Malakka.

Farrow cu tovarasii sai se dusera în turn si, la comanda lui, pompele împinsera afara apa din tancurile de balast. Vasul se ridica încetisor; când barometrul arata sese metri, pompele îsi încetara activitatea si Farrow înalta cu bagare de seama periscopul. Când acesta iesi la suprafata, capitanul nu vazu decât apa linistita a marii si peretii de stânca ai malurilor.

— Nu zaresc nimic suspect, putem merge înainte, zise el tovarasilor sai.

Cu viteza cea mai redusa, colosul cenusiu de otel spinteca apa linistita. Farrow privea mereu de jur-împrejur, dar nimic banuitor nu se vedea.

Ajunse la cot si dadu comanda de oprire a electromotoarelor. Vasul ramase

locului, ca întepenit.
Pâna la iesirea din golf mai erau vre-o optzeci de metri. Cele doua maluri stâncoase erau acolo la distanta de patruzeci de metri unul de altul si capitanul examina cu atentiune aceste doua puncte, precum si suprafata apei dintre ele, pentru a descoperi la vreme o eventuala plasa ce-ar fi fost întinsa acolo. Nu vazu nimic, însa, si atunci dadu comanda pentru continuarea drumului. Încordarea tovarasilor spori la culme, toti priveau tinta la capitanul lor. Clipele pareau veacuri.
— Opreste! Îndarat, cu toata viteza, ah, opreste!... Prea târziu! striga Farrow deodata. – Repede înapoi în apa! Pompele în functiune !
Trase înauntru periscopul si se întoarse spre camarazi:
— Suntem într-o capcana! zise el, cu glas tremurator. Nu cred sa mai putem scapa. Tot trebuie sa ne fi observat englezii, caci tocmai s-au ivit, la vre-o treizeci de metri de noi, marinari pe ambele maluri ale golfului, cari au întins o plasa solida. Acelasi lucru s-a petrecut si în spatele nostru. Stam, deci, între doua plase, la cincizeci de metri una de alta.
— Daca pornim acum înainte cu viteza maxima, interveni George, vom rupe plasa dinaintea noastra, caci marinarii n-o pot tine cu mâinile.
— Nu, George, asta si-ar fi spus-o si ei si de aceea cred ca au si întepenit de maluri cablul de sârma de care atârna plasa si submarinul nostru nu va fi în stare sa-l smulga. Singurul lucru ce ne ramâne de

facut e sa ne lasam la fund si acolo sa ne sfatuim asupra masurilor ce avem de luat.
— Ce-ar fi daca ne-am retrage pâna la plasa din spate si am distruge-o pe cea din fata cu o torpila? propuse George din nou. Am mai distrus odata o plasa în felul acesta.
— Aici, însa, nu putem face asta, caci golful e prea strâmt si explozia torpilei ne va aduce mari pagube, din cauza prea micei departari, iar presiunea apei ce va rezulta de pe urma ei, ne va izbi de peretii de stânca ai malurilor. Zau nu stiu ce e de facut!
În vremea asta vasul se afundase pâna la doisprezece metri, adica ajunse pe fundul marii. Din fericire, apa era foarte tulbure; numai la suprafata era stravezie pâna la câtiva metri, datorita razelor soarelui. Englezii nu puteau vedea, deci, unde se afla submarinul si Farrow ordona imediat sa se pompeze ceva apa din tancurile de balast, asa fel ca se ridicara cu un metru. Apoi „Dox"-ul se îndrepta spre tarmul drept al golfului, înaintând, în acelasi timp, cu vre-o patruzeci de metri. Când se lasa din nou cu vasul la fund, capitanul zise:
— As pune ramasag ca ne aflam acum la cinci metri de tarmul drept si la zece de plasa. Sa pofteasca domnii englezi sa ne caute, daca au vreme de pierdut.
— Numai de n-ar da drumul la câteva bombe de apa, zise Rindow, îngrijorat. În cazul acesta nu vom avea încotro si va trebui sa ne ridicam la suprafata, pentru a ne preda.

— Cred si nadajduiesc ca nu vor recurge la mijlocul acesta, raspunse Farrow. Ei vor numai sa puie mâna pe submarinul nostru fara sa-l aduca vre-o stricaciune. Împotriva noastra personal n-au nimic, asa dar nu se vor folosi de mijlocul acesta brutal.
— Numai de n-ar strânge laolalta plasele, ca sa ne prinda între ele, zise George. Sau poate izbutesc sa le aseze dedesubtul nostru: atunci ne ridica în sus cum ai ridica un peste cu navodul.
— Daca ar trage pe sub noi una din plase, ar trebui s-o slabeasca din ancorare, raspunse capitanul. În cazul acesta am putea distruge plasa, napustindu-ne cu vasul asupra ei. De la cotul golfului as lansa atunci o torpila asupra celeilalte plase si apoi as porni-o repede din loc. Explozia nu ne-ar putea vatama întru nimic. Eu cred, însa, ca englezii vor cauta sa ne prinda cu plase speciale, în spatiul acesta pe care l-au închis cu celelalte doua plase. Sa asteptam evenimentele. Eu nu mi-as pierdut înca nadejdea. Atât de usor nu le va fi sa puna mâna pe noi.

II.
VICLENIA LUI GEORGE.

— TATA, AM GASIT SOLUTIA! striga George deodata. Când vom fi aproape de plasa, eu, Petre si Kard vom putea taia sârmele de otel. Dupa cum stii, avem pe bord foarfeci buni pentru scopul acesta. Înainte ca englezii sa înceapa sa ne caute, noi vom fi departe.

— Bravo, George, solutia ta e buna! exclama Farrow, Englezii nu-si închipuie ca noi putem parasi vasul si sub apa. Singura primejdie ar fi ca plasa sa fie prevazuta cu vre-un semnal de alarma, care sa le dea de veste când voi veti taia sârmele.
— Domnule capitan, o astfel de instalatie nu poate fi pusa în functiune prin simpla atingere a sârmei de catre un om; trebuie sa se produca o izbitura ca sa se întâmple asta, interveni inginerul Hagen. Va fi nevoie, însa, sa ne apropiam cu vasul pâna la plasa chiar, pentru ca scafandrii, sa poata taia plasa de pe punte, pâna la înaltime suficienta.
— Asta nu va fi greu, caci ne vom catara pe plasa pâna la vre-o sase metri si vom începe sa taiem de acolo, mergând în jos, zise George. Facând aceasta în doua locuri, la distanta de opt metri între ele, vom avea o deschizatura destul de mare ca sa ne putem strecura printr-unsa. Fireste ca mai întâi vom face sus o taietura de-a latul, apoi apucam sa taiem în lung.
— Dar cum vom gasi noi deschizatura? întreba Brun. Daca vom nimeri cât de putin alaturi, se poate întâmpla ca eventualul semnal de alarma sa fie pus în functiune.
— Nici asta nu e greu, raspunse George, cu însufletire; va trebui doar sa ne folosim de lampile noastre de buzunar, a caror lumina, însa, nu va putea fi vazuta de sus. Si daca tu, tata, te vei duce în cabina de la prora si vei trage obloanele de la ferestre, ne vei putea observa si-ti

va fi posibil sa îndrepti vasul prin deschizatura ce o vom face noi. Nu va trece mult pâna sa taiem sârma. Mi-am si facut planul cum sa împartim munca si sunt sigur ca vom izbuti.
— Hm... baiatul are dreptate, zise Farrow, în felul acesta le vom juca Englezilor o festa, pe care nu si-o vor putea explica niciodata. Asadar, sa nu mai pierdem vremea, caci orice sovaiala ne poate aduce într-o situatie si mai grea. Sfatuieste-te repede cu Petre si Kard. Îmbracati-va costumele de scafandru si încercati-va norocul!
George alerga în sala echipajului si striga din fuga celor doi tovarasi:
— Haideti, îmbracati costumele!
Împreuna intrara în magazie si începura sa se echipeze. În vremea asta tânarul le expuse planul sau, care fu primit cu însufletire de ei. Când fura gata îmbracati, parasira submarinul prin cele doua camere de scafandru, pe cari inginerul Hagen le construise de ambele parti ale vasului, în tancurile ele balast.
Capitanul Farrow, Rindow si doctorul Bertram se dusera în cabina de la prora si trasera în laturi obloanele groase de otel cu cari erau acoperite ferestrele ce se aflau acolo. Zarira imediat pe cei trei scafandri, cari trecura pe lânga submarin, tinând în mâna lampile electrice de buzunar, special construite pentru a putea fi întrebuintate sub apa.
Capitanul ordona ca tancurile de balast sa fie golite atâta cât era nevoie ca vasul sa se ridice cu o jumatate de metru si cu

viteza redusa urma apoi pe îndraznetii scafandri.
Dupa vre-o zece metri de drum se ivi, în lumina lampilor, plasa enorma. Farrow opri imediat vasul, coborându-l din nou pe fund, ca nu cumva curentul sa-l târasca pâna la plasa de otel, punând astfel în functiune presupusul semnal de alarma.
Cu interes crescând observa acum pe cei trei scafandri. George sa Petre trecura pe dinaintea vasului, în vreme ce Kard se catara cu bagare de seama pe plasa, la vre-o doi metri pe dreapta submarinului. La aceeasi departare, pe stânga, se catara apoi George, urmat de Petre. Tânarul urca atât de sus, încât ajunse la doi metri deasupra submarinului.
Atunci începu sa mânuiasca foarfecele pentru taiat sârma. Plasa era din sârma tare de otel, dar si unealta lui nu era de dispretuit.
Tânarul taia de-a latul plasei, în directa lui Kard, care si începuse sa taie sârma în lung. Petre nu ramase nici el în urma eu lucrul si în curând era gata cu partea lui, pe care o taiase pâna jos.
Si Kard, care nu-l scapa din ochi pe George, începu deodata sa se grabeasca; ajunse si el în curând la partea de jos, tocmai când tânarul Farrow atinsese punctul unde începuse sa taie timonierul.
Cu bucurie observa Farrow ca lucrul se face în deplina ordine. Ultima bucata, care tinea înca „poarta”, fu taiata si acum aceasta poarta se apleca în afara.

George sari repede jos si împreuna cu cei doi tovarasi alerga spre submarin. Când Farrow îsi dadu seama ca ei se aflau iarasi în camerele de scafandru si apa fusese pompata afara, ordona sa se goleasca si tancurile de balast, atât cât era de trebuinta ca vasul sa se ridice cu o jumatate de metru. Apoi, se strecura încetisor, prin deschizatura facuta în plasa.

Fireste ca acum mergea orbeste, caci la adâncimea asta nu putea vedea nimic, apa fiind prea turbure. Pe de alta parte, nu cuteza sa aprinda reflectoarele, deoarece se temea ca lumina lor sa nu fie zarita de vasele cari faceau de paza sus. Asta trebuia evitat cu orice pret, altminteri toata truda celor trei scafandri ar fi fost de prisos.

Farrow ramase totusi în cabina de la prora, în fata ferestrelor. De aici ar fi putut vedea, probabil, daca dusmanii ar fi întins o noua plasa, ale carei sârme lucitoare, i-ar fi atras atentia. Si cu viteza redusa cu care mergea vasul, ar fi putut sa-l opreasca imediat, înainte de a se izbi prea tare de plasa.

În cazul acesta, cei trei scafandri ar fi trebuit sa-si îndeplineasca înca odata munca lor grea. Si ar fi facut-o, desigur, cu mare însufletire, cu atât mai mult cu cât nici nu-si dezbracasera costumele înca, fiind pregatiti pentru orice eventualitate.

Dar englezii se încrezusera prea mult în lucrarea lor. Si cum sa-si fi închipuit ei ca niste scafandri ar fi putut parasi submarinul fiind în apa?

Farrow înainta cu vasul timp de vre-o zece minute, pâna se încredinta ca s-a îndepartat îndeajuns, adica la vreo mie de metri de tarm. Acum putea cuteza sa se ridice mai sus si sa arunce o privire prin periscop. Trase obloanele peste ferestrele de cristal, apoi înalta vasul încetisor. De la sase metri adâncime ridica periscopul, privi prin el si se adresa tovarasilor cari se adunasera în jurul sau:

— Îndaratul nostru, la mal, în fata golfului, misuna fel de fel de vase. Dupa cât se pare, n-au observat înca fuga noastra. În fata si în spatele nostru drumul e liber, nici-un vas dusman nu se zareste. Ne putem înalta si mai sus, deci, si cu periscopul ridicat sa ne îndreptam spre Singapore. Fireste ca vom avea de întâmpinat si greutati acolo când se va afla ca am izbutit sa scapam din cursa ce ne-a fost întinsa. Cred, însa, ca va trece mult timp, pâna sa observe englezii ca am sters putina. Pacat ca nu vom putea vedea ce mutra vor face.

Farrow mai arunca o privire spre tarm, ramase uluit o clipa, apoi zise, râzând:

— Asta are haz, zau! Cursa ne-a fost întinsa de francezi! Trebuie sa se fi aflat o flotila de distrugatoare de-a lor prin apropiere de Singapore si fireste ca au prins radiograma, oferindu-se imediat sa vie în ajutorul aliatilor. Si englezii n-aveau de ce sa refuze. Pacat ca nu putem prinde si noi radiogramele cari desigur ca fac acum ocolul pamântului, vestind lumii ca distrugatoarele franceze au izbutit, în fine, sa puie mâna pe

submarinul, împotriva caruia se pornise o vânatoare zadarnica timp de atâtia amar de ani... si mult se vor bucura englezii când vor observa fuga noastra. Asa, ne-am înaltat îndeajuns, acum trebuie sa pornim la drum cu toata viteza.
În vreme ce submarinul se ridica, Farrow trasese periscopul înauntru, atât cât sa iasa numai cu un metru la suprafata apei. Tot mai mult se îndepartau de punctul unde erau cât p-aci sa-si gaseasca pierzania.
Strâmtoarea Malakka era agitata de un vântulet dinspre apus. Ea era libera în fata si îndaratul submarinului, dar în curând Farrow zari vase de tot soiul, cari înaintau cu viteza dinspre Singapore. Probabil ca erau numai curiosi, cari vroiau sa vada cum francezii pusesera în sfârsit mâna, pe vestitul capitan Farrow, cu „Dox”-ul sau.
Ele mergeau de-a lungul coastei; Farrow, însa, înaintase, în vremea asta, si mai mult în larg, încât n-avea sa se teama ca periscopul ar putea fi zarit. O singura data îl trase înauntru, când doua distrugatoare engleze trecura pe aproape cu toata viteza. Trebuia sa fie cu bagare de seama, caci ofiterii aveau ocheane puternice pe bord si cercetau marea cu atentiune, mai mult din obicinuinta decât cu un scop hotarât.
Deoarece sub apa „Dox”-ul nu se putea sluji de o viteza prea mare, însemna ca vor ajunge la Singapore de-abia dupa ce se va lasa noaptea. Pe de-o parte era mai bine pe de alta parte, însa, putea sa fie si

primejdios, caci pâna atunci fuga va fi fost observata si anuntata pretutindeni. Si fireste ca distrugatoarele ancorate în portul Singapore vor face tot ce le va sta în putinta sa vie de hac submarinului.
Dar marinarii nostri prevedeau aceasta primejdie eventuala cu mult sânge rece si erau plini de încredere în steaua lor. Trecusera doar prin cele mai mari pericole pâna atunci, înfruntasera moartea în repetate rânduri, asa ca nu se vor înspaimânta ei de câteva plase de otel. Scafandrii vor termina repede si cu acestea.
George era din nou eroul zilei. Un „ura" rasunator strabatu vasul de la un capat la altul, când capitanul Farrow povesti camarazilor în ce situatie se aflasera si ca tânarul sau fiu îi salvase din primejdie, cu planul sau.
Submarinul înainta mereu. Rindow îl înlocuise pe capitan la periscop, dar cu putin timp înainte de a se lasa întunericul, Farrow îsi relua postul. Se apropiau acum de Singapore si el vroia sa-si ia toata raspunderea asupra-si.
În curând observa vase, cari patrulau încolo si încoace în mod cu totul suspect. Erau bricuri mici, puse, desigur, la pânda de englezi, ca sa semnalizeze apropierea submarinului. Farrow trase periscopul înauntru, lasând numai o mica parte deasupra apei, apoi încetini viteza si se îndrepta cu bagare de seama spre bricurile dusmane.
Soarele era îndaratul lui si asta era un mare avantaj, caci razele sale aruncau reflexe stralucitoare deasupra valurilor

usoare. Scânteierea astrului împiedica sa se poata zari punctul ce-l forma periscopul la suprafata marii.
Preocuparea cea mai de seama a capitanului era sa observe daca bricurile dusmane trageau dupa ele vre-o funie. În cazul acesta ar fi trebuit sa fie cu bagare de seama, caci ar fi putut fi vorba de o plasa, ba poate chiar de mine explozibile.
Într-adevar, ajungând în apropierea bricurilor, cari înaintau unele lânga altele, observa ca trageau împreuna, dupa ele, o funie. Asta însemna ca pusesera aici o bariera semnalizatoare, de care orice vas s-ar fi lovit fara sa banuiasca ceva. Farrow, însa, cunostea bine viclenia dusmanilor sai.
N-avea nevoie sa stea mult pe gânduri. Stia, cu aproximatie, cam la ce adâncime în apa erau bricurile; se lasa mai jos cu o jumatate de metru sub nivelul acesta, îsi alese apoi o corabie care era a treia din stânga si calcula repede viteza cu care mergea.
Asta era usor pentru el, caci o facuse adesea în vremea razboiului, pentru a stabili exact unghiul în care trebuia sa alerge torpila sa, pentru a nimeri un vapor rapid, de la o departare de câteva mii de metri.
Dupa ce termina calculul, se îndrepta cu vasul spre punctul unde trebuia sa se întâlneasca cu bricul. Trase cu totul periscopul înauntru, caci se afla aproape de vasele dusmane si usor ar fi putut fi vazut.
Nu spusese nimic tovarasilor sai despre aceasta bariera, dar dupa chipul sau

încordat ei îsi dadura seama ca se pregatea ceva. Curând se si auzi chiar un zgomot caracteristic, functionarea unei elice straine. Si atunci stiura cu totii ca Farrow se pregatea sa strapunga vre-o bariera ce le fusese întinsa. ÎI cunosteau însa bine pe capitanul lor si stiau ca nu va întreprinde nimic, fara ca sa fi calculat înainte sansele de reusita. De aceea, ramasera cu desavârsire linistiti.
Farrow zâmbi când zgomotul elicei începu sa se auda tot mai tare si în cele din urma rasuna chiar deasupra turnului. Socoteala lui fusese cât se poate de exacta; submarinul trecuse cu preciziune matematica dedesubtul bricului si funia pe care acesta o târa dupa el, cu instalatiunile de semnalizare sau de prindere, nu mai constituia nici-un pericol. Prin mersul bricului ea atârna în urma, cam piezis, si înainte de a se apropia, submarinul se si furisase dedesubtul vasului.
Fireste ca englezii nu se bizuiau numai pe bariera aceasta – Farrow o stia prea bine Ambitia lor sportiva se trezise desigur acu . Francezii avusesera în palma – cum s-ar zice submarinul, si acesta scapase... Trebuiau, deci sa arate ei ca sunt mai priceputi în d-alde astea.
Dar capitanul tot gresise putin socoteala. Sosise la Singapore mai de vreme decât presupusese. Sa astepte pâna se va lasa întunericul sau sa încerce chiar acum strabaterea . Când înalta din nou periscopul, dupa ce se furisa printre bricuri, vazu în fata sa coloanele de fum

ale mai multor distrugatoare, cari înaintau cu viteza.
Acolo era pericolul, caci acestor vase repezi nu le putea trage chiulul, cum facuse cu bietele bricuri. Desigur ca si ele târau niscai instalatii, cari îi vor trada prezenta sau îl vor distruge chiar.
În dreapta submarinului, departe, un bric se îndrepta spre Singapore. Zarindu-l, capitanul avu o idee salvatoare. Fara sa mai stea pe gânduri, porni repede spre bric; desigur ca venea din Sumatra si habar n-avea înca de ce se petrece pe aici.
Farrow izbuti sa ajunga în imediata apropiere a bricului, apoi se dadu putin în laturi , dar ramânând pe acelasi plan; auzi deasupra submarinului macinatul elicei vasului strain. Când înalta acum periscopul, vazu ca merge foarte aproape de bric, atât de aproape înca îl despartea numai un metru de cheresteaua.
Ramase la distanta asta; avea acum o calauza cum nici nu si-ar fi putut dori mai buna, întunericul se va lasa peste vre-o zece minute si în vremea asta vor ajunge, desigur, la lantul distrugatoarelor.
Dupa cum se asteptase si nadajduise capitanul, bricul îsi încetini brusc viteza. Fusese oprit, deci, de un distrugator. Fireste ca si Farrow îsi încetini mersul, dar se apropia si mai mult de bric si merse în acelasi timp înainte, pentru a ajunge prora vasului strain.
Aici nu putea fi vazut; pe de alta parte, n-avea sa se teama ca elicea bricului va atinge submarinul. Linistit înalta

periscopul pâna la oglinda apei, fiind sigur ca sub acoperirea ce o avea nu putea fi zarit. Si, apoi, de unde sa banuiasca englezii ca dedesubtul bricului pe care-l supuneau acum, desigur, unui interogatoriu amanuntit – se afla submarinul cautat?
Zgomot puternic de elice se apropia din doua parti. Farrow râse multumit Acum se ivira si cele doua distrugatoare în cercul vizual al periscopului sau. Se îndreptau tinta asupra bricului, dedesubtul prorei caruia iesea la iveala periscopul.
Capitanul vazuse cum distrugatorul care venea dinspre stânga se abatuse din drum, iar cel dinspre dreapta se-ntoarse chiar. Trase repede periscopul înauntru, dadu comanda ca motoarele sa lucreze în plin, si minunatul submarin aluneca, cu viteza maxima, printre cele doua distrugatoare. Chiar daca umbra „Dox"-ului ar fi fost zarita acum de pe puntile celor doua distrugatoare, era prea târziu, caci bariera era definitiv strapunsa. Fireste ca Farrow avu prevederea sa se si adânceasca, în vreme ce înainta. Îndaratul sau auzea elicele celorlalte distrugatoare; acum nu-i mai puteau face nimic
Mai merse un sfert de ceas astfel si când elicele distrugatoarelor engleze se auzira numai , slab de tot, el ridica vasul la suprafata. Prin periscop vazu ca în vremea asta se întunecase de-a binelea.
Cu mult îndaratul sau zari luminile multor reflectoare, cari cercetau marea de jur-împrejur, dar nu razbateau pâna

la submarin. Când iesi cu vasul la suprafata, Farrow deschise capacul turnului. Mai mergea înca cu electromotoarele, dar dupa ce scruta câtva timp întunericul, puse în functiune motoarele Diesel, cu amortizoare de zgomot. Viteza „Dox”-ului spori imediat.
Înainta mereu, ajunse în marea Javei, dar tot nu se vedea nici-un vas, nu se auzea nici-un duduit de motor. Bariera primejdioasa din Singapore fusese trecuta. Acum situatia se îmbunatatise.
Dupa doua ceasuri, capitanul Farrow prinse o radiograma a autoritatilor engleze din Singapore, adresata porturilor din Australia. În cuvinte înflorate cari tradau oare-cum o bucurie ascunsa – se anunta ca Farrow izbutise sa taie o usa în plasa pusa de francezi, fara ca sa se simta ceva. De-a semeni, capitanul a razbit si bariera engleza de la Singapore, desi ea fusese astfel asezata, încât lucrul ar fi parut cu neputinta. Marina australiana era rugata sa vegheze în strâmtoarea Torres, pentru a da de urma submarinului.
Capitanul Farrow cunostea bine strâmtoarea Torres. Ar fi putut s-o ocoleasca, luând drumul de la Celebes spre nord, pentru a porni apoi de-a lungul coastei de nord a Noua Guinee, si pe drumul acesta ar fi ajuns la insulele Salomon.
Dar asta i-ar fi aparut ca o lasitate. Chiar atât de înversunati nu se vor arata Australienii, caci ei stiau ca Farrow salvase de la o moarte grozava patru tinere fete de-ale lor.

Si într-adevar, submarinul trecu nesuparat prin strâmtoarea Torres. E drept ca se aratasera câteva distrugatoare australiene, de asemeni si un crucisator se plimba încolo si încoace, dar se vedea lesne ca nu prea cautau cum ar fi trebuit sa caute.
În cele din urma ajunsera în Oceanul Pacific si Farrow hotarî sa faca o vizita scurta în „Insula odihnei". Apoi urma sa plece spre Malaita, insula aceea blestemata, pe care stapânesc vânatorii de capete.

III.
ÎN CAUTAREA LUI FRED LARSEN.

PE „INSULA ODIHNEI" TOTUL ERA ÎN ORDINE. Tovarasii râmasera acolo numai câteva ceasuri si în vremea asta tancurile fura umplute cu titei pentru motoare, luara apa de baut si vasul fu supus unei examinari amanuntite.
Apoi Hagen si Bertram fabricara la repezeala cantitati îndestulatoare de granate de gaze, cari se dovedisera a fi arme de pret în aventurile lor. Si acum se asteptau sa le aduca mari servicii, în lupta împotriva vânatorilor de capete, la cari se duceau.
Jan Brike, care nu-i avea la inima pe „maimutoii aia negri", cum îi numea el, îsi dichisi cele doua tunuri, cu adevarata grija parinteasca. Propuse apoi doctorului sa-l umple cu gaze câteva obuze pentru tunurile sale. Ideea aceasta fu primita cu însufletire, dar din pacate nu le mai ramânea timp pentru aducerea

ei la îndeplinire. Totusi, inginerul si doctorul fagaduira batrânului tunar, ca în cursul drumului vor încerca sa fabrice un astfel de obuz. Erau si ei încredintati ca un proiectil dintr-acestea, slobozit de tunul lui Jan Brike, ar putea însemna salvarea din cel mai mare pericol.

Cu putin înainte de a se înnopta, submarinul strabatu laguna întinsa care înconjura insula si când iesi afara din tunel, se si întunecase de-a binelea. Marea era linistita, luna rasari pe cer si „Dox"-ul porni cu viteza spre departatele insule Salomon, spre Malaita, care era cea mai salbateca dintre toate. Caci acolo cei mai multi europeni îsi „pierdusera capetele". Cum se zicea în limbajul curent de prin acele tinuturi.

George statea de vorba cu doctorul Bertram despre asa-numitii „corabieri de sclavi" cari duceau acolo o viata agitata si plina de primejdii. Oamenii acestia îndrazneti vizitau cu bricurile lor mici toate insulele pentru a face schimb de marfuri cu bastinasii, luând de la ei kopra, dându-le pentru el tutun, unelte si podoabe ieftine – în special, însa, spre a recruta lucratori pentru plantatiile îndepartate, pe cari trebuiau sa-l aduca înapoi dupa trei ani de zile.

Pe un astfel de bric se aflau de obicei numai doi albi, capitanul-proprietar al vasului si timonierul sau. Echipajul, format din cel mult cincisprezece oameni, era alcatuit din bastinasi, cari atunci când li se prezenta un prilej favorabil nu stateau la gânduri sa reteze capetele stapânilor lor.

În fiece clipa cei doi albi se puteau astepta sa se trezeasca cu o lovitura de secure în sira spinarii... Apoi trupurile lor erau puse la fiert în cazanele cu ciorba, iar capetele, afumate la un foc înabusit, pentru a fi atârnate dupa aceea, ca trofee, în coliba capeteniei sau de grinda vreuneia din casele kanu. Asa se petreceau lucrurile de sute de ani si asa va mai ramâne multa vreme.

„Corabierii de sclavi" sunt barbati plini de curaj si cu mult sânge rece, oamenii cari dorm cu mâna înclestata pe revolver, gata oricând sa-si apere viata. Dar odata si odata tot li se înfunda – o clipa de nebagare de seama, un acces de friguri la timp nepotrivit – si au trecut în împaratia de veci.

— De la cine sa aflam unde e de gasit capitanul Fred Larsen? întreba George. În nici-un caz nu ne putem apropia de vre-un sat al vânatorilor de capete ca sa întrebam de el.

— Ba putem s-o facem foarte lesne, raspunse doctorul Bertram. Vânatorii de capete nu vor îndrazni sa întreprinda ceva împotriva noastra, când vor vedea îndreptate asupra lor cele doua tunuri ale submarinului. E îndoielnic, însa, daca ne vor lamuri unde se afla capitanul Larsen. În sfârsit, mai avem cel putin douazeci de ceasuri de drum pâna acolo si putem discuta în liniste cu tatal tau despre masurile ce avem de luat. Prea simpla însa nu e deloc chestia – îmi dau si eu seama – dar vom putea gasi urma lui numai daca-i vom lua la rost pe vânatorii de capete.

Cu putin înainte de a se lumina de ziua, George se întâlni cu tatal sau în turnul submarinului si gasi prilej sa stea cu el de vorba despre chestia aceasta. Ca si doctorul, Farrow fu de parere ca trebuie sa debarce în primul sat al vânatorilor de capete, pentru a se informa acolo de capitanul Fred Larsen.
Cu patru ceasuri înainte de a se înnopta, zarira coasta de vest a Malaitei, care facea o impresie stranie prin desisul întunecat de care era acoperita, pâna sus, în munti.
Ramânând la o departare de o suta de metri de coasta, submarinul pluti spre nord. De odata se înaltara deasupra muntilor din interior trâmbe mari de fum, cari se raspândira repede peste întreaga insula.
— Aha! exclama doctorul Bertram, care se afla si el în turn, – am fost descoperiti si acum sosirea noastra e semnalizata în toata insula. Asa procedeaza ei întotdeauna. Banuiesc ca vom da curând peste un sat de apa.
Într-adevar, dupa vre-o zece minute se ivi un golf larg, a carui intrare era formata de o trecatoare îngusta într-o stânca. Pe tarmul crestat se aflau colibele primitive de stuf ale vânatorilor de capete, dominate de coamele înalte ale caselor kanu, în cari au loc ospaturile fioroase ale bastinasilor.
Înghesuiti pe tarm stateau salbatecii, împopotonati cu podoabele lor barbare si înarmati cu securi grozave sau cu flinte de sistem vechi. Se aratara atât de putin turburati la vederea submarinului, încât

doctorul Bertram nu se putu opri sa spuie:
— Domnule capitan, afacerea pare foarte suspecta. Trebuie sa fim cu mare bagare de seama caci se poate lesne întâmpla sa ne atace prin surprindere. Sa ne apropiem numai când cele doua tunuri vor fi îndreptate asupra lor.
Farrow chema imediat pe batrânul tunar si pe ajutorul acestuia, care se dovedise a fi si el un tintas bun. Amândoi pornira în graba la tunurile lor, Jan Brike la cel de la prora, pe care-l „simpatiza" cu deosebire.
Când dadura jos acoperitoarele de pânza, bastinasii devenira grozav de nelinistiti. Umblau încolo si încoace si parea ca se sfatuiesc de zor. Când tunurile fura încarcate si îndreptate spre ei, gasira cu cale sa se faca nevazuti unul dupa altul în desis, în spatele satului. Albii erau oameni ciudati si nu se putea sti ce gânduri au...
Pe tarm ramasera numai un salbatec urias si câtiva batrâni, cari pareau sa fie „preoti", de aceea nu trebuiau sa se arate fricosi. Uriasul parea sa fie capetenia. Avea o statura impunatoare si purta podoabe numeroase, care se compuneau din gloante golite, oglinjoare, scoici, iar pe piept avea atârnat... un ceasornic desteptator de care era foarte mândru.
Submarinul se apropia pâna la treizeci de metri de tarm, facu apoi o cotitura brusca si stopa. Doctorul cunostea bine jargonul englezesc care se vorbea pe aceste insule si striga spre salbateci:

— Daca vreti tutun, cerem sa ne raspundeti la o întrebare!
— Întrebati! striga capetenia, cu glas tunator. Va voi raspunde, apoi ne veti da tutun.
— ÎI cunoasteti pe capitanul Fred Larsen?. Capetenia se posomori, la fel si batrânii cari stateau lânga el. Probabil ca numele acesta nu trezea amintiri placute în mintea lor.
— Ne datoreaza cinci capete, se auzi raspunsul. Nu va îndrazni sa vie încoace.
— Si noi suntem dusmanii lui, zise Bertram. Unde-l putem gasi?
— E prietenul lui Nogi, capetenia de pe coasta de rasarit. Sa-mi spuneti si mie când l-ati omorât.
— Fireste ca-ti vom spune, fagadui doctorul. Trimite un kanu sa va dam tutun.
La o porunca a capeteniei fu scoasa afara dintr-una din casele kanu si pusa pe apa, o luntre încovoiata la vârf. Într-unsa lua loc capetenia cu cinci vâslasi. În semn ca vin cu gânduri pasnice îsi lasara armele pe uscat.
Când luntrea ajunse la submarin, capetenia sari pe punte si pasi spre turn, cu bratul drept ridicat ca semn al intentiilor sale prietenoase. Cu privire sigura îsi dete seama ca Farrow era acela care conducea pe albii de pe submarinul acesta.
Se îndrepta deci spre el, îi întinse mâna si zise:
— Tuko prietenul vostru. Capetele voastre sunt în siguranta aici.

— Bine, raspunse capitanul, strângând cu putere mâna capeteniei. Cine ne are de dusmani trebuie sa se teama de noi. Si-ti vom dovedi lucrul acesta. Uite tutunul fagaduit! Ia-l în semn de prietenie din partea noastra?
Petre si Kard scoasera o lada cu tutun din interiorul vasului si o dusera la luntre, unde fu luata în primire de vâslasi.
— Tuko îti multumeste si va fi vesnic prietenul tau, zise capetenia catre Farrow.
—Ce v-a facut Fred Larsen? se informa acum capitanul.
Chipul uriasului se schimonosi din nou de mânie, apoi raspunse:
— Fred Larsen e un tradator. Ne datoreaza cinci capete. Cinci din oamenii mei nu s-au înapoiat atunci când s-a împlinit termenul. Ei au murit si Larsen n-a platit banii. Spune ca ei singuri ar fi vinovati de moartea lor.
(Era obiceiul ca pentru bastinasii care mureau în timpul celor trei ani de munca, sa se plateasca o suma corespunzatoare).
Daca într-adevar capitanul nu se tinuse de cuvânt, mânia tribului împotriva lui era îndreptatita. Dar poate ca sa se va potoli repede, daca Larsen va plati ulterior o suma mai mare pentru cei morti. Capetenia Tuko urma însa:
— Larsen e un om rau. Are femei albe pe bord, pe cari le vinde altor capetenii.
Tovarasii se privira speriati, apoi Farrow zise:

— Trebuie sa-i venim de hac, acestui ticalos. Ma bat cu gândul sa-l iau prizonier si sa-l predau prietenului nostru Tuko. Aici îsi va primi pedeapsa cuvenita.
Zâmbetul salbatec cu care întâmpina Tuko aceste cuvinte marturisea îndeajuns gândurile pe cari le nutrea pentru Fred Larsen. Nu se multumi, însa, cu atât, ci adaoga:
— Va trebui sa sufere mult pentru ca n-a vrut sa-mi dea femei albe.
Asa dar, acesta era motivul principal al urii sale împotriva neomenosului capitan. Dar ce vreti, oamenii primitivi, nu pot gândi decât tot primitiv. Faptul în sine ca Larsen vindea femei albe nu era deloc grozav pentru, el. Îl durea numai ca nu putea avea si dânsul astfel de „marfa"".
Capitanul Farrow nu mai starui asupra acestui punct ci, strângând din nou mâna capeteniei, îsi lua ramas bun de la ea si zise:
— Tuko, am devenit prieteni; eu îl voi nimici pe capitanul Larsen, dusmanul meu si ai tau, si daca va fi cu putinta, ti-l voi aduce aici prizonier. Puterea mea e mare, Tuko, si avea prilejul sa te încredintezi curând de asta.
Capetenia pleca, îndepartându-se repede cu kanu-ul si submarinul se lasa la fund.
— Doctore – se adresa atunci Farrow catre Bertram – cred ca am dat aici peste un prieten bun si credincios. Tuko ala ne tine, desigur, drept fiinte suprapamântesti, caci l-am zarit prin periscop holbând ochii, când a vazut ca submarinul se lasa afund. Dar ia s-auzim

mai bine, ce parere ai d-ta despre capitanul Fred Larsen? Crezi cu putinta ca europeanul asta sa vânda fete albe vânatorilor de capete?
— Domnule capitan – raspunse Bertram – am vazut doar atâtea nelegiuiri pâna acum – de ce n-ar fi cu putinta si asta? Si daca într-adevar lucrurile se prezinta astfel, as fi chiar de parere sa-l predam pe Larsen capeteniei Tuko – fireste daca vom izbuti sa punem mâna pe el. Întâmplator stiu ca vânatorii de capete poseda metode cu totul speciale pentru a pedepsi cum se cuvine pe prizonierii lor. Si trebuie sa marturisesc ca omul acesta îsi va merita soarta.
— O sa ma mai gândesc daca sa-l predau sau nu, raspunse Farrow. Deocamdata trebuie sa încercam sa dam de el. Asta nu va fi atât de simplu, caci coasta de rasarit a Malaitei, unde ni s-a spus ca se afla, e foarte întinsa. Când vom ajunge noi la satul capeteniei Nogi, te pomenesti ca el a sters-o pe insula Ysabel si asa mai departe. E vorba sa ne bizuim numai pe norocul nostru, care ne-a ajutat si pâna acum, în atâtea împrejurari.
Farrow conduse vasul cu îndemânare sub apa prin spartura îngusta din stânca golfului Pe bord toti erau îngrijorati din pricina apropieri misterioasei insule, cu bastinasii ei cari pastrau înca moravurile stramosilor îndepartati, mâncând carne de om si facându-si trofee din capete omenesti.
Când satul se pierdu în zare, capitanul Farrow ridica submarinul la suprafata. Trebuia sa ocoleasca insula cât mai

repede, pentru a ajunge la satul capeteniei Nogi înainte de a se întuneca. Dar tocmai când „Dox”-ul înconjura capatul de sud al insulei, se lasa noaptea. Într-o privinta era mai bine, caci acum triburile salbatice nu mai puteau urmari mersul vasului, nu-si mai puteau da de veste prin norii de fum, cari înlocuiau la ei telegrafia fara fir…

Fireste ca, din cauza întunericului, submarinul îsi încetini mersul. Farrow trebuia sa se strecoare cu multa bagare de seama printre stâncile cari se iveau uneori cu totul pe neasteptate din apa întunecata.

Misterioasa si amenintatoare se desena coasta mohorâta si tacuta. Nici macar viata de noapte a animalelor – care se trezeste altminteri în orice padure seculara – nu începuse înca aici.

Submarinul tocmai ocolise din nou un gherdap urias, când începura sa luceasca punctulete luminoase în departare.

— E un sat de apa, zise Bertram capitanului – te pomenesti ca o fi satul cautat al capeteniei Nogi. Sunt de parere sa încetinim mersul si sa pornim spre uscat cu o barca de aluminiu.

— Si eu tot asa cred, încuviinta capitanul, dupa câteva clipe de chibzuiala. Daca ne ivim cu submarinul în fata satului si-i vom striga pe locuitori, se vor face nevazuti cât mai repede în padure.

— Uite colo un bric pe mare! zise deodata Rindow care scrutase orizontul cu ocheanul de noapte. N-o fi a lui Fred Larsen? Sa-l urmarim, domnule capitan?

Farrow observa si el acum umbra întunecata, care se îndeparta repede si zise:
— N-are nici-un rost s-o facem, caci prea alearga repede. Sunt prea multe stânci pe aici si deoarece nu prea cunoastem apele acestea, care-ar fi cu neputinta sa urmarim bricul cu aceeasi viteza ca a lui. Afara de asta, probabil ca tocmai a vândut iarasi vre-o nenorocita de femeie acestor salbateci si e nevoie sa ne încredintam imediat daca e asa sau nu. Poate ca izbutim s-o salvam din ghearele primejdiei. Ne vom apropia, deci, de tarm, apoi vom pune pe apa toate barcile de aluminiu si vom debarca pe uscat în numar cât mai mare. Fiecare va lua cu sine câteva granate cu gaze, afara de revolver si carabina. Douazeci de oameni vor debarca pe uscat, iar altii zece vor ramâne în doua barci aproape de tarm, ca sa ne vie în ajutor în cazul când vom fi atacati prin viclesug de vânatorii da capete. Pe de alta parte, Jan Brike sa stea pregatit cu una din noile bombe umplute cu gaze si sa traga asupra satului atunci când se va simti nevoia. Mai bine sa ramânem fara cunostinta timp de douazeci si patru de ceasuri, decât sa ne trezim cu o lovitura de secure în sira spinarii. Rindow, porneste încetisor cu vasul spre sat; în vremea asta, eu voi trage la sorti oamenii cari sa mearga pe uscat si-i voi pune la curent cu ce au de facut. Stim din proprie experienta de câte primejdii e legata o vizita pe insula aceasta.

Primul ofiter încetini viteza vasului. Fara cel mai mic zgomot, minunatul submarin se apropia de punctele cele luminoase si în curând Rindow recunoscu ca e vorba de focuri de lagar. Sa fi venit oare prea târziu? Sa si fi avut parte vre-o sarmana victima de soarta grozava de a servi ca ospat fiorosilor vânatori de capete?
Se simti usurat când Farrow reaparu în turn, însotit de George, Petre, Kard si ceilalti marinari, cari aduceau pe punte diferitele parti ale barcilor de aluminiu.
- Domnule capitan – zise el, cu glas turburat, ma tem sa nu fi venit prea târziu pentru a salva victima din ghearele salbatecilor.
— Nu cred – raspunse doctorul Bertram. Eu m-am ocupat mult cu studierea obiceiurilor barbare ale triburilor vânatorilor de capete si pot afirma în cunostinta de cauza ca ei nu omoara atât de repede victima destinata oalei cu fiertura. Caznele dureaza de obicei câteva zile. Putem nadajdui, deci, sa salvam fiinta aceea, daca într-adevar capitanul Larsen a faptuit grozavia. Dar eu tot mai cred ca Tuko a exagerat lucrurile, caci atât de fioros si crud nu poate fi un european.
— Cu toate astea am facut experienta cu capitanul Henri, interveni Farrow. Si el obicinuia sa predea europeni acestor canibali, pentru ca sa-si pastreze prietenia lor. De ce n-ar exista si un al doilea exemplar tot atât de neomenos ca si el, daca nu chiar si mai si? Sunt sigur ca nu poveste ceea ce ne spunea Tuko si nu degeaba îi poarta el o ura atât de

înversunata. Daca vom avea aici confirmarea grozaviei, as dori într-adevar ca Larsen ala sa cada în mâinile capeteniei, pentru a-si primi pedeapsa cuvenita.
— Ai dreptate; din pacate, legile noastre nu prevad pedepse destul de aspre pentru astfel de nemernici, zise doctorul Bertram. Pentru asta ar trebui sa ne întoarcem în evul mediu – sau, dupa cum bine spuneai, domniile capitan, sa-l dam pe mâna acestor salbateci. Nici nu-ti vine sa crezi ca un om, un european, sa expuna fete sau femei albe, unei soarte atât de grozave.
— Si cu toate astea asa e, zise Farrow. Ah! se vede c-o fi vre-o serbare pe acolo – din fericire, însa, nu vad nici-un semn ca e vorba de un ospat. Da, da, au fost taiati doar niste porci, dupa cum bag de seama.
— Asa dar nu „porci lungi”, cum i-au botezat vânatorii de capete pe potrivnicii lor ucisi, destinati oalei cu fiertura, zise Bertram Cu o ironie amara.

IV.
O DESCOPERIRE ÎNGROZITOARE.

SUBMARINUL AJUNSE LA UN GOLF LARG, pe al carui tarm ardeau focuri vii. Vânatorii de capete erau într-o activitate înfrigurata. Pe frigari lungi se pârjoleau porci întregi, cani mari de pamânt – umplute, desigur, cu viu de palmier – treceau din mâna în mâna.
Se serba vre-una din sarbatorile ciudate ale acestor salbateci primitivi; de data

aceasta, însa, mâncarea era ca si a celorlalti oameni. Farrow, George si Rindow priveau cu încordare prin ocheane la zaiafetul de pe tarm. Nu se vedeau decât barbati; femeile fusesera, probabil, excluse de la acest ospat. Deodata, George scoase o exclamatie de spaima si sopti cu glas sugrumat:
— Colo, la stânga, e o fata alba legata de un palmier înalt Asa dar, tot e adevarat, tata! Ce-ar fi sa slobozim imediat o ghiulea? În felul acesta am putea elibera pe sarmana fiinta, fara s-o expunem primejdiei ca un salbatec s-o ucida în ultimul moment, înainte de a fugi.
— Nu, George, asta nu putem face, zise capitanul, caci nici n-am pus la încercare obuzele cele noi. Se poate lesne întâmpla ca biata fata sa fie ranita de schije, sau chiar omorâta. Tot ce putem face, e si coborâm pe uscat si sa ne folosim de granatele de mâna, cari stim cum lucreaza. Efectul e acelasi, ba chiar mai sigur decât încercarea cu ghiulele. Tovarasii nostri au si montat barcile pe punte, vom mai înainta o suta de metri, apoi le lasam pe apa si vâslim la tarm. Sunt sigur ca în felul acesta vom folosi mai mult.
— Ce vom face însa cu salbatecii, mai ales cu capetenia Nogi, daca lucrurile se vor petrece asa cum presupui? întreba George. Nu-l putem lasa doar în libertate, caci si-ar continua meseria – daca nu izbutim sa-l predam pe Fred Larsen autoritatilor engleze.
— Asa e, daca reusim sa facem asta, atunci englezii vor purta de grija ca Nogi

sa-si capete pedeapsa cuvenita, zise capitanul. De fapt, însa, l-am putea lua cu noi ca sa-l debarcam undeva pe insula Ysabel, unde locuieste guvernatorul. Trimitem apoi o radiograma autoritatilor, sa vie sa-l ia în primire. La fel putem proceda si cu capitanul Larsen, daca vom izbuti sa punem mâna pe el. Fata, pe care trebuie s-o eliberam acum, va fi o martora pretioasa. Afara de asta, sunt încredintat ca în casele kanu si în acele ale „preotilor", vom gasi dovezile cele mai zdrobitoare ca Nogi a ucis pâna acum multe femei albe.

Capitanul Farrow vorbise cu multa seriozitate. Credinciosii sai tovarasi stiau ca era adânc mâhnit, dar si ca era hotarât sa pedepseasca pe acesti ucigasi neomenosi. Iar ei erau gata sa-l ajute din toate puterile pentru atingerea acestui tel.

Submarinul se apropia cu multa bagare de seama de tarm. Marinarii iesiti la sorti erau pregatiti, câte cinci de fiecare barca. Capitanul Farrow, George, doctorul Bertram, Petre si Kard, formau echipajul uneia din barci. Ei urmau sa debarca cei dintâi, apoi vor debarca cei din alte trei barci cu câte cinci oameni, în vreme ce doua barci, cu zece oameni, vor ramâne la tarm, ca rezerva. Acesti zece oameni erau pusi sub comanda locotenentului Brun. Rindow ramânea pe submarin, tinând locul comandantului. El îi posta pe oamenii liberi de-a lungul parapetului, toti cu carabinele pregatite. Afara de asta, Jan Brike si ajutorul sau stateau la cele doua tunuri, încarcate cu noile ghiulele

cu gaze, pe cari le fabricase Bertram în cursul drumului.
În felul acesta, debarcarea capitanului si a oamenilor sai era acoperita sub toate raporturile; acum era vorba numai sa ajunga pe uscat cât mai neobservati, pentru a-i putea lua pe salbateci prin surprindere.
Cam la vre-o cincizeci de metri de tarm, submarinul se opri. Lumina focului nu ajungea atât de departe, asadar marinarii puteau linistiti în privinta aceasta.
Barcile fura lasate încetisor pe apa si oamenii îsi ocupara locurile. Barca în cere se aflau Farrow si tovarasii sai, porni cea dintâi. Petre vâslea cu îndemânarea lui cunoscuta, ferindu-se sa faca cel mai usor zgomot.
Barcile se-ndreptara spre un punct al tarmului, care nu era luminat de focuri. Cu încordare suprema, tovarasii priveau intr-acolo; în jurul focurilor se-ngramadeau salbatecii fiorosi. Dar nici-unul din ei nu banuia primejdia apropiata; cei mai multi vânatori de capete pareau ametiti de vinul de palmier pe care-l bausera din belsug, împrejurare care le convenea de minune marinarilor.
Barca lui Farrow se izbi, în sfârsit, de tarm. Când George sari cel dintâi pe uscat, auzi un zgomot usor, un scârtâit de nisip, în spatele sau, care nu putea fi facut decât de pasi omenesti. Instinctiv se apleca si trase de la brâu pumnalul daruit de Sanja. Un suierat trecu deasupra capului sau si un obiect zbura la câtiva milimetri de el. În aceeasi clipa îsi dadu seama ca scapase ca prin

urechile acului de securea grozava a unui vânator de capete, care statea aici la pânda. Daca nu s-ar fi aplecat atât de repede, taisul ascutit i-ar fi spintecat sira spinarii.
Înspaimântat si plin de mânie în acelasi timp, George se repezi cu pumnalul... Nu vazu pe dusmanul sau, dar simti ca nimerise într-o fiinta. Un strigat de moarte rasuna deasupra golfului. Tânarul îsi trase pumnalul îndarat si la doi pasi de el se prabusi cineva.
În jurul focurilor se produse o zarva de nedescris. Salbatecii sarira în sus si pusera mâna pe arme: securi, cutite si flinte. Dar înainte ca sa poata porni atacul, Farrow striga cu glas tunator:
— Foc, baieti!
O salva sfâsia vazduhul, gloantele suierara deasupra capetelor salbatecilor, cari se aplecara instinctiv.
— Predati-va! striga doctorul Bertram în aceeasi clipa, în jargonul englezesc care se vorbea pe acolo. Sunteti împresurati. Aruncati armele si ridicati bratele!
Cuvintele sale produsera însa un efect cu totul contrar. Cu miscari repezi, de pisica, vânatorii de capete se facura nevazuti din lumina focurilor. Pierisera dintr-odata de parca i-ar fi înghitit pamântul.
Tinând revolverul îndreptat spre locul pe unde disparusera ei, George nu pierdea din ochi copacul de care era legata tânara fata se temea ca vre-unul din salbateci sa nu încerce s-o ucida pe biata prizoniera.
Si într-adevar vazu de-odata trei, patru, ba chiar mai multe fapturi întunecat; cari

se napusteau cu securi si cutite spre ea. Fata scoase un tipat sfâsietor, vazând moartea cu ochii. Atunci George trase unul dupa altul toate gloantele revolverului sau. Doi, trei salbateci se prabusira la pamânt, dar ceilalti ajunsera la copac, cu armele ridicate. În clipa urmatoare nenorocita victima avea si cada doborâta.
Atunci se auzi dinspre mare o detunatura grozava. Jan Brike socotise nimerit sa intervie. El vazuse ca fata n-ar fi putut fi salvata de tovarasii lui, cari îsi descarcau carabinele si pistoalele fara folos. Afara de asta – dupa cum marturisi mai târziu – era nerabdator sa încerce efectul noilor obuze cu gaze. Prizoniera era pierduta în orice caz, asadar putea sa probeze ghiuleaua, fara sa primejduiasca viata camarazilor sai.
Bomba exploda în imediata apropiere a cetei de bastinasi, cari dadeau navala spre fata. În clipa urmatoare armele lor cazura la pamânt, fapturi întunecate se poticnira si cazura gramada unele peste altele.
Prizoniera cazu si ea cu capul înainte, retinuta insa de funiile cari o legau de copac.
Ceilalti vânatori de capete izbucnira în urlete de groaza si fugira, ca guzganii, din jurul focurilor. Dupa câteva clipe de la producerea exploziei plaja era cu desavârsire pustie; vre-o zece salbateci zaceau în fata copacului de care era legata prizoniera, patru din ei ucisi sau grav raniti de gloantele lui George, iar ceilalti ametiti pentru douazeci si patru

de ceasuri de gazul descoperit de printul Ghasna.
Efectul noilor bombe fusese verificat, deci; tovarasii trebuiau acum s-astepte o jumatate de ceas, pâna sa poata pasi pe tarm, fara primejdie de a cadea ei însisi ametiti.
Dupa scurgerea jumatatii de ceas, capitanul Farrow dadu comanda de debarcare. Încetisor si cu bagare de seama, cu revolverele si granatele de mâna pregatite, curajosii marinari înaintara. Se puteau pomeni în orice clipa cu o ploaie de sageti din desis, sau cu spinarile spintecate de grozavele securi.
Nimic, însa, nu se clintea printre ramuri. Probabil ca cei ce statusera la pânda fusesera atinsi si ei de efectul gazelor, sau tot tribul, cuprins de panica, fugise pâna la marginea satului, unde se socoteau în siguranta.
Fata legata de copac era foarte tânara si avea frumusetea tipica a englezoaicelor. Afara de cei zece bastinasi cari zaceau în imediata apropiere a copacului, se mai vedeau alti cincisprezece, întinsi la o mica departare, paralizati si ei de gazul puternic, pe când încercasera sa fuga. Cu bagare de seama George, Petre si doctorul Bertram se apropiara de desisul în care banuiau ca mai sunt si alti salbateci în nesimtire. Asa si era.
În dosul tufelor dadura peste vre-o douazeci de vânatori de capete, cari zaceau la pamânt, cu armele în mâna, asa cum îl prinsesera explozia.

Marinarii transportara la tarm pe lesinati.
Pusera unul lânga altul, iar pe fata o dusera în infirmeria submarinului. Nadajduiau ca doctorul va izbuti sa scurteze în oarecare masura starea de nesimtire. Printre morti si lesinati nu se afla, din pacate, nici-unul, care prin vârsta sau podoabe diferite de ale celorlalti, sa arate c-ar fi capetenia Nogi, cel cautat de Farrow.
La lumina lampilor de buzunar, vitejii marinari – în frunte cu capitanul, George si Brun – cercetara coliba cu coliba si casele kanu. În colibe nu gasira mare lucru, în schimb în cea mai aratoasa din toate – locuinta capeteniei – facura o descoperire grozava. Acolo atârnau dovezile ca Nogi omorâse un numar însemnat de femei albe, si aceste dovezi nu îngaduiau nici-o dezmintire.
Echipa condusa de George, gasi de asemeni, în colibele „preotilor", aceleasi dovezi. Misteriosul capitan Fred Larsen trebuie sa fi furnizat un numar imens de femei si fete albe prietenului sau de afaceri, capetenia Nogi.
— Sunt complet naucit, zise doctorul Bertram care, prin meseria lui, era destul de otelit si obisnuit cu suferinta omeneasca – dar în fata acestei privelisti ramase peste masura de turburat. Trebuie sa facem tot posibilul sa-l punem cu botul pe labe pe omul acesta fioros.
— Da, doctore, asa vom si face, raspunse Farrow, cu hotarâre. E, însa, nevoie s-asteptam pâna mâine pe vremea asta, ca sa putem afla amanunte de la prizoniera,

precum si de la salbatecii pe cari am pus acum mâna. Nu e exclus ca Nogi ala sa fi luat si alte prizoniere cu el, în fuga lui pripita. Ceea ce ma pune pe gânduri, draga doctore, e faptul ca am gasit trofeele acelea grozave, caci spuneai doar dumneata ca vânatorii de capete duc în padure, înainte de toate, tocmai aceste obiecte, ca sa nu cada în mâna dusmanului.

Asta ma face sa cred ca Nogi s-a îngrijit mai mult de prizonierele vii, decât de aceste capete, cari constituie, altminteri, mândria oricarei capetenii.

— Ai toata dreptatea, draga capitane, zise doctorul. Asa trebuie sa fie, într-adevar. Toate triburile cari locuiesc la mare – cum e acela al batrânului Nogi, de pilda – expediaza grabnic în padure obiectele de pret, cari sunt capetele acestea, mostenite sau dobândite de ei însisi – de îndata ce coloanele de fum ale triburilor de la munte anunta apropierea unui vas dusman – cum ar fi un distrugator englez, sa zicem. De aceea sunt si eu peste masura de mirat ca am mai gasit aici aceste trofee. Nogi trebuie sa fi aflat de sosirea noastra, înca de pe când vorbeam cu capetenia Tuko. E ciudat de tot ca n-a luat masurile ce se impuneau.

— Hm... de asta o fi vinovat capitanul Larsen ala, îsi dadu cu parerea Farrow. Din comunicarile triburilor de pe coasta de vest si din munti, îsi va fi dat seama ca un vas cu totul deosebit s-a apropiat de Malaita. Si-o fi spunând ca numai eu, cunoscutul capitan Farrow, posed un asemenea vas, dar ca eu însumi am

destule motive sa ma pazesc. De aceea s-o fi crezut în siguranta capetenia Nogi, de aceea nu si-a dus de aici la vreme trofeele acest batrân si experimentat vânator de capete. Cred ca presupunerea mea e îndreptatita.
— Tata, trebuie neaparat sa ne încredintam daca acest fioros capitan Larsen n-a predat si alte fete capeteniei Nogi, zise George. Poate ca a izbutit sa târasca în tufis înca o fiinta nenorocita ca aceea pe care am eliberat-o.
— Pentru asta se cere s-asteptam pâna s-o trezi din lesin prizoniera noastra, raspunse capitanul. Mai înainte nu putem întreprinde nimic.
— Asadar, vrei sa ramâi aici pâna mâine pe vremea asta? întreba doctorul Bertram, mirat.
— Nu, zise Farrow, cu hotarâre, vom încerca sa dam de urma corabiei misteriosului capitan Larsen. Si în cazul acesta sau îi iau pe lesinati cu mine, sau îi las aici sub paza buna. Pâna una-alta, n-ar fi rau sa ocolim insula, caci nu e exclus sa dam de urma lui Fred Larsen.
— Nu prea cred ca s-o fi oprit în vre-un alt punct al insulei – raspunse Bertram – mai curând e de presupus ca s-a dus pe insula Ysabel, unde poate recruta si oameni pentru nevoile sale de corabier de sclavi. Ar fi zadarnic, deci, sa-l cautam aici pe Malaita.
— Prin fuga sa pripita s-a facut foarte suspect, zise capitanul. L-am vazut plecând cu toata viteza, pe întuneric. Asta o face numai când simte primejdie în spatele sau si primejdia pentru Larsen

eram noi, cari am fost semnalizati imediat.
— Se poate sa ai dreptate, domnule capitan, încuviinta datorul, dar eu tin totusi sa facem un ocol al insulei. Bricul acestui monstru cu chip de om oricum nu-l vom putea ajunge deocamdata, dar în calatoria ce o vom face în jurul insulei, vom afla, poate, de la celelalte triburi daca Larsen se afla în legaturi de afaceri si cu ei.
— Asta o putem afla numai sosind prin surprindere si facând uz de granatele cu gaze, zise Farrow. Eu as tine însa mai curând sa ne înapoiam la satul noului nostru prieten Tuko. Daca Larsen a fost înstiintat într-adevar de ivirea noastra, va încerca totul ca sa ne induca în eroare, în cazul când vom izbuti sa-l dam de firma. De aceea presupun ca s-a îndreptat spre nord, pentru ca de acolo sa apuce imediat în alta directie. Poate ca a si ajuns la capatul de sud al Malaitei, încercând sa scape pe calea aceasta.
— Asi propune totusi sa ocolim capatul de sud, zise doctorul Bertram – adica în directie tocmai opusa aceleia pe care a luat-o Larsen. Dupa cum bine banuiesti dumneata, el va fi încercat sa ne induca în eroare. Probabil ca nu-i va da în gând sa viziteze satul capeteniei Tuko, noul nostru prieten.
— De-ar face asta ne-ar scuti de a mai umbla dupa el, zise Farrow. Si autoritatile engleze ar fi bucuroase. Dar e pacat sa pierdem vremea cu vorba – trebuie sa ne punem pe lucru. Sunteti de

parere sa-l lasam pe prizonieri aici, sub paza buna, sau sa-l luam cu noi?
— Domnule capitan, eu nu te-as sfatui niciuna, nici alta, zise doctorul Bertram. Nu trebuie sa expunem pe nici-un camarad unei primejdii atât de mari. Stii doar ce-am patimit atunci pe insula, când am pornit sa va eliberam pe d-voastra. Prizonierii nu ne sunt de nici-un folos; când îi vom lua la rost dupa ce se vor trezi din lesin, nu vor putea sau nu vor vrea sa ne spuie nimic. Cel mult ne vor da îndrumari false, cari sa ne puie pe cai gresite. De aceea, sunt de parere sa-i tarâm undeva în desis si sa facem o noua vizita lui Tuko, sfatuindu-l sa se pazeasca de Nogi. Si mâine seara vom putea fi îndarat pentru a întreprinde cele necesare.
— Cred ca ai dreptate, draga doctore, raspunse Farrow. Asta va fi drumul cel mai bun pentru a ajunge la tinta. Prin eliberarea tinerei fete am dobândit foarte mult, caci de acum încolo capitanul Larsen va trebui sa se lase de meserie. Dar se poate ca Nogi sa mai aiba vre-o taina, pe care tin mult s-o lamuresc. Ramâne, deci, sa ne întoarcem aici mâine seara si daca vom da de Nogi, vom cauta sa-l punem cu botul pe labe.
Capitanul Farrow dadu ordin marinarilor sa transporte pe salbatecii în nesimtire într-un tufis, care se afla la departare mare de sat. Spaima pe care le-o casunase, desigur, ghiuleaua cu gaze, îi va opri sa se întoarca prea de vreme în sat.

În toata graba luara loc din nou în barcile de aluminiu. Acum efectul gazului trecuse de mult si din desis se putea produce în orice clipa un atac viclean ai vânatorilor de capete cari se facusera nevazuti.
Capitanul, George, Petre si Kard, ramasera pe tarm pâna ce toti tovarasii luasera loc în barci, de-abia atunci se îmbarcara si ei si Petre vâsli cu putere spre submarin.
Doctorul Bertram se duse imediat în infirmerie, desi stia prea bine ca toata arta sa nu va fi în masura s-o readuca în simtiri înainte de vreme pe tânara fata. Învatase de la printul Ghasna cum se prepara gazul si stia ca nu exista nici-un antidot împotriva-i.
Examina cu atentiune pe lesinata, caci nu era exclus ca, din cauza spaimei si suferintelor îndurate, sa nu mai poata rezista acestei ultime încercari. Si într-adevar, starea ei inspira serioase îngrijorari, încât în timpul noptii fu nevoit sa-l faca o injectie cu camfor, pentru a întari inima, care ameninta sa-si înceteze bataile.
În vreme ce doctorul se ocupa de bolnava, capitanul – care luase conducerea vasului – îl îndrepta încetisor spre sud. Fireste ca se tinea la departare de coasta, ca sa nu poata fi zarii de dusmani, în timp ce el ar fi putut vedea bine daca s-ar fi ivit pe undeva bricul misteriosului capitan Larsen.
Submarinul ocolea capatul de sud al insulei blestemate, când deodata motoarele se oprira. Enervat, capitanul

întreba prin portavoce în sala masinilor asupra cauzei acestui incident, dar mecanicul de serviciu nu putu raspunde altceva, decât ca... motoarele refuza sa functioneze. Din ce pricina nu stia nici el.
Fireste ca masinistul îl si anuntase pe inginerul Hagen, despre cele întâmplate, dar înainte ca acesta sa se dumireasca, valurile târâra submarinul spre o stânca uriasa, pe care capitanul n-o mai putu ocoli, cu toate sfortarile depuse.
Se produse o izbitura usoara, de pe urma careia submarinul nu se resimti deloc, caci el avea un învelis dublu, care putea rezista cu usurinta unor asemenea accidente.
Neplacut în toata chestie asta era numai întârzierea care se producea. Farrow observa imediat ca vasul era târât pe teren foarte moale. Valurile puternice îl vor înfunda tot mai mult în namol, si daca Hagen nu izbutea sa repare cât mai repede defectul motoarelor, era primejdie sa se împotmoleasca cu totul.
Dupa câteva minute, capitanul întreba din nou în sala masinilor daca Hagen era la lucru; inginerul însusi îi raspunse:
— Domnule capitan, e vorba numai de un defect usor, carburatoarele sunt complet astupate. Peste un sfert de ceas reparatia va fi gata si ne vom putea urma drumul.
— Grabeste-te, te rog – zise Farrow – am dat de teren moale si ne afundam pe fiece minut tot mai mult Draga Hagen, fa tot posibilul sa iesim cât mai repede din încurcatura.

— Fireste ca vom încerca totul, domnule capitan, dar parca e un facut, titeiul trebuie sa fi continut multe corpuri straine. E nevoie sa demontam în întregime carburatoarele. Ne vom grabi, însa, cât se va putea.
Minutele se scurgeau unul dupa altul. Cu îngrijorare vazu Farrow ca vasul se împotmolea tot mai mult, sub apasarea valurilor. Va avea oare elicea destula forta pentru a înfrunta aceasta apasare? Era îndoielnic, caci namolul moale nu-i oferea sprijinul trebuincios.
Intr-un târziu Hagen vesti prin port-voce ca motoarele sunt în stare de functiune. Dar când elicea începu sa lucreze din nou, temerile lui Farrow se adeverira: submarinul nu se clintea din loc. Toate încercarile ramasera zadarnice.
— Domnule capitan, în felul acesta n-o pornim de aici, zise Hagen prin port-voce; cel mult ne împotmolim mai rau. Trebuie sa asteptam fluxul si atunci iesim din încurcatura.
— De abia acum s-a produs refluxul, raspunse Farrow. Pierdem aproape toata noaptea .
— N-avem încotro, domnule capitan; se poate lesne întâmpla sa ni se rupa elicea, daca urmam cu încercarile de a ne despotmoli. Namolul ofera o rezistenta prea mare.
Capitanul îsi dadu seama ca Hagen are dreptate. Cu inima grea dadu comanda sa se opreasca motoarele. Mai ramase înca un ceas în turn, nadajduind în vre-o minune, care sa-l libereze vasul, dar când vazu ca aceasta nu se produce, predase

comanda ofiterului secund si se duse sa se culce.
Dormita vre-o doua ceasuri, pâna când soneria telefonului de pe birou îl trezi. Lua receptorul si auzi glasul iritat al lui Brun:
— Domnule capitan, tocmai a trecut un bric aproape de tot de noi. Avea lampile de pozitie aprinse si a alunecat repede, ca o umbra. Ma tem ca e vasul lui Fred Larsen ala.
— A! asta înseamna ca se îndreapta spre coasta de vest, raspunse Farrow. Te pomenesti ca i se înfunda daca va cadea în mâinile capeteniei Tuko. Probabil ca nu banuieste cât de pornit e batrânul împotriva lui. Vremea cum e, Brun?
— Vântul s-a potolit cu totul, domnule capitan; de asemeni, se pare ca si apa s-a umflat.
— Bine, mai asteptam un ceas, apoi va trebui sa iesim de aici. Ne vom îndrepta direct spre satul lui Tuko, unde vom ajunge cu putin înainte de a se lumina de ziua. Suna desteptarea peste un ceas.
— Am înteles, domnule capitan.

V.
SOARTA LUI FRED LARSEN

PESTE UN CEAS, când secundul suna desteptarea, marea se linistise cu desavârsire. Fluxul se produsese si când Farrow dadu comanda din turn, sa se porneasca motoarele, o zguduitura usoara cutremura vasul si elicea începu sa biciuiasca apa. Submarinul aluneca de pe terenul moale si înainta spre larg.

— Poate ca tot izbutim sa-l ajungem pe Fred Larsen ala, daca ne vom tine cât mai spre larg, zise George, care se afla în turn lânga tatal sau. Noi putem doar merge cu viteza mai mare ca el.
— N-as putea zice asta – raspunse Farrow – caci bricul lui pare sa desfasoare o viteza considerabila. Apoi, apa e presarata cu stânci pe aici si eu nu cunosc regiunea. în schimb, o cunoaste, desigur, amicul Larsen.
— Si, vrei sa lasi pedepsirea capeteniei Nogi si a tribului sau pe seama englezilor? întreba George mai departe.
— Da; fata pe care am salvat-o se va trezi mâine seara si atunci o vom duce acasa. Banuiesc ca Larsen a rapit-o de pe insula Ysabel. Acolo e resedinta guvernatorului. Ea va marturisi ca neomenosul capitan a dat-o pe mâna capeteniei Nogi si poate va da si informatii precise, asupra nelegiuirilor tribului. Asta va fi de ajuns pentru ca englezii sa dea lui Nogi pedeapsa cuvenita.
— Prin salvarea fetei ne-am câstigat si mai mult dreptul la recunostinta englezilor, zise George. Oare nu vor înceta ei acum sa ne tot urmareasca?
— Nu-mi vine sa cred, caci suntem înca în stapânirea unei arme de razboi, care trebuia distrusa de mult. Cred, însa, ca o vor lasa mai domol cu vânatoarea pe care sunt siliti s-o faca împotriva-ne. Întocmai ca si autoritatile australiene. Dar si noi, vom cauta sa nu le cadem în palma.
Submarinul îsi urma drumul la distanta cât mai mare de insula cu gherdapurile ei primejdioase. Farrow socotea sa ajunga

în satul capeteniei Tuko cu putin dupa ivirea zorilor. Deoarece nu era exclus ca si Fred Larsen sa fie acolo cu bricul sau el hotarî ca ultima bucata de drum sa mearga sub apa.
Când razele soarelui aurira desisul insulei mohorâte, capitanul dadu comanda de scufundare. Peste câteva minute vasul se si afla sub apa, numai o parte a periscopului iesea la suprafata. Cu viteza redusa, „Dox”-ul se apropia de satul lui Tuko, noul prieten al capitanului Farrow.
E drept, „prietenia” aceasta era înca periculoasa, caci lesne s-ar fi putut sa-l dea în gând lui Tuko ca frumosul cap ai capitanului ar fi putut fi un trofeu de pret, înzestrat chiar cu puteri vrajitoresti. Un om, al carui vas se afunda în apa, trebuie sa posede forte misterioase si ca urmare si capul sau ar putea aduce foloase însemnate fericitului sau stapân.
Farrow stia toate astea, de aceea se hotarî sa fie cu bagare de seama si dadu în grija si tovarasilor sai acelasi lucru.
În cabina, de comanda, unde capitanul statea la periscop se adunasera multi tovarasi. Ei stiau ca Farrow le va comunica imediat tot ce va zari interesant. George, care statea aproape lipit de tatal sau, sa adresa deodata inginerului:
— Domnule Hagen, ti-as da planul unei inventii noi, care ne-ar putea fi de mare folos. N-ai putea transforma periscopul în asa fel, încât sa poata privi printr-unsul mai multe persoane în acelasi timp? Sau poate ar fi posibil sa instalezi un ecran,

pe care sa se proiecteze imaginea câmpului vizual. Ar fi ceva minunat.
Genialul inginer, care vecinie era în cautare de noi nascociri, se uita la tânar cu ochi stralucitori.
— Ai avut o idee admirabila, draga George, raspunse el. Fireste ca se poate. Voi face imediat planurile si sunt sigur ca voi izbuti .
Parasi repede „comanda" si se duse în cabina sa. Dupa câteva minute uitase cu totul de vânatorii de capete si se adânci în calcule si schitari. Nici macar o catastrofa abatuta deasupra submarinului nu l-ar fi putut tulbura în clipele acestea.
— A! vad golful în care se afla satul lui Tuko! exclama Farrow dupa o jumatate de ceas de drum sub apa. Si bricul se afla acolo, precum am presupus. Ne vom apropia de el si, cu ajutorul lui Tuko, vom încerca sa-l prindem pe Fred Larsen. Banuiesc ca e vasul lui.
Când capitanul se strecura cu submarinul prin trecatoarea îngusta din stânca golfului, exclama de-odata îngrozit:
— Vânatorii de capete ataca bricul! E o priveliste înfioratoare... din toate partile dau navala kanu-urile de razboi asupra bricului. Ah! îl vad si pe Tuko, sta în picioare la prora unui kanu. Acum s-au apropiat, au avut pierderi mari. Trei albi sunt pe puntea bricului. Si-au golit pistoalele si acum le încarca din nou, în graba... Dar vânatorii de capete se si catara pe bord... Bastinasii din echipajul lui Fred se apara cu disperare, caci îsi

dau seama ca vor ajunge si ei în oala de fiertura daca vor învinge vânatorii de capete... E prea târziu, însa, puntea misuna de oamenii lui Tuko. Batrânul se napusteste asupra unui alb, l-a pocnit peste mâna în care tinea revolverul, îl înhata... se prabusesc amândoi... au disparut... probabil pe gaura vreunei deschizaturi, în interiorul bricului. Trebuie sa iesim la suprafata, poate izbutim sa împiedicam ca Larsen sa piara în chip groaznic. Englezii sa-l judece si sa-l pedepseasca dupa merit, caci e un alb.

Pompele începura sa goleasca apa din tancurile de balast si „Dox”-ul iesi la suprafata, la departare de vreo treizeci de metri de bric. Farrow deschise capacul turnului si sari cel dintâi afara, urmat de George, care privi cu groaza la privelistea ce se desfasura sub ochii lui. Securile bastinasilor loveau fara îndurare în dreapta si-n stânga si oamenii din echipaj cadeau fara sa scoata un geamat, cu sira spinarii spintecata. Era un tablou pe care nici-o pana nu l-ar putea descrie.

Înainte ca Farrow sa ajunga la o hotarâre ce fel sa intervie, puntea bricului era curatata... Cei doi salbateci, cari ramasesera sus, precum si echipajul format din cincisprezece oameni, fusesera macelariti.

Din interiorul bricului rasunau tipete înfioratoare. Apoi se auzi o împuscatura si se facu tacere.

De-abia acum salbatecii zarira submarinul. Scotând tipete ascutite sarira în kanu-uri si vâslira spre „Dox”,

cu gând sa-l atace, probabil. Lupta dinainte le sporise, se vede, setea de sânge.
În spatele capitanului se aflau pe punte George, Brun, Rindow, doctorul Bertram si vre-o zece marinari, cari trasara imediat de la brâu granatele cu gaze. Vânatorii de capete nu puteau deveni primejdiosi îndraznetilor marinari, caci o asemenea granata de mina putea sa ameteasca, pe timp de douazeci si patru de ceasuri, echipajul unui kanu.
Înainte, însa, cu primul kanu sa se fi apropiat de ajuns de submarin, se auzi un strigat puternic, poruncitor, de pe puntea bricului. La pupa acestuia statea uriasul Tuko, cu bratul stâng întins, ca un comandant de armata. În mâna dreapta tinea capul barbos al unui european. (Vezi ilustratia din pag. urmatoare).
— Prietene – striga el, tare – l-ai îndreptat încoace pe dusmanul meu. S-a omorât singur, când am vrut sa-l pedepsesc. Îti multumesc si vei fi oricând bine venit la noi.
— Tuko – raspunse Farrow – ai îndeplinit o judecata dreapta. Voi purta de grija ca autoritatile sa-ti crute satul, renuntând sa te pedepseasca pentru acest macel grozav. Si acum, aveti de gând sa jefuiti bricul?
— Fireste, l-am cucerit si e dreptul nostru, raspunse Tuko. Marfurile le vom duce în sat si vasul îl vom arde.
— Bine, as vrea, însa, sa-mi dai mie hârtiile cari se afla pe bric, zise Farrow. Tu tot n-ai ce face cu ele.

— Prietenul meu îsi poate lua hârtiile, zise Tuko, imediat; el e un barbat puternic, care iese din mare si piere iar în ea când vrea.
La comanda lui Farrow, submarinul se apropia încetisor de bric. Capitanul stia ca era o mare îndrazneala din partea lui ceea ce facea, caci setea de sânge a salbatecilor sporise în gradul cel mai înalt acum si lesne se putea întâmpla sa se napusteasca asupra marinarilor submarinului ca sa le ia „trofeele", adica sa le reteze capetele.
Farrow spuse în soapta celor sase marinari cari trebuiau sa-l urmeze pe bric – afara de George, doctorul, Petre si Kard – ce aveau de facut. Cei cari ramâneau pe vas trebuiau sa stea pe punte, cu granatele de gaze gata pregatite, pentru ca la cel mai mic semn suspect din partea vânatorilor de capete, sa le arunce asupra bricului.
Cu mare respect, kanu-urile facura loc submarinului sa se apropie. Când capitanul pasi pe puntea bricului, capetenia Tuko îi strânse mâna cu putere, dar privirea lui, ca si a celorlalti
Bastinasi, exprimau o sete de sânge stapânita. Farrow nu-l scapa o clipa din ochi, caci capetenia tinea în mâna stânga un cutit cât toate zilele.
— Prietene, îti multumesc – zise Tuko – în sfârsit, dusmanul meu e mort. Vino de-ti ia hârtiile pe cari le vrei, în vreme ce razboinicii mei vor transporta repede marfurile pe uscat.
Farrow se tinu lânga Tuko si intra în cabina, urmat de George, Rindow si

doctorul Bertram. Acolo gasi un birou mic si îngust, fixat de perete, într-o caseta de otel dadu paste o suma mare de bani, precum si de multe hârtii, pe cari Farrow îsi propuse sa le cerceteze mai târziu. Banii îi agonisise, desigur, ticalosul corabier, de pe urma afacerilor sale mârsave; capitanul era hotarât sa-i predea autoritatilor engleze, cari ar fi putut ajuta cu ei pe nenorocitii urmasi ai victimelor corabierului de sclavi.

Farrow dadu caseta lui Petre, care venise si el în cabina, apoi se adresa lui Tuko:

— Prietene, am gasit tot ceea ce doream. Îti repet fagaduiala ca voi face totul ca sa te scutesc de pedeapsa pentru atacul ce l-ai dat asupra bricului. Acum trebuie sa plec; nadajduiesc, însa, ca vom avea prilejul sa ne mai vedem.

Tuko puse trofeul fioros pe masa si întinse lui Farrow mâna.

— Vei fi vecinic prietenul meu, zise el, cu seriozitate. Voi cere capeteniei preotilor mei sa te declare tabu, atât pe tine cât si pe oamenii tai, Atunci nu va cuteza nici-unul din razboinici mei sa ridice mâna asupra ta si a tovarasilor tai. Întoarce-te cât mai curând, caci am sa-ti pun multe întrebari. Îti multumesc ca vrei sa ma aperi fata de autoritati, dar Fred Larsen ala trebuia sa moara caci si-a meritat pedeapsa.

Se întoarse si lua iar capul în mâna. Farrow rasufla usurat caci acum capetenia nu mai avea libera mâna dreapta. Ajunsera repede pe punte si Petre fu cel dintâi care se coborî în submarin; caseta, care continea, desigur,

lamuriri cu privire la activitatea misterioasa a lui Fred Larsen, era prea pretioasa, pentru a o expune lacomiei salbatecilor.
Când fura cu totii pe submarin si acesta se îndeparta de bric, Farrow comanda, „punte libera”. Marinarii disparura cu iuteala fulgerului, în interior; capitanul ramase cel din urma, închise capacul, apoi „Dox”-ul se lasa la fund.
Cu maiestrie vasul fu condus prin deschizatura golfului si iesi iar la suprafata, când nu mai putea fi vazut de pe tarm.
Rindow primi ordin sa îndrepte submarinul spre insula Ysabel. Farrow se duse în cabina lui, ca sa cerceteze continutul casetei. George si doctorul Bertram se aflau alaturi de el. Printre hârtii era si un jurnal care-i facu sa paleasca pe toti când îl citira.
— E îngrozitor! Zise Farrow cu voce schimbata. Larsen ala a predat nenumarate femei si fete albe lui Nogi. Nelegiuirile astea le-a faptuit dintr-o pornire de ura, pentru-ca în urma cu trei ani a fost refuzat de o fata, pe care vroia sa o ia în casatorie. Aici sunt trecute numele tuturor femeilor pe cari le-a rapit. Dumnezeule! – exclama el de-odata – uite, aminteste ca a furat doua fete de pe insula Ysabel, fetele guvernatorului: Maud si Ellen Gledstery. Pe una din ele am salvat-o, cealalta, însa, trebuie sa mai fie în puterea capeteniei. Trebuie sa mergem repede într-acolo si sa încercam s-o salvam si pe ea. Când ceastalalta se

va trezi, ne va spune cu siguranta ca a fost rapita împreuna cu sora ei.
Capitanul dadu în graba ordin lui Rindow sa îndrepte vasul înapoi spre coasta de rasarit. Tovarasii ramasera tacuti si coplesiti de seriozitatea situatiei. Stiau ca o tânara fata se afla în puterea fiorosului vânator de capete si trebuiau sa încerce totul pentru a o salva.

28
CAPETENIA NOGI

I
ÎN PRIMEJDIE

SUBMARINUL ÎNAINTA CU TOATA VITEZA, spre Malaita, mult temuta insula a vânatorilor de capete. Maud Gledstery, tâ¬nara Englezoaica pe care marinarii o salva¬sera din mâinile capeteniei Nogi, statea lânga capitan in turnul vasului, cu privirea atintita spre mare.
— Crezi, domnule capitan, ca o vei mai putea salva pe sora mea? întreba ea cu glas tulburat. A fost târâta probabil în padure de salbatecii ceia fiorosi, altminteri ar fi trebuit s-o gasiti.
— Capetenia Nogi si multi din oamenii sai au zacut în nesimtire timp de douazeci si patru de ore, zise Farrow, si nadajduiesc ca sora dumitale se afla înca în viata. Vom face tot ce ne va sta în putinta ca s-o eli¬beram.
— Oh! e îngrozitor gândul ca scumpa mea surioara se afla în mâinile acestor oameni grozavi. Traiam vecinic cu frica în sân, de când tata a fost numit guvernator

al acestor insule salbatece. Canibalii aceia cari îsi fac trofee din capete omenesti, mi-au inspirat o spaima nespusa. Prin câte am trecut de când ticalosul acela de Fred Larsen m-a predat batrânului Nogil. Ellen e mai curajoasa, din fericire, si i-a cerut cu hotarâre capeteniei s-o elibereze imediat. Ma tem, însa, ca toc¬mai pentru ca s-a aratat atât de fara frica, Nogi o va ucide repede.

— Nu trebuie sa-ti faci astfel de gân¬duri, raspunse capitanul; vânatorii de capete sunt lasi de felul lor si capetenia va sovai sa întreprinda ceva împotriva surorii dumitale, daca ea îl va ameninta cu razbunarea tatalui d-voastra. Linisteste-te, scumpa dom¬nisoara Maud, peste câteva ceasuri suntem pe insula si vom proceda imediat cu toata energia, pentru a o elibera pe sora dumitale. Din fericire, acum avem mijloacele cari ne vor îngadui lucrul acesta.

— Da, fiul d-voastra mi-a si povestit, zise Maud, si pe mine m-ati salvat tot multu¬mita unei granate cu gaze. Trebuie sa fie un gaz minunat, caci nu simt nici-un fel de urmari neplacute.

— A! exclama ea deodata, vesela, si arata cu mâna îndaratul submarinului, — colo vine probabil tata. Se vede ca a aflat c-am fost târâte pe Malaita. astea-s doar trâm¬bele de fum tipice ale unui distrugator mare.

Capitanul Farrow îsi dadu si el seama de lucrul acesta, spre nemultumirea lui. Asta era într-adevar neplacut, caci acum nu mai putea îndeplini opera de salvare

pe care si-o pro-pusese. Nu trebuia sa se arate Englezilor, cu nici un chip. Ca ofiter, stia prea bine ca istoria sta mai presus de orice. Guverna¬torul Gledsterg ar fi trebuit sa-l aresteze, chiar daca prin aceasta semna sentinta de moarte a fiicei sale.
— Domnisoara Gledsterg — zise el dupa câteva clipe de gândire — n-ai stiut pâna acum cine te-a salvat si unde te afli. Nu pot intra în legaturi directe cu tatal dumitale, caci suntem dusmani,
— Da, dusmani, — repeta el, vazând uimirea tinerei fete — caci eu sunt capitanul Farrow, cautat cu înfri¬gurare de fostele Puteri aliate.
Cu chipul stralucitor de bucurie, Maud în¬tinse lui Farrow mâna.
— Domnule capitan - zise ea — visul meu din totdeauna a fost sa te cunosc. Asadar, dumneata esti salvatorul meu ! Ei bine, acum nu ma mai mir. — Dar ai dreptate — adaoga ea — nu poti veni în contact cu tatal meu, caci el e un om al datoriei în adevaratul înteles al cuvântului. Am, însa, convingerea ca numai dumneata ai fi în masura s-o sal¬vezi pe sora mea. Am auzit adesea rapoar¬tele ce le facea conducatorul vreunei expeditii de pedeapsa împotriva unui sat al vânatorilor de capete, dupa ce se înapoia. Când un vas de razboi englez se iveste în fata satului, salbatecii sunt de mult în padure si rezul¬tatul expeditiei e egal cu zero.
— Ai dreptate, asa se întâmpla de obicei încuviinta Farrow. Echipajul unui vas de razboi nu poate întreprinde nimic

împotriva vi¬clenilor vânatori de capete, cari dispar imediat în desisul grozav care acopera insula, dar ce ne facem acum? Distrugatorul îmi încurca toate socotelile. Desigur ca dumneata vrei sa te întorci la tatal dumitale, dar cum putem sa-ti îndeplinim dorinta?

— Daca ma veti debarca undeva pe tarmul insulei — propuse Maud — ma voi pricepe eu sa fac asa ca sa ma vada cei de pe dis¬trugator.

— Asta e cu neputinta — raspunse Far¬row, cu energie — Caci vânatorii de capete misuna pretutindeni. Ai fi în primejdie sa te prinda din nou si atunci te-ar ucide ime¬diat. Nu, fiica, asta nu merge ! Ceea ce putem face e sa punem în functiune compresoarele si s-o luam astfel înaintea distrugatorului. Când vom curata apoi satul capeteniei Nogi, vei putea ramâne acolo pe tarm, în vreme ce noi vom patrunde în desis pentru a o eli¬bera pe sora dumitale. Nu stiu, însa, daca tatal dumitale va parasi golful, stiind ca noi suntem pe uscat. Datoria îi impune sa treaca cu vederea recunostinta ce ne datoreaza si va trebui sa încerce totul ca sa ne prinda.

— Da, asa va proceda tata. zise Maud, în¬tristata. Dar ce putem face?

— Stai! Am gasit! exclama Farrow. E cam primejdios pentru noi , solutia e însa buna. Pe coasta de apus locuieste capetenia Tuko, care pretinde ca e prietenul nostru. El l-a pedepsit cum se cuvine si pe Fred Larsen . Vom debarca aici pe coasta de rasarit, în satul lui Nogi, te vom lasa pe dumneata pe tarm, apoi

vom patrunde în interior, ca s-o eliberam si pe sora dumitale. Dupa aceea o pe Ellen pâna în apropierea sa¬ si în asa fel ca sa se poata întoarce in deplina siguranta la dumneata si la tatal dumitale. Noi vom strabate apoi insula spre coasta de apus, submarinul îl trimit imediat la golful din fata satului lui Tuko, acolo ne vom îmbarca si vom fi în siguranta. Planul nostru îl vei comunica tatalui dumitale de abia dupa ce vor fi trecut douasprezece ore de la înfaptuirea lui. Cam de atâta timp vom avea nevoie pentru strabaterea insulei.

— Ah! nu, nu, asta nu se poate! exclama Maud. Te expui, împreuna cu oamenii du-mitale, celei mai mari primejdii. Debarca-ma undeva pe uscat, domnule capitan, tata ma va gasi el, înainte ca sa mi se poate întâmpla ceva. Nu-ti primejdui viata pentru noi.

Farrow zâmbi numai, apoi dadu comanda în sala masinilor ca sa fie puse în functiune compresoarele. Cu viteza sporita, minunatul submarin spinteca valurile si în curând trâm¬bele de fum ale distrugatorului englez nu se mai vazura.

— Poti fi pe deplin linistita, se adresa Far¬row fetei, primejdia nu e chiar atât de mare. Cunoastem destul de bine moravurile si obiceiurile vânatorilor de capete, si apoi avem arme minunate, în primul rând granatele cu gaze. Prin asta suntem cu mult superiori sal¬batecilor.

— Crezi într-adevar ca nu e atât de pri¬mejdios pentru d-voastra? întreba Maud, în-grijorata. Mi-as face vecinic

imputari, daca vi s-ar întâmpla ceva, numai pentru ca ati tinut cu tot dinadinsul sa ne salvati pe noi. Cred, totusi, ca voi izbuti sa-l îndemn pe tata sa paraseasca golful si atunci nu veti mai avea nevoie sa strabateti insula.

— Nu, scumpa domnisoara Maud, sa nu încerci asta, îi ceru Farrow. N-as vrea sa-l fac pe tatal dumitale sa-si uite datoria. Nu e atât de grozav ceea ce ne propunem sa în-deplinim, adica sa strabatem insula. Pe de alta parte, sunt încredintat ca Tuko, cape-tenia, ne va primi bucuros. Are un respect nemarginit pentru noi, ba as putea zice, ca-i e chiar frica, caci ne-a vazut ivindu-ne din apa si disparând, din nou, fara urma. Si chiar daca ar fi sa se arate dusmanos, tunarul nostru Jan Brike va sti sa-i vâre mintile în cap cu o „vorbulita" de-a lui. Submarinul se va afla în golful din fata satului, înainte ca sa ajung eu acolo. Recunosc ca prin ivirea distrugatorului în spatele nostru, ne aflam într-o situatie destul de proasta, dar vom iesi cu bine dintr-unsa daca vom proceda asa cum am propus eu. Daca ne urmam drumul cu aceeasi viteza, vom ajunge la insula cu doua ceasuri înaintea distrugatorului si avem, astfel, destula vreme sa-i ametim pe locuitori. Nadajduiesc, anume, ca sora dumitale a fost adusa înapoi în sat. Când ne vom ivi pe neasteptate în golf, tunarul meu va putea slobozi îndata asupra satului o ghiulea, care-si face imediat efectul. Asteptam o ju¬matate de ceas pâna se împrastie gazele, apoi putem cerceta în

toata voia satul si sper ca tatal dumitale îsi va regasi fiicele, neva¬tamate,
— Prezinti lucrurile cu atâta simplitate, domnule capitan, încât aproape sa cred ca asa va fi. Totusi, ma tem mult ca sarmana mea sora a fost târâta în desisul insulei. Asta ar fi grozav!
— Chiar asa sa fie si tot o vom elibera, zise Farrow. Nici unul din camarazii mei nu va pregeta o clipa sa faca tot ce-i sta în pu¬tinta, ca sa salveze din mâinile acestor sal¬bateci o fata tânara. II vei mângâia pe tatal dumitale, domnisoara Maud, în cazul când lucrurile vor sta astfel cum presupui. Din fericire, suntem prea bine cunoscuti, ca sa se poata încrede si el în noi.
— Fara îndoiala, raspunse Maud, cu o privire calda. Faptele dumitale vitejesti for¬meaza pretutindeni subiectul de discutie al tuturor. Cuvintele dumitale mi-au redat în¬crederea si acum am din nou speranta ca o voi revedea pe Ellen.
— Foarte bine faci, scumpa domnisoara, caci cine pierde speranta, e pierdut. Prin câte n-am trecut noi pâna acum, si pot spune, cu drept cuvânt, ca numai speranta ne-a sal¬vat întotdeauna. Asadar, suntem întelesi. Aha! colo se si zareste capul de sud al Malaitei, în cel mult trei ceasuri vom fi în satul lui Nogi.
Marginile întunecate ale insulei salbatece se si vedeau din ce în ce mai aproape. Subma-rinul înainta ca o sageata spre satul batrâ¬nului Nogi. Farrow nu trebuia sa piarda nici-o clipa, caci în spatele sau mai avea un dusman, de care trebuia sa se fereasca neaparat . Dupa

doua ceasuri de calatorie, coasta in¬sulei se vedea lamurit prin ochean.
În vremea asta venisera în turn si George cu Rindow. Cu ocheanele lor puternice nu sla-beau o clipa insula din ochi, apoi tânarul striga:
— Tata, vânatorii de capete s-au ivit pe tarm, — îi vezi?
— Da, baiatule, si e foarte bine asa. Vom face imediat pregatirile trebuincioase.
Prin port-voce chema pe punte pe ba¬trânul tunar Jan Brike.
— Jan — îi zise el — dichiseste-ti tunul de pe acum, apoi ne vom lasa din nou la fund. Încarca-l cu o ghiulea de gaze de îndata ce vom iesi la suprafata în golful din fata satului vâ¬natorilor de capete, va trebui sa fii primul pe punte si sa tragi imediat, pe cât posibil în asa fel, ca sa împiedici fuga salbatecilor spre padure.
— Am înteleg domnule capitan, raspunse Jan, scurt, apoi iesi pe punte si dezveli tu¬nul de la prora .
Când fu gata cu toate pregatirile, îl aco¬peri din nou si se înapoia la Farrow, caruia ii dadu raportul.
— Bine — zise capitanul — acum trebuie sa ne lasam afund. Salbatecii au ochii foarte ageri, ar putea zari turnul chiar de la depar¬tarea asta. Asadar, repede în submarin!
Ordinul fu îndeplinit cu punctualitate. Dupa câteva minute numai, minunatul vas se lasa in mare. Fireste ca viteze era acum simtitor redusa, dar insula era si ea numai la cel mult trei kilometri departare.

Jan Brike statea la pânda pe treapta cea mai de sus a scaritei turnului, gata sa sara pe punte îndata ce vasul va fi iesit din apa. Si de iuteala lui, depindea acum totul, — adica salvarea tinerei Englezoaice.
Periscopul era numai de câtiva centimetri deasupra apei. Farrow trebuia sa fie cu ba¬gare de seama, caci salbatecii îsi spuneau, desigur, ca se pot astepta la un al doilea atac din partea misteriosului vas.
În vreme ce se apropia de insula, vazu chiar câtiva vânatori de capete, iscodind cu aten-tiune marea.
Cu viteza redusa de tot, submarinul se apropia de tarm. Zadarnic, însa, cauta Far¬row s-o zareasca pe tânara prizoniera. Atunci se gândi c-ar putea îi adapostita în vreuna din colibele primitive de stuf.
Când „Dox"-ul nu mai era decât la cinci¬zeci de metri de tarm, capitanul striga tu¬narului;
— Atentie, Jan, acum e acum ?
Apoi dadu comanda de ridicare la supra¬fata. De-abia atinse marginea turnului oglinda apei, ca Brike si ridica chepengul, sari afara si alerga spre prora.
Tipete salbatece rasunara pe tarm. Vâna¬torii de capete vazura vasul misterios ivindu-se din nou în fata satului lor. Nici nu se gândeau sa se apere, singurul mijloc de sal¬vare pentru ei fiind fuga în desis.
Dar tunul de la prora si iesise din apa. Jan Brike îl dezveli repede, tinti, si

obuzul umplut cu gaze zbura ca o sageata spre dânsii.
Un adevarat urlet de groaza sfâsia vazduhul, — apoi se asternu o tacere de moarte asupra satului vânatorilor de capete. Minu¬natul gaz îsi facuse efectul, cu iuteala fulge-rului. Vasul se ridica cu totul din apa. Farrow se ivi în turn si striga tunarului:
— Bravo, Jan, ti-ai îndeplinit de minune însarcinarea. Daca o vom gasi acum pe fata rapita, meritul va fi al tau.
În jumatatea de ceas care trebuiau s-a astepte, înainte ca sa poata pasi pe tarm, Farrow trase la sorti oamenii care sa-l însoteasca pe uscat, daca va fi într-adevar nevoie s-o caute pe Ellen Gledstery în interior si sa întreprinda apoi marsul primejdios dea-curmezisul insulei.
Douazeci de oameni urmau sa-l însoteasca, bineînteles si George, doctorul Bertram si Petre Uriasul. Toti acei cari iesira la sorti se rânduira pe punte, înarmati cu pistoale, ca-rabine si minunatele granate cu gaze.
Când se împlini jumatatea de ceas, „Dox"-ul se îndrepta spre tarm. Farrow descoperise un loc unde malul cadea drept în mare, încât submarinul se putea apropia destul, pentru a îngadui tovarasilor sa sara de pe punte dea dreptul pe uscat.
Maud Gledstery sari si ea sprintena, ca un adevarat marinar si alerga îndata spre cea dintâi coliba de stuf, ca s-o caute pe sora-sa. Farrow se mai întoarse odata, vrând sa-i dea lui Rindow unele

instructiuni. Atunci vazu departe, în zare, trâmbe de fum... Distruga-torul englez, care trebuie sa fi desfasura o viteza extraordinara, se apropia.
— Rindow — ordona capitanul, cu intrigare — paraseste imediat golful, afunda sub-marinul si ia-o spre coasta de vest, la satul capeteniei Tuko. Poate ca vom fi si noi mâine acolo. Nadajduiesc s-o gasim aici pe Ellen Gledstery, altminteri ar putea dura ceva mai mult, pâna vom fi descoperit al doilea sat al tribului în desis. Fa treaba repede, caci dis-trugatorul se apropie cu mare iuteala.
Rindow saluta militareste si în clipa ur¬matoare submarinul se si îndeparta de tarm, iar când ajunse în golf se afunda pe data. Farrow dadu multumit din cap; submarinul era salvat si putin îi pasa acum de situatia cri¬tica în care se afla el si vrednicii sai tovarasi.
Marinarii se împrastiara. repede si cercetara fiecare coliba în parte. Spre marea lor mi-rare, nu gasira însa nici-o „mammy" (femeie), si nici-un copil într-unsele. Numai la mar-ginea desisului zaceau in nesimtire vre-o trei¬zeci de vânatori de capete.
— Asadar, vicleanul acela de Nogi a lasat numai oameni de paza aici — zise Farrow. înciudat, când îi se aduse la cunostinta faptul acesta. Trebuie totusi sa patrundem în inte¬rior, pentru a da de satul ascuns. — îmi pare foarte rau, draga domnisoara — se adresa el fetei — nadajduiam ca o vom gasi pe sora dumitale chiar aici. Te încredintez însa ca om face totul pentru a o salva. Nu cred

sa-i se fi întâmplat vreun rau, caci Nogi va as¬tepta mai întâi vesti de la oamenii pe cari i-a lasat de paza. Ramâi, deci, linistita aici, pâna la sosirea tatalui dumitale. Spune-i sa nu tri¬mita în nici un caz oameni în interiorul insulei, caci în felul acesta ar strica totul. Marinarii distrugatorului nu-i cunosc pe vânatorii da ca¬pete si si-ar primejdui viata zadarnic.

— Îi voi sfatui întocmai, domnule capitan — zise Maud — si nadajduiesc sa-l conving. Ma tem numai ca va pune datoria mai presus ca sentimentul parintesc si ca te va urmari, tocmai pe dumneata, care ai merita cea mai mare recunostinta. Oh! e îngrozitor si nu stiu ce sa fac.

— Draga duduita, raspunse Farrow, zâm¬bind — îl pricep foarte bine pe tatal dumitale. Trebuia sa asculte de glasul datoriei în pri¬mul rând. Pe mine, însa, nu ma va supara deloc daca va trimite o trupa în interiorul in¬sulei, dar am aproape convingerea ca bietii oameni nu se vor mai întoarce pe coasta. Te rog sa spui asta parintelui dumitale, poate ca se va razgândi la vreme si va renunta sa-si expui oamenii.

— Da, domnule capitan, îi voi vorbi în sensul acesta, fagadui tânara fata.

— Oh! facu ea, aruncând o privire spre mare — distrugatorul se apropie extraordinar de repede. Pentru Dumnezeu, domnule capitan, ce se va întâmpla cu submarinul dumitale?

— E de mult în siguranta — o linisti Far¬row — si noi ne vom pune acum la

adapost în desis. Fireste ca vom ramâne în apropierea d-tale, pâna ce domnul guvernator te va fi lua pe distrugator. Te-as ruga numai sa-i isto¬risesti pe larg aventura prin care ai trecut, pentru ca în felul acesta sa câstigam timp si sa ne putem retrage cât mai mult . Asadar ramâi pe loc, pâna ce tatal dumitale va tri¬mite o barca de pe distrugator.
— Îti multumesc din suflet, domnule ca¬pitan, zise Maud, cu sinceritate. Voi face în¬tocmai cum m-ai sfatuit si am toata încre¬derea, ca-mi vei reda pe sarmana mea su¬rioara.
— La fel nadajduiesc si eu, draga duduita, o încredinta Farrow, cu hotarâre.

II
ÎN PADURILE MALAITEI

LA O COMANDA A CAPITANULUI oamenii se retrasera în desis, dar numai atât cât sa poata avea sub ochi pe tânara Englezoaica. Caci nu era exclus ca sa se afle la pânda prin apropiere, alti vânatori de capete, cari nu fusesera atinsi de gazele obuzului. Si atunci Maud Gledstery ar fi fost în mare primejdie.
Douazeci si patru perechi de ochi observau cu încordare apropierea distrugatorului en-glez. Încercatii marinari se bucurau, vazând aceasta opera minunata a tehnicei moderne, care venea ca o sageata spre golf. Era cel mai desavârsit distrugator pe care-l vazusera vreodata si desfasura o viteza cu adevarat fantastica. La intrarea golfului stopa si

ma-rinarii „Dox"-ului ramasera uluiti vazând cu câta repeziciune elicea puternica opri brusc din mers colosul cenusiu.
— Omul acela la prora este, desigur, guvernatorul — zise George tatalui sau. Pri¬veste tarmul prin ochean. Ah ! acum a descoperit-o pe fiica sa Maud... Îl vad facând sem¬ne disperate. Cred ca putem porni la drum, caci n-o ameninta nici-o primejdie.
— Sa nu spui asta, raspunse Farrow. Mai bine sa asteptam pâna va fi pe bordul distru-gatorului. Eu tot ma tem ca vicleanul Nogi a mai pus pe undeva oameni la pânda, cari au scapat de efectele gazelor. Trebuie, deci, sa ramânem la postul nostru, pâna vom vedea ca guvernatorul si-a luat fata pe bord.
De-odata, George vazu ceva miscându-se usor, la câtiva metri de el, într-o tufa mare, îsi trase repede revolverul de la brâu si se îndrepta într-acolo.
Tatal sau, care statea lânga el, si Petre Uriasul nu observasera miscarea din tufis, caci ei priveau cu încordare spre luminisul unde se afla tânara fata.
George se apropia încetisor de tufis, cu re¬volverul în mâna stânga si în dreapta cu o granata de gaze. Banuia ca în dosul crengilor se ascundea un vânator de capete, dupa cum prevazuse si tatal sau.
Când fu la vreo patru metri de tufis se mai întoarse odata spre tovarasi. Dar mis¬carea aceasta era cât pe ce sa-l coste viata. Auzi un fosnet slab de tot printre crengi în clipa urmatoare se întoarse cu

iuteala fulge¬rului, vazu un otel sclipitor sagetând aerul, se arunca instinctiv în laturi si fara sa mai piarda timp slobozi un glont în trupul uria¬sului care vroia sa-l ucida cu o lovitura de cutit. Vânatorul de capete ramase întins la pamânt .

— Aha! facu Farrow, linistit, e asa dupa cum îmi închipuiam eu. Asta e o santinela pe care vicleanul Nogi a pus-o aici la pânda. Vezi, George, ai avut noroc c-ai fost cu bagare de seama. Presupun ca ceilalti vânatori de ca¬pete au sters putina în vremea asta. În cu-rând ne vom putea începe urmarirea. Fireste ca situatia noastra e mult îngreuiata acum, caci peste câteva minute capetenia Nogi va sti ca suntem în mars. Prin asta e primejduita viata tinerei Ellen Gledstery. As porni ime¬diat în desis, dar ma tem ca i s-ar putea întâmpla ceva lui Maud. Trebuie, deci, sa asteptam neaparat câteva minute, pâna ce dis-trugatorul englez îsi va fi lasat barcile pe apa.

Maud statea pe marginea luminisului, care ducea pâna la plaja. Auzind împuscatura, ea începu sa priveasca nelinistita în jur, dar Farrow îi striga:

— Domnisoara Maud, ramâi fara frica acolo unde esti, suntem în apropierea dumitale si te ocrotim. A! distrugatorul s-a oprit, vad chiar ca au fost desprinse barci de salvare. În curând vei fi lânga tatal dumitale, duduie, si noi vom putea porni în cautarea surorii dumitale. Asadar, nu uita ce ti-am spus si cauta sa-l împiedici pe domnul guvernator sa trimita o trupa în interior.

— Domnule capitan, voi încerca totul ca sa-l abat de la gândul asta, fagadui fata. Ma încred în d-ta si sper ca vei salva pe sora mea.
— Nu-ti pierde speranta — raspunse Farrow — caci vom încerca totul si, sunt aproape sigur ca vom si izbuti.
Distrugatorul lasa pe apa trei barci de sal¬vare, încarcate cu marinari. In prima barca Farrow vazu un barbat înalt si mladios si banui îndata ca acesta e guvernatorul Gledsterg; în aceeasi clipa Maud striga:
— Oh! asta e tata, domnule capitan; îl voi retine cât mai mult si voi cauta sa-l împiedic sa porneasca în urmarirea vânato¬rilor de capete.
— Bine, draga domnisoara, raspunse Farrow, calm. Du-te repede spre tarm si urca-te ime¬diat într-una din barci. Nu vom pleca de aici, pâna nu te vom sti în deplina siguranta.
Ascultatoare, Maud se apropia de tarm. Farrow privi dupa ea si o vazu aruncându-se în bratele Englezului înalt, care sarise pri¬mul pe uscat. Apoi se adresa camarazilor, cari se îndreptasera spre desis imediat dupa ce auzisera împuscatura lui George
— Înainte, baieti, acum e acum! Cred ca nu e nevoie sa va mai spun, ca trebuie sa fiti cu ochii-n patru. Gânditi-va, in orice clipa, ca îndaratul fiecarui tufis pândeste moar¬tea, Tineti pregatite granatele de mâna si folositi-va de ele la prima miscare suspecta ce veti zari ceva. Batrânul Nogi e cunoscut ca om viclean, trebuie, deci, sa fim cu cea mai mare

bagare de seama. Si acum, cu Dumnezeu înainte!
Fara sa faca cel mai mic zgomot, tovarasii patrunsera în desis. Petre se tinea alaturi de George, caci nu vroia sa-l piarda din ochi pe iubitul sau stapân. Acesta, însa, mergea cu mult curaj înainte, arzând de nerabdare s-o salveze pe tânara fata din mâinile salbateci-lor. Si daca, cumva, soarta grozava o va si fi ajuns, atunci tot tribul avea sa simta razbunarea lui sângeroasa.
În înflacararea-i tinereasca mergea cu atâta repeziciune, încât peste putin se afla cu o buna bucata înaintea micului convoi.
De-odata ajunse pe o poteca îngusta, care parea sa fi fost umblata, caci nu era presa¬rata cu maracini sau alte balarii , George apuca repede pe ea, apoi ramase o clipa locului, surprins, pentru ca dupa aceea sa porneasca înainte cu pasi mari, scotând o ex¬clamatie de triumf.
Pe o portiune de pamânt moale zarise întiparitura unui pantof de femeie, ceea ce însemna ca Ellen Gledstery fusese târâta pe drumul acesta. Descoperirea asta îl facu sa uite orice prevedere si tinând într-o mâna revolverul, iar în cealalta granata, porni înainte.
Nu se mai gândea la ce-i spusese tatal sau, desi stia din proprie experienta cât sunt de primejdiosi vânatorii de capete. El era mânat de gândul ca o tânara fata alba se afla în mâinile acestor salbateci.
Nu-i vorba, chiar atât de fara bagare de seama nu era: se silea sa faca sarituri cât mai mari si în acelasi timp asculta cu

auzul încordat, catând sa descopere vre-un zgomot suspect. Odata tresari speriat, auzind un fos¬net în tufis. Vazu, insa, repede ca era unul din acei guzgani uriasi de pe insulele Solomon, care strabatu poteca cu repeziciune.
Tot înaintând, ajunse într-un mic luminis care avea cel mult zece metri în diametru. O clipa ramase la marginea lui sl privi in juru-i, apoi vazu la dreapta o deschizatura îngusta în frunzis. Se repezi într-acolo, dar se dadu speriat înapoi, când zari ivindu-se dintre tufe fapturi întunecate. Erau vânatori de capete cari statusera la pânda acolo.
George se întoarse repede si începu sa fuga, strabatând luminisul. Din fosnetul si trosnetele crengilor îsi dadu seama ca primejdiosii dus¬mani se luasera dupa el; fara sa se oprea¬sca din fuga se întoarse pe jumatate si zvârli granata cu gaze. Alerga înapoi pe poteca în¬gusta si curând dadu de Petre.
— Slava Domnului, exclama Uriasul, peste masura de bucuros. Ce mai spaima am tras, domnule George! Si domnul capitan e îngrijorat. Dar cum ai putut sa te desparti de noi, stii doar cât de primejdiosi sunt vânatorii de capete!
— Ai dreptate, draga Petre — încuviinta tâ¬narul—tocmai am observat si eu lucrul acesta, cât pe aci era sa puna mâna pe mine. Dar i-am scos din lupta cu o singura granata. Petre, pe poteca asta de aici am zarit întipariturile pantofului fetei rapite, de aceea ani alergat atât de repede înainte. A, uite ca vine tata cu ceilalti camarazi!

— George, sa nu mai faci a doua oara ce-ai facut, zise capitanul, enervat. Nici nu-ti în-chipui ce-îngrijorat eram de soarta ta. Ce s-a întâmplat, de ce te-ai întors îndarat?
— Cam la vreo treizeci de metri de aici se afla un luminis mic unde m-am pomenit fata-n fata cu vânatori de capete si am azvârlit asupra lor o granata cu gaz, ras¬punse tânarul. Trebuie, deci, sa ocolim luminisul, altminteri e nevoie s-asteptam o ju¬matate de ceas pâna sa se împrastie gazele.
— Asa e, e mai bine s-asteptam, îsi dadu cu parerea Farrow, caci dac-ar trebui sa ne croim drum prin desis, am pierde si mai mult timp, apoi e si mai primejdios, de¬oarece nu ne-ar fi cu putinta sa nu facem zgomot. Ramânem aici si asteptam. N-avem de ce ne teme, caci paznicii pe cari i-a pus Nogi au fost facuti nevatamatori si ei. Într-o privinta a fost bine, deci, draga George, c-ai luat-o înaintea noastra. Daca ne-am fi ivit cu totii, paznicii s-ar fi retras în¬data înspre sat, alarmând tot tribul . Acum vom sosi pe neasteptate si avem toate san¬sele s-o eliberam pe Ellen Gledstery. Urma pantofului, pe care am observat-o si noi, nu e prea veche, asadar putem deduce ca fata mai e în viata.
— Tot asa cred si eu — zise George, cu convingere — de aceea am si luat-o înainte. Ma gândeam ca voi izbuti s-o salvez sin¬gur.
— Atentiune! sopti în aceeasi clipa Petre. Sunt dusmani prin apropiere.

Vitejii marinari ramasera nemiscati, încordându-si auzul spre desisul care-i încon¬jura. Dar nimic nu se misca în jurul lor. Pro¬babil ca Uriasului îi se paruse numai.
Jumatatea de ceas se scurse într-o încor¬dare de nedescris. În cele din urma capitanul dadu ordin de înaintare. Se pusese acum în fruntea trupei, pentru a-l împiedeca pe George sa mai faca vre-o nechibzuinta. Când ajunse în luminis, se opri. Fapturi întune-cate zaceau în iarba înalta, vre-o sase sau opt vânatori de capete cari fusesera ametiti de gaze. Vântul usor care adia peste luminis trebuie sa fi împrastiat gazele în directia sa-tului; prin asta, mai mult ca sigur ca fusesera ametite si santinelele cari ar mai fi ramas în tufisuri si cari nu luasera parte la atacul îm¬potriva lui George.
Micul convoi strabatu luminisul, cu multa bagare de seama. Si într-adevar, în tufisuri mai zaceau si alti salbateci. Pe acestia îi lasara în seama marinarilor de pe distruga¬torul englez.
Tovarasii apucara pe poteca ce ducea la celalalt capat al luminisului. Acum trebuiau sa fie cu ochii-n patru, caci vicleanul Nogi va fi pus, desigur, alte santinele cari sa-i apere salasul.
Situatia lor devenea din ce în ce mai pri¬mejdioasa. Se aflau, dupa toate probabilita¬tile, în apropierea satului, în care capetenia tinea prizoniera pe a doua fiica a guverna¬torului englez.
Capitanul Farrow începu sa mearga mai încet, se oprea adesea si asculta cu încordare. Stia ca în satul lui Nogi se

aflau câini si acestia vor da de veste locuitorilor.
Într-adevar, deodata izbucni latratul furios al unui câine salbatec, dintr-aceia cari se afla în numar mare pe lânga gospodariile vâna¬torilor de capete. Animalele acestea dau o mâncare aleasa pentru asa-numitei „ospaturi cu câini ale barbatilor".
Dupa latraturi se cunostea ca lagarul trebuie sa fie la cel mult o suta de metri.
Mica trupa dadu din nou de un luminis mic. Farrow vazu ca de la marginea din fata sa porneau in totul patru poteci spre desis. Care din ele ducea în sat? Sau poate conduceau toate într-acolo, pentru ca locuitorii, atacati pe neasteptate, sa se poata salva mai cu usurinta?
Capitanul chibzui câteva clipe, apoi zise încetisor:
— Trebuie sa ne despartim. Suntem doua¬zeci si patru camarazi în total, asadar câte sase oameni pentru fiecare din cele patru po¬teri, ceea ce va fi de ajuns daca, întâmplator, vreuna din echipe se va trezi cu vânatorii de capete înainte de a ajunge în sat. In cazul acesta, va veti folosi imediat de granatele cu gaze. Trebuie sa împiedecam cu orice chip ca vreunul din salbateci sa dea alarma în sat. George, tu vei fi conducatorul unei echipe, luându-l si pe Petre cu tine; doctore, dumneata vei conduce a doua echipa; Kard a treia si eu pe cea din urma. In ordinea aceasta luam potecile de la stânga spre dreapta. Asadar, înainte, baietii!

Cele patru echipe se formara la repezeala si dupa câteva minute disparura pe potecile din fata lor. înfrigurat cum era, George pornisi de data aceasta mai repede ca ceilalti. Petre încerca sa-l opreasca, dar nu fu chip.
Într-un rând, Uriasul se poticni, închizând pentru câteva clipe drumul camarazilor ce ve-neau în urma. În vremea asta, George le-o lua înainte cu vre-o cinci metri. Fireste ca Petre se grabi sa-l ajunga, dar când fu numai la trei metri, ramase împietrit de groaza.
La un pas în spatele lui George se fu¬risa dintr-un tufis o faptura întunecata si ri¬dica securea grozava a vânatorilor de capete.
O clipa Uriasul chibzui daca sa arunce granata de mâna sau sa se foloseasca de re¬volver. Dar renunta si la una si la alta, caci , gazele l-ar fi ametit si pe George pentru douazeci si patru de ceasuri, iar împuscatura ar fi pus în picioare întreg satul.
Petre trase cu iuteala fulgerului cutitul de la brâu si-l zvârli cu toata puterea în spre salbatec.
Otelul taios nimeri de minune, individul se prabusi în aceeasi clipa, fara sa scoata un strigat macar. Era mort.
George se întoarse repede când salbatecul cazu la pamânt. Ridicase imediat revolverul dar acum nu mai avea nevoie sa se folo¬seasca de el.
— Petre, îti multumesc, zise el în soapta, când credinciosul tovaras se apropia si scoase cutitul din trupul mortului.

— Cred ca n-a lipsit mult sa trec în lumea dreptilor .
— A fost sa fie asa ca sa ma poticnesc si sa ramân astfel în urma — raspunse Petre. — Salbatecul si-a închipuit ca esti singur, domnule George, si a iesit din ascunzatoare. Daca ne-ar fi vazut pe toti laolalta, ar fi alarmat satul fara doar si poate.
— Da, ai dreptate, Petre — încuviinta tâ¬narul. Acum, însa, trebuie sa ramânem îm-preuna, deoarece cred ca ne aflam aproape de sat. Sa fim însa cu mare bagare de seama.

III
LUPTA

AUZI IAR LATRAT DE CÂINI, care parea sa vie de la cel mult douazeci de metri. Dar vegetatia bogata împiedeca sa se vada satul, care era si bine ascuns.
Latratul se auzi dinspre dreapta si George presupuse ca poteca facea o cotitura înainte de a intra în sat. Faptul acesta era bine venit, caci le îngaduia sa sara în spinare vâna¬torilor de capete. Din alt punct de vedere, însa, era si primejdios, caci prin asta mica trupa a lui George era în primejdie, daca se foloseau de granatele cu gaze. Trebuia totusi sa mearga înainte, pâna vor rasari colibele salbatecilor. Si, poate ca poteca pe care se aflau sfârsea într-o rariste, din care duceau alte drumuri în desis si în munti.
De fapt, era îndoielnic daca Nogi se va retrage în munti, caci vânatorii de capete

cari locuiau acolo se aflau în dusmanie cu tri¬burile de pe tarmul marii. Dar desigur ca el îsi croise drumuri ascunse din satul acesta, pe cari se puteau salva locuitorii, în caz de mare primejdie.

Într-adevar, George ajunse dupa câteva mi¬nute într-un luminis mic. Ca de-obicei, se opri îndata la marginea lui si privi cu aten¬tiune la tufele din fata sa, în cari descoperi trei deschizaturi înguste. Asadar, de acolo por¬neau trei poteci.

Nu se vedea nici o miscare în frunzis. Geor¬ge avu, însa, impresia ca acolo se aflau la pânda vânatori de capete, cari urmau sa acopere o eventuala retragere. Poate ca una din poteci ducea chiar spre sat.

— Domnule George, colo în tufis, pe stânga, lânga poteca din mijloc, se ascunde, paremie-se, un vânator de capete, — sopti în aceeasi clipa Petre la urechea tânarului. Cred ca i-am zarit mutra.

— Asa am spus si eu ca trebuie sa fie paznici în tufisul de colo, raspunse George. Dar cum îi putem înlatura din cale? Granate cu gaze nu putem zvârli, caci atunci ar însemna s-as¬teptam o jumatate de ceas pâna sa mergem înainte. Si în vremea asta se poate isca o încaierare sângeroasa în sat, între camarazii nostri si salbatecii aceia. Sa mai asteptam câteva minute, poate vom auzi zgomotul unei lupte; atunci ne napustim si noi.

— Ai dreptate, domnule George, zise Uriasul. E mai bine asa. Poate ca izbutim

sa le sarim în spate fugarilor. Dar asta ce-o mai fi?
Din desis se auzi un tipat prelung. El se repeta de câteva ori, ceea ce însemna ca e un semnal, destinat sa alarmeze pe locuitorii satului.
— Înainte! porunci George. Strigatele ve¬neau din alta directie. Asadar a fost desco¬perita o echipa de-a noastra. A! uite ca lupta a si început!
O împuscatura de revolver se auzi din de¬sis, la dreapta lor. Ecoul nici nu se pierduse înca bine în vazduh, ca Petre slobozi si el un glont . În tufis se auzi un racnet de moarte si un salbatec se lungi la pamânt. În mâna dreapta tinea înclestata o arma moderna.
— Aha! De la negustorii aceia fara constiinta, cari vând salbatecilor arme moderne! scrâsni George. În primul rând Fred Larsen ala, care si-a si primit pedeapsa meritata. Vom avea de...
Nu-si sfârsi vorba, ci se apleca repede. Ochii lui ageri zarisera teava sclipitoare a unei pusti, care iesea la iveala din frunzis. În clipa urmatoare glontul îi si suiera deasupra capului, dar tot atunci detuna revolverul lui George. Din nou se auzi în desis un strigat de moarte si un alt trup se prabusi la pa¬mânt.
Si la dreapta lor se desfasura acum o lupta înversunata. Se auzira câteva împuscaturi, trase de salbateci, caci carabinele cu cari erau înar¬mati marinarii rasunau altfel. Dar împusca¬turile de revolver ale tovarasilor erau tot mai dese si racnetele de moarte dovedeau cât de bine trageau ei.

— Domnule George, trebuie sa tragem câ¬teva salve în tufisurile din fata noastra, pro¬puse Petre; în felul acesta curatam locul. Acum se feresc sa se arate, daca ne-am ivi în luminis, am fi întâmpinat cu focuri da arma.
— Bine, baieti — raspunse George — împrastiati-va printre tufe, pâna veti putea zari luminisul. Apoi vom descarca revolverele spre tufis, le încarcam repede la loc, pe urma dam si noi navala.
George mai astepta câtva timp, pâna înceta fosnetul din tufisuri. Observa cu atentiune marginea opusa a luminisului si-i se paru ca vede o miscare usoara în frunzis.
— Ochiti bine! striga el imediat. Foc!
Optzeci si patru de împuscaturi rapaira în câteva clipe. Se auzira strigate de moarte, de spaima si gemete de durere. Asta însemna ca statuse ascuns acolo un numar mare de vâ-natori de capete, dar dupa galagia de acum se putea deduce ca se retrageau în graba. Nu se asteptasera, desigur, la o grindina de gloante ca asta.
Tovarasii îsi încarcara din nou revolverele si George striga:
— Înainte, fiti fara mila!
El însusi se repezi pe poteca din mijloc. Acolo observase mai multa miscare si-si zise ca poteca ducea, probabil, spre sat. Celelalte trei echipe se mai luptau înca, împuscaturile însa rasunau din ce în ce mai rar; vânatorii de capete pareau sa bata în retragere. Poate ca dispuneau si de prea putine arme de foc.
Presupunerea lui George se dovedi înte¬meiata: dupa câteva minute de

mers, poteca pe care apucase, facea un cot spre dreapta; înaintea lui locul se lumina — trebuia sa fie acolo o rariste mai mare. Dupa putin timp zari ivindu-se colibele primitive ale vâ¬natorilor de capete.

Fapturi negricioase alergau de colo pâna colo, câinii latrau, porcii grohaiau; se parea ca tribul se pregateste de fuga. Probabil ca Nogi avea pe undeva o a doua ascunzatoare.

Când George, împreuna cu tovarasii sai se mai apropia, vazu ca cele mai multe din fap-turile acelea oachese cari dadeau bir cu fu¬gitii, erau nevestele vânatorilor de capete. Dar si ele erau dusmane de temut, caci se pricepeau sa se foloseasca de grozavele securi, cu aceeasi îndemânare ca si barbatii, oricum insa erau probabil prea înspaimântate, ca sa se mai gândeasca la împotrivire.

Satul era într-o agitatie grozava, caci îm¬puscaturile navalitorilor se apropiau cu repeziciune îngrijoratoare. De-odata, vre-o zece femei, — cele mai multe ducând în brate capii si boccele în spinare — se ivira pe po¬teca pe care alerga George cu ai sai.

Când dadura cu ochii de navalitori, scoa¬sera racnete înfioratoare. Probabil ca George închidea ultimul drum de salvare. Imediat se ivira câtiva vânatori de capete cari se napustira cu securile ridicate asupra micului convoi. Tovarasii trasera salva dupa salva si aproape toate îsi nimerisera tinta. Sase salbateci fura culcati la pamânt iar ceilalti se facura nevazuti printre colibe. Femeile fu¬gira si

ele, racnind, dar amutira brusc, când se auzi un glas puternic, poruncitor.
Era, probabil, batrânul Nogi, care le arata ultima cale de salvare. Caci de-odata se facu liniste desavârsita în sat, de parc-ar fi pierit cu totii.
George se opri imediat la departare de vreo zece metri de primele colibe. Nu-si putea lamuri ce sa fi provocat amutirea asta brusca a tuturor. Sa fi aruncat celelalte echipe ceva granate cu gaze asupra satului? Sau era vreun viclesug de-al batrânului Nogi?
— Domnule George — se auzi glasul lui Petre — trebuie sa fie ceva la mijloc. Daca tovarasii nostri au zvârlit granate cu gaze, nu putem intra în sat. Ce ne facem?
— Las-ca stiu eu! raspunse tânarul, cu în¬credere. Pregatiti-va carabinele! Vom trage câ-teva gloante în colibele cele mal apropiate sl in felul acesta vom afla imediat daca vâna-torii de capete s-au ascuns în sat.
— Dar daca o nimerim si pe biata pri¬zoniera? întreba Petre.
— Nu cred ca Nogi s-o fi ascuns pe tânara Englezoaica tocmai într-una din colibele de la marginea satului.
— Ai dreptate, domnule George.
Cei sase tovarasi dusera carabinele la ochi si la comanda tânarului, glontele suierara prin aer.
Rezultatul fu uimitor. Se auzira iar rac¬nete de moarte si de spaima, apoi fapturi ne-gricioase începura s-alerge ca înnebunite spre marginea de apus a satului. Asadar Nogi îsi pusese razboinicii

la adapostul colibelor, pen¬tru ca sa sara in spinarea navalitorilor.
Pe când cei sase tovarasi îsi încarcau din nou armele, se auzira împuscaturi de carabina si dinspre marginile de miazazi si rasarit ale satului. Asta însemna ca celelalte echipe pricepusera siretenia ca si George si facura la fel.
Tipetele se înmultira si în acelas timp. George si tovarasii sai zarira tot mai multi salbateci zbughind de dupa colibe si îndreptându-se spre munti. Fireste ca-i luara la ochi sl pe acestia si culcara la pamânt pe câtiva. Cu cât doborau mai multi dusmani, cu atât sporeau sansele de salvare a tinerei fete. Dupa câteva minute George ramase în¬credintat ca nici un vânator de capete nu se mai afla în sat. Cu bagare de seama porni acum cu oamenii sai, tinând pregatite revol¬verele si granatele cu gaze.
Când ajunse la cele dintâi colibe, începu sa-l strige încetisor pe tatal sau. Facea asta pentru ca sa nu se expuie primejdiei de a fi luat drept dusman de catre celelalte echipe cari înaintau fara îndoiala si ele.
Spre bucuria lui, capitanul raspunse din apropiere. George o lua atunci printre co¬libe si vazu ca numai barbatii fusesera nime¬riti de gloante. Femeile cu copiii parasisera, deci, satul, la porunca lui Nogi.
George nu-l mai astepta pe capitan, care se afla înca departe, ci striga:
— Tata, au fugit spre apus, în munti. Trebuie sa ne luam dupa ei. Si fara sa mai astepte raspuns, porni la drum

împreuna cu cei cinci tovarasi ai sai. Vazu ca satul acesta era numai o ascunzatoare a tribului pentru caz de primejdie; caci avea numai colibe joase de stuf, primitive, fara nici-o casa - kanu.
George alerga cu înfrigurare înainte. Stia ca tovarasii veneau imediat in urma lui. Dar si de data asta nesocotinta sa era sa-l coste viata. Tocmai trecea printre doua colibe când auzi un fosnet lânga el. Trebuia sa lucreze repede de tot acum, caci simtea instinctiv ca se afla în primejdia de moarte. Se arunca la pamânt si în aceeasi clipa auzi un vâjâit dea-supra capului, apoi rasunara doua împuscaturi din revolverul lui Petre. Urmara racnete în¬fioratoare, apoi doua trupuri grele se na¬pustira peste el.
Fusese, deci, atacat de doi salbateci din ambele parti. Îsi încorda puterile si se ridica pe jumatate, dar cei doi salbateci îl apasau prea mult cu greutatea trupurilor lor si nici nu-i putea zvârli în laturi, caci spatiul dintre colibe era prea strâmt pentru asta.
Un simtimânt ciudat puse stapânire pe el. Nu cumva vor izbuti cei doi salbateci sa-si adune ultimele puteri si sa-l ucida?
Înainte ca gândul acesta sa-si fi facut bine loc în mintea lui, simti usurându-se povara de pe dânsul; coliba de stuf din dreapta se prabusii sub un trup greu care fusese azvârlit într-unsa, si, dupa câteva clipe, al doilea sal¬batec zbura spre stânga, în cealalta coliba, care se narui de asemenea.
— Domnule George! striga Petre, când tâ¬narul reusise sa se ridice repede si sa

se întoarca spre el. Acum credeam cu adevarat ca s-a ispravit cu dumneata. Cei doi salbateci s-au ivit pe neasteptate din doua parti în¬daratul dumitale si în aceeasi clipa s-au repezit cu securile. Se vede, însa, ca ai simtit pri¬mejdia si te-ai aruncat la pamânt. Securile au lovit doar aerul si înainte ca salbatecii sa poata încerca un al doilea atac, eu am tras repede si am nimerit bine. Dar tot mi-era frica sa nu se foloseasca de cutite. Bine ca n-a vazut tatal dumitale ce s-a petrecut.

— Îti multumesc, Petre, zise George mis¬cat si strânse mâna Uriasului. Trebuie sa ma platesc si eu odata de tine, caci mi-ai sal¬vat viata de nenumarate ori. Da, e bine ca tata n-a vazut primejdia în care ma aflam; s-ar fi suparat rau si nu m-ar îi la¬sat sa iau parte pe viitor la întreprinderi primejdioase. Acum, sa pornim mai departe, Petre. Gândeste-te ca o fata alba a fost tâ¬râta de acesti salbateci fiorosi.

— Ai dreptate, domnule George, dar sun¬tem cam departe de tovarasi. Din fericire, m-am grabit pe cât am putut, sa tin pas cu dânsii. N-ar fi mai nimerit s-asteptam pâna vom zari pe camarazi?

— Da, poate ca e mai bine — încuviinta tânarul — dar eu... — A! ai auzit?, se în¬trerupse el. Asta a fost Ellen Gledstery. Înainte, Petre, camarazii vor fi auzit si ei stri¬gatul si se vor grabi. A! iar... la dracu!

Fara sa se mai gândeasca la primejdia din care scapase ca prin urechile acului, George se repezi înainte. Dar se pomeni

în fata unei vegetatii bogate, în care nu ducea nici o poteca. Totusi, tipetele tinerei fete venisera din directia aceasta.
— Pare sa fie primejdios de tot, sopti Petre. Poteca ce duce si mai adânc în salbati¬cia asta, pare sa fie mai bine dosita. Probabil ca trebuie date la o parte crengile, dar în ca¬zul acesta ne putem astepta sa fie ascuns vre-un vânator de capete pe acolo.
— N-are importanta! zise George, cu energie, trebuie sa strabatem! Ah! uite, Petre, urma pantofului tinerei Englezoaice. Sa pa¬trundem prin tufa mare de colo.
Se repezi ca o sageata, dar Petre sari dupa dânsul si-l trase înapoi tocmai când ajunse în fata perdelei de verdeata.
— Fii cu bagare de seama! îl preveni el, Sunt sigur ca acolo sta la pânda cineva.
Ridica revolverul si trase patru gloante în tufis. Se auzira doua-trei strigate de spai¬ma, apoi un racnet de durere. Petre descarca si restul gloantelor, iar George începu sa traga si el.
Înca un racnet asurzitor se mai auzi, apoi zgomot de crengi rupte, din ce în ce mai îndepartat. George si Petre dadura în laturi frunzisul, si zarira un vânator de capete hor-caind pe pamântul unei poteci înguste. Când Uriasul ridica revolverul pentru a-l scapa de chinuri, muribundul. se întinse si ramase ne¬însufletit.
— S-a dus! facu Petre, calm.
Îsi vârî pistolul la brâu si culca la pa¬mânt crengile de pe ambele laturi ale potecii. Acum ceilalti tovarasi vor putea

gasi ime¬diat drumul pe care fugisera vânatorii de capete cu prizoniera lor.
George nu se mai putu stapâni. Se napusti pe poteca îngusta cu atâta repeziciune, în¬cât Petre trebui sa faca adevarate salturi de urias ca sa nu-l piarda din ochi.

George ar fi vrut sa strige numele pri¬zonierei, îsi spuse însa ca în cazul acesta vicleanul Nogi ar fi ucis-o repede, ascun¬zând-o undeva în desis. Trebuia sa-l surprin¬da pe batrân în asa fel, încât sa nu-i lase sa-si aduca la îndeplinire nelegiuirea. Tânarul continua sa asculte cu încordare, cautând sa stabileasca prezenta prin apro¬piere a vânatorilor de capete; în cele din urma auzi un zgomot slab.
Salbatecii trebuie sa fi fugit în graba, caci dupa sunet se aflau la cel putin o suta de metri înainte. Si apoi, George si Petre, aler¬gasera si ei pe poteca atât cât îi duceau pi¬cioarele. Fireste ca acum o luara si mai repede la picior, nadajduind sa se apropia de izbânda. Chiar daca erau numai doi oa¬meni împotriva unui trib întreg, aveau în schimb arme bune, în primul rând granate cu gaze, cari culcau la pamânt dusmanul cât ai clipi din ochi.
Trebuiau mai întâi s-o vada pe prizoniera, apoi vor putea face uz de armele acestea; totusi, luara de pe acum câte doua granate în mâna dreapta.
Din nou se ivi în fata lor un luminis care era mai mare decât cele strabatute pâna atunci. Marginea din fata nu era, însa, formata din tufe, ci un perete drept de

stânca se înalta de vreo zece metri. Numai câtiva copacei si buruieni cresteau în crapaturile stâncii.
În partea de jos a peretelui stâncos se cascau patru pesteri uriase. George si Pe¬tre se oprira surprinsi. Asa dar, vânatorii de capete fugisera în stânci; în pesterile subpamântene cari se întindeau, probabil, pâna departe, aveau posibilitatea sa se apere împotriva oricarui vrajmas.
— Petre, sunt de parere sa ne furisam pâna in fata pesterilor si sa aruncam înauntru, cât mai departe, granate cu gaze, zise Geor¬ge, — Dupa urmele numeroase cari se vad, poti deduce si tu ca au târât pâna si porcii dupa ei.
— Eu as spune, sa nu ne apropiam prea mult, zise Uriasul. Poate ca vre-unul din vânatorii de capete mai are o arma si ne-ar putea împusca lesne când ne-o vedea stra-batând luminisul. Altfel trebuia sa facem. Uite, domnule, George, ia si granatele mele. Dum¬neata alergi pâna acolo, iar eu voi trage, în vremea asta, cu revolverele în gura pesterii. Daca gloantele patrund înauntru, nici-unul din salbateci nu va cuteza sa înainteze spre iesire atât de mult, încât sa poata tinti bine.
— Minunat, Petre! exclama George, vesel. Asa vom face. Hai, începe!
Înaintara câtiva pasi în luminis. Uriasul avea câte un revolver în fiecare mâna si în¬cepu sa traga glont dupa glont în cele pa¬tru deschizaturi ale peretelui stâncos. Se au¬zira strigate de spaima când

primele gloante se izbira de peretii interiori ai pesterilor.
Caci Petre se ferea sa împuste direct înaun¬tru, de teama sa n-o nimereasca si pe Ellen Gledstery. De aceea, tragea în asa fel, încât gloantele loveau peretele stâncos de la intra-rea pesterilor.
Cu pasi mari, George se îndrepta spre zi¬dul de piatra. Din strigatele vânatorilor de capete, el îsi dadea seama ca se retrag spre fund; asadar, statusera într-adevar la pân¬da,
Ajunse la peretele stâncos, fara ca din pesteri sa fi zburat vre-o sageata sau un glont. Arunca întâia granata cu toata puterea în deschizatura din dreapta, apoi a doua în cea din stânga. Sari si la celelalte pesteri, proceda în acelasi fel.

De fiecare data când granata facea ex¬plozie, auzea strigate de spaima, cari amu¬teau însa curând, — dovada ca gazele îsi faceau efectul. Probabil ca pesterile aveau rasuflatori pe sus, ceea ce îngaduia gazelor sa se împrastie repede.
Când George se întoarse, zâmbind, spre Pe¬tre, privirea sa cazu întâmplator asupra desi-sului dinspre apus. Si atunci zari o faptura înalta, cu par carunt, care tocmai se facea ne¬vazuta cu mladierea unui sarpe, între doua tufe.
George scoase o exclamatie de uimire, apoi se napusti ca fulgerul pe urma ei. Ca ba¬trânul salbatec — nu putea fi altul decât Nogi — ducea pe umeri trupul neînsufletit al unei tinere fete albe.

IV
LUPTE SALBATECE

VICLEANUL NOGI trebuie sa fi avut înca o iesire tainuita din pesterile stâncoase si se folosise de ea îndata ce-l vazu pe George strabatând luminisul, ocrotit de gloantele lui Petre. Luase, însa, cu sine prada pretioasa.
George stia un singur lucru acum: trebuia s-o salveze pe tânara fata. Fara sa tie sea¬ma de prevenirile lui Petre care nici nu stia ce se petrecuse, se napusti spre desisul, în-daratul caruia disparuse Nogi,
Mai avea o granata cu care putea face nevatamator pe capetenie si pe eventualii lui însotitori. Tânara Englezoaica va îi atunci salvata, caci traia înca, altminteri Nogi nu s-ar mai fi obosit s-o târasca dupa el.
Când George sari printre cele doua tufe, se vazu într-un luminis mic, din care por¬neau câteva poteci. Cerceta cu bagare de seama pamântul, ce era acoperit cu iarba marunta. Zari o dâra subtire în iarba, care ducea la poteca din mijloc. Pe alocuri firele erau smulse si George îsi aduse aminte de povestirile cu Indieni pe cari le citise în co¬pilarie.
În ele se pomenea de aceste fire de iarba smulse, din cari eroul povestirilor deducea ca trecusera pe acolo oameni desculti, cari smulgeau cu degetele de la picioare ici colo câte un fir.
Pe aici trecuse Nogi cu prizoniera lui, caci vânatorii de capete merg toti desculti.
George se apleca pentru a cerceta mai bine urmele. De-odata se simti strabatut de o spaima grozava.

Auzise un zgomot usor îndaratul sau, un fosnet în iarba. Imediat îsi dadu seama ca un vânator de capete se afla in spatele lui, — probabil cu securea ridicata pentru a-l lovi.
Tânarul statuse mult de vorba cu doctorul Bertram despre acesti salbateci grozavi si citise tot atât de mult în aceasta privinta. Stia astfel, ca atâta vreme cât se afla aplecat, nu era amenintat de lovitura mortala. De-abia când se va ridica, taisul ascutit îi va spinteca sira spinarii, de la ceafa în jos.
O clipa doar chibzui ce-i de facut, pe urma se arunca vijelios pe partea stânga, se rostogoli si — stând pe spate — vazu un vânator de capete care se napustea asupra lui cu securea ridicata. Asadar, se aflase într-adevar îndaratul lui si nu asteptase decât momentul prielnic ca sa dea lovitura de moarte.
Acum va izbi cu arma grozava, unde va nimeri. Dusmanul trebuia sa piara cu orice chip,
George si apucase sa ridice mâna dreapta, în cate tinea revolverul. Trebuia sa-l nime-reasca de la întâiul glont pe dusman, ca sa nu-i mai lase timp sa dea lovitura.
Cu iuteala fulgerului tânarul descarca arma, tintind tâmpla salbatecului. Acesta ramase drept ca o lumânare, cu securea grozava pe jumatate ridicata. Cu ochi mari, uimiti îl privi pe George câteva clipe, apoi se prabusi.
Rasuflând usurat, tânarul porni grabit pe poteca din mijloc, pe unde ducea urma din iarba. Când patrunse pe drumeagul

îngust si acoperit cu balarii, vazu ca se afla pe calea adevarata. Crengile si maracinisul erau rupte de curând si de unele din ele observa în trea¬cat ca atârnau fâsii dintr-o stofa alba. Pe aici îsi dusese prada batrânul Nogi.
George iuti pasii. Vicleanul sef de trib trebuie sa fi auzit împuscatura lui din lu¬minis si era de asteptat sa se fi ascuns acum pe undeva, pentru ca sa-l poata ataca pe ur¬maritor. Sau — George pali la gândul acesta — o ucisese repede pe tânara fata care-i îngreuia fuga, ii taiase capul pretios si disparuse cu trofeul sau în desisul salbatec.
Încordându-si auzul, George se repezi pe poteca. De-odata, se cutremura, apoi o zbughi înainte cu puteri îndoite, murmurând o ru¬gaciune, ca sa nu ajunga prea târziu. Ca la vre-o douazeci de metri de acolo, se auzi strigatul înabusit al prizonierei.
Dupa câteva clipe el se repezi, de data asta si mai sfâsietor. Acum însa George se afla numai la vre-o sase metri. Poteca, facea un cot spre rasarit, înfundându-se în adâncu¬rile desisului.
George scoase atunci un racnet amenintator. Nadajduia ca batrânul Nogi se va feri sa faptuiasca o nelegiuire, dându-si seama de apropierea dusmanului sau. Si când ajunse la cotul potecii, o priveliste îngrozitoare i se înfatisa înaintea ochilor. Capetenia statea cu cutitul ridicat în fata unei tinere fete, care cazuse în genunchi. Cu mâna stânga apucase minunatul par blond al nenorocitei, — dar nu daduse înca

lovitura de moarte, auzind strigatul lui George.
Cu un amestec de furie si spaima Nogi privi spre poteca. Când îsi zari dusmanul, scoase un tipat salbatec si agita amenintator cutitul. Dar George ridica revolverul si tinti lama lucitoare a cutitului; când glontul porni, Nogi scoase un racnet de durere si mânie.
Cutitul îi cazu din mâna si înainte ca tâ¬narul sa poata trage a doua oara, salbatecul o lua la fuga si pieri în frunzis.
În schimb, Ellen Gledstery se prabusi ia pamânt. Spaima prin care trecuse, apoi eli-berarea neasteptata în ultima clipa, erau prea mult pentru dânsa.
George nu stia ce sa faca. Daca fata n-ar fi fost în nesimtire, ar fi luat-o repede cu dânsul, mergând în întâmpinarea camarazilor, cari desigur ca erau pe urmele lui. Acum, însa, trebuia sa ramâie cu ea în luminisul acesta, pâna se va trezi din lesin. Primejdia era însa mare. Era înconjurat de tufisuri dese si ba¬trânul Nogi avea cu dânsul o secure grozava, dupa cum vazuse George. Cât de lesne s-ar fi putut întâmpla ca vicleanul sef de trib sa se strecoare în urma lui si sa-i dea lovitura de moarte.
Un zgomot usor, care patrunse din frun¬zis, îi dovedi tânarului ca prevazuse bine pe-ricolul. Poate ca Nogi se gândea ca George va duce cu sine pe victima lui si atunci ar fi fost usor pentru el sa-si nimiceasca dusmanul si sa-si ia înapoi prada.
George trase la repezeala vre-o trei gloante în tufisul de unde venea

zgomotul. Un rac¬net de furie îi raspunse. Îl nimerise, deci, pe salbatec. Tânarul îsi dadea seama ca pericolul pentru el va dainui atâta vreme cât batrânul va fi prin apropiere. Ura si furia sa împo¬triva strainilor, trebuiau sa fie fara margini.
Tot tribul lui fusese biruit, cei mai buni razboinici ucisi si acum îi fusese smulsa în ultima clipa si cea de-a doua prizoniera.
Lui George nu-i prea era placut sa omoare un om, dar de data asta era vorba de legitima aparare. Nu putea cuteza sa porneasca înapoi cu prizoniera, atâta vreme cât dusmanul în¬versunat se afla prin apropiere.
Mai slobozi doua gloante în frunzis, apoi îsi lua inima-n dinti si patrunse înauntru. In sinea lui nadajduia ca-l va gasi pe Nogi grav ranit, dar când ajunse la câtiva metri de locul dincotro auzise tipatul, nu vazu nici urma de capetenie. Fu cuprins de teama ca viclea¬nul Nogi sa nu se furiseze în luminis, pentru ca sa se razbune pe fata, dupa cum avusese de gând.
Vru sa se întoarca repede, când auzi un geamat slab, care venea de la câtiva metri. Cu bagare de seama se apropia de locul cu pricina, privi cercetator prin tufis — si se dadu îndarat cu iuteala fulgerului. La câtiva centimetri, numai, de obrazul sau trecu ca o sageata taisul ascutit al securii grozave, pe care Nogi o azvârlise cu toata puterea.
Cu o uimitoare prezenta de spirit George apasa in aceeasi clipa pe tragaciul

revolverului sau si glontul patrunse în tâmpla adversarului care ramase nemiscat.
Fara sa mai piarda vremea, curajosul tânar o lua îndarat spre luminisul unde o lasase pe Ellen Gledstery. Era multumit ca scapase de ultimul si cel mai înversunat dusman; acum va duce de acolo pe fata salvata, se va întâlni în curând cu tovarasii sai si îm¬preuna o vor transporta pe Englezoaica într-un loc, de unde tatal ei o va putea lua.
O spaima de moarte puse stapânire pe George când ajunse în luminis. Ellen Gled¬stery disparuse...
Sa se fi trezit în vremea asta si sa fi fugit undeva în desis? Sau sa fi avut Nogi razboinici cu el, cari târâsera din nou pre¬tioasa prada?
George fu cuprins de o mânie grozava îm¬potriva lui însusi. Nogi, care fusese, probabil, grav ranit de pe urma gloantelor sale, nu i-ar mai fi putut deveni primejdios si ar fi tre-buit sa-l lase în plata Domnului. Si acum o pierduse din nou pe aceea, pe care o salvase, în sfârsit, cu prilejul atâtor primejdii.
Privi cu încordare în jurul sau, nadajduind sa descopere vre-o urma. Si vazu într-adevar pe poteca ce ducea spre apus, o fâsie de stofa de la rochia alba a prizonierei, atârnata de o craca. Era însa la înaltime atât de mare, încât George îsi dadu seama imediat ca Ellen fu¬sese dusa pe umarul unui salbatec.
Fara sa mai stea la gânduri, porni ca o sageata pe poteca. Rapitorul nu putea sa i-o fi luat cu mult înainte, caci George nu

lipsise decât putin timp de lânga fata. Si cu povara în spinare nu putea sa-i scape lui George cel iute de picior.
În vreme ce alerga, tânarul îsi încarca re¬volverul. Era hotarât sa-l culce la pamânt pe vânatorul de capete, îndata ce va da ochi cu el.
Dar salbatecul parea sa fi desfasurat o iu¬teala uimitoare. Observa cu surprindere ca multe ramuri si maracini cari acopereau po¬teca, fusesera îndepartate de curând. Asta n-ar fi putut-o face rapitorul in vreme ce fugea caci ar fi pierdut timp si George l-ar fi ajuns de mult.
O banuiala grozava îl cuprinse. Se parea ca un salbatec se furisase încoace dinspre apus, îsi croise drum pe poteca, se folosise apoi de prilej sa rapeasca pe fata, si se întoarse spre satul sau, neîmpiedicat de crengi si maracinis.
Trebuie sa fi fost un barbat vânjos si înalt, care tinea mult sa aiba o fata alba.
George îsi zise ca nu putea fi altul decât capetenia Tuko, care purtase o ura înversunata criminalului capitan Fred Larsen, pentru ca nu voise sa-i procure si lui femei albe. E drept ca Tuko îl asigurase pe capitanul Farrow ca e prietenul lui si tot atât de ade¬varat e ca avea o teama superstitioasa de acesti albi, cari se iveau cu vasul lor din apa si dispareau apoi tot asa. Dar, odata în stapânirea fetei albe, nu va deveni el dusmanul celor de pe submarinul „Dox"?
Poteca parea sa duca direct spre un sat de apa, care se afla pe coasta de apus a insulei. George socoti cam de cât timp se

aflau pe drum si atunci îsi zise ca nu va trece mult si va sosi acolo. Oare submarinul sa fie la post? Si Rindow sa se fi aratat îndata în golf?
George îsi spuse însa imediat ca primul ofiter nu va face asta, înainte de a vedea pe capitan si oamenii sai ivindu-se în satul lui Tuko. Asadar, capetenia nu stia înca nimic de apropierea „prietenilor" sai, de acea se temea, desigur, în sinea lui.
Tânarul îsi mai spuse ca Petre trebuia sa fie pe urmele sale; gloantele pe cari le tra¬sese în desis, i-au aratat Uriasului, desigur, calea. Dar poate ca credinciosul tovaras pusese mai presus datoria, decât dorinta de a veni în ajutorul scumpului sau stapân. Trebuia sa-i previe pe camarazii ce veneau în urma, ca sa nu intre în pesterile din stânci, atâta vreme cât nu se împrastiasera gazele granatelor.
George era hotarât sa se ia la lupta si cu Tuko, daca nu s-ar fi putut altfel. Rindow va iesi imediat la suprafata, când îl va zari în sat.
Tot gândind astfel gonea în urma cape¬teniei care, cu toata povara sa, parea sa fie iute de picior, ca o caprioara. Bucuria lui Tuko de a fi pus, în sfârsit, mâna pe o fata alba, trebuie sa-i îi dat puteri uriase.
Cu o mânie stapânita, George gonea me¬reu. Sfortarea pe care o facea era supraomeneasca deoarece aerul în desis era cald si umed, un adevarat aer de sera. Chiar cu mersul obisnuit în atmosfera aceasta, sudoarea tâs¬neste din corpul Europeanului, plamânii îsi

primenesc cu greu aerul si inima începe sa bata anormal.
Darâmi-te sa alergi nebuneste prin iadul acesta, pregatindu-te pentru o lupta grea! Nu-mai o energie de fier, ca a lui George, putea sa reziste unei asemenea încercari.
Scântei si cercuri rosii îi licareau pe dinaintea ochilor, inima-i batea sa-i sparga pieptul, plamânii lucrau cu o repeziciune ne¬fireasca, — dar el nu se dadu batut.
Vre-o jumatate de ceas goni astfel, si în sfârsit zari în fata sa pe capetenie, care alerga cu sarituri mari, ducând pe umar fata lesinata.
George se linisti ca prin minune. Îsi în¬vinse ameteala ce ameninta sa-l copleseasca, dupa sfortarile supraomenesti pe cari le fa¬cuse. Clipa hotarâtoare se apropia. Poate va izbuti sa-l sileasca pe Tuko s-o elibereze pe prizoniera, înainte ca s-ajunga cu ea în sat. Caci odata acolo, lucrul devenea mai greu si ar fi fost nevoie de interventia iui Jan Brike.
În cazul acesta, însa, tatal si camarazii sai ar fi în mare primejdie. Poate ca marinarii distrugatorului englez erau pe urmele lor, în vreme ce dânsii vor trebui s-astepte o juma-tate de ceas, înainte de a patrunde în satul lui Tuko, pentru a-l lua pe George al lor, ametit si el de pe urma gazelor.
Tânarul chibzui ce e de facut, în timp ce continua sa alerge, tot apropiindu-se de ca-petenie. Se gândea daca n-ar fi mai nimerit sa-l culce la pamânt cu un glonte, usurându-si, astfel, sarcina.

Tocmai ridicase revolverul sa-si aduca gân¬dul la îndeplinire, — când Tuko se facu ne-vazut spre dreapta, cu iuteala fulgerului. Po¬teca facea un cot pronuntat .
Când, dupa câteva clipe, George ajunse la locul cu pricina, vazu ca acest cot, care ducea spre nord, era foarte scurt. Tuko disparuse din nou; George ajunse la o a doua cotitura a potecii, o strabatu — si în clipa urma¬toare se trezi fata 'n fata cu doi vânatori de capete, pe când la un pas de el statea Tuko, gâfâind si cu sudoarea siroindu-i pe trup. Pe umar o mai tinea înca pe Ellen, care era lesinata .
— Fiul prietenului meu e iute la picior! grai el, în englezeasca lui stricata. Unde este prie-tenul meu?
George observa ca tonul cu care pusese aceasta întrebare nevinovata, suna cam spe¬riat. De aceea raspunse calm, dupa ce trase de câteva ori aer în piept:
— Tata va fi îndata aici, e îndaratul meu.
— Oh! facu Tuko, cu ochi scânteietori, — unde e vasul sau care dispare in apa?
— Se afla în fata satului d-tale — raspunse George, masurându-l cu privirea energica pe salbatec. Am nimicit pe capetenia Nogi, cu tot tribul sau, pentru a o elibera pe fata asta, care urmeaza sa devie sotia mea. Îti multumesc, Tuko, ca ai dus-o aici.
Capetenia facu o mutra speriata, apoi în¬treba, codindu-se:
— Fata asta e sotia prietenului meu? Nogi e mort, tribul sau e nimicit?
— Da, noi am facut asta, raspunse George, calm. A fugit în desis, noi l-am

urmarit, însa, si am nimicit restul tribului sau, în pesterile din stânca.
— În pesterile din stânca? exclama Tuko, încremenit. Nu se poate! Nimeni nu poate sa intre în ele.
— Noi, da, zise George, înaltând capul cu mândrie.
Era curios sa vada ce se va întâmpla acum. Cei doi vânatori de capete cari îl înhatasera îi tineau înca bratele ca într-un cleste de fier, dar aruncau priviri speriate când spre dânsul, când spre capetenia lor, care parea foarte nehotarâta.

V
O LUPTA PE VIATA SI PE MOARTE

ÎN CELE DIN URMA TUKO ÎSI ÎNALTA TRUPUL, se sili sa para cât mai neînfri¬cat, si zise:
— O sa fie ea sotia prietenului meu, dar si sotia mea. Am gasit-o în desis si am luat-o cu mine. Preotii mei vor hotarî cui se cu¬vine.
Fara sa mai învredniceasca pe George cu o privire, îi întoarse spatele si porni înainte cu prada sa. Cei doi salbateci cari îl înhatasera pe tânar îl trasera dupa ei. Poteca era atât de lata , încât puteau pasi lesne alaturi de el.
Peste vreo cinci minute, iesira din tufis. George avu sa îndure o dezamagire acum, caci Tuko se opri si punând-o jos pe Ellen, zise linistit:
— Vasul care se afunda în apa nu trebuie sa-l vada pe fiul prietenului meu,

îna¬inte ca preotii sa hotarasca a cui sa fie fe¬meia alba.
Scoase apoi un tipat ascutit si imediat se ivira printre colibele satului câtiva vâ¬natori de capete cari se apropiau repede. George stia destule despre vânatorii de ca¬pete, pentru a recunoaste în cel din frunte — un barbat batrân si uscativ — pe seful preotilor cari adesea sunt adevaratii stapânitori ai tribului.
Mai stia de asemeni, ca preotii acestia sunt foarte lacomi din fire si chibzuia cum sa-i atraga de partea lui prin felurite fagaduieli.
Tuko începu sa tie o cuvântare preo¬tilor sai, o cuvântare lunga, în englezeasca stricata care se vorbea pe acolo; se folosea de limba aceasta probabil din consideratie pentru George.
Când povesti ca „prietenul" sau ucisese pe Nogi si tot tribul sau, si ca patrunsese chiar pâna în pesterile din stânca, pe chipu¬rile asa zisilor „vraci", se putu citi mai în¬tâi uimire adânca, apoi neîncredere vadita.
— Când voi vedea capul lui Nogi, vom crede! zise cel mai în vârsta.
În aceeasi clipa câtiva din vracii tribului scoasera exclamatii de mirare si aratara spre poteca care ducea în desis. George se în¬toarse si vazu un bastinas înalt, care tinea ridicat în mâna un trofeu groaznic: capul batrânului Nogi.
— Vedeti ca am spus adevarul, zise el imediat, catre vraci. Trebuie sa-mi dati drumul mie si sotiei mele, altfel sunteti in primejdie sa va pierdeti capetele.

Era caraghios rostind aceasta amenintare, dar simtea ca trebuie sa procedeze ast¬fel, altminteri era pierdut. Si într-adevar, cu¬vintele sale pareau sa faca impresia dorita, caci preotii îsi apropiara capetele si începura sa susoteasca între dânsii, cu înfrigurare.
Dupa cât se vedea, le era într-adevar frica de „prietenul" capeteniei lor. Capul puternicului Nogi le dovedea ca se împlinise soar¬ta acestuia, pentru ca îndraznise sa se ia la lupta cu strainii acestia cari ieseau si dis¬pareau din apa dupa voie. Pe de alta parte, însa, nu vroiau sa se puie rau cu capetenia lor. Chiar daca pute¬rea lor în trib era foarte mare, Tuko îsi do¬vedise uneori energia în chip foarte nepla¬cut, înlaturând pe acei cari îi stateau în cale.
Vorbira mult împreuna, apoi seful preoti¬lor se-ntoarse cu fata la capetenie si spuse :
— E greu, foarte greu... Tu, Tuko, ai ga¬sit-o pe femeie în desis, dar fiul prietenului tau, a scapat-o din mâinile lui Nogi. Aveti amândoi acelas drept asupra ei. De aceea, s-ar cuveni sa va luptati pentru dânsa.
Tuko îsi dadu seama imediat ce se ascunde sub aceste cuvinte. Daca va fi învins în lupta cu acest strain, vracii tribului sau ar do¬bândi puteri depline; ar lipsi mâna puter¬nica, mâna care îi tinuse în frâu pâna acum.
Pe de alta parte, însa, nu trebuia sa se dea în laturi de la aceasta lupta, caci ar fi un fel de înfrângere care ar putea fi daunatoare si lui si tovarasilor sai.

De fapt nu prea socoteau pe George ca un potrivnic vrednic de tinut în seama, caci el — Tuko — era cu un cap mai înalt si mult mai lat în spate decât Albul. Era un urias fata de acest tinerel. Nu stia, totusi, ce puteri misterioase zac în strainul acesta. Alt¬minteri, cum ar fi fost cu putinta sa-l învinga pe vicleanul si primejdiosul Nogi? Cum ar fi fost posibil sa patrunda în pesterile din stân¬ca, unde nu putea patrunde nimeni?

E drept, Tuko era ceva mai dezghetat ca ceilalti din tribul sau, dar lipsit cu desavâr¬sire de superstitii nu era nici el. Pentru lu¬cruri dintr-astea de necrezut, nu gasea decât o singura explicatie: niscaiva duhuri trebuiau sa fie amestecate aici.

Singur faptul ca George izbutise sa-l ajunga pe el — cel mai vestit alergator al tribului — se parea o adevarata minune. Toti ceilalti straini, cari veneau întâmplator pe aici, sa faca schimb de marfuri, de-abia se miscau sub soarele fierbinte sau în desisul înabusite al insulei. Se mai trezeau din to¬ropeala, numai când se vedeau în primejdie.

Acestui strain atât de tânar, trebuie, însa, sa-i fi venit în ajutor vreun duh, pentru ca s-aduca la îndeplinire fapta lui supraome¬neasca. Oare duhul acesta nu-i va ajuta iar, când va lupta împotriva lui, a uriasului Tuko?

Gândurile cari framântau pe capetenie se puteau citi în privirea pe care o îndrepta asupra lui George. Si acesta pricepu

îndata ce gândeste salbatecul, caci zise cu trufie:
— Fata alba e femeia mea. Totusi, ma voi lupta pentru ea. Ce fel de arme ale¬gem?
Tuko facu o mutra cam furioasa. Acum era încredintat pe deplin ca tânarul acesta, care era un copil fata de el, era ajutat de un duh. Altfel cum ar fi putut râde cu atâta în-credere, — cum ar fi putut lasa pe seama adversarului alegerea armelor?
Din fericire, însa, el nu observa ca George nu prea era linistit de perspectiva acestei lupte. Tânarul stia bine ca nu va putea birui pe urias. Pe lânga forta lui neobisnuita, Tuko dispunea si de îndemânare suprana¬turala aproape, dupa cum observase el. Si daca i-ar da în gând sa aleaga drept arma securea grozava a vânatorilor de capete, atunci era cu siguranta pierdut, caci George nu cu¬nostea deloc mânuirea ei.
Dar, desi gândurile acestea îl framântau, el nu-si dadu îngrijorarea pe fata, ci se uita zâmbind la Tuko.
Capetenia, însa, era din nou în încurcatura. Ar fi vrut sa aleaga securea, caci era mester mare în mânuirea ei, dar se temea ca faptul acesta ar fi putut fi luat drept un semn de slabiciune de catre cei din tribul sau.
Fara voie aproape privirea lui se alinti asu¬pra mânerului pumnalului, pe care Sanja i-l daruise lui George. Se pricepea si în mânui¬rea pumnalului si îsi spuse ca asta ar fi o arma, a carei degere n-ar fi putut fi conside¬rata drept slabiciune.

— Daca fiul prietenului meu n-are nimic împotriva — zise el — atunci vom lupta cu cutitele noastre.
Murmurul de aprobare din partea vracilor si a celorlalti vânatori de capete, cari se adunasera în jurul lor, îi întarira încrederea în sine.
Totusi, cu tot curajul pe care cauta sa si-l faca, Tuko nu prea se simti bine când îl auzi pe George spunând:
— Bine, Tuko, ma învoiesc. Oamenii tai sa-mi ia celelalte arme cari le am asupra mea si sa le aseze colo jos, lânga copac. Sunt printre ele arme grozave, cari ar putea nimici întreg satul, daca ar cadea în mâini straine.
Tuko dadu o porunca, dar nimeni nu se grabi sa asculte. Cei doi vânatori de capete cari îi tineau bratele înclestate, holbara ochii si nu lipsi mult s-o rupa de fuga....
— Voi lua eu singur armele, hotarî Tuko.
Simtea ca toata puterea lui era acum în joc si c-ar fi fost pierdut dac-ar fi dat cel mai mic semn de frica. Mai bine sa se lase ni¬micit de armele misterioase ale strainului, decât sa fie doborât de mâna vracilor sai.
Pasi încetisor spre George, cu trupul înaltat si cu o vointa de fier întiparita pe fata. Trase revolverele de la brâul tânarului si le aseza jos cu bagare de seama, apoi îi desfacu din curea carabina. La sfârsit lua grenadele de mâna, cari pareau foarte neplacute .
George era înarmat acum numai cu minu¬natul pumnal al Sanjei. La un semn al lui Tuko, cei doi vânatori de

capete îi dadura drumul si sarira repede în laturi. Acest om ucisese pe batrânul Nogi, trebuia sa fie grozav de primejdios .
Toti se temeau în sinea lor, de zâmbetul lui George. Oricine altul, care ar fi trebuit sa se lupte cu Tuko, nu si-ar fi putut ascunde teama. Si baietandrul asta strain, atât de mic fata de vestitul luptator, — zâmbea linistit.
Dar tânarul stia bine ca Tuko avea oare putine perspective de biruinta, daca el — George — va izbuti sa-i insufle o teama misterioasa.
— Fiu al prietenului meu — zise Tuko, care pusese jos securea si scosese de la brâu cutitul lat si lung — locul acesta este bun pentru lupta. Ce zici?
— Fireste, raspunse George, vesel, putem începe chiar imediat. Dar stai. Viitoarea mea sotie se trezeste.
Ellen Gledstery începu sa se miste. îsi ri¬dica cu greu partea superioara a trupului, privi în jurul ei sl-si acoperi fata cu mâi¬nile, Se vedea din nou înconjurata de chipurile fioroase ale salbatecilor. George insa o în¬treba repede:
— Domnisoara Gledstery, vorbesti frantu¬zeste?
Surprinsa, fata îl privi lung, apoi zâmbi cu tristete si dispret, si zise:
— Ah! probabil ca d-ta esti întovarasit cu salbatecii acestia.
— Nu vorbi asa! o apostrofa George, noi am eliberat pe sora d-tale Maud, care se afla lânga tatal d-tale, Acum ma pregatesc de lupta cu uriasul acesta, care vrea sa fii a lui. Eu te-am dat drept sotia

mea si duelul va avea sa hotarasca. Sa nu te îngri¬jesti, însa, chiar dac-ar fi sa cad. Ajutorul e pe aproape si vel fi salvata în orice caz. Daca vei fi salvata într-adevar, te rog sa-i spui tatalui meu un ramas bun din partea mea. El e capitanul Farrow.
— Oh! iarta-mi cuvintele pe cari le-am rostit! exclama Ellen, stingherita. Eram prea turburata ca sa pot judeca lucrurile limpede. D-ta esti George Farrow? De mult doream sa te cunosc. Ziceai ca vrei sa lupti împo¬triva acestui urias fioros? Nu, domnule Far¬row, asta n-o pot îngadui!
— Asadar, preferi sa devii sotia lui? în¬treba George, cu un zâmbet ironic. Nu cred sa vrei asta, citesc pe chipul d-tale ce gân¬desti. Totusi, mi-ai putea ajuta într-o anu¬mita privinta. Voi face eu în asa fel, încât capetenia sa te întrebe a cui vrei sa fii; sa raspunzi ca ma preferi pe mine. Si daca, cu toate astea, eu voi starui sa ne luptam, înseamna ca e în folosul meu.
George nu mai astepta raspunsul tinerei fete, ci se întoarse din nou spre Tuko si-i zise:
— Întreaba pe fata daca nu vrea sa de¬vie sotia ta, Tuko.
Salbatecul privi cam încurcat la fata si în¬treba în jargonul englezesc:
— Albo, vrei sa fii „mary" a mea? Ellen facu o mutra furioasa si învaluind pe Salbatec într-o privire de ura, striga:
— Niciodata, mai bine moartea!
Se repezi apoi la George si-l cuprinse cu bratele de gât.

— Domnule Farrow — zise ea, rugator, trebuie neaparat ca lupta sa aiba loc? Nu-i putem tine cu vorba pâna va veni ajutorul as¬teptat?
— Nu, nu se poate, caci atunci ar crede toti ca mi-e frica si în acelasi moment m-ar culca la pamânt cu o lovitura de secure data pe furis. Linisteste-te, însa, ca o voi scoata eu la capat.
Îi desprinse cu blândete bratele din jurul gâtului si-i sopti:
— Colo, lânga copac, sunt armele mele. Printre ele se afla si o granata cu gaze. Daca va fi sa cad, întoarce mânerul spre dreapta si arunca granata în mijlocul salbatecilor. Vei cadea si d-ta în nesimtire, dar gazele nu sunt vatamatoare. Atunci esti salvata în orice caz.
— Bine, îti multumesc, zise Ellen, scurt. Arunca o privire enigmatica Iui George si pasi încetisor spre copac.
Tânarul se apropia curajos de Tuko, zâmbi iar si grai:
— Sa începem, Tuko, vreau sa ispravim cât mai repede. Chiar daca Alba m-a ales pe mine de sot, lupta tot trebuie s-o ducem la capat, caci asa am hotarât eu. Între barbat nu se tine seama de ce spun femeile.
Preotii mormaira încuviintând, dar Tuko arunca lui George o privire în care se putea citi spaima care-l stapânea. Totusi, îsi înalta trupul si zise:
— Fiu al prietenului meu, faca-se voia ta !
Vânatorii de capete erau atât de interesati de spectacolul care se pregatea,

încât nici n-o mai luara în seama pe Ellen Gledstery. Fa¬cura cerc în jurul luptatorilor, cari stateau nemiscati unul în fata altuia si se masurau cu privirea, în tacere.
Petre îl învatase pe George cum trebuie sa lupte cu cutitul. Desi stia bine ca po¬trivnicul sau îi era superior, el zâmbi, totusi, Chiar daca va cadea, va fi victima unei cauze nobile: salvarea unei fete albe de la o soarta grozava.
Se uita cu încordare în ochii lui Tuko, si vazu ca privirea acestuia era îndreptata spre partea inferioara a trupului sau. În acelasi timp, observa pe furis ca salbatecul întorsese cutitul, tinându-l cu taisul în sus.
— Aha! vrea sa-mi spintece pântecul! îsi zise George si începu sa priveasca din nou în ochii uriasului.
Un fulger tâsni dintr-unsii, apoi bratul se ridica dintr-odata, în vreme ce Tuko se na¬pusti înainte cu o mladiere de pisica.
Dar George se si daduse îndarat, înainte de a cadea lovitura. O prevazuse din scânteie¬rea ochilor potrivnicului sau. Taisul lat lovi în gol, în timp ce George si dadu atacul.
Pumnalul ascutit daruit de Sanja sfâsia bratul lui Tuko de la încheietura mânii pâna la cot, dar George observa îndata, cu parere de rau, ca nu taiase nici-o vâna; uriasul se schimonosi la fata de durere; peste câteva clipe ochii sai aruncara din nou o scânteiere de furie. Se parea ca în focul luptei pier¬duse teama, nelamurita, de duhuri rele.

George îi zâmbi, apoi, înainte ca uriasul sa poata nascoci vreo noua viclenie, se apleca cu iuteala fulgerului, se repezi apoi înainte, cu pumnalul spre beregata potrivnicului.
Un altul ar fi fost pierdut în fata acestui atac atât de neasteptat, dar Tuko sari îndarat parc-ar fi fost pus pe arcuri. Capata o taie¬tura adânca la gât, dar George nu izbutise sa-l ucida, dupa cum avusese de gând.
În aceeasi clipa tânarul se lasa la pamânt, se chirci apoi, si se arunca îndarat, ca o minge. In clipa urmatoare fu iar în picioare.
Tuko îl privi uluit. Nu se gândise desigur ca va avea un potrivnic atât de primejdios în persoana acestui strain slabut, care acum râdea iar, ceea ce era o dovada neândoelnica despre legaturile lui cu duhurile rele.
Capetenia îsi aduna toate puterile ca sa-si învinga teama ce ameninta sa-l copleseasca. Trebuia sa învinga în lupta aceasta si atunci puterea sa se va întari mai mult ca oricând în tribul al carui sef era. Si aceasta putere si-o va exercita în primul rând asupra sefului preotilor, care-l silise sa primeasca lupta cu tânarul.
Îi se si parea ca citeste pe chipurile celor din jurul lui, uimirea ca nu sfârsise înca cu potrivnicul sau.
Îsi încorda puterile, izbuti chiar sa zâm¬beasca si pasi spre George.
Tânarul stia ca se apropie clipa hotarâtoare. Observase lupta ce sa dadea

în sufletul ca-peteniei si stia ca acesta era îmboldit acum de o hotarâre dârza.
S-a dus cu frumoasa viata de aventuri... Dar si moartea lui era frumoasa, caci cadea ca un viteaz.
Arunca o privire spre Ellen Gledstery, care statea lânga trunchiul palmierului si se uita la el cu ochi mariti de spaima. Îi zâmbi cu tristete, apoi îsi întoarse privirea din nou spre Tuko.
Ca un tigru se apropia salbatecul de el. De-odata facu o saritura de urias, tinând ridicat bratul în care avea cutitul lui enorm. Scoase un racnet de fiara si lovi...
George încerca sa pareze lovitura. Izbi cu pumnalul în bratul vrajmasului, îl nimeri, dar se prabusi sub puterea loviturii celuilalt. In¬stinctiv se arunca într-o parte, simti o izbi-tura în mâna dreapta si pumnalul Sanjei îi fu smuls.
George zâmbi. Sfârsitul se apropia... Atunci auzi în apropiere o pocnitura usoara, — si, în clipa urmatoare îsi pierdu cunostinta.
— Moartea!... fu ultimul sau gând.
Totusi, se trezi. Uimit, se vazu în hamacul din cabina lui. Se simtea bine, numai ca foamea îl cam sâcâia.... Se scursera câteva mi¬nute pâna sa-si aduca aminte de ultimele întâmplari.
Da, se aflase dedesubtul lui Tuko, lipsit de aparare; uriasul tocmai se pregatea pen¬tru lovitura datatoare de moarte — când se auzi o pocnitura usoara.
George zâmbi. Ellen Gledstery, fata sal¬vata de el, nu asteptase sa-l vada ucis de Tuko, si aruncase mai de vreme granata cu gaze. Observase, probabil, din

ultima lui privire ca socotea lupta pierduta.
George sari din hamac, iesi din cabina si se repezi în turn. Acolo îi gasi pe tatal sau, doctorul Bertram si Petre.
— Trece-ma pe raport! striga el, vesel.
Uriasul izbucni într-un „ura" rasunator, care-i facu pe toti marinarii, cari nu erau de serviciu, sa se înghesuie la scarita turnului. Acestia întâmpinara si ei cu urale pe scumpul lor camarad si când se facu liniste deplina, Farrow lua cuvântul:
— Scumpul meu George, sunt într-adevar multumit de tine. La început, când am ajuns la pesterile din stânca si Petre mi-a povestit ca ai pornit în desis, eram furios. Dar când Uriasul se lua dupa tine si-mi striga din fuga ca a zarit fâsii dintr-o rochie femeiasca, stiam ca te-ai dus s-o liberezi pe sarmana prizoniera.
Am scris repede un biletel pentru guver¬nator, caci auzeam din departare ca se apropie o trupa numeroasa. I-am indicat ora exacta când putea sa intre fara primejdie în pesteri si i-am mai scris în aceiasi timp ca fata lui a fost târâta, probabil, mai departe si ca noi aveam de gând s-o eliberam.
Apoi am pornit dupa tine. Dupa urme ne-am dat seama ca ai luat-o spre apus. Atunci am banuit ca Tuko si-a vârât codita, ceea ce ma bucura pe de o parte, dar ma si um¬plea de teama. Stiam ca si dânsul vroia sa aiba o femeie alba.
Când am ajuns aproape de sat, am ra¬mas încremeniti. Toti vânatorii de capete, El¬len Gledstery si tu de desuptul

lui Tuko, erati lesinati. Am stiut îndata ca te-ai folosit de o granata de mana si, constatând ca efectul gazelor disparuse, am intrat în sat.
L-am pansat pe Tuko, caruia i-am smuls din carne pumnalul tau, am scris un nou biletel pentru guvernator si, dupa ce l-am pus în bu¬zunarul Elenei, ne-am îndreptat cu tine spre tarm.
Rindow iesi imediat la suprafata cu vasul. De-abia ne-am lasat din nou afund când am intrat în golf, c-au si aparut la mal ma¬rinarii englezi. Maud Gledstery era cu ei. Ea trebuie sa fi descoperit periscopul meu ca facea semne disperate cu batista. Si barbatul înalt de lânga dânsa, saluta militareste. Dar noi am socotit ca e mai bine sa ster¬gem putina cât mai repede.
Acum suntem iar în drum spre „Insula odihnei". George, sunt mândru de tine, cum n-a mai fost un tata de copilul sau. Esti barbat în toata puterea cuvântului. Dar ia spune cum ai izbutit sa arunci granata, desi te luptai cu disperare?
— Asta a facut-o Ellen Gledstery, raspunse tânarul. Altminteri nu m-ai fi gasit in viata.
Povesti in amanunt cele petrecute si Petre care nu pierduse un cuvânt, purta de grija sa afle tot echipajul. George era din nou eroul zilei.
Capitanul Farrow clatina totusi capul, când tânarul îl ruga:
— Tata, imediat ce va fi posibil, trebuie sa mai vizitam odata pe capetenia Tuko. As dori SA stiu ce i s-a întâmplat si daca Englezii l-au pedepsit dupa cum merita.

Din privirile preotilor sai am observat ca-l urasc, — de-aceea l-au si îndemnat la lupta. Pe mine ma tineau de vrajitor, de vreme ce-am izbutit sa-l omor pe Nogi. Tuko asta îmi e foarte simpatic, desi a încercat cu tot dinadinsul dânsul sa ma ucida.
— Stii ca ai haz! zise capitanul, râzând . Ma tem sa nu te împrietenesti cu adevarat cu vânatorul ala de capete. În sfârsit daca va fi cu putinta ne vom abate pe la el. Si eu sunt curios sa stiu ce-a facut Gledstery cu dânsul.
Deocamdata, însa, e mai bine sa întoarcem spatele acestei insule afurisite. Sunt satul pâna peste cap de vânatorii de capete.
— Nici eu n-am spus s-o facem chiar în¬data, zise George, — dar oricât de pri¬mejdioasa a fost aventura, frumoasa tot era. Eu am ramas foarte multumit.
— Ai si de ce, baiatule, caci ai facut o fapta nobila, salvând de la o soarta grozava o tânara fata alba.

29
Monstrii marilor

I.
PESTII URIASI AI LUI GEORGE

DOMNULE CAPITAN, domnul George sta iar în mâna cu afurisita aia de carte despre pesti uriasi, zise Petre, necajit, catre Farrow. Tare ma tem sa nu mai patimim la fel ca atunci, stiti dv. când. (Vezi brosura No. 23: Rechinul urias)
Farrow râse si-l batu pe umar.

— Dar bine, Petre – zise el – lasa-l pe baiat sa citeasca cât o vrea cartea capitanului englez. Eu îl înteleg, caci si eu am citit-o de câteva ori. Si apoi, nu-ti cere nimeni sa-l întovarasesti, daca i-o mai da în gând sa porneasca din nou la vânatoare de pesti uriasi.
— Domnule capitan, dv. stiti prea bine ca nu ma pot da în laturi când domnul George pune ceva la cale, raspunse Petre. M-as duce cu el si în iad, daca i-ar placea dumnealui.
— Daca asa stau lucrurile, draga Petre, – zise capitanul – atunci te vei duce si de data asta sa prindeti rechini. Te-as ruga, insa, sa ma vestesti si pe mine când George iti va propune sa pornesti cu el într-o expeditie dintr-astea primejdioase. Ne-am înteles ?
— Da, domnule capitan, raspunse Uriasul, usurat ca de-o povara. Acu ca am primit porunca sa-l vestesc pe domnul capitan, nu o sa mai aiba ce spune nimic domnul George.
Farrow dadu din cap si-si vazu de drum.
Din ziua trecuta submarinul se afla din nou la adapostul lui sigur din „Insula odihnei", bucata aceea de pamânt înconjurata pe o raza de câtiva kilometri de ziduri înalte de margean. Nimeni nu banuia ca în mijlocul acestei împrejmuiri de stânci, se afla un teren înfloritor, în care domnea o viata însufletita, nimeni nu banuia ca acolo îsi gasise un refugiu sigur, mult cautatul capitan Farrow.
Se parea, însa, ca lui George odihna îndelungata nu-i prea pria. Si deoarece pentru moment nu se ivise nici-un

dusman omenesc, cu care sa lupte, se gândea sa se ia de harti cu monstrii din adâncul marilor.
Dar de data aceasta capitanul va purta de grija sa nu mai pateasca ca rândul trecut cu rechinul-ciocan. Daca va mai avea pofta de asemenea aventuri, va avea cu el pe doctorul Bertram, care se pricepea mai bine ca toti ceilalti tovarasi, la aceste dihanii.
Poate ca Farrow si-ar fi schimbat, totusi, parerea, daca l-ar fi observat pe George. Caci dupa ce studia unul din capitolele interesantei carti, o închise cu zgomot si alerga agitat în atelierul cel mare. Mesterul îl iubea foarte mult, caci tânarul îi amintea pe propriul sau fiu, care murise în razboi.
De data asta George facu o rugaminte cam ciudata batrânului lucrator; îi ceru sa-i construiasca niste cangi speciale, cari sunt aruncate cu mâna. Si mesterul fagadui sa i le fabrice cât mai curând.
George îl cauta pe Urias.
—Petre – începu el – am nascocit un sport cu totul nou. Sunt încredintat ca se gasesc pesti uriasi si prin împrejurimile atolului nostru. Stii tu ce vom face noi mâine sau poimâine? Vom prinde cu cangea pesti-ferestrau.
Îl privi triumfator pe credinciosul tovaras, care, însa, clatina capul si raspunse încetisor :
— Domnule George, dar ce ne-au facut bietele vietuitoare?
— Dar, striga tânarul, tu nici nu stii ce planuiesc eu. În cartea pe care am citit-o, scrie ca englezul ala, îmbarcat pe un

kanu îngust, a prins cu cangea si a adus pe tarm un peste-ferestrau, care cântarea aproape doua mii cinci sute de kilograme.
— Pai... putem încerca si noi — raspunse Petre, calm – nu cred, însa, s-avem noroc.
În sinea lui Uriasul era hotarât sa comunice capitanului planul acesta, de-ndata ce-i se va ivi prilejui. Pentru moment nu putea sa plece, caci George îi povestea cu însufletire chipul cum izbutise englezul sa prinda monstrul marin. Petre se entuziasma si el putintel – era doar ceva nou, nu tot lupte cu oameni. Dar simtul raspunderii se trezi totusi, într-unsul si când izbuti sa scape dupa vre-un ceas, îl cauta îndata pe Farrow.
— Domnule capitan – zise el – de data asta domnul George a uitat, din fericire, sa-mi ordone tacere. Dar chiar de-ar fi facut-o, eu tot ar fi trebuit s-ascult de prima porunca a domnului capitan. Acum a nascocit ceva nou, vrea sa prinda pesti-ferestrau cari cântaresc doua mii cinci sute de kilograme.
Farrow tacu o clipa, apoi izbucni în râs:
— N-are decât sa încerce, draga Petre, si-l poti ajuta si tu, daca vrei. Caci pe aici, în jurul atolului, n-o sa gaseasca ei cât e lumea monstri de astia. Ei prefera tarmurile netede, nisipoase, nici de cum pereti de stânca, cum sunt aceia pe cari îi avem aici. Asadar lasa-l sa-si faca mendrele si sunt sigur c-o sa se lecuiasca de astfel de întreprinderi primejdioase.
— Hm —— si eu mi-am zis tot asa, mormai Petre, multumit , noi suntem

doar de multa vreme pe aci si ar fi trebuit sa zarim macar odata dihanii de-astea. Pân-acum n-am vazut înca un peste-ferestrau viu, de când tot cutreier marile pamântului. Numai ferestraiele lor le-am vazut, atârnând pe peretii cârciumilor marinaresti din Hamburg.
— Ai dreptate, încuviinta Farrow. De aceea nici nu ma prea îngrijesc daca George s-o încapatâna sa-si aduca la îndeplinire gândul sau nesabuit. Nu va izbuti el s-arunce cangea asupra unui peste-ferestrau.
Daca ar fi banuit, însa, Farrow prin ce aventuri va trece fiul sau, cu prilejul expeditiei pentru pescuirea pestilor-ferestrau, nu ar fi fost atât de linistit. Si nici Petre n-ar fi avut o mutra atât de nepasatoare, în vreme ce sa îndrepta spre casuta lui.
Capitanul Farrow intra în bungalowul sau. În cabinetul de lucru îl gasi pe George stând la birou si studiind cartea capitanului englez, care descria luptele sale cu titanii marilor.
— Ei, George, vrei sa prinzi iar un rechin-ciocan? întreba capitanul, zâmbind.
— Nu, tata – raspunse tânarul – dar te rog sa ma lasi sa plec cu Petre la pescuit pesti-ferestrau. Vreau sa-i prind cu cangea, cum scrie aici în carte. Nu poate fi atât de primejdios.
Farrow cunostea descrierea cu pricina.
— Si vrei sa încerci asta aici, pe lânga atol? întreba el. Sa stii ca n-ai sa gasesti a cauti, fiindca apa e mult prea adânca. Asta o poti face numai pe tarmurile netede, unde pestii-ferestrau stau la

adâncimi mici si pot fi vazuti si prinsi cu cangea de la suprafata.
— Ah, dar facu George întristat. La asta nici nu m-am gândit. Si mesterul Paul s-a si apucat sa-mi lucreze cangile. Ei, urma el cu o lucire de nadejde în ochi – poate ca plecam curând de aici si dam de vre-o astfel de coasta. Acolo cred ca ma vei lasa sa-ncerc?
— Lasa ca mai vorbim noi despre asta. Deocamdata n-am nici-un chef sa parasesc insula. Atât submarinul cât si camarazii au nevoie de odihna. Numai de n-am pica în vre-o noua aventura, asa, pe negândite. George facu o mutra dezamagita. Tineretea lui nu simtea nevoie de odihna. El dorea primejdia si aventuri, cu cât mai grele cu atât mai bine.
Dupa cele ce-i spusese tatal lui, ca nu se gasesc pesti-ferestrau ia jurul atolului, pierduse de-odata orice chef pentru întreprinderea planuita.
De aceea nu simti nici-o bucurie când mesterul Paul îi aduse a doua zi patru cangi minunat lucrate, dupa indicatiile din cartea capitanului englez. Când se va folosi oare de ele, se întreba George.
Le duse, totusi, pe submarin si le ascunse în magazie, unde se gaseau unelte si piese de schimb pentru motoare.
În noaptea urmatoare bântui un uragan puternic, care venea dinspre rasarit, îndreptându-se spre Australia. Fara sa vrea, tovarasii se gândira la noaptea aceea furtunoasa când fusese aruncata

peste brâul de corali barca de salvare cu misteriosii indieni.
Dar si în noaptea aceasta fusese aruncat ceva peste zidul înconjurator al insulei: un bidon mic, care continuse, probabil, benzina. Gura bidonului era lipita cu rasina, care se uscase, asa ca apa nu putea patrunde înauntru.
Obiectul fu gasit de Petre, care-l aduse capitanului, pe când acesta îsi lua dejunul pe veranda vilei sale împreuna cu George, Rindow si doctorul Bertram.
— Domnule capitan, bidonul asta a fost aruncat de furtuna pe insula noastra, raporta Uriasul.
Farrow examina cu privirea tinicheaua dreptunghiulara, cu o capacitate de vre-o doi litri, apoi zise:
— Eticheta firmei a fost dezlipita de apa, însa nu prea are importanta. Banuiesc ca bidonul acesta apartinuse vreunei barci cu motor. Doi litri de benzina sunt îndeajuns pentru un motor mai mic. E probabil ca a fost o barca cu motor care bate drumurile numai pe lânga coastele vreunei insule, si apartinea unul negustor ambulant din Noua Caledonie; o fi fost mânata încoace de furtuna. E mai mult ca sigur ca s-a zdrobit de brâul de corali; bidonul, însa, a zburat peste zidul de stânci si s-a oprit pe insula noastra. Atâta tot.
George lua bidonul în mâna si zise:
— Tata, n-ai putea sa-mi spui ce l-a facut pe omul ala sa pecetluiasca bidonul cu rasina? Trebuie sa fie altceva la mijloc. îmi dai voie sa-l deschid?

— Ai dreptate, George – încuviinta capitanul – bidonul asta trebuie sa, contina ceva într-unsul, altminteri nu l-ar fi asigurat atât de bine împotriva patrunderii apei. Rasina însa, ne spune c-a fost aruncat în mare de pe o insula. Caci de unde altundeva sa fi luat rasina persoana care l-a aruncat? Da, George, deschide bidonul.
George îndeparta rasina cu ajutorul pumnalului sau si desuruba capacelul. Dar înainte de a-l scoate, scutura bidonul si zise:
— E ceva înauntru – daca nu ma însel se misca chiar. Într-adevar – urma apoi, lipind urechea de bidon – se aude ceva sâsâind.
— I-a da-l încoace! ceru doctorul Bertram. — Te pomenesti c-o fi un sarpe. Trebuie sa fim cu bagare de seama, cine stie ce nelegiuire aveau de gând sa faptuiasca cu dracia asta.
— Dac-ar fi fost ca faptasul sa-si fi pus în gând sa primejduiasca viata cuiva cu ajutorul sarpelui, de ce-ar mai fi astupat cu rasina gaura? întreba George. Afara de asta, animalul din bidon e foarte usor – nu poate fi un sarpe.
— Ce stii tu, baiete! zise doctorul. Exista serpi veninosi mici de tot, cari sunt, totusi, foarte primejdiosi.
Duse bidonul la ureche, asculta câtva timp, apoi îl clatina iar. Dupa aceea zise:
— George are dreptate, nu poate fi un sarpe înauntru. Dar un animal viu tot e. Afara de asta trebuie sa fie si niscaiva hârtii, asta se aude dupa fosnet. Hm... voi aduce o strachinioara cu spirt, voi

deschide bidonul, îl voi întoarce cu gura în jos si vietuitoarea va cadea în lichid si va muri. O clipa, domnilor!
Doctorul porni în graba spre locuinta sa si se înapoia dupa câteva minute cu o strachinioara si o sticla cu spirt curat. Umplu strachinioara pâna la jumatate, apoi îsi puse mânusi groase de piele si zise:
— Prevederea e mama întelepciunii. Nu stiu ce animal se afla în bidonul acesta, dar el poate fi atât de veninos, încât simpla atingere sa produca dureri, daca nu chiar moartea. Asa, acum voi întoarce bidonul cu gura în jos si voi scoate capacelul.
Farrow, George si Petre privira cu încordare la ceea ce facea doctorul. Se asteptau sa vada iesind vre-un sarpe grozav de veninos sau alta vietate primejdioasa. Deocamdata nu se arata nimic, însa doctorul zise încet:
— Simt ceva miscându-se în bidon, dar se pare ca animalul nu vrea sa iasa. Ce dracu o fi? Se zvârcoleste si râcâie, încât îmi vine sa cred ca tot sarpe e. Ei, de iesit o sa iasa el.
Zgudui bidonul cu bagare de seama, apoi ciocani în peretii de tabla. Zadarnic, însa.
— O fi vre-o masina infernala, îsi dadu cu parerea Petre. Atunci ne-am putea pregati pentru o calatorie în vazduh !
— Prostii! facu doctorul. Pun ramasag ca e un animal. Trebuie sa iasa, nu se poate altfel. George, ia rupe te rog o crenguta subtire; cu ajutorul ei îl fac eu pe dumnealui sa-si arate fata.

Tânarul rupse o crenguta, o curata de frunze si o întinse doctorului. Acesta o vârî pe gura bidonului, scormoni nitel cu ea, apoi striga triumfator:
— S-a facut, acu o sa iasa!
În clipa urmatoare trase repede mâna dreapta în oare tinea varguta si striga înspaimântat:
— Drace! mare noroc am avut ca mi-am pus mânusile de piele. Ia uitati-va la animalul asta !
Prin deschizatura bidonului se strecurase pe mâna doctorului si cazuse apoi în spirt un miriapod lung, de vre-o zece centimetri, de grosimea unui deget si de culoare închisa. Se zvârcoli câtva timp în alcool apoi cazu pe fundul strachinioarei.
— E un miriapod foarte veninos, zise Bertram. Când atinge pielea unui om, e ca si cum ar trece un fier înrosit în foc peste ea. Animalele astea traiesc în special în Africa si pe insula Tahiti; acolo sunt numite „centiped". Asta de aici este o specie noua, asiatica, îmi pare bine ca eu l-am descoperit. Dar si mai mult ma bucur ca nu mi-a atins mâna, caci asta ar fi însemnat sa nu ma pot folosi de ea timp de saptamâni întregi.
— Ce motiv sa îi avut cineva sa închida miriapodul acesta în bidon si sa-l pecetluiasca cu atâta grija? întreba Farrow. Probabil ca sa împiedice pe vre-un nechemat sa scoata hârtiile ce se aud fosnind înauntru. Când nechematul acesta ar fi facut cunostinta cu miriapodul, i-ar fi trecut pofta sa mai scoata la iveala hârtiile.

— Fara îndoiala, zise doctorul, râzând. Ba poate c-ar fi capatat si un atac de inima din cauza spaimei si a durerii pe care i-ar fi provocat-o. În cel mai bun caz, un soc nervos, caci durerile prilejuite de contactul cu aceasta insecta, sunt de neînchipuit.
— Atunci se poate ca cineva sa fi vârât miriapodul în bidon, pentru a înspaimânta de moarte pe un alt om, îsi dadu cu parerea George. Sa presupunem ca o fata si-a pus la pastrare secretele în bidon, vrea sa scoata o hârtie si de-odata se trezeste eu dracia asta pe mâna.... Lesne ar fi putut-o lovi un atac de inima.
— Ai o imaginatie foarte bogata, George, zise capitanul, zâmbind. Sa nu mergem, însa, atât de departe. Sa presupunem deocamdata ca miriapodul s-a strecurat el însusi în bidon, atras de întunericul de acolo.
În vremea asta doctorul Bertram scuturase cu putere tinicheaua, apoi zise:
— Nu-mi vine sa cred ca se mai afla un doilea miriapod printre hârtiile dinauntru.
Dar prin deschizatura strâmta a bidonului nu vom izbuti sa scoatem hârtiile, caci ele au fost introduse în forma de sul, apoi s-au desfacut. Trebuie sa taiem tabla. Petre, adu, te rog, foarfeca de taiat tabla!
Uriasul pleca în graba si se înapoia dupa câteva minute cu unealta ceruta.
— Îmi dati voie s-o tai eu? întreba el.
— Nu, Petre – raspunse doctorul – lasa treaba asta pe seama mea. Se poate ca sa se mai fi ascuns vre-o lighioana dintr-

alea printre hârtii si eu sunt cel putin aparat de primejdie prin manusile pe cari le port.
Cu multa îndemânare doctorul taia de jur-împrejur partea de sus a bidonului, scotoci cu nuiaua interiorul umplut cu hârtii, apoi zise:
— Aha! am dat într-adevar peste un al doilea exemplar, chiar marisor de tot. Moartea i s-ar fi tras aceluia care ar fi scos hârtiile fara sa fie cu bagare de seama, ia sa punem mâna si pe dumnealui!
Apleca bidonul si alunga afara, cu varga, insecta. Sari si asta în spirt si dupa câteva clipe de zvârcoleala se lasa pe fundul craticioarei.
Doctorul Bertram scoase apoi din bidon un pachet întreg de hârtii, în forma de sul. Cu multa bagare de seama despaturi foile una dupa alta, caci se putea sa mal fie vre-un miriapod printre ele. Dar pâna la urma nu se mai ivi nici-unul.
Capitanul lua una din hârtii si citi.
— E scrisa de o tânara fata – zise el, apoi – una careia îi zice Mady Bird. E un fel de jurnal intim, în care povesteste ca traieste cu unchiul ei pe o insulita. Acest unchiul – James Bird, un frate al tatalui ei – are o pravalioara cu tot soiul de obiecte, pe cari le vinde marinarilor de pe putinele vapoare cari acosteaza pe insula, ca sa încarce kopra. Mai aminteste si de un anume John Webster, care-l ajuta pe unchiul ei la negot, si pe care-l numeste „un om fals”. Ia sa vedem ce zice mai departe.

II.
ÎN CAUTAREA LUI MADY BIRD

CAPITANUL FARROW CITI SI CELELALTE FOI. Comunica celor de fata ca Mady Bird descria numai viata de pe insula, care trebuie sa fi fost foarte plictisitoare. De-odata tresari, însa, si citi textual:
„...în primul rând ma înspaimânta mereu fiorosii miriapozi, cari traiesc aici în numar foarte mare. Ma tem grozav de ei, de când John Webster mi-a povestit ca omul care vine în atingere cu dânsii, poate muri imediat. Sunt încredintata ca m-ar lovi un atac de inima daca as atinge cândva din nebagare de seama, una din aceste insecte grozave...”
Farrow lasa sa-i cada foaia si se uita la doctor, apoi la George, cu o privire plina de înteles.
— Poate ca tot sa aiba dreptate George – zise el, îngândurat. Probabil ca cineva a stiut ca Mady Bird îsi tinea însemnarile în bidonul acesta si atunci i-a vârât înauntru miriapozii. Asta ar fi o adevarata crima.
— Pe care, însa, n-o poate dovedi nimeni, zise Bertram, cu necaz, caci faptuitorul ar putea sustine ca insectele au patruns singure în bidonul ce era, întâmplator, deschis – ceea ce nu pare imposibil. Dar citeste mai departe, domnule capitan, poate sa aflam lucruri si mai interesante.
Dupa ce mai rasfoi câtva timp, Farrow fluiera de-odata printre dinti si zise:
— Asa e, am dat peste ceva si mai interesant. I-ascultati ce scrie Mady Bird:

„...Fireste ca ei vor cu tot dinadinsul sa afle taina mea, pe care nici eu însami n-o cunosc prea bine. Vor sa ridice comoara, pe care tatal meu ar fi îngropat-o undeva pe insula, dupa cum sustine unchiul. Nici nu stiu macar daca e vorba de insula asta. De aceea s-a stabilit unchiul meu aici, de aceea face adesea drumuri lungi în interior, împreuna cu John Webster...”
Doctorul facu o mutra serioasa si zise :
— Uite ca am gasit si motivul pentru care nu fost introdusi miriapozii în bidon. Faptuitorul banuia, probabil, ca taina comoarei îngropate se afla în bidon, dar nu îndraznii sa-l deschida cu forta si vroia s-o îndeparteze din cale pe fata, cu ajutorul grozavelor insecte. Dumnezeule sfinte ! De câte nelegiuiri sunt în stare oamenii, când e vorba de avere !
Capitanul Farrow nu raspunse. Luase alta hârtie si o studia cu atentiune, apoi raspunse : .
— Da, draga doctore, ai dreptate. Uite aici o hârtie despre care cred ca e ultima pe care Mady Bird a pus-o în bidon. Ascultati, caci e foarte interesant:
„...Unchiul cere sa plec cu John Webster, în barca cu motor, pe insula vecina. Dorinta lui, ca sa-l însotesc pe John, e cu totul neîntemeiata. De aceea iau cu mine bidonul acesta, care închide într-unsul tainele mele. De doua ori pâna acum l-am surprins pe John lânga el, dar dânsul a gasit mereu o scuza. Stiu ca vor sa-mi smulga taina. – harta aia micuta, încâlcita, pe care mi-a lasat-o tata. Voi lipi cu rasina guru bidonului si daca John va întrebuinta forta – lucru de care-

l cred în stare – voi arunca tinicheaua în mare. Poate da de ea un om bun, care ma va ajuta apoi. Locuim pe insulita de pe Bell…”

— Drace! exclama Farrow, privind cu ochi holbati la hârtie. Cei doi miriapozi trebuie sa fi ros hârtia în locul acesta. Desigur ca se aflau de mai multa vreme în bidon si, lihniti de foame, au încercat daca nu cumva hârtiile le-ar putea servi de hrana. Acum nu mai avem nici-o indicatie unde se afla tânara fata. Banuiesc ca din pricina furtunii care s-a stârnit brusc, barca cu motor s-a rasturnat si bidonul a fost aruncat peste bord sau poate John Webster a încercat cu forta, sa smulga fetei taina si atunci ea a azvârlit tinicheaua în mare.

— Una din doua trebuie sa se fi întâmplat, fu de parere doctorul Bertram. Sa ne uitam însa pe harta, poate aflam cam pe unde se afla insula cu pricina. Dupa cum am stabilit, furtuna venea dinspre rasarit. Ce fel de insule sunt pe acolo, ale caror nume încep cu silaba „Bell”?

Bertram cerceta harta si dupa câteva minute exclama triumfator:

— Aha! am gasit! E vorba, desigur, de insulele Bellona. Exista trei: de nord-vest, de mijloc si de sud, apoi mai e si bancul Bellona. Sunt exact la rasarit de locul unde ne aflam. Acolo vom da de salasul lui James Bird. Apoi vom mai afla ce s-a facut cu nepoata-sa, daca s-a rasturnat cu barca pe furtuna sau e numai amenintata de John Webster.

— Asadar, pornim într-o noua aventura, zise Farrow, cam nemultumit. Se pare ca odihna nu mai e de noi. Fireste, pe tine te bucura, George – adaoga el, observând chipul râzator al fiului sau – tu nu te simti bine când nu-ti primejduiesti viata. În sfârsit, n-avem încotro! Vom porni, deci, chiar diseara la drum si vom ajunge la ziua la insulele Bellona. George, poate izbutesti prinzi acolo si ceva pesti-ferestrau; dar nu te-as sfatui deloc sa încerci asta în barcutele noastre de aluminiu. Ar putea fi primejdios.
— Vom gasi, poate, bastinasi pe acolo, de la cari sa împrumutam vre-un kanu – raspunse tânarul. Domnule doctor, vei veni si d-ta, nu?
— La prinsul lor cu cangea nu ma voi întovarasi – raspunse Bertram – dar daca vei pescui într-adevar o dihanie ca asta, draga George, voi încerca cel putin sa prepar dupa toate regulile stiintifice cât mai multa parti dintr-unsa. Capitanul are dreptate, pe lânga stâncile alea e mai mult ca sigur ca voi da de ele.
— În cazul acesta am facut bine ca am dus cele patru cangi în magazia submarinului — zise George, vesel. Acum voi mai citi odata cu atentiune cartea capitanului englez, caci n-as vrea sa fac vre-o greseala.
Intra grabit în casa, Farrow privi dupa el, zâmbind, si murmura:
— Ce sa-i faci, zi-i tinerete si pace! Poate ca si noi am fi facut la fel, la vârsta lui. Vreau sa sper, iasa, ca nu vom gasi nici un peste-ferestrau pe acolo, caci n-as dori deloc ca George sa-si primejduiasca

viata fara folos. Si sunt sigur ca si-o primejduieste încercând sa prinda cu cangea un astfel de monstru. Dar nu vreau sa-i rapesc bucuria dinainte. Sa-l lasam în credinta ca va izbuti.
— Ai dreptate, capitane, raspunse doctorul. Dar, ia spune mai bine, ce crezi d-ta despre chestia cu bidonul?
— Am presimtirea ca asta ne va vârî intr-o aventura plina de peripetii – raspunse Farrow – trebuie însa sa-ncercam sa dam de insula pe care traieste tânara fata, împreuna cu unchiul ei si John Webster, îi voi da lui George harta asta, pe care e însemnat, probabil, punctul unde si-a ascuns comoara tatal Mady-ei. George se pricepe la descifrarea scrierilor secrete, dupa cum a dovedit-o în repetate rânduri.
— Uite-l ca vine, sa-l punem sa se ocupe imediat de chestie, zise Bertram.
George lua cu multa însufletire harta mica, pe care i-o dadu tatal sau, spunându-i:
— Ia vezi, baiete, arata-ne ce poti. Mady Bird scrie ca pe harta asta s-ar afla însemnat punctul unde tatal ei ar fi ascuns o comoara. Ia încearca daca poti gasi locul cu pricina.
— Greu nu va fi – raspunse George, plin de încredere – pâna acum am descifrat doar toate scrierile secrete cari mi s-au prezentat. Si au fost printre ele unele carora nici voi nu le-ati putut da de rost.
— Asa e, dragul meu. Apuca-te si studiaz-o în liniste; în vremea asta eu voi pregati submarinul. Daca nu ma-nsel, inginerul Hagen a demontat iarasi

carburatoarele. Asta e boala lui, carburatoarele!
Într-adevar, inginerul demontase din nou carburatoarele motoarelor Diesel, ca sa le curete. Îl încredinta, însa, pe capitan ca pâna diseara submarinul va fi pus la punct.
În cursul zilelor trecute, doctorul se ocupase cu fabricarea granatelor cu gaze cari se dovedisera atât de folositoare. Aproape toate bombele din magazie, destinate celor doua tunuri ale „Dox"-ului, fura schimbate cu granate cu gaze. Capitanului îi era foarte placuta aceasta arma inofensiva. El era doar urmarit ca înversunare de fostele Puteri aliate si-i dauna mult faptul ca tragea uneori în plin cu o granata explozibila, silit de împrejurari, fireste. Dar împotriva acestor granate cu gaze, nu putea sa aiba nimic de zis nici cel mai mare pacifist.
Submarinul fu dichisit în graba pentru noua calatorie. Magazinerul îi procura lui George câteva legaturi de frânghie groasa pentru cangi. Era si el entuziasmat de planul îndraznet al tânarului, de a prinde astfel de pesti uriasi.
(Poate ca cititorului i-ar veni greu sa creada ca exista în realitate asemenea monstri marini, dar s-a dovedit, prin fotografii, ca un capitan englez a prins cu cangea pesti-ferestrau lungi de noua metri, cu circomferinta de sase metri si cântarind 2500 pâna la 3000 kilograme).
Înainte de a se lasa întunericul, submarinul porni în noua sa calatorie, pentru a veni în ajutorul unei fete necunoscute. Camarazii de pe bord erau

însufletiti de dorinta sa salveze din primejdie o fiinta omeneasca. Îsi luasera drept tinta a vietii lor sa faca pretutindeni binele, oriunde se ivea prilejui. Era dorul de aventuri, dar în mod instinctiv îl mâna si dragostea de oameni.
Când submarinul trecu pe sub tunel si iesi la suprafata dincolo de zidul de margean, se întuneca brusc, ca la Tropice.
Dar Gerard Plundow, timonierul, cunostea bine directia spre insulele Bellona. Cunostea, de asemeni, toate locurile primejdioase din marea aceasta de corali, cum e numita în mod oficial pe barcile de navigatie; asa ca, Farrow îi putea încredinta fara grija submarinul pentru primul cart de noapte. Apoi îl va înlocui Rindow, primul-ofiter, care cunostea si el foarte bine apele. Farrow vroia sa doarma toata noaptea si-i „porunci" si lui George sa faca la fel, caci se astepta ca ziua urmatoare sa le dea mult de lucru.
Acest John Webster parea sa fie un mare criminal, care lucra cu mijloace misterioase. Ce om e acela caruia îi da în gând s-o înfricoseze de moarte pe o tânara fata – cu ajutorul unor miriapozi veninosi – numai ca sa-i smulga planul unei presupuse comori ascunse?
Tovarasii îsi facura somnul în liniste. Stiau ca vor avea de întâmpinat primejdii mari, dar erau atât de obicinuiti cu ele, încât le asteptau cu inima usoara.
Când se lumina de ziua, Rindow îl trezi pe capitan, prin port-vocea care ducea din turn în cabina acestuia. Farrow sari

imediat din hamac, lua receptorul si raspunse:
— Peste câteva minute sunt în turn, draga Rindow.
Se îmbraca repede si iesi din cabina. Pe gang se-ntâlni cu George care-l saluta vesel,
— Tata, am presimtirea ca tot voi da aici de pestii aceia uriasi, zise tânarul. Nici nu-ti închipui ce bucurie as avea.
— Ba eu cred ca n-ai sa te bucuri prea mult când vei prinde într-adevar un monstru dintre-ala în cange, raspunse capitanul; prea îti închipui tu ca e lesne sa faci asa ceva. Dar pentru asta mai avem timp, acum e vorba, în primul rând, sa gasim insula pe care a locuit Mady Bird. Am examinat eu atentiune ultimele harti precise ale guvernului australian. Cred ca insula pe care o cautam noi nu poate fi în grupul gherdapurilor de nord-vest. Conform hartii, se gaseste acolo o insula mai mare, pe lânga care duce o linie de navigatie spre Noua Caledonie. Banuiesc, asadar, ca insula asta e cea cautata.
— Fireste – încuviinta George – unchiul tinerei fete trebuia sa aiba un mijloc de câstig, pâna va fi gasit comoara. Astfel ca nu putea trai decât pe o insula care se afla în drumul vapoarelor. Ceea ce înseamna ca nici nu vom avea mult de cautat; te pomenesti ca ispravim toata treaba chiar în cursul zilei de astazi, înapoind Mady-ei Bird hârtiile.
— Dar cum stam cu harta? întreba capitanul. Pâna acum nu tie-ai spus

nimic în privinta ei. Ai izbutit sa dezlegi taina?
— Nu, tata, în cazul de fata trebuie sa ma consider batut, deocamdata. E un soi cu totul nou de scriere secreta, pe care voi fi nevoit s-o studiez mai mult timp. Doream numai sa stiu unde ne aflam, apoi ma voi pune din nou pe lucru.
Tatal si fiul intrara în turn sa dea ziua buna lui Rindow. Dupa aceea capitanul se adresa lui George:
— Daca nu ma-nsel, vom ajunge în insula peste doua ceasuri, asa ca mai ai si timp sa te ocupi de harta.
— Tata! striga George, brusc, cred ca am gasit cheia scrierii secrete. Colo în departare, pe dreapta, se iveste insula Miller... Acum vad ca în partea de sus a hârtii sunt însemnate contururile acestei insule. Asadar, „Miller" este cheia scrierii secrete, care pe harta e scrisa împrastiat. Pun ramasag ca e asa.
— Eu însa nu, baiatule — raspunse Farrow, râzând caci as pierde la sigur. Du-te repede în cabina si cauta sa descifrezi scrierea secreta. Pâna atunci ne vom fi apropiat si noi de insula. Mergem bine, de când Hagen a curatat carburatoarele. Hai, grabeste-te!
George coboara repede scarita turnului si se duse în cabina sa. Aici încerca sa descifreze scrierea secreta dupa cuvântul descoperit si.. izbuti. Textul glasuia:
„Palmierul al treilea, lânga tamarinul, atentie!"
George era multumit. Asadar, pe insula se afla un tamarin, care se deosebea prin

ceva. Caci altminteri tatal Mady-ei l-ar fi descris mai amanuntit.
Alerga repede în turn si comunica capitanului rezultatul.
— Minunat, baiete! exclama Farrow, multumit. Vom gasi, deci, comoara îngropata, chiar daca nu vom da de Mady Bird. În caz de reusita, vom preda lucrurile autoritatii celei mai apropiate. Cum vom face asta, las-o în grija mea. Avem doar post de radiotelegrafie pe bord. Dar în primul rând, draga George, trebuie sa ne-ngrijim de ocrotirea sarmanei fete. Dupa ultima ei marturisire scrisa, e în mare primejdie, din cauza lui John Webster.
Rindow, care scruta cu atentiune întinsul apei, exclama de-odata:
— Domnule capitan, vad venind doua kanu-uri cu bastinasi. Insula, însa, nu se zareste cu ochiul liber.
Duse repede ocheanul la ochii, privi cu încordare si urma:
— Acum îi vad tarmul, e cam la trei kilometri departare. Dar ce-or fi cautând bastinasii pe aici? A! par sa fi iesit la pescuit. Draga George, daca nu ma însel, au si ei cangi – te pomenesti ca-ti fac concurenta!
Cele doua kanu-uri, cari se ivisera atât de neasteptat pe mare, erau încarcate cu câte sase bastinasi. Rindow vazuse bine: la prora fiecaruia din ele se afla un bastinas, care tinea ridicata un soi de cange. Omul îsi atintea privirea asupra apei, caci putea sa vada pestii prin undele limpezi pâna la o adâncime de cel putin zece metri.

George, interesat la culme, observa cu mare atentiune pe cei doi bastinasi cari tineau cangile.
De-odata, unul din pescari arunca în apa cu toata puterea harponul – care se asemana cu o furca cu trei araci – si când îl trase înapoi, un biban de mare enorm se zbatea în „furculita".
Cei din kanu-uri râsera si batura din palme, dar de-odata zarira submarinul. Câteva clipe ramasera ca încremeniti, apoi, începura sa racneasca de spaima si se pregateau sa întoarca barcile.
Capitanul Farrow se apuca sa le faca semne si în acelasi timp ridica bratul cu mâna întinsa, semnul international al întâlnirilor pasnice. Efectul nu întârzia sa se arate: bastinasii se oprira din vâslit si privira cu încordare spre submarin, care se apropia de ei.
Prin port-voce capitanul ceru doctorului sa vie imediat în turn, caci Bertram cunostea cele mai multe dialecte cari se vorbeau prin tinuturile acelea. Doctorul veni si se adresa cu glas tare bastinasilor, cari raspunsera, peste masura de uimiti ca li se vorbeste în limba lor.
Dupa o scurta convorbire, Bertram comunica lui Farrow:
— Domnule capitan, am mers pe drumul bun. Oamenii spun ca pe insula lor traieste un negustor alb, care avea pe lânga el pâna acum câtva timp, o fata si un tânar alb. Amândoi, însa, au disparut în decursul furtunii grozave cu barca cu motor a negustorului . Cred ca ar fi bine sa ne apropiem de insula, bastinasii se ofera sa ne arate drumul.

— Fireste ca asa vom face, încuviinta Farrow. Spune oamenilor ca venim cu gânduri pasnice si vrem numai s-ajungem cât mai repede la insula lor.
Înainte ca doctorul sa poata vorbi cu bastinasii, se ridica într-unul din kanu-uri un barbat tânar si striga în englezeasca stricata care se vorbea pe acolo:
— Voi veniti cu noi, gasiti acolo fellow master Bird.
— Da, asta vrem — raspunse imediat Farrow — va vom rasplati bine daca ne veti calauzi cum trebuie.
— Veniti! mai striga bastinasul, care parea sa fie un fel de capetenie.
Cele doua kanu-uri se întoarsera si pornira cu toata viteza spre insula, care se zarea tot mai lamurit.
Pe tarmul ei se arata un bungalow mare, solid construit. Avea arhitectura obicinuita si foarte practica, asa cum îsi cladesc casele englezii pretutindeni în tarile tropicale. Terasa lata era acoperita de minunate plante agatatoare, oferind privirii o imagine placuta, pasnica.
Dar George, care privea cu atentiune prin ochean, zise de-odata, încetisor:
— Tata, mi se pare c-am vazut la una din ferestre figura barboasa a unui european. Nu cred sa ma fi înselat. Chipul a disparut cu iuteala fulgerului când eu am privit într-a colo.
— Hm... probabil c-a fost James Bird, raspunse Farrow, îngândurat Dar de ce s-o fi temând sa s-arate? Ar fi trebuit sa iasa pe scara terasei, acum când ne-a vazut. E ciudat si a facut o mare greseala

domnul acesta. Vrea sa apara cu totul nevinovat, probabil, dar nu-i da în gând ca de-abia acum a devenit suspect.
— Ia stai, uite ca iese pe usa — zise doctorul Bertram. Cam târziu, nu e vorba... Dar nu face nimic. E si vina noastra ca suntem porniti pe banuiala împotriva lui. Ce zici , sa-l întrebam de-a dreptul de nepoata-sa?
— Asta o lasam pe seama momentului — raspunse Farrow. Cred ca e mai nimerit sa facem pe prostii, cum s-ar zice, dându-i sa înteleaga ca numai întâmplarea ne-a adus pe insula.
— Bine, încuviinta doctorul. Vom vedea noi daca pomeneste ceva de nepoata-sa. Daca n-o face, înseamna ca are ceva pe constiinta.

III.
CRIMA SA FIE?

EUROPEANUL ÎNALT SI OSOS, facea semne agitate spre submarin. Parea atât de nevinovat în atitudinea lui, încât doctorul Bertram zise:
— Daca n-am fi citit hârtia tinerei fete, ne-am fi lasat înselati, poate de felul cum se poarta omul acesta. Trebuie sa fim foarte prevazatori, caci se pare a fi foarte siret individul acesta.
Apa era acum mai putin adânca si la vre-o saizeci de metri în fata tarmului, Farrow trebui sa dea comanda de stopare. În vreme ce se aduceau pe punte trei barci de aluminiu, George privea cu încordare în apa. Plaja înainta oblic în mare, ceea ce însemna ca pestii uriasi se

puteau atine prin preajma ei. Trebuia sa-si încerce norocul cu orice pret.
Dar desi nu slabea din ochi marea, nu putu descoperi nimic. Poate ca monstrii se aflau mai aproape de tarm, poate ca-si petrecusera noaptea în adânc si se iveau pe coasta odata cu rasaritul soarelui.
Cele trei barci fura lasate pe apa si echipate cu câte trei marinari. În prima luara loc Farrow cu George si Petre. În a doua barca se urcasera doctorul Bertram cu Rindow iar în ultima numai trei marinari.
Farrow rânduise în asa fel, ca cei trei marinari, înarmati cu carabine si granate cu gaze, sa formeze un fel de acoperire, împotriva primejdiilor ce s-ar putea ivi.
Când capitanul sari cel dintâi pe tarm. Europeanul barbos îi iesi în întâmpinare si zise cu voce cam aspra, ragusita:
— Cum de-ati ajuns nici, domnilor? Nu mi-as li închipuit sa primesc vizita unui submarin în singuratatea meu. Îmi dati voie: numele meu e James Bird.
Farrow îl examina câteva clipe, apoi raspunse calm:
— Cred si eu ca aparitia unui submarin vi se pare ciudata. Un al doilea vas asemanator nici nu se afla prin apele acestea. Poate ca numele meu va este cunoscut – sunt capitanul Farrow.
James Bird holba ochii de uimire, apoi exclama:
— Ce, d-ta esti vestitul capitan Farrow? Uite domnule! Si ce cauti aici? Nu stii ca guvernul nostru te cauta cu înfrigurare?
— Ba stiu foarte bine, raspunse capitanul fara sa se turbure, dar mai stiu ca

guvernul d-voastra nu-mi va putea face nimic. Vrei sa stii de ce-am venit încoace? Hm... vroiam sa stau de vorba putintel cu nepoata d-tale, Mady Bird.
Englezul schimba fete-fete, apoi rosti cam suparat:
— Nu vad de ce ti-as împlini dorinta, domnule capitan. N-ai nimic de-a face cu nepoata mea. Esti un dusman al patriei mele, esti urmarit de aproape întreaga lume civilizata si-ti interzic sa te amesteci în treburile mele. Fii multumit ca n-avem aici politie, caci altfel as pune sa te aresteze imediat.
— Scumpe domnule Bird – raspunse capitanul – n-as fi venit, dac-as fi stiut ca are politie insula d-tale. Dar se vede ca afacerile d-tale de natura speciala te-au aruncat pe bucata asta de pamânt izolata de restul lumii. Asadar, vrei într-adevar, sa ma opresti sa vorbesc cu nepoata d-tale? Lucrul acesta mi-ar parea atât de ciudat, încât mi-as vedea silit sa trimit o radiograma guvernatorului rugându-l sa se intereseze mai de aproape de d-ta. Cred ca unui functionar al guvernului nu-i vei putea refuza atât de lesne o convorbire cu nepoata d-tale. Acum ma duc sa transmit imediat radiograma. Fireste ca voi ramâne în apropiere cu submarinul meu ca sa vad ce va întreprinde guvernul englez. Buna ziua, domnule Bird.
Farrow se întoarse, prefacându-se ca vrea sa se înapoieze la barca de aluminiu. Dar Bird, al carui chip exprima acum o spaima grozava, sari la el si-l apuca de brat.

— Domnule capitan – izbucni el iritat – cum de-ti trece prin minte asa ceva? Ce are de-a face guvernul cu nepoata mea? De-altfel tocmai vroiam sa-ti spun – ca ea nici nu sa afla aici, asa ca nu ti-as putea satisface dorinta. Fireste ca sunt dispus, cu multa placere, sa-ti îngadui sa stai de vorba cu ea, dar, precum spuneam, nepoata mea nu se afla în momentul de fata pe insula.
— Vreau sa te cred – zise Farrow, linistit, privindu-l tinta pe englez — vreau sa-mi dai însa lamuriri precise unde se afla fata. Ai fi vrut sa stau de vorba si cu tovarasul d-tale, John Webster.
Încurcatura lui Bird crestea vazând cu ochii. Pumnii îi se înclestara, pe chipul lui se putea citi o expresie de mânie, se feri sa priveasca la capitan si de-abia izbuti sa îngâne, cu glasul înabusit :
— Nici în privinta asta n-ai noroc, domnule capitan. Alaltaieri seara, John Webster, împreuna cu nepoata mea au plecat cu barca cu motor spre Numea, în Noua Caledonie si nu s-au înapoiat înca.
— Ah! probabil ca i-a surprins uraganul – zise Farrow. Si nu te-a nelinistit pâna acum faptul asta? De-aici la Numea sunt vre-o opt sute de kilometri, asadar au nimerit în centrul uraganului, care a izbucnit la doua ceasuri dupa ce s-a înnoptat. Cred ca trebuiai sa te îngrijesti de soarta nepoatei d-tale, domnule Bird.
— Ai dreptate – bâlbâi englezul – dar stiu ca fata e o înotatoare de mâna întâia si se pricepe sa conduca de minune barca. De asemeni si John Webster e un sportiv care se simte pe mare ca acasa si nici nu-

i pasa de furtuni. Fireste ca n-am putut face mare lucru, pentru a le veni în ajutor, trebuie sa recunosti si d-ta lucrul acesta, domnule Farrow.
James Bird vorbea atât de repede si încâlcit, încât capitanul simti nascându-se o banuiala nelamurita în sufletul sau. Era într-adevar foarte suspect, ca cei doi tineri au întreprind calatoria lunga într-o barcuta cu motor, tocmai într-un moment când un cunoscator al marii ar fi putut recunoaste lesne apropierea furtunii
Sa fi fost adevarat ce spunea Bird? Sau poate ca John Webster a dus-o pe fata pe mare, numai cu scopul ca s-o faca sa dispara?
Farrow îsi îndrepta privirea lui ca de otel asupra Englezului si zise cu glas rece, aspru.
— Domnule Bird, vreau sa sper ca ai spus adevarul. La drept vorbind, gasesc, însa, foarte ciudat faptul ca doi oameni cu experienta – dupa cum afirmi d-ta ca sunt ei s-au pornit pe mare, desi nu se putea sa nu fi observat semnele de furtuna. Si înca într-o calatorie de opt sute de kilometrii. N-am intentia sa te jignesc, dar nu ma pot opri sa spun ca gasesc procedeul acesta al nepoatei d-tale foarte, foarte ciudat.
— Domnule, îti permiti cam mult! racni Bird. Zici ca nu vrei sa ma jignesti si totusi te îndoiesti de spusele mele. Asta e o insulta foarte mare si te rog sa parasesti imediat insula mea!
Se putea lesne observa ca mânia englezului era aceea a unui om care se

vede prins cu minciuna si care cauta sa intimideze printr-o izbucnire de mânie prefacuta. Dar Farrow nu se speria, ci urma calm:
— Din felul cum te-au atins vorbele mele, domnule Bird, vad ca am avut perfecta dreptate cu banuiala mea. Ma îndoiesc mult ca insula asta e proprietatea d-tale, dar prefer sa plec. Voi sta de veghe, însa, domnule Bird, sa vad daca nepoata d-tale se întoarce. Caci banuiesc ca John Webster a faptuit o crima asupra ei, sau are de gând s-o faptuiasca.
La cuvintele capitanului, Bird se îngalbeni ca un mort si începu sa se clatine pe picioare. Avu nevoie de câteva minute pâna sa se reculeaga, apoi izbucni:
— Domnule Farrow, asta e o injurie grozava. Daca ai fi singur si neînarmat în fata mea, te-as pedepsi cum se cuvine. Asa, însa, nu pot decât sa repet: paraseste imediat insula!
Farrow îl întoarse spatele si striga peste umar:
— Ti-am mai spus-o ca nu-mi face placere sa fiu în societatea d-tale. În ce priveste amenintarile, îmi bat joc de ele. Tin sa-ti spun numai ca mare noroc vei avea daca nepoata d-tale se va întoarce teafara acasa.
Bird înclesta pumnii si parea gata sa se napusteasca asupra capitanului. Dar Petre, care statea lânga barca de aluminiu, ridica încetisor bratele lui vânjoase si ca prin minune englezul se linisti, scrâsnind doar printre dinti:

— O sa te caiesti de vorbele astea, domnule Farrow! Voi gasi eu mijloace sa înstiintez guvernul de vizita d-tale pe aici.
Capitanul se urca linistit în barca, apoi se-ntoarse iar spre Bird si striga:
— N-ai decât s-o faci, poate ca guvernul se va ocupa nitelus si de d-ta cu prilejul asta. Cat pentru John Webster, se va interesa onorata politie, când îi voi aduce la cunostinta chestia cu miriapozii veninosi. Aha! vad ca te-am atins unde te doare !
Vorbele din urma ale capitanului îi facura pe Bird sa se dea un pas înapoi. Cu gura cascata, holba ochii la Farrow, ca un iesit din minti. Dupa câteva clipe întoarse spatele si se îndrepta cu pasi sovaitori spre casa.
— Ma tem c-am venit prea târziu, zise Farrow lui George, când barca se dezlipi de tarm. E foarte probabil ca Mady Bird si-a pierdut viata în furtuna aceea grozava Desigur ca John Webster s-a pus la adapost dinainte, a cautat sa puna mâna pe bidonul pretios, dar curajoasa fata s-o fi aruncat în mare. Cam asa îmi închipui eu ca s-au petrecut lucrurile.
James Bird a stiut asadar ca miriapozii au fost vârâti în bidon – de asemeni a stiut ca nepoatei sale îi era o frica grozava de aceste insecte veninoase. În ochii mei omul acesta este un criminal primejdios. El, împreuna cu John Webster, au cautat s-o ucida pe biata fata, pentru ca apoi sa poata cauta în liniste comoara ascunsa de tatal ei. Eu, drept sa spun, ma cam îndoiesc, în ce priveste comoara asta, desi harta pe care

ai descifrat-o pare sa dovedeasca cum ca ea exista într-adevar.
— Dar bine, tata – raspunse George – nu numai harta dovedeste ca e vorba de o comoara de mare pret, ci si sfortarile acestor doi indivizi cari nu se dau în laturi nici chiar de la o crima înfioratoare. Poate sa ai dreptate într-o privinta si anume ca nu vom da peste lucruri de pret îngropate în pamânt, ci probabil numai de o indicatie care ne va arata unde se gasesc lucruri de mare valoare.
— Hm... se poate sa nu gresesti – zise capitanul. Asa e, taina trebuie sa fie foarte pretioasa, altminteri n-ar fi pus ei la cale crima. Poate ca John Webster a si faptuit nelegiuirea, caci calatoria aia cu barca cu motor îmi pare foarte suspecta.
— Dar cum au izbutit s-o înduplece pe fata sa plece la drum? întreba George. Scrie doar însasi la jurnalul ei intim ca nu are deloc încredere în John Webster. Poate, însa, ca-l gasim pe individul acesta, când s-o întoarce din calatoria lui. Dac-o avea un caracter tot atât de las ca James Bird, îi vom smulge lesne o marturisire.
— Cred si eu, încuviinta Farrow. Acu trebuie sa ramânem aici la pânda; pâna se înapoiaza Webster.
— Dar nu e exclus sa fi pierit si el pe furtuna aceea, care a fost mai grozava decât se astepta dânsul, îsi dadu cu parerea George. Trebuie sa tinem seama si de aceasta posibilitate.
— Hm... asta ar îngreuia mult sarcina noastra, caci descoperind comoara cu

ajutorul hartii, n-am sti, totusi, cui se cuvine. E foarte probabil ca va reveni atunci lui James Bird, unchiul si tutorele fetei, iar noi nu vom putea dovedi vinovatia lui în uciderea nepoatei sale. Asta n-as vrea sa se întâmple în nici-un caz. Ar însemna sa primeasca un premiu pentru crima faptuita. Cred, însa, ca John Webster avea destula experienta ca sa prevada furtuna grozava si ca s-a salvat în orice caz. Cât priveste soarta tinerei fete, sunt foarte îngrijorat si ma tem ca nu ne va ramâne decât s-o razbunam.

— Si o s-o facem cu vârf si îndesat! izbucni George cu furie. Ticalosii aia doi sa nu se bucure de nelegiuirea lor! Si eu ma tem ca n-o vom putea salva pe biata Mady, ca John Webster va fi purtat de grija s-o omoare, dupa ce a vazut ca planul lui cu miriapozi a dat gres. Asta o dovedeste si gasirea bidonului. Fara vreun motiv temeinic nu l-ar fi aruncat peste bord.

— În sfârsit, toate astea le vom cerceta cu amanuntime, zise capitanul. Deocamdata sa facem un ocol în jurul insulei ca sa gasim un loc bun pentru debarcare. Nadajduiesc ca vom da peste un golf a carui apa sa fie destul de adânca, pentru a na putea apropia de mal cu submarinul.

James Bird nu se mai arata – aluzia lui Farrow, cu privire la miriapozi, îsi facuse efectul.

Capitanul, însotit de tovarasii sai, ajunse la submarin, barca fu ridicata pe punte, dar nu fu demontata.

Submarinul aluneca încetisor de-a lungul coastei, ocoli capatul de nord al insulei, apoi capitanul merse pe coasta de rasarit, spre sud.
— Opriti! striga el de-odata în sala marinilor.
Descoperise un golf potrivit, probabil, pentru ascunzatoarea cautata. Elicea începu sa se învârteasca înapoi, Farrow privi cu atentiune apa golfului si zise apoi multumit lui George:
— Dupa culoarea apei cred ca un canal destul de adânc duce prin golf, la coasta, încetisor înainte! comanda el apoi în port-voce.
Submarinul îndeplini comanda si Farrow urma dunga întunecata, care-i trada canalul adânc. Si într-adevar, ajunse atât de aproape de tarm, încât le era cu putinta sa debarce fara sa se foloseasca de barcile de aluminiu.
— Minunat! exclama capitanul, acum putem strabate insula ca sa-l tinem sub observatie pe James Bird. Pe de alta parte, apa pore sa fie destui de adânca aici, pentru a ne putea lasa la fund în caz de primejdie. Ia sa sondam nitelus!
Petre aduse sonda si stabili ca apa avea o adâncime de doisprezece metri, asa dar mai mult decât le trebuia lor pentru a se putea afunda cu „Dox”-ul.
Farrow hotarî ca deocamdata sa fie însotit numai de George, doctorul Bertram si cei doi uriasi: Petre si Kard.
Lui Rindow îi încredinta comanda submarinului, cu indicatia sa-l afunde imediat ce va zari apropierea unui vapor.

Apoi porni spre tufisul care se afla la vreo douazeci de metri de tarm. Când ajunse aproape de tot de peretele de verdeata, se opri brusc si trase revolverul de la brâu. Ramurile tufisului se dadura în laturi si un tânar bastinas se ivi dintre ele.

— Va salut, strainilor, zise el în englezeasca lui stricata. Ati venit sa pescuiti aici pesti dintr-aceia mari cari poarta la cap o arma grozava?

— Fireste! striga George cu însufletire. Vrei sa ne ajuti?

— Cu toata placerea si va pun la dispozitie si oamenii mei . Eu sunt Matu , capetenia lor.

— Si eu sunt Farrow , zise acesta .

Spre uimirea lot, Matu striga plin de bucurie:

— Oh, capitan Farrow, va cunosc bine, am auzit de d-voastra. Când eram copil ma aflam pe insula Samao, unde unchiul meu era în slujba politiei.

— Minunat! exclama capitanul, vesel. Am dat de un ajutor pretios. Matu, îl cunosti pe englezul care locuieste de partea cealalta a insulei?

— Îl cunosc si pe el si pe Webster! raspunse capetenia, facând o mutra posomorâta. Amândoi sunt oameni rai. Numai fata e buna.

Privirea îi se lumina rostind aceste din urma cuvinte, Farrow se bucura de sprijinul neasteptat pe care-l gasise aici. Îl lamuri în graba pe bastinas despre ce e vorba si-i marturisi temerea ca John Webster ar fi ucis pe tânara fata. În acelasi timp îi expuse planul sau, ca sa astepte eventuala înapoiere a lui Webster.

Ar fi mai bine, însa, ca paza coastei de apus sa fie facuta de oamenii capeteniei, pentru ca James Bird sa nu intre la banuiala.
Matu primi imediat propunerea si trimise pe doi din supusii sai cari stateau ascunsi în tufis – sa faca de paza pe lânga casa englezului. Dupa doua ceasuri urma sa fia schimbati de altii.
— În vremea asta am putea întreprinde o mica vânatoare împotriva unui peste-ferestrau – propuse George. Un prilej ca acesta se întâlneste cam rar.
— Daca Matu cu oamenii sai vrea sa ne ajute, am putea încerca, zise Farrow. Adu-ti cangile, George. Ma tem numai ca barcile noastre de aluminiu sunt prea slabe pentru ei.
— Aducem noi kanu-uri propuse Matu si se tacu nevazut în tufis.

IV.
O LUPTA GROZAVA

MINUNAT! EXCLAMA GEORGE, cu ochii sclipitori de bucurie. Vei vedea, tata, ca vom prinde si noi monstri dintr-aceia din cari a prins capitanul englez. Nici nu-ti închipui ce bine îmi pare...
— Numai sa fii cu bagare de seama, George! striga Farrow dupa el, caci tânarul si alerga spre submarin ca sa scoata cangile si frânghia din magazie. Stii prea bine ca nu e de glumit cu un peste-ferestrau. Nici nu mi-a trecut prin minte ca am putea gasi astfel de monstri, altfel poate nici n-as fi cazut la învoiala.

Petre facu si el o mutra îngrijorata si mormai:
— Am banuit eu îndata asta, când l-am vazut citind din nou cartea aia englezeasca. Tare mi-e teama, domnule capitan, ca se va întâmpla o nenorocire. Eu, cel putin, sunt satul, de rând cu afurisitul acela de rechin ciocan. N-oi uita cât oi trai cum ne-a tarat dihania zeci de kilometri .
— Ei, aia a fost o aventura exceptionala cum nu se întâmpla de doua ori în viata unui om. Raspunse Farrow. Nadajduiesc ca întreprinderea de acum a lui George nu va fi atât de primejdioasa, cu atât mai mult cu cât se pare ca Matu cunoaste bine naravurile monstrilor. Capitanul englez scria ca ei o iau imediat la fuga când îi atinge cangea. Târasc apoi kanu-ul câteva ceasuri dupa ei, apoi sunt atât de obositi de lupta, încât pot fi trasi cu usurinta la tarm si ucisi cu câteva gloante.
— În teorie pare sa fie foarte simplu, dar în practica cred ca va fi cu totul altfel, raspunse Petre. Aha ! uite ca vin bastinasii cu kanu-urile. Hm... cu luntrisoarele astea usurele nu-mi închipui eu ai putem prinde un peste atât de urias.
Din tufis se ivira sase bastinasi, ducând trei kanu-uri lungi si înguste, pe cari le pusera pe apa. Matu se apropia de Farrow si zise:
— Domnule capitan, sase oameni vâslesc kanu-urile. Dintre d-voastra vor veni numai trei, în fiecare kanu câte unul. Mai multi nu se poate.

— Ah! asta-i cam neplacut, raspunse capitanul. As fi dorit sa-l am pe baiatul meu lânga mine. Dar cel putin te rog sa mergi tu cu el în acelasi kanu. Pe unde se afla pestii cei mari?
— Chiar la iesirea din golf, raspunse capetenia. Acolo apa e putin adânca si ei pot îl vazuti pe fundul marii. Oh! cangile sunt foarte bunel exclama el când se ivi George cu ele.
Acestea erau astfel lucrate, încât betele de bambu lungi de patru metri – cu cari erau împinse sau aruncate – se puteau desprinde lesne din fiarele ascutite, prevazute cu undite. Frânghia de Manila era fixata de una din urechile fierului.
— George, Matu nu poate lua decât pe unul din noi în fiecare kanu, zise capitanul. Asadar, vom merge tu, eu si Petre – daca vrea, bine-nteles.
— Parca n-o sa merg ! Acum mi s-a deschis si mie pofta, zise Uriasul. Mai întâi, vreau sa fiu în apropierea domnului George. Poate ca tot se întâmpla ceva si atunci voi putea, cel putin, sa-i fiu de ajutor. Domnule George, vad c-ai uitat sa iei pustile. Daca nu ma însel, monstrii trebuie împuscati dupa ce i-am tras la mal.
Alerga repede la submarin ca s-aduca trei pusti. În vremea asta, Matu examina cu atentie cangile si nu mai contenea sa-si exprime admiratia.
Povesti capitanului ca doborâse odata un astfel de monstru, pe care-l ranise de moarte cu întepaturi de sulite. Pestele-urias a servit de ospat întregului trib.

Capetele libere ale frânghiilor de Manila fura fixate la prora kanu-urilor, în asa fel ca legaturile sa se poata desfasura lesne când cangea se prindea de peste. Matu îi mai sfatui pe cei trei marinari sa se trânteasca pe fundul kanu-urilor, îndata ce vor arunca cangile spre a nu fi azvârliti peste bord când frânghiile se vor întinde.

Toate pregatirile erau gata. La prora kanu-urilor pe care le vâsleau bastinasii stateau îndraznetii marinari, asteptând aparitia vânatului.

Kanu-ul în care se afla George era în fruntea celorlalte; tânarul îl rugase pe Matu sa-l lase pe el sa se apropie cei dintâi de pestele urias.

Ajunsera curând la capatul golfului si kanu-ul sau aluneca încetisor în apa linistita a tarmului care cadea oblic în mare.

George statea cu cangea pregatita si privea cu încordare în apa limpede. Bastinasii vâsleau fara zgomot, privind si ei cu atentiune peste marginea kanu-urilor, în fundul apei.

De-odata, Matu ridica bratul si arata pe adâncul marii. George trasari speriat când se uita în directia indicata. Sa fie într-adevar un peste lucrul acela negricios, enorm, pe care l-ar fi tinut mai degraba drept o stânca uriasa? Si pe monstrul acesta, lung de vreo noua metri, sa-l prinda cu cangea?

Capetenia daduse porunca vâslasilor sa se apropie cu bagare de seama de monstru, apoi sopti lui George:

— Sa azvârli cu toata puterea, pe cât cu putinta piezis. Apoi te asezi pe fundal kanu-ului.
George ridica cangea. Inima-i batea sa-i sparga pieptul, caci nu banuise ca va da aici peste astfel de monstri. Altceva era sa citesti în carti despre dihanii de-astea, si altceva sa dai ochi cu ele. Dar acum, nu mai putea da înapoi.
Kanu-ul se apropia tot mai mult de monstrul care statea linistit pe fundul marii. Apa avea aici o adâncime de vre-o trei metri si spatele pestelui-ferastrau, – a carui arma dintata George o recunostea lamurit acum – se afla la un metru jumatate de la suprafata.
— Acum! sopti Matu, când vârful kanu-ului fu deasupra dihaniei,
George îsi aduna tot curajul si arunca arma ascutita în apa.
Simti îndata cum fierul patrunse adânc în trupul pestelui urias, apoi o smucitura, care era cât p-aci sa-l arunce peste bord.
Monstrul, lovit, tâsni cu iuteala fulgerului în apa adânca.
— Lasa-te jos! striga Matu. L-ai nimerit bine!
Frânghia începu sa se desfasoare cu repeziciune. George se temea ca atunci când se va întinde de tot va desface kanu-ul din încheieturi; dar la o porunca a capeteniei bastinasii începura sa vâsleasca înainte din rasputeri. Fireste ca monstrul alerga mult mai repede ca barca, dar daca kanu-ul avea viteza mare, smucitura produsa de funia întinsa nu putea sa fie prea primejdioasa.

Totusi, când funia se desfasura, în întregime si ramase încordata, se produse o smucitura atât de grozava încât George cazu peste cap, în bratele lui Matu, care se afla îndaratul lui.
Cu o iuteala fantastica, kanu-ul usurel zbura peste apa, la prora se înalta un val spumos si tânarului începu sa-i bata inima cu putere, temându-se ca monstrul va trage barca în adânc.
Când se întoarse, îl vazu pe Matu râzând în hohote. Capetenia îi facu un semn linistitor, dadu din nou o porunca, apoi începu sa vâsleasca îndarat, împreuna cu oamenii sai. Viteza cu care monstrul tragea barca înainte nu prea fu micsorata prin aceasta, dar fortele pestelui-ferestrau slabeau simtitor. Cu fierul ascutit în trup n-ar mai fi putut târî mult kanu-ul supraîncarcat.
Totusi monstrul alerga mereu cu aceeasi viteza, spre largul marii. La orizont se ivi insula vecina si George se împaca cu gândul ca va debarca acolo.
El îsi asezase pusca pe genunchi, gata sa se foloseasca de ea. De-ndata ce dihania va iesi la suprafata, era hotarât sa traga imediat într-unsa.
Se întoarse si vazu, la vre-o doua sute de metri în urma, barca tatalui sau înaintând cu repeziciune. Si în ea vâsleau bastinasii din rasputeri împotriva directiei luate de pestele prins cu harponul. Kanu-ul acesta era târât cu si mai mare viteza, ca acela în care se afla George. Se parea, deci, ca tatal sau prinsese un peste si mai mare.

Tânarul facu semne linistitoare spre capitan, care raspunse în acelas fel. Apoi George cauta sa-l vada pe Petre. Uriasul se afla înca la mal, dar acum ridica tocmai cangea si în clipa urmatoare o arunca în apa; apoi se trezi aruncat pe spate. Bastinasii începura sa vâsleasca înainte si kanu-ul aluneca pe valuri, ca o naluca.
Era un frumos succes de vânatoare, fiecare daduse de un peste-ferestrau si-l prinsese cu cangea. Dar trebuiau sa astepte sfârsitul. Mai putea trece câteva ceasuri pâna ce monstrii sa oboseasca pentru a fi posibil sa-i târasca la mal.
Capitanul englez, a carui descriere îl îndemnase pe George sa porneasca la aceasta vânatoare, spunea ca unii din acesti monstrii îl târâsera ceasuri de-a rândul cu iahtul sau de douazeci de tone.
Cu cât trecea timpul, cu atât George era mai linistit. Care va sa zica nu era chiar atât de primejdios cum îsi închipuise el în clipa când zarise trupul urias al pestelui. O plimbare de câteva ceasuri pe mare n-avea ce sa-i strice.
Viteza începu sa se micsoreze, puterile monstrului pareau ca slabesc. Si acum facu chiar un ocol, întorcându-se din drum,
George se temea sa nu se ciocneasca cu kanu-ul în care se afla tatal sau. Dar pestele facu ocolul acesta cu viteza atât de mare, încât trecu ea o sageata pe lânga kanu-ul celalalt S-ar fi produs, desigur, o catastrofa daca cele doua barci s-ar fi încrucisat si s-ar fi încurcat frânghiile.

Când barcile trecura una pe lânga alta, tatal si fiul îsi facura din nou semne linistitoare. Din pacate, departarea era prea mare, ca sa se poata întelege prin viu grai. George era încredintat, ca pestele prins de tatal stiu, ca si acela al lui Petre, se vor reîntoarce la tarm. Observatia aceasta o facuse si capitanul englez. Poate ca animalele vroiau sa moara – sau sa lupte - acolo unde erau la ele acasa...

Cel putin asta parea sa fie gândul monstrului prins de George; el târa kanu-ul cu aceeasi viteza ametitoare, îndarat spre insula, care nici nu se mai zarea cu ochiul liber. Si hienele marilor – rechinii – cari misunau pe acolo, se întoarsera si ele, întovarasind pestele ranit

Capetenia Matu apuca funia groasa a cangii, si striga lui George:

— Trage încetisor, acum îl avem în mina!

Tânarul dadu si el ajutor, dar fu uimit de greutatea monstrului, care atârna de frânghie. Si din nou îl cuprinse un simtimânt neplacut, acum, în clipa hotarâtoare.

Ce va face dihania când va fi târâta, în sfârsit, pe tarm, si ciuruita de gloante? Era mult mai lunga decât kanu-ul, asa ca cei dinauntru trebuiau sa caute sa sara repede pe uscat, înainte de a începe lupta finala. Era si mai bine daca gloantele vor fi slobozite de pe tarm, caci în zvârcolelile morti monstrul ar fi putut sfarâma kanu-ul cu o singura izbitura de coada.

George trecu acum prin fata lui Petre, care era târât de prada sa cu o viteza ametitoare. Credinciosul Urias îi facu

semne linistitoare, dar cu toata departarea la care se aflau, tânarul vazu ca avea o mutra foarte serioasa. Probabil ca era înca stapânit de credinta ca vânatoarea asta nu va sfârsi cu bine.
Când George se mai întoarse odata, vazu ca si kanu-ul tatalui sau era târât spre mal. Asta însemna ca si cu Petre se va întâmpla acelasi lucru si puteau nadajdui ca totii ca vânatoarea se va sfârsi fara primejdii. Odata pe uscat, dihaniile prinse nu le mai puteau face nimic.
George se simtea tot mai linistit, pe masura ce se apropia de coasta. În vreme ce vâslasii cautau sa încetineasca mersul barcii, vâslind îndarat, George încerca sa traga funia. Dar împotriva fortei uriase a monstrului, n-ar fi ajutat nici puterile a zece barbati voinici.
Întorcând capul, îl vazu pe Matu facându-i semne linistitoare, apoi îi zise:
— Merge bine, punem curând mâna pe el.
La vre-o doua sute de metri îndaratul lui, George îl vazu venind pe tatal sau si, departe de tot, kanu-ul în care se afla Petre, facea tocmai ocolul care trebuia sa-l aduca si pe el spre insula.
Lui George începu sa-i placa viteza ametitoare cu care alerga. Nici-o barca cu motor n-ar fi putut goni mai repede.
Insula era aproape de tot, doar câteva minute si monstrul ranit se va afunda în namol, Bastinasii începura sa vâsleasca cu bagare de seama spre tarm si când ajunsera, sarira cu totii pe uscat, apucara funia de capatâi si o legara

repede de trunchiul puternic al unui copac. Acum aveau în mâna monstrul – daca nu cumva îsi va smulge cangea din trup...
Deocamdata, pestele fierastrau statea linistit si nu se clinti când bastinasii începura sa traga de funie. Nici când, la porunca lui Matu smucira, nu se lasa înduplecat sa iasa la suprafata. George statea cu arma în mâna, asteptând sa se iveasca dihania îsi pierdu însa rabdarea vazând ca nici n-avea de gând sa iasa din namol, în cele din urma se adresa capeteniei:
— Cred ca e mai bine sa ne ducem cu kanu-ul spre el; luam cu noi numai doi vâslasi, ceilalti oameni vor ramâne la funie. Îi voi trimite de sus câteva gloante în trup. Poate ca izbutesc sa-l ucid în felul asta.
Matu facu mai întâi o mutra îngrijorata, apoi dadu din cap si raspunse cu seriozitate:
— Împusca bine, altfel pestele devine furios!
Facu semn unui vâslas, apoi urcara cu toti în kanu. George se aseza la prora, îndaratul sau era capetenia, apoi celalalt vâslas. Cu bagare de seama pornira barca spre locul unde zacea, pe fundul marii, monstrul negricios
La vre-o zece metri de el se oprira, George se ridica în picioare, tinti, apoi trase trei gloante unul dupa altul, în apa stravezie.
Efectul împuscaturilor fu cu totul neasteptat. Cu o iuteala uimitoare pentru un urias ca acesta, monstru! tâsni de pe fundul marii, stârnind un adevarat nor

de namol, apoi se ivi la suprafata la vreo douazeci de metri departare. Apa clocotea sub loviturile cozii sale enorme si în clipa urmatoare se napusti ca o ghiulea spre kanu.
George slobozi repede înca doua gloante drept în capul monstrului, apoi azvârli pusca si se apuca cu mâna stânga de marginea kanu-ului, ca sa nu cada.
Dar în aceeasi clipa arma grozava a dihaniei — ferestraul cu dinti ascutiti – gauri peretele de lemn al kanu-ului, trecând printr-unsul ca printr-o cutie de chibrituri. [Vezi ilustratia de pe coperta). O smucitura puternica, apoi apa navali în barca si o umplu repede.
Câteva clipe George se gândi la rechinii cari misunau pe aici, dar îsi spuse apoi ca trebuiau sa dispara cât mai repede din apropierea pestelui-ferestrau, a carui arma grozava biciuia marea ca turbare.
Din fericire tarmul era numai la douazeci de metri si împreuna cu cei doi bastinasi înota cu graba spre limanul salvator, unde si ajunsera în curând, nevatamati.
Ceilalti bastinasi si începusera sa traga pestele spre tarm. Cei trei înotatori dadura si ei o mâna de ajutor. Trebuiau sa lucreze repede, pentru a aduce la adapost prada pretioasa, înainte ca rechinii lacomi sa-i sfâsie carnea.
Monstrul se apropia tot mai mult, cangea era înfipta atât de bine, încât cei ce trageau îsi puteau încorda acum toate puterile. În cele din urma dihanie ajunse în apa scazuta a plajei, unul din bastinasi alerga spre ea si-i lega funia de ferestrau. La un strigat al capeteniei se

ivira din tufisuri alti bastinasi, vreo douazeci la numar.
Acum era usor sa traga pestele cu totul pe uscat.
George clatina capul uimit, privindu-l mai de aproape. Era lung de cel putin noua metri, avea o circumferinta enorma si cântarea peste patru mii de kilograme.
ÎI cuprinse un simtimânt de mândrie: el prinsese monstrul acesta cu ajutorul unei simple cange si gloantele sale îl doborâsera de istov.
Îi parea rau de pierderea pustii, dar se mângâia cu gândul ca mai erau destule pe bordul submarinului. Renunta cu placere la dânsa, în schimbul ferestraului urias, care-i se cuvenea lui, el fiind acela care aruncase cangea.
Acum se apropia si kanu-ul în care se afla capitanul. Si pestele lor se afunda în namol, iar bastinasii vâslira repede la tarm. Farrow, care observase cu spaima atacul monstrului asupra kanu-ului lui George, fixa cu atentiune locul unde zacea dihania si începu sa traga de pe tarm, glont dupa glont.
Deodata pestele tâsni din apa, se napusti cu ferestraul la dreapta si ia stânga, gonind rechinii înspaimântati – pe urma ramase linistit. Doua gloante i se înfipsera în cap, omorându-l pe loc. Cu ajutorul bastinasilor fu tras la tarm; monstrul acesta, era tot atât de mare ca al lui George.
Peste când minute, aceeasi soarta o avu si pestele asupra caruia aruncase cangea Petre.

Cei trei marinari privira uimiti monstrii pe cari bastinasii îi ciopârteau acum de zor. Ferestraiele uriase; si grele fura desprinse cu bagare de seama de oamenii lui Matu si predate tovarasilor. Erau trofee pe cari si le câstigasera cu mari primejdii.

V.
O PEDEAPSA GROZAVA

— ACUM SA NE ÎNAPOIEM LA SUBMARIN, zise Farrow. N-am venit aici sa prindem pesti-ferestrau, ci pentru a salva pe o tânara fata de la primejdie. Sunt tare curios sa vad daca John Webster se va arata. Ce mai spaima va trage, când Bird îi va povesti ca am fost pe aia!

— Mai ales când va afla ca cunoastem povestea cu miriapozii, adaoga George. Poate ca la spaima lui va face vre-o prostie care sa ne fie noua de folos.

Farrow tocmai vroia sa se desparta de Matu, când veni în goana un bastinas si spuse ceva capeteniei.

— John Webster s-a înapoiat singur cu barca cu motor, zise Matu capitanului. Eu o voi razbuna, însa, pe fata, daca el a ucis-o cumva.

— Trebuie sa ocolim imediat insula, cu submarinul, fu de parere Farrow. Daca s-a înapoiat singur, mi-e teama ca s-a întâmplat o nenorocire. Mai am nadejdea ca a dus-o pe Mady Bird pe vre-o alta insula, unde se afla într-o situatie atât de grozava, încât o va sili prin asta sa-i tradeze taina tatalui ei. Când va auzi însa

acum de la Bird cât de bine suntem noi informati, o va ucide, probabil, pentru propria lui siguranta.
— Ma luati si pe mine? se ruga capetenia. Poate va voi fi de folos, caci cunosc bine padurile acestor insule
Farrow chibzui câteva clipe, apoi zise:
— Bine, Matu, vino cu noi. Va fi nevoie, poate, sa-l urmarim pe John Webster prin desisul vre-unei insule. Trebuie sa ne grabim, însa, caci ma tem sa nu se întâmple o nenorocire.
La o porunca a capeteniei, câte doi bastinasi luara ferestraiele grele ale monstrilor si pornira cu ele în goana de-a lungul tarmului, spre locul unde acostase submarinul. Ceilalti îi urmara. Matu mai întreba daca sa puie oamenii sa aduca si cangile cu funiile, dar spre marea lui bucurie Farrow îi raspunse ca-i le daruieste. Va avea acum posibilitatea sa prinda mai lesne pesti-ferestrau, a caror carne parea sa serveasca tribului drept hrana.
Pe bordul „Dox”-ului totul era gata de plecare. Rindow, care privise cu atentiune prin ochean la lupta ce se desfasurase pe mare, întreba daca barca de aluminiu sa ramâie pe punte, pentru a putea fi lasata imediat pe apa, dar capitanul puse oamenii s-o demonteze repede si s-o duca în magazie. Apoi zise primului ofiter;
— Bastinasul care statuse la pânda ne-a adus vestea ca John Webster s-a înapoiat singur cu barca cu motor. Nu ne va folosi la nimic, deci, daca vom merge pe uscat, cad tot nu va vrea el sa ne lamureasca

unde a lasat-o pe Mady. De aceea, va trebui sa ne lasam în apa, când vom ajunge pe coasta de apus. Banuiesc ca ne va duce el-însusi acolo unde a ascuns-o pe Mady Bird. Sper ca. a lasat-o în viata, pentru a-i smulge taina tatalui ei. Acum însa va cauta s-o îndeparteze, ea fiind o martora primejdioasa, dupa ce va afla prin Bird ca noi ne ocupam foarte de aproape cu soarta ei.
În vreme ce vorbea, capitanul conduse vasul prin canalul adânc ai golfului, îndreptându-l spre larg. Apoi lua directia spre nord si ocoli capatul de sud al insulei.
Acum trebuia sa fie cu bagare de seama si dadu imediat comanda pentru afundare. Rindow cobora repede scarita, Farrow închise capacul turnului si-l urma pe primul ofiter, Matu statea jos în cabina de comanda si privea cu uimire la ciudatele aparate, raspândite pretutindeni.
Când ajunsera la vre-o trei sute de metri de casa lui Bird, Farrow dadu ordin de oprire. Zari lamurit cele doua barci cu motor; asadar John Webster nu-si luase înca talpasita.
— Trebuie sa ramânem câtva timp la pânda aici – zise el catre Rindow - periscopul nu-l vor putea zari ei de la departarea asta. Sunt încredintat ca Webster va porni îndata la drum – daca nu cumva a si ucis-o pe Mady Bird. Poate sa fi facut asta într-un moment de furie, vazând ca ea aruncase peste bord bidonul cu documentele pretioase.

— Presupunând ca s-a întâmpini asa, ce vom face? întreba Rindow.
— Debarcam, începem sa cautam comoara, punem crima în socoteala lut Bird si Webster si transmitem primului post de politie englezesc o radiograma, în care povestim faptele. Apoi vom gasi un mijloc sa predam autoritatilor hârtiile si comoara gasita. Bird si Webster îsi vor primi pedeapsa meritata, caci noi vom depune marturie sub prestare de juramânt în privinta miriapozilor gasiti în bidon. Si daca autoritatile nu le vor face nimic celor doi ticalosi va lua Matu pe seama lui pedeapsa.
— Asa e – ba eu cred ca cei doi criminali vor fi mai multumiti daca vor fi pedepsiti conform legii. Ar putea deveni foarte neplacut pentru ei, daca Matu se va ocupa de chestie.
— Eu tot ma nadajduiesc ca Webster a ascuns-o undeva pe Mady, poate pe vre-o insula unde roiesc miriapozii. Prin asta urmareste, probabil, s-o înduplece.
— Tata – interveni George în discutie – individul acesta neomenos e în stare de asa ceva. Dar tocmai îmi vine în gând ca Matu ar putea cunoaste o asemenea insula. Putem pleca într-acolo înaintea lui Webster ca s-o eliberam pe tânara fata.
— Ai si tu dreptate – raspunse capitanul. Ia întreaba pe capetenie.
George facu întocmai, dar Matu nu stia ce vrea sa înteleaga tânarul prin „miriapozi”. Nu cunostea nici celelalte denumiri ale acestor insecte, cum ar fi „centiped”, etc. George nu stia cum sa-l

lamureasca mai bine, când de-odata îi veni o idee. Alerga la doctorul Bertram si-l ruga sa-i dea borcanul cu insectele moarte.
Acum Matu pricepu si deveni foarte iritat, caci aflase în vremea asta de la Farrow, ce banuia acesta.
— El spuse ca o astfel de insulita se afla la apus de-a lui. Petecul acela de pamânt era foarte temut, caci insectele veninoase roiau pretutindeni pe acolo. Nici-un om n-ar putea sta fara sa vie în atingere cu ele.
— Atunci sa plecam repede, hotarî Farrow. Am presimtirea ca ticalosul acesta a târât-o acolo pe biata fata.
Dadu imediat ordin sa fie puse în functiune electromotoarele, apoi se îndeparta de insula, luând-o spre apus.
Cercetându-l pe Matu, afla ca insula cu miriapozii se afla atât de departe, încât un kanu cu sase vâslasi ar avea nevoie de o zi întreaga spre a face drumul pâna acolo. Asta însemna vre-o suta de kilometri pe cari, însa, submarinul îi putea strabate în câteva ceasuri. Caci îndata ce nu se mai zari insula pe care locuiau Bird si Webster, capitanul ridica vasul la suprafata si punând în functiune motoarele Diesel, opri compresoarele si monstrul de otel porni ca o sageata pe întinsul marii.
Matu fu adus în turn ca sa le arate drumul. Capetenia clatina capul cu mirare când observa viteza enorma a „Dox”-ului, dar nu zise nimic. Nu s-ar fi mirat, poate, nici dac-ar fi vazut ca submarinul se ridica deodata în vazduh.

Nu se scursera nici doua ceasuri, când el arata cu mâna în zare, unde se ivise un punctulet negru.
— Insula, risc Matu, scurt. Nu trebuie, însa, sa pasim pe ea si mai ales eu, care sunt aproape gol.
— Sunt de parere sa ne încaltam cizme înalte si sa ne punem mantalele impermeabile, apoi ne acoperim fata cu aparatoarele de tântari si tragem manusile cele groase pe mâini, zise Farrow. În felul acesta vom putea cerceta în liniste primejdioasa insula. Daca Mady Bird se afla pe ea, atunci Webster trebuie sa fii purtat de grija s-o apere în vre-un fel de insectele acelea grozave.
— Repede, George, îngrijeste ca totul sa fie pregatit, viu si eu îndata jos. Spune-i si doctorului si lui Petre ca ne vor însoti.
Tovarasii se îmbracara cu cea mai mare graba, având grija, în acelasi timp, sa nu le ramâna descoperita nici-o parte din obraz sau mâini.
Când se ivira din nou în turn, insula era aproape de tot. Pâna în ultima clipa Farrow lasa masinile sa functioneze cu toata forta, ca sa nu piarda nici-o secunda. Tânara fata trebuia sa-si fi pierdut mintile de spaima, daca se afla intr-adevar pe insulita asta, în mijlocul miriapozilor veninosi.
Din fericire malurile insulei cadeau drepte în apa, astfel ca submarinul se putu apropia. Din primul moment tovarasii vazura cât de numeroase erau ciudatele insecte, caci multe cazusera în mare, unde se înecasera. Dar printre

tufisuri roiau pretutindeni, unele din ele având dimensiuni neobisnuite.
— Draga Rindow, când vom fi coborât pe uscat, te sfatuiesc sa dai vasul îndarat. Nu e exclus ca o grozavie dintr-astea s-ajunga pe submarin. Ar fi foarte neplacut.
George se si afla la prora. O clipa sovai, vazând insectele roind în tufisul apropiat, apoi, observa o urma lata, care ducea în desis. Ramurile erau frânte, frunzele rupte – ca si cum cineva ar fi carat o povara prin tufis.
Un simtimânt de neliniste puse stapânire pe el. Peste ce va da oare, daca se va conduce dupa urma aceasta? Desigur, peste trupul neînsufletit al tinerei fete, care-si va fi dat sufletul în prada unor chinuri grozave.
Gândul acesta îl facu sa sara repede pe uscat. Poate tot nu era înca prea târziu? Poate ca nemernicul de Webster facuse în asa fel ca fata sa nu fie atinsa de insecte, doar numai înspaimântata de prezenta lor.
Fara sa tie seama de prevenirile tatalui sau, George patrunse în tufis. Era aparat împotriva miriapozilor veninosi, cari acum începura sa-i sara pe mâini si pe brate, picând din crengile copacilor.
Ajunse intr-o rariste mica si se opri îngrozit. În mijlocul ei, prin a carei iarba scurta foiau cu miile insectele negre, se afla o cusca mare din pânza de sârma, în care statea ghemuita o tânara fata, acoperindu-si fata cu mâinile.
Era o cruzime pe care numai un crier bolnav o putuse nascoci. Webster trebuie

s-o fi vârât în cusca pe Mady înca de pe insula lor, pentru a o aseza apoi în mijlocul insectelor veninoase.
Miriapozii nu-i puteau face nimic, dar se târau pe pânza de sârma, se aflau mereu în jurul ei, îngrozind-o cu prezenta lor. Era o tortura atât de neomenoasa, încât George avu nevoie de câteva clipe de reculegere, înainte de a se putea gândi la salvarea fetei.
În vremea asta, sosira si ceilalti tovarasi. Ramasera si ei încremeniti în fata privelistii înfioratoare, apoi sarira toti patru în luminis. Auzind zgomot, tânara fata se cutremura, ochii-i se holbara si striga cu disperare:
— Spun totul, spun totul, numai nu deschideti cusca!
— Asta n-o vom face în nici-un caz – o linisti Capitanul Farrow. Te vom scoate acum de pe insula asta grozava, apoi vom purta de grija ca John Webster si unchiul d-tale sa-si capete pedeapsa meritata. Am gasit bidonul pe care furtuna l-a aruncat pe insula noastra si am pornit îndata sa punem la cale salvarea d-tale. Fii linistita, caci nu vei mai vedea mult timp insectele acestea grozave. Pe submarinul nostru, care se afla la tarmul insulei, vei fi în deplina siguranta. Te vom scoate de aici cu cusca cu tot.
Petre nu mai astepta ordinul capitanului, ci ridica repede cusca pe brate si zise:
— Ticalosul acela a prevazut-o cu mânere, ca s-o poata târî singur. Vai de mamulica lui daca mi-o cadea în laba!
Încetisor si cu bagare de seama duse cusca printre tufisuri. Tovarasii de pe

submarin scoasera exclamatii de spaima când îl zarira cu ciudatul obiect în brate, caci îsi dadura seama îndata de planul fioros al lui Webster.
De-abia când submarinul se îndepartase de insula, Farrow deschise usa custii si zise:
— Acum esti în siguranta, domnisoara Bird. Vino afara fara teama, caci te afli între prieteni. Poate ca numele meu nu-ti e strain, eu sunt capitanul Farrow si cei doi din jurul meu sunt vitejii mei camarazi.
— Oh! M-ati salvat de la o moarte înfioratoare, suspina fata, iesind din cusca, sprijinita de Farrow. Cum sa va multumesc? Eram aproape sa-mi pierd mintile când m-am vazut în mijlocul acestor insecte veninoase, de cari mi-era groaza întotdeauna.
— Dupa cum spuneam, am gasit bidonul d-tale – zise Farrow – si am început imediat sa ne ocupam de dumneata. Fii multumita ca am deschis noi tinicheaua, caci am gasit în ea doi miriapozi, pe cari Webster i-o fi pus acolo, pentru ca sa te înspaimânte pe d-ta si sa te ucida în felul acesta. Vroia sa afle taina tatalui d-tale.
— Da, atât unchiul cât si el au staruit de mine, dar eu n-am spus nimic, caci tata m-a rugat sa nu caut taina înainte de a fi împlinit douazeci si unu de ani.
— Bine, domnisoara, n-ai decât s-astepti pâna atunci; noi, însa, îti putem spune locul unde se afla taina. Banuiesc ca e vorba de o comoara.
— Da, asa mi-a spus si tata, dar trebuie sa dispun de dânsa de-abia dupa ce voi fi

devenit majora. Probabil ca nu avea multa încredere în fratele sau.
— Avea si dreptate. Dar ia spune, unde vrei sa ramâi pâna atunci?
— Voi pleca imediat cu barca mea cu motor pe insula Uvea din Noua Caledonie, raspunse Mady, cu hotarâre. Guvernatorul de acolo a fost prieten cu tata si sunt sigura ca ma va primi cu bucurie. Peste o jumatate de an, voi fi majora.
— Si noi vom purta de grija ca atât unchiul d-tale, cât si John Webster sa nu-ti poata fi primejdiosi, raspunse Farrow. Baieti, duceti cusca sub punte! Iar d-ta, domnisoara Bird, nu trebuie sa te arati pâna nu voi fi stat eu de vorba mai întâi cu cei doi ticalosi.
Rindow luase conducerea vasului si-l îndrepta spre insula unde locuiau criminalii. Toti camarazii aveau chipurile întunecate si nu se apropiau de loc cu gânduri bune de salasul nemernicilor.
În special mutra ce o facea uneori Matu, te baga în sperieti. Când o zarise pe Mady Bird, fata îi straluci de bucurie, apoi, când pricepu cât de grozav s-a purtat Webster cu ea, chipul îi se schimonosi de furie. Toti simteau ca soarta lui John Webster era pecetluita.
Farrow ordona lui Petre si lui Kard sa-l tie sub ochi, ca sa nu se dea la vre-o nechibzuinta, caci vroia sa aiba mai întâi o marturisire a ticalosului.
Dar când barca se apropia de insula si Webster veni la tarm împreuna cu Bird, chipul lui Matu nici nu tresari, dimpotriva, cobori pe uscat în urma

capitanului, fara sa se uite la englez si se îndrepta spre desis din care se ivi imediat unul din oamenii sai.
Matu vorbi ceva cu el, apoi se întoarse spre grupul de barbati, cari se apropiasera de Bird si Webster.
— Acesta e vestitul capitan Farrow – spuse Bird, ironic – vrea sa afle de la tine ceva cu privire la miriapozi, draga John.
— Hm, sunt foarte veninosi si provoaca dureri mari când îi atingi, zise Webster cu cinism.
Se vedea ca cei doi ticalosi se vorbisera si încercau acum s-o faca pe nevinovatii. Asta se si dovedi când Webster urma:
— Ce vor, de fapt, domnii de la noi, James? De ce nu le interzici sa calce pe insula? Pacat ca nu se afla vre-o institutiune politieneasca sau vre-un vas de razboi prin apropiere, caci i-am preda imediat.
— Te înseli – raspunse Farrow, calm – v-am preda noi pe voi, punându-va sub acuzatia de tentativa de omor. Unde se afla Mady Bird?
— La guvernatorul din Uvea, daca vrei sa stii cu orice pret, raspunse Webster, râzând batjocoritor. Dar cred ca nu veti avea îndrazneala sa va duceti acolo.
— Nici nu e nevoie, caci Mady Bird are intentia sa se duca de abia unde spui, ca sa astepte în liniste trecerea celor sase luni pâna la majoratul ei. Vroiam, însa, sa fac o afacere cu d-ta. Cât platesti pentru o cusca ca asta?
Farrow si tovarasii sai se dadura la o parte si cei doi criminali zarira pe puntea

submarinului cusca de sârma în rare fusese vârâta fata.
Ca loviti de trasnet, englezii facura ochi mari, dar dupa câteva clipe Webster îsi învinse turburarea si rosti cu glas ragusit:
— N-avem nevoie de asa ceva, n-ai decât sa tii pasari într-unsa, daca-ti face placere!
— Nici nu ma gândesc sa-i dau vre-o întrebuintare. Am gasit-o pe o insula din apropiere si mi-am spus ca ar fi a dumneavoastra. De altfel, sunt si foarte multi miriapozi pe acolo.
Bird îsi pipai buzunarul în care tinea revolverul. Chipul îi se schimonosise si cu glas schimbat scrâsni:
— Ce însemna toata comedia asta, ce vreti de la noi?
— Vroiam numai sa v-aduc la cunostinta ca Mady Bird va fi condusa de noi pe insula Uvea. Cât pentru voi, cred ca va veni în curând o barca a politiei, ca sa va ia în primire.
— Ce tot îndrugi d-ta? Mady e la guvernator! Racni Bird, a carui frunte era îmbrobonata de sudoare.
Farrow facu un semn lui Rindow, care se afla în turnul submarinului. Dupa câteva clipa Mady Bird se ivi în deschizatura si privi linistita la cei doi criminali.
Atunci se produse ceva neasteptat. Webster se întoarse cu iuteala fulgerului si alerga cu pasi mari spre desis, în care disparu, urmarit de Matu. Bird, însa, scoase revolverul si înainte ca cineva sa-l poata opri, îsi trase un glont în tâmpla.

Se prabusi horcaind, apoi se ridica pe jumatate si murmura:
— Da, am vrut s-o ucidem, ca sa punem stapânire pe comoara. Am banuit mereu ca nu va sfârsi bine chestia asta. Acum mi-am primit pedeapsa, am fost îndemnat de Webster. Mady, iarta-ma!
Se zvârcoli câteva clipe, apoi cazu pe spate.
Tovarasii ramasera turburati lânga cadavru si Farrow ordona sa-i se sape o groapa. Apoi facu semn lui George. Petre si la patru marinari sa se apropie si le zise:
— Acum trebuie sa-l cautam pe Webster. Ma tem ca-si va primi si el pedeapsa înainte de a cadea în mâinile autoritatilor.
Tovarasii se repezira în desis. De-odata, rasuna departe de ei un tipat înfiorator, apoi altele si iar altele... Marinarii începura s-alerge intr-acolo, banuind ca Matu hotarâse sa faca dreptate.
Un tipat mai grozav ca celelalte se auzi iar, pe urma se facu tacere. Farrow, urmat de ceilalti ajunse într-un luminis, în mijlocul caruia zacea trupul nemiscat al lui Webster, care avea camasa alba sfâsiata în întregime.
Când marinarii se apropiara, se cutremurara de groaza. Miriapozi de lungimi neobisnuite roiau pe trupul si în jurul criminalului. Matu îl facuse sa-si ispaseasca grozav fapta, omorându-l în chipul cum vroia ticalosul sa omoare pe Mady.
Folosindu-se de crengi cu frunze tovarasii.

Îndepartara insectele, apoi îl dusera înapoi pe Webster si-l înmormântara si pe el crestineste. Mady nu afla despre sfârsitul lui grozav, caci Farrow îi spuse ca s-a sinucis si dânsul ca si celalalt.
Dupa câteva ceasuri tânara fata pleca spre Uvea, în barca ei cu motor. Farrow o însoti cu submarinul, pâna se ivi în zare coasta departata a Noi-ei Caledonie.
Acolo îsi luara ramas bun. Mady Bird îl ruga pe capitan sa se întoarca peste o jumatate de an, ca sa-i ajute la cautarea comoarei. Si Farrow îi fagadui – fireste daca vasul sau va mai exista pâna atunci si el însusi va mai fi în viata.

30
Ho?ul margaritarelor

I
O ÎNTÂLNIRE PRIMEJDIOASA

SUBMARINUL ÎNAINTA LINISTIT SPRE APUS. Era o minunata dimineata tropicala; Farrow, George si doctorul Bertram se adunasera de cu vreme în turn, ca sa aspire aerul proaspat si sa admire rasaritul brusc al soarelui.
Se înapoiau din Noua Caledonie si asteptasera la departare bunicica pâna ce Mady Bird tânara fata salvata de ei de la o moarte grozava – ajunsese la tarm cu barca ei cu motor. (Vezi brosura Nr. 29).
Între insulele Bellona de Sud si Bird, se afla un grupulet de insule, pe care capitanul Farrow le observa adesea cu interes, în trecere, dar nu avusese înca

prilejul sa debarce acolo si sa le cerceteze mai de aproape.
Erau cinci insule si fiecare avea cam o jumatate kilometru în diametru – punctulete împrastiate în marea de corali, binecuvântata din belsug cu insule, stânci si bancuri de margean.
Dar toate cinci insulitele aveau câte o plaja larga, alba ca zapada si pereti de verdeata cu arbori marunti si – lucru rar, de altfel – fara palmieri sau alti copaci uriasi.
Adesea îsi spusese capitanul ca pe insulitele acestea s-ar putea duce o viata minunata, ca ele erau un adevarat rai pamântesc pentru omul care cauta linistea, departe de semenii sai.
Acum avea timp sa se ocupe si de ele, de aceea spuse în treacat doctorului Bertram:
— Ce-ar fi sa ne abatem putin printre insulele acelea? De mult ma bateam cu gândul s-o fac, dar mi-a lipsit timpul. Te pomenesti ca descoperim acolo o fauna noua, caci insulele nu par sa fie atât de vechi – probabil ca au luat nastere de pe urma unui puternic cutremur de pamânt. Nu s-ar putea oare, ca unele vietati, zvârlite cu prilejul acesta, de pe fundul marii, sa se fi aclimatizat în cursul vremii, devenind animale de uscat?
— Hm… parerea d-tale nu e de dispretuit, draga capitane – raspunse doctorul. Eu am spus mereu ca exista înca animale, de care toata stiinta omeneasca habar n-are înca. Si asta se raporta cu deosebire la vietuitoarele din adâncul marilor. Stii prea bine, capitane,

ca nu exista om pe care sa-l intereseze mai mult chestiile astea si n-as mai sfârsi dac-as deschide vorba. Si ca sa ne întoarcem la propunerea d-tale, îti spun ca mi-ar fi foarte placut sa cercetez mai de aproape acesta insule.
— Sa ne multumim deocamdata sa trecem cu submarinul printre ele. Asta o fac mai ales, ca sa vad cum stam cu apa pe acolo. S-ar putea întâmpla sa fim nevoiti vreodata, sa fugim pe neasteptate, când ne-om afla prin tinuturile astea si nu strica sa cunoastem bine drumul.
— Dupa cât pot eu sa-mi dau seama de aici, apa e destul de adânca în canalurile înguste dintre insule, îsi dadu cu parerea doctorul Bertram. Asta se poate vedea lesne din culoarea ei închisa. Fireste ca în labirintul asta micut ne-am putea ascunde lesne de urmaritori. Asadar, sa ne unim interesele: d-ta vei cerceta canalele, iar eu voi încerca sa descopar ceva nou pe tarâmul zoologic. În felul acesta împacam si capra si varza, vorba ceea.
Capitanul râse si fara sa mai sovaie o clipa, porni cu vasul în canalul dintre cele doua insule mai apropiate. Doctorul avusese dreptate, culoarea apei dovedea ca adâncimea acestui canal era destul de mare.
Cu viteza redusa, „Dox”-ul patrunse în interior Bratele de apa, care se întindeau printre insule, aveau o latime de cel mult doisprezece metri, dar vedea ca erau adânci.
— Aici ar fi într-adevar o ascunzatoare minunata pentru noi – zise capitanul,

doctorului. Daca va fi sa ne urmareasca vreodata, prin tinutul acesta un crucisator englez sau australian, ma furisez printre insulele astea, unde nu se vor putea lua dupa mine, data fiind largimea vaselor lor.
— Chiar si pentru submarinul nostru îngust e un mare noroc ca printre insule, canalele sunt taiate drept – zise doctorul – caci avem prea putin loc unde sa ne putem misca. Numai de nu ne-am pomeni în vreo înfundatura, ca sa fim nevoiti sa ne strecuram înapoi ca racul, ceea ce ar fi foarte neplacut. Ai dreptate, daca s-ar întâmpla asa, ar avea de furca chiar si Gerard Plundow al nostru, care e unul din cei mai buni timonieri din câti exista, raspunse capitanul, râzând. Stia, insa, ca sunt deschise canalele acelea, lucru ce l-am observat pe când treceam o data cu submarinul de cealalta parte a insulei. Ei dar ce s-a întâmplat?
Doctorul Bertram, care privise întâmplator îndarat, apuca brusc bratul lui Farrow si exclama:
— Repede, capitane, sau ne lasam afund, sau pornim înainte cu toata viteza. Îndaratul nostru goneste un bric, urmarit, desigur, de un torpilor englez.
Farrow se-ntoarse cu iuteala fulgerului si vazu ca bricul, care era urmarit, într-adevar, de un vas al autoritatilor, se apropiase pâna la vreo doua sute de metri. Cu viteza pe care o desfasura, însa, era aproape imposibil ca în timp atât de scurt s-ajunga si „Dox” -ul la aceeasi iuteala. O ciocnire era, deci, de

neînlaturat, daca submarinul nu izbutea si se afunde în timp de câteva minute.
Capitanul îl împinse imediat pe Bertram spre scarita turnului si zise:
— Coboara repede, doctore, repede. George si tu repede, repede! Vasul la fund imediat! racni el apoi în porta-voce.
Fara sa mai umple tancurile de balast capitanul ordona manevra de afundare. Vasul urma sa fie împins cu forta cu ajutorul electromotoarelor, întrebuintându-se cârma de adâncire, în vreme ce, fireste, pompele umpleau tancurile de balast. Manevra aceasta se facea numai în cazurile de mare primejdie.
În clipa când Farrow striga comanda în porta voce, vasul se adânci cu prora în apa. De-abia avu vreme sa închida capacul turnului, ca acesta fu acoperit îndata de apa.
— Ce… ce-a fost? izbuti de-abia sa-ngâne doctorul Bertram, frecându-se la cap din cauza loviturii pe care i-o daduse George, fara voie, în graba cu care coborâse scarita de fier. To… totul a mers atât de repede… eu am vazut numai doua vase, nimic mai mult.
— Care, însa, se îndreptau cu toata viteza tocmai spre canalul acesta îngust, raspunse Farrow care privea cu încordare batometrul. Ne-am fi ciocnit fara doar si poate cu bricul fugar, înainte de a putea atinge aceeasi viteza cu a lui. Asadar, nu ne ramânea decât sa ne afundam cât mai repede; nadajduiesc ca ne aflam destul de adânc, ca sa scapam nevatamati. Iata-l ca vine!

Zgomotul caracteristic al unei elice de vapor se auzea din ce în ce mai apropiat. Era îndaratul submarinului, prin al carui învelis de otel sunetul patrundea lamurit.
Farrow rasufla usurat – la fel George si doctorul Bertram, care observase primejdia în ultima clipa. Elicea vasului strain trecuse ca o naluca doar la câtiva centimetri deasupra periscopului.
Tancurile de balast pompasera în vremea asta destula apa si submarinul putea sa se scufunde acum si mai mult, fara sa forteze cârma de adâncire. Era si timpul, caci din nou se apropia vâjâitul asurzitor al unei elice puternice: urmaritorul vasului – probabil un crucisator englez.
Era un noroc deosebit ca si elicea aceasta aluneca numai la câtiva centimetri deasupra turnului „Dox”-ului. Capitanul dadu din cap si se adresa lui George, Bertram si Rindow:
— Nu lipsea mult sa fim abordati de unul din aceste doua vase. Din fericire, primejdia a trecut acum; voi privi prin periscop, poate descopar vreo urma de-a lor.
Capitanul înalta repede periscopul, apoi zise tovarasilor sai:
— Bricul cel mic pare sa fi disparut; daca nu ma însel l-am zarit cotind-o dupa coltul insulei. A! Si distrugatorul n-a putut cârmi la vreme ca sa se ia dupa el – acum a pornit mai departe – stopati masinile, trebuie sa ramânem aici pâna când englezul se va fi retras. Vad ca elicea a început sa se învârteasca îndarat acum, dar e exclus ca sa ajunga briciul. Asta i-a luat-o cu mult înainte.

Submarinul îsi încetini viteza, Farrow trase periscopul înauntru si tovarasii auzira zgomotul elicei vasului englez, care se apropia tot mai mult Dar la vreo cincizeci de metri de „Dox" elicea începu de-odata sa vâjâie mai puternic, însa dupa câteva clipe zgomotul amuti brusc.
— Asa, acum a luat-o si el dupa colt – zise Farrow – voi înalta iar periscopul; nu cred însa sa mai zaresc vreunul din cele doua vase.
Dupa ce privi câteva clipe prin minunatul instrument, capitanul comunica:
— Nu se mai vede nimic, amândoua vase au cotit-o spre rasarit, în canal. Acum sunt curios sa stiu cine a fost omul de pe bric. Faptul ca un distrugator a fost trimis pe urmele lui, înseamna ceva – dar se si poate ca acest vas al administratiei engleze sa se fi aflat întâmplator prin partile acestea si va fi luat la ochi bricul, din cine stie ce motiv. Dar pe noi putin ne intereseaza toata chestia; principalul e sa cautam sa plecam neobservati de aici. Fireste ca deocamdata trebuie ramânem sub apa, caci se poate întâmpla ca distrugatorul sa se iveasca pe undeva, în fiece moment. Ne vom strecura, deci, printre insule spre nord, apoi ne luam drumul spre apus. La suprafata nu vom putea iesi însa, decât atunci când nu vom mai zari deloc distrugatorul.
— Asta e de la sine înteles, încuviinta doctorul Bertram. Ba trebuie sa fim chiar foarte prevazatori si mai bine sa asteptam câtva timp. N-am chef deloc sa cad în mâna englezilor.

— Trebuie sa recunosti, draga doctore, ca pâna acum n-au izbutit sa ne prinda, desi au luat împotriva noastra cele mai vajnice masuri si ne-au întins curse câte poftesti. Daca e sa ne pazim, apoi s-o facem de teama francezilor, caci dinspre partea asta ne asteapta primejdiile cele mal mari. Englezilor si australienilor le-am facut pâna acum servicii ne pretuite si nici un soldat de-ai lor nu va porni cu inima usoara împotriva noastra, în cazul de fata avem de-a face tot cu un englez si sunt sigur ca ne va lasa în pace, chiar daca ne va descoperi. Voi purta eu însa de grija sa nu ne descopere. În mod zadarnic nu ma voi vârî în nici o primejdie, dar am presimtirea, totusi, ca ne vom trezi cu o noua aventura. Deocamdata, drumul e liber, distrugatorul nu se mai vede; vom încerca, deci, sa ajungem pe calea cea mai scurta, la „Insula odihnei”.
Farrow mai privi câteva clipe cu încordata prin periscop apoi adauga:
— E ceva ciudat pe aici si ma simt îndemnat sa cercetez nitel cum stau lucrurile. Distrugatorul englez a luat-o acum spre rasarit, printre insule; se pare ca n-a dat de bricul pe care-l urmarea si s-a plictisit de vânatoarea asta. Fireste c-ar putea fi la mijloc numai o siretenie de-a comandantului si as putea sustine chiar ca asa si este. Vom ramâne prin apropiere, caci afara de plecarea distrugatorului englez, am mai observat ceva: pe insula cea din urma a iesit din desis un barbat barbos care privea dupa distrugator. Mi se parea ca individul

acesta râdea batjocoritor dar se poate sa ma fi înselat. N-avem ce pierde daca ne-am opri sa vedem cum stau lucrurile.
Capitanul dadu comanda ca electromotoarele sa mearga cât mai încet apoi descrise un viraj foarte mare si sa se apropie de insula cea mai de rasarit. În cursul drumului îi lasa si pe doctor cu George sa priveasca prin periscop si fura si ei de parere ca nu vazusera înca insule atât de interesante. Desisul cu copaci marunti care se întindea în mijlocul insulei, avea o forma si pe alocuri a culoare, care se deosebeau cu desavârsire de a celorlalte insule pe care le cunosteau ei.
Doctorul Bertram, în deosebi, deveni foarte interesat, sustinând ca pe insulele acestea trebuie sa se gaseasca plante si animale necunoscute înca.
Staruia mereu de capitan sa ridice vasul la suprafata, ca sa poata vedea cel putin vegetatia mai de-aproape. Dar Farrow raspunse cu hotarâre ca nu va iesi din apa, decât atunci când va fi lamurit misterioasa disparitie a bricului urmarit, adaoga în acelasi timp ca nu e exclus ca individul care privise de pe insula în urma distrugatorului, sa fie în legatura cu chestia asta.
— Ar însemna atunci sa mai stam la pânda o bucata de vreme pe aici, îsi dadu cu parerea doctorul Bertram. Dar nadajduiesc, cel putin, ca odata si odata, voi ajunge pe insula. Dupa descrierea d-tale, draga Farrow, insulele astea trebuie sa fie foarte interesante.

— Da si nici au cred sa fi aparut de mult timp, raspunse capitanul, îngândurat. Dupa felul cum masuram timpul în ani si zile, or fi existând ele de multisor, nu-i vorba, dar nici un arbore secular nu pare sa fie pe dânsele. Nu vad nici un palmier, nici o pasare si în primul rând, nu le-am vazut trecute pe nici o harta moderna.
— Prin locurile acestea autoritatile respective nu-si prea dau silinta sa întocmeasca harti, zise doctorul – caci topografia se schimba foarte repede. Nu e lucru rar pe aici ca sa se iveasca brusc din mare o insula, iar pe de alta parte sa dispara tot atât de brusc o alta. Cu atât mai mult sunt curios, draga capitane, sa cercetez insulele.
— Acum nu mai observ nimic suspect – zise Farrow în acea clipa. Cred ca ne vom putea ridica la suprafata, de îndata ce ne vom apropia de insule. Nici distrugatorul englez na ne va putea descoperi atât de lesne, când ne vom afla lânga tarm. Asa, suntem pe drumul cel bun, ne îndreptam spre mlastina cea mare, vom face, însa, înainte, un viraj scurt, apoi ne strecuram într-un golf, unde sunt încredintat ca vom da de lucruri interesante. Peste doua minute vom iesi la suprafata, caci nu se mai zareste nimic suspect.
Cele doua minute se scursera si Farrow dadu comanda de ridicare. Când turnul iesi din apa, George fu primul care împinse capacul. Dar fu foarte dezamagit, când se vazu lânga o insula mica Cu o plaja foarte fina. Mijlocul insulitei era acoperit de vegetatie marunta – lipseau

arborii uriasi, cum se întâlnesc pretutindeni prin padurile de la tropice.
Tânarul privi în juru-i, asculta cu încordare spre desis, cautând sa prinda vreun zgomot oarecare. Totul ramase, însa, linistit, nimic nu dovedea existenta vreunor vietuitoare prin apropiere.
Atât bricul urmarit, cât si distrugatorul englez nu mai erau de vazut. George se aseza pe marginea turnului si zise capitanului:
— Acum chiar ca ne putem odihni în voie, tata. Ce-ar fi sa cercetez mai de aproape insula asta, împreuna cu doctorul Bertram? Nu e exclus sa descoperim unele animale, necunoscute înca.
Capitanul râse si raspunse linistit:
— George, eu cred ca nu-ti vei putea duce gândul la îndeplinire, caci spuneam doar ca am vazut pe insula asta ivindu-se din desis chipul unui european. Nu cred sa ma fi înselat. Vom debarca, deci, împreuna si vom face o mica excursiune pe insula.
— Minunat! exclama George. Eu o iau înainte si voi veniti dupa mine. Poate ca dau de omul acela ciudat, pe care sustii ca l-ai vazut tu.
Fara sa mai astepte raspunsul capitanului, îsi facu vânt pe punte, alerga cu repeziciune spre parapet si în clipa urmatoare sari pe tarm. Facu „bezele!” celor de pe vas, apoi o porni spre desis, îsi croi drum printre ramuri si disparu din ochii camarazilor sai.
Capitanul, Petre, Rindow, doctorul Bertram si alti câtiva tovarasi se luara

îndata dupa îndraznetul tânar. Peste câteva minute ajunsera si ei la tufisul des, gasira urmele lasate de George când patrunse înauntru – cât despre el însusi... i-al de unde nu-i.

II
O CUNOSTINTA INTERESANTA

PATRUNZÂND ÎN DESIS, George auzi deodata pârâituri si fosnete ciudate lânga el. Repede duse mâna la brâu, dar nu mai avu ragazul sa scoata revolverul.
Un obiect greu, moale si întunecat zbura deasupra capului sau si a umerilor, apoi fu înhatat de doua brate puternice, se simti ridicat pe sus si târât repede prin desis.
Atacul acesta se produse cu atâta repeziciune si fara zgomot, încât el îsi dadu seama imediat ca tovarasii sai n-ar fi putut sa observe nimic, în vreme ce-l ducea, se gândi la omul pe care-l vazuse tatal sau în desis. Îsi dadea acum seama ca parintele sau nu se înselase, dar se întreba cine putea sa fie omul acesta misterios, care traia pe insulita asta si care parea sa fie acelasi pe care-l urmarise distrugatorul englez. Unde sa-si fi ascuns el atât de repede bricul?
Întrebarile acestea îl munceau pe George. Simti ca dusmanul sau cobora niste scari cu el. Tânarul numara zece. Apoi fu asezat pe picioare, strânsoarea de fier slabi, dar în acelasi timp simti ca armele îi sunt scoase de la brâu. Cu mare greu reusi sa arunce de pe el patura grea de

lâna care-l înabusea; auzi atunci un glas ragusit, spunând:
— Un singur strigat daca scoti, tinere, îti vâr cutitul între coaste. Lasa-i pe oamenii tai sa racneasca cât or vrea, aici tot nu te gasesc ei.
Chiar fara amenintarea aceasta George n-ar fi putut deschide gura în primele clipe, atât fu de uimit la privelistea ce-i se înfatisa înaintea ochilor. Se afla într-o pestera scunda, semiîntunecoasa, a carei deschizatura – la vreo zece metri în fata lui – dadea spre mare.
Aceasta deschizatura avea înaltimea de cel mult un metru si crengile care atârnau deasupra ei, împiedicau sa fie descoperita de afara. Era o ascunzatoare minunata si George vazu într-însa chiar si un kanu mic, lipit de unul din pereti.
— Dupa cum vad esti cam uimit! se auzi din nou glasul strainului. Afla acum ca bricul meu se gaseste pe aproape, într-o pestera la fel cu asta, numai ceva mai marisoara. Englezii pot sa ma caute mult si bine, noi, australienii, suntem mai vicleni ca dânsii. Stai linistit, ori…
Amenintarea aceasta o rosti pe un ton, care arata îndeajuns ca nu glumeste. În acelasi timp George simti vârful unui cutit atingându-i coastele. Tocmai deasupra pesterii rasuna glasul lui Petre, care-l striga pe tânar. De asemeni si fluieraturile ascutite ale capitanului patrundeau pâna la el.
George chibzui câteva clipe daca n-ar fi bine sa se ia la lupta cu ciudatul sau potrivnic, dar, îsi spuse imediat ca n-avea nici o perspectiva de izbânda. Omul

acesta era înzestrat cu puteri uimitoare – dupa cum se încredintase el mai adineauri. Afara de asta, tânarul era curios sa afle ce avea de gând individul cu el.
Ca si cum strainul i-ar fi ghicit gândurile, spuse acum:
— Nu ti se va întâmpla nimic rau, tinere, daca vei asculta de mine. Te vei putea reîntoarce chiar la al tai, dupa ce ma vei ajuta. Si nu te voi tine mult – depinde numai de tine. Aha! Tovarasii te cauta de zor, dar tot degeaba caci esti bine ascuns aici. Fii linistit, însa, ar fi pacat de tineretile tale sa-ti înfig cutitul în inima.
— Voi fi linistit – raspunse George, recapatându-si sângele rece. Din cauza propriei mele neprevederi am ajuns în situatia asta si trebuie sa vad cum voi putea iesi din ea. Nu voi cere ajutorul camarazilor mei. Numai ca vor fi cam nelinistiti si as vrea sa le dau de veste ca sunt în siguranta.
— Hm! Asta s-ar putea, mormai australianul. Da, tinere, scrie un biletel tovarasilor tai si voi îngriji eu sa le ajunga în mâini.
George scoase carnetul de notite si scrise câteva rânduri tatalui sau, vestindu-i ca fusese prins de un strain, dar ca viata nu-i era în primejdie. În vreme ce scria, îl auzi pe australian strigând:
— Kuda!
Din fondul întunecos al pesterii se desprinsa o umbra, apropiindu-se încetisor. George vazu un malaiez vânjos, îmbracat doar cu un sort alb în jurul soldurilor.

— Kuda – zise strainul în limba malaieza – vei face sa ajungi biletul acesta în mâinile oamenilor de sus; sa nu te lasii prins, însa, caci stii ce se-ntâmpla atunci.
Malaiezianul se înclina fara sa rosteasca o vorba, lua biletul si disparu iarasi în dosul pesterii.
— Asa! facu australianul, râzând. Tovarasii tai vor ramâne uluiti, când se vor pomeni deodata cu biletul. Ei, tinere, acu sa-mi povestesti cine esti si cum ai venit încoace!
George statu la gânduri o clipa, daca sa spuie adevarul sau nu. Îsi zise ca ar fi mai bine sa nu ascunda nimic, caci probabil ca strainul îl va lua drept tovaras de suferinta, deoarece mai mult ca sigur ca stia si el ca Farrow era urmarit de fostele Puteri aliate.
De aceea raspunse linistit:
— Poate ca nu-ti este strain numele tatalui meu, capitanul Farrow. Fara vreun gând anumit, am trecut cu submarinul nostru printre insulele acestea, vroind sa ne încredintam numai, daca n-ar gasi pe aici vreo ascunzatoare pentru cazul unei urmariri neprevazute si atunci ai aparut d-ta cu bricul, gonit de distrugatorul englez si cât pe aici ne-am fi ciocnit daca nu ne-am fi afundat repede în canalul îngust. Fireste ca dupa ce am constatat ca nu se mai zareste vasul englez, am vrut sa facem cercetari, pentru a ne da seama ce se petrece pe aici si asa s-a facut ca ai pus mâna pe mine.

Strainul ramase câtva timp tacut, apoi scoase un fluierat usor si zise încet:
— Asadar, d-ta esti fiul capitanului Farrow – George Farrow, daca nu mansel. Am auzit multe despre d-ta, tinere prieten, chiar foarte multe. Iarta-ma daca te-am tutuit mai adineaori si ca m-am purtat cam necuviincios cu d-ta. Nu stiam, însa, cu cine am onoarea. Dar spune-mi, te rog, e drept ce-am citit – sau auzit – ca esti un scafandru minunat?
— Cam asa ceva, raspunse George.
Era surprins ca ciudatul individ adusese vorba tocmai despre lucrul acesta. Dar fu si mai mirat, când strainul urma:
— Foarte bine, domnule Farrow, cât se poate de bine st ma bucur foarte mult. Hm... în primul rând sunt vesel ca si d-voastra nu va aveti bine cu autoritatile, desi cazul d-voastra e cu totul de alta natura. Pe mine ma cauta ca sa ma vâre în temnita pentru cât mai multi vreme, pentru ca-mi îngadui sa ma cam amestec prin treburile lor. Eu personal sunt de parere ca foarte bine fac ce fac. În sfârsit, în privinta asta, vei avea prilejul sa-ti dai singur seama.
Acum, însa, as vrea sa stabilim fara întârziere raporturile dintre noi doi. Poti sa ma numesti simplu Jerry, nume sub care sunt cunoscut. Eu te voi numi George daca nu te superi. Trebuie s-asculti de mine neaparat altminteri voi fi nevoit sa ma folosesc de cutit, oricât mi-ar parea de rau sa procedez în felul acesta fata de fiul capitanului Farrow. Rolul d-tale va fi sa faci pe scafandrul, în interesul meu: în cealalta ascunzatoare a

mea, unde-mi tin si bricul, am un costum minunat de scafandru, pe care l-am cumparat cândva de la chinezi în Amboina. Amanuntele le vei afla mai târziu, deocamdata starui asupra faptului ca trebuie sa asculti de mine. Sper sa-ti pot da drumul peste câteva saptamâni, dar pâna atunci vei fi sub stricta supraveghere. Orice încercare de fugi va fi pedepsita foarte aspru. Asadar, suntem întelesi?

— N-am încotro – raspunse George – dar tiu sa-ti spun de pe acum, ca ma voi folosi de orice prilej ca sa fug.

— Bravo, George! striga Jerry, cel putin ai fost sincer si asta-mi place. Dar tot atât de sincer sunt si eu, spunându-ti ca voi avea pregatit oricând un glont pentru d-ta, în cazul ca vei încerca sa fugi înainte de vreme. Se poate, însa, sa-ti placa munca la care te voi pune, asa ca nu te vei mai gândi la fuga. Dar acum stai linistit, caci mi se pare ca tovarasii te cauta cu si mai multa râvna. Ah, Kuda! exclama el de-odata în limba malaieza – cum a mers treaba?

— Scrisoarea a fost predata, Tuan – zise servitorul, linistit.

— Aha, de aia larma asta, mormai Jerry. Fireste ca vor încerca totul ca sa te gaseasca, George. În zadar, însa, caci nimeni nu e în stare sa dea de intrarea la pestera mea. Asadar, draga George, stai linistit, altminteri…

Ca sa-si întareasca spusele, australianul apasa ceva mai tarisor vârful cutitului sau în coastele lui George, asa fel ca tânarul de-abia îsi putu stapâni un tipat

de durere. Numai pasiunea lui dupa aventuri îl oprise sa nu scoata un racnet, pentru a atrage atentia camarazilor sai. Vroia sa stie la ce treaba îl va pune misteriosul acesta de Jerry.
În sinea lui, banuia ca australianul va fi descoperit ceva cu totul deosebit, poate vreun castel stravechi, scufundat cu veacuri în urma. Asta ar fi pentru el o perspectiva plina de fagaduinte.
De aceea nici n-ar fi fost nevoie de amenintarea cu cutitul pentru a-l hotarî sa taca; o facea de buna voie, desi pasii grabiti si strigatele agitate ale camarazilor rasunau acum tocmai deasupra pesterii.
Da, în sinea lui George dorea ca Petre sa nu izbuteasca sa gaseasca intrarea, caci altfel s-ar fi dat loc la o lupta apriga; apoi el însusi ar fi fost în mare primejdie, dat fiind ca Jerry n-ar fi sovait o singura clipa sa-i vâre cutitul în piept, pentru ca apoi sa se faca nevazut cu kanu-ul sau.
Spre marea lui usurare – oricât de ciudat ar parea lucrul acesta – zgomotele de afara se pierdura cu-ncetul în departare. George râse si se adresa australianului:
— Acum nu mai avem de ce ne teme. Sunt însa, foarte curios sa stiu ce anume vrei sa faci cu mine. Ai descoperit cumva vreun castel scufundat în mare? Asta ar fi ceva minunat pentru mine.
— Nu, prietene draga – asa ceva n-am descoperit, în schimb un lucru cu mult mai pretios. Putintica rabdare si vei fi multumit. Sunt chiar dispus sa te iau tovaras, caci am mare nevoie de d-ta. Singur nu pot aduce la îndeplinire treaba asta, altminteri as face-o eu însusi pe

scafandrul. Îmi lipseste un ajutor si malaiezul meu oricât ar fi el de priceput, nu poate face ceea ce e în stare un scafandru. Asadar, draga George, sunt încredintat ca ne vom întelege de minune. Ma bucur foarte mult ca esti atât de curajos – o calitate pretioasa pentru treaba la care te voi pune, caci exista pe aici rechini si polipi uriasi. Dar asta nu face decât sa sporeasca farmecul aventurii.

— As dori sa stiu numai ce voi avea de facut, zise George, râzând. Daca e vorba de ceva primejdios, dar cinstit – cinstit am zis – nu ma dau în laturi. Dimpotriva, sunt cu placere dispus s-o fac.

— Cinstit... hm... cinstea e... dar sa lasam asta, raspunse Jerry. Am gasit în mare ceva care nu apartine nimanui, caci nimeni nu stie nimic despre ea. N-am oare dreptul sa mi-o însusesc. Sau poate esti de alta parere, draga George.

Întrebarea fu pusa pe un ton cam amenintator; afara de asta, vârful cutitului îi gâdila cam neplacut pielea între coaste lui George; de aceea el se grabi sa raspunda:

— Fireste ca asa e, Jerry. Când gasesti un bun care n-are stapân, ai tot dreptul sa ti-l însusesti, întocmai ca atunci când descoperi undeva pe uscat o vâna de aur. Dar de ce te urmaresc englezii? Sau una cu alta n-are de-a face?

— Hm... te gândesti poate ca am cava pe cuget mai de mult? Nu, dragutule, totul e în legatura cu descoperirea mea. Eu personal nu ma stiu vinovat cu nimic.

Duca-se dracului englezii aia care îsi vâra nasul pretutindeni.
— Asa. Care va sa zica, d-ta personal te simti nevinovat? întreba George banuitor. Atunci se vede treaba ca autoritatile sunt de alta parere. Domnule Jerry, toata chestia asta nu prea mi se pare lucru curat.
Putin îmi pasa mie de ce ti se pare, raspunse australianul dârz. Obligatia d-tale e sa faci pe scafandrul si sa aduci la îndeplinire ordinele mele. Ai înteles? Altminteri o sa te caiesti; eu atâta-ti spun. Sunt un om linistit si bun ia inima, dar pot fi si altfel daca ma întarâta cineva – ia bine aminte, draga George. Kuda ti-ar putea povesti câte ceva în privinta asta.
— Bine, domnule Jerry, voi face tot ce-mi vei porunci. Tin, însa, sa-ti reamintesc ce ti-am mai spus: îndata ce voi avea prilejul, sterg putina. Va fi auzit destule despre noi, cred, ca sa stii ca ne vom înapoia apoi, ca sa te tragem la raspundere pentru tot ce ai facut.
— Mai sa fiii… Stii ca-mi placi, George! exclama australianul, încântat. Un om ca tine îmi poate fi de mare folos. Îmi închipui ca tatal d-tale e mândru de fiul sau. Un altul n-ar îndrazni sa ma mai si ameninte în situatia în care se afla; asta o poate face numai un om care nu se teme de nimic. Ma bucur din inima ca te-am prins tocmai pe d-ta, ma bucur si mai mult ca te-am prins tocmai pe dumneata, dupa cum aveam de gând la început. Caci credeam ca e un submarin englez,

care ma urmarea, împreuna cu distrugatorul.
George se uita cu coada ochiului la noul sau sef. Trasaturile lui, desi aspre, colturoase, exprimau oarecare blândete, dar forma barbiei dovedea o brutalitate, cum nu mai vazuse înca George la altcineva. Si în clipa asta el îsi dadu seama ca tot ce avea mai bun de tacut era sa asculte de acest om.
Va gasi el un prilej de fuga, poale chiar cu ajutorul malaiezului, care avusese de patimit de pe urma stapânului sau, dupa cum spusese însusi Jerry. Si tânarul mai stia ca tatal sau se va atine cu submarinul prin apropierea insulei – se va îndeparta, desigur, deocamdata, pentru a induce în eroare pe paznicul sau, apoi va porni cu si mai mare încordare cercetarile, pentru a-si regasi feciorul.
Adâncit în gânduri cum era, George nici nu bagase de seama ca Jerry vorbise ceva în soapta cu malaiezul. Tresari speriat când ciudatul individ îi se adresa, râzând:
— Kuda îmi spune ca a aruncat biletul scris de d-ta dea dreptul la picioarele unui barbat înalt. As fi dat mult sa vad mutra ce o facut-o camaradul d-tale.
— Asta a fost Petre Uriasul, zise George. Disparitia mea îi doare pe el mai mult ca pe oricine altul si se va pune pe lucru cu mai multa râvna decât ceilalti sa descopere unde sunt – asa sa stii, domnule Jerry.
— Îmi închipui eu, raspunse australianul, râzând. Dar tot degeaba va

fi, lucru de care te vei încredinta foarte curând si d-ta. Am socotit bine totul când te-am rapit si sunt la adapost de orice. De aceea ma si vezi linistit, tot auzindu-te vorbind de fugi. Fii sigur ca nu vei izbuti sa-ti aduci gândul la îndeplinire. În sfârsit, cred c-am flecarit destul. Acum sa îmbucam ceva. Pâna se va lasa întunericul trebuie sa ramânem în pestera. Kuda!

La chemarea stapânului sau, malaiezul se apropia în vârful picioarelor si primi porunca sa îngrijeasca de mâncare. Spre uimirea lui George individul disparu din nou în fundul pesterii, de unde se-ntoarse dupa câteva minute cu niste carne rece si un urcior cu vin de palmier.

Fara sa se lase rugat, George începu sa manânce cu pofta. Se mira numai cum izbutise australianul sa vâneze si sa fabrice vin de palmier pe insula asta. Cele mai apropiate insule locuite, se aflau la câteva sute de kilometri si de acolo nu le-ar fi putut aduce, caci carnea s-ar fi stricat din cauza caldurii tropicale Acelasi lucru s-ar fi întâmplat si cu vinul de palmier. Alte mijloace trebuia sa aiba australianul.

Dupa ce sfârsira masa, Jerry îi spuse lui George sa se culce si tânarul se-ntinse pe nisipul moale din pestera unde adormi numaidecât.

Se-ntunecase de-a binelea când se simti zgâltâit cu putere.

— A sosit vremea, domnule George; auzi glasul aspru al lui Jerry, strigându-i în ureche. Camarazii d-tale s-au carat, dupa cum îmi spune Kuda. Acu vreun ceas au

pornit spre apus. Vom pleca si noi acum, tin însa sa îti spun înc-o data, George Farrow, ca voi fi fara mila daca vei încerca cumva sa atragi atentia cuiva prin strigate. Sunt sigur ca tatal dumitale se va înapoia si ca a plecat numai de forma ca sa ma însele pe mine. Fereste-te, deci, sa scoti vreun tipat. Asa. Acum haidem!

George aprinse o lampa de buzunar, a carat lentila era astfel construita, ca sa lase sa treaca printr-însa numai o raza slaba de lumina. Asa ca nu putu vedea mare lucru, când Jerry îl apuca de mâneca si-l trase spre fundul pesterii. În trecere zari numai trepte sapate în pamânt, care duceau sus. Deoarece pestera avea în locul acesta o înaltime destul de mare, banui imediat ca Jerry coborâse cu el scara asta primitiva. O dovada de forta uriasa pe care o avea omul acesta ciudat.

Dupa vreo zece metri de mers în susul acestei scari, se ivi în peretele pesterii un gang strâmt si scund, în care trebuia sa te apleci ca sa poti intra. Jerry îl împinse înauntru si zise chicotind:

— E frumos pe insulele astea – nu-i asa, domnule George? Si eu am ramas înmarmurit descoperind pesterile si gangurile astea subterane. Toate acestea trebuie sa le fi facut marea. Fireste ca intrarea de sus am acoperit-o complet si cred ca am izbutit de minune, caci nimeni nu a putut-o descoperi, desi am primit în câteva rânduri vizita englezilor pe aici. Nici camarazii d-tale n-au vazut nimic si-mi închipui doar ca domnul

capitan Farrow a cautat cum stie el sa caute.
— Cred si eu, raspunse George, fara sa-si piarda cumpatul. În deosebi Petre Uriasul are privirea foarte agera si sunt încredintat c-ar fi descoperit intrarea chiar daca i-ar fi batut la ochi numai un lucru cât de neînsemnat. Tin, însa, sa-ti repet un lucru, domnule Jerry. Dupa cum bine ai spus mai adineauri, tatal meu se va înapoia. Eu nu voi striga si nu voi cauta prin nimic sa ma fac observat – dar se poate, totusi, întâmpla ca observe ceva si sa puie în functiune reflectorul submarinului nostru. Ce vei face atunci?
— Îl voi ameninta ca te strapung cu cutitul în fata lui, daca el sau oamenii sai vor întreprinde ceva împotriva mea – raspunse australianul, calm. Si cred ca asta va fi de ajuns ca sa-l hotarasca sa-si stinga reflectorul. Fireste ca-i voi mai spune ca nu ti se va întâmpla nimic d-tale, ca vei avea de lucrat câtva timp pentru mine, câstigând, poate, multi bani cu asta.
George râse fara sa vrea si zise:
— Sunt cât se poale de curios sa aflu la ce treaba ai de gând sa ma pui, domnule Jerry. Vreau sa sper ca vom fi amândoi multumiti la despartire.
— În ce ma priveste, voi face totul ca asa sa fie, raspunse australianul si sunt sigur ca vei fi într-adevar multumit daca-mi vei ajuta sincer. Asa, acum suntem la a doua iesire; trebuie sa urcam câtva timp.

III

KUDA, CARE MERGEA ÎNAINTE, ridica în sus usa secreta. O raza luminoasa patrunse prin deschizatura usi, prin care nu puteai trece decât pe brânci. George vazu cu mirare ca afla pe marginea unui luminis mic, scaldat în razele lunii.
Vru sa iasa afara, dar Jerry îl apuca de brut si-i sopti.
— Nu merge asa, tinere! mai întâi de toate Kuda va trebui sa se încredinteze daca tovarasii tai au parasit într-adevar cu totii insula. Nu e exclus ca unul sau mai multi sa fi ramâna pe aici, spunându-si ca vom iesi din ascunzatoare, pe întuneric. Si vor supraveghea cu atentiune mai ales cele câteva raristi ale desisului. Asadar va trebui sa asteptam aici câteva minute. Kuda e mester mare, un adevarat copoi. Ar fi pacat ca omul asta sa se prapadeasca. Se pricepe sa omoare în asa fel, încât victima nu scoate nici un scâncet. Odata un chinez l-a atacat cu cutitul si Kuda l-a apucat doar de beregata. Ce sa-ti spun, domnule George, l-a „stins” cum ai stinge flacara unei lumânari între degete.
Pe George îl tragea inima sa strige tare, ca sa atraga atentia vreunui camarad ce s-ar fi ascuns într-adevar pe aici. Dar Jerry paru sa-i fi ghicit gândul, caci adauga:
— Stai frumusel locului, dragutule! N-are nici un rost sa strigi dupa ajutor.
O clipa George se gândi sa se ia la lupta pe viata si pe moarte cu australianul, dar

îsi aduse aminte cum acesta îl înhatase, strigându-l ca într-un cleste. Omul asta îl va învinge la repezeala, pâna a avea el timp sa scoata un singur strigat de ajutor.
Îsi mai zise apoi, ca nici unul din camarazi nu va fi ramas pe insula, spre a nu atrage atentia ciudatului individ. Dar desigur ca submarinul dadea mereu târcoale insulei, caci capitanul si-o fi spus ca acela care-l atacase pe George va îi cu ochii-n patru si va cerceta daca într-adevar au parasit cu totii insula.
De aceea tânarul ramase complet linistit, ba râse chiar si zise:
— Domnule Jerry, d-ta nu-l cunosti înca pe tata si pe camarazii mei. Nici unul din ei nu va fi facut greseala de a fi ramas pe insula; îsi vor fi dat ei seama ca au de-a face cu un adversar care le poate deveni primejdios. Kuda nu va gasi pe nimeni, asculta ce-ti spun eu.
— Hm… în schimb se vor fi atinând cu submarinul pe sub apa, prin apropiere, raspunse australianul. Tot zadarnic, însa, caci pe mine nu ma prind atât de lesne. Da, ai dreptate, George, Kuda tocmai îmi face semn ca totul e în regula. Acum sa pornim repede!
Îl apuca de brat pe George si din câteva sarituri strabatura amândoi luminisul. Lumina slaba a lampii sale de buzunar cazu din nou pe un chepeng, a carui parte din afara era. Cu maiestrie acoperita cu iarba în buruieni. Un strain n-ar fi putut-o descoperi niciodata.
Kuda statea drept ca o stana de piatra în fata deschizaturii, dar la o porunca a lui

Jerry se strecura dintâi înauntru si australianul dadu apoi un ghiont „prietenesc” lui George, care-l facu pe acesta sa se rostogoleasca pe cele câteva trepte primitive.
Jos era întuneric bezna, dar dupa câteva clipe luci raza slaba a lampii lui Jerry. El plimba lumina încolo si-ncoace si George vazu ca se afla într-un gang îngust si scund.
Pornira pe gang si dupa câteva minute de mers George vazu cu mirare ca se afla într-o pestera larga si dupa urmele lamurite se vedea ca în timpul fluxului se umplea pe jumatate. Acum era reflux, totusi apa ajungea pâna la mai mult de un sfert si aici se afla un vas, ceva între bric si salupa. Un capriciu al naturii crease acest port, a carui iesire era acoperita de crengi aplecate, la fel ca în pestera de pe partea cealalta a insulei. Misteriosul Jerry se afla aici în deplina siguranta, caci nimeni nu îl putea banui.
— E frumos, ce zici? facu Jerry, râzând. Nimanui nu i-ar da în gând sa ma caute unde suntem acum. S-au mirat ei multi, nu-i vorba, unde am disparut asa deodata. Asa. Kuda va înota pâna la iesirea din pestera si va iscodi poate sa zareasca periscopul submarinului; nu ar fi placut daca s-ar atine pe aproape. Daca o fi la câteva sute de metri mai încolo, n-are ce sa-mi strice; m-oi pricepe eu sa-i joc un renghi domnului capitan Farrow.
La porunca lui, Kuda sari imediat în apa si înota pâna la iesirea din pestera. Ajuns acolo se prinse cu mâinile de crengile ce

atârnau în jos si privi printre ele, spre mare.
Statu astfel câteva clipe, apoi înota îndarat si zise:
— Tuan, nu se vede nimic.
— Bine, facu Jerry, multumit. Probabil ca tatal d-tale sta la pânda pe partea unde ai disparut d-ta, George. O sa astepte mult si bine, caci noi ne îndreptam direct spre rasarit. Acum fa bunatatea si intra în barca! Aseaza-te cu burta-n jos, sa nu te loveasca ramurile de la iesire.
George sari repede în barca. Aventura începea, acum va afla, în sfârsit, ce anume vroia Jerry de la el. Poate îi va fi dat sa vada pe fundul marii, taine pe care nici un om nu le-a zarit înca.
George se lungi pe puntea micului vas, dar trebui sa mai astepte pâna la plecare, caci Jerry si Kuda aduceau acum câteva lazi grele de prin fundul pesterii, asezându-le cu bagare de seama la pupa.
— Asa, zise el, dupa ce transportase ultima lada – a patra. Asta e costumul d-tale de scafandru, George. Mâine dimineata vom începe imediat; de fapt, ajungem în câteva ceasuri, dar mai bine daca putem privi în apa. Se întâmpla uneori sa dea rechini târcoale pe aici, dar cu ma pricep sa-i alung cu pusca mea cea grea. Marea e adânca de vreo doisprezece metri pe acolo, ceea ce cred ca nu e prea mult, nu e asa?
— Deloc, sunt obisnuit cu adâncimi mai mari, raspunse tânarul. Dar daca se afla pe acolo rechini, va trebui sa am un cutit lung si ascutit, caci nu ma pot bizui numai pe pusca d-tale.

— Bine, bine, îl vei avea, zise Jerry, dupa câteva clipe de chibzuiala. Ti-l voi lega de brâu, dupa ce te vei fi îmbracat cu costumul de scafandru. Din câte am auzit si citit prin ziare, stiu ca George Farrow poate deveni foarte primejdios si nu prea am pofta sa ma las înjunghiat de el. Acum, însa, sa fim linistiti, caci nu e exclus sa se fi apropiat vreun strain sau ca tatal d-tale sa ocoleasca insula.
Vasul aluneca încetisor spre iesirea pesterii. George trebui sa admire din nou forta uriasa a lui Jerry, care împinse afara barca grea cu ajutorul unui drug de fier, ca si când ar fi fost o luntrisoara.
Trecu printre crengi, apoi iesi în lumina lunii. Cerceta cu atentiune întinsul apei, nadajduind sa zareasca periscopul. Dar marea scânteia linistita si punctul negru – vârful periscopului nu se zarea nicaieri.
— Spuneam cu ca tatal d-tale sta la pânda în partea cealalta – zise Jerry. Bine. Acum vom porni repede la drum si chiar daca se va ivi pe dupa un colt, tot va fi prea târziu, de scapat îi scapam noi, n-avea grija.
Într-o lada închisa de la pupa vasului era montat un motor, pe care Jerry îl puse în functiune. George se cam sperie când elicea începu sa biciuiasca apa. Era un motor foarte puternic, care facea ca vasul si aiba o viteza extraordinara. Cu barca asta a lui, Jerry îsi putea bate joc de urmaritori, luându-se la întrecere cu cel mai bun vas cu motor. Afara de asta putea sa coteasca la dreapta si la stânga, în vreme ce un vas mare – oricât de rapid

ar fi – pornit în urmarirea lui, ar trebui sa faca viraje, care i-ar rapi mult timp.
Zadarnic privi tânarul îndarat – periscopul submarinului nu vroia sa se arate. De abia când insula disparu în zare, lui George i se paru ca descoperise în apropierea de el un punctulet întunecat. Probabil ca se-nselase insa, caci punctuletul acesta ramase pe loc pe când dac-ar fi fost într-adevar periscopul „Dox”-ului, s-ar fi apropiat.
Jerry râse când vazu mutra dezamagita a tânarului.
— Da, da, dragutule – facu el, vesel – e întocmai cum ma asteptasem eu. Cui sa-i dea în gând ca insula poate fi strabatuta pe sub pamânt? Tatal d-tale va astepta, probabil, unde nu trebuie, câteva zile si nopti, se va întâlni acolo, desigur, cu torpiloare englezesti si curând de tot va pierde pofta sa te mai astepte. Depinde numai de d-ta, George, cât timp va trebui sa ramâi la mine. Daca vei fi harnic si îndemânatec, putem termina treaba în vreo trei saptamâni. Asa. Acum te poti culca fara grija, caci drumul dureaza câteva ceasuri. Mâine dimineata va trebui sa fii odihnit, pentru a începe munca. Nadajduiesc ca ne vom desparti prieteni si te vei întoarce cu banisori la ai d-tale.
— N-am nevoie de bani – raspunse George, cu demnitate – tatal meu e atât de bogat, cum nici nu-ti poti închipui d-ta. De aceea si vroiam sa-ti propun sa ma aduci îndarat cât mai repede, asigurându-te ca nu ti se va întâmpla nimic, în schimb vei capata o suma de rascumparare mai mare decât aceea pe

care ai putea-o câstiga de pe urma muncii mele.
— Hm... asta ar fi rapire cu santaj, raspunse australianul. Nu, asa ceva nu fac eu. Te supun numai la munca fortata, oferindu-ti, în schimb, un câstig bun. Ramâi fara teama la mine câteva saptamâni si sunt sigur ca nu vei regreta.
Înainte, însa, ca George sa se culce, dupa cum îl sfatuise Jerry, mai privi odata îndarat, spre mare. Dar nu vazu nimic. Sub apa submarinul n-ar fi putut atinge viteza extraordinara pe care o avea vasul usor al australianului. Pentru scopul acesta electromotoarele nu erau destul de puternice.
Numai la suprafata apei si folosindu-se da compresoare, „Dox”-ul ar fi fost în masura, cu toata marimea sa – sa atinga aceeasi viteza – daca nu chiar mai mare – ca vasul lui Jerry. În cazul acesta, însa, George ar fi trebuit sa-i vada neaparat turnul.
Poate, totusi, ca tatal sau se tinea în urma, multumindu-se sa observe vasul australianului prin ochean. Sau poate ca-l urmarea, pândind prilejul pentru eliberarea fiului sau si sa lamureasca taina ciudatului australian. George zâmbi fara voie, în sinea lui. Probabilitatea aceasta nu era deloc exclusa; poate ca tatal sau se temea ca feciorul sa nu-i fie ucis si aruncat în mare, când rapitorul sau si-ar fi dat seama ca nu mai exista scapare.
Pesemne ca Jerry ghicise gândurile prizonierului sau, caci râse scurt si zise:

— Era cât p-aci si scap ceva din vedere, tinere. Fireste ca tatal d-tale va fi având ocheane puternice pe bord si te pomenesti ca e în urma mea, fara ca eu sa-l pot zari. Asa ca, n-am încotro, trebuie sa ma folosesc de metodele mele ca sa fiu în deplina siguranta. Voi începe imediat, schimbând cursul. Spre tinta adevarata voi porni de-abia dupa ce-i voi lasa pe urmaritori sa se descurce cum vor putea într-un labirint de insule si gherdapuri. Da, da, trebuia sa ma gândesc de la-nceput la asta. Cu capitanul Farrow nu e de gluma – pe asta trebuie sa-l pretuiesti altfel decât pe vreun comandant oarecare de vapor englez.

George se mâhni în primul moment, vizând ca Jerry îi ghicise gândurile si schimbase imediat cursul vasului. Apoi, însa, râse si dadu din umeri.

— Nu-mi mai ramâne, deci, decât sa ma împac cu soarta – zise el. De voie, de nevoie voi ramâne în slujba d-tale câtva timp. Si deoarece se cere sa fiu odihnit mâine, voia încerca acum sa dorm. Poate tot gasesc în curând prilejul sa fug…

— Nu te-as sfatui s-o faci, raspunse Jerry.

George îsi asternu vreo doua paturi si dupa câteva minute sforaia. Era obisnuit sa doarma fara grija, în orice situatie s-ar fi aflat.

— Asa tinere, acum suntem la fata locului, am stat aici tot restul noptii, dar n-am putut descoperii submarinul tatalui d-tale, desi m-am cocotat pe vârful

movilitii de colo. Haide, sa îmbucam ceva, apoi ne apucam de treaba.
George se freca la ochi si casca. Câteva clipe râmase buimac, cautând sa-si reaminteasca ce se petrecuse cu el.
Se afla într-un golf mic, înconjurat de jur-împrejur de pereti de stânca înalti de cel mult doi metri. Numai într-un singur loc vedea un crestet de vreo cincisprezece metri.
George tocmai cauta sa-si aduca aminte unde mai vazuse el cândva o insula atât de stâncoasa, când îl auzi pe Jerry spunând:
— Suntem aici la nord de insulele Sandy, George, în golful ascuns al unei insule stâncoase. Întâmplator am descoperit golful acesta, a carui intrare e foarte greu de gasit si mai greu înca de strabatut. Nici un alt vas n-ar putea intra aici. Acum vino, Kuda ne-a pregatit ceva de mâncare. Pentru moment trebuie si ne multumim cu conserve, cu peste si ceva vânat. Avem, însa, din belsug.
George îl urma, curios, pe „seful" sau. Plaja pe care fusese tras vasul avea o largime de vreo zece metri. Lânga peretele de piatra erau ridicate doua corturi si spre surprinderea lui, George observa si un izvoras care izvora din stânca.
— Frumoasa ascunzatoare, nu-i asa, George, facu Jerry, cu mândrie. Aici nu-i da nimanui în gând c-as putea fi si totusi sunt aproape de tot de locul unde-mi agonisesc averea. Trebuie sa-mi ajuti si d-ta, nu se poate altfel si-ti vei avea partea cuvenita. În curând vei vedea despre ce e vorba – urma el, linistit. Dupa

ce vom îmbuca ceva vom face o proba cu costumul de scafandru. În golful acesta care în partea cea mai adânca are cincisprezece metri. În costumul acesta n-ai nevoie de pompa de aer. Din fericire am si doua lazi cu sticle de oxigen; asadar avem rezerve destule. Fireste ca eu te voi tine de funia de semnalizare si – dupa curea, spuneam mai adineauri – te voi ocroti de atacurile rechinilor, care misuna pe aici, din nefericire. Ei, esti gata pentru scufundarea de proba?
George terminase cu mâncatul si se ridica.
— Da, Jerry, sunt gata – raspunse el – dar tin sa-ti spun încaodata ca nu voi îndeplini nimic ce-ar fi împotriva legii. Prin nici o amenintare nu ma vei putea sili la asta, mai curând ma las omorât.
— George, îti spuneam doar ca nu e nimic criminal la mijloc, vreau numai sa pun în valoare o descoperire pe care natura a pregatit-o pentru mine – o descoperire la fel cu o mina de aur pe care as fi gasit-o pe undeva, în Alaska. Se poate lesne întâmpla sa ma însel si sa nu scot atâta cât sa-mi acopar cheltuielile. Dar nu e exclus nici sa pun mâna pe o avere enorma.
— Daca e vorba de o comoara naturala, n-am nimic de zis, raspunse George. În cazul acesta, însa, nu pricep de ce te urmaresc autoritatile engleze cu atâta înversunare. Trebuie sa fie un motiv, nu se poate altfel.
— Da, un motiv exista, scrâsnii Jerry cu mânie. Guvernamântul englez îsi închipuie ca au pus monopol pe

descoperirile facute de altii. Eu nu ma împac, însa, cu punctul acesta de vedere; ceea ce am gasit eu, e al meu. Nu prea îmi închipui ca natura si-a pus în gând sa-i favorizeze numai pe englezi.
George nu mai pricepea nimic, de aceea dadu din umeri si raspunse:
— În primul rând trebuie sa-mi dau seama despre ce e vorba si de abia pe urma ma voi hotarî, daca voi lucra sau nu pentru d-ta. Asta e ultimul meu cuvânt. Poti sa ma omori, îti spun însa ca nu ma vâr în astfel de treburi.
— Prostii! facu Jerry, pe care tonul hotarât si energic al tânarului îl cam nelinistii. În definitiv va trebui sa-ti spui ca lucrezi silit, chiar daca te voi pune sa faci ceva care nu-ti convine. Asa ca, va trebui s-a faci, fie numai pentru a-ti apara viata, din instinct de conservare – cum s-ar spune. Legea iarta de pedeapsa pe omul care ucide pe un altul, când e în legitima aparare. Dar despre asta vom avea prilejul sa vorbim mai pe larg; deocamdata sa facem proba cu costumul de scafandru.
Se ridica si se îndrepta spre vasul sau George ramase uimit vazând cu câta usurinta transporta australianul cele patru lazi grele, din barca pe uscat. Si fiecare cântareau pe putin cinci zeci de kilograme, dupa cum observa tânarul, uitându-se mai bine la una dintre ele.
Jerry scoase la iveala unelte cu care deschise la repezeala lazile. George privea cu încordare. În doua din lazi el zari un costum de scafandru complet, în celelalte

un numar de sticle cu oxigen, care ar fi ajuns pentru câteva saptamâni.
Cu pricepere desavârsita George scoase bucata cu bucata costumul din lazi, îmbracându-le imediat. Jerry îsi freca, multumit mâinile, vazând îndemânarea tânarului. La urma de tot acesta scoase casca grea si zise:
— Jerry, acum trebuie sa-mi fixezi de spate doua sticle, una însemnata cu „a", alta cu „b". Asa, uite aici capetele maturilor... Nu strânge atât de tare, sa nu iasa suruburile afara. Asa e bine... Acum fa legatura – da, da, asa. Pune-mi casca si însurubeaz-o bine.
Când totul fu gata, George puse în functiune manivela cu ajutorul careia se producea aerul proaspat în interiorul costumului. Constata cu multumire ca echipamentul era cât se poate de bun si dupa ce-i facu semn cu capul lui Jerry, care-l sprijinea de brat, se îndrepta spre tarmul golfului.
Când apa îi ajunse la genunchi se simti mai usor si pasi înainte, mai aruncând o privire lui Jerry, care tinea funia de semnalizare.
Ajunse curând la doisprezece metri adâncime fara sa întâmpine cea mai mica greutate. Regulatorul de aer functiona de minune, de asemeni si celelalte mecanisme pentru caz de primejdie.
Dupa ce strabatu golful în întregime – asadar si locul cel mai adânc – se înapoie încetisor spre tarm. Jerry îi desuruba repede casca si întreba:
— A mers bine, draga George? Vei putea sa te lasi la fund în largul marii?

— Daca adâncimea nu va fi mai mare de douazeci de metri, desigur, raspunse George. Acum, însa, as vrea sa stiu ce voi avea de cautat colo jos?
— Vei vedea la vreme, raspunse Jerry. Deocamdata te voi duce pe corabie.
Înainte ca George sa poata raspunde ceva, australianul îl ridica pe sus, îmbracat în costum cum era si merse cu el spre vas, urcând pe punte cu o usurinta uimitoare.
Dupa ce-l lasa jos, zise:
— Acum te rog sa iei loc pe banca de colo. Peste zece minute ajungem la destinatie.
George îl vazu pe Kuda atârnându-si de mijloc un cos mare împletit, în care vârâse o piatra grea, legata cu o frânghioara. Malaiezul urma sa se afunde si el – dupa cum îi si spusese Jerry, numai ca într-un mod cam primitiv.
Si deodata se facu lumina în mintea lui George.
— Jerry – striga el, înmarmurit – ai descoperit scoici care au în ele margaritare?

IV
O AVENTURA SUB APA

JERRY RÂSE SI RASPUNSE cu seriozitate.
— Da, George, asa este. Vezi tu, am descoperit o insula cu totul noua, nu stiu carui stat apartine, caci e asezata astfel, încât am putea ridica pretentii asupra ei atât Australia, cât si Anglia si Franta, care stapâneste pe aici Noua Caledonie.

Englezii si-au pastrat monopolul pentru exploatarea scoicilor de perle, de aceea s-au si pus în urmarirea mea cu tot soiul de vase de razboi, ca sa-mi afle taina; caci ei stiu ca am dat de un banc nou; am fost neprevazator odata si mi-a scapat vorba fata de cineva.

— Ia spune, George, procedez într-adevar împotriva legii daca vreau sa stabilesc în chip temeinic valoarea bancului? Mai târziu n-are decât sa-l ia în stapânire vreunul din state, dar eu vreau sa traiesc linistit de pe urma dobânzii banilor mei. Acum, de vreme ce cunosti taina mea, nu cred c-ai putea spune ca sunt un criminal.

— Nu, Jerry, daca într-adevar lucrurile stau astfel – daca asupra acestei insule n-a ridicat pretentii nici un stat înca – atunci esti în drepturile d-tale si eu te voi ajuta cu draga inima sa stabilesti valoarea bancului de perle. Într-o privinta ai dreptate, Jerry: ai descoperit bancul si guvernul englez vrea, probabil, sa puie acum stapânire pe el, aruncându-ti doar un oscior de ros, ca sa-ti închida gura. În locul d-tale nici eu nu m-as lasa înselat în felul acesta. E întocmai cum spui dumneata, insulele Sandy pot apartine tot atât de bine insulelor Salomon ale englezilor, ca si Noii Caledonii franceze, sau Australiei. Asadar, daca insula d-tale a iesit la suprafata de pe urma vreunei catastrofe naturale si nici un guvern n-a ridicat înca pretentii asupra ei, atunci – dupa parerea mea – ai tot dreptul ai exploatezi bancul pe care l-ai gasit.

— Minunat! exclama Jerry, vad ca nu m-am înselat în privinta d-tale. Da, întocmai asa stau lucrurile. În clipa când englezii vor afla unde se afla bancul meu, ma dau pe mine în o parte. Îmi vor da, probabil, o suma neînsemnata, bancul va fi cercetat si închis, probabil, pentru ani de zile, deoarece în Ceylon se extrag destule perle pentru nevoile comertului mondial. Mare prostie am facut vorbind odata de insula asta, pe când ma aflam pe o insula engleza, în societatea unor prieteni. Si acesti „prieteni" au gasit cu cale sa ma tradeze imediat guvernului englez. De atunci autoritatile m-au botezat cu numele de „Jerry, hotul de margaritare" si ma urmaresc fara încetare. Ai vazut doar si d-ta. Dar tocmai de aceea voi depune toate sfortarile sa pun în valoare descoperirea mea si acum, dragul meu, cred ca nu vei mai refuza sa primesti partea ce ti se cuvine, daca bancul se va dovedi, într-adevar, atât de bogat precum banuiesc eu ca este. Propun sa fie a dumitale fiecare a zecea scoica pe care o vei aduce la suprafata. Lui Kuda îi voi da fiecare a treizecea scoica – dar fireste ca el nu va fi în stare sa faca ceea ce vei face d-ta, cu costumul pe care-l ai. Totusi, el îti va fi de folos, aratându-ti cum se procedeaza, când veti fi colo jos.

George simti de-odata o mare dorinta sa lucreze împreuna cu omul acesta original. Pricepea bine durerea lui Jerry, care se vazusi înselat de prieteni falsi si amenintat sa piarda acum o avere care-i revenea de drept.

Cu interes crescând tânarul observa cum corabia mica se strecura într-o crapatura îngusta a peretelui de stânca dinspre apus. Îsi dadu seama imediat ca prin trecatoarea asta strâmta n-ar fi putut trece nici o corabie obisnuita, cu atât mai putin un vas de razboi sau submarinul tatalui sau.

— Asta e o ascunzatoare cum nici n-ar putea exista alta mai buna – zise el. Nu-i vorba si vasul d-tale e pe masura ei.

— L-am construit anume, dupa ce am vizitat odata insula si trecatoarea asta, cu o barcuta de salvare – raspunse australianul. Ca sa atingi un scop mare, nu trebuie sa stai cu mâinile în sân, prietene. Bancul nu putea sa-mi scape – cel mult putea fi descoperit de altcineva. Dar mie nu-mi pare cu putinta lucrul acesta, caci pe aici nu prea circula vapoare.

Micul vas iesi din canalul îngust si intra în marea deschisa. Jerry încetini mersul motorului, apoi, când vârful corabiei iesi din deschizatura, îl opri cu totul. Kuda, care statea la prora, se apleca peste marginea parapetului si privi cu încordare în toate partile. Apoi facu un semn linistitor si vasul porni mai departe.

— Prevederea e mama întelepciunii, zise râzând. Kuda are sarcina sa priveasca mai întâi daca nu se zareste vreun vas strain, ca sa ma pot da înapoi la timp. Acum vom merge o bucata scurta în afara insulei, apoi vom intra iar într-un golf, unde suntem la adapost dinspre mare si acolo se afla bancul de scoici.

Vasul porni cu viteza de-a lungul insulei stâncoase, ajunse curând la capatul de sud si coti catre coasta de rasarit. Dupa vreo suta de metri de mers, Jerry opri motorul si îndrepta vasul spre tarm. Ocolira o stânca mai mare si George vazu acum un golf larg.
Jerry îndrepta corabia în dosul unei altei stânci ce iesea în afara în partea de apus a insulei. Aici se afla ascunsa cât se poate de bine.
— Asa! facu Jerry. Kuda se va lasa mai afund pentru a-ti arata unde se afla bancul de scoici. Nu prea e usor sa dai de ele mai ales atunci când s-au închis. Nu le mai poti deosebi de stânci. Kuda, lasa-te în apa!
Malaiezul puse pe umar o geanta mare, în care se afla o piatra grea. Pasi apoi spre marginea vasului, pentru a se lasa în apa. Dupa cum observa George, piatra era legata cu o frânghioara lunga, care deocamdata era facuta colac.
— Când va sfârsi treaba jos, lasa piatra acolo si se urca la suprafata cu capatul frânghioarei – zise Jerry, care urmarise privirea lui George. Tragem apoi sus piatra, ca sa ne folosim de ea la scufundarea urmatoare. Ei, Kuda, stai pe gânduri?
Chipul malaiezului se schimbase brusc. Avea o înfatisare salbateca si brutala; întorcându-se spre stapânul sau, arata cu mâna spre golf si spuse doar atât:
— Rechin.
Într-adevar, la vreo suta de metri de corabie, spinteca apa spatele unui peste urias. Pentru un scafandru, vecinatatea

asta nu era deloc placuta, cu atât mai mult cu cât parea sa fie un rechin-tigru, cea mai primejdioasa specie de rechini.
Dar Jerry începu sa spumege de furie.
— Da-ti drumul în apa! racni el ca un turbat. Stii bine ca eu stau la pânda si gonesc rechinii. Haide, repede, repede!
Kuda, însa, tot sovaia, caci monstrul se apropia acum încetisor de corabie. Si George ar fi stat pe gânduri sa se afunde, caci nici gloantele celei mai puternice carabine n-ar fi fost o aparare sigura împotriva unei astfel de dihanii.
Australianul fu cuprins atunci de un adevarat acces de furie. Racni odata: „Da-ti drumul!", apoi îl înhata pe Kuda de gât cu mâna lui de fier si-l împinse peste bord. (Vezi ilustratia de pe coperta).
Kuda scoase un tipat de spaima, apoi cazu în apa. În aceeasi clipa trupul urias al monstrului se apropia ca o sageata banuind o prada. George vazu cu groaza cum malaiezul se scufunda. Nenorocitul era pierdut, caci rechinul-tigru se va fi apropiat înainta ca el sa se fi putut elibera de piatra si sa revie la suprafata.
Dar Jerry se tinu de cuvânt. Dupa ce-si potoli mânia zvârlindu-l pe Kuda peste bord, se apleca cu iuteala fulgerului si lua pusca grea care se afla pe puntea micului vas. În clipa urmatoare se si auzira trei detunaturi, una dupa alta. Erau într-adevar împuscaturi de maestru, caci nimerira rechinul care se apropia, tocmai în cap.
Dihania ranita se-ntoarse brusc si porni ca o sageata spre largul marii. Jerry lasa pusca jos, râse si se adresa lui George:

— Ce zici de asta, prietene? Te-ai speriat rau când ai vazut ca-i fac vânt lui Kuda în apa – hai? Dar las-ca stiu eu ce fac. Asa! Acum, priveste te rog în apa, acolo se afla bancul.
Prin apa limpede George îl vazu pe malaiez, stând în fata peretelui stâncos dinspre apus al golfului, smulgând cu iuteala fulgerului obiecte mici din piatra cenusie si azvârlindu-le în cos. Piatra o aruncase pe fund lânga el si se tinea de dânsa cu picioarele îndepartate.
Scafandrii rutinati pot ramâne cel mult doua minute sub apa – dar toti mor de tineri, caci munca aceasta e foarte obositoare. Kuda râmase si el doua minute, apoi îsi desfacu picioarele din jurul pietrei si tâsni în sus ca o sageata.
Jerry îi lua întâi cosul cu scoici din mâna, apoi îl trase pe malaiezul istovit pe corabie si zise:
— Ai vazut, Kuda, ca nu ti a facut nimic rechinul? De ce cauti sa ma superi mereu? Ah! În schimb ai adus si niste scoici minunate! Ia te uita, George, cum arata; de-abia le poti deosebi de stânca. Te obisnuiesti, însa, repede cu ele. Asa! Acum Kuda trebuie sa se odihneasca si în vremea asta vei putea d-ta sa-ti încerci norocul. Asteapta, putin, sa legam o frânghie de cos; îl voi trage sus când va fi plin. Poti ramâne mai mult timp jos; daca vei lucra cum trebuie, aducem tot bancul la suprafata.
— Voi lua numai scoicile mari, raspunse George. În felul acesta vom putea vizita din nou bancul peste câtiva ani. Nu esti de aceeasi parere?

— Ba da. Însa sper sa nu mai avem nevoie, daca ne merge bine acum. Acum îti voi pune casca.
Jerry îi însuruba casca cu multa îndemânare, apoi sprijini pe George, conducându-l spre parapetul vasului. Cu o usurinta uimitoare îl ridica apoi peste bord, dându-i drumul în apa.
Se afunda destul de repede; dupa câteva clipe atinse fundul, se orienta putin, apoi pasi spre stânca.
Era într-adevar greu, sa deosebesti scoicile cu perle, de piatra a carei culoare era la fel. George vazu imediat câteva scoici, observându-le cum se deschid pentru a respira sau pentru a prinde vietatile microscopice cu care se hraneau. Pe acestea le desprinse îndata din piatra si le arunca în cos. Apoi începu sa pipaie stânca si încetul cu încetul izbuti sa deosebeasca scoicile de iesiturile pietrei.
Nu trecu mult si cosul se umplu cu pretioasele scoici. Smuci de funie, dând semnal lui Jerry sa-l traga sus. În vreme ce astepta reîntoarcerea cosului, examina mai amanuntit peretele de stânca si la câtiva pasi departare zari un loc întunecat, care-i facu impresia unei crapaturi înguste, de înaltimea unui om.
Tocmai vroia sa se apropie ca s-o cerceteze, când cosul sosi îndarat si el începu din nou sa-l umple cu pretioasele scoici, din care fiecare însemna o adevarata avere.
Peste putin cosul era din nou plin. George tinea în mâna o scoica, a carei forma ciudata îi atrase atentia si instinctiv avu presimtirea ca-l ameninta o

primejdie. Se-ntoarse repede si vazu nelamurit un corp negricios repezindu-se spre el prin apa.
Apoi mai vazu lamurit dungi argintii, care se apropiau cu iuteala spre corpul acesta… Erau, probabil, gloante slobozite de Jerry, împotriva acestui nou rechin.
De data asta, însa, hiena marilor nu prea parea sa se înfricoseze de gloante. Netulburata, cu viteza fantastica, ea se apropia amenintator.
Din fericire pentru el, George întimpinase atâtea primejdii în viata lui, încât sa-si pastreze sângele rece. Avea la brâu cutitul acela mare, pe care i-l daduse Jerry, înainte de a-l lasa peste bord – dar el vazu imediat ca avea de-a face si acum cu un rechin-tigru, de o marime neobisnuita. Si împotriva acestor dihanii salbatice si fioroase, nu te poti apara cu atâta usurinta ca de un alt rechin obisnuit.
„Tigrul de mare” îsi trage numele de la dungile late care îi brazdeaza pielea, ci mai ales din cauza salbaticiei sale si a curajului cu care se napusteste asupra pradei. O întâlnire cu un rechin tigru, în largul marii – chiar si pentru cel mai experimentat înotator si înarmat cu cel mai taios cutit – înseamna o moarte sigura.
George, însa, nu-si pierdu cumpatul. Cu mâna stânga trase de la brâu cutitul lat si lung, taia cu iuteala fulgerului funia prinsa de mijloc si al carei capat îl tinea sus Jerry dadu drumul cosului si se lasa repede la pamânt. Greutatea castii îi dadu posibilitatea sa se mentina în

situatia aceasta. Rechinul – tigru nu-l putea înhata acum, nu se putea lasa atât de adânc, ca sa însface trupul care se afundase putin în namol. Si George vazu deodata o adevarata furtuna de namol si nisip în jurul sau, simti o lovitura puternica, apoi se adânci si mai mult în pamântul moale.
Dar monstrul trecu deasupra lui si în furia lui probabil ca se izbise de stânca, deoarece George simti ca se îndeparteaza, stârnind un vârtej de apa cu coada lui enorma.
Câteva clipe tânarul ramase linistit. Tinea înca în mâna stânga cutitul enorm cu taisul îndreptat în sus si paru ca simtise o smucitura puternica. Probabil ca dihania îsi spintecase trupul de cutitul lui George.
Tânarul observa acum ca Jerry tragea în sus cosul pe jumatate umplut cu scoici. Mirat si cu oarecare amaraciune în suflet el îsi spuse ca omul acesta tinea mai mult la pretioasele scoici decât la viata „tovarasului" sau mai mult ca sigur ca-si zisese ca George fusese omorât de rechin, caci trebuia sa fi observat prin apa limpede ce se petrecuse pe fund, la început. Pe urma, vârtejul de apa si nisip, îl împiedicase sa mai vada ceva si faptul ca funia fusese taiata, îi întarise, desigur, banuiala ca tânarul fusese omorât.
George avu deodata o idee îndrazneata. Ce-ar fi sa-l lase pe Jerry sa creada ca rechinul îl omorâse într-adevar? În cazu acesta trebuia, fireste, sa se ascunda acum înainte ca norul de nisip si namol

sa se risipeasca. Si pentru acest scop nimic nu era mai potrivit decât crapatura îngusta pe care o descoperise în peretele de stânca.
Nu sovai mult si fara sa se ridice de jos, se târî pe pamântul moale îndreptându-se spre stânca. Ajunse în sfârsit la ea si tot pipaind piatra, o lua spre dreapta. Gasi într-adevar crapatura, care era destul de larga ca sa se poata ascunde în ea.
Cât de adânc ducea înauntru, n-avea de unde sa stie si nici de cercetat n-avea vreme, caci mai întâi vroia sa vada daca-i reusise viclenia. Poate ca Jerry va ramâne în golf pâna seara si-l va pune pe Kuda sa se afunde din nou.
Întorcându-si privirea si uitându-se în sus, George îsi dadu seama ca se cam pripise cu aducerea la îndeplinire a planului sau. Doar nu va putea sa-si petreaca toata ziua în crapatura asta de stânca.
Nu-i ramânea altceva de facut decât s-astepte limpezirea apei si sa se ridice îndarat la suprafata. Îi va explica apoi australianului ca se ascunsese în crapatura, de teama unui atac al rechinului.
Norul de nisip si namol sa împrastia încetul cu încetul si George scoase cu bagare de seama capul afara, numai atât cât sa poata privi în sus. Recunoscu contururile corabiei, vazu apoi capetele lui Jerry si Kuda, care se aplecau peste parapet si priveau cu încordare în apa.
Tânarul hotarî sa ramâna linistit deocamdata, fara sa s-arate; ar fi putut

explica apoi ca sfortarea enorma pe care o facuse îl lasase în nesimtire câtva timp.
Jerry si malaiezul continuau sa priveasca în adâncime; australianul parea sa nu poata pricepe ca scafandrul, în care îsi pusese atâta încredere, disparuse brusc.
George zâmbi în sinea lui. Numai ca satisfactia lui nu va tine mult, caci tot va trebui sa se arate în curând. Afara de asta nu era exclus ca ascunzatoarea lui sa adaposteasca vreun musafir neplacut, poate vreun polip urias, care va fi bucuros sa dea de o prada atât de lesnicioasa.
La gândul acesta, George se simti îndemnat sa iasa din crapatura unde se aciuise, dar acum vazu sus o priveliste care-l umplu de spaima. În acelasi timp simti o compatimire adânca pentru Jerry, a carui soarta parea sa fie pecetluita.
Umbre lungi si înguste se-ndreptau cu iuteala fulgerului direct spre vasul australianului, deasupra apei limpezi a golfului. Erau kanu-uri de-ale bastinasilor, conduse, fiecare, de câte cel putin sase vâslasi – dupa cum recunoscu George din vârtejul produs de lopeti.
În privinta aceasta tinutul era deci foarte primejdios. Canibalismul, care era în floare, cu deosebire pe insulele Salomon, la vânatorii de capete, se-ntindea, desigur, în ascuns, peste tot regatul insular al oceanului Pacific, poate pâna în Tasmania, pe coasta de sud a Australiei.
De câte ori n-o fi fost atacat si ucis vreun calator singuratec pe vreo insula izolata, pe care o credea complet nelocuita! La fel

pareau sa se petreaca lucrurile si de data asta. Vreun trib de pe o insula din apropiere l-o fi observat, probabil, adesea pe Jerry si acum socotea momentul potrivit ca sa dea atacul. George arunca o privire repede spre corabia australianului. Amândoua capetele disparura; probabil ca îndraznetul „hot de margaritare" se înarma pentru o lupta pe viata si pe moarte.
Si George vazu deodata doua fapturi negricioase cazând dintr-un kanu si zbatându-se cu disperare în apa limpede, pentru a se afunda apoi încetisor.
Din ce în ce mai multe fapturi dintr-acestea cadeau din kanu-uri. Nici un glont de-al australianului parea sa nu dea gres.
Dar acum doua, trei kanu-uri ajunsera lânga vasul lui Jerry. Din nou cazura fapturi negricioase în apa, de data asta, însa, la mare departare de luntri.
Din faptul acesta George îsi dadu seama ca erau bastinasi care cazusera sub mâna de fier a lui Jerry. Cu forta lui uriasa omul acesta misterios izbutise sa-i azvârle departe, în mare.
Totusi, sfârsitul acestei lupte înversunate nu putea fi decât doborârea australianului, care avea împotriva lui prea multi dusmani.
Kanu-urile îi împresurasera acum vasul din toate partile, bastinasii nu mal cadeau în mare, miscarile luntrilor devenirii mai linistite – lupta se sfârsise, deci. Salbatecii vor începe sa jefuiasca vasul lui Jerry, vor lua cu ei alimentele,

armele, paturile si ce-or mai gasi pe-acolo, înapoindu-se spre insula lor.
George îsi simti inima strânsa de durere la gândul ca în felul acesta va pierde si el pretiosul pumnal daruit de frumoasa fiica a printului indian. Cauta sa se linisteasca, însa, spunându-si ca si-l va recapata, poate, mai târziu, cu ajutorul camarazilor sai. Prea departe nu puteau locui salbatecii, trebuiau numai sa ia la rând insulele pâna vor da de cea cautata.
Trecu mult timp pâna se produse din nou miscare în kanu-uri. În cele din urma se îndepartara de vasul lui Jerry, pornind spre plaja golfului. George privi uimit dupa ele, apoi le vazu disparând în crapaturile stâncilor. Asadar, salbatecii locuiau pe aceasta insula, fara ca Jerry sa fi avut vreo banuiala.
Acum se punea pentru George chestia sa scape teafar din situatia asta neplacuta. Poate c-ar merge, daca va izbuti s-ajunga pe vasul lui Jerry, pe care salbatecii îl lasasera în parasire. Daca n-ar fi stricat motorul, era salvat.

V
ZEUL SALBATICILOR

PLIN DE NADEJDE GEORGE privi în sus la vasul care-i va aduce salvarea. Atunci observa iasa ceva care-i produse o dezamagire adânca: corabia lui Jerry se scufunda. Salbatecii o gaurisera dupa ce jefuisera totul ce era de jefuit. Prin asta vroiau sa înlature dovezile crimei lor.
Ultima lui nadejde se irosise deci, caci el, de unul singur, n-ar fi putut lipi gaurile,

scoate apa si s-aduca iar vasul în stare de plutire. Si l-ar fi venit foarte greu chiar numai sa dezbrace fara ajutorul cuiva, costumul de scafandru.
Cu desavârsire dezorientat vru sa se sprijine cu spatele de peretele de stânca, spre a chibzui temeinic la ce avea de facut. Deodata începu sa se clatine pe picioare – caci scapase cu totul din vedere faptul ca se afla într-o crapatura de stânca, care parea sa duca în adânc.
Si cu toata situatia critica în care se afla, curiozitatea se trezi într-unsul, încotro ducea acest tunel îngust?
Regreta din suflet ca nu avea cu el lampa de buzunar, construita cu atâta maiestrie de inginerul Hagen si care functiona si în apa. Asa ca, nu-i ramânea decât sa înainteze pe dibuite. De-abia acum observa el ca mai tinea în mâna ultima scoica pe care o desprinsese si care avea o forma ciudata, Fara vreun gând deosebit, o vârî în chimirul larg al costumului de scafandru. Puse si cutitul la loc, apoi începu sa pipaie peretii, înaintând pas cu pas.
Crapatura era îngusta de tot, în unele locuri era nevoit chiar sa se strecoare de-a latul, caci umerii formau o piedica pentru trecere. Si mai trebuiau sa fie cu mare bagare de seama, ca nu cumva sa-si rupa costumul de cauciuc de vreo iesitura ascutita.
Se mira vazând cât de adânc era tunelul si-i se parea ca terenul urca din ce în ce mai mult. Nu cumva crapatura aceasta ducea prin stânca undeva în suprafata insulei? Sau nimerise în vreun cazan

subteran, în care va îi luat în primire fara-ntârziere de tentaculele fioroase ale vreunui polip urias?
La gândul acesta ramase câteva clipe în loc, întrebându-se daca n-ar fi mai bine sa se înapoieze. Poate ca izbutea sa ajunga pe tarmul golfului si dezbracându-si costumul greu sa se ascunda pe undeva... Dar chiar si asa situatia lui ar fi fost disperata, caci de unde sa ia hrana? Si cât timp ar fi trebuit s-astepte pâna sa treaca un vapor pe lânga insula asta singurateca? În vremea asta salbatecii îl vor fi descoperit si ucis.
Asadar, tot mal bine era sa mearga înainte, fie ce-o fi. Si cu gândul la polipul ce-ar putea sta la pânda pe aici, îsi trase cutitul de la brâu, pentru ca cel putin sa se poata apara.
Terenul se înalta tot mai mult si devenise acum foarte pietros. Asadar, namolul si nisipul de ne fundul marii nu ajunsese înca aici. De-odata se izbi cu putere de zidul tare. Tunelul se sfârsea, deci; asta însemna ca tot trebuia sa se întoarca si sa încerce sa iasa la suprafata prin golf.
Totusi, pipaind cu bratul drept în jurul sau, ramase încremenit în loc, caci zari în fata sa o licarire slaba de lumina, un punctulet numai, dar banui imediat ca gangul pe care-l urcase facea aici un cot brusc, spre a duce mai departe la suprafata insulei.
Plin de nadejde George îsi urma drumul. Poteca îngusta urca tot mai mult si din ce în ce se lumina înaintea tânarului. Asadar, îi era dat sa iasa din nou la

lumina soarelui. Odata sus, va gasi el un mijloc de salvare.
Poate ca tatal sau tot izbutise sa urmareasca vasul lui Jerry – poate ca se si afla prin apropiere, ocolind insula, în cautarea lui.
Din ce în ce mal mult se lumina înaintea lui; în curând ridica încetinel capul din apa, gangul umplut urca acum la suprafata marii.
George trebuia sa fie cu bagare de scama. Chibzui o clipa daca sa scoata casca, pentru ca apoi sa poata dezbraca repede celelalte piese ale costumului.
Îsi spuse, însa, ca va trebui poate sa se afunde din nou repede în mare, daca-l vor descoperi salbatecii. Si cu hotarârea aceasta pasi mereu mai departe, tot urcând, cu trupul în apa.
Din fericire gangul se largea din ce în ce si tavanul se înalta în acelasi masura. În cele din urma George ajunse într-o pestera mare, la marginea careia se oprea apa. Pamântul pesterii urca si el, caci pâna la înaltimea stâncilor mai erau vreo cinci, sase metri.
Fireste ca era din cale afara de obositor sa urce stânca dreapta, cu talpile grele de plumb în picioare, dar o presimtire nelamurita îl opri pe George sa-si scoata costumul de scafandru.
Se târî astfel cu greu spre gura larga a pesterii si când ajunse acolo, bucuria îl facu sa fie cam neprevazator, caci în loc sa scoata cu atentiune capul din pestera si sa vada daca nu cumva se afla vreun un salbatec prin apropiere, el pasi dea

dreptul afara, cu gândul sa priveasca în larg, cautând submarinul.
Si atunci vazu la dreapta si la stânga câteva fapturi negricioase, facând gesturi agitate. Duse repede mâna la cutit, hotarât sa se apere, dar privelistea care-i se înfatisa era atât de surprinzatoare încât ramase încremenit.
Vreo zece tuciurii stateau cu burta la pamânt si nici nu cutezau sa-l priveasca, în vreme ce altii o luara la fuga, facând gesturi salbatece. Daca n-ar fi avut casca pe cap, ar fi auzit, desigur, strigatele de spaima ele bastinasilor.
Primul gând al lui George fu sa se înapoieze repede în pestera, dar atunci, vazu pe o lespede de piatra – la vreo zece metri el, pe platoul stâncos – un idol primitiv lemn, împodobit cu zugraveli barbare, de culoare alba. În fata acestui idol se aflau armele lui si ale lui Jerry, apoi cutii de conserve si felurite alte obiecte.
Asadar, salbatecii jertfisera prada, zeului lor. George îsi puse în gând sa-si ia îndarat armele si în primul rând pumnalul daruit de Sanja. Îsi dadu semn brusc ca bastinasi acestia primitivi îi luau drept un zeu nou si poate ca pestera din care iesise el era sfânta pentru dânsii, din vreun motiv oarecare. Aparitia lui neasteptata trebuie sa fi facut o impresie adânca asupra salbatecilor si acum depindea numai de el sa-si joace rolul mai departe.
Încetisor, agitând bratele în chip solemn, pasi spre lespedea de piatra. Un bastinas batrân si scund, care-si atârnase în jurul

gâtului tot solul de scoici, sopârle uscate si multe altele, se ridica si încerca sa-l împiedice sa se apropie, facând miscari de implorare cu bratele.
George îsi dadu seama îndata ca era vraciul tribului, care-si vedea primejduita puterea si vroia sa salveze vechiul idol al semintiei sale.
Pe acest om trebuia sa-l faca nevatamator cât mai repede. Pasi încet si se opri în fata lui si, când vraciul, înmarmurit o clipa, îsi redobândi curajul si începu sa dea iar din mâini. George îl izbi cu putere în barbie, culcându-l la pamânt.. Apoi se îndrepta linistit spre lespede, ridica idolul si-l zvârli lânga vraciul lesinat. Dupa aceea prima lui grija fu sa-si ia îndarat revolverele si pumnalul, dadu la o parte celelalte obiecte si se aseza, calm, pe piatra.
Trebuia sa chibzuiasca ce avea de facut. Probabil ca salbatecii îl recunoscusera acum ca un zeu nou, vazându-l cum doborâse pe vraci si zvârlind cât colo idolul lor.
Deocamdata se simtea bine, câteva clipe de odihna dupa oboselile îndurate îi pria de minune. Simtea, însa, ca nu o va putea duce asa mereu, caci soarele din ce în ce mai puternic îl facea sa se înabuse în costumul de scafandru.
Bastinasii nu cutezau sa se clinteasca din loc. George întoarse capul si vazu îndaratul lui alti vreo cincizeci salbateci, care se aruncara si ei la pamânt acum, cu bratele ridicate. Asadar, toti îl recunosteau ca un zeu nou... Dar ce atitudine sa ia dânsul? Cum sa lasa din

situatia asta ciudata si destul de primejdioasa?
Framântat de gândurile acestea, vazu deodata ca batrânul doborât de el începe sa se miste. Se ridica încet, privi ratacit câteva clipe în jurul sau, apoi, vazând idolul lânga el, la pamânt, paru ca-si da seama ca s-a sfârsit cu puterea lui, daca nu va întreprinde ceva împotriva monstrului strain care se ivise pe neasteptate în mijlocul lor. Dintr-o saritura fu lânga George, agitând în mâna dreapta un cutit lucitor.
Dar în clipa aceasta de primejdie, tânarul avu o idee nastrusnica, pe care o puse imediat în aplicare. Cu iuteala fulgerului deschise ventilul prin care intra aerul în interiorul costumului de scafandru – stofa cauciucata începu sa se umfle repede si vrajitorul înspaimântat vazu pe zeul cel nou devenind tot mai gras si mai diform.
(Cu ajutorul acestui dispozitiv scafandrii sunt ridicati la suprafata apei – de data aceasta el salva pe George dintr-o situatie primejdioasa).
Ceilalti salbateci se ridicasera si ei pe jumatate, când vraciul pornise la atac – dar în clipa noii surprize se aruncara înapoi la pamânt. Batrânul se dadu si el batut, arunca o ultima privire înspaimântata asupra lui George, apoi se trânti cu burta în jos.
Tânarul dadu din nou drumul aerului afara. Trucul acesta ingenios avusese efectul dorit.
Acum trebuia, însa, sa întreprinda ceva, altminteri putea s-astepte mult si bine

aici.
Gesticulând salbatec cu bratele se ridica si ocoli încetisor lespedea de piatra. Toate privirile erau îndreptate asupra lui, cu spaima. Se opri, se batu cu palmele în piept; apoi dadu de înteles salbatecilor, prin gesturi, sa se îndeparteze.
La început ei nu-l pricepura, dar când el începu sa tropaie de zor cu talpile de plumb, tuciuriii sarira în sus speriati si o zbughira spre desisul insulei.
Respirând usurat, George se aseza din nou pe piatra si chibzui. Era încredintat ca salbatecii îl spionau din desis – trebuia, deci, sa se poarte în asa fel, ca el sa nu-si piarda respectul pentru dânsul.
Privi cu atentiune în jurul sau si vazu ca o poteca îngusta si dreapta urca pe zidul de stânca al pesterii din cure iesise el. De acolo, de sus putea sa priveasca în largul marii, cautând submarinul tatalui sau.
Încetisor si cu pasi rari se îndrepta spre poteca. Din nou îi veni ideea sa-si umple costumul cu aer, ca sa-i sperie pe salbateci, ca nu cumva sa se gândeasca sa-l atace.
Cu sfortari uriase izbuti sa ajunga sus, îsi întoarse privirile si vazu ca salbatecii iesisera sfiosi din desis si se luau dupa el, încetisor. Îsi umfla si mai mult costumul si gesticula salbatec cu bratele. Efectul fu fulgerator: bastinasii o rupsera de fuga, pitindu-se în desis.
Aproape doua ceasuri ramase George sus, cercetând mereu marea, fara folos însa. Caldura si foamea îl îndemnara sa coboare din nou. Coborâsul era si mai greu decât urcusul, dar spre multumirea

sa tânarul vazu ca salbatecii – care iesisera iar din desis în vremea asta – se facura nevazuti, zarindu-l coborând.
Se apropia linistit de lespedea de piatra, lua doua cutii cu conserve de carne, o sticla cu apa minerala, apoi porni încetisor spre pestera.
Ajuns înauntru cauta ungherul cel mai întunecat, deschise unul din gemuletele coifului si aspira cu lacomie aerul proaspat din pesterii. Apoi deschise cu cutitul cutiile de conserve si îmbuca cu lacomie carnea. Dupa ce-si potoli si setea, situatia îi aparu în culori mai trandafirii.
O toropeala brusca puse stapânire pe el, se întinse aproape fara voie pe pamântul tare si adormi imediat.
Când se trezi, lua hotarârea sa cerceteze din nou marea, poate va descoperi submarinul – însuruba coiful, îsi umfla costumul si iesi din pestera, pasind agale.
Salbatecii erau acolo, cu privirea nedezlipita de intrarea pesterii, dar când îl vazura gesticulând din nou salbatec, o rupsera iar de fuga. Probabil ca nu aveau înca destula încredere în noul lor zeu, tot asa dupa cum nici „zeul" nu prea avea încredere într-însii, desigur.
George urca iar poteca îngusta care ducea pe marginea peretelui de stânca. Si când îsi îndrepta acum privirea spre mare... îi veni sa joace de bucurie, caci numai la vreo cincizeci de metri de insula, iesea din apa periscopul „Dox" - ului.

George începu sa gesticuleze cu bratele, aratând mereu în jos, spre golful pe a carui margine statea el. În cele din urma, periscopul se înalta si fu tras îndarat în apa de trei ori la rând, semn ca tatal sau îl vazuse si-l întelesese.
Porni repede prin pestera si ajunse din nou sub apa. Prin camaruta de scafandru de la prora, intra în submarin si zeci de mâini se-ntinsera spre el, ajutându-l sa-si dezbrace costumul greu.
— Slava Domnului ca ma vad iar împreuna cu voi, tata, rosti dânsul, fericit. Am avut o aventura cum nu m-am asteptat vreodata. Uite cu ce m-am ales!
Râzând, înmâna tatalui sau scoica de forma ciudata. Toti se grabeau sa-i strânga mâna si George fu nevoit sa se duca în sala echipajului si sa povesteasca tovarasilor peripetiile aventurii sale.
Când aminti de rolul ce-l jucase, ca zeu al salbatecilor, toti izbucnira în râs – dar când îsi exprima banuiala ca Jerry si Kuda au fost mâncati de canibali, capitanul zise cu seriozitate:
— Nu, dragul meu, când am intrat în golf, am vazut doi rechini-tigri uriasi care au rupt-o de fuga la ivirea noastra. Apa deasupra corabiei scufundate era colorata în rosu si în jurul ei pluteau fâsii de stofa. Asadar, Jerry si Kuda s-au scufundat cu vasul lor si au cazut jertfa rechinilor.
— Australianul acela era într-adevar un om extraordinar, zise George cu parere de râu în glas. Trebuie sa marturisesc ca mi-a placut mult, desi m-a silit sa fac fara voie pe scafandrul.

— George, ai adus un lucru foarte frumos din aventura d-tale, interveni doctorul Bertram. Ia te uita!
Îi arata scoica desfacuta si tânarul vazu cu uimire o perla minunata, mare, de culoare rosiatica. Pretuia o mica avere.
Se alesese, deci, de pe urma aventurii sale cu o amintire, cum nici nu si-ar fi dorit alta mai frumoasa.

31
BALENA MIRACULOASA.

I.
UN ROBINSON MODERN.

— A FOST O AVENTURA PRIMEJDIOASA, dar foarte vesela în schimb, aceea prin care ai trecut, draga George, zise primul ofiter Rindow tânarului care statea alaturi de el în turnul submarinului.
— As fi dat mult sa te vad cum îti sedea ca zeu al salbaticilor!
— Prea placut nu mi-a fost în echipamentul de scafandru, sub soarele arzator – raspunse George – dor am râs din inima când am umflat cu aer costumul, ca sa-l sperii pe batrânul vrajitor, care avea de gând sa ma înhate.
— Mare noroc ai avut ca tatal d-tale o izbutit sa se tina dupa vasul atât de rapid al lui Jerry; uneori se conducea numai dupa dâra lasata de el.
Desigur ca Jerry nu s-o gândit ca va lasa o urma atât de buna în mersul sau vertiginos. Altminteri, cine stie cât timp

ar mai fi trebuit sa faci pe idolul salbaticilor.
— Lasa ca nu ma prapadeam eu, raspunse George. Stiam ca tata va cerceta toate insulele, pâna ma va gasi. Dar ia te uita, domnule Rindow, acolo-n fata noastra se iveste o insula. Daca nu ma-nsel, se-nalta si o tromba de fum dintr-unsa.
Primul ofiter privi prin ochean, apoi zise:
— Asa e, pare sa fie un foc de lagar, caci trâmba de fum se-nalta dreapta si subtire, ceea ce înseamna ca nu poate fi vorba de o padure în flacari. Hm... nu cumva or fi locuind salbatici pe acolo? Eu as zice sa-l înstiintam pe capitan, sa hotarasca el daca e nevoie sa cercetam lucrurile mai de aproape, sau nici sa nu ne abatem pe lânga insula.
Rindow îi comunica lui Farrow vestea prin porta-voce si capitanul veni îndata în turn. Privi cu atentie prin ochean trâmba subtire de fum, apoi zise:
— E un foc mic de tot, ca pentru o singura persoana. Dac-ar fi salbatici pe acolo, ar fi aprins un foc mai mare si ar fi facut în asa fel, încât sa nu se zareasca fumul care sa-l dea de gol.
— N-or putea fi, însa, vreun semnal de-al salbaticilor, pentru cei de pe insula pe lânga care tocmai am trecut? Întreba George. Cam asa fac vânatorii de capete pe insulele lor.
— Hm... tot ce se poate, încuviinta Farrow. Nu strica sa fim cu bagare de seama si sa ne apropiem de insula pe sub apa. Se poate întâmpla sa fie vorba de un naufragiat sau de vreun om certat

cu legea. În cazul din urma, o va lua la fuga în desis si vom fi terminat repede treaba cu el. În primul caz, însa, va trebui, fireste, sa-l luam pe bord si sa-l debarcam pe cea dintâi insula unde opresc vapoare.
Fara sa stea mult pe gânduri, capitanul ordona sa se faca manevra pentru scufundare. Cei trei tovarasi parasira în graba turnul si George închise capacul. Dupa câteva minute vasul si disparuse în apa, numai o parte a periscopului mai iesea la suprafata.
Farrow privi printr-unsul si observa cu atentie insula de care se apropia submarinul, pe urma zise:
— Lânga focsor sta un barbat, un european; e slab si prapadit la fata. Deci, sau un naufragiat, sau unul încoltit de autoritati. Ne vom apropia de tot, vom iesi repede la suprafata si atunci vom vedea care din presupuneri e întemeiata.
Se scursera înca cinci minute, apoi Farrow dadu comanda de înaltare. Urca cel dintâi scarita de fier si deschise capacul. George si Rindow îl urmara. Submarinul se afla la vreo cincizeci de metri de tarm, mai mult nu voise sa se apropie capitanul, caci nu cunostea apele pe aici. Acum, însa, vazu ca putea sa vina cu vasul chiar pâna la coasta, caci apa era destul de adânca.
Cu glas scazut, el dadu comanda ca electromotoarele sa fie puse în functiune. Voia sa ajunga la tarm cât mai neobservat, ca sa vada ce mutra va face la ivirea lui brusca necunoscutul, care

statea cu spatele spre apa si frigea vreun vânat la foc.
Spre marea lor mirare, cei de pe submarin observata ca strainul purta o uniforma dintr-a celea cu care sunt îmbracati ofiterii englezi pe vasele de razboi, în tinuturile tropicale. Era ponosita râu si rupta, ceea ce lasa sa se-nteleaga ca omul se afla de mult în pustietatea aceea.
— Poate ca vreun distrugator englez a naufragiat prin apropiere si ofiterul de colo s-a salvat pe insula aceasta, îsi dadu cu parerea Farrow. Trebuie sa fim cu bagare de seama, caci nu e exclus sa fie si restul echipajului pe aici; si-apoi, s-ar putea ca oamenii sa fie înarmati, lucru ce n-or fi tocmai placut pentru noi.
— Eu socot c-ar trebui sa fie multumiti daca le venim În ajutor, zise George. Nu cred sa fie atât de nerecunoscatori încât sa se-ntoarca împotriva noastra.
— Nu-i cunosti înca bine pe oameni, zise Farrow, cu amaraciune în glas. Poate ca la ei precumpaneste dorinta de a dobândi glorie prin prinderea noastra, trecând recunostinta pe planul al doilea.
Dadu comanda de oprire a motoarelor, apoi striga spre insula:
— El, d-ta de colo, cine esti? Îti putem fi de vreun folos?
Necunoscutul, care. Statea la marginea desisului, cam la vreo douazeci de metri de tarm, sari speriat în sus si privi cu ochii holbati la cei trei marinari din turnul submarinului.
În aceeasi clipa, Farrow avu o impresie neplacuta, dar nu din cauza înfatisarii

salbaticite a strainului, ci a ochilor sai, care aveau o stralucire vicleana într-unsii.
Fata îi era împrejmuita de o barba roscata, un nas ascutit si putin încovoiat se desprindea din padurea aceea de pâr, ochii sireti erau înfundati sub genele stufoase.
Se apropie încetisor de tarm si miscarile sale tradau banuiala. Când fu la numai câtiva pasi de Farrow, saluta militareste si zise cu glas ragusit, ce suna cam neplacut:
— Cine sunteti d-voastra? Nu stiam ca mai exista un submarin prin locurile astea.
Capitanul trecu cu vederea lipsa de politete a strainului, care nu socotise de cuviinta sa se prezinte mai întâi, asa cum s-ar fi cuvenit. El saluta si zise:
— Ma numesc Farrow si submarinul acesta îmi apartine. Nici eu nu stiam ca afara de „Dox"-ul meu se mai afla un submarin prin apele acestea. Banuiesc ca d-ta esti naufragiat pe insula asta. Sunt gata sa te aduc în siguranta, ca sa poti ajunge apoi la ai d-tale.
— Ah, d-ta esti capitanul Farrow! Facu strainul, zâmbind ciudat. Stii ca are haz! Vei pricepe mai târziu de ce anume. Eu ma numesc Hary Breacks si sunt locotenent în marina engleza. Îti vei da seama, cred, ca din acest punct de vedere îmi e foarte neplacut sa fiu salvat tocmai de d-ta. Sunt nevoit sa refuz a pasi pe vasul d-tale, caci esti înca socotit drept dusman al nostru. Asa ca te rog sa ma lasi unde sunt. Nadajduiesc ca va trece

odata si odata un vapor pe aici, desi sunt cinci saptamâni de când ma aflu pe aceasta insula. Pe când pescuiam într-o barca, o furtuna grozava m-a azvârlit încoace.
— S-ar putea întâmpla, totusi, sa mai treaca ani de zile pâna sa-ti vina cineva în ajutor, zise Farrow, cu seriozitate. Asa fiind, cred ca cel mai nimerit lucru ar fi sa treci cu vederea dusmania ce exista între noi. Eu nu te consider ca ofiter de marina englez, ci ca naufragiat, caruia trebuie sa-i vin în ajutor.
Locotenentul Breacks sovai câteva clipe, apoi raspunse cu tarie:
— Nu, nu pot primi propunerea d-tale. Ar fi împotriva onoarei mele de ofiter englez, îmi pare rau numai ca n-am posibilitatea sa te arestez. As face-o fara sovaiala. Asadar, te rog sa nu-ti pese de mine, caci odata si odata tot îmi va veni ajutorul asteptat. Cinci saptamâni am izbutit sa ma hranesc cu fructe si vânat si sper ca nici de-acum încolo nu voi muri de foame. Ceea ce ai putea face pentru mine ar fi sa transmiti o radiograma autoritatilor engleze, vestindu-le ca ai dat pe insula aceasta de locotenentul Breacks. Camarazii mei vor porni sa ma caute. Dar nici de asta nu e nevoie. Nu, mai bine sa n-o faci, chiar acest mic serviciu nu-l pot primi de la d-ta. Ceea ce doresc, capitane Farrow, e sa ne mai întâlnim o data, în alte împrejurari.
Saluta rece, întoarse spatele si se-ndrepta spre foc.
Fara sa vrea, Farrow simti un fel de respect pentru omul acesta, care prefera

sa mai ramâna cine stie cât timp în singuratatea asta plina de primejdii, decât sa primeasca un serviciu din partea unui dusman al tarii sale. Cu vocea înceata, îi spuse lui Rindow:
— Fireste ca vom transmite imediat în lumea larga o radiograma, aratând exact unde se afla insula si, în scurt timp, Breacks va capata ajutor, e un om antipatic, as pune ramasag chiar ca are un suflet rau, dar mândria lui îmi place totusi. Oricare altul în situata lui n-ar fi stat o clipa în cumpana sa primeasca propunerea.
— Asa e, asta e o însusire în fata caruia nu ne putem decât înclina, încuviinta Rindow. Dar, cu toate astea, am simtamântul ca refuzul lui n-a fost sincer. Nu se poate sa nu presupuna ca noi tot vom transmite radiograma, în urma careia el va fi salvat. Voia numai sa nu-ti datoreze recunostinta, de aceea a procedat asa. Si am surprins la el un zâmbet atât de ciudat – ba as putea spune chiar primejdios încât nu stiu ce sa cred.
— Si mie mi-a batut la ochi asta – interveni George. Mi s-o parut ca avusese o intentie hotarâta cu vorbele sale si nu urmarea numai sa te determine sa transmiti, totusi, radiograma.
— De temut, n-avem de ce ne teme de el, zise Farrow, chiar daca va fi salvat curând si va da de veste ca am fost pe aici. Peste doua zile vom fi iar pe insula noastra si acolo nu da nimeni de noi.
— Asta asa e – încuviinta Rindow – dar eu tot nu pot scapa de gândul ca ne

ameninta o primejdie din cauza omului acesta. Totusi, radiograma trebuie s-o transmitem, caci nu-i omeneste sa-l lasam sa se prapadeasca pe aici.
— Fireste c-asa vom face, de îndata ce vom fi înconjurat insula, vom întinde antena. Radiograma va fi receptionata atât în Australia cât si pe insulele franceze Loyalty si se vor trimite îndata vapoare ca sa-l salveze pe naufragiat. Stabileste, te rog, pozitia exacta a insulei, draga Rindow.
Primul ofiter se duse repede în interiorul vasului si se-ntoarse cu instrumentele trebuincioase. Când longitudinea, latitudinea si celelalte date fura stabilite, Farrow transmise o radiograma, vestind ca pe insula a carei pozitie o indica se afla naufragiatul englez, locotenentul Breacks. Nu indica, însa, cine transmite radiograma, caci ar fi putut avea neplaceri de pe urma. Acestui lucru. Era încredintat, însa, ca Breacks va fi salvat în urma ei, chiar daca cel ce-o vor receptiona se vor mira ca nu l-a luat pe bord vasul care l-a gasit.
Dupa ce-si îndeplini datoria aceasta, capitanul dadu ordin sa fie puse în functiune electromotoarele si minunatul submarin porni cu viteza spre sud-vest, unde se afla „Insula odihnei”.
Ciudatul naufragiat continua sa formeze subiectul de discutie al camarazilor si Rindow nu-nceta sa sustina ca se asteapta la primejdii de pe urma acestei întâlniri.
Farrow, râse de îngrijorarea primului ofiter, apoi zise:

— Drept e ca nici eu nu stiu ce sa cred de faptul ca vorbise de un alt submarin. Sa fi trimis oare marina engleza vreun submarin prin apele acestea, ca sa ne caute pe noi? Asta ar fi o primejdie serioasa, caci am putea fi descoperiti si torpilati fara sa banuim macar. Pe lânga grija de a scruta zarea pentru a descoperi vase straine, mai trebuie acum sa cercetam si suprafata apei, daca nu cumva se zareste vreun periscop. As fi bucuros sa ma vad odata pe insula noastra. Te pomenesti ca locotenentul ala facea parte chiar din echipajul submarinului...
— Hm... asta or fi foarte neplacut, zise Rindow. Poate c-am face mai bine sa mergem pe sub apa în timpul zilei, sau sa ne aciuim pe lânga vreo insula. Nu trebuie sa asteptam ca vreo torpila sa ne atraga atentia asupra prezentei celuilalt submarin.
— Prin asta am pierde prea mult timp – obiecta Farrow iar locotenentul Breacks va începe imediat goana dupa noi. Ah! Tocmai acum îmi dau eu seama c-am facut o greseala si el mi-a întins o cursa foarte dibace. Asa se explica zâmbetul acela ciudat pe care l-ai observat la dânsul, draga Rindow. Spunea doar ca presupune ca ne îndreptam spre Australia, deoarece veneam dinspre nord-est. Si eu am confirmat fara sa sovai... Acum cunoaste, asadar, drumul nostru si sunt sigur ca va porni cu toata energia în urmarirea noastra.
— Ce viclenie murdara! Scrâsni Rindow. Daca ne-ar fi dat asta în gând mai înainte

am fi asteptat cu transmiterea radiogramei, pâna vom fi ajuns în apropierea „Insulei odihnei”.
— Nici asa n-am fi facut bine – raspunse capitanul – caci s-ar fi putut stabili lesne, prin sondaje, pozitia noastra si în acelasi timp si locul aproximativ unde avem ascunzatoarea. Daca englezii si australienii ar fi trimis apoi câteva hidroavioane, ar fi descoperit îndata „Insula odihnei”.
— Asa la asta nu m-am gândit – încuviinta Rindow – În sfârsit, acum e prea târziu si degeaba ne mai racim gura.
În vreme ce submarinul înainta cu viteza, cei trei tovarasi cercetau necontenit marea cu ocheanele, cautând sa descopere punctuletul negru, periscopul celuilalt submarin.
De fapt, era îndoielnic daca comandantul vasului dusman va lansa o torpila, fara avertisment, dar trebuiau sa tina seama de toate posibilitatile.
Pâna seara, vegheara cu toata atentia, dar nu descoperira nimic suspect. Când se lasa întunericul, rasuflara usurati. Primejdia scazuse mult acum, caci îndepartasera simtitor de insula pe care-l gasisera pe Breacks.
Linistit, Farrow preda comanda secundului Brun, inginerului Hagen fi si timonierul Plundow.
Noaptea trecu în liniste, dar capitanul avu somnul agitat. Încordarea nervoasa în care se afla era lesne de înteles, caci prezenta unul submarin dusman îl aducea în fata unei primejdii cum nu mai întâmpinase pâna acum.

Când se ivira zorile, Plundow îl trezi; în acelasi timp, aparura în turn si George cu Rindow, caci nu-l mai rabda locul în cabinele lor.
— Buna dimineata, domnule capitan, saluta primul ofiter – cred ca primejdia cea mare a trecut. Ne-am îndepartat atât de mult de insula, încât nici cel mai rapid vapor nu ne-ar mai putea ajunge.
— Sper si eu, draga Rindow, raspunse Farrow, în vreme ce nu înceta sa priveasca prin ochean. Dupa câte vad eu, nu e nimic suspect prin apropiere si oricât caut nu pot descoperi nici trâmbele de fum ale vreunul vas, nici catargele sale. Se pare, într-adevar, ca ne aflam singuri de tot în aceasta parte a Oceanului Pacific. Colo jos se si ivesc insulele care se afla la vreo douazeci si patru de ceasuri de ascunzatoare noastra. Asadar, mâine dimineata – daca nu intervine ceva deosebit – vom fi acasa.
— Sa nadajduim ca nu se va întâmpla nimic – zise Rindow – dar trebuie sa marturisesc din nou ca locotenentul Breacks ala nu-mi iese din minte. Zâmbetul lui ascundea ceva. Mai mult decât banuim noi, poate. A! Acolo-n zare se iveste parca un distrugator puternic. Ba nu, un crucisator mic, daca nu ma însel. A aparut dindaratul insulelor.
Farrow dadu imediat comanda de scufundare. Descoperise si el în aceeasi clipa coloana groasa de fum care se ivise la orizont.
Cei trei tovarasi coborâra în graba scarita de fier a turnului, George închise capacul

si vasul începu sa se afunde cu repeziciune.
Prin periscop, capitanul privi cu atentie norul de fum care se apropia. În curând, deosebi lamurit si scheletul vasului si le zise lui George si Rindow, care stateau lânga el:
— E un crucisator englez, destul de mare. Aha! Se învârteste încoace si încolo, ca si cum ar cerceta marea dupa un plan bine stabilit. Sa fi stiind oare ca suntem pe aici? Nu–mi pot închipui asta.
— Poate ca Breacks a si fost gasit si a transmis imediat o radiograma crucisatorului, al carui loc de ancorare îl stia unde se afla, zise George Asta ar fi singura explicatie.
— Da, George, poate ca ai dreptate – încuviinta Farrow – desi nu prea cred ca Breacks – care se afla de cinci saptamâni pe insula sa fi cunoscut locul unde se gaseste crucisatorul.
— Atunci o fi fost luat pe bordul unul alt vas de razboi englez, al carui comandant cunostea domiciliul actual al crucisatorului, raspunse George. Poate ca flota engleza face pe aici manevre navale sau demonstratii, Asa ca Breacks era sigur ca, în urma radiogramei noastre, va fi salvat de un vas de razboi englez. De aceea a si râs atât de ciudat, dupa cum foarte bine observase domnul Rindow. Si în felul acesta avem si explicatia aflarii pe aici a unul submarin strain.
— Presupunerile tale sunt cât se poate de întemeiate, draga George, raspunse Farrow. Ai dreptate, caci mai vad acum ivindu-se si alte trâmbe de fum.

Dumnezeule! Sase crucisatoare sunt în fata noastra si par ca ne cauta cu îndârjire. Desigur ca sunt înarmate cu tot ce le trebuie pentru a se asigura de prinderea noastra. Suntem într-o situatie foarte primejdioasa. Prima insula unde ne putem ascunde e prea departe si pâna sa ajungem la ea ne întâlnim cu dusmanul, asta e sigur. Ah! Sunt distrugatoare, vin din amândoua partile. Hm... când ne vom apropia de ele, va trebui sa ne lasam la fund de tot si sa mergem vreun ceas sub apa, fara sa putem vedea ceva.

— Asta e foarte primejdios – zise Rindow. Caci sunt pe aici locuri pe care nu le cunoastem. Fundul marii e în vesnici transformare. E mai mult ca sigur ca vasele engleze vor trage dupa ele aparate de sondat, cu ajutorul carora vor putea da lesne de noi, daca vom trece prin linia lor.

— Asa e – raspunse Farrow, îngândurat dar ce ne facem acum? De trecut, trebuie sa trecem pe dedesubtul lor.

— Nu, tata – zise George, cu însufletire – ne întoarcem din drum si luam directia spre sud. Asta n-au s-o banuiasca ei, fii pe pace!

II.

ÎN PRIMEJDIE.

— BRAVO! STRIGA CAPITANUL, ai idei minunate, draga George. N-avem ce pierde daca vom ajunge ceva mai târziu pe insula noastra, principalul e sa scapam deocamdata de primejdie. Fireste, trebuie sa tinem cont de

eventualitatea ca va veni si dinspre nord-est o parte a flotei engleze, presupusii dusmani ai vaselor din fata noastra. Asta în cazul când e vorba de o manevra navala, dupa cum cred si eu acum. Dar, daca ne îndreptam spre rasarit, avem toate sansele sa scapam.
Farrow dadu comanda de întoarcere. Era de la sine înteles ca sub apa, „Dox”-ul nu putea înainta cu aceeasi viteza ca vasele de razboi engleze, dar acestea pierdusera prea mult timp cu necontenitele manevre si în curând capitanul nu le mai putu zari prin periscop.
Acum dadu comanda de iesire la suprafata. De îndata ce motoarele Diesel intrara în functiune, viteza submarinului se dubla. Distrugatoarele rapide si torpiloarele nu l-ar mai fi putut ajunge.
Cei trei tovarasi stateau iarasi în turn si cercetau marea cu atentie, silindu-se sa descopere, mai ales, periscopul submarinului care lua parte la aceste manevre, dupa cum spusese locotenentul Breacks.
Ceasurile treceau repede. Submarinul se afla din nou singur pe marea întinsa, dar acum Farrow nu mai avea încredere în nenumaratele insule care se aflau pe acolo. Le ocolea pe cât putea, caci nu era exclus ca îndaratul vreuneia din ele sa stea la pânda un distrugator sau chiar submarinul dusman.
Farrow îl însarcina pe Petre sa-i tina locul în turn, la postul de observatie, si se duse în cabina sa manânce; de-abia se asezase bine, ca si auzi glasul lui Rindow în tubul acustic:

— Domnule capitan, sunt semne de furtuna, dupa toate probabilitatile se va produce un ciclon grozav, care vine dinspre rasarit. N-ar fi bine sa ne adapostim îndaratul vreunei insule?
— Vin îndata sus, raspunse Farrow.
Termina în graba masa, apoi urca în turn. Se sperie când vazu cerul spre rasarit. Acum o jumatate de ceas fusese limpede si fara un nor, acum, însa, se formase acolo un nor gros si negru, ale carui margini aveau o stralucire galbuie. Si norul amenintator crestea cu repeziciune uimitoare, aruncându-si umbra sinistra asupra marii ce sclipea în bataia soarelui. Umbra aceasta se apropia cu aceeasi iuteala cu care crestea norul.
Farrow arunca o privire rapida în juru-i. Cea mai apropiata insula, spre apus, se vedea doar ca un punct mititel. Trebuia, însa, sa încerce sa ajunga la ea înainte ca ciclonul sa se dezlantuie.
Capitanul cunostea bine tinutul acesta maritim si stia ca apa nu-i destul de adânca spre a se putea aseza pe fundul ei. Ciclonul înspaimântator va ravasi marea pâna la fund si va aduce submarinul în mare primejdie.
Trebuia sa încerce sa ajunga la insula sau într-un loc unde apa era mai adânca. Întoarse imediat vasul, lui directia spre insula si ordona sa se puna în functiune compresoarele. Monstrul cenusiu de otel se zgudui din toate încheieturile si porni ca o sageata..
Dar, cu toata viteza ametitoare, erau înca la o jumatate de kilometru de insula când

simtira prima izbitura a ciclonului. Cei patru tovarasi din turn – capitanul, George, Rindow si Petre – fura dati peste cap si când izbutira sa-si întoarca privirile vazura o priveliste care-i înspaimânta chiar si pe ei, marinari neînfricati, obisnuiti cu furtunile din largul oceanului.
În spatele lor venea cu o iuteala fantastica un val de înaltimea unei case.
Daca valul se spargea deasupra lor, îl acoperea ca într-un sac, ba poate, din cauza fortei uriase a masei de apa, ar fi sfarâmat învelisul de otel.
Mai erau trei sute de metri pâna la insula. Farrow privi cu îngrijorare îndarat si vazu valul urias, mânat de ciclon, apropiindu-se cu o viteza ametitoare.
Totusi, „Dox"-ul înainta... Dar când mal erau numai o suta de metri pâna la insula, valul grozav îi lua în primire. Din fericire, crestetul lui înspumat nu se sparse deasupra submarinului, ci în primul rând fu ridicata în sus pupa în asa fel încât în prima clipa vasul paru sa stea în cap – apoi se înalta si prora. Cei patru tovarasi, care fusesera aruncati unul pesta altul, sa ridicara cu greu si vazura... ca „Dox"-ul calarea pe valul cel urias.
Farrow racni în porta-voce sa se opreasca masinile, caci elicea biciuia apa nebuneste. Submarinul fu mânat acum în voie, direct spre insula apropiata. De la început, capitanul luase directia spre capatul da sud al insulei, dar ciclonul împinse valul urias drept spre mijloc.

Din fericire, insula nu avea o vegetatie prea bogata. Dac-ar fi fost acolo arborii uriasi din codrii Asiei, „Dox”-ul s-ar fi zdrobit da ei. Asa, însa, cei mal înalti copaci aveau cinci pâna la sase metri si nu prezentau nici-o primejdie.
În clipa urmatoare, valul se sparse de insula, care avea o largime de vreo suta de metri. Era cea mai mica dintre insulele de pe aici. Cel patru tovarasi se înclestara de marginea turnului. În curând insula fu inundata de valul naprasnic, printre urletele furtunii auzira trosnetele copacilor sub prora lor, apoi se produse o smucitura, care cutremura întreg trupul de otel... si submarinul se întepeni în mijlocul insulei, printre arborii doborâti la pamânt.
Cei patru tovarasi fura apasati cu atâta putere de peretele din fata al turnului, încât credeau ca li se va zdrobi cosul pieptului.
Acum veni al doilea val, si mai vijelios decât cel dintâi. Se sparse si el, în parte, de insula, si de ambele parti ale limbii de pamânt muntii de apa gonira mai departe.
Submarinul fu izbit din nou de masa grea de apa. Din fericire, însa. Aceasta nu era atât de înalta încât sa se poata sparge pe punte; înalta, totusi, putin vasul si-l întepeni cu vreo cincisprezece metri mal departe, printre copacii doborâti de furtuna, pâna la cel din urma.
Izbitura pe care o suferi acum vasul era ceva mai tare, caci lipsea asternutul elastic al copacilor, care se asemanau cu niste arcuri.

Farrow si Rindow se privira îngrijorati.
Nu se puteau întelege prin grai din cauza vuietului înspaimântator. De-abia îsi puteau trage rasuflarea. Aveau, însa, acelasi gând, spunându-si ca izbiturile acestea neîncetate ar fi putut distruge carena vasului, oricât de solida era ea. Pe de alta porte, se temeau ca valurile gonite de furtuna naprasnica vor deveni din ce în ce mal amenintatoare si lesne s-ar fi putut sa fie târâti si mai departe. Va rezista, oare, învelisul de otel?
Situatia în care se aflau era mai primejdioasa decât toate prin câte trecusera pâna acum. Monstrul cenusiu devenise o jucarie a elementelor dezlantuite.
Al treilea val zvârli submarinul cu vreo zece metri mai departe. Plin de dor privi Farrow spre coasta de apus a insulei, departata numai cu vreo patruzeci de metri. Ce bine ar fi daca vasul ar putea ajunga acolo, unda l-ar afla în elementul lui!
Pe coasta de apus a insulei, dar numai pe o largime cât era si insula, oceanul se arata mai linistit. Desi unui om neobisnuit cu marea i-ar fi stat inima în loc de spaima vazând valurile uriase pe care le stârnea si acolo furtuna grozava.
Dar ele apareau mici fata de acelea care îsi dezlantuiau furia de amândoua partile insulei. Cresteau numai pe masura ce înaintau, prinse în vârtejul uraganului.
Daca submarinul ar fi putut ajunge acolo, Farrow s-ar fi lasat imediat sub apa. Chiar daca apa ar fi fost putin adânca de cealalta parte a insulei,

aceasta din urma forma, totusi, un adapost si n-ar fi îngaduit furtunii sa ravaseasca fundul marii.
Dorinta capitanului parea sa se îndeplineasca, deoarece uraganul sporea tot mai mult, valurile devenisera mai mari si fiecare din ele târa submarinul cu câtiva metri spre coasta de apus.
Copacii doborâti fura maturati din cale de apa care înainta cu furie si valurile din urma îsi croiau drum cu mai multa usurinta.
Farrow se târî cu greutate pâna la capacul turnului si cobori în interior. Acum putea, în sfârsit, sa rasufle în voie, caci sus furtuna le taia respiratia.
George veni dupa el, apoi Rindow si la urma Petre. Prin semne, capitanul îi dadu de înteles Uriasului sa închida capacul. De-abia dupa ce treaba asta fu facuta, tovarasii se putura întelege între ei, caci mugetul uraganului patrundea acum numai înabusit.
Echipajul care nu era de serviciu se aduna în cabina de comanda, dedesubtul turnului. Privirile tuturor erau atintite spre Farrow, caci din repetatele smucituri care cutremurasera vasul, stiau ca frumosul lor submarin – pe care-l iubeau atât de mult – se afla într-o situatie primejdioasa.
— Camarazi – începu capitanul, cu glas potolit – ne aflam într-un pericol cum n-am mai fost pâna acum. Un uragan de o forta neobisnuita ne-a azvârlit pe o insula, care din fericire e foarte îngusta si acoperita cu arbori marunti si subtiri. Prin faptul acesta, prima izbitura n-a fost

atât de grea. Acum, valurile stârnite de uraganul în crestere ne târasc mereu spre coasta apuseana. Nadajduiesc ca ele vor face sa fim aruncati în mare si acolo vreau sa ma las la fund îndata, caci insula constituie o pavaza minunata împotriva valurilor înalte cât casa. Toti oamenii la posturi, pentru scufundarea imediata!
Marinarii stiau ca se pot încrede în capitanul lor, oricât ar fi fost de primejdioasa situatia. Se împrastiara, deci, în liniste. Cei hotarâti pentru îndeplinirea manevrei de scufundare se dusera la posturile lor, iar ceilalti mersera în sala echipajului, ca sa discute acolo asupra situatiei. Un submarin azvârlit pe o insula era ceva cu totul nou, neobisnuit chiar.
În vremea asta, Farrow înaltase putin periscopul. Prea mult nu trebuia sa-l ridice, caci furia furtunii ar fi putut sa îndoaie pâna si otelul acesta atât de tare. Spre marea-i bucurie, vazu ca valurile uriase târau într-adevar vasul tot mai aproape de coasta de vest. Dar o privire îndarat îl încredinta ca valuri noi veneau tot mai amenintatoare. Uraganul acesta avea o tarie, cum nu se pomeneste decât o data la o suta de ani, poate.
Raza pe care se dezlantuise furtuna nu se putea stabili, caci norii grosi acoperisera într-atât cerul, încât era aproape întuneric. Farrow nadajduia, însa, ca cele doua flote englezesti nu scapasera nici ele nevatamate, Poate ca se împrastiase, renuntând sa mai urmareasca „Dox”-ul.

Un alt val îl târî iar peste insula curatata acum de orice vegetatie; înca zece metri, cel mult si submarinul reintra în elementul sau. Cu bucurie – oricât ar parea de ciudata afirmatia asta – capitanul observa ca uraganul devenea tot mai furios, vasul era împins mereu spre apa si valurile erau acum atât de înalte si de furioase cum nu mai vazuse Farrow în toata cariera sa. Daca ele nu s-ar fi spart de insula, ar fi distrus trupul de otel al submarinului, napustindu-se asupra lui. Ca marinar încercat, capitanul se gândea acum la nenumaratele corabii si vapoare care navigau între insulele arhipelagului. Vasele acestea erau cu desavârsire pierdute în mijlocul unui astfel de uragan, cheresteaua lor de lemn n-ar fi putut tine piept nici-o clipa furiei valurilor naprasnice. Farrow murmura o rugaciune pentru oamenii care îsi gaseau acum moartea, în îndeplinirea datoriei lor.

Altfel stateau, însa, lucrurile cu flota engleza. Trupurile de otel si masinile puternice se vor putea împotrivi, desigur, furiei uraganului si valurilor. Cel mult distrugatoarele vor avea de luptat din greu si era nevoie de toata dibacia si experienta marinareasca a comandantilor, pentru a iesi cu bine din vârtejul elementelor dezlantuite.

Un nou val, mai mare decât toate celelalte, împinse vasul cu câtiva metri înainte. Si acum plutea cu prora peste tarmul de apus. Înca un val si-l împingea cu totul în elementul sau.

Farrow arunca o privire îndarat. Un adevarat munte de apa se napustea ca un monstru apocaliptic. Crestetul sau spumos parea s-atinga norii grei care acopereau cerul, se apropia cu atâta repeziciune si parea atât de amenintator, încât nu mai putea sa existe nici-o scapare pentru vreun vas pripasit pe acolo.
Pentru Farrow si submarinul sau, asta era, însa, salvarea. Spumegând, valul cel înalt se rostogoli, spargându-se cu atâta violenta, încât insula stâncoasa paru ca se cutremura din temelii. Si aceasta masa de apa fu îndestulatoare sa împinga vasul cu totul în mare.
Farrow dadu comenzile trebuincioase, pompele începura îndata sa umple cu apa tancurile de balast, electromotoarele intrara în functiune, punând în miscare elicea. Capitanul trebui sa frâneze cu putere, altminteri furtuna ar fi târât vasul în zona primejdioasa, înainte de a se putea afunda.
Dantui câteva clipe ca un dop de pluta pe talazurile furioase, apoi începu sa se lase încetisor în apa si miscarile sale devenira tot mai linistite, pe masura ce batometrul indica o adâncime mai mare. Când ajunse la zece metri „Dox”-ul se întepeni pe fundul nisipos.
Daca insula n-ar fi constituit o pavaza atât de minunata împotriva valurilor, desigur ca si la adâncimea aceasta marea ar fi fost ravasita; asa, însa, vasul se clatina usurel numai, caci. Si aici se observa o anumita miscare, din cauza

valurilor care se rostogoleau de amândoua partile insulei.
— Nici nu m-as fi asteptat sa fiu salvat în chip atât de minunat, zise capitanul, emotionat. Daca primul val nu ne-ar fi zvârlit în desisul de pe tarmul insulei, ne-am fi prapadit cu siguranta în catastrofa asta. Nu ne-om fi putut afunda, ci am fi fost târâti ca o coaja de nuca de valul urias. N-as fi crezut cu putinta ca minunatul nostru submarin sa fie smuls vreodata din elementul sau si zvârlit pe uscat. Fiecare rau însa are partea lui buna: datorita uraganului, am scapat de urmaritorii nostri, caci ei trebuie acum sa îngrijeasca de propria lor soarta. Flota engleza din sud-vest a avut, desigur si ea de suferit de pe urma furtunii; daca si cea din nord-vest a suferit ceva, nu putem sti. Cred, însa, ca nici submarinul care ia parte la manevre n-a scapat teafar.
— Asa, baieti, acum ne putem odihni, caci banuiesc ca uraganul îsi va face mendrele multa vreme înca. Si chiar dupa ce se va potoli, va fi nevoie sa asteptam pâna se va linisti si marea, ca sa ne putem ridica la suprafata. Odihna asta silita ne prieste de minune, caci cine stie ce aventuri ne mai asteapta când vom fi iarasi sus. De data asta nu ne va fi atât de usor sa ajungem la insula noastra.
— Sa nu ne facem inima rea, domnule capitan, zise Rindow cu încredere. Pâna acum am scapat cu bine din toate si nadajduiesc ca norocul nu ne va parasi. Am trecut acum printr-o primejdie din

cele mai grozave si tocmai aceasta primejdie a fost salvarea noastra. Am multa încredere ca vom scapa cu bine.
— Hm... as vrea sa cred si eu la fel. Dar locotenentul Breacks ala nu-mi iese din minte, raspunse capitanul cu seriozitate. Presimt ca din cauza lui vom mai întâmpina mari primejdii, numai din cauza lui am ajuns în situatia asta, caci sunt sigur ca el a pus la cale urmarirea noastra de catre vasele de razboi engleze. Va încerca si de-acum încolo sa ne strice socotelile. Pare sa fie un om foarte ambitios, care asteapta sa fie înaintat în grad, în urma prinderii noastre.
— Eu cred ca inferiorii lui ne-or înjura în lege ca i l-am redat, zise Rindow, zâmbind. Nu prea pare sa fie un superior iubit. Bietii baieti au rasuflat st ei timp de cinci saptamâni si deodata se vad ca se iveste iarasi.
— Asta asa o fi, încuviinta Farrow, zâmbind si el, dar cred ca e mai bine cum s-a întâmplat. Caci tot ar fi fost gasit el odata si odata si atunci dezamagirea ar fi fost mai mare. Ah, asta-i minunat – se-ntrerupe el, vazându-l pe Petre venind cu o ceasca mare cu cafea – viteazul nostru bucatar nu-si uita îndatoririle nici în clipele acestea de mare primejdie. Nici nu se putea ceva mai nimerit ca o cafeluta, acum când nervii îmi sunt atât de încordati.
Ceilalti tovarasi capatara si ei câte o ceasca de cafea si sorbira cu pofta bautura întaritoare, gândindu-se cu bucurie ca se aflau la adapost pe fundul marii, în vreme ce deasupra lor uraganul

si valurile fioroase se spargeau cu zgomot de tunet.
— Asadar, n-avem ceva mai bun de facut decât sa ne odihnim în voie, zise capitanul. Cred ca va trebui sa ramânem aici cel putin douasprezece ceasuri, înainte de a putea cuteza sa ne ridicam la suprafata. Orânduieste d-ta posturile de veghe, draga Rindow si da-le în grija oamenilor sa ma trezeasca imediat când batometrul va scadea chiar numai cu o jumatate de metru. Nu trebuie sa riscam sa ne afundam prea adânc în namol. Înainte de a ma culca, voi mai citi câtva timp, ca sa fiu treaz pentru orice eventualitate; primejdia cea mare este acum împotmolirea în namol, din cauza miscarilor usoare ale vasului. Mai târziu, când furtuna se va potoli si marea va deveni ceva mai linistita, nu vom mai avea de ce ne teme.
Oamenii de veghe fura trimisi la posturile lor, iar ceilalti se raspândiri în cabine si în sala echipajului. Orice ragaz era folosit pentru odihna, caci cei de pe submarin nu puteau prevedea niciodata daca, prin forta întâmplarilor, nu vor li siliti sa renunte la somn timp îndelungat. Multi oameni care duc o viata neregulata capata obisnuinta de a adormi atunci când vor.
La fel se petreceau lucrurile si cu George al nostru: de-abia se întinse în hamac, ca si adormi. Acelasi lucru i se întâmpla si capitanului: el era hotarât sa mai citeasca putin, lucrul nu-i fu cu putinta, caci ochii i ie închisera de cum puse capul pe perna.

În liniste deplina trecura urmatoarele douasprezece ceasuri. Când se trezira din somnul binefacator, mâncara bine, apoi inginerul Hagen cu oamenii sai examinara cu de-amanuntul tot vasul, pentru a vedea daca zguduiturile repetate la care fusese supus „Dox”-ul nu stricasera ceva.
Leganarile usoare ale vasului încetasera cu desavârsire. La suprafata apei, valurile uriase se rostogoleau înca, dar furia uraganului slabise si muntii de apa nu mai amenintau submarinul, dac-ar fi iesit acum la suprafata.
În chip de încercare, Farrow înalta încet de tot vasul. Era ora doua dinspre ziua si întunericul era un aliat pretios pentru cei de pe „Dox!”. Dac-ar fi pornit cu viteza acum îndarat spre sud-vest, ar fi izbutit, poate, sa strabata, pe întuneric înca, linia vaselor de razboi engleze, pe care le-ar fi recunoscut imediat dupa lampile de pozitie.
Desigur ca din cauza uraganului înspaimântator fusesera alungati si ei spre apus, astfel ca Farrow avea sansa sa poata trece, înainte ca dusmanii lui sa se înapoieze.
Submarinul se înalta tot mai sus. Dar numai când ajunse la doi metri de suprafata, începu din nou sa se clatine usurel. Asadar, marea nu era atât de agitata precum se asteptase Farrow, si uraganul parea sa se fi potolit tot atât de repede precum se stârnise. În cazul acesta, n-ar fi trebuit sa ramâna atât de mult timp pe fundul marii, caci fiecare minut de întârziere însemna o înrautatire

a situatiei sale. La asta, însa, nu s-ar fi putut astepta, caci prea fusese ravasita marea de furtuna grozava.
Din prevedere, el înalta periscopul la suprafata. În situatia în care se afla, trebuia sa tina seama de toate eventualitatile, sa se fereasca de cea mai mica greseala sau nesocotinta.

III.
UN DUSMAN ÎNVERSUNAT.

DE ABIA RIDICASE PERISOPUL la suprafata si Farrow striga cu înfrigurare:
— Repede, la fund..., în imediata apropiere a insulei trebuia sa fie un crucisator, care cerceteaza marea cu doua reflectoare. Nu pot sti daca ne cauta pe noi sau niscaiva naufragiati.
Cu iuteala fulgerului, capitanul trase înauntru periscopul, caci vazuse ca dâra de lumina a unuia din reflectoare era îndreptata spre insula în fata careia tocmai voia sa iasa din apa. Nici-o bucatica a periscopului nu trebuia sa fie vazuta, caci razele orbitoare s_ar fi reflectat îndata în lentila si ar fi tradat prezenta submarinului.
Pompele umplura la repezeala tancurile de balast cu apa si „Dox”-ul se lasa din nou pe fundul marii.
— Pacat! Zise Farrow. Acum trebuie sa ne ferim sa iesim la suprafata, deocamdata. Ba chiar ma tem sa scot periscopul afara, atâta vreme cât e întuneric. Cred ca cel mal nimerit lucru e sa ramânem aici pâna la ivirea zorilor. Vreo câteva ceasuri adica. Apoi, va trebui

sa ne ridicam cu mare bagare de seama, caci e de presupus ca întreaga flota s-a adunat aici, în cautarea victimelor acestui uragan grozav.
— În cazul acesta, nu vom izbuti nici noi sa strabatem pe la sud-vest lantul de vase, zise Rindow, cu parere de râu. Si astfel ne-am vedea siliti sa ramânem zile întregi pe aici, pâna vom gasi, în sfârsit, prilejul sa ne strecuram fara sa fim simtiti.
— Asa e, n-avem încotro – raspunse Farrow. Din acest punct de vedere, e mai bine s-avem rabdare câteva zile, decât sa riscam sa pierdem vasul si sa fim internati câtva timp. Si la urma, am mai putea avea norocul sa fim pusi sub acuzare, chiar si în fosta noastra patrie. Nu, mai bine sa ramânem aici. Peste patru ceasuri se lumineaza de ziua si atunci vom vedea ce e de facut.
Toti marinarii care nu erau de serviciu se retrasera. Cele patru ceasuri de ragaz trebuiau folosite pentru odihna.
Trecura repede si acestea. Când Petre îl trezi pe capitan, fluieratul de alarma al lui Brun – care avusese ultimul cart – strabatu vasul de la un capat la altul. Toti alergara repede la posturile lor, Farrow dadu comenzile trebuincioase, pompele începura sa lucreze, golind apa din tancuri si monstrul de otel se ridica încetisor din apa.
Când fu la trei metri de suprafata, Farrow dadu comanda de oprire. Era primejdios sa se înalta mai sus, caci nu era exclus sa fie vazut de vreun crucisator ce da târcoale pe acolo. La o

calatorie sub apa la adâncime mai mare, Farrow nu se încumeta în tinutul acesta, caci stia ca alaturi de adâncimi mari se ivesc pe acolo bancuri de nisip, care ar fi putut lesne prilejul pierderea vasului.
Din nou înalta încetisor si cu bagare de seama periscopul. Privi repede în toate partile si rasufla usurat. Marea era înca agitata, dar cât cuprindeai cu ochii nu se zarea nici-un vas sau vreo trâmba de fum.
Înalta vasul de tot, urca cel dintâi scarita de fier si deschise capacul turnului.
Cu nesat, respirara cu totii aerul proaspat care patrundea acum în vas. Desi în interiorul acestuia exista o minunata instalatie de ventilare – creata de inginerul Hagen – desi oxigenul consumat era mereu reînnoit din sticlele de rezerva, totusi aerul proaspat al diminetii era ceva de nepretuit.
Farrow cerceta zarea de jur-împrejur cu ajutorul ocheanului sau puternic. Nici de data asta nu zari vreun vapor si adresându-se lui George si Rindow, care urcasera si ei în turn, le zise:
— Asta e foarte ciudat, zau asa. Ma asteptam sa vad cel putin crucisatorul care se afla aici acum patru ceasuri. Poate, însa, ca luminase cu reflectoarele insula si împrejurimile numai cu scopul de a da de niscaiva naufragiati. Acum sa încercam daca n-om izbuti cumva sa ajungem la insula noastra.
Dadu comenzile necesare, motoarele Diesel începura sa functioneze si vasul porni cu viteza din ce în ce mai mare spre sud est. Exista acum perspectiva sa se

strecoare neobservati, caci era de presupus ca flota engleza se îndreptase spre apus, ca sa încerce salvarea eventualelor victime ale grozavului uragan.
Aceasta perspectiva – oricât era de slaba – trebuia totusi folosita. În definitiv, sarcina de a-i salva pe naufragiati era mai importanta pentru flota engleza decât sa urmeze vânatoarea împotriva submarinului, care facuse pâna acum nepretuite servicii tuturor statelor.
Doua ceasuri se scursera astfel. Cei trei tovarasi din turn cercetau necontenit zarea cu ocheanele lor puternice, fara însa o descoperi cel mai neînsemnat indiciu suspect.
Deodata, George, care privise cu atentie apa în apropierea „Dox”-ului. Striga speriat:
— Dumnezeule! Acolo pare sa fie celalalt submarin!
Farrow si Rindow îsi îndreptara îndata ocheanele în directia aratata de tânar. Într-adevar, la vreo trei sute de metri în fata submarinului, marea era despicata de o masa rotunda, de culoare închisa. Dar capitanul striga imediat:
— Nu, nu poate fi un submarin, caci e prea mic pentru asta, cu toata lungimea-i neobisnuita. Ah! Acum stiu, e un casalot enorm. Drace! Monstrul are o marime respectabila, pe putin treizeci de metri. Cheama-l repede pe doctor, George, îl va interesa mult dihania asta.
Farrow ordoni sa fie încetinit mersul motoarelor, ca sa n-ajunga prea repede în apropierea acestui monstru al marilor.

Desi în Oceanul Pacific balenele acestea sunt în numar foarte mare capitanul vedea pentru prima oara de aproape un astfel de exemplar.
Monstrul înota linistit spre submarin, care-si încetinise acum foarte mult viteza. Doctorul Bertram dadu buzna în turn, urmat de George.
— Drace! Exclama el, entuziasmat, asta e într-adevar un exemplar cum rar se vede. Pacat ca nu avem ce face cu el, altminteri l-as ruga pe Jean Brike sa-l doboare cu o ghiulea.
— Poate ca e rost sa-l ametim cu o grenada cu gaze, propuse Rindow, râzând. Dupa aceea l-ai putea examina în toata linistea, draga doctore. Deoarece face parte din clasa mamiferelor si respira prin plamâni, cred ca gazele si-ar face efectul.
— Da, e pacat numai ca n-avem timp – zise doctorul cu parere de râu – ar fi un câstig mare pentru stiinta dac-as putea face studii amanuntite asupra acestui monstru, luând si fotografii bune. Ah! A fost prins odata cu cangea! Striga el agitat peste masura – vedeti capatul cangii cu bucata de frânghie pe spatele lui! Domnule capitan, sunt de parere sa plecam cât mai în graba de aici, caci un astfel de casalot – mai ales când e întarâtat sau rânit poate deveni foarte primejdios. Multe vapoare au fost prapadite de balene, în special vasele de lemn din veacul al nouasprezecelea. Unii din monstrii acestia si-au dobândit celebritatea, cum ar fi, de pilda, „Tom din Noua Zeelanda”, despre care se spune ca

are pe cuget un numar nesfârsit de vase si oameni. Ah! Sa pornim repede – stiam eu ce spun!
De-abia acum, de la o departare de o suta de metri, uriasa balena parea sa fi observat submarinul. În clipa urmatoare, marea începu sa clocoteasca sub loviturile furioase ale cozii sale enorme si ca o furtuna porni în directia „Dox”-ului.
De fapt, Farrow nu credea ca dihania ar putea aduce vreo paguba trupului de otel al vasului, dar, din spirit de prevedere, lua directia drept asupra monstrului. Daca acesta nu se va da în laturi în ultima clipa, îsi va zdrobi capul de prora ascutita.
În clipa urmatoare, submarinul fu zguduit atât de puternic, de parca s-ar fi izbit de o stânca. Batrâna balena, înfuriata, banuise un dusman în masa cenusie din fata sa si nu mai statu sa se întrebe daca e otel sau alt material. Poate ca în cursul vânatorii împotriva sa – cu care prilej îi fusese înfipta cangea în trup – distruse sau „muscase” numai câteva vase. E un adevar trist înca un casalot e în stare de asemenea ispravi. Se stie, de pilda, ca „Tom din Noua Zeelanda” a farâmat noua barci ale vasului „Adonis” si ale altor câteva vase care pornisera sa se razboiasca cu el – cu care prilej a omorât patru marinari. Poate ca si acesta de acum îsi spunea ca va fi în stare sa zdrobeasca dusmanul ce i se ivea în cale.
El însa nu se napusti de-a dreptul asupra prorei, ci, în ultima clipa, coti la dreapta, si se izbi de peretele dinspre

babord. Farrow nu-si închipuise ca izbitura va fi atât de puternica.
— Drace! Exclama Rindow, îngrijorat. Te pomenesti ca n-a gaurit învelisul exterior al vasului. Asta-i dihanie, nu gluma. Ti-ai fi închipuit asa ceva, domnule capitan?
— Niciodata, raspunse Farrow, clatinând capul.
Apoi ceru prin porta-voce sa vina imediat sus inginerul Hagen. Acesta veni, însa, înainte de a primi invitatia capitanului, caci izbitura aceea grozava fusese simtita în tot vasul, dupa cum era si de asteptat.
Farrow arata spre casalotul care se îndeparta acum încetisor de submarin, ametit, dupa cât se parea, din pricina ciocnirii cu otelul tare.
— Ne-a atacat, draga Hagen, zise el. Se poate închipui asa ceva? Ma tem ca ne-a gaurit învelisul exterior, înspre prora.
Inginerul vroia tocmai sa se catere pe marginea turnului, când doctorul Bertram striga, îngrozit:
— Domnule capitan, vine înapoi, a vrut sa-si adune fortele. Sunt de parere ca Jean Brike sa intervina cu tunul sau.
Marea începu din nou sa clocoteasca sub biciuirii furioase ale cozii casalotului. Farrow îsi dadu imediat seama de pericolul unei izbituri în coasta submarinului si striga în tubul acustic:
— Toata viteza la masini!
„Dox”-ul facu un adevarat salt si la un metru în spatele lui tâsni monstrul înfuriat. Se întoarse însa îndata, si ca o sageata porni dupa submarin.
— Compresoarele! Striga Farrow.

În zgomot asurzitor de motoare, vasul zbura deasupra apei si acum monstrul nu mai putea lua la întrecere cu ei, cu atât mai mult cu cât era ranit si slabit de lovitura pe care o cautase.
Farrow se afla acum într-o grea încercare. Daca s-ar ivi vre-un crucisator s-au distrugator englez, el n-ar putea sa se lase la fund, ci ar trebui sa-si urmeze drumul cu viteza aceea ametitoare, caci sub apa balena l-ar zdrobi ca sub un ciocan grozav. Nu trebuia nici sa faca un viraj, deoarece în felul acesta ar încetini viteza, ceea ce i-ar îngadui monstrului care-l urmarea sa mai izbeasca o data trupul de otel. În schimb, chiar în situatia de acum, când el venea din spate, putea lesne sa strice cârma si atunci vasul ar fi devenit o jucarie a valurilor.
La orice s-ar fi asteptat capitanul, numai la o ciocnire cu un casalot, nu. Era ciudat ca tocmai lor la era dat sa întâmpine astfel de aventuri. Cu toata dorinta lui de a cruta monstrul, îsi dadu seama ca n-avea încotro si trebuia sa dea ordin Lui Jean Brike sa intervina cu tunul de la prora. Daca n-o facea, îsi primejduia mult situatia.
Chema repede pe punte pe batrânul tunar si-i arata dihania. Amândoua tunurile erau întotdeauna încarcate, Brike la dichisea în fiecare zi si schimba obuzele, care puteau sa se fi alterat din cauza sederii îndelungate În apa.
Fara sa astepte prea multe lamuriri, batrânul sari repede peste marginea turnului si alerga spre tunul de Ia prora.

Se bucura grozav de câte ori avea prilejul sa-si arate dibacia.
Deodata, Farrow vazu cu spaima ivindu-se un vas la orizont. Privind prin ochean, îsi dadu seama ca nu era vorba de un vas da razboi. Era de o largime neobisnuita si Rindow, care-l zarise si el, spuse:
— Domnule capitan, e o baleniera, daca nu ma însel. S-o fi luat dupa casalotul nostru. Acum suntem siguri, cel putin, ca nu se va prapadi cadavrul lui. Aha! Jean o si pus totul la punct, sunt curios sa vad daca-l va rapune dintr-odata.
Batrânul tunar smulse repede acoperitoarea de pânza a tunului, îndrepta gura lui asupra balenei si când obuzul bubui, monstrul se întoarse repede de-a curmezisul. În clipa urmatoare s-a produs explozia, dihania uriasa râmase nemiscata deasupra apei; a murit fara sa fi luptat o singura clipa cu moartea.
— Bravo, Brike, a fost o împuscatura minunata! Exclama capitanul. Cei de pe baleniera se vor mira gasind prada cu trupul gaurit de schije. De fapt, as dori sa ma apropii de ei si sa le spun ca dihania se afla aici. Poate ca, drept recunostinta, ne vor spune si ei noua pe unde se atin englezii. Noua nu ne pot face nimic, caci sunt în puterea noastra, cu armele pe care la avem.
— Asa e, domnule capitan – încuviinta Rindow – poate capatam indicii pretioase, care sa ne fie de mare folos. A! Nici nu e englezeasca baleniera, ci norvegiana, lesne de vazut dupa pavilion, Asa ca n-avem de ce ne teme.

Inginerul Hagen, care, cu toata viteza vasului, examinase învelisul exterior, se înapoia acum si raporta:
— Monstrul a turtit una din placile de otel. Când vom fi pe insula noastra, o vom nitui din nou. Din fericira, nu se vede nici-o spartura, prin care sa poata patrunde apa între peretii de otel. N-as fi crezut, însa, sa existe o vietuitoare care sa dispuna de atâta forta, încât sa turteasca o placa da otel.
Arunca o privira asupra cadavrului si urma:
— Da fapt, a fi peste masura de mare, ceva cum rar se întâlneste. Daca ne-ar fi atacat pe la spate, s-ar fi dus dracului elicea si cârma.
— Atunci s-ar fi încheiat si cariera noastra, zise Farrow, caci cum am fi putut repara avaria, aici, în largul marii?
— As fi scos-o eu la capat – raspunse genialul inginer. Numai ca n-ar fi trebuii sa se iveasca englezii în vremea asta.
Disparu repede sub punte, ca sa examineze si interiorul vasului, înspre prora. Izbitura fusese data în apropierea ferestrelor care se aflau de ambele parti si nu era exclus ca ea sa fi facut sa crape geamurile.
Farrow si tovarasii sai priveau cu mult interes spre baleniera norvegiana. Era un vas impunator, al carui trup de otel avea constructia asemanatoare cu a unui tanc. Ca facuse o vânatoare bogata, o dovedea mirosul care se apropia odata cu el. Acel miros grozav de untura de peste, cu care e greu sa te obisnuiesti.

Din partea din fata lipseau câteva barci, din acelea în care vânatorii de balene urmaresc dihania prinsa cu cangea, pentru a o împunge apoi cu sulite lungi. Altele erau grav avariate, dovada ca vasul se razboise cu batrânul casalot, care-i distrusese câteva barci.
Aplecati deasupra parapetului, câtiva barbati priveau cu încordare spre submarin. Farrow saluta si ceru, în englezeste, sa vorbeasca îndata cu capitanul. Un barbat urias, veritabil tip nordic, cu pâr blond si ochi albastri, se apropie de parapet. Masura cu privirea submarinul, apoi un zâmbet îi flutura pe fata si raspunse cu însufletire:
— Una din dorintele mele cele mal înflacarate pare sa se realizeze acum. Dupa cum vad, nu e un submarin englez, ci un „Typ" dintr-acela care au fost spaima Puterilor aliate în vremea razboiului si cred ca am placerea de a avea în fata mea pe capitanul Farrow. Numele meu este Wingard.
— Încântat, capitane, zise Farrow. Ai dreptate, eu sunt Farrow. Mi-am îngaduit sa rapun casalotul, caruia d-voastra i-ati facut începutul si care mi-a atacat submarinul cu adevarata turbare. Îl vedeti? E colo în urma noastra. Mi-a turtit una din placile de otel ale învelisului exterior.
— Drace! Astfel de dihanie n-am întâlnit în viata mea, zise norvegianul. Am luptat pâna acum de cinci ori cu casaloti, dar asta a fost unul dintr-aceia cum nu cred ca se mai întâlnesc vreodata. Mi-a distrus doua barci si pe alte doua le-a ros pe

jumatate. Oamenii mei au avut noroc, s-au ales numai cu rani mai mult sau mai putin grave. Va multumesc ca l-ati rapus. Cum facem însa cu partea de câstig ce vi se cuvine? As fi de parere sa va platesc în bani jumatate din valoarea aproximativa.
— Nici sa nu te gândesti, draga capitane, raspunse Farrow, râzând. Oricum, trebuia sa omor dihania, caci altfel ma alegeam cu elicea si cârma distruse. Ce-as fi putut face eu cu cadavrul? Ma bucur ca te-am gasit pe d-ta, ca sa-l iei în primire. Totusi, ai fi în masura sa-mi faci, poate, un serviciu. Sa-mi dai o informatie de mare însemnatate pentru mine?
— Stiu despre ce e vorba, raspunse norvegianul, zâmbind. Vrei sa afli cum stau lucrurile cu flota engleza de la sud-vest. A pornit acum spre apus si acolo se va împrastia, în cautarea vaselor engleze care au avut de suferit de pe urma uraganului care a trecut si pe lânga noi. Dar cred ca se vor întoarce curând si ar trebui sa te grabesti daca vrei sa le scapi. E si un submarin cu dânsii si te-as sfatui sa fii cu bagare de seama. E un vas modern de tot, aproape de doua ori mai mare ca al d-tale. Are un echipaj de peste o suta de oameni.
— Îti multumesc din suflet, capitane, zise Farrow. Probabil ca acum veti jupui casalotul. Încotro veti porni apoi, daca mi-e îngaduit sa întreb?
— Ma întorc spre sud-vest, vreau sa ocolesc coasta de sud a Australiei. Poate ca ne mai întâlnim... Sunt gata sa-ti ajut la nevoie, cât mi-o sta în puteri.

— Primesc cu multumire, dar nadajduiesc sa izbutesc sa trec pe sub nasul englezilor. Afaceri bune, draga capitan.
— Drum bun, capitane Farrow.

IV.
O LUPTA ÎNTRE DOUA SUBMARINE.

CU VITEZA SPORITA, submarinul se îndrepta spre sud-vest. Acum era vorba numai de minute, pentru a trece prin linia vaselor engleze care îi înconjurau.
— Poate ca vom avea norocul sa izbutim, zise capitanul plin de speranta. Fara îndoiala englezii vor cerceta cu amanuntime ca sa dea de eventuale victime ale uraganului. Astfel ca vor presupune în acelasi timp ca ne-am gasit si noi sfârsitul cu prilejul acesta. Vor cauta atunci cu deosebita atentie pe coastele de apus ale gherdapurilor si insulelor si în toate adâncimile cunoscute pe unde a trecut uraganul. Da unde sa-si închipuie el ca am alunecat de pe insula, ca sa zic asa?
— Dupa câte mi se pare, vom avea noroc, zise Rindow, cu oarecare sovaiala, însa. Totusi, pe mine nu ma paraseste gândul ca vom intra la apa, cum se spune, din pricina locotenentului Breacks ala.
— Din cauza lui, propriu-zis, nu, raspunse Farrow, caci cum ar putea ar veni atât de repede încoace, dinspre nord-est? De fapt, nu stim care vapoare ale englezilor au fost, poate, în apropierea insulei pe care l-am gasit pe el. În orice

caz, vasul care l-a luat pe bord trebuie sa fi trecut prin uragan.
— Putea, însa, sa fi pornit repede spre sud-vest, când s-a potolit furtuna, în vreme ce noi ne aflam pe fundul apei, asteptând sa se linisteasca marea, obiecta Rindow. Breacks a avut deci prilejul sa ne-o la înainte.
— Cu pesimismul d-tale i-ai putea molipsi pe toti oamenii, spuse Farrow. Daca e asa cum zici d-ta, atunci e de presupus ca si vasul care l-a luat pe locotenent o fi pornit, alaturi de celelalte, în cautarea naufragiatilor. Cred ca englezii vor avea mult de lucru, caci uraganul acela grozav o fi izbit de vreo stânca vreun vapor de-al lor.
— Asta asa o fi – încuviinta Rindow – dar un submarin nu poate fi de mare folos la asemenea actiuni de salvare. Nu e exclus, deci, ca acest submarin sa fi ramas în urma, ca sa ne pândeasca pe noi. Locotenentul Breacks, care pare sa aiba o ura fanatica împotriva noastra, va izbuti sa-l convinga pe comandant de necesitatea acestei întreprinderi.
— Drace! Stii ca ma pui pe gânduri! Exclama capitanul. Mi se pare ca ai dreptate, draga Rindow. Se impune acum sa fim cu ochii-n patru asupra celuilalt submarin. Ar fi pacat sa ne alegem cu o torpila în coasta, dupa ce am scapat cu bina de uraganul ala îngrozitor.
Cei patru camarazi din turn – venise si Petre în vremea asta – cercetara cu toata atentia prin ocheanele lor puternica marea usor agitata si din cauza valurilor mici care brazdau suprafata apel, era

greu de descoperit periscopul unul submarin si Farrow începu sa chibzuiasca daca n-ar fi mai bine sa-si continua calatoria sub apa. Prin asta, însa, or pierde atât da mult timp, încât vasele engleza se vor fi întors înainta ca el sa poata trece linia primejdioasa.
Nenorocul lui ca tocmai acum aveau loc manevra navala engleza în regiunea asta a Oceanului Pacific. Dar si mai rau era ca întâmplarea facuse sa dea pesta naufragiatul locotenent Breacks. Acum englezii stiau ca mult cautatul submarin al capitanului Farrow se aflase în cazanul enorm, închis din toate partile de cela doua flote de manevra. Prin cazanul acela bântuise uraganul, care putea sa fi distrus „Dox""-ul, dar cautarea lui va continua cu aceeasi îndârjira, dupa ca vasele se vor fi înapoiat din actiunea lor de salvare.
La gândurile acestea, Farrow facu o mutra îngrijorata. Nu s-ar fi sinchisit prea mult, daca n-ar fi stiut ca se afla, într-adevar, un submarin englez înaintea lui. Si aceasta constituia o primejdie, de care trebuia sa tina seama.
Doua, trei ceasuri îsi continuara calatoria cu viteza ametitoare. Acum se apropiasera de linia primejdioasa si cei patru tovarasi, cu ocheanele la ochi, cautau nu numai periscopul submarinului dusman, ci si zarea, pentru a descoperi trâmbele de fum ale vaselor engleze.
Daca ar putea sa înainteze înca doua ceasuri cu viteza aceasta, locul

primejdios ar fi trecut. Acum totul era sa se poata feri de submarinul vrajmas.
Trecu înca o jumatate de ceas, fara sa se arate ceva la orizont si nici temutul periscop nu se ivi în apropierea „Dox”-ului. Cu viteza ametitoare, el înainta spre sud-est, cu gând sa ajunga cât mai repede pe „Insula odihnei”.
Deodata, Farrow cârmi brusc spre babord. Se îngalbeni la fata si ramase ca o stana de piatra. Rindow lua ocheanul de la ochi si cu mâna tremurând arata spre mare, în directia prorei submarinului.
Când George si Petre urmarira cu privirea punctul indicat de primul ofiter, palira si el, caci, în imediata apropiere a prorei, trecu ca o sageata o dâra de spuma. Urma unei torpile, care l-ar fi lovit fara doar si poate daca Farrow n-ar fi observat în ultima clipa primejdia amenintatoare.
— Sa vina Jean Brike cu un obuz cu gaz! Porunci capitanul, cu glas ragusit.
Facu apoi un viraj scurt spre babord si cel patru barbati observara acum cu încordare marea. Din cauza usoarelor talazuri care brazdau apa, era foarte greu sa vada apropierea unei alte torpile, dar primejdia în care plutea submarinul ascuti privirea camarazilor.
— Uite-o colo, vine! Exclama Uriasul, îngrozit.
Capitanul vazuse aceasta si în aceeasi clipa dâra de spuma, care venea glont spre submarin.
— Compresoarele! Racni în porta-voce.

Cu o smucitura, vasul tâsni înainte. Comandantul submarinului dusman nu putuse prevedea, desigur, aceasta subita sporire de viteza; torpila sa fusese tintita cât se poate de bine, dar acum „Dox”-ul lui Farrow scapa din nou, ca prin minune, de catastrofa.

— Sunt, probabil, torpile slab încarcate, dintr-acelea întrebuintate la manevre, zise capitanul, dar destul de puternice pentru a ne distruge vasul. Ar fi trebuit sa ne predam si sa pierdem „Dox”-ul. Sa speram ca dusmanul nostru atât de viclean va iesi curând la suprafata. Jean, acum va trebui sa-ti arati din nou maiestria. Cred ca vasul vrajmas, care a lansat doua torpile asupra noastra fara sa ne previna – cum se obisnuieste – va iesi curând la iveala. Atunci va trebui sa trimiti în asa fel obuzul, încât gazele sa patrunda în turn si sa ameteasca tot echipajul.

— Am înteles, domnule capitan, raspunse tunarul, calm.

Sari peste marginea turnului, urmat de Petre, care-l ajuta sa duca obuzul, pâna ce el va fi dezvelit tunul si-l va fi pus în ordine.

— Ah! Se ridica la suprafata! Exclama George, în aceeasi clipa. Probabil ca se gândeste s-o ia în serios, pentru ca a vazut ca Jean îsi încarca tunul. Stie ca torpilele sale de exercitiu nu-s în stare sa faca ceea ce ar izbuti sa îndeplineasca un obuz adevarat.

La vreo doua sute de metri de „Dox”, iesi la suprafata trupul urias al unui submarin cenusiu. Era un adevarat

crucisator submarin. Câte doua tunuri cu tragere rapida erau montate la pupa si la prora. Într-o lupta serioasa, vasul Lui Farrow ar fi fost pierdut.
De-abia iesise la suprafata apel si capacul sari în sus ca împins de un resort, fapturi albe sarira peste marginea turnului si alergara spre tunuri.
Farrow dadu atunci comanda de oprire a motoarelor, apoi roti vasul în asa fel încât sa vina de-a latul celuilalt. Un barbat din turnul acestuia – probabil comandantul – ridica bratul în semn de prevenire, dar obuzul Lui Jean si zburase în aer. El exploda în imediata apropiere a turnului submarinului dusman, împrastiind un nor subtire de fum. Schijele nu puteau rani pe nimeni, caci pulberea – care servea numai ca sa sparga învelisul obuzului – era prea slaba.
În clipa urmatoare, servantii celor patru tunuri, care erou ocupati sa le încarce, se prabusira pe punte. Si barbatul din turn disparu brusc.
Gazele îsi facusera, deci, loc în interiorul vasului. Deodata, Farrow zise:
— Trebuie sa oprim motoarele submarinului englez. Altminteri va porni fara cârma si s-ar putea farâma de vreo stânca. Masinistii care sunt liberi, sa-si puna masti împotriva gazelor si împreuna cu inginerul Hagen sa urce pe submarinul dusman. De asemeni si tunurile vor trebui puse în ordine. Rindow, instruieste-l, te rog, pe oameni! În vremea asta, eu voi întoarce submarinul nostru sa vina de-a lungul celuilalt. George, adu si pentru noi

mastile aparatoare, caci nu trebuie sa asteptam jumatatea de ceas pâna se vor împrastia gazele.
Submarinul englez înainta cu viteza redusa. Mergea, Însa, în zigzag, dovada ca lipsea timonierul.
George se apropie repede cu mastile, Hagen se ivi cu oamenii lui mascati, apoi veni Rindow cu câtiva marinari, care tineau în mâini cangi lungi. Submarinul englez trebuia sa fie prins cu dibacie, pentru ca dusmanii deveniti salvatori sa poata ajunge pe puntea lui.
În numai câteva minute, totul fu gata. Cu multa îndemânare, Farrow se apropie de submarinul englez si când fu la doi metri de el, oamenii lui Rindow îsi înfipsesera cangile în parapetul lui. În acelasi timp, Farrow potrivi viteza vasului sau dupa aceea a inamicului.
Încetisor, marinarii trasera „Dox”-ul spre celalalt vas. Apoi Hagen cu oamenii sai îsi facura vânt pe punte si imediat disparura în turn. Jean Brike si ajutorul sau sarira si ei dincolo, ca sa puna în ordine tunurile.
Peste câteva minute motoarele submarinului englez amutiri si imediat dadu Farrow comanda de stopare a masinilor.
Capitanul îi facu un semn Lui Rindow sa ia în primire comanda, apoi, însotit de George, se târî si el pe puntea vasului englez.
Era un submarin modem, de toata frumusetea si Farrow chibzui câtva timp daca n-ar fi bine sa transporte echipajul englezesc pe vasul sau si sa faca pe

numele lui submarinul dusman. Dar îndragise prea mult vechiul sau „Dox” si apoi izbutise sa dovedeasca acum ca putea tine piept unui urias ca acesta.
Cobori în turn ca sa cerceteze mai de aproape cabina comandantului. Voia sa lase acolo si o comunicare scrisa, ca sa-i lamureasca pe englezi cu privire la nevatamatoarele obuze cu gaze pe care le întrebuinta.
Când ajunse jos, se opri în loc uimit, caci în fata lui se afla locotenentul Breacks, în uniformi noua si cu fata proaspat rasa.
Farrow îl ghionti pe George si arata cu mâna spre lesinat, apoi cobori în interiorul vasului. În cabina capitanului statea întins lânga usa un comandor mai în vârsta. Probabil ca tocmai voia sa paraseasca încaperea, când gazele patrunsesera înauntru.
Farrow si George îl ridicara, întinzându-l pe pat. Capitanul se aseza pe urma la birou si asternu câteva rânduri politicoase, adresate comandantului, cerându-si scuze si staruind asupra faptului ca procedase în felul acesta fiind în legitima aparare. Încheie exprimându-si nadejdea ca va sosi în curând ziua când se vor întâlni ca prieteni si nu ca dusmani.
Farrow parasi vasul englezesc; vazu ca toti marinarii sai se aflau adunati pe puntea „Dox"-ului. Cangile fura desprinse si submarinul lui Farrow se îndeparta de celalalt.
Când fura la cincisprezece metri, îsi scoasera cu toti mastile.

— Prea bucuros! Nu vor fi englezii de renghiul pe care i l-am jucat, zise Farrow, râzând. Acum, trebuie sa transmitem o radiograma celorlalte vase englezesti sa vina sa-si puna în siguranta submarinul. În timp de douazeci si patru de ceasuri se pot întâmpla multe.

Antena fu întins si capitanul încredinta atmosferei vestea ca fusese nevoit, cu mare par ere de rau, sa scoata din lupta, pe timp de douazeci si patru de ceasuri, echipajul lui „Z. 215". Indica locul exact unde se afla submarinul, apoi instalatia de radio fu demontata si „Dox"-ul îsi urma drumul, cu viteza sporita.

Deodata, însa, Farrow scoase o înjuratura înabusita, La orizont, tocmai în dreptul directiei pe care o luate el, se ivi un sir lung de trâmbe de fum. Asadar, flota de cuirasate, primise imediat radiograma si venea cu toata viteza sa-l salveze pe „Z. 213", dar desigur si cu gândul sa puna mâna pe submarinul capitanului Farrow.

Privind situatia cu sânge rece. Farrow facu un viraj brusc si pomi din nou cu iuteala spre nord-est. Fireste, ca putea astepta ca si cealalta parte a flotei de manevra sa vina acum dintr-acolo, caci trebuia sa fi prins si ei radiograma. În cazul acesta se vor afla din nou între doua focuri si dusmanii întarâtati, pe buna dreptate, vor încerca în fel si chip sa-l aiba în puterea lor.

— Proasta afacere! Zise Rindow. Daca n-ar fi intervenit submarinul, scapam cu siguranta. Acum vânatoarea începe din nou. Numai de n-am mai întâlni vreun

casalot, caci de data asta nu cred sa scapam atât de ieftin ca prima oara. N-ar fi bine, domnule capitan, sa încarcam amândoua tunurile cu ghiulele cu gaze? În felul acesta, am putea pune cu botul pe labe un distrugator, ba chiar si un crucisator, daca s-ar apropia prea mult.
— Ai dreptate, draga Rindow, încuviinta capitanul. Da, te rog, lui Jean Brike ordinele necesare. De altfel, mi-a venit ceva în gând si poate ca în caz extrem asta va fi salvarea noastra.
— Ce anume, domnule capitan? Întreba Rindow.
— Casalotul, raspunse Farrow, cu seriozitate.
Apoi, vazând nedumerirea primului ofiter, râse si urma:
— Într-adevar, draga Rindow, te pomenesti ca onorabilul casalot devine salvatorul nostru. Deocamdata o numai o idee de-a mea, dar nu o exclud ca trucul sa reuseasca. Ma tem numai ca englezii vor crapa de necaz. Asa ceva nu li se va fi întâmplat înca.
— Stii ca m-ai facut curios! Zise Rindow. Nu pricep deloc ca legatura poate fi între casalot si salvarea noastra. În sfârsit, deocamdata ma duc sa-i spun lui Jean Brike ce are de facut.
Batrânul tunar porni vesel sa-si pregateasca tunurile. Asemenea treaba îi mergea la inima. Si nimeni nu l-ar fi putut întrece, stia el prea bine.
Rindow îsi framânta mintea, cautând sa-si lamureasca vorbele capitanului. În ce fel ar putea casalotul sa scoata din încurcatura submarinul? Nu voia sa-l

mai întrebe pe Farrow, deoarece ghicea ca bunul comandant la pregatea o surpriza tovarasilor.
George, care auzise si el vorbele tatalui sau, nu era nici el mai luminat, desi avea mintea agera si întotdeauna era cel dintâi la dezlegat enigma.
Submarinul gonea neobosit. La orizont se ivi acum un punct negricios, care nu era însa o trâmba de fum. Farrow observa cu atentia punctul suspect, cu ocheanul, apoi zâmbi si, spre marea uimira a lui Rindow, îndrepta vasul direct într-acolo.
— A! exclama George în aceeasi clipa, asta o baleniera capitanului Wingard. Desigur ca jupoaie casalotul, caci acolo l-a rapus Jean Brike.
— Hm.., acum încep sa pricep ce credeai d-ta, domnule capitan, când spuneai ca, la o adica, casalotul ne-ar putea veni în ajutor, zise Rindow. Probabil, însa, ca te bizui mai mult pe sprijinul capitanului norvegian!
— Fireste, va avea fi el un rol în comedioara asta, raspunsa Farrow. Si cred c-o va face cu placere, caci prin rapunerea dihaniei i-am adus în palma un câstig frumusel. Sa nadajduim ca vom pleca de lânga el înainte ca cealalta flota, pe care o banuiesc la nord-vest, sa se apropie.
Uriasa baleniera se zarea tot mai lamurit. Vazusera si ei submarinul, caci un barbat care statea la pupa facea semna cu mâna.
— Asta a capitanul Wingard, spusa Farrow, privind prin ochean. A! Acum vad

ca are si el instalatie de radio pe bord. O fi prins si dânsul radiograma mea.
Submarinul ajunse curând foarte aproape de baleniera.
— Aha, capitan Farrow, ai lucrat de minune! Striga Wingard. Am primit radiograma d-tale. Ca s-or mai fi bucurat englezii? Cred ca stii, însa, ca acum vin dinspre nord-est cealalta parte a flotei de manevra. Am prins si radiogramele englezilor. Si-au pus în gând sa te încercuiasca cu orice pret. Nici nu-ti închipui cât l-a suparat faptul ca al scos din lupta cel mai modern dintre submarinele lor. Ha, ha! Ai lucrat de minune! Totusi, trebuia sa fii cu mare bagare de seama, te urmaresc ca niste copoi. Drace! Exclama el, deodata, uite-i ca si vin! Ce-ai de gând sa faci acum? Prin radiograme li se dadea ordin sa traga dupa ei plase si bombe de apa. Nu poti razbate printre ei si nici marea nu e destul de adânca aici. De te-as putea ajuta, draga Farrow, stie Dumnezeu c-as face-o din toata inima.
— Esti în masura s-o faci, draga Wingard, raspunse Farrow, vin chiar anume cu rugamintea asta la d-ta. Trebuie sa ma ascunzi, pâna vor fi trecut englezii. Ba, poate va trebui sa ma si târasti prin linia d-tale.
— Hm... daca va fi cu putinta, o voi face cu draga inima – zise norvegianul. Numai ca nu stiu cum sa-ncep. Spune d-ta!
— Esti gata cu jupuitul balenei? Întreba Farrow.
— Da, tocmai voiam sa spintec cadavrul. Am scos de pe el o gramada de untura si-

ti sunt foarte recunoscator pentru serviciul pe care mi l-ai adus.
Farrow chibzui o clipa, apoi zise:
— Bine, ispraveste atunci ce mai ai de facut, leaga submarinul meu de-a lungul vasului, ca si cum as fi o balena. Ma voi afunda în apa, lasând la suprafata numai o parte a puntii, ca sa-i putem însela. Peste turn si tunuri vei arunca scarile de frânghie, pe care oamenii d-tale vor trebui, fireste, sa urce si sa coboare. Cred ca nici unui englez nu-i va da în gând ca eu ma aflu alaturi de d-ta. Daca, totusi, voi fi descoperit, voi sti sa ma apar cum trebuie. D-ta vei putea da oricând vina pe mine, spunând ca te-am amenintat cu bombardarea, daca nu-mi vii în ajutor.
— De minune, draga Farrow! Striga norvegianul, cu bucurie. Vina-ncoace, spre babord. Voi pune sa te lege – fireste, tot de forma – în asa fel ca sa poti sterge putina în orice clipa. Va fi o gluma minunata, zau asa! De mine nu trebuie sa te îngrijesti, voi sti s-o scot la capat cu englezii. Apropie-te cât poti mai mult, scheletul vasului meu e scobit în asa fel, încât te poti face nevazut dedesubtul lui.
— Domnule capitan, trebuie sa-ti exprim nemarginita mea admiratie, zise Rindow. E o idee cu adevarat geniala. Trebuie sa izbuteasca, daca nu i-o da în gând vreunul comandant sa cerceteze mai de aproape baleniera.
— În cazul acesta, îi vom trimite o grenada cu gaze si noi o vom lua la fuga, raspunse Farrow, linistit. Sunt însa încredintat ca viclenia va reusi.

— Tot ce se poate – raspunse Rindow, numai ca ma tem sa nu recunoasca turnul nostru.
— Nu, asta nu se va întâmpla, caci voi atârna de dânsul doua scari de frânghie. De asemeni si tunurile vor fi mascate în felul acesta. Si daca marinarii de pe baleniera se vor preface ca lucreaza de zor, nici unui om nu-i va da în gând ca în locul unei balene se afla un submarin lânga vasul norvegian.
— Numai de nu s-ar apropia prea mult, zise Rindow, cu teama. Cu ocheanele lor bune, ar putea descoperi smecheria.
— Ei, ce sa-i faci. Ne vom folosi si noi de grenade cu gaze si pace. Acum sa facem o proba, daca siretenia noastra va prinde.
Submarinul – care se afundase putin – se apropie încetisor de cheresteaua uriasa a balenierei. Era un mare avantaj ca ambele laturi ale trupului de otel erau scobite în forma de emisfera; constructia aceasta era necesara pentru a putea tine mai bine trupul balenei prinse.
Capitanul Wingard obtinuse, probabil, aprobarea oamenilor sai pentru planul îndraznet al lui Farrow, caci imediat ce „Dox”-ul se vârâse în scobitura balenierei, atingând cu turnul scheletul sau, începura sa se si lase în jos pe scari de frânghie si funii.
Wingard tinu sa coboare cel dintâi, ca sa-l salute pe Farrow. În vremea asta, oamenii sai legara usor de parapetul submarinului funiile de care era prinsa, de obicei, balena rapusa. Facea într-adevar impresia ca atârna un casalot enorm în coasta balenierei, iar scarile de

frânghie, pe care coborau acum, grabiti, marinarii cu uriasele lor cutite, acopereau de minune turnul si tunurile.
— Draga Farrow, esti într-adevar un om genial, zise ofiterul norvegian, strângând cu putere mâna capitanului. De-abia acum pricep cum ai izbutit sa scapi din toate primejdiile de care a fost presarata cariera d-tale si sa aduci la îndeplinire fapte atât de vitejesti. Si chestia asta de acum, ai aranjat-o cum nici nu se putea mai bine. Îmi pare rau ca trebuie sa ma reîntorc acum pe vasul meu, altminteri li s-ar parea curios englezilor vazând ca si capitanul balenierei ia parte la munca pe care o foc de obicei numai marinarii lui. Pacat, as fi dorit sa stau mai mult de vorba cu d-ta. Ei, poate ca mai avem prilej vreodata. D-ta colinzi doar prin lumea larga si nu e exclus sa ratacesti cândva prin patria mea. Uite aici adresa, dac-ai vrea sa vii odata sa ma vezi…
Farrow lua cartea de vizita si o puse în buzunar.
— S-a facut, draga Wingard, zise el cu caldura. Nadajduiesc ca voi avea prilejul sa-ti fac pe plac. Am de aranjat unele lucruri prin tara mea si în drum, nu e exclus sa ma abat prin Norvegia. Deocamdata, primeste calduroasele mele multumiri pentru nepretuitul ajutor ce mi-l dai. Vreau sa sper ca nu vei avea neplaceri din partea englezilor.
— Sa n-oi nici-o grija, draga Farrow, raspunse Wingard. Râzând eu pofta. Aranjez eu cu dânsii cum e mai bine. În cel mai rau caz, voi spune ca m-ai

amenintat cu scufundarea. Asadar, îti doresc noroc, din toata inima.
— Draga Wingard, acum te rog sa întorci vasul si sa pornesti încetisor spre sud-vest. Sau obiceiul sa ramâi pe loc când jupoi o balena?
— Nu, nu ne împiedica nimic sa înaintam cu viteza redusa.
— Atunci e în regula. Înc-o data multumiri calduroase fi la revedere pe curând.

V.
O SALVARE ÎNDRAZNEATA.

CAPITANUL WINGARD URCA PE VASUL SAU si dadu comenzile de cuviinta. Monstrul de otel se puse în miscare, facu un viraj, apoi porni încetisor spre sud-vest. Cu prilejul acesta, Farrow si tovarasii sai vazura trâmbele de fum, care se apropiau cu mare viteza dinspre nord-est.
A doua flota a englezilor înainta cu toata repeziciunea spre a participa la cautarea submarinului capitanului Farrow. Acum totul depindea de noroc.
Marinarii balenierei lucrau într-adevar pe puntea submarinului cu cutitele lor enorme, prefacându-se de minune ca taie pielea groasa o unei balena de marime neobisnuita. Câtiva urcau si scoborau de zor pe scarile de frânghie. Izbutind, astfel, sa îndeparteze atentia vreunul observator de la presupusa balena.
Se apropia clipa hotarâtoare. Prin apa se si auzea nelamurit zgomotul motoarelor

puternice ale vaselor engleze, care se apropiau cu mare iuteala.
Curajosii marinari de pe „Dox” puteau vedea o parte din flota aceasta care venea spre el. Erau crucisatoare, printre care se aflau si lansatoare de torpile. Prin linia aceasta larga era aproape o imposibilitate sa treaca, tinând seama de conditiile care erau în aceasta parte a Oceanului Pacific, cu atât mai mult cu cât vasele dusmana târau dupa ele plase si bombe de apa.
Baleniera norvegiana nu era, desigur, deloc pe placul acestor vânatori grabiti, caci vor trebui sa desfaca lantul în punctul unde se afla ea. Dar nu-si puteau descarca necazul asupra norvegianului, caci asta era meseria lui si avea tot dreptul sa vâneze balene în locul acesta.
În imediata apropiere a „Dox"-ului, cel mult la cincizeci de metri, trecu ea o sageata primul distrugator. De pe puntea lui porni o ploaie de înjuraturi spre cel de pe baleniera, care nu se lasara nici el mal prejos, platind cu aceeasi moneda camarazilor englezi. Acestia, însa, nu acordara nici-o atentie „balenei uriase”, pe care o jupuiau marinarii... Pornisera doar la o vânatoare mare, si n-aveau vreme de pierdut cu fleacuri.
„Macelarii” se catarara repede pe scarile de frânghie, caci acum aveau de furca cu valurile uriase, stârnite de vasele de razboi. Si, în felul acesta, nici unul din ei n-avu de suferit din cauza talazurilor.
Dar valurile aveau si partea lor buna, caci ascundeau submarinul de privirile englezilor, care se uitau, probabil, înapoi.

Curând lantul vaselor se departase mult si Farrow avea drumul liber.
Capitanul Wingard opri vasul sau si striga în jos:
— Draga Farrow. N-ai vrea sa încerci acum sa ocolesti, spre rasarit, vasele engleze, ca sa-ti vezi apoi de drum? Sau poate vrei sa-ncerc sa te scot eu, trecând prin linia lor? N-as avea nimic împotriva.
— Nu, nu, ar fi prea primejdios, se împotrivi Farrow, râzând. Mai bine fac un ocol mare si le ies din cale. Primeste înc-o data multumirile mele, draga Wingard si sper sa ne întâlnim în frumoasa d-tale patrie.
Funiile care tineau submarinul fura dezlegate si în fluturari de batiste cele doua vase se departara unul de altul, „Dox"-ul pornind În mare viteza spre rasarit.
La început, Farrow avusese intentia sa se lase târât prin mijlocul flotei engleze, dar se gândi apoi ca de-abia dupa multe ceasuri vor ajunge la linia aceasta. Si englezii ar fi mirosit ceva aici, vazând ca norvegianul târa înca dupa el aceeasi balena, când orice marinar din Pacific stie ca pentru jupuirea unui astfel de monstru nu e nevoie decât de doua ceasuri.
Ceea ce-i împiedicase pe englezi sa devina banuitori era numai faptul ca ardeau de nerabdare sa puna mâna pe submarin. Altfel, ar fi trebuit sa-i surprinda ca baleniera vânase un casalot si daduse drumul cadavrului, iar acum aveau altul în lucru... O astfel de pleasca era foarte rara prin apele acelea.

Farrow împartasi parerile lui Rindow si George – care erau dezamagiti de schimbarea programului – si cei doi camarazi trebuie sa-i dea dreptate.
Capitanul hotarî sa înainteze o bucata buna spre rasarit, pâna în apropierea Noilor Heboide. Apoi avea de gând sa mearga spre sud, trecând prin dreptul Insulelor Loyalty si de acolo spre vest, la „Insula odihnei”.
Prin ocolul acesta vor pierde câteva zile, dar tot mai bine sa întârzie decât sa cada în mâinile englezilor.
Farrow merse în asa fel, încât sa treaca pe aproape de gherdapurile D'Entrecasteaux. De acolo va putea porni spre sud si trecând pe lânga insulele Loyalty, sa coteasca spre apus.
Nu se astepta aici la nici-un dusman, caci vasele engleze se strânsesera toate laolalta, presupunând ca „Dox”-ul se afla în cazanul format de ele. Din nenorocire, capitanul Wingard nu-i spusese ca englezii schimbasera între ei si radiograme în cod secret. Dac-ar fi stiut asta, n-ar fi fost atât de linistit.
Si cât pe-aci sa i se traga pierzania de aici.
Gherdapurile D’Entrecasteaux începusera sa se vada ca niste dungi negre la orizont, submarinul tocmai trecea la vreo suta de metri în fata unei insule, când rasunara doua bubuituri pe deasupra turnului zburara doua obuze, trase de un distrugator englez, care statea acolo la pânda.
Aproape în aceeasi clipa, Farrow dadu comanda de punere în functiune a

compresoarelor. Apoi îi facu un semn lui Jean Brike si batrânul tunar n-avu nevoie de multe lamuriri; înainte ca englezul sa mai poata trage sau s-o rupa la fuga, tunul de la prora al „Dox”-ului îsi facuse datoria. Si când bomba cu gaze exploda pe puntea distrugatorului, marinarii care statusera sprijiniti de parapet, ca sa asiste la pieirea „Dox”-ului, disparura ca prin farmec.

— Bravo, Jean! Striga Farrow.

Tunarul rânji multumit în felul lui, apoi îsi încarca din nou „papusa”.

— De data asta nu le mai trimit telegrame englezilor, îi zise Farrow primului ofiter. Sa-si caute singuri distrugatorul. Sa trecem noi numai gherdapurile din fata noastra si suntem în „siguranta”. Ajungem pe teritoriu francez, unde n-au ce cauta englezii.

— Un distrugator în urma noastra! Striga George, în aceeasi clipa.

Un punctulet negru se apropia repede, caci submarinul îsi încetinise iarasi mersul, deoarece Farrow oprise compresoarele. Acum dadu din nou comanda sa fie puse în functiune si „Dox”-ul porni iar cu viteza atât de mare, încât curând nu se mai vazu distrugatorul.

— Proasta afacere! Murmura capitanul. Acum au aflat si ei ca om izbutit sa ne strecuram si suntem pe punctul de a intra în apele franceze. Nici acolo nu vom fi primiti cu bratele deschise, caci englezii nu vor întârzia sa le dea de veste aliatilor lor. Hm... ma tem ca nu va fi atât de usor sa ajungem acasa. Breacks va fi povestit

ca avem de gând sa mergem spre sud-vest si asta i-o fi hotarât pe englezi sa puna vase de paza acolo. Stam prost de tot...
— Dar bine, tata, de ce n-am pleca mai departe spre rasarit, sa facem o vizita insulei Tahiti! Timp avem doar destul. Cine ne sileste sa ne întoarcem acasa? Nu te gândesti ca s-ar putea întâmpla sa ne prinda cu prilejul acesta sau sa ne descopere ascunzatoarea? Timp avem berechet, sa-i lasam, sa ne caute câteva saptamâni, pâna se vor plictisi asteptând si-si vor vedea de treaba.
— Ai dreptate, baiete, încuviinta Farrow. Trebuie, însa, sa-l întreb pe Hagen daca putem porni la drum atât de lung cu „cucuiul" pe care ni l-a facut casalotul.
Capitanul îi chema pe inginer în turn si-i spuse cum stau lucrurile. Hagen raspunse ca examinase din nou avaria si constatase ca nu prezinta nici-o primejdie.
— În cazul acesta, propunerea ta e primita, George, zise Farrow. Vom înainta departe spre rasarit, pâna se vor fi linistit englezii pe aici. Francezii n-au decât sa scoata în larg toate vasele de politie de pe insulele Loyalty, pe noi nu ne vor vedea la fata.
Toate ocheanele se îndreptara înca o data spre apus. Acum, însa, nu se mai vedea nici-un punct suspect, nici-o trâmba de fum. Al doilea distrugator s-o fi dus pesemne în ajutorul camaradului sau, al carui echipaj zacea în nesimtire. Dar înainte ca restul flotei – anuntata prin radiotelegrafie – sa vina la fata locului,

submarinul va fi disparut în labirintul de insule de la rasaritul Noilor Hebride.
Acolo erau insulele Fidji, insulele Samoa, insulele Tonga. Mai spre rasarit insulele Societatii, apoi marea grupa o insulelor Paumotu.
Un adevarat labirint încâlcit, unde te puteai face nevazut.
Ceea ce îi si reusi lui Farrow. Când se lasa întunericul, „Dox”-ul se afla în apropierea vârfului sudic al Noilor Hebride.
Îsi urmara drumul toata noaptea si când se ivira zorile, strabatusera jumatatea drumului pâna la insulele Fidji.
O insulita pe care o zarira în bataia soarelui îl invita sa ancoreze acolo. Nu se vedea nici-un vas, nici-un kanu.
„Dox”-ul înainta încetisor într-un golf, a carui apa adânca era limpede cum e cristalul. Tovarasii sarira pe uscat, unde îi îmbiau fructele coapte si apa proaspata de izvor...

32
TAINELE MARII.

I.
UN PROFESOR CIUDAT.

— CAMARAZI, AM SCAPAT CU BINE din primejdii grele, cum nici n-am fi putut banui macar. Si acum ne-am câstigat pe deplin dreptul sa ne odihnim o zi. Trebuie sa cercetam repede insula, ca sa ne încredintam daca e într-adevar nelocuita. Dupa cum pare. Si daca va fi asa, vom putea ramâne aici fara teama.

Submarinul trecuse prin aventuri atât de ciudate si primejdioase, cum nu se asteptase nici-unul din tovarasi. Toti duceau dorul dupa putina odihna, caci nici statul îndelungat pe fundul apei nu era o recreatie ca lumea.

În schimb, pe insulita aceasta singuratica se puteau lasa în voia unei odihne binefacatoare, adunându-si puteri pentru lunga calatorie pe care trebuiau s-o faca. Aveau de gând sa înapoieze acasa peste câteva saptamâni, dupa ca se va fi retras flota engleza, care facea manevre prin apropierea „Insulei odihnei", ascunzatoarea lor.

Când George sari cel dintâi pe uscat – ca de obicei – se opri încremenit, scotând o exclamatie de mirare, caci îi cazuse la picioare un obiect care nu putuse fi azvârlit decât din tufisul ce se afla la vreo douazeci de metri departare.

Era o sageata cioplita foarte grosolan, în jurul careia, însa, era înfasurata o bucata de hârtie murdara. Plin de curiozitate, George despaturi hârtia si citi urmatoarele cuvinte, scrise în englezeste:

„Carati-va imediat de aici, altminteri voi fi nevoit sa va ucid. Eu sunt Stapânul Insulei si al tainelor ei".

Biletul misterios n-avea nici-o semnatura. Se vedea ca fusese scris în graba, probabil în momentul când individul zarise submarinul.

Scrierea în sine trada mana unui om cultivat. Era experimentata si foarte energica – totusi se observa o anumita neregularitate a literelor, dovada ca persoana ce scrisese era foarte enervata

în momentul când asternea rândurile pe hârtie.
George se întoarse repede spre submarin, de pe care tocmai se pregateau sa sara pe uscat capitanul, Rindow si Petre.
— O veste foarte ciudata! Striga tânarul. Ramâneti pe loc, deocamdata, trebuie sa discutam mai întâi ce e de facut.
Întinse tatalui sau biletelul, care-l citi în graba, apoi zise:
— Într-adevar, foarte ciudat. As fi luat drept o gluma amenintarea asta, daca nu ne-ar fi parvenit în chip atât de misterios, pe aceasta insula despartita de restul lumii.
Capitanul vorbise tare si râzând si imediat se auzi raspunsul din desis:
— Domnilor, amenintarea asta nu e o gluma – dupa cum se pare ca presupuneti – ci cât se poate de serioasa. Dispun de mijloace pentru a va ucide imediat... Caci d-voastra nu cunoasteti tainele acestei insule, pe câta vreme eu, profesorul Sweeds, sunt singurul care le cunosc... Si eu stiu ca nici-un om nu le va putea lamuri, de aceea voi împiedica cu orice mijloace ca vreun om sa paseasca pe Insula.
Tovarasii se privira nedumeriti câteva clipe, apoi capitanul striga:
— Drept sa spun, asa ceva nu mi s-a mai întâmplat. Domnule profesor Sweeds, noua putin ne pasa de tainele acestei insule, noi nu vrem decât sa ne odihnim o zi aici. Cred ca nu poti avea nimic împotriva acestui lucru!
— Hm..., sa va odihniti vreti? Sa fie oare adevarat ca n-aveti nici-o cunostinta

despre comorile care se ascund aici? Întreba nevazutul individ. Îmi vine cam greu sa va dau crezare. E drept, aveti înfatisare de oameni de treaba, altminteri fiti siguri ca l-as fi ucis imediat pe tânarul care e cu d-voastra. M-am înselat de multe ori cu niste oameni pe care îi credeam cum nu se poate mai sinceri. Nu stiu cine sunteti, d-voastra îmi cunoasteti numai numele, pe care vi l-am spus chiar acum, dar trebuie sa va marturisesc ca mai degraba aveam încredere în câinele meu pe care l-am pierdut acum doi ani – decât în vreun om. Caci animalul acela era credincios si nu m-ar fi tradat niciodata.

— Domnule profesor – raspunse Farrow, foarte serios – nu esti d-ta singurul om care ai fost înselat de o fiinta pe care o credeai sincera si credincioasa. Si eu am patit-o la fel si tocmai într-o vreme când îmi puneam în primejdie viata, zi de zi, pentru patria mea. Sufletul meu este sincer, caci suferintele prin care am trecut m-au purificat. Repet acum întrebarea de mai înainte sa putem ramâne o zi aici pe insula, ca sa ne repauzam! Simtim nevoie de putina odihna, caci de câteva zile suntem mereu hartuiti.

Câteva clipe domni tacere, apoi glasul din desis se auzi din nou:

— Hm... sunteti hartuiti. Aveti un submarin, dupa cum vad. Mai stiu si eu câte ceva, desi traiesc singuratic aici. Ei, da, pricep eu cum sta chestia. Sunt englez. V-o spun din capul locului – de aceea te si rog sa nu-mi spui numele d-

tale. E mai bine daca vom avea raporturi neutrale, ca niste cunoscuti ocazionali. Considerati asta drept invitatie si va rog sa fiti musafirii mei.
Farrow sari pe uscat, apoi striga spre desis.
— Domnule profesor, respect temeiurile dumitale, ca englez. Dar tot trebuie sa ma prezint, politetea o cere, numele meu e... Granch, Eduard Granch, si tânarul acesta de lânga mine este fiul meu George.
— Bine, domnule capitan, sa zicem ca e asa. Deci d-ta esti pentru mine d-l Granch. Am încredere în d-ta, te-am examinat temeinic si pot spune ca atât d-ta, cât si oamenii care te însotesc sunteti sinceri. Veniti aici si n-aveti sa va temeti de mine.
George era gata sa pufneasca de ros. Ce avea de gând cu ei profesorul. Acesta, care se ascundea în tufis?
Poate ca nici n-ar fi fost nevoie de o grenada cu gaze, pentru a-l face nevatamator. Probabil ca amenintarea cu revolverul ar fi fost de-ajuns.
În vreme ce George se gândea la toate astea, se petrecu ceva uimitor. Ca si cum profesorul Sweeds i-ar fi ghicit gândurile, striga deodata:
— Probabil ca nu credeti c-as fi în stare sa va opresc a pasi pe insula? Ei bine, va voi dovedi îndata. Cu acest prilej, îmi voi procura si hrana de care am nevoie. Vedeti porumbeii din palmierul acela înalt? Bun!
Exclamatia aceasta din urma fu însotita de o pocnitura slaba, venita din tufisul

unde era ascuns profesorul. Apoi se auzi un sunet tot atât de slab din palmier si de sub cârdul de porumbei care-si facuse cuibul acolo se ridica un nor usor, cenusiu, care se înalta cu iuteala fulgerului. Deodata, vreo duzina de pasari cazura jos, ca lovite de trasnet.

— Bravo! Striga Farrow, entuziasmat, pare sa fii un mare chimist, domnule profesor. Daca n-ai nimic împotriva, bucatarul meu îti va frige câtiva din porumbeii acestia.

— Primesc cu draga inima, domnule Granch. Voi avea si eu, în sfârsit, o mâncare mai acatarii dupa atâta vreme de lipsuri. Cu mijloacele mele primitive, n-as putea prepara ceva ca lumea, cum se obisnuieste la oamenii civilizati. Pune, te rog, sa friga doi porumbei pentru mine, restul vi-i daruiesc.

— Multumesc, domnule profesor. M-as bucura, însa, foarte mult, daca as putea-o vedea în sfârsit la fata pe gazda mea de pe aceasta insula.

Frunzisul fosni si-o faptura mica îsi facu loc printre crengi.

Era un adevarat profesor, asa cum îl arata caricaturile din revistele umoristice. Fara sa vrea, Farrow cauta sa descopere umbrela mare, de pânza alba – cum poarta înca si azi dascalii de moda veche – dar, deoarece n-o descoperi, îsi zise ca Sweeds o fi lasat-o în desis.

Din fata profesorului nu se prea vedea mult, caci era acoperita pe jumatate de o barba încâlcita, aproape carunta si ochii îi erau ascunsi sub o pereche de ochelari

enormi, colorati. Numai fruntea înalta, inteligenta, iesea la iveala.
Se apropie de Farrow si-i întinse mâna.
— Ma bucur din inima sa te cunosc, domnule Granch – zise el. Tocmai îmi veni în gând ca n-ar fi râu sa te initiez putintel în tainele acestei insule, pari sa fii un om bun, sincer, gata sa vii în ajutorul aproapelui d-tale. Privindu-te, îmi aduci aminte de acel capitan Farrow, care e considerat înca, din pacate, ca dusman al tarii mele. Cu submarinul d-tale ai fi în masura sa ma ajuti, poate, sa lamuresc tainele ce se ascund aici, ba chiar sa aduci la suprafata de pe fundul marii câteva obiecte de pret, facând astfel un mare serviciu stiintei.
— Îti stau cu placere la dispozitie, domnule profesor – raspunse Farrow. Avem tot timpul sa discutam chestiunea în amanuntime. Pe fiul meu ti l-am recomandat. Acum vine rândul celorlalti tovarasi de pe vasul meu.
Îi prezenta pe Rindow, Brun, doctorul Bertram si inginerul Hagen, dar nu-l uita nici pe Petre, a carui statura uriasa atrase atentia profesorului.
Sweeds îsi freca mâinile. Ca prin farmec, se schimbase dintr-odata, neîncrederea lui disparuse cu totul.
— Mm..., cu asemenea oameni cred c-o vom scoate la capat – zise el. Bine ar fi daca vreunii din ei s-ar pricepe sa faca pe scafandrii.
— Afara de fiul meu, mai avem doi scafandri minunati – Petre Uriasul si celalalt de colo, Kard, raspunse

capitanul. Ei pot parasi submarinul chiar si sub apa.
— O, în cazul acesta vor fi întrecute dorintele mele, în a caror realizare nici nu îndrazneam sa nadajduiesc. Domnule capitan, nici nu-ti pot spune cat ma bucur si cât de recunoscator îti sunt ca vrei sa ma sprijini în chipul acesta, pacat ca n-am destula putere trupeasca, spre a ma putea scufunda si eu în apa. Caci as fi dorit sa vad cu ochii mei minunile din adâncul marii.
— Si dorinta asta ti-o pot îndeplini, zise Farrow, zâmbind. în cabina de la prora a vasului meu, genialul nostru inginer Hagen a facut doua ferestre care rezista si la cea mai mare presiune a apei. De asemeni, submarinul e prevazut cu reflectoare de o constructie speciala, a caror lumina strabate în apa. Asadar, totul e astfel facut ca sa te satisfaca pe deplin, domnule profesor.
Sweeds strânse cu caldura mâinile capitanului si-l încredinta din nou ca socoate drept un semn al Providentei venirea submarinului pe Insula sa.
Farrow si tovarasii sai devenisera curiosi sa afle ce descoperise profesorul pe insula. Aluziile sale fusesera foarte misterioase si graba de la început, când voise sa-l împiedice sa paseasca pe uscat, dovedea ca tainele trebuiau sa fie într-adevar foarte însemnate.
— Ce-ar fi sa facem o mica plimbare pe Insula? Propuse Farrow, nevrând sa întrebe de-a dreptul despre ce e vorba. Oamenii mei poftesc ceva fructe proaspete, de care duc dorul pe

submarin. De asemeni, am vrea sa ne reînnoim provizia de apa de baut.
— Fireste, fireste, încuviinta profesorul. în mijlocul Insulei e un izvor cu apa limpede ca cristalul. Da ordin sa vina oamenii care sa ia apa, domnule capitan. De asemeni si ceilalti, care sa culeaga fructe. Le voi arata eu unde pot gasi banane, portocale si alte poame minunate. Sunt foarte gustoase si eu ma hranesc aproape numai cu ele. Poftiti, domnilor, va voi arata micul meu regat, pe care mi l-am ales singur.
Din spatele desisului pornea o poteca îngusta, bine întretinuta. Se continua vreo cincizeci de metri în desis, si din când în când se ivea la dreapta sau la stânga câte o rariste mica, marginita cu minunati arbori fructiferi. Aici se împrastiara marinarii, care urmau sa strânga în cosurile aduse, poamele gustoase ce atârnau pe crengi.
Cel însarcinati cu aducerea apei îsi urmara ofiterii, pe care profesorul îi conduse într-un luminis foarte întins. Aici erau stânci înalte de zece metri, din care tâsnea un izvor limpede, care umezea terenul, facând sa creasca iarba si buruieni de tot soiul.
Doctorul Bertram privi cu atentie stâncile acelea, apoi exclama deodata:
— Domnule profesor, astea parc-ar fi ramasitele unor cladiri stravechi. Ai constatat si d-ta lucrul acesta? Se prea poate sa fie vorba de constructii indiene, dar mai mult îmi vine sa cred – oricât ar parea de ciudat asta – ca au trait pe aici, cu sute de ani în urma, locuitori din

America de Sud, care o pornisera spre apus. Aminteste de cultura Inka sau Maya.
Maruntelul profesor facu o saritura, apoi striga vesel si uimit în acelasi timp:
— Asa e, domnule doctor. La început nici nu-mi venea sa cred, când am vazut ramasitele unei stravechi epoci de cultura. Le-am studiat, însa, cu toata atentia, si de aceea si traiesc aici de o jumatate de an, departe de lumea civilizata. E într-adevar vorba de cultura Maya, dupa cum bine ai presupus d-ta.
Doctorul Bertram alerga spre ruine si începu sa le examineze cu atentie. Profesorul veni lânga el si îi dadu lamuriri. În curând, amândoi se adâncisera atât de mult într-o discutie stiintifica, încât uitasera cu totul de cei din jurul lor.
Farrow îi privi câtva timp, apoi se adresa catre George, Rindow si Hagen:
— Dupa cum vad, noi suntem de prisos aici pentru câtva timp. Savantii astia doi nu vor sfârsi atât de repede cu discutiile lor stiintifice. Cred ca în vremea asta am putea cutreiera în liniste restul insulei.
— Da, tata, striga George, cu înflacarare. Insula asta o început sa ma intereseze foarte mult. Sa fie oare cu putinta ca în urma cu sute de ani sa fi venit mayasii pâna aici – misteriosii locuitori primitivi ai Americii de Sud si sa înalte constructii pe insula asta singuratica?
— Da, George, e cu putinta, popoarele acestea vechi aveau o cultura atât de avansata, încât sunt sigur ca nici navigatia nu le era necunoscuta. Daca

doctorul Bertram sustine ceva, sa stii ca asa este.

— Ar fi minunat! Facu George. Si ce vom mai gasi chiar în mare, în apropierea insulei! Profesorul asta maruntel trebuie sa fi facut vreo descoperire, altminteri nu s-ar fi bucurat atât când a auzit ca stim sa ne scufundam... Ar fi, într-adevar, foarte interesant daca am descoperi pe fundul marii vreun templu sau ceva asemanator. Si cred ca asa va fi, caci profesorul a afirmat ca e vorba chiar de obiecte de pret, în special pentru stiinta. Tata, te pomenesti ca facem unele descoperiri cum n-a mai facut înca nimeni pâna la noi.

— Tot ce se poate, baiete, raspunse capitanul. Sunt si eu încredintat ca pe fundul marii din jurul acestei insule se vor fi gasind cladiri stravechi. E sigur ca în cursul veacurilor s-a scufundat o parte a insulei, ba cred chiar ca profesorul a descoperit pe undeva, sub apa, asemenea cladiri scufundate. Vor fi fiind lucruri de pret pe acolo si aproape ca te pizmuiesc pentru ceea ce vei vedea în curând, dragul meu.

— Tata, stii doar ca am pus mâna pe niste minunate costume de scafandru pe „Corabie-fantoma” si ma întreb de ce nu înveti si tu meseria de scafandru? Cât de frumos ar fi sa întâmpinam împreuna aventurile de pe fundul marii!

— Mm... credeam ca sunt prea batrân pentru asta – raspunse Farrow, zâmbind – dar, ai dreptate, la prima ocazie voi încerca. Ar fi trebuit s-o fac de mult, caci lumea minunata din adâncurile apei m-a

interesat întotdeauna. Da, George, o voi face neaparat. Poate ca ne întovaraseste si doctorul, caci animalele de pe fundul marii îi vor interesa mai ales pe el.
— O, tata, ar fi minunat! Exclama George, Dar ce-ar fi sa încerci chiar aici? Cred ca în câteva ceasuri te vei obisnui cu presiunea apei.
— S-a facut! Zise Farrow. Voi încerca, de îndata ce ne vom fi întors la submarinul nostru. De fapt, a fost o mare greseala din partea mea ca, în calitate de comandant de submarin, n-am învatat înca arta scufundarii. Dar nu e timpul pierdut.
— A! Facu George, în aceeasi clipa. Sa ma fi înselat oare, sau aluneca într-adevar o umbra, colo dupa coltul stâncii! Te pomenesti ca traiesc pe aici bastinasi, a caror existenta nici n-o banuieste profesorul Sweeds.
— Asta ar fi de necrezut, raspunse Farrow, îngândurat. Noi am vazut însa atâtea pâna acum, încât ma întreb de ce n-ar fi cu putinta.
— Asadar, colo dupa coltul stâncii, spuneai, George? În cazul acesta trebuie sa fim cu mare bagare de seama, poate descoperim ceva urme de picioare si stabilim în felul acesta, prezenta unor bastinasi pe aceasta insula. S-ar putea totusi sa fie vorba si aici de vreun malaiez, care e în serviciul profesorului. Probabil ca Sweeds a uitat sa ne aminteasca de el.
— Si eu cred ca asa trebuie sa fie, încuviinta Rindow. Profesorul asta îmi face impresia unul om foarte distrat.

Sunt curios sa stiu pe unde or fi obiectele alea pretioase de pe fundul marii. În golful unde e ancorat submarinul nostru n-am observat nimic.
— Presupun ca coasta de rasarit a fost si este înca cea mai amenintata – zise Farrow. Asadar, se prea poate ca acolo cea mal mare parte a insulei sa se fi scufundat cândva. Prin urmare, cred ca, atunci când va veti afunda, veti gasi, probabil, lucruri care zac în apa de sute de ani. Sa încercam daca putem sa ajungem pe coasta aceea. Din fericire, toata insula nu pare sa fie prea mare. Într-adevar, urma el dupa o clipa, aruncând o privire spre profesor si doctorul Bertram – trebuia sa pornim singuri în expeditie, caci cel doi savanti sunt atât de cufundati în discutiile lor arheologice, încât ar fi pacat sa-i deranjam. Asadar, la drum, baieti, vad colo parca o poteca ce duce prin desis.

II.
PRIMEJDIE PE INSULA.

CU BAGARE DE SEAMA, tovarasii strabatura luminisul cel mare, presarat cu darâmaturi de piatra. Vreo catastrofa uriasa trebuie sa fi naruit cladirea pe care un neam strain o ridicase pe insula aceea în urma cu sute, daca nu chiar cu mii de ani.
Blocuri uriase de piatra cioplita, cu inscriptii si zugraveli ciudate, zaceau la vreo cincizeci de metri de mormanul de ruine, care la obârsie trebuia sa fi fost un templu urias.

În partea de rasarit a luminisului se afla o spartura îngusta în desis. Capatul unei poteci care parea sa fi fost foarte umblata caci toate piedicile pe care vegetatia bogata a tropicelor le presara de obicei peste noapte erau îndepartate cu grija aici.

— Hm... profesorul singur n-ar fi putut tine în ordine potecile astea, zise Farrow. Presupun ca George nu s-a înselat când a spus c-ar fi observat o faptura pe dupa coltul stâncii. Camarazi, ma tem ca va trebui sa fim cu mare bagare de seama. Asadar, pregatiti-va revolverele, caci nu e exclus s-avem nevoie în curând de ele. De fapt, ma mir ca profesorul a scapat teafar pâna acum. E drept, se poate sa fie si servitori de-ai lui. Dar în cazul acesta ne-ar fi pomenit despre el, sau l-ar fi chemat. Ciudat, zau asa. Ei, dar asta nu ne poate opri sa cercetam insula cu amanuntime. Numai ca va trebui sa fim cu ochii-n patru. Înainte, baieti!

Capitanul pasi încetisor pe poteca aceea care ducea spre rasarit, George mergea dupa el, apoi venea credinciosul Petre.

Cuvintele capitanului trezisera oarecare îngrijorare în sufletele celor care formau micul convoi, adica cei trei amintiti mai sus si Rindow, Brun si Kard. Înaintara vreo douazeci de metri pe poteca din desis, când, deodata, capitanul se opri. Auzise în desis un zgomot nelamurit, care-i paruse suspect. La un semn al sau, ramasera si ceilalti în loc. Îsi dadura imediat seama ca-i ameninta un pericol, cu atât mai mare cu cât nu stiau nici de unde vine si nici ce poate sa fie.

Aproape imediat le ajunse la ureche un ciripit ciudat, ca si cum s-ar fi ascuns prin apropiere un stol de pasarele. Totusi, sunetele acestea se deosebeau de glasuri de vietuitoare, erau neregulate, asemanându-se mai curând cu tactul alfabetului Morse.
— Camarazi – sopti capitanul – trebuie sa fie oameni, nu se poate altfel. Pregatiti-va revolverele!
— Salbaticii care traiesc prin tinuturile acestea nu pot fi primejdiosi, zise George. N-ar fi mai bine sa le dam de veste prin strigate si sa cautam sa ne întelegem cu ei?
— Dragul meu, daca n-ar planui el ceva, s-ar fi aratat pâna acum profesorul Sweeds, în tot timpul de când se afla el pe insula, raspunse Farrow. Cine stie ce se ascunde pe aici. Te pomenesti ca exista comori tainuite, pazite de familii timp de generatii întregi. De profesorul ala maruntel nu se temeau, dar pe noi vor, probabil, sa ne opreasca sa cercetam mai de-aproape. Poate ca au si observat ca profesorul a ucis animale cu gloantele lui umplute cu gaze si se temeau atât de mult de el, încât nici nu cutezau sa iasa din ascunzatorile lor.
— În cazul acesta vor putea face cunostinta cu grenadele noastre cu gaze, zise George zâmbind. Pentru orice eventualitate eu am luat cu mine doua din ele si dupa cum vad Petre a facut la fel. Asadar, lucrul nu e atât de primejdios dupa cum crezi tu.
— O fi, nu zic ba. Dar, dupa câte se pare sunt multi salbatici pe aici, judecând

dupa galagia ce-o fac, zise Farrow. Sa nadajduim ca poteca asta nu duce într-un loc care-ar fi potrivit pentru o cursa. Daca însa asa stau lucrurile, proasta afacere! Sa fim, deci, cu ochii în patru! A! Acum au amutit. E foarte suspect. Ultimele sunete s-au auzit la vreo cincizeci de metri de noi, ceea ce înseamna ca acolo ne pândeste pericolul. George, n-o mai lua înainte, de data asta e rândul meu – urma el, vazând ca tânarul avea de gând sa-si faca loc în fruntea celorlalti. Tu vei veni dupa mine si atunci vei putea sa arunci grenadele chiar si în fata mea, daca va fi nevoie. La drum, camarazi! Daca am primit sa-i fim de ajutor profesorului, trebuie sa cautam a înlatura primejdia pe care el desigur nici n-o banuieste. Mergeti încet si nu vorbiti!

Curajosii tovarasi înaintara cu bagare de seama. Întreprinderea era foarte primejdioasa, deoarece nu stiau cu ce fel de dusmani aveau de-a face. Poate ca ei aveau arme împotriva carora n-ar fi folosit nici grenadele lor cu gaze. Mai stii? Farrow era îngrijorat. Începu sa chibzuiasca daca n-ar fi mal nimerit sa se întoarca la profesor si sa-l întrebe daca nu observase pâna acum pe insula prezenta unor oameni. Dar îsi spuse imediat ca Sweeds le-ar fi amintit de data asta, prevenindu-i sa se fereasca sa strabata singuri insula.

Totusi, ar fi fost ciudat ca el sa nu fi aflat înca nimic despre acesti locuitori ai insulei, care pareau sa fie în numar destul da mare. Sau poate ca auzise si el

sunetele misterioase, însa crezuse ca provin de la animale.
Patisera doar si ei asa, pâna când tactul în care se produceau aceste sunete le daduse de înteles ca e vorba de oameni care comunica între el în felul acesta. Era chiar de presupus ca indivizii ascunsi se aflau pe o treapta de cultura superioara. Dovada metoda aceea de a se întelege între ei, care se asemana mult cu alfabetul Morse. În cazul acesta, însa, erau cu mult mai primejdiosi decât bastinasii obisnuiti, având, desigur, mijloace de a-i înlatura pe îndraznetii straini din cale.
Când gândurile sale ajunsera la punctul acesta, Farrow se opri în loc. Un glas launtric îi spunea c-ar fi mai bine sa se înapoieze. Împartasi parerea sa tovarasilor, dar întâmpina împotrivirea lui George:
— Nu, tata, nu trebuie sa facem asta. Putem cuprinde cu privirea poteca pâna departe, apoi, de amândoua partile, perdeaua de verdeata e atât de deasa, încât e exclus sa porneasca de acolo vreun atac neprevazut. Pe de alta parte, vom ajunge curând la mare, unde suntem în siguranta fi vom putea zari, probabil, ceea ce voia sa ne arate profesorul.
— Asa e, dragul meu, sa încercam, încuviinta capitanul, nu fara oarecare sovaiala. Totusi, am presimtirea ca suntem amenintati de o mare primejdie. George, fii cu bagare de seama, caci tu prea esti cutezator uneori. Ramâi în orice

caz în urma mea si nu te lasa ispitit sa întreprinzi ceva de unul singur.
Cu bagare de seama si cu auzul încordat, capitanul pasi înainte. Ajunse la un loc unde poteca se îngusta, îngaduind numai unui singur om sa treaca printr-însa. Farrow simti imediat ca bucata aceasta de pamânt – lunga de vreo douazeci de metri – ascundea primejdii. Desi de amândoua partile tufisul era atât de des, încât nici-un om nu si-ar fi putut face loc printr-unsul fara sa faca zgomot – capitanul asculta, totusi, de un instinct care-l îndemna sa ramâna pe loc.
— Mie nu prea mi se pare lucru curat, zise el. În trecatoarea asta putem fi lesne atacati. Ma bate gândul sa ma înapoiez si sa-l iau pe profesor, ca sa strabatem împreuna poteca. S-ar putea ca oamenii aceia ascunsi, despre care nu stim nimic, sa se teama de el. Pe noi, însa, ne vor ataca cu siguranta, daca nu vom fi cu bagare de seama.
— Iata, sopti George, în aceeasi clipa – printre ramurile tufisului din fata noastra mi se pare c-am vazut o figura negricioasa, cu ochi mari, lucitori. Trebuie sa cercetam neaparat. E sigur ca alaturi de poteca asta se afla alte poteci ascunse în desisul care pare de nepatruns si pe acolo se vor fi miscând bastinasii aceia misteriosi. Ce-ar fi sa patrundem prin tufisul asta de aici?
— Nu e rea ideea – încuviinta Farrow – cred ca lucrurile stau într-adevar asa cum banuiesti tu, altminteri n-ar putea ei sa se fi adunat cu totii aici, venind din toate directiile. Judecând dupa diferitele

sunete pe care le-am auzit, trag concluzia ca s-au adunat foarte repede. Asadar, înainte!
George îsi facu loc cel dintâi prin tufis si, dupa ce înainta vreun metru jumatate, ajunse pe o poteca, cu mult mai larga si mai bine întretinuta decât aceea pe care o parasise.
La vreo douazeci de metri înaintea lui, o faptura negricioasa o zbughi repede pe dupa un cot al potecii si George se lua îndata dupa ea. Nu mai statu sa se gândeasca la primejdia ce-l ameninta, totul era pentru el acum sa puna mâna pe omul acesta misterios.
Farrow striga înspaimântat în urma lui, dar George îi facu semne linistitoare. În mana dreapta tinea pregatita o grenada cu gaze, iar în cea stânga, revolverul, în care putea avea deplina încredere.
Ajunse repede la cotul potecii, pe dupa care disparuse faptura negricioasa. Nu zari, însa, pe nimeni, caci la câtiva metri poteca facea o noua cotitura.
Desi îsi dadea seama de primejdie, George nu statu mult pe gânduri si o lua la fuga înainte. Uneori avea senzatia ca din tufisuri se atinteau asupra lui ochi scânteietori, dar nu tinu seama de asta, fiind mânat numai de dorinta sa puna mâna pe fugar.
Trecuse iarasi de un cot al potecii, care ducea acum spre sud si se opri brusc din fuga. În fata lui se facea un luminis, unde se zareau ruine la fel ca acelea din raristea unde ramasesera profesorul Sweeds cu doctorul Bertram.

Aici, însa, se vedeau lamurit ramasitele unor cladiri uriase, care trebuie sa fi fost înaltate cu veacuri în urma de un popor înteligent si priceput.
Într-o deschizatura îngusta, în forma de usa, printre coloane înalte de piatra, George zari din nou o faptura negricioasa, care la ivirea lui scoase un tipat ascutit, pentru ca apoi sa dispara cu iuteala fulgerului.
Strigatul acesta îl facu pe tânar sa-si dea seama ca faptura misterioasa fusese o femeie. Pâna la ruinele de piatra erau cel mult zece metri si îndata ce rasunase tipatul, George si alerga înainte, cu pasi mari. Avu presimtirea ca va folosi mult pentru întreprinderea lui daca va izbuti sa puna mina pe aceasta femeie.
Fara voie îi veni în minte gândul c-ar putea fi vorba de vreo preoteasa sau regina, dintr-acelea care au o mare înrâurire asupra poporului. O astfel de prizoniera ar putea fi în orice caz o ostateca de pret.
În vreme ce fugea, George îsi vâri la loc revolverul si scoase lampa de buzunar. Banuia ca în interiorul acestor ruine stravechi trebuia sa fie foarte întuneric. Si într-adevar, gangul în care patrunse era cufundat în bezna. Aprinse imediat lampa si tot înaintând fara grija prin cladirea darâmata, vazu în treacat ca peretii gangului erau formati din blocuri enorme de piatra cubica, bine legate între ele.
Când îndrepta lumina lampii de-a lungul gangului, vazu o faptura mladioasa fugind de zor si care se întoarse acum,

scotând din nou un tipat. Numai câteva clipe zari George chipul tinerei fete, dar fu de-ajuns ca sa recunoasca faptul ca ea era foarte frumoasa si ca în primul rând îl izbisera ochii ei mari, negri.
Îsi iuti imediat pasii, fugara fiind numai la zece metri de el. Tinea necontenit îndreptata asupra ei lumina lampii sale, banuind ca în cladirea aceea straveche erau coridoare tainuite si usi prin care ea ar fi putut disparea lesne în ultima clipa.
Acum se lumina în fata lui, gangul se apropia, probabil, de o bolta, care primea lumina prin acoperisul spart. Acolo, însa, puteau fi si ciudatii bastinasi. Trebuia, deci, sa încerce s-o ajunga pe fugara înainte de a intra pe sub bolta.
Neobosit, alerga mereu, dar si tânara fata parea sa-si fi iutit pasii în nadejdea, desigur, de a scapa de urmaritorul ei.
O ajunse tocmai la intrarea în bolta, îsi vâri repede lampa în buzunar si o prinse pe fata de brat.
Fata scoase un tipat ascutit, încerca sa se desfaca din strânsoare, dar tânarul o tinea ca într-un cleste. Vazu fapturi negricioase dând navala spre el în sala cea mare si-si dadu seama ca era pierdut daca va da drumul prizonierei.
Cu o smucitura, o trase îndarat în gang si o lipi de el. Voia tocmai sa arunce grenada cu gaze, când vazu ca indivizii misteriosi se oprira.
În lumina ca de amurg din sala, îi putu zari lamurit. Erau oameni cu pielea cafenie, de un tip cum nu mai vazuse George prin tinuturile Oceanului Pacific, unde polinezienii erau, totusi, în numar

mare. I se parea ca îsi aminteste a fi vazut poze de indieni americani, care semanau cu bastinasii acestia.
Stateau nehotarâti în loc, cu privirile atintite în gang. îi vedeau, desigur, nelamurit pe George cu prizoniera sa, dar nu cutezau sa se apropie, si George îsi zise cu multumire ca pusese mâna, într-adevar, pe o ostateca pretioasa.
Dar cum sa se înteleaga cu ea? S-o duca afara si sa astepte pâna vor veni camarazii? Doctorul, care cunostea atâtea limbi, o fi cunoscând-o desigur si pe aceea o acestor indieni si va servi de tâlmaci. N-o fi stiind fata englezeste sau malaieza? George încerca în aceste limbi, dar nu capata raspuns. Nemiscata, ea se sprijinea de bratul sau si numai din când în când un tremur îi scutura tot trupul.
Câteva clipe, George râmase nehotarât. Era în mare încurcatura. În fata sa se aflau vreo douazeci de fapturi care pastrau o tacere amenintatoare, privind cu ochi scânteietori în gangul unde statea el cu prizoniera.
Avea grenadele de mâna la el si lesne i-ar fi putut face nevatamatori pentru douazeci si patru de ceasuri pe potrivnicii sai, dar îsi zise ca folosindu-se de arma aceasta ar putea strica totul, deschizând ostilitatile.
Hotarî deci sa se retraga cu fata afara din ruina. Acolo se putea apara mai bine decât în gangul acesta.
Pasi încetisor de-a-ndaratelea, dar deodata auzi lânga el un zgomot suspect. Simti instinctiv ca-l ameninta o primejdie, vru sa se întoarca, dar era

prea târziu. Mâini puternice îl înhatara cu atâta putere, încât nu mai putu arunca grenada cu gaze. Fata îi fu smulsa din mâna, apoi se simti tras în laturi, într-o deschizatura mare din zidul gangului.
Fata disparuse. George auzi zgomotul închiderii usii secrete, apoi cei ce-l atacasera – si pe care nu-i putea vedea din pricina întunericului – îl târâi înainte.
Era un gang lung acela în care se afla. Desigur ca va fi dus în pivnitele cladirii vechi, unde, în urma cu sute de ani, or fi zacut prizonieri, pentru o fi jertfiti vreunei zeitati puternice.
George avu deodata presimtirea ca ruina aceasta fusese cândva un templu si ca acum traiau în ea urmasii preotilor de altadata, care continuau vechile rituri. Situatia lui era foarte critica; cum sa-l gaseasca tovarasii aici?

III.
UN POPOR CIUDAT.

AERUL ERA DIN CE ÎN CE MAI RACOROS în gangul întunecos de-a lungul caruia era târât George. Dupa socoteala lui trebuia sa se afle acum foarte adânc sub suprafata insulei si fu cuprins de o spaima grozava. Avu deodata presimtirea ca va fi dus într-o încapere subpamânteana, care probabil era în legatura cu marea, si unde urma sa fie înecat, ca pedeapsa pentru îndrazneala ce-o avusese de a se atinge de tânara fata.

La gândul acesta, încerca sa se smulga din mâinile celor ce-l atacasera, dar acestia îl tineau atât de tare, încât îi era cu neputinta sa faca si cea mai mica miscare. Cât priveste grenada cu gaze, ea îi fusese smulsa din primul moment.
Probabil ca oamenii acestia misteriosi îsi dadusera seama ca el tinea în mana o arma foarte primejdioasa, pe care trebuiau sa i-o ia înainte de toate. Armele de foc, însa, pareau sa nu le fie cunoscute, caci revolverele i le lasasera. Si daca-i vor da drumul, vor avea ei prilejul sa faca cunostinta cu ele, se gândi George. Îi luasera, oare si a doua grenada cu gaze pe care o pusese la brâu?
Daca trecusera cu vederea lucrul acesta, atunci el era hotarât sa se slujeasca de ea, fara sa se gândeasca la el însuti. Gazul se va împrastia de-a lungul gangului îngust, pornind în sus, facând nevatamatori pe toti acei care se aflau în interiorul ruinei. Camarazii, însa, îl vor gasi, oricât de ascunsa ar fi usa secreta; probabil ca vor izbuti sa puna mâna pe vreun prizonier fi sa-l ia la rost.
George începu sa-si recapete nadejdea. Va face el ce va face si-o va scoate la capat cu bastinasii acestia ciudati.
Deodata se lumina putin înaintea lui si începu sa recunoasca binisor contururile capatului gangului. Ramase uimit. De unde putea sa vina lumina la adâncimea asta? Sa fi fost dus pe fundul unei mine, care era libera în partea de sus si ducea pâna la suprafata insulei? Altfel nu-si putea lamuri lucrul, dar apoi vazu ca

lumina sporea atât de mult si devenea atât de stralucitoare, încât nu putea fi lumina zilei. De unde aveau bastinasii acestia o lumina artificiala atât de puternica?
Se parea ca va da aici peste o taina noua si, cu toata situatia primejdioasa în care se gasea, în el se trezi curiozitatea.
Într-adevar, fu uimit peste masura când cei doi însotitori uriasi pe care îi vedea acum mai bine – îl târâra într-o încapere foarte mare, care parea sa fi fost construita în stânca.
Încaperea aceasta era lunga de vreo douazeci de metri, lata de cincisprezece si înalta de cel putin zece. Peretii erau netezi, nu aveau nici-o iesitura si cel dintâi lucru pe care-l observa George era ca, într-adevar, aceasta încapere enorma era croita în stânca. E drept ca era vorba de o stânca de corali, din care sunt alcatuite aproape toate Insulele Oceanului Pacific, dar si aceasta devenise foarte tare si compacta, în decursul veacurilor. Lucrarea aceasta trebuie sa fi fost îndeplinita de foarte multa vreme, caci stânca avea o stralucire aproape neagra din cauza vechimii.
Încaperea era puternic luminata, dar George nu putu descoperi izvorul ei. Lumina tâsnea printr-o crapatura larga a tavanului de piatra. Alaturi de sala aceasta trebuiau sa mai fie si alte încaperi. Ceea ce însemna ca în interiorul insulei exista o cladire subpamânteana.
În fundul salii se afla un obiect înalt, învaluit, care aproape atingea tavanul. George era atât de uimit de ceea ce

vedea, încât nici nu observa când cel doi bastinasi îl lasasera liber si se retrasesera de lânga el.
Dar când îsi dadu seama de asta, duse repede mâinile la arme. Facu, însa, constatarea ca cei ce-l atacasera fusesera mai vicleni decât banuise el. Cu o îndemânare fara seaman – caci nu simtise nimic – îi scosesera armele de la brâu.
Descoperirea aceasta îl facu sa se înfioare. Se bizuise mult pe faptul ca va izbuti sa scape de dusmanii sai cu ajutorul grenadelor cu gaze si acum se vedea complet dezarmat în încaperea aceasta subpamânteana, plina de mistere... Se întoarse repede si vazu ca... cel doi paznici al sai se facusera nevazuti pe nesimtite.
O neliniste mare puse stapânire pe el. Se simtea înconjurat de taine si-si aminti de cuvintele pe care le schimbasera între ei profesorul Sweeds si doctorul Bertram. Vorbisera de „cultura Maya", si legendarii mayasii existasera în America de Sud înaintea incasilor. Oare sa fi traind aici urmasi ai acestui popor, care sa fi fost aruncati pe aceasta coasta în urma unui naufragiu, cu prilejul unei calatorii de explorare?
Îsi aduse aminte de tot ce citise cu privire la acest popor ciudat. Nu cumva aveau obiceiul sa-i jertfeasca pe prizonieri vreunei zeitati de-a lor?
Cu priviri sfioase, cerceta obiectul înalt, acoperit, din fundul salii mari si ochii i se holbara de o groaza cum nu mai simtise.

Încetisor de tot. Începu sa cada învelitoarea obiectului si la început iesi la iveala un cap înfiorator, de aur, de o marime neobisnuita, învaluit într-un nimb auriu. Apoi aparu trupul acestui idol urias, un trup bizar, care te baga în sperieti.
Numirile feluritelor zeitati aztece îi venira în minte lui George... Aici, pe insula aceasta din mijlocul Oceanului Pacific, la mii de kilometri de America de Sud, întâmpina grozaviile legate de aceste numiri.
Un sunet de gong se auzi deodata, lasând un ecou prelung, aproape dureros pentru auz. Fara cel mai mic zgomot, cu iutealo fulgerului, de parc-ar fi iesit din pamânt, fapturi îmbracate în alb se ivira deodata lânga Idol.
O muzica barbara, ciudata, rasuna de undeva. – Tonuri ce pareau scoase de trompete uriase. Muzica aceasta avea într-unsa ceva ce-ti vâra spaima în oase si trebuie sa fi avut o înrâurire covârsitoare asupra oricarui prizonier cari s-ar fi aflat aici.
Fapturile îmbracate în alb de lânga statuie se dadura în laturi si George vazu, asezata într-un scaun de aur..., pe tânara fata care fusese prizoniera lui câtva timp.
Atunci întelese el ca prin asta se facuse vinovat de o mare crima. Desigur ca prin atingerea acestei fete el profanase o fecioara, care juca un rol de seama în cultul ciudat al acestor oameni misteriosi. Si acum va trebui sa plateasca cu viata pacatul faptuit.

De s-ar putea cel putin întelege cu acesti straini enigmatici! Poate ar fi izbutit sa-l încredinteze ca nu avusese gânduri rele.
Un indian batrân cu pârul alb ca neaua si fata spâna, pasi lânga fata. Îl privi pe George cu ochii învapaiat, apoi – spre nespusa uimire a tânarului – zise într-o englezeasca fara cusur:

— Domnule, ai patruns în vechiul nostru templu si ai atins pe nepoata mea. Dalajara este cea mai sfânta fiinta pentru noi, ea fiind recunoscuta ca reprezentanta divinitatii noastre. Cine o atinge, trebuie sa moara. Dar mai exista o posibilitate pentru el sa-si salveze viata. Vrei dumneata, domnule, sa primesti aceasta solutie? Trebuie, insa, sa-ti atrag luarea aminte ca sarcina pe care o impunem noi nelegiuitului aproape egala cu moartea. Totusi, o moarte de bunavoie, pe câta vreme, în cazul celalalt, dupa legile noastre, va trebui sa înduri o moarte înceata, chinuitoare. Alege, domnule!
George zâmbi. Era multumit ca batrânul acesta vorbea atât de bine englezeste. Si daca exista într-adevar o posibilitate sa scape de moartea pe care i-o pregatea batrânul, desigur ca nu va sta la îndoiala o clipa.
Se înclina politicos în fata indianului, care-i raspunse în acelasi fel, apoi zise:
— Te rog sa ma ierti, domnule, dar sa ma crezi ca nu stiam ca ating ceva sfânt atunci când am patruns aici fi am pus mâna pe nepoata d-tale. Am facut-o numai din motivul foarte simplu de a

avea o ostatica, cu care sa ma apar de oamenii aceia misteriosi si necunoscuti pe care i-am descoperit în desisul insulei. Vei admite, desigur si d-ta ca ne-au întins o cursa pe cararea care duce la coasta de rasarit.

— Fireste, am facut-o ca sa nu puteti ajunge acolo, raspunse batrânul, calm. Cu totul altceva e cu omuletul acela barbos, care traieste pe insula aceasta de câteva luni. E inofensiv si el singur nu poate ridica tainele care apartin poporului nostru. Dar stiu eu de ce sunt în stare europenii, când vin în numar mare. O scot ei la capat, oricât ar fi de greu. De aceea. Trebuia neaparat sa te împiedicam pe d-ta si însotitorii d-tale sa pasiti pe coasta de rasarit, si am izbutit chiar, caci tovarasii d-tale ratacesc acum pe sus, în vechiul nostru templu, cercetând de zor. Nu vor gasi niciodata drumul încoace, iar la coasta de vest nu vor ajunge, caci acolo stau la pânda razboinicii mei. Hotaraste-te, deci, daca vrei sa apuci pe calea pe care poate o sa-ti salvezi viata. Tin sa-ti spun dinainte însa ca nici-un om n-a izbutit pâna acum. În cursul ultimilor ani, sase oameni au profanat, într-un fel sau altul, sanctuarul nostru si au primit de bunavoie încercarea propusa de mine, deoarece li se oferea, în acelasi timp, posibilitatea sa dobândeasca mari comori. Nici-unul din ei, însa, nu s-o înapoiat. Hotaraste-te!

— Nu poate exista alegere, raspunse George, calm. Nu doresc sa ma las jertfit

aici de dragul vreunei superstitii. Spune-mi, deci, despre ce e vorba.
— Ti-am amintit mai adineauri, domnule, ca acela care va avea fericirea sa izbândeasca, va dobândi în acelasi timp comori de mare pret. Pe coasta de rasarit, unde voiati sa ajungeti dv., s-a scufundat vechiul templu al poporului nostru, popor azvârlit prin locurile acestea în vremuri de mult apuse. În ruinele acoperite de apa marii se afla o statuie a celui mai mare zeu al nostru, pe care vrem s-o aducem la suprafata. E lesne de ajuns la intrarea salii celei mari, dar oamenii mei nu se pricep sa se lase în apa. Lucrul pare sa fie cât se poate de simplu, e nevoie doar sa fie legata o funie de statuia idolului. Marea e adânca acolo numai de câtiva metri. Dar toti cei care au patruns în templu nu s-au mai înapoiat. O data s-a întâmplat chiar ca funia pe care o luase cu el unul din scafandri o fost înhatata de cineva de jos si smulsa din mâinile celor zece oameni ai nostri, care o tineau la suprafata.
— Asta înseamna ca templul din apa gazduieste vreun monstru marin, care îl da gata pe cel care patrunde înauntru. Eu, însa, nu ma tem, caci cunosc bine fundul marii.
Batrânul facu miscari agitate cu bratele, apoi striga plin de uimire.
— Ce tot vorbesti, domnule? De unde si pâna unde ai ajuns la credinta ca noi suntem coborâtori ai acelui popor pe care lumea civilizata îi socoteste cu totul disparut, la fel ca si pe urmasii nostri, Incasii?

— Asta se recunoaste lesne dupa ruinele ce le aveti pe aici, precum si dupa înfatisarea oamenilor dv., raspunse George linistit. Dar, dupa cum spuneam, ne vom lega fata de d-ta sa nu vorbim nimic despre asta si, deoarece presupun ca ai trait vreme îndelungata în sinul lumii civilizate, vei sti, desigur, ca noi, albii, obisnuim sa ne tinem de cuvânt. Poate ca a fost vointa Destinului ca noi sa fi debarcat pe insula asta. Poate ca noi vom fi aceia care sa aducem la suprafata, din fundul marii, idolul poporului vostru, care zace acolo de sute de ani. Avem mijloace pentru asta. Nu stiu cât timp e de când n-am mai fost în lumeo civilizata, dar daca nu e mult de atunci, cred ca ai avut prilejul sa auzi despre capitanul de submarin Farrow. Eu sunt fiul sau, George.

Batrânul facu din nou o miscare de surpriza, ramase câteva clipe ca înmarmurit, apoi zise, vesel:

— Saptamânile trecute am fost de-abia pe Vitu Levu, una din insulele Fidji. Acolo am auzit vorbindu-se mult despre viteazul capitan Farrow. Despre si mai viteazul sau fiu si despre curajosii sai tovarasi. Asadar, d-ta esti George Farrow! Asta e într-adevar o vointa a soartei. Eu ma numesc Tehuante, sunt cel mai batrân preot al poporului nostru. Atât cât a mai ramas din el. De foarte mult timp – dupa cum am aflat din mosi-stramosi – o parte a poporului nostru o trebuit sa fuga din patrie si, ajungând pe insula asta si-a cladit cele doua temple. Apoi s-a scufundat partea de rasarit a insulei,

templul acesta de aici a fost si el darâmat în parte de o catastrofa naturala Si de atunci traiesc numai foarte putini urmasi ai vechiului popor în desisul insulei. Nadajduiesc, însa, ca vom deveni iarasi mari si puternici, când statuia zeului nostru va sta din nou în sala aceasta.
— Ti-am spus doar ca noi suntem în masura sa aducem Ia suprafata statuia de pe fundul marii, zise George, cu încredere. Chiar daca în templul scufundat ar vietui vreun monstru marin, care i-a înghitit pe toti aceia care au avut curajul sa patrunda acolo, noi îi vom veni de hac. Fii pe pace. Daca esti hotarât sa primesti sprijinul camarazilor mei. Vino cu mine sus. Garantez ca nimeni nu se va atinge de d-ta, nici de oamenii d-tale.
Batrânul preot zâmbi. Avea haz ca un prizonier, asupra caruia se si rostise sentinta de moarte, sa fagaduiasca celor ce-l atacasera ca nu li se va face nimic.
— Stiu sa pretuiesc propunerea d-tale, domnule Farrow. Zise el apoi. Am trait destul în sânul civilizatiei europene, ca sa stiu ca aveti pe submarinul dv. costume de scafandru si ca sunteti deci în masura sa aduceti la suprafata comorile templului scufundat si în primul rând statuia zeului nostru. Mai stiu ca europenii obisnuiesc sa se tina de cuvânt. Eu personal n-am nimic de zis împotriva propunerii d-tale, domnule Farrow, totusi, desi în calitatea mea de cel mai batrân preot am dreptul de a hotarî – trebuie sa ajung la o întelegere cu ceilalti preoti. Nadajduiesc, însa, ca

voi izbuti sa-i conving ca vom avea putinta sa reintram în stapânirea vechii noastre statui. Asteapta putin, te rog, sper sa aduc repede la bun sfârsit consfatuirea.
Batrânul Tehuante rosti cu glas sonor câteva nume, se întoarse apoi si pasi – urmat de cei chemati – spre idolul urias, de lânga care disparura preotii, pastrând o tacere solemna. Ultimul din ei însa, un om tânar înca, înalt si vânjos, se mai întoarse o data si îi arunca lui George o privire plina de ura.
Tânarul clatina capul cu uimire. Ce-i facuse el acestui om? Sa fie vreun fanatic, care nu putea ierta faptul ca George se atinsese de nepoata lui Tehuante?
Consfatuirea preotilor tinu cam mult si parea sa fie foarte agitata, caci murmurul înabusit de la început crestea mereu, si acum se auzi un glas energic, cuvintele se desluseau lamurit, dar George nu pricepea nimic din limba aceasta.
Observa, însa, ca Dalajara se sperie grozav, îsi apasa mâinile pe piept si îndrepta din nou spre el o privire lunga si trista. Si în aceeasi clipa el îsi dadu seama ca tânarul preot, care se uitase la el cu atâta ura, se împotrivea cu toata energia propunerii lui Tehuante. Probabil ca el staruia sa se aplice legea veche, care prevedea o pedeapsa aspra pentru ticalosul care aducea vreo jignire sanctuarul lor.
Si parea sa aiba succes, caci acum se auzira felurite exclamatii de aprobare. Si tânara fata se cutremura din nou, îl privi

iarasi pe George si în ochii ei minunati sclipira boabe mari de lacrimi.
Tânarul începu sa se simta oarecum îngrijorat. Se parea ca dusmanul lui îi câstigase pe ceilalti de partea sa si acum urma sa fie jertfit pentru insulta adusa zeitatii lor.
George se hotarî sa moara, însa luptând. Se va arunca asupra celor doi paznici ai sai si va încerca sa le smulga de Ia brâu pumnalele ciudate, care se încolaceau în chip de flacari. Atât de usor nu-l vor rapune ei!
Încetisor, fara sa atraga vreo banuiala, începu sa mearga de-a-ndaratelea, pentru a se apropia de cel doi pazitori care se aflau la vreo cinci metri în spatele lui. Daca batrânul preot îl va anunta ca trebuie sa fie jertfit, se va napusti imediat asupra paznicilor. În felul acesta, va izbuti, poate, sa puna mâna pe o arma, cu care sa-si apere viata pâna în ultima clipa.
Fireste ca nu se întoarse spre ei, ca sa nu dea de banuit ca are vreun gând ascuns si nu-si dezlipea privirea de la fata, din a carei purtare el trase concluzia ca tânarul preot izbutise sa faca sa fie primita o propunere, care va fi spre paguba lui.
În cazul ca va ajunge la lupta, George îsi propuse sa te arunce în primul rând asupra acestui preot, pentru a-i da pedeapsa cuvenita.
Zâmbi linistitor spre tânara fata, dar Dalajara clatina din cap si doua lacrimi mari i se rostogolira pe obraji. Glasul energic si rasunator facuse din nou o

propunere, pe care toti preotii o întâmpinara cu însufletire.
George se mai dadu cu un pas îndarat, apoi începu sa priveasca cu mare interes la peretii salii mari, se uita ca din întâmplare îndaratul lui si observa cu necaz ca cei doi paznici se dadusera si el înapoi, pastrând mereu distanta de cinci metri. Numai ca acum tineau mâinile înclestate pe mânerele ciudatelor pumnale, ceea ce dovedea ca ghicisera gândurile prizonierului.
Preotii, în frunte cu Tehuante, iesira din nou la iveala dindaratul statuii uriase. Batrânul avea o mutra întunecata, se vedea bine ca el era împotriva propunerii pe care tânarul sau coleg izbutise s-o impuna celorlalti, caci chipul aceluia stralucea de triumf si privirile pe care i le arunca lui George erau cât se poate de batjocoritoare.

4.
O SENTINTA GROZAVA.

— DOMNULE FARROW - începu Tehuante cu glasul grav si trist – am facut tot ce mi-a stat în putinta ca sa fie primita propunerea d-tale de catre ceilalti preoti, caci prin aducerea la suprafata a statuii, d-ta ti-ai fi ispasit crima faptuita fata de legile noastre. S-a întâmplat, însa, ca tânarul Manacoa o combatut aceasta propunere, deoarece el se simte personal insultat, caci Dalajara urmeaza sa-i devina sotie.
Dupa legile noastre, trebuie ca mai înainte sa-i dai lui satisfactie, apoi

suntem cu totii întelesi sa pornim în expeditie pe fundul marii, împreuna cu tovarasii d-tale. A trebuit sa ne supunem staruintelor lui Manacoa si sa-i facem pe plac. Astfel ca urmeaza sa te lupti cu el.
— Ne vom bate, deci, în duel? Întreba George, zâmbind ironic. Bine, primesc. Totusi, cred c-ar fi în interesul d-voastra daca vom face acest duel dupa ce vom fi izbutit sa aducem la suprafata statuia si comorile, caci nu cred ca tatal meu si ceilalti camarazi sa vrea sa-ti dea ajutor daca voi cadea cumva în lupta.
— Duelul pe care vei avea sa-l sustii cu Manacoa nu e usor, zise batrânul preot. Ca arme, vor fi folosite pumnalele noastre încovoiate. Am facut si eu propunerea ca sa aduceti întâi comorile la suprafata, dar Manacoa nu crede ca-ti vei tine apoi cuvântul si ca te vei lupta cu el.
— În cazul acesta, te rog sa-i spui ca nu trebuie sa-i judece pe ceilalti oameni dupa chipul si asemanarea lui, zise George. Te rog mult sa i-o spui, îmi faci un mare serviciu cu asta.
Batrânul preot se întoarse spre Manacoa si-i transmise cuvintele lui George. Indianul se schimonosi de furie, facu o miscare de parc-ar fi vrut sa se napusteasca asupra tânarului, dar Tehuante ridica bratul amenintator si Manacoa se dadu îndarat, cu pumnii înclestati. Dar în privirea pe care i-o arunca lui George se putea citi ura de moarte ce i-o purta.
George îsi atinsese însa scopul. Fata de acest om urias, el era în inferioritate. Desigur, dar izbutise sa-l înfurie atât de

mult, încât dusmanului îi va lipsi sângele rece trebuitor într-o lupta cu pumnalele. În duelurile de soiul acesta nu e nevoie de forta, cât de îndemânare si ochi sigur.
— Îti multumesc, domnule, zise George batrânului preot. Te pot încredinta ca voi fi în masura sa iau parte la scoaterea la suprafata a comorilor. Duelul trebuie sa tina pâna va cadea rapus unul din cei doi luptatori, sau de-ajuns sa fie grav ranit, în asa fel ca sa fie scos din lupta?
— În privinta asta, n-am hotarât înca nimic, raspunse Tehuante. Îi voi întreba îndata pe Manacoa cum vrea el.
— Atunci, te rog sa-i comunici ca eu ma multumesc sa-l scot numai din lupta, zise George.
Batrânul vorbi câteva clipe cu tânarul sau coleg, apoi se-ntoarse spre George si zise:
— Manacoa se învoieste. Vrea, însa, sa te ucida în orice caz. Dar va trebui ca amândoi sa va bateti dezbracati. Pumnalul îi puteti tine cum vreti, îi puteti schimba dintr-o mâna într-alta. Lupta sa înceapa imediat.
Batrânul preot spuse câteva cuvinte nepoatei sale. Dalajara se ridica îndata de pe scaunul el. Îl privi pe George cu simpatie, apoi parasi sala.
Manacoa îsi scoase haina lunga, alba, iar George se dezbraca si el repede.
În vreme ce facea asta, îi observa pe urias. Vedea lamurit cum Manacoa era tot mai înfuriat. Si, desi muschii puternici si trupul vânjos al potrivnicului sau îl nelinisteau mult, el izbuti, totusi, sa zâmbeasca nepasator.

Tehuante se apropie acum de el si-i întinse un pumnal. Era o arma ciudata, pretioasa, cum nici-un european nu tinuse în mâna pâna atunci.

— Fie ca acest pumnal sa-ti aduca noroc, zise batrânul preot, cu seriozitate. Stiu ca, daca vei învinge, nu-l vei ucide pe Manacoa. Dor slujba de preot tot nu si-o va mai putea îndeplini, si va trebui sa se apuce din nou de munca grea. Eu, personal, voi fi foarte multumit de lucrul acesta, caci nu prea ma bucura faptul ca va deveni sotul nepoatei mele. Si Dalajara îti va fi recunoscatoare, daca o vei scapa de soarta de a trai alaturi de omul acesta. Pumnalul pe care ti-l înmânez va fi al d-tale, daca vei învinge, domnule Farrow.

— Multumesc, raspunse George, bucuros, nadajduiesc ca voi fi în masura sa te satisfac atât pe d-ta, cât fi pe nepoata d-tale. Sper, în primul rând, în propriul meu interes si apoi voi avea astfel putinta sa smulg marii comorile stravechi pe care le ascunde. Am multa încredere ca voi câstiga lupta. Te rog, spune-i înca o data lui Manacoa ca-l voi cruta în orice caz. Sa nu se îngrijeasca de pacatoasa lui viata.

Tehuante zâmbi si tâlmaci uriasului vorbele lui George. Tânarul preot scoase un urlet de furie si se napusti cu pumnalul ridicat asupra potrivnicului sau. Câtiva preoti batrâni zâmbira si ei, în vreme ce Tehuante adresa câteva cuvinte de mustrare lui Manacoa, care, însa, avura darul sa-l înfurie si mai rau.

Batrânul preot se întoarse din nou spre George:

— Când voi bate din palme, va începe lupta. Ma voi ruga Dumnezeului meu sa te ajute sa izbândesti. Dalajara face acelasi lucru, sunt încredintat. Gândeste-te mereu la asta!
George îi multumi din cap, apoi îsi atinti privirea asupra potrivnicului sau. Zâmbi din nou, ceea ce-l facu pe Manacoa sa scrâsneasca din dinti.
În clipa aceea, Tehuante batu din palme si cu un strigat salbatic uriasul se repezi la George, care parea un copil fata de el.
Dupa cum observase George dinainte, îsi tinea pumnalul în asa fel încât sa poata da lovitura de sus. George schimba cu iuteala fulgerului cutitul în mâna stânga, îndrepta vârful în sus si se abatu cu el asupra bratului Lui Manacoa.
Dar uriasul se asteptase, probabil, la aceasta. Trebuia sa fie un luptator iscusit, caci, în ultima clipa, izbuti sa-si îndeparteze bratul, asa încât rana pe care o capata nu fu grava, desi sângele începu sa tâsneasca din ea.
George îsi dadu seama de situatie si-si zise ca trebuie sa se foloseasca de momentul acesta, când furia îl facea pe potrivnicul sau sa-si piarda cumpatul. Îsi trecu repede pumnalul în mâna dreapta, apoi dadu o lovitura puternica în umarul stâng al uriasului. Nu voia sa-l ucida, altminteri l-ar fi lovit în coasta, lucru ce-i era lesne de facut acum.
Dar Manacoa pricepu ce urmarea George. Se apleca repede, totusi nu îndeajuns de repede pentru a scapa cu totul de lovitura potrivnicului. Si asa se facu ca pumnalul nu-l atinse în umar – dupa

cum avusese de gând George – ci-i patrunse adânc în obrazul stâng, deasupra maxilarului inferior.
George îsi pastra un sânge rece uimitor. Stia ca viata sa atârna numai de îndemânarea cu care lucra si mai stia ca se afla în fata unul potrivnic care dispunea de forte mai mari ca ale lui si care nu-l va cruta deloc în furia sa.
De aceea, când trase cutitul din rana dusmanului sau, sari repede îndarat. În clipa urmatoare, însa, otelul lucitor al pumnalului celuilalt trecu ca o sageata prin dreptul pieptului sau. Cu toate durerile ce le îndura, uriasul indian se dadu câtiva pasi îndarat si zvârli cutitul cu o putere salbatica. Daca si-ar fi atins tinta, George ai fi fost pierdut, caci lovitura aceasta l-ar fi strapuns inima.
Asa, însa, urmarea fu ca Manacoa îsi pierdu echilibrul si George se folosi de împrejurare ca sa-i înfiga cutitul adânc în muschiul bratului drept.
Sari apoi din nou îndarat si, lucru de necrezut, cu toate ca era ranit grav, indianul mai avu puterea sa dea o lovitura cu pumnalul. Si aceasta se produse atât de repede, încât George nu mai avu timpul sa se fereasca si se alese cu o taietura la piept. Din fericire, rana nu era prea adânca, dar îi provoca dureri mari si facu sa-i tâsneasca sângele.
Tânarul se clatina pe picioare si furiosul urias se folosi de împrejurarea aceasta ca sa se napusteasca asupra lui.
Batrânul Tehuante îngalbeni de spaima si-si duse mâna la inima. Odata cu moartea lui George se naruia si visul sau

de a mai vedea înca o data statuia zeului caruia i se închinasera stramosii sai îndepartati.
George îsi dadu seama repede de primejdie. În clipa când otelul ucigator era gata sa-i patrunda în trup, el se arunca la pamânt... Totusi, lovitura potrivnicului fu data cu atâta furie si repeziciune, încât taisul ascutit îi sfâsie pielea capului.
Sângele începu sa-i curga de pe frunte în ochi, dar el nu se înspaimânta. Ca un sarpe se încolaci în jurul lui Manacoa si cu sete înfipse pumnalul în umarul drept al acestuia.
Nimerise bine, taind un manunchi de nervi, paralizând astfel mâna dreapta a uriasului, si facând sa-i scape pumnalul.
Tehuante scoase un strigat de triumf si batu din palme, caci acum putea nadajdui din nou ca statuia va fi scoasa din apa.
Dar Manacoa nu renunta la lupta, desi era ranit grav. Rasucindu-si trupul, încerca sa smulga cutitul din mâna Lui George; tânarul erou era însa pregatit. Când uriasul se apleca sa ridice cu mâna stânga pumnalul cazut la pamânt, George îi trase pe al sau din muschii adversarului.
Manacoa se napusti din nou, tinând arma taioasa în mâna stânga, încercând cu disperare sa-i dea gata pe tânar. Cu oricare altul ar fi izbutit lesne, dar George era mladios si facuse multe exercitii în lupta cu cutitul.
Se asteptase la aceasta lovitura vicleana, de aceea când simti din nou pumnalul în

mâna se dadu în laturi cu iuteala fulgerului.
În clipa urmatoare lovi cu toata puterea în umarul stâng al indianului care scapa din nou cutitul din mâna, îi taiase nervii principali si de la bratul acesta si potrivnicul sau nu se mai putea folosi acum de bratele sale.
George l-ar fi putut rapune cu totul, dar nu voia sa faca aceasta cu un dusman lipsit de aparare. Se margini sa ridice arma celui învins si s-o înmâneze batrânului preot, ai carui ochi luceau de bucurie.
Tehuante, însa. Refuza s-o primeasca.
— Arma aceasta ti-ai câstigat-o în lupta dreapta, domnule Farrow, zise el, miscat. Trebuie sa marturisesc ca nu m-am asteptat la rezultatul acesta al luptei, desi îl doream din toata inima. Acum sunt de doua ori multumit – pe de o parte ca nepoata mea nu va mai fi nevoita sa se casatoreasca cu Manacoa. Pe de alta ca pot nadajdui cu toata încrederea ca d-ta vei izbuti sa aduci la suprafata comorile din fundul marii si statuia nepretuita a zeului nostru. Îti multumesc din toata inima, domnule Farrow. Uite, dusmanul d-tale e dus de aici... Când i se vor vindeca ranile, va trece din nou în rândurile muncitorilor, de unde s-a înaltat la rangul de preot, datorita însusirilor sale de om voinic si curajos.
— Acum, însa, nu va mai fi în stare sa-si redobândeasca rangul – zise George. Chiar daca nervii taiati se vor lipi la loc cu timpul, el nu-si va mai recapata puterea dinainte. Asa. Acum, sa nu mai

pierdem vremea si sa pornim la treaba. Dar, înainte de orice, trebuie sa fiu pansat de doctorul nostru.
— Asta las-o pe seama noastra, vei fi mai multumit decât daca ti-ar face-o un medic european, raspunse Tehuante. În câteva zile nu va mai ramâne nici urma din ranile d-tale.
Un alt preot batrân se apropie. Tinea în mâna câteva buruieni ciudate, stoarse frunzele groase, lasând sa picure deasupra ranilor lui George un lichid albicios. Arsurile disparura ca prin farmec si tânarului i se parea chiar ca marginile taieturilor se lipesc unele de altele. Fu apoi pansat cu pânza alba si George nu mai simti nici-un fel da durere. Se îmbraca repede si zise vesel:
— Putem începe imediat cu scoaterea la suprafata a comorilor. Vrei sa mergem sus? Tata si camarazii mei vor fi foarte îngrijorati de lipsa mea îndelungata.
— Da, domnule Farrow, putem urca imediat. Cred însa ca nepoata mea vrea sa-ti multumeasca. Un moment, te rog!
Modest cum era din fire, lui George îi era neplacut sa primeasca multumiri, dar înainte ca sa-l poata opri pe batrân, acesta si disparuse. Dupa câteva clipe, Dalajara se ivi lânga idolul urias.
Chipul ei dragalas stralucea de fericire si ochii ei minunati îl învaluia pe George într-o privire atât de calda, încât inima tânarului începu sa bata mai repede. Simti ca avea în fata sa un suflet iubitor, dar lui îi era draga Sanja, frumoasa fiica a printului indian...

De aceea, întâmpina cu un zâmbet prietenos – dar nu prea cald – pe Dalajara, care se apropie de el si-i întinse mâinile. Le strânse într-ale sale si-i zise Lui Tehuante:
— Spune-i, te rog, nepoatei dumitale ca multumirile ei ma jignesc. Trebuia doar sa-mi apar viata, si era de la sine înteles ca voi face totul pentru a învinge.
Îi zâmbi frumoasei fete, care-l privea cu o expresie de negraita dragoste în ochi, îsi desprinse apoi usurel mâinile de ale ei si cu glas linistit, i se adresa din nou batrânului preot:
— Ar trebui sa ne grabim, caci vreau sa-i linistesc pe tovarasii mei si în primul rând pe tata. Apoi ne vom apuca imediat de lucru si poate izbutim sa ispravim pâna-n seara.
Cu chipul întristat, Dalajara se îndeparta; Tehuante râmase si el câteva clipe posomorât, apoi, însa, clatina din cap si murmura:
— Are dreptate, e mai bine asa. Nu va potriviti unul cu altul. Da, domnule – urma apoi cu glas tare – sa mergem sus! Camarazii d-tale nu s-au încaierat cu razboinicii mei, care stau de paza în ruina, altminteri mi s-ar fi adus la cunostinta. Sa pornim!
— As vrea, însa, sa primesc înapoi chimirul meu, zise George, Trebuie sa am armele mele, în cazul când va fi nevoie sa lupt cu vreun monstru pe fundul apei. Îti dau cuvântul ca nu voi întreprinde nimic dusmanos împotriva d-tale sau a oamenilor d-tale.

Tehuante dadu o porunca si imediat cei doi indieni cari îl înhatasera pe George în gangul de sus, îi adusera brâul cu armele si granata cu gaze pe care i-o smulsesera din mâna. Pornira apoi la drum, George mergând în urma lui Tehuante. Îsi aprinsese lampa de buzunar si constata cu uimire si gangul pe care-l strabateau era cioplit în stânca, ca si sala mare de jos.

Exprimându-si mirarea fata de batrânul preot, acesta raspunse:

— Când stramosii mei s-au refugiat aici cu sute de ani în urma, au început sa construiasca templul subteran. Din câte stim noi, a durat aproape un veac pâna când toate încaperile si gangurile au fost sapate în stânca. Domnule Farrow, daca veti izbuti sa aduceti Ia suprafata comorile din fundul marii – si în primul rând statuia zeului nostru – îti voi marturisi o taina, care va fi, poate, de mare folos pentru d-ta si tatal d-tale. Si atunci vei putea sa vezi de ce au fost în stare arhitectii nostri de pe vremuri.

Cuvintele acestea stârnira curiozitatea lui George. N-avea însa nici-un rost sa caute sa: afle acum despre ce e vorba, caci tot nu i se va raspunde pâna nu vor vedea statuia scoasa din apa.

— Am ajuns, zise în clipa aceea Tehuante, oprindu-se în fata zidului gangului. – Aud glasurile tovarasilor d-tale... ah! Cineva vorbeste cu oamenii mei în dialectul indian sud-american. Cine poate fi?

— Asta e doctorul Bertram al nostru, el le stie pe toate, raspunse George. Ar fi bine

sa merg eu înainte si sa lamuresc situatia, pentru ca sa nu se întâmple vreo boroboata.
— Tocmai ce vroiam sa propun eu, zise Tehuante. Cred ca nu lipseste mult sa se ia la lupta.
George deduse si el asta din glasul întarâtat al doctorului. Tehuante apasa pe o manivela ascunsa si când se deschise un fel de usa în zidul gangului, George striga imediat:
— Stati, stati, totul e în buna regula! Fiti linistiti, camarazi!

V.
O LUPTA TITANICA.

UN „URA" RASUNATOR cutremura ruinele. Petre si Kard fusesera cei dintâi cari dadusera semnalul uralelor în cinstea reîntoarcerii aceluia pe care îl credeau pierdut.
— Mai baiete, ce Dumnezeu ai facut iarasi? Striga Farrow cu imputare. Mereu ne bagi în sperieti, zau asa A! Pe acolo ai disparut, dupa cum vad... Ei, în cazul acesta te-am fi putut cauta mult si bine. Am cercetat toate încaperile aici sus si de-abia acum am fost întâmpinati de bastinasi, cari i-au explicat doctorului ca te afli în viata, dar ca prizonier al preotilor. Nu lipsea mult sa ne încaieram, daca nu te aratai la vreme. Dar unde ai stat pâna acum? Ce-ai facut colo jos?
— Mai nimic. Am avut doar un mic duel cu pumnalul. Uite-l aici raspunse tânarul. Da-mi acum voie sa-ti prezint pe domnul Tehuante, capetenia Mayasilor

care locuiesc pe insula. Când într-adevar am dat aici de urmasi ai acestui stravechi popor.
— Îmi pare bine de cunostinta, domnule capitan, zise batrânul preot, care intra în gang, cu demnitate. Ar fi mai bine sa iesim în aer liber, acolo vom putea lamuri lucrurile în liniste.
Pasi înainte de-a lungul gangului, urmat de capitan si de ceilalti tovarasi. Profesorul Sweeds, însa, care era si el acolo, striga iritat catre Bertram:
— Ce zici d-ta de asta, doctore? În cele câteva saptamâni de când sunt pe insula asta n-am observat nici urma de oameni. Tânarul domn George al dv., pare sa fie într-adevar nascut în zodia norocului.
— Hm... nu prea stiu daca se poate numi noroc sa fii nevoit sa te duelezi cu pumnale dintr-alea, raspunse Bertram, cu ironie. Si eu ma dau în vânt dupa descoperiri de tot soiul, dar ca sa platesc pentru ele un pret atât de mare nu prea as avea curaj.
— Hm... hm... asa e! Încuviinta Sweeds, cu glasul pe jumatate. E drept, nu prea se poate numi noroc asa ceva. În schimb am avut noi noroc. Ca viteazul tânar a scapat teafar. Ia gândeste-te, doctore, ca avem de-a face aici cu urmasi directi ai vechilor mayasii. Asta e o descoperire a carei însemnatate nici nu poate fi pretuita. Ai vreun aparat fotografic bun pe bord? Al meu cred ca a avut de suferit putin de pe urma climei umede.
— Fireste ca am si voi trimite sa-l aduca imediat.

Bertram dadu însarcinare unui marinar sa-i aduca aparatul, apoi asculta cu interes cuvintele preotului, care-i explica lui Farrow ce se întâmplase cu George. Când sfârsi, Farrow zise:

— Fiul meu si-a dat cuvântul si fireste ca asta ne angajeaza si pe noi. Vom scoate, deci, la suprafata comorile scufundate si în primul rând statuia zeului dv. Pe de alta parte te încredintez ca nu vom trada nimanui ca am descoperit insula aceasta pe care traiesc urmasi de-ai Mayasilor.

— Puteti vesti fara grija lumii ca ati dat de noi – zise Tehuante, zâmbind – numai va rog sa nu spuneti unde traim. Citesc pe chipul domnului profesor, care se afla de mult pe insula, ca arde de nerabdare sa împartaseasca lumii descoperirea aceasta.

— Asa e, asa e! Striga Sweeds cu însufletire. Cred ca-ti dai seama ce vâlva va stârni comunicarea mea în sânul lumii stiintifice. Îti multumesc pentru permisiunea ce-mi dai si fireste ca voi trece sub tacere unde se afla insula.

— Cred c-ar fi bine sa mergem imediat pe coasta de rasarit, ca sa ne dam seama cum stau lucrurile, propuse Farrow. Daca apa e destul de adânca, putem merge cu submarinul nostru la fund, altfel va trebui ca scafandrii sa se lase în adânc de la mal.

— Apa din golf e adânca de 6-7 metri – spuse Tehuante. Nu stiu daca e cu putinta sa patrundeti cu submarinul în golf, caci intrarea e baricadata de stânci si e foarte strâmta.

— Atunci va fi nevoie ca scafandrii sa se afunde de pe tarm, zise Farrow. Voi dispune sa se aduca imediat cele trei costume si funii, cu ajutorul carora sa ridicam la suprafata statuia si celelalte comori. Tu, ce parere ai, George?
— E neaparata nevoie sa luam cu noi arme bune – raspunse tânarul. În anii din urma s-au prapadit acolo sase oameni curajosi, care au întreprins expeditia fara costume de scafandru. Tehuante e de parere ca vreun monstru marin traieste în templul scufundat, caci într-un rând a fost trasa în apa si o frânghie pe care zece barbati n-au fost în stare s-o retina.
— Pentru ca, probabil, nu se asteptau la asta si au fost luati pe nepregatite, raspunse Farrow. Altfel nu e cu putinta. Dar, desigur ca trebuie sa va luati înainte toate masurile. Cred totusi, ca trei oameni înarmati cu cutite mari, de rechin, îi vor veni de hac dihaniei. Daca se afla vreuna pe acolo.
Profesorul Sweeds se apropie de George si-i sopti:
— Uite, prietene, ia si revolverul meu. E prevazut cu resort, asa ca îi poti încarca din nou si trage în apa. Globusoarele de sticla vor strabate si prin apa, iar otrava din ele îsi face efectul îndata ce vine în atingere cu un corp viu. Acum e încarcat; ia si cutia asta în care sunt înca sase gloante. Nadajduiesc ca arma mea îti va fi de folos, daca vei fi atacat, într-adevar, de vreo dihanie.
George îl ruga pe profesor sa-i explice modul de functionare, apoi zise:

— Îti multumesc, domnule profesor, sunt si eu de parere ca arma aceasta ne va folosi mai bine, sub apa, decât revolverele noastre. Tatal meu nu prea vrea sa recunoasca primejdia care ne pândeste pe fundul marii. Eu am avut de furca cu monstri marini si stiu ca exista unii pe care n-ar fi în stare sa-i tina nici douazeci de barbati, oricât de voinici.
George râmase putin în urma cu profesorul. Tatal sau, care se adâncise într-o discutie cu Tehuante, înaintase o buna bucata pe poteca îngusta care ducea la coasta de rasarit.
O luara si ei mai repede si ajunsera aproape în acelasi timp cu ceilalti la o plasa întinsa.
Farrow îsi dadu seama imediat ca „Dox”-ul nu va putea intra în golf, caci spre rasarit era închis de un stavilar de stânci, în care exista numai o deschizatura îngusta si întortocheata.
Marea era linistita, astfel ca marinarii putura vedea pe fundul golfului forme negricioase de marimi felurite, care nu erau altceva decât ramasitele templului mayas, scufundat cu veacuri în urma.
Tehuante pasi pe tarmul golfului, îl chema pe George lânga el si zise:
— Vezi d-ta, domnule Farrow, deschizatura aceea întunecoasa care se contureaza lamurit în blocul acela urias? Acolo a fost odinioara poarta principala a vechiului templu. Acum e libera numai în parte, cel putin trei sferturi din înaltimea lui s-a prabusit. Prin aceasta deschizatura au intrat cei sase prizonieri de care ti-am vorbit, dar înapoi n-au mai

iesit. Doresc din inima ca d-ta sa fii mai norocos.
— Cred ca statuia zeului d-voastra se afla înaltata pe un soclu – zise George – caci templul s-a prabusit în mare parte, dupa cum spuneai chiar d-ta. Comorile ascunse acolo le vom putea aduce la suprafata numai daca nu vor fi fost îngropate la mare adâncime în namol si nisip.
— Din câte ni s-au transmis noua din mosi-stramosi, cazul nu se prezinta astfel, raspunse preotul. În jurul salii mari, în care ajungi îndata ce intri pe poarta, un trotuar larg, la nici-o jumatate de metru de tavan. Pe acest trotuar se afla vasele de metal în care sunt ascunse obiectele da pret. Vei avea partea dumitale, daca le vei scoate la suprafata, caci fara ajutorul d-tale ar ramâne pierduta pe veci.
— Asta-i alta socoteala, raspunse George, principalul e sa le scoatem. Si daca într-adevar vreun monstru si-o fi ales salasul în templu, îi vom da noi gata, n-avea grija. Am mai avut eu de-a face cu dihanii de astea, si nu ma tem chiar daca va fi sa dau ochii cu o specie cu totul noua.
George zâmbi, dar un simtamânt neplacut puse stapânire pa el, vazând fata îngrijorata a batrânului preot. De aceea, întreba:
— Nu stii cam ca fel de monstru ar putea vietui acolo? Sau poate sa existe în templu vreo instalatie mecanica, pusa acolo ca sa-l ucida pe strainul care ar cuteza sa intre?

— Nu, domnule Farrow, nu stiu ce fel de animal ar putea salaslui acolo. Dar, în privinta capcanei, te pot încredinta ca nu se afla niciuna, altminteri ar fi trebuit sa stiu si eu. Fii linistit, în aceasta privinta. Îti doresc din toata inima sa te întorci teafar la suprafata, chiar daca va trebui sa renunti la statuia pe care nazuiesc de-o viata întreaga s-o vad o data cu ochii mei. Acum ma gândesc numai la siguranta d-tale personala si trebuia sa-ti marturisesc ca as fi dorit mult sa devii un membru al tribului nostru – dar d-ta ne-ai dat da înteles ca asta nu se poate.

— Da, asa e – raspunse George, cam stingherit, sunt legat... si nu mai pot da înapoi. Ma bucur, însa, ca am putut-o scapa pe Dalajara de logodnicul ei antipatic si nadajduiesc ca va fi fericita cu un altul. Ah! Ia te uita. Un biban urias a tâsnit cu iuteala fulgerului prin deschizatura templului. Dupa agitatia de care era cuprins, se poate deduce ca a dat ochi cu monstrul care si-a facut salasul acolo. Asadar, trebuie sa ne asteptam la o lupta apriga.

Batrânul preot clatina capul îngândurat.

— Daca n-ar fi legile noastre stravechi, carora trebuie sa le dam ascultare, te-as ruga acum sa renunti la expeditia asta primejdioasa. Dar, nu se poate, caci ar fi trebuit sa fii jertfit idolului nostru. Si... poate ca moartea în ghearele unui monstru marin e mai placuta si mai repede...

— În cazul acesta, aleg lupta pe viata si pe moarte sub apa – zise George cu hotarâre. Cu atât mai mult cu cât cred ca

voi învinge – Aha! Uite ca vin si camarazii cu costumele de scafandru.
Batrânul Tehuante privi cu mult interes echipamentul complicat si-i ceru Lui George diferite lamuriri.
Tânarul îi facu pe plac, explicându-i ce si cum si dupa ce îsi pusese costumul, preotul îi zise iarasi:
— Domnule Farrow. În scurtul timp de când te cunosc, mi-ai devenii drag. Tii neaparat sa întreprinzi expeditia asta? Ar mai fi o cale ca sa scapi de pedeapsa care ti se cuvine, pentru pacatul faptuit fara voia dumitale. Casatoreste-te cu nepoata mea!
George se asteptase la o asemenea propunere, de aceea raspunse linistit:
— Nu, asta nu merge. Dupa cum ti-am mai spus, i-am dat cuvântul meu unei fete si atât de lesne nu-l pot lua îndarat. Nepoata d-tale va gasi alt barbat care se va potrivi chiar mai bine pentru ea. Iar eu, împreuna cu tovarasii mei îmi vor împlini sarcina, aducând la suprafata statuia si comorile ce zac de veacuri în fundul marii.
Tehuante dadu trist din cap. Se asteptase refuzul acesta din partea Lui George. Dar tinuse sa faca o ultima încercare, pentru a-l opri pe tânar de la primejdioasa expeditie.
Când George fu gata echipat, îi saluta înca o data pe cei ramasi pa uscat si pasi spre marginea plajei. Acolo îl asteptau Petre si Kard, îmbracati în costumele lor de scafandru.
Deoarece tarmul cobora înclinat în apa, cei trei tovarasi îsi legara în jurul

trupurilor funiile cu care trebuiau ridicate la suprafata comorile gasite în templu.
Cu o privire, George se încredinta ca tovarasii sai aveau la brâu, alaturi de cutitele lungi, revolverele, apoi, oarecum linistit, cobori încetisor în apa limpede a golfului. În urma lui veneau Petre si Kard.
Curând ajunsera la fund. Din fericire, nisipul era destul de tare, ca sa-si poata întepeni în el picioarele. Încet de tot, se apropiara de deschizatura îngusta, întunecoasa, pe care batrânul preot le-o indicase ca intrarea în templul scufundat.
Petre, care trecuse înaintea celorlalti, intra si cel dintâi în deschizatura, trase imediat cutitul enorm, cu care doborâse pâna atunci multi monstri marini.
În urma lui se strecura George, apoi Kard. Intrara într-o sala mare, asemanatoare cu aceea în care George avusese duelul cu tânarul preot Manacoa. Aici, însa, domnea un semiîntuneric misterios.
Petre se opri în pragul deschizaturii. Trebuia mai întâi sa-si obisnuiasca ochii pentru a se putea orienta. în fundul salii, tavanul parea sa fie undeva naruit, caci apa scânteia mai luminos acolo si se putea deosebi un obiect mare, nemiscat.
Acesta trebuia sa fie vechea statuie a zeului, care fusese adusa aici de mayasi, cu sute de ani în urma. Petre porni repede într-acolo, atât cât îi îngaduia costumul greu în care era îmbracat.

Era cu vreo cinci pasi înaintea lui George; se apropie de obiectul inform si-si desfacu de pe acum funia pe care o legase în jurul soldurilor, cu gândul s-o petreaca pe dupa statuie, pentru ca sa fie ridicata la suprafata.
George privi în semiîntunericul din jurul sau. Daca exista vreo primejdie pe aici, trebuia sa se iveasca. Dar, în afara de felurite specii de pesti si de vreun rechin de un metru lungime, nu se arata nimic. Si acestia nu puteau constitui o primejdie.
Încetisor, George pasea alaturi de Kard, îndreptându-se spre fundul salii, de care Petre se si apropiase. Deodata, Kard îi ghionti cu putere, îl apuca usor de bratul stâng si arata cu mâna cealalta înaintea sa.
La vreo patru metri de ei se desfasura o lupta grozava. Masa uriasa, nemiscata, pe care Petre o luase drept statuie, se însufleti brusc. Un brat lung tâsni ca o sageata si înhata ca într-un cleste trupul Uriasului. Se ivira apoi alte brate, lungi de câte opt metri, prevazute cu „butoni". în numai câteva clipe, Petre fu strâns ca într-un bandaj de aceste brate grozave.
Niste ochi enormi, negri, se fixau asupra lui; de sus, un bot hidos, încovoiat se deschidea si se închidea mereu, ca si cum ar adulmeca o prada gustoasa. Era atât de enorm botul acela, încât l-ar fi putut taia în doua, dintr-odata, pe bietul Petre.
Un alt brat se azvârli spre trupul Uriasului, care începu sa se apere cu îndârjire. Bratul acesta îl ameninta din

spate pe credinciosul marinar. Caci el se întorsese pe jumatate si apucase cu mâna stânga bratul gros care-l învatase. Îsi smulse cutitul si dadu o lovitura puternica în bratul uriasului polip.
Izbuti sa i-l taie, dar în aceeasi clipa i se încolaci în jurul trupului un al doilea brat, un al treilea, un al patrulea. Fu ridicat în sus, adus în apropierea botului înfiorator si nu lipsi mult sa fie înghitit când... Kard se napusti înainte, repezi cutitul si dintr-o singura lovitura reteza bratul care se încolacise în jurul trupului lui Petre.
Dihania se înfurie, îsi desprinse unul din bratele cu care îi tinea pe Petre si-l înhata pe uriasul Kard.
Atunci George trase revolverul de la brâu. Nu cuteza înca sa se foloseasca de arma profesorului, caci nu putea sti daca de pe urma otravii grozave nu vor avea de suferit si tovarasii sai.
Slobozi doua gloante în capul monstrului, dar, în clipa urmatoare, fu si el înhatat de un alt brat si rotit ca o sfârleaza. Polipul urias era acum în prada unei furii cumplite, trupul sau se facuse rosu ca focul, hapaia mereu cu botul hidos, apoi îi ridica pe bietul Petre ca pe o minge cu cele doua brate cu care îl înhatase.
Credinciosul servitor era amenintat de o mare primejdie. George îsi dadu seama, desi nici el nu statea prea bine, atârnând fara aparare de bratul dihaniei.
Din fericire, mâna stânga îi era libera. Era hotarât sa se foloseasca de ultima rezerva care îi mai ramasese si, cu iuteala fulgerului, smulse de la brâu

revolverul pe care i-l daduse profesorul, tinti în botul deschis al polipului si trase. Simti ceva ricosând, apoi vazu timp de o zecime de secunda o dunga subtire, stralucitoare, tâsnind prin apa si în clipa urmatoare capul monstrului era învaluit într-un nor de fum. Bratele puternice cazura moi în jos, trupul urias se prabusi ca un sac, ochii mori, negri erou acoperiti de un val cenusiu.

Cei trei tovarasi se pomenira iar cu picioarele pe pamânt, se privira unul pe altul si-si facura semne din cap. Apoi începura sa scotoceasca încaperea.

George ar fi vrut sa scoata la suprafata trupul urias al polipului ca sa se bucure doctorul, dar când facu semn tovarasilor, pentru a le da de înteles ce avea de gând, masa diforma a monstrului se însufleti deodata.

Ca o torpila, polipul tâsni prin apa, întuneca o clipa intrarea templului – apoi se facu nevazut si îndaratul locului unde zacuse pâna atunci, cei trei tovarasi zarira statuia înalta, acoperita de namol si alge, a zeului mayasilor.

George dadu fuga spre intrarea templului, în vreme ce Petre si Kard legau funiile în jurul statuii celei grele. Dadura pe urma semnalul pentru ridicarea la suprafata.

Bucuria fara margini a batrânului preot deveni si mai mare când George, cu ajutorul celor doi uriasi, aduse la lumina o multime de cutii de metal, pe care le gasise în firidele templului.

Marinarii capatara si ei daruri pretioase, din vânzarea carora ar fi putut trai fara

griji pâna la sfârsitul vietii lor. Dar ei nici nu se gândeau sa le vânda, ci socoteau sa le pastreze ca amintire.
Si batrânul preot le povesti lui George – dupa cum îi fagaduise – ca spre rasarit de insula aceasta exista o alta, pe care emigrasera de asemeni mayasi, cu sute de ani în urma. Se spunea, însa, ca urmasii vechiului popor pierisera pâna la unul. Dar constructiile ridicate de ei ramasesera în picioare, în toata splendoarea lor.
Tehuante încheie cu urmatoarele cuvinte:
— Tinere prieten, aceasta insula ar fi o ascunzatoare minunata pentru tatal d-tale. Plecati într-acolo, alungati pe banditii si criminalii despre care se spune c-ar fi locuind acolo si luati în stapânire vechile cladiri ale stramosilor nostri. M-as bucura foarte mult daca veti izbuti.

33
LUMII DISPARUTE

I.
O „MICA" AVENTURA.

— ASTIA SUNT RECHINI DE NISIP, zise doctorul Bertram, care se afla în turnul submarinului, alaturi de Farrow si George. Se arunca adeseori afara din apa si se scutura cu putere, asa cum s-a întâmplat si de data asta. Specialistii sustin ca în felul acesta vor sa se scape de paduchii de apa, care îi manânca si eu cred ca explicatia e întemeiata. A! Ala avea o greutate de cel putin trei sute de kilograme! si acolo si dincoace...

Dumnezeule! O întreaga menajerie! Doctorul nu gresise deloc, caci pretutindeni în jurul submarinului, care aluneca cu viteza redusa prin golful larg al unei insule singuratice, tâsneau din apa trupurile uriase ale rechinilor de nisip. Desigur, un pescuitor de pesti mari, din aceia cari traiesc de pe urma acestei meserii, i-ar fi numit „mici" pe acesti monstri, desi ei ar fi impus respect chiar si unul navigator batrân. Nici-un om n-ar fi cutezat sa faca o baie în golful acesta.

Mereu tâsneau din adânc rechinii, numarul lor sporind pe fiecare clipa si se parea ca submarinul nu-si va mai putea croi drum prin gramada aceea negricioasa.

Deodata se produse o agitatie salbatica dedesubtul dihaniilor hidoase. Apa începu sa spumege, sa clocoteasca. O lupta crâncena se produse pe neasteptate în sânul numerosilor rechini.

Lighioanele, lungi de trei metri, se razboia cu o furie nestapânita. Curând apa se înrosi de sânge, trupuri acoperite de rani tâsnira în sus, apoi venira din departare cârduri întregi de astfel de monstri marini. Macelul înversunat, apa înrosita de sânge atrageau mereu rechinii, care ramâneau la distanta, dând târcoale în jurul câmpului de lupta.

— Sfinte Dumnezeule, asa ceva n-am mai pomenit! Exclama capitanul. Doctore, ce sa fie asta?

— E perioada împerecherii, raspunse atotstiutorul Bertram. Se întâmpla uneori, cu prilejul acesta, ca rechinii

masculi se razboiesc de moarte între ei. Ceilalti, care dau târcoale, colo, de-o parte, pândesc victimele macelului, care o vor lua la goana atunci când vor fi grav ranite. Se arunca apoi asupra lor si le dau gata. Din cel vreo cincizeci de rechini care se lupta aici lânga noi, probabil ca nici-unul nu va scapa cu viata.

— Tata, sa înaintam cu submarinul printre ei, propuse George, cu înflacarare. As vrea sa privesc de aproape spectacolul acesta rar. Vii si d-ta, doctore?

Fara sa mai astepte raspunsul Lui Bertram, tânarul îsi facu vânt peste marginea turnului si alerga pe puntea usor boltita a vasului, spre prora. Capitanul îi striga din urma sa fie cu bagare de seama, caci parapetul e scund si ar putea cadea în apa. George îl linisti prin semne, se înclesta de drugii de fier, se apleca peste ei si privi cu interes la luptele grozave dintre rechini.

Doctorul Bertram îl ajunse din urma.

— Sunt numai masculi, constata el dupa câteva clipe de observatie atenta. Se macelaresc fara nici-un folos, ca si cum ar fi în prada unei betii care le-a rapit mintile. Caci chiar daca s-ar alege numai cu rani usoare din lupta asta, sfârsitul lor e totusi sigur. Rechinii care pândesc de la distanta nu vor lasa sa le scape nici-unul din tovarasii raniti, ia te uita, George, acolo în fata noastra înoata unul cât toate zilele, cu trupul acoperit de râni grozave. Nu e însa atât de greu rânit încât sa moara din cauza asta. Dar acum se apropie de rechinii care stau la pânda.

Poti vedea si tu cât de feroce e natura. Asa e si la lupi. De îndata ce vreunul din haita – familia lor – e ranit cât de putin, ceilalti se arunca asupra lui si-l sfâsie cât al clipi din ochi. Ia priveste! Sase rechini dintr-aceia care stau de o parte se napustesc asupra tovarasului lor rânit: nu va trece mult si va fi rupt în bucati. Vei vedea îndata.
Ca niste torpile, sase dihanii negricioase tâsnira asupra monstrului rânit care, slabit cum era, zadarnic ar fi încercat sa scape de soarta care îl astepta.
În clipa urmatoare fu prins într-o vâltoare clocotinda, o spuma rosie colora suprafata apei si cei sase rechini se napustira cu lacomie asupra prazii, începura sa smulga bucati dintr-unsa, cu o salbaticie de nedescris. Dupa câteva minute o gramada informa se lasa la fund în apa. Tot ce mai râmase din rechinul urias, care acum va servi de hrana crabilor si celorlalti pesti din adâncurile marii.
— Groaznic! Exclama George. Cât de fioroasa e Natura!
— Asa pare sa fie la prima vedere, raspunse doctorul Bertram, dar daca încercam sa patrundem mai adânc în tainele el, ne dam seama tot mai mult cât de înteleapta si prevazatoare e în tot ceea ce face, si care noua ni se par inexplicabile.
Un animal slab sau ranit nu poate trai printre semenii sai, tot asa ca o planta firava. Natura creeaza viata din viata, de aceea nu trebuie sa crute nici distrugerile. La viata au dreptul, însa,

numai fiintele puternice. Pentru ceilalti nu e loc, natura n-are ce face cu ei, asadar trebuie sa plece. Fireste, în lumea noastra civilizata lucrurile nu se petrec asa, dar natura adevarata, crunta si totusi înteleapta o vedem aici, în fata noastra.

— Da, domnule doctor, ai dreptate. Cum s-ar explica altminteri pornirea asta subita de a se macelari intre ei! Desigur ca natura le-a insuflat-o. Erau prea multi, se vede, asa ca trebuiau sa se ucida unii pe altii.

— Da, draga George, astfel porunceste legea de fier a Naturii. A! Uite ca tatal tau îti satisface dorinta pornind cu submarinul în mijlocul cetei rechinilor razboinici, ia te uita, nici nu le pasa macar, nici nu cauta sa se fereasca de prora ascutita a vasului. Sunt atât de preocupati de ei însisi, încât nici nu dau atentie unui obiect strain.

În imediata apropiere a prorei tâsni în sus un rechin enorm, al carui trup era acoperit cu rani grozave. Era ultima lui saritura, caci când atinse din nou suprafata apei, se afunda încetisor.

În saltul lui mortal trecuse atât de aproape de George încât curajosul tânar se dadu fara voie cu un pas înapoi. Doctorul izbucni în râs, apoi zise:

— Da, George, asa ceva ar putea deveni neplacut. Ia închipuie-ti ce s-ar fi întâmplat daca dihania s-ar fi prabusit pe punte!

— Hm... bine n-ar fi fost în nici-un caz, raspunse George, silindu-se sa râda. Nici ca hrana nu ne-ar fi putut servi. Pacat ca

în loc de rechini nu lupta pe aici macrouri de mare... Astia n-ar avea decât sa vina cu duzinile pe punte, nu m-as teme deloc.
— Cred si eu; mai ales ca de mult n-am mai mâncat peste. Atentie, se mai pregateste unul la o saritura!
George si doctorul încercara sa se dea repede îndarat, dar în aceeasi clipa zbura din nou în aer un trup lung de trei metri. Rechinul ranit zvârli o data cu coada nimerindu-l pe doctor, apoi se abatu asupra lui George si, împreuna cu monstrul care pica înapoi în apa. Cei doi tovarasi, strâns îmbratisati, cazura peste parapet, în mijlocul rechinilor care se macelareau între ei.
Capitanul Farrow scoase un tipat de groaza când îi vazu pe cei doi cazând peste parapet. Racni imediat în porta-voce sa se opreasca masinile, dar submarinul avea viteza prea mare si înainte ca monstrul de otel sa se poata opri, George si doctorul erau în urma lui, cuprinsi în vâltoarea rechinilor turbati.
— Dati îndarat, încetisor! Racni Farrow.
„Dox"-ul îsi facu drum printre trupurile negricioase, care târsneau mereu si în mijlocul lor se iveau din când în când cei doi tovarasi, facând semne disperate, pentru ca apoi sa dispari iar.
Bietul capitan simtea ca-si pierde mintile. Iubitul sau fiu, de care era atât de mândru si camaradul din tinerete, doctorul Bertram, cazusera în mijlocul unei cete de rechini, care se luptau pe viata si pe moarte. Chiar daca fioroasele dihanii nu se gândeau pentru moment la

vreo prada, cât de lesne s-ar fi putut, totusi, sa-i sfâsie pe cei doi sau sa-i izbeasca cu coada scufundându-i în mare!
Uneori, trupurile lor erau ridicate din apa, pluteau câtva timp pe spinarile lighioanelor, apoi dispareau iar în adânc.
Submarinul îsi facea loc cu greu îndarat printre rechini, al caror numar crestea neîncetat. Farrow trebuia sa tina seama ca elicea sa nu fie distrusa, din cauza izbiturilor, de trupurile monstrilor.
Petre Uriasul veni fuga în turn, atras de strigatele îngrozite ale capitanului. Scoase si el un tipat de spaima, vazând în ce situatie înfioratoare se aflau iubitul sau George si bunul doctor Bertram. Dar apoi dadu buzna înapoi în interiorul vasului, lua doua frânghii lungi si subtiri si urca repede sus cu ele.
Uriasul îsi daduse seama imediat ca George si doctorul n-ar fi putut ajunge prin propriile lor forte la submarin; erau mereu împinsi înainte de valul rechinilor ce se razboiau, cu toate sfortarile pe care le faceau ca sa scape din situatia lor grozava.
Petre le arunca funiile; Farrow o tinea pe aceea de care se prinsese doctorul, Iar Uriasul, pe cea a lui George si amândoi începura sa traga cu bagare de seama.
Cel doi primejduiti trebuiau sa fie trasi peste trupurile rechinilor si erau clipe când capitanul si Petre se simteau strabatuti de o adevarata groaza...
Dar atât George, cât si doctorul îsi dadura seama de pericol. De aceea îsi tineau bratele si picioarele lipite de trup,

nu faceau nici-o miscare de înot, ci se lasau trasi de cei de pe punte. Si, în cele din urma, ajunsera lânga submarin. Erau însa la capatul puterilor, caci primejdia grozava în care plutisera tot timpul le încordase nervii.
Petre se apleca repede peste parapet, îl apuca întâi pe George, apoi pe doctor si-i trase pe punte, unde cazura istoviti.
De-abia dupa câteva minute, cei doi se putura ridica de jos. Si când tânarul se simti iarasi pe picioare, striga vesel, de parca nu s-ar fi întâmplat nimic:
— Asta a fost o mica aventura plina de haz. Sa încerce si altii s-o faca la fel ca noi, daca le da mâna!
— Eu nu cred sa existe om care sa aiba pofta de o „mica" aventura ca asta, zise doctorul, care-si revenise si el. Îti mai arde de gluma, draga George. Eu stiu ca mi-au iesit peri albi. Ah! Urma el, dupa ce arunca o privire pe mare – dihaniile par sa fi terminat cu razboirea... Am fost salvati tocmai la vreme. Petre, îti multumesc din inima. Dumnezeule! Ia te uita! striga el deodata. De aceea au încetat lupta atât de repede lighioanele alea, cautându-si salvarea în fuga. George, am fi fost pierduti acum, vine o ceata întreaga de rechini tigri, cei mai salbatici din neamul rechinilor.
Trupuri mari, subtiri, cu dungi ciudate, negricioase, se ivira deodata pe întinsul apei. Erau lungi de noua pâna la zece metri si se aruncau cu mare furie asupra rechinilor de nisip.
Uriasii acestia grozavi trebuie sa fi cântarit pe putin doua mii de kilograme

unul; cu iuteala fulgerului, sfârtecara si înghitiri vreo duzina de rechini raniti, care nu mai avusesera timp sa fuga. în câteva clipe, golful era curatat. Rechinii de nisip disparusera, câtiva izbutisera sa scape cu viata, dar cei mai multi îsi gasisera mormântul în stomacurile enorme ale „tigrilor". Acestia se facura si ei nevazuti, tot atât de repede precum se ivisera.

Doctorul Bertram era palid la fata. Ivirea acestor adevarati stapâni ai oceanelor, care, în ce priveste salbaticia, siretenia si puterea nu sunt întrecuti, poate, decât de fioroasa orca, balena-sabie – la numai câteva minute dupa salvarea lor miraculoasa, datorita lui Petre, îl zguduise mai mult decât aventura prin care tocmai trecuse.

— George – rosti el cu glas slab – doar câteva clipe daca mai întârziam si ne-am fi dus pe copca. Rechinii tigri sunt de o cruzime nemaipomenita, ne-ar fi rupt în doua cu o singura muscatura si ne-ar fi înghitit cât ai clipi din ochi. Dumnezeule sfinte, fereste-ma sa mai trec vreodata printr-o astfel de aventura! Asculta ce-ti spun eu, draga George, e o adevarata minune ca am scapat cu viata si înca fara sa fim raniti. Dar ceva tot am învatat, ia aminte! Niciodata nu ma voi mai sprijini de parapetul vasului când rechinii se razboiesc prin apropiere. În sfârsit, ce-a fost a trecut. Acum sa ne schimbam de haine, caci apa înrosita de sânge ne-a colorat si noua îmbracamintea.

Tremurând înca pe picioare, George cobori scarile turnului. Dar, dupa ce se

spala si-si schimba hainele, deveni din nou cel dinainte, adica tânarul curajos si dornic de aventuri.
Urca îndarat în turn, unde-l gasi pe capitan.
— Tata, zise el, ar fi frumos, ce-i drept, daca am gasi o a doua ascunzatoare sigura pe aici. Dar am presimtirea ca ne asteapta o sarcini foarte grea. Batrânul preot Tehuante ne-a spus doar ca pe insula spre care ne-a îndreptat locuiesc alti oameni, pe care trebuie sa-i alungam mai întâi. Prin asta, o fi crezut ca-s niscaiva pirati sau ceva asemanator, caci dac-ar fi vorba de oameni pasnici n-avem nici-un drept sa-i gonim de pe la casele lor.
— Ai dreptate, cam asa a vorbit preotul – încuviinta Farrow – vom avea, desigur, de luptat cu mari greutati. Dar suntem noi obisnuiti, slava Domnului! Sau te gândesti, poate, la ceva deosebit?
— Nu stiu ce sa zic, dar m-a napadit deodata simtamântul ca mica aventura prin care am trecut cu doctorul Bertram ar fi, ca sa zic asa, o prevestire. Prea e ciudat faptul ca rechinul ranit ne-a aruncat în apa de pe puntea submarinului. Si tot atât de ciudat – daca nu si mai mult – ca am scapat teferi din situatia grozava în care ne gaseam.
— Hm... pare-mi-se ca ai devenit cam superstitios, draga George, raspunse capitanul. Nu te-ai molipsit cumva de la Jean Brike sau Plundow! Ar fi regretabil, crede-ma. Esti baiat tânar si nu-ti sade frumos.

— Dar cum de-ti da prin gând una ca asta, tata? Spuse George cu însufletire. Eu însumi petrec de minune pe socoteala lor. Nu, eu nu stiu ce-i aia superstitie, totusi am presimtirea ca ne asteapta primejdii, pe care nici nu le putem banui macar. Sper însa ca vom iesi noi cu bine si din aventura asta.
— Drept e, asa se va întâmpla, zise capitanul, calm. Pe mine ma intereseaza mai putin descoperirea unei ascunzatori noi, ci mai mult sa-i cercetez mai de aproape pe oamenii care traiesc pe acolo. Daca o fi vorba într-adevar de pirati, sunt hotarât sa ma ocup de ei cum se cuvine, adica sa-i pun cu botul pe labe, cum s-ar zice.
— Numai de n-ar trada ceva în privinta asta profesorul Sweeds, care va anunta acum, pe insulele Fidji, senzationala descoperire, zise George, Caci, în felul acesta, s-ar putea întâmpla sa ne mai întâlnim o data cu un vas de razboi englez. Pentru autoritati or fi mai important faptul ca se afla pe aici o ascunzatoare de pirati, decât toate minunile arhitectonice ale mayasilor laolalta.
— El ne-a fagaduit, însa, ca va pastra tacerea si nu ma îndoiesc ca-si va tine cuvântul, raspunse Farrow. Asadar, în cel mai rau caz, nu vom avea de-a face decât cu pirati.
— Numai de n-ar fi ceva mai rau, zise George. Ma simt coplesit de un sentiment ciudat, cum n-am avut înca pâna acum, înainte de a porni la o aventura. Poate ca are o influenta si primejdia grozava prin

care am trecut mai acum un ceas, împreuna cu doctorul.
— Cred si eu, raspunse Farrow, privindu-si fiul cu duiosie. Îti închipui, desigur, draga George, ce se petrecea în sufletul meu când v-am vazut pe amândoi în mijlocul rechinilor turbati. Sa ma fereasca Dumnezeu sa mai am o a doua oara o astfel de priveliste.
— Da, îmi închipui, draga tata. Raspunse George cu caldura. Dar, te rog sa fii încredintat ca nu ma voi mai sprijini niciodata de parapet, când primejdia va fi pe aproape. Aventura aceea mi-a vârât si mie spaima în oase.

II.
O ÎNTÂLNIRE CIUDATA.

PETRE URIASUL, care statea îndaratul lor, arata deodata cu mâna înainte si zise:
— Domnule capitan, acolo se zareste un mic vas, probabil un kanu.
Privirea lui agera descoperise înaintea celorlalti punctul mititel din zare, ba chiar nu se înselase în privinta soiului vasului, caci când Farrow duse ocheanul la ochi, clatina capul si raspunse:
— Bravo, Petre, e uimitor ce vedere buna ai. Ai observat bine, e într-adevar un kanu. De fapt, însa, n-are pe nimeni într-unsul si vântul de rasarit îl alunga spre noi. Probabil c-a fost smuls de pe vreo insula.
— Orice s-ar zice, e mai bine asa, decât daca ar fi vorba de vreun distrugator englez, spuse George, râzând. Poate ca

acest kanu ne va fi de folos, daca vom vrea sa ne apropiem de insula misterioasa pe care locuiesc, probabil, urmasii vechilor mayasi. Caci, daca ar vedea ca venim cu cogeamite submarin, vor prefera, desigur, s-o stearga cât mai repede.
— Ideea e cât se poate de buna, raspunse capitanul. Vom pescui, deci, kanu-ul si-l vom aduce pe bord. Nu se stie la ce ne poate folosi.
La o comanda a sa, submarinul îsi spori viteza. Se apropie repede de kanu, care se legana în voia valurilor. Când putu fi vazut cu ochiul liber, Farrow exclama cu mirare:
— Constructia acestui vas mititel se deosebeste cu totul de tipurile cunoscute în aceasta parte a Oceanului Pacific. Are o croiala cu totul ciudata si dupa cât se pare, nu este din lemn, ci din piei de animale. Asa e, urma el, aruncând o privire prin ochean – e facut din piei de animale mici. Ciudat! La asta nu m-as fi asteptat prin tinuturile de aici.
— Tata. Poate ca e un vas pe care si l-a construit cu multa greutate un om care voia sa paraseasca cu orice chip vreo insula pe care se afla, îsi dadu cu parerea George. Pe toate insulele de aici nu exista animale mari, ci numai porci mistreti, marsupiale si poate câini.
— Hm... vei fi având dreptate – încuviinta Farrow, privind cu atentie prin ochean la kanu-ul care se apropia. Pare sa fie construit din piei de porci mistreti. Dar treaba asta n-ar fi putut-o face cu atâta îndemânare decât un bastinas. În orice

caz, kanu-ul acesta e o raritate, ceva cu adevarat unic. Bietul constructor o fi ramas plouat când a vazut ca opera lui, înfaptuita cu atâta greutate, a cazut prada unui vânt neprevazut.
Ciudatul kanu se apropia tot mai mult. În curând se putea observa si cu ochiul liber cât de dibaci era împreunat din piei tabacite de mistreti mici si smolit cu rasina de kopra. Constructorul lui trebuia sa fi lucrat luni întregi la el si – dupa cum spusese capitanul – trebuia sa fi fost o mare pierdere pentru dânsul când vântul i l-a smuls, ducându-l în larg.
Dupa zece minute kanu-ul se afla lânga prora submarinului, care-si încetinise mult viteza. Petre alerga spre prora, pentru a ridica micul vas pe punte. Dar în clipa când se apleca peste parapet, striga uimit:
— Domnule capitan, în kanu e un om, un bastinas.
George si doctorul Bertram îsi facura imediat vânt pe punte si alergara spre prora. De-abia aruncase o privire asupra fapturii neînsufletite si doctorul striga:
— Si asta trebuie sa fie un urmas al vechilor mayasi, are acelasi tip ca indienii de pe insula din apus, unde am fost de curând. Domnule capitan, asta e o descoperire de mare însemnatate. Vreau sa sper numai ca voi izbuti sa-l readuc la viata.
Petre trase kanu-ul de-a lungul submarinului, si-l ruga pe George sa-l tina sa nu ia apa, apoi se apleca fi mai mult si prinse în bratele-i vânjoase trupul

teapan, pe care-l aduse pe punte. Îndata cel aseza jos, doctorul Bertram începu sa se ocupe de el. Uriasul scoase apoi din buzunarul sau fara fund o frânghioara si lega kanu-ul de unul din drugii de fier ai parapetului.
— Domnule capitan – zise doctorul Bertram – cred ca-l voi putea salva pe tânarul bastinas. Probabil ca a ajuns în halul asta numai din cauza lipsei de hrana, în primul rând de bautura. Petre, ajuta-ma sa-l duc la infirmerie!
Treaba se facu repede. Si în vreme ce savantul doctor se ocupa de cel lesinat, Farrow, George si Petre cercetara misteriosul kanu, pe care bastinasul si-l construise probabil singur.
Era într-adevar întocmit din piei mici de mistreti, avea o cherestea din crengi tari ca fiertii si lipit complet cu rasina, ca sa nu patrunda apa în el.
— Bastinasul acesta trebuie sa fi avut temeiuri foarte puternice ca sa porneasca la drum fara hrana îndestulatoare, zise capitanul. Banuiesc ca o oarecare legatura între el si insula misterioasa pe care o cautam noi. Cred ca s-a petrecut acolo ceva, care ne da acum dreptul sa intervenim.
— Tata, n-am încotro – zise George, îngrijorat – dar trebuie sa-ti repet ca presimt o nenorocire, care ne asteapta odata cu vizitarea acestei insule. Mai bine nu-l gaseam pe bastinasul acesta si ne crutam astfel de cine stie ce primejdii.
— Ai devenit ciudat de tot, George, raspunse capitanul. Tu sa vorbesti asa, tu care nu te dai în laturi de la nici-o

aventura, care esti întotdeauna acela care ne vâra în sperieti prin îndrazneala lui? Zau, nu mai pricep nimic!
— Nici eu nu prea pricep, tata, marturisi tânarul. Poate sa ma fi descurajat putin aventura prin care am trecut împreuna cu doctorul. Am numit-o eu „mica", dar asta numai în gluma si amintirea ei nu vrea sa ma paraseasca.
— E si firesc sa fie asa, George – raspunse capitanul – caci nu cred sa mai existe cineva care sa fi trecut printr-o astfel de situatii. Numai când ma gândesc la privelistea aceea înfioratoare si ma trec fiori. Era groaznic, atât pot sa spun. Si nu e de mirare ca acum vezi totul în negru.
— Asa e, tata, încuviinta George, dar cu toate astea nu izbutesc sa scap de presimtirea ciudata care ma stapâneste. Am mai trecut eu prin situatii cu care nu se poate lauda nici-un om de pe pamânt, dar, de îndata ce primejdia trecea, deveneam iarasi linistit. Acum, însa, sunt într-o stare de neliniste atât de cumplita, cum n-am fost niciodata.
Capitanul Farrow râmase pe gânduri si zise cu sovaiala:
— George, or fi existând presimtiri, dar nu trebuie sa te lasi stapânit de ele.
Tânarul zâmbi cam în sila.
— Fireste, tata, se poate sa ai dreptate. Dar nu pot porunci nervilor sa lucreze cum as vrea eu. Totusi, nu vreau sa ne abatem de la planul nostru, tin numai sa spun ca trebuie sa fim cu mare bagare de seama de data asta. Banuiesc, presimt ca

vom avea de întâmpinat primejdii foarte mari.
— George, stii prea bine ca întotdeauna am fost prevazatori si întotdeauna ne-am pregatit pentru primejdii mari. De aceea si sunt oarecum îngrijorat ca starui atât de mult asupra acestui lucru. Cred ca ar fi mai bine sa nu ne ocupam deloc de insula asta misterioasa, pe care ar trai urmasi de-ai vechilor mayasi. Dupa ce doctorul Bertram îl va fi readus la viata pe bastinas, îi vom cere sa ne spuna unde vrea sa fie debarcat, iar dupa ce-i vom împlini dorinta, vom lasa lucrurile în voia soartei.
George tresari. Glasul tatalui sau avu a o intonatie serioasa, ceea ce însemna ca era hotarât sa renunte la intentia sa. Asadar, expeditia la care pornisera avea sa dea oare gres numai din cauza presimtirii sale, care în definitiv, nici nu era întemeiata? Asta nu trebuia sa se întâmple. El stia foarte bine cât de important ar fi pentru el toti o a doua ascunzatoare în Oceanul Pacific, alaturi de „Insula Odihnei”. Si sa se piarda totul numai din pricina lui! Nu, asta nu trebuia sa se întâmple!
Se sili sa zâmbeasca, apoi zise:
— Tata, banuiesc ca nu ne-am înteles bine. N-am spus sa renuntam la întreprinderea noastra, ci doar ca de data asta va trebui sa fim cu deosebita bagare de seama. Ai dreptate, aventura cu rechinii m-a iritat mult si as avea nevoie de câteva ceasuri de odihna. Dupa aceea, voi fi iar pregatit pentru noi aventuri. Ma mir numai ca doctorul, care a trecut si el

prin aceleasi peripetii ca si mine, îsi pastreaza tot sângele rece.
— Ti s-au zdruncinat putin nervii, atâta tot, zise Farrow, cautând sa-l linisteasca. Sunt si eu de parere ca vei vedea lucrurile altfel dupa ce se va fi scurs câtva timp. N-ar fi poate râu sa te interesezi putin de bastinasul salvat. Fiind alaturi de doctorul Bertram, care a trecut prin acelasi pericol ca si tine, îti vei recapata, desigur, vechea încredere.
George urma sfatul tatalui sau. Cobori repede scarita turnului si alerga spre infirmerie. Acolo îi gasi pe doctor ocupat de zor. Tocmai îi facea o injectie cu cocaina bastinasului si când sfârsi se întoarse spre George si-l întreba:
— Ei, draga George, ce te apasa pe inima? Tot mai esti tulburat de pe urma „micii" aventuri prin care am trecut împreuna! Vezi ca totul s-a sfârsit cu bine, ai iar înfatisarea ta dinainte, de ce dar enervarea asta pe tine?
— Da, domnule doctor, sunt într-adevar foarte agitat, marturisi tânarul. Nu mi s-a mai întâmplat mie asa ceva, desi am trecut prin multe. Si acum presimt ceva rau si nu pot scapa de gândurile mele negre. Ai vreun leac pentru asta?
— Draga George. Culca-te în hamacul tau si la praful asta de bromura. Fi sigur ca-ti va ajuta.
— Nu, domnule doctor, nu vreau sa ma folosesc de mijloace artificiale pentru a-mi redobândi linistea. Am venit la d-ta numai ca sa ma informez despre starea pacientului nostru. Cum se simte?
Doctorul zâmbi multumit, apoi raspunse:

— Daca vrei sa astepti câteva minute numai, îl vei vedea trezindu-se. Din cauza îndelungatei lipse de hrana, s-a ales cu o slabire a inimii, dar injectia mea îi va face bine. A! Uite ca vine si supa pe care i-o voi turna pe gât. Trebuie sa-l readuc la viata cu încetul, caci de cel putin cinci-sase zile a fost lipsit de mâncare si bautura. Un european n-or fi rezistat sub soarele asta arzator ar fi murit dupa doua-trei zile.
— Si e într-adevar un urmas al mayasilor, domnule doctor. Sa fie, oare, un locuitor al insulei misterioase despre care ne vorbise Tehuante?
— Sunt încredintat de asta – raspunse Bertram – astfel de tipuri de bastinasi nu se afla pe aici. Ba chiar pot sustine ca oameni dintr-acestia nu mai traiesc decât pe aceste insule, pe care au fost azvârliti stramosii lor în urma cu sute de ani. Ne va povesti el totul, dupa ce se va trezi. Aha! Injectia pare sa-si fi facut efectul, a miscat pleoapele. Da, da, îsi vine în fire, mai repede decât ma asteptam.
Bastinasul deschise ochii, privi ratacit în jurul sau, apoi bâlbâi câteva cuvinte într-o limba pe care George n-o pricepea. Doctorul Bertram puse repede mâna pe ceasca cu supa pe care o adusese un marinar, ridica putin capul indianului si-i turna în gura lichidul întaritor. Si în vreme ce facea asta, zise catre George:
— E într-adevar un urmas al vechilor mayasi, vorbeste graiul pur, primitiv, al dialectelor indiene sud-americane. Din fericire, eu îl înteleg. Prin cele dintâi cuvinte ce le-a rostit cerea sa-i dam apa,

dar în starea în care se afla nu-i pot da. Ah! Îsi revine repede. Trebuie sa fie foarte rezistent.
Cu o miscare vioaie, tânarul indian se ridica. Doctorul Bertram vru sa-l sprijine, dar cu un gest mândru bastinasul refuza. Apoi, spre marea mirare a lui George, zise în cea mai curata engleza:
— Cine sunteti dv., domnilor? Cum de-am ajuns aici?
Doctorul Bertram ramase câteva clipe uluit, apoi zise:
— Prietene draga, trebuie sa-ti marturisesc ca sunt foarte surprins auzindu-te vorbind englezeste. Pricep si limba d-tale materna si chiar o vorbesc putintel, dar tot mai bine ma descurc cu engleza. Asadar, asculta: te-am gasit mai mult mort decât viu într-un kanu pe care presupun ca l-ai construit d-ta singur din piei de mistreti. Si din fericire, am izbutit sa te readuc la viata, iar acum te rog sa ne povestesti dincotro vii. Ai fost cumva pe insula a carei asezare ne-a indicat-o, cu aproximatie, Tehuante!
Tânarul indian, care, de fapt, n-ar fi putut fi în stare sa se miste – dupa lipsurile pe care le îndurase – facu încercari sa sara jos de pe masa îngusta pe care era întins. Dar doctorul Bertram îl opri si zise enervat:
— Ce-ti trece prin gând, omule? Acum trebuie sa asculti de mine, medicul. Cel putin pâna mâine trebuie sa stai linistit si sa-ti obisnuiesti trupul cu încetul cu mâncare si bautura. Fireste, ai o constitutie robusta, dar nu trebuie s-o pui la încercari prea grele. Asadar, culca-

te iar si vei putea sa ne povestesti cât vei pofti – dupa aceea te vom întinde în hamac, unde vei ramâne pâna mâine.
Tânarul tacu vreo câteva clipe, apoi zise:
— Am fost salvat, deci, de un vapor, altfel nu mi-ati fi vorbit de hamac. E si foarte probabil, caci am fugit de pe insula cu kanu-ul. Spuneti-mi, însa, domnule, de unde-l cunoasteti pe Tehuante?
— Ieri am plecat de pe insula lui, raspunse doctorul Bertram. Noi l-am scos din mare vechea statuie a zeului Maya, împreuna cu alte multe comori din templu, apoi am pornit încoace, ca sa cautam o insula despre care ne-a vorbit el. Tehuante ne spunea ca si pe aceasta insula ar trai urmasi ai vechilor mayasi si anume ai unui print care s-a lepadat de preoti.
Tânarul indian încuviinta din cap.
— Da, ai dreptate, domnule, aceasta insula exista într-adevar. Nu stiu unde ne aflam în momentul de fata, caci furtunile m-au zvârlit de colo pâna colo – se poate, însa, ca insula cu pricina nici sa nu fie atât de departe. Noi suntem urmasii printului care s-a despartit de preoti, dupa cum bine spuneai d-ta. Dar asta nu ne-a adus noroc. De multa vreme stam sub stapânirea europenilor, pe care am izbutit sa-i cunosc bine dupa ce am studiat în Australia. Sunt oameni rai, care sug sângele conationalilor mei si-i folosesc pentru planurile lor josnice. Stiu bine, domnule, ca noi nu formam un popor în lumea întreaga. Nimeni nu crede ca suntem urmasii unul stat puternic, care mai fiinteaza astazi numai cu

numele, eu ma numesc Tacato si sunt ultimul print al poporului meu. Am fugit de pe insula, pentru ca n-am putut indura stapânirea albilor peste poporul meu. Aveam de gând sa-l caut pe Tehuante, ca sa împacam din nou triburile noastre, dar, dupa cum spuneam, furtunile m-au abatut din drumul drept. Va multumesc, domnilor, ca m-ati salvat. Poate ca acum voi fi în masura sa fiu de ajutor poporului meu.

— Fara îndoiala, raspunse Bertram si noi suntem dispusi cu draga inima sa te ajutam. Daca ai studiat în Australia – probabil în Sidney – si tinând seama de tineretea d-tale, nu poate fi mult de atunci – vei fi auzit d-ta despre submarinul capitanului Farrow. Aha! Dupa tresarirea d-tale vad ca asa este. Asadar, afla ca te gasesti acum pe bordul acestui submarin si noi suntem aceia care am dat de d-ta.

— Minunat! Exclama tânarul print – asta mi-am dorit-o dintotdeauna. Dar n-am crezut ca mi se va împlini vreodata dorinta. Va rog, domnilor, chemati-l pe capitan, caci tin mult sa-i vorbesc.

— Uite-l aici pe fiul sau, George, raspunse doctorul. Eu sunt Bertram, medicul vasului. Fireste ca-l voi chema si pe capitan, daca te simti în putere sa primesti vizite.

— Da, ma simt în putere, zise Tacato; iti multumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat, domnule doctor, caci fara d-ta nu m-as fi trezit în vecii vecilor.

Apoi, întorcându-se spre George:

— Ma bucur din inima ca am avut prilejul sa te cunosc, domnule George Farrow. La universitate eram cu totii admiratorii faptelor d-tale vitejesti, dar si mai mult m-as bucura daca am ramâne prieteni. Ceea ce doresc din toata inima.
— Nu mai putin si eu, raspunse George. Sunt totdeauna gata sa pornesc în expeditii primejdioase, numai sa fie vorba de dreptate. Nadajduiesc, printe Tacato, ca atunci când tatal meu va fi aici, ne vei povesti lucrurile în amanuntime. Te vom ajuta cu draga inima, am însa presimtirea ca nu va fi atât de usor.
— Asa e – zise Tacato – va fi chiar foarte greu. Europenii care stapânesc de zeci de ani peste poporul meu sunt oameni care nu tin seama de nimic. Cred ca vom avea de dus lupte grele ca sa-i alungam, caci conationalii mei sunt atât de înfricosati, încât nu-i exclus sa tina mal curând cu cuceritorii, decât cu mine.
— Vom vedea noi, zise George, cu încredere. A, uite ca vine tata.

III.
TRAGEDIA UNUI POPOR.

CAPITANUL FARRW FU SI EL FOARTE MIRAT ca indianul vorbea atât de bine englezeste si ca studiase chiar în Sidney. Îl saluta calduros, apoi asculta cu încordare povestirea tânarului print.
— Dupa cum am auzit, îl cunosti pe batrânul Tehuante – începu Tacato – si cred ca el îti va fi povestit ca în urma cu sute de ani o parte a poporului nostru a parasit America de Sud si s-a îndreptat

spre apus. În drum, însa, s-a despartit si aceasta parte în doua, stramosii mei ramânând pe o insula, care le-a placut, iar preotii, cu statuile vechilor zei, au plecat mai departe. Din câte am aflat de la batrâni, stramosul meu a fost fratele printului domnitor al mayasilor din America de Sud.
Acum vreo treizeci de ani, un bric cu oameni albi a acostat la stânca de corali, care aproape închide insula, din toate partile. Exista numai doua intrari strâmte si întortocheate, prin care e greu sa patrunzi. Tatal meu i-a primit bine pe straini, dar ei i-au rasplatit cu nerecunostinta. Cu armele lor moderne, au supus întregul popor al tatalui meu si pe cei care li s-au împotrivit i-au ucis. Cele doua intrari au fost oarecum largite si închise dibaci de stânci de corali încât un om neinitiat nici n-ar putea banui ca exista o trecere pe acolo. Strainii, însa, pornesc în larg cu bricuri repezi, ataca alte vase, ucid si jefuiesc, apoi se fac nevazuti prin intrarile tainuite, când sunt urmariti.
Tacato facu o scurta pauza, timp în care doctorul Bertram îl mai indemna sa ia câteva înghitituri de supa.
— Aha! M-am gândit eu la asa ceva – zise capitanul – când Tehuante a adus vorba despre oamenii aceia primejdiosi. Avem deci toate motivele sa ne ocupam de ei. Câti sunt?
— De fapt, e o rusine pentru poporul meu ca se lasa împilat de numai douazeci de oameni – zise Tacato. Când m-am înapoiat din Sidney, de la studii, am stat

de vorba îndata cu tata si l-am convins sa întreprinda o lovitura împotriva strainilor. Dar am fost tradati de Motogo, în care aveam încredere, care însa râvnea la demnitatea tatei. Parintele meu o fost împuscat, iar eu am izbutit sa fug cu kanu-ul, dupa ce strainii m-au urmarit prin desisul insulei. Acolo am trait câteva saptamâni, am ucis mistreti cu ajutorul sagetilor si mi-am construit kanu-ul. Aveam de gând sa ma duc la Tehuante si cu sprijinul lui si al oamenilor sai. Sa încerc sa-l razbun pe bietul tata. Si cu prilejul acesta nu lipsea mult sa ma prapadesc. Dar acum am dat de dv. si daca veti vrea sa ma ajutati, trag nadejde ca ucigasii îsi vor primi pedeapsa.

— Fireste ca te vom ajuta, raspunse Farrow, raspicat, astfel de oameni trebuie pedepsiti. Piratii trebuie executati neaparat, ei sunt cei mai primejdiosi criminali din câti cunosc. Ia spune, printe Tacato, cele doua intrari sunt destul de largi ca sa putem trece cu submarinul nostru?

— Ca sa va pot raspunde, trebuie sa urc mai întâi pe punte, ca sa-mi dau seama cât e de lung si de lat vasul dv. Ma tem, însa, ca nu va fi cu putinta, caci bricul cu care banditii aceia pornesc la vânatoare este foarte înguste si scurt.

— Aha! De aceea or fi repurtând si izbânzi întotdeauna, zise Farrow. Fireste ca nici-un vapor nu banuieste ca vasul acesta mic are un echipaj atât de puternic si bine înarmat. Ei. Voi avea eu însa grija sa nu mai continue multa vreme nelegiuirile lor. Daca te simti în

putere, printe, vino pe punte, ca sa ne arati locul aproximativ al insulei. Ne-am îndepartat o bucata buna de insula pe care locuieste Tehuante.
— Cu un kanu, faci trei zile pâna acolo, raspunse tânarul. Daca ai plecat spre rasarit de pe insula lui Tehuante, trebuie sa ajungi negresit pe a noastra. Deocamdata ma simt înca prea slab si nu voi putea veni pe punte. Cred, însa, ca nu sunteti înca în apropierea insulei.
— Fireste ca nu, raspunse Farrow, dupa spusele d-tale, cele doua insule trebuie sa fie la o departare de trei sute de kilometri una de alta. Noi am strabatut cel mult o treime din aceasta distanta. Voi potrivi acum în asa fel viteza submarinului, încât s-ajungem la insula când se va lasa întunericul. Atunci vom putea chibzui în toata linistea cum sa le venim de hac mai bine banditilor.
— Pâna pe seara, ma voi fi restabilit pe deplin, zise tânarul mayas. Poate ca sub ocrotirea întunericului, vom putea patrunde pe insula prin una din intrari, ca sa vedem cum stau lucrurile acolo. Cred ca situatia s-a înrautatit, caci Motogo s-a dat cu totul de partea piratilor albi. Si apoi, va fi influentat el pe conationalii mei, ca sa le ajute strainilor din toate puterile. Vom avea, deci, mult de furca, mai ales ca în kanu-ul meu nu e loc pentru multi oameni.
— Avem noi destule barci pe bord, ca sa putem debarca în numar mare – zise Farrow – dar as vrea sa ma feresc de asta. Va trebui mai întâi sa cercetez insula, ca sa vad cum pot fi atacati mai

lesne piratii. Doresc sa evit o baie de sânge. În schimb sa-i predau autoritatilor celor mai apropiate.
Tacato îl privi cu uimire pe capitan, apoi zise:
— Drept sa va spun, domnule Farrow, nu-mi închipui cum vreti sa faceti asta. Acesti douazeci de pirati sunt atât de cutezatori, mânuiesc armele cu atâta îndemânare, încât m-astept la lupte înversunate.
— De asta sa nu-ti faci griji, printe. Din fericire, avem noi mijloace prin care sa-i putem face nevatamatori, atât pe pirati cât si pe conationalii d-tale, fara sa fie nevoie sa schimbam un singur foc de arma, raspunse Farrow, zâmbind. Si nu ma voi da în laturi sa întrebuintez aceste mijloace, dar mal întâi va trebui sa-mi dau seama exact de pozitia insulei. Presupun ca mai exista si acolo cladiri vechi?
— Da – raspunse indianul, scrâsnind din dinti – castelul pe care l-au înaltat stramosii mei sta înca neatins, dar acum e locuit de pirati.
— Minunat! Exclama capitanul, în cazul acesta cu siguranta ca vom izbândi. Acum te rog sa te odihnesti si fii încredintat ca voi curata insula de acesti indivizi.
Tacato se întinse în culcusul sau si un zâmbet de fericire se înfiripa pe chipul lui.
— Da, murmura el, te cred. Am auzit multe lucruri bune despre capitanul Farrow si oamenii sai. Îti multumesc pentru sprijinul ce mi-l dai.

Ultimele cuvinte le rosti cu glas slab de tot, apoi adormi.
— Vino, George! zise capitanul, în soapta. Le vom spune camarazilor cum stau lucrurile si sa se hotarasca daca vor sa ia parte Io stârpirea piratilor.
— Sunt sigur ca nici unul nu se va da în laturi, zise George, cu convingere adânca. Ba cred ca vom fi nevoiti sa tragem la sorti, ca de obicei, caci trebuie sa ramâna oameni si pe submarin.
— Eu nici nu ma gândesc sa încerc o debarcare – zise Farrow – vreau numai sa observ în fuga asezarea castelului, apoi vom vedea ce se poate face. Nu vreau sa primejduiesc viata vitejilor nostri camarazi de dragul acestor pirati. Asadar, daca nu va fi cu putinta sa-i atacam cu succes, vrei, probabil, sa înstiintezi autoritatile engleze, printr-o radiograma? Întreba George.
— Acesta va fi ultimul mijloc la care voi recurge, raspunse capitanul. Mai întâi, însa, voi încerca în fel si chip sa-l rapun singur pe pirati. Mi-am si faurit un plan în privinta asta.
— As fi curios sa-l cunosc si eu, zise George, cu neîncredere. Tacato arata a fi un barbat curajos si chibzuit si desigur ca n-ar fi fugit dânsul daca situatia n-ar fi fost extrem de primejdioasa pentru el. Piratii astia par sa fie oameni cu care nu e de glumit.
— Admit si eu ca nu va fi prea usor sa le venim de hac – încuviinta Farrow – dar eu tot as vrea sa-i prindem, în asa fel încât sa-i putem preda englezilor, fara sa se mai poata apara. Si ma gândesc sa fac

asta în portul Suva, din Viti Levu, pe insulele Fidji.
George îl privi uimit pe tatal sau, apoi zise îngândurat:
— Trebuie sa ai un plan cu totul deosebit, de vreme ce vorbesti cu atâta siguranta. Vrei poate sa astepti pâna or porni ei într-o noua expeditie, cu bricul lor pentru a-i ataca atunci?
— Nu, asta n-ar prezenta destula siguranta, caci am putea astepta saptamâni întregi pâna sa se iveasca prilejul.
— Atunci chiar ca nu stiu în ce fel ai de gând sa-i ataci.
— O vei afla la timp, draga George. Nu e bine sa fii prea curios. Mai întâi, va trebui sa stabilim pozitia exacta a castelului, lucru ce-l vom face la noapte. Pâna atunci nadajduiesc ca Tacato se va fi înzdravenit îndeajuns, ca sa ne poata calauzi.
— Stiu eu! Facu George. Era doar atât de slabit!
— În cazul acesta, vom porni singuri, raspunse capitanul. Daca nu se va fi restabilit cu totul, macar atât cât sa ne poata arata unde se afla insula, dar mai ales trecatorile acelea tainuite, prin care vom patrunde apoi cu barcile noastre de aluminiu.
— Asta da, raspunse George vesel. Ce frumoase aventuri vom întâmpina!
Farrow încetini mersul vasului, caci voia sa ajunga de-abia pe înserat la fata locului.
Deoarece se asteptau sa aiba mult de lucru la noapte, capitanul, George si

Petre se retrasera în cabinele lor, ca sa se odihneasca.
Spre seara se ivira la orizont niste puncte negre; era un labirint de insule de diferite marimi, dupa cum stabilira Rindow si Plundow, care privira cu ocheanele într-acolo. Foarte probabil ca printre ele se afla si insula cautata de ei.
Primul ofiter îi vesti îndata prin porta-voce pe capitan, care se afla în cabina sa. Dupa câteva minute, Farrow veni în turn si examina grupul de insule care se ivea din mare, apoi îi zise lui Rindow:
— Acolo, în fund de tot, insula de la rasarit, pare sa fie înconjurat de un atol de recifuri, daca nu ma însel. Asadar, asta ar putea fi insula pe care o cautam. Fii bun, te rog, draga Rindow si întreaba-l pe doctorul Bertram daca pacientul sau poate veni pentru câteva clipe în turn. Petre îl va sprijini, daca nu se poate tine singur pe picioare. E nevoie doar sa ne confirme daca avem în fata noastra insula cu pricina si sa ne descrie, pe cât se poate, una din intrarile tainuite.
— Atâta lucru nu va fi greu sa faca, fu de parere primul ofiter. Ba poate ca s-a înzdravenit îndeajuns, încât sa fie în masura sa mearga cu noi în recunoastere.
— Mi-ar place mai mult sa ramâna aici – zise Farrow – caci daca piratii ne vor vedea în barca numai pe noi trei, ne vor lasa, poate, sa ne apropiem, banuind ca suntem niscaiva naufragiati. Daca însa va fi cu noi si Tacato – pe care îl cunosc destul de bine – lucrul devine primejdios.

— Ai dreptate, domnule capitan – încuviinta Rindow. Cred ca-l vom putea convinge pe indian ca e mai bine sa ramâna pe submarin.
În vreme ce Rindow se facu nevazut sub punte, pentru o vorbi cu doctorul, Farrow încetini si mai mult viteza vasului. Mai era o jumatate de ceas pâna sa se înnopteze, dar deoarece si piratii aveau, desigur, ocheane puternice, nu trebuia sa se apropie prea mult. Se mai putea întâmpla ca ei sa fie într-o expeditie si sa se întoarca pe neasteptate. O astfel de întâlnire întâmplatoare trebuie evitata, cu orice pret, altminteri tot planul ar cadea în balta.
Dupa vreo cinci minute, Petre veni în turn cu Tacato, pe care-l sprijinea. Tânarul print facea tot posibilul sa se tina bine, dar se vedea lesne ca trebuia sa-si încordeze toata puterea de vointa, iar când îl zari pe Farrow, zise cu tristete în glas:
— Cred ca nu voi putea pleca cu d-voastra spre insula, domnule capitan, caci ma simt înca prea slab. Ah! Uite-o ca se si vede – adauga el, când grupul de insule se ivi la orizont – insula cea mai îndepartata spre rasarit, aceea e. Când va veti apropia mai mult, veti vedea pe coasta de sud doua stânci înalte, colturoase: reciful de corali se afla la vreo cincizeci de metri de ele. Exact în directia spre deschizatura îngusta dintre aceste doua stânci se afla intrarea prin reciful de corali. Un bloc enorm, care se gaseste acolo, poate fi dat înlaturi foarte lesne, în partea aceea reciful e lat numai de vreo

zece metri, dar drumul trece pe acolo. Apoi va trebui sa patrundeti în deschizatura dintre cele doua stânci înalte, de unde veti ajunge – dupa vreo saizeci de metri – la un lac destul de mare în mijlocul caruia se afla o insulita stâncoasa. Pe aceasta insulita e cladit castelul strabunilor mei. Piratii ni l-au luat, alungându-ne. Noi am fost nevoiti sa ne cautam adapost pe malul drept al acestui lac. Acolo, în peretele înalt al malului, se gasesc multe pesteri, în care ne-am facut locuinte.

— Minunat! Exclama Farrow, în cazul acesta sunt sigur ca planul meu va izbuti, oare, nu cumva or fi santinele pe insula, care ar putea observa un vas care se apropie?

— La asta nu v-as putea raspunde – zise Tocato – dar cred ca piratii socot ca ascunzatoarea lor e prea sigura, pentru a mai lua masuri de aparare.

— Si cum stam cu locuintele din stânca ale tovarasilor d-tale de trib? Întreba Farrow. Exista pe acolo oameni de paza, care ne-or putea trada?

— De fapt, noi am pus totdeauna santinele, caci ne temeam nu atât de vizitele strainilor, cât de vreo siretenie de-a piratilor. Dat fiind însa ca acum Motogo e de partea lor, cred ca el nu va mai socoti ca e nevoie sa puna paznici.

— Hm..., sa nadajduim ca asa este – zise capitanul. Spun asta, pentru ca vad ca va fi o noapte foarte luminoasa, nu se vede nici-un nor pe cer. Luna va lumina lacul ca ziua. Va trebui, deci, sa facem în asa fel încât sa putem pleca cu barca de

aluminiu imediat ce se va întuneca. De aceea, ne vom lasa la fund si ne vom apropia pe sub apa chiar pâna la insula. Îndata ce va apune soarele, ne ridicam repede la suprafata si punem pe barca de aluminiu.
Tacato începu deodata sa se clatine, se sili însa, cu toata energia, sa se tina bine, dar doctorul Bertram, care venise st el în turn, zise:
— Destul, prietene, vad eu ca trebuie sa ma port mai aspru cu d-ta. Hai repede îndarat în cabina, n-ai voie sa te obosesti prea mult. Îi facu în acelasi timp un semn lui Petre si Uriasul îl sprijini pe Tacato, tragându-l pe scarita de fier care ducea în interiorul submarinului. Apoi coborâra si Farrow, George, Rindow si Plundow, iar capacul fu închis si „Dox”-ul se lasa încetisor în apa.
Kanu-ul lui Tacato era fixat bine pe punte, ca sa poata suporta o calatorie sub apa. Pieile de mistret din care era construit erau atât de bine argasite, încât apa de mare nu le putea strica. Kanu-ul acesta era o mica opera de arta si capitanul îsi pusese în gând sa i-l ceara lui Tocato, dupa ce-si va fi dus Ia bun sfârsit însarcinarea.
Submarinul se apropia încetisor de insula. Farrow privi cu atentie prin periscop la reciful care se zarea tot mai lamurit, caci trebuia sa stabileasca daca se aflau santinele acolo, sau daca nu se înapoia cumva bricul, care-i aducea îndarat pe pirati din vreo expeditie.
Nu putu sa descopere, însa, nici e fiinta vie nici pe reciful lat de margean, care

împrejmuia insula si nici pe malurile înalte ale insulei din spatele lui.
În cele din urma, zari cele doua stânci ascutite, printre care se putea ajunge înauntru. Submarinul se afla înca la o suta de metri departare de insula, când capitanul ordona sa se opreasca motoarele. Aici voia sa astepte pâna se va lasa întunericul, caci nu cuteza sa se apropie mai mult pe sub apa, deoarece se temea sa nu dea de vreo piedica. Dupa un sfert de ceas, lumina zilei disparu si capitanul dadu comanda de iesire la suprafata.

IV.
O RECUNOASTERE PRIMEJDIOASA.

MANEVRA SE ÎNDEPLINI CU REPEZICIUNE si barca de aluminiu fu montata pe punte.
— Ar fi trebuit sa-l mai întreb pe Tacato ce fel de lumina au piratii în castel – zise Farrow; probabil ca se folosesc de lampi cu petrol. Sau or fi având vechii mayasi vreun sistem misterios de iluminare, dupa cum ai observat tu, George, în templul lui Tehuante? Ar fi de mare însemnatate pentru noi sa stim asta.
— Ne vom da seama daca ferestrele castelului vor fi luminate – raspunse George. De fapt, voiai sa stabilesti numai asezarea lui exacta, pentru ca sa poti aduce la îndeplinire planul tau misterios. Asa fiind, n-ar putea avea nimic cu noi, chiar daca ne-or vedea. Nici nu e nevoie sa ne apropiem de castel.

— Asa e – zise Farrow – trebuie, totusi, sa ma apropii într-atâta, încât sa am o cunoastere cât mai exacta a locului. Dar sa lucram repede, luna va rasari îndata si atunci sarcina noastra va fi îngreunata.
Cei trei tovarasi urcara în barca usoara pe care Petre o îndrepta repede spre reciful apropiat. Era întuneric bezna, dar când ajunsera la zece metri, vazura, totusi, crestele de spuma ale valurilor, care se spargeau de zagaz. Nelamurit, recunoscura si blocul urias de stânca, aflat chiar în fata strâmtei intrari. Petre se apleca peste marginea barcii, apuca bolovanul si, încordându-si puterile, îl împinse deoparte. Blocul enorm era foarte poros, si asta facea sa fie usor.
Intrarea era atât de strâmta, încât nici-unul din vasele care navigau prin apele acelea n-ar fi putut trece prin ea. Piratii trebuiau, deci, sa dispuna de un vas special construit, foarte îngust si înzestrat cu motoare puternice, care îi dadeau o viteza mare.
Barca usoara de aluminiu aluneca repede prin intrarea întortocheata. Prora se izbea mereu de stânca de corali, dar piatra era relativ moale si nici Petre nu era ne dibaci...
Curând ajunsera în lacul larg de cincizeci de metri si se îndreptara spre cele doua stânci înalte, care pareau niste ace ascutite.
Canalul în care intrasera acum era ceva mai larg si nici nu facea cotituri, ca cel dintâi. Petre vâslea fara sa faca cel mai mic zgomot. Cu toata asigurarea lui Tocato ca nu existau santinele, tovarasii

îsi spuneau ca e mai bine sa fie cu bagare de seama.
În sfârsit, strabatura cu bine si canalul cel lung de vreo saizeci de metri. În vremea asta, cerul se mai luminase si la vreo 80-100 metri înaintea lor zarira nelamurit contururile unei cladiri mari, desenându-se pe fondul întunecat al noptii.
— Ia-o repede într-acolo! îi porunci Farrow Uriasului, poate ca vom ajunge înainte de a se ivi luna. La înapoiere, n-avem de ce ne mai teme, chiar daca vom fi observati. Înainte de a putea întreprinde ei ceva, i-am si facut nevatamatori.
— Sunt curios sa vad cum vei îndeplini treaba asta. zise George. Dar se mai poate ca ei sa deschida focul asupra noastra, când ne vor descoperi la înapoiere. Chiar daca noi personal vom avea norocul sa nu fim nimeriti, or fi de ajuns ca vreo câteva gloante sa gaureasca barco, pentru a ne împiedica sa ne facem nevazuti.
— Nici asta nu e exclus – încuviinta capitanul – tin însa neaparat sa vad pe unde se afla ferestrele castelului. Pentru planul meu. Asta este de cea mai mare însemnatate. Asadar, ia-o înainte, Petre, dar cât mai fara zgomot!
Uriasul se pricepu sa vâsleasca barca repede, fara însa ca lovituriile de vâsle sa fie auzite.
— Trebuie sa stabilim distanta cât se poate mai precis – sopti Farrow.
— Eu socot ca sunt exact nouazeci de metri, zise George, jumatate din drum l-

am facut pâna acum.
— Asa cred si eu, raspunse Farrow multumit si ma bucur ca tu... Ah, asta e neplacut! Se întrerupse el.
În clipa aceea, luna se ivise pe cer si-si trimitea lumina peste marginea unei perdele de nori, care-o acoperise pâna atunci. Se facu lumina ca ziua si cei trei tovarasi observara cu uimire cladirea uriasa, alba, de o arhitectura cu totul neobisnuita. Opera aceea de arta fusese creata, probabil, cu sute de ani în urma de reprezentantii unui popor stravechi.
— Sa vâslesc înainte? Întreba Petre, care oprise imediat.
— Înca putin, raspunse capitanul. Nu se pot recunoaste destul de lamurit ferestrele.
Uriasul mai vâsli o bucata de drum si când ajunsera pâna la douazeci de metri, Farrow zise multumit:
— Asa, acum stiu destul. Vreau sa sper ca pirati sunt în cladire, caci ar fi pacat daca s-ar afla în vreo expeditie de-a lor. Ma mir, însa, ca nici-o încapere o palatului nu e luminata. Hm... tot va trebui sa facem un înconjur al insulei, deoarece doresc sa ma încredintez daca vasul piratilor e ancorat pe undeva. Daca nu va fi asa, va trebui sa asteptam afara, cu submarinul sub apa, pâna se vor înapoia.
— Asta poate deveni foarte primejdios, zise George, care fu cuprins de o neliniste brusca. Poate ca am izbuti sa descoperim ceva mai mult de pe maluri, al caror desis ne ofera destula ocrotire.

— Nici asa nu e rau – încuviinta Farrow – dar, de vreme ce suntem aici, am putea merge si cu barca. Petre, vâsleste pâna aproape de tot. Trebuie neaparat sa stabilim daca vasul piratilor se afla aici.
Uriasul vâsli spre insula, apoi porni de-a lungul tarmului stâncos, la vreun metru si jumatate departare de el. În partea de nord se afla un mic golf, la capatul caruia înainta un ponton în apa. Aici era, dupa toate probabilitatile, portul vasului piratilor, dar vasul însusi nu se afla acolo.
— Ei, ce spuneam eu! Facu Farrow, satisfacut. Tot a fost bine ca am procedat în felul acesta. Acum putem astepta în fata insulei pâna vor veni piratii. Asadar, repede înapoi. Petre, am avut mare noroc ca nu sunt aici si nu ne-au zarit!
Uriasul vâsli repede înainte. Venise pe partea de apus, acum o lua pe partea de rasarit. Pe tarmul de peste drum, stâncile erau foarte înalte, de cel putin zece metri. Acolo se aflau, asadar, locuintele din pestera ale mayasilor, care fusesera alungati din vechiul castel.
De-abia trecuse barca de insula aceasta, ca deodata tâsnira cu viteza enorma si fara cel mai mic zgomot kanu-uri încarcate cu fapturi negricioase, în mâinile carora scânteiau sulite si cutite.
Petre începu sa vâsleasca nebuneste, în vreme ce Farrow si George trasera de la brâu grenadele cu gaze, pentru a le azvârli asupra primului kanu.
În aceeasi clipa, însa, un adevarat nor de sulite suiera prin aer. Ciudat era, însa, ca armele acestea periculoase nu erau

îndreptate asupra celor trei marinari, ci asupra barcii. Probabil ca mayasii voiau sa-i prinda vii pe îndraznetii care le încalcasera domeniul.
Lancile ascutite patrunsera una dupa alta prin aluminiul subtire si apa navali imediat în barca, facând-o sa se încline într-o parte.
Ca sa goleasca apa, nici nu era de gândit; de asemeni, Farrow si George nu se mai puteau folosi de grenadele cu gaze, caci sulitele continuau sa zboare cu nemiluita, gaurind tot mai mult barca, pâna când în cele din urma, ea se scufunda ca un bolovan.
Când cei trei tovarasi iesira la suprafata, fura înhatati din toate partile. Cât ai clipi, li se luara grenadele de mâna, caci bastinasii banuiau, desigur, ca armele acestea ale îndraznetilor straini ar putea deveni foarte primejdioase. Apoi fura scosi din apa cu iuteala fulgerului, mâini dibace le smulsera si armele de la brâu.
Poate, însa, ca si fara arme ar fi încercat ei sa se libereze, însufletiti de curajul disperarii, daca ar fi fost adusi toti pe acelasi kanu, dar potrivnicii lor pareau sa-si fi spus si ei asta, caci prizonierii fura împartiti pe trei barci diferite. Fiecare era înconjurat de sase bastinasi, din care trei vâsleau spre pesterile din stânci, iar ceilalti trei îi tineau pe prizonieri sub amenintarea pumnalelor.
— Sa nu ne împotrivim! îi se adresa Farrow tovarasilor sai. Trebuie sa încercam sa scapam prin vreo viclenie oarecare.

Vorbise frantuzeste si un mayas urias, care statea în fata lui, zise într-o englezeasca stricata:
— Strain stea linistit, numai Motogo vorbeste.
Asadar, tradatorul acesta al propriului sau neam pusese la cale prinderea celor trei tovarasi. Si procedase cu un rafinament uimitor, ceea ce era o dovada ca trebuia considerat ca un dusman primejdios.
Farrow îl masura cu privirea. Spre deosebire de trasaturile aproape delicate ale tovarasilor sai de trib, chipul sau avea o expresie brutala, de buldog, ti se vedea lesne ca obisnuia sa-si impuna vointa prin toate mijloacele.
Ceilalti, în schimb, pareau doborâti, tristi chiar, li mustra, desigur, constiinta ca stapânul lor de drept fusese alungat si ca în palatul stravechi locuiau acum cuceritori straini, salbatici.
Farrow se gândi ca i-ar putea câstiga de partea lui. Numai de le-ar cunoaste limba. Nadajduia, totusi, ca printre ei se va fi aflând unul care-l însotise pe tânarul print în Australia, însusindu-si acolo limba engleza.
Hotarî însa sa fie cu multa bagare de seama în privinta acestora, ca sa nu-l vâre la banuieli pe uriasul Motogo. Probabil ca umblase si el prin porturi mari si pricepea engleza mai bine decât o vorbea.
George se împacase îndata cu soarta. Sedea linistit pe scândurile kanu-ului si se uita la bastinasi. Erau mai toti oameni tineri, de statura potrivita, vânjosi, cu

chipuri taiate dintr-o bucata care tradau pe urmasii unul popor de cultura straveche.
Tânarul se gândea de zor la un mijloc de scapare. Pentru asta, trebuia sa puna mâna pe unul din kanu-urile mayasilor. Va porni la locul unde se afla submarinul, îi va aduce pe camarazi cu toate barcile de aluminiu ce se aflau acolo si, zvârlind grenade cu gaze asupra dusmanilor, îi vor face nevatamatori. Fireste, prin asta vor cadea în nesimtire pentru 24 de ore si tatal sau cu Petre, dar mai bine asa decât sa-si piarda libertatea.
George începu sa observe cu atentie tot ce se petrecea. Când se apropiara de peretele de stânca al tarmului rasaritean, Motogo scoase un tipat ascutit si imediat tâsnira lumini în pesterile întunecoase. Erau faclii de rasina, care ardeau linistit si aproape fara sa produca fum.
Si purtatori acestor faclii erau mayasi mai în vârsta, care nu luasera parte la atac.
Chipurile lor erau posomorâte, dar prin asta nu-si exprimau vreun simtamânt neprietenos împotriva prizonierilor si George îi vazu pe câtiva îndreptând, pe furis, priviri de ura spre bastinasul urias, care cobora acum, împreuna cu tatal sau, din kanu-ul apropiat.
George fu invitat si el, prin semne, sa coboare. Cum simti pamânt sub picioare, pasi spre tatal sau si se aseza lânga el, fara sa se sinchiseasca macar de mayasi; spre marea lui nedumerire, bastinasii pareau ca nici n-au observat.

Petre facu la fel, dar imediat cel trei prizonieri fura încercuiti de câtiva mayasi, care tineau pumnalele în mâna.
George vru sa-i împartaseasca tatalui sau planul pe care si-l facuse, dar capitanul facu un gest cu capul, dându-i de înteles sa taca. Îsi întrerupse imediat vorba si privi cu atentie împrejur.
Se gaseau într-o pestera mare, ai carei pereti erau atât de crapati, încât gândul te ducea la vreo puternica eruptie vulcanica, fapt care crease aceste pesteri în interiorul stâncii.
Grota era luminata de vreo zece faclii, purtate de batrânii mayasi, George vazu în treacat ca unele crapaturi din pereti erau facute de mâna omeneasca ti aveau înfatisarea unor deschizaturi de usi. Asta îl facu sa presupuna ca mai erau si alte pesteri, care comunicau cu aceasta de aici.
— Straini ramâne aici pâna vine domni albi – zise Motogo. Ei hotaraste ce facem cu voi.
— Ma bucur ca vorbesti atât de bine englezeste, zise Farrow, calm. N-ai fi bun sa ne spui de ce ne-ati atacat?
Motogo rânji magulit, apoi raspunse în englezeasca îi grozava:
— Motogo vorbeste mult englezeste. Straini facut prizonieri, pentru ca nu trebuie vada unde traim noi. Domni albi spune voi ce întâmpla.
— Asta-i acum, aveti si stapâni albi peste voi? Întreba Farrow, prefacându-se mirat. Zau ca n-as fi crezut-o! Atunci se vede ca locuiesc în vechiul palat al mayasilor, care se afla pe insula.

Motogo facu un pas îndarat. Parea speriat de faptul ca prizonierul cunostea numele poporului sau, de care nimeni nu stia c-ar mai exista vreo ramasita. De-abia dupa câteva clipe de reculegere, izbuti sa îngâne:
— D-ta cunosti mayasi? De unde, cine spus la d-ta?
— Noi stim totul, raspunse Farrow, cu ton serios. Ne-am dat seama îndata ca palatul acesta a fost cladit de vechii si mândrii mayasi, care nu s-au supus niciodata unei stapâniri straine, ci mai curând au preferat sa moara.
Stia Farrow de ce vorbea în felul acesta. El tot spera ca unul din tinerii mayasi întelegea limba engleza si astfel va izbuti sa provoace o nemultumire împotriva lui Motogo, ceea ce, în cele din urma, îi va folosi lui si tovarasilor sai în primul rând.
George, care pricepu imediat gândul tatalui sau, îi observa cu luare aminte pe tinerii bastinasi din jurul lor. Si atunci vazu ca unul din ei, care facea impresia a fi foarte inteligent, tresari cu putere la cuvintele capitanului. Îsi fixa bine în minte chipul acestui tânar, hotarât sa-i vorbeasca la primul prilej. Era încredintat ca dânsul îl însotise pe printul Tocato în Australia.
Se parea însa ca lui Motogo nu-i prea erau placute vorbele lui Farrow. Facu o strâmbatura de furie, apoi arunca o privire nu prea linistitoare spre tânarul care tresarise si spuse:
— Mayasi prosti, albi pricep mai bine stapâneasca.

— Asa! Facu Farrow, cu o anumita intonatie. Nu-mi vine sa cred totusi, ca albii – din rasa carora fac si eu parte, de altfel – ar putea construi palate ca acestea, pe care le-au cladit cu unelte primitive mayasii fugiti din America de Sud.
Cuvintele sale erau destinate mai mult pentru vreunul din tinerii care fusese, probabil, împreuna cu printul Tacato în Australia. Si ochii capitanului iscodeau neîncetat în jur si în cele din urma îl zari si el pe tânarul mayas, pe care George îl descoperise înaintea lui. Acesta clatina capul de-abia vizibil, dar Motogo îi arunca din nou o privire banuitoare.
— Voi spuneti asta la stapâni albi, acum mergem mai departe! Izbucni el, furios.
Dadu o porunca mayasilor care îi amenintau pe prizonieri cu pumnalele lor si acestia îi silira sa înainteze spre fundul pesterii, în una din deschizaturi largita de mâna omeneasca.
Un gang îngust si întortocheat, ai carui pereti erau porosi si crapati, ducea vreo opt metri în interiorul stâncii, apoi cei trei prizonieri patrunsera într-o alta pestera uriasa, al carei capat nici nu se vedea în lumina celor patru faclii tinute de paznici.
Mayasii îi condusera repede spre peretele lateral, în care se afla o firida marisoara. Fura îndemnati sa intre si acolo dadura peste un culcus facut din ierburi uscate.
Mayasii se postasera la intrarea firidei, tinându-l sub ochi pe prizonieri. Farrow le spuse încetisor tovarasilor sai:

— Probabil ca piratii tineau aici captivi, silindu-se sa plateasca sume de rascumparare. A, uite-l si pe tânarul mayas care parea sa fi înteles vorbele mele. Trebuie sa încercam sa intram în legatura cu el.
— Da, tata si eu am observat ca a înteles ce-ai vorbit, zise George. Am avut chiar de gând sa caut sa stau de vorba cu el. Pare sa nu fie multumit cu stapânirea lui Motogo si a piratilor. Totusi, nu trebuie sa trezim banuiala tovarasilor sai, caci nu stim cum se au ei intre ei. Poate ca sunt adepti ai lui Motogo, altminteri nu l-ar fi pus el de paza aici. Nu cumva o fi vreo siretenie de-a lui, ca l-a postat si pe tânarul asta sa ne pazeasca?
— Tocmai la asta ma gândeam si eu! zise Farrow. Trebuie sa aflam, însa, daca nu cumva mai stie si altul englezeste. Sa chibzuim lucrurile bine, ca sa nu facem vreo greseala. Daca se înapoiaza piratii si ne gasesc aici, soarta noastra e pecetluita.
— Da, trebuie sa chibzuim bine ce facem, zise George, îngândurat. Eu, însa, îmi pun mari sperante în mayas-ul acesta tânar. Cu siguranta ca el nu e de partea lui Motogo, ceea ce o dat de înteles raspunzând prin gesturi vorbelor tale. De aceea e si suspect ca Motogo l-a ales tocmai pe el pentru paza noastra. Caci a observat si dânsul gesturile de aprobare ale tânarului. E deci sigur ca unul din ceilalti paznici pricepe si el englezeste, fara ca baiatul s-o stie.
George se ridica brusc de pe culcusul de paie, pe care se tolanisera cu totii si zise

încetisor:
— Tata, lasa totul în seama mea. Cred ca am o idee buna. Nu te împotrivi, te rog, sunt sigur ca voi izbuti. Ramâneti linistiti aici, în cazul ca voi fi scos afara. Pentru ideea asta, am sa-i multumesc doctorului Bertram.

V.
GEORGE SALVEZA SITUATIA.

DAR CE AI DEGÂNDSA FACI, GEORGE? Întreba Farrow, îngrijorat. Stiu ca te pricepi sa fauresti planuri ingenioase, dar de cele mal multe ori ele sunt si foarte primejdioase. Te rog, deci, sa ne spui si noua.
— Tata, e ceva foarte simplu. Ma prefac grav bolnav – ba nu, o voi face chiar pe nebunul. Doctorul Bertram îmi povestise ca toate popoarele primitive sunt stapânite de superstitia de a nu-i atinge pe nebuni, deoarece cred ca acestia sunt posedati de duhuri rele. În felul acesta, voi putea lamuri întreaga situatie, caci celalalt paznic, pe care-l banuim ca pricepe si el englezeste, va fi silit sa se tradeze.
— Dar bine, George. Planul tau e mai mult decât ciudat, zise capitanul, uimit. Nu prea cred ca vei ajunge la vreun rezultat.
— Tata, am presimtirea ca în felul acesta vom fi salvati. Da-mi voie sa fac ce stiu eu. Fiti numai atenti daca vreunul din paznici se tradeaza ca pricepe si el vorbele mele.

— Stiu eu ce sa mai zic?... în tot cazul, sunt foarte curios sa vad rezultatul, raspunse Farrow, jumatate convins, jumatate îngrijorat.
Atâta asteptase George. În clipa urmatoare, se arunca la pamânt de pe culcusul de paie înalt de un metru. Începu sa se zvârcoleasca gemând si, prefacându-si glasul, striga:
— Ah, Tehuante, vii! Ne vei ajuta, îl vel pedepsi pe Motogo, îi aduci cu tine pe Tacato!
Viclenia lui avu succesul dorit. Farrow si Petre îsi jucara si ei rolurile de minune, sarira imediat în sus, se aplecara spre George si-l tinura mâinile si picioarele. Si capitanul striga cu glas iritat:
— Aduceti repede apa, repede, repede!
Tânarul mayas sari de la locul lui si intra în firida din pestera. Odata cu el, însa, se ridicase si un alt paznic, cu figura inteligenta, dar în ochii caruia lucea o expresie de viclenie.
— Ce s-a întâmplat cu fiul d-tale? Întreba tânarul mayas, într-o englezeasca fara cusur. Ce tot îndruga despre Tehuante si Tacato?
— Are friguri, raspunse Farrow, îngrijorat. Nu se poate aduce putina apa?
Fara sa-i raspunda le întrebare, tânarul se întoarse spre paznicul care se ridicase si el si vorbi agitat cu dânsul, repetând numele Tehuante si Tacato. Celalalt dadu din cop, apoi pleca repede.
În aceeasi clipa, Farrow i se adresa tânarului mayas:
— D-ta esti de partea lui Motogo? Vrei sa ne-ajuti sa-l redam printului Tacato

rangul ce i se cuvine?
Mayas-ul îl privi câteva clipe cu ochii holbati, apoi, plecându-se deasupra lui George, sopti:
— Fii cu bagare de seama, nu stiu daca vreunul din paznici nu pricepe si el englezeste, Motogo ma banuieste de multa vreme. Ce are fiul d-tale?
— N-am nimic, sopti George, voiam numai sa ma încredintez daca d-ta si înca vreunul pricepeti englezeste. Daca ma ajuti sa fug, îi voi face nevatamatori atât pe pirati, cât si pe Motogo cu tovarasii sai. L-ai trimis pe celalalt sa-l aduca?
— Da.
— Foarte bine. Tata, îi vei spune ca trebuie sa fac neaparat o bale în lac, spre a scapa de accesul care m-a apucat. Voi gasi eu apoi prilejul sa fug... Oh! Tehuante, esti aproape si cu tine e si Tocato! Striga el apoi tare.
Nu-si dezlipise privirea de la intrarea firidei si observase la vreme venirea uriasului Motogo, care pasea în vârful picioarelor.
— Aduceti apa, ce Dumnezeu! Striga Farrow, cu o enervare bine jucata. Sau, nu, mai bine daca va face o baie în lac, accesul va trece.
— Ce are, ce Tehuante, ce Tacato? Striga Motogo, cu o licarire de furie în privire.
— Nici eu nu stiu ce are, raspunse capitanul cu accent îndurerat. Trebuie sa faca neaparat o baie, altminteri devine si mai grav. Dupa aceea îi veti putea întreba ce este cu aceste nume – eu n-am de unde sa stiu.

Deoarece Farrow, din cauza enervarii bine jucate, vorbise foarte repede, Motogo nu-l prea pricepu; se întoarse spre tânarul paznic care-l adusese si vorbi câteva clipe cu el, apoi zise:
— Bun, noi ducem el sa faca baie în lac, voi ramâne aici.
Asta fu o dezamagire mare pentru capitan, dar nu trebuia sa se tradeze. Clatina numai din cap si zise:
— Fiti, însa, cu bagare de seama, nu-l lasati din mâna, caci se poate îneca. Cufundati-l de câteva ori, pâna-i trec furiile.
Farrow nu stia în ce fel se gândea George sa fuga, dar stia ca se poate încrede în fiul sau. Un ajutor avea fi în tânarul mayas, care apucase acum bratul lui George.
La o porunca a lui Motogo, mai venira înca trei mayasi si-l scoasera pe „nebun" afara.
— Noi facem bine, fagadui Motogo, înainte de a-i urma.
— Sunt curios sa vad ce va nascoci George – zise capitanul catre Petre. Daca izbutesti într-adevar sa scape, cred ca va fi atât de inteligent si va astepta cu atacul general pâna se vor înapoia piratii.
— Putem avea deplina încredere în domnul George, raspunse Petre. Eu sunt convins ca le va veni de hac si mayasilor si piratilor.
— Sa dea Dumnezeu! Ofta capitanul.
Ascultara cu încordare. Se scursera vreo zece minute, apoi se auzi dinspre malul lacului o galagie grozava. Se deosebea lamurit glasul lui Motogo care dadea

ordine, racnind, apoi strigatele altor barbati.
— Aha! Facu Petre, vesel – a izbutit. Sunt curios sa stiu cum a facut-o.
Mai trecura vreo cinci minute, dupa care galagia se mai potoli. Se mai auzeau porunci si chemari, dar mai rar si nu atât de iritate.
Încordarea lui Farrow si a lui Petre era la culme, când, în sfârsit, se înapoie Motogo. Râmase în fata firidei, chipul sau. Avea o expresie posomorâta si cu greu izbuti sa îngâne:
— Baiat tânar s-a dus, miscat tare cu mâini, cufundat apa. Ce Tehuante, ce Tacato?
— Ce, baiatul meu s-a înecat? Striga Farrow sarind în sus si apropiindu-se de Motogo. Cum de s-a întâmplat asta?
Peste umarul uriasului îl zari pe tânarul mayas, care-i facea semne din ochi. Si atunci stiu imediat ca George se folosise de un viclesug ca sa dispara. Desigur ca s-a prefacut lovit de un nou acces, prilej cu care s-a smuls din mâinile mayasilor, pentru ca apoi sa se faca nevazut sub apa, ca un bun scafandru ce era. Va gasi el prilejul apoi sa ajunga la submarin.
Petre, care si el era încredintat ca lui George îi reusise planul, se prefacu de asemeni cuprins de disperare. Se apropie amenintator de Motogo, care striga imediat o porunca. Tinerii paznici se apropiara cu pumnalele ridicate, gata sa intervina pentru a-l apara pe seful lor.
— El vinovat – striga uriasul – el disparut sub apa, noi nu putem gasi la el.

— Nu stie nimeni englezeste pe aici! striga capitanul. As vrea sa aflu ce s-a întâmplat cu fiul meu!
— Eu bine vorbeste – zise Motogo – eu spune voi, el scufundat, noi nu putut gasi la el.
Capitanul tocmai voia sa mai întrebe ceva, când rasuna un glas puternic:
— Ce s-a întâmplat aici, Motogo? Cine sunt acesti doi straini?
Motogo se rasuci pe calcâie cu iuteala fulgerului, se înclina pâna la pamânt, tinând bratele încrucisate si bâlbâi:
— Straini venit cu barca, noi prins pe ei. Unul bolnav, noi dus el faca baie în lac, el înecat.
— Ah, dracul pricepe pasareasca ta! Striga noul venit.
Era un barbat zvelt, ale carui miscari tradau o mare putere. Se apropie mai mult si Farrow vazu un chip frumos, inteligent, pe care, însa, toate patimile omenesti întiparisera semne adânci.
— Tala – se adresa el mayas-ului, în care Farrow recunoscu, instinctiv, un spion – ce s-a întâmplat?
Într-o englezeasca destul de buna, cel întrebat raporta cum îl prinsesera pe straini, accesul de friguri al lui George, baia din lac si cu prilejul acesta Farrow si Petre aflara cum izbutise tânarul sa dispara. Tala încheie:
— ... l-am cufundat în apa, dupa cum ne sfatuise strainul de colo. Dar el s-a smucit atunci atât de tare, încât doi dintre noi, printre care si Sago, au cazut în apa. Am fost nevoiti sa-i dam drumul, l-am vazut pe strain ducându-se la fund,

Sago si Aya iesisera la suprafata, noi am mai asteptat, dar baiatul nu s-a mai aratat. Ne-am lasat si noi în apa, am cautat, cu bete de bambus, dar fara nici-un rezultat. Si el vorbise despre Tehuante si Tacato...

— Hm..., interesanta afacere! Mormai europeanul.

Se apropie de firida si-l masura cu privirea pe capitan si pe Petre. Îndaratul lui se ivira alti europeni, cu înfatisare salbatica si chipuri aspre si fioroase.

— Ce-ati cautat voi pe-aici? îi întreba seful pe capitan.

— Domnule, fiul meu sa înecat! Striga Farrow, cu glas hotarât. Vreau sa-ncerc sa-l salvez. Lasati-ma sa merg la malul lacului. Salbaticii acestia nu sunt scafandri, ei nu-l pot salva.

— Ah! S-a înecat el de mult, nu-l mai duce grija! Raspunse strainul, dispretuitor si probabil ca si voi veti împartasi soarta lui. Noi n-avem nevoie de spioni pe aici. De unde îl cunoasteti pe Tehuante si Tacato?

— Nu stiu de unde-i cunostea fiul meu – raspunse Farrow. Salvati-l si atunci veti afla!

Siretenia lui avu rezultatul dorit. Piratul chibzui câtva timp, apoi zise:

— Bine, vino cu noi! Dar sa stii ca vei fi împuscat pe loc la cea mai mica miscare suspecta. Noi nu ne jucam! Soarta fiului d-tale îmi este perfect indiferenta, putin îmi pasa de el, dar vreau sa aflu de la dânsul ce stia despre cei doi mayasi, ale caror nume le-a pronuntat. Înainte!

Înconjurati de sase pirati, Farrow si Petre pasira spre tarmul locului. Luna se ridicase în vremea asta pe cer, asa ca partea aceasta a lacului era în întuneric. La o porunca o sefului piratilor, se adusera faclii, care luminau însa numai suprafata apei, nu si interiorul ei.
— Degeaba! Facu piratul, dupa câteva clipe. Fiul d-tale a luat taina cu sine în mormântu-i umed. Acum, spune cum ati ajuns aici!
— Bricul nostru se afla lânga una din insulele apusene – raspunsa Farrow, cu glasul slab. Noi am pornit cu o barca sa stabilim asezarea acestei insule, caci suntem geologi de meserie. Si asa s-a facut ca am ajuns pe lacul acesta si tocmai când priveam palatul de colo, care ne interesa mult, am fost atacati de bastinasi. Fiul meu a fost apucat de un acces de friguri, eu le-am spus oamenilor d-tale sa fie cu bagare de seama, dar sfaturile mele n-au fost luate în seama, se vede, caci el tot s-o înecat.
— Hm..., asadar bricul d-voastra se afla la apus de aici, zise piratul îngândurat. În cazul acesta, trebuie sa ne ocupam ceva mai de aproape de el. Sa cred oare ca apartineti unei expeditii care are sarcina sa cerceteze apele acestea? Câti oameni mai sunt pe bric?
— Împreuna cu echipajul, înca zece capete, raspunse capitanul.
— Ei, atunci treaba e usoara, îi voi aduce si pe dumnealor aici chiar acum, ca sa putem hotarî asupra soartei voastre înca din noaptea asta. Acum, fireste, trebuie sa ne înapoiem, n-avem încotro.

Farrow nu stia ce sa faca. Izbutise George sa dispara, ajunsese la submarin, sau mai era ascuns pe undeva, prin apropiere?
Dar, înainte de a putea raspunde ceva, fu împins de pirati înapoi, si acelasi lucru îl facura si cu Petre. Nici n-ar fi putut sa se împotriveasca, deoarece tevile pistoalelor li se înfigeau în coaste.
— Dar cine esti d-ta, de-ti îngadui sa procedezi în felul acesta cu noi? Striga Farrow peste umar. Cine-ti da dreptul sa ne tii prizonieri aici?
— Vei afla totul Ia vreme, raspunse piratul, râzând. Afla numai ca eu am aici toata puterea în mâinile mele. Camarazi, înainte! Pe uriasul ala îl vom putea folosi însa pentru scopurile noastre. Nadajduiesc sa-l pot convinge, caci tot mai bine e sa fii pirat, decât sa mori.
Petre vru sa raspunda cum stia el, dar capitanul îi opri, dându-i un ghiont în coaste. N-avea nici-un rost sa se ia la harta cu piratul, cel putin pentru moment.
Chiar daca George nu izbutise sa ajunga la submarin, Rindow era, desigur, la postul sau. El va fi observat întoarcerea piratilor si lipsa îndelungata a celor trei tovarasi îl va fi pus pe gânduri. Si va sti el cum sa procedeze pentru a-i salva.
Capitanul tinea, însa, sa-si joace rolul pâna Ia sfârsit, asa ca striga peste umar:
— D-voastra sunteti vinovati de moartea fiului meu! Salbaticii d-tale l-au lasat sa se înece si asta nu o voi uita niciodata.
— În cazul acesta, va trebui sa te fac eu sa uiti, raspunse piratul. Îi vei urma si-l

vei gasi. Luati-o mai repede, camarazi, spre castel: trebuie sa iesim în larg cu tot echipajul, te pomenesti ca facem o prada buna. Asemenea expeditii au bani multi la bord.
— Atunci, Motogo cu oamenii lui poate sa-l duca înapoi pe cei doi prizonieri, îsi dadu cu parerea unul din pirati. De ce ne-am pierde noi vremea cu ei?
— Ai dreptate – încuviinta piratul.
— Motogo, du-i pe prizonieri în pestera!
Farrow si Petre fura din nou încadrati de mayasii cu pumnalele ridicate si siliti sa ia drumul spre închisoare lor.
În drum, Uriasul sopti capitanului:
— Cred ca vor avea o surpriza frumoasa domnii pirati, când vor iesi în larg. Domnul Rindow va sti el ce are de facut, daca n-o fi izbutit între timp domnul George s-ajunga la submarin.
— Asa sper si eu – raspunse Farrow. Vom scapa noi cu bine si din aventura asta si-i vom reda sceptrul tânarului print.
Deodata, ramase locului si apuca bratul Uriasului.
— Auzi? Exclama el, agitat. A scapat. Si o ghicit planul meu. Acuma suntem salvati, piratii si mayasii au fost prinsi în capcana.
Dinspre mare ajunse pâna la ei o pocnitura slaba. Dupa câteva clipe, se auzi alta. Apoi doua detunaturi deasupra lacului. Farrow si Petre îsi dadura imediat seama ce însemnau aceste detunaturi: Jean Brike lansase doua grenade cu gaze.
Mayasii începura sa-i indemne de zor pe prizonieri sa porneasca repede înainte.

Dar cei doi si începusera sa se clatine. Farrow si Petre îsi tinura respiratia imediat, vrând sa ramâna cu mintea limpede pâna în ultima clipa. în cele din urma, însa, nu se mai putura împotrivi si, odata cu aerul pe care-l trasera în piept, aspirara si gazul ametitor, care-i culca la pamânt.
George era hotarât sa fuga. Frica de rechini îi facea sa sovaie putin, dar, în cele din urma, îsi spuse ca n-avea încotro doar ca altfel erau pierduti.
În vreme ce mayasii îi duceau spre tarm, el continua s-o faca din când în când pe nebunul, dar nu prea mult, ca sa nu se tradeze. Si apoi stia ca tânarul mayas care-l tinea de bratul stâng era de partea lui.
Doua kanu-uri fura trase unul lânga altul, formând un mic canal între ele, în asa fel încât cei patru bastinasi – câte doi în fiecare kanu – putura sa-i dea drumul lui George în apa. De doua ori îl cufundara; George se linisti din ce în ce mai mult, dar a treia oara îsi smuci bratul stâng, îsi rasuci tot trupul, auzi un plescait, simti ca mayasii îi dau drumul din strânsoare si... se scufunda în apa...
Înota o bucata de vreme, scoase capul afara si vazu lumina facliilor, apoi se afunda din nou, la prora unei kanu. Se prinse cu mâinile de lemnul tare si ramase linistit.
Auzi galagia care se stârnise la suprafata, racnetele lui Motogo, plescaitul scufundatorilor care se lasara în apa. Dar nimeni nu banuia ca s-ar fi ascuns dupa

kanu, poate numai tânarul mayas care era de partea lui.
Agitatia se potoli încetul cu încetul. George scoase capul afara din apa si vazu lunecând un vas mic si îngust prin intrarea dintre cele doua stânci ascutite. Fara zgomot, dar cu viteza mare, vasul se îndrepta spre insula cu palatul stravechi, o ocoli si dupa câteva minute, veni spre malul rasaritean al lacului o barcuta în care se aflau sapte barbati.
George îsi dadu seama ca venise momentul sa se puna pe lucru. Se desprinse de kanu si începu sa înoate încetisor de-a lungul tarmului, îsi alese la repezeala unul din kanu-urile însirate acolo, îl dezlega si-l trase cu bagare de seama dupa el.
Din fericire, tarmul rasaritean era învaluit în întuneric, asa ca George nu putea fi observat.
Dupa vreo cincizeci de metri de drum, el îsi facu vânt în kanu, se aseza pe burta si începu sa vâsleasca.
Izbuti sa ajunga afara, în golf, cauta submarinul, dar nu-l zari. Probabil ca Rindow se lasase la fund, când vazuse ca piratii sau înapoiat.
George stia însa unde se afla „Dox”-ul. Vâsli pe dupa stânci si peste câteva minute zari turnul negricios al submarinului ivindu-se din apa. Capacul se deschise repede si Rindow striga:
— Ce s-a întâmplat, domnule George? Unde-s capitanul si Petre?
— Prizonieri amândoi, raspunse tânarul. Repede la suprafata, Jean Brike trebuie sa intervina!

Vasul începu sa se înalte, batrânul tunar aparu în turn si George îl striga repede:
— Jean. Adu doua ghiulele cu gaze, îti voi indica eu departarea exacta.
Batrânul se facu nevazut si dupa câteva minute se întoarse în tovarasia unui marinar, care ducea cele doua bombe.
George îsi facuse vânt peste parapet si alerga spre tunul de la prora. îi descoperi la repezeala si, în vreme ce tunarul îsi încarca „papusa", tânarul îi dadu explicatiile cuvenite.
Nici nu ispravi bine, ca se si auzi o detunatura, apoi o doua.
— Asa, domnule George, cred ca e de-ajuns? Facu batrânul zâmbind. Am tras tocmai acolo unde mi-ai zis d-ta. Peste o jumatate de ceas îi vom gasi pe pirati si pe salbatici în stare de nesimtite. Fireste ca si pe capitan si cu Petre, dar nu le strica putina odihna.
— Îti multumesc, Jean, meritul cel mal mare de data asta e al tau, zise George, miscat. Acum trebuie sa vorbesc cu domnul Rindow.
Tânarul îi povesti pe scurt primului ofiter cum stau lucrurile. Rindow chibzui câteva clipe, apoi zise:
— Peste o jumatate de ceas, vom putea porni într-acolo, ca sa-l scoatem pe cei doi prizonieri. Poate ca doctorul va izbuti sa-i trezeasca înainte de vreme din lesin, cu ajutorul oxigenului. Altminteri, va trebui sa pornim mâine dimineata înca o data, luându-l cu noi si pe Tacato, care-si va alege oamenii ce-i sunt credinciosi, Pe ceilalti îi vârâm laolalta cu banditii în vasul acestora, îi scoatem afara din

ascunzatoare, mai spargem o grenada deasupra lor si transmitem o radiograma autoritatilor engleze, care vor avea grija sa trimita vreun vas de-al lor, sa-i ia frumusel în primire.
— Da, asa m-am gândit si eu, raspunse George, plin de bucurie. Cred ca asta o fost si planul tatei.
Peste o jumatate de ceas, o barca de aluminiu porni spre ascunzatoarea piratilor, îi gasira pe toti în nesimtire; Farrow si Petre fura adusi repede pe bord, dar doctorul spuse ca n-ar fi indicat sa-i trezeasca din lesin pe cale artificiala.
Se proceda atunci cum propusese Rindow. A doua zi dimineata, Tacato se trezi sanatos si vesel, dar îi ruga ca nici-un mayas sa nu fie predat englezilor, îsi lua sarcina sa-i pedepseasca el însusi pe tradatori.
Tovarasii nu se împotrivira. Îi încarcara pe pirati pe propriul lor vas si îsi luara ramas bun de la tânarul print, care-l ruga sa revina cât mai curând pe insula lui. Apoi remorcara bricul piratilor, târându-l în larg.
Rindow transmise o radiograma, la care primi imediat raspuns si, dupa ce mai azvârli câteva grenade pe bric, porni cu submarinul spre rasarit.
Capitanul Farrow se trezi catre seara din lesinul sau. Îi lauda pe camarazi pentru felul cum procedasera, iar Petre striga un „Ura" pentru iubitul sau George, care le salvase din nou viata.

34

FEMEIA PIRAT

I.
URMARITI DE ENGLEZI.

— CRUCISATOR ENGLEZ LA BABORD! Striga Plundow în portavoce, trezindu-l pe capitan, care se culcase putin dupa masa, când caldura devenise de nesuferit.
Farrow sari repede din hamac, alerga prin coridorul îngust spre cabina de comanda, îl saluta pe Rindow, care era acolo de serviciu urca în graba scarita de fier care ducea în turn.
Duse repede la ochi ocheanul puternic si urma directia aratata de vrednicul timonier. Într-adevar, departe de tot la orizont se deosebeau formele unui crucisator englez al flotei Asiei rasaritene. Dar, tot atât de bine cum zarea Farrow si vasul dusman putea sa observe „Dox”-ul. De aceea, striga imediat în portavoce comanda de scufundare.
Plundow cobori scarita cât ai clipi din ochi, capitanul îl urma tot atât de repede si submarinul începu sa se lase în apa, în vreme ce el era înca ocupat cu închiderea capacului turnului. Când ajunse joi, înalta periscopul la câtiva centimetri la suprafata apei si privi cu încordare prin el. Câtva timp nu mai putu zari crucisatorul, caci minunatul instrument nu ajungea atât de departe, dar, dupa vreo zece minute, vazu ivindu-se o trâmba de fum la orizont. Probabil ca vasul de razboi venea direct spre submarin, de aceea el schimba cursul,

mai spre nord, spre un grup de insulite care se aflau la vreo trei kilometri.
Farrow se asteptase la ivirea unul vas englez. Submarinul însusi anuntase autoritatile printr-o radiograma ca echipajul sau izbutise sa-i înhate pe piratii care de multa vreme îsi faceau de cap prin tinuturile acestea. Bricul mic al bandei ratacea acum la voia întâmplarii pe apa, având la bord pe cel douazeci de pirati, care erau ametiti pentru timp de douazeci si patru de ore de gazele minunate descoperite de printul Ghasna.
Acum se punea întrebarea daca crucisatorul zarise si el submarinul. Farrow lua directia tot mai mult spre nord, stiind ca vasul englez va merge spre apus, caci Rindow aratase în radiograma locul exact unde se afla bricul piratilor.
Prin periscop vazu acum ivindu-se trâmbele de fum ale mai multor vase de razboi. Se parea, deci, ca o mare parte a flotei engleze din afla rasariteana facea manevre si în partea aceasta a Pacificului.
Situatia nu era deloc placuta. Capitanul îsi zise ca un numar însemnat de vase ale fortelor navale care se apropiau vor porni acum în urmarirea lor. Mai ales ca erau si întarâtati de faptul ca le mai scapase o data.
Si când crucisatoarele dusmane se apropiara atât de mult, încât le putu recunoaste contururile, el vazu ca într-adevar câteva din ele se desprinsera din linie si pornira direct spre dânsul. Acum stia ca fusese observat de ofiterii englezi, înzestrati cu ocheane puternice.

Trebuie sa fi banuit el ca apucase spre nord, ca sa se refugieze în grupul de insulite de acolo, altfel n-ar si apucat si dânsii acelasi drum, cata vreme nu puteau vedea „Dox” -ul.
Pâna acum, Farrow mersese cu jumatate din viteza, dar când vazu cum stau lucrurile, hotarî s-ajunga cât mai repede la grupul de insule, înainte ca englezii sa se fi apropiat atât de mult, încât sa poata zari periscopul.
La comanda sa, viteza vasului spori imediat si în acelasi timp, coti mai mult spre nord.
Se parea însa ca englezii îi ghicisera gândul, caci crucisatoarele care se desprinsera din linie pornira cu viteza mare exact spre punctul unde voia sa ajunga el.
La suprafata apei, s-ar fi putut lua la întrecere cu el în ce priveste repeziciunea, dar acum nu putea desfasura decât o viteza mijlocie, din cauza presiunii apei.
Farrow se întoarse spre Rindow, care se afla lânga el si zise îngrijorat:
— Englezii trebuie sa ne fi zarit mai de mult. Patru crucisatoare de ale lor au pornit cu viteza spre grupul de insule unde tocmai aveam eu de gând sa ne refugiem. Desigur ca si-au dat seama imediat ca numai acolo e rost de o ascunzatoare pentru noi. Acum nu stiu ce sa mai fac: sa ramânem aici sau sa ne scufundam mai mult! Ori sa încercam, totusi, sa ajungem la insule, trecând pe dedesubtul lor. Nu ne trebuie multa vreme pâna la grupul de insule, dar

atunci se iveste alta greutate pentru noi: nu cunoastem deloc apele pe aici, însa e de presupus ca în jurul grupului de insule sunt multe vârtejuri si recifuri ascunse.
— Hm... vad acum ca cele patru crucisatoare, sunt pregatite pentru o vânatoare în toata regula. Au întins plase cu torpile si niste distrugatoare se apropie cu viteza. Dumnezeule! Sunt opt distrugatoare! Dar nu cred sa zareasca periscopul nostru, din pricina soarelui care le vine din fata.
— Ba bine ca nu! Fara îndoiala ca ocheanele lor sunt prevazute cu lentile de sticla mata si asta le îngaduie sa poata privi pe apa cea mai stralucitoare, zise Rindow. Poate c-ar fi mai bine sa ne lasam mai adânc si sa tragem periscopul înauntru.
— Numai de-am sti cât e de adânca marea aici! Ma tem, însa, ca n-are mai mult de zece metri.
— În cazul acesta, singura noastra salvare e fuga. Eu as propune, totusi, sa tragi periscopul înauntru, sa faci un ocol spre sud si de-abia dupa câtva timp sa încerci sa te folosesti iar de periscop.

— Ai dreptate, încuviinta Farrow. Dar aici, în Sud, ne lovim de o piedica mare, dupa cum am observat înainte. E un banc enorm de iarba de mare si alte plante marine. Acolo ne putem împotmoli de-a binelea, daca ne lasam sub apa.
— Dar în bancul acesta vegetal nu ne pot urmari vasele dusmane, raspunse Rindow. Poate ca e chiar mai bine asa.

Vreau sa zic ca mai lesne ne vom putea despotmoli din ierburile acelea, decât sa scapam de prigonitorii nostri.
— Asa e, draga Rindow, încuviinta capitanul. Dar nu ma îndeamna inima sa merg spre sud. Sunt aproape convins ca marea e foarte putin adânca acolo. Spre nord ar fi mai nimerit. Desigur ca englezii stiu asta foarte bine, de aceea au si trimis într-acolo cele opt distrugatoare si cele patru crucisatoare. Cealalta formatiune, de aceeasi tarie, vine de-a lungul bancului vegetal de care am pomenit. Hm..., cred ca am putea risca sa ramânem aici, dar tot ma tem ca englezii ne zaresc mereu periscopul. Daca îl vom trage înauntru acum, vor sti imediat ca avem de gând sa ne asezam aici pe fund. Si atunci, la adâncimea mica pe care o presupun aici, ne-ar putea gasi repede cu bombe de apa.
George, care venise si el în cabina de comanda îl ascultase cu atentie discutia, interveni:
— Tata, sunt de parere sa tragem înauntru periscopul, sa facem un ocol mare spre sud si sa ne îngropam în insula plutitoare de plante. Acolo vom si în deplina siguranta, caci englezii vor presupune fara îndoiala ca am luat-o spre nord, unde apa e mai adânca. în nici-un caz nu le va da în gând ca am ales un loc unde apa e putin adânca si mai cu seama unde sunt plantele alea de care vorbeai.
— Domnul George are perfecta dreptate, zise Rindow. Si unde mai pui ca, tinând seama de viteza mare a crucisatoarelor,

nici nu ne va fi cu putinta sa razbatem pâna spre nord.
— Asa încuviinta capitanul; totusi, nu ma îndeamna deloc inima sa merg spre sud, desi sunt si eu de parere ca e singura cale pe care ne putem salva. Poate ca e de vina gândul ca acolo, jos vom fi prizonieri în propriul nostru element, ca la o eventuala descoperire nu vom mai avea putinta sa fugim. „Dox"-ul va fi ca o pasarica închisa într-o colivie strâmta. Gânditi-va apoi ca la aceste manevre la parte, desigur si un vas purtator de avioane si aparatele ne-ar descoperi imediat salasul.
— Tata, asta s-ar putea întâmpla numai la nord, zise George cu însufletire. Acolo apa e foarte limpede si ne-ar putea zari chiar la o adâncime mai mare. Pe câta vreme în sud. Ne putem ascunde sub plante si suntem în deplina siguranta în privinta aceasta.
— Hm... vad cu ca va trebui sa-mi însusesc parerea voastra, zise Farrow. Sovaind. Desi mie îmi spune inima ca vom avea de întâmpinat greutati mari acolo, voi face totusi cum ziceti voi. Sa speram ca nu fac o greseala, daca lucrez de data aceasta împotriva parerii mele.
— Domnule capitan, nimeni nu-ti va putea face vreo imputare, daca vom fi luati prin surprindere. Judecând dupa cum stau lucrurile, daca mergem acum mai departe, spre nord, suntem pierduti. În sud însa, la adapostul plantelor, avem cel putin perspectiva sa scapam. Si daca vom fi totusi descoperiti si acolo fi vom fi

prinsi, înseamna ca asa a fost sa fie si pace!
— Rindow, am stat atâtia ani cot la cot si am trecut împreuna prin tot soiul de primejdii – zise Farrow, miscat – te rog, deci, sa privesti si d-ta prin periscop: da-ti seama de situatie si spune apoi pentru care solutie sa ne hotarâm.
Primul ofiter îsi apropie ochiul de minunatul instrument privi cu atentie printr-unsul. Trecura câteva minute, vreme în care submarinul urma sa goneasca spre nord. George îi zise în soapta parintelui sau.
— Tata, vreau sa privesc si eu prin periscop, poate gasesc alta solutie, chiar daca ar parea îndrazneata si cu neputinta de îndeplinit. Ba pot spune ca am si faurit un plan, dar mai întâi trebuie sa vad în ce fel vin englezii spre noi.
— Cunosc eu planurile tale, ele sunt de obicei îndraznete, dar, din fericire, au izbutit mai totdeauna, raspunse capitanul. Bine, baiete, da-ti si tu seama de situatie si spune-ne apoi ce crezi ca se poate face, ca sa iesim din încurcatura.
Primul ofiter îsi lua privirea de la periscop si facând o mutra cam descurajata, zise:
— Domnule capitan, singura cale ce ne mai ramâne e sa încercam sa disparem printre plante. Caci acum s-a ivit o noua piedica, o primejdia de care nu stiu cum ne-am putea feri. La orizont a aparut un vas purtator de avioane, de pe care si-au luat zborul câteva aeroplane. Ele vor fi

deasupra noastra înainte de-a putea ajunge noi la desisul ocrotitor.
— Domnul Rindow are dreptate – zise George. În aceeasi clipa – sunt avioane de bombardament si de vânatoare, daca nu ma însel. Cele din fata alearga cu o viteza fantastica si vor fi deasupra noastra înainte ca noi sa fi strabatut jumatatea drumului pâna în sud. Sunt încredintat ca ne vor descoperi. Tata, o singura salvare mai exista si trebuie sa iesim la suprafata si sa pornim fatis înaintea englezilor. Asta îi va uimi în primul rând pe aviatori atât de mult, încât ne vor lasa în pace.
— George, planul tau e îndraznet, dar trebuie sa marturisesc ca e bun, zise Farrow. Daca avioanele nu ne vor scapa din vedere, este mai bine sa facem asa ca sa fim luati si noi drept englezi. Rindow, ce parere ai d-ta?
— Eu cred ca domnul George al nostru a gasit si de data asta solutia potrivita, raspunse primul ofiter. N-am putea sa ne facem nevazuti de aviatori, fie c-o luam spre nord, fie spre sud. Si atunci nu ne mai ramâne decât sa încercam sa strabatem linia vaselor dusmane, dupa cum propune George.
— Bine, fie. Hotarî Farrow... Directia spre rasarit, iesim la suprafata!
Comenzii sale fura executate cu o repeziciune de necrezut.
— Sunt curios sa vad cum se va sfârsi aventura noastra, zise Farrow.
Statea alaturi de George si Rindow, lânga scarita de fier care ducea în turn. Când acesta iesi din apa, George se catara ca o

pisica, în câteva clipe deschise capacul si sari afara. Capitanul si Rindow îl urmara. Turnul se înalta tot mai mult din apa, dar si avioanele engleze zburau cu o viteza fantastica. Putin înca si vor si deasupra submarinului.
Puntea superioara iesi la suprafata, apoi parapetul – si în aceeasi clipa trecu ca o sageata unul din avioanele engleze deasupra submarinului.
George se folosi de prilej facând „bezele" aviatorului si aratând cu mâna întinsa spre apus. La fel proceda si cu celelalte avioane, care trecura unul dupa altul, cu viteza de cel putin 250 kilometri pe ora.
De la înaltimea la care se aflau – vreo patru sute de metri – ar si putut zari de la mare departare trupul enorm de otel al submarinului sub apa. Asadar, o salvare pe insula plutitoare ar si fost cu neputinta.
Farrow se uita uimit dupa escadrila de avioane, apoi zise:
— Dupa cât se vede, s-au lasat trasi pe sfoara, caci n-au nici-un gând sa se întoarca, ci înainteaza cu aceeasi viteza spre apus.
— Atunci sa stii ca umbla sa caute bricul piratilor, zise George. Probabil ca n-au primit însarcinarea sa ne urmareasca pe noi. Daca, însa, ne-ar fi zarit sub apa, n-ar fi întârziat sa dea de veste crucisatoarelor prin T.F.F.
— Asa e, încuviinta Farrow, prima parte a aventurii noastre o trecut deci cu bine. A! Acum vin avioanele de bombardament. Trebuie sa facem o mutra nevinovata, ca si cum am fi de-al lor, caci observatorii

din aceste avioane au, desigur, ocheane foarte puternice.
Când avioanele se apropiara. Cei trei tovarasi începura sa faca semne, linistit, militareste, apoi aratara cu totii spre apus.
Observatorii raspunsera la salut si... pasarile enorme îsi vazura de drum.
— N-am putea îndrazni acum sa ne lasam din nou la fund? Întreba Farrow. Dar adauga imediat: Nu, asta nu putem face în nici-un caz, caci ne-au zarit crucisatoarele si distrugatoarele. N-avem încotro, trebuie sa încercam sa trecem prin linia lor.
— Sa vezi ca vom reusi, zise George, vesel. Vom strabate printre vasele lor ca submarin englez. Vor sari în sus de bucurie, nu alta.
— Cred si eu! Raspunse Farrow, râzând. Mai ales daca le-om aduce la cunostinta apoi pacaleala printr-o radiograma. Dar, ne mai ramâne de învins partea cea mai grea: ofiterii de pe vase nu vor privi atât de fugitiv ca zburatorii din avioanele lor.
— Poate n-ar fi rau ca Jean Brike sa încarce amândoua tunurile cu ghiulele cu gaze, propuse George, în felul acesta, cel putin am putea face nevatamatoare cele doua vase printre care vom trece, în cazul când vor observa viclenia noastra si s-ar gândi sa ne faca ceva.
— Atunci ne putem pregati pentru o urmarire îndracita, zise Farrow. A! Se pare ca zburatorii au zarit bricul piratilor. Uite, cele patru crucisatoare si distrugatoarele care se îndreptau întâi spre nord, au luat-o acum spre apus. Si

cele din fata noastra vad ca au dat presiune. Vom trece prin mijlocul lor. George, adu din cabina mea sapca aceea englezeasca, pe care a lasat-o odata locotenentul englez. O voi pune pe cap. Rindow, trebuie sa-ti scoti chipiul si tu, George!

Tânarul alerga jos si se întoarse peste câteva momente cu sapca alba a ofiterului englez. Farrow si-o puse imediat pe cap, apoi dadu comanda în sala masinilor ca sa puna în functiune compresoarele.

Vasul cenusiu porni ca o sageata, îndreptându-se spre vapoarele de razboi. Inimile vitejilor barbati bateau, totusi, cu putere, când se apropiara tot mai mult de puternicele crucisatoare. Jean Brike statea linistit la tunul sau de la prora, iar ajutorul lui se postase la cel de la pupa. Amândoua tunurile erau încarcate cu minunatele bombe cu gaze.

„Dox”-ul era acum numai la o mie de metri de vasele. engleze. Cu viteza enorma desfasurata de ambele parti, trebuiau sa se întâlneasca peste cel mult un minut. Farrow alese un loc gol între un crucisator si un torpilor.

La catargul crucisatorului se înalta acum un semnal care-l întreba pe Farrow de numele submarinului sau si scopul calatoriei. Dar capitanul n-avea nici timp si mai ales nici pofta sa raspunda.

Se margini sa faca doar câteva miscari cu bratele, arata apoi spre rasarit si în clipa urmatoare trecu ca fulgerul printre cele doua vase. Saluta calm spre crucisator,

de pe a carui punte de comanda îi raspunsera câtiva ofiteri englezi.
Rupsese, deci, lantul dusman. Cu fiecare clipa, distanta se marea si în aceeasi masura, sporea nadejdea sa ca va scapa cu bine. Se întoarse si vazu ca aproape întreg echipajul vaselor engleze se uita uimit dupa el. Probabil ca nu stiau ce sa creada...
Jean Brike si elevul sau întorsesera tevile tunurilor. Daca englezii aveau cumva de gând sa deschida focul, le vor raspunde si el cum se cuvine. Dar distanta se facea din ce în ce mai mare si capitanul vazu deodata ca marea luase o culoare întunecata aici. Aceasta era un semn neîndoielnic ca apa devenise mai adânca.
Acum aveau toate sansele sa scape cu bine, caci puteau sa se lase cât mai la fund, unde nici cel doi aviatori nu-i puteau zari.
Submarinul era prevazut cu instalatii de radiotelegrafie, de emisie si receptie. Pentru emisie era nevoie sa te înalte catarge si sa se întinda o antena; receptia, însa, se facea cu ajutorul unei antene de camera, în interiorul vasului.
Portavoce începu sa zbârnâie. Telegrafistul anunta o radiograma a crucisatorului-amiral „Eagle", care întreba de numele si directia submarinului. Farrow dadu ordin sa se înalte catarturlile si sa se întinda antena de emisie. Când totul fu gata, el telegrafie ca vasul sau, cu numele „S. 114" e în misiune secreta. Englezii n-aveau decât sa gândeasca ce-or pofti...

Mai târziu vor afla, fireste, ca din nou fusesera pacaliti de capitanul Farrow. Dar atunci va fi prea târziu.
Ca sa nu piarda timpul, puse sa se demonteze îndata instalatia de emisie, caci trebuia sa fie gata în orice clipa pentru scufundare.
Dupa câtva timp, vasele engleze se vedeau doar ca niste puncte mici la orizont. Cei trei tovarasi râsera din toata inima.

II.
O NOUA AVENTURA.

DUPA O JUMATATE DE ORA DE MERS, primejdia trecuse cu totul. Farrow ordona sa se opreasca compresoarele, ca sa nu forteze prea mult motoarele Diesel. Cu viteza redusa, „Dox”-ul îsi urma drumul spre rasarit.
Capitanul îi dadu comanda lui Plundow, caci se simtea obosit si voia sa se odihneasca putin. George ramase în turn si se uita mereu îndarat, deoarece nu era exclus ca ofiterul-comandant de pe „Eagle” sa fi avut vreo banuiala si sa fi cerut informatii de la amiralitatea din Singapore. Si atunci ar si iesit la iveala înselatoria...
Se scurse înca o jumatate de ceas. Capitanul dormea si George nu vru sa-l trezeasca atunci când spre nord-est se ivi un grup mic de insule. Dar când vazu departe, în zare, punctulete negricioase în aer, îl chema pe primul ofiter. Rindow veni imediat în turn si George zise, aratându-i punctele suspecte.

— Cred ca sunt avioanele engleze, domnule Rindow. Crucisatoarele vor fi aflat în vremea asta ca ne-am strecurat hoteste printre ele si vor trimite, probabil, pe aviatori în urma noastra, ca sa ne bombardeze sau sa ne sileasca sa ne predam.
Primul ofiter privi eu atentie punctele prin ochean, apoi zise:
— Da, par sa fie într-adevar avioane. Fireste ca cerceteaza marea dintre grupurile de insula. Mai poate trece mult timp, deci, pâna sa se apropie de noi, de aceea ne putem îndrepta fara teama spre grupul de insule din fata noastra. Acolo vom gasi, probabil, un loc pentru a ne putea ascunde mai bine decât aici, unde nu ne ramâne decât sa ne lasam în adâncul marii.
— De astia trebuie sa ne ferim, pe cât se poate, fu de parere George, caci ar trebui sa ne lasam la fund de tot si nu vom putea în nici-un caz sa ne folosim de periscop. Am fi nevoiti, deci, sa ramânem acolo pâna se va întuneca.
— Si chiar si atunci ar fi primejdios sa ne ridicam la suprafata – zisa Rindow – caci avioanele lor ar putea lansa rachete prinse de parasute mici. Pe câta vreme în grupul de insule ne-am putea ascunde atât de bine la adapostul arborilor, încât nici n-am avea nevoie sa ne lasam la fund.
Rindow îndrepta îndata submarinul în directia micului grup de insule si în vreme ce vasul mergea cu viteza sporita, el tinu mereu sub observatie punctele de la orizont, apoi zise:

— Da, sunt avioane si cerceteaza marea cu metoda. Dupa socotelile mele, însa, nu vor fi aici decât peste un ceas, iar pâna atunci noi vom fi de mult la insule. Acum nu ne pot vedea în nici-un caz, caci soarele e prea stralucitor si el trebuie sa priveasca piezis prin razele tale.
— Ai dreptate! facu George. Asadar, ne putem îndrepta fara teama spre insule, mergând la suprafata. Dupa cât te poate vedea, ele sunt împadurite si sunt sigur ca vom gasi un loc unde ne putem aciui.
— Chiar daca nu ne vom strecura printre ramurile plecate, vom gasi totusi un golf în care vom putea intra si acolo ne vom lipi de mai si vom acoperi vasul cu crengi, pe care le vom aduce din desis. Nici-un aviator nu ne va putea recunoaste sub învelitoarea asta.
— Minunat! Exclama George, plin de bucurie. Asa ceva îmi face placere, zau asa. Dar va trebui sa le comunicam si asta englezilor, mai târziu.
— Nu, domnule George – raspunse Rindow zâmbind – astfel de trucuri nu trebuie tradate, caci a doua oara nu mai merge.
— Asa este, la asta nu m-am gândit. Ce zici, sa-l trezim pe tata!
— Nu cred sa fie nevoie, nici el nu ar gasi o solutie mai buna. Peste un sfert de ceas vom fi ajuns la grupul de insule si peste un alt sfert de ceas vom fi gasit un loc potrivit unde sa ne putem ascunde. Pe urma, vom mai avea ragaz înca o jumatate de ceas, pâna sa vina avioanele acolo.

Chiar înainte de timpul prevazut, submarinul înainta printre cele dintâi doua insule. La malurile lor nu era de gasit însa, nici-o ascunzatoare, caci erau înconjurate de o plaja lata de 6-8 metri. De-abia apoi începea desisul de nepatruns.
„Dox”-ul porni spre celelalte insule, care erau mult mai mari. Rindow arata spre una de la rasarit si zise:
— Acolo vom gasi cu siguranta ceea ce cautam. Vad de aici mai multe golfuri care se adâncesc în interior.
— Judecând dupa culoarea apei, marea e si destul de adânc pentru noi, zise George. A! Acolo e o scobitura adânca si desisul se întinde pâna în apa. Cred ca ne vom putea ascunde de minune.
— Da, e un loc foarte potrivit, încuviinta Rindow si putem înainta fara grija, caci apa e destul de adânca, dupa cât se pare.
La comanda sa, submarinul îsi încetini tot mai mult viteza, pâna ce, în cele din urma, patrunse încet de tot cam douazeci de metri înauntrul golfului.
— Minunat! Asa ceva am cautat, zise primul ofiter, vesel. Lânga maluri, apa e adânca de cel putin zece metri si putem, asadar, sa acostam direct si sa ne acoperim „Dox”-ul cu ramuri. Dar e mai bine sa nu mergem mai departe si sa ramânem la începutul golfului.
— Domnule Rindow, aici la stânga e un tufis cu crengi foarte aplecate, acolo ne vom putea dosi mai bine, zise George.
— Da, e o ascunzatoare minunata, încuviinta primul ofiter. Poate nici nu va fi nevoie sa taiem ramuri pentru a

acoperi vasul. Va fi de ajuns sa ne strecuram tub tufisul acesta.
Cu multa dibacie, Rindow îndruma submarinul sub crengi si într-adevar, ele se întindeau atât de mult peste oglinda apei, încât acopereau „Dox”-ul în întregime. O ascunzatoare mai buna nici nu si-ar fi putut dori si în afara de asta, aveau si posibilitatea de a cobori pe uscat în orice clipa, pentru a culege fructe si a aduce apa proaspata.
Pentru moment însa, nu putea fi vorba de asta, caci nu era exclus ca aviatorii englezi sa descopere, întâmplator, submarinul, trebuiau sa fie si gata de fuga în orice clipa.
Jean Brike si ucenicul sau se dusera iarasi la tunurile lor, caci nu se stia ce se poate întâmpla.
Dupa o jumatate de ora de liniste, se auzi vâjâitul motoarelor avioanelor. Cu viteza fantastica, escadrila de aeroplane zbura peste grupul de insule, venind dinspre nord.
— Slava Domnului, a trecut si asta! zise George. Acum suntem în siguranta si putem cobori pe uscat.
— Nu înca, fiindca vor mai trece de câteva ori pe deasupra acestui grup de insule, ca sa vada daca nu ne-am ascuns prin vreunul din golfuri. A! Uite-i ca vin chiar!
De data asta, vâjâitul motoarelor se auzi mai aproape. La cel mult cincizeci de metri înaltime, avioanele trecura în zbor pe deasupra insulei lor, si ar fi descoperit cu siguranta submarinul daca acesta nu

s-ar fi aflat la adapostul ramurilor încarcate cu frunze.
Dupa alte câteva minute, avioanele se întoarsera iar si se rotira deasupra insulelor.
Atât Rindow cât si George stiau ca observatorii din avioane sunt înarmati cu ocheane puternice si vor cerceta cu amanuntime fiecare punct ce li s-ar si parut suspect. Se putea întâmpla deci sa presupuna ca submarinul se ascunsese sub crengile acestui tufis si atunci aeroplanele – care erau hidroavioane – se vor lasa pe apa si vor starui sa cerceteze golful.
George, care-si dadu seama de primejdia aceasta îi zise lui Rindow:
— Daca vreun avion va cobori aici, va trebui sa-l ametim pe cel dinlauntru cu o grenada cu gaze. Fireste, în cazul acesta vor cobori si celelalte aparate, dar noi îi vom scoate pe aviatori din lupta în acelasi fel.
— Asta ar fi o lovitura de teatru! Zise Rindow râzând. Ne vom putea urma apoi drumul spre rasarit fara nici-o teama. Nadajduiesc, însa, ca ascunzatoarea noastra nu va trezi banuiala. A! Uite ca zbârnâitul motoarelor se pierde spre miazazi. Am scapat în sfârsit! Dar tot trebuie sa fim cu bagare de seama; o jumatate de ceas cel putin n-avem voie sa ne miscam. Sunt încredintat ca atunci când vor atinge o înaltime mare, unul sau mai multe aparate vor continua sa se roteasca deasupra noastra. Observatorii vor privi necontenit prin ocheanele lor, ca sa vada daca nu ne parasim

ascunzatoarea. Probabil ca la 3-4000 de metri înaltime si-au oprit motoarele si coboara acum în spirala. În felul acesta vor sa ne induca în eroare. Dar sa vezi, draga George, ca peste putin timp vom auzi vâjâitul elicelor si zbârnâitul motoarelor.
— Hm..., asa e, încuviinta tânarul. Si eu care îmi faceam iluzii ca primejdia a trecut cu totul! Atunci sa stam linistiti aici, caci n-avem încotro. Pacat ca ramurile ne împiedica sa aruncam o privire în sus! N-ar fi bine sa cobor pe uscat, ca sa vad ce se petrece colo în aer?
— Draga George, în cazul acesta as dori sa-l trezesc mai întâi pe tatal d-tale, raspunse Rindow. Eu nu pot lua asupra-mi raspunderea de a te lasa sa te duci singur în desisul insulei. Ultimele aventuri pe care le-am întâmpinat ne-au dovedit ca oameni misteriosi traiesc pe insule în aparenta nelocuite, la fel se poate sa fie si aici. Ramâi linistit pe loc pâna ne vom fi încredintat ca nu mai exista nici-o primejdie din partea avioanelor.
— Eu cred, însa, ca e si mai bine pentru noi daca m-as putea încredinta chiar de pe acum, starui George. Daca nu se afla nici-un avion deasupra noastra, vom putea pomi imediat sa luam apa proaspata si sa cautam fructe, poate chiar sa vânam si ceva mistreti. Apoi ne urmam drumul spre rasarit.
Înainte ca Rindow sa poata raspunde, se petrecu ceva ciudat. Un fruct mango, în forma de para, de culoare galbena, cazu pe punte, tocmai la picioarele lor. Faptul

era surprinzator, deoarece deasupra submarinului nu era nici-o ramura de mango. Si mai curios era însa ca în carnea fructului era înfipt un biletel.
Cel doi tovarasi privira uimiti în jurul lor, dar nu-l putura descoperi pe omul care le aruncase fructul. George îl ridica de jos si scoase biletul din el.
Ramasera înmarmuriti amândoi citind continutul:
„Domnul Rindow are dreptate, patru avioane engleze coboara în zbor planat. Ramâneti pentru moment acolo unde sunteti! Când dusmanii îsi vor lua zborul mai departe, puteti veni pe uscat Veti gasi o poteca îngusta, care duce la un izvor cu apa limpede si la niste livezi cu fructe. Porci mistreti gasiti în numar mare pe partea de sud a insulei”.
Rindow si George se privira fara sa scoata o vorba. Nu s-ar si asteptat pentru nimic în lume sa primeasca o avertizare în limba franceza, pe insula aceasta singuratica. Si pe lânga asta, indicatii precise cum pot ajunge sa dea de apa, fructe si vânat.
— Iti multumesc, domnule, rosti Rindow în cele din urma. E cât se poate de frumos din partea d-tale ca ne ajuti în felul acesta. As fi bucuros sa te pot cunoaste personal.
Zadarnic asteptara, însa, un raspuns din partea necunoscutului, care-l observase, probabil, din vreo ascunzatoare, chiar din clipa când se pitisera cu submarinul în golful acela.
Rindow statu pe gânduri câteva clipe, apoi zise:

— Domnul va fi având motive sa nu se arate si se cuvine sa respectam motivele sale. Trebuia sa-i fim recunoscatori pentru avertismentul. Sau si recunostinta ne-o vom arata prin aceea ca nu vom cauta sa-i aflam taina.
În aceeasi clipa, un al doilea fruct cu un biletel înfipt în el cazu în turn. George scoase biletul si citi:
„Stiu ca am în fata mea submarinul capitanului Farrow. As dori sa nu ma arat caci am motive pentru aceasta. Luati de pe insula tot ce va trebuie si apoi plecati sanatosi. Eu va urez drum bun!”
— Ce spuneam eu? facu Rindow. Asadar, vom respecta dorinta domnului.
— Atunci îti multumesc în numele tatalui meu si al camarazilor, striga George spre desis. As fi multumit daca ti-am putea face fi noi vreun serviciu. Cu toata placerea am...
George se întrerupse fara voie, auzind deodata zgomotul caracteristic al unor avioane care coborau în zbor planat. Dupa câteva clipe se auzi si duduitul motoarelor. Aparatele se rotira câtva timp deasupra insulei, apoi se îndreptara spre sud.
Dar Rindow îl opri pe George sa debarce pe insula, temându-se înca de vreo surpriza. Însa un nou fruct pica în turn si misteriosul binevoitor vestea ca nu se mai zareste nici-un avion englez cât cuprindeai cu ochiul.
— În cazul acesta, putem merge pe uscat – zise Rindow – dar, înainta de a porni, sa-l trezim pe tatal d-tale. Sa hotarasca el cât timp sa ramânem aici. Si apoi...

Rindow se întrerupse, când de la vreo zece metri departare, în desis, se auzi un tipat înabusit. Apoi cuvintele acestea rostite cu greutate:
— Ajutati-ma, repede, sunteti doar...
Strigatele fura curmate brusc, se auzi un horcait, apoi pârâituri de crengi. Dupa care se facu tacere.
— Treziti-i pe capitan si pe Petre Uriasul! Striga Rindow în portavoce. Sa vina Kard, cu grenade cu gaze!
— Plundow – se întoarse apoi spre timonier – sa-i comunici capitanului cele întâmplate, eu si George mergem în desis. Trebuie sa-i venim în ajutor necunoscutului care a avut fi el grija de noi.
George nu-l mai astepta pe Rindow, ci, de cum auzi strigatele de ajutor ale misteriosului strain, sari peste parapet si punând piciorul pe pamânt, începu sa-si faca loc printre crengile tufisurilor. Îsi fixase exact directia de unde pornisera strigatele si acum, fara sa tina seama de nimic, fara sa se gândeasca la primejdii, se strecura în fuga printre maracinii si lianele care îi sfâsiau hainele si-i zdreleau pielea.
Ajunse într-un mic luminis în iarba caruia deslusi lamurit urmele unei lupte. Întorcându-se, pentru a capata o imagine exacta a luptei ce avusese loc acolo – vazu cu mirare – printr-o spartura a perdelei de verdeata – submarinul acostat la tarm. ÎI vazu si pe Rindow sarind pe uscat, apoi pe tatal sau, pe Petre si pe Kard ivindu-se pe punte. Auzi comenzi energice si tocmai când voia sa se

întoarca din nou, ca sa vada unde fusese târât misteriosul prieten, se simti apucat de gât cu atâta putere, încât umbre întunecate începura sa-i joace pe dinaintea ochilor.
Duse mâna la revolver, dar nu mai avu ragazul sa se foloseasca de el, caci îsi pierdu cunostinta.
Dupa câteva minute, când Rindow, capitanul, Petre si Kard se ivira si ei în luminis, vazura doar din urmele întiparite în iarba ca si George al lor fusese înhatat si târât în desisul dinspre sud...

III.
TAINELE INSULEI SINGURATICE.

— CAMARAZI, ACUM E ACUM! striga Farrow cu energie. Rindow trebuie sa-l eliberam nu numai pe George al nostru, el si pe misteriosul strain care ne-a prevenit de primejdie. Poate ca exista si pe aici bastinasi dintr-aceia care nu-s cunoscuti înca de nimeni.
— Kard, mai adu zece camarazi de pe submarin, înarmati cu pistoale si grenade cu gaze! În vremea asta, noi vom porni pe urmele lasate în desis. Daca zariti ceva suspect, nu pregetati sa va folositi de arme! Înainte, sa ne grabim. Dati-i drumul, Rindow si Petre prin tufisul de colo au pornit-o misteriosii locuitori ai insulei, cu prizonierii lor, dupa cum dovedesc crengile rupte.
Cu revolverele într-o mâna si grenadele în cealalta, marinarii pasira spre tufis. Acesta era foarte înalt si des, cu ramuri

elastice, drepte ca lumânarea. Dupa unele ramuri frânte, se vedea ca pe aici patrunsesera oameni cu forta.
Cei trei tovarasi îsi facura loc repede prin tufis, Petre fiind în frunte, caci pe el îi mâna grija pentru iubitul sau stapân.
Urmarirea era foarte lesnicioasa. Urmele erau lamurite si atacurile asupra celor doi se produsesera de scurta vreme, încât nu putea trece mult pâna sa puna mâna pe faptuitor.
Deodata, însa, cei trei camarazi ajunsera într-un luminis din mijlocul insulei, al carui teren era format din piatra neteda. Trebuia sa fi cazut de curând pe aici o ploaie din aceea de la Tropice, caci piatra era ca spalata. Nu se vedea nici-un firicel de praf, nici-o bucatica de pamânt în care sa se fi putut întipari un picior omenesc.
Tovarasii râmasera locului nedumeriti. De jur-împrejurul luminisului era numai padure, cu arbori înalti. Acestia crescusera, însa, mai regulati, asa ca nu se vedea nici-o deschizatura în frunzis, care sa arate ca pe acolo patrunsesera oameni.
— Stam prost! facu Farrow, cu ciuda. Pierdem timp pretios, fara sa putem gasi urmele misteriosilor locuitori ai insulei. Dar, n-avem încotro, trebuie sa ne despartim acum si sa pornim de-a lungul marginii luminisului. Vom da noi pe undeva din nou de urmele pierdute. Ceilalti camarazi vor veni si el curând, asa ca va merge mai usor treaba.
Spunând acestea, capitanul se întoarse imediat spre dreapta si o lua pe marginea

desisului, Rindow porni la stânga, lor Petre de-a curmezisul platoului pietros.
Dupa câtva timp, venira si cei zece marinari, sub conducerea lui Kard. Pornira si el în cercetare, dar fara nici-un folos. Misteriosii rapitori pareau a si disparut în vazduh.
Cel paisprezece barbati strabateau mereu luminisul, cercetând fiecare ramura, fiecare frunza chiar, dar nu dadeau peste nici-o urma. Deodata, Farrow striga:
— Veniti cu totii încoace, mi-a venit un gând!
Dupa ce tovarasii facura cerc în jurul lui, el le zise:
— Pe acest platou stâncos trebuie sa existe o intrare tainuita în interiorul insulei. V-aduceti aminte, cred, ce i s-a întâmplat lui George, când cu aventura cu „hotul de margaritare". Insulele acestea de aici, ivite de pe urma cutremurelor marine, contin în interiorul lor pesteri, din care oameni dibaci si-au facut locuinte. Trebuie, deci, sa cercetam cu amanuntime tot platoul, sa ciocanim în piatra pas cu pas si îndata ce vom simti ca pe undeva suna a gol, sa stiti ca am gasit intrarea tainuita. Nu poate fi altfel, caci chiar cel mai dibaci om trebuie sa fi lasat urme cât de cât, când a patruns în desis, strabatând platoul acesta.
Tovarasii facura imediat un lant strâns si mersera unul lânga altul de-a lungul luminisului. Paseau voiniceste si, deodata, cel doi marinari de la capatul aripii drepte ramasera locului si ridicara bratele.

Farrow, Rindow si Petre alergara îndata spre ei. Terenul era brazdat aici de numeroase crapaturi. Uriasul se lasa în genunchi si examina cu bagare de seama crapaturile, apoi, fara sa spuna o vorba, scoase de la brâu cutitul enorm, îl vâri într-una din crapaturi, apasa cu putere si... o lespede de piatra, de vreun metru si jumatate patrat, se ridica în sus.
Petre n-o ridica prea mult, caci se temea sa nu se trezeasca cu vreun glont pornit dinauntru. Se uita întrebator la capitan si în acelasi timp, scoase o grenada cu gaze de la brâu.
Farrow nu statu mult pe gânduri. Îsi dadu repede seama de primejdia care li ameninta daca ridicau piatra cu totul, pentru a patrunde în tainele insulei. De aceea, zise:
— Da, Petre, arunca grenada! Nu-i va strica lui George, daca va dormi si el douazeci si patru de ore.
Uriasul ridica putin lespedea, arunca grenada în deschizatura întunecoasa, apoi lasa la loc lespedea. Tovarasii se dadura repede îndarat, caci gazele razbateau si prin cele mai mici crapaturi.
Alergara pâna la submarin, apoi Rindow zise:
— Domnule, capitan, într-unul din biletele sale, necunoscutul binevoitor ne vesteste ca vom da aici de o poteca, pe care ajungem la un izvor de apa si la niste livezi cu fructe. Cred ca va trebui sa asteptam ceva mai mult de o jumatate de ceas, caci în pestera închisa gazul se va mentine vreme mai îndelungata. În timpul acesta, am putea sa luam apa

proaspata, sa culegem fructe si sa vânam ceva mistreti.
— Ai dreptate, draga Rindow. Încuviinta capitanul. E mai bine sa facem asa, decât sa stam aici cu mâinile în sân. La drum, baieti!
Marinarii se împrastiara la repezeala. Doua echipe pornira cu galeti de pânza sa ia apa si sa culeaga fructe, a treia echipa, înarmata cu carabine, se duse la vânatoare. Farrow le dadu timp un ceas întreg, dupa care urmau sa se adune cu totii pe submarin.
Marinarii începura sa care apa si fructe, în vreme ce din sudul insulei se auzeau detunaturile carabinelor. Carne proaspata si fructe coapte erau binevenite pentru camarazii care se hraneau mai mult cu conserve.
Înainte de a fi trecut ceasul, echipele se adunara pe submarin. Tancurile fura umplute cu apa de baut, lazi întregi cu fructe îti faceau cu ochiul si din carnea porcilor vânati puteau s-o duca bine câteva zile.
În vreme ce marinarii taiau porcii si-i preparau cum trebuie, Farrow cu tovarasii sai se dusesera din nou pe platoul stâncos, unde Petre ridica cu mare bagare de teama lespedea.
Nu se produse, însa, nici-un atac dinauntru, ceea ce însemna ca gazele îsi facusera efectul.
Când dadu cu totul lespedea în laturi, se ivi în deschizatura mare o scara prost cioplita, care ducea în adânc. Uriasul scoase lampa de buzunar si îndrepta lumina în jos. La vreo zece metri

adâncime zari deschizatura unui gang marisor, care ducea spre rasarit. Fara sa sovaie, el cobori imediat, tinând lampa în mâna stânga, iar în dreapta revolverul încarcat.
Gazul se risipise complet. Petre se asteptase sa dea peste vreun lesinat la intrarea gangului, dar nu zari pe nimeni.
— Înainte, înainte! Îi îndemna capitanul, din urma. De ce sovai? Vei da peste ei mai încolo.
Uriasul o lua înainte pe gang. Parea sa n-aiba sfârsit, în schimb cobora în panta.
Deodata, Petre se opri, scotând o exclamatie de uimire.
Gangul dadea într-o pestera mare, care era în legatura eu oceanul. Printr-o deschizatura de la capatul de apus al grotei se zarea un golf în forma de fiord.
Dar ceea ce-l lasa înmarmurit pe Petre era faptul ca în fata pesterii se vedeau o gramada de rechini uriasi, care înotau de colo pâna colo. Din când în când, una din dihanii intra chiar în pestera.
— Ciudat! Facu si Farrow, care se apropiase de credinciosul tau tovaras. Draga Rindow, aici nu e lucru curat. Cred ca e mai bine sa ne întoarcem repede.
— Uite, acolo pluteste un bilet! Striga Petre în aceeasi clipa.
Se lasa în genunchi, întinse bratul cât putu de mult si izbuti sa apuce petecul de hârtie alba.
Farrow i-l lua imediat si citi:
„Plecati repede, mina. Ea ne-a luat prl...”
Scrisul se întrerupea ici. Tovarasii se privira câteva clipe în tacere. Erau

galbeni la fata. Cuvântul „mina” suna foarte neplacut pentru ei.
— Repede, îndarat! striga capitanul, agitat.
Era, însa, prea târziu.
O detunatura înabusita rasuna în spatele lor, urmata de un pârait grozav, apoi se produse un curent de aer fierbinte, care-i facu sa se clatine pe picioare; din gang tâsni un fum înabusitor, amestecat cu sfarâmaturi de piatra.
Din fericire, norul de fum se risipi repede prin deschizatura pesteri, ca si aburi care se mai produsera si fura trasi afara, în aer liber.
Se scursera câteva minute de groaza. Va mai urma, oare, o a doua explozie, care va prabusi toata pestera, dupa cum naruise probabil gangul?
— Se pare ca am avut putintel noroc – zise Farrow. Mina a distrus numai o parte a gangului. Trebuie sa încercam acum sa ne croim drum prin locul catastrofei. Petre intra imediat în interiorul gangului din care patrundeau mereu nori de fum si sfarâmaturi de piatra, care scânteiau ciudat în lumina lampii sale. Tusind, Uriasul merse tot înainte si dupa vreo zece metri se gasi în fata unui morman de ruine, format de tavanul gangului prabusit îsi dadu seama îndata ca pe aici era cu neputinta sa treaca.
Se întoarse, deci si se lovi de Farrow, care-l urmase de aproape.
— Am vazut si eu, draga Petre. Nu putem iesi de aici, zise capitanul. Daca n-ar fi rechinii, am putea iesi înot din pestera.

As vrea sa stiu ce le-a ispitit pe dihaniile alea sa se adune aici? Nu cumva acea „ea”, de care se pomeneste în bilet, sa-i fi dat pe George al nostru pra...
Nu-si sfârsi gândul acela grozav, dar Petre începu sa tremure si raspunse cu glas tulburat:
— Nu, domnule capitan, asta nu se poate si nu trebuie sa se întâmple. Pe bilet scrie doar ca sunt prizonieri. Desigur ca afara în golf se afla un vas mic, ascuns si el printre ramurile care se pot vedea din pestera.
— Sa nadajduim! ofta Farrow. Acum se pune întrebarea cum iesim din aceasta închisoare? Sper ca tovarasii au auzit explozia si vor pomi sa faca cercetari. Cred ca ne vor gasi.
— De le-am putea da macar vreun semn, zise Petre. Sau poate n-ar fi rau sa încercam sa alungam rechinii, cu gloante, pentru ca apoi sa iesim repede afara înot?
— Nu, Petre, ar fi prea primejdios, raspunse Farrow. Te-ar putea înhata când nici nu le gândesti. Dar, de tras, putem trage asupra lor, caci prin asta atragem atentia tovarasilor nostri. Se vor auzi împuscaturile si vor vedea si rechinii atinsi fugind.
Se întoarsera la camarazii ramasi în pestera, carora Farrow le arata pe scurt care e situatia. Apoi porunci sa se traga cu revolverele asupra rechinilor.
Împuscaturile detunara înabusit în grota, dar afara se produse un plescait grozav, în apa. Monstrii atinsi o luara la fuga, fiind omorâti însa de altii, caci dârele de

sânge lasate în urma trezisera instinctele de prada ale dihaniilor.
În curând nu se mai vazu nici-un rechin în fata iesirii din pestera, în schimb în golf era un adevarat prapad. Apa înrosita de sânge era azvârlita la câtiva metri înaltime, fiarele negricioase sareau încolo si încoace, înnebunite. Era un spectacol maret si înfiorator în acelasi timp. Înfiorator mai ales pentru Farrow, care nu putea scapa de gândul ca George cazuse prada, probabil, acestor dihanii.
Camarazii trageau necontenit cu revolverele asupra rechinilor înfuriati. Golisera câteva încarcatoare pâna acum.
Deodata. Petre zise:
— Domnule capitan, numarul rechinilor s-a micsorat, dupa cum vad, toti par sa se fi adunat în golf. Cred ca nu e nici-o primejdie sa ies acum afara. Voi sari imediat pe tarm.
— A! Petre, l-ai vazut? striga Farrow.
În aceeasi clipa, trase cu revolverul si rechinul urias care înota prin fata intrari pesterii tâsni spre golf.
Petre mormai o înjuratura apoi zise:
— Trebuie sa fie ceva prin fata pesterii, care-i momeste pe rechini. Da vad si eu ca nu e atât de usor sa ies afara Dar ce sa facem? Daca tovarasii de pe submarin nu ne aud, putem muri asa de foame.
— Asta o fi si intentia femeii aceleia care l-a înhatat pe George si pe necunoscutul nostru prieten, zise Farrow. Sunt curios sa stiu ce a îndemnat-o sa procedeze în felul acesta Trebuie sa aiba o ura înversunata împotriva oamenilor, în

general, caci tocmai pe noi n-are de unde ne cunoaste.
— Aha, în sfârsit, iata-i pe camarazi!
Glasul îngrijorat al doctorului Bertram se auzea de sus. Strigând în interiorul pesterii:
— Domnule capitan, sunteti acolo? Camarazii sunt nevatamati?
— Da, draga doctore, raspunse Farrow. Scoate-ne afara de aici, te rog! Brun sa intre cu vasul în golf si sa trimita barcile de aluminiu sa ne ia. Rechinii par sa aiba o deosebita predilectie pentru pestera asta.
— Nici nu-i de mirare – zise doctorul – caci deasupra apei atârna doua hoituri de mistreti. Altii par sa fi fost aruncati în mare, dupa câte pot vedea.
— Ah! Asta e un rafinament plin de cruzime! Exclama Farrow furios. Gangul dindaratul nostru a fost prabusit de o explozie si singura iesire e închisa de rechini. Doctore, grabeste-te, trebuie sa-l eliberam pe George si pe strainul acela.
— L-am si trimis înapoi pe însotitorii mei, raspunse Bertram si Brun va veni îndata. Drace! Vine iar o dihanie încoace, e un rechin tigru de o marime neobisnuita.
— Da îl vad si eu, zise Farrow. Dar îl vom lasa în plata Domnului. Când tragi într-un rechin tigru, te poti astepta sa se repeada la tine în furia lui.
Monstrul, lung de vreo opt metri, înota încetisor spre pestera. Brusc, trupul dungat târsni înainte, ca o sageata în fata grotei se auzi un plescait puternic, apoi doctorul striga speriat:

— A luat cele doua hoituri... Numai de n-ar veni în pestera blestematul! A! A mirosit ceva dati-va înapoi!
Camarazii facura întocmai, când trupul urias al rechinului se strecura în pestera se dadura îndarat cât putura mai mult si erau bucurosi ca se aflau la aproape trei metri de apa. Caci monstrul înota pâna la stânci, privi tinta la marinari cu ochii-i negri, ca si cum se gândea daca sa faca un salt în aer. Era grozav de vazut si când se retrase încetisor, scoasera cu totii un suspin de usurare. Se îndreptase spre iesirea pesteri si de-abia atunci paru sa-si dea seama ca în golf luptau rechini. Caci rechini de nisip nu sfârsisera înca sa-i sfâsie pe frati lor raniti.
Si dupa câteva minute, îngroziti, marinari vazura plutind la suprafata apei doar câteva capete si cozi de-ale rechinilor de nisip. Celalalt însa, „tigrul", înota linistit si satul de-a lungii golfului, facându-se nevazut.

IV.
O URMARIRE CU PERPETII.

ACUM M-AS PUTEA ÎNCUMETA sa înot spre golf, dar nu mai are nici-un rost, zise Petre. Sa speram ca submarinul va veni în curând, ca sa putem pomi în cautarea lui George al nostru Departe nu poate sa fi ajuns vasul si domnul Brun l-ar putea zari, când va veni cu „Dox"-ul.
— Asa nadajduiesc si eu – raspunse Farrow – altminteri ar trebui sa ne pierdem vremea cercetând toate insulele din apropiere.

Trecura cinci minute, dar „Dox”-ul nu se zarea. În schimb, doctorul Bertram striga deodata în jos:
— Aviatorii englezi se înapoiaza trebuie sa ma ascund. Sa speram ca Brun i-a descoperit la vreme si a cautat un refugiu sigur. Sunt, deci, silit sa plec cât mai repede.
— Dumnezeule! exclama Farrow cu desperare, tocmai acum trebuia sa se întâmple asta, în clipa când suntem atât de grabiti. Numai de s-ar fi putut ascunde Brun la vreme..., asta ma îngrijoreaza mai mult ca orice.
— Brun stie ce are de facut, zise Rindow – a observat desigur avioanele care se apropie si o fi luat îndata masurile cuvenite. Dar aviatori vor descoperi acum, probabil, vasul de pe care a fost rapit George. Numai de nu l-ar opri, împiedicându-ne pe noi sa-l eliberam.
— Eu as înota acum în golf. ca sa-mi dau seama de situatie, zise Petre. De rechini, nu mai am de ce sa-mi fie teama.
— Nu, Petre. Zise Farrow. Eu sunt încredintat ca pe aici exista asa-zisi „rechini de fund”. Ei se ridica la suprafata imediat ce zaresc în apa ceva ce i se pare vrednic de luat în seama. De fapt, aceste dihanii sunt cele mai primejdioase, caci observi prezenta lor atunci când e prea târziu. S-or fi ascuns ele pe fund. Când s-a ivit rechinul tigru. Asadar, lasa-te de gândul acesta, Petre, mai important e sa ne ajuti mai târziu ca sa-l gasim pe George al nostru. Aha! Uite ca vine escadrila de avioane! Acum vom

vedea daca Brun a mai avut vreme sa doseasca submarinul.
Cu iuteala fulgerului se apropiau avioanele engleze, care trecura pe deasupra insulei si se înapoiara dupa câteva minute.
— Se pare ca au descoperit, totusi, ceva zise Farrow. Altfel nu s-ar fi întors. Poate ca au zarit, întâmplator, norii de fum care au iesit din pestera dupa explozie. Sa speram ca se vor lasa înselati, crezând ca a fost o eruptie vulcanica.
Pentru a treia oara vâjâira avioanele deasupra insulei, apoi, când zgomotul motoarelor amuti în departare, doctorul Bertram striga în jos:
— Se pare ca s-au îndepartai definitiv: vad prin ochean ca zboara spre nord. În sfârsit, acum va veni si Brun cu submarinul si vom putea pomi imediat în cautarea lui George.
Se scursera înca zece minute pâna ce striga iarasi:
— A! Uite ca vinei Asa, acum totul e în regula.
Submarinul se apropia cu viteza redusa. Din prevedere, însa, Brun nu iesise cu totul din apa. De-abia când ajunse în mijlocul golfului, vasul se ridica, chepengul sari în sus si secundul se ivi în turn.
— Ce s-a întâmplat, doctore? Striga el. Agitat. Unde sunt capitanul si ceilalti camarazi?
— Fi fara grija! Raspunse Bertram. Pune repede pe apa trei barci de aluminiu cu câte un om: capitani si tovarasi sunt închisi în pestera de dedesubtul meu.

— Imediat! striga Brun.
O activitate înfrigurata urma pe submarin. Cât ai clipi din ochi, fura aduse pe punte barcile cele usoare si montate la repezeala. Dupa câteva minute goneau spre pestera, unde ajunsera cu bine.
— Asta a fost într-adevar o aventura cum n-as mai dori sa întâmpin, zise capitanul, sarind în prima barca. Zau ca n-a fost deloc placuta vizita rechinului tigru! Acum, însa, camarazi, trebuie sa facem ce om face si sa dam de George al nostru Nu va vorbesc numai ca tata. ci si ca tovaras. George ne-a scapat adesea din situati grele, asa ca acum trebuie sa facem si noi totul pentru el.
Un murmur de nemultumire se auzi în rândurile marinarilor. Voiau sa exprime prin asta ca nici nu era nevoie sa se aminteasca de datoria pe care o aveau. Toti îl iubeau pe George si si-ar fi dat cu draga inima viata pentru el.
— Va multumesc, camarazi, zise capitanul, miscat. E drept, nu trebuia sa va amintesc, dar stiti prea bine ca asa mi-e felul în sfârsit, sa pornim!
Vâslira repede spre submarin, dupa ce asteptara sa coboare si doctorul Bertram. Farrow îi multumi calduros lui Brun, care izbutise sa ascunda cu atâta maiestrie vasul de privirile englezilor si apoi sa-l îndrume în golf.
— Domnule capitan. Între cele doua insule apropiate am descoperit un mic vas, care s-a ascuns si el sub ramurile tufisului, atunci când s-au apropiat avioanele. Sunt de parere ca trebuie sa

ne ocupam mai de aproape de vasul acesta, caci cred ca pe el se afla George al nostru.
— Minunat! exclama Farrow. Atunci, mai mult ca sigur ca nu ne poate scapa. La drum, draga Brun, arata-ne locul unde ai zarit vasul.
Submarinul pomi cu viteza din golful care era atât de întortocheat, încât nici nu i se putea vedea lungimea dinspre mare. O ascunzatoare minunata, deci, pentru un vas.
— Aici se poate ascunde ani întregi un vas mai mic, zise Farrow. Sunt foarte curios sa aflu cine e femeia aceea De ce s-o fi retras ea în singuratate? De ce l-a luat prizonier pe George? Cine a fost prietenul misterios care a platit si el cu libertatea sprijinul pe care ni l-a dat noua? Acestea sunt întrebari...
— Acolo, între cele doua insule a disparut vasul, îl întrerupse Brun. Sa speram ca apa va fi destul de adânca pentru submarinul nostru.
— Nu prea cred, zise Farrow. Ma tem ca nu vom putea patrunde în el cu „Dox”-ul. Pacat! Acum nu mai stim daca vasul se afla înca între insulele alea sau daca a pornit în larg. Hm. Trebuie sa ocolim insulele si sa cercetam, în barcile de aluminiu, canale si golfurile.
— De, altceva nu ne ramâne de facut, zise Rindow.
— Atunci, înainte! Comanda capitanul. Sa ne tinem cât mai aproape de insule. Fiecare punct suspect trebuie cercetat cu bagare de seama.

Gerard Plundow o lua pe lânga tarm – Farrow, Rindow, Brun si doctorul Bertram priveau cu încordare spre desisul din fata lor. Caci se putea întâmpla ca între doua tufisuri sa existe un golf în care sa se fi furisat vasul misterios.

Cei care îl înhatasera pe George fusesera doi bastinasi de staturi uriase. În strânsoarea lor de fier el era fara aparare si când fu adus în pestera aceea întunecoasa, un al treilea polinezian îi dezarma si-l lega cu iuteala fulgerului.
Uriasii îi ridicara apoi peste bordul micului vas ce se afla acolo. George fu azvârlit lânga un barbat, legat si el. Acesta era, probabil, misteriosul prieten care le venise în ajutor.
Tânarul i se adresa în soapta dar imediat se apleca asupra lui unul din salbatici, cu cutitul ridicat. George îsi dadu seama ca amenintarea omului era serioasa si tacu.
Vasul aluneca usurel afara din pestera si porni apoi cu viteza printr-un canal întortocheat. Dupa ce iesi din acesta, merse o bucata drept înainte; deodata motoarele stopara si vasul intra sub un tunel de verdeata. George pricepu motivul acestei manevre, când auzi zbârnâitul unor motoare de avion Asadar, englezii se înapoi au si vrajmasii sai aveau si ei temeiuri sa nu se lase vazuti.
Constatarea aceasta îl linisti oarecum pe George. Cu oameni care stateau în conflict cu legea era mai usor s-o scoata la capat. Când fu înhatat primul lui gând

fu acela ca vreo expeditie facuse niste descoperiri importante pe insula si de aceea voia sa se debaraseze de strainii nepoftiti.
Acum, însa, stia ca are de-a face cu oameni care lucrau la înfaptuirea unui plan ilegal. Dar tovarasii sai aveau toate mijloacele sa-i puna cu botul pe labe pe acesti indivizi. George era încredintat ca tatal sau, Petre si ceilalti camarazi vor veni în curând sa-l scape. Se astepta din clipa în clipa sa-i vada ivindu-se.
Zgomotul motoarelor avioanelor engleze amuti în departare. Imediat, micul vas se puse din nou în miscare si pomi spre rasarit. În zigzag, asa ca George dobândi convingerea ca mergea printr-un canal îngust si întortocheat, dintre doua insule.
Dupa câteva minute, însa, motoarele stopara din nou, micul vas patrunse iar într-un tunel de verdeata si ancora la tarm.
George se ridica pe jumatate. Polinezianul, care nu-l slabea din ochi, facu un gest amenintator cu cutitul lui lat, dar în clipa când George vru sa se întinda din nou, se auzi un glas energic. Salbaticul îsi trase cutitul îndarat, tânarul, însa. se ridica si mai mult uimit, caci glasul acesta era... al unei femei. Si ea se apropie încet de el – o femeie înalta, cu parul negru, cu chipul de o frumusete serioasa, aspra.
Se opri în fata lui George. Îl masura cu privirea timp de câteva clipe, apoi ochii-i negri scânteiara de furie si scrâsni:
— Ma bucur cum nici nu-ti dai seama ca am în mâna mea pe fiul aceluia pe care-l

urasc mai mult decât pe oricine. Consider ca un semn al Destinului ca vestitul capitan Farrow a fost nevoit sa vina cu submarinul sau pe insula mea. Ha-ha-ha! Am pregatit eu totul pentru ca el si însotitorii sai sa moara de foame sau sfâsiati de rechinii lacomi de carne omeneasca. Dar razbunarea cea mai cumplita mi-o voi potoli asupra ta, tinere, caci tu ai fost acela care ai contribuit în cea mai mare parte ca sotul meu sa cada în mâna englezilor.

— Iarta-ma, doamna – raspunse George, calm – nu te cunosc nici pe d-ta, nici pe sotul dumitale. Nici nu stiu despre cine vorbesti.

— Vrei sa negi ca ai fugit din mâinile barbatului meu de pe insula mayasilor, ca tu si tovarasii tai ati izbutit sa-l predati englezilor pe sotul meu? Am prins toate radiogramele si am facut juramânt sa ma razbun pe voi. Nu ma gândeam ca mi se va ivi prilejul atât de curând, dar multumesc lui Dumnezeu pentru asta.

— Ah! D-ta esti, asadar, sotia piratului pe care noi l-am înlaturat din cale! zise George fara sa-si piarda cumpatul. Nici eu nu ma gândeam sa ne întâlnim, zau asa! Care va sa zica dumnealui avea pe insula aceasta un fel de sucursala, sub conducerea sotiei sale. Interesant, n-am ce zice!

— Da, foarte interesant! scrâsni femeia. Lasa ca vei afla tu pe propria ta piele cât de interesant este. Putintica rabdare numai si-o sa-ti treaca pofta sa-ti bati joc de mine. Mai ramânem putin timp aici, vreau sa vad numai daca submarinul

tatalui tau nu ma cauta. Dupa aceea, voi avea eu grija sa-ti capeti pedeapsa, fii pe pace!
Oricât era de curajos, George se simti oarecum nefiresti. Femeia asta parea de o salbaticie nemaipomenita si trebuie sa-i fi iubit mult pe barbatul sau, desi era pirat. Poate ca se simtea si ea atrasa de viata de aventuri, fara sa-si dea bine seama cât de criminala era meseria de pirat. Dar ura face din femei adevarate fiare si ele devin mult mai crude decât barbatii stapâniti de acest sentiment nedemn.
George tacea. Nu voia sa-si dea pe fata încrederea ce o avea ca în cele din urma va fi salvat, totusi, caci în felul acesta si-ar fi îngreuiat situatia. De aceea, facu o mutra înspaimântata si, prefacându-se disperat, se întinse înapoi pe spate.
— Aha! Îti dai singur seama ca lucrul devine serios, zise sotia piratului, râzând. Da, tinere, îti închipui, se vede, ca te poti astepta la mila din partea mea. Pentru ca sunt femeie. Te-nseli amarnic, caci am atacat pâna acum multe vapoare pe socoteala proprie si i-am dai gata pe multi barbati, care se aparau vitejeste. Vei capata o pedeapsa care va potoli setea mea de razbunare. Acum, te rog sa stai linistit, sa nu cumva sa strigi, altminteri paznicul te va lua imediat în primire. Sa nu crezi, însa. Ca vei fi ucis repede de el, îti va taia numai limba. Dupa cum a si facut-o cu omul care zace alaturi de tine. Acela e un prizonier pe care l-am dat jos de pe un vapor. Urma sa ramâna la mine ca bucatar, a vrut însa, sa faca pe smecherul si anul trecut

a încercat sa previna un vapor. Acum nu mai poate striga.
George se înfiora. Femeia aceasta era un adevarat diavol – el nu si-ar fi putui închipui ca într-un trup atât de frumos ar putea sa zaca atâta cruzime.
— Voi tacea, îmi dau acum seama ca femeile pot fi mai salbatice decât barbatii, zise el încetisor.
— Da, tinere – raspunse pirata – asa suntem noi si vei vedea în curând ca nu te-ai înselat.
Râzând batjocoritor, se întoarse spatele si se departa.
George începu sa chibzuiasca cu înfrigurare. Trebuia sa se ajute singur, caci femeia asta va izbuti fara îndoiala sa-l schilodeasca sau sa-l ucida, daca va vedea ca se apropie camarazi lui ca sa-l salveze.
Privi pe furis la tovarasul sau de suferinta. Nenorocitul se uita dupa femeie, scrâsnind din dinti. George era încredintat ca va avea în el un tovaras pretios, daca va întreprinde o încercare de fuga. Si asta trebuia sa se întâmple curând, înainte ca pirata sa fi aflat unde se afla submarinul si înainte ca sa-si aduca la îndeplinire razbunarea George fauri un pian foarte îndraznet care avea însa perspectiva de izbânda. Întoarse cu bagare de seama capul spre paznicul cu mutra fioroasa. Polinezianul privea chiar peste parapetul scund al vasului, spre rasarit, unde poate ca zarea submarinul.
Atunci George se apleca putin spre nenorocitul sau tovaras si sopti:
— Ridica-te cât se poate de repede!

Mâinile tânarului erau legale pe piept si pe faptul acesta îsi sprijinea el planul. Desigur ca si tovarasul sau stia ca-i asteapta o moarte grozava si ca era mai bine sa încerce totul pentru a scapa, chiar daca si-ar pierde viata cu prilejul acesta.
Nenorocitul dadu usor din cap, apoi, când George îsi relua pozitia, scoase un sunet nearticulat si-si ridica repede partea superioara a trupului.
Polinezianul se rasuci pe calcâie, apoi se apleca peste omul cel mut si-l ameninta cu cutitul.

V.
SFÂRSITUL FEMEII PIRAT.

CU O FORTA NEBANUTA, George îsi repezi mâinile legate si nimeri exact în barbia paznicului, care se prabusi pe punte, gemând înabusit. Desi avea o statura de urias, lovitura pe care o primi îl ameti cu desavârsire. De fapt, peste câteva minute avea sa-si revina, dar în vremea asta George se va fi eliberat.
Fara sa piarda o clipa, întinse repede mâna sa ia cutitul polinezianului, dar acesta îl strângea cu atâta putere, încât tânarul nu îl putu smulge.
Atunci îi veni în ajutor mutul. Cu mâinile-i legate, dadu si el o lovitura puternica în stomacul salbaticului, încât acesta care tocmai începuse sa-si vina în fire, se prabusi din nou.
Acum izbuti George sa-i scoata cutitul din pumnul înclestat. Taie repede

legaturile mutului, care-l elibera apoi pe el.
— Trebuie sa ne facem repede vânt peste bord – îi sopti George. Submarinul tatalui meu va fi pe aici si ne va lua pe punte.
Dar mutul dadu din cap. Fata lui se schimonosi de furie, apoi lua o maciuca groasa pe care o gasi la îndemâna si porni spre chepengul pe unde disparuse pirata. Voia sa se razbuna si George recunoscu îndata ca ar fi fost cu neputinta sa-l opreasca.
În clipa aceea în deschizatura se ivi capul unui salbatec: mutul sari înainte, ca o pantera si maciuca izbi cu putere în capul nenorocitului, care se rostogoli pe scari cu un racnet de moarte.
George îsi dadu seama ca trebuia sa fuga repede, chiar daca va fi nevoit sa faca zgomot. Mutul statea ca un zeu al razbunarii. În dreptul deschizaturii, gata sa izbeasca cu sete în cel dintâi care va scoate capul afara.
George sari repede pe uscat, îsi îndesa mâinile de ramurile din tufisul lânga care se afla micul bric, apoi îsi facu loc, cu bagare de seama, printre trunchiurile copacilor.
Înainte de a disparea cu desavârsire, mai arunca o privire îndarat. Nenorocirea mutului îl impresionase mult. Omul acesta vrednic de compatimit, îndurase o soarta grozava.
George se gândea sa-l la cu dânsul si sa-l îndemne sa ramâna pe submarin, sau sa se înapoieze în patria lui. Dar acum era prea târziu, prin actiunea lui nechibzuita

se tradase si trebuia sa duca pâna la capat lupta începuta.
Si iata ca se ivi un al doilea salbatic, care se apara însa de loviturile mutului cu o scândura lata ce o tinea deasupra capului. Dar nu-i ajuta la nimic, caci nenorocitul schilodit parea sa fie înfuriat la culme. Cu maciuca de lemn tare, el izbi pavaza polinezianului. Care se facu tandari si el însusi se rostogoli, ca si tovarasul sau, pe scarile ce duceau în interiorul vasului.
George începu sa traga nadejde ca albul va izbuti sa-i înlature si pe ceilalti care faceau parte din echipajul bricului. Deodata însa, dinauntrul vasului rasunara împuscaturi. Ele erau trase dintr-un pistol cu repetitie, de calibru mare, dupa cum îsi dadu seama îndata George, amintindu-si ca pirata avea la brâu o astfel de arma. Dindaratul vreunui adapost sigur, ea tragea asupra mutului înfuriat si gloantele nu-si gresira tinta. Scotând un tipat ascutit nenorocitul ridica bratele, se rasuci ca o morisca de câteva ori, apoi se rostogoli pe scara întocmai ca si cei doi salbatici pe care îi doborâse cu maciuca.
Pentru George sosise vremea sa dispara cât mai repede. Stia ca pirata – femeia aceasta plina de energie – va pune oamenii sai sa-l caute. Si el habar n-avea cât de mare era insula si ce ascunzisuri tainuia.
Ferindu-se sa faca zgomot, se furisa printre crengile tufisului. Singura arma ce o avea era cutitul pe care-l luase de la paznicul ametit si cu ajutorul lui fu în

masura sa înlature piedicile din drum. Adica în primul rând maracinii care îi taiau calea la fiece pas.
Nu trecu însa mult si îndaratul sau se produse o larma infernala Glasuri straine se amestecau într-un vuiet grozav si deodata rasuna lamurit vocea energica a piratei.
Instinctiv, George îsi dadu seama ca ea îi atâta pe salbatici sa porneasca în urmarirea lui. Atunci începu sa-si faca drum cât putu mai repede prin desis si în cele din urma ajunse la coasta. Plaja avea o largime de numai un metru, si când George sari pe ea vazu pupa submarinului, care tocmai disparea la capatul de nord al insulei.
Câteva clipe se simti cuprins de disperare. Daca nu s-ar fi oprit ca sa priveasca la lupta dintre mut si polinezieni, ar mai fi prins submarinul.
Acum trebuia s-astepte pâna ce el va fi înconjurat toata insula. Asta putea sa mai dureze mult caci vazuse bine ca mergea cu viteza foarte redusa Desigur ca tovarasii cercetau cu de-amanuntul insula ca sa dea de bricul pe care nu se putea sa nu-l fi observat.
George îsi reveni repede în fire, spunându-si ca nu trebuia sa ramâna cu mâinile în sân, caci nu va trece mult si polinezienii îi vor fi gasit urma iar împotriva lor nu s-ar fi putut apara cu cutitul.
Nu statu mult pe gânduri, ci începu sa alerge spre sud, facând pasi cât mai mari. Voia sa iasa în întâmpinarea submarinului, care în curând va fi

terminat cu cercetarea coastei de nord si rasarit.
Plaja era lunga de câteva sute de metri, apoi începeau tufisurile, în care s-ar fi putut ascunde. Daca va avea noroc, polinezienii nu vor fi iesit din desis înainte ca el sa fi ajuns la aceste tufisuri.
Dar, când nu mai avea decât vreo cincizeci de metri pâna la ele, auzi îndaratul sau tipete ascutite. Tot fugind, întoarse capul si vazu opt salbatici care alergau ca niste cerbi dupa el.
George era cu vreo doua sute de metri înaintea lor. Dându-si seama ca e în joc viata lui, goni si mai nebuneste, si când ajunse la tufisuri si întoarse capul, vazu cu bucurie ca îi lasase pe ceilalti cu mult în urma.
Din fericire, tufisul în care intra nu era prea des. Avea o lungime cam de patruzeci de metri, apoi venea iar plaja care ducea înca vreo suta de metri pâna la capatul de sud al insulei. George ajunse acolo înainte ca polinezienii sa se iveasca din tufisuri.
Acum avu, însa, o mare dezamagire. Când coti pe dupa capatul insulei, cu gând sa o la de-a lungul coastei de sud, constata cu spaima ca desisul înainta atât de mult spre apa. Încât nu mai ramânea nici-o potecuta pentru a putea alerga în voie.
Trebuia, deci, sa-si croiasca drum printre tufe, care aici erau foarte dese si împletite cu liane si maracini.
George îsi zise imediat ca polinezienii îl vor putea ajunge curând, caci se vor lua dupa urmele lasate de el. Afara de asta

puteau înainta mai repede decât el, deoarece le facuse o poteca, pe când dânsul trebuia sa-si croiasca drum cu cutitul.
Atunci fauri un plan îndraznet. Înainta înca vreo cincizeci de metri în desis, apoi, ferindu-se sa faca cel mai mic zgomot, se strecura printr-un desis, ale carui ramuri ajungeau pâna la apa.
Acolo îsi dadu drumul în undele marii, tinând cutitul între dinti si tot atinându-se pe lânga tarm. Înota înapoi. Îsi facuse socoteala ca polinezienilor le va trebui câtva timp pâna s-ajunga la locul unde disparuse el. Apoi vor începe sa caute acolo, caci vor presupune ca el se ascunsese în vreun copac sau într-un tufis. Nu le va trece însa prin gând ca el va înota înapoi prin apa.
Era primejdios ceea ce îsi propusese sa faca, deoarece „rechinii de fund", care tâsnesc brusc în sus, roiau, desigur, în numar mare în fata insulei. Totusi îsi lua inima în dinti si înota cu bagare de seama, cu auzul încordat spre desis, pentru a prinde vreun zgomot suspect. Dar polinezienii crescusera în paduri si se pricepeau sa se strecoare pe nesimtite prin desisul cel mai încâlcit.
Când ajunse la capatul de sud, George deveni si mai atent. Se înclesta de malul râpos si se târî înainte, pâna putu sa cuprinda cu privirea coasta de apus.
Îi zari pe salbatici venind. Uriasii mergeau aplecati si toti opt erau înarmati cu maciuci si cutite. Mutrele lor fioroase îi dadeau de înteles fugarului ca e pierdut daca vor da de el.

Acum ajunsesera în locul pe unde George patrunsese în desis. Capetenia lor cerceta câteva clipe locul, apoi vorbi ceva în soapta cu oameni sai, în vreme ce un rânjet sinistru îi schimonosi si mai mult fata.
Mica trupa se facu nevazuta în desis. George astepta câteva minute, caci îsi închipuia ca salbaticii vor ajunge repede la locul unde dispareau urmele sale. Apoi vor trimite, desigur înapoi un om de paza, de care nu trebuia sa se lase surprins.
Cu bagare de seama el sari pe plaja. Fara sa vrea, se întoarse înca o data si privi spre mare, în nadejdea ca va zari submarinul. În locul acestuia, însa, vazu la picioarele sale un corp negricios, care tâsni din adâncul apei. Era un rechin enorm, de care scapase, ca prin urechile acului în ultima clipa.
George rasufla adânc. Fusese amenintat, din doua parti în aceiasi timp, de o moarte grozava Avusese el noroc orb, caci daca polinezienii ar fi întârziat numai putin rechinul l-ar fi înhatat, târându-l în adânc.
Acum nu mai era timp de pierdut Trebuia sa treaca prin locul pe unde patrunsesera salbatecii în desis. Daca vor fi pus o santinela acolo, soarta îi era pecetluita.
George avu însa noroc. Se furisa repede si fara zgomot, apoi statu linistit câteva clipe si asculta, tinând cutitul ridicat în mana dreapta.
Totul ramase linistit. Si tânarul se-ntoarse si o lua la fuga de-a lungul plajei, spre nord. Dupa ce facu vreo suta de

metri, se apropie iarasi de desis, asa încât fu acoperit pe jumatate de ramuri. Privi din nou îndarat, dar nu zari pe nimeni.
Vazu însa altceva, care-l umplu de bucurie. Dinspre capatul de sus, submarinul venea cu viteza redusa. În turn se aflau capitani, Rindow, doctorii Bertram si credinciosul sau Petre. Înainta repede câtiva pasi, agitând bratele, apoi arata spre desis, facând semne de prevenire.
Stia ca tovarasi l-au priceput si-l vazu imediat pe Urias, pe Kard si alti câtiva camarazi sarind din turn pe punte. Submarinul pomi de-a lungul coastei, ier marinari stateau lânga parapet cu granatele de gaze pregatite.
Înainte ca vasul sa fi ajuns în dreptul locului din desis, pe unde disparusera salbaticii. Polinezienii dadura buzna dintre copaci, dar, din fericire, nu privira spre sud, ci de-a lungul plajei. Îl vazura pe George si, scotând tipete ascutite, începura sa alerge spre el.
Nu observasera „Dox”-ul, care se apropia pe nesimtite; Fara a sta mult pe gânduri, marinari zvârlira grenadele cu gaze, care explodara imediat. În clipa urmatoare, salbatecii începura sa se clatine, cazura la pamânt si ramasera ametiti pentru 24 ore.
George începu sa joace de bucurie. Totusi, în clipa urmatoare, avu presimtirea unei primejdii apropiate – privi repede spre dreapta pentru ca apoi sa sara cu iuteala fulgerului înapoi în desis. Îsi sfâsie hainele de maracini, în

schimb scapa de glontul pe care pirata îl trasese asupra lui. Salbatica femeie se furisase lânga el, ba poate ca se ascunsese chiar alaturi de dânsul în desis, caci se afla numai la o departare de cincizeci de metri.
Cu coatele, îsi facu loc tot mai adânc în tufis, apoi suiera un al doilea glonte deasupra capului sau. Pirata stia, deci, ca ei se strecurase prin punctul acela în tufe.
În clipa urmatoare, însa. Pornira împuscaturi dinspre submarin. Întâi se auzi pistolul greu al lui Petre si dupa câteva clipe, detunaturile puternice ale carabinelor.
Vreo cincisprezece împuscaturi sfâsiara vazduhul, apoi George auzi duduitul motoarelor, care pâna atunci functionasera încet de tot. El scoase capul cu bagare de seama din tufis si vazu ca femeia pirat disparuse. Fusese oare nimerita de gloantele marinarilor si cazuse pe spate în desis? Sau gasise aceeasi scapare ca si George si se afundase repede în adâncul desisului? În cazul acesta, el nu putea cuteza sa-si paraseasca ascunzatoarea, caci salbatica femeie va încerca, desigur, sa-l împuste chiar daca si-ar primejdui propria-i viata. Ea stia ca prin asta i-ar fi casunat cea mai mare durere capitanului Farrow, pe care-l ura atât de mult.
Submarinul se apropie repede si opri direct în fata punctului unde se afla George în desis.
— Ei, George, norocul nu te-a parasit nici de data asta! striga capitanul, jumatate

în gluma, jumatate în serios. Acum, hai, vino repede la bord!
— Unde a ramas femeia? întreba George. Ea ne uraste, caci piratul caruia i-am facut de petrecanie pe insula lui Tacato este sotul ei. Ne-a jurat razbunare si-si va tine juramântul, daca va avea putinta s~o faca.
— Dupa primele împuscaturi s-a prabusi în desis, zise Farrow. Vom tine sub observatie punctul acesta. Vino repede. Caci alti dusmani nu cred sa se mai afla pe insula.
George privi, totusi, spre dreapta. Dar nu descoperi nimic suspect Asadar, femeia fusese probabil culcata la pamânt de gloantele camarazilor.
Fara sa mai stea pe gânduri, iesi repede din tufis, îsi facu vânt peste parapetul submarinului si se arunca în bratele tatalui sau, care-l strânse cu dragoste la piept.
Ramasera câteva clipe strâns îmbratisati, apoi capitanul zise:
— Acum trebuie sa pornim încetisor mai departe, pâna vom ajunge la punctul unde a disparut pirata. În vremea asta, ne vei putea povesti peripetiile prin care ai trecut.
Tânarul se supuse si când sfârsi. Farrow zise:
— Avem o dusmana foarte primejdioasa, dupa cum vad. Femeile care pierde ceea ce au mai scump devin mai razbunatoare decât fiarele salbatice. Acum cred si eu ca n-a fost atinsa de gloantele noastre, a fugit în desis, pentru ca sa pun la cale vreo ticalosie împotriva noastra.

— De aceea cred c-ar fi mai bine sa facem un mic ocol în jurul locului cu pricina, propuse George. De ce sa ne expunem degeaba gloantelor ei? E de ajuns daca îi vom lua sau distruge bricul, caci atunci va ramâne fara nici-un fel de aparare pe insula si englezii – pe care îi vom înstiinta printr-o radiograma – vor da de dânsa.
— Ai dreptate, încuviinta Farrow. Cu ajutorul ocheanelor, putem vedea daca s-a ascuns în desis sau daca a fost nimerita de gloantele pe care le-am tras asupra ei. Vom face însa cum spui tu, îndepartându-ne putin de tarm. Se poate întâmpla sa aiba cu dânsa câtiva salbatici care sa arunce asupra noastra sulitele lor.
Farrow dadu timonierului comanda si submarinul facu imediat un ocol mare spre apus. Trecura încetisor prin fata locului unde statuse pirata, dar în desis nu se vedea nici urma de ea.
— Trebuie sa intram cu barcile de aluminiu în golful îngust în care se afla bricul piratei, zise George. Daca zace pe undeva ranita sau moarta, vor da ei, englezii, de dânsa. Eu nu cred, însa, ca femeia asta sa fi murit – presimt ca ne va supune înca la grele încercari.
— Vom vedea, raspunse Farrow. Pentru mine, principalul e ca te vad pe tine teafar. Înainte deci! Vom opri în fata golfului si vom patrunde într-unsul cu barcile.
Submarinul pomi încet mai departe, pâna ajunse la punctul cu pricina, acolo se opri. Si trei barci de aluminiu fura

montate si puse pe apa. În prima, care porni imediat se aflau George si Petre.
Tânarul ardea de nerabdare sa-i dovedeasca piratei ca nu era de glumit cu el. De aceea, îl îndemna pe Petre sa vâsleasca de zor si izbuti s-o ia cu mult înaintea celorlalte doua barci.
Deodata, însa, un sentiment nelamurit de frica puse stapânire pe el. Caci tocmai când voiau sa coteasca pe canalul îngust, le iesi înainte bricul piratei. Parea condus de o mâna nevazuta, caci pe punte nu se zarea nimeni.
— Petre, asta e foarte ciudat! zise George. Trebuie sa încercam, însa, sa ajungem pe bord, caci nu pot fi pe vas decât pirata si câtiva polinezieni.
Uriasul vâsli spre bric, încredintat ca nu avea de ce sa se teama.
Deodata, la prora micului vas se ivi faptura înalta a femeii. Un tun usor, mobil, dintr-acelea care se afla pe bordul balenierelor, aparu brusc între mâinile ei si cu un zâmbet sinistru îndrepta teava spre cei doi din barca de aluminiu. În mai putin de o clipa, se putea produce detunatura, care avea sa-i sfâsie în bucati.
George si Petre nu-i observasera, însa, pe tovarasii de pe submarin. în aceeasi clipa când pirata se ivi îndaratul micului ei tun, îndreptându-l amenintator spre cei doi camarazi. Jean Brike atinti si el teava „papusii" sale spre bric.
Cu o clipa mai înainte ca femeia sa traga, ghiuleaua tâsni ca o sageata si se sparse pe puntea vasului dusman, împrastiind gazele cu care era încarcata. George si

Petre mai vazusera doar ca pirata îsi înalta trupul, facu o miscare încordata cu bratul, pentru ca apoi sa se prabuseasca greoi, ca un butuc.
— E în regula, zise Petre. Acum ne putem înapoia fara teama la submarin. Tot nu ne putem urca pe bric, deocamdata ci de-abia peste o jumatate de ceas.
Vâsli înapoi spre vasul lor si acelasi lucru îl facura si celelalte doua barci.
— De fapt, n-are nici-un rost sa mai facem o perchezitie pe bric, zise George. Când fura lânga submarin. Daca vom transmite acum o radiograma englezilor, nu va trece mult si vor veni sa-i la în primire pe femeie si pe complicii ei.
— Da, George, chiar asa am hotarât când Jean a trimis ghiuleaua, zise Farrow. Vom pleca deci imediat de aici. Dati-i drumul, camarazi, barcile sub punte. Întindeti antena apoi la drum!
Comenzile sale fura îndeplinite cu repeziciune si exactitate.
Submarinul începu sa se legene încetisor pe valurile usoare, în vreme ce telegrafistul transmitea în lumea larga vestea cu pricina.
Se scursera câteva minute. Submarinul astepta raspunsul autoritatilor engleze, care nu întârzie mult. Venea din partea guvernului din Singapore si i se aduceau multumiri calduroase capitanului Farrow pentru ajutorul pretios ce-l daduse în lupta împotriva piratilor din Oceanul Pacific. Cu toate acestea telegrama spunea în încheiere ca guvernul englez va depune toate eforturile ca Farrow sa fie închis si submarinul sau distrus în

scopul acesta fusesera trimise fortele necesare. Anglia trebuia sa încerce prin toate mijloacele sa puna mâna pe el.
Capitanul pricepu aluzia din aceasta telegrama „Prin toate mijloacele”, însemna ca si avioanele care manevrau pe aici erau în cautarea lui. Se impunea, deci, sa dispara cât mai repede.
Comenzile sale fura îndeplinite cu iuteala fulgerului si fara nici-o scapare din vedere. În câteva minute, submarinul era gata de scufundare si când Farrow dadu comanda sa fie umplute tancurile de balast se si auzi în departare zbârnâitul unor motoare puternice, care sporea cu o repeziciune uimitoare.
— Aha! Se înapoiaza escadrila de avioane, zise Farrow, fara sa-si piarda cumpatul.
Statea pe ultima treapta a scaritei turnului si tocmai închidea capacul.
— Cred ca pâna sa fie ele aici, noi ne vom fi lasat destul în apa ca sa nu mai putem fi vazuti, adauga el.
Inginerul Hagen. Care se afla în cabina de comanda aproba din cap si zise:
— Eu am cercetat mai înainte apa cu atentie si pot spune ca ne afundam acum într-un loc unde englezii nu ne vor putea descoperi niciodata. Aici, jos, trebuie sa fie vreun izvor care ravaseste namolul. Fundul e tulbure de tot. Asa ca nici-un aviator nu ne va putea zari.
— Cu atât mai bine, raspunse Farrow, râzând. Vom ramâne linistiti pâna se va lasa întunericul si ne vom îngadui o odihna binemeritata, dupa toate prin care am trecut în ultimul timp.

Dupa câteva minute, „Dox”-ul se afla pe fundul canalului între insule. Mai erau câteva ceasuri pâna sa se însereze si în vremea asta se puteau odihni.
Când iesiri din nou la suprafata, o liniste mormântala domnea în jur. Englezii vor fi descoperit, deci, bricul, precum si pe salbatici ametiti de gazul cel minunat. „Dox”-ul porni încet spre rasarit, sub cerul înstelat al noptii.
— Ei, draga George – îi zise Farrow fiului sau – iar ai avut parte de o aventura frumoasa. Nadajduiesc, însa, ca va fi si cea din urma.

35
ZEUL MARII.

I.
UN MONSTRU MARIN.

— DUMNEZEULE SFINTE! Ia te uita, tata, ce de rechini mai alearga prin fata noastra! Striga George înmarmurit Ce sa se fi întâmplat oare? Sa fi mirosit de departe vreo prada? Altminteri ce sa fie, graba asta pe ei?
— E într-adevar ciudat, facu Farrow. Mai degraba îmi vine sa cred ca au luat-o la fuga. Poate ca presimt vreo catastrofa naturala, care se va produce curând prin apropiere.
— În cazul acesta, cred c-ar fi nimerit sa mergem si noi dupa ei, propuse George. N-avem nici o tinta hotarâta si în felul acesta scapam de catastrofa pe care o banuiesti.

— Ai dreptate, încuviinta capitanul. Plundow, directia nord-est!
— Am înteles! Raspunse timonierul, apoi vasul facu un viraj si porni dupa rechinii care brazdau apa cu trupurile lor uriase.
— Interesant! Murmura Farrow, care observa dihaniile prin ocheanul sau. Sunt si rechini tigri printre ei, dupa cât pot vedea. Monstrii acestia, care sunt cei mai salbatici reprezentanti ai speciei, n-o iau ei la fuga fara vreun motiv temeinic. Mai curând as fi crezut ca s-au luat dupa ceilalti rechini, ca sa-i sfâsie, dar vad ca se afla în mijlocul lor, ba chiar gonesc împreuna. Ciudat!
Statu pe gânduri câteva clipe, apoi dadu comanda în portavoce:
— Toata forta la motoare!
Un val înspumat se ivi la prora si vasul tâsni ca o sageata. Pe rechinii care goneau, Farrow nu i-ar fi putut ajunge nici daca ar fi pus în functiune compresoarele, de aceea se multumi sa urmeze directia în care fugeau ei, cautând sa nu-i scape din ochi.
Trebuie sa se fi petrecut ceva grozav în natura, caci din nou tâsni un numar mare de rechini prin fata submarinului si tovarasii din turn vazura lamurit ca, alaturi de rechinii albi si altii mai mici, se aflau si fiorosii „tigri”, care de obicei nu-si prea cruta rubedeniile.
Acum însa alergau cu totii laolalta, fara gânduri dusmane, preocupati numai sa-si salveze viata.
Farrow îl chema pe Bertram în turn.
— Doctore, ce sa-i fi îndemnat pe rechinii astia s-o ia la goana atât de brusc?

Întreba el. Vine din nou un cârd întreg dinspre sud. Drace! Par sa fie înnebunite de groaza, dihaniile – asa ceva n-am mai vazut!
Din fuga, un rechin enorm izbi cu atâta forta partea dreapta a submarinului, încât acesta fu zguduit cu putere. Ametit pe jumatate, monstrul se roti de câteva ori ca o sfârleaza, se dezmetici însa si porni din ce în ce mai repede dupa tovarasii sai.
— Foarte ciudat – zise doctorul Bertram – nici eu n-am mai vazut asa ceva. Ce sa însemne asta? Spaima pare sa le fi luat mintile. Eu nu cunosc însa nici un monstru marin care sa fie în stare sa provoace o astfel de panica. Chiar si uriasii „tigrii", care altminteri le pun pe fuga pe toate celelalte soiuri de rechini, par cuprinsi de o spaima nemasurata. Domnule capitan, singura explicatie cu putinta e ca se pregateste vreo catastrofa groaznica, sa zicem o eruptie vulcanica sau un cutremur marin. Animalele presimt astfel de catastrofe cu mult înainte de a se produce.
— La fel mi-am spus si eu, zise Farrow. De aceea am si dat ordin sa mergem dupa rechini – pacat numai ca nu putem alerga tot atât de repede ca ei. Ma gândesc daca n-ar fi bine sa pun în functiune compresoarele, dar as vrea sa crut motoarele, atât cât se poate. Te pomenesti ca vom avea nevoie de toata forta lor ca sa putem scapa de catastrofa ce pare ca se apropie.
— Cu toate astea, nu pot observa nici o schimbare atmosferica, nici o culoare

deosebita a cerului, cum se întâmpla de obicei când e sa se produca vreo catastrofa dintr-acestea, zise doctorul. Marea e si ea linistita si-si pastreaza culoarea normala. Nu stiu ce sa mai cred, zau asa! Ia te uita, trei, patru, ba sase „tigrii" vin glont si sunt tot unul si unul. Domnule capitan, toata stiinta mea se sfârseste aici; îmi framânt creierii, dar nu-mi pot explica ce le-o fi înnebunit într-atâta pe dihaniile astea. Chestia nu e numai foarte ciudata, ci si îngrijoratoare. As fi dorit sa nu fiu pe aici, sau, cel putin, sa putem goni tot atât de repede ca rechinii astia înspaimântati.

— Ei, draga doctore, ce ni se poate întâmpla, daca zici ca nu prevezi vreo eruptie vulcanica? Întreba Farrow. Te pomenesti c-or fi niscaiva balene uriase îndaratul rechinilor, sau niste polipi din ala grozavi... Însa fata de astia ne putem apara cu tunurile. Dar, bine George, ce s-a întâmplat?

Farrow si doctorul privisera dupa „tigrii" care goneau nebuneste spre nord-est George însa se uitase îndarat, spre sud si deodata scoase un strigat care trada spaima si înmarmurire în acelasi timp.

— Tata, trebuie sa fi visat eu... Asa ceva e cu neputinta... nici nu exista...

— Dar ce-ai vazut, baiete? Întreba capitanul speriat. A fost atât de îngrozitor?

George îsi trecu mâna peste ochi si spuse cu un glas tulburat.

— Îngrozitor..., bine ai zis, tata. Am vazut un rechin enorm, tâsnind din adânc cu o saritura la care numai cea mai grozava

spaima de moarte l-ar fi putut îndemna Apoi, un cap groaznic s-a napustit dupa rechinul enorm si l-a însfacat, la fel cum însfaca o stiuca un pestisor. Domnule doctor, pot exista în adâncul marii astfel de monstri, care sa înhate un rechin de sase metri lungime?

— George – raspunse doctorul – ai citit tu însuti în cartea capitanului englez, ca el prinsese odata un rechin-ciocan, lung de cinci metri, care avea de ambele parti ale trupului rani grozave. Capitanul sustine ca acest rechin trebuie sa fi fost prins între dintii unui monstru marin. Nu-ti aduci aminte ca în anul 1921 marea a aruncat la tarm, în Detware-Bay, un animal pe care nici un zoolog nu-l cunostea si care avea o greutate de cinci ori mai mare decât a celui mai greu elefant?

— Atunci sa stii ca am vazut capul unui asemenea monstru, zise George înspaimântat Era ceva fioros, draga doctore.

— Fioros? Deloc. E cât se poate de interesant – raspunse Bertram. Îmi pare foarte rau ca n-am zarit si eu spectacolul. Acum voi fi însa foarte atent si voi cere sa mi se aduca repede aparatul de fotografiat.

În vreme ce doctorul ceru prin portavoce sa i se aduca în turn aparatul, capitanul fi zise fiului sau:

— George, esti sigur ca nu te-ai înselat?

— Da, tata, nu m-am înselat, raspunse tânarul cu hotarâre. Faptul s-a petrecut la cel mult patru sute de metri îndaratul nostru.

— Întunericul se va lasa în curând – zise capitanul. Acolo, în departare, vad ivindu-se o insula la care trebuie sa ajungem înainte de a se înnopta. Puneti în functiune compresoarele! Striga el în portavoce.
Motoarele începura sa duduie cu putere, apoi submarinul porni înainte, cu viteza sporita.
— De ce atâta graba, domnule capitan? Facu doctorul cu parere de rau în glas. Ar fi pacat daca monstrul acela se va ivi iarasi si noi vom fi departe de el. Nu voi putea face nici o fotografie.
— N-ar fi prea mare paguba, raspunse capitanul, calm, mai rau ar fi daca monstrul d-tale ne-ar asemui cu vreun peste enorm, caci în cazul acesta ne-am alege cu stricaciuni însemnate.
— Hm..., la asta nu m-am gândit, încuviinta doctorul. Ai dreptate. Am vazut nu de mult, când cu balena aia, de ce-s în stare astfel de dihanii. Si o balena pere sa fie slabuta de tot fata de monstrul al carui cap l-a vazut George al nostru.
— Eu cred ca dihania ar fi în stare sa muste submarinul, zise George. A fost un cap enorm, hidos. Mai sunt de parere ca numai pe insula putem gasi adapost, caci în apa putin adânca monstrul nu se poate atine.
— Pacat, zau e pacat murmura doctorul, ca nu m-am uitat într-acolo. Poate ca mi-as fi dat seama daca e vreo ramasita din vremurile preistorice.
— Întocmai asa mi s-a parut si mie, zise George.

— Dumnezeule! Exclama doctorul necajit si tocmai o astfel de priveliste a trebuit sa-mi scape mie! E o adevarata lovitura a soartei pentru mine. Si când te gândesti c-as fi putut recunoaste imediat daca monstrul acesta apartine unor vremuri apuse...
— Domnule doctor, ar fi cu putinta asta? Întreba George. Unde sa traiasca asemenea dihanii si cu ce sa se hraneasca ele?
— Dar bine, George, a vazut doar tu însuti ca monstrul acesta a înhatat un rechin mare, raspunse doctorul. Ca el porneste adesea la vânatoare de rechini, o dovedeste fuga „tigrilor" înnebuniti. George, marea ascunde înca taine pe care nici un om nu le va putea dezlega vreodata. Ah! De ce n-am putut vedea si eu spectacolul acela!
Doctorul era nemângâiat, dar capitanul se îngrijea mai mult de submarinul sau.
Ce însemna trupul de otel al „Dox"-ului, fata de forta uriasa a unor asemenea falci? Se stie ca rechinii cu greutate de 200-250 de kilograme numai – ceea ce înseamna mici de tot. Taie dintr-o data un picior omenesc, de parc-ar fi fost retezat cu un bisturiu ascutit, de un chirurg îndemânatic. Caci falcile rechinului exercita în cazul acesta o presiune de vreo mie cinci sute de kilograme.
Si acestia sunt rechini mici, dupa cum spuneam... Cei mari, „tigrii", dispun de o forta cu mult mai însemnata. Si daca ne gândim acum ca exista un monstru care înhata un „tigru" lung de sase metri, e

lesne sa ne dam seama ca falcile sale vor fi în stare sa striveasca învelisul de otel al submarinului, ca pe o cutie de conserve.
De aceea Farrow privea cu neliniste spre insula de care „Dox”-ul se apropia mereu. Vasul cei minunat alerga cu o viteza ametitoare si nici un alt vas construit de mana omeneasca nu l-ar fi putut întrece. Dar capitanul stia prea bine ca un astfel de monstru marin putea sa desfasoare o viteza cu mult mai mare, ceea ce îndreptatea îngrijorarea lui.
Deoarece în curând avea sa se lase întunericul, situatia devenea si mai primejdioasa, caci numai pe lumina Jean Brike ar fi fost în masura sa rapuna monstrul cu tunul sau.
La gândul acesta, Farrow ceru imediat prin portavoce ca batrânul tunar sa vina în turn.
Când Jean sosi dupa câteva clipe, capitanul îl lamuri pe scurt de primejdia care ar putea sa ameninte submarinul. Brike nu-si mai pierdu vremea cu vorbe, ci se catara pe punte, dupa ce-i striga ajutorului sau – pe care-i luase cu sine – sa aduca sus o ghiulea obisnuita si una umpluta cu gaze.
Farrow se mai linisti acum, caci stia ca iscusitul tunar nu se va speria în fata unui monstru necunoscut si va trage asupra lui fara sa clipeasca macar.
Jean Brike descoperi tunul din învelitoarea de pânza si dupa câteva clipe sosi si tânarul sau camarad, tinând sub fiecare brat câte o ghiulea Brike o lua întâi pe cea încarcata cu materii explozibile, spunându-si, pe buna

dreptate, ca împotriva unui astfel de monstru necunoscut, era posibil ca gazele sa nu aiba efect.
Ramase linistit lânga tunul încarcat, privind dâra pe care o lasa vasul în urma sa Era gata sa traga, când se va ivi din apa dihania.
— Cred ca în câteva minute ajungem la insula, îi zise Farrow lui George. A! Vad colo si un golf adânc si îngust, în care vom fii în deplina siguranta.
— De fapt, îmi pare rau – zise George – as fi vrut sa mai vad o data monstrul. Acum se va întuneca în curând si nu-l voi mai putea vedea. Ar fi fost minunat daca am fi putut face niste fotografii.
— Pentru stiinta, asta ar fi fost de cei mai mare interes – încuviinta Farrow – dar e mai bine asa! Ma lipsesc de fotografii, în schimb ramân cu vasul nevatamat Dupa descrierea ta, monstrul e mai mare decât submarinul nostru si în caz ca ne-am fi întâlnit cu el, noi am fi fost cei învinsi. Ia te uita, pare ca s-au adunat o groaza de rechini în golful acesta... E foarte interesant!
Într-adevar, în golful îngust în care intra acum submarinul se îngramadeau rechini de diferite marimi, care cautau sa se puna la adapost de grozavul monstru. Farrow dadu imediat comanda sa se încetineasca viteza, caci submarinul trebuia sa-si faca loc cu greu printre trupurile dihanii lor.
Acestea pareau stapânite înca de spaima, caci tovarasii din turn observau ca „tigrii” uriasi nici nu se gândeau sa-i atace pe

rechinii de nisip, asupra carora s-ar fi napustit cu lacomie în alte împrejurari.
— Pare ca înca mai simt apropierea monstrului, zise cu bucurie doctorul. Poate ca tot izbutesc sa mai tac niste fotografii. Se lasa repede pe puntea submarinului si se îndrepta spre pupa. Acolo se opri si îsi atinti privirea pe întinsul marii, stând cu aparatul pregatit. Dorea din toata inima sa se iveasca monstrul, care, oricarui alt om, i-ar fi produs o groaza nemarginita. Aproape tot atât de mult dorea si Jean Brike sa dea ochii cu dihania. ca sa-si poata dovedi dibacia.
Submarinul înainta în interiorul golfului si la vreo douazeci de metri de capatul lui, Farrow ordona sa fie stopat. Rechinii se dadusera deoparte si se îngramadisera acum îndaratul vasului.
Erau printre ei unii care te vârau în sperieti – „tigrii" de vreo opt metri lungime, care prin însasi forma lor aratau ca sunt cei mai repezi si salbatici dintre toti rechinii. Înotau aproape de tot de submarin, fara sa se sinchiseasca nici acum de fratii lor mai mici, care se învârteau prin mijlocul lor.
— Monstrul pare sa fie într-adevar prin apropiere, îi zise capitanul lui George. Te pomenesti ca doctorul tot are noroc si va putea sa ia vreo fotografie interesanta, desi întunericul se va lasa curând.
— Ah, ce frumos ar fi sa-l putem vedea mai bine! Zise George. De data asta nu voi mai fi atât de înspaimântat ca prima oara. Dar lasa c-a fost si o priveliste fantastica, când capatâna aceea de zece

ori mai mare ca a unui crocodil s-a ivit din apa. Înhatând rechinul. Cred ca doctorul se va înspaimânta atât de tare daca se va mai ivi o data capul acela hidos, încât va uita cu totul de fotografiile lui.
— Eu unul as dori sa fie cât mai departe de noi – zise capitanul – caci ma tem pentru submarinul nostru. Nici acum nu ma simt prea linistit, cu rechinii astia în apropierea noastra. Aceasta e o dovada ca monstrul nu se afla prea departe. Dihaniile se simt aici în siguranta, pentru ca golful nu e destul de adânc pentru grozavenia aceea. El nu se va apropia prea mult de uscat, caci, fata de marimea-i considerabila, e prea putina apa acolo.
— Ah, ce pacat! Striga George în aceeasi clipa, uite ca se întuneca... si eu care nadajduiam sa mai zaresc o data monstrul!...
— Ba eu sunt multumit ca nu ne va putea vedea, ca sa ne atace, zise capitanul. Din acest motiv, ma voi feri chiar sa aprind vreun reflector.
— Si eu tocmai voiam sa te rog sa faci asta! Spuse George dezamagit Recunosc însa ca ai dreptate, caci nu trebuie sa expunem „Dox”-ul vreunei primejdii. A, uite ca vine doctorul...
— Domule capitan – zise Bertram – n-am putea aduce sus un reflector? Poate ca vazând lumina, din curiozitate, monstrul va iesi la suprafata.
— Nu. Draga doctore – raspunse capitanul râzând – n-am deloc pofta sa stârnesc curiozitatea acestui monstru

apocaliptic. Aceeasi rugaminte i-am refuzat-o si lui George. Daca namila aceea, cu capatâna ca de crocodil, dupa cum o descrie George, ne înhata vasul, suntem cu siguranta pierduti. Nu trebuie sa nesocotim primejdia asta.
— Ai dreptate – încuviinta Bertram – totusi îmi pare rau ca nu pot sa-l prind în aparat. Pacat, zau asa! Ei, dar poate ca-l zarim mâine, când vom porni mai departe, caci, dupa cum se pare, are temeiuri sa se atina pe aici.
— As vrea sa nu-l mai zarim deloc – zise Farrow – caci nu tin sa ma întâlnesc în largul marii cu aceasta ramasita a vremurilor preistorice.
Jean Brike sosi si el în turn în clipa aceea si zise:
— Domnule capitan, rechinii sunt din ce în ce mai nelinistiti. Te pomenesti ca monstrul tot izbuteste sa patrunda în golf! N-ar fi bine sa tinem pregatit un reflector, ca sa pot tinti mai bine, daca va fi nevoie?
Marea spumega si clocotea în jurul vasului si rechinii pareau sa se îngramadeasca cu toti spre coasta.
— Bine – zise Farrow, dupa câteva clipe de chibzuire – vom aduce un reflector pe punte, dar îl vom aprinde de-abia când ne vom încredinta ca situatia poate deveni primejdioasa pentru noi. A! Uite ca rasare si luna. Luna e putin acoperita de nori, dar e îndestulatoare ca sa putem recunoaste ceva.
Dadu ordin sa fie adus un reflector si sa fie facuta legatura, iar Jean Brike se Înapoie repede la tunul sau.

II.
INDIANUL MISTERIOS.

PETRE URIASUL ADUSE REFLECTORUL pe punte si-l aseza la locul cuvenit. Era îndreptat înspre mare. Peste pupa vasului si Petre tinea mâna pe comutator, gata sa-l aprinda la comanda capitanului.
Doctorul Bertram se îndreptase din nou spre pupa. George parasi si el turnul, alaturându-se de doctor. Lumina palida a lunii cadea peste gramada rechinilor agitati, care pareau cuprinsi de o panica de nedescris.
Doctorul si George priveau cu încordare apa marii. Rechinii deveneau mereu mai salbatici si mai înfricosati si deodata se paru ca-si dau seama ca golful nu mai prezinta un adapost sigur pentru ei, caci o zbughira spre largul marii.
Nu mai era nici o îndoiala ca monstrul se afla pe aproape si ca în fiecare clipa putea sa se iveasca din apa capul înfiorator. George si Bertram se aplecara peste parapet, Jean Brike privea încordat spre apa si Petre statea gata sa aprinda reflectorul.
Deodata, George scoase un tipat usor si prinse cu mâna stânga bratul doctorului.
— Uite colo, la vreo suta de metri departare! Exclama el agitai.
— Da, da, vad si eu – raspunse Bertram – e însa prea întuneric ca sa putem recunoaste ceva lamurit. Ar trebui aprins reflectorul.

Pe mare se desfasura o tragedie. Vreo zece rechini sarisera în aer, apoi din apa tâsni o masa uriasa, care se putea recunoaste chiar la lumina slaba a lunii. Murmurul si plescaitul apei fu întrecut de un zgomot înfiorator, scrâsnetul unor falci grozave, care prinsesera între ele un rechin. Auzira înca de doua ori zgomotul acesta, apoi luna iesi cu totul dintre nori si un trup urias, negricios, care parea aproape cât o insula, se afunda în apa. Numai valurile mici, care porneau în toate directiile, mai aratau locul unde se ivise monstrul, spre a înhata trei rechini.

— Ce pacat ca nu i-am putut vedea capul, exclama doctorul Bertram, dezamagit Ceea ce am vazut noi afundându-se, a fost spatele dihaniei, cel putin partea lui cea mai înalta. Pacat ca au disparut toti rechinii, împrastiindu-se în toate directiile. Acum se va face nevazut si monstrul, probabil ca alearga deja pe sub apa în urma unui cârd de rechini. De ce n-a aprins Petre reflectorul, ca sa-i putem vedea capul cel putini.

— Si sa ne asteptam la o vizita a monstrului, zise Farrow care se apropiase si el în vremea asta. E mai bine ca s-a întâmplat asa draga doctore, crede ceti spun eu! Multumeste-te ca ai zarit totusi ceva ce n-a vazut înca nici un om pâna azi. As dori din toata inima ca grozavenia sa se fi luat dupa rechini... si sa nu-si închipuie cumva ca vasul nostru e vreun peste gustos!

— Domnule capitan, eu as zice sa iesim din golf, poate putem vedea încotro a

apucat-o grosul rechinilor, propuse doctorul. Acolo cred ca vom vedea si monstrul.
— Nu, draga doctore – raspunse Farrow râzând – sub nici un motiv nu ma misc de aici pâna nu se lumineaza de ziua. Sunt convins ca ne aflam în siguranta în locul acesta caci apa nu e destul de adânca pentru monstrul acela misterios. Ne vom apropia de uscat si voi priponi vasul.
— Si eu ma voi duce pe marginea insulei si voi observa marea prin ochean, zise doctorul. Poate ca tot am noroc si mai vad o data grozavenia. Ai vazut si d-ta acum, capitane, ca povestile cu serpii de mare, de care râd toti, au totusi un sâmbure de adevar.
— Fireste, draga doctore, nici eu nu spun altfel – încuviinta capitanul – si-ti doresc chiar sa mai vezi o data monstrul, daca tii atât de mult. Voi merge si cu d-ta, dupa ce vom fi pus submarinul la adapost.
„Dox”-ul aluneca usor spre tarm. Ca în mai toarte insulele de corali ale Oceanului Pacific, Farrow putu si aici sa se apropie atât de mult de mal, încât sa poata coborî usor pe uscat.
Plaja propriu-zisa, a carei suprafata era acoperita cu praf de corali, avea o latime de vreun metru si jumatate, apoi începea desisul, care acoperea insula în întregime.
Submarinul fu priponit de doi palmieri înalti, dupa care capitanul îi zise lui Bertram:

— Acum sa pornim, draga doctore! M-ai facut si pe mine foarte curios. Vom merge pe plaja pâna la capatul acestui golf îngust poate ca avem, într-adevar, noroc si zarim înca o data monstrul acesta al adâncurilor. Pâna acum, i-am vazut numai spatele, care parea cuirasat în orice caz, fiecare solz – ca sa-i zic asa – era la fel de mare cât un crocodil întreg.
— Da – zise Bertram cu însufletire – asta am observat si eu. Îmi pare rau numai ca nu i-am zarit si eu capul, cum l-a vazut George al nostru. Atunci as fi stiut imediat din ce categorie face parte. Da, sa pornim repede, domnule capitani.
— Rindow, spunele oamenilor sa fie pregatiti în orice clipa pentru a parasi vasul imediat, i se adresa capitanul primului ofiter, care în timpul lipsei lui Farrow lua de obicei comanda vasului. Nu e exclus ca monstrul sa intre totusi în golf si sa atace „Dox”-ul. Jean sa tina încarcate ambele tunuri, ca sa-i poala alunga sau rapune, în caz de nevoie. Eu cred ca nici platosa unui monstru antediluvian nu va putea rezista unei ghiulele de 7,5 centimetri. George, vi si tu cu noi, de asemenea si Petre, caci n-avem de unde sti daca pe insula asta nu se ascund cumva niste locuitori primejdiosi. În orice caz, vom lua grenade cu gaza.
Cei patru tovarasi se înarmara repede cu aceste minunate arme, apoi pornira spre apus, de-a lungul plajei golfului si ajunsera curând la punctul cel mai îndepartat, de unde puteau cuprinde cu privirea întreaga suprafata a marii.

Îsi dusera repede ocheanele la ochi, dar, desi priveau cu încordare în toate partile, nu putura descoperi nimic suspect, nici macar rechinii care cu putin timp înainte erau în numar atât de mare.
— Am venit prea târziu, zise doctorul întristat. Ar fi trebuit sa pornesc îndata din golf cu una din barcile de aluminiu si atunci as mai fi putut zari o data monstrul apocaliptic. Nici nu-ti închipui, draga capitane, ce am pierdut cu asta, dar nu numai eu personal, ci întreaga stiinta. Macar o fotografie sa fi putut lua! George, va trebui sa-mi descrii mai târziu, cu toata exactitatea, capatâna aceea, ba sa-mi faci chiar si o schita.
— Cu draga inima, domnule doctor – raspunse tânarul – cu atât mai mult cu cât privelistea mi s-a întiparit adânc în minte. Pacat ca monstrul a si luat-o la sanatoasa, dar poate tot avem noroc si dam de el mâine, când vom porni mai departe la drum.
— Eu n-as vrea s-avem deloc „norocul” asta – zise Farrow – dimpotriva, as fi cât se poate de bucuros daca n-am mai întâlni dihania în drumul nostru. Si acum, dragii mei, cred ca ne putem înapoia, caci n-are nici un rost sa ne mai pierdem vremea privind marea. Întreruperea asta a calatoriei noastre a fost foarte interesanta, dar, ca sa fiu sincer, trebuie sa marturisesc ca n-as dori sa se mai repete a doua oara. Doctore, de când tot colindam noi marile, nu ne-a dat în gând niciodata ca exista astfel de monstri, care sa ne ameninte vasul asta al nostru de otel. De acum

încolo, chiar când vom pluti pe marea cea mai linistita, fara nici un dusman pe aproape. Inima îmi va fi tot grea, gândindu-ma la aceea ce am zarit.
— Domnule capitan, cu norocul asta nu ne mai întâlnim – zise Bertram, cu tristete. Asa ceva se iveste o singura data în cursul unei vieti de om... si eu am pierdut ocazia!
— Tata! Exclama deodata George, în fundul desisului pare sa arda un foc. Farrow privi în directia indicata si zise:
— Da, George, ai dreptate. Asadar, a fost întemeiata presupunerea mea ca insula asta e locuita. Înainte! Trebuie sa cercetam ce e cu focul acesta. Dar, fiti cu bagare de seama, caci pâna acum am avut multe surprize neplacute în partea asta a Pacificului.
George îsi si aprinsese lampa de buzunar, dar tinea mâna în dreptul lentilei, lasând sa treaca numai o dâra slaba de lumina printre degete.
— Putem intra pe aici, zise el încetisor, aratând spre o deschizatura îngusta între tufe. Cred chiar ca asta e poteca pe care vin locuitorii insulei în golf, probabil pentru a pescui.
Într-adevar, cei patru tovarasi dadura de o poteca îngusta de tot, dar care nu era prea bine întretinuta, fiind acoperita de maracini si liane care îngreunau mult mersul.
Petre o lua în fruntea micului convoi si începu sa reteze cu cutitul sau enorm piedicile din cale. Si îndeplini treaba fara sa faca cel mai mic zgomot, astfel ca

locuitorii insulei, care aprinsesera focul de lagar, nici n-ar fi putut observa ceva.
Farrow, George si doctorul îl urmara în liniste si cu mare bagare de seama, tinând în mâna dreapta revolverul, iar în stânga grenada cu gaze. Cu armele acestea puteau sa se apere de un trib întreg de salbatici, dac-ar fi fost sa se încaiere.
Se apropiau tot mai mult de punctul unde George zarise lumina suspecta si pe masura ce înaintau deveneau tot mai cu bagare de seama.
George, care mergea îndaratul lui Petre, stinse lampa de tot, caci lumina ei, asa slaba cum era putea fi vazuta totusi de vreo santinela a presupusilor bastinasi.
Dupa alte cincisprezece minute de mers. Uriasul se opri si ceilalti îi urmara pilda. Atunci vazura cu totii un luminis mare, în mijlocul caruia ardea un foc, nici un om nu se zarea si focul era atât de mic, încât nu se putea folosi de el decât o singura persoana.
— Nu pare s-avem de-a face aici cu un trib de bastinasi, îsi dadu cu parerea George. Poate ca e vorba de un vânator singuratic sau de un naufragiat, care tocmai a parasit luminisul.
— Nu-i exclus sa fie asa raspunse capitanul. Vom astepta deci pâna se va ivi din nou omul, ca sa vedem ce e cu el.
În aceeasi clipa, de undeva rasuna un glas sonor, care striga într-o engleza fara cusur:
— Sahibi, parasiti mâine insula si atunci va disparea si monstrul marin. Acum nu

trebuie sa ma vedeti înca, dar va spun ca ne vom reîntâlni în curând.
Din ce parte venea glasul acesta, nu putura stabili camarazii – individul putea sa stea cocotat într-un copac, dat tot atât de bine putea sa se fi ascuns dupa o tufa. Misteriosul personaj auzise, probabil, cuvintele lui George si Farrow, desi acestia vorbisera cât se poate de încet. Era primejdios pentru tovarasi sa mai ramâna acolo, caci strainul putea dispune de arme misterioase.
— E un indian – zise capitanul. De unde stie el ca monstrul se afla în apropierea noastra?
— Sahibi, eu vad mai mult ca alti oameni – se auzi din nou glasul – întoarceti-va la vasul vostru si plecati mâine spre rasarit. Acolo ne vom revedea.
— Haideti – zise Farrow – sa-i ascultam sfatul.
Cufundati în gânduri, pornira îndarat spre vasul lor si de-abia când se aflara în cabina capitanului, doctorul zise:
— Domnule capitan, putem afirma cu drept cuvânt ca Indienii dispun de forte care vor ramâne vesnic o enigma pentru noi, europenii. Cum de-a fost cu putinta ca el s-auda vorbele noastre, rostite în soapta? De unde stia ca monstrul ne-a urmarit pâna la insula?
— Asta ar fi putut observa dupa rechinii care au dat navala aici, raspunse Farrow. Poate ca a si vazut cum monstrul a înhatat mai adineauri trei rechini. O fi stat aproape de tot de noi, în desis si ne-a auzit vorbele. El însusi a vorbit apoi în alta directie si din pricina ecoului am fost

indusi în eroare asupra locului unde se afla.
— Asta ar fi una din explicatii, prea simpla însa, zise doctorul. Eu judec lucrurile altfel si spun ca acest indian a banuit ce ni s-a întâmplat. Cuvintele noastre le-a auzit pentru ca ne cunostea gândurile. Astfel de lucruri se întâmpla des în India, capitane.
— Stiu, încuviinta Farrow, însa eu ramân totusi la parerea mea. Dar vom vedea noi daca l-am întâlni din nou pe indianul acesta misterios, mâine, când vom porni cu viteza spre rasarit. Ar trebui sa aiba un vas rapid, daca se gândeste sa se întâlneasca mâine cu noi.
— Poate ca pleaca chiar acum cu un kanu, zise George. Astfel ne-o ia înainte peste noapte.
— Ai dreptate – spuse Farrow. în felul acesta, ar putea sa ne faca sa credem ca el cu kanu-ul lui a mers mai repede decât noi cu submarinul. Eu as propune sa facem un ocol în jurul insulei, cu o barca de aluminiu, poate-l zarim când pleaca.
— Nu prea as fi de parere sa ocolim insula în barca de aluminiu, zise doctorul Bertram. Ar fi un act de curaj care poate avea urmari grave, caci nu e exclus ca monstrul acela grozav sa fie pe aproape si atunci barca noastra ar fi o musculita pentru falcile lui.
— Asa e – încuviinta Farrow – dar, pe de alta parte, cred ca nu e nici o primejdie daca ne vom atine pe lânga tarm. Pâna acolo nu va veni dihania apocaliptica.
— Tata, în cazul acesta ma iei si pe mine! Exclama George cu însufletire. Poate ca

vedem iarasi monstrul si asta ar fi foarte interesant.
— Vii si dumneata, draga doctore, sau ti-o teama cumva? Întreba Farrow. Trebuie sa-ti marturisesc ca vreau sa întreprind ocolul asta în jurul insulei mai mult ca sa ma încredintez daca mai sunt si alti locuitori pe aici, care ne-ar putea pregati vreo surpriza neplacuta. Îi voi spune lui Rindow, ca, în timpul absentei noastre, sa tina capacul turnului închis.
— Bine faci, zise Bertram. Fireste ca vin si eu, domnule capitan. Crede-ma ca interesul meu stiintific merge atât de departe, încât nu m-as teme de un atac al monstrului asupra vasului nostru, numai daca prin aceasta as avea prilejul sa-l vad de aproape.
— Eu cred chiar ca ai consimti sa-ti dai si viata, pentru a putea vedea o dihanie pe care n-a vazut-o înca nici un om înaintea d-tale, zise Farrow, râzând. Ce sa-i faci, asa sunt adevarati oameni de stiinta – nici nu se mai gândesc la persoana lor când e vorba sa descopere ceva nou. Dar eu, personal, nadajduiesc ca dorinta d-tale nu se va împlini. Trebuie numai sa stabilim daca pe insula aceasta singuratica traiesc salbatici, care ne-ar putea deveni primejdiosi.
— Asa, acum sa nu mai pierdem vremea! A! Foarte bine ai facut, draga Rindow. Tocmai voiam sa te chem! Se adresa apoi primului ofiter, care intra în cabina. Am planuit sa fac, împreuna cu George, Bertram si Petre, o explorare în jurul insulei si te rog sa dai dispozitii sa se aduca imediat pe punte o barca de

aluminiu si sa fie montata la repezeala. Dupa ce vom fi plecat, închide capacul turnului, caci ma tem c-ar putea fi pe insula bastinasi, de pe urma carora ai avea de suferit neplaceri.
Farrow îi povesti pe scurt întâlnirea cu indianul misterios, apoi adauga:
— Cred, fireste, ca indianul a cam exagerat lucrurile. Pe monstru l-o fi vazut el însusi, când acesta a înhatat mai înainte trei rechini fugari; acum, banuiesc ca va pleca imediat cu un kanu spre rasarit, pentru ca mâine, când vom porni si noi la drum, sa-l gasim cu mult înaintea noastra si sa ne prinda mirarea ca-i întâlnim. Asa-mi spune mie judecata ca se vor întâmpla lucrurile, dar, pe de alta parte, am auzit destule pâna acum despre minunile Indiei, ca sa nu ma surprinda daca se va întâmpla altfel, adica daca acest indian misterios ar dispune, într-adevar, de forte oculte, care vor ramâne pentru noi vesnic o enigma. în sfârsit, vom vedea. D-ta fii Insa cu multa bagare de seama. Închide capacul tumulul si cerceteaza insula numai prin periscop, pâna ne înapoiem noi.
— Da, domnule capitan, raspunse Rindow, voi fi cu ochii-n patru, pentru ca vasul sa nu fie primejduit, dar mi-as îngadui sa te rog, domnule capitan, sa renunti totusi la expeditia proiectata. Daca ne vom retrage acum o bucata de la tarm, suntem în deplina siguranta si nici cel mai puternic trib de salbatici nu ne-ar putea face nimic De ce. Dar, vrei sa întreprinzi aceasta calatorie primejdioasa în jurul insulei? Afara de pericolele ce v-

ar astepta din partea eventualilor bastinasi, mai exista posibilitatea ca grozavenia aceea sa fie prin apropiere si atunci, cu siguranta, ati fi pierduti. De ce n-am ramâne pâna în zori aici, unde suntem la adapost si apoi sa pornim înainte, la drum?
— Fireste, draga Rindow – încuviinta capitanul – ai dreptate si d-ta, dar trebuie sa-ti marturisesc ca ciudatul indian ma intereseaza foarte mult. Vreau sa stabilesc în mod precis daca poseda într-adevar fortele acelea misterioase de care a dat dovada, în aparenta, sau nu e decât un înselator dibaci. Si de asta m-as putea încredinta numai daca-l voi vedea parasind acum insula cu un kanu. De monstrul acela marin nu ma tem, caci ei nu va veni prea aproape de insula, unde apa e putin adânca. Afara de asta, cred ca vom putea descoperi pe undeva un trib de bastinasi si atunci vom sti cei putin cum sa ne rânduim treburile.
— Asta e alta socoteala – zise Rindow. Fireste ca acum nu ma mai împotrivesc planului ce l-ai faurit. Cred însa ca n-ar fi rau daca as scoate vasul putintei din golf. Vreau sa tin seama de îngrijorarea d-tale st sa nu ramân priponit de tarm.
— Bine, draga Rindow, chiar asta voiam sa-ti spun si eu sa faci. Asadar, da-i drumul!

III.
DIN NOU ÎN PRIMEJDIE.

MARINARI ADUSERA ÎN GRABA pe punte o barca de aluminiu si-i dadura drumul

pe apa, peste parapet. Farrow, George, Bertram si Petre luara loc în ea.
Întreprinderea era într-adevar îndrazneata – si camarazii ramasi pe bordul submarinului priveau cu îngrijorare dupa cei plecati.
Când barcuta nu se mai zari decât ca un punct mic pe dunga sclipitoare de apa a golfului, Rindow dadu comanda sa se dezlege odgoanele cu care era priponit vasul de cei doi palmieri, apoi, cu ajutorul electromotoarelor, înainta cu vreo cincizeci de metri în golf, capacul turnului fu închis si primul ofiter cerceta cu încordare prin periscop malurile apropiate ale golfului.
În vremea asta, Petre Uriasul vâslea de zor barca, când ajunse cu ea la capatul golfului, capitanul dadu comanda s-o ia spre capatul de sud, caci golful, care se afla pe coasta de apus, era numai la câteva sute de metri de acest capat de sud, pe câta vreme pâna la coasta de nord erau câtiva kilometri.
Farrow însa voia s-ajunga repede la coasta de rasarit, nadajduind sa dea acolo peste misteriosul indian.
Cu toate ca Petre vâslea fara sa faca cel mai mic zgomot, viteza cu care înainta barca era foarte mare. Se atinea pe lânga tarm, iar capitanul, doctorul si George priveau necontenit spre marea care sclipea în lumina lunii – caci se asteptau sa se iveasca monstrul apocaliptic.
— Cred ca nu mai avem ce ne teme de dihania aceea, zise Farrow, dupa câtva timp, când ajunsera la capatul de sud al golfului. Nu se mai zareste nici un rechin,

au fugit cu totii si în cazul acesta nici monstrul nu mai are de ce sa se atina pe aici.
— Dar poate ca sta la pânda tocmai prin locurile acestea, asteptând sa-i pice victimele. Îsi dadu cu parerea doctorul Bertram. Putem presupune acum ca e satul pentru câtva timp, dar dupa ce i s-o stârni iar foamea – ceea ce se întâmpla foarte repede la monstrii marilor – vom fi noi cel dintâi „aperitiv" pe care-l va zari. Asadar, e mai bine sa ne atinem cât mai aproape de tarm.
— Ai dreptate, draga doctore, raspunse Farrow. E, acum, din fericire, am ocolit capatul de sud si cred ca nu mai poate fi atât de primejdios. Opreste, Petre, parca miroase a fum, ce ziceti?
Petre se opri îndata din vâslit si camarazii începura sa adulmece aerul.
Într-adevar, se simtea miros de fum, însa mirosul caracteristic al unui foc stins.
— Probabil vreun foc de lagar, lasat în parasire, zise doctorul. Cred ca putem coborî fara teama pe uscat si sa cercetam lucrurile mai de aproape. Vom putea atunci sa stabilim cine a fost pe aici si câti insi erau.
— Da. Asa vom face, zise Farrow. Petre, ia-o spre tarm!
Uriasul vâsli repede si opri în fata unui tufis, ale carui ramuri atârnau deasupra apei.
— Aia e foarte bine – spuse capitanul – barca nu poate fi zarita dinspre mare si noi avem putinta sa coborâm neobservati pe uscat Petre. Priponeste bine barca – George, sari tu întâi pe uscat, caci esti în

fata. Dar te opresc s-o iei înainte. Vei astepta pâna vom fi coborât cu totii.
— Bine, tata, asa voi face – fagadui tânarul – si mie mi-a fost neplacut ca v-am pricinuit de atâtea ori necazuri fara sa vreau.
— Uite, vezi, asta ma bucura, zise capitanul multumit. Te rog, sa-ti tii însa fagaduiala Ramâi linistit locului si asteapta-ne si pe noi, chiar daca vei observa ceva important. Admitând ca dai peste un om în primejdie, nu te lasa îndemnat de sufletul tau bun, ca sa faptuiesti vreo nechibzuinta.
Convorbirea aceasta avusese loc în soapta, ca masura de prevedere.
Sarind pe uscat si strecurându-se printre crengile tufisului, George se feri sa faca cel mai slab zgomot.
Dupa ce strabatu tufisul, mai merse câtiva metri înainte, apoi se opri, caci ajunsese lânga mormanul de cenusa calda al unui foc. Locul unde fusese focul era relativ mare, caci, pipaind în jur, nu putu da cu bratul întins de marginea mormanului de cenusa.
Dar degetele sale dadura de ceva care-l facu sa-si înabuse un strigat de spaima...
Era trupul neînsufletit al unui om, care mai pastra înca putina caldura dintr-unsul.
Omul era mort, dupa cum se încredinta îndata George, caci, când vru sa-i cerceteze inima, degetele sale atinsera o rana larga în partea stânga a pieptului, o lovitura de cutit care trebuia sa-i fi strapuns inima.

Auzi lânga el un zgomot usor si-si zise ca nu putea fi decât tatal sau, ori unul din tovarasi. De aceea, întreba încet de tot.
— Tata, tu esti?
Raspunsul pe care-l capata era neasteptat si foarte putin placut, caci în clipa urmatoare o mâna zdravana îi cuprinse beregata si o strânse cu atâta putere, încât bietul tânar nu putu scoate nici un geamat.
Încerca sa-si scoata revolverul, dar se trezi cu un pumn în tâmpla, care-l facu sa-si piarda cunostinta. Ultimul sau gând se duse spre tatal sau, care-l prevenise, dar, de data aceasta nu avea nici o vina, caci nu faptuise vreo nechibzuinta.
Petre îl urmase îndata pe iubitul sau stapân, dupa ce legase repede barca de ramurile tufisului. Si astfel, auzi lovitura data în tâmpla tânarului si zgomotul prabusirii trupului sau.
Scoase repede lampa de buzunar, o aprinse si începu sa alerge prin tufis, fara sa mai tina seama de zgomotul ce-l facea tropaitul picioarelor sale.
Raza orbitoare a lampii lumina o faptura vânjoasa, negricioasa, care statea aplecata deasupra trupului nemiscat al lui George. Cu un strigat salbatic de furie. Uriasul îsi smulse pistolul de la brâu, dar înainte de a putea trage, individul negricios se dadu în laturi cu o miscare de sarpe si desi Petre îndrepta lumina lampii sale spre el, era totusi prea târziu. Misteriosul potrivnic se facuse nevazut în tufis, dupa cum dovedea miscarea crengilor.

Îngrijorat, Petre se apleca peste trupul neînsufletit al lui George. Rasufla usurat, simtind pulsul tânarului si-si dadu seama ca lesinul de care fusese cuprins iubitul sau stapân nu va tine mult.
Ridicându-se, arunca o privire în jurul sau si de-abia acum vazu cadavrul de lânga mormanul de cenusa.
Mâna stânga a lui George era asezata înca pe pieptul mortului, lânga rana. Acesta era un polinezian, un individ înalt si puternic.
Petre îl privi cu uimire câteva clipe, apoi se apleca din nou spre George si-i ridica usurel capul.
În aceeasi clipa, Farrow si doctorul Bertram se ivira si ei. Petre le povesti pe scurt cele întâmplate, doctorul îl lua imediat în seama lui pe George, în vreme ce Uriasul si capitanul – în mâna stânga cu lampa de buzunar, iar în dreapta cu revolverul încarcat – pasira spre tufisul în care disparuse misteriosul individ.
— Petre, eu tot cred ca pe aici se afla un trib salbatic, îi zise Farrow credinciosului sau camarad. Trebuie sa fim cu mare bagare de seama si ma gândesc c-ar fi poate mai bine daca l-am duce pe George în barca si sa pornim repede înapoi. N-are nici un rost sa mai pornim în cercetare acum.
— Da, domnule capitan, aveti dreptate. De ce neom pierde vremea pe întuneric în tufisul acesta! Te pomenesti ca suntem atacati pe la spate si culcati la pamânt, cum i s-a întâmplat si domnului George al nostru.

— Bine, sa ne înapoiem deci, hotarî Farrow. George începu sa se miste, când capitanul si Petre se apropiara de doctor. Auzindu-l pe Farrow spunând ca vrea sa paraseasca grabnic insula, el îsi ridica cu greu partea de sus a trupului si încerca sa se scoale. Petre îl sprijini imediat, capitanul si doctorul o luara înainte si desfacuta ramurile tufisului ca sa le faca loc, dar, în aceeasi clipa, capitanul scoase o exclamatie de mirare si mânie, caci barca de aluminiu disparuse.
— Asta ne mai lipsea! Exclama Bertram. Domnule capitan, sa pare ca am cazut într-o cursa. Sa fi fost oare observati când mergeam cu barca de-a lungul tarmului?
— Tot ce se poate, raspunse Farrow. A! Ia te uita, doctore, colo alearga barca noastra. Sunt patru indivizi în ea, probabil salbatici, dupa cum pot observa.
Barca de aluminiu se afla cam la vreo saizeci de metri si alerga spre apus. Farrow trase revolverul de ia brâu, vrând sa-i pedepseasca pe nemernici, dar, în aceeasi clipa, luna fu acoperita de un nor si vâslasii de pe mare nu mai putura fi zariti.
— Drace! Stam prost de tot! Scrâsni capitanul, i-as fi putut sili sa se întoarca, daca izbuteam sa trag asupra lor. Acum trebuie sa mergem de-a curmezisul insulei, apoi spre golful unde se afla submarinul nostru.
— Si nu stim ce primejdii ne asteapta în desis, zise doctorul. Te pomenesti ca stau ascunsi multi bastinasi printre tufe.

— N-avem încotro, trebuie sa ne înapoiem – raspunse capitanul. Fiecare clipa pierduta ne poate deveni fatala.
În vremea asta, George îsi revenise putin si izbuti sa îngâne:
— Daca nu m-as fi ocupat de mortul acela, poate ca tot as fi simtit apropierea salbaticului. Crezi cumva, tata, ca individul care m-a doborât pe mine se afla si el printre cei din barca? Atât de repede nici nu putea sa ajunga acolo. Mai mult ca sigur ca acum, când ne vom întoarce la golful în care se afla „Dox”-ul, vom da de el.
— Vom da poate si de alti bastinasi, zise Farrow cu ciuda. Trebuie sa fim deci cu mare bagare de seama, caci putem vedea, dupa omul înjunghiat, ca indivizii acestia nu cruta si...
Îsi întrerupse vorba si-si încorda auzul spre mare: la fel facura si ceilalti.
Din directia în care disparuse barca cu cei patru fugari rasunara tipete grozave, cum le scot numai oamenii care se afla în primejdie de moarte. Dar tot atât de repede strigatele lor amutira – o pârâitura puternica umplu vazduhul, se repeta de câteva ori, apoi se auzi un plescait rasunator – si linistea se întinse iar deasupra marii.
— Domnule capitan, cu siguranta ca a fost monstrul, zise doctorul în soapta. Cei patru polinezieni care ne-au furat barca au platit cu viata lor. Sunt încredintat ca am scapat ca prin minune de o soarta grozava, caci dihania ne-ar fi atacat fara doar si poate, chiar daca am fi mers aproape de tot de-a lungul tarmului.

— Asa e – încuviinta capitanul. Mai ca îmi vine sa cred ca misteriosul indian a jucat si el un rol în afacerea asta. Oricât as judeca de rece, lucrul îmi pare ciudat totusi.
— E aproape sigur ca dispune într-adevar de forte misterioase – zise doctorul cu seriozitate. în cazul acesta, putem nadajdui ca vom pleca teferi de pe insula si vom întâlni în drumul nostru, dupa cum a fagaduit. Sa pornim deci fara teama spre golf.
— Cu toate astea, trebuie sa fim cu cea mai mare bagare de seama, zise capitanul. Eu voi merge în frunte si George va veni dupa mine; apoi vii d-ta, draga doctore si în coada Petre. Aprindeti lampile de buzunar, tineti pregatite grenadele de mâna si revolverele. Asa, acum putem pomi. Vom patrunde prin tufisul de colo, pe unde a disparut salbaticul care l-a atacat pe George.
Camarazii se apropiara cu bagare de seama de tufis, capitanul dadu în laturi ramurile si descoperi cu mirare o poteca îngusta, care parea sa fie foarte umblata, caci era libera de orice piedici.
— La asta nu m-as fi asteptat, zise Farrow încet. Te pomenesti ca pe poteca asta ajungem la colibe, ceea ce ar putea deveni foarte neplacut pentru noi. În sfârsit, n-avem încotro!
Ferindu-se sa faca zgomot, cei patru tovarasi pornira pe poteca aceea îngusta. Aceasta ducea spre apus, pe urma facea un cot ascutit si se îndrepta spre nord. Într-acolo voiau s-o ia camarazii, caci

dadea tocmai în golful în care se afla submarinul.
Farrow si Bertram luminau cu lampile lor partea stânga a potecii, iar George si Petre, partea dreapta.
Se asteptau, desigur, sa dea în vreun luminis, unde se aflau colibele bastinasilor si nici gândul ca acolo ar putea sa ajunga la o încaierare cu acestia nu-i speria, urmându-si drumul linistit si cu bagare de seama.
Farrow ajunse într-un loc de unde pornea o alta carare care ducea în desis. El se opri si ie zise în soapta tovarasilor:
— Aha, poteca asta pare sa duca la satul salbaticilor. E lesne de vazut ca terenul e batatorit, pe câta vreme aceasta de aici, care duce spre nord, e acoperita cu iarba destul de înalta. S-o luam pe aici si sunt sigur ca numai asa înlaturam o mare primejdie..
Presupunerea capitanului se dovedi îndreptatita, caci ajunsera nevatamati în golful unde se afla „Dox”-ul. Farrow stia ca Rindow privea prin periscop, observând cu atentie tarmul, de aceea dadu semnalul convenit cu lampa lui de buzunar.
Dupa câteva minute, trupul întunecat al submarinului aluneca spre tarm, unde apa era destul de adânca, asa ca cei patru tovarasi se putura catara lesne pe punte.
Draga Rindow, ni s-a prapadit iarasi una din barcile de aluminiu, îi zise Farrow primului ofiter. Monstrul a înhatat-o, împreuna cu patru salbatici care ne-au sterpelit-o. Vom ramâne linistiti aici, în

golf, pâna se vor ivi zorile. Acum îmi vine si mie sa cred în prezicerea indianului, cum ca mâine dimineata dihania nu va mai fi aici si vom putea pleca nestingheriti. De asemeni, mai cred ca vom da de el la rasarit, dupa cum spuneam.

IV.
O ENIGMA.

— CIUDAT DE TOT! Facu Rindow dus pe gânduri. Dar stai, ca si eu am observat ceva foarte misterios. Am vazut ivindu-se pe tarm o faptura negricioasa, un trup înalt, tuciuriu, care purta un sortulet.
Alb în jurul soldurilor si un fel de basma, tot alba, pe cap. Individul acesta – care si eu cred acum c-a fost indianul – facea niste miscari poruncitoare cu bratele spre mare. Domnule capitan, nu crezi c-ar fi cu putinta sa fi poruncit monstrului sa atace barca cu cei patru salbatici?
Camarazii se privira câteva clipe cu ochii holbati, apoi Farrow clatina cu hotarâre capul si zise:
— Nu, asta e cu neputinta, nici sa nu ne gândim la asemenea fantasmagorii. Fireste ca, atunci când e vorba de indieni, multe sunt cu putinta, lucruri pe care nici nu le putem concepe cu mintea noastra înca nu de-ajuns de dezvoltata, dar ceea ce spui d-ta e prea de tot. Indianul o fi rostit vreo rugaciune si atâta tot. Acum cred însa ca nu poate parasi insula cu kanu-ul sau înaintea noastra, ca atunci ar fi lesne sa fie si el înhatat de monstru, care probabil da târcoale pe

aici, unde a adulmecat o prada bogata. Daca vom pleca asadar mâine, în zorii zilei, nu cred sa-l gasim acolo unde ne-a dat întâlnire.
— Ar fi pacat, zise doctorul, caci as fi vrut sa fac cunostinta cu el. N-am putea oare sa mergem încet cu submarinul, domnule capitan?
— O, da, sprijini George cererea doctorului, poate ca vom afla unele taine despre care nici nu visam.
— Asta nu se poate, raspunse Farrow cu hotarâre, voi merge cu cea mai mare viteza, ca sa ma îndepartez cât mai curând de insula asta misterioasa. Sa nadajduim ca se va retrage si monstrul, pâna acum nu stiu, zau, daca vom scapa teferi. Nu ne ramâne decât sa asteptam si fireste ca un camarad va sta mereu la periscop, ca sa observe daca nu se zareste ceva suspect în mare sau pe mal.
— Plundow are întâiul cart, zise Rindow. Am si dat dispozitii ca oamenii din echipaj sa se schimbe la fiecare jumatate de ceas.
— Foarte bine, draga Rindow – zise capitanul – atunci ne putem duce si noi la culcare linistiti.
Fiecare se retrase în cabina lui, dar de data asta nu izbutira sa adoarma atât de curând. Nu numai apropierea monstrului misterios îi nelinistea, ci si taina ce-l înconjura pe indian. Salbaticii care traiau, poate, pe insula le pricinuiau mai putina îngrijorare, caci ei nu erau în stare sa patrunda în vasul închis.
Când fura treziti din somn, sarira imediat din hamacuri si se îmbracara la repezeala

Farrow privi prin periscop si cerceta cu atentie împrejurimile, care faceau o impresie minunata în razele vesele ale soarelui de dimineata.
Capitanul cerceta mai întâi malurile golfului, dar nu putu descoperi nimic suspect Apoi îsi îndrepta atentia spre mare, din care nu putea zari decât o parte. În fata golfului, nu vazu iarasi nimic din ce ar fi putut da de banuit prezenta dihaniei.
În cele din urma, dadu comanda de pornire. Vasul se afla la suprafata, dar lasara capacul turnului tot închis. Cu cât submarinul se apropia mai mult de iesirea golfului, cu atât Farrow putea cuprinde cu privirea o suprafata mai întinsa a marii.
Deodata, scoase o exclamatie de mirare si le zise tovarasilor care stateau în jurul sau:
— Indianul a avut dreptate, monstrul nu se mai afla pe aici. Vad câtiva rechini înotând în larg, ceea ce n-ar face daca dihania ar fi prin apropiere. Cred deci ca putem porni la drum fara teama.
— Hm..., asta e prima ciudatenie în legatura cu indianul acela, zise doctorul încetisor. A spus el dinainte ca nu vom mai gasi dimineata monstrul. Cred, domnule capitan, ca si celelalte profeti ale lui se vor împlini si ca ne vom întâlni cu el la rasarit.
— Ei, da, atunci trebuie sa fi pornit la drum în timpul noptii, raspunse Farrow. Si în cazul acesta, e de la sine înteles ca-l vom ajunge în cursul zilei. Marea e

linistita, nu e nici un semn de furtuna, asa ca putem porni fara grija ia drum.
— D-ta cauti si gasesti o explicatie foarte simpla, zise doctorul. Eu însa nu pot fi de aceeasi parere. Presimt o surpriza noua din partea acestui indian, o surpriza care ne va da o mica idee de puterile misterioase ale acestor oameni.
— Draga doctore, ma tem ca te-ai molipsit putintei de misticismul Indiei, zise Farrow râzând. În interesul d-tale, as dori sa se iveasca într-adevar ceva care sa-ti dea dreptate. Numai sa n-aduca vreo paguba vasului nostru. Asa, acum am iesit bine din golf si ne-am îndepartat în acelasi timp destul de plaja insulei, pentru ca polinezienii si armele lor primitive sa nu ne poata deveni primejdiosi. Haidem în turn si sa punem în functiune motoarele Diesel.
Petre deschise capacul turnului: Farrow, George, Bertram si Rindow iesira afara. Uriasul sarise pe punte si privea în mare, peste parapetul scund.
Motoarele Diesel începura sa huruie si vasul se avânta pe mare, luând directia spre rasarit.
Când ajunsera la vreo mie de metri departare de insula, George se mai întoarse o data. Privirea lui agera zari o faptura negricioasa pe plaja coastei de apus, duse repede ocheanul la ochi si în aceeasi clipa scoase o exclamatie de mirare:
— Tata, indianul e acolo! Striga el. Face niste gesturi ciudate înspre mare.
Toti îsi dusera ocheanele la ochi. Si, într-adevar, vazura un indian slabut, de

vârsta nehotarâta, care avea pe dânsul doar un sortulet alb si un turban pe cap. Tocmai se înclina de trei ori spre mare, ridicând bratele în chip de implorare, disparând apoi în desis.
— Ei, draga doctore, acum sunt sigur ca nu ne vom mai întâlni cu el, caci n-a plecat în timpul noptii, zise Farrow. De fapt, acum am putea-o lua spre apus, catre „Insula odihnei". Presupun ca s-au sfârsit manevrele flotei engleze, care ne-au silit sa ne refugiem încoace.
— Domnule capitan – interveni Rindow – englezii stiu doar ca am pornit spre rasarit. Tocmai flotila aceea, prin rândurile careia ne-am facut drum cu atâta îndrazneala, va depune toate sfortarile sa ne înhate când ne vom înapoia. As cuteza sa propun sa mai mergem câteva zile prin partea de rasarit.
— Numai de ne-ar ajunge combustibilul, raspunse Farrow.
— În cazul acesta, as zice sa ne îndreptam spre Samoa, unde vom gasi combustibil berechet.
— Hm..., nu e rea propunerea, încuviinta Farrow. Atunci, nici nu e nevoie sa ne grabim prea mult, caci nu trebuie s-ajungem pe insula înainte de a se înnopta. Socot ca suntem la vreo sapte sute de kilometri departare, dar, deoarece nu vrem s-ajungem chiar dupa ce se însereaza, ci de-abia în toiul noptii, am putea reduce viteza la cincizeci de kilometri la ora. De fapt, nici cu aceasta viteza redusa nu ne va ajunge indianul.
— Nu se stie, zise doctorul, eu sunt încredintat ca o va face totusi. Poate ca

vom avea pe negândite o pana, care ne va opri în loc pâna ne va ajunge el, sau vreun bric rapid va trece întâmplator pe la insula si-l va lua la bord.
— Sa n-ai nici o grija, draga doctore – raspunse Farrow – cred ca nu vom avea nici o pana, iar cât despre vreun bric care sa-i ia la bord, nici asta nu mi se pare cu putinta.
— Ciudat este totusi ca te-au cuprins deodata astfel de presimtiri... Asta s-ar explica însa prin faptul ca aveai totdeauna o anumita slabiciune pentru tainele Indiei si în felul acesta devii lesne influentabil. Asa, acum insula a disparut din raza privirilor noastre si cred ca va disparea si înrâurirea ce ar putea-o avea asupra d-tale misteriosul Indian.
Cu glas încet, dar hotarât, doctorul Bertram raspunse:
— Poti sa râzi de mine, domnule capitan, dar eu sunt încredintat ca-l vom revedea, unde sigur, nu pot spune, dar presimt ca asa va fi.
— Ciudat de tot, zise Farrow. În sfârsit, vom vedea daca presimtirile d-tale sunt întemeiate.
— Am observat bine prin ochean trasaturile indianului – zise doctorul – si am vazut ca are sub ochiul stâng doua cicatrice largi si adânci, ca si cum s-ar fi luptat cu un tigru care i-a sfâsiat obrazul.
— Exact, am vazut si eu, zise George, cicatricele erau crestate pe margini, ceea ce înseamna ca nu provin de la niste taieturi. Altminteri, am putea presupune

ca Indianul apartine vreunei secte ai carei adepti au toti cicatrici la fel.
— Bravo, tinere, ai observat foarte bine, zise Farrow. În cazul acesta, vom sti precis daca-l avem în fata pe individul nostru, când într-adevar vom întâlni un Indian în largul marii. Pentru moment, nu vad nimic însa. Cred totusi ca putem reduce viteza la patruzeci de kilometri pe ora, iar mai spre seara o vom putea spori din nou. Nu vreau deloc s-ajung prea devreme pe insulele Samoa. Vom merge la Upoli, poate dau acolo de vreun fost camarad.
Ceasurile treceau unul dupa altul fara sa se întâmple ceva deosebit; dar, dupa masa, când Farrow, George si Petre se aflau în turn, doctorul veni la ei foarte iritat:
— Draga capitane – striga el – m-a napadit brusc presimtirea ca vine cu siguranta. O fi sau nu superstitie, eu sunt încredintat ca se afla pe aproape.
— Dar bine, doctore – întreba Farrow râzând – cum poate fi în stare sa faca asta? Cu bietul lui kanu, nu poate desfasura o viteza de peste cincizeci de kilometri. în definitiv, s-ar putea sa fie vreun print indian bogat, care poseda pe insula o barca de curse foarte rapida – Totusi, nu pot descoperi nimic – adauga el, cercetând zarea dinspre apus cu ocheanul lui puternic. Ba, ia stati..., zaresc un nor foarte ciudat, de o forma cum n-am mai vazut pâna acum.
— Si norul acesta pare sa se apropie cu o iuteala vertiginoasa de noi, zise si Rindow. E ciudat! Aproape c-as putea

zice ca e o mica volbura, care vine spre noi cu o viteza fantastica.
— Tot ce se poate, încuviinta Farrow. Nu pare însa atât de grozava si poate nu e decât un vârtej provocat de un ciclon. N-are ce sa-i strice submarinului nostru.
— Sper si eu ca asa va fi, zise Rindow. De altfel, pare sa se abata din curs, caci merge mai spre nord, ceea ce înseamna ca va trece pe lânga noi. E totusi foarte puternica, dupa cum vad, caci apa pe care o stârneste e destul de înalta si agitata.
— E un fenomen natural foarte interesant, zise capitanul. Ei, dar ce-o mai fi si asta? Parca vad un kanu plutind în mijlocul acestui vârtej, deasupra apei biciuite... Nu cumva...
Privi cu mai multa încordare prin ochean spre volbura care alerga cu o viteza ametitoare spre nord-est.
— Într-adevar – zise el apoi, cu glas tulburat – deasupra valurilor zaresc un punct întunecat, care seamana mult cu un kanu. Rindow, crezi cu putinta asa ceva? Kanu-ul acesta ar avea, asadar, o viteza cu mult mai mare decât submarinul nostru... Oare..:
Nu-si sfârsi vorba, dar atât primul ofiter, cât si George si doctorul, ÎI pricepura.
— Draga capitane, zise Bertram, nu mai e nici o îndoiala, el e. Ne-a dat o întâlnire aici la rasarit si sa vezi ca va veni.
— Ia mai taci si d-ta, doctore! Facu Farrow necajit. Te pomenesti ca vrei sa sustii ca Indianul are puterea sa porunceasca vântului! Cu alte cuvinte, ca

a provocat o volbura pe care calatoreste cu scopul sa ne ajunga pe noi.
— Nu, domnule capitan, nu vreau deloc sa sustin lucrul acesta, dar presupun ca indianul a prevazut de aseara volbura asta – dupa vreun semn anumit de pe cer, pe care noi nu-l cunoastem. Si atunci a fost lesne pentru el sa banuiasca îndata ca ne va întâlni aici. Nu-i vorba, volbura îl cam abate din drumul nostru, dar va putea sa coteasca la vreme si sa vâsleasca spre noi. Explicatia asta va trebui s-o admiti si d-ta.
— Hm..., privita în felul acesta, treaba apare oarecum posibila – zise Farrow cu sovaiala – totusi e cam îndrazneata propunerea. Fireste, se putea sa fi vazut sau banuit ca pe undeva, în departare, s-a produs un ciclon si ca dintr-unsul se va desprinde un vârtej, dar chiar atât de exact nu se poate sa fi prevazut lucrurile, orice ai zice. În sfârsit, dac-o fi într-adevar el, nadajduiesc ca ne va da o explicatie care sa ne dumireasca.
— E absolut sigur, starui doctorul. Presimtirea nu ma însela. Poti râde de mine, domnule capitan, dar asa e. Baga de seama ce-ti spun: vom avea unele surprize pe care nici nu le-am visat.
— De, stiu si eu ce sa mai zic! Facu Farrow. la te uita, volbura aia chiar ca alearga mai repede decât submarinul nostru. Drace! Punctuletul acela negru se apropie cu o viteza de vreo saizeci de kilometri pe ora. N-as fi crezut cu putinta asa ceva, daca n-as vedea cu ochii mei.
— E într-adevar un kanu! Striga în aceeasi clipa George. Într-unsul se afla

un barbat, cu un turban alb în jurul capului si trupul îi este negru, dupa câte se poate vedea Tata, eu cred ca e tot indianul. Vei vedea ca volbura îl va târî cu mult înaintea noastra, apoi ne va veni în fata. E foarte interesant, zau asa. Sper ca va veni pe bordul nostru si-si va urma drumul împreuna cu noi.
— Ba eu cred ca se simte mai bine asa cum calatoreste acum, zise Farrow. Parerea mea e ca nu poate aduce decât nenorocire sau ne va vârî în cine stie ce bucluc, daca va pasi pe vasul nostru.
— Tocmai asta ar fi faimos! Raspunse George râzând. De când cu chestia aceea cu femeia pirat, n-am mai avut o aventura ca lumea.
— Foarte multumesc! Nu vei fi vrând sa zici ca a fost o placere mare chestia cu monstrul misterios si cu salbaticul de pe insula? Îmi vine sa cred ca nu te simti deloc bine când nu esti în primejdie de moarte.
— Aproape ca asa e, zise George. Aventurile au devenit pentru mine o trebuinta, de care cu greu m-as putea lipsi. Viata linistita nu ma ispiteste deloc. Grozav trebuie sa mai fie sa duci un trai în care zilele seamana una cu alta si fara nici o perspectiva de a intra în vreo situatie primejdioasa, care sa ceara sa-ti pui la contributie toata energia din tine pentru a scapa dintr-însa. Îi compatimesc din suflet pe bietii oameni care traiesc zi de zi în acelasi fel, pâna la sfârsitul vietii lor.
— Rau faci ca-i compatimesti, zise Farrow. E sunt multumiti si asa, îsi au

micile lor placeri, nu-si fac suparari pe degeaba si la sfârsitul zilelor lor adorm în pace.
— Hm..., decât asa o viata, eu as prefera sa fiu înhatat de un monstru ca ala, raspunse George. Trebuie sa fie groaznic sa îmbatrânesti si sa nu fad altceva decât s-astepti moartea. Nu, mai bine sa fiu smuls în floarea vârstei, pe cât se poate cu prilejui aducerii la îndeplinire a unei fapte bune.
— Dragul meu baiat, tu ai mostenit instinctele stramosilor tai, zise capitanul cu mândrie. Nici unul din ei n-a murit în patul sau si cred ca si eu voi avea parte de aceeasi soarta. Drace! Schimba el vorba deodata, e cu putinta asta? Rindow, doctore, volbura îsi schimba directia, acum vine spre noi dinspre babord.
Într-adevar, ciudatul fenomen natural se abatuse putin spre nord si o luase înaintea submarinului. Acum urma sa se întâlneasca cu el, daca Farrow pastra aceeasi viteza. În primul moment, capitanul vru sa dea comanda de stopare, dar se sperie singur când, în loc de aceasta, se trezi strigând:
— Toata forta la motoare!
Vasul se smuci si porni înainte, pastrând mereu directia spre vest, în vreme ce volbura se apropia cu viteza si în curând urma sa se produca întâlnirea. Acum tovarasii vazura cu ochiul liber ca pe valurile înalte din mijlocul volburii plutea un kanu. Vazura lamurit si faptura unu Indian în kanu, care statea nemiscat, cu bratele încrucisate.

George îsi duse ocheanul la ochi. Privi câteva clipe prin el, apoi striga cu uimire, aproape speriat:
— Tata, el e. Îi zaresc lamurit cele doua cicatrici de pe obrazul stâng. Doctore, asta e într-adevar o minune!
— Asa e, o minune, cum numai India o poate produce, raspunse Bertram. Oamenii simpli, cu mintea marginita, ar putea crede ca acest indian e în stare sa porunceasca chiar si vântului, în realitate însa el n-a facut decât sa prevada directia pe care o va lua volbura ce trebuia sa se produca si s-a folosit de ea pentru scopurile sale.
Capitanul tot mai avea dorinta sa dea porunca de stopare, dar buzele sale nu izbutira sa rosteasca aceasta porunca si astfel submarinul înainta spre volbura care-i venea în fata. Tovarasii din turn palira si se înclestara fara voie de marginea acestuia.
Caci se parea ca micul vas al Indianului va fi zvârlit asupra turnului „Dox”-ului, pe când misteriosul calator continua sa stea linistit, cu bratele încrucisate si privea tinta la cei de pe submarin.
Ciocnirea trebuia sa se produca în curând..., dar, deodata, kanu-ul aluneca pe coasta valului, trecând ca un fulger prin fata „Dox”-ului si camarazii vazura ochii mari, învapaiati, ai indianului, care scoase cu iuteala un inel din deget si i-l zvârli lui George, care-l prinse în mod mecanic.
— Da-i-l lui Dsangi! Striga glasul sonor al indianului si în clipa urmatoare volbura disparu cu kanu cu tot.

Vârtejul lua iarasi directia spre apus, pâna nu se mai vazu deloc.
— Doamne sfinte, la asa ceva nu m-as fi asteptat! Izbuti sa îngaime doctorul, dupa primele clipe de uluiala. Ce zici d-ta de asta, domnule capitan?
— Sunt si eu înmarmurit, raspunse capitanul. Aproape ca-mi vine si mie sa cred ca indianul acesta a îndrumat volbura dupa vointa lui... Dar. Nu, ar fi prea de tot. Asadar, ramâne cum spuneai d-ta, ca a prevazut ivirea furtunii si directia ce o va lua, apoi s-a folosit de asta pentru scopurile sale. Ciudat a fost însa ca n-am fost în stare sa dau comanda de stopare a masinilor, dupa cum voiam sa fac. Numai din cauza asta a putut indianul sa treaca atât de aproape, încât sa-i arunce lui George inelul. Cât voi trai n-am sa pot pricepe ciudatenia asta.
— Si totusi, e cât se poate de simplu, raspunse doctorul Bertram. Indianul a socotit exact viteza submarinului nostru si a kanu-ul ui sau, de aceea te-a împiedicat pe d-ta prin vointa lui, sa dai vreo comanda de pe urma careia s-ar fi schimbat viteza.
— Stiu eu ce sa mai zic! Facu Farrow complet naucit. S-a întâmplat o minune, îmi dau bine seama. E, dar ia sa vedem inelul, George! E vechi de când lumea si foarte pretios. Care va sa zica trebuie sa i-l dam unui indian cu numele Dsangi! Lasa ca-i gasim la Upoli si vom lua la rost. Pazeste bine inelul, George, caci cu siguranta ca e legata o taina mare de el. Poate ca dam peste ceva nou, dupa ce-l

vom fi gasit pe Dsangi ala. Ma astept la toate acum si nu ma voi mira de nimic.

V.
INELUL PRINTULUI GHASNA.

ADEVARAT, ÎNCUVINTA DOCTRUL, degeaba nu si-o fi dat osteneala indianul sa ne predea inelul pe o cale atât de ciudata. Nu l-ar fi putut înmâna înca de aseara, în luminis, când ne-a spus ca ne vom întâlni? Chestia e foarte ciuda si singura încheiere ce-o putem trage, e ca vom întâmpina lucruri interesante cu Dsangi ala, pe insula Upoli. Am trecut noi prin multe pâna acum, dar prin ciudatenii dintr-astea înca nu. Sunt cât se poate de curios si ma bucur cum nici nu-ti poti închipui.

— Foarte multumesc! mormai Farrow. Eu unul nu ma bucur deloc. Ma voi bucura dupa ce voi fi izbutit ca capat combustibil pentru motoare, cu ajutorul vechiului meu camarad de arme, Strettow, pe care nadajduiesc sa-l întâlnim. Si cu adevarat bucuros voi fi când vom ajunge pe insula noastra si ne vom revedea camarazii ramasi acasa.

— Asta e de la sine înteles, zise doctorul, eu ma voi bucura totusi foarte mult daca vom putea obtine prin Dsangi o lamurire, cel putin în parte, a enigmei. Fireste, draga capitane, pe d-ta te intereseaza în primul rând combustibilul, dar chestia asta o vei putea aranja cu fostul d-tale camarad Strettow. În vremea aceasta, eu si cu George vom porni sa-l cautam pe

indianul Dsangi. As vrea sa fiu de fata când va lua în primire inelul.
— Parca eu nu! zise Farrow râzând. Cum îti închipui ca-l voi lasa singur pe George când e vorba de o astfel de aventura? Fireste însa ca vom porni în cautarea lui Dsangi, de-abia dupa ce voi fi pus la punct submarinul.
Volbura disparuse demult înspre apus. Doctorul Bertram privi gânditor într-acolo si zise:
— Nu m-as mira deloc daca volbura îl va fi readus pe indian pe insula lui.
— Ce sa zic, nici mie nu mi s-ar parea de necrezut, spuse Farrow. În ultimele douazeci si patru de ceasuri, am întâmpinat lucruri atât de ciudate, cum nici n-as fi visat cândva. Acum însa sunt de parere sa lasam lucrurile asa cum sunt, pâna vom fi ajuns la Upoli, acolo vom gasi lamurirea definitiva.
Doctorul Bertram se retrase în interiorul vasului, ca sa-si mai vada de ale lui, Rindow se desparti si el de camarazi, ducându-se sa se odihneasca putin, caci era de serviciu peste noapte.
Farrow, George si Petre ramasera în turn. Nu mai vorbira însa de ciudatele întâmplari prin care trecusera în ultimele ceasuri, ci priveau, dusi pe gânduri, spre rasarit, în vreme ce submarinul alerga lin spre tinta.
De-abia dupa ce luara masa împreuna cu Bertram, Brun si Hagen, George spuse:
— Tocmai îmi veni din nou în gând salbaticul acela mort, de pe insula, pe care eram ocupat sa-l examinez, când am

fost atacat De ce a fost ucis, oare? Sa fie moartea lui în legatura cu inelul acesta?
Spunând acestea, George privi inelul stravechi, cu cizelari minunate pe el, pe care îl aruncase indianul din kanu.
— Ia mai înceteaza, te rog! Facu Farrow râzând. Acum te-ai apucat sa pui totul în legatura cu chestia asta misterioasa. Polinezianul o fi fost înjunghiat, cu prilejul vreunei certe, de catre tovarasii sai de trib si atâta tot.
— Nu prea cred sa fi fost asa! Raspunse George cu încapatânare.
— În sfârsit, fie asa cum zici tu, baiete! A fost si asta opera Indianului, acum nu ma mai mir de nimic. Dar nu-mi pot da seama ce legaturi putea sa fi avut indianul cu salbaticii, sau ce putea sa aiba el împotriva lor. Nadajduiesc si eu, împreuna cu doctorul, ca vom capata lamuriri de la Dsangi, când vom fi la Upoli.
— Da, domnule capitan, sunt pe deplin încredintat ca asa va fi, zise Bertram. Când George îi va preda inelul, Dsangi ne va da lamuriri în privinta misteriosului indian, cel putin în anumite privinte.
— Eu unul as fi foarte multumit – zise Farrow, iarasi – daca chestia asta va lua odata sfârsit si ne-om vedea cu bine pe „Insula odihnei”. Submarinul nostru are si el nevoie de o examinare mai amanuntita, caci ma tem c-a avut de suferit de pe urma balenei. Si ultimele doua ciocniri cu rechinii, vor fi lasat si ele oarecare urme. Sa nadajduim ca treaba cu Dsangi se va regla repede. Daca nu vom da însa de el în noaptea asta, sa stii

ca nu ramân pe uscat îmi iau talpasita si-l voi ruga pe fostul meu camarad Strettow sa-i predea inelul.
Capitanul ramase la hotarârea asta, cu toate staruintele lui George de a face tot posibilul pentru a da de urma lui Dsangi. Si deoarece se asteptau sa aiba cu totii de lucru la noapte, le ceru tuturor celor care n-aveau treaba sa se duca la culcare.
Fura treziti de-abia cu putin înainte de a se întuneca, adica în vremea cinei. Farrow se hotarâse sa nu intre în Upoli noaptea târziu, ci la un ceas când viata orasului era înca în toi. Caci altminteri i-ar fi venit greu, poate, vrednicului sau prieten sa-i procure cantitatea trebuincioasa de combustibil.
Submarinul înaintase cu mare viteza si, când se lasa întunericul, se afla la vreo treizeci de kilometri numai de tinta. Distanta aceasta o strabatura în trei sferturi de ceas, apoi se apropiara încetisor de portul din Apia.
Capitanul cunostea bine tinutul si stia ca la rasarit de port se afla un golf unde nu obisnuiau sa vina pesti de mare. Apa acestui golf era foarte adânca, asa ca putea sa se apropie cu „Dox”-ul pâna la tarm si sa coboare pe uscat, fara sa se foloseasca de barca. În apropierea golfului îsi avea proprietatea si fostul lui camarad, dupa cât stia el.
Farrow îsi îmbraca obisnuitul costum tropical, tot asa facura si George, doctorul si Petre, care urmau sa-l însoteasca. În felul acesta, nu aveau sa atraga atentia nimanui pe strada.

Dupa ce vasul fu priponit la tarm, cei patru tovarasi debarcara, silindu-se sa faca cât mai putin zgomot. Deodata însa tresarira cu totii speriati, când în imediata lor apropiere se ivi ca din pamânt o faptura înalta, alba si cu un glas sonor rosti:
— Sahibi, prietenul meu mi-a adus la cunostinta ca mi-aduceti inelul pe care l-am cautat multa vreme.
— D-ta esti Dsangi? Întreba Farrow uimit.
— Da, Sahibi, eu sunt Dsangi. Prietenul si elevul meu a gasit inelul care a fost furat demult din sanctuarul nostru. L-am urmarit pe faptuitori prin toata lumea si acum prietenul si elevul meu alearga sa duca vestea în patria noastra. Sahibi, urmati-ma!
— O clipa, zise Farrow. În primul rând, trebuie sa facem o vizita unui cunoscut, ca sa capatam combustibil pentru vasul nostru, apoi te vom urma. Dar cred ca nici nu e nevoie – George, da-i inelul si cu asta ne-am îndeplinit sarcina.
— Sahibi, dusmanii mei sunt pe aproape – zise Indianul – si de aceea trebuie sa-mi predati inelul de-abia când voi fi în casa mea.
— Tata, du-te tu la prietenul tau, iar eu cu Petre îl voi însoti pe Dsangi. E departe?
— Zece minute de drum, Sahibi.
— Ei, nu e cine stie ce, sunt iar îndarat pâna vei fi aranjat tu cu domnul Strettow.
— Prea placut nu mi-e ca vrei sa mergi, ia-l cel putin pe doctor cu tine si fii cu

bagare de seama! Zise Farrow.
Dsangi îi conduse pe cei trei camarazi printr-o gradina mare si întunecoasa, în care plutea mireasma îmbatatoare a miilor de flori. El mergea atât de încet si cu bagare de seama, încât si prietenii nostri facura la fel.
In cele din urma, în fata lor se ivi o casa de lemn cu arhitectura indiana. Dsangi deveni acum si mai prevazator, îsi încorda auzul câtva timp, apoi le facu însotitorilor sai un semn sa-l urmeze.
Tufe înalte se înghesuiau pâna în imediata apropiere a scarii care ducea sus la pridvorul casei. George privi tufele cu banuiala, caci îndaratul lor s-ar îi putut lesne ascunde dusmanii lui Dsangi. Si, într-adevar, dupa ce Indianul urcase primele trepte, din tufe sarira ca niste pisici câteva fapturi mladioase, care se napustira asupra lui Dsangi si a însotitorilor sai.
Atacul se produsese atât de brusc, încât curajosii camarazi se vazura în imposibilitatea de a se apara. Cu putere si îndemânare, agresorii le rasucira bratele la spate, legându-le cu frânghioare trainice.
Nici Petre nu fu în stare sa se foloseasca de forta lui de urias si fu legat si el fedeles. Indivizii îi târâra apoi repede în casa, care parea cu desavârsire pustie.
Când fu data însa în laturi o perdea groasa si grea. Camarazii vazura cu uimire ca fusera dusi într-o încapere mare, luminata. Era mobilata cu un lux orbitor, în stil oriental. Pe un fotoliu în forma de tron sedea un indian batrân, cu

o îmbracaminte pompoasa, ai carui ochi lucira când îi vazu pe prizonieri.
Se ridica si se apropie de Dsangi, pe care camarazii îl vazura de-abia acum la lumina. Dsangi atinsese si el o vârsta respectabila, chipul sau era frumos, avea trasaturile unei rase nobile, care a rezistat de-a lungul veacurilor.
Batrânul schimba cu el câteva cuvinte într-o limba necunoscuta lui George, apoi se apropie de acesta si zise politicos, într-o engleza fara cusur:
— Sahibi, da-mi inelul pe care erai însarcinat sa-l predai lui Dsangi.
— Asta n-o voi face! Raspunse George cu hotarâre. Mi s-a spus sa-l dau lui Dsangi si de buna voie i-l voi da numai lui.
— Ei, lasa, facu batrânul indian râzând, îti va veni greu sa scoti inelul cu mâinile legate. Asa ca voi fi nevoit, cu parere de rau, sa te perchezitionez, ca sa-l gasesc. Vreau sa stii dinainte ca nu ti se va întâmpla nimic, oamenii mei te vor duce îndarat la plaja si acolo vei fi lasat liber. Tainele care exista între mine si Dsangi, privitoare la acest inel, n-au ce sa te intereseze pe d-ta.
Întinse mâinile spre brâul lui George, dar, în aceeasi clipa, chipul sau capata o înfatisare de uimire adânca, clatina capul nedumerit, se dadu un pas înapoi si dupa câteva momente de tacere zise cu glas schimbat:
— Sahibi, de unde ai pumnalul pe care-l vad la brâul d-tale?
— Mi-a fost daruit de Sanja, fiica printului Ghasna, raspunse George calm.

Batrânul Dsangi tresari si el, scotând o exclamatie de uimire, zari pumnalul, al carui mâner pretios scânteia orbitor si se înclina adânc, atât cât îi îngaduiau mâinile legate la spate.
— E o minune – zise el încetisor – ca tocmai d-ta îmi aduci inelul, caci el este destinat chiar pentru printul Ghasna.
Se parea acum ca celalalt indian nu mai stia ce sa faca. Se gasea în mare încurcatura, dupa cât se vedea, o forta misterioasa parea sa izvorasca din acest pumnal, oprindu-l sa se atinga de George. În cele din urma, se întoarse iarasi spre Dsangi si-i vorbi agitat. Dar batrânul dadea mereu din cap si raspundea pe un ton foarte energic.
George privea cu interes la cei doi indieni. Faptul ca inelul era destinat pentru printul Ghasna, îl umplea de bucurie. Desigur ca el prezenta mare însemnatate si Ghasna se va bucura mult ca George i-l adusese, dar si mai mult se va bucura, fara îndoiala, Sanja lui.
Tânarul simti deodata o atingere usoara la brâul sau. Petre se apropiase de el pe nesimtite, caci vazuse ca indienii care ramasesera pe pragul încaperii urmareau cu mare interes discutia dintre cei doi batrâni. În clipele acestea, ei nu-i dadeau nici o atentie si imediat Uriasul îsi faurise un plan al lui.
Se întoarse în asa fel încât sa stea spate în spate cu George, se prefacu ca priveste nepasator prin camera – dar, pe furis, scosese pumnalul Sanjei si, în clipa

urmatoare, îi taiase cu el legaturile lui George.
Acesta lua îndata pumnalul si taie la rândul sau legaturile lui Petre, apoi, cu mâna stânga, trase revolverul de la brâu, în vreme ce cu dreapta taia frânghia cu care era legat doctorul.
Într-o clipa, sase pistoale erau îndreptate asupra indienilor si George striga cu glas tunator:
— Sus mâinile!
Porunca fu îndeplinita cu repeziciune. Indienii ramasera încremeniti de spaima.
George le porunci apoi paznicilor de la usa sa treaca în partea dreapta a încaperii si batrânul indian, care era conducatorii lor, trebui sa se aseze lânga ei. Acum Petre si doctorul puteau sa-i tina sub ochi.
George libera repede mâinile lui Dsangi, care se înclina înca o data adânc în fata tânarului si zise cu supunere:
— Sahibi, Sanja ti-a daruit pumnalul ei, ceea ce înseamna ca ai devenit de rangul ei si al printului. Sahibi, eu am fost însarcinat sa caut inelul disparut de zeci de ani, elevul meu l-a gasit si acum trebuie sa-l duc îndarat. El înseamna fericirea printului Ghasna si a neamului sau.
George scoase inelul cel minunat dintr-un buzunaras ascuns al hainei sale. Când îl zarira, atât Dsangi cât si indienii care stateau la perete întinsera bratele si se înclinara cât putura mai mult.
— Sahibi, indienii acestia voiau inelul pentru varul printului, spuse Dsangi.

— Varul printului a fugit si Ghasna a reintrat în posesia tarii sale – zise George linistit. Noi însine l-am adus, pe el si pe Sanja, acasa.
— Sahibi, aceasta e cea mai frumoasa clipa a vietii mele: îti multumesc pentru vestea ce mi-o aduci.
— M-am bucurat si eu ca am putut contribui la asta, zise George. Si acum, poftim inelul! Dsangi, saluta-i pe print din partea noastra si în primul rând pe Sanja. Nu e nevoie sa-mi spun numele, ea stie cui i-a daruit pumnalul.
— Sahibi, stiu ca transmitând salutarile d-tale, le voi face o mare bucurie printului si fiicei sale.
— Dsangi, spune-mi acum, te rog, cine este elevul d-tale? Dispune el de forte miraculoase, cum nu mai au alti oameni?
Batrânul facu o mutra cam încurcata, apoi zise cu sovaiala:
— Sahibi. Niciodata nu va izbuti un european sa înteleaga fortele care dormiteaza în natura. Elevul meu s-a priceput sa le trezeasca, cum nimeni altul n-ar fi putut s-o faca. El s-a legat de mare si locuitorii sai si cei mai multi din poporul nostru ÎI numesc chiar „Zeul marii". Sahibi, n-am voie însa sa vorbesc despre asta.
— Pricep – zise George – si îti pot spune ca am vazut si noi în ce fel se manifesta fortele sale. As fi dorit sa-i vorbesc, caci omul acesta ma intereseaza mult. Asadar, el e în masura sa înrâureasca si asupra vietuitoarelor marii? Poate ca si asupra unor monstri pe care nu i-a zarit nici un ochi omenesc?

Aproape speriat, Dsangi îsi înalta capul, apoi zise încetisor.
— Sahibi, acum stiu ca d-ta ai vazut un astfel de monstru. Te implor însa nici sa nu te mai gândesti la el, alunga-i din mintea d-tale! Nu e bine când un profan arunca o privire în taina cea mare. Mai mult nu pot sa spun.
— Pacat! Facu George. Nadajduiesc însa ca printul Ghasna îmi va povesti mai mult despre asta, când ne vom întâlni cu totii în tara lui. Si acum trebuie sa plec, caci tata ar deveni nelinistit.
Dsangi batu de patru ori din palme. Dupa câteva clipe, venira niste indieni, care pareau cam adormiti. La un semn al batrânului, ei îi legara pe ceilalti indieni si-i dusera afara.
George nici nu statu sa întrebe ce avea de gând sa faca cu ei, caci asta nu-i privea si n-avea nici un rost sa se amestece.
Îsi lua ramas bun de la batrân, care tinu cu tot dinadinsul sa-i petreaca pâna la submarin. Îl gasira pe Farrow foarte nelinistit, pregatindu-se tocmai sa plece cu câtiva camarazi în cautarea lui George.
Ramase si el uimit când afla ca inelul era destinat printului Ghasna Mai vorbi câtva timp cu batrânul indian si ruga sa transmita salutari printului si fiicei sale.
Apoi sosira marinarii cu butoaiele de combustibil, pe care le capatasera cu ajutorul camaradului de arme al capitanului.
Strettow îl saluta calduros pe George si pe ceilalti din echipajul submarinului si,

dupa ce tancurile fura umplute cu titeiul adus, totul fu gata de plecare.
Când George dadu sa urce pe punte, se ivi deodata o faptura alba lânga el.
Speriat, duse mâna la revolver, dar îl recunoscu pe batrânul Dsangi, care se mai întoarse o data. Indianul îi puse în mâna un obiect mic si sopti:
— Sahibi. Sa porti inelul acesta, caci îti poate fi de mare folos. Sanja poarta si ea unul la fel. Îti va aduce noroc si te va scapa de unele primejdii.
Înainte ca George sa-i poata multumi, batrânul si disparuse în întuneric. George îsi puse inelul în deget, apoi îsi facu vânt pe puntea submarinului. El ramasese cel din urma pe uscat.

Electromotoarele pusera elicea în functiune si minunatul vas se îndeparta încetisor de tarm. Ajunsera curând în larg, facura un mic viraj, apoi Farrow porni spre apus, spre îndepartata „Insula a odihnei".

36
LORDUL CLIVE.

I.
UN MUSAFIR CIUDAT.

— SLAVA DOMNULUI, EXCLAMA CAPITANUL FARROW, la rasuflând usurat. Bine ca am scapat teferi din aventura aceea atât de ciudata, cum n-am mai întâmpinat în viata mea. George, acum ai prilejul sa-ti dai seama si de ce taine mai exista în lumea asta. Nadajduiesc s-ajungem cu bine pe

„Insula Odihnei”, caci sunt îngrijorat de soarta camarazilor ramasi acolo. Manevrele flotei engleze în apropierea ascunzatorii noastre si în primul rând vasul purtator de avioane, cu escadrila de aeroplane, nu-mi plac deloc. Ma tem ca cei câtiva camarazi ai nostri, ramasi de paza acasa, se vor fi aflând într-o situatie foarte neplacuta si de aceea vreau s-ajung cât mai repede acolo.

— Da, asa e, încuviinta George. La avioane nici nu m-am gândit. E mai mult ca sigur ca ele vor descoperi insula din mijlocul brâului de corali. Asta ar fi o adevarata nenorocire, caci se vor fi aflând printre ele hidroavioane, care vor putea debarca pe insula, ca s-o cerceteze mai de aproape. Ce-i de facut?

— Nimic altceva decât sa ne grabim s-ajungem cât mai repede, raspunse capitanul. Din pacate, nu m-am gândit la asta cât ne aflam încoltiti între cele doua aripi ale flotei engleze. De-abia acum mi-am adus aminte si ma tem ca e prea târziu...

— Nu spune asta, tata, zise George întristat. Asa ceva nu trebuie sa se întâmple.

— George si eu nadajduiesc din toata inima ca totul o mers bine, raspunse capitanul – dar teama a pus stapânire pe mine si nu pot scapa de ea. Peste vreo patru zile vom sti daca temerile mele au fost întemeiate sau nu, caci cam atâta vreme va dura pâna sa strabatem cele trei mii cinci iute de kilometri care ne despart de „Insula Odihnei”. Sa speram ca nu vom mai întâmpina nici o aventura

în drumul nostru, care sa ne întârzie si mal mult – dar sunt, de altfel, hotarât sa nu ma las târât într-o noua aventura, oricât de ciudati sau interesanta ar fi. Asadar, ia aminte, draga George, sa nu-mi atragi atentia asupra nici unui lucru care ti se va parea deosebit, caci de data asta nu ma voi lasa înduplecat.
— Se poate totusi întâmpla sa fim nevoiti sa salvam niscaiva naufragiati, zise George.
— Asta-i alta socoteala, raspunse Farrow. Imediat, într-un asemenea caz, fireste ca va trebui sa facem tot posibilul sa le dam ajutorul nostru. Sper, însa, ca nu va fi nevoie de asa ceva.
Si acum, sa mergem sa ne odihnim. Vremea e buna si vase englezesti nu ne vor supara pe aici, asa ca vom avea liniste pâna mâine dimineata. Brun va lua comanda, Plundow, Kard si Lom vor face cu schimbul la cârma. Haide, George, sa mergem la culcare, caci nu putem sti ce ne va aduce ziua de mâine.
Farrow si George intrara în cabinele lor si peste putin dormeau bustean. Submarinul înainta cu viteza spre apus, unde se afla Insula lor minunata.
Noaptea trecu în liniste. Când se lumina de ziua, Insulele Samoa nu se mai zareau si cu asta se încheia aventura ciudata cu „Zeul marii”.
Dimineata, Farrow si George se aflau, întâmplator, singuri în turn. Marea era linistita, nici un val nu încretea suprafata ei si privelistea era atât de pasnica, încât Farrow nu se putu opri sa-i spuna fiului sau:

— As dori ca tot drumul sa tina asa, ca sa putem ajunge cu bine acasa, fara sa mai fim tulburati de o aventura noua. Sa nadajduim ca izbutim...
Capitanul îsi rupse vorba, caci în fata lui se ivi deodata o faptura, care pâna atunci se tinuse ascunsa lânga peretele de otel al turnului. Era un barbat subtirel, un tip caracteristic de englez. În mâna dreapta tinea un revolver, pe care-l îndrepta asupra celor doi din turn.
— Iertati-ma daca va deranjez – zise el zâmbind – v-as ruga, însa, staruitor sa nu faceti nici o miscare suspecta, caci altminteri m-as vedea nevoit, cu toata parerea mea de rau, sa trag. Fara sa ma laud. Trebuie sa va atrag atentia ca sunt un tintas minunat. Îmi dati voie sa ma prezint: Lord Clive.
— Încântat de cunostinta, desi faptul se întâmpla în împrejurari nu tocmai obisnuite, zise Farrow, înclinându-se si el politicos, dupa cum facuse si englezul. Te-as ruga însa sa-mi raspunzi la o întrebare: ce te-a facut s-alegi felul acesta ciudat de a ne face cunostinta?
— Cu bucurie constat ca esti într-adevar omul drept care mi-ai fost descris, domnule capitan, zise lordul, zâmbind multumit. Rog sa-mi iertati necuviinta de a fi patruns, într-ascuns pe vasul dv. – stiu ca prin asta am încalcat legea ospitalitatii – dar va rog sa ma credeti ca nu mi-a ramas alta cale. Dac-as fi cautat sa va vorbesc la Apia sunt sigur ca nu mi-ati fi dat ascultare.
— Tot ce se poate, raspunse Farrow, caruia începuse sa-i placa omul acesta

ciudat. Totusi, de vreme ce esti acum stapân al vasului, ca sa zic asa, fiindca pentru moment ne ai în puterea d-tale, ti-as fi foarte îndatorat daca ne-ai spune ce doresti de la noi.
— Repet rugamintea sa-mi iertati felul prea putin civilizat cum am patruns pe vasul dv. – zise lordul – dar, dupa cum va spuneam, n-aveam alta cale. Va rog sa ma credeti ca n-am venit cu gânduri rele – e vorba doar de o mica aventura, pentru care am nevoie de concursul dv. Apoi, mai e la mijloc si un ramasag – dar asta joaca un rol secundar. Principalul e sa ma ajutati la lamurirea unei chestiuni cu totul ciudate.
— Si daca refuz? Întreba Farrow zâmbind. Chipul englezului se înaspri, o energie nemasurata sclipi în ochii-i cenusii si cu un glas rasunator zise:
— În cazul acesta, mi–ar parea foarte rau, domnule capitan, caci as fi nevoit sa te rog sa îndrepti vasul spre cel mai apropiat port englezesc, unde te voi preda autoritatilor. Te rog sa crezi ca nu glumesc si te voi sili s-o faci.
— Prea iei d-ta usor lucrurile, raspunse Farrow tot zâmbind. Ca sa-ti poti aduce la îndeplinire amenintarea ar trebui mai întâi sa ma ucizi pe mine si pe fiul meu, dar nici atunci nu cred sa reusesti, caci tovarasii mei tot nu vor asculta de d-ta, ci toti, pâna la unul, se vor apara cu îndârjire, razbunând moartea noastra. Cu toate astea, trebuie sa-ti marturisesc pe fata ca felul d-tale de a fi îmi place, caci este neobisnuit si deoarece noi suntem mari amatori de lucruri

neobisnuite, îti vom sta în ajutor cu draga inima. Dar vreau sa stii ca nu amenintarile d-tale ma hotarâse la asta.
— Stiu, domnule capitan, zise lordul. Ca sa fiu sincer, trebuie sa-ti marturisesc ca am nadajduit ca dorul dv. de aventura îmi va fi un aliat mai pretios decât revolverul acesta pe care-l am în mâna. Ma bucur ca-mi iertati necuviinta si sper ca vom deveni buni prieteni. Planul meu, pentru înfaptuirea caruia va cer concursul, va va fi, desigur, pe plac, în special fiului d-tale, despre care se stie ca porneste cu voie buna în cele mai primejdioase aventuri.
Lordul îsi vâri revolverul în buzunar, apoi îi întinse capitanului si lui George mâna, pe care acestia o strânsera cu caldura. Apoi tânarul întreba cuprins de curiozitate:
— Domnule Clive, cred ca acum am putea afla care e planul d-tale. Eu nadajduiesc ca va fi ceva foarte interesant.
— Fara îndoiala, raspunse lordul. Interesant, dar si foarte primejdios în acelasi timp. Asta în orice caz. Ca sa fiu scurt, va voi spune ca e vorba de regasirea si salvarea unei fetite care a fost rapita acum trei ani de lânga tatal ei. E Maud Graves, fiica prietenului meu. Lord Graves, guvernatorul insulelor Samoa.
— Atunci nu mai încape îndoiala ca suntem de partea d-tale, zise Farrow, cu graba. Ai vreo idee unde se afla copilul?
— Da, asa cred cel putin. Prietenul meu avea o guvernanta cu numele de Matu, o

bastinasa de pe insula Savii, dar acolo n-am putut da de ea. Matu era logodita cu un bastinas, anume Temato, care îndeplinea slujba de intendent în casa prietenului meu. Ce se-ntâmpla însa? Prietenul meu e un om foarte nervos de felul lui si asa s-o facut ca într-o zi l-a luat la bataie pe Temato, din cauza unei stricaciuni pe care o facuse. A doua zi cei doi logodnici au disparut si odata cu ei micuta Maud, unica fiica a prietenului meu.

Asta s-a întâmplat acum trei ani. Fetita trebuie sa fie astazi în vârsta de 7 ani. Va puteti lesne închipui ca am depus toate eforturile ca sa regasim copilul si prietenul meu, datorita slujbei sale înalte, având la-ndemâna toate mijloacele, n-a crutat nimic – dar în zadar.

— Si acum crezi ca ai gasit o urma sigura? Întreba Farrow mirat. Cum e cu putinta asta?

— E într-adevar o întâmplare exceptionala, nici eu nu stiu daca banuiala mea se va dovedi întemeiata, sau daca nu cumva m-am înselat. Prietenului meu nu i-am spus nimic cu privire la observatia mea, ca sa nu trezesc într-unsul o nadejde care mal târziu nu se va împlini. Acum câteva zile am surprins o convorbire între doi bastinasi, caci cunosc bine limba lor. Unul din bastinasi venea tocmai de pe o insula, care s-ar afla la sud-vest de Upoli. Si spunea prietenului sau ca acolo în inima desisului ar trai un trib care are o mica regina alba. Tribul acesta cica ar fi

foarte salbatic si crud si e temut de toti. Spre norocul meu, celalalt bastinas deveni foarte curios si ceru sa-i descrie cât mai exact locul unde se afla insula. Si astfel pot sustine ca ea se gaseste în apropierea insulelor Nina.

— Aha, atunci trebuie sa luam imediat directia spre sud, zise Farrow si facu semn lui George, care se afla la cârma. În aceeasi clipa aproape, vasul facu un viraj brusc.

— Îti multumesc, domnule capitan, adauga lordul, bucuros. Din schimbarea directiei pe care ai ordonat-o, vad ca te încrezi în povestirea mea si ca esti dispus sa iei parte cu toata energia la salvarea micutei Maud Graves. Îti multumesc din inima. Din pacate, n-am putut auzi mai mult din discutia celor doi bastinasi, caci s-au îndepartat si n-am putut sa-i urmaresc fara sa le atrag atentia. Crezi ca vom gasi insula cu pricina?

Întrebarea lordului trada îngrijorarea. Farrow se simtea atras catre acest om, care, pentru a-si ajuta prietenul, nu se daduse în laturi de la o fapta cutezatoare, care ar si putut avea urmari rele pentru el: patrunderea pe furis pe submarin, cu scopul de a-si asigura concursul marinarilor. De aceea raspunse cu multa bunavointa:

— Domnule Clive, vom gasi insula aceea chiar de va si nevoie sa cutreieram tot Pacificul. Te admir sincer si domnul Graves poate fi mândru ca te are ca prieten. Unde te-ai ascuns în timpul noptii?

Lordul zâmbi, ceea ce dadu chipului sau o înfatisare foarte simpatica.
— M-am furisat pe submarin pe când se carau pe bord butoaiele cu combustibil. Trebuie sa marturisesc ca n-a fost tocmai usor sa gasesc o ascunzatoare buna. Mi-am luat inima în dinti, însa si m-am asezat sub unul din motoarele Diesel. Azi dimineata, când s-a facut schimbul, am iesit afara, cu bagare de seama. în spatele omului de la cârma mi-am dat drumul pe punte, unde m-am aciuat. Trebuie sa spun ca timonierul nu ma putea observa, caci în primul rând ma pricep sa ma misc fara sa fac cel mai mic zgomot – ca unul ce am colindat tot pamântul ca vânator pasionat – si în al doilea rând vasul tocmai avea de trecut printr-un labirint întreg de stânci marine, care cerea întreaga atentie a timonierului. În felul acesta, sarcina mea nu era prea grea.
— Domnule Clive, îmi placi din ce în ce mai mult, zise Farrow, caci te-ai dovedit un om superior. Ma bucur din inima ca mi-a fost dat sa cunosc o persoana care, de fapt, trebuie sa-mi fie dusmana, dar care s-a aratat a fi un camarad fara cusur.
Îsi strânsera înca o data mâna, apoi lordul raspunse:
— Capitane, regret într-adevar cât se poate de mult ca, din cauza legilor târilor noastre, trebuie sa ne consideram dusmani. Te rog. însa ca pentru timpul cât vom fi împreuna sa nu tii seama de lucrul acesta, caci acum suntem camarazi, care avem unul si acelasi scop.

Nu-mi pot închipui ceva mai frumos decât sa izbândim în întreprinderea noastra, readucând parintilor îndurerati copilul pierdut. Un lucru pot sa-ti fagaduiesc de pe acum: din fericire, sunt om cu mare trecere în tara mea si voi depune toate sfortarile ca Anglia sa încheie pace cu d-ta. Suna cam caraghios, e drept, dar d-ta esti într-adevar o putere, ca sa zic asa, un stat independent. Ca o pretuire a numeroaselor servicii pe care ni le-ai facut, lucrul nu va fi prea greu, chiar daca fostii nostri aliati se vor împotrivi. Asta ar fi într-adevar frumos – zise Farrow – am scapa odata sa tot fim urmariti ca un vânat, ca niste fiare salbatice, deci, la drept vorbind, nu meritam soarta aceasta.

— Cu greu va izbuti un altul sa joace o festa fa fel eu aceea pe care al jucat-o d-ta de curând, când al trecut prin linia flotei noastre de manevra – zise lordul, zâmbind. A fost ceva minunat, zau asa! Trebuie s-o marturisesc, desi sunt si eu englez. Prin asta ti-ai câstigat si mal mult simpatiile noastre – numai comandantul vasului „Eagle” nu cred sa te aiba la inima.

Farrow râse din toata inima si raspunse:

— De fapt, îmi pare râu de comandant. Afara de necaz, mai trebuie sa îndure si batjocura.

— Nu, domnule capitan – raspunse lordul – noi suntem oameni drepti si nu-i putem face imputari, caci stim prea bine ca pentru capitanul Farrow nu exista nimic imposibil si oricare din noi ar fi

cazut în cursa. Si acum, daca n-ai nimic împotriva, te-as ruga sa ma prezinti camarazilor d-tale, caci va trebui sa ramânem câtva timp împreuna: vom trece, desigur, prin aventuri primejdioase. – Asa ca s-ar cuveni sa fim buni camarazi de la început.
— Fireste, se grabi sa raspunda Farrow. Vino te rog jos, George, ti-l voi trimite pe Plundow sus si fii atent daca se zareste cumva vreun vas englez. Caci trebuie sa fim cu bagare de seama, domnule Clive, chiar daca te afli si d-ta pe bord.
— Stiu, raspunse lordul, în vreme ce-si facu vânt peste marginea turnului. Acum sunt doar camaradul dv., nu mai sunt englez si voi fi alaturi de dv. când va fi nevoie sa scapati de urmarirea unul vas de-al nostru.
— Minunat! Exclama Farrow, zâmbind. Asta e o situatie cu drept cuvânt originala, si atât de amuzanta ca ma bucur din inima. Nadajduiesc ca vom izbuti s-o salvam pe biata fetita, caci cred ca ne putem bizui pe povestirea bastinasilor.
— Asa sper si eu – zise lordul – desi nu prea stiu în ce fel vom proceda. Va trebui doar sa cercetam fiecare insula în parte din grupul Nina. Nu pierdem prea mult timp din cauza aceasta?
— Cred ca problema nu va fi atât de grea precum ne-o închipuim – raspunse Farrow. Ne vom informa pe una din insule asupra tribului care are o regina alba si vom afla cu siguranta.
— Ai dreptate, încuviinta englezul. La asta nici nu m-am gândit. Numai de nu

s-ar întâmpla sa dam din primul moment de insula pe care o cautam, caci în felul acesta sar putea s-avem neplaceri când om porni sa luam informatii. Ma tem ca tribul va deveni foarte primejdios, dându-si seama ca vrem sa-i rapim regina.

— Fireste ca trebuie sa ne asteptam la lupte grele, zise Farrow, dar avem arme cu care ne putem apara chiar împotriva celui mai salbatic trib. Îti voi da si d-tale câteva din grenadele noastre de mâna, care sunt umplute cu un gaz care îi lasa în nesimtire pe dusmani, pentru timp de douazeci si patru de ceasuri, fara ca sa le dauneze sanatatii.

— Ah! Probabil ca acesta e gazul cu care i-ati ametit pe marinarii de pe submarinul nostru? Întreba Clive. Si aia a fost o lovitura maiastra din partea dv.! De altfel, locotenentul Breacks a fost pus în retragere, caci, dupa parerea tuturor englezilor, nu s-a purtat cum trebuie fata de d-ta.

— Îmi pare râu de lucrul acesta, zise Farrow. El n-a lucrat decât în interesul patriei sale.

— Ba nu, s-a aratat foarte nerecunoscator, raspunse lordul cu tarie. D-ta l-ai salvat dintr-o situatie primejdioasa, cu riscul d-tale propriu, ceea ce ar fi trebuit sa-l indemne la recunostinta. N-a facut-o, însa. Si-a meritat, deci, soarta. Dar, sa lasam asta si acum te rog sa ma prezinti camarazilor d-tale.

Lordul tinu sa cunoasca pe fiecare marinar în parte, pentru fiecare avu cuvinte calduroasa si plin de entuziasm,

ceea ce-i atrasa repede prietenia întregului echipaj.
Îsi câstigase si încrederea lui Farrow în masura atât de mare, încât capitanul îi arata toate instalatiile „Dox”-ului, datorata genialului inginer Hagen. Si ceea ca-l umplu îndeosebi de uimira pe lord fura ferestrele de la prora si camarutele prin care scafandrii puteau parasi submarinul sub apa. Si când vazu grenadele cu gaze, îi zise lui Farrow:
— Acum îmi dau si eu seama de ca nu sa poata pune mâna pa d-ta, domnule capitan. Fireste ca voi pastra tacerea asupra celor ce am vazut, dar dupa ca vom fi scapat cu bine din aventura la care pornim, voi depune toata influenta mea ca sa hotarasc guvernul englez sa retrag ordinul de arestare lansat împotriva d-tale.
— Ti-as fi cât se poate de recunoscator daca vei izbuti, lord Clive, zise capitanul. Când ne vom putea misca liberi prin apele acestea, vom fi în masura sa înfaptuim si mai multe fapte bune. Nu-i deloc placut, crede-ma, sa fii nevoit s-o iei repede la fuga sau sa te afunzi în apa în clipa când se iveste un vas strain.
— Sunt aproape sigur ca voi izbuti, raspunse englezul, calm. Si, fireste ca voi încerca s-o fac chiar daca nu vom izbândi în ceea ce întreprindem acum. În primul rând, din convingere, si în al doilea, pentru bunavointa cu care ai primit sa iei parte la salvarea micutei Maud Graves.
— În cazul acesta, ma voi bucura cu atât mai mult daca încercarea d-tale va avea succes, domnule Clive, zise Farrow. Te

rog sa fii încredintat ca voi face totul spre a sprijini planul d-tale, fara sa ma gândesc la vreun contra-exemplu. Asadar, ne-am înteles.
Acum sa schitam un plan de razboi, caci la insulele Nina vom ajunga cam înspre seara. Vom putea afla daca sunt locuite, caci va trebui sa vedem focuri. Fireste ca tribul pe care-l cautam locuieste în interiorul unei Insule, în desisul de nepatruns. Dar pentru noi principalul e sa avem informatii cât mai precise despre el, ceea ce putem obtine de la vreun trib care locuieste pe coasta vreuneia din aceste insule.
— Minunat, draga capitane! Exclama lordul. Al luat-o de la început cum trebuie. Cred ca vom ajunge negresit la tinta, sunt chiar perfect încredintat. Dar, pe de alta parte, mai cred ca nu e lipsit de primejdie daca vom cauta sa ne informam, caci salbaticii de pe aceste insule sunt foarte banuitori fata de straini.
— Asta o stiu si eu, caci am facut multe experiente proaste în aceasta privinta, zise Farrow. Dar am devenit în schimb foarte prevazatori si stim cum trebuie procedat cu acesti indivizi. Doctorul Bertram al nostru vorbeste aproape toate dialectele de pe aici, ceea ce ne usureaza simtitor sarcina.
— Da, asta e foarte important, zise lordul. Acum sunt într-adevar foarte curios ce ne va aduce seara.
În timpul calatoriei spre sud, lordul îl distra pe capitan, George si ofiteri cu povestirile sale asupra vânatorilor la care

luase parte în toate regiunile globului pamântesc. Si astfel vremea trecu atât de repede, încât toti ramasera uimiti când observara ca întunericul se va lasa în curând.
Departe în zare se ivira puncte întunecate care nu erau decât insulele din grupul Nina.

II.
CAPETENIA SAVA.

FARROW DADU ORDIN IMEDIAT sa se micsoreze viteza motoarelor. Salbaticii care locuiau pe aceste insule au ochi foarte ageri si nu trebuia ca ei sa observe submarinul înainte de vreme si sa se ascunda în desis, lasând satele goale în urma lor.
Vor astepta în larg pâna se va lasa întunericul si de abia pe urma se vor apropia de insule. Mai era o jumatate de ceas pâna atunci si în cele din urma capitanul opri motoarele cu totul.
Farrow, George si Rindow examinara prin ocheanele lor puternice insulele îndepartate, dar nu putura descoperi nici un semn de viata.
— Ciudat! Zise capitanul. Ma asteptasem sa vedem fum de focuri. Dar se poate ca bastinasii sa întrebuinteze lemne uscate de tot, care nu fac fum aproape deloc. Trebuie, deci, sa asteptam întunericul, când vom vedea, poate, lumina locurilor.
— Si cred ca cele mal multe sate se vor si aflând pe partea de sud o acestor insule, raspunse lordul. Coastele de nord sunt prea expuse furtunilor puternice.

— Asa e, la asta nu m-am prea gândit, încuviinta Farrow. Dar înainte de a se lasa întunericul nu ne putem apropia. Înca un sfert de ceas si putem porni înainte.
Aceste cincisprezece minute trecura anevoie, caci toti erau stapâniti de nerabdare. În cele din urma, perdeaua noptii se lasa peste fire si imediat Farrow dadu comanda sa se porneasca motoarele încetisor.
Fara nici un zgomot, submarinul se apropia de prima insula care zacea cufundata în liniste si întuneric. Dupa ce vasul trecu de coasta de apus, capitanul dadu brusc comanda de oprire o motoarelor, caci, dupa cum se asteptase, pe coasta de sud a insulei luceau câteva focuri de lagar. Acolo era, asadar, un sat si principalul lucru era acum sa se puna în legatura cu salbaticii – banuitori de felul lor.
— Vom porni cu barcile de aluminiu, îi zise capitanul lordului. Nu vreau sa ma apropii cu submarinul prea mult de insule, caci banuiesc ca sunt stânci pe aici. As vrea sa-i spionez putin pe salbatici, înainte de a ma arata în fata lor. Te pomenesti ca e chior tribul pe care-l cautam, caci uneori întâmplarea face adevarate minuni.
— Si ce-ai de gând sa faci daca va fi asa? Întreba lordul curios. Vom ataca imediat tribul?
— Daca ma voi fi încredintat ca fata rapita se afla acolo, voi încerca mai întâi s-o rapesc prin viclenie; daca însa nu voi izbuti în felul acesta, atunci va trebui sa

ne folosim de grenadele cu gaze. De aceea nu vreau sa debarc în locul unde se afla satul, ci ceva mai la o parte, apoi ne vom strecura prin desis.
— Minunat, asa aventura îmi place! Exclama Clive cu însufletire. Asta ma intereseaza mai mult decât o vânatoare de fiare salbatice. O sa te rog sa ma iei si pe mine cu d-ta, domnule capitan.
— Fireste, draga domnule Clive. Raspunse Farrow cu graba. D-ta esti doar persoana de capetenie în cazul de fata. Asa, acum vom aduce trei barci pe punte si le vom monta, ca sa putem lua destul camarazi cu noi si sa tinem piept unui eventual atac al salbaticilor.
Farrow dadu comenzile trebuincioase: imediat fura aduse pe punte piesele a trei barci si montate la repezeala.
— Desigur ca si acestea sunt inventate de faimosul dv. inginer Hagen! Zise lordul.
— Da, raspunse Farrow, încetisor. Hagen a construit barcile, dar în curând va trebui sa facem altele, caci ni s-au prapadit câteva pâna acum. De îndata ce vom fi ajuns în ascunzatoarea noastra, vom începe cu fabricatia.
— Hm... toti banuiesc ca aveti pe undeva aici o ascunzatoare sigura, zise lordul. Desigur ca nu-mi vei spune unde se afla, desi eu nu voi vorbi niciodata despre ea. Îmi închipui, însa ca e foarte interesanta.
— Asa si e, zise Farrow. Si nadajduiesc ca nimeni nu va putea ajunge acolo. Poate ramânem mai mult timp împreuna si atunci te voi lua cu placere sa ti-o arat.
— Ah! Asta ar fi minunat! exclama englezul, vesel. Draga capitane, te rog

chiar din suflet sa ma iei. Timp va fi, caci daca o vom elibera pe fetita, ma vei putea duce cu dânsa la Apia, unde vom astepta o zi si în vremea asta eu voi face toate demersurile trebuincioase pe lânga guvernul meu ca sa fie retras ordinul de urmarire împotriva d-tale. As vrea sa fac cu d-ta câteva calatorii, apoi ma vei debarca în vreun port oarecare.
— De ce nu? Cu draga inima, încuviinta Farrow. Dar înainte de toate trebuie s-o regasim pe fetita si s-o salvam. Acum vom trage la sorti zece marinari, care vor merge cu noi în doua barci. În prima barca vom merge noi doi, George, doctorul Bertram si Petre Uriasul.< Voi dispune sa ti se dea doua grenade cu gaze, poate s-avem nevoie de ele.
Tragerea la sorti se îndeplini repede. Cele trei barci fura puse pe apa si marinarii se urcara în ele fara sa faca cel mal usor zgomot.
Petre vâsli cel dintâi cu putere spre insula si urmând ordinul capitanului, se-ndrepte spre un loc care se afla la vreo saizeci de metri de unul din focurile de lagar.
Camarazii privira cu încordare spre tarmul care se apropia tot mai mult. Vazura acum fapturi care stateau pe lânga focuri sau se miscau printre ele. Erau salbatici pe jumatate goi, în general indivizi înalti si voinici. Capitanul zise încetisor doctorului Bertram:
— Dupa cât pot vedea eu, sunt polinezieni. Cred ca d-ta te vei putea întelege cu ei. Nu?

— Fireste, vorbesc si pricep doar cele mai multe dialecte, raspunse Bertram. Sa-i strig de aici, sau mai bine sa ne furisam pâna la ei?
— Trebuie sa stabilim mai întâi daca nu sunt cumva din tribul care a rapit-o pe micuta Graves, zise Farrow. Asta ar fi un mare noroc, într-adevar.
— Hm... ar fi atât de mare norocul acesta încât nici nu îndraznesc sa cred în el, sopti lordul Clive. Au trecut trei ani de când a fost rapita si acum s-o gasim din primul moment? Prea ar fi de tot sa se întâmple asa. Si apoi, trebuie sa marturisesc sincer ca nici n-as vrea sa mearga atât de repede lucrurile, caci as dori sa întâmpin aventuri în toata regula alaturi de dv. – cu toate ca ar fi în interesul bietei fetite s-o regasim si s-o eliberam cât mai curând.
— Vom face noi si treaba asta, zise Farrow plin de nadejde. Vom cerceta toate insulele de pe aici, pâna când vom da de tribul cu micuta regina alba. Asa, Petre, priponeste bine barca de un trunchi – sopti el Uriasului, care-si mânase barca lânga un tufis, ale carui ramuri atârnau deasupra apei. Ah! Asta-i minunat, aici pare sa fie o poteca, pe care sper sa putem înainta fara sa facem zgomot.
Într-adevar, lânga tufis se zarea nelamurit o deschizatura întunecata în desis. George sari cel dintâi pe uscat, caci era nerabdator sa înceapa aventura.
— George, sa n-o iei iar razna! Îl preveni Farrow. Vei astepta pâna vom fi cu totii pe uscat.

Neavând încotro, tânarul trebui sa-i dea ascultare, caci stia ca tatal sau nu glumea când îi nesocotea poruncile.
Era într-adevar o poteca îngusta, care ducea în desis si George îsi dadu seama imediat pentru ce fusese facut drumeagul acesta. Spre stânga se întindea o plaja îngusta, alba, pe care el zari un numar mare de broaste testoase. Salbaticii îsi luau de aici animalele cu carnea gustoasa sau ouale lor.
Pe cât era de placuta descoperirea acestei poteci – prin faptul ca-i scutea pe tovarasii de munca de a-si croi un drum – pe atât era de primejdioasa împrejurarea, caci se puteau astepta sa dea tocmai acum peste niscaiva salbatici. Veniti sa prinda broaste testoase.
George împartasi în soapta tatalui sau banuiala lui.
— Ai dreptate – încuviinta capitanul – trebuie sa ne grabim, pentru a evita o întâlnire nedorita, care ne-ar putea strica toate socotelile. Înainta, tovarasi, revolverele pregatite si feriti-va sa faceti zgomot!
George apucase sa intre pe poteca. În felul acesta, el se pusese în fruntea convoiului si capitanul nu mai zise nimic ci-l urma atât de aproape, încât îl avea mereu sub ochi.
În cea mal mare liniste, mica trupa strabatu poteca întunecoasa. Aici în desis domnea o bezna de nepatruns si trebuiau sa pipaie cu mâna stânga tufele din stânga si dreapta lor, în vreme ce în dreapta tineau revolverul pregatit.

Deodata George râmase locului, caci în mod instinctiv simti ca se apropie de el un om. De fapt, nu auzi nici un zgomot suspect, dar o banuiala pusese brusc stapânire pe el si-l sili sa se opreasca.
Cel din urma se oprira si ei, fara voie, caci era de-ajuns ca unul sa stea în loc, pentru ca sa le închida drumul. Nimeni nu întreba ce s-a întâmplat, caci îti dadeau seama ca se petrecuse ceva deosebit, ceea ce impunea în primul rând sa ramâna linistiti.
Farrow, care venea imediat dupa George, se apleca putin peste umarul acestuia si-si încorda auzul.
Si tatal si fiul auzira acum un zgomot, care n-ar si atras atentia unul necunoscator al desisurilor salbatice – era un plescait usor, care le dadu îndata de înteles ca un om descult calcase într-o baltoaca de pe poteca.
Pamântul acesteia era foarte umed, probabil ca de curând cazuse o ploaie tropicala, care strabatuse pâna si prin frunzisul des al copacilor înalti.
George apuca revolverul de teava. Nu trebuia sa traga, caci în felul acesta ar si alarmat întreg satul salbaticilor. Daca bastinasul acela – care se ducea probabil la plaja sa caute broaste testoase – îi va iesi în fata, îl va culca la pamânt cu o lovitura în cap.
Trecu un minut într-o încordare neînchipuita – toti stiau ca îi ameninta o primejdie, dar nu-si dadeau seama ce poate sa fie.
George simti deodata un trup omenesc izbindu-se de mâna-i stânga, pe care o

tinea întinsa. Se napusti imediat înainte pentru a-l înhata pe potrivnicul necunoscut, acesta însa parea sa fie mai dibaci decât crezuse tânarul, caci se dadu îndarat cu iuteala fulgerului.
Dar nici George nu se dadu batut. El stia ca plutea acum într-o primejdie mare. Ca dusmanul va porni la atac. De aceea se arunca imediat îndarat, se izbi cu putere de tatal sau, dar simti trecându-l pe lânga obraz o lovitura violenta, care nimeri cu zgomot în pamânt.
Atunci sari iar înainte, caci banui ca potrivnicul sau fusese azvârlit peste cap de lovitura care daduse gres, ceea ce însemna ca acum era cel mai nimerit prilej sa-l înhate. Si, într-adevar, îl apuca de parul lui lung, ridica repede revolverul sa loveasca, dar în clipa aceea necunoscutul striga într-o englezeasca stricata:
— Sahib. Sava bun, nu vreo face rau la voi.
— Stai! Striga si lordul Clive, speriat si uimit în acelasi timp. Acesta e capetenia Sava. ÎI cunosc foarte bine, domnule capitan si sunt încredintat ca ne va veni în ajutor.

III.
TRIBUL MALLI.

— OH! SAHIB LORD CLIVE! Exclama capetenia, vesel. Eu foarte multumit.
— Înainte! Zise englezul. Sa mergem în sat. Asta e într-adevar o întâmplare minunata, draga capitane; pe Sava l-am cunoscut în Australia în urma cu ani de

zile. Mi-a fost un tovaras credincios si viteaz într-o expeditie foarte grea pe care am întreprins-o în interiorul tarii. Vom avea un sprijin pretios într-unsul.
— Foarte bine! Zise capitanul. Dar e într-adevar atât de viteaz? De ce a tipat atunci ca o muiere când George l-a înhatat?
— Hm... asta m-a surprins si pe mine, raspunse lordul. M-as si asteptat mai curând sa-l dea gata repede pe George al d-tale. Dar las ca ne va lamuri el de ce a facut-o. Atât va pot spune ca înainte vreme a fost cu adevarat un om viteaz si neînfricosat.
Nu trecu mult si tovarasii ajunsera în sat. Sava îi striga pe supusii sai care venira imediat si-i înconjurara pe marinari, salutându-i cu plecaciuni. Toti erau înalti si voinici, dar faceau impresia de oameni speriati.
Lordul Clive se apropie de capetenie si dupa ce-l masura câteva clipe din cap pâna-n picioare, zise:
— Sava, pe vremuri erai doar un om viteaz si fara frica, nu ti-a fost teama de negri australieni si nici foamea si setea nu te înspaimântau. Ce s-a întâmplat cu tine?
Capetenia, care facea o impresie buna, de om inteligent, privi temator în jurul sau, ca si cum i-ar fi fost frica sa nu-l auda cineva, apoi zise încetisor:
— Sahib, lord Clive, oameni din trib Malli vin adesea pe insula, razboinici grozavi, omoara pe toti.
— Malli? Întreba doctorul Bertram cu mirare. De astia n-am auzit pâna acum.

Cum arata la fata? Unde locuiesc?
Sava se codi câtva timp cu raspunsul, apoi clatina deodata cu energie copul si zise:
— Sava nu trebuie vorbeste, altfel omoara pe el.
— Ei, ia stai nitel, fratiore, ca suntem si noi pe aici! Zise lordul. Tu stii doar ca atâta vreme cât te afli cu mine esti în deplina siguranta. Sa pofteasca indivizii aia Malli, ne descotorosim noi de ei repede! Asadar, spune unde locuiesc, Sava?
Capetenia facu un gest disperat, apoi raspunse:
— Sahib, lord Clive, Sava nu stie. Vin si pleaca pe neasteptate noaptea, nu stiu de unde si încotro.
— Ei bine. Sa vina sanatosi. Cât om fi si noi pe aici. Spuse lordul. Le venim de hac, n-avea grija. Totusi, Sava, tu esti om umblat si cred ca mi-ai putea fi de folos. Caut un trib care se zice ca locuieste pe una din insulele astea. Tribul acesta are o regina mica, alba. Îi cu...
Lordul Clive îsi rupse vorba, caci Sava se clatina pe spate, chipul se schimonosi de spaima si începu sa bâlbâie:
— Sa... hib, lord Clive... plecati repede, primejdie ma. „mare”... oamenii Malli au regina alba.
— Asta-i minunat! Exclama englezul vesel. Si spuneai ca astia vin câteodata pe aici? Cu atât mai bine. Vom avea poate prilejul sa dam ochi cu ei. Sava. Ramânem deocamdata aici. Stii ca nu trebuie sa-ti fie teama atâta vreme cât suntem si noi cu tine. N-as si crezut sa te

fi schimbat atât de mult. Tu, care înainte vreme erai atât de viteaz. De ce sunt atât de fiorosi aia pe care îl numesti „Malli”?
— Ei pot omori, fara ca noi sa-i vedem, raspunse bastinasul. Ei pot fi aici, iar noi nu stim de asta.
Si spunând acestea, îndrepta o privire speriata spre tufisuri, care înconjurau de jur-împrejur luminisul întins. De fapt, era lesne pentru un dusman sa se strecoare pâna în sat, caci avea pretutindeni acoperire.
— Sava, tu te pricepi doar si la lupta, ai dovedit-o pe vremuri în Australia, zise lordul cu imputare. De ce n-ai încercat sa-l ucideti pe Malli aceia, când v-au atacat?
— El omorât multi – raspunse capetenia – si pe frate al meu. Noi nu-i putem vedea, ei ne omoara.
— Ei, da. Voi n-aveti arme, spuse lordul. Cu noi, lucrurile stau altfel si le va merge râu de tot daca ne vor ataca. Acum linisteste-te. Sava, trebuie sa ne vi în aju…
Lordul îsi curma vocea în timpul discutiei dintre englez si bastinas. George îsi aruncase privirile în juru-i uitându-se cu interes la colibele salbaticilor, apoi la desisul îndepartat, pâna la care de abia daca patrundea lumina focului de lagar.
Tocmai când se gândea cât de lesne s-ar fi putut ascunde acolo un dusman, i se paru ca observa o miscare usoara într-o tufa si închise imediat ochii pe jumatate, pentru ca un eventual dusman sa nu poata observa stralucirea lor.

Într-adevar, nu se înselase, tufa se musca – e drept, cu multa bagare de seama, dar George vazu totusi ca un trup omenesc se strecura binisor prin frunzis. Daca era unul din tribul Malli, de care se temea atât de mult Sava?
George trase piedica revolverului. De data asta, nu mai încapea crutare, deoarece Sava spusese doar ca salbaticii Malli ucid fara sa se lase vazuti.
Si asa se parea ca vreo sa faca si omul de acolo, caci George nu-l vazu faptura. Iar miscarea din tufis înceta iar, imediat ochii tânarului se obisnuisera treptat cu întunericul si acum vazu o pereche de ochi care straluceau ciudat. Apoi izbuti sa deosebeasca si capul dusmanului; îl vazu ridicând bratul la gura, zari un obiect lung si subtire. În clipa urmatoare îndrepta revolverul si trase.
Un tipat rasunator dovedi ca nimerise bine, desi fusese nevoit sa traga la repezeala.
Fireste ca în tufisuri mai puteau fi ascunsi si alti dusmani. Tovarasii tânarului îsi dadura imediat seama de asta, caci îsi scosesera revolverele înca înainte ca sa fi rasunat tipatul de moarte. La o comanda a capitanului, ar fi slobozit imediat o salva înspre tufisuri si prin asta ar fi alungat, desigur, pe ceilalti dusmani.
Dar Farrow se feri sa dea aceasta comanda si asculta cu încordare spre desisul din fata, apoi zise încetisor:
— Nu cred sa mai fie pe acolo alti Malli. Caci ar fi strigat sau s-ar si miscat, dupa ce glontul a nimerit pe tovarasul lor. Ne

putem duce, deci, fara teama într-acolo ca sa vedem ce e cu individul împuscat. Nadajduiesc ca e numai ranit si astfel vom putea afla ceva de la el.
George o lua imediat înainte, dar nimic nu se clinti si nici individul împuscat – asupra caruia cadea lumina lampii de buzunar – nu se misca. Ceea ce dovedea ca glontul nimerise în plin.
George vazu acum în mina dreapta a mortului o teava subtire, stralucitoare – si în aceeasi clipa simti o bucurie nespusa ca nimerise atât de bine, caci cu aceasta teava de suflat, pe care salbaticul tocmai voise s-o duca la buze, ar fi ucis fara îndoiala pe unul din tovarasi.
Acum pricepu George teama lui Sava. Primejdiosii Malli azvârleau în chip nevazut si fara zgomot sagetile otravite, apoi dispareau fara urma în desisul pe unde venisera.
— Aha! Tevi de suflat cu sageti otravite, zise lordul Clive. Malli astia par sa fie într-adevar foarte primejdiosi. Acum îl pricep pe Sava, caci împotriva acestei arme nevazute nu ajuta nici cea mai mare vitejie. Cred, însa ca daca-l vom explica cum stau lucrurile, îsi va recapata curajul de altadata. Ah, uite-l ca vine! Priveste aici, Sava, cu asta va trimit Malli moartea pe care n-o vedeti venind si nici n-o banuiti.
Li arata teava, prin al carei capat de jos trase afara o sageata mica, al carei vârf avea o lucire galbuie în lumina lampilor de buzunar.
— Vezi tu – urma lordul – acesti Malli sunt lasi, el nu cuteaza sa porneasca la

lupta dreapta, ci ucid pe furis. Dar de unde stiti ca ucigasii acestia se numesc „Malli”?
— Sahib, lord Clive – raspunse capetenia, rasuflând usurat – ei omoara multi, noi nu-l vedem, apoi striga: „Noi suntem Malli" Noi nu-i vedem. Odata el strigat: „Noi avem regina alba, noi învingem întotdeauna!”. Sahib, noi nu stim niciodata când vine moartea.
— Hm, asta e foarte interesant, zise lordul. As dori sa stiu numai de ce vin indivizii astia pe aceasta insula si-i ucid pe supusii lui Sava? Urmaresc oare sa raspândeasca spaima, pentru ca nimeni sa nu cuteze sa-i caute?
— Alt motiv nici nu vad, zise Farrow. Altminteri n-ar avea de ce sa ucida pe niste locuitori care nici nu banuiesc existenta lor. Parerea mea e ca ei se afla pe aproape si cauta sa înspaimânte tribul lui Sava, numai ca sa împiedice sa fie descoperiti. Individul acesta, care avusese de gând sa-l omoare pe unul de-ai nostri, trebuie sa fi venit cu un kanu si bine ar fi sa-l gasim si sa-l ascundem ca sa-i lasam pe ceilalti în credinta ca tovarasul lor de trib o cazut victima vreunui accident pe mare.
Sava devenise brusc alt om. Acum stia ca Malli nu erau înzestrati cu puteri supranaturale, ci ca ucideau pe furis, în chip las. De aceea se grabi sa zica:
— Eu pun oameni caute kanu-ul, trage pe uscat, ascunde bine.
— Tata. Atunci trebuie sa punem si noi sentinele de jur-împrejurul insulei, îsi dadu cu parerea George. Vrem sa stim

doar de unde vin aia din tribul Malli. Altminteri cum am putea da de satul lor? A! Mi-a venit o idee foarte buna. Da, trebuie sa fac neaparat asta!
— Stai, baiete, las-o mai domol! Zise Farrow râzând Ce trasnaie ti-a dat iar prin cap? Desigur, vreun lucru care te va aduce în mare primejdie. Te cunosc eu destul de bine, George.
— Tata, de data asta ideea mea e într-adevar foarte buna si ne poate si de cel mai mare ajutor, zise George cu însufletire. Daca gasim kanu-ul celui ucis, ma voi folosi eu de el daca tovarasii sai de trib vor veni sa-l caute. Ma voi dezbraca la piele si înnegrindu-ma trupul cu pamântul umed, nu voi atrage atentia nimanui. Daca vor veni kanu-uri cu alti Malli sarcina voastra va fi sa-i alungati cu gloante, iar eu ma voi lua dupa ei si voi afla astfel încotro se-ndreapta.
— Hm... nu e rea ideea – murmura Farrow îngândurat – dar primejdioasa tot e. Am putea sa urmarim cu submarinul kanu-urile salbaticilor, ba cred chiar ca asta ar fi mai sigur pentru noi.
— Nu. Tata, raspunse George, ar fi, dimpotriva, foarte nesigur. N-am putea merge decât sub apa si nu te-as sfatui deloc s-o faci prin partile astea necunoscute. Întreprinderea noastra va da greu cu desavârsire, daca se va întâmpla sa ne împotmolim pe undeva.
— Ai si tu dreptate – încuviinta Farrow – dar trebuie sa marturisesc ca nu ma lasa inima sa-ti îngadui sa pornesti singur dupa acesti salbatici primejdiosi si vicleni. Trebuie sa gasim alta cale.

— Voi merge eu – se oferi imediat lordul Clive – si de fapt eu am si dreptul, caci numai în urma staruintelor mele ati pornit la aceasta întreprindere. Afara de asta, e vorba sa salvam doar pe fiica prietenului meu.
— N-are a face, se grabi sa spuna George. Ideea a fost a mea si vreau s-o duc la îndeplinire. în primul rând, însa, trebuie sa dam de kanu-ul salbaticului.
Cu lampile aprinse, camarazii patrunsera în tufisul des. George, care trecu peste trupul celui ucis, gasi o poteca foarte îngusta, taiata de curând prin desis. Dadu de veste camarazilor sai despre descoperirea facuta, apoi porni repede în lungul cararii, ferindu-se, însa sa faca cel mai mic zgomot, pentru a nu atrage atentia cuiva.
Poteca ducea de-o curmezisul desisului spre nord-est, cotea apoi putin si mergea do acolo drept spre rasarit.
Tânarul ajunse curând pe tarmul rasaritean si aici gasi, ascuns, sub o tufa, kanu-ul cu care venise salbaticul ucis.
Camarazii venira si ei în rând, iar George le zise:
— Tata, am presimtirea ca vor veni peste putin timp si ceilalti Malli, ca sa-l caute pe tovarasul lor disparut. Asadar, îmi voi înnegri putin trupul, cu ajutorul pamântului umed si lipicios care se afla pe aici. Voi va trebui sa va împartiti la dreapta si la stânga acestui golfulet si sa trageti imediat ce îi veti vedea venind cu kanu-urile. Când o vor lua la goana, ma iau repede dupa ei si cred ca voi da

imediat peste satul în care se afla prizoniera biata fetita.
— George, sa stabilesti numai unde se afla insula – zise capitanul – caci ar fi prea primejdios daca vei patrunde dupa salbatici în vreun desis. Asta o vom face pe urma împreuna. Recunosc ca planul tau este bun, dar trebuie sa-ti marturisesc ca as vrea mal bine sa fiu eu în locul tau.
— Nu, nu, se împotrivi George, asta nu se poate. Ideea e a mea si eu trebuie s-o aduc la îndeplinire, dupa cum am mai spus.
Si fara sa mai stea pe gânduri, începu imediat sa se dezbrace. Petre îi ajuta sa-ti frece trupul cu pamântul negru si umed ti pielea sa capata, într-adevar, o culoare oachesa, încât cu greu ar fi putut si deosebit de un bastinas, pe întuneric.
Camarazii ascultara cu încordare, ca sa surprinda apropierea kanu-urile cu ceilalti salbatici, Farrow mai dadu în soapta comanda sa nu traga decât în aer, ca sa-i sperie, caci nu voia sa-i ucida prin surprindere, ci sa-i sileasca sa fuga, pentru ca George sa se poata lua dupa el.
Trecu o jumatate de ceas. George începu sa îsi piarda rabdarea. în vremea asta, luna se ridicase pe cer si ajunsese dupa o perdea mai subtire de nori. Datorita acestui fapt se facu oarecare lumina, dar nu atâta cât sa poata deveni primejdioasa tânarului erou. Pantalonii negri de marinar nu si-i scosese si-si pastrase si brâul în care îsi avea armele. Numai partea superioara a trupului si fata si le mânjise cu pamântul cleios.

Când nerabdarea sa atinse culmea, pe mare se ivira puncte întunecate, care se apropiau cu repeziciune. George intra imediat în kanu, dar râmase deocamdata sub crengile unei tufe.
Într-adevar, punctele care se apropiau cu repeziciune erou kanu-uri. Salbaticii Malli credeau, desigur, ca îi înfricosasera atât de mult pe cel din tribul Lui Sava, încât nu aveau sa se teama de vreo surpriza pe coasta de rasarit.
— George. Eu pornesc acum ceva mai spre stânga – sopti capitanul – caci nu trebuie sa tragem din spatele tau. Fii cu cea mai mare bagare de seama, baiete, nu cobori pe uscat, daca nu vei fi silit la asta de vreo împrejurare cu totul deosebita.
— Voi fi cu ochii în patru, fagadui tânarul.
Apoi îl auzi pe camarazi îndepartându-se si începu sa observe cu atentie apropierea kanu-urilor.
Erau sase, fiecare având câte doi salbatici. Când se aflau Ia vreo cincizeci de metri, rasunara împuscaturi.
Aproape în aceeasi clipa, salbaticii întoarsera kanu-urile cu graba, iar George începu sa vâsleasca imediat. Se pricepea si el sa mânuiasca lopetile cu îndemânare si fara sa produca zgomot, dar îti dadu seama imediat ca trebuia sa-si încordeze toate puterile. Departarea dintre el spori chiar, asa ca fu nevoit sa faca sfortari si mai mari, ca sa nu-i piarda din ochi.
Deodata, însa tresari speriat, caci din nou detunara împuscaturile în spatele

sau, care încetasera treptat, când salbaticii îsi întorsesera kanu-urile, luând-o la fuga. Asta însemna ca se întâmplase ceva care nu era în program.
Îsi întoarse repede privirea si spaima lui deveni acum si mai mare, caci la vreo douazeci de metri îndaratul lui vazu alte cinci kanu-uri, iar în fiecare din ele se afla câte un om care vâslea din rasputeri. Asta însemna ca pe tarmul rasaritean al insulei statusera ascunsi alti salbatici, care, speriati acum de împuscaturi, o luasera si ei la goana.
George se afla la mare ananghie, deoarece nu trebuia sa ramâna în urma, ca sa nu atraga atentia salbaticilor ce veneau dupa el. Se cerea, deci, sa vâsleasca mai departe, fara sa scape din ochi nici kanu-urile din fata lui.
O clipa se gândi sa se prefaca atins de un glont, pentru ca sa-si motiveze prin asta faptul ca-si încetinise vâslitul, dar apoi îsi zise imediat ca cei din urma îl vor recunoaste când se vor apropia de el, în dorinta de a-i veni în ajutor.
Nadajduia acum ca tovarasii sai vor nimeri kanu-urile si atunci salbaticii vor fi nevoiti sa se înapoieze la insula pe care o parasisera, caci nu era de gândit sa porneasca înot pe marea aceasta, deoarece pretutindeni misunau rechini.
Aruncând din nou o privire îndarat, vazu cu bucurie ca doua kanu-uri nu mal vâsleau. Cei dinauntru se chircisera, încercând, probabil, sa astupe gaurile facute de gloante, pentru o împiedica scufundarea lutrelor.

În clipa aceea, luna fu acoperita din nou de un nor des si se facu întuneric bezna. Acum camarazii nu mai puteau trage asupra celorlalte trei kanu-uri. Pe de alta parte, George nu mai vedea kanu-urile dinaintea sa si trebuia, deci, s-astepte, pâna când cele trei dindaratul lui se vor fi apropiat. Ba trebuia, poate, chiar sa le lase s-o ia înainte, pentru ca apoi sa le urmeze, orientându-se dupa loviturile de vâsla.

Îsi încetini putin viteza, silindu-se sa vâsleasca fara zgomot.

Dar spre marea lui spaima baga de seama ca nu mai auzea nici loviturile de vâsla ale celor care veneau în urma. Poate ca cele trei kanu-uri se oprisera, pentru a veni în ajutorul celor doi tovarasi ale caror barci fusesera gaurite de gloante.

George hotarî sa mearga linistit înainte. Cinci minute se scursera în felul acesta. În cele din urma, luna aparu iarasi dintre nori si tânarul vazu cu mult înaintea lui punctele întunecate ale kanu-urilor.

Întorcând privirea, se înspaimânta, caci în imediata lui apropiere, la distante mici, veneau trei kanu-uri. În doua din ele se aflau câte doi salbatici, ceea ce însemna ca tovarasii lor de trib îi scosesera din barcile avariate.

Insula era prea departe pentru ca marinarii sa mai poata trage bine si apoi se putea întâmpla sa-l nimereasca si pe George. Acum era redus la propriile sale puteri si trebuia sa încerce sa scape din situatia asta primejdioasa.

În primul rând, se cerea sa se fereasca neaparat ca oamenii din kanu-uri sa vorbeasca cu el, caci nu le stia limba. Începu sa vâsleasca cu disperare, cautând sa se îndeparteze cât mai mult.

IV.
REGINA ALBA.

SE ÎNTOARCEA DIN CÂND ÎN CÂND cu iuteala fulgerului si vedea cu bucurie ca cele trei kanu-uri ramâneau simtitor în urma. Asadar, tot avea perspectiva sa înainteze destul, încât atunci când va fi descoperit pe care insula locuieste tribul Malli, sa se poata feri de ei la înapoiere.
Tot vâslind cu putere, zari în cele din urma ivindu-se la orizont conturul întunecat al unei insule. Kanu-urile din fata se îndreptau într-acolo, dar George mai trebuia sa-i urmareasca, pâna ce se va fi încredintat ca salbaticii debarcau într-adevar pe acel petec de pamânt. Pe urma va trebui sa gaseasca un prilej nimerit ca s-o stearga înapoi, pe furis.
George era multumit cu sine însusi si începu imediat sa-si faureasca planuri noi. Principalul scop al expeditiei lor era doar s-o salveze pe micuta fata. Asadar, daca tot va fi pe insula si va izbuti sa ramâna neobservat, de ce n-ar încerca s-o rapeasca. Prin asta i-ar cruta pe tovarasii sai de o munca al carei rezultat nu se putea întrevedea. Pe de alta parte, asta va fi chiar greu pentru tovarasii sai, iar fetita ar si primejduita, caci Matu si Temato, care au rapit-o, o vor ucide repede, pentru a nu fi descoperiti.

Va debarca, fireste, numai daca va putea face asta în deplina siguranta si stiind sigur ca va izbândi în întreprinderea sa. I se putea oferi poate vreun prilej s-o aduca în siguranta pe mica Maud, fara sa se expuna la primejdii prea mari.
Cât de surprinsi vor ramâne camarazii când îl vor vedea întorcându-se cu sarmana copila. Trei ani fusese disparuta si el o va scoate din captivitatea grozava, de la prima încercare de a o salva.
Gândul acesta îl înveseli atât de mult pe George, încât începu sa vâsleasca si mai repede. Se apropiase acum pâna la vreo optzeci de metri de kanu-uri. Cele dindaratul lui erou la vreo cincizeci de metri numai, iar pâna la insula mai era cel putin jumatate de kilometru.
Aceasta era întinsa si George era bucuros ca se apropiase atât de mult de kanu-urile din fata, caci nu zari nici o lumina de foc pe tarmul insulei, care sa tradeze existenta unui sat.
Daca însa kanu-urile dinaintea lui vor disparea în umbra tarmului, va fi foarte greu pentru el sa gaseasca locul de debarcare. George îsi zise ca trebuia sa fie acolo vreo poteca îngusta si întortocheata care sa duca de la tarm la un luminis, unde se aflau, desigur, colibele Malli-lor si punctul acesta trebuia sa-l gaseasca neaparat.
Insula era acoperita de o vegetatie bogata si umbra padurii dese se întinde si peste apa marii.
George ar fi dorit sa se apropie si mal mult de kanu-urile dinaintea sa, dar se temea ca salbaticii li vor pune întrebari la

care ar fi trebuit sa raspunsuri. Ei credeau, desigur, ca dânsul e tovarasul lor, pe care-l trimisesera sa stea la pânda în satul lui Sava. Si fara îndoiala ca vor cauta sa capete de la el lamuriri asupra celor întâmplate: în primul rând de unde luasera asa deodata arme oamenii lui Sava.

Dar se putea si ca cei cinci salbatici care se aflau în urma lui sa-i si vazut pe europeni.

La gândul acesta, George fu cuprins de un simtamânt de îngrijorare, caci atunci Temato va banui imediat ca albii venisera încoace numai cu scopul de o gasi pe fetita rapita. Si nu va fi prea târziu atunci când s-ar hotarî sa se înapoieze pentru a-i lua pe tovarasi.

Tatal sau va trebui sa-i dea dreptate daca, tinând seama de aceste împrejurari, el va debarca pe insula, pentru a încerca s-o salveze pe fetita. Ba îi va face chiar imputari, daca nu va fi tacut astfel. Situatia se schimbase complet prin aflarea pe insula a câtorva Malli, care vâsleau acum îndaratul lui.

Stapânit de gândurile acestea, George mai strabatu o buna distanta de drum. Insula nu mai era acum decât Ia vreo doua sute de metri, iar de salbaticii din fata se afla la numai saptezeci de metri.

Tânarul hotarî sa te apropie si mai mult de el si începu sa vâsleasca si mai tare. Astfel izbuti sa ajunga Ia numai cincizeci de metri de el. Când kanu-urile lor se facura nevazute în umbra tarmului insulei.

George mai vâsli câtva timp cu putere, dând kanu-ului directia mai spre nord. Nu trebuia sa se loveasca de barcile dinaintea lui, ci sa se tina deoparte.
În cele din urma, ajunse în umbra tarmului. Vâsli înca o bucata spre nord, apoi se întoarse si opri aproape de tot de tarm sub ocrotirea ramurilor unui tufis mare. Din locul acesta putea foarte bine vedea cum cele trei kanu-uri, care venisera în urma lui, disparusera în umbra tarmului Ia vreo treizeci de metri de el. Nu le pierdu din ochi si baga de seama ca tineau drumul drept înainte, de-a lungul malului.
Acum auzi dintr-acolo zgomote usoare plescait de lopeti, ciocniri de kanu-uri, ceea ce însemna ca acolo era debarcaderul.
Trebuia sa mai astepte câtva timp. Apoi va încerca sa ajunga neobservat în locul acela. Mai mult ca sigur ca salbaticii pusesera vreo sentinela acolo, pe acesta va izbuti el însa s-o scoata repede din lupta.
George auzi deodata un strigat slab. Dar patrunzator, un nume repetat de câteva ori:
— Tukato... Tukato!
Asa se numea, deci, Molli-ul pe care-l împuscase pe insula. Fireste ca salbaticii presupuneau ca el fusese primul care fugise de pe insula, când se pornisera împuscaturile.
George se feri sa raspunda, dupa cum era si logic. Îsi împinse kanu-ul si mai adânc în tufis si privi înaintea lui printre frunze.

Spre uimirea sa, numele nu mai fu strigat – se mai auzira câteva chemari rastite, apoi se facu tacere.
Tânarul astepta linistit vreun sfert de ceas, caci tacerea asta brusca îi oparea suspecta. Nu-si putea închipui ca salbaticii sa treaca cu vederea disparitia subita a tovarasului lor.
Dar când tacerea se prelungi, el îsi spuse ca Malli se vor fi dus în sat, lasând, însa, o sentinela la debarcader.
Încetisor si cu bagare de seama si împinse kanu-ul afara din ascunzatoare, fara sa se foloseasca de vâsle, ci numai tinându-se de ramuri. Fireste. Ca-i trebui mult timp ca sa strabata cei treizeci de metri pâna Ia debarcader, caci trebuia sa se fereasca sa faca zgomot.
Din fericire, ochii sai se obisnuisera cu întunericul care domnea aici, în umbra copacilor. Acum zari în fata lui pete negricioase deasupra apei: erau kanu-urile, însiruite unul lânga altul. Cu îndemnare George îndrepta barca lui în asa fel încât sa se aseze de-o latul lânga primul kanu.
Se apleca apoi imediat, caci în ultima clipa observase ca desisul era taiat aici, pe o latime destul de însemnata. În asa fel încât sa lase un gol care îngaduia salbaticilor sa se îmbarce si sa debarce cu usurinta.
Aici trebuia sa se afle sentinela, daca bastinasii pusesera vreuna. De lucrul acesta trebuia sa te încredinteze.
Câteva minute râmase nemiscat. Viclesugul lui parea sa fi reusit, caci daca omul de straja ar fi auzit sau vazut

apropierea kanu-ului, ar fi cautat sa cerceteze imediat ce rost avea acolo.
Curajosul tânar ridica cu bagare de seama capul si dupa ce se obisnui din nou cu întunericul înconjurator, descoperi un loc întunecat în tufisuri. Acolo era, asadar, poteca ce ducea în interiorul insulei, spre satul primejdiosilor Malli în care era tinuta captiva micuta Maud.
George începu sa chibzuiasca iarasi. N-ai fi fost mal bine sa se înapoieze ti sa-i aduca pe camarazi? Si împreuna cu ei sa dea navala asupra satului, sa-i ameteasca pe locuitori cu ajutorul grenadelor cu gaze, pentru ca apoi s-o salveze pe micuta si s-o duca în siguranta...
Sau sa încerce mai curând singur, bazându-se pe mâzgaleala ce si-o facuse? Va izbuti oare s-o rapeasca pe Maud din mijlocul acestor bastinasi salbatici.
Da, asa trebuia sa faca. Se târî cu bagare de seama pâna la prora kanu-ului, cerceta înca o data cu privirea desisul apropiat. Apoi, fara sa se ridice, se lasa încetisor pe uscat.
Când simti nisipul sub el, nu se ridica înca, ci se târî binisor mai departe, spre desis. Când îi dadu deodata în gând ca, în felul acesta, ar putea juca rolul unul om grav ranit. Daca acum va si descoperit de o sentinela, aceasta va presupune ca Tukato fusese rânit de gloante si ajunsese cu întârziere la debarcader.
Si într-adevar, când fu la vreo zece metri de desis, o faptura înalta si negricioasa

se ivi brusc din frunzis si striga:
— Tukato!
George gemu slab, ca si cum nu mai putea vorbi, dar sentinela paru sa priceapa cum stau lucrurile, caci se apropie repede si se apleca peste tânar, coplesindu-l cu întrebari, pe care eroul nostru fireste ca nu le întelese.
Salbaticul, însa amuti... caci George se rasuci pe spate, apoi ridica mâna stânga si strânse ca într-un cleste beregata dusmanului sau, pe când cu dreapta îl pocni de doua ori în tâmpla cu patul revolverului sau.
Trupul vânjos al Malli-ului se prabusi deasupra lui, se zvârcoli câteva clipe înca, apoi râmase nemiscat. George îl azvârli de pe el, apoi se ridica respirând usurat. Prima si, desigur, cea mai însemnata piedica fusese înlaturata.
Dupa obiceiul marinaresc, avea si el în buzunarul pantalonului un ghem cu sfoara subtire, dar trainica. Cu aceasta, îl lega pe lesinat, îl smulse apoi sortul din jurul soldurilor si facându-l calus i-l vâri în gura.
Tari pe urma trupul voinic pâna la marginea desisului si-l ascunse acolo sub ramurile aplecate ale unor copaci.
Acum începu sa paseasca de-a lungul potecii înguste, tinând în mâna stânga lampa de buzunar, iar în dreapta revolverul.
Dupa cum banuise de la început, poteca serpuia facând coturi prin desis. Focurile de lagar ale satului nu puteau si zarite, deci, dinspre mare si asta dovedea cot de primejdiosi sunt indivizii din tribul Malli.

Timp de vreo cinci minute. George înainta mereu si ochii sai se obisnuisera într-atât cu întunericul care domnea sub copacii desi, încât putea deosebi obiecte care se aflau la câtiva pasi de el.
Deodata ramase locului. Nu putea vedea înca nimic, dar simtise miros de fum. Se afla. Desigur, aproape de tot de sat si faptul acesta trebuia sa-l îndemne sa fie cu bagare de seama, caci nu era exclus ca vicleanul Temato sa si pus si pe aici vreo straja.
Cu auzul încordat la culme. George înainta pas cu pas. Stia ca atât el cât si micuta Maud vor fi pierduti cu desavârsire daca va fi descoperit de salbatici.
Ajunse acum la un tufis foarte mare si des care parea sa închida poteca dar George vazu ca ea facea un cot spre dreapta.
Glasuri omenesti îi izbira auzul. O voce adânca, sonora, se auzi tânarul nu putu însa pricepe cuvintele. Probabil ca tinea vreo cuvântare capetenia. Poate ca le cerea supusilor sai sa atace insula pe care se afla satul lui Sava si sa-l ucida pe strainii aflati acolo.
Caci, atunci când salbaticul tacu, se auzira strigate de aprobare, în privinta carora nu se putea însela nici chiar un om care nu cunoaste limba.
Capetenia lua din nou cuvântul si de data aceasta George îsi înclesta degetele pe mânerul revolverului sau, caci o voce agitata de copil rosti în limbo engleza:
— Matu, du-ma acasa! Vreau sa merg la mamica si la taticul.

Mica Maud Graves nu-si uitase, deci, casa parinteasca, desi traise trei ani încheiati printre salbatici. Nici limba nu si-o uitase – poate ca necredincioasa dadaca se caise de fapta ei si îi vorbea tot în limba materna, caci acum se auzi un alt glas femeiesc, zicând cu blândete într-o englezeasca aproape fara cusur:

— Maud, de ce nu-ti place aici? Îti este doar îngaduit sa faci tot ce poftesti. Nu esti tu oare regina acestor barbati voinici si viteji?

— Vreau sa ma duc acasa! Starui micuta, cu încapatânare.

Lui George i se lua o piatra de pe inima. El se temuse ca fetita ar fi refuzat, poate, sa-l urmeze, ca uitase de viata dinainte si îsi însusise cu totul moravurile salbaticilor.

Si acum auzea, spre marea lui usurare, ca micuta n-avea dorinta mai fierbinte decât sa se înapoieze la casa parinteasca. Mai ramânea numai sa gaseasca un moment prielnic ca s-o poata scoate din sat, pe nesimtite.

Capetenia vorbi din nou, se auzira exclamatii de împotrivire, dar deodata rasuna iarasi glasul femeii, pe care George o banuia ca e Matu, dadaca:

— Maud, pe insula lui Sava sunt oameni albi, barbati din rasa ta. Temato crede ca ei vor sa te elibereze si acum a propus tribului ca sa fii luata de aici. Vor sa te duca la rautaciosul vrajitor Kolavi... Oh! El te va ucide, te uraste pentru ca esti regina tribului...

V.

O SALVARE ÎNDRAZNEATA.

GEORGE TRESARI MULTUMIT. Facuse bine, deci, lasându-se îndemnat de banuiala ce o avea, debarcând pe insula. Daca s-ar fi înapoiat ca sa-l aduca pe tovarasii, ar fi ajuns prea târziu. Micuta ar si fost înlaturata în vremea asta si nimeni n-ar fi putut dovedi crima Malli-lor.

— Matu, spune-i tu lui Temato ca vreau sa ma duc acasa, zise iar Maud cu hotarâre. Nu-l iubesc pe batrânul vrajitor. Sa domneasca el daca vrea!

— Oh! Maud, totul e degeaba, oamenii vor asa, zise Matu aproape plângând, ei se simt amenintati de albii de pe insula lui Sava. Te învinovatesc pe tine de faptul ca s-au ivit ei acolo. Sarmana Maud, de ce te-am adus aici!

Capetenia vorbi din nou si de data asta vorbele sale fura întâmpinate cu exclamatii de bucurie. Matu striga iritata câteva cuvinte, dar fu întrerupta imediat de capetenie.

— Maud, du-te în coliba ta! Zise acum Matu, plângând cu hohote. ÎI cheama pe Kolavi din desis. Saracuta de tine... vrajitorul o sa vina îndata si atunci soarta ta va fi pecetluita.

Acum era momentul sa intervina George. Cu multa bagare de seama se târî pe poteca, apoi putu sa cuprinda cu privirea luminisul, întins, unde se aflau colibele Malli-lor.

Câteva focuri de lagar aruncau o lumina îndestulatoare ca sa poata recunoaste totul. Vazu ca salbaticii erau mai toti

oameni înalti, voinici, întrecuti însa de unul care statea cu spatele la George. Acesta trebuia sa fie capetenia Temato, caci în clipa aceea arata cu bratul întins spre o coliba mare, care se afla în mijlocul luminisului.
George mai vazu ca o tânara salbatica ducea de mâna o fetita spre coliba. Fetita era îmbracata si ea ca si ceilalti, bratele si picioarele ei goale erau pârlite de soare, dar George recunoscu imediat ca era o europeana. Mica Maud Graves, care traia de trei ani în mijlocul acestor salbatici.
Capetenia Temato striga iar câteva cuvinte, iar drept urmare, cei mai multi bastinasi se întoarsera, strabatura în goana luminisul si se facura nevazuti printre copaci. Se duceau, desigur, sa-l aduca pe batrânul vrajitor caruia îi va fi predata nenorocita copila.
George începu sa chibzuiasca ce avea de facut. Trebuia sa încerce neaparat s-o salveze pe fata, înainte ca vrajitorul sa soseasca. Dar îsi dadu seama imediat ca asta ar fi cu neputinta, caci salbaticii se asezasera acum în jurul colibei celei mari, în care intrase Matu cu Maud.
Asa ca nu putea sa intre neobservat. Pentru a o elibera. Trebuia sa se foloseasca de vreo siretenie ca i-o scoata din mâinile acestor oameni fiorosi.
Din nefericire, n-avea la el decât doua grenade cu gaze, care nu erau de-ajuns pentru a împrastia gazul asupra întregului luminis. Trebuia, deci, sa le pastreze pentru cazul extrem.
Atunci îi veni o idee buna. Temato voia sa atace insula lui Sava dupa cum aflase.

Acolo va fi primit cum se cuvine de camarazi, chiar daca George nu-i va înstiinta dinainte. Ba, poate chiar ca submarinul se si afla pe drum, caci tovarasii stabilisera doar directia în care disparusera kanu-urile.
Batrânul vrajitor, pe de alta parte, va lua cu siguranta pe fetita cu el în desis, pentru a o ucide acolo, în coliba lui, ca apoi s-o doseasca. Aici era singura posibilitate pentru George de a încerca cu succes eliberarea ei.
În acest scop, însa, trebuia sa strabata neaparat luminisul. Batrânul Kolavi era adus dinspre rasarit, asa dar avea sa dispara tot într-acolo cu mica Maud. Trebuia sa existe o potecuta care ducea la coliba lui din mijlocul desisului.
Tânarul examina cu bagare de seama luminisul si recunoscu îndata, cu bucurie, ca nu era lucru greu sa mearga pe marginea lui fara sa fie vazut. Lumina locurilor nu ajungea atât de departe ca sa se poata recunoaste tufisurile. Apoi atentia Malli-lor era îndreptata asupra colibei celei mari, în care se afla „Regina alba".
George iesi repede de pe poteca si tinu aproape de tufele care margineau luminisul si furisa repede de-a lungul lor. Fireste ca în tot timpul acesta nu-l slabi din ochi pe salbatici, dar vazu cu multumire ca nici unul din ei nu-si întorcea privirea, atintita asupra colibei.
Numai prima parte a drumului sau era într-adevar primejdioasa, dar pe urma era aparat de celelalte colibe, care se aflau toate în mijlocul luminisului. Acum

putea sa mearga chiar mai repede, fara sa faca zgomot însa.
Trecura rece minute pâna sa fi înconjurat luminisul, apoi se vâri repede într-un tufis des, caci la cel mult zece pasi de el se ivira brusc salbaticii care pornisera la drum în urma poruncii Lui Temato.
Alergau grabiti, fara sa se uite la dreapta sau la stânga si George nu putu sa descopere printre ei nici o faptura suspecta, de aceea astepta linistit în ascunzatoarea sa. Deodata, însa. Tresari speriat, desi se asteptase la ceva asemanator.
Din desis venea încetisor un individ cu o înfatisare grozava, un salbatic cu par alb, mic de statura si încovoiat. Facea impresia unei maimute, cu bratele-i nemasurat de lungi si eu miscarile ciudate pe care le facea mergând.
Era împodobit cu tot soiul de obiecte, ca mai toti vrajitorii triburilor salbatice: piei de sopârle, broaste uscate, paianjeni enormi, oase si alte lucruri dintr-acestea.
George pricepu de ce salbaticii care se dusesera sa-l cheme o luasera atât de mult înaintea lui: desigur ca nu cutezasera sa se apropie de coliba si-l strigasera de la distanta.
Tânarul îsi dadu seama ca acum avea cel mal bun prilej sa faca pregatirile pentru eliberarea sarmanei Maud. Trebuia sa intre pe poteca pe care venise vrajitorul, apoi trebuia sa-l faca nevatamator chiar în drum. Sau sa-l astepte în coliba.
Se strecura repede mai departe, pâna dadu de deschizatura îngusta din care iesise batrânul. Merse o bucata scurta de

poteca, dar îsi dadu seama ca drumeagul acesta era prea strâmt si neprielnic pentru o lupta.
Asadar, nu-i ramânea decât sa mearga la coliba: înainte însa de a face asta, voia sa se încredinteze daca Kolavi aducea într-adevar cu el fetita. Poate ca voia s-o sugrume chiar în fata colibei si atunci tânarul trebuia sa împiedice crima prin câteva gloante bine tintite, sau cu ajutorul grenadelor cu gaze.
Merse repede înainte pâna putu cuprinde cu privirea luminisul si atunci vazu ca Matu tocmai scotea afara din coliba pe micuta Maud. Fiorosul vrajitor întinse bratele lui lungi de maimuta spre biata faptura, care se dadu îndarat scotând un tipat.
Matu o strânse pe fetita la piept si se întoarse înfuriata spre capetenie... Probabil ca voia s-o apere pe Maud cu propria ei viata. Ceea ce se si întâmpla – înainte chiar ca George sa-si dea macar seama de ceea ce te petrece, sau sa poata împiedica faptul.
Temato statea foarte linistit si asculta câtva timp ce-i spunea Matu. Apoi ridica deodata bratul si facu o miscare ciudata cu mâna. Fireste ca George nu pricepea însemnatatea acestui gest. Dar auzi ca Matu scoase un tipat ascutit si-si puse mâinile în jurul gâtului, de parca ar si vrut sa împiedice sa fie gâtuit.
În clipa urmatoare, însa, se si clatina pe picioare, apoi se prabusi la pamânt ca izbita de o lovitura naprasnica. Si acum George vazu ca un Malli, care statea în

spatele capeteniei, îsi lua de la gura teava de suflat.
Nefericita Matu platise scump fapta ei de acum trei ani. Mica Maud râmase câteva clipe ca încremenita, apoi scoase un tipat de spaima si se arunca asupra fapturii neînsufletite, dându-si seama, probabil, ca singurul suflet care-i mai dorea binele disparuse.
Vrajitorul se apropie repede, îsi întinse bratele lui lungi si o înhata pe copila. Cu putere de urias, ridica trupul gingas, îsi apasa mâna stânga pe gura micutei, care tipa mereu, apoi se-ndrepte spre poteca la începutul careia se afle George.
Tânarul se întoarse imediat si începu sa alerge de-a lungul potecii. Acum stia ca Kolavi o va ucide pe Maud de-abia când va fi cu ea în coliba. Trebuia, deci, i-o ia înaintea vrajitorului, spre a cerceta coliba, caci nu era exclus ca dânsul sa si asezat acolo vreo capcana, care i-ar fi putut deveni fatala.
Pe dibuite, George înainta timp de vreo cinci minute, apoi ajunse într-un mic luminis, unde ardea un foc slab. La lumina acestuia, vazu o coliba marisoara care, la fel ca stapânul ei, era împodobita cu cele mai ciudate obiecte.
Privi câteva clipe în jurul sau, apoi hotarî ca e mai bina sa nu intre în coliba, ci sa se posteze la capatul potecii; caci acolo îl putea dobori pe vrajitor cu o lovitura puternica.
Se lipi de un trunchi de copac, tinând în mâna dreapta revolverul, iar în stânga pumnalul daruit de Sanja.

În curând îl auzi venind pe batrânul vrajitor, care scotea strigate ciudate de triumf, caci, dupa trei ani de zile, sosise în sfârsit ziua razbunarii.
George simti o furie grozava punând stapânire pe el. Ce ar fi indurat nefericita copila, daca n-ar fi fost el aici s-o salveze!
Kolavi se apropia tot mai mult. George se apleca gata sa se repeada. Voia sa-l lase pe vrajitor s-o ia înainte cu câtiva pasi, apoi sa sara asupra lui si sa-l izbeasca în tâmpla cu patul revolverului, înainte ca el sa se poata întoarce.
De la capatul potecii rasuna acum râsul triumfator al batrânului. George se vâri ceva mai adânc în tufis, se apleca si mai mult, încordându-si toti muschii.
Faptura lui Kolavi iesi acum de pe poteca. Micuta Maud se zbatea mereu cu îndârjire, dar era neputincioasa în bratele ca de maimuta ale salbaticului.
Sosise clipa hotarâtoare. George se repezi, dar se încurca în niste maracini, cazu, se ridica repede. Aceste câteva clipe fura însa îndeajuns pentru batrân ca sa se întoarca cu iuteala fulgerului.
Când tânarul se napusti acum înainte, mai vazu tocmai la vreme bratul grozav al lui Kolavi repezindu-se cu putere. Ar fi fost pierdut daca lovitura l-ar fi nimerit, asa, însa, izbuti chiar în ultima clipa sa sara Ia o parte.
Din cauza loviturii care daduse gres, Kolavi se clatina si prilejul acesta fu folosit de George. Cu o miscare fulgeratoare, îl pocni în tâmpla pe vrajitor cu patul revolverului.

Oricare altul s-or fi prabusit la pamânt în urma acestei lovituri, dar salbaticul acesta batrân parea sa aiba sapte vieti într-unsul. Se clatina câteva clipe, dar imediat îsi recapata echilibrul si sari în laturi cu o sprinteneala pe care n-ai fi crezut-o cu putinta la el.
George nu mai avu vreme sa dea a doua lovitura, caci bratul lung se repezi iar spre dânsul.
Ca prin urechile acului, tânarul scapa si de data asta, multumita faptului ca se antrenase la box, dar pumnul de fier al vrajitorului tot îl atinse destul de tare în soldul stâng.
În clipa aceea, George îsi dadu seama ca nu-l va putea dobori pe potrivnicul acesta atât de usor precum îsi închipuise. De revolver nu voia sa se foloseasca, pentru a nu face zgomot, caci asta i-ar li putut fi fatal când se va înapoia cu fetita prin sat, spre a ajunge la coasta de apus, unde sa aflau kanu-urile. Îl ramânea numai pumnalul daruit de Sanja.
Cu iuteala fulgerului îl repezi în umarul vrajitorului, al carui brat stâng cazu îndata în jos. Prin asta, micuta Maud scapa din mâna lui si se dadu câtiva pasi de o parte.
— Ramâi aici, Maud! Striga George în englezeste. Te voi duce la tatal tau.
Apoi trebui sa se fereasca din nou de o lovitura, pe care o daduse Kolavi cu pumnul drept. George lovi si el cu patul revolverului, nimerind de data asta la radacina nasului batrânului vrajitor.
Kolavi scoase un racnet de durere: orbit de mânie, se napusti înainte si vru sa-l

înhate pe potrivnicul sau.
George stia, însa ca acum trebuia sa se hotarasca soarta lui. Poate ca mica Maud nici nu-l pricepuse, poate ca voia sa fugo în desis, pentru a se salva de noul salbatic, asa cum îl lua. Desigur, pe George.
Apoi se mai temea ca vrajitorul sa nu alarmeze tribul printr-un strigat puternic. Si asta îl indemna sa puna capat luptei cu orice pret. Cu lovituri de revolver nu-l putea rapune pe batrân, de asta îsi daduse seama.
Se apleca pâna la pamânt, se repezi apoi înainte si în vreme ce Kolavi cauta sa se fereasca de o noua lovitura, pe care o astepta, George îi înfipse pumnalul între coaste.
Scoase repede arma minunata si se dadu în laturi, gata sa repete lovitura, daca ar fi fost nevoie.
Recunoscu însa imediat ca nimerise foarte bine. Kolavi statea nemiscat, cu bratele ridicate înca pe jumatate, ca pentru aparare. Apoi scoase un horcait, trupul începu sa i se clatine si deodata se prabusi la pamânt, ramânând nemiscat.
George se întoarse îndata spre fetita
— Eu sunt european – îi zise, cu glas prietenos – m-am vopsit numai cu negru, ca sa te pot elibera pe tine. Vino, micuta Maud Graves, trebuie sa fugim de pe insula asta. Sunt singur aici, tovarasii mei se afla cu vasul lor pe alta insula. Va trebui sa trecem prin sat. Dar razboinicii au pornit-o înainte.
— Oh, îti multumesc – zise micuta, cu bucurie – acum ma vei duce la mamica si

taticul – nu-i asa? Haide, nu e nevoie sa trecem prin sat. Batrânul Kolavi are aici în apropiere kanu-ul sau. L-ai ucis? Întreba ea cu o curiozitate de copil.
— Da, n-a mers altfel, raspunse George, scurt. Acum, haide, caci n-avem timp de pierdut! Arata-mi repede unde se afla kanu-ul!
Maud îl conduse de-a curmezisul luminisului, facând însa un ocol mare în jurul colibei si soptind cu teama:
— Kolavi a pus capcane pe aici si multi salbatici care au vrut sa patrunda în coliba si-au pierdut viata.
George se simti fericit ca instinctul îl pazise sa se apropie de coliba. Cine stie în ce chip groaznic ar fi pierit!
Maud îi arata o deschizatura îngusta în desis si George îndrepta imediat înauntrul ei lumina lampii sale de buzunar. Era o potecuta care ducea spre rasarit.
Cu micuta dupa el. Tânarul porni repede înainte. Dupa vreo cinci minute numai, dadu de un golf mic, unde gasi repede un kanu ascuns printre ramurile încâlcite ale unui tufis.
Erau si doua lopeti într-unsul si George vazu cu bucurie ca micuta, dar voinica Maud lua o vâsla si începu sa loveasca apa cu putere.
— Trebuie sa facem un ocol mare, zise el dupa ce ajunsera în largul marii. Salbaticii vor sa-i atace pe tovarasii mei, dar vor vedea el pe dracul! Vor fi întâmpinati cu gloante si din cauza asta trebuie sa ne ferim sa nu cadem sub focurile lor. Drumul poate sa fie lung,

Maud, dar el duce spre libertate si la scumpii tai parinti.
— Oh. Unchiule, îti sunt foarte recunoscatoare, zise copila cu caldura Cât se vor bucura sarmanii mei parinti, când ma vor revedea! Mai târziu va trebui sa-mi istorisesti de ce ai venit si cum ai izbutit sa ma gasesti printre salbaticii astia.
George o lua spre miaza zi si când insula pe care o parasisera nu se mai vedea decât ca un punct neînsemnat, lua din nou drumul spre apus.
Timp de vreo jumatate de ceas mersera în directia aceea, apoi George auzi din nord-vest împuscaturi.
— Acum îsi primesc pedeapsa Temato si oamenii sai – zise el – vom putea merge în curând într-acolo, caci Malli vor fi nimiciti. Deocamdata trebuie sa mai facem o bucata buna spre apus, ca sa nu ne întâlnim cu salbaticii fugari.
Împuscaturile devenira tot mai numeroase, apoi se facu deodata tacere. George stia acum ca salbaticii fusesera respinsi, ca-si cautasera salvarea prin fuga.
Schimba imediat directia kanu-ului si o lua din nou spre nord. Trebuia s-ajunga la satul lui Sava, unde se vor fi adunat în vremea asta si camarazii care, desigur, ca vor porni imediat cu submarinul în cautarea lui, crezându-l prizonier sau poate chiar mort.
Tânarul vâsli din toate puterile, caci voia sa-i împiedice pe ai sai sa porneasca cu submarinul. Într-adevar, când zari focurile din sat, îi vazu în acelasi timp si

pe tovarasi, care pareau sa-si ia ramas bun de la capetenia Sava.
Strigatul de triumf al lui George îi facu pe toti sa-si întoarca privirile spre tarm si urale nesfârsite izbucnira din piepturile camarazilor. Entuziasmul atinse culmea când debarca, tinând-o de mâna pe fetita pe care o salvase din mâinile fiorosului vrajitor al tribului de salbatici.
— Am adus-o pe mica Maud Graves! zise el simplu.
Fu nevoit sa istoriseasca amanuntit cum decursese aventura si când sfârsi, lordul Clive îi zise lui Farrow:
— Draga capitane, te invidiez. As dori din toata inima sa am si eu un fiu ca George al d-tale.
— Ai dreptate, draga lordule, raspunse Farrow. Si eu sunt mândru de baiatul acesta, care fagaduieste mult. Si îti doresc chiar sa ai parte de un astfel de fiu, spre multumirea d-tale si spre binele omenirii.
Dupa câteva minute, submarinul parasi insula, îndreptându-se spre Apia, pentru a o duce pe Maud Graves la parintii el.

37
PADUREA ÎN FLACARI.

I.
DISPARITIA DOCTORULUI BERTRAM.

SUNT FOARTE CURIOS SA VAD daca ostenelile mele vor avea succes, zise lordul Clive catre Farrow. Cred însa ca acum, dupa ce ai salvat-o pe fiica prietenului meu, guvernul nu va mai sta

pe gânduri. A fost, într-adevar. O fapta extraordinara ceea ce a facut George al d-tale.
— Bine ar fi daca ne-am putea arata fara frica în toate porturile engleze, zise Farrow, dar în cazul ca nu va fi cu putinta, nu face nimic. La drept vorbind, faceam mare haz ori de câte ori izbuteam sa scapam din cursele ce ni se întindeau.
— Asa e, ati facut-o cum nici nu se putea mai bine – raspunse lordul râzând – dar, fireste ca din cauza aceasta, comandantii vaselor respective nu te prea au la inima. A! Uite, colo se iveste o insula, n-ar fi bine sa ne adapostim pe ea în timpul ceasurilor de arsita ale zilei?
— As vrea în orice caz sa iau apa proaspata, zise Farrow, caci, din pacate, n-am avut timp pentru asta la Apia. Apoi au început sa ne lipseasca si fructele, mai ales portocalele si lamâile, cu ajutorul carora ne ferim de scorbut.
— Insula pare sa fie foarte împadurita, facu lordul Clive, care privea cu încordare prin ocheanul sau. Veti gasi acolo tot ce va trebuie. Îti multumesc înca o data, draga capitane, ca m-ai luat în calatoria asta, ramâne însa asa cum ne-am înteles: ma vei debarca pe vreo insula mai mare, de îndata ce nu vei mai avea ce face cu mine pe bord.
— Sa speram ca asta nu se va întâmpla atât de curând – zise Farrow zâmbind. Ne propusesem doar sa mai trecem împreuna prin câteva aventuri. Oho! Se întrerupse el surprins – ce s-a întâmplat acolo?

La vreo treizeci de metri de submarin, se ivise pentru câteva clipe o masa enorma, de culoare albicioasa Acum, obiectul misterios, lung cam de zece metri, tâsni ca o torpila sub suprafata apei.
— Asta e o sepie uriasa, de culoare alba, zise doctorul Bertram, care tocmai intra în turn împreuna cu George. Trebuie s-o fi luat la goana de teama vreunui dusman grozav. A! Uite colo si o balena, cel mai primejdios vrajmas al acestor caracatite, poate chiar singurul dusman al lor. Drace! Uriasul polip e pierdut.
Cu o iuteala pe care nimeni n-ar fi banuit-o la balena cea lunga de treizeci de metri, ea gonea în urma polipului. Acesta se afla la vreo cincizeci de metri când monstrul îl ajunse, se repezi cu botul sau de forma ciudata, trecu pe deasupra sepiei, valuri de sânge tâsnira în înaltime si apa începu sa clocoteasca pe locul luptei.
Polipul era complet neputincios fata de acest dusman urias, zvârcolelile lui tinura doar câteva minute, apoi se scufunda în adânc.
Balena se mai framânta câteva clipe la suprafata marii, se afunda vertical, coada-i lata de vreo cinci metri batu apa cu putere si în clipa urmatoare disparu si trupul ei enorm.
— Asta a fost o priveliste cum rar se întâlneste, zise doctorul agitat Cred ca nimeni na vazut înca pâna azi ceva asemanator. Aceste caracatite uriase traiesc la adâncimi mari în apa, ceea ce înseamna ca balena trebuie s-o fi urmarit

cu îndârjire, ca s-o fi hotarât sa-si caute salvarea la suprafata.
— A fost interesant, într-adevar! Zise lordul cu însufletire. Vreau sa consider asta ca un semn bun ca vom mai întâmpina multe lucruri ciudate.
— De asta poti fi sigur, raspunse Farrow râzând, caci, de când George al meu e cu noi, nu ne putem plânge de plictiseala. Prin atâtea aventuri n-am trecut nici în cursul razboiului. Sunt sigur deci ca vei fi multumit, draga domnule Clive.
În vremea asta, se apropiau tot mai mult de insula. Tovarasii din turn privira cu încordare prin ocheanele lor puternice spre plaja de cel mult doi metri. În spatele careia începea desisul de nepatruns.
În primii rând, ei observau cu atentie marginea desisului, caci trebuiau sa se astepte oricând sa dea de bastinasi primejdiosi pe o insula singuratica. Dar nu vazura nici o miscare a ramurilor si nici vreun trup negricios ivindu-se din frunzis.
— Pare sa fie, într-adevar, nelocuita – zise Farrow. Putem debarca deci în toata linistea, ca sa luam apa si sa culegem fructe. Poate ca se afla si porci mistreti pe insula sau gasim niscaiva broaste testoase, ca sa ne îmbogatim masa.
— Par sa existe pe acolo pasari asemanatoare gainilor – zise doctorul – si astea nu-s de dispretuit. Cred ca vom putea ramâne linistiti câteva ceasuri si cu prilejul acesta nadajduiesc sa pot cerceta mai de aproape lumea insectelor de pe insula.

— Fireste, asta e lucrul principal pentru d-ta – zise Farrow râzând – si vei putea sa-i faci în voie, daca nu te supara caldura tropicala. În ce ma priveste, eu voi prefera sa ma odihnesc în vreun loc umbrit.
— Pasiunea mea pentru stiinta nu tine seama de piedici, raspunse doctorul. De altfel – adauga el – cred ca se gasesc si animale mai mari pe insula... Tocmai am observat o miscare prin tufisuri. Mai mult ca sigur c-au fost mistreti.
— Hm..., miscarile le-ai vazut adânc între ramuri? Întreba imediat capitanul.
— Fireste, altminteri n-as fi stat în cumpana sa trag îndata într-un bastinas, raspunse doctorul. Trebuie sa fi fost vreo salbaticiune si în afara de mistreti, nu cred sa existe alte animale mari pe insula asta.
— Numai oameni, completa capitanul. Încetiniti motoarele! Ordona el apoi în portavoce si adauga. În vreme ce privea mereu prin ochean spre desisul insulei: Domnule Clive, cred ca ocheanul d-tale e mai bun. Te rog, examineaza cu atentie marginea desisului! Eu am banuiala ca tot se afla oameni pe insula, caci, dupa cât pot vedea de aici, are o înfatisare prea frumoasa, ca sa nu fie locuita.
Trecura înca zece minute, timp în care submarinul se apropiase pâna la vreo doua sute de metri de insula când lordul zise deodata:
— Draga capitane, cu toata bunavointa mea, nu pot descoperi nimic. N-am observat o cât de mica miscare în tufisuri, iar pe de alta parte papagalii se

zbenguie în deplina liniste în frunzisurile palmierilor, ceea ce n-ar face daca s-ar afla oameni prin apropiere.
— De fapt, nici eu nu pot descoperi ceva suspect – încuviinta Farrow – dar, cu toate astea, nu izbutesc sa scap de presimtirea ca suntem amenintati de bastinasi pe aceasta insula. Prin urmare, sa fim cu bagare de seama, cu armele pregatite si gata în orice clipa sa ne aparam.
— Asta-i acum! Dar ce-ai patit, draga capitane? Întreba doctorul mirat. Tocmai d-ta, care esti de obicei neînfricat? Sau ai observat, într-adevar, ceva suspect?
— Nu, doctore, n-am observat nimic, dar spuneam ca sunt stapânit de un simtamânt ciudat, cum nu mi a-a mai întâmplat niciodata, raspunse capitanul. Dac-ar fi sa ascult de vocea inimii, nici nu m-as apropia de insula. Împotriva unor astfel de presimtiri trebuie sa lupti, însa din toate puterile, altminteri n-ai mai putea întreprinde nimic deosebit, niciodata. Asadar, sa intram linistiti în golful care se afla chiar în fata noastra, caci pare sa fie foarte potrivit pentru o debarcare.
— Ah, mi se pare ca vad acolo si un copacel cu totul strain, zise doctorul Bertram. Poate ca se atin în el insecte necunoscute. Nu e exclus sa descopar chiar un soi de pasari cu totul aparte, caci arborele acela pare sa poarte pe dânsul boabe foarte ciudate. Asta ar însemna un mare succes pentru mine si o astfel de pasare ar capata în zoologie numele de „bertrami”.

Farrow zâmbi si raspunse:
— Ti-o doresc din toata Inima, doctore. Dar, în primul rând, ne-as dori sa nu dam de bastinasi pe insula. Asta ne-ar putea aduce neplaceri. Stopati motoarele! Dadu apoi comanda în portavoce.
Submarinul aluneca încetisor în golf. Ca în mai toate insulele Pacificului, malurile coborau si aici drepte, asa ca Farrow putu merge cu „Dox”-ul aproape de tot de tarm.
Petre Uriasul sari cel dintâi de pe puntea vasului pe uscat si lega funiile de la prora si pupa de trunchiurile palmierilor cei mai apropiati.
Dupa el cobori George. E se îndrepta imediat spre un tufis înalt si des, caci, tinând seama de directia spre care privise Bertram prin ochean, vazuse ca doctorul observase miscarile de care vorbise tocmai în tufisul acesta.
Se apleca si ridica ramurile mai de jos, dar nu putu sa descopere nimic suspect, nici macar vreo urma care sa dovedeasca prezenta porcilor mistreti, desi pamântul era moale si umed.
— Domnule doctor – zise el, când Bertram se mai apropiase – în tufisul acesta ai observat miscarile?
— Da. Draga George. N-ai gasit nici o urma de animal?
— Nu si tocmai asta e partea interesanta – raspunse tânarul. Pamântul moale de dedesubtul tufisului e neted de tot, de parc-ar fi fost maturat de curând.
— Îmi dati voie, interveni lordul Clive. Va spuneam doar ca eu am vânat în toate tarile Pamântului si fireste, cu prilejul

acesta am învatat sa citesc si urmele lasate pe teren. As dori sa cercetez si eu putin locul, caci e ciudat ca sa nu se gaseasca nici o urma, pe câta vreme domnul doctor sustine cu tarie ca a observat miscare în tufis.
Lordul se lasa în genunchi, rasfira ramurile si cerceta pamântul. George se apleca peste umarul sau si întreba cu interes:
— Vezi ceva deosebit, domnule Clive? Eu unul n-am fost în stare sa descopar nimic.
— Te cred, draga domnule George, zise lordul Clive serios. N-ai putut descoperi nimic, deoarece nu cunosti înca toate viclesugurile de care se folosesc popoarele salbatice. Sub tufisul acesta au stat doi oameni, dar au sters apoi urmele. Ceea ce spuneai d-ta adineauri, ca terenul pare maturat, e cât se poate de drept, caci el a fost într-adevar netezit cu o ramura înfrunzita. Cel mai nimerit lucru ar fi sa ne înapoiem acum pe submarin si sa trimitem o trupa de câtiva insi, spre a cerceta cu amanuntime insula. Din fericire, dv. aveti o arma minunata, grenadele acelea cu gaze, cu ajutorul carora doi-trei oameni pot da gata un trib întreg. Sa ne retragem deci pe submarin si sa tinem acolo o consfatuire.
— La ce bun? Facu George mirat. Vezi doar ca am cu mine doua grenade dintr-acestea, de asemenea si Petre, precum si Kard, care e îndaratul nostru si doctorul Bertram... Ei, dar unde a ramas doctorul Bertram? Se întrerupse el surprins. A

fost doar lânga noi si trebuie sa fi auzit ca insula nu prezinta nici o primejdie…
— Domnul doctor a disparut în tufisul acela mare de colo, tocmai când domnul Clive a început sa cerceteze terenul, raspunse Petre cu îngrijorare. Sa ma iau dupa el?
— Nu, în nici un cazi striga lordul cu energie. Aceste locuri nu sunt tocmai sigure si doctorul s-a expus unei mari primejdii, de asta sunt încredintat Dar nu trebuie sa-l urmam orbeste.
— Am presimtit eu ca vom întâmpina ceva pe aici, interveni capitanul, care se apropiase si el de ei. Cel putin de data asta n-a mai fost George, care a deprins naravul sa se arunce orbeste în primejdie. Dar lordul Clive are dreptate, sa ne înapoiem deocamdata pe submarin, ca sa tinem o consfatuire. Desigur, în vremea asta doctorul se va fi îndepartat atât de mult, încât nu-l mai putem striga înapoi. Si nici sa ne luam dupa el n-are rost, caci ar însemna sa ne vârâm si noi în primejdie fara nici un folos. Asadar, repede îndarat pe submarin.
Fata de ordinul capitanului nu exista împotrivire si toti se înapoiara în graba pe vas.
Cel din urma se catara în turn lordul. Învatase de la ceilalti cum se închide capacul cel greu, dar când puse mâna pe el, ca sa-l dea peste cap, scoase un tipat de durere, caci o piatra rotunda, în greutate de vreun kilogram, ÎI lovise la încheietura mâinii.
— Capitane, au si început sa ne atace! Striga el, dar, cu toata durerea, nu dadu

drumul capacului, ci izbuti sa-l traga în jos.
În clipa urmatoare, o adevarata ploaie de bolovani se abatu pe puntea submarinului.
Lordul Clive înjura în lege, caci el fusese singurul nimerit de grindina aceea de pietre, dar se dovedi un adevarat camarad, caci, desi ranit în mai multe locuri, nu se lasa pâna nu închise capacul turnului.
— Asa, capitane, zise ei, dupa ce strânse suruburile, acum poti lua iar comanda, iar eu ma voi duce la infirmerie, în lipsa doctorului, sper ca va izbuti sa ma panseze George.
Fireste ca tânarul se arata imediat dispus sa-l panseze, desi ar fi stat mai curând la periscop, ca sa observe insula. Soarta doctorului îl miscase foarte mult. Poate ca învatatul medic cazuse deja victima setei sale de stiinta, fiind ucis de bastinasii acei salbatici.
În vreme ce îi pansa cu îndemânare pe lord, el chibzuia cum i-ar fi putut veni mai bine în ajutor doctorului.
Deodata îi veni o idee. În graba, lipi un plasture pe ultima, rana de la fruntea englezului, apoi se repezi în cabina de comanda.
— Tata – striga el agitat – sa plecam înapoi o bucata de drum cu submarinul, apoi Jean Brike sa trimita câteva bombe cu gaze pe insula. Cred ca în felul acesta vor fi facuti nevatamatori toti salbaticii si la urma îl vom elibera pe doctorul nostru.
— La asta m-am gândit si eu, raspunse Farrow, dar totusi a prea primejdios, caci

doctorul ar putea sa fie si el atins de sfarâmaturile bombei. Nu, George, nu e bine asa. Voi iesi acum cu vasul din golf si vom debarca într-un alt punct ai insulei. Sunt sigur ca va trebui sa sustinem o lupta corp la corp în desis si cu prilejul acesta ne vom putea folosi de grenadele cu gaze.

— Minunat, vom avea o aventura frumoasa! Striga lordul Clive, care se apropiase de ei. Sunt nerabdator sa ma razbun pe salbaticii aia pentru bombardamentul cu pietre de mai înainte. Nadajduiesc ca nu i s-a întâmplat nimic rau doctorului, altminteri voi nimici pur si simplu toata sleahta.

— Asa e, îi vom învata noi minte pe salbaticii aceia zise Farrow scrâsnind din dinti, dar, în afara de asta, trebuie sa marturisesc ca sunt foarte îngrijorat de soarta lui Bertram. Atacul asupra noastra a fost atât de surprinzator si atât de bine planuit, încât sunt încredintat ca sunt condusi de cineva care se pricepe în de-alde astea Ei nu s-au dat de gol când am debarcat pe insula, voiau sa ne ia prin surprindere, dupa ce vom fi patruns în desis. De-abia când au vazut ca ne-am retras, au început sa ne bombardeze cu pietre.

— A! exclama lordul, mi-am adus aminte de ceva. La început eram atât de surprins, încât credeam ca e o nalucire. Sau crezi cu putinta, domnule capitan, ca salbaticii acestia sa vorbeasca frantuzeste?

— Ce, frantuzeste? Striga Farrow încremenit Asta ar fi cât se poate de ciudat Totusi, nu este cu neputinta ca unii din salbatici sa fi fost zvârliti cândva în Noua Caledonie, deoarece insulele astea sunt în stapânirea francezilor.
— Mai c-as putea sustine acum ca acela care dadea ordinele era un european, zise Clive îngândurat Sunt aproape sigur ca am auzit cuvintele „attention” si „en avant”. Dar cum sa ne explicam asta?
— As fi ceva mai linistit în privinta soartei doctorului nostru, dac-as sti ca salbaticii acestia sunt condusi de un european, zise capitanul. Dar nu-mi pot închipui cum sa fi ajuns dânsul aici. Cel mult, se poate sa fi venit de pe insulele Loyalty ale francezilor si s-a stabilit în pustietatea asta, caci exista unii oameni care vor sa fie stapâni cu orice pret, fie si numai peste un trib de salbatici.
Capitanul daduse deja comanda sa se porneasca elicea îndarat. Prin asta, submarinul aluneca afara din golf si pomi cu viteza de-a lungul coastei de sud a insulei.
Farrow privea cu încordare prin periscop spre marginea desisului apropiat si zise:
— Se silesc sa tina pasul cu noi, dar lasa ca le stric eu socotelile. Toata forta la masini! Comanda el apoi.
Submarinul se afla la suprafata, astfel ca putura fi folosite puternicele motoare Diesel, care-i dadeau vasului o viteza mult mai mare. Farrow zâmbi, vazând miscarile înfrigurate din desis, caci probabil ca acela ce-i conducea pe

salbatici, le daduse porunca sa nu scape din ochi submarinul.
Din cauza vitezei cu care alerga acum „Dox”-ul, bastinasii, care mai aveau de luptat si cu plantele care le taiau calea, nu putura tine pasul cu minunatul vas si ramasera în urma.

II.
O ÎNTRPRINDERE ÎNDRAZNEATA.

FARROW SE ÎNDREPTA MULT DE INSULA a carei coasta de sud avea o lungime de vreo cinci kilometri. De-abia când vasul n-ar mal fi putut fi zarit de pe insula decât ca un punctulet, dadu comanda de scufundare. Presupunea ca salbaticii nu auzisera înca despre un submarin si vor crede în lucruri supranaturale când îl vor vedea ivindu-se din apa, neîndraznind deci sa se atinga de doctor. Totusi, daca într-adevar conducatorul lor era un francez, exista primejdia sa-i lamureasca cum stau lucrurile.
Farrow mai merse pe sub apa câtiva metri spre apus, înainte de a lua directia spre nord. Intentiona sa faca un ocol mare, mergând spre coasta de nord a insulei si acolo sa încerce din nou debarcarea.
Prin periscop, insula se zarea ca un punct mic, asa ca era exclus ca oamenii de pe ea sa vada periscopul, în afara de cazul în care francezul avea un ochean bun. Dar, chiar si atunci, ar fi fost îndoielnica descoperirea lui, caci, în primul rând, departarea era foarte mare

si-apoi oceanul era agitat, ceea ce împiedica vederea.
Farrow dadu comanda primului ofiter Rindow, apoi se duse cu George si lordul Clive în cabina sa pentru a stabili în amanuntime planul eliberarii doctorului.
— George – începu capitanul – ma adresez în primul rând tie, cerându-ti sa fii cu mare bagare de seama când vom pasi iarasi pe insula. Sa nu procedezi cu nechibzuinta, orice s-ar întâmpla, caci în loc sa-i ajuti doctorului ai putea sa dai si tu de bucluc. Oricum, va fi greu sa ne apropiem pe nesimtite de salbatici, daca sunt într-adevar condusi de un european, caci individul acesta va presupune, cu siguranta, ca nu-i vom lasa pe tovarasul nostru la ananghie, ci ca vom debarca pe insula prin alt loc. Asadar, e neîndoielnic ca va trimite oameni de straja pe coasta de nord si pe acestia trebuie sa-i facem nevatamatori în primul rând.
— N-ar fi mai bine sa asteptam pâna se va înnopta? Propuse lordul Clive. E drept ca mai sunt cinci ceasuri pâna atunci, dar, pe de alta parte si debarcarea noastra va prezenta mai multa siguranta.
— Fireste ca ar fi preferabil sa debarcam pe întuneric, dar întârzierea ne-ar putea fi spre paguba, caci, în vremea asta, salbaticii l-ar putea ucide pe doctor, daca nu cumva au si facut-o. De aceea, trebuie sa încercam sa-l eliberam cât mai repede.
— Vezi ca noi vom ajunge pe coasta de nord înaintea sentinelelor pe care le va trimite, poate, conducatorul salbaticilor, zise George, caci acestea vor trebui sa-si

croiasca mai întâi drum prin desis, pe câta vreme noi putem fi acolo în câteva minute.
— Hm..., poate ca ai dreptate, încuviinta capitanul. Acum ramâne sa hotarâm cine va face parte din trupa de debarcare. Cred ca, în afara de noi, vor fi de ajuns înca zece oameni, printre care, fireste, trebuie sa fie Petre si Kard. Daca fiecare va lua câte patru grenade cu gaze, va fi de ajuns pentru toti locuitorii de pe insula.
— Nu ar fi mai bine sa luam si mastile aparatoare, ca sa nu fim nevoiti sa asteptam pâna se vor fi împrastiat gazele? Propuse George.
— La asta m-am gândit si eu, raspunse Farrow. Voi pune sa se traga la sorti cei opt marinari care, împreuna cu Petre si Kard, vor trebui sa ne însoteasca, în vremea asta. Tu, George, poti cauta pentru domnul Clive o masca potrivita.
— Vad ca sunteti prevazuti cu de toate pe bord, zise Clive, cu admiratie, când George îl duse în magazia submarinului. Acum pricep si eu cum ati fost în stare ca iesiti cu bine din cele mai mari primejdii si sunt încredintat ca veti scapa si pe viitor din toate aventurile pe care le veti mai întâmpina.
— Ei, ce stii d-ta, domnule Clive! Uneori ma aflam în situatii când n-as fi dat doua parale pe pielea mea – zise George râzând. Am avut însa noroc. Dar, când suntem în masura sa facem toate pregatirile, ca acum, de pilda, putem socoti ca întreprinderea nu va fi primejdioasa. Asa, domnule Clive,

aceasta masca îti vine ca turnata. Mânuirea grenadelor o cunosti acum, asa ca dansul poate începe.
Când se înapoiara în turn, tocmai se terminase cu tragerea la sorti a marinarilor, în aceeasi clipa, Rindow, care privea prin periscop, zise:
— Vad în fata noastra un golf mic, pare sa fie un loc bun pentru acostare. Plaja e larga de cel mult doi metri, desisul pare sa fie de nepatruns. Cred ca va fi tare greu sa va croiti un drum, domnule capitan.
— Nu face nimic, raspunse Farrow, tot e mai bine asa, decât ca salbaticii sa fi putut ajunge lesne la tarmul acesta. Poate ca avem noroc si debarcam fara sa fim simtiti.
Marinarii care iesisera la sorti se înapoiau chiar atunci de la magazie, de unde îsi luasera mastile împotriva gazelor, asa ca mica trupa era gata de drum.
Submarinul înainta încetisor în golf. Farrow statea la periscop si îndrepta spre un punct, unde desisul parea sa fie si mai încâlcit. Când vasul se lipi de tarm, el ordona:
— Puneti mastile!
Comanda fu imediat executata. Petre urca cel dintâi scarita de fier si deschise capacul turnului, tocmai în clipa când vasul de-abia iesise la suprafata.
Privi si asculta cu multa luare aminte spre desis, dar, deoarece nu se arata nimic suspect, îsi facu vânt pe punte.
Ceilalti îl urmara repede, George se gândi o clipa ca trupa era formata din 13

oameni, numarul dracului, dar apoi râse, caci pâna acum izbutise sa se tina tare în ce priveste superstitiile, desi Gerard Plundow, timonierul si Jean Brike, tunarul, cautasera sa-l faca sa creada în ele.
Cel dintâi sari pe uscat Farrow, urmat de George, apoi venira ceilalti camarazi, care îsi scoasera imediat cutitele lor lungi si ascutite, pentru a-si croi drum prin desis. Capitanul merse mai întâi o bucata de-a lungul tarmului, cercetând cu atentie tufisurile, pentru a gasi un loc pe unde-ar fi putut patrunde mal lesne.
Cu multumire, cu prilejul acesta, constata ca tufisurile erau atât de dese si încâlcite, încât ar fi fost aproape cu neputinta o apropiere a salbaticilor. Daca într-adevar presupusul european ar fi trimis spioni spre coasta de nord, desigur ca atunci erau înca ocupati sa-si croiasca drum prin desis.
Capitanul ramase oarecum mirat de faptul ca aici, pe coasta de nord, lipseau palmierii, si desisul era format numai din copacei de înaltimea omului. Pe de alta parte, parea sa nu fi plouat de mult, caci frunzele atârnau vestede, ba unii arbori erau cu desavârsire uscati.
Faptul acesta prezenta însa avantajul ca îndraznetii camarazi ar fi putut auzi cu atât mai usor apropierea salbaticilor prin frunzisul uscat.
În cele din urma, capitanul gasi un loc, pe unde i se parea mai usor de patruns. Tufele erau aici mai verzi, probabil ca se afla prin apropiere vreun izvor.

Cu bagare de seama, Farrow îsi facu loc în desis printre doua tufe mari. Si asteptarile sale fura întrecute, caci se gasi în curând într-o trecatoare îngusta, care înainta prin mijlocul maracinisului uscat.
Camarazii aproape ca nici n-avura nevoie de cutite, caci dadura pretutindeni de locuri pe unde se puteau strecura cu usurinta înaintara astfel vreo suta cincizeci de metri, când capitanul se opri brusc.
Nu ca ar fi auzit vreun zgomot suspect sau ar fi vazut ceva deosebit, dar aerul îi aparu deodata ciudat de nestraveziu.
Dupa ce privi câteva clipe în jurul sau, îsi scoase repede masca de pe fata si trase aer în piept, apoi se întoarse cu iuteala fulgerului si camarazii observara ca figura sa exprima o spaima nespusa. În clipa urmatoare, el facu o miscare cu mâna, ordonând, astfel, retragerea imediata.
George si lordul Clive îsi scoasera si ei mastile si îsi dadura seama îndata din ce cauza ordonase capitanul retragerea aceea grabnica: un miros întepator de fum îi îneca aproape. Cu groaza, vazura imediat niste flacari uriase iesind din tufisuri, la o departare de cel mult patruzeci de metri de ei.
Marea de flacari se întindea în fata lor cu o repeziciune uimitoare, alimentata de vreascurile uscate si curajosii marinari trebuiau sa-si salveze viata.
Îsi pusera repede din nou mastile aparatoare; Petre începu sa alerge

înainte, cu sarituri mari, taind drum prin tufis camarazilor care îl urmau.
Capitanul încheia mica trupa si privea din când în când îndaratul lui, constatând cu spaima ca prapadul focului se apropia mereu.
Vor izbuti oare sa ajunga înapoi pe plaja, unde se afla submarinul?
Când, dupa o noua examinare a situatiei din urma lui, îsi întoarsa privirea iarasi spre cei din fata, ramase câteva clipe împietrit locului, caci înainte, pe stânga fâsiei de verdeata, izbucnira de asemenea flacari. De-abia acum îsi dadu seama ca fusesera încoltiti din toate partile si ca aveau sa piara cu totii în mijlocul flacarilor.
Salbaticii îi lasasera pe marinari sa patrunda cât mai adânc în desis, pentru ca apoi sa-i nimiceasca prin foc. Si ar fi izbutit, fara doar si poate, daca tovarasii n-ar fi avut mastile pe fata, caci fumul înecacios i-ar fi ametit în cursul fugii.
Aerul era fierbinte, dar locul cel mai primejdios se afla înca înaintea curajosilor camarazi: la vreo treizeci de metri în fata lor, viclenii salbatici dadusera foc tufisurilor uscate de cele doua parti ale cararii, si de acolo se apropiau limbile uriase de flacari, facându-le cu neputinta trecerea.
Farrow îsi dadu seama de primejdia grozava în care se aflau si nu vedea de unde le-ar putea veni salvarea. Petre însa parea sa fi dobândit puteri supraomenesti, caci, cu iuteala fulgerului, gasea mereu acele locuri prin tufisuri, pe unde se putea patrunde fara

prea multa greutate; si acolo unde patrundea o data trupul sau de urias, se casca imediat o spartura larga, prin care se puteau strecura apoi camarazii sai.
Si numai multumite lui, mica trupa ajunse la locul primejdios înainte ca cele doua coloane de foc sa se fi împreunat – flacarile aflându-se la numai câtiva metri departare unele de altele, când Uriasul ajunse acolo.
Cu o sfortare supraomeneasca, Petre îsi croi drum pentr-o tufa mare, care-si pastrase înca podoaba, deoarece frunzele ei erau groase si putura rezista mai mult timp caldurii decât celelalte. Petre stia ca orice clipa era pretioasa, de aceea sari în mijlocul acelei tufe, lovi cu disperare cu cutitul în jur, calca totul în picioare si croi astfel o mica poteca printre maracini.
Tovarasii îl urmara cu iuteala fulgerului; era si timpul, caci, când Farrow trecu ultimul prin tufis, pielea de pe mâini începuse sa i se chirceasca deja de dogoarea focului.
Primejdia cea mare fusese înlaturata pentru moment, acum camarazii mai aveau doar vreo cincizeci de metri pâna la golful în care se afla submarinul. Cu sarituri mari, urmara drumul pe care-l taia Petre printre tufe, iscodind totusi cu atentie de amândoua partile, caci s-ar fi putut ca salbaticii sa se fi adunat la capatul cararuii, pentru a se napusti de acolo asupra lor.
Dar, deoarece prin asta s-ar fi expus ei însisi primejdiei de a fi încercuiti de flacari, nu se zari nici un dusman si tovarasii ajunsera nevatamati la plaja.

Rindow le facea semne agitate din turnul submarinului. Credinciosul camarad fusese îngrijorat de soarta tovarasilor sai când vazuse ridicându-se coloanele de flacari din tufisurile uscate ale insulei. Mult timp nici n-ar fi putut ramâne în golf, caci vapaia se apropia tot mai repede de coasta de nord.

Pe punte, marinarii stateau însirati cu carabinele în mâna, caci Rindow luase masura aceasta imediat ce vazuse înaltându-se în departare primele trâmbe subtirele de fum si trasese de aici concluzia ca salbaticii se vor folosi poate de prilej pentru a-i ataca pe camarazi, când se vor retrage din fata focului.

Desigur, tocmai aceste masuri de paza împiedicasera catastrofa, caci, chiar când camarazii sarisera repede pe puntea submarinului, o ploaie de pietre se abatuse asupra lor. Bolovanii netezi, în greutate de câte un kilogram unul, pareau sa fie armele principale ale bastinasilor si înca niste arme primejdioase, dupa cum dovedira strigatele de durere ale câtorva din cei care fusesera nimeriti.

Camarazii sarira în turn, câte doi-trei deodata, cazând aproape unul peste altul jos. Petre, desi ajunsese cel dintâi la submarin, asteptase pâna ce toti coborâsera scarita de fier. De-abia acum începu si el sa coboare treptele, cu toate ca fusese atins destul de grav de pietrele salbaticilor, trase linistit capacul si-i însuruba cu grija. Când fu jos în cabina de comanda, zise:

— Domnule George, d-ta l-ai mai înlocuit o data pe domnul doctor, ia vezi, poate esti în stare sa ma doftoricesti si pe mine. Cred ca m-am ales cu multe zgârieturi.
— Da, draga Petre. Cam asa e, zise George îngrijorat si examina cucuiele si zgârieturile de pe capul credinciosului sau tovaras. Vino repede în cabina doctorului, te voi pansa cât voi putea mai bine.
În vreme ce tânarul îi lega Uriasului ranile. Rindow scotea submarinul afara din golf. Aproape jumatate din coasta de apus era acum în flacari, caci vapaia aceea groaza cuprinsese si desisul verde.
— Asta e o viclenie care nu cred sa fi fost inventata de salbaticii acestia primitivi, zise Farrow când George se înapoie împreuna cu Uriasul în cabina de comanda. Cineva ne-a spionat, asadar, cu atentie si a luat masuri de aparare împotriva încercarii noastre de a debarca Acum nu mai stiu cum vom mai putea întreprinde o noua încercare de a coborî pe uscat, caci se pare ca a pus straji pe toate coastele insulei.
— În cazul acesta, nu ne ramâne decât sa asteptam pâna se va înnopta zise lordul Clive. Altminteri, nu vad cum vom ajunge pe insula, fara a ne expune unor primejdii si mai mari. Sau poate ai vreun alt plan, domnule capitan?
— Nu, raspunse Farrow, habar n-am ce-am putea face. Cum era sa banuiesc ca aici, pe coasta de nord, se vor fi adunat atâtia salbatici?
George chibzuise mult timp si acum spuse deodata:

— Tata, am gasit. N-avem nevoie sa asteptam pâna se va înnopta. Tu stii ca eu tin la doctorul nostru tot atât cât tine el la mine. Si deoarece sunt încredintat ca si dânsul si-ar fi primejduit viata pentru mine, mi-o pun si eu la bataie pe-a mea, de dragul lui. Suntem acum destul de departe de coasta de sud a insulei si nu putem fi vazuti nici cu ajutorul celui mai puternic ochean. Propun deci sa înconjuram insula, îndreptându-ne spre coasta de sud, dar sa ne tinem la departare atât de mare. Încât presupusul european sa nu ne poala zari. Apoi, voi parasi submarinul pe sub apa, în costumul meu de scafandru si voi vizita insula. Sunt încredintat ca în felul acesta voi izbuti sa ma apropii cu totul neobservat si voi putea sa vad ce s-a întâmplat cu doctorul nostru. Te rog, tata, nu încerca sa ma abati de la planul meu!

— Hm..., e îndraznet de tot acest plan, n-am ce zice – raspunse Farrow, dupa câteva clipe de gândire – dar trebuie sa marturisesc ca nu e rau. Regret ca n-am faurit eu acest plan, ca sa-l pot însarcina pe Petre cu înfaptuirea lui, asa însa va trebui sa las pe seama ta întreprinderea asta îndrazneata, caci am convenit noi odata ca acela care a avut o idee buna, s-o si duca la îndeplinire. Totusi, îi poti lua cu tine pe Petre Uriasul si pe Kard.

— Tata, voi face asta cu draga inima – zise George – ma tem numai ca atunci vom bate la ochi. Trei oameni care ies din mare vor fi imediat observati. Poate c-ar fi posibil sa facem în asa fel încât sa merg

eu întâi, iar dupa zece minute sa urmeze Petre. Si dupa alte zece minute Kard. Fireste, daca voi observa ceva suspect, voi astepta pe uscat pâna va veni Petre.
— Daca-mi fagaduiesti asta, voi fi mai linistit, raspunse capitanul. Ma tem însa ca nu-l vei putea astepta pe Petre, daca vor interveni unele fapte care sa te sileasca sa actionezi imediat. Totusi, nu gasesc nici o alta solutie, cu ajutorul careia sa putem afla ce s-a întâmplat cu doctorul nostru, asa ca ramâne cum ai hotarât tu.

III.
ÎN GHEARELE SALBATCILOR.

DUPA CUM PROPUSE GEORGE, submarinul înconjura insula, facând un ocol foarte mare. Nici cu cel mai puternic ochean n-ar fi putut fi zarit periscopul „Dox”-ului.
Când vasul se afla iarasi în fata coastei de sud, Farrow trase periscopul cu totul înauntru, înaltându-l doar din când în când, ca sa se încredinteze ca vasul statea înca în aceeasi directie fata de golful unde acostase întâi.
Pe buna dreptate socotisera capitanul si tovarasii lui ca presupusului european care-i conducea pe salbatici nici nu-i va da în gând ca ei se vor ivi din nou tocmai în golful acesta, astfel ca-si pusese oamenii de straja în alte locuri, unde submarinul ar fi putut de asemenea acosta foarte bine.
La vreo suta de metri în fata insulei, capitanul înalta pentru ultima oara

periscopul si-l lasa si pe George sa priveasca prin el, pentru ca sa-si aleaga locul unde urma sa iasa la suprafata.
Tânarul gasi repede punctul acesta. Era un tufis foarte des, care înainta aproape pâna în apa. Indica repede directia exacta, apoi trase din nou periscopul înauntru.
Capitanul alesese si el locul acesta, înaintea lui George, de aceea comanda oprirea, dupa câteva minute si de-abia începu elicea sa se învârteasca înapoi, ca prora se si izbi usurel de tarmul golfului, care cobora drept în apa.
Fara sa mai înalte periscopul, Farrow ordona sa fie umplute tancurile de balast, submarinul se afunda pâna la opt metri, apoi ramase întepenit în nisipul de pe fundul golfului.
George. Petre si Kard îsi pusesera în vremea asta costumele de scafandru si de-abia atinsese submarinul fundul, ca ei se si îndreptara spre camaruta de scafandru, din dreapta, pe care inginerul Hagen o construise în tancurile de balast.
Pentru lordul Clive, asta era ceva cu totul nou. Privi cu uimire cum cei trei scafandri intrara în camaruta, auzi cum pompele puternice pompau apa înauntru si afla de la capitan ca scafandrii vor parasi acum vasul.
Împreuna cu Farrow, merse în cabina de la prora, obloanele de otel din fata ferestrelor fura date în laturi, si englezul îi vazu pe cei trei tovarasi alunecând prin fata ochilor sai.
Apa era limpede si stravezie pâna la fund, dar capitanul îi zise îngrijorat

însotitorului sau:
— Vreau sa sper ca oamenii de paza, pe care probabil ca i-a pus misteriosul nostru dusman, n-au observat ca suntem aici. Ei pot privi pâna în fundul golfului, asa ca i-ar putea zari pe scafandrii nostri. E regretabil ca nu ma pot înalta cu vasul la suprafata..
— Îmi dai voie, draga capitane – zise lordul – de vreme ce tot presupui ca ai putea fi observat de vreun om pus de paza, atunci n-are ce sa strice daca vei înalta periscopul. În locul d-tale, eu as face asta fara nici o teama.
— Ai dreptate, domnule Clive – încuviinta Farrow dupa câteva clipe de chibzuiala – asta o pot face si probabil ca în felii acesta îndepartez atentia salbaticilor de la camarazii nostri, care se apropie acum de insula pe sub apa.
Capitanii înalta repede periscopul, privi mult timp printr-însul, apoi fi zise lordului:
— E într-adevar ciudat, nu pot descoperi nimic suspect, oare conducatorul acestor salbatici sa nu fi pus deloc oameni de straja în golful acesta? Sau poate e numai o siretenie de-a lui, ca sa ne induca în eroare? Te rog, draga Clive, priveste si d-ta putin prin periscop, poate îti atrage ceva atentia!
Timp de câteva minute, lordul privi spre tarmul apropiat, apoi zise, înaltând din umeri:
— Trebuie sa admit si eu ca nu se zareste nimic suspect, draga capitane. Am vazut numai ca George a si început sa se catere

pe peretele drept al tarmului, la uita-te si d-ta, te rog!
Farrow îsi apropie ochiul de periscop si privi cu încordare cum fiul sau se urca pe peretele de margean. Atâta vreme cât se afla sub apa, lucrul era oarecum lesne, deoarece era aproape împins la suprafata, dar greul începea dupa ce iesea din apa.
Si asta se întâmpla acum. Casca lui George se ivi scânteietoare din mare, în vreme ce Petre si Kard, dupa întelegerea avuta, asteptau linistiti, jos. Urmând sa urce si ei, la interval de zece minute unui dupa altul.
George se înalta cu bagare de seama; în curând, iesise cu jumatatea trupului din apa, se întoarse brusc si se aseza pe marginea tarmului. Îsi descalta la repezeala armele grele, care l-ar fi împiedicat la mersul pe uscat.
Casca si-o pastra, lasând-o închisa, caci ea îi oferea o pavaza împotriva eventualelor bombardamente cu pietre din partea salbaticilor, desi se astepta ca acestia sa fie atât de înspaimântati de ivirea lui, încât nici sa nu se gândeasca la vreun atac.
În afara de cutitul cel mare, de rechini, care face parte din echipamentul oricarui scafandru, George mai avea la brâu un revolver si doua grenade cu gaze. Armele erau astfel lucrate, încât scurta sedere în apa nu le putea dauna.
Acum George îsi facu loc cu bagare de seama printre tufe si vazu cu multumire ca acestea nu erau desfrunzite. Aici

salbaticii n-ar fi putut proceda cu aceeasi viclenie ca pe tarmul de apus.
Chibzui apoi cum sa se apropie mai bine de salbatici, pentru a nu-i înspaimânta prea mult, caci altminteri ar fi existat primejdia sa-l târasca pe doctor în adâncul desisului.
Daca George ar fi stiut cât de cât unde era tinut Bertram, eliberarea acestuia n-ar fi fost prea grea, dar, asa cum stateau lucrurile, trebuia de-abia sa cerceteze desisul.
Tot gândind astfel, George deschise putin ferestruica de la casca, economisind în felul acesta oxigen, pe de o parte, iar, pe de alta parte, putând auzi apropierea salbaticilor.
Cu bagare de seama, îsi facu loc mai departe în desis, dar nimic nu trada prezenta dusmanilor probabil ca ivirea lui nu fusese observata, deoarece salbaticii si conducatorul lor nici nu banuia ca scapasera de moartea pe care le-o pregatisera prin incendierea desisului.
Deodata, George ramase în loc, parându-i-se ca aude un zgomot usor, un fosnet în tufis care i se paru foarte suspect. Într-adevar, zgomotul se apropia mereu, probabil ca un salbatic se furisa spre tarm, pentru a sta de straja acolo.
George închise la loc clapa castii, apoi lua în mâna revolverul, vrând sa încerce sa-l ameteasca pe salbatic cu o lovitura puternica în tâmpla.
Se afunda în tufisul în fata caruia se afla si ramase în asteptare. În costumul cel greu de scafandru, George nu prea avea miscarile libere, dar se bizuia pe faptul ca

salbaticul va ramâne surprins când va vedea ivindu-se deodata, „monstrul” acela în fata lui.
Zâmbetul care i se ivi pe buze la gândul acesta îi pieri imediat, când vazu aparând brusc în fata lui doi bastinasi cu staturi uriase. La asta, George nu se asteptase, si privi pe potrivnicii sai cu aceeasi uimire cu care acestia se uitau la el. Cu iuteala fulgerului, se gândi daca sa jertfeasca o grenada cu gaze sau mai curând sa încerce sa-i ameteasca cu patul revolverului sau.
În spaima lor, salbaticii faceau o impresie atât de caraghioasa, încât George nu-si putu opri un zâmbet; când ridica însa revolverul sa loveasca, cei doi se aruncara cu burta la pamânt, în fata lui. Asta era o situatie cu totul noua, neprevazuta. Ce era de facut?
Pe de o parte, simtea o împotrivire launtrica sa-i ameteasca pe salbaticii fara aparare prin lovituri cu patul revolverului, pe de alta parte însa nu trebuia sa-l lase sa ramâna liberi.
Ca sa-i lege, era cu neputinta, caci pentru asta ar fi trebuit sa-si desfaca în parte costumul de scafandru, pentru a scoate din buzunare sforile groase pe care le avea întotdeauna la el. Si daca salbaticii îl considerau acum drept o fiinta supranaturala, poate ca atunci când l-ar vedea dezbracându-se, ar recunoaste îndata ca au în fata lor un om ca toti oamenii si n-ar sta o clipa la îndoiala sa se apere.
In orice caz Insa, trebuia sa-i faca nevatamatori pe acesti doi indivizi, ca sa

nu se înapoieze în sat si sa-i alarmeze pe ceilalti. Europeanul care era cu ei ar fi recunoscut îndata ca are de-a face cu un scafandru si atunci totul ar fi pierdut.

Tot framântându-se cu gândul ce era de facut, George avu deodata o idee, pe care si-o puse în aplicare: scoase niste sunete nearticulate, care lasara un ecou înabusit în interiorul castii. Atunci, cei doi bastinasi se ridicara pe jumatate si-l privira cu ochii holbati. George începu sa faca gesturi cu bratele, aratând spre tarmul de unde venise si salbaticii se ridicara sovaind si pasira încetisor înaintea lui, în directia aratata.
George zâmbi, închipuindu-si cum se vor înspaimânta din nou, când vor da cu ochii de Petre. Dar si credinciosul sau Urias va fi în aceeasi încurcatura în care fusese si el, George.
Rasufla însa usurat, când salbaticii se facura nevazuti printre copaci, dupa ce mai aruncara spre el câteva priviri înspaimântate.
Încetisor, pasi mai departe si el. Deschise din nou putin clapa castii si asculta cu încordare daca nu cumva se mai apropia vreun salbatic.
Din adâncul desisului patrundea acum un zgomot ciudat, un fel de sunete ca de trompeta înabusite si George se gândi o clipa la negrii africani, care comunica în felul acesta între ei de la mari departari, dupa cum citise în multe descrieri de calatorie.
Îsi dadu insa repede seama ca pe aceasta insula a Pacificului nu putea fi vorba de

asa ceva. În schimb, se simti cuprins de spaima, gândindu-se ca, dupa obiceiul de aici, aceste sunete de trompeta ar putea însemna ca în satul salbaticilor se fac pregatiri pentru un ospat, la care sarmanul doctor Bertram avea sa joace, probabil, rolul de jertfa.
La gândul acesta. George îsi iuti fara voie pasii. Cu cât se apropia mai mult de sunetele acelea înabusite, cu atât se auzeau mai deslusit si mai salbatice. Din ce în ce mai repede si fara sa mai tina seama de zgomotul ce-l facea, îsi croi drum printre tufe si se trezi deodata fata în fata cu un salbatic care-l privi îngrozit în prima clipa, apoi scoase un tipat ascutit si, întorcându-se, porni într-o goana nebuna. Din cauza costumului sau greu, George nu putu tine pasul cu el; începu totusi s-alerge cât putu de repede, caci banuia ca doctorul se afla în mare primejdie.
Deodata, sunetele de trompeta amutira si, în linistea care se facu, se auzira strigate de spaima. Desigur ca salbaticul ajunsese la locul unde erau adunati ceilalti si-i vestise pe tovarasi ca se apropia un monstru ciudat
George auzi acum si un glas limpede, poruncitor, rostind o înjuratura frantuzeasca, apoi dând probabil niste porunci, într-o limba pe care tânarul n-o pricepu. Acesta era, asadar, misteriosul conducator el salbaticilor.
Cu sfortari disperate. George îsi facu loc printre ultimele tufe si se vazu deodata pe un drum îngust, care ducea spre un luminis.

De-abia aruncase o privire într-acolo, ca si ridica mâna cu revolverul. Un glonte porni si cutitul pe care un salbatic îl îndreptase tocmai atunci spre doctorul Bertram zbura ca un arc din mâna lui.
Bietul doctor era legat de un palmier, care crescuse singuratic în mijlocul luminisului. George nu vazu nici o coliba; asadar locul acesta era destinat numai pentru ospaturi.
Când rasuna împuscatura, salbaticii se dadura înapoi pâna la marginea luminisului, iar când vazura ivindu-se faptura aceea ciudata, se facura nevazuti în tufis cu iuteala fulgerului.
Un singur om ramasese locului – un individ înalt, în care George recunoscu îndata un european, în mâna-i ridicata lucea de asemenea un revolver, dar George era nu numai mai repede de mâna, ci si un tintas mai bun decât strainul acesta.
Înainte ca el sa-si poata pune la punct arma glontul lui George îi si azvârli pistolul din mâna.. Cu o înjuratura, barbosul îsi scutura bratul, apoi, din câteva sarituri, se facu si el nevazut în desis.
Acum devenise primejdioasa si situatia tânarului, caci, dintr-o ascunzatoare sigura, nu numai ca salbaticii l-ar fi putut bombarda cu pietre, dar conducatorul lor european l-ar fi putut culca la pamânt cu alta arma.
Trebuia totusi sa-si ia inima în dinti si sa paseasca în luminis, ca sa taie legaturile doctorului, care-l privea zâmbind. George ar fi dorit sa-i astepte pe Petre si Kard si-i

parea rau ca se întelesese cu ei sa-l urmeze la intervale atât de lungi, caci acum s-ar fi prins bine daca ar fi fost si ei acolo, ca sa-l sprijine.
Era însa prea târziu pentru asta de aceea se îndrepta cu revolverul ridicat spre palmierul de care era legat doctorul. Ajunse nevatamat si taie la repezeala funiile.
— Îti multumesc, George, zise Bertram cu glasul slab. Nu mai credeam în salvare, caci francezul mi-a spus ca v-ar fi nimicit pe toti printr-un foc grozav, pe care i-a pus pe tarmul de nord al insulei.
— Mult nu lipsea sa ne pârjolim, e adevarat, raspunse George, dar acum hai sa mergem, doctore, caci nu suntem înca în siguranta. Nu prea am încredere în linistea care domneste acolo, în tufis si ma tem ca francezul va izbuti sa-i încredinteze repede pe salbatici ca nu-s decât un om ca toti oamenii.
— Asa e, încuviinta Bertram. Sa mergem.
— Din nefericire, costumul de scafandru ma împiedica la mers, zise George, dar ia-o d-ta înainte, doctore si te voi urma si eu cât voi putea de repede.
Bertram îsi dadu seama ca tânarul avea dreptate, totusi nu alerga atât de repede dupa cum lesne ar fi putut-o face, caci nu voia sa-l lase prea mult în urma pe salvatorul sau.
Dupa ce facea câtiva pasi, privea îndarat, George facea la fel si observa cu atentie tufisul în care pierisera salbatici si francezul.
Rasufla usurat când ajunse la locul pe unde patrunsese în luminis, caci acum

primejdia cea mare parea înlaturata, pentru ca salbaticii, înspaimântati probabil de aparitia lui, nu îndraznisera sa-l urmeze prin luminis.
Doctorul disparea acum mai des din fata privirilor lui George, de câte ori poteca pe care mergea facea un cot, ceea ce-i facea pe tânar sa se teama ca cei doi salbatici, cu care daduse ochii mai înainte, s-ar putea întoarce si l-ar putea ucide pe Bertram, vazându-l singur.
De aceea, se din rasputeri sa ramâna cât mai aproape de el. Se mai simtea îngrijorat de soarta lui Petre si a lui Kard, a caror înfatisare nu-i va mai speria acum atât de mult pe cei doi salbatici ca prima oara, când îl zarira pe el.
Pe de alta parte, nu era exclus ca Petre sa fi încercat sa-i culce la pamânt si sa se fi luat la lupta cu cei doi potrivnici uriasi. În cazul acesta, lesne s-ar fi putut întâmpla sa fie doborât, caci, cu toata forta lui, ar fi fost împiedicat sa le tina piept din pricina costumului greu de scafandru.
Cei doi fugari se apropiau tot mai mult de mare si George începu sa spere ca totul se va sfârsi cu bine; doctorul disparu acum printre cele din urma tufe, care dadeau de-a dreptul spre mare si la ivirea lui, submarinul va iesi îndata la suprafata si-i va lua pe bord.
Surprinzator era totusi faptul ca Petre nu le iesise înainte si George se simti din nou cuprins de îngrijorare ca i s-ar fi putut întâmpla ceva Uriasului.
Tânarul se afla în fata tufelor care îl desparteau de mare si tocmai voia sa dea

în laturi ramurile pentru a trece printre ele, când îsi simti bratele apucate de niste pumni zdraveni. Prin smucitura cu care fu tras înapoi, cazu si clapa deschisa a castii de scafandru, astfel încât nu mai fu în stare nici sa-l strige pe doctor, ca sa-i vina în ajutor.
Fu târât cu violenta înapoi pe poteca pe care venise si când întoarse putin capul într-o parte, recunoscu în cei doi salbatici pe aceia care se înspaimântasera atât când se ivise mai adineauri în fata lor.

IV.
UN DUEL CUM NU S-A MAI VAZUT.

GEORGE ÎNCERCA SA SE ÎMPOTRIVEASCA cu toata puterea, dar în zadar. Cei doi salbateci îl înhatara atât de bine, încât nu avea nici o putinta de aparare.
Era acum încredintat ca uriasii îl atacasera de asemenea si pe Petre, în vreme ce Kard se afla înca pe fundul golfului, asteptând sa treaca cele zece minute, dupa care urma sa iasa la suprafata.
Gândindu-se mereu la situatia sa, George sa trezi în acelasi loc unde îl eliberase pe doctor cu putin înainte. Salbaticii scoasera imediat tipete ascutite si dupa câteva clipe se si ivira tovarasii lor de trib.
De-abia acum cei doi uriasi îi dadura drumul, dar, înainte ca George sa poata duce mâna la arme, fu înhatat de pumni zdraveni, picioarele îi fura ridicate si fu dus repede de-a curmezisul luminisului.

Intrara cu el în tufisurile în care se facusera nevazuti salbaticii atunci când se ivise dânsul în fata lor. Aici se facea o poteca îngusta si întortocheata, pe care o urmara în graba.
Tot mai adânc patrundeau în desis, ceea ce-l îngrijora mult pe George, caci se gândea ca tovarasii nu vor putea da de el, spre a-l elibera, deoarece salbaticii erau în masura sa împiedice orice înaintare pe poteca aceea îngusta.
Îsi dadusera seama, desigur, ca sub costumul udat nu se afla decât tot un om si acum nu se mai temeau de el.
Un nou luminis se ivi înaintea lor, pe care se afla colibele, în fata carora se putea observa o mare agitatie. George zari si femei, care se facura nevazute imediat când dadura cu ochii de el.
Fu asezat în picioare, apoi se auzi un glas rostind într-o engleza fara cusur, dar care avea un accent strain:
— Care va sa zica tot am pus mâna pe d-ta tinere. E drept, am avut cam mult de furca. Acum va trebui sa iei locul tovarasului d-tale, pe care l-ai eliberat, îmi pare rau, dar n-am încotro. Mai afla ca a fost prins si un alt tovaras de-al d-tale, ceea ce înseamna ca reprezentatia va fi cu mult mai interesanta.
Din cauza acoperitoarei pe care o avea pe cap. George auzise nelamurit cuvintele acestea, apoi pricepu o comanda într-o limba straina, dupa care costumul de scafandru îi fu scos de pe trup.
Francezul îi statea acum în fata. Era un barbat cam de vreo patruzeci de ani; brazdele adânci sapate pe chipul sau

dovedeau ca trecuse prin încercari grele în viata lui. Fara sa vrea George simti un soi de compatimire pentru omul acela, care devenise capetenia unui trib salbatic de pe o insula singuratica. Si fara sa stea mult pe gânduri zise:
— Credeam ca te vei bucura având prilejui sa mai vezi oameni albi. Habar n-am ce ti-am facut noi, dupa cum nici d-ta nu stii. Desigur. N-ar fi mai inteligent din partea d-tale sa ne lasi sa ne vedem de drum, ba poate sa vil si d-ta cu noi? Pe submarinul nostru e loc de ajuns si te vom duce pâna la cel mai apropiat port, unde vei putea debarca.
— Nu, tinere, asta e exclus, raspunse francezul, Raoul Couchet a rupt definitiv cu restul lumii. Vezi ca ti-am spus numele meu, deoarece sunt sigur ca nu vei putea sa-l tradezi altora, îmi pare cât se poate de rau, d-ta esti un tânar viteaz, dar te rog sa ma crezi ca nu-ti mai pot schimba soarta. Am devenit capetenia acestor salbatici, legându-ma sa îndeplinesc anumite obligatiuni, printre care este si aceea ca fiecare strain care va pasi pe insula sa fie ucis. Vezi dar ca nu-ti pot da drumul fara sa-mi primejduiesc propria mea viata.
— Poti veni însa si d-ta, starui George, de ce tii neaparat sa traiesti în mijlocul acestor salbatici?
— Tinere, asta e o chestie pe care nu vei putea s-o pricepi – raspunse francezul cu seriozitate. Caci esti prea tânar înca, spre a putea întelege ca o femeie e în stare sa distruga cu totul viata unui barbat si odata ce am devenit capetenia acestui

trib de salbatici, sunt silit sa-mi îndeplinesc îndatoririle. Repet ca-mi pare într-adevar rau, dar, pentru propria mea siguranta, trebuie sa te jertfesc atât pe d-ta, cât si pe tovarasul d-tale, pe care cei doi oameni ai mei au reusit sa-l prinda de asemenea, dupa ce, cu mare greutate, i-am încredintat pe supusii mei ca voi amândoi sunteti oameni ca toti oamenii si nu fiinte supranaturale. Pe de alta parte, primeste felicitarile mele pentru modul desavârsit cum tragi cu revolverul. De ani de zile n-am mai avut prilejui sa descarc o arma, de aceea ti-a venit si d-tale usor sa-l eliberezi pe doctor. Aha! Uite ca tocmai îl aduc pe tovarasul d-tale. Sunt curios sa vad ce vor hotarî vrajitorul tribului. Ca veti muri amândoi e lucru sigur, numai ca nu stiu înca în ce fel veti fi omorâti. Ei, dar ce lucru deosebit vezi acolo?

George nu se mai uita la mutrele salbaticilor, ci privea îngrijorat spre Petre, care fu zvârlit la pamânt lânga el si dezbracat de costumul de scafandru. Francezul dadu din cap multumit si zise:

— Oamenii mei au priceput repede cum trebuie facuta treaba, desi eu nu le-am dat decât indicatii sumare cum se desfac capacele si suruburile. Asa... Drace! Asta n-as fi..., se întrerupse el speriat, caci Petre, care statuse pâna atunci nemiscat, dupa ce fusese dezbracat de costum, sari îndata în sus, fi înhata de ceafa cu câte o mâna pe amândoi bastinasii si le ciocni capetele unul de altul.

Dar salbaticii, care stiau acum ca n-aveau de-a face cu fiinte supranaturale,

îsi recapatasera curajul si în clipa urmatoare, cinci sau sase se napustira asupra lui Petre.
EI fu aproape acoperit de trupurile negricioase si desi azvârli pe câtiva în laturi, în cele din urma. Uriasul tot fu învins.
— Asta va va costa scump, zise francezul, cred ca vrajitorii vor înaspri pedeapsa... Dar, cum spuneam, eu nu pot face nimic. Ei, dar de ce ma privesc vrajitorii atât de ciudat, ce dracu au? Nu-i vorba, cauta ei de mult sa scape de mine, nu le vine defel la socoteala ca m-am facut stapân aici. Pâna acum le era frica de mine, caci atunci când am debarcat pe insula. În urma cu câtiva ani, am fost nevoit sa ma folosesc de revolver. Aha! Se pare ca într-adevar au pus ceva la cale împotriva mea – adauga el îngrijorat – probabil ca mi-a scazut prestigiul prin faptul ca d-ta ai izbutit sa-mi azvârli revolverul din mâna. la sa vedem!
Câtiva salbatici mai în vârsta, împodobiti cu tot soiul de fleacuri, se apropiara si francezul le striga ceva cu glas poruncitor, într-o limba pe care George n-o pricepea. Ei însa nu raspunsera nimic, pâna ajunsera în fata lui. Cel mai în vârsta îsi înalta atunci trupul si striga câteva cuvinte.
Imediat, toti razboinicii tribului facura cerc în jurul francezului si a celor doi prizonieri. Raoul Couchet pali si sopti lui George:
— Tinere, lucrul devine primejdios. Se vede ca ticalosii au de gând sa faca si cu

mine ceva si au pus la cale vreo nazdravanie de-a lor.
Batrânul vrajitor îi arunca o privire patrunzatoare, apoi începu sa vorbeasca foarte agitat aratând mereu spre francez, care devenea tot mai nelinistit. În vreme ce ascultatorii nu mai conteneau cu exclamatiile de aprobare.
Când vrajitorul rosti ultimele cuvinte, dupa o scurta pauza de efect, salbaticii izbucnira în strigate de triumf, ca niste copiii. Couchet se întoarse însa furios spre George:
— Prin ivirea d-tale pe insula, mi-ai facut buclucul! Stii ce-au pus la cale vrajitorii astia batrâni? Cica sa ne duelam si nu numai noi doi, ci si învingatorul cu tovarasul dumitale. Cu alte cuvinte, daca ma vei ucide, va trebui sa lupti, pe viata si pe moarte, cu prietenul d-tale. Învingatorul definitiv va deveni apoi capetenia tribului sau, daca nu vrea, va putea parasi insula liber si ne suparat de nimeni. Ei, cum îti place idiotenia asta?
George ramase complet naucit o clipa, apoi zâmbi, caci era ceva cu totul imposibil ca el sa lupte cu Petre pe viata si pe moarte. De aceea, i se adresa francezului:
— Te rog, lamureste-i pe oamenii acestia ca nici nu ma gândesc la asta Ca sa lupt cu d-ta n-am nici o pofta, iar cât priveste cu tovarasul meu nici nu poate fi vorba.
Couchet talmaci vrajitorilor raspunsul tânarului, dar când francezul sfârsi ce avea de zis, capetenia vrajitorilor repeta calm si cu hotarâre vorbele sale si adauga ceva ce-l facu pe Couchet sa

paleasca. Cu glasul schimbat, acesta i se adresa lui George:
— Tinere, daca refuzam sa facem ce ni se porunceste, atunci salbaticii ne vor ucide într-un chip cu totul grozav si-ti pot spune de pe acum ca va fi ceva înfiorator. Nu vreau sa ma expun acestei primejdii, asa ca prefer sa trag asupra d-tale. Daca nu vrei sa te aperi, te priveste!
Petre se amesteca si el în vorba:
— Domnule George, as putea duce eu lupta cu francezul si atunci nu mai trebuie sa-ti faci nici o grija. Cu d-ta, m-oi împaca eu mai târziu, am un plan cât se poate de bun.
— Vrajitorii au hotarât sa lupt eu întâi cu tânarul George – zise Couchet – n-avem încotro, trebuie sa ne supunem.
— Nu-i asa ca salbaticii nu pricep limba noastra? Întreba Petre.
— Da, raspunse francezul.
— Bun; atunci ascultati amândoi cum vom face: dupa cum spuneai chiar d-ta, nu prea esti bun tintas, domnule Couchet, deci va trebui sa cazi. Asta înseamna ca domnul George doar te va atinge cu glontul si poti avea deplina încredere ca cel mult îti va zgâria pielea la tâmpla. D-ta însa va trebui sa cazi îndata la pamânt si sa te prefaci mort. Pe urma, când ne vom duela noi amândoi, domnule George, sa faci la fel si cu mine. Vei deveni atunci capetenia salbaticilor si vei putea sa le poruncesti sa duca trupurile noastre la mare; apoi îi trimiti pe ei îndarat si noi vom parasi repede insula. Cred ca mai bine de asa nici nu

se poate. Altminteri, va trebui sa ne folosim de grenadele cu gaze.
— Planul e foarte bun – încuviinta Couchet – si cred ca-l vom aduce la îndeplinire. Ce parere ai d-ta tinere? Dupa cum am observat, esti un tintas admirabil si sper ca lucrurile se vor sfârsi cu bine.
— Ma gândesc ca atunci când ne vom recapata revolverele – raspunse George. Îi vom putea tine la respect pe salbatici cu ele si nu va mai fi nevoie sa aducem la îndeplinire comedia asta.
— Oh, salbaticii sunt destul de vicleni ca sa nu lase lucrurile sa ajunga acolo, raspunse francezul. Sunt printre ei câtiva arcasi minunati, care ne vor gauri imediat trupurile cu sagetile lor, daca vom face o singura miscare suspecta. Pe de alta parte, nici nu stiu unde stau ascunsi, asa ca nu ne putem apara împotriva lor. Nu, tinere, cu forta nu se poate face nimic aici, va trebui sa încercam cu viclenia propusa de tovarasul d-tale. Vrajitorii au devenit nerabdatori, trebuie deci sa începem.
Couchet le zise ceva salbaticilor, dupa aceea se apleca peste George si-i desfacu legaturile. Bastinasii se dadura putin în laturi, iar unii dintre ei disparura în tufisuri.
— Acestia sunt arcasii – sopti Couchet – vezi de fa treaba bine, tinere. Eu ma voi aseza la marginea de nord a luminisului, vom fi, asadar, la o departare de douazeci de metri unul de altul si voi putea sa cad în tufis, unde ma voi preface mort. Dupa

cum am convenit, eu nu te voi nimeri pe d-ta.
George privi repede în juru-i. Îsi redobândise libertatea de miscare si era în stapânirea armelor sale, pe care le purtase în chimir, pe sub costumul de scafandru. Dar vor fi de ajuns cele doua grenade cu gaze împotriva multimii salbaticilor? Era îndoielnic. Pe de alta parte, dupa cum amintise Couchet, trebuiau sa se teama de arcasi, caci înainte ca gazele sa-si faca efectul, ar fi putut porni din tufis câteva sageti.
Couchet ajunsese la locul sau.
— Sa tintesti bine, tinere! Zise el, apoi ridica încetisor revolverul.
Un fior îl strabatu pe George: se va tine oare francezul de cuvânt, tragând alaturi? Avea doar perspectiva sa ramâna capetenie a tribului, daca-i va ucide pe cei doi straini...
George nu mai avu ragazul sa-si sfârseasca gândul, caci, în clipa aceea, revolverul francezului scapara. Tânarul auzi glontele suierând la câtiva metri de capul sau si înfigându-se în trunchiul unui palmier din spatele lui. Couchet se tinuse de cuvânt si George trebuia sa faca la fel.
Era totusi o sarcina primejdioasa aceea pe care si-o luase asupra-si. Potrivnicul sau nu trebuia decât sa faca o cât de mica miscare cu capul, pentru ca glontul sa-i ucida, în loc sa-i zgârie numai pielea.
Ridica încetisor arma.
— Nu misca deloc capul! Mai striga el în ultima clipa, apoi tinti si trase.

Pe obrazul stâng ai lui Couchet începu imediat sa se prelinga sângele, el.
Scoase un strigat ragusit, ridica bratele, se roti o data încetisor, apoi cazu pe spate, în tufis.
Salbaticii scoasera exclamatii de triumf. Probabil ca nu prea erau bucurosi de stapânirea francezului si acum erau multumiti ca scapasera de el.
Alergara cu totii spre tufis si ridicara trupul „neînsufletit". Couchet facea într-adevar impresia unui mort si câteva clipe George se temu ca nimerise prea bine, din nebagare de seama, dar se încredinta repede ca francezul era un actor minunat.
Salbaticii îl asezara lânga Petre, apoi taiara funiile cu care era legat Uriasul si prin gesturi, îi aratara locul unde statuse francezul înainte.
Petre strabatu luminisul si se aseza acolo unde trebuia, George fi striga si lui:
— Petre, vezi sa nu misti deloc capul! Trage tu întâi! Poti sa-mi gauresti mâneca surtucului, ca sa para mai „veritabil".
— Da, domnule George, asa voi face, raspunse Uriasul, calm, caci si el era un tintas minunat si-si putea îngadui gluma aceasta.
Ochi cu iuteala fulgerului, apoi glontul porni. George simti o scuturatura usoara la mâna, privi la bratul stâng si vazu ca glontul îi facuse o ruptura în stofa, lânga umar.
Salbaticii scoasera murmure de admiratie. Pentru ei parea sa fie o minune ca exista oameni care pot nimeri

atât de bine de la o departare asa de mare.
Privira apoi cu interes spre George, care ridica încetisor arma. Petre se uita tinta la el si tinu capul foarte linistit.
De data asta, George simti cum i se strânge inima, caci trebuia sa traga de forma asupra credinciosului sau Petre si oricâta maiestrie ar întrebuinta, se putea totusi sa-l atinga mortal.
N-avea însa încotro, caci altminteri ar fi însemnat sa aiba parte cu totii de o moarte grozava, sub mâna salbaticilor fiorosi. George strânse din dinti, ridica bratul, trase aer în piept, lua la ochi tâmpla Uriasului, apoi se auzi o detunatura si sângele siroi îndata pe obrajii lui Petre.
Acesta îsi juca si el rolul aproape prea bine, caci George se înspaimânta când îl vazu clatinându-se pe picioare, ridicând apoi bratele în aer si scotând un horcait, dupa care se prabusi ca mort de trasnet.
Salbaticii izbucnira din nou în strigate de bucurie. Cele doua dueluri fura pe placul lor si le potolisera setea de sânge.
Îl înconjurara pe George si vorbira cu însufletire, dar, din pacate, tânarul nu întelegea ce voiau de la dânsul.

V.
ÎN MARE ÎNCURCATURA.

DE-ABIA ACUM ÎSI DADU SEAMA GEORGE ca se afla într-o situatie foarte grea, caci cum era sa se înteleaga cu salbaticii, cum sa le spuna sa duca la mare cele doua trupuri ale împuscatilor?

Se îndrepta încet spre grupul mai mic al vrajitorilor si încerca sa se înteleaga cu ei pe frantuzeste, dar, spre parerea sa de rau, nu izbuti sa se faca priceput în schimb, cel mai batrân dintre vrajitori îl coplesi cu un potop de vorbe, din care George nu întelese nimic...
Trebuia neaparat sa-i duca în siguranta pe Petre si pe francez. Tot chibzuind cum sa faca treaba asta, întoarse spatele vrajitorilor si atunci observa cum doi salbatici tocmai ridicau pe brate „cadavrul" Uriasului si strabateau cu el luminisul.
Acesta era prilejul cel mai nimerit ca sa-si duca la îndeplinire planul, de aceea arata spre tufis si le striga cu glas poruncitor salbaticilor în limba franceza, sa duca trupul în desis. Chiar daca nu pricepura cuvintele, îsi dadusera totusi seama ce voia. Se uitara însa întrebatori la vrajitori, dar George repeta cu tarie porunca, însotind-o de gesturi amenintatoare.
Tot atât de amenintator îi privi si pe vrajitori si în cele din urma cel mai batrân din ei încuviinta, dând din cap.
Imediat, salbaticii îl dusera pe Urias în desis. George îi urma si când ajunsera într-un mic luminis, la vreo treizeci de metri de sat, el le dadu de înteles sa-l aseze pe Petre la marginea unui tufis des.
Apoi le facu semn salbaticilor sa-l urmeze, se înapoie în graba spre luminisul satului si ceru cu energie ca si „cadavrul" lui Couchet sa fie dus în acelasi loc unde se afla Petre.

De-abia când se îndeplini si asta si se înapoie în sat împreuna cu cei doi salbatici, curajosul tânar rasufla usurat. Hopul cel greu fusese trecut. La caz de nevoie, Petre si Couchet se puteau strecura în graba pâna la mare, ca sa le dea de veste camarazilor despre cele întâmplate, în vreme ce el însusi, George, trebuia sa chibzuiasca în ce fel sa scape cu bine, caci atât de trandafirie nu era nici situatia lui.
Când aparu acum în luminis, vrajitorii pasira spre el, se înclinara pâna la pamânt ceea ce întarii recunoasterea lui drept capetenie a tribului.
Fu condus apoi cu multa pompa la coliba sa, care se deosebea de celelalte prin marimea ei. Chiar si aranjamentul interior arata ca locuise acolo o capetenie, caci francezul se pricepuse sa-si aranjeze o locuinta confortabila în mijlocul salbaticilor.
Sa aflau acolo o masa, scaune încapatoare si un pat moale, de asemenea un cufar din tabla de zinc, într-un ungher al încaperii. George intrase singur în coliba, se asezase pe un scaun si începuse sa chibzuiasca ce e de facut.
Cât despre o fuga imediata nici nu era de gândit cel mult în timpul noptii ar fi putut face asta.
Dac-ar fi putut sa se puna în legatura cu Petre, situatia ar fi fost cu totul alta credinciosul tovaras l-ar fi adus pe tatal sau si câtiva camarazi, care, cu grenadele lor cu gaze, i-ar fi ametit lesne pe toti locuitorii satului. Fireste ca nici el n-ar fi

scapat de soarta aceasta dar ce însemnatate avea un lesin de douazeci si patru de ore, de vreme ce si-ar fi redobândit apoi libertatea!
Întunericul se va lasa de-abia peste doua ceasuri. Sa ramâna oare pâna atunci în coliba? Îndatoririle de capetenie a tribului nu si le putea îndeplini înca, deoarece nu întelegea limba salbaticilor. Prin deschizatura usii, putea cuprinde cu privirea o mare parte a luminisului si-i vazu pe bastinasii adunati în grupuri privind plini de curiozitate spre coliba lui. Asadar, nici în timpul noptii n-ar fi fost prea usor sa fuga, caci nu era exclus ca si atunci salbaticii sa stea acolo, îmbolditi de curiozitate.
Afara de asta probabil ca vor aprinde si un foc de lagar, a carui lumina va face cu neputinta ca el sa fuga fara sa fie observat.
Tot framântându-si mintea George îsi zise ca singura solutie era sa-si creeze o a doua iesire, de cealalta parte a colibei. Se ridica încetisor si se prefacu ca merge cu nepasare prin interiorul locuintei sale, de fapt însa cerceta peretii cu atentie. Din pacate, peretii erau foarte trainici, din ramuri împletite si era greu sa faca o spartura cu ajutorul cutitului.
Încerca totusi, atunci când gasi un loc de unde nu putea fi zarit de afara. Facu o gaura cu vârful cutitului si privi prin ea, dar vazu cu spaima ca era cu neputinta sa largeasca gaura în timpul zilei, deoarece si de partea aceea a colibei se aflau razboinici, printre care si femei si

copii si tocmai curiozitatea acestora ar fi constituit cel mai mare pericol.
Se aseza din nou pe scaun si se gând daca n-ar fi mai nimerit sa paraseasca satul pur si simplu. Couchet spunea doar ca învingatorului îi este îngaduit sa paraseasca insula oricând. Sau te pomenesti ca prin faptul ca intrase în coliba capeteniei însemna ca primise demnitatea care i se încredinta si trebuia sa ramâna aici de acum încolo?
Tresari speriat de gândurile sale, când o faptura negricioasa se furisa în coliba. Era o femeie tânara, care puse pe masa doua oale de pamânt, împodobite cu ornamente primitive. Nu rosti nici o vorba, nici macar nu-l privi pe George si disparu tot atât de repede si fara zgomot precum venise.
Vazând oalele. George simti o foame grozava. Într-una din ele gasi apa proaspata, în cealalta carne fripta de porc mistret. Îsi cam spuse el ca primind sa manânce din ceea ce i se adusese, se îndatora si mai mult fata de trib, dar foamea îi era mai mare decât scrupulele acestea asa ca începu sa înfulece cu lacomie.
Imediat se auzira de afara strigate vesele, când salbaticii vazura ca George mânca, ceea ce confirma temerile acestuia, ca prin acceptarea mâncarii se îndatorase definitiv fata de bastinasi sa le devina capetenie.
Deodata, strigatele de bucurie fixa întrerupte de altele. Întarâtate, si George vazu cu spaima ivindu-se în luminis cei

doi salbatici care dusesera „cadavrele” lui Petre si Couchet în raristea dinspre mare. Vorbeau agitai, aratând spre desis, dând de înteles, probabil, ca se dusesera sa-i vada pe cei doi morti, dar nu mai dadusera de ei. Treaba putea sa devina neplacuta pentru George, daca salbaticii îsi vor da seama ca fusesera trasi pe sfoara.
Tânarul îi vazu adunându-se în graba si pe cei doi paznici vorbind mereu agitat. în vreme ce batrânul vrajitor nu contenea sa dea din cap cu mirare. Apoi porni de-a lungiri potecii prin tufis, urmat de ceilalti vrajitori.
Neplacut era faptul ca salbaticii care ramasesera aici se strângeau tot mai multi în juni colibei lui George. În acelasi timp, baga de seama ca toti pareau înspaimântati. Desigur ca erau încredintati ca disparitia presupusilor morti se datora unor forte supranaturale.
Dupa putin timp, vrajitorii se înapoiara si mai întarâtati de cum plecasera si se îndreptara de-a dreptul spre coliba lui George, ceea ce-l facu pe tânar sa-si pregateasca cele doua grenade cu gaze.
Vrajitorul cel batrân ramase în usa si începu sa vorbeasca cu însufletire. Fireste ca George nu pricepea nimic, dar, fara sa se ridice de la locul sau, înalta doar din umeri, la care batrânul îi dadu de înteles, prin semne, sa-l urmeze.
George pricepu îndata ca trebuia sa-l însoteasca la luminisul cu pricina, pentru a se încredinta el însusi de disparitia celor doi „morti”.

Se ridica de pe scaun cu multa demnitate si iesi din coliba.
Tinuta lui mândra paru sa-i intimideze pe salbatici, caci se dadura cu respect în laturi.
Când ajunsera în luminis, George se uita fara sa se tulbure în jurul sau, apoi îndrepta o privire întrebatoare asupra batrânului vrajitor.
Acesta arata cu mâna spre tufisul lânga care zacusera presupusii morti, iar drept raspuns George îsi lua o mutra nevinovata si arata spre cer…
Uimiti peste masura, vrajitorii privira mai întâi la el, apoi se uitara unul la altul; erau ei mai vicleni decât tovarasii lor de trib, nu-i vorba si desigur ca nu credeau nici ei în fleacurile astea, dar întâmplarea li se parea si lor cam ciudata.
Nu vazusera cu ochii lor cum cei doi potrivnici se prabusisera nemiscati? Si cum sa se fi evaporat în aer trupurile lor?
George ramasese singur în luminis cu cel sase vrajitori batrâni, caci ceilalti salbatici preferasera sa se retraga, pe nesimtite, din pricina spaimei ce pusese stapânire pe ei. Tânarul îsi dadu seama ca acum era momentul potrivit sa stearga putina, cu atât mai mult cu cât era încredintat ca Petre se afla prin apropiere.
Cu un gest de stapânitor, le dadu de înteles vrajitorilor înmarmuriti sa ramâna acolo unde se aflau, iar el pasi cu demnitate spre cealalta margine a luminisului, unde observase – dupa ramurile rupte de curând – locul pe unde patrunsesera în tufis Petre si francezul.

Când fu la vreo douazeci de metri de vrajitori, smulse cu iuteala fulgerului o grenada cu gaze de la brâu si o arunca asupra celor din fata sa. Batrânii dadura sa fuga, dar nu ajunsera prea departe, caci gazele îsi si facusera efectul, culcându-l la pamânt.
George se strecura repede prin spartura pe care o facuse Uriasul, si nu-i fu lesne sa recunoasca urmele lasate de credinciosul sau tovaras. Ele duceau spre coasta de sud, ceea ce era o dovada ca Petre va veni cu ajutoare. Tânarul îsi aduse aminte deodata de costumele de scafandru. Cu nici un chip nu trebuiau sa ramâna în sat; era deci nevoie sa se dea un atac cu grenade cu gaze, pentru a si le lua îndarat.
Deoarece peste vreun ceas se va lasa întunericul, nu va fi prea greu sa patrunda pe nesimtite în sat cu atât mai mult cu cât salbaticii se vor ascunde prin colibe, înspaimântati, pe de o parte, de misterioasa disparitie a celor doi morti, iar, pe de arta, de lesinul inexplicabil al vrajitorilor.
Ba chiar era de presupus ca se vor aprinde focuri mari în sat, ca pavaza împotriva duhurilor rele si în jurul acestor focuri se vor strânge toti locuitorii. În felul acesta, efectul minunatelor grenade va fi si mai puternic.
George gonea de zor spre coasta de sud, pe cararea pe care o facuse Petre cu putin timp înainte.
Deodata, auzi un zgomot usor înaintea sa. Tocmai îsi facuse loc printre doua

tufe mari si acum se dadu repede în laturi, apuca de teava unul din revolvere cu mâna dreapta, tinându-l pe celalalt în mâna stânga, fiind gata sa traga.
Zgomotul se apropia tot mai mult si se auzea ca si cum un om îsi târî cu greu picioarele.
Ramurile de lânga George se miscara, un cap negricios se ivi printre frunze..., un tipat ragusit rasuna si o pereche de ochi îngroziti se holbara la el. În clipa urmatoare, George izbi cu patul revolverului în tâmpla salbaticului.
Aplecându-se asupra trupului neînsufletit, vazu cu mirare ca individul mai fusese lovit de curând, caci avea un cucui cât toate zilele la tâmpla stânga. Fara îndoiala ca era opera pumnului lui Petre, de aceea paruse atât de înspaimântat salbaticul, caci, dupa credinta lui, fusese atacat de un mort.
Fara sa se mai ocupe de victima sa, George porni mai departe pe urmele Uriasului; de-abia facu însa douazeci de metri, ca auzi alte zgomote. De data asta, pareau ca se apropie mai multi oameni.
Tânarul se ascunse sub o tufa mare, îsi pregati grenada si tinu revolverul gata sa traga.
Dar când ramurile din apropierea lui se miscara, George lasa arma jos, rasuflând usurat, caci printre frunze se ivi chipul credinciosului sau Petre, ai carui ochi luceau de bucurie.
— Halal sa-ti fie. Domnule George! Dar cum ai izbutit sa fugi? Domnul Couchet spunea ca vrajitorii nu te vor lasa sa pleci

din moment ce ai pasit în coliba sau ai primit sa manânci din bucatele lor.
Înainte ca tânarul sa poata raspunde, printre ramuri îsi facura loc tatal sau, doctorul si alti camarazi, care îl înconjurara voiosi. Era si Couchet printre ei si acesta zise miscat:
— Domnule Farrow, m-am înteles pe deplin cu tatal d-tale. Ma va debarca în vreun port, de unde apoi voi ajunge lesne pe Uvea insula pe care am trait pâna am venit aici. Acum ne putem înapoia la submarin, lasându-i pe salbatici în plata Domnului.
— Stai ca nu merge asa, raspunse George. Trebuie sa ne luam îndarat costumele de scafandru si apoi în coliba d-tale se afla un cufar la care cred ca n-ai renunta de bunavoie.
— Asa e – zise francezul – se afla în el hârtiile mele si alte documente importante. Dar cum vrei sa facem? Nu cred ca salbaticii ne vor da lucrurile, cu atât mai mult cu cât se vor împotrivi fara doar si poate vrajitorii.
— Pe astia i-am „aranjat" eu cum trebuie cu ajutorul grenadelor cu gaze – raspunse George – iar cu ceilalti vom proceda la fel; pe urma ne va fi usor sa ne luam lucrurile.
Povesti pe scurt cum îi ametise pe vrajitori si cum stersese apoi putina.
— Minunat! Exclama capitanul. Înainte, spre sat, baieti!
— Cred ca sunt si prea nauciti ca sa le mai dea în gând sa puna oameni de straja, zise George. Prilejul e deci cât se poate de bun ca sa scapam de ei. Sa ne

grabim însa, ca sa ajungem acolo înainte de a aprinde focurile, altminteri s-ar putea întâmpla ca vreunul din ei sa cada în flacari când va fi ametit de gaze, iar noi nu i-am putea veni în ajutor, trebuind sa asteptam o jumatate de ceas pâna se vor fi împrastiat gazele.
— Ai dreptate, trebuie sa tinem seama de asta, raspunse capitanul cu seriozitate. La drum, deci!
Afara de capitan, de Petre si de francez, mai venisera zece marinari, împreuna cu George, erau cu totul cincisprezece oameni, care pornisera acum prin desis. George se asezase în fruntea micului convoi, si-i conducea pe camarazi înapoi, pe drumul pe care venise.
Când ajunsera lânga salbaticul care zacea înca în nesimtire. Petre Uriasul izbucni în râs si zise:
— Ce spaima a mai tras asta când a dat cu ochii de noi! Dar înainte ca sa poata scoate un singur tipat, l-am si culcat eu la pamânt.
— Tot mai bine e sa-i legam, fu de parere capitanul. Nu e exclus sa ne devina primejdios, în vreme ce vom astepta sa se scurga jumatatea de ceas, pâna se vor fi împrastiat gazele.
Petre îl lega asa cum stia el, apoi porni mai departe.
Curajosii marinari strabatura fara teama luminisul unde zaceau vrajitorii lesinati, caci gazele se împrastiasera în vremea asta. George vazu cu bucurie ca numarul lesinatilor sporise cu patru. Probabil ca vreo câtiva salbatici mai curiosi se apropiasera atât de mult de vrajitori,

încât avusesera si ei de suferit efectul gazului.
Si acum venea partea cea mai grea a întreprinderii.. Satul se afla la o departare de numai treizeci de metri si lesne s-ar fi putut întâmpla ca un salbatic sa iasa în întâmpinarea marinarilor, pe poteca. Daca se vor descotorosi de el cu ajutorul unei grenada cu gaze, atunci ar fi împiedicati ei însisi sa înainteze, timp de o jumatate de ceas.
Ca sa preîntâmpine primejdia aceasta, George o rupse la fuga înainte, dupa ce lua si cele doua grenade ale lui Couchet, care nu stia înca în ce fel sa se slujeasca de ele.
Când ajunse la tufisurile îndaratul carora se afla luminisul satului se opri, caci auzise o amestecatura de glasuri. Privi cu atentie printre crengi si-i zari cu multumire pe locuitori, formând un cerc în jurul unui salbatic, care vorbea cu voce tare si cu însufletire.
Femeile si copiii se înghesuiau si ei, caci se ivisera evenimente care fi interesau pe toti. Prilejul era atât de bun pentru camarazi, încât George îsi freca mâinile de multumire.
Farrow ordona în soapta sa se împrastie toti îndaratul tufisurilor de jur-împrejurul luminisului si, la comanda sa, sa se repeada imediat înainte, aruncând câte doua grenade în mijlocul salbaticilor, apoi sa se retraga cu iuteala fulgerului, spre a nu fi expusi si ei efectului gazelor.
În câteva clipe, fiecare se afla la postul sau. Salbatici tresarira înspaimântati,

când rasuna brusc comanda lui Farrow:
— Atentiune! Gata! Dati-mi drumul!
Crengile trosnira, din toate partile sarira afara în luminis fapturi, obiecte lucitoare zburara prin aer si explodara cu detunaturi usoare la picioarele salbaticilor.
Efectul se produse imediat Marinarii se retrasera repede în desis si asteptara acolo jumatate de ceas, pâna sa se împrastie gazele.
Când pasira din nou în luminis, nu dadura decât peste cei lesinati. Cele doua costume de scafandru fura gasite neatinse si în vreme ce coti marinari se dusera sa ia cufarul francezului, ceilalti fi asezasera pe lesinati cu fata în sus, ca sa nu se înabuse.
În timpul acesta se facuse noapte, dar cum toti aveau lanterne oarbe, nu le veni deloc greu sa se înapoieze.

Când ajunsera la salbaticul pe care-l doborâse George, îl gasisera revenit în simtiri; Petre se apleca deasupra lui si-l dezlega.
Cu iuteala fulgerului, acesta se facu nevazut în desis, dupa ce Couchet îi zise câteva vorbe în limba lui.
Peste o jumatate de ceas, se îmbarcara cu totii pe submarin. Lordul Clive, care avea dureri mari de cap de pe urma loviturilor de pietre ale salbaticilor, nu luase parte la expeditie si regreta din suflet aceasta. Îsi exprima însa nadejdea ca va avea prilejul în curând sa traiasca o aventura interesanta, alaturi de vitejii camarazi de pe „Dox”.

38
FANTOMA DIN PADURE

I.
OMUL GORILA.

SUBMARINUL ÎNAINTA LINISTIT pe întinsul nesfârsit al apei. Tovarasii care nu erau de serviciu se odihneau în cabinele lor, întarindu-si trupul pentru noile aventuri care îl asteptau. Numai George, neastâmparat ca întotdeauna, se „plictisea" din cauza monotoniei si era nerabdator sa mai dea ochii cu primejdia, sa lupte cu animalele preistorice, sau sa se avânte în desisurile nepatrunse ale Tropicelor, unde misunau salbaticii fiorosi.
Ce era sa faca acum? Cum sa-si omoare vremea cu folos? De citit se plictisise si somnul nu se prindea de pleoapele lui. Atunci îl dadu ceva în gând. De mult i rugase pe doctorul Bertram sa-i povesteasca ceva din aventurile lui din tinerete, când cutreiera cu bunul sau prieten Marian prin tinuturile îndepartate ale Globului. Doctorul îl fagaduise si George socoti acum momentul prielnic. De aceea, se duse în cabina lui Bertram si izbuti repede sa-l înduplece sa-i povesteasca: si acesta începu fara multa introducere:
«Marian puse usor mâna pe bratul meu, eu trasarii si privii aproape speriat, caci sunetul care se auzise în clipa aceea îndaratul nostru în padurea seculara te înfiora. Nu auzisem înca niciodata ceva

asemanator, desi colindasem de-ajuns prin lume cu prietenul meu.
— Mariane, ce-a fost asta? Îl întrebai eu în soapta. Nu cunosc nici o fiara are sa racneasca atât de grozav.
— Dac-am fi în Africa, raspunse el, tot atât de încet ca si mine, as zice ca a fost o gorila. De doua ori am auzit în Congo-ul belgian racnetul acestei maimute uriase. Dar aici, în Sumatra cele mai mari maimute sunt urangutani, care insa nu sunt în stare sa scoata un astfel de racnet. Nici eu nu stiu ce sa fi fost.
— Nici un elefant înfuriat nu cred ca era, zisei eu, caci sunetul ca de trompeta al unui pachiderm e lesne de recunoscut Racnetul acesta avea ceva care nu e nici omenesc, nici de animat.
— Da, Robert – raspunse Marian. Bine zis: nici omenesc, nici de animal. Pacat ca nu putem merge într-acolo, caci ne-ar scapa pantera neagra, care trebuie sa se iveasca în curând. Apoi nu va trece mult si se va lasa întunericul, înainte ca noi sa putem patrunde atât de adânc în padure – si racnetul s-a auzit de la cel putin cinci sute de metri departare.
— Numai de nu s–ar fi speriat si pantera neagra de racnetul acesta înfiorator, zisei eu necajit Asta ar însemna sa ne expunem si mâine întepaturilor de tântari.
— Hm... cu tântarii ne-am cam obisnuit noi în cursul anilor, raspunse Marian râzând. Sau te pomenesti c-ai uitat ce-am patit la lacul Tanganika!
La amintirea aceasta ma trecura fiorii. Tâlhari de codru africani ne dezbracasera

la piele si dupa ce ne legasera fedeles ne lasasera în papuris, prada tântarilor setosi de sânge. Când credinciosul nostru servitor negru Kimbo – care a fost rapus mai târziu de o sageata otravita a unui bosiman – a dat în sfârsit de noi, nu mai aveam înfatisare omeneasca.
Îmi veni sa râd, privindu-l acum pe Marian cu coada ochiului.
Chipul sau prelung, îndraznet, parea atunci un mar copt, gata sa-i plesneasca coaja; ochii caprui – care pot privi ametitor, dar si blând – aproape nu se mai vedeau si buzele lui subtiri de obicei, ar fi putut stârni pizma lui Kimbo care se arata mândru de buzele-i groase ca niste cârnati.
Marian paru sa-mi fi ghicit gândurile, caci zâmbi si zise:
— Dragul meu, nici tu nu prea aratai mai frumos atunci, crede-ma. Sst... tacere, vine o fiara!
Marian era din toate punctele de vedere un om atât de desavârsit încât îl admiram în sinea mea ba chiar îl pizmuiam uneori pentru însusirile safe. Si acum. Auzul lui fin prinsese pârâitul usor al unei crengi, ceea ce mie îmi scapase cu desavârsira Dupa câteva minute de asteptare încordata, cu pustile pregatite, un tapir mare pasi în raristea pe care o puteam cuprinde cu privirea printre carnurile tufisului de bambusi îndaratul caruia ne adaposteam.
Ni se taie aproape respiratia caci stiam ca tapirul este prada preferata a panterei negre. Daca mult asteptata salbaticiune se afla prin apropiere, ne puteam astepta

în fiecare clipa la un atac din partea ei asupra „saladang”– ului, cum numesc malaiezienii tapirul.
Fiara lunga de vreo doi metri, strabatu luminisul, linistita si cu bagare de seama, Tinea capul în pamânt, lua de ici o poama cazuta, ciugulea de colo o frunzulita si se purta în asa fel, de parca nu s-ar fi temut de nici un fel de primejdie. Dar botul ce adulmeca în toate partile si urechile pe care si le misca mereu erau o dovada ca atentia nu-i slabea o clipa.
Îi cunosteam naravul: la cel mai mic semn de primejdie, o zbughea cu iuteala fulgerului în cei mai apropiat tufis, cu capul aplecat în pamânt.
Marian îmi atinse din nou usurel bratul cu mâna, apoi arata cu capul spre un tamarin urias din fata noastra, de cealalta parte a luminisului. Îmi îndreptai privirea într-acolo si vazui atunci pe una din ramurile de jos o uriasa pantera de Sunda. Era o „Matjang tutul itum”. Cum numesc malaiezienii, „jucaria neagra”. Aproape ca uitai pentru ce ne aflam aici, adica împuscarea acestui animal de prada.
Cu interesul naturalistului, priveam trupul puternic, negricios, care se întindea si se strângea pentru ca în cele din urma sa sara asupra victimei, care nu banuia nimic. Urechile cu marginea neagra ca taciunele se lipira de capatâna mare si ochii cu lumina verzui-gabena erau pe jumatate închisi. Privirea fioroasa se atintise asupra tapirului, care se

apropia mereu si în curând va fi ajuns lânga dusmanul sau de moarte.
Ridicai încetisor pusca; mi-era mila de bietul tapir. Cu atât mai mult cu cât stiam ca specia asta va pieri cu timpul din pricina prigoanei oamenilor si a fiarelor.
Ma oprii brusc însa. Caci, desi ma ferisem sa fac cel mai mic zgomot, pantera parea sa fi vazut sau auzit ceva cu o smucitura, îsi roti capul puternic si ochii fiorosi lucira direct spre noi.
Norocul nostru era ca purtam costume de vânatoare din stofa kaki, culoare care se asemana mult cu aceea a trunchiului arborelui înalt lânga care stateam. Dupa câteva clipe, care ni se parura o vesnicie, fiara îsi întoarse din nou capul spre tapir, care ajunsese acum sub craca pe care statea ea la pânda.
Ridicai atunci arma ca sa împiedic saritura fiarei, care trebuia sa urmeze din clipa în clipa, dar Marian îmi apasa bratul în jos, apoi arata spre partea stânga, unde se afla un tufis mare, din care iesise tapirul. Vazui atunci ca frunzele se miscau usor ca si cum si-ar fi facut loc un trup mare prin ele. În primul moment, mi se duse gândul la soata panterei negre, care tinea probabil sa împarta ospatul cu tovarasul ei. Dar îmi spusei imediat ca o pantera n-ar fi putut face o miscare atât de lamurita atunci când se strecoara printr-un tufis. Dimpotriva, ar fi asteptat linistita pâna ar fi auzit strigatul de izbânda al tovarasului ei pornit la vânatoare. Trebuia deci sa fie

o fiara mult mai mare aceea care se apropia acum de luminis.
Gândurile îmi fura întrerupte de tipatul pufaitor al panterei negre, care socotise momentul prielnic venit si se napustise asupra victimei. Ca o sageata neagra, trupu-i mladios zbura din copac si cazu tocmai în spatele bietului tapir.
„Saladang”-ul scoase un strigat ascutit si încerca sa se refugieze în desis, cu dusmanul cel grozav în spinare, pentru ca sa scape acolo de el, ceea ce-i reuseste uneori, dupa cum dovedesc ranile care se constata adesea pe trupurile tapirilor vânati.
Dar uriasa pantera îsi înfipsese cu iuteala fulgerului coltii în ceafa tapirului si în acelasi timp sfâsie cu ghearele vena jugulara a victimei sale. Aceasta se clatina câteva clipe, apoi se prabusi la pamânt, în imediata apropiere a tufisului în care voia sa se salveze.
Pufaind si mârâind, puternicul „Matjang-rutul” – adica „tigrul patat” – statea lânga prada sa. Roti coada în cerc, apoi întoarse capul în toate partile, ca si cum s-ar fi temut sa nu vina vreun dusman, care sa-l împiedice sa se ospateze în tihna din carnea aceea proaspata.
Era o priveliste care ma facu sa uit ca avusesem de gând sa trag cu arma. În mine se trezi naturalistul si eram curios sa vad ce va face acum pantera cu victima sa. Cum o va ciopârti – daca va veni si soata sa sa ia parte la ospat – astea erau chestiuni care pentru moment ma interesau mai mult decât vânatoarea.

Si Marian privea cu încordare la pantera uriasa – dupa cum constatai, uitându-ma pe furis la el – dar deodata îsi rasuci capul si îsi atinti privirea spre tufisul de ferigi, al carui frunzis se miscase atât de misterios cu putin timp înainte.
Ma uitai si eu repede într-acolo si de-abia îmi putui stapâni o exclamatie de uimire, caci printre frunzele de la margine iesise la iveala un cap, ai carui ochi se holbau la pantera cea neagra. Si ce cap, Doamne Dumnezeule!
La început ma gândii c-ar fi vorba de o gorila uriasa, dar cum sa ajunga una din acele maimute-om din îndepartata ei patrie de pe tarmurile Congo-ului pâna aici, în padurile seculare ale Sumatrei? Si cu atât mai putin putea sa fie un „Majas” – cum este numit urangutanul în Sumatra si Borneo – caci tocmai capul acestei maimute seamana, dar numai în tinerete, cu acela al omului.
Dar capatâna aceea grozava, cu ochii plini de vapaie, care nu încetau sa ramâna atintiti asupra panterei, avea trasaturi omenesti. Se întoarse si privi câteva clipe spre noi, scrâsni din dinti, apoi privi iarasi la pantera, care începuse sa sfârtece prada.
Marian îsi apropie gura de urechea mea si-mi sopti:
— Robert, orice-ai zice, dar asta tot om e.
Priviram amândoi spre tufisul de ferigi din fata noastra. Fiinta misterioasa se strecurase pe nesimtite dintre tufe, cu miscari ca de sarpe.
Da, era un om, dar parea pe jumatate animal, îmi facea impresia unui amestec

de maimuta mare si de negru. Singura-i îmbracaminte era un sort malaiez, cafeniu vargat cu galben, pe care-l purta în jurul mijlocului. Pieptul enorm era foarte paros, iar spatele si bratele-i puternice aveau culoarea tuciurie a negrilor din Africa Centrala. Presupunerea asta îmi întarea si arma sa pe care o ridica acum cu bratul drept, o sulita enorma, cu vârful lat si greu, de fier. Mai avea atârnat de sfoara cu care era legat sortul un „klevang" lat – o sabie malaieza – si un „kris" – un pumnal malaiez.

Ne tinuram rasuflarea, caci banuiam ca fiinta asta misterioasa voia sa atace pantera neagra. Si cu toate ca înfruntasem noi în repetate rânduri cei mai puternici elefanti si alte fiare grozave, am stat mult pe gânduri înainte de a ataca o pantera neagra numai cu sulita si sabia.

Pantera era atât de ocupata cu victima sa încât nu observa primejdia care o ameninta din spate. Si uriasul negru se apropie de ea cu înca vreo doi pasi, ridica mai sus bratul puternic cu sulita grea si scoase deodata strigatul acela salbatic, înfloritor, pe care-l auzisem odata, din departare si nu stiusem ce înseamna.

„Matjang tutul itum", pantera neagra se întoarse cu iuteala fulgerului la auzul acestui strigat înfiorator, dar în aceeasi clipa sulita grea a uriasului spinteca aerul ca o flacara orbitoare. Fiara neagra fu nimerita în omoplat si lovitura fusese data cu atâta putere, încât vârful lat de fier patrunse cu totul în trupul ridicat ai

panterei, care fu zvârlita apoi deoparte, ca un ghemotoc de cârpe.
Racnetul de moarte al animalului ranit se amesteca cu un nou tipat înfiorator al negrului, care agita acum klewang-ul în pumnul ridicat.
Desi avea împlântata în trup sulita aceea grea fiara încerca sa se napusteasca asupra dusmanului sau, pentru a-l sfâsia, dar o lovitura puternica, data cu sabia culca la pamânt pentru totdeauna trupul greu al panterei.
Ridicasem pusca si nu pierdui o clipa din ochi fiinta misterioasa, care doborâse atât de repede si cu atâta sigur arta primejdioasa pantera si eram hotarât sa trag imediat daca uriasul ar fi facut o singura miscare suspecta spre noi.
Dar „supraomul" – cum altfel l-as fi putut numi? – Nici nu ne baga în seama, vâri klewang-ul la loc în teaca de lemn de o forma ciudata, smulse cu putere sulita din trupul panterei si-si lega repede arma la sold, cu o sfoara pe care o scoase din buzunarul sortului.
Apoi – aproape ca nu-mi venea sa-mi cred ochilor – însfaca tapirul si cu o usurinta uimitoare, îsi zvârli pe umeri hoitul, care cântarea pe putin doua sute de kilograme. Ce forta uriasa trebuia sa aiba omul acesta misterios! Si din nou eram gata sa cred ca totusi nu era om, ci probabil vreo maimuta uriasa, necunoscuta, mai puternica decât gorila atunci îmi pusei însa întrebarea de unde putea sa aiba arme omenesti?
Uriasul se întoarse spre noi, ne privi cu o expresie de furie în ochi si disparu cu

povara lui grea în paduricea deasa ce marginea luminisul.
Mai ramaseseram câteva clipe cu privirea atintita spre pata din tufisul de bambusi pe unde disparuse fantoma aceea apoi întoarseram încetisor capetele unul spre altul, privindu-ne aiuriti si pufniram amândoi în râs de mutra pe care o faceam.
— Ei, draga Robert – zise Marian în cele din urma. Clatinând capul – la asta nu ma asteptam, drept sa-ti spun. La un moment dat îmi venea sa cred ca e vorba de una din acele maimute-om de care ne istorisesc legendele.
— Da. Mariane, daca n-ar fi fost statura aceea cu proportii de urias si armele omenesti, l-as fi luat si eu drept o maimuta. Privirea cu care s-a uitat ia noi înainte de a se face nevazut a fost cu adevarat înfioratoare... Si apoi, dinti aceia puternici, nasul lat, ochii mici, plini de furie sub genele stufoase si fruntea îngusta... Chipul acela era mai curând al unei gorile înfuriate.
— Ai dreptate – încuviinta prietenul meu – am fost odata atacat în Congo-ul belgian de o gorila si trebuie sa admit ca figura negrului de adineauri avea o asemanare uimitoare cu aceea a „diavolului padurilor" de atunci. Dar cum putea el sa vina încoace tocmai din Africa?
— Culoarea pielii si sulita ce-o avea – zisei eu – ma fac sa banuiesc ca aceasta faptura neobisnuita a vazut lumina zilei în Africa Centrala.

— Da – murmura Marian dus pe gânduri. Zau ca nu ma asteptam sa dau de o astfel de fiinta în padurile seculare de aici.
— Mariane, te mai gândesti la lordul Abedinego? Întrebai eu agitat, apucându-l de brat.
— Da, Robert, ma gândesc la istorisirea si rugamintea lordului si ma întreb daca nu cumva presupusa maimuta-om, care a rapit-o pe fiica guvernatorului, nu este aceeasi fiinta misterioasa pe care am vazut-o aici. Haide – schimba el deodata vorba – în curând se va înnopta si mai avem drum lung de facut. Afara de asta, vom avea de lucru cel putin o jumatate de ceas ca sa jupuim pielea panterei. Chiar daca n-am rapus-o noi, vreau totusi s-o pastrez ca amintire.
Tacuti, ne apucaram de lucru si exact într-o jumatate de ceas eram gata. Marian facu pielea valatuc si-o zvârli în spinare, apoi se furisa printre tufele care înconjurau luminisul si gasi repede poteca de elefanti, pe care ne fusese cu putinta sa patrundem repede în inima padurii seculare.
Paseam cufundati în gânduri si nu ne sinchiseam de nimic din ce se petrecea în jurul nostru, când, deodata, nu prea departe de noi, rasuna mârâitul teribil de furios ai unui tigru. Probabil ca „regele junglei” scapase din laba vreun mundjack – cerbul insulelor Sunde. În alte împrejurari am fi încercat, desigur, sa rapunem fiara, dar acum ne pierise orice pofta de vânatoare, din cauza aparitiei fiorosului negru.

Marian mormai ca pentru sine:
— Pare sa fie foarte furios „boierul” asta!.
Apoi ne vazuram de drum.
În padurile seculare însa, trebuie sa tii ochii si urechile deschise si sa fii gata sa tragi în orice clipa, mai ales noaptea. Gândul la negrul cei misterios era aproape sa ne coste viata, daca Marian – cu prezenta-i de spirit proverbiala – n-ar fi gasit o iesire salvatoare în ultimul moment.
Tocmai intram de pe poteca într-o rariste mica, scaldata în lumina puternica a luni. Si tacuseram de-abia de metri, când într-un tufis din fata noastra se ivi pe nesimtite un trup enorm.
Ne-am oprit imediat în loc si trebuie sa marturisesc ca m-au trecut fiorii. Neasteptata aratare ne zarise si ea si se oprise la cel mult patru metri de noi. Era un tigru urias. Si noi care ne atârnasem pustile pe umar, în loc sa le tinem pregatite în mâna, cum faceam de obicei.
Desigur ca era acelasi tigru caruia îl scapase prada cu câteva minute înainte, caci scoase un racnet de furie si rânji fioros, aratându-si coltii puternici si albi.
Dusei repede mâna la pusca, dar în aceeasi clipa mârâitul fiarei deveni mai amenintator, asa ca luai hotarârea sa ramân nemiscat, ceea ce facu si Marian. Stiam ca multi oameni au izbutit sa-si salveze viata din ghearele unui tigru atunci când ramâneau locului nemiscati.
Dac-am fi facut cel mai mic gest nechibzuit, fiara s-ar fi napustit cu furie asupra noastra, sfâsiindu-ne; asa însa ramase si ea în încurcatura. Erau clipe

grozave si cu tot aerul rece al noptii, simteam sudoarea curgându-mi siroaie pe frunte.
În cele din urma, tigrul întoarse capul într-o parte; nadajduiam ca va disparea în tufisul de unde venise, când... prin acelasi loc se strecura afara un al doilea trup: tigroaica. Era aproape tot atât de mare ca si el. Ramase si ea locului când ne zari, dar parea sa fie mai bataioasa decât el, poate era si mai flamânda, caci în vreme ce-si arata coltii ascutiti, rânjind fioros, se pregati sa se napustească asupra noastra.
Se afla ceva mai departe decât tigrul si poate ca ne-ar fi fost cu putinta s-o rapunem cu un glont bine tintit, dar tigrul parea sa banuiasca faptul ca soata lui avea de gând sa ne atace, caci se pregati si el de saritura.
Ma credeam pierdut, împreuna cu tovarasul meu si ca întotdeauna în asemenea împrejurari, mi se perindara pe dinaintea ochilor mintii imaginile din cursul vietii. Totusi, dusei instinctiv mâna la arma, pentru a mai face o ultima si deznadajduita încercare de salvare. Dar ramasei ca hipnotizat, privind la ochii cu luciri verzui ai tigrului si din care nu se vedeau decât doua linii orizontale. În clipa urmatoare trebuia sa urmeze saritura...
Atunci Marian începu sa râda, radea într-adevar si eu crezui o clipa ca spaima îl luase mintile.
Nu era însa asa: Marian gasise solutia – singura care exista... Cu o miscare rapida

din umeri, zvârli la picioarele tigrului blana panterei negre.
— Stai linistit! Îmi sopti el în acelasi timp. Animalul holba ochii si-si destinse trupul. Nu mai aveam sa ne temem la o saritura din partea lui si tigroaica i se alatura si ea, mirosind blana aceea neagra.
Deodata – era cât pe ce sa scot un strigat de bucurie – vazui cum perechea de animale salbatice se dadu înapoi, pas cu pas, cu ochii atintiti asupra blanii, apoi, când fura aproape de tot de tufis, se întoarsera ca la o comanda si se facura imediat nevazuti printre crengi.
— Aveam de gând, de fapt, sa-i mai retin câteva momente, ca sa putem trage asupra lor, dar pareau sa fi banuit ca si blanurile lor ar fi putut avea aceeasi soarta ca aceea a varului lor negru. E însa mai bine asa cum s-a întâmplat. Haide, Robert, putem merge linistiti mai departe. Sa tinem totusi pustile în mâna.
Ridica blana panterei si strabatu linistit luminisul. L-am urmat cu un simtamânt de adânca recunostinta, admirând în aceiasi timp calmul si sângele rece cu care patrunsese în tufis, prin acelasi loc pe unde disparusera tigrii.
Dupa vreun ceas, lasaseram în urma noastra padurea si ajunseseram la sesul mlastinos al fluviului Atjeh. Mai merseram o jumatate de ceas printre lanurile de orez si în cele din urma ajunseram la domiciliul nostru vremelnic, micul sat Selimeum, la poalele vulcanului Sejawa.

II.
NEGRUL CEL MISTERIOS.

OLANDEZUL DIERSCH TINEA UN HOTEL destul de marisor, caci satul Selimeum constituie punctul de plecare al celor mai multe expeditii vânatoresti, care se duc sa vâneze elefanti, destul de numerosi în padurile seculare din jurul vulcanului Sejawa. Constructia din lemn, formata dintr-un singur cat, statea cocotata pe niste stâlpi scunzi si se întindea pâna departe cu dependintele ei.
Când pasiram pe terasa mare a hotelului, veni si de data asta lânga noi si ne saluta cu bucurie.
— Ah, domnilor, ati pus în sfârsit mâna pe ea! Zise el atingând cu mâna blana panterei, pe care Marian o purta înca pe umeri. Bine ca a dat Dumnezeu! Vreti poate sa argasiti pielea aici? V-as putea recomanda un chinez foarte priceput în de-alde astea.
— Multumesc, draga Diersch, raspunse Marian dupa câteva clipe de gândire. Voi tabaci eu singur pielea. Vrei sa te uiti mai bine la ea?
O întinse repede pe jos si-i arata ruptura larga pe care o facuse sulita uriasului negru.
Olandezul se apleca si privi cu atentie. Bagaram de seama ca simpaticul grasan începu deodata sa tremure, se îngalbeni la fata, ne privi speriat, cu coada ochiului, înfasura pielea repede, o lua pe brat si intra cu ea în casa.
— Haideti, va rog, domnilor, zise el cu glasul schimbat. Vom discuta în odaia

dv. despre vânatoarea asta fericita...
Mirati peste masura, îl urmaram în camera ce o locuiam împreuna si uimirea noastra crescu si mai mult când Diersch. Zvârlind pielea într-un ungher, se-ndrepta repede spre fereastra si dupa ce privi afara, o închise. Parea ca se teme de vreun spion.
Olandezul se aseza într-un fotoliu de trestie, care gemu sub greutatea trupului sau, ne privi cu frica si sopti:
— L-ati vazut, domnilor?
— Da, raspunsa Marian linistit, ba an si fost de fata când a ucis pantera.
— Da, da. Am stiut eu îndata când am vazut ruptura din blana. Pe doi din cei mai buni câini ai mei i-a ucis cu sulita sa, de aceea si cunosc ruptura asta larga. Va rog din suflet, domnilor, nu vorbiti nimic despre asta, altminteri toti pasagerii vor parasi hotelul, aflând ca prin apropiere da târcoale individul acela misterios. Dv. v-am spus-o, deoarece colonelul Greve v-a descris ca pe niste oameni viteji si curajosi si în cele opt zile de când sunteti la mine, voiam mereu s-aduc vorba despre negru, dar ma temeam ca ma veti lua în râs.
— De nu l-as fi vazut cu ochii mei, fara îndoiala c-as fi crezut cel putin ca exagerezi, daca mi l-ai fi descris asa cum este în realitate, raspunse Marian. Istoriseste-ne, te rog. Când s-a ivit aici si tot ce-a facut.
— Asta s-a întâmplat exact acum doua saptamâni. Era foarte târziu si pasageri se culcasera, slava Domnului! Stateam singur pe terasa si întocmeam lista

alimentelor pe care trebuia sa le cumpere a doua zi din Kota-Radja servitorul meu Baik. Nu dadusem înca drumul câinilor si numai astfel i-a fost cu putinta uriasului sa se iveasca deodata pe scara terasei.
Diersch facu o pauza si închise ochii. Probabil ca vedea aievea scena de atunci, caci se scutura cu putere. Apoi urma:
— Asa, domnilor, dv. l-ati vazut si va puteti închipui cam ce-am simtit eu când monstrul acesta s-a ivit brusc în raza lampii mele de masa. Desi sunt gras si domol din fire, nu-mi lipseste totusi curajul, dar în clipa aceea am înghetat îmi spuneam ca e însusi dracu, care se ivise din padurea seculara, unde se ascund atâtea taine si n-am gasit altceva mai bun de facut decât sa înalt o rugaciune fierbinte catre Cer. Pe urma privirile mele alunecara de la chipul fioros de maimuta al acestei fantome negre spre pieptul lat si paros si descoperii palosul si pumnalul, care-l atârnau de sfoara cu care era legat sortul. Mi-am spus atunci ca e un om si dusei mâna dreapta la buzunarul în care aveam revolverul.
Da vizitatorul meu parea sa-mi fi ghicit gândul, caci scoase un mârâit si când privii din nou în sus la el, îl vazui ridicând bratul enorm, care tinea lama lunga si lata a unei arme cum înca nu vazusem în viata mea.
— Era o sulita de Massai, interveni Marian, vazând ca olandezi tacuse din nou. Dus pe gânduri. Cu acest soi de sulite negrii cuteaza sa atace chiar si leii.

— Cred – încuviinta Diersch – caci am vazut în ce fel s-a folosit uriasul de arma aceasta. Lucrul s-a întâmplat însa mai târziu, caci a mai venit de trei ori. În seara când l-am vazut pentru întâia oara am fost cel putin atât de prevazator, încât am pus înapoi mâna pe masa, când am vazut miscarea amenintatoare a bratului sau. El scoase din nou un grohait, de data asta de multumire. Si observai ca ochii lui alunecau cercetator asupra terasei, ca si când ar fi vrut sa si-o întipareasca în minte sau ar fi cautat pe cineva. Apoi facu un gest amenintator cu o arma lata împotriva mea, eu închisei ochii fara voie, caci socoteam ca mi-a batut ceasul din urma, dar, cum nu se-ntâmpla nimic, îl deschisei din nou si vazui ca ciudatul vizitator disparuse, ca si cum l-ar fi înghitit pamântul.
În cele din urma îmi venii în fire, ma sculai si ma târâi pâna la usa casei, pe care o încuiasem dinainte, ca sa nu fiu tulburat în coridor. Închisesem câinele meu cel mare, un dulau care se poarta cât se poate de frumos cu musterii, dar e grozav fata de hoti si animalele de prada. Pinh – asta e numele lui – desi afara, începu imediat sa adulmece pe scara, parul i se zbârli si parea ca vrea sa se dea înapoi înspaimântat Când îl strigai însa si-i porunci sa caute urma, se repezi jos în gradina si dupa câteva clipe începu sa latre lânga tufisul de mangrove care desparte proprietatea mea de raul Atjeh. Negrul cel urias trebuie sa fi sarit deci în apa, peste tufisul cel înalt si cred c-a procedat astfel cu gândul de a face cu

neputinta o urmarire cu ajutorul câinilor. Ce parere ai d-ta, domnule Marian?
— Sunt încredintat ca asa si este, raspunse tovarasul meu. L-am observat cu atentie pe negrul aceia când a ucis pantera neagra si desi are un chip de maimuta. Îl socot foarte constient si prevazator, dupa cum se cere în tinuturile astea salbatice, pline de primejdii la tot pasul. Sunt încredintat ca si-a ales într-adins drumul acela, spre a scapa de urmarirea d-tale.
— Asta ma bucura. Într-adevar, zise Diersch. Si cum spuneam, în seara aceea, de acum doua saptamâni, mi-am chemat câinele repede înapoi, l-am lasat peste noapte în coridorul casei, a carui usa am încuiat-o cu grija, iar a doua zi am adus înca doi câini de paza din garnizoana colonelului. Nu erau atât de vrednici si rai ca Pinh al meu, dar i-am obisnuit sa umble noaptea prin gradina si ma credeam sigur acum fata de vizitele „monstrului". Dar în a treia seara dupa prima întâlnire cu dânsul, când ma apropiai de fereastra ca sa trag perdelele, îl vazui pe cei doi câini noi stând ghemuiti unii lânga altul pe prundisul din fata ferestrei. Luna scalda în lumina gradina si astfel putui observa ca parul li se zburlise, tremurau din tot trupul si prezentau toate semnele unei spaime grozave.
Gândul mi se duse imediat la negrul cel misterios si ramasei ca împietrit lânga fereastra, în asteptarea evenimentelor. Ca sa nu mai lungesc vorba, îti pot spune ca cei doi dulai n-au mai trait mult. Lata

cum s-a întâmplat în gradina mea se afla un grup de cinci pandangi – arborii surub, cum mai sunt numiti – printre ale caror radacini aeriene am zarit deodata o miscare. Privii repede din nou spre câini si observai ca voiau s-o ia la fuga. Era însa prea târziu.
Îndreptându-mi pentru a doua oara privirea spre copaci, ma simtii strabatut de o spaima grozava, caci în fata lor se ivise misteriosul negru, tinând bratul ridicat Câinii începura sa urle înfiorator si Pinh le raspunse din coridor cu un scheunat prelung. Apoi bratul uriasului se repezi, arma lui strabatu aerul ca un fulger si gauri trupurile celor doi câini, lipindu-i unul de altul. Bietele animale mai avura puterea sa scoata un urlet groaznic, apoi ramasera tepene. Dupa cum vazui a doua zi. Trupurile lor erau aproape spintecate. Ei, da, taisul sulitei, pe care o poarta cu el uriasul, este lat de vreo douazeci de centimetri, precum am putut observa dupa alte trei zile. Dar atunci nu l-am mai avut sub nas, cum s-ar zice.
Diersch facu iarasi o pauza de efect si începu sa-si frece, gânditor, organul amintit. Fara voie, ne podidi râsul, caci ne puteam închipui simtamintele grasunului în clipele acelea. El ridica ochii spre noi, ne privi o clipa si clatina capul visator.
— Da. Da, râdeti dv., zise el apoi. Probabil ca sunteti obisnuiti cu astfel de lucruri, pe câta vreme eu am lasat de mult în urma anii când nici nu ma sinchiseam de primejdie si de moarte. Cu

toate astea, as sta si astazi fara frica în fata aceluia care m-ar provoca Si se pare ca afurisitul asta de negru vrea sa ma trezeasca din tihna vietii de acum.
Cei doi câini fusesera ucisi, deci, într-o singura clipa. Pinh ai meu raspunse cu un latrat prelung la urletul de moarte al semenilor sai, apoi se linisti si începu sa zgârie încetisor la usa odaitei mele. Eu însa ramasei încremenit locului, cu ochii holbati la monstrul care se târa acum ca un sarpe spre lesurile celor doi câini ucisi de el si smulse cu brutalitate sulita din trupurile lor. Mi se paru ca privea în sus, spre mine si când facu o miscare cu arma lui grozava, ma retrasei repede în fundul camerei si-i deschisei lui Pinh usa. Luai apoi pistolul de pe masuta de noapte si ma înapoiai cu bagare de seama la fereastra. Eram hotarât sa-l împusc cu orice pret pe misteriosul meu vizitator.
Dar în gradina nu se mai afla acum nimeni. Cel putin în partea aceea pe care o puteam cuprinde cu privirea Numai trupurile câinilor zaceau pe prundisul luminat de luna. Dac-as fi fost singur în hotel, probabil ca i-as fi trezit pe servitori si împreuna cu Pinh as fi început sa cercetez gradina; trebuia sa tin însa seama de interesele afacerii. Daca pasagerii ar fi aflat ceva despre negrul cel urias, nu-mi ramânea decât sa închid hotelul.
Ramasei toata noaptea la fereastra, cu privirea mereu atintita la cei doi câini morti. În zadar am asteptat reîntoarcerea uriasului. Pinh statea lânga mine si

schelalaia din când în când de parc-ar fi stiut ce se petrecuse afara.
Si asa am stat pâna s-a facut ziua; iesii încetisor din casa, cu bagare de seama, tinând arma în mâna. Deodata, Pinh prinse o urma si-ncepu s-alerge spre tufisul de mangrove. Asadar, vizitatorul de peste noapte disparuse iarasi în apa.
La repezeala, îngropai cei doi câini. Si atunci am vazut pe trupurile lor aceiasi soi de rani pe care le-am observat mai înainte pe blana panterei. Când mi-am sfârsit treaba si m-am înapoiat în casa, am dat în coridor peste un chinez maruntel si urât ca focul, care-mi facu o plecaciune foarte respectuoasa, dar în acelasi timp îmi rânji cu atâta viclenie, încât presupusei imediat ca observase ce facusem în gradina.
— Stai nitel! îl întrerupse Marian. Avea chinezul dinti de aur pe rândul de sus?
— Da, da. Asta mi-a batut la ochi imediat, raspunse hotelierul surprins. De unde stii, îl cunosti pe galbenul aia?
— Da, îl cunosc chiar foaie bine. Si înainte de a povesti d-ta cum a fost a treia aventura cu negrul cei urias, trebuie sa-ti spun eu pentru care motiv anume am venit aici, în Sumatra. Împreuna cu prietenul meu. E în legatura cu chinezul acesta si te-as ruga ca în cursul povestirii mele sa-ti aduci aminte ce a facut el aici, cum s-a purtat, daca a primit vizite, pe scurt: fiecare miscare, fiecare cuvânt al acestui Fu Dan este de mare însemnatate pentru mine.
— Asa e. Fu Dan i-l cheama! Zise olandezul.

— Si-acum asculta! începu Marian. Sunt trei saptamâni de când am sosit la Singapore, venind din Bankok. Aveam o recomandatie buna catre cel mai distins club englez si acolo am avut prilejul sa-l cunosc pe lordul Abedinego, care în urma cu doua luni fusese trimis ca guvernator la Singapore. Sti cum zice poporul: „matura noua matura bine”; asa si cu domnul guvernator al nostru; la început s-a pus serios pe lucru si se zorea de zor sa descopere uneltirile criminale ale chinezilor care, cu toata dominatia englezilor, sunt adevarati stapâni ai vieti si comertului de pe peninsula. Lordul avu noroc, caci fu în stare sa descopere doua mari cluburi secrete si prin asta dobândi încrederea desavârsita a guvernului sau, dar, în acelasi timp, îsi atrase si ura înversunata a chinezilor si ce înseamna aceasta ura stii si d-ta, desigur. Un singur chinez facea exceptie; acesta era Fu Dan. În taina, el îl servea guvernatorului toate informatiile trebuincioase actiuni sale de ordine; îsi trada, asadar, compatriotii, însa, lucru ciudat, nu voia sa primeasca plata pentru serviciile acestea Si lordul era gata sa-i acorde toata încrederea când îsi dadu deodata si chinezul acesta arama pe fata.
Acum vreo patru saptamâni, Fu Dan se anunta la lord, intra în cabinet, îmbracat în frac si vesta alba. Si – spre marea mirare a guvernatorului – îl ceru mâna Elenei, singura fiica a lordului. Fireste ca lordul îl lua în râs. Atunci chinezul se înclina foarte politicos si parasi

cabinetul, cu zâmbetul acela misterios al asiaticilor.
Întâmplarea aceasta îl fu foarte neplacuta lordului, caci cu toata situatia lui înalta si puterea de care dispunea, el se temea totusi de razbunarea vicleanului Fu Dan. Acesta însa paru ca nici nu se sinchiseste de refuzul cu care fusese întâmpinata cererea sa, caci aparu chiar a doua seara din nou la lord – fireste, în taina si pe întuneric. Dupa ce îl chemase la telefon înainte, sub numele de împrumut pe care si-l luase si-si anuntase vizita. Aducea noi si importante informatii privitoare la conspiratia pe care sustinea c-ar fi descoperit-o. Lordul era adâncit în discutiile cu galbenul, când deodata rasuna un tipat ascutit în gradina.
Englezul si vizitatorul sau se repezira la fereastra si la lumina lunii, vazura o faptura înalta, negricioasa, care purta pe brate o fata îmbracata în alb si gonea cu ea spre umbra copacilor apropiati. Fata era Ellen Abedinego.
Guvernatorul puse în miscare degraba toata politia orasului. Imediat se organizara razii, politia portului cerceta fiecare vapor, opri toate sampanurile, ceainariile chinezilor fura cercetate, dar Ellen Abedinego nu putu fi gasita.
Chinezul Fu Dan sustinea cu hotarâre ca rapitorii fetei fusese o maimuta uriasa.
La vreo patru zile dupa aceasta rapire misterioasa, am sosit împreuna cu tatal meu la Singapore. În aceeasi seara, ne aflam pe terasa clubului, care dadea spre mare si lordul îl ruga pe presedinte sa ne prezinte celorlalti. Dupa cum tinu sa

precizeze imediat, el auzise multe lucruri bune despre noi si deoarece toate sfortarile politiei si-ale detectivilor ramasesera fara rezultat, singura lui speranta era ca noi vom izbuti sa aflam ceva cu privire la fiica sa. Si ne ruga cu atâta caldura, încât fi fagaduiram imediat sprijinul nostru.
Acum ne aflam aici; asteptam cu nerabdare Sa ne istorisesti cea de-a treia aventura cu uriasul negru, dar mai mult înca tot ce stii despre chinezul Fu Dan.
Diersch ne privi uimii. Apoi dadu din cap si zise:
— Nu prea simt eu natâng din fire, dar de unde si cum ati scos dv., la Singapore, ca negrul cel urias si chinezul se afla aia, tocmai în tara fluviului Atjeh, asta, zau. Nu mai pricep. Nu m-ai putea lamuri, domnule Marian?
— O, n-a fost cine stie ce lucru greu – râse tovarasul meu – dar mai întâi vreau s-aud urmarea povestirii d-tale.
— Bine, fie! Cum va spuneam, ma trezii în fata acestui chinez maruntel si în primul moment eram gata sa ma rastesc la el – credeam ca ma vazuse îngropând câinii – dar galbenul mi-o lua înainte si ma întreba, al naibii de politicos, daca n-ar putea avea o camera buna în hotelul meu.
În aceeasi zi. Câtiva domni care încheiasera vânatoarea în padurile din jurul vulcanului Sejawa ma înstiintara ca se înapoiaza la Kota-Radja, asa ca-i oferii chinezului o odaie alaturi de domnitorul meu. Uitai apoi cu totul de el. Caci pasagerii hotelului îmi dadeau mult de

lucru si uitai si de cufarul nou-nout, foarte elegant, pe care chinezul îl adusese cu ei, împreuna cu un sac vechi, dintr-aceia în care îsi tin marinarii hainele. De-abia în cursul dupa-amiezii, ma dusei la dânsul, cu registrul de calatori sub brat. ca sa-l înscriu.
Spusese ca se numeste Fu Dan si e în drum spre interiorul tarii. Voia sa mearga la colonia nou instalata la gura fluviului Atjeh, ca sa-l caute pe tatal sau. N-aveam de ce sa nu-l cred, caci multi chinezi se afla cu treburi pe acolo. îl întrebai ce e cu elegantul cufar de piele si el îmi raspunse ca era reprezentantul unei mari întreprinderi comerciale chinezesti din Singapore si ducea cu el mostre de haine si lenjerie femeiasca. Îmi arata si adeverinta oficiului vamal din Olehleh, care confirma spusele sale.
Îmi parea oarecum hazliu faptul ca voia sa vânda rufarie si rochi frumoaselor oachese din tara asta. Dar, în cele din urma, îmi spusei ca lucrul acesta nu ma privea.
În aceeasi noapte, diavolul negru veni pentru a treia oara. Fui trezit din somn de niste zbierate de spaima ce veneau din odaia chinezului. Apoi auzii o cazatura si niste lovituri. Sarii jos din pat, pusei mâna pe revolver si pe lampa de buzunar si dadui buzna pe coridor. Pinh statea în fata usi odaii învecinate si eu tocmai întinsei mâna ca s-o deschid, când ea fu smucita cu violenta dinauntru. Zarii un obiect lucitor zburând prin aer, credinciosul meu câine se prabusi la pamânt schelalaind si în clipa urmatoare

vazui în fata mea fierul lat al caror efect ucigator avusesem prilejul sa-l cunosc în noaptea trecuta, când cu uciderea celor doi dulai. Arma blestemata porni brusc ca o sageata în jos si revolverul meu – de care uitasem cu totul în primele clipe de spaima – îmi zbura din mâna. Fara voie, ma dadui câtiva pasi îndarat: atunci aluneca negrul din odaie, facu un gest amenintator cu sulita catre mine, dar din câteva sarituri fu la usa si pierii în noapte. Si cam ce-ti închipui ca ducea în mâna pe care o avea libera? Cufarul elegant al chinezului în care se afla lenjerie de dama...

— Foarte bine! Exclama Marian vesel. Minunat, draga Diersch! Vestea asta ma bucura cât nici nu-ti dai seama.

— Te bucura? Facu olandezul uimit. Pe chinez, cel putin, nu l-a bucurat deloc furtul cufarului. L-am gasit lesinat în patul sau, vânat la fata, aproape înabusit de strânsoarea negrului.

A doua zi se înapoie la Kota-Radja. Spunea ca se duce sa-si ia alte mostre. Apoi ati venit dv. si eu aproape îl uitasem pe negru, deoarece nu se mai aratase, pâna când am vazut blana aia de pantera... Asa domnule Marian, acum e rândul d-tale sa povestesti cum ai ajuns aici, pe urmele chinezului.

III.
ÎN CAUTAREA URIASULUI NEGRU.

MARIAN TACEA ÎNSA. Statea cu ochii închisi, ca adormit, pe un scaun si parea ca nici nu auzise vorbele olandezului.

Dar eu stiam ca, dimpotriva, în clipele acestea se gândea cu încordare la cele auzite si-i facui semn hotelierului sa nu-l tulbure.
Fara sa vreau, privirea mi se-ndrepta spre fereastra si în clipa aceea holbai ochii de spaima, caci prin geamul întunecat rânjea chipul grozav de maimuta al negrului urias. Când întâlni privirea mea, acesta scrâsni din dinti, îmi facu un semn cu capul, ca si cum ar fi vrut sa-mi spuna ca recunostea o cunostinta veche.
Chipul lui, cu dintii aceia sclipitori, era înfiorator si în lumina lampii care razbea afara prin geamuri, avea un efect fantomatic. Totusi, privii tinta în ochii fapturii misterioase si uitai imediat groaza pe care ti-o insufla mutra lui, caci ochii acestia cafenii priveau atât de blând si întelegator pe sub genele stufoase, ca si aceia ai unui animai credincios.
Eram peste masura de uimit de acest contrast si-i atrasei atentia olandezului, care urma acum directia privirii mele.
— A! iar a venit diavolul negru! murmura el.
Se parea ca fantoma aceasta nu-l mai înspaimânta.
Marian se trezi si el din toropeala, înalta capul si privi lung la chipul dindaratul geamului. Apoi îl zâmbi prietenos negrului si facu o miscare cu mâna, dându-i de înteles sa vina înauntru.
— Lasa-l sa stea afara! striga Diersch, speriat.
Dar negrul clatina din cap, deveni deodata serios si parea ca asculta cu

încordare în gradina. Ochii sai lucira amenintator si sprâncenele-i stufoase se încruntara. Parea sa fi simtit vreun dusman pe aproape. În clipa urmatoare, ne zâmbi prietenos si se facu nevazut.
— Ptiu, drace! Mormai Diersch si striga imediat: „Intra!", caci auzise o bataie usoara în usa.
Baik, inteligentul sau servitor, se ivi în prag.
— Tuan, pasager nou – zise el – chinez la care furat cufar.
— Ce? Fu Dan?
Diersch era uluit, iar eu de-abia îmi putui stapâni o exclamatie de uimire. Numai Marian ramase linistit, pe când ochii sai tradau încordarea de care era stapânit.
— Da, chinez! Raspunse malaiezul la întrebarea stapânului sau.
Când Diersch ne privi acum întrebator, Marian facu un semn cu capul spre coridor, apoi arata spre mine si spre el si îsi duse degetul la buze. Voia sa ne dea de înteles prin asta ca olandezul sa nu pomeneasca nimic de prezenta noastra. Ca si când atât n-ar fi fost de ajuns, sufla în lampa de pe masa si o stinse.
Diersch mormai ceva, dar se linisti repede si pipaind peretii, se-ndrepta spre usa. Baik o deschise si-l vazuram în coridorul luminat pe Fu Dan, pe care-l cunosteam din Singapore. Paru mirat ca vede odaia în întuneric, se înclina însa imediat politicos când olandezul pasi în cercul de lumina al lampii din coridor.
— Buna seara, zise el în cea mai curata engleza. As mai putea gasi o camera în

hotelul dv.?
— Buna seara, raspunse Diersch si împinse usa în urma sa. Doresti o camera? Fireste, o poti avea. la spune, ai adus alte mostre?
— Nu, firma nu vrea sa mai dea. Zice sa te fac pe d-ta raspunzator pentru furt, domnule Diersch.
— Asta-i acum! mormai Diersch. Zau ca nu m-as fi gândit la asa ceva. În cazul acesta, trebuie s-aduc chestia la cunostinta autoritatilor. Asa ca, domnule Fu Dan, va fi nevoie sa-ti întrerupi putintel calatoria, ca sa servesti ca martor când îmi voi formula pretentiile la societatea de asigurare.
— O, nu, domnule Diersch, eu n-am nici o pretentie. Asta a fost numai parerea firmei mele din Singapore. Nu, nu, n-am timp sa astept aici, prin urmare nu ridic nici o pretentie de despagubiri pentru cufarul furat. Poate la înapoiere sa dispun de mai mult timp si atunci va încerca sa-l descopar chiar eu pe hot.
Olandezul izbucni în râs:
— Ehei, domnule Fu Dan, pe asta nu cred sa-l mai gasesti. Gândeste-te doar ca a trecut o saptamâna de atunci.
— O, domnule Diersch, poate ca hotul se mai atine prin apropierea casei dv., raspunse chinezul cu glas dulceag. Si eu sunt sigur ca-l voi gasi. Trebuie sa-i platesc doar pentru încercarea de a ma gâtui. Nu-ti fie teama, eu dispun de mijloace cu ajutorul carora îl voi gasi fara doar si poate. Si acum te-as ruga sa-mi dai o camera. As fi foarte multumit s-o

capat pe aceeasi în care am locuit acum zece zile.
Îl auziram pe hotelier mormaind ceva neînteles, apoi pasii sai se pierdura pe coridor. Marian aprinse iarasi lampa, se ridica repede si trase perdelele de la fereastra.
— Asa! Facu el apoi, frecându-si mâinile si parând foarte multumit. Chestia devine interesanta.
— Cred si eu, raspunsei râzând. Ce-o mai fi punând iar la cale Fu Dan asta pe aici? Se pare ca tu ai avut dreptate când ai banuit ca el ar fi adevaratul rapitor al fetei guvernatorului, desi s-a îngrijit cu multa dibacie de alibiul sau – dupa cum s-ar exprima un politist.
— Fireste ca el e rapitorul, numai ca ne lipseste deocamdata dovada. Dar pare sa fi facut o mare greseala, onorabilul Fu Dan; s-a cam înselat în privinta uneltei sale.
— Vrei sa zici negrul? Asculta ce-ti spun eu, Mariane, noi vom deveni cu timpul niste detectivi de mâna întâi. Ceea ce întreaga politie din Singapore n-a izbutit sa faca, ne-a reusit noua. Noi cel putin l-am vazut, l-am vazut pâna acum de doua ori pe rapitorul tinerel fete.
— Eu sper sa si vorbesc cu el. Si sunt sigur ca-l vom revedea daca ramânem în apropierea chinezului. Dupa parerea mea, Fu Dan are tot interesul sa-l aiba din nou în puterea sa pe urias si daca nu-l vom gasi noi singuri, ne va calauzi el la dânsul. Aha! mi se pare ca olandezul se înapoiaza.
Olandezul intra în odaie.

— Draga Diersch, i se adresa Marian, cred ca Pinh al d-tale îl poarta o ura grozava negrului, în urma lovituri pe care i-a dat-o acesta acum zece zile. N-ai putea sa mi-l împrumuti pentru o noapte si pentru toata ziua de mâine? Vreau sa încerc cu ajutorul lui sa dau de salasul negrului.
— Cum vreti sa ramâneti pe afara în timpul noptii? Nu va gânditi ca misteriosul individ se atine prin apropiere?
— De aceea si vreau sa ramânem pe afara, raspunse Marian linistit. As dori sa stau de vorba cu el.
— Ciudate dorinti ai, zau asa! Te rog sa ma crezi ca nu mi-ar fi deloc placut sa va gasesc cu trupurile spintecate, mâine dimineata, în gradina mea.
— În primul rând, asta ar strica reputatia hotelului d-tale, zise Marian, râzând. Dar poti fi linistit, draga Diersch, negrul nu ne va face nimic.
— El, daca esti atât de sigur, nu mai am ce sa spun. Fireste, domnilor, va pun cu placere la dispozitie câinele. Am însa o rugaminte, domnule Marian: trebuie sa-mi povestesti cum ai dat de urma chinezului.
— A fost cât se poate de simplu. Spre deosebire de politia din Singapore, care-l considera nevinovat pe Fu Dan, eu am vazut într-unsul pe faptuitorul principal, adica acela care lucra în umbra. Alibiul sau a fost atât de iscusit, încât eu am capatat îndata o banuiala. Afara de asta, eu îl cunosc prea bine pe asiatici, ca sa nu stiu cum se razbuna ei. Guvernatorul

i-a râs în nas când Fu Dan i-a cerut fata în casatorie si-o astfel de insulta n-o poate uita un chinez. Asa ca l-am luat la ochi pe chinez, adica m-am împrietenit cu un tânar malaiez, pe care l-am gasit în port si l-am pus pe urma individului meu. Si într-o zi, micul meu detectiv mi-a adus vestea ca Fu Dan s-a îmbarcat pe un vapor care pleca spre Telok Semawee, marele port militar de pe coasta de rasarit.

A doua zi am plecat si noi: în tabara legiunii straine olandezo-indiene am aflat ca nici un chinez n-a debarcat în Semawee si atunci am pornit înainte spre Olehleh. Acolo ne-a fost lesne sa dam de urma chinezului, care ducea aici.

Am ajuns prea târziu însa, dar acum norocul ne-a venit în ajutor, caci Fu Dan s-a înapoiat la d-ta.

— Ma mir numai ca ati lasat sa treaca opt zile fara sa întrebati de el, zise hotelierul. V-as fi dat doar imediat informatiile cerute.

— Eu obisnuiesc sa-i observ întâi pe oameni, înainte de a le acorda încredere, raspunse Marian. Afara de asta, ma interesa, în primul rând, vânatoarea panterei negre si apoi ceva parca îmi spunea sa ramân aici. Dupa cum vezi, presimtirea mea nu m-a înselat. Asa, acum sa iesim în gradina!

În timpul celor opt zile de când ne aflam acolo, ne împrietenisem cu dulaul olandezului si când acesta îl porunci acum sa ne considere ca stapâni, el se lipi de noi, dând din coada. Diersch ne

dadu drumul pe usa, dupa ce ne mai coplesi cu sfaturi. La sfârsit, zise:
— Usa casei o voi încuia însa; când va înapoiati, va rog sa bateti la fereastra dormitorului meu.
Cheia se rasuci cu zgomot în broasca, iar noi rimaseram singuri pe terasa si ne îndreptaram privirile spre gradina scaldata în lumina lunii.
— Tu stii cât îmi plac mie noptile tropicale, draga George, urma doctorul Bertram. Am petrecut multe nopti din acestea în aer liber, împreuna cu prietenul Marian si toate mi-au lasat o impresie nestearsa. De data asta, însa, noaptea îmi parea misterioasa. Pretutindeni vedeam umbra uriasului cu cap de maimuta... Eram prost dispus si nervos, când Marian ma ciupi de brat. Si pasi încetisor pe scara care ducea în gradina.
ÎI urmai cu bagare de seama si-mi regasii linistea zarind câinele, caci paznicul acesta credincios nu va lasa pe nimeni sa se apropie neobservat. Marian porni pe marginea potecii de prundis pâna la poarta gradinii, coti apoi la stânga, tinându-se mereu în umbra tufisurilor. Ma luai dupa el si în curând ajunseram în fata ferestrei camerei de culcare a olandezului. Stiam ca Fu Dan obtinuse camera de alaturi.
Fereastra era întunecata, dar mi se paru ca figura palida a chinezului privea tinta în gradina. îl atrasei atentia lui Marian si dupa ce privi si el câteva clipe, cu încordare, zise în soapta:

— Ai dreptate, Robert, galbenul se uita afara. Si daca nu ma însel, tine un revolver în mâna. Vezi sclipirea aceea albastruie?
Da, Marian avea privirea mai agera, caci uitându-ma si eu cu încordare, vazui acelasi lucru.
Atunci, câinele de lânga noi scoase un mârâit amenintator si-n acelasi timp se lipi de mine, ca si cum ar fi simtit o primejdie apropiata. Instinctiv, scosei revolverul din buzunar, caci în spatele nostru se auzi soptind un glas gutural, adânc, într-un jargon englezesc care te baga în sperieti:
— Massers, pleaca de aici! Nu merge bine la voi. Chinez o sa fi suparat.
— Asteapta nitel, raspunse Marian. Avem gânduri bune cu tine.
— Mai târziu, massers, nu pot acum. Dar dv. pleaca de aici!
Convorbirea noastra fu întrerupta din cauza câinelui care o lua la fuga cât îl tineau picioarele. Fireste ca prin asta se stârni zgomot în tufis si în clipa urmatoare pornira câteva împuscaturi din odaia chinezului. Gloantele suierara pe deasupra capetelor noastre.
— Pleaca, pleaca, massers! Se auzi glasul dindaratul nostru.
Asta am fi facut-o oricum: ne-am lungit imediat la pamânt si ne-am târât în laturi cât se putea mai repede. Câinele, însa, o zbughise prin iarba, spre casa. Atunci se deschise o fereastra si auziram glasul lui Diersch:
— Ce s-a întâmplat? Va opresc sa trageti cu revolverul în casa unde locuiesc

oameni de treaba.
— Diersch, vecinul d-tale a tras, raspunse Marian. Linisteste-l pe dânsul! Nu ne poti opri sa facem o plimbare pe o noapte atât de frumoasa...
Dupa câteva clipe se aprinse lumina în camera lui Fu Dan si noi îl vazuram pe hotelier stând în fata chinezului acela maruntel si gesticulând enervat.
— Esti înca aici? Striga cu glas înabusit Marian spre tufis.
Dar nimeni nu raspunse.
— Pacat! Facu tovarasul meu, blestematul ala de chinez l-a alungat. Haide, acum e cel mai nimerit prilej sa ne întoarcem în casa. Ne vom catara pe zid si vom intra pe fereastra în odaia chinezului.
De-abia puseseram piciorul în camera, ca usa de alaturi fu izbita cu furie si Diersch se ivi în prag. Marian fi facu repede un semn si duse degetul la buze. Olandezul dadu din cap, arunca o privire plina de mânie spre odaia alaturata si arata cu mâna la frunte. Apoi o lua înaintea noastra si pasi în odaia ce ne era destinata, care se afla cam peste drum de-a lui.
— Asupra dv. a tras blestematul? Întreba el încetisor.
— Da, probabil ca ne-a luat drept dusmanul lui, negrul acela urias, dar acesta se afla pitit în tufis si ne-a prevenit chiar.
— Ce! Ati vorbit cu individul ala misterios? Striga olandezul înmarmurit.
— Da, te rog, însa, nu tipa atât de tare! Zise Marian. Ne spunea ca nu ne-am ales

un loc bun pentru pânda si imediat dupa aceea au rasunat detunaturile.
— Hm..., asta e... si ce-a facut Pinh al meu?
— A rupt-o la fuga, raspunsei eu râzând. Probabil ca acum sta în fata usii.
— E cu putinta asa ceva? Atunci javra nu e buna de nimic.
— Ba e un animai cum nici nu se afla altul – raspunse Marian – dar se vede ca negrul si-o fi frecat pielea cu vreo buruiana rau mirositoare, care pune pe goana orice câine.
— Ptiu, drace! Mormai hotelierul. Mai bine ar fi sa-l dau imediat afara pe galbenul ala. Stiti ce spunea? Cica a tras fiindca credea ca vine iar hotul sa-l prade.
— Ba eu sunt sigur ca ne-a recunoscut, sau ne-a banuit numai, zise Marian. Trebuie sa fim cu bagare se seama de acum încolo. Ma bate gândul sa parasesc casa si sa ma culc în padure.
— Ca sa te îmbolnavesti de friguri de balta, mormai Diersch. Crezi serios ca stârpitura aia de chinez ti-ar putea face ceva sub acoperisul casei mele?
— N-ar fi de crezut, e drept, dar eu îl cunosc prea bine pe galbenii astia. Ramânem însa aici si vom fi cu ochii în patru, iar mâine dimineata mergem în padure, caci trebuie sa stau de vorba cu negrul.
— Cum vreti, bodogani Diersch. Acum ma duc sa-i dau drumul înauntru câinelui si apoi ma culc. Noapte buna, domnilor!

— Noapte buna si somn usor, draga Diersch

IV.
ÎN PADURILE SECULARE ALE SEJAWEI.

PRIVII RÂZÂND DUPA OLANDEZ, vazându-l iesind furios din odaie, dar devenii serios când Marian zise încetisor.
— Ar fi mai bine sa dormim cu schimbul, Robert, caci n-am deloc încredere în chinezul asta.
— As vrea sa stiu de ce ne-am amestecat în afacerea asta, în loc sa ne vedem de vânatoarea noastra, sa filmam animalele în singuratatea lor, lucruri de pe urma carora am fi avut mai multa placere decât vârându-ne nasul într-o chestie care nu ne poate aduce drept câstig decât un glonte în coapsa sau un cutit în inima, zisei eu necajit.
— Da, da, cunosc cântecul! râse Marian. Meseria de detectiv nu e de tine. Si totusi, te înflacarezi când ne pica din când în când câte un „caz". De fapt, am pornit la vânatoarea asta pentru ca mi-era mila de tânara fata. L-ai vazut fotografia pe masa de scris a guvernatorului? La închipuieste-ti-o acum în mâinile acestui chinezi.
— L-as rupe în bucati pe ticalos! scrâsnii eu.
— Ei, vezi? râse Marian. Asadar, sa facem tot ce ne-o sta în putinta ca s-o readucem tatalui ei! Si-apoi, ma intereseaza foarte mult negrul acela urias.

— Asa e, eu cred ca e un om foarte bun, desi a rapit-o pe fata.
— Sa speram ca-l vom întâlni în curând. Acum culca-te si cauta sa dormi, caci vom avea nevoie de forte pentru ziua de mâine. Peste doua ceasuri te voi trezi.
Sarii în sus speriat simtind o mâna atingându-mi bratul.
— Atentie! Îmi sopti Marian în ureche. Auzi o fereastra deschizându-se undeva în casa?
Îmi încordai auzul si deslusii într-adevar cum se deschidea o fereastra, lovindu-se încetisor de perete.
— E de partea cealalta – sopti Marian iar – si banuiesc ca Fu Dan vrea sa paraseasca odaia pe fereastra, deoarece câinele care se afla pe coridor nu-i va lasa sa treaca asa, cu una, cu doua.
— Atunci se vede ca vrea sa ne faca o vizita, zisei eu, dupa câteva clipe de gândire. Probabil ca tot ne-a recunoscut, desi atunci când ne-am întâlnit cu el la lordul Abedinego, acesta ne-a recomandat drept niste calatori în trecere prin Singapore.
— Da, asa este si din treaba asta poti deduce ca are ceva pe cuget. Nu degeaba a tras asupra noastra; desigur ca ne-a observat si ne-a recunoscut. Ca si-a gresit tinta, e alta socoteala.
În vremea asta, m-am ridicat din asternut si împreuna cu Marian am pasit spre fereastra.
— Hai sa-i usuram sarcina si sa deschidem fereastra, sopti prietenul meu. Sunt curios sa vad ce are de gând sa faca.

Marian deschise fereastra cu atâta bagare de seama, încât nimeni n-ar fi putut auzi. Scoaseram capetele afara, dar cum partea aceasta a casei se afla în umbra, nu puturam descoperi nimic. Nu ne ramânea decât sa ne bizuim pe auz si trebuia sa fim cu toate simturile încordate, caci Fu Dan se va folosi, desigur, de papuci chinezesti, cu talpile de pâsla.
Minutele se scurgeau unul dupa altul. În fiecare clipa ne puteam astepta la un atac pe furis din partea chinezului.
— Stii ce? Eu cred ca e mai bine sa iesim afara, sopti Marian. Daca ne cade în laba acolo, va fi cu mult mai neplacut pentru el.
Si fara sa mai astepte raspunsul meu, sari ca o pisica pe fereastra. Nu-mi ramânea decât sa-l urmez si trebuie sa marturisesc ca, odata ajuns afara, ma simtii mai curajos.
— Tu furiseaza-te pâna în coltul drept al casei, sopti Marian. Atunci îl vom vedea în orice caz, chiar dac-ar fi sa vina din fata.
Îi urmai sfatul si ma lipii de coltul din dreapta al casei, pe brâul îngust de iarba care înconjura cladirea.
În curând avea sa se dovedeasca din plin cât era de buna tactica lui Marian. Fu Dan alese drumul cel mai lung, dar si cel mai sigur în acelasi timp si veni din fata, iesind din tufis. L-am descoperit imediat si-am strâns revolverul în mâna, caci se apropia clipa hotarâtoare.
Dar se întâmpla cu totul altfel de cum ma asteptasem eu. Fu Dan se ridicase pe

jumatate si îsi îndreptase privirea în sus, spre ferestrele noastre, când se ivi deodata în spatele lui o faptura uriasa. Auzii o lovitura înabusita, un geamat adânc, apoi uriasul disparu iarasi si stârpitura de chinez ramase nemiscata în iarba.

Dupa câteva clipe, eu si Marian eram lânga el. Tovarasul meu se apleca asupra lui si-l examina în graba.

— Traieste înca, sopti apoi mirat. Desi a capatat o lovitura zdravana în cap. Ciudat e faptul ca negrul l-a crutat, eu ma asteptam sa-l dea gata dintr-o data. Pune mâna, Robert, sa-l ducem îndarat în odaia sa si sa-l asezam în pat. Când se va trezi dupa câteva ceasuri din lesin, va ramâne foarte mirat si sper ca va fi atât de slabit de pe urma acestei lovituri, încât nu va putea sa ne spioneze când vom pomi dupa negru.

Ridicaram trupul slabut si-l purtaram în jurul casei. Marian îsi facu vânt pe fereastra odaii deschise a lui Fu Dan si eu i-l dadui în primire pe lesinat. Dupa câteva minute, Marian sari din nou afara, închise încetisor fereastra si luându-ma de brat, ne îndreptaram spre geamul odaii noastre. Ne facuram vânt înauntru si ne culcaram linistiti.

Când soarele aurea gradina cu razele sale, noi eram gata cu dejunul. Îmi încarcai în spate rucsacul cu provizii, aruncai pusca pe umar si-l urmai pe Marian, care iesise deja pe coridor, ca sa-i atârne câinelui zgarda.

Când eram pe punctul sa parasim casa, olandezul tocmai iesea din odaia

chinezului si ne zise încetisor.
— Ce spuneti de asta, domnilor? Sopti el. Fu Dan zace fara cunostinta în patul sau. Are un cucui cât toate zilele la cap, pricinuit, se vede, de o lovitura. L-am auzit gemând si atunci am intrat în odaia lui. Ce sa fac acum?
— Spune-i servitorului d-tale sa-i puna comprese reci – îl sfatui Marian – si când îsi va reveni în simtiri, îti va istorisi el ce s-a întâmplat. Probabil ca s-a lovit cu capul de vreun dulap.
— Atunci cred ca dulapul s-a facut tandari, zise olandezul, banuitor, altminteri n-ar fi putut capata un cucui atât de grozav. Eu cred, domnilor, ca stiti mai multe despre chestia asta decât vreti sa povestiti.
— Asculta ce-ti spun eu, draga Diersch, Fu Dan îti va istorisi desigur ca s-a lovit cu capul de ceva. Acum, te rog sa ne ierti, caci avem un drum lung înaintea noastra. La revedere, prietene!
Olandezul ne mai striga câteva cuvinte pe care, însa, nu le înteleseram, caci eram grabiti sa ne îndepartam de casa. Se putea lesne întâmpla ca Fu Dan sa nu fie lesinat, ci sa se prefaca numai. Nu stiu daca asta l-a facut pe Marian s-o ia repede la picior, dar gândul acesta îmi veni atât de brusc, încât ma oprii la poarta gradinii si-mi întorsei capul. Mi se paru atunci ca zaresc o faptura la fereastra chinezului, care facea gesturi ciudate cu bratele. Dar în clipa când vrui sa-i atrag atentia lui Marian asupra acestui lucru, faptura disparu brusc.

— Haide odata, ce Dumnezeu ai ramas locului! Striga Marian din strada.
Iesii repede din gradina, iutii pasii pâna ajunsei lânga el si-i comunicai ce observasem.
— Drace! Facu el îngândurat, asta ma face sa banuiesc c-ar fi transmis semnale vreunui tovaras de-al sau. Draga Robert, acum trebuie sa fim cu ochii în patru, caci nu-i exclus sa fim urmariti. Sper sa putem observa în padure daca presupunerea mea e întemeiata si în consecinta, sa scapam de urmaritori.
— Mariane, crezi într-adevar ca vei putea îndrepta câinele pe urmele negrului? Spuneai doar tu însuti ca uriasul s-a frecat pe trup cu vreo buruiana, al carei miros alunga câinii.
— Da, draga Robert, asta a facut-o cu prilejul vizitei din gradina hotelului. Nu cred însa sa fi procedat ia fel cu prilejul vânarii tapirului. Si acolo vreau sa-i dau drumul câinelui. Afara de asta, sunt sigur c-a lasat urme lamurite în tufisuri, cu prilejul transportarii fiarei ucise de ei.
Tot vorbind, ajunseram la brâul de paduri ale vulcanului Sejawa. Peste un ceas vom fi în luminisul unde l-am zarit pe urias pentru prima oara si atunci Pinh îsi va face datoria.
Pe poteca elefantilor pasiram în umbra padurii seculare. Marian o luase ceva mai înainte si disparuse pe dupa o cotitura a drumului. Dupa câteva clipe, când ajunsei si eu la cotitura, ramasei înmarmurit, caci bunul meu tovaras parca intrase în pamânt. Ce sa se fi întâmplat? Trasei repede revolverul si

privii cu atentie în tufisurile de ambele parti ale potecii.
Deodata, auzii deasupra mea un hohot de râs si un glas care spunea:
— Robert, vino si tu sus! Voiam numai sa-ncerc daca pot fi descoperit usor. Dupa cum constat, nu e cazul, asa ca locui acesta e foarte bun. Grabeste-te însa, caci poate ca urmaritorul nostru – daca e vreunul – s-a luat dupa noi.
Privii în sus si-l zarii pe Marian pe creanga de jos a unui tamarin urias, îmi zâmbi vesel si sopti:
— Arunca-mi sus rucsacul. Repede, e usor de urcat.
În vremea asta. Marian mai urcase câteva crengi si când ajunsei la el, îl zarii calare pe o creanga în frunzis. Ma asezai lânga dânsul si putui cuprinde cu privirea poteca, în vreme ce noi nu puteam fi zariti de jos, chiar daca cel ce se uita ar fi banuit ca suntem acolo.
Atunci îmi adusei aminte de câine.
— Mariane, unde l-ai lasat pe Pinh? Întrebai în soapta.
— L-am legat în tufisul dindaratul nostru si i-am poruncit sa stea cuminte. Animalul acesta e foarte bine dresat si nu se va misca de la locul sau, orice s-ar întâmpla.
— Acum sunt într-adevar curios daca ne va urmari vreun complice al chinezului. Ce vom face în cazul acesta?
— Nu stiu nici eu, deocamdata. Oricum, îl vom urmari si vom vedea ce are de gând. A! Îl vezi? Drace! E un baiat malaiez. E foarte viclean domnul Fu Dan! Tânarul acesta nu poate atrage atentia

nimanui, ia sa vedem ce are de gând sa faca.
Un baiat scund si îndesat, numai cu niste pantaloni scurti si o tichie, dar înarmat cu un enorm pumnal malaiez, pe care-l purta la brâu, pasea de-a lungul potecii, ciulind urechile si privind cu încordare în toate partile. Când ajunse dedesubtul nostru, se opri si cerceta terenul cu atentie. Sa fi descoperit oare urmele invizibile ale pasilor nostri?
Desi asta era de necrezut, totusi asa parea sa fie, caci malaiezul îsi îndrepta deodata ochii spre tufisul prin care patrunsesem noi, apoi îsi plimba privirea-i agera pe trunchiul tamarinului.
Atunci Marian întinse revolverul printre frunzele care ne acopereau si zise calm în limba malaieza:
— Ramâi pe loc, tinere, altminteri te ucid!
Si întorcându-se spre mine, adauga: Robert, tu cobori imediat si-l tii pe baiat pâna voi veni si eu. Nu trebuie sa ne scape cu nici un pret. Daca încearca sa fuga, îl opresc cu un glont.
Coborâi repede de-a lungul trunchiului, îmi facui loc prin tufis si-l înhatai pe baiat. El încerca sa duca mâna la pumnal, dar îl întorsei bratele spre spate si le tinui ca într-un cleste.
Dupa câteva clipe, ajunse si Marian jos si smulse pumnalul de la brâul baiatului. De-abia acum îl dadui drumul, în schimb Marian îl prinse de brat.
— De ce ne urmaresti? Începu interogatoriul.
Malaiezul încerca sa faca o mutra nevinovata si raspunse:

— Tuan, am plecat în padure sa caut fructe... În timp ce vorbea, ochii sai privira cu teama la faptura înalta a tovarasului meu si când întâlnira chipul sever si privirea patrunzatoare ale acestuia, îsi lasa capul în jos.
— Cum te numesti? Continua sa-l întrebe Marian.
— Tomo, Tuan.
— Bine, Tomo, acum vreau sa-ti spun ceva: daca nu marturisesti imediat adevarul, te vom spânzura de copacul asta frumos. Un avertisment pentru toti cei care vor sa mai minta.
Marian vorbise atât de serios, încât baiatul începu sa tremure.
— Tuan, nu am voie sa spun nimic, caci atunci ar însemna sa mor de o moarte mai grozava decât aceea cu care ma ameninti tu.
— Asa îmi place, Tomo, ai vorbit cinstit si pentru asta îti daruiesc viata. Îti cer însa sa te întorci si sa-i spui stapânului tau despre întâlnirea noastra. Spune-i de asemenea ca mi-am luat toate masurile de aparare. Pleaca! O data ti-am daruit viata, dar daca te-ntâlnesc a doua oara în calea mea, te ucid fara mila. Hai, sterge-o!
Baiatul îndrepta o privire speriata asupra prietenului meu, facu apoi o plecaciune adânca si disparu pe poteca.
— Crezi într-adevar ca va renunta sa ne urmareasca? Întrebai eu.
— Nadajduiesc, caci altminteri ar trebui sa iau masuri mai aspre. Acum sa ne grabim. Am pierdut mult timp din pricina

baiatului care, de altfel, mi-a placut foarte mult.
Marian îsi facu loc în tufis si lua câinele care statuse linistit, apoi porniram aproape în goana pe poteca, pâna ajunseram la luminisul unde se desfasurase sângeroasa drama din seara trecuta.
Pinh mirosi locul pe unde uriasul disparuse în tufis si prinzând o urma, porni pe ea, mârâind încetisor.
— Vezi, tot eu am dreptate! Zise Marian, apoi o luaram la goana prin inima codrului.

V.
O CATASTROFA.

BINE FACUSE TOVARASUL MEU ca luase cu el cutitul de taiat maracini. Caci desi uriasul croise un drum cu trupul sau, acesta era din nou acoperit de liane si alte plante, pe care Marian trebuia sa le reteze iar.
Drumul nostru nu mai urca acum, ci mergea pe ses, parând sa înconjoare craterul vulcanului, pe directia nordica.
— Robert – zise tovarasul meu, oprindu-se sa taie niste liane groase – mi se pare ca ajungem cu încetul pe coasta de rasarit.
— Da – încuviintai eu – pe undeva prin apropiere trebuie sa fie portul militar Segli.
— Nu – raspunse el – Segli se afla cu mult mai la rasarit. Trebuie sa înconjuram tot craterul vulcanului ca sa

ajungem la ses. Pacat ca n-am luat cu noi o calauza.
— Ei – cautai sa-l mângâi eu – în definitiv, de data asta, n-aveam de gând sa cunoastem tara, ci sa-l gasim pe uriasul negru si ne e totuna în ce loc vom iesi.
— Ai dreptate – râse Marian – asadar, sa mergem mai departe pe urmele misteriosului individ. De altfel, trebuie sa marturisesc ca mie, personal, nu-mi mai apare atât de misterios.
— Nici mie, încuviintai eu. Aseara ne-ar fi putut ucide lesne si în loc de asta ne-a prevenit. M-as bucura mult sa putem face cunostinta cu el.
Marian vru sa raspunda, dar se întrerupse brusc si ramase pe loc. Iesiram într-un luminis mic si în fata noastra zacea cadavrul tapirului. De fapt, erau numai ramasitele lui, caci animalele de prada si insectele avusesera grija sa-i manânce carnea. Cu toate astea se putea recunoaste lamurit ca partile cele mai bune fusesera taiate dinainte.
— Ce parere ai tu de necunoscutul nostru prieten? întreba Marian râzând.
— Una din doua: sau e un bun cunoscator de mâncaruri, sau are în grija lui pe cineva, caruia îl aduce tot ce e mai ales.
— Bravo! Exclama tovarasul meu, la fel m-am gândit si eu. Si stii tu cine e acel „cineva” caruia îl poarta el de grija?
— Nu e greu de ghicit. O fi Ellen Abedinego.
— Da, dânsa e. Si acum stiu si de ce negrul îl uraste pe chinez. Desigur ca el a

fost îndemnat de Fu Dan s-o rapeasca pe fata, dar a fost miscat, probabil, de frumusetea ei si acum vrea s-o ocroteasca. Un lucru nu pricep însa: de ce n-a adus-o îndarat lordului, ci o ascunde aici, în padure?
— Îti închipui tu ca englezul va crede un singur cuvânt al negrului, când îl va readuce fiica? Nu, va pune îndata sa-l aresteze, pentru ca apoi sa fie condamnat cu asprime. Si oare fata n-ar fi apoi mereu în primejdie din partea chinezului razbunator, care va gasi o alta unealta ca s-o rapeasca?
— Draga Robert – zise Marian râzând – vad ca devii un bun detectiv, presupunerile tale sunt cât se poare de drepte. Nu pricep însa de ce negrul nu l-a ucis pe chinez: l-a avut doar în mâna de doua ori si putin de-ar fi strâns mai tare, l-ar fi dat gata pe onorabilul Fu Dan. Marian ramase câteva clipe pe gânduri, apoi urma: Altfel, parerea ta e întemeiata. Sa nadajduim ca negrul ne va lamuri de ce a procedat în felul acesta.
Înca un sfert de ceas mai merseram printre tufisuri, apoi ajunseram pe o pe care Marian o cunostea de pe harta.
În curând va trebui sa trecem o apa îngusta – zise el – si dupa ce vom mai strabate câtiva kilometri, vom da de ses. De fapt, nu prea stiu însa unde putea sa fi ramas prietenul nostru negru.
Dar Pinh, minunatul dulau, ne târa neobosit mai departe. Asta însemna ca ne aflam pe drumul cel bun. În curând ajunseram si la pârâu, pe care îl

trecuram pasind pe o bârna lunga, ca niste adevarati echilibristi.
Când ajunseram pe tarmul celalalt, Pinh deveni nelinistit. Adulmeca încoace si încolo, alerga îndarat, pornea iar înainte si deodata se lungi pe labe, schelalaind încetisor.
Pierduse urma, bietul de el.
— Aha! facu Marian, negrul a mers o bucata de loc prin apa. Sa pornim de-a lungul tarmului si-i vom regasi noi urma.
— Dar se poate s-o fi luat si în directia opusa! îmi dadui eu cu parerea.
— Nu, caci ar fi ajuns la ses si acolo n-are unde s-o ascunda pe Ellen Abedinego.
— Hm..., poate ca ai dreptate. Sa mergem, deci, în susul apei.
Timp de vreo jumatate de ceas ne croiram drum printre crengile aplecate ale mangrovelor, apoi Marian se opri si arata spre o spartura îngusta din tufis.
— Cred ca pe aici a patruns, zise el.
Pinh pomi înainte, mirosi pamântul de jur-împrejur si mârâind vesel îl trase pe tovarasul meu în spartura.
— Vezi! Exclama el triumfator, tot în sus a luat-o, dupa cum spu...
Nu-si sfârsi vorba, caci auzii un fosnet în tufis, o izbitura, un latrat înabusit al câinelui..., apoi se facu tacere.
Fara sa stau pe gânduri, patrunsei în spartura. Atunci auzii de undeva glasul ce suna ciudat de înabusit al lui Marian:
— Fiti cu bagare de seama, Robert, prietenul nostru negru a asezat aici o capcana. Întinde-te la pamânt si târaste-te înainte cu atentie.

Acum observai si eu ca îngusta poteca dinaintea mea era presarata cu frunze vestede si la vreo doi metri departare se afla o gaura mare, în acest covor artificial de frunzis. Ma culcai la pamânt cât eram de lung, târându-ma cu bagare de seama si pipaind fiecare palma de pamânt. Astfel ajunsei la gaura si putui privi în jos.
Îl vazui pe Marian stând foarte comod pe fundul unei gropi de vreo patru metri adâncime: tinea câinele în brate si-mi facea „bezele" în sus.
— Nu esti si tu de parere, draga Robert, ca ne aflam acum în apropierea ascunzatorii negrului? Ma-ntreba el. Altminteri nu si-ar fi dat osteneala sa puna capcana asta. Sunt fericit ca n-a împodobit-o cu taruse ascutite – cum se face de obicei – caci atunci m-ar fi ciuruit. Ia trage-l, te rog, pe câine mai întâi, pe urma îmi vei arunca pusca ta.
N-a fost deloc usoara munca, dar dupa câteva minute cei doi erau lânga mine.
— Groapa o potrivim la loc – zise tovarasul meu – ca sa-si faca datoria, daca onorabilul Fu Dan sau una din uneltele sale va avea de gând sa ne urmareasca.
Partea primejdioasa a potecii avea o lungime de vreo doi metri. O strabaturam tinându-ne pe lânga tufisuri, acoperiram la loc deschizatura si-l urmaram pe câine, care alerga acum vesel înainte.
Tufisurile disparura brusc pe dreapta, în locul lor se ivi o stânca plesuva, iar dupa vreo suta de metri ne aflaram în fata unei

deschizaturi înguste în stânca. Pinh vru sa intre înauntru, dar Marian fi opri.
— Aha! facu el, aici e ascunzatoarea. Îti amintesti ca domnul comandant van Greve vorbea de o crapatura adânca în piatra pe partea de apus, în apropierea statiunii militare Loknja? Cica ar fi având o lungime de kilometri în inima muntelui. Te pomenesti ca si aici e o astfel de minune naturala, numai ca ar putea deveni primejdios pentru noi sa patrundem înauntru, deoarece nu stim ce surprize ne-a pregatit negrul. Sst! Ce sa fi fost asta?
Un bubuit îndepartat cutremura vazduhul; în acelasi timp se cutremura usor si pamântul sub picioarele noastre.
— O furtuna? întrebai eu sovaind.
— Exclus. S-a prabusit vreo stânca. Daca vom avea noroc, atunci negrul si protejata lui vor fi alungati afara din ascunzatoare, datorita acestei împrejurari. Sa asteptam aici.
— Nu, Mariane – ma împotrivii eu – caci nu stim daca s-a întors. Si poate ca tata se afla într-o situatie care nu-l îngaduie sa iasa singura afara. Trebuie neaparat sa patrundem în pestera din stânca.
Spunând aceasta, zvârlii sacul din spinare si dadui sa intru în deschizatura. Dar Marian ma împinse în laturi, îsi scoase lampa de buzunar si revolverul si se strecura în crapatura îngusta a stâncii. Îl urmai cam suparat, caci as fi vrut sa vin eu cel dintâi în ajutorul Ellenei Abedinego. Dar privelistea care mi se înfatisa în lumina lanternei lui Marian

ma facu sa amutesc si-mi taie avântul într-o clipa.
Ne aflam într-o încapere înalta, boltita, ai carei pereti calcarosi, crapati, gauriti, erau acoperiti cu sculpturi primitive în piatra. Liliecii îsi luara zborul si începura sa roiasca în jurul capetelor noastre, blocuri uriase de stânca ne închideau adesea drumul si pe alocuri, observai lamurit ramasite de focuri stravechi, care proveneau, desigur, din vremuri demult apuse. În mine se trezi cercetatorul si uitând pentru ce venisem acolo, ma aplecai sa ridic un ciob pe care-l descoperii în trecere, când rasuna din nou bubuitura aceea îndepartata si pamântul paru ca se cutremura iarasi sub picioarele noastre:
Marian se opri si se întoarse spre mine. Lampa fi lumina figura din plin si atunci observai o expresie încordata în trasaturile sale, cum nu vazusem la el decât atunci când se afla în primejdie de moarte.
Ridica încetisor bratul cu revolverul si zise raspicat:
— Robert, daca mergem înainte se poate întâmpla sa nu mai iesim de aici, caci – daca nu ma-nsel – cutremurul acesta de acum a fost o noua pravalire a unui munte în interiorul vulcanului. Urmarile ti le poti închipui singur. Crapatura aceasta poate sa fie în legatura cu craterul, asa ca un al treilea cutremur ne poate acoperi, sau, în cazul cel mai rau, adica daca s-ar produce o eruptie a acestui vulcan vechi, nu e exclus sa ne trezim în lava fierbinte, care, fireste, va

umple în primul rând crapatura asta. Cred ca cel mai nimerit lucru e sa ne-ntoarcem; negrul o fi observat si el primejdia si o fi dus-o într-un loc sigur pe Ellen.
— Mariane – îl raspunsei eu – mai curând cred ca biata fata se afla singura si în neputinta de a se salva. Nu ne ramâne deci altceva decât sa pornim înainte. Daca esti de alta parere, vei merge singur.
— Ei si tu acum! Zâmbi bunul meu tovaras. Fireste ca sunt gata sa ma jertfesc, când e vorba de salvat o viata de om – o stii prea bine. Numai ca tocmai în cazul acesta trebuie sa fim cu mare bagare de seama, caci va fi primejdios, atât pentru noi, cât si pentru fata, daca se afla aici, ceea ce nu e înca sigur... Dar – schimba deodata el vorba – ia te uita aici, vezi urma asta? E a unui picior descult, de urias si care nu poate fi decât a misteriosului nostru prieten. Înainte, Robert, înainte! O lua repede la picior si eu îl urmai de aproape. Pestera cea uriasa era pe sfârsite si o crapatura îngusta în stânca de calcar ne arata drumul înainte. Marian sovai o clipa, apoi însa patrunse cu hotarâre înauntru.
Privelistea se schimbase acum. Peretii stâncosi închideau gangul scurt si foarte îngust si capetele ne erau amenintate de vârfurile ascutite ale stalactitelor ce atârnau de sus.
Ma înfiorai, întrebându-ma daca e cu putinta ca negrul sa fi adus o fata frumoasa si frageda în pestera aceasta grozava.

Tocmai voiam sa-i spun lui Marian ca nu avea nici un rost sa mergem mai departe, când prietenul meu se poticni de unul din numeroasele blocuri de stânca din cale si scapa lampa care se sparse de perete.
— S-a dus pe apa sâmbetei! Exclama Marian râzând cu ciuda. Mi-am scrântit piciorul si de lampa nu ma mai pot folosi. Ah! M-am întepenit aici printre sfarâmaturile astea de piatra... ia aprinde odata lampa aia a ta, omule! Sfarâmaturile astea te taie ca un cutit.
— Îmi pare rau, Marian, dar lampa e în sacul pe care l-am lasat afara, raspunsei eu cu amaraciune.
— În cazul acesta, stam cum nu se poate mai bine! Mormai tovarasul meu. Ia sa cautam sa iesim de-aici pe dibuite, caci fara lumina nu facem nici o treaba. Asa! A dat Dumnezeu de m-am ridicat pe picioare. Acum sa-ncerc sa ajung lânga tine. A! Uite ca te-am gasit! Înainte!
Pipaind peretii, paseam printr-un întuneric de iad si dupa ce am iesit din gangul acela îngust, am trecut ca vai de lume prin pestera cea mare, presarata cu bolovani la tot pasul.
De bine, de rau înaintam însa si strigai plin de curaj la Marian, care ma tinea de brâu, pasind în urma mea:
— Sa stii c-o s-o scoatem la capat, baiete!
Atunci se auzi o noua bubuitura în munte, de data asta si mai puternica si mai prelunga. Pamântul se cutremura atât de tare, încât ne pierduram echilibrul.

— Un cutremur, Mariane! Strigai îngrozit. Gangul se va prabusi. Biata Ellen Abedinego!
Dar un cutremur de pamânt n-ar fi fost atât de rau. Avuram deodata impresia ca ne aflam în iad. Aerul fu umplut de-un abur usturator si înecacios de pucioasa, fara sa putem zari iesirea salvatoare.
Aburul ucigator ne umplu plamânii, o tuse chinuitoare ne sfârsi puterile, lacrimile ne dadura în ochi, gândurile ni se încâlcira...
Începui sa ma clatin, ma poticnii, cazui greoi la pamânt si simtii o izbitura.
— Robert..., mai auzii eu, apoi îmi pierdui cunostinta.
Totusi, îmi mai dadui seama ca o talpa grea ma lovi în piept, auzii un strigat înabusit, pasi grabiti si aproape de tot, gemete de durere. Visai apoi ca o mâna aspra ma apuca de brat, târându-ma peste darâmaturile ascutite. Snopi de scântei îmi orbeau ochii, ma simteam zburând si coborând într-un adânc moale... apoi nimic.
Când mi-am revenit, aproape nu-mi venea sa cred ca deasupra mea zâmbea cerul luminos. Si când ridicai capul, ma vazui în mijlocul unui tufis de bambusi, iar lânga mine se afla Marian, care tocmai deschisese si el ochii, privindu-ma lung.
În aceeasi clipa, ne ridicaram. În fata noastra, la numai câtiva metri, se înalta spre cer peretele stâncos al vulcanului Sejawa. O crapatura se casca în peretele prin care patrunsesem noi si dintr-însa rabufneau nori grosi de aburi galbui, care

se ridicau încetisor, învaluind crestetul muntelui în ceata.
Asadar, n-a fost un vis, ne-am aflat chiar în interiorul muntelui, unde am fost surprinsi de eruptie si salvati în chip misterios.
— Robert – zise Marian cu glasul slab – negrul cel urias e salvatorul nostru. Numai el era în stare sa ne scape de la o moarte sigura».
……
…….
— Si acum, draga George, îsi încheie doctorul Bertram povestirea, urmarea aventurii noastre ti-o voi povesti cu alt prilej. Pentru azi e de ajuns!

39
SURORILE DUSMANE

I.
O CRIMA ÎN LARGUL MARII.

— DRAGA CAPITANE, vezi punctul acela întunecat spre nord-vest? întreba lordul Clive. Se zareste cam nelamurit pentru ca soarele care se înalta pe cer face sa sclipeasca apa. Farrow privi cu încordare prin ocheanul sau puternic, dar trecu cam mult timp pâna sa descopere punctuletul asupra caruia îi atrasese atentia lordul, pe urma îi zise:
— Dragul meu Clive, noi avem de gând sa ne îndreptam doar spre apus, ce ne pasa de ceea ce vedem venind de la rasarit? Poate sa fie un kanu al vreunui bastinas, care se duce la vreo insula vecina. Voi da acum comanda de plecare.

Peste noapte, submarinul statuse în golful linistit al unei insule singuratice. Luasera apa si fructe proaspete, iar acum urmau sa-si continue calatoria spre apus, catre „Insula Odihnei”.
Si iata ca lordul Clive, care tinea atât de mult sa ia parte la o aventura „adevarata” în tovarasia echipajului „Dox”-ului, descoperise punctul acesta la rasarit.
Era posibil sa nu fie decât un bastinas de isprava, care se ducea cu treburi la o insula învecinata, dar lordul ardea de dorinta de a i se „întâmpla” ceva si asta îl facu sa banuiasca si aici vreo taina misterioasa, careia voia sa-i dea de rost. De aceea si zise:
— Draga capitane, n-are nici o importanta daca vom pleca cu zece minute mai târziu, în vremea asta însa, punctul acela se va apropia atât de mult, încât îl vom putea deosebi lamurit. Te rog sa mai asteptam nitelus.
— Fie, îti voi face placerea, raspunse Farrow zâmbind. Dar nu prea cred ca vei descoperi cine stie ce mare lucru. Cei mult ni se poate întâmpla sa fim descoperiti de vreun bastinas, care va anunta imediat autoritatile cele mai apropiate de prezenta noastra. Si asta ne-ar vârî într-o „mica” aventura, ca sa ma folosesc de expresia lui George.
— Draga capitane, eu cred ca interventia mea pe lânga guvernul englez va avea cu siguranta succes, zise lordul. Nu e exclus sa primesti foarte curând o radiograma în sensul acesta.
Facu o pauza, în timpul careia privi din nou cu atentie prin ochean spre punctul

îndepartat, apoi adauga:
— Hm..., pare sa fie un kanu gol, mânat încoace de vânt. Nu vad nici un vâslas într-unsul. Dar se poate, de asemenea, ca omul din barca sa fie culcat, dupa ce a calatorit o noapte întreaga.
— Un kanu gol, zici? Asta ar fi cam ciudat! facu Farrow. Atunci trebuie sa se afle de multa vreme pe apa, caci cea mai apropiata insula spre rasarit se afla la vreo suta de kilometri. Pe de alta parte, în regiunea asta e o mare circulatie de kanu-uri si nu pricep cum n-a fost înca descoperita barca asta goala. Chestia a început sa ma intereseze si voi porni spre kanu-ul acesta.
— Minunat, minunat! Striga cu însufletire lordul. La ultima aventura pe insula, cu francezul acela, din nenorocire, n-am putut lua parte, caci pietrele aruncate de salbatici m-au scos din lupta.
— Eu te-as sfatui sa nu doresti prea mult sa mai întâmpinam vreo noua aventura, zise Farrow. Am avut destule în vremea din urma. Oamenii mei au nevoie de o odihna mai lunga, dupa atâtea prin câte au trecut.
— Dar George al d-tale îmi povestea ca marinarii de pe submarin încep sa se plictiseasca dupa doua, trei zile de odihna – raspunse lordul râzând.
— Asa e, dar eu, personal, as dori sa ajungem cât mai curând la ascunzatoarea noastra. Pe lânga toate celelalte, am si raspunderea pentru camarazii care au ramas acolo de paza. Cu siguranta ca sunt îngrijorati de soarta

noastra, ceea ce e explicabil: daca ni se întâmpla ceva, daca am fi scufundati, ei ar fi condamnati sa-si petreaca toata viata acolo, deoarece numai întâmplator ar putea fi descoperiti de vreun avion în trecere pe deasupra insulei.
— N-au statie de radiotelegrafie?
— Ba da, însa eu sunt încredintat ca vor astepta ani de-a rândul, nadajduind în reîntoarcerea noastra. Îti închipui ce viata ar fi asta pentru ei! Pe de o parte, ar sti ca e de ajuns sa transmita o radiograma ca sa se întoarca în sânul civilizatiei, iar, pe de alta parte, vor nadajdui mereu în înapoierea camarazilor. Vezi, dragul meu lord, de aceea nu prea îmi place sa ramân mult timp departe de ei. Sa speram însa ca acum vom da numai de un kanu gol, apoi pornim cu toata viteza spre apus.
Farrow dadu comanda de plecare. Submarinul merse câtiva metri îndarat, facu un viraj, apoi, la o noua comanda, elicea se-nvârti iarasi înainte si minunatul vas porni cu viteza spre nord-est, îndreptându-se catre kanu-ul ce parea parasit.
Lordul Clive privea mereu prin ochean spre punctul ce se apropia necontenit si deodata striga agitat:
— Draga capitane, ia priveste si d-ta zugraveala aia ciudata, într-o culoare tipatoare, de la prora kanu-ului. Arata aproape la fel ca un ochi de balaur de la joncile chinezesti. Ciudat de tot!
Farrow privi si el prin ochean la misterioasa zugraveala, pe care n-o mai

întâlnise prin tinuturile astea, cu deosebire la kanu-uri de-ale bastinasilor.
— Da, da, e cât se poate de ciudat! Facu el dus pe gânduri. Ce-o fi însemnând asta? Eu cunosc numai zugravelile în alb si negru, cu care obisnuiesc sa-si împodobeasca kanu-urile lor bastinasii îndepartatelor insule Solomon, dar o zugraveala ca asta n-am vazut înca. Si cred ca aici gasim si explicatia ca acest kanu gol a putut strabate atâta drum fara sa fie oprit. Bastinasii sunt foarte superstitiosi de felul lor si probabil ca semnele alea i-or fi speriat.
— Aha, asa trebuie sa fie! Probabil ca vreun individ viclean si-a mâzgalit kanu-ul cu zugravelile acelea, ca sa-l faca tabu, adica de neatins. De altfel, e un kanu frumusel si trainic. O astfel de constructie n-am întâlnit înca în partea asta a Pacificului si eu am umblat pe aici, slava Domnului!
— Nici eu n-am vazut înca ceva asemanator, zise capitanul surprins. Nu-i lucru tocmai curat la mijloc. Poate ca dorul d-tale dupa vreo aventura frumoasa se va îndeplini curând, dragul meu lord.
— Atunci sa stii ca sunt un om cu noroc, raspunse englezul vesel, în orice caz, vom intra în stapânirea unui kanu foarte interesant, pe care nu ne va împiedica nimeni sa-l luam.
— Da, e destul de mic, zise Farrow, ca sa-l putem aduce pe punte. Ciudat e si faptul ca un om se foloseste de o barca atât de subreda, mai ales prin tinutul acesta, unde furtunile se stârnesc pe

neasteptate. Ar fi foarte interesant sa dezlegam enigma acestui kanu.
— În sfârsit, bine ca te vad si pe d-ta prinzând gust, zise lordul Clive vesel. Acum sunt sigur ca dorinta mea se va împlini. Ne înapoiem spre rasarit, pâna dam de insula de pe care poate sa fi fost împins kanu-ul.
— Hm..., a adevarat ca am prins putin gust – raspunse capitanul – dar prea mult nu ma trage inima, caci asta înseamna iarasi o pierdere de cel putin doua zile. Si tovarasii de acasa vor deveni nerabdatori...
— Nu face nimic, ei sunt obisnuiti cu asteptarea. Dar nu crezi oare ca sunt informati prin radiograme de aventurile d-tale si stiu exact unde te afli?
— Uite, vezi, la asta nu m-am gândit, raspunse Farrow. Desigur ca prind si ei transmisiunile marilor gazete si ale vaselor de razboi.
— Atunci au prins si radiograma mea adresata guvernului englez si stiu ca te afli acum pe lânga Samoa.
— Te pricepi d-ta sa-mi întarâti curiozitatea, zise Farrow râzând. Acum ma intereseaza într-adevar sa cunosc poporul care construieste kanu-uri atât de ciudate. Oho! exclama el mirat, privind din nou prin ocheanul sau cel puternic – pare-se ca se afla un om în kanu. Vezi o mâna mica, atârnând peste marginea barcii?
— Da, încuviinta Clive. Asa este, draga capitane, vezi ca tot am facut eu bine sa te îndemn încoace? Prin asta, vom salva probabil o viata omeneasca. Dar banuiesc

ca insula de unde a venit omul acesta se afla foarte departe, spre rasarit. Desigur ca a adormit din cauza oboselii sau a foamei, dupa ce va fi vâslit poate zile întregi. Ai fi dispus sa mergi cu submarinul atât de departe?
— Nu stiu înca nici eu ce sa zic, raspunse Farrow. În primul rând însa, îl vom descoase pe individ. Sunt încredintat ca doctorul Bertram cunoaste limba lui.
Submarinul se apropie încetisor de kanu. Petre urca îndata pe punte, înarmat cu o cange lunga, ca sa traga barca spre ei. George veni si el sus, curios sa dea de rostul acestei taine.
Capitanul cârmi cu mare îndemânare submarinul spre kanu, Uriasul se folosi si el cu dibacie de cange si dupa câteva minute ciudatul kanu se afla lânga „Dox".
De-abia se apleca însa George peste parapetul vasului, ca se si dadu îndarat scotând o usoara exclamatie. Apoi se apropie de turn si striga:
— Tata, în kanu e o tânara fata!
Farrow, lordul Clive si doctorul Bertram – care fusese înstiintat în vremea asta – sarira imediat pe punte si alergara spre parapet. Petre se si aplecase si ridica trupul tinerei bastinase, care parea sa fie un copil înca. O aseza cu bagare de seama pe punte si doctorul se apleca imediat peste ea.
Era o fata frumoasa, subtirica, cu pielea de un cafeniu deschis, mult mai deschisa decât o au bastinasii de prin tinuturile Pacificului. Trasaturile chipului ei se deosebeau si ele de ale polinezienilor.

Era acoperita numai cu un sort împletit din fire de iarba si nu avea nici un fel de podoaba, dupa cum poarta de obicei tinerele fete de prin partea locului. Parea cufundata într-un lesin adânc si dupa ce o examina câtva timp, doctorul Bertram zise:

— E foarte ciudat... Tânara fata trebuie sa fie în nesimtire de cel putin douazeci si patru de ore: a fost, asadar, asezata în kanu în starea asta, apoi lasata în voia valurilor. Petre, adu-o în cabina mea, voi încerca s-o readuc la viata. Veniti si dv., domnilor, cred c-o voi putea trezi curând, cu ajutorul câtorva injectii.

Uriasul coborî scarita turnului, cu tânara fata în brate si o duse în cabina-infirmerie. O aseza pe masuta îngusta, doctorul cauta printre sticlutele sale si zise:

— Petre, acum trebuie sa te îngrijesti de o ceasca cu supa întaritoare. Biata fata va fi flamânda ca un lup. Asa, ia sa vedem ce-i cu ea!

Umplu o seringa mica si-i facu o injectie în bratul stâng, apoi privi cu încordare la fata ei si dadu din cap:

— Mi-am închipuit eu – zise el satisfacut – mititica a fost ametita cu sucul unui anumit fruct salbatic. Daca mai ramânea în starea asta douazeci si patru de ore, ar fi murit. Acum însa peste putin timp se va trezi. E o otrava asemanatoare cu aceea de care se folosesc indienii din America de Sud pentru sagetile lor – paralizeaza nervii motrici. Sunt convins ca fata aude si simte totul, dar nu se poate misca deloc. E o moarte grozava.

— Cine sa fi faptuit crima asta? întreba lordul Clive îndârjit. Fata e atât de frumoasa, cum rar se întâlneste printre bastinase.
— Pare sa fie o corcitura – zise doctorul – are pielea foarte deschisa, iar chipul ei are trasaturi caucaziene.
— Ah, deschide ochii! exclama George, care privise cu interes la fata. Are ochii albastri.
— Aha! Acum pricep eu de ce tovarasii ei de trib n-au vrut sa aiba nimic de-a face cu dânsa – zise lordul. Le-o fi parut suspecta biata fata.
Sprijinita de Bertram, fata se ridica pe jumatate si privi ratacita în jur. În aceeasi clipa intra Petre cu supa si doctorul duse ceasca la buzele fetei. Ea bau pâna la fund lichidul întaritor, privind cu recunostinta la binefacatorul ei. Apoi, spre uimirea celor de fata, zise într-o engleza fara cusur:
— Va multumesc, domnilor, m-ati salvat de la o moarte grozava. Am priceput tot ce ati vorbit, e tocmai asa cum ati spus: sucul boabelor de luga omoara încet, dar sigur. Oh! Ce se va întâmpla acum? La tribul meu nu ma pot înapoia, caci m-ar ucide îndata. Loada – „Alba”, cum e numita – ma uraste.
— Ce-ai spus? O alba traieste în mijlocul tribului d-tale si are o putere atât de mare? întreba Farrow înmarmurit. Cum se poate asta?
— Loada are pielea mai deschisa decât a mea, tatal nostru a fost un mare barbat alb, dupa cum ni s-a spus. El a murit pe insula, mormântul sau este însa locuit de

duhuri rele. Mama noastra ne-a învatat limba straina, ea a fost singura fiica a capeteniei si dupa moartea tatalui ei, a condus tribul mai departe. Când a murit ea, tribul a vrut sa ma faca pe mine capetenie, pentru ca ochii mei sunt altfel decât ai celorlalti tovarasi de trib. Loada are ochi negri, desi pielea ei e mai alba decât a mea. Ea m-a dus ia mormântul tatalui meu si a spus poporului ca as fi adus acolo duhurile rele. Batrânii au hotarât moartea mea, iar Loada, sora mea, mi-a dat sucul otravitor.
Fata tacu si lasa capul în jos. Marinarii observara ca plângea încetisor.
— Cum te cheama? întreba capitanul.
Ea îsi sterse ochii cu palma, suspina si raspunse cu glas slab:
— Ma numesc Matra.
Câteva clipe domni tacerea, apoi lordul întreba:
— Ce facem acum? Mergem la insula aceea si o tragem la raspundere pe Loada? Daca poporul a vrut-o pe Matra ca stapâna, asa trebuie sa se si întâmple.
— Ma vor ucide, repeta fata, caci în jurul meu plutesc duhurile rele. Dupa cum le-a spus Loada.
— De asta sa nu-ti fie teama! zise lordul. Doctorul nostru se pricepe sa îndeparteze duhurile. Ba el le va preface chiar din rele în bune. Loada îsi va primi însa pedeapsa, fii pe pace! Ce parere aveti dv., domnilor?
— Eu sunt pentru, raspunse George imediat. Matra trebuie sa-si ia locul pe care i-l ofera tribul. O vom scoate noi la capat cu Loada aceea.

— Sunt si eu de parerea voastra – zise Farrow – dar totul atârna de Matra. Trebuie sa ne conformam dorintelor ei.
— Eu... nu stiu ce sa zic! raspunse fata sovaind. Aveti de gând s-o pedepsiti cu asprime pe Loada?
— Chestia asta o vom lasa în seama batrânilor tribului sau a d-tale, zise Farrow. Nu trebuie sa uiti cum s-a purtat ea fata de d-ta. Nu e neaparata nevoie sa-i platesti la fel cum ti-a facut ea, cred ca e de ajuns daca va fi izgonita de pe insula.
— Da, raspunse Matra, voi încerca sa-i conving pe batrânii tribului sa faca asa. Nu vreau sa fie omorâta, desi ea nu s-a dat în laturi sa scape de mine. E sora mea...
— Bine. Plecam spre insula si vom orândui lucrurile cum se cuvine, hotarî capitanul. Pe mine ma intereseaza. În primul rând, sa aflu ce taine sunt legate de mormântul tatalui d-tale. Te pomenesti ca descoperim lucruri interesante.
— Sora mea stie mai mult în privinta asta, ea a stat la capatâiul mamei pâna în ultimele clipe si a aflat taina. Dar ea a lasat numai sa se înteleaga ca acolo ar exista mari taine si în acelasi timp a vorbit de duhurile rele.
— Atunci când ai fost la mormânt, n-ai observat nimic suspect? întreba Farrow.
— Nu. Tata e îngropat într-o pestera, închisa cu un bloc mare de stânca. în mijlocul insulei, în desis, se afla un morman de stânci darâmate. Locul acela

era ocolit de toti, întotdeauna. Se spune ca numai tata mergea adesea acolo.
— Aha! Asadar el a descoperit taina si a încredintat-o mamei d-tale, îsi dadu cu parerea Farrow. Dar sora d-tale voia s-o pastreze numai pentru ea si de aceea a cautat sa te înlature din cale. Te pomenesti ca de aici ti se trage norocul.
— M-am simtit foarte fericita pe insula printre semenii mei, zise Matra cu tristete. Eram logodita cu un tânar razboinic, Tolo. Nici nu doream alta viata. Dar sora mea nu se simtea ca facând parte din poporul nostru si sustinea mereu ca ea este o alba.
— Si totusi tinea sa devina capetenie, zise Farrow. E ceva nelamurit în chestia asta. Cui îi apartine insula, de fapt?
— Apartine mamei mele, iar dupa moartea ei a devenit proprietatea mea si a Loadei.
— Nici un guvern strain nu s-a interesat de insula?
— Tata vorbea uneori despre Noua Zeelanda.
— Aha! Acum pricep cum stau lucrurile, zise capitanul. Deocamdata, vezi de te însanatoseste, Matra, cu ajutorul doctorului nostru, iar în vremea asta eu ma voi îndrepta cu submarinul înainte spre rasarit.
— O zi si o noapte am plutit pe valuri – murmura Matra. Nimeni n-a cutezat sa se apropie de kanu-ul meu, caci avea zugravit pe el ochiul duhului rau.
— Asta e foarte interesant! facu Bertram. Probabil ca si pe alte insule e raspândit

obiceiul de a scapa în felul acesta de tovarasii de trib neplacuti?
— Tribul nostru e mare si vin bastinasi si de pe alte insule sa ne aduca tribut, raspunse Matra cu mândrie. Ei stiu asta si se feresc de orice kanu pe prora caruia e zugravit ochiul duhului rau.
— Foarte interesant! exclama doctorul. Vrei sa-mi daruiesti mie kanu-ul cu care ai venit? Eu sunt colectionar de astfel de obiecte.
— De vreme ce l-ai gasit, îti apartine, raspunse Matra simplu.

II.
PE INSULA BALONDOSILOR.

DOCTORUL BERTRAM ÎI MAI DADU O CEASCA cu supa întaritoare si-i ceru fetei sa se culce în hamacul din cabina, dupa care barbatii parasira încaperea si Matra cazu într-un somn adânc.
Petre si Kara tocmai erau ocupati sa aduca pe punte kanu-ul. Dupa dorinta doctorului, luntrea fu transportata în magazia cu torpile, unde nu încurca locul, caci aceste explozibile erau foarte rar folosite.
Când doctorul urca iar pe punte, îi gasi discutând pe Farrow, George si Clive.
— Draga Bertram, e interesanta de tot bastinasa asta – zise capitanul. Pacat de ea însa. E foarte inteligenta, totusi prefera sa traiasca printre salbatici, decât în sânul civilizatiei. Cu sora ei, lucrurile stau dimpotriva.
— Eu cred ca Matra are dreptate, raspunse doctorul. Printre albi nu s-ar

bucura de prea mult respect. A fi o corcitura e tot ce poate fi mai rau pentru o biata fiinta ca ea. Se spune îndeobste ca numai însusirile rele ale celor doi parinti se transmit acestui soi de urmasi. Asa pare sa fie cu Loada, pe când Matra pare sa faca exceptie. Trebuie s-o ajutam neaparat, ca sa-si recapete stapânirea si pe Tolo al ei. Cel mai bun lucru cred c-ar fi s-o luam pe Loada cu noi si s-o lasam pe vreo insula, unde va gasi civilizatia dupa care jinduieste. Asta ar fi cea mai potrivita pedeapsa pentru ea, caci îsi va da seama ce a pierdut, atunci când albii o vor privi cu dispretul ce-l au pentru corcituri. Ce parere ai d-ta, draga capitane?

— Da, ideea nu e rea, încuviinta Farrow. Cred ca si Matra se va învoi, iar Loada ne va fi recunoscatoare când îi vom propune s-o ducem printre oameni civilizati.

— Doctore, am uitat ceva, interveni lordul. Nici n-am întrebat-o cum se numeste tribul caruia îi apartin aceste surori ciudate.

— Ai dreptate. Cred însa ca Matra se va trezi dupa câteva ceasuri. Ai facut socoteala, draga capitane, cam când vom ajunge pe insula?

— Cred ca în cursul zilei, raspunse Farrow.

— Aha! Uite ca se si ivesc la orizont niste insule – zise Bertram – poate ca printre ele se afla si aceea cautata de noi.

Un sir de puncte se vedea în zare. Când submarinul se apropie, se dovedi ca ele erau un brâu de insule mici, nu prea bogate în vegetatie.

— Nu par sa fie astea, spuse Farrow. Dupa cât mi se pare, nici nu-s locuite. Avem însa timp; ne putem apropia sa le privim mai de aproape.
— Da, da, capitane! Exclama lordul cu însufletire. Poate ca descoperim ceva interesant pe-acolo. As avea impresia ca sunt un elev de scoala, care-si foloseste vacanta de vara pornind în calatorii de descoperiri.
— Bine ai spus! facu Farrow. Si eu sunt la fel, orice lucru nou ma intereseaza. Cred însa ca aici nu vom face nici o descoperire.
— Nu se stie – raspunse Clive – în ce ma priveste, as vrea sa debarc pe una din insule.
— Placerea asta ti-o pot satisface, zise Farrow. Ne vom apropia de cea mai mare dintre ele.
Cu cât submarinul înainta, cu atât se vedea mai lamurit ca insulele sunt nelocuite. Nu era nici un pom fructifer, nici un palmier, ci numai arbori marunti.
— Mai crezi si acum ca e ceva de descoperit aici? îl întreba capitanul pe lord. Parerea mea e ca nu vei da nici macar peste vreo speta noua de gândaci sau fluturi.
— Asta nici nu m-ar interesa, raspunse englezul. Eu caut doar aventuri în toata regula.
— Bine, hai sa-ti fac placerea, zise capitanul. Vad colo în fata noastra un golf adânc, ale carui maluri par sa coboare de-a dreptul în apa. Ma pot apropia de tarm, iar d-ta vei avea putinta

sa sari de pe puntea vasului pe plaja îngusta.
Farrow cârmi spre golful pe care-l zarise. Lordul Clive îsi lua repede din cabina sa o pusca „Mauser", în sinea lui fiind aproape convins ca va da în desis peste vreun tigru, pe care intentiona sa-l vâneze.
— Tata, îmi dai voie si mie sa merg pe uscat? se ruga George. Vreau sa vad daca nu gasesc vreo insecta interesanta pentru colectia doctorului. Nu par sa fie primejdioase locurile pe aici si apoi îmi iau revolverele si pumnalul cu mine.
— Hai, du-te, încuviinta capitanul. Poate ca gasiti, într-adevar, ceva interesant pe insula.
Cârmind cu dibacie, Farrow lipi vasul de tarmul stâncii de corali, din care era formata insula.
Lordul Clive sari cel dintâi pe tarm. Fara sa se sinchiseasca de George, el se îndrepta spre o spartura larga în desis.
Tânarul însa se opri în fata tufisurilor. Tinea mult sa prinda vreun gândac necunoscut de ei, pentru doctorul Bertram, pe care-l îndragise si mai mult de când îi fagaduise sa-i povesteasca mereu din aventurile sale din tinerete. George avea întotdeauna la el o sticluta cu alcool, pentru scopul de mai sus.
Cauta cu bagare de seama prin tufis, fara sa dea de vreo gânganie. Pasi încetisor spre tufisul învecinat si gasi un gândacel colorat, pe care-l vâri imediat în sticla.
Tot cautând altii la fel, i sa paru ca zareste unul sub crengi, se apleca sa-l ridice, dar se opri încremenit.

Printre ramurile de jos ale tufisului des iesea la iveala o mâna cafenie, cu degetele încovoiate... Mâna aceasta parea sa fie a unui om lesinat, sau a unui mort si George îsi dadu seama de asta la prima vedere. Asadar, insula era locuita si era chiar foarte primejdioasa, judecând dupa ceea ce vedea. George vârî repede sticluta în buzunar si apuca încetisor mâna misterioasa. Era teapana, deci omul era mort si înca de câteva ceasuri.
Tânarul se ridica repede, caci voia sa-l previna pe lord, care pornise în desis. Se putea întâmpla sa cada în mâinile vreunui trib salbatic, care-l va ucide imediat.
Alerga spre spartura prin care disparuse Clive, facu semne îndarat spre submarin, apoi o lua înainte. Atunci auzi un tipat scurt si întrerupt, un tipat de groaza.
Fara sa stea mult pe gânduri, o porni în goana pe poteca îngusta, presarata cu pietre. Tipatul se auzise la o departare de vreo cincizeci de metri si George strabatu distanta aceasta în câteva clipe.
Apoi ramase încremenit locului, caci i se înfatisa o priveliste grozava. în fata lui se ivise o poteca îngusta, care ducea printre niste stânci de înaltimea unui om. Lordul statea teapan si nemiscat de partea dreapta a acestui defileu, cu spatele lipit de stânca.
Înaintea lui se legana însa un sarpe urias, de culoare verzuie, care-si ridicase partea superioara a trupului pâna la nivelul fetei lui. Fara sa vrea, George se gândi la grozava „naja bungarus", cobra

Indiei, cel mai mare dintre toti serpii veninosi.
Lordul gasise asadar ceva nou, interesant – un soi necunoscut al acestor serpi primejdiosi. Însa felul cum facuse aceasta descoperire, desigur ca nu era prea placut pentru el.
Veninoasa târâtoare aproape se lipise de fata lui, iar muscatura ei ar fi însemnat o moarte sigura. Nici interventia doctorului n-ar fi fost de vreun folos, caci o muscatura în obraz aduce sfârsitul, dat fiind ca aici nu se poate întrerupe circulatia sângelui.
În graba lui, George înaintase atât de mult, încât el însusi era acum în cea mai mare primejdie. Daca sarpele si-ar fi întors capul, i-ar fi înfipt coltii în carne înainte ca el sa fi putut sa se apere, fugind sau tragând arma de la brâu.
Trebui sa faca o sfortare ca sa se dezmeticeasca din încremenirea care-l cuprinsese. Si în vremea asta. Lordul îi arunca priviri rugatoare, sa-i vina în ajutor; caci bietul englez nu trebuia sa miste nici macar un deget, deoarece reptila înfuriata s-ar fi napustit atunci asupra lui si i-ar fi înfipt coltii veninosi în obraz.
George chibzui cu iuteala fulgerului. Trebuia sa-si smulga revolverul de la brâu si în aceeasi clipa sa si traga. Nu-i era îngaduit sa piarda vremea pentru a tinti, iar glontul trebuia sa nimereasca dintr-odata capul sarpelui si sa-l zdrobeasca imediat.
Asa si facu. Împuscatura nimeri sarpele în ceafa, îl zvârli cât colo si în vreme ce

Clive sari si el în laturi, reptila groasa cât bratul se zvârcoli în spasmele mortii pe pamântul stâncos.
— Draga domnule George, mi-ai salvat viata – zise lordul cu caldura. Asta n-o voi uita niciodata. Stiu ca esti prea modest ca sa primesti multumiri, dar voi gasi eu un mijloc sa ma platesc. Pâna atunci, da-mi voie sa-ti strâng mâna.
— Dar bine, domnule Clive – raspunse George stingherit – n-am facut decât ceea ce trebuia sa fac. Si dumneata în locul meu ai fi procedat la fel. Acum sa parasim mai bine insula, care pare sa fie foarte primejdioasa. Cred ca si mortul pe care l-am gasit pe plaja, printre tufe, a cazut si el victima unui sarpe dintr-acestia.
— As vrea sa iau reptila ucisa cu mine, zise lordul. Poate ca-i facem cu asta o bucurie doctorului.
George, care tinea înca în mâna revolverul cu care omorâse sarpele, îi dadu deodata brânci lordului si nu lipsi mult ca bietul englez sa nu cada gramada. în clipa urmatoare, se auzi iarasi o detunatura, glontul zbura atât de repede, aproape pe deasupra capului lordului, încât acesta se cutremura, apoi vazu alunecându-i pe dinaintea ochilor o frânghie colorata, care cazu la pamânt, unde începu sa se zvârcoleasca în tarâna. Clive sari din nou în laturi, galben la fata ca un mort. Era un al doilea exemplar al aceluiasi soi de reptila.
— A iesit din crapatura aceea din stânca – zise George calm. L-am vazut întâmplator, tocmai când voiam sa vâr

revolverul la loc. De aceea ti-am dat brânci; pâna s-apuc eu sa strig, ar fi fost prea târziu. Înainte de a fi putut sari în laturi, sarpele te-ar fi înhatat. Acum îi putem duce doctorului doua exemplare, adica o pereche.

— Draga George – zise lordul miscat – mi-ai salvat viata pentru a doua oara. Îti dau cuvântul meu de lord ca nu voi uita asta niciodata. Dar hai sa plecam, caci nu prea suntem în siguranta aici. Cine stie câti serpi or mai fi stând ascunsii Sa mergem!

George lega repede serpii ucisi cu câte o sfoara groasa, apoi, împreuna cu Clive, târî dupa ei reptilele. Dupa câteva minute de mers. Ajunsera pe plaja. Acolo dadura de capitan, de doctorul Bertram, Petre si alti camarazi adunati în jurul cadavrului bastinasului, pe care-l scosesera din tufis. Ei nu auzisera cele doua împuscaturi trase de George, caci stâncile si desisul înabusisera ecoul lor.

— Parerea mea e ca numai un sarpe enorm l-a ucis pe omul acesta – îl auzi George pe doctor spunând. S-a mai putut ascunde în tufis, apoi l-a ajuns moartea.

— Nu cumva vei fi vrând sa sustii ca exista pe aici serpi atât de mari, încât sa poata musca pe un om în ceafa? Întreba capitanul, la priveste numai cât de îndepartati trebuie sa fi stat unul de altul presupusii colti veninosi. Dar daca o fi într-adevar cum zici d-ta, atunci trebuie sa luam repede urma lui George si a lordului, caci ar însemna ca sunt în mare primejdie. Repede la...

— Nu mai e nevoie – zise George în aceeasi clipa. Reptilele au si fost rapuse. Dar lordul era cât pe-aci sa le cada victima.
Doctorul se repezi imediat la cele doua târâtoare si le examina cu bagare de seama, pe urma zise:
— Pare sa fie vorba într-adevar de o varietate a lui „naja bungarus”. E o descoperire de cea mai mare însemnatate pentru stiinta. Draga capitane, trebuie sa stabilim pozitia exacta a insulei, caci as vrea sa comunic prin radio societatilor zoologice din Australia locul unde au fost gasite reptilele. Sunt încredintat ca se va trimite o expeditie stiintifica, pentru a se cauta aici serpi.
— Îti voi îndeplini dorinta, doctore, raspunse Farrow. Cred însa ca astia doi n-au fost singurele exemplare existente în insula. Caci dac-ar fi asa, te-ai cam face de râs, dragul meu.
— Ba deloc, deoarece lordul Clive poate confirma ca n-a lipsit mult sa fie muscat de aceste reptile uriase. Afara de asta, fireste ca le voi fotografia.
— Pentru mine e mai interesant sa aflu cum a ajuns bastinasul acesta pe insula, zise Farrow. Sa-l fotografiem si pe el, apoi sa-l îngropam cum se cuvine.
Propunerea capitanului fu repede dusa la îndeplinire, apoi se întoarsera cu totii pe submarin. Bertram îl ruga pe lord sa-i istoriseasca cum se petrecusera lucrurile si englezul raspunse:
— Am intrat pe poteca stâncoasa fara sa ma sinchisesc de nimic. Deodata, am vazut la stânga mea un ghemotoc

multicolor care zacea la pamânt. L-am atins cu teava pustii... si în clipa urmatoare, m-am si lipit de peretele de stânca, îngrozit, caci trupul enorm al reptilei târsnise în sus, spre mine. Restul l-a facut domnul George al d-voastra... Va rog sa ma credeti ca au fost clipe foarte neplacute, dar cel putin pot spune ca mi-am vazut împlinita dorinta de a trece printr-o aventura mai ca lumea... N-as vrea s-o traiesc însa pentru a doua oara. Mi s-a oprit inima în loc de groaza, va spun drept, ceea ce nu mi s-a întâmplat nici când m-am trezit odata, în jungla, fata-n fata cu un tigru întarâtat.

— Ei, vezi, ma bucur ca ti-ai scos pârleala de rândul trecut, când n-ai avut norocul sa iei parte la aventura cu francezul Couchet, zise Farrow zâmbind. Si-apoi, ai descoperit serpi pe care stiinta nu i-a cunoscut pâna acum, dupa cum sustine savantul nostru doctor. Te pomenesti ca vor capata numele „naja bungarus clivius".

— Ce sa zic! Bucuria acestei descoperiri – asa cum am trait-o eu – as fi lasat-o pe seama doctorului, raspunse lordul râzând. Dar mai interesant decât asta este, domnule capitan, descoperirea mortului. N-ar fi bine sa facem un ocol în jurul insulei, ca sa ne încredintam daca nu si-a pierdut pe undeva kanu-ul cu care a venit încoace?

— La asta m-am gândit si eu, zise Farrow, dar nu prea cred c-o sa avem succes. Mortul îsi va fi tras barca în tufis, ascunzând-o pe undeva, atunci când a pasit pe insula. În tufisuri, n-as vrea sa

m-apuc sa caut însa, caci e foarte probabil sa dam peste alti serpi acolo, ceea ce ar fi primejdios.
— Ai dreptate, încuviinta lordul. Nu merita kanu-ul sacrificiul unuia dintre vitejii d-tale marinari. La urma urmei, nici n-avem de ce ne bate capul: omul a pasit pe insula fara sa banuiasca ceva si moartea i s-a tras din pricina muscaturii unuia din serpii veninosi. Voi face un raport în privinta asta, pe care d-ta îl vei semna. Împreuna cu fotografiile, voi trimite raportul guvernatorului respectiv si cu asta chestia e încheiata pentru noi.
Submarinul parasi golful si tinându-se pe lânga tarm, înconjura insula. Dar, desi priveau cu atentie prin ocheane, nu izbutira sa descopere nici un kanu si nici vreo urma în desis nu putura gasi, unde mortul sa-si fi vârât kanu-ul. Ramasera deci la presupunerea – exprimata si de capitan – ca bastinasul fusese adus de altii pe insula si lasat acolo într-adins.
— Atunci s-ar putea crede ca e la mijloc tot un soi de pedeapsa, îsi dadu cu parerea lordul. Sau gasesti d-ta o alta explicatie a faptului, domnule capitan?
— Nu, dragul meu lord. O voi întreba si pe mica Matra când se va trezi. Sunt încredintat ca va recunoaste în mort pe unul din tovarasii ei de trib.
— Ai dreptate! exclama lordul. Insula trebuie sa fie aproape. Cu alte cuvinte, simpatica Loada dispune si de alte mijloace de condamnare la moarte. Sa speram ca vom face cunostinta cu ea curând.

Submarinul porni încetisor mai departe, spre rasarit. Dupa vreun ceas, George se duse la infirmerie ca sa se intereseze de starea Matrei. De cum trecu pragul, doctorul îi zise:
— Adu-i încoace pe capitan si pe lord, draga George. Fata se va trezi curând.
Tânarul alerga înapoi în turn si împreuna cu tatal sau si cu Clive se dusera în cabina-infirmerie, unde ajunsera tocmai când doctorul îi dadea fetei, care se trezise, o ceasca cu supa întaritoare. Trebuia s-o obisnuiasca cu-ncetul sa manânce, dupa un post atât de îndelungat.
Totul în ea trada însa pe copilul crescut în sânul naturii. O fata civilizata de vârsta ei – sa fi avut cel mult saptesprezece ani – ar fi murit, desigur, numai din cauza spaimei, sau, în orice caz, ar fi zacut multa vreme de pe urma grozavelor suferinte sufletesti prin care trecuse. Dar Matra se arata atât de vioaie si plina de sanatate, de parca nimic nu i s-ar fi întâmplat.
— Pot sa ma ridic? întreba ea tocmai atunci pe doctor. Ma simt strâmtorata aici, am nevoie de aer proaspat Cred ca ma aflu pe un vapor.
— Da, Matra, dar nu e un vapor ca toate vapoarele. Nu trebuie sa-ti fie teama. Vasul nostru poate merge si pe sub apa, raspunse doctorul.
— Va sa zica e un submarin, zise fata, spre surprinderea tuturor. Îmi pare bine sa cunosc si eu un astfel de vas; tatal nostru ne-a vorbit mult despre submarine, desi eram niste copile. As

vrea sa ies pe punte... sau calatorim pe sub apa, acum?
— Nu, suntem la suprafata – raspunse capitanul. Daca te simti în puteri, atunci urmeaza-ne, te rog!
Tânara sari din hamac, sprintena ca o caprioara. Nici ea, nici barbatii din jurul ei nu se simteau stingheriti ca era îmbracata numai cu un sortulet care-i acoperea mijlocul, caci acesta era portul obisnuit pe aceste insule paradisiace.
Când intrara în turn, Matra privi uimita în juru-i. Desi nu se vedea nicaieri vreo insula, sau alt semn, ea zise deodata aratând cu mâna spre sud-est:
— Acolo se afla insula noastra. Cu un Kanu, as ajunge în patru ceasuri.
Farrow se gândi câteva clipe, apoi raspunse:
— Asadar, înca douazeci de kilometri. Pe astia îi fac într-un sfert de ceas, daca voi da toata viteza la motoare. Peste vreo trei ceasuri se va întuneca si sunt de parere sa debarcam cât mai repede pe insula, pentru ca sa aranjam totul înainte de a se lasa noaptea.
— Matra – o întreba doctorul – cum se numeste tribul d-tale?
— Ei îsi zic Balondo.
— Hm, n-am auzit de neamul asta, raspunse Bertram. Se pare ca facem descoperiri interesante prin tinuturile astea. Gândacul pe care ml l-ai adus d-ta George, apartine si el unei specii necunoscute. Asadar, gândaci noi, serpi noi si oameni noi... Mai mult nici n-ai putea cere.

Farrow dadu comanda de sporire a vitezei motoarelor si dupa un sfert de ceas se ivi insula cu pricina. Cei din turn observara imediat câtiva oameni agitati, stând pe tarm si privind cu încordare la monstrul de otel care se apropia.
Când capitanul intra încetisor într-un golf mare, pe malurile caruia se adunasera bastinasii, el auzi strigate asurzitoare. Numele „Matra" revenea neîncetat pe buzele lor si deodata în mâinile razboinicilor lucira sulite grele si arcuri primejdioase.

III.
DOCTORUL BERTRAM VRAJITOR.

FARROW COMANDA IMEDIAT sa se opreasca motoarele, apoi i se adresa Matrei, care privea cu ochii scânteietori spre tarm:
— Ce se petrece acolo, Matra? Vor sa te opreasca sa debarci?
— Da, domnule capitan, se tem de duhurile rele care mai plutesc în jurul meu si care m-au ajutat sa ma înapoiez. Ba ei considera si vasul d-voastra ca o vrajitorie, iar pe cei de pe el drept duhuri rele.
— Asta-i buna! facu Farrow, pe jumatate înveselit. Rolul de vrajitor nu l-am jucat înca, desi am trecut prin atâtea altele în cariera mea aventuroasa. Draga doctore, d-ta esti atoatestiutor, nu cumva pricepi limba balondosilor?
— Cum sa nu! E un dialect al unui grai polinezian, dupa cum aud, dar le voi da si o reprezentatie vrajitoreasca, în fata

careia vrajitorul tribului va ramâne nauc, batrânul acela care face gesturi atât de ciudate, colo, la stânga.
Doctorul vorbise frantuzeste, caci nu voia sa clatine prea mult credinta Matrei, care, desi se tragea dintr-un european, ramasese totusi bastinasa. Credea, desigur, în vrajitorul tribului si poate ca în adâncul sufletului credea si ea ca e stapânita de duhuri, ca urmare a vizitei ce o facuse la mormântul tatalui ei.
Bertram se apropie de parapetul vasului si striga câteva cuvinte. Bastinasii amutira ca prin farmec, iar batrânul vrajitor pasi sovaind spre tarm...
Doctorul fi vorbi cu glas hotarât, batrânul raspunse însa codindu-se si începu sa faca iarasi miscari ciudate cu bratele.
Atunci doctorul sopti la urechea lui George:
— Adu repede câteva rachete, focuri bengale si tot felul de artificii ce mai sunt în magazie. Vreau sa dau o mica reprezentatie.
Tânarul alerga în magazie si aduse cele cerute. În timpul absentei sale, doctorul îi vorbi din nou vrajitorului, apoi – spre uimirea lui Farrow si a celorlalti tovarasi – începu sa faca niste gesturi ciudate cu bratele, rostind cuvinte neîntelese, întorcând capul în toate directiile, facând-o pe vrajitorul adevarat.
Capitanul si Clive se silira sa nu pufneasca în râs, dar Matra îl privea pe doctor cu ochii holbati si cu spaima întiparita pe fata. Când George aduse artificiile, fara sa înceteze sa faca gesturi salbatice, Bertram îi striga:

— Fixeaza-le de parapet, draga George. Focurile bengale aseaza-le cât mai la margine, ca sa le pot împinge în apa imediat.
Tânarul fixa cu dibacie de parapet rachetele si sorii artificiali, mai puse câteva pocnitori deasupra si le lega între ele cu sfoara inflamabila.
Dupa ce-i facu un semn lui George sa se înapoieze în turn, doctorul striga cu o intonatie solemna câteva cuvinte catre bastinasi, apoi pasi spre locul unde se afla capatul sforii inflamabile si o aprinse.
Spectacolul care urma era maret: soarele începu sa se învârteasca vâjâind si împroscând jerbe de scântei aurii, rachetele se aprinsera în vazduh, pocnitorile bubuira si focurile bengale tâsnira ca sagetile prin apa golfului.
Când „parada” se sfârsi, bastinasii zaceau întinsi la pamânt. Doctorul Bertram le striga câteva vorbe de triumf, apoi i se adresa lui Farrow:
— Draga capitane, înainte de a începe reprezentatia, le-am spus ca voi distruge duhurile rele care mai plutesc în jurul Matrei. Acum au vazut minunea cu ochii lor. Apropie-te fara grija cu submarinul de tarm. Nu cred sa mai fie vreo primejdie.
— N-ar fi bine s-o întrebi mai întâi pe Matra în privinta asta? Propuse capitanul. Ceea ce ma mira e ca n-am descoperit-o pe sora ei. Ar fi trebuit sa ne sara în ochi prin culoarea alba a pielii.
Doctorul vorbi cu fata, care se uita cu teama la el. Dar toti observara cu uimire

ca ea avea acum o atitudine mult mai linistita si mai libera. Asta însemna ca în sinea ei credea în duhurile rele de care fusese însotita si ca doctorul izbutise sa le îndeparteze prin foc si pocnitori.
Fireste ca Farrow si Bertram vorbisera în alta limba – esperanto, pe care o cunosteau destul de bine – pentru ca sa nu fie întelesi de fata. Acum doctorul i se adresa ei în limba engleza:
— Matra, n-am zarit-o pe sora d-tale, Loada. Unde poate fi? N-ar fi bine sa-i întrebi pe oamenii d-tale, sau poate vrei sa coborâm întâi pe uscat si sa te impunem ca stapâna a tribului? Poate e chiar mai bine ca Loada sa nu fie de fata.
— Acum nu ma mai tem de ea, raspunse Matra cu ochii scânteietori. D-ta esti un om puternic, domnule doctor, n-as fi crezut niciodata ca un alb dispune de astfel de forte. Putem debarca fara grija.
Cu toata asigurarea ei, Farrow dadu cu sovaiala comenzile necesare. El avea o presimtire ca toata aventura asta nu va trece atât de simplu, cum se parea acum. Lipsa Loadei îl cam punea pe gânduri.
Când „Dox”-ul se lipi de tarm si Matra sari sprintena pe uscat, bastinasii, care se ridicasera în vremea asta de la pamânt si pareau mai linistiti, se lasara în genunchi în fata ei.
Matra îl chema pe unul din razboinici – un barbat tânar, frumos si bine legat – si zise catre Farrow:
— Acesta e Tolo, omul cu care ma voi casatori.
— Ai facut o alegere buna, Matra, raspunse capitanul prietenos. Acum te

rog sa-l întrebi ce-i cu sora d-tale. Ea e singura care ne mai poate deveni primejdioasa.
Cu o miscare mândra, fata se întoarse spre tovarasii ei de trib si vorbi mai mult timp cu ei. Când sfârsi, se auzi un murmur de aprobare si Matra îi spuse lui Farrow.
— Loada lipseste de pe insula. Ca sa pedepseasca pe un unchi de-al nostru – care-mi tinuse mie partea – l-a dus pe o insula misterioasa, ca sa-l lase acolo în parasire, apoi avea de gând sa mai viziteze o insula învecinata. Acolo vin adesea negustori albi si sora mea se duce din când în când sa-i vada.
— Ce, Loada l-a dus pe un unchi al vostru pe o insula? Întreba capitanul palind. De ce se numeste „misterioasa" insula aceasta?
— Acolo traiesc diavoli, care ucid pe oricine se apropie, raspunse fata cu glas tremurator.
— A! Atunci banuiala mea a fost îndreptatita, zise Farrow. Asadar, o noua ticalosie a Loadei. Matra, l-ai recunoaste pe unchiul d-tale?
Spunând asta, scoase din buzunar fotografia mortului, pe care o facuse lordul Clive pe insula.
Probabil ca Matra nu vazuse înca o fotografie în viata ei. Zarind acum imaginea, ea scoase un tipat usor, se dadu înapoi speriata, pe urma o arunca repede jos si-l privi pe Farrow cu o admiratie sfioasa.
— E unchiul meu – spuse încetisor – e mort, a cazut jertfa diavolilor. Dar cum

vine sufletul lui pe hârtia asta?
Doctorul interveni:
— Sufletul lui e fericit, este la duhurile cele bune. Dar trupul lui mort l-am întiparit pe aceasta hârtie, ca o marturie împotriva Loadei, care este vinovata de moartea lui.
Limbajul acesta era mai limpede pentru Matra. Ea clatina din cap si raspunse:
— Ma bucur de soarta unchiului meu. Nu e însa nevoie de marturie împotriva surorii mele, caci se hotarâse dinainte ca unchiul meu sa fie dus pe insula si lasat singur acolo.
— Alte tari, alte moravuri! Mormai doctorul catre capitan, în esperanto. Esti de parere sa ramânem aici pâna se va înapoia Loada?
— Fireste – raspunse Farrow – am facut treaba doar pe jumatate. Trebuie s-o luam pe Matra cu noi, altfel viata ei e în primejdie aici: sau s-o aseze si ea, la rândul ei, pe sora-sa într-un kanu dintr-acelea cu ochiul duhului rau zugravit la prora.
— Drace! Ai început sa vorbesti ca un om care a trait ani îndelungati printre acesti salbatici. Dar ai dreptate, trebuie sa facem treaba pe de-a-ntregul, adica sa asteptam înapoierea Loadei. Sa speram ca nu va întârzia prea mult altminteri ar trebui sa ne pierdem câteva zile pe aici.
— În cazul acesta vom avea prilejul sa vedem ce-i cu taina mormântului, zise capitanul. Chestia ma intereseaza foarte mult.
— Asa e, era cât pe-aci sa uit, spuse doctorul. S-o întrebam pe Matra daca ne

îngaduie. Ea trebuie sa hotarasca, deoarece ea e stapâna insulei.
— Dar unde o fi? întreba Farrow mirat. A pierit, asa, dintr-odata... Doctore, ma tem ca nu prea suntem în siguranta aici.
In aceeasi clipa veni si Tolo, logodnicul tinerei fete, care se înclina în fata doctorului si-i spuse câteva cuvinte.
— Suntem invitati s-o vizitam pe Matra în coliba ei de stapâna a tribului, talmaci Bertram. Sa mergem.
Pornira printre colibe si ajunsera curând într-un mic luminis. Aici se afla un bungalow, nu prea mare, pe care si-l construise, probabil, tatal celor doua surori. Matra iesi pe terasa, în întâmpinarea oaspetilor capitanul, George, doctorul, Clive si Petre.
Cu un zâmbet fermecator, ea le zise:
— Domnilor, ma bucur sa va pot saluta în casa mea. (Deveni apoi serioasa si urma): Printre lucrurile surorii mele am gasit unele însemnari pe care nu le prea pricep. Tata s-a silit sa ma-nvete sa citesc si sa scriu, dar n-am prins prea mult îmi dau seama, însa, ca e vorba de taina mormântului sau. Vreti sa ma ajutati sa lamuresc lucrurile?
— Fireste! Se grabi sa raspunda Farrow. Am venit doar anume cu scopul acesta Si te vom ajuta si mai departa când se va înapoia Loada.
— Atunci, va rog sa poftiti înauntru.
Încaperea în care intrara era mobilata în stil european, dar nu prea elegant Matra îi duse apoi într-o camera alaturata, unde se afla chiar si o masa de scris.

Matra arata spre biroul ale canii sertare erau trase.
— Va rog, domnilor – zise ea – nu pot deslusi atât de repede ce scrie în ele, dar hârtiile care sunt acum pe masa le-am gasit în sertarul din mijloc, erau puse deasupra într-un plic galben.
— Aha asta e chiar interesant! Zise Farrow, luând în mâna plicul. Scrie chiar pe el: „taina mormântului meu". Vom da repede de rostul lucrurilor.
Lua loc la birou, iar doctorul, George si lordul se aplecara curiosi peste umarul sau. Matra statea cu mâinile sprijinite de masa si privea cu încordare la capitan.
Numai Petre, pe care lucrurile acestea nu-i prea interesau, chibzuia ceva mai practic. Ei îsi spunea ca se aflau aici printre niste bastinasi care avusesera la început o atitudine amenintatoare, pâna când doctorul izbutise sa-i linisteasca cu „vrajitoriile" lui.
Uriasul nu prea avea însa încredere în linistea asta. El era întotdeauna cu ochii-n patru, mai cu seama atunci când se afla cu el iubitul sau George.
Nesinchisindu-se de hârtiile care trezisera interesul celorlalti camarazi, el îsi îndrepta atentia spre fereastra deschisa, care se afla în stânga biroului.
Era într-adevar o fereastra, cu geamuri, care-ti facea o impresie caraghioasa aici, printre bastinasi. Cine stie de la ce departare adusese tatal Matrei sticla pentru geamul acesta!
Petre privi peste locul liber din fata bungalow-ului. Pâna la desisul îndaratul caruia se aflau colibele bastinasilor erau

vreo douazeci de metri. Tufisurile erau foarte dese si Petre se gândea cât de lesne s-ar fi putut furisa pe acolo un dusman, pentru a-l ucide pe vreunul din cei din casa cu o sageata sau un glont.
Câteva clipe, atentia fi fu atrasa de vorbele lui Farrow:
— Ah! Asta e foarte ciudat si da la iveala cât se poate de bine caracterul acestui barbat, care si-a încheiat viata aici, în singuratate. Numele lui nu-l gasesc nicaieri, dar poate vom afla din celelalte hârtii câte ceva despre personalitatea sa. Lata ce scrie aici:
„Femeia pe care am iubit-o mai mult decât orice pe lume m-a înselat amarnic. De aceea m-am retras printre oamenii acestia primitivi, ca sa-mi sfârsesc zilele aici. Dupa câtiva ani, am luat-o de sotie pe frumoasa Maru, fata capeteniei. Ea mi-a daruit doua fiice, pe Loada si pe Matra. Le-am învatat englezeste, dar n-am facut nimic pentru a trezi în ele dorinta de a trai în tari civilizate. De aceea nici nu le-am vorbit ceva despre comoara uriasa pe care am gasit-o pe insula, în locul pe care l-am ales pentru mormântul meu. L-am poruncit chiar si vrajitorului sa rosteasca un blestem asupra acestui mormânt; socoteam ca astfel le voi ocroti, caci cu aceasta comoara ar putea juca un rol foarte mare în lumea albilor. Dar stiu ca ar deveni nenorocite, totusi, caci oamenii civilizati le-ar privi mereu ca pe niste corcituri.
Le-am si spus asta si Matra a fost destul de inteligenta ca sa recunoasca. Ea vrea sa se marite cu tânarul Tolo si alegerea ei

e cât se poate de buna. Împreuna cu dânsul ea va conduce cu pricepere tribul acesta. Loada însa ma îngrijoreaza. Ea duce dorul albilor, rasa tatalui ei. Daca i-as trada în întregime taina mea dânsa ar scoate la iveala comoara si si-ar lua drumul spre lumea civilizata. De aceea am luat masuri si un profan care nu cunoaste semnele ar pieri odata cu comoara.
Tin ca Matra sa devina stapâna a tribului, desi e mai tânara ca cealalta. Stiu ca Loada va parasi într-o zi insula, pentru a-si lega viata ei de aceea a vreunul aventurier alb. Sa dea Domnul sa nu sufere vreo dezamagire!
Las aici câte o scrisoare pentru Loada si Matra, în care le spun fiecareia din ele vorbele ce li se potrivesc!"
Farrow puse hârtia pe masa si zise:
— Fireste ca Loada va fi deschis si scrisoarea adresata d-tale, Matra si cred ca aceasta scrisoare cuprinde date mai amanuntite asupra comorii ascunse lânga mormânt. Ma tem mult ca Loada s-a dus sa-si aduca ajutoare de pe insula învecinata, ca sa ridice comoara. Poate ca trebuie sa ne pregatim pentru o lupta înver...
Farrow îsi întrerupse vorba caci în spatele sau suiera o împuscatura din pistolul greu al lui Petre, glontul trecu prin fereastra, apoi se auzi un tipat ascutit si un zgomot în tufisurile din fata bungalow-ului.
În clipa urmatoare, cei din casa dadura buzna afara, ba George sari chiar pe

fereastra si apoi îsi facu vânt peste balustrada terasei.
Petre însa i-o luase înainte si cu sarituri de adevarat urias strabatu luminisul, ajungând repede la tufisuri, în care patrunse fara sa stea mult pe gânduri.
— Petre, ce s-a întâmplat? întreba George, care se afla în spatele lui. Asupra cui ai tras?
— Am vazut o miscare, raspunse Uriasul, apoi s-a ivit un arc cu sageata printre crengi... A! uite, aici... e sânge. L-am nimerit în brat pe ucigas, cred. Pacat ca a scapat... Dar lasa ca punem noi mâna pe el!
Petre iesi din tufis tinând în mâna arcul cu sageata si alerga spre spartura din desis, care ducea spre sat. Aici se-ntâlni cu ceilalti tovarasi si dupa câteva clipe sosi si Matra.
Vazând sageata în mâna Uriasului, ea se cutremura si zise înspaimântata:
— Fiti cu bagare de seama, e otravita! Nu-i atingeti vârful!
— Se întrebuinteaza sageti dintr-astea pe insula? întreba Farrow, mergând alaturi de ea spre sat.
— Numai Kao se pricepe sa fabrice otrava care ucide repede. Cu ajutorul ei, dânsul rapune mistretii care traiesc în desisul insulei. Nici un altul nu are sageti dintr-astea. Kao e omul de încredere al Loadei. De ce a ramas el aici n-as putea spune.
— Lasa ca ne-o va spune chiar el, caci îl vom gasi repede, raspunse Farrow, îndârjit. Cred ca Petre l-a ranit grav, altfel nu se explica tipatul pe care l-a scos.

Ajunsera în sat, unde le iesi înainte vrajitorul, urmat de alti batrâni si vorbira Matrei foarte agitati, care le raspunse repede, aratându-le sageata otravita. Începu o discutie înflacarata, care-l facu pe Farrow sa-si piarda rabdarea. El era grabit sa-l prinda pe individul misterios, care se pregatise sa trimita o sageata otravita din umbra tufisului. Probabil ca pe Matra voia s-o ucida, fiindca ea statuse tocmai în fata ferestrei.
În cele din urma, fata se-ntoarse spre marinari si zise:
— Kao a fugit A pornit în goana prin sat cu bratul plin de sânge, a chemat sase tineri care sunt de partea lui si a Loadei, a luat kanu-ul cel mai usor si a plecat grabnic de-a lungul coastei, spre sud. Acolo sunt multe ascunzatori, în care se poate ascunde usor când se va vedea urmarit.
— Atunci nu ne ramâne decât s-asteptam pâna se înapoiaza – zise Farrow, calm. Cred ca va veni împreuna cu Loada. Poate ca a plecat chiar la ea, pentru a o vesti ca adevarata stapâna s-a întors si o vom avea aici în cel mai scurt timp.
— Si atunci se va da, fireste, o lupta, zise Matra.
Rostise linistita aceste cuvinte, dar în ochii ei sclipea o hotarâre dârza.
— Acum stiu bine – urma ea – ca tata dorise sa iau în stapânire tribul: n-a spus-o numai, dar a si scris-o. Nu ma mai dau batuta cu una, cu doua. Sa mergem, însa, domnilor, ca sa cercetam si celelalte hârtii. Poate ca gasim

scrisoarea pe care a lasat-o tata pentru mine.
— Petre, George, ar fi bine sa fiti cu mai multa bagare de seama, zise capitanul. Nu e exclus ca vicleanul acela de Kao sa se fi prefacut numai ca fuge, pentru ca sa se întoarca prin desis si sa repete încercarea.
— La asta m-am gândit si eu, tata, raspunse George. E mai bine sa stau de paza si-mi vei povesti tu mai târziu ce cuprinde scrisoarea, daca o veti gasi. Haide, Petre, sa ne cautam locuri bune pentru pânda. Unde e coliba lui Kao? I se adresa el Matrei.
— În desis, raspunse fata. Si-a construit-o departe de sat si rar se duce undeva la el, caci toti se tem de sagetile sale otravite. În spatele bungalow-ului meu, pe dreapta se face o potecuta, care duce drept la coliba lui.
Fara sa mai stea pe gânduri, tânarul îl trase pe Urias dupa el si strabatând luminisul, dadura curând de poteca de care le vorbise Matra. Pornira de-a lungul ei, cercetând cu bagare de seama în toate partile. Desi trecusera numai câteva minute de la fuga salbaticului, se putea ca el sa fie totusi în drum spre coliba lui, ca sa ia alte sageti otravite.
Dar când cei doi marinari ajunsera pe locul unde se afla coliba – destul de marisoara – o gasira pustie. Interiorul era orânduit întocmai ca o casa de vrajitor. Tot soiul de obiecte misterioase atârnau pretutindeni, pe pereti si de tavan. George cerceta cu amanuntime coliba. în vreme ce Petre statea de paza la usa.

Tânarul presupunea ca salbaticul acesta, Kao, era mai viclean decât ceilalti locuitori ai satului, altfel n-ar fi fost singurul care sa-nvete fabricarea otravii. De aceea, banui ca vulpoiul acesta îsi facuse o iesire tainuita, prin care putea sa iasa si sa intre în coliba, fara sa fie vazut.
George privi patul primitiv, acoperit cu piei de mistret. Aici era singurel loc de unde ar fi putut porni un tunel.
Tânarul se apropie cu bagare de seama de pat, tinând revolverul în mâna dreapta. Tocmai întindea mâna stânga sa dea la o parte pieile, când...
Un chip salbatic se ivi pe acolo si un brat lung, înarmat cu un cutit lucitor, se repezi spre dânsul. George se dadu îndarat, caci se temea ca si cutitul acesta putea fi otravit – apoi din revolverul sau porni un glonte si când Petre se întoarse, speriat, un tipat de moarte rasuna în coliba.
— Vezi, Petre, ca banuiala mea a fost îndreptatita, zise George calm, aratând spre mort Am fi fost pierduti amândoi daca ne-am fi pus la pânda la intrarea colibei. Ne-ar fi gaurit pe la spate, cu sagetile sale otravite. A! ia te uita, am banuit eu si asta, când am vazut cutitul.. E otravit.
Vârful cutitului avea aceiasi învelis ca si sagetile. O singura zgârietura dac-ar fi capatat, George si-ar fi putut lua ramas bun de la viata.
Un zgomot usor se auzi în fata colibei. Petre st tânarul se întoarsera cu iuteala fulgerului si vazura trei tineri bastinasi,

care fusesera desigur împreuna cu Kao în desis. Chipurile lor erau înspaimântate, dar întrucât nu facura nici o miscare suspecta spre cutitele lungi pe care le purtau la brâu, cei doi marinari iesira încetisor din coliba si se apropiara de dânsii.
Când fura afara, mai vazura înca trei bastinasi, care si ei aveau mutre speriate. George îsi dadu seama ca nu s-ar putea întelege cu ei, de aceea le facu un gest destul de lamurit cu revolverul si cu bratul stâng arata poruncitor înspre poteca ce ducea la bungalow-ul Matrei. Tinerii stateau în cumpana, se uitau unul la altul, asa ca George trase un glont care se înfipse în pamânt lânga picioarele unuia din ei.
Individul sari în sus scotând un tipat salbatic, apoi porni în goana spre poteca, urmat de tovarasii sai. George si Petre îsi iutira si ei pasii ca sa-i poata ajunge în luminis. Împuscaturile sale fusesera auzite, caci tovarasii si Matra iesisera din bungalow.
— Astia sunt cei sase vâslasi ai lui Kao, zise George. Pe Kao l-am împuscat, caci ma ameninta cu un cutit otravit.
Matra striga o porunca si cei sase tineri ramasera în fata ei, cu capetele plecate. Dânsa le vorbi cu asprime câteva minute, arata apoi cu mâna spre sat si ca niste câini batuti, bastinasii pornira din loc.
— Drace! Facu doctorul Bertram râzând. Stapâna asta noua îsi cunoaste meseria caci un plutonier–major nu si–ar fi putut pune la respect oamenii cu mai multa autoritate.

— Trebuie s-o iau de la început în felul asta raspunse Matra. Cred ca acesti sase oameni ne vor fi credinciosi de acum încolo. Desigur ca se asteptasera la o pedeapsa mai aspra. Ma bucur însa mult de moartea lui Kao. Prezenta lui ar fi însemnat o vesnica primejdie pentru mine.
— Dar cum de s-a furisat atât de nesimtit încât sa te poata ameninta cu cutitul sau? Îl întreba capitanul pe George.
Tânarul povesti cum s-au petrecut faptele, apoi Farrow întreba iarasi:
— Si e mort într-adevar?
— Am vazut gloantele patrunzându-i la radacina nasului.
— Sa mergem mai bine sa-l vedem si noi, fu de parere capitanul. Când e vorba de un astfel de potrivnic, trebuie sa te încredintezi mai întâi daca e mort.
Dar Kao era mort de-a binelea caci glontul tânarului îi sfarâmase teasta. Matra, care venise cu ei, spuse:
— Sa ramâna în gangul acesta coliba va fi incendiata si în curând nu va mai ramâne nici urma din Kao.
Mai ramânea acum sa sustina o lupta dârza – lupta cu Loada care era o fiinta primejdioasa, dupa cum spusese însusi tatal ei. Lordul si Farrow nu gasisera scrisoarea catre Matra, desi scotocisera tot biroul. Tânara fata se întristase foarte mult din cauza aceasta dar dupa câteva clipe de gândire, zise cu hotarâre:
— Loada va trebui sa-mi înapoieze scrisoarea!
Si ochii ei scânteiara ciudat, lasând sa se prevada ca tratativele cu sora ei nu vor

decurge în liniste deplina.
— Acum trebuie sa ne faurim un plan, zise Farrow. Nu stiu când se va înapoia Loada de aceea vom pune oameni de straja în toate locurile de debarcare, care vor avea sarcina sa ne anunte imediat sosirea ei. De asemenea trebuie sa stabilim care sunt oamenii pe care i-a luat cu ea si daca nu cumva dupa sosirea noastra a plecat pe ascuns vreunul ca s-o vesteasca.
— Voi face îndata ce spuneti, zise Matra. Vreti sa veniti cu mine, domnitor?
— Fireste, raspunse capitanul.
Lordul Clive se oferi si el s-o urmeze pe tânara bastinasa, dar George îl trase pe Urias de mâneca si-l tinu în loc.
— Petre, sopti el, noi ramânem aici. Eu sunt încredintat ca Loada se afla pe aproape; va încerca poate sa intre în bungalow pe vreun drum ascuns, ca s-o ucida pe sora ei.
— Da, domnule George, ai dreptate, ca întotdeauna de altfel, raspunse Uriasul. Crezi d-ta ca ea se va folosi de aceasta poteca, ce duce încoace de la coliba lui Kao?
— Poate ca ea îi cunoaste tainele, de vreme ce el i-a fost om de încredere, raspunse George. De aceea trebuie sa tinem sub supraveghere poteca asta. Dar nici pe celelalte sa nu le trecem cu vederea.
— Intram în casa, ori ramânem afara? întreba Petre.
Fara sa-si dea seama, vorbisera englezeste, caci se întretinusera tot timpul cu Matra în aceasta limba.

Întoarsera capetele speriati auzind o voce batjocoritoare de fata:
— Intrati fara grija în casa, domnilor, acolo vom putea sta de vorba în voie. Prietenii mei sunt curiosi sa afle câti pirati au însotit-o pe sora mea pe insula. Va trebui sa ne spuneti asta. Sus mâinile!
Petre si George îsi dadura seama de situatie si se supusera. în fata lor se afla o fata cu pielea aproape alba. Semana mult cu Matra numai ochii ei erau negri. Alaturi de ea stateau sase europeni, care ar fi meritat numele de „pirati". Alti „prieteni" nici n-ar fi gasit aceasta „salbatica alba", care s-o ajute sa scoata comoara din mormântul tatalui ei.
Indivizii tineau în mâna revolverele îndreptate spre George si Petre. Si înfatisarea lor brutala trada ca n-ar fi stat o clipa pe gânduri sa traga daca cei doi ar fi încercat sa se împotriveasca oricât de putin.
— Loada nu sta atât de mult de vorba cu ticalosii astia – zise cel mai tânar, dar în acelasi timp si cel mai voinic si care parea sa fie conducatorul cetei. Sa-i descoasem repede, apoi vom lua aurul si vom sterge putina.
— Înainte de a pleca trebuie s-o ucid pe Matra! scrâsni Loada. Nu vreau ca ea sa ramâna stapâna aici.
— N-ai decât s-o faci dupa aceea, mormai uriasul. Pentru noi e mai important aurul. Sa vezi tu apoi ce viata am duce Haide, intrati repede înauntru! Se rasti el la George si Petre.

Tinea pistolul atât de amenintator, încât George si Petre intrara repede în bungalow. în camera de lucru fura dezarmati si legati apoi cu atâta dibacie, cum numai oameni priceputi în meserie ar fi putut-o face.
Armele luate de la ei fura puse pe masa, apoi „seful" se adresa lui George:
— Asa, tinere, tu esti aproape copil înca si vei vorbi mai lesne. Caci, ia aminte: daca vei refuza sa vorbesti, te-om pârjoli nitel.
La vorbele acestea scoase o bricheta din buzunar si o aprinse. George se cutremura. Îsi dadu seama imediat ca ticalosul acesta nu se va da în laturi sa-si puna în aplicare amenintarea. Îsi pastra însa linistea si raspunse:
— De ce as refuza sa vorbesc? Întreaba ce vrei sa stii, caci n-am pofta sa cunosc pe pielea mea instrumentul d-tale de tortura.
— Daca-ti bati joc de mine, îti va merge rau, tinere! Mormai banditul. Si daca vei îndruga minciuni, flacara îsi va face datoria. Pe multi i-am facut sa vorbeasca cu ajutorul ei!
— Voi spune adevarul. N-am vrut sa-mi bat joc de d-ta, caci în situatia în care ma aflu nici n-ar fi avut rost.
— Ei, da, asa e, zise banditul. Apoi adauga: dar ia spune, câti camarazi ai pe aici?
— Vreo cincizeci, raspunse George calm.
Banditii tresarira si se uitara speriati unul la altul. Când „seful" zari însa zâmbetul de pe chipul lui George, se apropie de el si scrâsni furios:

— Tinere, te-am prevenit o data si acum o fac pentru ultima oara. Cincizeci de camarazi, spuneai? Dar ce, ati venit cu o corabie? Pe asta ar fi trebuit s-o vad si eu. Acum te rog sa spui adevarul, caci de nu...
Nu-si sfârsi fraza, îsi aprinse din nou bricheta si o apropie de fata lui George. Dar tânarul îsi daduse acum seama ca banditii acestia erau oameni lasi, de aceea sufla în flacara brichetei, apoi, vazând cum chipul uriasului se facu rosu de mânie, zise repede:
— Am spus adevarul, sunt cincizeci de camarazi. N-ai auzit nimic despre tatal meu, nimic despre submarinul capitanului Farrow?
Banditii scoasera exclamatii de mirare si de spaima:
— Au pe ei chiar si uniforma de marinari de submarin...
— Jonny, sunt de parere sa ne luam talpasita...
„Seful" îl masura pe George din cap pâna în picioare, apoi zise:
— Hm..., de capitanul Farrow am auzit eu multe. Asa mai merge, Loada. Un altul nici n-ar fi putut gasi sora-ta ca sa-l aduca aici. Îmi pare rau, tinere, c-am fost silit sa te leg, acum va trebui sa-ti pun si calus. La fel si camaradului tau. Vrem sa terminam repede afacerea noastra pe insula.
Doi banditi scoasera batistele din buzunarele lui George si Petre si rasucira calusuri din ele.
— Deschideti gura! porunci Jonny.

Orice împotrivire ar fi fost de. Prisos, asa ca cei doi prizonieri se supusera.
— Asa! Facu Jonny multumit, în vreme ce lega cu o sfoara pe dupa cap calusul lui George. Acum sa ne grabim cât se poate. Sa nu va fie teama, camarazii vor da curând de voi. Ramâneti cu bine!
George îl privi cu atâta seriozitate, încât uriasul coborî privirea câteva clipe. Loada zise si ea:
— Jonny, nu trebuie sa uiti ca vreau sa ma razbun si pe sora mea.
— Ce-ar fi sa amânam chestia asta? facu banditul. Daca ne pomenim aici cu capitanul Farrow si oamenii sai, e rau de noi. Tu nu-l cunosti înca pe omul acesta, care a izbutit sa faca lucruri de necrezut. Vino repede, arata-ne mormântul tatalui tau ca sa luam aurul de acolo.
— M-ai fagaduit însa sa ma ajuti, repeta Loada. Trebuie sa ma razbun pe Matra. De ce nu-ti tii fagaduiala, Jonny? Vei capata doar multi bani pentru asta. Tatal meu scrie ca sunt milioane acolo.
Ochii banditilor lucira de lacomie. Jonny o prinse însa pe Loada de brat si o trase spre usa.
— Da, da! Racni ei, ti-am fagaduit si-mi voi tine fagaduiala. Vino repede însa, înainte ca sa-si vâre codita capitanul Farrow. Sa punem mâna pe milioane! Baieti, milioane sunt acolo, milioane!
O târî pe Loada pe terasa si de acolo în luminis. Dar atât fata cât si ceilalti nu observara ca ea scapa din buzunarul rochiei ei europenesti o foaie de hârtie, pe care vântul o duse pâna lânga birou.

De abia se facura nevazuti, ca George începu sa-si miste picioarele înspre Petre. Uriasul facu la fel si în curând stateau spate în spate si încercara sa-si desfaca legaturile.
Dar banditii erau mai mesteri, caci oricât se caznira bieti prizonieri, nu izbutira sa se dezlege.

IV.
PEDEAPSA.

PRIVIREA LUI GEORGE se îndrepta spre birou, unde se afla pumnalul. Imediat începu sa faca miscari spre a ajunge acolo si Petre facu acelasi lucru, caci ar fi fost greu pentru unul singur sa-si taie legaturile cu ajutorul unui cutit.
Uriasul ajunse cel dintâi, puse mâna pe pumnal, se-ntoarse apoi si îndrepta taisul spre iubitul sau stapân.
George se-ntoarse cu spatele si aduse mâinile legate în dreptul cutitului. Proceda cu multa bagare se seama, caci cea mai mica neatentie i-ar fi putut fi fatala, deoarece arma daruita de Sanja era foarte ascutita. Trecusera de-abia cinci minute de când banditii parasisera casa si cei doi tovarasi erau iarasi liberi.
Prima lor grija fu sa-si ia îndarat armele. Apoi George ridica de jos foaia de hârtie pe care o scapase Loada Vazu imediat ca era o scrisoare si de cum citi textul, îi zise Uriasului:
— Haide, Petre, trebuie sa mergem repede în sat. Asta e scrisoarea adresata Matrei, pe care am cautat-o zadarnic în birou. Banditi nu vor termina atât de

repede cu ridicarea milioanelor, caci ei nici nu-si dau seama ca un singur milion în aur cântareste câteva sute de kilograme. Avem vreme destula ca sa aducem întariri din sat.
— Pacat ca n-am luat cu mine câteva grenade cu gaze, zise Petre. Îi dadeam gata la iuteala pe pirati.
— Uiti însa c-ar fi trebuit mai întâi sa le cauti urmele, pe câta vreme Matra ne va calauzi lesne la mormântul tatalui ei. Vino repede!
Capitanul, lordul si doctorul ramasera înmarmuriti când George le istorisi aventura prin care trecusera. Matra scoase o exclamatie de bucurie si privi cu recunostinta la tânarul care-i înmâna scrisoarea. Scoase repede hârtia din plic si începu sa citeasca, dar imediat dadu cu tristete din cap, îi înmâna lui Farrow scrisoarea si zise:
— Tata a scris repede si nelamurit si eu nu pot deslusi totul. Citeste d-ta te rog!
— Cu placere, Matra. Zise capitanul si începu:
„Draga Matra!
Stiu ca nu tii la aur, chiar daca vei afla ca sunt milioane în aur curat, acolo unde vreau sa fiu îngropat Daca vrei sa vezi aceste comori, treci prin mormântul meu: lespedea de piatra care închide pestera, pe care am destinat-o sa-mi fie lacas de veci, se poate da lesne la o parte.
Un gang îngust duce de acolo în adâncul pamântului. La începutul acestui gang, imediat la dreapta se afla o lumânare pe care va trebui s-o aprinzi, altfel nu vei gasi drumul îndarat. Sunt prea multe

ganguri laturalnice în care m-am ratacit adesea. M-as fi prapadit în maruntaiele pamântului daca în cele din urma n-as fi zarit raza de lumina.
Aminteste-ti acum de vremurile frumoase când ne jucam. De-a schimbatul... Aprinde lumânarea din stânga în gang. Daca nu vei vrea sa mai vezi nimic din aurul acesta.
Cu multa dragoste,
Al tau tata”
— Ah! Acum Loada stie ce are de facut zise Matra, cu tristete. Cu ajutorul celor sase oameni voinici, va scoate aurul din pestera. Ce e de facut, domnule capitan? Sa-i lasam aurul? Eu nu tin la el. Sa plece linistita în lume cu tovarasii ei, poate ca-si gaseste norocul pe undeva.
— Dar nu te gândesti, Matra ca ea vrea sa te ucida? zise capitanul. Cu aur sau fara aur, voia sa se razbune pe dumneata desi nu i-ai facut nimic.
— Acum nu-mi mai poate face nimic rau, caci stau sub ocrotirea d-tale, domnule capitan, raspunse fata. Eu nu vreau sa ma razbun, caci o consider orbita de patima. Sa plece cu aurul, nu vreau s-o împiedic. Dar, domnule capitan, poate vrei sa iei d-ta bogatiile de acolo? Sau cel putin o parte din ele. Sunt sigura ca d-ta te vei pricepe sa ie dai o întrebuintara mai buna, spre folosul oamenilor saraci.
— De unde ti-a venit gândul acesta? întreba capitanul mirat.
— De la tatal meu. Înainte de a muri, el spunea mereu sa iertam oamenilor faptele lor rele si sa ne silim sa facem binele.

— Hm... într-o anumita privinta avea dreptate tatal d-tale – încuviinta capitanul. Dar numai într-o anumita privinta. Totusi trebuie sa-ti refuz oferta d-tale binevoitoare, caci si eu sunt foarte bogat: Pe fundul marii, unde se afla regatul meu, dau uneori peste comori pe care nici în vis nu ti le-ai putea închipui. Asadar, sa stam aici de paza, ca cei sase însotitori ai surorii d-tale sa nu poata pune la cale ceva rau. Ca sa nu te expunem însa pe dumneata vreunui glont ratacit, te-as ruga sa intri în submarin. E mai bine, crede-ma.
— Sunt de aceeasi parere, raspunse Matra. Cu atât mai mult cu cât nici nu vreau sa mai dau ochi cu sora mea. Sa plece cu aurul unde o vrea. Si eu îi doresc tot binele.
Fara voie, Farrow îsi aruncase înca o data privirea pe scrisoare si întreba surprins:
— De ce a subliniat tatal d-tale cuvintele „de-a schimbatul”? La, spune, Matra, ce fel de joc era acela?
— Era un joc nascocit de mine, raspunse fata râzând. Spuneam totul pe dos. Când ziceam mare, întelegeam mic si asa mai departe.
Farrow tresari si întreba repede:
— Cunostea si sora d-tale jocul acesta?
— Nu, domnule capitan, raspunse Matra. A fost o taina nevinovata între tata si mine.
— Asa! Rosti capitanul cu gravitate. Atunci nu mai e nevoie sa ne ocupam de sora d-tale, caci ea a si aprins acum lumânarea cea falsa. Fraza de la sfârsitul

scrisorii ma lamureste pe deplin: „Aprinde lumânarea din stânga, în gang, daca nu vei vrea sa mai vezi nimic din aurul acesta”. Ea a aprins lumânarea falsa, crezând ca-i va aduce salvarea. Probabil ca sta în legatura cu o mina, care va produce prabusirea tuturor gangurilor si pesterilor de acolo. Loada si cei sase însotitori ai ei sunt pierduti.
Matra îi privi câteva clipe cu ochii holbati, apoi striga cuprinsa de groaza:
— Da, da, asa trebuie sa fie. De aceea a subliniat tata cuvintele „de-a schimbatul”. Sa mergem repede într-acolo, domnule capitan, poate îi putem chema îndarat.
Si o lua la fuga, spre luminisul unde se afla bungalow-ul, strabatu repede locul, apoi patrunse într-o poteca îngusta si întortocheata. Camarazii se luara dupa ea, strigându-i mereu sa se opreasca, dar tânara nu auzea nimic si alerga ca o caprioara.
Farrow, care se afla primul în urma ei, chibzuia cu înfrigurare cum s-o opreasca de la nesocotinta pe care o facea îi trecu chiar prin gând s-o împuste în picior, ca s-o împiedice sa mearga mai departe.
Dar atunci îsi zise ca poate sa fie cu putinta într-adevar salvarea Loadei. Nu era exclus ca fitilul sa se fi alterat din cauza umezelii, sau acelasi lucru putea sa se fi întâmplat si cu materia explozibila pe care ciudatul singuratic o fi îngropat-o adânc în pestera.
Farrow nu mai stia nici ei ce sa faca. Alerga însa mereu dupa Matra si daca ar fi ajuns-o ar fi tinut-o în loc.

— George, ramâi în urma! Striga el peste umar, dar tânarul nici nu se gândea sa-l asculte.
De vreme ce tatal sau alerga spre primejdie, cum ar fi putut dânsul sa-l lase singur? Alerga mereu înainte, iar doctorul, lordul Clive veneau dupa el. Stiau cu totii ce primejdie îi ameninta. Explozia putea fi atât de puternica, încât sfarâmaturile de stânca sa-i ucida pe toti sau sa-i rupa în bucati din cauza presiunii aerului.
Totusi, nici unul nu sovai o clipa. Erau camarazi si ca atare, nu trebuiau sa dezerteze atunci când ceilalti se aflau în primejdie.
Pe de alta parte trebuiau s-o urmeze pe Matra, caci daca Loada cu tovarasii ei s-ar afla înca, întâmplator, în fata mormântului, atunci viata tinerei domnite era în primejdie.
Asadar, de dragul fetei trebuiau sa mearga înainte, chiar daca ar fi fost sa-si gaseasca ei însisi moartea cu prilejul acesta.
„Nici un lucru sa nu fie facut pe jumatate" era deviza lui Farrow si a oamenilor sai. Si atâta vreme cât Matra era înca amenintata de un pericol cât de mic, sarcina lor era numai pe jumatate îndeplinita.
Într-un rând, tânara fata se poticni si Farrow se bucura ca o va putea ajunge din fuga, dar ea se ridica repede si începu sa alerge mai departe. Zadarnic îi striga dânsul ca salvarea surorii ei nu mai e cu putinta, Matra tinea sa mearga pâna la capat.

Poteca se largi deodata si un luminis foarte mare se ivi aproape în mijlocul insulei. Mai încolo începea iar desisul, care se-ntindea pâna la mare.
În centrul acestui luminis – cam la vreo suta de metri de marginea desisului – zaceau îngramadite blocuri uriase de piatra. Aici era, asadar, mormântul aceluia care se retrasese în singuratate, din cauza dezamagirilor pricinuite de o femeie...
Terenul începu sa fie presarat cu pietre de diferite marimi. Matra nu mai putea alerga atât de repede acum, caci lesne s-ar fi putut poticni, rupându-si piciorul sau izbindu-se la cap.
Dar si camarazii fura nevoiti sa-si încetineasca fuga si zadarnic încerca Farrow sa vina mai aproape de Matra. Mersera vreo douazeci de metri, când simtira deodata ca pamântul se cutremura usor sub picioarele lor.
Se oprira imediat, ceea ce facu si Matra, care îsi daduse seama, probabil, în ultima clipa, ca venise prea târziu. În fata privirilor îngrozite ale celor de fata, care ramasesera înlemniti în loc, blocurile uriase de stânca din mijlocul luminisului mare începura sa salte deodata.
Sareau în sus, se dadeau peste cap, apoi din mijlocul lor tâsni o coloana uriasa de flacari. Dupa câteva clipe, marinarii si Matra zaceau întinsi la pamânt, doborâti de curentul de aer cald care-i învaluia din toate partile.
Pa urma se produse explozia, o explozie grozava, care ameninta sa le sparga timpanele. Mai auzira slab de tot

bubuiturile provocate de stâncile care cadeau sfarâmate la pamânt, dupa ce fusesera zvârlite în sus de explozie.
Totul dura numai câteva minute, apoi se facu liniste. De-abia acum se putura ridica de la pamânt si asta cu mare greutate, caci în cadere îsi cam zdrobisera trupurile.
Privelistea din fata lor nu se schimbase mult blocurile de stânci zaceau ca si mai înainte date peste gramada si nimeni n-ar fi zis ca si-au schimbat locul.
— Sa mergem, Matra. fi zise Farrow cu blândete tinerei fete, care privea cu ochii holbati la mormanul de stânci. Sora d-tale odihneste acum alaturi de tatal ei.
— Îti multumesc pentru vorba asta. Raspunse fata. Da. Sa mergem, acum am de îndeplinit multe sarcini.
Submarinul pleca de abia peste doua zile, caci marinarii fura nevoiti sa primeasca invitatia Matrei de a ramâne pe insula câtva timp. Si cu prilejul acesta, ei îsi dadura seama cu ce energie si întelepciune îsi îndeplinea tânara fata misiunea ei.
— Am facut într-adevar o fapta buna când am luat-o la bord pe tânara bastinasa, zise lordul Clive catre Farrow, când submarinul se îndepartase de insula.
— Si d-ta ti-ai trait aventura dupa care jinduiai, raspunse capitanul zâmbind binevoitor.

40
URIASUL PONGO

I.
O TRAGEDIE ÎNFIORATOARE.

— SI ACUM TE ROG SA-MI MAI POVESTESTI ceva din aventurile d-tale din tinerete, zise George, vesel, dând buzna în cabina doctorului.
Savantul medic se întrerupse din lucrul sau – cerceta tocmai gândacii ciudati pe cari îi adusese tânarul – si uitându-se eu drag la fiul iubitului sau prieten din tinerete, Farrow, zise:
— Bine, George, sa-ti fac placerea. Poate ca istorisirile mele îti vor fi de folos în viata, caci tot esti tu pornit pe aventuri, cum am fost si eu în tinerete si asa ramas pâna în ziua de astazi. Povestea de rândul trecut nu s-a sfârsit înca si în clipele de ragaz pe cari le avem acum voi cauta sa-ti mai istorisesc un episod.
Si Bertram începu:
«Vulcanul Sejawa e înalt da o mie sapte sute de metrii la capatul de nord-est al Sumatrei. Ne aflam cam la jumatatea înaltimii, sale, într-un tufis de bambusi si ne zgâiam înca la crapatura îngusta din stânca, din care rabufneau aburii desi de pucioasa. În acelasi timp ne gândeam cine ne-ar fi putut smulge din ghearele unei morti atât de grozave. Nimeni altul nu putea sa fi fost decât negrul acela urias. Ne gasise probabil în maruntaiele vulcanului, caci câinele Pinh se luase pe urnele sale. Si dupa cum banuise Marian, tânara fata rapita se afla la dânsul.
Pinh! Acum îmi amintii iarasi de câinele nostru. Îl legasem îndaratul tufisului –

înainte ca noi sa fi patruns în stânca – si luasem alaturi de el tasca în care ne tineam merindele. Ma ridicai cu greutate de jos, ametit înca, cu gând sa-l caut. Dar si Marian avu acelasi gând ca si mine, caci se ridica vi el, spunând:
— Ia sa vedem ce face Pinh. Sper ca n-a încercat sa-l culce la pamânt pe urias, când acesta ne-a asezat aici. Negrul i-ar fi putut zdrobi capatâna cu un singur pumn.
Intraram repede în tufis si-l gasiram acolo pe inteligentul animat stând lânga tasca mea si începu si dea voios din coada când ne zari.
— Minunat! facu Marian, vesel. Acum putem porni mai departe pe urma Negrului.
Propunerea aceasta nu prea îmi era pe plac, de aceea si zisei;
— Mariane, crezi ca are vreun rost sa-l urmarim pe individul acela misterios? Sunt si eu încredintat ca Ellen Abednego se afla la el, dar stii si tu ca si-a schimbat acum purtarea si ca o ocroteste pe tânara fata. El a fost acela care ne-a prevenit când chinezul se pregatea sa traga asupra noastra. E lucru sigur, deci, ca o va aduce înapoi acasa pe fiica guvernatorului si poate ca stie el pentru ce n-a facut-o pâna acum. Deocamdata, noi trebuie sa ne gândim în ce fel sa facem rost de ceva parale, ca sa avem cu ce colinda prin lume. Stii ca gradina zoologica din Londra tine sa aiba un rinocer de Sumatra. N-ar fi mai bine sa ne ocupam de prinderea acestui animal? Sunt încredintat ca tocmai aici, în

padurile de nepatruns ale vulcanului Sejawa, vom putea prinde un asemenea exemplar. Daca-l vom putea duce apoi în Edi, desigur ca agentul ne va plati un acont destul de frumusel.
— Esti un om prozaic, zau asa! raspunse Marian, râzând. Lacomia de bani te face sa uiti cu totul ca o fata alba se afla în mâinile acestui negru misterios. Crezi tu ca situatia ei e atât de trandafirie, desi uriasul are, poate, gânduri bune cu ea?
Fapt e ca dânsul a rapit-o din porunca chinezului si chiar daca în urma el si-a schimbat purtarea – dupa cât se pare – nu poate fi, totusi, deloc placut pentru aceasta fiica de lord, crescuta în lux si bogatie, sa traiasca în padure, alaturi de o faptura mai apropiata de animal decât de om. Trebuie, deci s-o eliberam neaparat si poate ca izbutim sa-l atragem pe Negru de partea noastra, ceea ce va avea de urmare ca vom fi în masura sa prindem toate animalele cari ne intereseaza.
— Un lucru nu pricep, starui eu; de ca monstrul acesta negru o târaste pe fata aici în padure în loc s-o duca înapoi tatalui ei la Singapore. Trebui sa aiba motive puternice pentru asta.
— Da, Robert, motive o fi având el, desigur. Si eu sunt convins ca e îngrijorat de siguranta fetei, oricât de ciudat ar parea lucrul acesta. Si-o fi spunând ca Ellen poate fi amenintata de o noua rapire, daca el ar duce-o îndarat acasa.
— Dar asta se poate întâmpla numai din partea lui Fu Dan si nu pricep atunci de

ce l-a lasat în viata, desi îl avea în mâna de doua ori pâna acum.
— O fi stiind însa – ori poate banuieste numai – ca chinezul are complici, cari vor îndeplini totusi rapirea, chiar daca dânsul va fi mort.
— Daca asa stau lucrurile, atunci putem renunta cu inima usoara la urmarirea negrului si sa ne ocupam de prinderea rinocerului
— Ba de loc. Mai bine sa încercam sa stam de vorba ca uriasul. Îti repet ca daca vom izbuti sa-l atragem de partea noastra vom obtine succese vânatoresti pe cari acum nici nu le visam.
— În sfârsit – râsei eu – cu asta m-ai câstigat Acum sunt si eu de parere ca trebui sa dam de urma negrului. Departe nu poate sa fi ajuns caci, dupa ceasul meu, am zacut aici numai zece minute. Haide, sa-l punem pe Pinh pe urmele lui.
Îmi aruncai tasca în spinare, dezlegai câinele si ma pregateam sa pornesc îndarat pe poteca din fata crapaturii din stânca vulcanului, cârd Marian ma apuca de brat si-mi sopti:
— Stai ! Daca nu ma însel, vin oameni pe poteca. Sa ne ascundem repede în tufis si cât mai adânc, caci trebuie sa fie pe aproape.
Auzeam si eu acum rostogolindu-se pietricele pe poteca. Imediat ne strecuraram cu mare bagare de seama în tufisul de bambusi. Îmi scosei din nou geanta din spinare, o asezai jos, si-i poruncii lui Pinh – care se furisase ca un sarpe dupa noi – sa stea de paza lânga proviziile noastre si sa nu scoata nici un

mârâit. Apoi ma târâi mai departe si ma asezai lânga Marian care-si alesese un loc de unde putea cuprinde cu privirea toata poteca, prin niste deschizaturi în tufis.
Se scursera câteva minute, apoi auziram pasi usori si deodata se ivira niste indivizi cari mergeau în pas de mars unul dupa altul.
Cel din frunte era micul Malaiez Tomo, pe care pusesem odata mâna în padure si-l trimisesem înapoi, amenintându-l. Privirea lui ratacea nelinistita în juru-i – se temea, probabil, ca ne vom pune amenintarea în practica, daca-l vom prinde din nou. Era mânat din urma de un chinez, care-l îndemna cu pumnalul si acest chinez era... Fu Dan. Asadar, se însanatosise repede, de pe urma loviturii de pumn data de negru,
În spatele lui mergeau alti doi chinezi cu mutre respingatoare. Indivizii pareau atât de fiorosi, încât pentru nimic în lume n-as fi cutezat sa ma arat neînarmat în fata lor.
Si dânsii îsi roteau ochii în toate partile; fara voie ma lasai la pamânt când începura sa priveasca tufisul în care ne ascunseram noi. Dar mica trupa trecu înainte, iar noi râmaseram nemiscati înca cinci minute, caci putea întâmpla ca unul din ei sa se înapoieze Ne-am întors sa-mi iau sacul cu merinde, iar Marian îl trase afara pe câinele nostru credincios.
— Acum sa ne luam dupa ei, draga Robert, spuse prietenul meu. Sunt curios sa vad ce va face negrul cu chinezii – dar

s-ar întâlni. N-as vrea de loc sa fiu în pielea lor.
— Haide, putem merge fara sa ne grabim prea mult, sa tinem însa armele pregatite, caci probabil ca se vor întoarce curând, în pas alergator – cel putin atâtia câti vor mai ramâne Aha! se pare ca Pinh a regasit urma uriasului.
Dulaul tinea nasul în pamânt si gonea din toate puterile, astfel ca furam nevoiti sai mergem si noi mai repede decât hotarâseram.
Drumul ducea pe dupa un colt iesit în afara al muntelui, care nu ne inspira prea multa încredere când ne apropiaram. Cât de lesne se putea ca îndaratul lui sa se ascunda un chinez care sa ne înfiga la repezeala pumnalul în piept, pâna a nu apuca noi sa ne aparam. Marian îsi încetini mersul si strânse, cu putere cureaua catelului.
Dar nici Pinh nu prea vroia sa coteasca pe dupa coltul acesta, ci ne tragea, spre un tufis de banani, care îsi înfipsesera radacinile într-o crapatura din stânca de la dreapta drumului. Îndaratul tufisului cresteau bambusi si ferigi ca o limba verde, pâna la cel putin o suta de metri în susul vârfului, de obicei plesuv, al vulcanului.
— Eu zic sa ne luam mai bine dupa câine! hotarî Marian. Probabil ca Negrul a intrat în crângul asta de aici. Chinezii vor fi pornit pe poteca pe care de sigur ca nu-l vor gasi.
Pinh porni înainte, când ne apropiaram de banani.

— Trebui sa fim cu bagare de seama si aici – sopti Marian , caci probabil ca Negrul a pus capcane pentru a împiedeca sa fie urmarit. Adu-ti aminte de groapa din care a trebuit sa ma scoti împreuna cu câinele.
De aceea, e nevoie sa cercetam fiecare centimetru de pamânt si afara de asta sa nu trecem cu vederea ramurile si copacii, caci salbatecii se folosesc adesea de curse pe cari nici nu le banuim, noi, europenii. Ma gândesc la ramurile cu spini otraviti cari îti sar în fata pe neasteptate, sau la copacii cari se pravalesc peste tine dupa ce ai trecut prin fata lor si mai sunt apoi laturi, din curpeni tari... Asa dar, ochii în patru, baiete !
O clipa statui sa chibzuiesc care drum ar fi cel mai potrivit, caci la altfel de surprize nu ma asteptasem. Dar prietenul meu si patrunsese câtiva pasi în tufisul des. astfel ca, de voie de nevoie, trebuii sa-l urmez
Dupa ce strabaturam tufisul cu banani daduram de o poteca îngusta care parea croita de curând. Ea urca vreo douazeci de metri pe munte, facea apoi un cot si mergea paralel cu poteca stâncoasa de jos, spre iesitura muntelui. Eram mereu ocrotiti de tufisuri sau blocuri de stânci cari nu lasau sa fim vazuti de jos.
Dupa ce trecuram de coltul cu pricina, ni se înfatisa o priveliste minunata. La vreo douazeci de metri dedesubtul nostru lucea apa albastra – verzuie a unui lac de crater aproape rotund si care avea un diametru de vreo mie de metri. Vedeam lamurit cum malurile porneau în jos în

forma de pâlnie, pâna când ochiul se oprea la adâncul negru si misterios.
Poteca de jos trebuia sa mearga direct de-a lungul lacului. Se vede ca am taiat o bucala buna din drum mergând pe poteca de sus. sau poate ca Fu Dan si însotitorii sai mersesera foarte încet si cu bagare de seama – fapt e ca auziram deodata un strigat, aproape sub picioarele noastre.
Imediat ne lasaram la pamânt si ne târâram pe marginea stâncii. De-a dreptul sub noi se întindea poteca pe care înaintasera Chinezii si care ocolea marginea lacului vulcanic. Acum puturam vedea ca lacul era bogat în pesti, caci lânga malurile sale înalte apa misuna de pesti ciudati. Cum ajunsesera ei pâna la înaltimea de o mie de metri?
Deodata rasuna iarasi un glas omenesc si când priviram spre stânga, vazuram pe chinezi si pe micul malaiez, cari tocmai veneau de dupa cotitura stâncilor. Mersesera asadar foarte încet, lucru explicabil prin teama ce o aveau de monstrul negru.
Acum mergeau în frunte cei doi chinezi cu mutrele fioroase. Micul Tomo se tinea în coada, dar într-un loc mai larg al potecii trecu înaintea lui Fu Dan si se aseza în spatele celorlalti doi chinezi. Îi era, pesemne, frica.
Acelasi lucru parea sa se întâmple si cu Fu Dan, caci se rasti la dânsul sa se întoarca la locul lui, ceea ce Tomo refuza cu încapatânare si atunci se întâmpla ceva care-i facu pe cei doi sa uite de cearta lor, iar pe noi ne umplu de groaza.

Chinezii cari mergeau înainte pasira tocmai pe o lespede de piatra lunguiata, îndreptata putin spre lac si care-mi atrasese mai dinainte atentia prin culoarea ei verzuie, neobisnuita. Deodata cel din frunte aluneca, scoase un tipat si se prabusi în lacul craterului.
Pe tovarasul sau îi pufni fara sa vrea râsul, dar deodata scoase si el un tipat si aluneca de asemeni în apa. Pe lespedea de piatra zariram acum locurile pe cari alunecasera picioarele indivizilor. Dungi lungi si lucitoare, lasau sa se înteleaga ca piatra fusese acoperita cu muschii alunecos ca sapunul.
Cei doi chinezi începura sa se zbata în apa cu disperare, în vreme ce Fu Dan se aplecase si striga agitat la ei, unul din chinezi se prinse cu o mâna de malul stâncos si întinse bratul liber tovarasului sau, care se parea ca nu prea e bun înotator.
Atunci Tomo, care sa aplecase si el ca sa priveasca în jos, scoase un tipat de groaza, rosti un cuvânt neînteles pentru noi si sari ca mânat de diavol peste lespedea de piatra
Fu Dan privi încremenit dupa el, vazându-l cum gonea nebuneste pe poteca care ocolea tarmul. Dar deodata atentia lui – ca si a noastra – se îndrepta din nou spre cei doi chinezi.
Daca, cu putin timp înainte, eram pornit împotriva lor si le doream, în sinea mea, toate relele de pe pamânt, acum îmi parea rau, caci Destinul parea sa-mi îi ghicit gândurile si vroia sa plateasca

celor doi ticalosi cu vârf si îndesat pentru toate crimele ce le faptuisera în viata.
Din crapaturile si gaurile peretelui malului tâsnira deodata sub apa sumedenie de serpi. Nu erau mai mari, de o jumatate de metru; vazui însa desenul ciudat de culoare rosu-negru si-mi dadui seama imediat ca e vorba de o specie a grozavelor napârci de apa, cari sunt cât se poate de veninoase.
Ca niste fiare întarâtate reptilele se napustira asupra Chinezilor, muscara cu lacomie din carnea picioarelor si bratelor descoperite, tâsnira apoi la suprafata apei ca sa-si înfiga coltii în obrajii nenorocitilor.
Spaima, groaza sau poate efectul fulgerator al veninului, îi paralizara pe cei doi galbeni – doar câteva tipete înfioratoare iesira din gâtlejurile lor, apoi mâna aceluia care se înclestase de tarm se desprinse si omul se prabusi încetisor în adâncul lacului, târând pe tovarasul sau dupa el.
Gratioasele napârci veninoase – caci forma trupului lor era minunata – înotara cu eleganta spre ascunzatorile lor si la câteva minute dupa aceasta tragedie înfioratoare suprafata lacului era iarasi linistita ca mai înainte, de parca nimic nu s-ar fi întâmplat.

II.
O URMARIRE CU PERIPETII.

AM ÎNTORS CAPUL CU GROAZA. Desigur ca eram palid la fata, caci si Marian, care avea nervi mai tari ca ai mei, îsi trecu

mâna peste frunte si mormai ceva neînteles. Apoi m-a înghiontit cu cotul si a aratat cu mâna dreapta spre lacul vulcanic. Poteca îngusta, care mergea chiar alaturi de apa, putea fi cuprinsa în întregime cu privirea, desi facea multe cotituri.
Micul malaiez gonea ca un nebun pe poteca, mânat de groaza privelistii pe care o avusese înainte. L-am vazut cum se apropia de un loc al potecii care avea tot o culoare verzuie... Îl urmarea oare aceeasi soarta ca pe cei doi chinezi?
Eram gata sa strig ca sa-l previn, când micul Tomo scoase deodata un tipat ascutit din stânca iesi la iveala un brat negru, enorm. Pumnul, pe care-l recunoscui imediat, tinea înclestat bratul copilului si în clipa urmatoare acesta fu tras înauntrul stâncii. Înmarmurit, priveam la locul pe care statuse malaiezul cu putin timp înainte.
Marian izbucni brusc în râs:
— Foarte bine! mormai el. Negrul n-a vrut sa-l lase sa moara. Cred ca pe Fu Dan nu l-ar fi împiedicat – sau poate ca da, caci, daca nu ma însel, pe chinez îi va cruta pâna îi va cunoaste pe toti complicii sai la aceasta afacere. Dupa aceea, însa, nu mai garantez pentru viata lui. De fapt, îl admir pe chinezul asta ca are curajul sa-l urmareasca pe urias. Fireste ca vrea sa i-o smulga pe Ellen Abednego, dar nu prea cred sa izbuteasca.
— Drace! am exclamat eu, unde va fi stat oare ascuns negrul?

— Ei, draga Robert, vulcanul asta batrân pare sa aiba tainele sale, carora nu le putem da de rost chiar atât de repede. E foarte probabil ca în cursul urmaririi noastre, cu ajutorul lui Pinh, vom da într-o noua pestera a vulcanului, care are o iesire pe poteca asta ce o vezi serpuind în jurul lacului. De acolo l-a tras negrul pe malaiez înauntrul muntelui. Aha! Fu Dan se întoarce din drum, a luat-o chiar la picior – probabil ca nu se mai simte în siguranta aici. Pacat, as fi dorit sa stiu încotro merge. Ce-ar fi sa ne despartim, Robert? Eu îl urmaresc pe negru, tu pe chinez.
— Nu, Mariane – am raspuns eu cu hotarâre – nu te las sa-l urmaresti singur pe individul acesta misterios, caci s-ar putea sa te astept cine stie cât pâna sa te înapoiezi daca te vei mai înapoia... Pe chinez îl vom gasi oricând, ba daca-l urmarim pe negru, vom da cu siguranta si de Fu Dan.
— Ai si tu dreptate, Robert, misteriosul urias va ramâne mereu pe urmele galbenului. Înainte, deci! Ia te uita, Fu Dan a disparut si el... Desigur ca se va întoarce la Selimeum.
Pinh o lua iarasi la drum, dar dupa vreo cincizeci de metri se opri, adulmeca în toate partile, apoi începu sa mârâie, privindu-ne necajit Asta însemna ca-i pierduse urma.
Marian statu sa chibzuiasca putin, apoi arata spre niste tufe care crescusera în stânca, lânga poteca.
— la te uita, asta e un soi de hrenita. Negrul s-a frecat pe trup cu asta, dupa

cum poti recunoaste lesne din ramurile rupte de aici. Acum Pinh nu ne mai poate fi de folos, cel putin pentru un timp. De-abia când se va fi împrastiat mirosul plantelor de pe trupul negrului, câinele va putea relua urma. Ia sa mergem noi acum înainte pe poteca si sa fim cu luare aminte, poate descoperim undeva o crapatura, pe unde ar fi putut disparea
Ne continuaram drumul, cercetând cu bagare de seama stânca din dreapta noastra. Dar ea n-avea nici o crapatura, nici o gaura, pâna sus la conul fumegând. De asemenea, nu mai erau nici tufisuri îndaratul carora sa se fi putut ascunde uriasul.
Si cu toate acestea, nu avusese alt drum decât acela pe care înaintam noi acum. Marian lua în consideratie orice posibilitate, cautând sa vada pe unde s-ar fi putut abate din drum, dar ne treziram deodata dincolo de punctal unde micul malaiez fusese tras în interiorul stânci.
Marian se opri.
— Trebuie sa fi trecut cu vederea punctul unde negrul s-a abatut din drum, zise el. Poate ca n-am cercetat cu destula bagare de seama tufele de hrenita, cu ale carei frunze s-a frecat el. Mai mult ca sigur ca în spatele ramurilor se afla o crapatura, care duce prin stânca la gangul subteran.
— N-ar fi mai bine sa coborâm spre lac si sa facem cercetari în locul unde uriasul l-a înhatat pe Tomo? Acolo nu sunt tufe si cu siguranta ca vom gasi intrarea.
— Ai dreptate, asa vom face, încuviinta Marian.

Trebuia sa mergem îndarat vreo cincizeci de metri si în cele din urma ajunseram deasupra locului unde disparuse Tomo. Coborând cu bagare de seama din stânca în stânca. Marian puse piciorul pe poteca îngusta care mergea de-a lungul malului lacului. Eu îi urmai încetisor, caci sacul cel greu din spinare ma tragea în jos. Trebuia sa ma tin lipit de peretele stâncos si sa ma înclestez cu toata puterea de el, ca sa nu ma prabusesc în lacul care misuna de serpi. Din pricina asta, nu puteam vedea ce se petrece sub mine, auzii numai o exclamatie a lui Marian si când ajunsei pe poteca îngusta, atât dânsul cât si câinele disparusera.

Câteva clipe am ramas împietrit de groaza, caci primul meu gând fu ca bunul meu prieten se prabusise si avusese aceeasi soarta grozava ca si cei doi chinezi.

Mi-am dat însa imediat seama ca temerea aceasta era neîntemeiata, caci prea durase putin coborâsul meu, pentru ca o astfel de nenorocire sa fi trecut neobservata. Sângele începuse din nou sa-mi alerge în vine, caci mi se lamuri deodata ca Marian gasise gangul secret din munte. Totusi, exclamatia pe care o auzisem ma nelinisti iarasi. Ceva trebuia sa i se fi întâmplat, caci altminteri n-ar fi scos strigatul acela, ci m-ar fi asteptat.

În imediata mea apropiere luci locul verzui al potecii, care însemna moartea pentru cel care ar fi pasit orbeste pe acolo. Ma dadui îndarat vreo câtiva pasi si atunci ma simtii napadit de un curent de aer rece, care venea dinspre stânca.

Acolo se gasea o crapatura îngusta, în care intrai imediat, fara sovaiala.
Dar, în clipa urmatoare, am scos si eu o exclamatie de spaima, caci pamântul îmi fugi deodata de sub picioare si începui sa ma rostogolesc cu o iuteala ametitoare pe povârnis,înauntrul muntelui.
Doar câteva clipe dura alunecarea mea pâna jos, dar în aceste clipe, toata viata mi se perinda ca un film pe dinaintea ochilor. Caci eram aproape încredintat ca aceasta scurta calatorie avea sa ma duca în cuibul napârcilor veninoase, care se vor napusti asupra mea, sfâsiindu-ma în bucati.
De abia m-am oprit din acea rostogolire ametitoare, ca si am scos lampa de buzunar si aprinzând-o, am început sa cercetez în jurul meu.
— E, ai venit si tu? auzii atunci glasul lui Marian, care râdea. Mi-am închipuit eu ca vei intra si tu prin crapatura din stânca. Pacat ca lampa mea a ramas în gangul de unde ne-a salvat de la moarte negrul, altminteri as fi pornit imediat sa fac o mica cercetare prin închisoarea noastra.
— Închisoare? De unde si pâna unde? exclamai eu surprins.
— Hm..., am zis si eu asa si se prea poate sa am dreptate, dupa cum tot asa de bine poate fi intrarea spre galeria pe care o cautam.
Îmi lua lampa din mâna si îndrepta lumina spre înainte. Si atunci am vazut ca ne aflam într-un gang, care luase nastere prin cine stie ce catastrofe naturale. Peretii zgrunturosi erau

acoperiti cu cristale de pucioasa si alte minereuri, iar din tavan atârnau în jos stalagmite de forme ciudate.
Am pornit încet pe gangul care parea sa duca tot mai adânc în munte si atunci am observat ca faceam un ocol mare.
— Slava Domnului ca ne abatem din drumul lacului! zise Marian. Nu e deloc placut sa ai ca vecini reptilele alea veninoase. Sa vezi ca vom iesi departe de Sejawa, cam pe la izvorul fluviului Atjeh.
— Atunci vom ajunge prin apropierea coloniei noi, unde se zice ca s-ar afla multi chinezi, îmi dadui eu cu parerea. Dar, Mariane, tare as vrea sa ma mai întorc o data la lac. Trebuie sa încercam neaparat sa prindem câtiva serpi dintr-acestia. Cred ca e un soi necunoscut înca.
— Asta fara doar si poate si nici eu n-am nimic împotriva sa prindem câtiva. Ma mir numai ca n-au fost descoperiti pâna acum.
— Desigur ca nu s-a gasit înca nici o calauza bastinasa care sa fi adus la lac pe vreun cercetator. Caci e neîndoios ca oamenii de pe aici îi cunosc pe acesti fiorosi locuitori ai apelor.
— Ai dreptate, Robert Eu cred ca bastinasilor le e frica sa se apropie de lacul acesta misterios. În sfârsit... Mai întâi sa ducem la bun sfârsit însarcinarea pe care ne-am luat-o si apoi ne vom ocupa si de prinderea serpilor si rinocerilor.
— Asa e, trebuie sa avem si un rinocer, pe cât posibil unul tânar, ca sa-l tinem

câteva luni pe coasta, sa mai creasca putin.
— Da, da, râse Marian, asa vom face. Dar, deocamdata, ne aflam în interiorul vulcanului Sejawa si cred c-ar fi mai bine sa nu flecarim atât, n-avem de unde sti cine se ascunde pe aproape.
Fara sa mai rostim o vorba, o porniram la drum. Câinelui nostru se vede ca-i priise rostogolirea, caci mergea plin de vioiciune înaintea noastra, ba chiar începu sa traga de zgarda. Probabil ca nu mai simtea mirosul acelei plante cu care-si frecase trupul uriasul.
Pinh tragea din ce în ce mai tare, ceea ce însemna ca negrul nu putea fi prea departe înaintea noastra. Desigur ca fusese împiedicat ia drum din cauza Ellenei Abednego si acum si de cea a baiatului malaiez.
Dar Marian tragea si el de zgarda câinelui. Nu voia sa se apropie prea mult de misteriosul individ, în bezna aceea a muntelui si adesea ramânea locului, ascultând cu încordare, caci daca negrul ar li banuit în noi niste dusmani, numai bine nu ne-ar fi fost.
Zgomote ciudate rasunau de pretutindeni: de ici picura apa, dând impresia unui suspin omenesc – de colo cadea o pietricica si zgomotul aducea cu un pas târsit Batrânul vulcan parea sa adaposteasca niste taine misterioase si amenintatoare.
Ne târâm mereu înainte. Lumina lampii noastre juca fantastic pe peretii scorojiti. Aveam impresia ca gangul în care ne aflam se largea tot mai mult Si asa si era,

caci deodata am intrat într-o pestera uriasa, în forma de bolta, de a carei marime nici nu ne puteam da seama la lumina lampii. Si din aceasta pestera porneau ganguri în toate directiile. Pe care din ele trebuia sa-l alegem?

— Mariane, treaba devine si mai grea acum! am mormait eu, necajit. Sau poate stii tu pe care gang trebuie sa apucam?

— Eu cred ca Pinh ne va calauzi, raspunse el, calm. Drace! negrul asta e viclean nevoie mare. la te uita, si-a adus câteva ramurele de hrenita si aici si-a sters iar urma.

Zicând acestea. Marian arata câteva crengute cu frunze frecate, care zaceau pe jos. În aceeasi clipa, câinele începu sa se roteasca nelinistit încoace si încolo. Mârâi apoi încetisor, dându-ne de înteles ca pierduse urma.

Am stat locului nedumeriti, apoi am început sa cercetam pe rând crapaturile din pereti pesteri, de unde porneau ganguri spre interiorul vulcanului.

Dupa o vreme de chibzuiala. Marian se duse la cea mai apropiata crapatura si zise:

— Cred ca trebuie sa urmam gangul asta, care îmi face impresia ca merge pâna la mijlocul muntelui. Da, da, Robert se pare ca am dreptate, caci si gangul asta coboara la fel ca si cel pe care l-am strabatut; asadar, mai mult ca sigur ca vom iesi afara, la poalele Sejawei. Altminteri, daca nu gasim nici o iesire, va trebui sa ne întoarcem si sa încercam sa ajungem iar la lac.

— Asta ne-ar mai lipsi, sa urcam îndarat toboganul! râsei eu. Ehei, prea usor nu va merge, stiu eu. Ia sa ne încercam mai întâi norocul cu gangul de aici!
Dupa ce am intrat prin deschizatura cea îngusta, Pinh a pornit-o iarasi înainte cu toata repeziciunea.
— Minunat! facu Marian. Se pare ca a regasit urma negrului; e drept se poate sa fie si o urma veche. Probabil ca uriasul se foloseste mereu de gangul acesta ca sa ajunga afara. Cu atât mai bine, te pomenesti ca s-o fi aflând înca pe aici, înauntru.
— Hm..., prea placut nu e sa-l stim pe urmele noastre – mormaii eu – caci cine stie daca mai continua sa aiba despre noi o parere buna, de vreme ce vede ca-l urmarim cu atâta înversunare. Tie ti-e totuna, caci mergi înainte, astfel ca eu sunt acela care m-as putea trezi cu o lovitura în cap din partea individului...
Marian râse:
— Ei, Robert, prea ai început sa vezi lucrurile în negru, cu negrul tau. Eu sunt încredintat ca el nutreste tot gânduri bune fata de noi, ca si fata de tânara fiica a guvernatorului. Dar asta nu ne împiedica sa mergem ceva mai repejor, ca sa iesim cât mai curând din primejdie.
Îsi iuti pasii, iar eu am facut la fel.
Aproape un ceas, am mers linistiti unul lânga altul, când deodata Marian stinse lanterna si-mi sopti:
— Am gasit gangul cel bun. Se zareste lumina zilei în fata noastra.
Asa era. Privind cu atentie, zarii si eu raza slaba, albastruie, care ne arata ca

acolo era capatul gangului misterios. Ciudat era însa ca Marian îsi încetini pasii, ba chiar parea sa sovaie sa se apropie de iesirea pe care o dorisem atâta.
— Ce s-a întâmplat, Mariane? întrebai eu încet. Nu-ti vine sa iesi din pestera asta blestemata?
— Cum de nu! mormai el – numai ca ma gândesc ca Fu Dan o fi ocolit muntele si se poate ivi aici în fiece clipa. De aceea, ar fi mai bine sa nu ne avântam afara asa, deodata, ci sa ne încredintam mai întâi daca nu ne vede nimeni.
— Hm..., ca sa fie precum zici, Fu Dan ar fi trebuit sa alerge cu treizeci de kilometri pe ora, râsei eu. Caci în jurul muntelui drumul e de doua ori mai lung decât cel pe care l-am facut noi în interiorul vulcanului.
— Nu cred. Robert, caci drumul nostru facea un ocol destul de mare în jurul conului vulcanului, care e înca în activitate, dupa cum am observat. Si afara, Fu Dan putea sa alerge mai repede decât noi. Mai bine îi astept aici, daca nu cumva o si fi trecut.
— Bine, sa fim deci cu bagare de seama când vom iesi. Cred ca Pinh ne va da de veste daca va zari ceva suspect
Marian nu raspunse, ci se târî spre iesire, tragând câinele dupa el. Ramase deodata locului, iar când m-am apropiat de el am vazut ca ne aflam în fata unei crapaturi înguste, care ducea afara sub cerul liber.
O tufa deasa ocrotea locul de privirile trecatorilor, dar în acelasi timp ne împiedica si pe noi sa putem cuprinde cu

privirea cararea care trebuia sa treaca pe acolo. Si asta ne-ar fi prins poate bine, caci auzeam lamurit ca se apropia cineva: pietrele se rostogoleau, crengile trosneau.
— Asta trebuie sa fie Fu Dan, sopti Marian. E atât de agitat din pricina mortii înfioratoare a complicilor sai, încât merge orbeste. Haide, sa patrundem cu atentie în tufis, caci e foarte probabil ca el nici nu va baga de seama, daca vom face cumva zgomot.
Ne facuram loc încetisor printre crengile mirositoare, pâna puturam cuprinde cu privirea o parte a drumului. Pasii se apropiau si în cele din urma se ivi într-adevar Fu Dan. Alerga grabit, clatinându-se pe picioare, ca un om beat.
Chipul lui palid era îmbrobonat de sudoare si ochii iesiti din orbite, ratacind nelinistiti încoace si încolo, aratau lamurit spaima grozava care-l cuprinsese vazând sfârsitul înfiorator al celor doi compatrioti ai sai.
Gâfâind, trecu pe dinaintea ascunzatorii noastre, fara sa dea nici cea mai mica atentie tufisului. Alerga înainte, mânat de privelistea grozava pe care o avusese.
Marian îmi dadu un ghiont si amândoi iesiram repede pe poteca. Fu Dan se afla la vreo cincizeci de metri înaintea noastra.
— Vino aici, pe partea astalalta – îmi sopti Marian; daca va întoarce capul, ne vom putea ascunde printre tufele de pe marginea potecii. Sa lasam însa o distanta mai mare între el si noi, caci de scapat nu ne poate scapa în nici un caz.

Timp de vreo jumatate de ceas îl urmariram pe chinez, apoi poteca stâncoasa se îndeparta de vulcan, ducând în padurea seculara care acoperea povârnisurile Sejawei. Trebuia sa micsoram distanta care ne despartea da Fu Dan, caci acum exista primejdia ca el sa apuce pe vreo poteca laturalnica.
Dar chinezul parea ca nici nu se gândea la asta. Alerga mereu înainte; probabil ca acum nu-l mâna numai groaza, ci si teama de a nu li surprins de întunericul noptii, care se apropia. Caci, odata cu înserarea ieseau dupa prada din bârlogurile lor tigrii si panterele negre.
Înainte de a iesi insa din padure, ne fu dat sa mai facem cunostinta cu grozaviile ei. Galbenul tocmai disparuse din nou pe dupa o cotitura si noi ne grabeam sa-l ajungem, când îi auziram scotând un strigat de spaima. Apoi urma un sunet care ne facu sa ne cutremuram si sa punem mâna pe arme: tipatul înfiorator, de atac, al unui elefant înfuriat
— Repede într-acolo! sopti Marian si cu sarituri mari se îndrepta spre cotitura. Fu Dan trebuie sa ramâna în viata.
Am alergat dupa el si am ajuns în acelasi timp la cotitura. Si atunci am vazut la cei mult douazeci de metri de noi un elefant urias, care statea lânga trunchiul unui tamarin si cu trompa ridicata încerca sa-l înhate pe chinez.
Cu o forta si îndemânare pe care numai curajul disperarii ti le poate da, Fu Dan se catarase pe ramurile de jos ale uriasului copac: acum se afla în siguranta, dar tremura atât de tare, încât

ma temeam sa nu se pravaleasca si se uita ca împietrit în jos, la pachidermul furios. Groaza lui fara margini ne prindea bine însa, caci nici nu se gândea sa-si arunce ochii în alta parte. Daca ne-ar fi observat succesul întreprinderii noastre ar fi fost îndoielnic.
Ajutor nu puteam si nici nu era nevoie sa-i dam, caci elefantul va renunta desigur la lupta, dându-si seama de zadarnicia sfortarilor sale. Asta putea sa tina însa cam mult si noaptea se apropia. Fu Dan nu va mai parasi refugiul sau, iar noi va trebui sa ramânem lânga el, ca sa-l putem descoperi planurile tainuite.
Elefantul îsi coborî trompa si se schimba de pe un picior pe altul. Se parea ca sta sa chibzuiasca daca sa mai ramâna sau sa plece.
Deodata ridica iar trompa cu atâta repeziciune, încât Fu Dan scoase un tipat si-si strânse picioarele, desi nu era nevoie. Dar prin aceasta miscare repezita si nechibzuita aproape ca-si pierdu echilibrul si trebui sa se prinda cu disperare ca sa nu cada. Cu toata seriozitatea situatiei, zâmbii fara voie, atât de caraghios mi se parea omuletul care se ghemuise pe creanga, în cele din urma paru sa-si dea si el seama ca dusmanul nu se va îndeparta, vazându-i la o atât de mica înaltime deasupra lui. Se ridica cu greutate si se catara pe creanga de mai sus.
Elefantul scoase ragete furioase, ca de trompeta, ceea ce-l îndemna pe Fu Dan sa se catere si mai sus, pâna când disparu în cele din urma în frunzisul des.

— Minunat! facui eu catre Marian. Acum sa vezi ca elefantul îsi va vedea de drum.
— Da, dar si noi..., mormai Marian si se întoarse.
De-abia atunci mi-am dat seama ca eram cu totul descoperiti fata de uriasul elefant Am facut si eu repede stânga-mprejur, ca sa ies din raza primejdioasa, când rasuna iarasi mugetul de furie al pachidermului, iar când îmi aruncai privirea îndarat, îl vazui napustindu-se pe urma noastra ca o vijelie.
Am alergat din toate puterile, urmat de Marian, pe dupa cotitura potecii. Cautam repede un copac potrivit, dar de-abia la vreo douazeci de metri mai încolo am vazut un ramasal, ale carui ramuri începeau chiar de la pamânt
N-as putea spune cum am ajuns în copac, dar când am auzit sub mine racnetul furios al elefantului dezamagit am observat ca ma aflam în siguranta si aproape de mine l-am auzit si pe Marian, care se instalase pe alta creanga.
— Nu mi-as fi închipuit ca te pricepi atât de bine la catarat
— Nevoia te-nvata multe, i-am raspuns eu. Priveam la dusmanul nostru care se holba la noi înfuriat Cu parere de rau, am fost nevoiti sa renuntam a-l rapune, caci în nici un caz nu trebuia sa ne tradam fata de Fu Dan. Iar dupa câteva minute, Marian zise:
— Pacat are niste colti atât de minunati! Hai sa ne ascundem în frunzis, altminteri nu mai scapam de dumnealui.
Peste câteva clipe privirea pahidermului nu ne mai putea descoperi. Si dupa alte

câteva momente, îl auziram galopând înapoi pe poteca si mugind sub copacul în care se ascunsese Fu Dan. Dupa putin timp se ivi din nou sub arborele nostru si o vreme îsi facu de joaca în felul acesta, colindând de la unul la altul. În cele din urma, însa, mugi pentru ultima oara si se facu nevazut pe directia pe unde venisem noi.
Fireste ca am lasat sa se scurga un timp pâna ce ne-am dat jos, apoi ne-am târât pe dupa cotitura si l-am cautat cu privirea pe Fu Dan. Tocmai cobora si el anevoie din copac si când ajunse pe pamânt începu sa alerge nebuneste de-a lungul potecii. Se temea, desigur, ca furiosul pachiderm ar putea sa se întoarca si nu oricând se gasea un copac pe aproape, în care sa te poti salva.
Din aceleasi motive, iutiram si noi pasii si la fiecare cotitura a potecii întortocheate îl zaream pe Fu Dan înaintea noastra, în cele din urma, padurea începu sa se rareasca; în acelasi timp, un murmur usor ne atinse auzi si Marian sopti:
— Aha, ne apropiem de fluviul Atjeh.
Deodata poteca începu sa coboare, încât îti venea sa râzi, vazând cu câta graba gonea la vale chinezul. Aveam si noi mult de furca pentru a nu veni în nas.
Poteca facea o cotitura pronuntata, apoi vazuram înaintea noastra o asezare de case, pe un câmp întins. Prin mijlocul sirurilor de case curgea spumegând fluviul Atjeh.
— Aha! facu Marian, asta e colonia cea noua, în care cica ar locui mai mult chinezi. Diersch ne spunea doar ca Fu

Dan îi povestise ca are de gând sa vina încoace. Si acum si eu cred ca galbenul îsi are aia tovarasii si complicii sai. Fireste ca vom merge si noi acolo, dar trebuie sa fim cu bagare de seama, caci desi hotelul îl tine un olandez, tot chinezii stapânesc în taina locul
Am ajuns în colonie tocmai când întunericul se lasa brusc. Marian se informa de un han, iar când am sosit la fata locului, am fost întâmpinati de hotelier – un individ înalt si lat în spate, care la început ne privi cam banuitor. Când l-am spus însa ca am stat câteva zile la colegul sau Diersch, a devenit mai prietenos, ni s-a prezentat drept Master Meerkerk si ne-a dat o camera ale carei ferestre cladeau spre fluviul Atjeh.

III.
FU DAN TRECE LA OFENSIVA.

DUPA OBICEIUL OLANDEZ, masa de seara se ia dupa ora 9. Pâna atunci ne-am petrecut vremea pe întuneric, în odaia noastra, caci ne puteam astepta cu siguranta la vreo provocare din partea chinezului, care fara îndoiala ca aflase de sosirea noastra.
Când clopotul ne chema în marea sala de mese, l-am lasat pe Pinh în odaie, cerându-i sa fie cât mai cu bagare se seama. La cina eram numai noi doi si gazda. La o întrebare a lui Marian, el ne spuse:
— Reprezentantii guvernului, care locuiesc aici în mod stabil, sunt plecati în interiorul tarii. De aceea, suntem singuri

astazi. Îmi îngaduiti sa va întreb ce planuri aveti si încotro aveti de gând sa va îndreptati?
— Vrem sa prindem un pui de rinocer, raspunse Marian. Deoarece am auzit ca padurile din jurul Sejawei sunt bogate în animale salbatice, ne-am hotarât sa venim încoace.
— Si ati nimerit-o, raspunse olandezul, cu însufletire. Veti gasi destul vânat în codrii nostri. Pe undeva prin apropiere se afla si tabara de vara a unui trib Atjeh. în drumul dumneavoastra veti întâlni cu siguranta vreun reprezentant al acestei semintii. Daca platiti bine si mai ales, daca va pricepeti sa vorbiti cum trebuie, veti avea un sprijin cât se poate de bun din partea acestor oameni.
— Minunat! exclama Marian, cu vadita bucurie. Daca asa stau lucrurile, atunci vom pomi la drum mâine dimineata. Dar, ia spune-mi, te rog, domnule Meerkerk, din ce motiv anume s-a ridicat aici aceasta colonie?
— Cica ar exista pe aici zacaminte de carbuni, raspunse olandezul. De aceea chiar toata colonia e formata aproape numai din chinezi, care vor sa faca sapaturi. Sunt, însa, indivizi cam deocheati si în câteva rânduri am recomandat reprezentantilor guvernului olandez sa trimita încoace o mica trupa din legiunea lor straina. De stricat, n-are ce strica – în nici un caz.
— Si pâna acum nu s-a facut nimic, nu e asa? râse Marian. Guvernele sunt cam toate la fel: astupa fântânile de-abia dupa ce s-au înecat în ele câtiva bieti copii.

— Ai dreptate, din nenorocire, ofta hangiul. Domnii aceia pur si simplu m-au luat în râs, ori de câte ori le-am împartasit îngrijorarile mele. Si eu locuiesc de ani îndelungati aici în Sumatra si stiu cum stau lucrurile. Dar fireste ca domnii functionari, care vin spilcuiti din patrie, stiu întotdeauna mai bine ce si cum... în sfârsit... Ma bucur, însa, domnilor, ca veti ramâne peste noapte în casa mea, caci nu pareti a fi dintr-aceia care s-o luati la fuga de o mâna de chinezi, daca va fi într-adevar ca galbenii sa întreprinda ceva.
— Asa cred si eu, raspunse Marian, calm. Si nu e deloc exclus, dupa parerea mea, sa se întâmple ceva la noapte, ia spune, domnule Meerkerk, de unde vin kulii aceia chinezi si cine e conducatorul lor?
— Au venit cu totii din Singapore. Contractul de munca cu guvernul olandez a fost încheiat de un anume Fu Dan, care de altfel trebuie sa vina si ei aici mâine-poimâine.
Marian întreba agitat
— Domnule Meerkerk, câti chinezi sunt în tabara?
— Pai..., sa tot fie ca la vreo suta cincizeci, raspunse mirat flegmaticul olandez.
— O suta cincizeci? în cazul asta nu ne putem împotrivi lor, aici, în casa! zise prietenul meu tot mai agitat: Haide, Robert sacul în spinare si Pinh de lant! Domnule Meerkerk, te sfatuiesc staruitor sa vii cu noi în padure, caci Fu Dan aceia a sosit cu câteva minute înaintea noastra în colonie si are toate motivele sa ne

omoare, pentru ca stam în calea planurilor sale. Fireste ca nu se va purta cu manusi nici cu d-ta. Sunt încredintat ca Fu Dan se straduieste acum sa-i întarâte pe kuli împotriva noastra. Haide sa .....
— Atâta mai auzii, caci o si zbughii pe usa ca sa intru în odaia noastra. Stiam bine ca Marian avea de obicei dreptate si de aceea nu-mi pierdeam niciodata vremea cu întrebari de prisos.
Ajuns în odaie, îmi aruncai repede sacul în spinare, îmi îndesai chimirul în care se aflau cutitul si revolverul, luai lucrurile lui Marian si-i trasei pe dulau dupa mine afara.
—... sa te bizui pe asta, auzii glasul prietenului meu, când reintrai în sala de mese. Într-adevar, domnule Meerkerk, situatia noastra e extrem de serioasa. A! auzi?
Prin fereastra deschisa patrundea un amestec nelamurit de glasuri. Din murmurul acesta se ridicau din când în când strigate de îndemn, dar zgomotul nelamurit, amenintator, se apropia mereu.
— Auzi, domnule Meerkerk, vin kulii, zise Marian. Haide, omule, nu mai sta pe gânduri
Olandezul parea sa fi devenit dintr-odata un alt om. Cu o vioiciune tinereasca, sari în picioare, alerga în casa si se înapoie, înainte ca Marian sa-si fi legat brâul cu armele.
Coborî la repezeala cele câteva trepte care duceau în gradina întunecoasa si în clipa urmatoare si disparuse printre tufe. Ne

striga încetisor, ca sa ne arate directia, dar nu stiu daca l-am fi ajuns daca Pinh nu i-ar fi luat îndata urma, calauzindu-ne printre copaci. Astfel am ajuns curând lânga el si în spatele gradinii am apucat-o împreuna pe o poteca îngusta ce ducea în padure.

— Acum urca întocmai ca un perete, a soptit olandezul: e un fel de trecatoare, în care ne putem apara de minune, daca ticalosii vor cuteza într-adevar sa ne urmareasca.

Am cotit spre dreapta în trecatoare, care, însa, din nenorocire era destul de larga, dupa cum am putut observa în întuneric. Daca s-ar fi luat dupa noi kulii, am fi putut tabarî asupra a cel putin cinci din ei.

Dar drumul ducea în sus, drept ca un perete si deodata ne-am aflat pe un mic platou stâncos care avea numai aceasta intrare, caci de jur-împrejur era înconjurat de o padure de nepatruns. Spre colonie exista o spartura printre copaci si am zarit acum o raza de foc, care se facea din ce în ce mai mare.

— Aha! Ticalosii au pus foc casei mele! a scrâsnit Meerkerk. Slava Domnului ca mi-am transportat alaltaieri banii la Selimeum. Sa vedeti însa ca vor incendia si casa casierului. Probabil ca se asteapta sa gaseasca acolo o suma mare, cred însa ca nu vor da peste nimic, deoarece casierul primeste banii pentru lefuri de obicei vineri, adica abia poimâine.

— Pentru noi nu prea e bine asta, zise Marian, caci furia îi va face pe kuli sa nu ne crute. A! ai dreptate, domnule

Meerkerk, uite colo si o a doua casa în flacari.
— Da, da, e a casierului, încuviinta olandezul; sa stii ca-i vom avea în curând aici.
— Dar cum ar putea sa ne gaseasca? întrebai eu: doar sunt mai multe drumuri care duc afara din colonie. De pilda, am fi putut sa luam drumul pe apa, pe fluviul Atjeh.
— La drept vorbind, ai dreptate, domnule Bertram – mormai olandezul – dar eu am facut o mare greseala. Caci kulii stiu bine ca merg de obicei pe acest platou. Ba chiar i-am spus o data lui Fu Dan ca ma voi apara aici, sus, daca se va întâmpla ca oamenii lui sa se revolte cândva. Trebuia s-o luam în josul fluviului, cu barca mea. Am fi ajuns astfel în câteva ceasuri la Selimeum si am fi adus de acolo forte militare.
— Asta în cazul în care am fi izbutit sa plecam cu barca, zise Marian, desi eu sunt de parere ca Fu Dan ne-a închis în primul rând drumul acesta st a stricat desigur si barca imediat. Acum e prea târziu sa ne mai pierdem vremea cu vorbe de claca: daca nu ma însel, vin kulii.
Din nenorocire, Marian nu se însela, caci la lumina hanului incendiat îi vazuram pe chinezi adunându-se în grup compact. Si un glas puternic rasuna mereu, dând comenzi si îndemnându-i pe cei întârziati.
— Asta e Fu Dan, scrâsni Meerkerk, spumegând de furie. Numai de-ar veni în bataia pistolului meu!

— Nu-mi vine sa cred, zise Marian, probabil ca se va pune undeva la adapost si va da porunci de acolo. În nici un caz, însa, n-as vrea sa fiu în pielea lui, caci are un dusman grozav, de care nu va scapa atât de lesne. Dar acum trebuie sa ne aparam propria noastra viata, caci, dupa cum vad. Fu Dan si-a convins oamenii sa treaca la ofensiva.
Platoul stâncos pe care ne aflam era la vreo douazeci de metri deasupra vaii înguste în care era împrastiata colonia luminata acum de flacarile celor doua case incendiate. Din gradina hanului înainta acum spre padure masa negricioasa a chinezilor, exact spre locul pe unde patrunseseram noi pe poteca. Cei din frunte tineau în mâna scânduri aprinse si la lumina acestora le zaream chipurile salbatice, setoase de sânge.
— Afacerea devine serioasa! mormai Meerkerk. Poftim, domnilor, am uitai sa va dau munitie pentru pistoalele „Parabellum”. Aveti fiecare câte trei sute de gloante. Cu astea sper s-o scoatem la capat.
— Cred si eu, zise Marian, numai ca va trebui sa ne orânduim în asa fel apararea, ca sa nu tragem toti deodata; începe dumneata, urmez eu, apoi vine rândul prietenului Robert. Prin asta câstigam timp pentru încarcat si putem tine focul fara întrerupere. Pentru cazul extrem, avem si revolverele noastre la brâu.
— Numai bine, caci v-am adus si sprijinitoare pentru pistoale – zise olandezul – pe care le puteti fixa la brâu.

E mult mai usor asa, decât sa tineti mereu arma în mâna.
— Asa e, dar deocamdata trebuie sa facem altfel – zise Marian; dupa ce vom fi dat înapoi pe kuli, ne vom putea folosi de frumoasele d-tale sprijinitoare. As fi de parere sa nu-i împuscam pe cei cu facliile, ci pe cei care vin în urma lor caci altminteri nu vom avea destula lumina ca sa putem tinti. Atentiune, domnule Meerkerk, pregateste-te, caci vin kulii!
Privelistea care ni se înfatisa acum era cât se poate de frumoasa, desi nu oricine ar fi fost de aceeasi parere...
Sase chinezi, unul lânga altul, urcau trecatoarea, tinând în mâna stânga o faclie, iar în dreapta pistolul sau cutitul. Chipurile lor acoperite de sudoare luceau în lumina facliilor, ochii lor, de obicei oblici, erau acum holbati si dinti gabui sclipeau sub buzele rânjite de furie.
— Desigur ca s-au îmbatat cu rachiu de orez, bombani olandezul. Blestematul acela de Fu Dan s-o fi îngrijit sa le dea din belsug. Ei, domnule Marian, esti de parere sa începem?
Cei dintâi kuli se aflau la numai câtiva metri de platou. Era deci vremea si tragem, altminteri riscam sa cadem sub cutitele lor.
— Da, domnule Meerkerk – raspunse Marian, calm, împusca-i pe cei din rândul al doilea. Daca purtatorii de faclii din fata nu se vor opri, atunci îi rapun eu.
Ridicaram armele: Meerkerk dadu drumul primului glont pe teava si salta

piedica. Nu apuca sa traga, caci se petrecu ceva la care nu ne asteptasem.
În padurea dindaratul nostru – pe care o credeam de nepatruns – crengile trosnira si se auzi un tropait de pasi, de parca un trup enorm si-ar facut drum prin desis.
— Ei dracie! scrâsni Meerkerk. Pare ca vine vreo fiara de prada. Si tocmai în spatele nostru... Ce ne facem, domnule Marian?
În fata acestei noi primejdii care ne ameninta din spate, uitasem cu totul de kuli; ne întoarseram privirile, atintindu-le asupra zidului întunecat al padurii care se înalta spre cer. Cu greu îmi putui înabusi un strigat de uimire, când de pe marginea desisului rasuna un glas cunoscut:
— Massers nu împusca, massers stea linistiti! Chinezii fuge când vine eu.
Si el veni într-adevar, cunoscutul si totusi necunoscutul nostru urias. Ca un elefant, îsi facu loc printre crengi, ne împinse la o parte si sari pe marginea platoului.
Facliile chinezilor, care se apropiasera acum pâna la câtiva pasi, luminau puternic faptura lui enorma. În rândurile navalitorilor se auzira câteva strigate de panica, întrecute însa de strigatul înfiorator de lupta al misteriosului individ.
Si atunci am vazut ca tinea în mâna o bucata mare dintr-un trunchi de copac, care provenea probabil de la un arbore doborât. Ridica deasupra capului lemnul în greutate de cel putin o suta de kilograme si-l zvârli furios în trecatoare,

apoi scoase înca o data racnetul acela grozav.
Dupa o tacere de câteva clipe, se stârni o larma grozava în trecatoare si pe poteca din padure. Racnetele de moarte si de durere ale celor loviti fura întrecute de tipetele de spaima ale celorlalti kuli, care îsi cautau salvarea în fuga.
Auzeam lamurit cum goneau cuprinsi de panica; deodata rasuna iarasi racnetul fioros al misteriosului negru, de data aceasta însa de jos, din padure. Asta însemna ca se luase dupa ei si-i pusese pe fuga.
La numai trei minute de la ivirea uriasului, fugarii se si retrasesera în colonie, unde se aflau colibele lor.
— Drace! exclama Meerkerk dupa câtva timp. Draga domnule Marian, ce fel de monstru a fost ala? Dumnezeule sfinte, de spaima am uitat cu totul de pistolul meu! Ce-a fost asta? Uriasul acela înfiorator pare sa te cunoasca. N-am întâlnit înca în viata mea un altul ca el...
— Te cred, domnule Meerkerk, râse Marian. Da, noi îl cunoastem pe uriasul acesta misterios, desi nu prea de aproape. Voiam sa-i vorbim neaparat, de aceea ne-am luat dupa el cu ajutorul câinelui nostru; dar el s-a priceput mereu sa faca sa i se piarda urma. Si acum s-a ivit iarasi, de astadata ca salvator. Nu stiu ce sa mai cred despre dânsul.
Si Marian îi povesti olandezului tot ce ni se întâmplase de când pusesem piciorul în Singapore.
— Asta e într-adevar interesant! exclama Meerkerk, dupa ce prietenul meu sfârsi

de istorisit. Uite, vezi, as dori sa fiu si eu partas la întreprinderea asta. Chestia cu kulii din colonie mi s-a parut suspecta de mult timp. Odata mi s-a parut ca am observat un transport în timpul noptii, care sosise în taina de la Selimeum si pornise mai departe pe fluviu în sus.
Fireste ca slujbasii de aici n-au vazut nimic, ba m-au luat chiar în râs când le-am spus. Uite ce cred eu: aici se petrece ceva. Caci lazile care trecusera pe fata gradinii mele contineau arme, fara îndoiala. Nu cumva chinezii de aici vi sa provoace o rascoala a atjehilor, sprijinindu-i cu bani si arme? Ca fosti stapânitori ai tarii, atjehii sunt gata oricând, desigur, sa lupte pentru libertate lor. Acest Fu Dan pare sa fie unul din conducatorii care stau în umbra finanteaza rascoala, pentru ca sa traga foloase de pe urma ei. Numai din furnituri le iese o groaza de bani.
Marian mormai ceva ca pentru sine, apoi zise:
— Asta ar fi o noua fata sub care se arata chinezul acesta. Întâi ca tradator ai compatriotilor sai fata de guvernatorul englez, apoi ca rapitor de fete si acu ca provocator de rascoala. Numai ca n-a tinut seama de faptul ca negrul se întoarce brusc împotriva lui. Si uriasul acesta pare sa banuiasca sau sa stie Fu Dan apartine unei tagme secrete si de aceea, nu vrea s-o duca înapoi fata rapita, deoarece va fi mereu în primejdie. Probabil ca vrea sa distruga întreaga clica si apoi sa puna mâna pe chinez. E foarte posibil ca acesti capi sau instigatori sa se

afle pe aproape, altminteri n-ar sta el aici, prin padure, cu protejata lui. Trebuie sa-i fi lamurit el Ellenei cum stau lucrurile, sau sa-i dobândit încrederea, caci sunt încredintat ca ea ramâne de bunavoie cu dânsul. Presupunerile d-tale par sa fie foarte îndreptatite, zise Meerkerk. Pacat numai ca misteriosul negru nu vrea sa se dea pe fata înaintea d-tale. Esti de parere ca e originar, din Africa Centrala? Pe ce îti întemeiezi presupunerea asta?

— Dupa culoarea pielei sale si armele pe cari le are. Apoi vorbeste englezeasca stricata a negrilor africani, cari au venit în atingere cu albii.

— Toate bune – zise Olandezul – dar pentru noi se pune acum întrebarea: Ce e de facut? În colonie nu ne putem înapoia, caci casa mea e incendiata si pe de alta parte e probabil ca Chinezii vor uita de spaima ce o au fata de urias, când ne vor vedea.

Spre Selimeum n-as vrea sa pornesc în timpul noptii. Padurile astea de aici misuna de tigri; apoi mai sunt rinoceri si elefanti cu duiumul, cari nici nu prea se poarta delicat când le iesi în cale. Asta cred c-o stiti din proprie experienta.

— Sa ramânem atunci pe platou pâna dimineata, propuse Marian. Fata de animale si oameni suntem în siguranta aici – doar tântarii daca ne-ar putea supara. Mâine în zori pornim apoi la drum.

— Tocmai ce vroiam sa propun si eu. Asadar s-a facut, ramânem aici se bucura Meerkerk. Colo în spatele nostru

se afla o pajiste de muschi pe care putem dormi în liniste. E de ajuns sa facem de paza cu rândul.
— Ne-am înteles, încuviinta Marian. Arata-ne culcusul de muschi si ia d-ta prima veghe. Dupa doua ceasuri trezeste-ma pe mine. Apoi va veni rândul Iui Robert.
— Bine. Uite-ti patul, somn usor! Meerkerk ne zâmbi prietenos si cu un gest de invitatie ne arata un culcus de muschi moale.
Ne întinseram în voie madularele obosite si dupa câteva clipe dormeam bustean, fara sa ne pese de roiurile de tântari cari dadusera de un ospat bogat.

IV.
VÂNATOAREA DE TIGRII.

CÂND SE LUMINA DE ZIUA tinuram un nou sfat de razboi. Erau doua posibilitati; Sa ne înapoiaram la Selimeum sau sa pornim în sus pe fluviul Atjeh, la slujbasii olandezi cari cautau acolo zacaminte de carbuni.
Olandezul era de parere sa mergem la Selimeum si de acolo sa chemam telefonic o trupa a legiunii straine olandeze din Kota-Radja.
Marian, însa, zicea sa pornim în interiorul tarii ca sa-i prevenim pe reprezentantii guvernului. În, acelasi timp, însa, ca sa cautam tabara tribului Atjeh, despre care ne vorbise Meerkerk. EI banuia ca oamenii acestia stiau mai mult despre tainuitul transport de arme.

Dupa multa discutie cazuram la învoiala ca Olandezul sa porneasca imediat spre Selimeum, iar noi vom merge mai departe.
— Când va veti înapoia mâine dimineata, îi veti gasi pe soldati aici, zise Meerkerk luându-si ramas-bun de la noi. Nadajduiesc ca veti izbuti sa-i feriti pe slujbasi sa fie luati prizonieri, caci am impresia ca rascoala e gata sa izbucneasca. Asta ne-au dat-o de înteles Kulii.
— Ai dreptate, sunt si eu de aceeasi parere, încuviinta Marian. Slujbasii d-voastra vor fi în mare primejdie si noi vom cauta sa-i prevenim cât mai repede, poate chiar sa-i salvam. Daca nu suntem îndarat pâna mâine dimineata, te-as sfatui sa înaintezi cu soldatii. Poate ca asa ne poti veni în ajutor. La revedere si noroc, draga Meerkerk!
Ne strânseram mâinile cu caldura, apoi olandezul cobori trecatoarea, ca sa porneasca spre Selimeum. Dupa ce se facu nevazut Marian zise :
— Noi nu vom coborî pe acelasi drum, Robert, ci o vom lua prin padure. Vom patrunde prin acelasi loc pe unde a venit noaptea trecuta uriasul nostru. Poate ca Pinh va izbuti sa-i ia urma. . ...
— Tu tot nu te lasi de negrul tau! facui eu, râzând.. Cred c-ai recunoscut doar e mai viclean decât noi. N-avea grija, se va ivi el când va socoti ca a sosit vremea. Nadajduiesc însa ca vom gasi colo jos poteca ce duce în sus spre revarsarea fluviului Atjeh. Mai important decât chestia negrului e acum salvarea

olandezilor cari desigur ca plutesc în mare primejdie colo sus.
— Fireste ca pentru moment împrejurarea asta e cea mai însemnata, încuviinta Marian. Nadajduiesc însa ca Negrul a si dat târcoale prin apropierea olandezilor si a atjehilor, asa ca nu va trebui sa cautam mult, ci ne vom lasa calauziti de Pinh. De aceea tineam atât de mult ca dulaul nostru sa-i regaseasca urma.
— Stii ca ai dreptate! facui eu, cam rusinat. Cu toate astea cred ca vom gasi în orice caz pe Olandezi precum si tabara Atjehilor, caci daca urmam cursul fluviului trebuie sa dam neaparat sau de unii sau de altii.
— Ai si tu dreptate, dar pentru asta vom pierde prea mult timp, caci nu prea cred sa gasim un drum bun de aici. Dar lasa ca vom vedea acum daca avem sau nu noroc. Uite, ici trebuie sa fie locul pe unde a patruns uriasul. Ia te uita ce spartura a facut. La drum, baiete! Dar stai, întâi sa ne încingem pistoalele „Parabellum”. Aici în desisul acesta ne-ar veni greu sa ne folosim de pustile noastre, caci n-are nici un rost sa le tinem pregatite în mâna. Le vom purta pe umar, deci, în definitiv, pistolul „Parabellum” are acelasi efect.
— Asa. Uite ca mi-am legat bine sacul si pusca; nu ma vor împiedeca mai deloc la mers. Ah, sunt minunate sprijinitoarele pentru pistoalele „Parabellum”, ai arma la îndemâna oricând. Asa, am pus la adapost în chimir si cele trei sute de gloante – acum n-au decât sa pofteasca

tigrii, panterele, ba chiar si atjehii si chinezii.
— Tii; dar stii ca esti echipat ca un adevarat razboinic! râse Marian. Sa speram însa ca nu va fi nevoie sa intri în actiune. A!. Negrul a taiat o poteca minunata pe care vom înainta fara prea multa greutate.
— Si Pinh pare sa-i fi regasit urma, adaugai eu. Ia te uita cum mai goneste
— Dar aici suntem la o rascruce, zise Marian dupa ce facu câtiva pasi. Vad o poteca veche, croita probabil de un elefant. Negrul a venit de la stânga, dinspre vulcan, dupa cum ne arata Pinh, care tine neaparat sa apuce în directia asta. Noi, însa, trebuie sa mergem la dreapta. Si e foarte îndoielnic dar poteca asta ne va duce la tinta. N-avem însa de ales. Asa dar, la drum!
Poteca pe care paseam acum serpuia printr-un desis salbatec. Era destul de buna, ta sa zic asa, desi alunecam adesea, ne afundam pâna la genunchi în gauri umede, ne poticneam de vreun trunchi sau veneam în nas din pricina vreunui copac urias doborât ta pamânt.
Odata Marian se opri brusc, smulse cu iuteala fulgerului pistolul de la brâu, se pregati sa traga, dar vârî imediat arma la loc, scoase cutitul lui lat si facu un pas înainte. Bratul sau înarmat facu o miscare rapida, apoi îsi urma linistit drumul, iar eu îl urmai trecând peste trupul decapitat al unei cobre de marime uriasa.
— N-am vrut sa trag – ma lamuri el dupa câtva timp – caci nu e exclus sa fie pe aici

spioni de-ai chinezilor sau atjehilor.
Ferindu-ne sa facem cel mai mic zgomot, am mers mai departe. Deodata, un obiect mare suiera prin aer si cazu la picioarele noastre. Ne-am oprit si am privit obiectul rotund si verde, care avea marimea unei nuci de cocos si care se afundase pe jumatate în pamânt
— Un durian, zise Marian observând tepii mici si ascutiti cu care era acoperit fructul. De mi-ar fi cazut în cap, numai bine nu mi-ar fi fost. Curios e însa ca nu pot vedea nici un copac care poarta asemenea fructe.
Am privit amândoi în sus si atunci suiera dintr-un copac un al doilea fruct, de care nu m-am putut feri decât sarind grabnic în laturi.
— Sa mergem repede mai departe! striga Marian. E un maya, un urangutan, care-si face de joaca bombardându-ne cu fructe, l-am zarit bratul vânjos. Probabil ca ivirea noastra i-a tulburat prânzul.
Ne-am iutit pasii, caci de sus zbura un al treilea fruct, zvârlit cu o siguranta uimitoare. Si animalul din copac parea sa-si fi pus în gând sa ne bombardeze înca o buna bucata de drum cu ghiulelele sale.
— Drace! scrâsni Marian în timp ce fugeam, mai ca-mi vine sa trag, poate numai asa se cuminteste individul din copac.
Ca si cum vorbele sale ar fi fost o porunca pentru maya, acesta mai arunca un fruct, apoi scoase un sunet care parea un hohot ironic de râs si ne lasa în pace. Noi însa nu ne încetiniram mersul decât

atunci când furam încredintati ca faptura din copac nu ne mai urmarea.
Marian se opri si-si sterse sudoarea de pe frunte.
— Sarmane Robert! facu el, râzând – si tu care mai duci si sacul în spinare! Da sa-l mai duc si eu, numai ca acum va trebui s-o iei tu înainte si sa te îngrijesti de siguranta noastra.
Am râs si mi-am sters fruntea de naduseala. Apoi m-am întors pentru ca Marian sa-mi desprinda cureaua din spate, dar m-am rasucit repede pe calcâie si am holbat ochii la prietenul meu, caci foarte aproape de noi se auzise un sforait, la auzul caruia ar fi batut mai tare si inima celui mai curajos vânator.
— Aha! facu Marian, ducându-si mâna la brâu. Nu ne mai lipsea acum decât tigrul asta! Poate ca nu vine de-a lungul acestei poteci, ci numai o strabate. Sa stam linistiti pe loc. Am vazut ca, dupa un vechi obicei al sau, Marian trase de la brâu un revolver „Mauser” – o arma nu tocmai potrivita împotriva unui tigru. De aceea, am scos si eu – „Parabellum”-ul, binecuvântându-l în gând pe olandez, care mi-l daruise. La o departare de vreo treizeci de metri în fata noastra, poteca facea o cotitura si chiar dindaratul acesteia rasunase înfioratorul sforait. Am privit ca împietriti într-acolo. Din clipa în clipa trebuia sa se vada daca fiara se va folosi de poteca aceasta. Atunci o lupta n-ar fi putut fi înlaturata si în trecatoarea în care ne aflam lupta ar fi fost pe viata si pe moarte.

Dupa câteva clipe, „el” se ivi deodata pe poteca – „el, pe care nu trebuie sa-l numesti” – cum rosteste malaiezul, cu teama, când e vorba de tigru. Era un exemplar urias, care ramase locului uimit, masurându-ne din cap pâna în picioare. Ochii-i verzui se închisera lasând doar o crapatura; capul si-l tinea cu mândrie pe grumazu-i puternic, ca si cum ar fi vrut sa întrebe: „Ce cautati voi în regatul meu?”
Nadajduiam mereu ca trupurile noastre robuste îl vor impresiona si o va rupe la fuga. Dar regele acesta al padurilor parea sa nu cunoasca frica Se chirci cu miscari neobservate si se ridica încetisor pe picioarele dindarat Asta era pentru noi semnalul neîndoielnic ca în clipa urmatoare se va napusti asupra-ne cu un raget salbatic.
Marian ridicase pistolul si astepta momentul prielnic, caci cu putin înainte de a face saritura, tigrii obisnuiesc sa deschida ochii mari si atunci e timpul pentru vânatorul cu sânge rece sa traga în globurile acelea lucitoare – altminteri e pierdut.
În vremea asta eu am tras încetisor piedica pistolului „Parabellum”, pentru a-l putea înlocui pe Marian, în cazul când el ar fi dat gres.
Si... deodata tigrul deschise ochii mari... Doua împuscaturi pornira în aceeasi clipa din pistolul prietenului meu, fiara scoase un raget înfiorator, dar se si avântase în saritura si se napusti asupra-ne ca o flacara galbena uriasa.

Noi stiam bine ca nu ne-ar fi putut ajunge dintr-o singura saritura, ci ar fi trebuit sa se lase la pamânt cel putin de doua ori. De aceea ramaseram linistiti pe loc si asteptaram sa vedem efectul gloantelor. Trupul uriasei feline zbura vreo opt metri prin aer, apoi se prabusi greoi si începu sa se zvârcoleasca, racnind înfiorator, în vreme ce-si trecea labele dinainte peste capul însângerat.

— L-ai orbit cu gloantele talei am zis eu. Astea au fost împuscaturi, nu gluma! Acum e rândul meu ca sa-l scap de chinuri.

Îl împinsei pe Marian la o parte, ma apropiai pâna la vreo zece metri de tigru si-i trântii un glont bine tintit în ceafa. Fiara se rostogoli imediat pe o parte, se mai zvârcoli de doua ori, apoi ramase teapana.

— O arma minunata! zisei eu, entuziasmat

Marian se apropiase si amândoi ne aflam acum lânga cadavrul fiarei uriase. Ne aflam doar la zece metri de cotitura potecii, dar nu ne gândeam ca ni s-ar putea întâmpla ceva ci admiram trupul enorm al tigrului.

— Pacat ca n-avem vreme sa-l jupuim, zise Marian. As fi vrut sa-i iau blana.

— Daca l-am acoperi bine cu rarituri – am propus eu – am putea sa-l jupuim la înapoiere. Da, e o idee. Numai de n-ar da furnicile peste el. A! Ai auzit? Mi se pare ca mai primim o vizita. Desigur ca e tigroaica. Repede îndarat!

Dar nu mai era timp. Pufaind si mârâind, veni de dupa cotitura un al doilea tigru,

se opri brusc când ne vazu, apoi se pregati imediat de saritura.
În aceeasi clipa. Marian trase un glont, apoi un al doilea, al treilea si al patrulea din „Mauser”-ul sau, iar eu, cautând sa ochesc cât mai bine, gaurii trupul temutului dusman cu alte doua gloante.
Tigroaica s-a repezit iar spre noi, am mai tras repede câte un glont, apoi ne-am dat un pas îndarat, spre stânga.
La un metru de cadavrul celuilalt, uriasa fiara se prabusi la pamânt, se zvârcoli cu turbare încolo si încoace si deoarece ne-am dat seama ca primejdia nu trecuse înca, i-am mai tras câteva gloante în capatâna ei enorma.
Am rasuflat usurat când trupul urias se destinse, cu un ultim horcait de moarta
— Drace! asta zic si eu c-a fost o mica distractie! zise Marian. Leac împotriva plictiselii, ai? Acum avem de jupuit doua piei. Ia sa taiem noi niste crengi si sa le acoperim trupurile.
Am scos cutitele si am pasit spre cel mai apropiat tufis de bambusi. în spatele nostru a trosnit o creanga; ne-am întors cu iuteala fulgerului si l-am vazut... pe micul malaiez Tomo, care se holba la noi înspaimântat si cu mâinile ridicate rugator.

V.
ÎN TABARA ATJEHILOR.

— CE ESTE, MA TICALOSULE – i se adresa Marian, jumatate râzând, jumatate suparat – iar te-ai luat dupa noi?

— Tuan, nu, Tomo nu luat dupa voi, bolborosi baiatul, tremurând. Tomo ramâne acum tine, nu mai vrei la chinez rau. Tomo are fie credincios.
— Ei, stii ca ai haz! De unde pâna unde asa, deodata, schimbarea asta? Te-a suparat cumva Fu Dan?
— Fu Dan om rau, exclama baiatul, cu mânie, l-a batut mult pe Tomo. Tomo fie credincios acum la Tuan, asa porunci „el".
Rostind cuvântul „el", în ochii si pe chipul inteligent al baiatului se putea citi o expresie de groaza.
— El? Cine este acest „el"? întreba Marian, interesat.
— Oh, Tuan, e negrul cel mare, cu cap mai grozav ca al unui urangutan. El îsi zice „Pongo".
Pongo!
Ne-am privit înmarmuriti. Acesta era un nume din Africa Centrala si cu el botezau popoarele din regiunea fluviului Congo pe cel mai grozav locuitor al codrilor lor gorila.
Asadar, misteriosul negru tot în Africa trebuie sa se fi nascut si traise acolo multa vreme, deoarece primise de la tovarasii sai de trib porecla aceasta Pongo – gorila – nici ca se putea o porecla mai potrivita pentru negrul nostru, îmi închipuiam lesne cum se ferisera toti de dânsul si-l batjocorisera din pricina capului sau, pâna se vazuse silit sa-si paraseasca patria si dupa multe aventuri sa ajunga la Singapore, în mâinile chinezilor. Dar n-aveam acum timp sa ne gândim la toate astea.

— Stii unde se afla Pongo? întreba Marian.
— Pretutindeni, sopti malaiezul, cu teama. El spus la mine: „Pongo manânca pe tine daca nu esti credincios la Massers albi”. Masser alb esti tu, Tuan si prieten de la tine. Tomo este credincios la voi.
— Bine, Tomo, te cred, zise Marian, cu seriozitate, desi în sinea sa cred ca râdea ca si mine. Sa ne ramâi credincios, altminteri îi voi spune lui Pongo sa te manânce. Acum ajuta-ne sa dam mai încolo pe cei doi tigri si sa-i acoperim cu crengi.
Baiatul taia de zor crengi, în vreme ce noi ne cazneam sa tragem cele doua lesuri sub un tufis. Malaiezul le acoperi apoi cu dibacie, în asa fel încât sa nu poata fi zarite de nici un trecator.
— Chiar daca ne vom înapoia pâna diseara – zise Marian – tot va fi prea târziu sa salvam blanile. Caldura va strica repede carnea si fireste si pieile. Pacat, tocmai pe astea doua as fi vrut sa le am. Avem însa ceva mai important de facut acum. Haideti!
Tomo îsi facu loc înaintea noastra si porni în frunte.
— Tomo cunoaste drum, zise el, cu însufletire. Tomo conduce bine.
— Daca vrei, n-am nimic împotriva, baiete, zise Marian. Numai vezi sa nu ne ratacesti, caci te spun lui Pongo.
Mie îmi veni deodata un gând:
— Marian, ce-ar fi sa renuntam sa mai târâm câinele dupa noi? Mai bine sa-l trimitem cu o veste stapânului sau la Selimeum. Va ajunge acolo înaintea lui

Meerkerk si Diersch va putea cere trupe de la Kota-Radja. Tu ce parere ai?
— Eu cred ca ideea ta e minunata, draga Robert, încuviinta Marian. Câinele e atât de inteligent, încât va porni pe drumul drept daca-i voi porunci. Asteapta, îi voi descrie pe scurt situatia si voi prinde scrisorica de zgarda câinelui.
Asternu la repezeala câteva rânduri pe o foaie de carnet, o împaturi si o prinse de zgarda inteligentului animal. Apoi desprinse funia pe care si-o trecuse pe dupa trup si striga în urechea câinelui!
— Du-te de-l cauta pe stapân! Cauta-l pe stapân!
Pinh îl privi întrebator cu ochii lui mari si dupa ce Marian îi repeta porunca si arata cu bratul în directia spre Selimeum, câinele mârâi scurt si o zbughi îndarat pe poteca.
— Sa facut! zise prietenul meu, multumit. Acum putem fi linistiti. Diersch va purta el de grija sa primim repede ajutoare. Sunt aproape sigur ca îi vom salva pe slujbasii olandezi din tara atjehilor.
— Si-l avem si pe Pongo cu noi, am zis eu, vesel.
Zicând acestea, am întors fara sa vreau capul, dar am scos o exclamatie de uimire.
Ne aflam tocmai la cotitura de dupa care se ivisera cei doi tigri si privind înapoi, mi s-a parut ca negrul urias statea pe locul unde zaceau cele doua lesuri acoperite cu crengi; am avut chiar impresia ca vad miscarea repede cu care e s-a facut nevazut.

— Ce s-a întâmplat? întreba Marian.
— Cred ca Pongo era lânga tigri, i-am raspuns eu. Ne întoarcem?
— Eu nu-l vad, zise Marian, ceea ce înseamna ca, daca a fost într-adevar acolo, s-o fi retras în tufis. Si deoarece asta e o dovada limpede ca nu vrea si ne vorbeasca înca, sa nu-l silim s-o faca. Hai sa mergem înainte, olandezii ai nevoie de ajutorul nostru. Ei. dar ce are Tomo? Pare sa fi descoperit vreo primejdie.
Micul malaiez se oprise, întinsese capul înainte, încordându-si auzul si facea semne disperate cu mâna înapoi, ca sa ne dea de înteles sa ramânem linistiti.
Deodata Tomo se întoarse si din câtiva pasi fu lânga noi.
— Tuan, sa plecam, sa plecam! sâsâi el.
Si în clipa urmatoare se furisa pe dinaintea noastra, facându-se nevazut pe cotitura potecii.
Câteva secunde ne-am privit înmarmuriti, caci nu vazusem si nu auzisem nimic.
— Ce parere ai tu, Mariane – am soptit eu – sa-l urmam pe baiat?
— Drept sa-ti spun, nu stiu sigur ce sa zic. N-o fi vreo siretenie de-a lui, ca sa scape de noi?
Am vrut sa raspund ceva, dar cuvântul mi-a murit pe buze, caci deodata ne-am vazut înconjurati de niste fapturi vânjoase, goale pâna la brâu, care, fara un cuvânt, îsi întindeau spre noi sulitele ascutite si grozavele lor pumnale malaieze.
Purtau îmbracamintea obisnuita a arhipelagului, sarongul – un sort larg,

cafeniu cu galben – iar pe dedesubt pantaloni scurt. De la mijloc în sus erau goi, iar pe cap aveau basmale colorate, înfasurate în forma de turban.
Situatia era foarte neplacuta, caci în amenintarea lor muta era atâta seriozitate, încât orice împotrivire ar fi fost o nebunie. Un batrân se desprinse din rândurile lor, ne masura cu o privire posomorâta si zise scurt:
— Voi dusmanii nostri. Sunteti prizonieri. Duceti-i de aici! Cei din spatele nostru se înghesuira atât de aproape cu vârfurile armelor lor, încât fara voie trebuia sa pornim înainte, printre rândurile dusmanilor tacuti, care ne facusera loc de trecere. Si în vreme ce paseam printre ei, cu îndemânarea unor pungasi de buzunare, ne scoasera de la brâu pistoalele. Ne taiara apoi cu iuteala fulgerului si curelele de care atârnau armele, pe care si le însusira.
— Faimoasa afacere! mormai Marian, dupa cum îi era obiceiul. Slava Domnului ca l-am trimis înapoi pe Pinh.
— Liniste! porunci batrânul atjeh.
Si deoarece armele celor din spate lucira amenintator pe dinaintea privirilor noastre, am ascultat supusi „sfatul”.
Paseam înaintea bastinasilor, dar n-aveam voie nici macar sa întoarcem capul, caci încercând sa fac asta o data, era gata-gata s-o patesc.
Deoarece mai fusesem adesea în astfel de situatii, cu prilejul expeditiilor noastre prin lumea larga, nu prea ne îngrijora incidentul acesta. În schimb, eram nelinistit de soarta slujbasilor olandezi.

Desigur ca ei erau în mâinile rasculatilor si era îndoielnic daca mai erau în viata.
Îl aveam însa pe Pongo în spatele nostru – Pongo, care s-ar fi putut lua la lupta cu un trib întreg de malaiezi. Si daca ma gândeam ca micul Tomo observase apropierea dusmanului, în vreme ce noi nu auzisem nimic, atunci cu atât mai mult trebuia sa fi prins de veste uriasul, daca nu l-o fi anuntat Tomo mai înainte. Am fost întrerupt din gânduri de configuratia drumului. Poteca cea îngusta începuse sa coboare la vale, astfel ca aveam de furca, ferindu-ne sa nu ne pravalim. Dupa vreo treizeci de metri, a urmat o cotitura si ne-am trezit brusc pe tarmul fluviului Atjeh. Se aflau acolo câteva barci si am fost vârâti în una din de. Proasta afacere, caci acum nu ne-ar mai fi putut urmari Pongo si Tomo. Chiar si un câine politist s-ar fi dat batut. Indispus, m-am asezat lânga Marian pe podeaua barcii înguste, în care au sarit imediat sase bastinasi, în vreme ce restul s-au urcat în celelalte barci. Privind întâmplator spre tarm, cu greu mi-am putut stapâni un tipat de bucurie, caci dintr-un tufis des iesea la iveala capul micului Tomo, care ne facea semne linistitoare si râzând îsi arata dintii albi.
Zarindu-l, am capatat îndata convingerea ca si Pongo se afla pe aproape si eram încredintat ca uriasul negru ne va elibera în orice caz. As fi vrut sa-i împartasesc si iui Marian observatiile mele, dar ma temeam de paznicii nostri fiorosi. Când m-am uitat însa la el, îmi facu un semn cu coada ochiului, miscând necontenit

capul spre mal. Asadar si el îl zarise pe Tomo.
Acum asteptam în liniste evenimentele. Aproape trei ceasuri au vâslit bastinasii împotriva curentului, destul de puternic, pâna când, în cele din urma, si-au orientat barcile spre malul drept si le-au priponit acolo.
Am fost îndemnati, cu împunsaturi de sulita, sa coborâm pe uscat, apoi am mers timp de un ceas pe o poteca îngusta si întortocheata de jungla, pâna când am ajuns într-un luminis întins.
Un numar mare de colibe de frunzis ne arata ca ne aflam în tabara de vara a atjehilor. Ciudat era ca nu am vazut nici o femeie acolo, numai razboinici înarmati pâna în dinti – unii chiar cu pusti mitraliere moderne – o dovada ca Meerkerk avusese dreptate în banuiala lui privitoare la transportul secret de arme.
In fata unei colibe mai mari din mijlocul luminisului se îngramadeau multi bastinasi care, vazându-ne, se dadura la o parte si aratara prin semne spre intrarea colibei.
Când am intrat înauntru, poticnindu-ne – caci era cam întuneric acolo – am auzit un glas mânios rostind în limba olandeza:
— Duceti-va dracului, ticalosilor, dar lasati-ne în pace! Veti vedea voi ce-o sa patiti de pe urma rascoala voastre idioate.
— M-as duce eu cu draga inima dracului – zise Marian – caci nu poate fi mai rau decât aici pe pamânt. Ma bucur, însa, ca

va întâlnesc, domnilor. Numele meu e Marian Farrow (uitasem sa-ti spun, draga George, ca prietenul meu era fratele tatalui tau, adica unchiul tau, care acum e mort) si cel care ma însoteste este prietenul meu, doctorul Robert Bertram. Am pornit din Selimeum si acum în urma din colonia noua. vrând sa va prevenim pe dv., domnilor, de rascoala ce se planuia, dar, din nenorocire, am cazut si noi în capcana. Sper, totusi, ca vom scapa.

Dupa câteva momente de înmarmurire, domnii se mai linistira si fura în stare sa se prezinte. Erau doi consilieri de stat din Kota-Radja, un secretar si casierul din colonia cea noua.

— Am cazut în cursa – ne spuse cel mai în vârsta consilier. Când am sosit în luminisul acesta, personalul care ne însotea a tacut îndata cauza comuna cu atjehii; am fost dezarmati si închisi aici. Ne asteptam din clipa în clipa sa fim ucisi.

— Cred ca asta nu se va întâmpla, i-a îmbarbatat Marian. Sunt aproape sigur ca mâine dimineata nu vom mai fi prizonieri.

Tovarasii nostri de suferinta l-au coplesit cu întrebari, dar Marian n-a vrut sa raspunda, caci se putea ca dusmanii sa priceapa limba olandeza.

Deodata se produse o miscare în fata cortului.

— Aha! zise casierul, vine mâncarea: orez cu pasare, sau pasare cu orez, asta mâncam mereu de doua zile. Alte bucate nu cunosc gazdele noastre.

O oala mare de fier fu vârâta pe usa. Dupa cum bine spusese casierul, ea continea orez cu pasare.
Aveam în sacul nostru linguri si furculite, ba chiar si farfurii de aluminiu, în vreme ce olandezii au fost nevoiti sa se foloseasca de niste betisoare date de atjehi. Am mâncat cu pofta, caci eram flamânzi ca niste lupi.
— Asa! facu casierul, care împinse afara oala, dupa ce sfârsisem ospatul. Cam pe seara, vom da din nou ochii cu aceeasi oala. Atunci va fi pasare cu orez... Poftiti, domnilor, în oala asta de lut se afla vin de palmier; e foarte bun. Traim binisor aici, pâna vom fi taiati în bucatele.
— Asta în nici un caz nu se va întâmpla, zise Marian, cu hotarâre. Propun, însa, domnilor, sa dormim putin acum. Vom avea nevoie de fortele noastre în timpul noptii. Ne-or trezi ei când vor aduce cina.
Si cu toata situatia neplacuta în care ne aflam, am izbutit sa dormim cât se poate de bine, pâna ce un zgomot caracteristic ne vesti ca ne fusese adusa mâncarea de seara – pasare cu orez.
— Asa, mormai casierul, dupa ce repeta miscarea de la prânz, împingând oala afara. Acum sunt curios sa vad daca se va realiza prorocirea d-tale, domnule Farrow. Se întuneca; sa vezi ca îndata se vor posta patru atjehi în fata intrarii colibei noastre, iar de jur-împrejurul luminisului vor sta de straja posturi duble. În conditiile astea, pentru mine e o taina cum ai de gând sa iesi de aici.
Prin deschizatura îngusta care ne tinea loc de usa puteam cuprinde cu privirea

luminisul, care era scaldat în lumina razelor de luna. Casierul avea dreptate; pe marginea luminisului mergeau agale doi atjehi, cu arma la umar. Si în fata colibei stateau patru paznici cu sulite ce luceau în bataia lunii.
— Ei? Ce spuneam eu, domnule Farrow? zise casierul. Cum ai de gând sa iesi de aici? Chiar daca ai avea o trupa întreaga de legionari în spatele d-tale, am fi rapusi aici în coliba înainte ca ei sa ne poata veni în ajutor. Da, da, situatia noastra este disperata.
— Si cu toate astea eu nadajduiesc ca mâine dimineata vom fi liberi, ba poate chiar în noaptea asta
— Atunci poate ca astepti vreun sprijin din cer, mormai casierul. Eu îi cunosc pe simpaticii astia. Daca ne vine într-adevar vreun ajutor, ne dau repede gata si ne ascund pe undeva pe urma... „nu stiu, n-am vazut".
— Dar asta ar fi putut s-o faca de mult.
— Tocmai asta ma necajeste si pe mine, raspunse casierul. De ce ne mai îndoapa aici cu blestematul lor de orez cu pasare? Ar fi putut sa ne ucida din primul moment.
— Poate vor sa ne tina ca ostateci, ca sa poata pune conditii mai bune de pace, în cazul când ar fi atacati.
— Uite, vezi, la asta nu m-am gândit... Te pomenesti ca mai scapam cu viata. Cu toate astea, trebuie sa-mi dai dreptate ca fuga e cu neputinta. Daca luna n-ar lumina atât de puternic, ar aprinde focuri de jur-împrejur. Asadar, adio scapare.

Sau, dupa cum spuneam, ar trebui sa ne vina un ajutor din cer.
— Poate ca mai târziu va spune ca ajutorul acesta a venit din iad, râse Marian.
— Ce, din iad?
Casierul tacu câteva clipe, îsi spunea, desigur, ca prietenul meu trebuie ca-si cam pierduse mintile.
Marian îi ghici gândul si râse din nou:
— Nu-ti fie teama, sunt înca teafar si peste câtva timp vei spune ca am dreptate, la priveste la cele doua santinele de pe marginea luminisului.
Indivizii stateau ca ciopliti în piatra, încordându-si auzul spre padure.
— O fi dând târcoale vreo fiara, mormai casierul. Un tigru, poate, care a pus ochii pe cei doi ticalosi.
Marian ridica bratul.
— A! facu el. Asta a fost Pongo.
Pe nesimtite, smulsi în întunericul padurii de o forta misterioasa, cei doi oameni de straja disparusera ca prin farmec».
*
Doctorul Bertram facu o pauza, dus pe gânduri. George, cu fata rosie de încordare, nu-i dadu ragaz:
— Si ce s-a mai întâmplat, doctore? Spune, te rog!
— Ehei, tinere, prin multe ne-a mai fost dat sa trecem pâna sa rapunem banda chinezilor si s-o eliberam pe Ellen Abednego! Astea ti le voi povesti altadata, draga George, încheie doctorul Bertram, râzând.

41
AURUL BLESTEMAT

I.
DIAVOLUL ALB.

— CE-O MAI FI SI CU OBIECTUL ACELA CIUDAT? facu Farrow privind cu încordare spre nord-vest prin ocheanul sau puternic.
Lordul Clive, George si Rindow, care stateau lânga el în turn, dusera si ei repede ocheanele la ochi si se uitara atenti în directia aratata.
— E un trup omenesc, zise Clive, care avea privirea foarte agera. Pare sa fie un naufragiat si chiar cred ca recunosc un lemn îngust de care s-a înclestat.
— Da, ai dreptate, draga lordule, încuviinta capitanul; acum vad si eu. Pare sa fie o vâsla lemnul acela de care se tine.
Submarinul porni cu toata viteza spre naufragiat. Marinarii îl vedeau din ce în ce mai bine, prin ocheanele lor, pe bastinasul pe jumatate gol, care statea fara viata deasupra lopetii lungi si pe care valurile usoare îl mânau tot mai aproape.
— Ciudat! exclama deodata Farrow. Omul pare sa poarte un lant în jurul trupului.
— Si bratele îl sunt prinse în lanturi subtiri, adauga George. Probabil ca s-a legat de vâsla înainte de a-si pierde cunostinta.
— Atunci nu s-ar fi slujit de lanturi, zise capitanul, caci si-ar fi zis ca greutatea lor

l-ar putea trage la fund.
— Asa e, toata treaba asta e ciudata, se amesteca si Rindow în vorba. Mai c-as putea spune ca nenorocitul a fost legat cu lanturi de lopata.
— Hm, prin multe întâmplari extraordinare am trecut noi adesea, nu-i vorba – raspunse Farrow – dar ar fi de necrezut sa dam aici peste un bastinas legat cu lanturi de o vâsla. Aproape ca s-ar putea presupune ca prin apele astea mai exista galere, cum întrebuintau pe vremuri romanii. Dar asta ar fi cu neputinta.
— Ba chiar asa e! Striga George, agitat. Omul are un lant subtire în jurul trupului si încheieturile mâinilor îi sunt de asemeni legale împreuna cu un lant. Trebuie deci sa fie un condamnat la galere.
Submarinul se apropiase într-atât, încât cei din turn puteau vedea acum cu ochiul liber ceea ce vazusera înainte prin ocheane. Camarazii se privira nedumeriti st lordul zise încetisor.
— Poate ca vom izbuti sa-l readucem la viata si atunci ne va lamuri ce s-a petrecut cu el.
— Din nenorocire, am impresia ca e mort, îsi dadu cu parerea capitanul. Asa ca aceasta întâmplare ciudata va ramâne pentru vesnicie o enigma, ceea ce e foarte regretabil.
— Cu d-ta omul are prilejul sa treaca prin cele mai ciudate aventuri, mai zise lordul. Dupa toate aparentele, e vorba de un condamnat la galere, dupa cum am

întâlnit pâna acum numai în carti si în filmele de cinematograf.
Farrow îndrepta vasul cu dibacie lânga omul în nesimtire si când ajunse acolo stopa. George sari imediat pe punte si alerga spre parapet. Apuca vâsla de care era legat bastinasul si o tinu bine, pâna venira Petre si Kard, pe care capitanul îi chemase sus.
Cei doi uriasi ridicara ciudata povara si o asezara binisor pe punte. Farrow, lordul, Rindow, Bertram si alti câtiva camarazi facura cerc în jurul omului în nesimtire.
Doctorul se apleca imediat asupra lui, îi cerceta pulsul, dadu din cap si zise:
— Trebuie sa-mi iau stetoscopul: nu stiu, zau, daca mai poate fi salvat Din câte îmi dau seama, a înghitit prea multa apa. Pâna una-alta, trebuie întors cu capul în jos si sa i se faca respiratie artificiala pâna ma înapoiez eu.
În primul rând însa nenorocitul trebuia liberat din lanturi. Se adusera repede pile si dalti, iar Petre si Kard se apucara de lucru, dar trecu ceva pâna sa taie lanturile subtiri de otel. Îl asezara apoi pe bastinas cu capul în jos, pe urma îl întinsera pe punte si începura sa-i faca respiratie artificiala în vremea asta, Farrow, George si lordul Clive examinara cu interes lopata, care era facuta dintr-un lemn usor, dar foarte tare.
— Ciudat! murmura capitanul. E, într-adevar, o lopata cum se foloseau numai pe vechile galere. Eu nu stiu însa sa existe vreo tara pe pamânt unde sa mai dainuie asemenea pedeapsa.

— Lordul vorbea înainte de filme – interveni George – poate ca omul acesta a cazut peste bord cu prilejul unei filmari. Sau poate galera, care se afla pe mare în scopul acesta a cazut prada unei furtuni naprasnice.
— Presupunerea ta nu e de dispretuit, raspunse Farrow. Asta ar fi cel putin explicatia cea mai simpla. Eu nu cunosc însa nici o societate de cinematografie care sa turneze tocmai în apele acestea singuratice si primejdioase. Marile întreprinderi europene ar putea filma astfel de scene în Marea Nordului sau în Baltica.
Doctorul Bertram sosi cu tubul de ascultare si examina inima bastinasului. Dupa câteva clipe zise:
— Inima bate înca, dar cât se poate de slab. Duceti-l la infirmerie si voi încerca sa-l mentin în viata prin injectii cu camfor si inhalatii de oxigen. Câteva minute sa mai fi ramas pe apa si s-ar fi prapadit cu siguranta.
Petre si Kard îl transportara repede în cabina-infirmerie. Din fericire, doctorul avea pe bord instrumentele si aparatele care se întrebuinteaza în accidente de soiul acesta. O jumatate de ceas încheiata se ocupa Bertram de lesinat – un negru australian, dupa cum constata el cu uimire – apoi zise, usurat.
— În sfârsit, am scos-o la capat. Inima a început sa bata mai tare. Înca zece minute de respiratie artificiala si cred ca se va trezi. Dar nu mi s-a mai întâmplat sa salvez pe cineva care sa se afle atât de

aproape de moarte. Petre, acum trebuie sa-i facem respiratie artificiala si masaje.
Dupa vreo zece minute, pieptul lat al negrului începu sa se ridice usor. Putea avea cam treizeci de ani, era vânjos, dar trupu-i slabit dovedea ca îndurase mari suferinte.
În jurul mâinilor si al soldurilor mai avea înca cercurile de otel, dar ele nu puteau fi scoase pâna ce omul nu-si va fi revenit complet.
— Cheama-l pe capitan si pe ceilalti camarazi, Petre! zise doctorul. Îndata ce se va trezi, omul ne va împartasi probabil amanunte importante, pe care mai târziu le va trece sub tacere poate.
Petre iesi repede si dupa câteva clipe se înapoie împreuna cu Farrow, Rindow, George si lordul Clive. Facura cerc în jurul mesei înguste pe care zacea întins bastinasul si-l privira cu interes.
— E într-adevar un negru australian, zise capitanul. Cum sa fi ajuns el aici, de atât de departe? Stiu si eu ce sa mai zic! Te pomenesti ca o galera construita pentru filmare a fost târâta de un taifun de pe coastele Australiei pâna aici. Unde s-a sfarâmat de vreo insula. Doctore, ai putea stabili de câta vreme se afla pe apa individul acesta?
— Trebuie sa fi petrecut multe ceasuri în starea asta grozava – raspunse Bertram – înainte de a-l fi parasit puterile. Ma mir însa ca n-a fost atacat de rechini.
— Sunt foarte curios ce vom afla de la el când se va trezi, spuse capitanul. Desigur ca a trecut printr-o patanie cum rar se întâmpla. Cred, însa, ca adevarata

explicatie a gasit-o George al nostru si anume ca e vorba aici de un figurant de film. Probabil ca vom gasi si alte victime ale catastrofei, daca negrul ne va indica unde s-a întâmplat nenorocirea.
— Pare însa atât de slabit si istovit, încât face impresia ca a lucrat mai mult timp ca sclav pe galere, zise doctorul Bertram. Va trebui sa fim cu bagare de seama la primele cuvinte ce le va rosii, înainte de a-si reveni cu totul în fire. Petre, pregateste de pe acum o ceasca cu supa. Din diferite semne, sunt în masura sa constat ca n-a mâncat de multa vreme.
De-abia se întoarse Uriasul cu ceasca de supa, ca negrul si începu sa se miste. Facu gesturi nelinistite cu bratele, dar nu putu sa le întinda mai mult decât le întindea înainte, când avea lanturile, ceea ce îl facu pe doctor sa spuna:
— Asta e înca o dovada ca a fost legat mult timp de vâsla. Chiar în starea asta de inconstienta are întiparit în minte faptul ca nu poate întinde bratele mai mult de atât.
— Chestia e foarte ciudata, zise Farrow, îngândurat. Cine oare sa mai foloseasca azi oameni ca sclavi de galere? Ar fi absurd gândul acesta, daca vâsla n-ar fi construita în asa fel, ca sa poata fi legat un om de ea.
— Minunat! Facu lordul Clive, entuziasmat Voi trai deci alaturi de dv. înca o aventura care iese din banal. Dar oare spaniolii n-au avut si ei galere?
— Da, sunt însa câteva sute de ani de când nu mai au – raspunse capitanul – pe câta vreme, vâsla asta e noua de tot.

Dupa cum se vede lamurit, e fabricata cu cele mai bune unelte si forma ei corespunde perfectionarilor vremii modeme. Foarte ciudati.
— Ssst! Acum tacere! sopti doctorul Bertram.
Camarazii îsi îndreptara imediat toata afectiunea asupra negrului, care deschise ochii. Se uita ratacit în juru-i si privirea lui trada spaima. Rostii câteva cuvinte, apoi închise iar ochii.
— Domnule capitan, vorbea de un diavol alb cu ochii rosii, zise doctorul, agitat. Nu stiu ce înseamna asta. Sa-l întreb de unde vine si ce-a îndurat?
— Ar fi cel mai bun lucru, daca e destul de treaz, raspunse Farrow.
Doctorul Bertram i se adresa negrului, care deschise din nou ochii, se ridica si privi buimac în jurul sau. Privirea îi cazu apoi asupra mâinilor si paru foarte surprins ca-i lipsea lantul.
Bertram îi duse la buze vasul cu bautura întaritoare si nenorocitul îl goli, fixându-l pe doctor cu o privire de recunostinta. Acesta îi puse o întrebare pe limba lui, dar negrul îi raspunse într-o engleza destul de buna:
— Massers vor sa stie ceva de la mine, Baru fugit, altfel el fi murit. Fost mult pe mare... vai... îngrozitori Rechini jur-împrejur. Baru are sete si foame mare. Toata ziua si toata noaptea vâsleste, apoi slabit si nu mai stie nimic. Baru foarte recunoscator Massers.
Si în vreme ce vorbea, ochii lui exprimau o groaza neînchipuita.

— Acum esti în siguranta, Baru, zise Farrow. Dar cine te-a legat de vâsla?
Negrul îsi acoperi fata cu mâinile si clatina capul cu putere. Felul lui de a se purta era atât de ciudat, încât camarazii se privira nedumeriti; se parea într-adevar ca negrul îndurase atâtea grozavii, încât numai amintirea lor îl facea sa se cutremure.
— Baru, ne poti povesti totul fara teama, îl încuraja Farrow. Noi suntem în masura sa te aparam si de diavolul alb cu ochii rosii. Unde l-ai lasat pe acest diavol?
— Oh, Masser cunoaste diavol alb? întreba Baru, înspaimântat Atunci Masser îl va trimite înapoi pe Baru în iad?
Tremura din tot trupul, dar Farrow îl linistii:
— Nu, Baru, asta n-o vom face în nici un caz, poti fi linistit? În „iad" zici c-ai vâslit? Mai erau si altii legati de vâsle?
— Oh, Masser totul stie, raspunse negrul. Multi oameni în iad trebuit vâsleasca si când obosit, diavolul batut cu biciul.
Se apleca mult înainte si camarazii vazura cu groaza ca spatele lui lat era acoperit de rani, provenite de la lovituri de bici.
— Asta e de necrezut! exclama lordul Clive. Pe diavolul asta, cum îl numeste Baru, trebuie sa punem neaparat mâna. De asemeni, trebuie sa-i eliberam pe bietii tovarasi de suferinta ai lui Baru. Au fost multi compatrioti de-ai tai pe vaporul acela grozav?

— Oh, Masser, erau si Massers albi legati de vâsle. Baru pare rau de ei, dânsii oameni slabi, fost tare loviti cu biciul. Diavol foarte crud, striga mereu ca el pedepseste cum trebuie.
— Baru, spune adevarul: i-ai facut ceva diavolului acesta? întreba capitanul.
— Nu, Massers, raspunse negrul, cu sinceritate. Baru dus cu altii pe coasta Australiei sa caute aur acolo. Apoi disparut, unul, înca unul si înca unul. Si Baru fost înhatat într-o noapte în coliba, legat, pus calus în gura, târât în iad, întepenit cu frânghii de vâsla, apoi trebuit vâsleasca. Fiecare noapte fost adus altul, pâna iadul plin. Toti care dus caute aur, ajuns în iad.
— Asta e extraordinar! zise Farrow, îngândurat. Zau ca nu stiu ce sa cred din toata povestea asta. Draga Clive, d-ta cum crezi ca stau lucrurile?
— Ar trebui sa ne informam la autoritatile australiene daca au aflat cumva de disparitia cautatorilor de aur. Ia spune, Baru, pe vapor a fost numai diavolul acela cu ochii rosii sau au mai fost si alti diavoli?
— Înca patru, Masser. Toti cu barba lunga. Unul foarte mare si lat, parul lui rosu de tot. Ceilalti numesc la el „John”, el bate cu biciul mai mult.
— Asadar, cinci albi poseda o galera si prind cautatori de aur din claim-ul nou descoperit, pe care îl duc pe iadul plutitor, zise Farrow, încet. Asta e într-adevar monstruos si n-as fi crezut-o în ruptul capului daca nu l-am fi gasit pe

Baru legat de vâsla. Baru, cum ai izbutit sa fugi?
— Oh, Masser, diavol alb oprit la insula si spus ca trebuie sa aiba apa proaspata si fructe. Baru disperat, el vrea scape din iad, împins vâsla prin deschizatura si cazut cu ea în apa. Fost întuneric înca, diavolii albi auzit plescaie apa, tras cu pusca, dar Baru înotat repede. Când rasarit soarele, Baru fost departe. Baru înotat mereu, face zgomot când vine rechini, apoi slabeste, adoarme si trezit aici la Massers.
— Drace! N-am auzit înca de asa ceva de când sunt! Exclama lordul. Draga capitane, trebuie sa gasim neaparat galera asta moderna. Ea nu poate fi prea departe, caci în cursul celor cam treizeci de ore, de când se afla Baru pe mare, el n-a putut înainta prea repede. În orice caz, trebuie sa încercam sa-i eliberam si pe ceilalti cautatori de aur.
— Acum esti salvat, Baru – zise Farrow – si deocamdata vei ramâne aici la doctor, pâna te vei fi întremat. Apoi vei putea munci pe bordul nostru si noi te vom debarca într-un loc de unde sa poti lua un vapor pentru Australia. Va trebui, însa, sa anunti imediat autoritatilor cele întâmplate, daca între timp nu vom fi izbutit noi sa-i eliberam pe tovarasii tai de suferinta.
— Oh, Masser vrea sa lupte cu diavoli? Exclama negrul, îngrozit. Mai bine nu face asta, Masser, diavol foarte rau.
— Vom vedea noi, raspunse Farrow, zâmbind. Acum, însa, trebuie sa dormi.

Mai târziu îmi vei istorisi amanuntit unde erati când ai sarit în mare.
Capitanul îi zâmbi prietenos, apoi parasi încaperea împreuna cu ceilalti.
— Haideti în cabina mea, zise el, trebuie sa tinem un mic sfat de razboi.

II.
O ENIGMA.

DRAGA LORDULE, d-ta ce parere ai de treaba asta? Întreba Farrow, când se aflara în cabina lui. îti poti închipui ca cinci europeni sa aiba o galera, pe care sa puna la munca oameni nevinovati, sa-i bata si sa-i schingiuiasca de moarte?
— Vorbele tale m-au adus la o idee, raspunse lordul, îngândurat. Cine stie daca oamenii acestia, care sunt folositi ca sclavi de galera, n-au faptuit într-adevar niscaiva crime? Desigur c-ai auzit si d-ta de cazuri când oamenii îsi fac singuri dreptate, pentru ca justitia oficiala a popoarelor n-ar fi destul de dreapta. Poate ca si în cazul de fata avem de-a face cu oameni care-i smulg pe criminalii cei mai fiorosi din mâinile justitiei, pentru a-i pedepsi în felul lor. Socoti ca asta ar fi exclus?
— Deloc. Ideea d-tale poate fi întemeiata, draga Clive, încuviinta Farrow. În cazul acesta, ar trebui sa-l privim pe „albul cu ochii rosii" ca pe un individ foarte ciudat, ca sa nu zic „nebun". Spune si d-ta, care altul s-ar fi gândit la asa ceva?
— Atunci, povestea asta cu galera e foarte probabila, raspunse Clive. Îmi spuneam eu mai înainte ca australianul

ne-ar fi putut minti în aceasta privinta. Acum îmi cam închipui cum stau lucrurile. Totusi, trebuie sa-ncercam sa-i eliberam pe nenorocitii aceia, caci chiar daca meritau pedeapsa, ceea ce li s-a dat e prea din cale afara. Sper ca Baru se va întrema în curând, ca sa ne poata indica aproximativ unde a sarit în mare.

— În ultimele zile a suflat mereu un vânt de la nord-vest, zise capitanul si din aceasta directie venea spre noi si Baru cu vâsla lui. Asadar, trebuie sa dam peste ciudatul vas daca urmam drumul asta.

— Ar trebui sa aducem vasul în cel mai apropiat port, îsi dadu cu parerea Clive si sa lasam treaba pe seama autoritatilor. Nici nu stiu daca se pot trage la raspundere oameni care pedepsesc pe criminali cu de ia sine putere, punându-i sa munceasca la galere.

Camarazii se dusera în turn si Farrow ordona sa dea toata viteza la motoare. Lua directia cam spre nord, iar la întrebarea mirata a doctorului raspunse:

— Desigur ca galera nu va fi ramas treizeci si mai bine de ore lânga insula, ci o fi pornit mai departe. Am putea-o întâlni deci mai curând, daca am tine directia ceva mai spre nord. Cred ca înca pâna-n seara vom da de ciudatul vas. Desigur ca se va atine prin partile cele mai singuratice ale acestei mari, pe lânga insule nelocuite, iar peste zi îsi va cauta poate vreo ascunzatoare. Gândeste-te numai ca galera asta n-a fost vazuta de nimeni în drumul ei din Australia pâna aici.

— Asta e, de fapt, lucrul cel mai surprinzator, zise lordul. Tocmai un vas atât de ciudat trebuia sa bata la ochi. Eu, unul, nu prea cred ca Baru a spus adevarul curat. O fi faptuit el vreo crima pe una din insulele Pacificului, a fost prins de „diavolul" acela si încorporat galerei sale. Si nici chestia cu noile terenuri aurifere n-o cred.
— N-ai putea sa transmiti în numele d-tale o radiograma adresata guvernului australian? Întreba Farrow. Poate ca-l demascam pe Baru si-l spunem în fata ca ne-a mintit.
— Da ideea e buna! Raspunse entuziasmat englezul. În guvern e si un bun prieten al meu, lordul Storry, care îmi va raspunde imediat. Vrei sa dai ordin sa se întinda antena?
Repede se înalta câte un catarg la pupa si prora, de care se fixa antena Clive se duse singur la aparatul de emisie si transmise radiograma catre prietenul sau, cu rugamintea de a-i raspunde imediat.
— Sunt foarte curios sa aflu rezultatul, îi zise el lui Farrow, dupa ce se înapoie în turn. Într-un ceas, cred ca voi avea raspunsul.
— Dar daca povestirea lui Baru e adevarata? întreba George. Nu ne-am putea astepta atunci la tot felul de surprize neplacute din partea ciudatilor stapâni ai galerei?
— Vom aranja noi si cu ei, raspunse capitanul, linistit. Dar eu nu pot crede ca Baru a spus adevarul. O fi având dreptate lordul cu presupunerea lui ca

negrul a faptuit vreo crima pe o insula si a fost prins apoi de individul acela ciudat, care vrea sa ia locul justitiei cu galera lui.
— Atunci toata sarcina noastra va fi cu mult mai usoara, zise lordul, caci va însemna ca avem de-a face numai cu un om original. Desigur ca e cunoscut prin tinutul acesta, deci vom da de el cu atât mai lesne, iar când îi vom avea în mâna, vom sfârsi noi repede cu dânsul: în privinta asta nu exista îndoiala.
— De fapt. Omul acesta ciudat mi-ar placea, zise Farrow, zâmbind. Eu cred, de pilda, ca a izbutit sa-l corijeze pe Baru. Dupa experienta asta, se va feri, desigur, sa faptuiasca vreo noua crima în viitor. De asemenea, tovarasii lui de suferinta se vor fi vindecat si ei de pornirea spre nelegiuiri. Pedeapsa grea a galerei va fi avut un efect mai bun ca puscaria prin care au trecut, desigur, cei mai multi dintre ei.
— Ce-i drept, e si acesta un sistem de educatie, încuviinta lordul, totusi misteriosul individ a mers putin cam departe. Biciuirea prizonierilor nu poate fi încuviintata de un om civilizat.
— Eu cred ca pe Insula Dracului condamnatii nu-s tratati mai cu mila, zise Farrow. Numai ca acolo pedeapsa nu pare atât de grozava, pentru ca osânditii au cel putin aer si lumina, în vreme ce în pântecul unui vapor sunt lipsiti de asta. Ah! Uite ca vine doctorul, poate ca negrul si-a recapatat cunostinta si-l vom putea chestiona înca o data.

— Baru si-a revenit oarecum, le comunica Bertram si cred ca e mai bine sa-l luam la rost înainte de a se fi dezmeticit pe deplin.
— Da asa vom face, raspunse Farrow. Sa mergem repede la el! Plundow, pastrezi directia asta! Îi striga el timonierului, în vreme ce cobora scarita turnului.
Baru se întremase într-adevar în vremea asta, caci doctorul îi mai daduse câteva cesti cu supa.
— Baru, vad cu bucurie ca-ti merge mai bine, zise Farrow prietenos. As dori sa aflu mai amanuntit ce-al îndurat. Ia spune, unde ai fost prins?
— Masser, aproape la Brisbane. Noi fost treizeci oameni, zece albi, douazeci gentleman negri. De-abia de doua zile noi început sapam cautând aur, apoi oameni disparut. Toti regasit la diavol alb cu ochii rosii.
— Hm..., eu nu prea am auzit ca s-ar fi descoperit terenuri aurifere pe lânga Brisbane, zise Farrow. Cine a dat de ele?
— Masser, asta a fost albul, Olivier Kent. El facut claim, avut permisie de la guvern sa ia pe noi, sa facem tovarasie. Lucrul ramas secret, numai guvern stie.
Camarazii se privira nedumeriti. Baru spunea asta atât de deschis, încât trebuiau sa admita ca rostea adevarul. De fapt, nu era exclus ca vreun individ întreprinzator sa fi descoperit în apropierea orasului un teren aurifer, pe care voia sa-l exploateze în taina. Caci daca vestea ar fi patruns în public, Brisbane ar fi fost napadit de indivizi suspecti, în goana dupa avere.

Asa stând lucrurile, avea si guvernul destul interes ca descoperirea sa ramâna deocamdata o taina. Atunci, însa, cadeau în balta toate presupunerile facute de camarazi asupra acestui caz ciudat.
— Baru – zise Farrow, grav – eu vreau sa te cred, desi explicatia ta suna cam ciudat. Dar, ia spune, nu i-ai auzit pe tovarasii tai de suferinta amintind cine v-a luat prizonieri si pentru ce?
— Masser, noi nu avut voie vorbim, numai soptit, altfel loviti îndata cu biciul. Eu crede, diavol alb voit împiedice pe noi sape aur. Spunea ca loc acela e blestemat.
Vorbise cu atâta sinceritate, încât toti simteau ca negrul nu mintea.
— Asadar, nu poate fi vorba decât de un banditism sadea, zise Farrow. Vreun concurent al lui Olivier Kent l-a îndepartat pe dânsul si pe ajutoarele sale în felul acesta de necrezut.
— Poate ca a descoperit terenul împreuna cu Kent, interveni George, Kent a vrut apoi sa-l însele si el s-a razbunat în felul lui. Probabil ca englezul si-a valorificat în asa fel pretentiile asupra terenului, pe lânga guvern, încât fostul sau tovaras n-a mai putut face nimic împotriva lui.
— Si asta ar fi o explicatie, încuviinta capitanul. Ura e în stare de orice. Daca lordul Storry va confirma povestirea lui Baru, vom putea proceda fara mila împotriva stapânului galerei. Atunci ar fi chiar de presupus ca misteriosul ei proprietar a creat vreo instalatie care sa-i îngaduie s-o scufunde imediat ce s-ar simti în primejdie. Astfel ar disparea nu

numai dusmanii sai, ci si dovezile ticalosiei sale.
— Dar cum putea s-ajunga el aici, tocmai din Australia? întreba lordul. Vasul acesta ciudat ar fi trebuit doar sa atraga atentia altor vapoare.
— Baru, ati vâslit voi mereu zi si noapte? întreba capitanul.
— Nu, Masser, vapor are si masina. La început noi vâslit numai noaptea, ziua vapor merge singur.
— Aha, acum am dezlegat si taina asta! zise Farrow. Atâta vreme cât stapânul galerei avea sa se teama de întâlnirea cu alte vapoare prin apropierea coastei Australiei, i-a pus sa vâsleasca numai noaptea: ziua a trecut pe lânga ele ca vas de comert obisnuit. Da, draga lordule, toate presupunerile noastre au fost false: se pare ca totusi avem de-a face cu un om setos de razbunare, care a iscodit aceasta pedeapsa din evul mediu si-a pus-o în aplicare. Trebuie sa fie grozav de viclean si energic individul.
— Toata treaba pare de necrezut – zise lordul si privi banuitor spre Baru – încât trebuie sa am raspunsul prietenului meu înainte de-a adânci lucrurile. Cel mai nimerit ar fi ca Storry sa se puna în legatura radiotelegrafica directa cu mine si dupa cât îl cunosc eu, chiar asa va face.
— Daca te folosesti de o unda dinainte stabilita si prietenul d-tale Storry îsi aranjeaza si el aparatul în mod corespunzator, lucrul e cu putinta, zise Farrow. Am observat ca te pricepi de minune în tehnica radiotelegrafiei.

— La fel si Storry: amândoi am fost radiotelegrafistii în razboi si comunicam adesea între noi. Aha! asta o fi pentru mine.
Aparatul începu sa zbârnâie si vesti:
“Radiograma din Brisbane catre lordul Clive".
— Veniti si dv., domnilor, zise englezul, voi nota întrebarile si raspunsurile prietenului meu. În felul acesta veti putea urmari. Convorbirea noastra. Presupunând, fireste, ca ne întâlnim pe vreo unda...
Camarazii observau cu interes cu câta dibacie mânuia lordul aparatul de emisie si receptie. Micul receptor ciocanea de zor si Clive scria pe hârtie comunicarea prietenului sau, talmacind imediat semnele alfabetului Morse, între cei doi fostii camarazi de campanie avu loc urmatorul schimb de telegrame:
„Clive, ia unda 743” – suna prima comunicare din Brisbane.
În câteva clipe, lordul potrivi aparatul.
„De unde cunosti chestia asta?” întreba lordul Storry, din Brisbane.
„Am dat peste un cautator de aur – raspunse Clive – care povesteste foarte ciudat. Adevarat ca s-a gasit un teren aurifer? Adevarat c-au disparut Kent cu ajutoarele sale?”
„Da. Kent are optiune pentru claim mic si bogat Disparut acum cinci saptamâni împreuna cu douazeci si noua de oameni. Chestie misterioasa. Unde esti?”
Clive se codi câteva clipe si dupa ce zâmbi catre camarazi raspunse:

„Pe submarinul capitanului Farrow. Îl vom cauta pe Kent am dat de o urma. Se stie la voi ca disparut în acelasi timp vapor de marfa?”
„Felicitari lui Farrow – fu raspunsul. – Esti un om norocos. Vaporul «Melba» disparut de asemenea”.
„Cui apartinea?”
“Venea din Melbourne, capitan si proprietar James Gould. Sa trimit distrugator sa dea concursul?”
„Acum nu, întâi trebuie sa lamurim taina – raspunse Clive. Îti voi da de veste”.
În aceeasi clipa tresari speriat, apoi scrise repede, cu uimirea întiparita pe figura:
„Va opresc sa va amestecati, voi distruge submarinul si distrugatorul. Kent si ajutoarele lui sufera pedeapsa. James Gould”.
Farrow privi uluit la lord, care dadu din cap îngândurat si zise:
— Cineva cu un aparat puternic a venit peste noi. Fireste ca întâi a prins comunicarile noastre, dupa care a transmis amenintarea Din fericire, Storry si eu stim cum trebuie sa procedam. În razboi, am fost adesea întrerupti de aparate straine, ceea ce ne-a hotarât sa ne alcatuim un sistem al nostru propriu. Dupa o întelegere prealabila ne vom folosi de alta unda.
Schimba repede dispozitia aparatului si dupa câteva clipe se auzi tacanitul, iar Clive scrise:
“Voi dispune totusi plecarea distrugatorului. Unde sunteti voi?"

Englezul se uita întrebator la capitan, care dadu însa din umeri. Nu era prea usor sa ia o hotarâre, caci era cu putinta ca la ivirea distrugatorului australian, situatia sa devina neplacuta pentru Farrow, deoarece guvernul englez nu daduse înca nici un raspuns rugamintii lui Clive, de a înceta urmarirea „Dox"-ului.

Totusi, se hotarî si scrise pe o hârtie locul unde se afla vasul si indica în acelasi timp ca mergea mai departe în directia nord-vest. Clive telegrafie aceste date si imediat dadu semnalul de încheiere. Misteriosul Gould n-avea decât sa caute acum unda de care se folosisera cei doi prieteni.

— Lucrul devine primejdios, zise Farrow, dupa ce Clive închise aparatul. Acum acest Gould stie ca suntem pe urmele lui si fireste ca-si va închipui imediat ca l-am pescuit pe Baru. Trebuie sa dispuna însa de arme primejdioase, altminteri ar fi caraghioasa amenintarea lui ca va distruge atât submarinul meu, cât si distrugatorul. Si prizonierii se afla acum într-o situatie cu mult mai primejdioasa, caci, dupa cum m-am temut mai înainte, i-ar putea face sa dispara când ne va vedea apropiindu-ne.

— Vreau sa sper ca n-a prins si ultimele noastre radiograme – zise lordul – si-si va fi închipuit probabil, ca ne-a înfricosat. Poate ca, de când cu disparitia lui Baru, a cercetat mereu în eter, ca sa prinda vreun schimb de telegrame referitor la locul unde se afla negrul, ceea ce i-a reusit. Din asta se poate vedea cât de

primejdios e individul: cine e atât de prevazator e un dusman de temut.
— Ce sa-i faci, asta nu se mai poate schimba, zise Farrow. Dar suntem si noi preveniti si putem lua masurile necesare si în plus, ne mai putem bizui pe sprijinul distrugatorului, caci sper ca prietenul d-tale îi va trimite.
— Fireste ca da. Sunt chiar încredintat ca va veni si el pe distrugator. Desigur ca tine sa te cunoasca pe d-ta, capitane si-apoi, ca si mine, e mare amator de aventuri.
— Placerea asta o va putea avea, numai sa dam de galera d-lui Gould, raspunse Farrow, zâmbind. Cred, însa. Ca vom face treaba singuri, înainte de a se ivi distrugatorul. Aparatul de care s-a folosit Gould era puternic?
— Da, foarte puternic. As zice chiar ca individul se afla pe aproape.
— Asa m-am gândit si eu: trebuie sa fim, deci, cu atât mai prevazatori. Ar fi mai bine sa mergem pe sub apa, ca sa nu ne întâlnim pe neasteptate cu misterioasa galera.
Toti coborâra imediat în turn. Cercetara cu atentie zarea prin ocheane, apoi Farrow zise:
— Acolo, spre nord, pare sa se zareasca o insula. Am presimtirea ca galera trebuie sa treaca pe aici. Gould stie acum ca taina lui e cunoscuta si va cauta sa se îndeparteze, adica va porni cât mai spre rasarit.
— Sa speram, raspunse Clive cam neîncrezator. Se poate s-o ia însa direct spre apus, în întâmpinarea

distrugatorului anuntat. Probabil ca are pe bord arme pe care se bizuie foarte mult si cu ajutorul carora nadajduieste sa distruga vasul englez.
— Atunci ne vom lua dupa el, hotarî Farrow. Daca nu dam de dânsul pâna mâine dimineata, pornim si noi spre apus. Cred însa ca ne vom lovi de el pe undeva în apropiere.
— Ar fi bine. Si mi-ar fi mai placut daca am termina cu el fara ajutorul distrugatorului. Asta ar fi si în folosul d-tale, capitane, caci prietenul meu, recunoscându-ti si de asta data meritele, ar pune o vorba buna pe lânga guvernul englez, ca sa renunte la urmarirea dumitale.
— Ar fi foarte frumos daca englezii s-ar hotarî sa încheie pace cu mine, raspunse Farrow. Sa nadajduim ca asa se va întâmpla. Acum sa ne scufundam, însa, caci putem fi zariti de pe insula cu niste ocheane puternice.
Dadu comanda de afundare si dupa câteva minute la suprafata apei iesea numai o parte atât de mica a periscopului, încât n-ar fi putut fi zarita nici cu cel mai puternic ochean.

III.
ÎN PRIMEJDIE.

CÂND SUBMARINUL SE APROPIE la vreo trei mii de metri de insula, Farrow schimba directia. Voia sa coteasca spre apus, pentru a se încredinta ca nu e primejdios sa acosteze acolo.

— Am presimtirea ca Gould cu galera lui se afla aici, îl zise el lordului. De aceea, vreau mai întâi sa stabilesc daca nu exista vreun golf în care s-ar fi putut ascunde. Nu vreau sa ma apropii prea mult, caci s-ar putea ca periscopul sa fie totusi descoperit.
— Aproape sa ma molipsesc si eu de temerile d-tale, zise Clive, râzând; totusi, presupunând ca dai de el pe insula asta, cum vrei sa-l luam în primire?
— Cel mai simplu lucru ar fi sa trimitem într-acolo câteva grenade cu gaze, raspunse Farrow; în felul acesta am putea debarca peste o jumatate de ceas, i-am lega pe Gould si pe complicii sai si am elibera prizonierii.
— Asa cum faci d-ta planul, pare destul de simplu – încuviinta Clive – dar trebuie sa ne mai gândim si la faptul ca Gould împreuna cu o parte din oamenii sai au pornit prin insula, lasând pe vas doar câtiva paznici. Daca gazele nu-i vor ameti, n-am facut nimic. S-ar putea întoarce pe galera dupa o jumatate de ora si ne-ar putea pregati o primire calduroasa.
— Ai dreptate si d-ta, raspunse Farrow. Atunci trebuie sa ne multumim deocamdata sa tinem galera sub observatie si s-o atacam de-abia atunci când vom vedea ca se pregateste sa paraseasca insula.
— Da, asta ar fi mijlocul cel mai sigur. Gould va ramâne uimit când va vedea ca avem arme mai bune ca ale lui.
Submarinul îsi continua calatoria încetisor. Farrow privea cu încordare spre

insula si vazu ca mai pretutindeni padurea seculara înainta pâna aproape de apa; rar se vedea vreun petec de plaja si nicaieri nu se zarea vreun golf. Dupa ce înconjurara insula, Farrow zise:
— Se pare ca totusi m-am înselat; nu se vede nimic suspect. Sunt de parere sa acostam pe coasta de apus si sa observam daca nu cumva se zareste galera.
— Fireste, încuviinta Clive. Când misteriosul vas se va apropia, iesim la suprafata si-i trimitem câteva grenade cu gaze înainte ca Gould sa-si dea seama ce se petrece si-a si pierdut cunostinta.
Farrow râse si îndrepta submarinul spre coasta de apus. Se hotarî sa acosteze pe un loc al tarmului unde apa sa fie destul de adânca, pentru ca sa poata ramâne direct lânga insula.
Spre marea lui bucurie, vazu ca apa era într-adevar destul de adânca pentru a putea înainta pâna la tarm. Dar înainte de a se ridica la suprafata, examina din nou prin periscop desisul apropiat, nu putu descoperi însa nicaieri cea mai mica urma a cuiva care ar fi patruns în adâncul bogatei vegetatii.
De-abia acum dadu ordinul de punere în functiune a pompelor si tumul se înalta încet din apa. Iesi cel dintâi afara si în vreme ce mai examina o data marea prin ocheanul puternic, George sari pe uscat. Petre uriasul si lordul Clive îl urmara. Mersera împreuna spre desis, spre a cerceta si ei din acea ascunzatoare întinsul apei. La fel trebuia cercetata si insula, daca nu cumva se aflau bastinasi

pe dânsa. Înainte de a patrunde în tufis, examinara cu atentie frunzele si ramurile, dar nu descoperira nici un semn ca ar fi patruns altcineva acolo înaintea lor.
George îsi facu loc cel dintâi printre doua tufe mari si vazu ca desisul nu era atât de încâlcit precum se temuse. Era lesne sa înainteze fara sa se foloseasca de cutit. Aceasta constatare era de mare însemnatate, caci se economisea astfel o munca încordata si cercetarea insulei se putea face mai repede.
Lordul Clive venea imediat dupa George, urmat de faptura uriasa a lui Petre, credinciosul servitor.
— George, pe cât posibil, sa ramânem împreuna, sopti englezul, caci ne putem astepta sa fie bastinasi aici, care nu ne vor primi cu bratele deschise.
— Ar fi trebuit sa-i fi observat pâna acum, daca s-ar fi aflat într-adevar bastinasi, raspunse tânarul. Dar n-am observat înca nici o urma.
— Cu toate astea, trebuie sa fim cu foarte multa bagare de seama, starui lordul, caci pe niciuna din insulele Pacificului nu esti în siguranta.
— Fireste ca vom fi prevazatori, desi nu cred sa ne pândeasca vreo primejdie. Pe de alta parte, nu-mi pot închipui ca galera sa fi acostat tocmai la insula asta. Probabil ca vom lua de aici numai apa proaspata si fructe, apoi vom porni mai departe.
— Ar fi pacat daca ne-am pierde vremea degeaba, zise lordul. În timpul asta, Gould s-ar putea face nevazut cu

misteriosul sau vas. As fi deci mai bucuros sa dau de el aici.
— Si mie mi-ar fi mai placut asa. În interesul nenorocitilor prizonieri, raspunse George, dar nu-mi vine sa cred ca lucrurile se vor petrece asa de simplu.
— Fireste, caci atunci n-ai mai avea perspectiva unei aventuri, zise lordul, zâmbind. Lucrurile care decurg normal nu mai au farmec pentru d-ta.
— E, da, de când sunt pe submarin am trecut prin întâmplari care sunt mai mult decât ciudate. Asa ca m-am obisnuit cu fapte care nu decurg în mod normal. Ah! Se pare c-ai avut dreptate; pe aici par sa fi trecut niste oameni.
Spunând asta, arata spre un loc al pamântului mode, unde se putea vedea urma usoara a unui picior. Clive facu o mutra uimita, apoi murmura:
— George, n-a fost un bastinas, asta e urma unei ghete de european. Drace! Oare sa fie totusi galera ascunsa pe undeva? Mai bine sa ne întoarcem, sau sa asteptam pâna se înapoiaza tovarasii.
— Dar suntem trei barbati, raspunse tânarul, cu un glas ceva mai tare decât ar fi vrut si împotriva nu putem avea decât cel mult patru insi, caci unul, daca nu chiar doi vor fi ramas de paza pe galera. Sa mergem mai departe, fara teama, caci lucrul nu poate deveni primejdios. Acum suntem doar preveniti si ar fi minunat daca noi trei am rezolva totul cu ajutorul grenadelor cu gaze.
Lordul Clive, care era si el ahtiat dupa aventuri, se învoi repede.

— Da ar fi cât se poate de frumos, zise d. As vrea sa vad mutrele camarazilor dupa ce vom fi facut singuri toata treaba.
Curajosii tovarasi nu se gândeau la vreo primejdie personala; se temeau numai ca doborârea presupusilor dusmani nu va decurge atât de usor cum doreau dânsii.
Fiecare tinea în mâna dreapta revolverul, în stânga o grenada cu gaze: ca de obicei, George o luase si de data asta ceva mai înainte, deoarece era mai sprinten si mai subtirel, putând astfel sa se strecoare mai lesne în tufis. Se opri într-un mic luminis, unde se vedeau urme de cizme.
— Sunt trei barbati, zise lordul, care avea multa experienta la „citirea urmelor", ca unul ce participase la vânatori pe tot globul. Se pare ca au strabatut luminisul, îndreptându-se spre coasta de rasarit, unde îi vom putea lua prin surprindere.
— N-ar fi mai bine sa asteptam pâna vine domnul capitan? propuse Petre. Chiar daca suntem destul de puternici, ar putea sa ne întinda vreo cursa, în care sa cadem fara veste.
— Dar bine, Petre, sa ne fie noua frica de trei insii facu George, cu imputare. Eu zic sa mergem linistiti mai departe, poate putem pune mâna pe el înainte de a ajunge la coasta.
— Draga George, n-ar strica sa fim, totusi, ceva mai prevazatori, zise lordul Clive. Daca avem de-a face într-adevar cu oamenii de pe galera, atunci lucrul nu va fi prea usor. Trebuie sa te gândesti ca treizeci de cautatori de aur – toti oameni unul si unui – au fost luati prizonieri de acesti indivizi si dusi pe galera. De aici se

poate vedea ca dispun de mijloace fata de care si noi vom fi, probabil, neputinciosi. La drept vorbind si eu as fi acum de parere sa asteptam întariri.
— La asta nu m-as fi asteptat din partea d-tale, zau asa, zise George mirat Crezi cu adevarat ca acesti trei indivizi ne-ar putea face ceva? Daca ar fi zece sau mai multi, as mai zice, dar trei..., ce Dumnezeul Stii ce, eu ma duc singur-singurel si sunt încredintat ca voi sfârsi repede cu ei.
Înainte ca lordul sau Petre sa poata raspunde ceva, din tufisul din spatele lor se auzi un glas batjocoritor.
— Nu, tinere, asta n-o vei putea face în nici un caz. Dar, întrucât esti atât de curajos, vei capata un loc cu totul deosebit pe vasul nostru faimos. Înainte, John, Austin!
George se rasuci pe calcâie, ridica revolverul, duse grenada cu gaze la gura, ca sa rupa capsa, dar nu vazu pe nimeni... în schimb, printre crengile tufisului tâsnira, în fata celor trei, nori desi de praf.
În aceeasi clipa, trupurile lor începura sa se clatine, apoi se prabusira greoi la pamânt si-si pierdura cunostinta.
Dupa cinci minute, în acelasi luminis se ivira capitanul Farrow, doctorul Bertram, Rindow si câtiva marinari. Observara imediat diversele urme si multumita experientei ce o aveau, nu le veni deloc greu sa-si închipuie tot ce se petrecuse cu putin înainte.
— Repede îndarat! porunci Farrow. Oamenii astia par sa dispuna într-adevar

de arme cu totul ciudate. Cei trei tovarasi ai nostri aveau doar grenade cu gaze la ei si cu toate astea au fost atacati fara sa se poata apara.
— Draga capitane, zise doctorul, oamenii de pe galera se folosesc, desigur, de otravuri pe care le fabrica din plante unde popoare salbatice. Vezi d-ta praful acesta verzui de pe pamânt? E fara îndoiala una din otravurile acelea primejdioase, îmi închipui ca banditii s-au ascuns în tufis si au suflat în fata tovarasilor nostri praful ametitor. Urmarea a fost ca dânsii au cazut imediat în nesimtire, fara sa se mai poata împotrivi. Atunci trebuie sa ne înapoiem cu atât mai repede – zise capitanul – altminteri ne ameninta si pe noi aceeasi primejdie. Haideti, repede îndarat!
Ordinul trebuia îndeplinit. Alergara cu totii spre submarin, unde vestea celor întâmplate stârni mare emotie. Farrow nu-si pierdu însa sângele rece, ci ordona sa se închida imediat capacul, vasul sa se afunde si sa paraseasca insula pe sub apa.
— Nu se poate ca galera sa fi stat pe coasta de rasarit, zise el catre Rindow si Bertram care se aflau lânga el. N-am vazut acolo nici o ascunzatoare potrivita. Banuiesc ca cei trei indivizi care i-au atacat pe tovarasii nostri au venit pe insula asta cu o barca cu motor si se întorc acum cu prizonierii ia galera lor, care se afla probabil departe, în largul marii.
— Hm..., ar îndrazni ei oare sa faca asta în timpul zilei? întreba Rindow.

— Fireste ca nu, ne-ar fi observat si vor fi asezat o capcana, raspunse capitanul Presupun, deci, ca vor porni la drum de-abia când se va înnopta. Dupa cum pot deduce din anumite semne atmosferice, vom avea, din nenorocire, o noapte foarte întunecoasa si va trebui sa fim cu mare bagare de. Seama ca sa-i putem urmari.
— Vor banui ei c-avem de gând sa facem asta – zise Rindow – si poate ca depun într-adevar de mijloace necunoscute noua, pentru a ne distruge submarinul. Eu îi cred în stare da orice pe oameni acestia misteriosi.
— Fireste ca vom fi foarte prevazatori, raspunse capitanul. Îmi dau si eu seama de seriozitatea situatiei în care ne aflam. Tocmai împrejurarea ca tovarasii nostri. Desi erau bine înarmati si au fost desigur cu mare bagare de seama – au cazut prizonieri cu atâta usurinta dovedeste cât de primejdiosi sunt potrivnicii nostri. Presupun ca au la îndemâna mijloace care ne sunt cu desavârsire necunoscute si-mi dau seama ca nu era vorba goala amenintarea lui Gould.
— Domnule capitan, ce-ar fi sa aruncam grenade cu gaze de-a lungul întregii coaste de rasarit? Propuse Rindow. În felul acesta cred ca ne va fi mai usor sa-l gasim pe tovarasii nostri si pe acei care i-au atacat.
— Hm, daca am stii precis ca ei vor ramâne pe coasta pâna se va înnopta, masura asta n-ar fi rea. Banuiesc, însa, ca se vor aciui în mijlocul insulei, unde gazele nu pot patrunde. În schimb, nu e exclus sa fi pus ei vreo capcana, pentru

cazul când am avea de gând sa-i urmam pe tovarasi.
— Asa e, încuviinta primul ofiter. Rezultatul ar fi ca i-am ameti înca o data pe camarazii nostri, care se afla probabil pe coasta, în barca aceea ascunsa. Zau, nu mai stiu ce-am putea întreprinde...
— Trebuie sa asteptam pâna se va înnopta si în vremea asta sa nu pierdem din ochi coasta de rasarit, poate descoperim barca, raspunse Farrow. Alta solutie nu vad deocamdata. Si daca izbutim, cu atât mai mult va trebui sa fim prevazatori, ca sa nu cadem în vreo cursa primejdioasa, pe care oamenii acestia misteriosi ne-o pot pune chiar si pe mare.
— Ce vor face cu camarazii nostri? întreba Rindow. Drept sa spun, sunt foarte îngrijorat din acest punct de vedere.
— Banuiesc si sper ca vor fi legati de vâslele galerei, raspunse Farrow, caci altminteri soarta lor ar fi pecetluita. Din acest motiv, trebuie sa fim prevazatori, caci daca Gould acela va vedea ca ne tinem de capul lui, ne va ucide pur si simplu.
— Drace! Ai dreptate! exclama Rindow înspaimântat. Domnule capitan, atunci trebuie sa ne folosim de grenadele noastre cu gaze de îndata ce vom zari galera.
— Fireste, încuviinta Farrow. Va trebui sa-i ametim pe potrivnici si pe toti aceia care se afla împreuna cu dânsii pe galera. Distrugatorul australian nu ne-ar putea fi de nici un folos, deoarece daca s-ar

apuca sa traga asupra vasului misterios, i-ar primejdui în primul rând pe bietii prizonieri. Ghinionul nostru e ca si lordul Clive a fost facut prizonier. El s-ar fi putut întelege cu lordul Storry, de pe distrugator, cu ajutorul sistemului radiotelegrafic secret, caci trebuie sa ne asteptam ca Gould acela prinde toate comunicarile ce ni le facem între noi.
— Înainte ca distrugatorul plecat din Australia sa poata ajunge aici, cred ca ne vor fi salvat camarazii nostri, îsi dadu cu parerea primul ofiter.
— Sa speram, draga Rindow, ofta capitanul. Eu cred însa ca ne aflam acum în fata unei probleme care e mai greu de dezlegat decât toate celelalte care ni s-au pus pâna acum.
În vreme ce vorbea, Farrow îndeparta submarinul atât de mult de insula, încât periscopul sau nu mai putea fi vazut de acolo. Facu apoi un ocol în jurul limbii de pamânt si ramase la o departare bunisoara de coasta de rasarit.

IV.
PE GALERA.

TREZIREA LUI GEORGE si a tovarasilor sai nu fu prea placuta. De fapt. Nu resimteau nici o durere sau vreun efect suparator de pe urma pierderii cunostintei, dar situatia lor era atât de ciudata si grozava în acelasi timp, încât se speriara mult.
Sedeau unul îndaratul altuia, într-o încapere pe jumatate întunecoasa. George vazu înaintea lui spatele lordului,

în fata caruia se iveau umerii largi ai lui Petre.
La fel ca australianul salvat de dânsii, erau si ei legati cu lantul de niste vâsle mari si purtau, întocmai ca Baru, în jurul coapselor si bratelor inele de otel, de unde porneau lanturile spre mânerele vâslelor.
George mai observa ca avea pe dânsul numai niste pantaloni scurti de pânza si o pereche de pantofi din acelasi material. Restul trupului era gol. În încapere domnea însa o caldura înabusitoare, care justifica aceasta îmbracaminte usoara.
Când ochii tânarului se obisnuira cu semiîntunericul, deosebi si alte fapturi, care faceau miscari încete si regulate, apoi mai auzi un zanganit neplacut, produs de aceste miscari. În cele din urma auzi si plescaitul si gâlgâitul apei si-si dadu seama deodata ca se afla împreuna cu cei doi tovarasi ai sai pe galera pe care voiau s-o atace.
Nu mai lipsea mult sa-si piarda tot curajul de care dispunea. Dar îsi recapata repede sângele rece de care stia sa dea dovada întotdeauna: nu voia sa le faca dusmanilor sai bucuria de a-i vedea slab.
Dar smucitura pe care o facu spre a-si îndrepta trupul avu urmari la care nu s-ar fi asteptat, caci îndaratul sau rasuna deodata un glas aspru:
— Aha, recrutul cel nou s-a trezit! Ei, da-i drumul, tinere, ai fost atât de curajos pe insula si a venit vremea sa arati ce esti în stare. Haide, vâsleste, baiete, altminteri voi fi silit sa-ti vin în ajutor!

Vorbele acestea fura însotite de vâjâitul unui bici ce batea aerul în spatele sau.
„Frumoasa primire!” îsi zise el si ascultator, apuca coada vâslei mari si începu sa imite miscarile mecanice ale tovarasilor sai de suferinta.
— Vad ca esti om de înteles, auzi din nou glasul din spatele sau. Sau o fi efectul biciului? Se vede ca nu te trage inima sa faci cunostinta cu el. Ia sa-i privim acum mai de aproape si pe camarazii tai, caci cred ca s-au trezit si dânsii.
George vazu ivindu-se o faptura lânga el si de uimire era cât pe-aci sa-nceteze din vâslit. Aceasta faptura avea o asemanare izbitoare cu o gorila uriasa, era înalta de doi metri cel putin si lata în spate cât doi barbati laolalta.
Omul acesta trebuia sa aiba o putere grozava si George îsi dadu seama ca o lovitura de bici din partea lui ar spinteca imediat pielea de pe spatele nenorocitului, dupa cum se întâmplase cu Baru.
Clatinându-se întocmai ca o gorila, monstrul pasi greoi, ca si cum greutatea corpului ar fi fost prea mare chiar pentru muschii enormi ai picioarelor sale. Bratele neînchipuit de lungi se balabaneau încoace si-ncolo si George observa cu groaza în mâna dreapta a fiorosului individ un bici lung si noduros.
Uriasul îsi lasa mâna enorma pe umarul lordului, care statea aplecat deasupra cozii vâslei si aceasta „mângâiere” rasuna ca o pocnitura de arma.
— Las-o mai încet, Austin! Se auzi în aceeasi clipa un glas molcom, dar totusi

taios. A înghitit mai mult praf otravitor decât tânarul, îi zdrobesti umarul fara nici un folos. Si uriasul pe care l-am înhatat va mai ramâne în nesimtire câtva timp. Întoarce-te la postul tau!
Namila se supuse fara sa crâcneasca. Si George se înfiora din nou, de data asta însa de uimire. Caci în loc de o mutra animalica de maimuta, dupa cum se asteptase sa vada, observa pe trupul enorm al acestui individ un cap care ar fi facut cinste oricarui roman. Era cu adevarat un capriciu al naturii ca asezase un cap atât de nobil deasupra unui trup îngrozitor.
Numai ochii nu se potriveau acestor trasaturi frumoase. Aveau o expresie atât de rece, încât George se cutremura fara voie.
Austin observa asta si zâmbi. Strânse putin buzele-i frumos arcuite, dar trasaturile sale capatara cu prilejul acesta o astfel de expresie de brutalitate si cruzime, încât George îsi întoarse repede privirea.
Sufletul acestui om se potrivea de minune cu trupul sau monstruos, el era animalic si plin de cruzime. Cu pasi care pareau bubuituri, namila trecu pe dinaintea lui George.
Dupa câteva clipe, tânarul observa ca se afla iarasi cineva lânga dânsul. Privi în sus si vazu atintiti asupra lui o pereche de ochi cum nu vazuse înca la o fiinta omeneasca. în semiîntunericul din încaperea galerei, din acesti ochi izvora o lucire de un rosu ciudat. Pareau ochii unui animal fioros. Ciudat era si chipul

acestui om. Era bine taiat, dar barbia dovedea o energie si o brutalitate fara seaman. Parul acestui om cu ochii rosii era alb ca zapada însa.
Totusi, nu era batrân, dupa cum dovedea fata neteda si statura mladioasa si dreapta. Îsi atinti privirea asupra lui George, apoi zise:
— Acesta e, asadar, tânarul cel plin de curaj. Acum ai prilejul sa-ti arati cutezanta, baiete. Mai întâi sa-mi spui unde se afla submarinul tatalui dumitale în momentul când v-am prins noi pe insula. Sa nu minti însa, caci n-are nici un rost, Austin te va pedepsi cum se cuvine, ceea ce nu ti-ar fi deloc placut.
— Fireste ca submarinul se afla pe coasta de rasarit. Asta o stiai si dumneata raspunse George, fara sa se tulbure.
Ochii misteriosului personaj sclipira si mai tare, apoi urma:
— Tinere, sa nu fii obraznic, caci eu nu înghit asa ceva Raspunde-mi pe scurt fara vorbe de prisos, altminteri..., gândeste-te la Austin! Ce este cu grenadele de mâna pe care le-am gasit asupra voastra?
— Ele sunt umplute cu un gaz ametitor.
— A! Asta-i minunat le vom putea folosi deci, în cazul când submarinul va da totusi de noi. Aveti vreun plan cum si unde sa ma prindeti?
— Nu, tata banuia numai ca veti veni pe insula si atunci voia sa se foloseasca de grenadele cu gaze.
— Si-a gresit socoteala raspunse strainul, parând foarte multumit. Pe James Gould

nu-l prinzi atât de lesne. Voi l-ati salvat pe Baru acela care a sarit peste bord?
— Da el ne-a povestit istoria cu galera, pe care nici nu ne venea s-o credem la început.
Gould râse ironic.
— Si asta e o inventie a mea draga tinere, zise el cu oarecare mândrie. Am nascocit o pedeapsa exemplara pentru indivizii care au vrut sa ma fure. Voi v-ati pus în gând sa ma împiedicati – ei bine, va trebui sa împartasiti si voi soarta lor.
— Îmi dai voie sa pun o întrebare? zise George, când Gould facu o mica pauza.
— Da, tinere, întreaba, caci nu vei avea prilej sa comunici si altora raspunsul meu.
— De ce-i pedepsesti atât de aspru pe Kent si complicii sai?
— Ne aflam împreuna în vestul Australiei si nu stiu cum s-a facut ca o data mi-am exprimat parerea – întemeiata pe unele informatii – ca în apropiere de Brisbane s-ar fi aflând niste terenuri aurifere. Am mai spus ca aveam de gând sa fac sapaturi pe acolo. Dar Kent mi-a luat-o înainte, s-a despartit de mine sub un pretext oarecare, a plecat la Brisbane si a gasit într-adevar acolo un teren aurifer mic, dar bogat pa care l-a înscris la autoritati pe numele sau. Din fericire, în vremea asta eu am descoperit prin regiunile apusene o vâna de aur si mai bogata, pe care am început s-o exploatez singur, apoi am predat-o unui consortiu care ma lua de tovaras, în urma am cumparat de la Melbourne un vapor, am pus pe servitorii mei credinciosi sa-l

transforme în taina, i-am prins apoi pe toti aceia care se întovarasisera cu Kent si acum îl pedepsesc. Asta-i toata povestea galerei, care v-a dat voua atâta bataie de cap..

— Ne vine greu sa ne închipuim ca un om din vremurile noastre ar putea îndeplini asa ceva, raspunse George, fara sa-si piarda cumpatul. Trebuie sa observ însa, domnule Gould, ca ai lucrat împotriva moralei curente, caci în zilele noastre nici un om n-are caderea sa-si faca singur dreptate. Daca l-ai fi dat în judecata pe domnul Kent, sunt sigur ca ai fi reintrat în drepturile dumitale.

— Nu, tinere, asta nu s-ar fi întâmplat, caci n-aveam nici un martor cum ca i-as fi încredintat secretul. Am fost înselat pur si simplu, iar el a abuzat de încrederea mea. Pentru asta legea nu prevede nici o pedeapsa care sa fie destul de dreapta. Acum cred însa ca regreta si el, ca si cei care l-au ajutat.

— Ei vezi, daca esti într-adevar om drept, de ce vrei sa ne tii pe noi închisi aici? întreba George. Spuneai mai adineaori ca nu voi avea prilejul sa povestesc cuiva despre dumneata Cu alte cuvinte, asta înseamna ca ai de gând sa ne tii vesnic aici. Noi nu stiam din ce motiv ai construit dumneata galera si intentia noastra era doar sa eliberam niste bieti oameni pe care îl credeam în mâinile unui monstru.

— Hm..., te pricepi la vorba, zise Gould, dupa câteva clipe de tacere. Trebuie sa chibzuim bine la cuvintele tale. Ai oarecare dreptate, recunosc, dar de vâslit

tot va trebui sa vâslesti, la fel ca si tovarasii tai. Asta ca pedeapsa fiindca ati vrut sa puneti mâna pe mine. Poate ca va voi da chiar drumul în curând, dar nu va pot fagadui înca nimic. A! Uite ca s-au trezit si camarazii tai. Le poti povesti unde se afla si de ce a fost construita galera asta. Dar pe urma va trebui sa amutiti ca toti ceilalti de aici, altminteri o sa aveti de-a face cu biciul lui Austin.

Înainte ca tânarul sa poata raspunde ceva, Gould pasi mai departe si în locul lui se ivi Austin.

— Domnule Clive, Petre, avem voie sa vorbim câteva clipe, zise George în soapta.

Pe scurt, dar limpede, le povesti tot ce aflase. Când sfârsi, lordul zise:

— Asta e de necrezut, e...

Amuti însa de îndata, când Austin plesni cu biciul în aer si striga cu glas raspicat:

— Tacere, acum! nici un cuvânt mai mult! Vâsliti! Repede, altfel va trebui sa va vin în ajutor!

Când Clive vazu faptura monstruoasa ivindu-se lânga el, începu sa mânuiasca de zor vâsla cea grea. La fel facu si Petre, care-si dadu seama ca puterea sa de urias nu însemna nimic fata de a celuilalt.

În vreme ce vâslea, George încerca sa calculeze cam cât timp statusera în nesimtire. Submarinul ajunsese pe insula cam pe la amiaza, iar peste vreo jumatate de ceas fusesera ametiti de praful otravitor. Izbutisera oare indivizii acestia sa-i transporte imediat de pe insula?

Tatal sau si ceilalti camarazi se aflau în spatele lor, asa ca trebuie sa fi ghicit ce se petrecuse. Atunci, desigur, au ocolit imediat insula cu submarinul, deoarece vor fi presupus ca galera sau alt vas de ajutor se afla pe coasta de rasarit.
Daca Gould va fi plecat deci imediat, atunci si „Dox”-ul trebuia sa fie îndaratul galerei. Probabil ca Farrow astepta numai un prilej favorabil ca sa foloseasca grenadele cu gaze.
Se mai poate însa ca lesinul sa fi tinut foarte mult, ca galera a plecat numai în cursul noptii si ca el, George, împreuna cu tovarasii sai sa se fi trezit de-abia a doua zi dimineata. Mult ar fi vrut sa stie tânarul lucrul acesta, caci atunci ar fi putut socoti daca submarinul se afla pe aproape.
Vâsli înainte, în mod mecanic, caci biciul acestui om înfiorator era o amenintare prea grozava, totusi mintea lui lucra cu înfrigurare. Trebuia sa-ncerce sa scape. De vreme ce izbutise Baru, de ce n-ar putea-o face si el? De îndata ce se va întuneca voia sa se strecoare si dânsul prin deschizatura prin care trecea vâsla, fireste odata cu ea.
Dar daca Gould, temându-se ca si alti prizonieri s-ar putea folosi de mijlocul întrebuintat de Baru, îsi va fi luat masuri de aparare? George examina deschizatura prin care iesea afara vâsla si atunci observa ca teama lui era întemeiata, din nenorocire, caci vâsla era legata de peretele vasului prin doua inele groase de fier, împreuna cu un lacat.

Tânarul se lamuri imediat în cazul când se zarea în departare un vas, Gould era nevoit sa înlature imediat vâslele si sa-si urmeze drumul cu ajutorul elicei.
Deocamdata era exclus, deci, sa-ncerce sa scape pe calea aceasta, trebuia sa astepte prilejul când vâslele vor fi trase înauntru. Dar poate mai exista si alt prilej, anume când nenorocitii sclavi – din care faceau parte si ei – vor fi liberati peste noapte de vâsle, pentru a fi dusi în vreun dormitor.
Nu îndrazni sa faca o pauza, caci vazuse cum fiorosul Austin lovise cu biciul într-un nenorocit de negru, care-si îngaduise sa se opreasca vreo câteva clipe din vâslit.
— Vezi tu, tinere, zise Austin, rânjind. Asta îti da puteri noi. Munciti de zor, baieti, ca sa puteti dormi bine în timpul noptii si sa nu va dea în gând sa fugiti.
George privi cu durere la tovarasii sai de suferinta. El observa imediat ca negrii îndurasera mai usor chinurile la care au fost supusi, pe câta vreme albii aveau înfatisare de cadavre. Acestia vâsleau în mod mecanic, ca niste automate, tinând în jos capetele în care orice gând parea sa fi murit.
Tânarul îsi spuse ca asa se va „întâmpla" si cu el daca va fi nevoit sa ramâna câteva zile în iadul acela plutitor. Baru avusese dreptate numindu-l pe Gould „diavolul alb cu ochii rosii". Se cutremura fara voie când omul la care tocmai se gândea se ivi deodata lânga el si zise scurt.

— Înceteaza cu vâslitul, tinere, am ceva de vorbit cu tine! Austin, libereaza-l!
George se simti strabatut de spaima auzind vorbele acestea, întrebându-se ce avea de gând cu el misteriosul personaj. Dar imediat luci o raza de nadejde în sufletul sau. Poate ca acum i se oferea un prilej de fuga.
— Austin, vino si tu, pazeste-l bine pe tânar! Zise Gould. Aici te va înlocui Lionel.
George fu desprins de vâsla, dar i se lasara verigile de otel de la mâini si solduri, ca si lanturile care legau împreuna cele trei inele. Apoi Austin îl apuca atât de tare de bratul gol, încât tânarul cu greu se putu stapâni sa nu tipe de durere.
De-abia acum îl vazu George si pe al treilea individ din banda în mâinile careia cazuse. Era un barbat subtire, de statura mijlocie, cu chipul frumos, care statea linistit în gang, cu biciul în mâna. Dar când George se uita în ochii lui, se înspaimânta de privirea lor fioroasa.
Îndaratul lui Gould, care pasea linistit spre pupa vasului, Austin îl conduse pe tânar pe o scara îngusta care mergea în sus, apoi ajunsera cu totii pe puntea inferioara. George respira cu nesat aerul proaspat al marii si îsi dadu seama ca în curând se va lasa noaptea.
Privind în jurul sau, el descoperi doua soproane mari, ale caror usi erau deschise. În aceste soproane se aflau... doua avioane cu rotoare mobile.
Gould urmari privirea lui George, vazu uimirea de pe chipul acestuia si zise

râzând:
— Da, tinere, te miri, nu-am telegrafiat doar ca dispun de mijloacele prin care sa distrug atât submarinul vostru, cât si vasul australian. Am fabricat singur niste bombe care, aruncate din avioane, nimicesc la repezeala cele doua nave. Ghiulelele mele, pe lânga marea lor forta explozibila, mai au si însusirea de a raspândi gaze extrem de otravitoare si de a produce un foc ce nu poate fi stins, a carui temperatura topeste chiar si otelul. Asadar, chiar si sub apa pot distruge submarinul tatalui dumitale. Acum cred ca te-ai lamurit cum de-a fost cu putinta sa te aducem atât de repede pe vapor, împreuna cu cei doi tovarasi ai dumitale. În vreme ce tatal dumitale ocolea insula pe sub apa, noi zburam încoace. Asadar, nu prea exista perspective ca tatal dumitale sa te gaseasca prea curând. S-ar putea totusi sa-ti dau drumul peste un timp. Ca si tovarasilor cu care ai venit – caci vorbele dumitale de adineauri mi-au dat de gândit S-ar putea... am zis. Sigur nu e înca. Acum te rog sa-mi arati cum se mânuiesc grenadele cu gaze. Ma intereseaza mult, caci sunt chimist de meserie.
Monstrul cu chip de om tinea în mâna una din minunatele arme fabricate de printul Ghasna. Prin mintea lui George trecu un plan îndraznet: ce-ar fi sa smulga grenada din mâna lui Gould si s-o faca sa explodeze? Toti cei ce se gaseau pe vas vor cadea în nesimtire pentru douazeci si patru de ore, iar în vremea

asta s-ar putea ca tatal sau sa regaseasca urma pierduta.
Tinând ochii în jos, ca sa nu-si tradeze bucuria, el izbutii sa raspunda pe un ton nepasator.
— Compozitia gazului n-o cunosc, din pacate, caci doctorul nostru o tine secreta. În schimb, îti pot explica lesne constructia.
Întinse mâna spre grenada, dar în aceeasi clipa scoase un geamat de durere, caci Austin îi apucase bratul si-l strângea cu atâta putere, încât George avu senzatia ca i-o rupe.

V.
O LUPTA ÎN AER.

— NU ASA TINERE! râse Austin. Ia mâinile de la jucaria aia! Poti sa explici lucrul si prin vorbe.
George îi privi cu ura, caci era furios ca planul sau fusese distrus si fara sa se gândeasca la urmari, raspunse rastit:
— Te opresc sa te atingi de mine! Când capitanul dumitale vorbeste cu mine, n-ai ce sa te amesteci, m-ai înteles? Nu exista nici un fel de disciplina aici pe bord? Ar fi trist!
Chipul frumos al lui Austin capata o expresie de uimire, apoi se schimonosi de furie si cu iuteala fulgerului individul ridica pumnul sau asemanator cu un ciocan. Daca si l-ar fi lasat în jos, capul lui George ar fi fost zdrobit, dar Gould zise cu asprime:
— Înapoi, Austin! Tânarul are dreptate, te-ai aratat nedisciplinat. Sunt eu destul

de energic ca sa ma apar singur. Ia mâinile!
Scrâsnind din dinti, Austin se dadu un pas îndarat, dar privirea sa ramase atintita cu atâta furie asupra tânarului, încât Gould se rasti nemultumit:
— Baga de seama, nu cumva sa-ti descarci furia asupra baiatului, Austin! De aflat, tot aflu eu daca vei fi nedrept si stii bine ca ma pricep sa pedepsesc cum se cuvine. Repet baga de seama! În vremea din urma ai fost foarte neascultator.
— Pentru ca tot ce se petrece aici nu-mi convine! Tuna uriasul. E o prostie sa-i lasam pe toti ticalosii astia în viata. Sa-i aruncam în mare – asta ar fi lucrul cel mai nimerit – apoi sa ne întoarcem repede la terenul aurifer. De mult voiam sa spun ce am pe inima.
— A! Facu Gould, surprins. Nu cumva gândesc si tovarasii tai la fel? Nu le ajung banii pe care îi dau? Austin, baga-ti mintile în cap! Nu cumva vrei sa te pun si pe tine la vâsle, sub privegherea lui Lionel?
Uriasul izbucni într-un racnet de furie, apoi se napusti atât de brusc asupra lui Gould, încât George îl si vazu pe „capitan” cu capul zdrobit de pamânt. Dar nu se întâmpla asa... Caci mâna lui Gould se ridica repede în sus si un nor verzui îi învalui pe cei doi barbati... Cu iuteala fulgerului, George se arunca în laturi, caci recunoscu praful otravitor.
În aceeasi clipa, îsi spuse ca acum era cel mai nimerit prilej de fuga: se si aplecase peste parapet, ca sa sara în apa, dar vazu

sub el coada triunghiulara a unui rechin enorm...
Îngrozit, se-ntoarse repede: nu-l vazu înca pe Gould, caci norul verzui acoperea toata puntea, în schimb zari lânga el un drug de fier, care era întrebuintat la sondaje, probabil. Îl apuca repede si-l zvârli peste bord. Cu un plescait puternic, drugul cazu în mare si în vremea asta George se si furisa pe usa unuia din soproane si se catara în avion.
Acolo era în siguranta deocamdata, caci Gould va presupune, fireste, ca sarise peste bord si cazuse prada rechinilor. Se ghemui cât putu mai mult sub scaunul observatorului si vazu acum ca norul verzui începea sa se miste, ca si cum cineva l-ar fi alungat cu un ventilator, apoi îl zari pe Gould. Pe gura si pe nas avea câte o capsula de metal, un fel de masca împotriva gazelor si împrastia cu o batista norul otravitor care-l facuse pe Austin sa cada lesinat pe punte.
Englezul se uita cu atentie în jurul sau, apoi se repezi spre parapet si privi în apa. Facu un gest de necaz cu mâna, dadu din umeri si pasi îndarat. Mai vântura câtva timp batista ca sa împrastie ramasitele norului, îsi scoase apoi capsulele de pe nas si gura si striga:
— John, Jim!
Dupa câteva clipe se ivira în deschizatura puntii doi barbati cu umeri lati. Barbile lor încâlcite le dadeau înfatisarea unor indivizi salbaticiti, pentru care o viata omeneasca n-are nici o valoare, altminteri nu se vedea nimic deosebit la dânsii.

— Baieti! se rasti capitanul la ei, Austin s-a revoltat, de aceea îl vom pedepsi acum, punându-l si pe ei sa vâsleasca. Noul prizonier a sarit peste bord, profitând de norul împrastiat de praful otravitor. Pacat de el, desi cei doi rechini de colo s-or fi bucurat mult de norocul care a dat peste ei.
John si Jim se uitara la tovarasul lor care zacea în nesimtire.
— Fireste ca va trebui sa-i puneti lanturile cele mai trainice si câte doua rânduri – zise Gould – afara de asta supraveghetorul va primi un pistol cu gaz otravitor.
— Atunci trebuie sa-l chemam sus pe Lionel, caci noi singuri nu-l vom putea transporta de aici.
— Va ajut si eu.
George privi cu încordare cum cei patru barbati târau spre interiorul vasului trupul enorm al tovarasului lor de pâna atunci. Apoi începu sa chibzuiasca ce avea de facut. Era liber, e drept, dar mereu în primejdie de a fi descoperit. Daca ar fi avut acum o singura grenada cu gaze, lucrul ar fi fost mai usor. Ar fi aruncat-o dupa cei ce intrasera în interiorul vasului.
Acestia aveau acum treaba câtva timp sub punte, ca sa-l lege pe Austin de vâsla... La gândul acesta George iesi binisor afara din avion, se târî pâna la usa sopronului si-si încorda auzul. Apoi pasi fara zgomot afara si se-ndrepta spre puntea din mijloc. Asa cum banuise, aici se aflau cabine, dar foarte simplu amenajate, dupa cum putu observa prin

ferestruici. Ajunse apoi însa într-o încapere mai mare, aproape elegant mobilata si zari pe o polita armele care-i fusesera luate lui si tovarasilor sai. Vru sa deschida repede usa, dar o gasi încuiata.
Dezamagit, George merse mai departe. Voia sa-si dea seama cum e construit vasul acesta. La capatul gangului pe care se aflau cabinele observa o usa întredeschisa. O împinse încetisor si vazu atunci ca acolo era cabina de radiotelegrafia.
Se târî repede îndarat spre sopronul de unde iesise si se ascunse în coada avionului. Era si timpul, caci peste câteva clipe se întoarsera pe punte oamenii care îl transportasera pe Austin. Numai Lionel lipsea.
— A fost munca, nu gluma! Gâfâi Gould, stergându-si naduseala Nu mi-am închipuit ca Austin poate fi atât de greu. Acum sa stabilim pozitia unde ne aflam, caci vreau s-o înscriu în registrul de bord.
George îsi freca mâinile de bucurie. Situatia devenea din ce în ce mai favorabila pentru el si ai lui. În curând va putea comunica tatalui sau si distrugatorului australian locul exact unde se afla galera.
Spre nespusa lui multumire, Gould indica cu glas tare longitudinea si latitudinea. Prin asta George era scutit sa mai caute în registrul de bord.
Englezul se-ndrepta spre cabina lui, dupa ce zise oamenilor sai:

— Peste putin se va înnopta. Liberati pe prizonieri si duceti-i în dormitor! Numai Austin sa ramâna peste noapte la vâsla. Trebuie sa-l punem cu botul pe labe cât mai curând.
George era chinuit de foame si sete, dar nu putea cuteza înca sa-si paraseasca ascunzatoarea. Gould se putea înapoia din clipa în clipa, dupa ce va fi trecut în registru pozitia vasului.
Si într-adevar, în curând i se auzira pasii. Peste câteva clipe, el statea în fata usii deschise a sopronului. Privi în treacat înauntru si închise usa iar George observa ca era lesne de deschis, deoarece avea numai un zavor pe dinauntru.
Când se lasa întunericul, el parasi avionul si se târî spre usa. Deoarece pe punte totul parea sa fie linistit, tânarul trase încetisor zavorul si crapa usa.
Tinta lui era cabina de radiotelegrafie: cunostea bine mânuirea aparatelor, pe care o învatase de la inginerul Hagen. Când fu în fata minunatei instalatii, transmise imediat pe zece lungimi diferite de unda urmatorul mesaj:
„George Farrow pe galera. Pozitia: (indica exact datele auzite de la Gould). Veniti repede! Catre submarin si lordul Storry.”
Parasi repede cabina; dibui cu bagare de seama drumul spre cealalta a puntii si asa cum nadajduise, gasi magazia de merinde a vasului, îndata peste o cutie de chibrituri si facând lumina scoase dintr-un raft o cutie cu conserve de came si doua sticle cu apa minerala.
Fara sa mai piarda vremea porni înapoi spre ascunzatoarea sa. Când vru sa

coteasca însa pe dupa coltul hangarului, auzi glasul lui Gould pe puntea inferioara.
— John, tu vei lua în primire cârma iar tu, Jim, vei duce mâncare prizonierilor! Haide, Lionel!
Pasii se apropiau de locul unde statea la pânda George. Alerga repede înapoi în vârful picioarelor, coti ca fulgerul pe dupa cabina de radiotelegrafie si se strecura înainte, pe partea cealalta a gangului, unde se aflau cabinele.
Când ajunse apoi la celalalt colt al hangarului, se apleca si privi cu încordare spre puntea inferioara. Cu tot întunericul, recunoscu însa faptura lui John. Ajunse cu bine la usa, trase încetisor zavorul, o deschise si se strecura înauntru, închizând-o apoi la loc. Sari în avion si începu sa înfulece cu lacomie carnea conservata si bau din câteva înghituri o sticla întreaga de apa minerala.
Dupa o jumatate de ceas se-ntinse cât era de lung si cu toata primejdia în care plutea, sau poate tocmai pentru ca era obisnuit cu primejdiile, se lasa în voia somnului binefacator.
Acesta tinu însa prea putin. Glasuri puternice în fata hangarului îl trezira.
— E ceva suspect la mijloci se auzi vocea agitata a lui Gould. De unde cunosc ei pozitia noastra exacta? Numai printr-o radiotelegrama le-ar fi putut-o comunica cineva. Tocmai am prins niste mesaje prin care submarinul lui Farrow si distrugatorul englez îsi vestesc reciproc

pozitia noastra. Baieti, vreau sa cred ca nu se afla nici un tradator printre voi?
— Dar cum îti da în gând asa ceva capitane! Raspunsera toti trei într-un glas. Singura explicatie ar fi ca Austin s-ar fi eliberat pe întuneric si ca razbunare, sa fi transmis radiograma în lumea larga, apoi sa se fi înapoiat la locul sau.
— Prostie! exclama Gould. Nici nu cred sa se priceapa la mânuirea aparatelor. Poate ca am fost zariti însa de vreun vas pe care noi nu l-am observat... Hm! Submarinul se va ivi în curând... Dar las ca i-oi pregatit eu o primire calduroasa, desi îmi pare rau ca trebuie sa recurg la asta E vorba doar de libertatea noastra. Repede, scoateti avionul afara. Voi zbura singur! Voi ramâneti pe bord. Pâna sunteti voi gata eu ma duc sa iau doua bombe.
Spre spaima lui George, usa hangarului fu smulsa cu furie, apoi simti tremurarea aparatului, care fu scos afara. Tânarul era disperat. Gould voia sa zboare deasupra submarinului lor, ca sa-l distruga cu bombele sale grozave. Trebuia sa împiedice cu orice pret crima aceasta.
Fara sa vrea pipai cu mâinile în juru-i si simti o ladita, pe care o deschise cu bagare de seama. Lumina de pe punte cazu în interiorul avionului si George constata cu bucurie ca era o ladita cu unelte, din care scoase un ciocan scurt, dar greu. Un gând îndraznet i se înfipse în minte.
Cei de afara lucrau de zor la punerea la punct a avionului. Deodata auzi din nou

glasul lui Gould.
— Asa acum atârnati cu bagare se seama bombele! John, deschide usita! Jim, învârteste elicea de trei ori!
George se trase cât mai în fund, caci Gould urca în avion si lua loc pe scaunul desinat pilotului. Elicea începu sa zbârnâie cu putere, tot aparatul se cutremura, se smuci deodata din loc si se ridica în aer.
George observa cum avionul se înalta în cercuri mici si-si zise ca Gould trebuia sa fie un pilot desavârsit, caci decolarea de pe puntea mica a galerei se facuse cu mare dibacie.
În cele din urma. Aparatul începu sa zboare planat si tânarul îsi cauta un loc mai bun, pentru ca sa se poata ridica repede în caz de nevoie.
Un ceas de încordare se scurse, apoi Gould opri deodata motorul. Avionul începu sa coboare lin si George socoti ca sosise clipa hotarâtoare. Cu bagare de seama se ridica încetisor, în asa fel încât sa poata privi peste speteaza scaunului. Gould se aplecase peste margine si se uita în jos. George se ridica si mai mult si privi si el spre mare.
Atunci zari în departare „Dox”-ul lor, vazu chiar fapturi pe punte care alergau zorite spre pupa si prora. Desigur ca erau Jean Brike si ajutorul sau, care îsi pregateau tunurile.
În clipa aceea, Gould izbucni într-un hohot batjocoritor si rânji:
— Înca putintel si veti fi asfixiati, rupti în bucati si carbonizati.

Se apleca apoi spre podeaua aparatului, puse mâna pe o manivela, pe care George citi: „Bomba I, Bomba II”. Privi din nou în jos. Submarinul se afla înca departe, spre stânga, dar Gould îsi îndrepta avionul într-acolo.
Atunci George se ridica de tot, se apleca înainte si apuca mâna dreapta a lui Gould. O smuci îndarat, în acelasi timp cu manivela, aratatorul acesteia aluneca de la „Bomba I” la „Bomba II” si tânarul simti ca aparatul se usureaza odata cu caderea celor doua bombe ucigatoare.
În clipa urmatoare, George si ridicase dreapta în care tinea ciocanul. Gould cauta sa se fereasca de lovitura, dar era prea târziu, caci fierul greu îl izbi în tâmpla. Monstrul cu chip de om se zvârcoli o clipa, apoi ramase moale ca o cârpa. Din spatele lui, George puse mâna pe mansa. Învatase conducerea avioanelor si-l îndrepta cu dibacie în directia submarinului.
Cum s-a întâmplat, nu stia nici el singur, dar, dupa câteva clipe – care i se parura veacuri – avionul plescai în apa la vreo cincizeci de metri de submarin. Nu se afunda însa imediat si în clipa urmatoare George se afla pe una din aripi, facând semne camarazilor, care izbucnira în urale. Dupa câtva timp, atât el cât si Gould, lesinat, fura luati pe bord.
Peste doua ceasuri zarira galera. Submarinul se apropie de ea pe sub apa, iesi brusc la suprafata si Jan Brike zvârli o grenada cu gaze, care exploda în mare.
Lasara sa treaca o jumatate de ceas, dupa care Clive si Petre fura adusi pe

puntea submarinului. Prizonierii fura eliberati de la vâsle, în schimb Gould si complicii sai fura legati cu funii trainice.
Farrow intra apoi în legatura radiotelegrafica cu distrugatorul australian, care urma sa soseasca acolo a doua zi dimineata.
Înainte de a veni însa, capitanul parasi galera în vremea asta Kent si oamenii sai se trezisera din lesin si multumira calduros salvatorilor lor. Cei de pe „Dox" se încredintara ca în realitate Kent descoperise terenul aurifer si facuse imprudenta sa-i vorbeasca lui Gould despre el.
Dreptatea învinsese, deci si de aceasta data...

42
ÎN LUPTA CU CHINEZII.

I.
PONGO NE ELIBEREREAZA.

DUPA CE SE ODIHNI O ZI ÎNTREAGA dupa aventura avuta pe galera fiorosului Gould, George se simti din nou în puteri, vesel si dornic de noi aventuri.
Tânarul acesta neastâmparat avea sapte vieti în el. Nu se simtea în largul lui decât atunci când avea de întâmpinat primejdiile cele mai mari, fie în lupta cu salbaticii, fie cu cine stie ce monstri marini. Noroc ca acum avea o distractie placuta pentru ceasurile de ragaz, îl avea pe doctorul Bertram, care-i fagaduise sa-i povesteasca mereu din trecutul lui aventuros. Si din nou îi gasim pe cei doi

camarazi asezati în tihna în cabina savantului medic, care îsi relua firul întrerupt cu câteva zile înainte:
«O forta misterioasa îi smulsese pe cei doi paznici de la marginea padurii în desisul de nepatruns si Marian zise îndata:
— Asta a fost Pongo.
Nici n-ar fi putut ti altui decât negrul acela urias, cu înfatisare de gorila si al carui nume însemna chiar „gorila”.
Fara voie, ne opriram respiratia, caci ne spuneam ca cei patru atjehi din fata colibei noastre trebuie sa fi observat disparitia camarazilor lor. Vor da, desigur, repede alarma si prin asta viata noastra era în mare primejdie.
Daca am fi avut arme!
Se parea însa ca numai Marian – care se asteptase la asa ceva – bagase de seama disparitia brusca a santinelelor si gestul lui cu mâna ne atrase si noua atentia. Caci cei patru atjehi din fata colibei nici nu se clintira.
— Drace! Exclama unul din consilierii de stat, ce a fost asta? Probabil vreun prieten de-al dumitale, domnule Farrow? Dar cum naiba are de gând sa-i rapuna pe asti patru blestemati care ne pazesc si sa ne scoata teferi din lagar? Nici un om n-ar fi în stare de asa ceva.
— Asteapta si vei vedea raspunse Marian. Prietenul Pongo e în stare de lucruri si mai si. Sa ramânem însa linistiti, caci banuiesc ca va veni curând la noi.
Se scursera câteva minute într-o tacere adânca Deodata se auzi în spatele colibei noastre un zgomot usor. Cineva parea ocupat sa despleteasca ramurile. Tocmai

ma gândeam sa-i soptesc lui Marian sa facem putin zgomot ca sa le acoperim pe cele prilejuite de îndeletnicirea misteriosului prieten, când o ramura uscata pârâi cu zgomot.
Cei patru paznici tresarira si în vreme ce doi din ei se apropiara de intrarea colibei, tinându-ne sub amenintarea sulitelor, ceilalti doi alergara în spatele colibei.
Ne retraseram repede spre fundul adapostului nostru si Marian apuca oala cea grea de fier, în care ni se adusese mâncarea.
De-abia ne lipiram de peretele din fund, ca si auziram de afara doua strigate slabe, urmate de un zgomot înabusit. Apoi o cazatura grea pe pamântul acoperit de iarba.
— Le-a sfarâmat capetele, zise Marian, încet. Acum va trebui eu sa le dau de lucru celorlalti doi paznici.
Se aseza în fata mea si la lumina focului ce ardea în fata colibei vazui ca ridicase oala grea de fier. În clipa urmatoare cei doi atjehi navalira în coliba, tinând sulitele îndreptate asupra noastra.
Marian trânti atunci cu toata puterea oala în fata lor. Lovitura nu dadu gres, caci indivizii se clatinara pe picioare, scotând tipete de spaima. Dar înainte ca ei sa se poata dezmeticii, în spatele lor se ivi faptura uriasa a lui Pongo.
În lumina focului de afara parea un sol al iadului când îi înhata cu putere pe cei doi paznici si-i izbi cap în cap. Acestia nu scoasera nici macar un geamat si ramasera atârnati ca niste otrepe în pumnii lui de urias.

În lagar se stârni agitatie. De pretutindeni se vedeau rasarind trupuri negricioase de atjehi care se napustira spre coliba noastra Dar ramasera locului, scotând tipete de groaza când dadura cu ochii de faptura lui Pongo.
Uriasul negru se arata acum în toata grozavia lui. Îi dadu drumul la pamânt unuia din paznicii morti, îl ridica pe celalalt ca pe o maciuca deasupra capului si-l zvârli cu toata puterea în gramada bastinasilor. Apoi scoase racnetul de lupta pe care-l cunosteam si cu sulita ridicata sari peste foc înspre atjehi.
Racnind si urlând, superstitiosii bastinasi o zbughira ca iepurii în padure. În câteva clipe numai, luminisul ramase pustiu.
— Massers, veniti repede! Ne striga acum Pongo.
— Haideti, domnilor! le zise Marian olandezilor, care pareau tintuiti de peretele din fund al colibei. Prietenul Pongo nu are o înfatisare prea frumoasa, dar e baiat bun, totusi.
Marian pornise înainte si ne striga s-o luam prin spatele colibei. Acolo ne întâmpina alta surpriza, caci în fata noastra se ivi deodata Tomo, malaiezul, care se ploconi adânc si ne pofti sa mergem dupa ei, dându-ne în acelasi timp armele pe care le luase din coliba capeteniei. Pongo voia sa ramâna în coada micului convoi, care trebuia s-o ia acum prin padurea cufundata în bezna, unde primejdiile pândeau la tot pasul.

Eu paseam îndaratul iui Tomo, cu pistolul în mâna dreapta, iar în cea stânga aveam lampa de buzunar, gata s-o aprind la nevoie. Dupa mine veneau olandezii, iar Marian si Pongo încheiau convoiul.
Prin brâul de padure deasa de la marginea luminisului fusese facuta o spartura, desigur de catre Pongo, cu forta lui uriasa. Iar spartura asta se sfârsea pe o poteca de elefanti, bine întretinuta.
Mergeam destul de usor, dar vesnic în primejdie de a fi atacati de unul din acele animale enorme, cu pielea groasa de câtiva centimetri. De asta parea sa se teama si micul Tomo, care o luase la picior parca mânat de duhurile rele. Înconjurati de pericole de tot soiul, înaintam neobositi prin padurea înfioratoare, când deodata luci o raza de lumina înaintea noastra.
— Tuan, fluviul! Striga Tomo cu bucurie, dar se întrerupse cu un tipat de spaima si se opri atât de brusc, încât eu, care veneam în urma lui, ma izbii cu putere de el.
În aceeasi clipa, vazui despre ce era vorba. Cam la un metru înaintea noastra luceau doua puncte verzui – ochii unui tigru urias, pornit dupa prada.
În vremea asta, olandezii se lovira de mine si nu mai contenira cu întrebarile lor rostite în soapta. Voiam chiar sa ma rastesc la ei, poruncindu-le sa-si tina gura, când raspunsul veni din fata mea – mârâitul suparat al tigrului. Olandezii amutira pe data, dându-si seama ca stateam fata în fata cu moartea.

— Îndreapta-i lumina în ochi! Îmi spuse Marian încetisor, iar eu aprinsei imediat lampa.
Lumina vie ne înfatisa o priveliste înfioratoare, dar frumoasa în aceiasi timp. În mijlocul potecii statea un tigru enorm, ai carui ochi se închisera acum, lasând doar doua crapaturi, în vreme ce-si ridica buza groasa, descoperindu-si dintii stralucitori.
Ridicai pistolul încet, dar trebuie sa marturisesc ca nu prea îmi era la îndemâna. Fireste, eram sigur de gloantele mele, dar situatia era acum aproape disperata. La câtiva pasi în fata mea, uriasa fiara, care se pregatea în liniste de saritura. La dreapta si la stânga, padurea cea deasa, în care nu ma puteam adaposti. Si în spatele meu, olandezii, din pricina carora n-as fi putut sari înapoi. Si chiar daca glontul meu ar fi nimerit ochiul tigrului, tot îi mai ramânea destula putere sa ma doboare si sa ma sfâsie în bucati.
Toate acestea îmi trecura cu iuteala fulgerului prin minte, în vreme ce, linistit si hotarât în aparenta, cautam tinta.
Atunci se produse o usoara miscare îndaratul meu si în clipa urmatoare o mâna îmi atinse bratul.
— Da-te putin în laturi si intra în tufis – îmi sopti Marian – apoi tinteste ochiul drept, iar eu voi tinti în stângul.
Linistit de acest ajutor, ma vârâi într-un tufis de bambusi si Marian veni lânga mine. El era mai mester ca mine la tras si voiam sa-i dau, deci, cât mai mult câmp liber. Tigrul se ghemui, pregatindu-se de

atac. Stiam ca acum va închide mai întâi ochii aproape complet, apoi – cu putin înainte de saritura – îi va deschide brusc. Atunci era momentul sa tragem.
Se scursera câteva clipe de cumplita încordare. Fiara închise ochii, lasând doar câte o crapatura... înca o clipa si-i va holba... Deodata, ne pomeniram împinsi la o parte si auziram glasul lui Pongo zicând:
— Nu trageti, Massers! Dusmani în spatele nostru. Pongo va omorî pe „Sabaa".
Cu iuteala fulgerului, ma gândii ca Pongo nu putea fi de mult timp în Sumatra. Deoarece numea tigrul „Sabaa", ceea ce înseamna “gâtuitor de turme", nume pe care arabii îl dadusera leului. Si asta era în acelasi timp o dovada ca umblase mult prin lume si-si petrecuse, desigur, destula vreme printre triburile arabe.
Pongo înainta cu o jumatate de pas – în asa fel ca a fost învaluit de lumina lampii mele – si ridica bratul urias cu sulita grozava. Eu clatinai din cap neîncrezator, caci nu-mi puteam închipui ca un tigru sa poata fi ranit grav cu o sulita, dar sa mai fie si ucis. Dar se vede ca înca nu cunosteam forta supraomeneasca a negrului.
Pongo zvârli sulita. Urma un sunet scurt si suierator, atât era de vijelioasa forta cu care arma cea grea despica aerul, apoi vârful lat de fier se înfipse adânc în gâtlejul fiarei. Prin puterea aruncarii, tigrul fu ridicat în aer si ramase câteva clipe pe labele dindarat.

Atunci Pongo sari înainte cu pumnalul ridicat si, cu o lovitura grozava în gâtul animalului, zvârli în laturi trupul urias. De sub tufe se auzira câteva racnete, apoi corpul acela vargat se întinse la pamânt cât era de lung. Pongo sari într-acolo, smulse sulita din cadavru si ne facu semn sa mergem mai departe.

— Massers, repede! sopti el. Barca pe fluviu.

O porni înainte si noi îl urmaram cât puteam de repede. Mai ales olandezii, care veneau acum în coada, erau foarte zoriti... Si în vreme ce alergam, batrânul consilier gâfâi din nou:

— Dumnezeule! Domnule Farrow, spune-mi, te rog, cine si ce este ocrotitorul nostru? E o fiinta grozava, aproape supranaturala.

Tocmai voiam sa-i raspund ca-l voi lamuri mai târziu, când se auzi glasul lui Pongo, care prinsese cu auzul lui fin cuvintele rostite în soapta:

— Massers fie linistiti, dusmani si în fata noastra!

Perspectiva nu era prea îmbucuratoare. Aceasta însemna ca atjehii se dezmeticisera din spaima lor si ne-o luasera înainte pe drumul cel mai scurt. Noi aveam arme, dar olandezii erau lipsiti de aparare. Erau însa alti dusmani cei pe care-i stia Pongo înaintea noastra.

Dupa câteva minute eram la tarmul fluviului Atjeh. Acolo se afla un sampan mare si Pongo ne îndemna staruitor sa urcam. Eu si Marian stateam la prora, micul Tomo se ghemuise îndaratul nostru, iar olandezii se trântisera în

mijloc. La pupa statea în picioare Pongo, care împinse barca de la tarm. Avea o lopata lunga în mâna si îndrepta cu dibacie sampanul spre mijlocul fluviului.
— Cred ca acum suntem în sfârsit în siguranta, murmura batrânul consilier de stat. Mi-ai putea spune acum...
Fu iarasi întrerupt de Pongo, care aproape ca se rasti la el:
— Massers fie linistiti. Dusman înaintea noastra.
Si deodata de pe tarmul drept rasuna o chemare:
— Fu... Fu!
Ciudat si aproape înfiorator mai suna aceasta chemare în mijlocul padurii. De pe tarmul stâng veni raspunsul:
— Dan... Dan.
Asadar, chinezii erau înaintea noastra. Strigatul lor de recunoastere – parola, cum s-ar zice – era „Fu Dan" si vicleanul chinez conducea probabil rascoala kulilor si atjehilor.
Aceasta însemna ca ne aflam într-o situatie destul de grea. Trebuia neaparat sa debarcam undeva pe tarm si sa încercam sa patrundem în padure.
L-am împartasit în soapta aceasta parere si lui Marian, iar el mi-a dat dreptate. Si atunci am observat ca sampanul se apropia încetisor de tarmul drept Pongo stia asadar foarte bine ce era de facut si constatarea aceasta ne-a întarit încrederea ce o aveam în el.

II.
LOVITURA LUI FU DAN.

ALUNECAM APROAPE DE TOT DE TARM, în umbra aruncata de crengile copacilor. Pongo se aplecase si am bagat de seama ca asezase încet vâsla în sampan si luase în mâna sulita Aceasta însemna ca iar ne ameninta o primejdie. Fara voie, am ridicat revolverul, dar Marian, care zarise miscarea si-a pus mâna pe bratul meu.

— Las-o încolo, baiete! zise el. Pongo va face treaba singur.

S-a auzit un fosnet în tufis, caruia l-a urmat chemarea:

— Fu... Fu!

Si de pe celalalt tarm a venit îndata raspunsul:

— Dan... Dan!

Asadar, iarasi un post dublu pe amândoua malurile fluviului, care vestea mai departe fuga noastra. Eu eram încredintat ca mai jos se afla un numar mai mare de kuli care ne asteptau ca sa ne împuste pe toti deodata. Acum eram înca în umbra padurii, dar peste putin timp luna se va înalta pe cer, aruncându-si lumina deasupra fluviului, unde puteam fi vazuti foarte lesne. O miscare puternica, de pe urma careia sampanul începu sa se clatine, m-a trezit din gândurile mele.

Pongo intervenise. De-abia se auzise raspunsul de pe celalalt tarm, ca el si azvârlise cu toata forta sulita în desisul de lânga noi. Probabil ca zarise santinela, caci un horcait slab ne dovedi ca-si nimerise tinta. În clipa urmatoare opri barca lânga crengile tufisurilor si ne sopti:

— Massers, tineti!
Am pus si noi repede mâna. Tinând sampanul si Pongo disparu ca un sarpe printre ramuri. Dupa numai câteva clipe ne striga din tufis:
— Massers, veniti cu totii!
— Robert, ia-o tu înainte! zise Marian. Dupa tine vor veni domnii, iar eu cu Tomo mergem la urma. Repede, domnilor!
De-abia apucasem sa pasesc în tufis, când ma poticnii deodata de un trup neînsufletit. Era santinela chineza, pe care sulita lui Pongo o trimisese pe lumea cealalta Uriasul negru nu era de vazut, dar, la o mica departare de acolo, auzii din nou chemarea lui. Ma târâi înainte, calauzindu-i prin chemari scurte pe olandezii care veneau dupa mine.
În cele din urma am intrat pe o poteca îngusta si m-am ridicat în picioare, caci pâna atunci mersesem de-a busilea Dupa câteva minute, dadeam si de negru.
— Massers merge prea încet, mormai el. Pongo trebuie merge mai departe. Tomo conduce pe Massers.
În clipa urmatoare se facu nevazut Doar câteva fosnete usoare îmi aratara directia pe unde o luase. Era chiar drumul spre vulcan. Peste câteva minute, tot grupul nostru se adunase pe poteca îngusta si Tomo luase conducerea, asezându-se în frunte, în vreme ce prietenul meu Marian ramasese în coada si de data asta.
Poteca începu deodata sa urce si desisul se lumina putin de amândoua laturile potecii. Ne apropiam de regiunile superioare ale vulcanului. Tomo se opri

deodata si scoase un usor tipat de avertisment.
Luai imediat lampa de buzunar si strânsei revolverul în mâna dreapta, caci în aceeasi clipa auzii crengile trosnind. Olandezii din spatele meu începura sa se agite, caci dupa toate probabilitatile era vorba de un pachiderm ce venea spre noi. Si un elefant sau un rinocer nu se sperie atât de usor de un glont de „Parabellum”. Dar dupa câteva clipe, Marian izbuti sa ajunga lânga mine, îsi încorda auzul, apoi zise încet:
— E un om care se apropie de noi, facând sarituri mari.
Si ca o confirmare a celor spuse de el, rasuna de la o oarecare distanta glasul gâfâit or ai lui Pongo:
— Massers, unde sunteti?
— Aici, Pongo! Raspunse Marian. Ce s-a întâmplat?
— Massers! Exclama el ivindu-se. Fu Dan rapit pe Missis.
Staturam câteva clipe încremeniti, apoi Marian întreba:
— Ai dat de vreo urma încotro s-a îndreptat?
— Da, Massers, Pongo luat urma, porneste dupa el.
— Atunci mergem si noi cu tine! raspunse Marian, hotarât. Tomo îi va conduce pe dumnealor la Selimeum.
Hotarârea aceasta întâmpina împotrivirea energica a olandezilor si nici Pongo n-o încuviinta.
— Massers sunt pierduti daca ramân singuri, zise el agitat. Tomo va duce pe toti Massers la Askaris, apoi calauzeste

pe cei doi Massers (adica pe mine si pe Marian) în pestera. Pongo va face semn.
Propunerea aceasta era cea mai logica. Trebuia sa-i ducem mai întâi pe olandezi la loc sigur, apoi îl puteam urma pe urias. Pestera spre care trebuia sa ne conduca Tomo era, desigur, ascunzatoarea din care vicleanul Fu Dan o rapise pe fiica lordului. Prea departe nu va putea ajunge cu ea, având în vedere talentul lui Pongo de a descoperi urmele. Legionarii trebuiau sa fie de mult în mars, caci Meerkerk, hangiul, izbutise desigur sa comunice vestea rascoalei si ceruse sa se trimita ajutoare.
Sarcina noastra era acum sa scapam de urmarirea atjehilor si chinezilor care ocupasera fluviul si padurea – o întreprindere care nu cerea decât câteva ceasuri, dar era foarte primejdioasa, mai ales acum când eram lipsiti de cel mai pretios sprijin: Pongo.
Pe când rumegam înca aceste gânduri, Marian si daduse comanda de plecare. De data aceasta, eu urmam sa închei convoiul, în vreme ce el cu Tomo mergeau în frunte.
Olandezii o luasera înainte, urmându-l pe Marian, care ne tot îndemna sa mergem mai repede. Un sentiment de neplacere pusese stapânire pe mine, vazându-ma ramas în coada micului convoi, gonind prin padurea aceea întunecoasa, unde primejdiile te pândeau la fiece pas.
Totusi, drumul se facu în liniste, timp de vreo doua ceasuri, pâna se ivira zorile. Ne aflam acum în apropierea coloniei incendiate. Puteam cuprinde cu privirea

luminisul întins de la picioarele noastre. Ruinele casei lui Meerkerk si a casierului fumegau înca, dar kulii pareau sa fi parasit colonia, caci nu se zarea picior de om printre colibele de lemn.
Din aceasta pricina am fost neprevazatori si am înaintat pâna pe marginea colinei. De acolo se vedea deslusit o parte a fluviului; nadajduiam sa zarim venind barcile cu legionarii, dar nimic nu se vedea pe întinsul apei. Si totusi, stiam ca pe amândoua malurile se aflau santinele.
Deodata rasuna un tipat. Dintr-una din colibe iesise un kuli si cea dintâi privire a lui fusese îndreptata asupra noastra, asa ca într-o clipa se ivira de pretutindeni fapturi galbene, care începura sa racneasca furiosi când dadura cu ochii de noi. Un glas puternic porunci sa se faca liniste, apoi vazuram un chinez urias, care dadu un ordin scurt si arata în sus spre noi.
Imediat, chinezii se adunara la un loc si, racnind turbat, o pornira spre noi, dar în aceeasi clipa detuna pistolul lui Marian si uriasul care luase conducerea cetei ridica bratele în aer, se rasuci pe calcâie si cazu cu fata în tarâna. Kulii se oprira, privindu-se nedumeriti. Marian se folosi de ragazul acesta si zise încet:
— Desi nu prea voiam sa trag, cred totusi ca glontul acesta a fost salvarea noastra. Acum nu mai au conducator si împotriva unei hoarde turbate, care da navala fara nici un plan, ne putem apara mai bine. Ah! Si pe acesta va trebui sa-l culc la pamânt.

Era un atjeh înalt si subtire, care se ivise brusc în spatele nostru din padure si le adresa kulilor câteva cuvinte poruncitoare. Se întoarse apoi si scoase câteva tipete ascutite, la care i se raspunse din diferite parti ale padurii. Dar tocmai când ridica bratul, un glont al lui Marian îl culca la pamânt. Kulii nu se lasara însa, ci dadura navala înainte.
Situatia noastra parea disperata. E drept ca le împartisem olandezilor cele doua pusti si patru Browninguri ale noastre, iar noi ne pastrasem pistoalele „Parabellum", dar bietii functionari nu ne puteau fi de mare ajutor, caci tremurau atât de tare, încât era exclus sa poata trage cum trebuie. Asa ca apararea platoului ramasese în seama noastra – a mea si a lui Marian – si trebuia sa fim cu ochii în doua parti.
— Eu voi încerca sa-i retin pe kuli, îmi zise Marian linistit. Tu ia seama la poteca din spatele nostru! Atjehii se vor folosi de ea, caci prin desis nu pot patrunde.
L-am vazut pe chinezi înaintând ca un val cotropitor, apoi am mers repede înapoi spre marginea padurii, m-am ascuns îndaratul unui copac urias si mi-am atintit privirea în jos spre poteca îngusta, din care vedeam vreo treizeci de metri.
Marian trase câteva gloante, întâmpinate cu racnete de furie de catre kuli. Dar si olandezii pareau sa fi capatat curaj, caci auzii detunând si armele lor.
Deodata am tresarit speriat. Ca din pamânt, pe poteca se ivisera doua fapturi negricioase, care priveau spre platou. În

spatele lor aparuse un al treilea atjeh – probabil un fel de conducator, caci arata cu mâna înainte, ceea ce-i facu pe cei doi sa se târasca si mai aproape.
Atunci trasei si eu. Cei doi din fata se prabusira îndata cu fata la pamânt, iar al treilea cazu si el, dar se ridica apoi clatinându-se si disparu pe dupa cotitura potecii, înainte de a mai putea trage iar.
Acum padurea se însufleti. Un urlet scurt de furie rasuna dindaratul cotiturii potecii, apoi se auzira câteva chemari – probabil semnale – carora li se raspunse din toate partile.
Eram asadar încercuiti de atjehii rasculati, în vreme ce în fata noastra urlau kulii turbati. În câteva minute, atjehii vor da navala, eu voi izbuti, poate, sa împusc câtiva, dar tot va trebui sa cad sub numarul lor covârsitor.
Deodata, o liniste stranie se lasa în padure. Probabil ca bastinasii se sfatuiau înca, dar linistea aceasta nu era semn bun. Ma rasucii repede pe calcâie, simtind o mâna pe bratul meu. Era micul Tomo, de care aproape ca uitasem. Privea cu ochii holbati spre padure, apoi sopti înspaimântat:
— Tuan, suntem pierduti. Pretutindeni este foc.
Mi-am simtit trupul strabatut de groaza. În cel putin cincisprezece locuri izbucnise focul. Si boarea de vânt care se stârnise îndrepta vapaia de-a dreptul spre colina unde ne aflam noi Atjehii alesesera mijlocul cel mai sigur ca sa ne prapadeasca, deoarece marea de flacari ne alunga în jos, în bratele kulilor

turbati. Sarii în sus si alergai spre marginea platoului.
— Foc în spatele nostru! Le strigai camarazilor mei, apoi începui sa trag, caci galbenii se apropiasera pâna la câtiva metri de noi. Avura pierderi mari, dar se foloseau acum de cei cazuti ca de scuturi si împingeau cadavrele tot mai sus, în trecatoarea îngusta.
Chinezii observara deodata focul dindaratul nostru. Scoasera urlete de bucurie si începura sa se retraga repede. Nu mai aveau nevoie sa-si jertfeasca oameni, caci acum eram nevoiti sa coborâm.
Rasuflând din greu, ne daduram înapoi câtiva pasi din trecatoare. Si când ne îndreptaram privirile spre padure, ne daduram seama ca sfârsitul se apropiase. Doar câtiva metri de padure mai erau între noi si vapaia care înghitea cu lacomie lemnul uscat. Vântul se întetise si ne arunca dogoarea în fata, silindu-ne sa ne retragem pâna la marginea platoului. Deodata casierul scoase un tipat si scapa arma din mâna. Glontul unui chinez îi gaurise bratul, în clipa urmatoare detunara înca doua împuscaturi ale tragatorului nevazut, dar de data asta nu mai nimeri pe nimeni, caci ne daduram înapoi.
— Trebuie sa coborâm în trecatoare, zise calm Marian. Eu voi sta de paza aici, pe margine si voi raspunde imediat la împuscaturi, daca vor trage asupra voastra. Voi va trebui sa cautati cât mai repede acoperire în spatele celor cazuti la

marginea potecii. Dati-va drumul la vale, ca sa nu va poata nimeri gloantele.
Sfatul lui Marian era singura salvare si cel dintâi care-i urma avea sa fie Tomo. El sari spre marginea platoului si-si dadu drumul pe poteca înclinata. O facu atât de repede, încât chinezii nici nu avura ragazul sa mai traga. Al doilea fu casierul ranit.
El nu era atât de îndemânatic si imediat porni o împuscatura din padure, care din fericire nu-l nimeri. Marian însa îl descoperi pe tragator; cu iuteala fulgerului, descarca pistolul si un racnet de moarte ne dovedi ca dusmanul cei primejdios trecuse în lumea dreptilor. Probabil ca incidentul acesta îi înfricosa pe ceilalti kuli, caci olandezii ajunsesera cu totii nevatamati jos. În vremea asta, noi ne încarcaram din nou armele si aceasta spre norocul nostru. Probabil ca galbenii credeau ca eram acum cu totii în trecatoarea îngusta, caci deodata dadura navala din padure si dindaratul colibelor lor.
Daca eu si Marian n-am fi fost înca pe marginea platoului, am fi fost pierduti; asa însa îi întâmpinaram pe navalitori cu un foc viu. Lasând câteva cadavre pe teren, hoarda se retrase iarasi. Nu se asteptasera la aceasta împotrivire.
Acum venise momentul sa parasim si noi pozitia, caci focul atinsese marginea padurii si dogoarea era grozava.
— În jos! striga Marian în aceeasi clipa si imediat ne daduram drumul pe poteca. Din fericire, pe marginile acesteia crescusera câteva tufe de bambusi,

îndaratul carora ne puturam ascunde. Olandezii si Tomo se ascunsera si ei acolo si ne priveau acum înspaimântati, cu o întrebare muta în ochi.
— Ar mai fi o salvare, zise Marian deodata. Trebuie sa ajungem în padurea cea de jos, la dreapta noastra E drept, kulii stau îndaratul copacilor, dar si noi ne putem apara din dosul trunchiurilor. E singurul mijloc, caci focul din spatele nostru va cuprinde în curând si trecatoarea în care ne aflam. În clipa de fata kulii sunt înca atât de înspaimântati de împuscaturile noastre, încât avem toate sansele sa ne punem la adapost. La drum, domnilor, n-avem timp de pierdut.
Îsi facu vânt si cu pasi mari o porni în josul maracinisului. N-aveam încotro si-l urmaram. Câteva gloante zburara deasupra noastra, dar, datorita repeziciunii cu care mergeam, ajunseram nevatamati în padure. Cautaram imediat adapost îndaratul copacilor, caci eram împresurati de kuli, care aveau sa încerce desigur acum sa faca tot ce le-o sta în putere ca sa ne atinga cu gloantele lor.
Un tipat puternic m-a facut sa întorc capul. O priveliste înfioratoare mi se înfatisa înaintea ochilor. Micul Tomo n-avusese noroc. Îsi cautase adapost sub un copac, îndaratul caruia statea acum unul din kuli. Galbenul îi apucase cu mâna stânga de ceafa si în cea dreapta tinea un cutit mare, pe care se pregatea sa i înfiga în gâtlej.
În mai putin de o clipa, trasei pistolul, dar Marian fu mai iute si glontul lui îl

doborî pe chinez, eliberându-l pe Tomo. Micul malaiez îsi recapata ca prin farmec curajul, îi zâmbi lui Marian si, aplecându-se asupra mortului, îl lua armele.

III.
PE URMELE LUI PONGO.

TOCMAI ZÂMBEAM DE CURAJUL BAIATULUI, când un glont trecu pe lânga capul meu si se înfipse în copac. Repede trecui de partea cealalta a copacului urias. Dar de-abia ma postasem acolo, ca si piuira trei gloante trase din diferite parti asupra mea. Ma aruncai repede la pamânt si acelasi lucru îi facura si ceilalti, caci nu se mai auzi nici o împuscatura.

Trecura clipe de groaza. Dusmanii erau pe aproape si cunosteau locul unde ne aflam. Desigur ca erau hotarâti sa nu ne lase sa scapam cu viata si ca ne puteam astepta la surprize foarte primejdioase. Si de atjehi trebuia sa ne temem, caci acum focul pus de ei se potolise, dupa ce mistuise tot ce era lemn pe platou. Desigur ca se apropiau de colonie din amândoua partile trecatorii prin care ne salvasem si ne închideau astfel drumul din spate.

Si, într-adevar, deodata rasunara cunoscutele strigate prin care se întelegeau bastinasii între ei. Aceste strigate se apropiau de ambele parti ale trecatorii, în spatele nostru. În acelasi timp, padurea de jur-împrejurul nostru se însufleti, caci kulii dadeau acum de

veste tovarasilor lor de cele petrecute, atragându-le atentia în primul rând asupra locului unde stateam ascunsi.
Se parea ca lupta hotarâtoare se apropia îmi încarcai la repezeala pistoalele, hotarât sa-mi apar cât mai scump viata.
Deodata însa, strigatele razboinice ale kulilor se transformara în tipete de spaima si câtiva dintre ei o luara la fuga trecând pe dinaintea ascunzatorii mele.
Explicatia acestei întorsaturi o avuram curând, caci deodata rasuna un sunet de trompeta, iar în clipa urmatoare o salva puternica bubui în padure. Racnete salbatice de moarte si durere urmara si din ce în ce mai multi galbeni îsi cautau salvarea în fuga.
Staturam linistiti pe loc, caci nu ne lasa inima sa tragem asupra fugarilor. De altfel, nu era nici o nadejde sa scape de soarta ce-i astepta, caci legionarii aveau sa-i urmareasca pâna când cel din urma îsi va fi primit pedeapsa meritata. Si atjehii vor plati cu vârf si îndesat rascoala lor, caci în aceasta privinta olandezii nu stiau de gluma.
O a doua salva rapai prin padure si gloantele vâjâira deasupra noastra. Situatia devenea îngrijoratoare si pentru noi, caci daca soldatii ne-ar descoperi, lesne s-ar fi putut sa ne ciuruiasca cu gloante, înainte de a putea fi recunoscuti.
Acum însa, batrânul consilier de stat deveni salvatorul nostru, caci de cum se pierdu ecoul salvei, el striga cu glas tare ca se afla acolo împreuna cu ceilalti barbati.

Dupa câteva clipe eram înconjurati de legionari, care ramasesera foarte mirati vazându-ne înca în viata. Deodata se ivi dintre tufe si Meerkerk, fostul hangiu din colonie, care ne strânse mâinile cu bucurie.
Dupa cum ne istorisi mai târziu, ajunsese în Selimeum la doua ceasuri dupa câinele Pinh. Hangiul de acolo, Diersch, telefonase între timp statiunii de coasta Kota-Radja si colonelul van Graeve se si pornise la drum cu o companie de legionari.
În vreme ce soldatii îsi reluara urmarirea, noi ne despartiram de olandezi. Van Graeve se apropiase si el si se împotrivi planului nostru de a porni din nou în padure. Când auzi însa ca e vorba de salvarea unei tinere fete, ni se puse la dispozitie cu câtiva din oamenii sai. Refuzaram însa oferta, caci voiam sa-l urmarim singuri pe Pongo. În ochii nostri, uriasul negru facea cât o jumatate de companie de soldati.
Trebuia sa facem un ocol mare în jurul partii incendiate a padurii si multumita darului lui Tomo de a dibui urma, regasiram repede poteca pe care ne despartisem de Pongo. Nu merseram însa prea mult timp, caci deodata micul malaiez coti spre stânga, pe dupa un tufis mare de bambusi. În fata noastra se ivi atunci o alta poteca îngusta, care nu parea croita de vreo fiara, ci de puterea de urias a lui Pongo. Poteca aceasta ducea de-a dreptul spre vulcan, dupa cum lesne se putea vedea.

Dupa un ceas si jumatate de mers pe poteca aceea, padurea se rari si în curând vazuram ivindu-se peretele stâncos.
— Tuan. Acolo e pestera, zise Tomo si arata spre un tufis. Ramase locului cu bratul întins, întoarse încetisor capul si ne plivi cu ochii holbati de spaima.
Ce se întâmplase?
Din tufis, cam de la vreo cinci metri dinaintea noastra, îsi facu loc încet trupul unui „Matjang tutui itum", pantera neagra din Sunda. Un pufait scurt dindaratul tufisului ne dadu de veste ca acolo se afla si soata fiarei din fata noastra.
Pantera îsi trecuse trupul pe jumatate prin tufis, când dadu cu ochii de noi. Ramase imediat tot atât de nemiscata ca si noi, privindu-ne tinta cu ochii ei mari si verzi. Probabil ca era atât de surprinsa, încât nu stia ce sa faca.
Pentru noi, situatia era mai mult decât critica. Fireste, cu o împuscatura sigura din „Parabellum", lesne am fi putut-o rapune, dar atunci cealalta pantera ne-ar fi atacat cu atâta furie, încât cel putin unul din noi ar fi cazut grav ranit, daca nu chiar ucis.
Uriasa pantera îsi întoarse pe jumatate capul si imediat ridicai pistolul, caci acum aveam tinta cea mai buna. Dar Marian îmi sopti:
— Asteapta!
Auzind glasul tovarasului meu, capul urias se-ntoarse în pozitia dinainte si ochii verzi se atintira iarasi cu mânie asupra fapturilor straine care

patrunsesera în regatul sau. Ma asteptam acum la atacul sau si eram bucuros ca aveam arma pregatita, când fiara pufai pentru a doua oara; de data asta parea foarte întarâtata. Apoi rasuna un tipat grozav dintr-un gâtlej omenesc, urmat de o cazatura înabusita si de un horcait prelung. Pantera cealalta doborâse asadar un om, care, fara sa banuiasca ceva, venise din partea cealalta.
M-am uitat pe furis la Marian. Cine sa fi fost? Nu cumva Pongo, care ne astepta poate si cazuse victima fiarei grozave?
Marian arata cu capul spre tufisul de ferigi si când privii din nou într-acolo, vazui trupul urias ai panterei strecurându-se ca un sarpe.
— Marian, nu cumva o fi fost Pongo? Soptii eu plin de spaima.
— Nu, uriasul negru nu s-ar fi lasat el doborât de o pantera. Banuiesc c-a fost vreunul din banda lui Fu Dan, care voia probabil sa mai scoata ceva din pestera.
— Si noi ce facem acum? Nu putem patrunde prin tufis, caci ar însemna sa alergam de-a dreptul în labele panterelor.
— Nu e nici o primejdie, caci banuiesc ca s-au retras. Haide, nu-ti fie teama.
Si înainte ca sa-l pot împiedica, ei se si strecura prin tufisul de ferigi. L-am urmat desigur imediat si chiar dupa câtiva pasi am dat de un luminis mic, aproape rotund, care era marginit în fata noastra de peretele înalt, de stânca, al vulcanului Sejawa. În mijlocul peretelui se vedea o crapatura îngusta – intrarea în pestera lui Pongo.

La câtiva pasi în dreapta noastra zacea trupul unui kuli chinez. Deoarece nu se zarea nici urma de pantera, ne apropiaram si ne aplecaram asupra mortului. Era un chip necunoscut, schimonosit, cu ochii iesiti din orbite. Gâtul si pieptul li erau sfâsiate de ghearele fiarei si capul îi atârna într-o parte.

— Pacat ca nu mai poate vorbi, mormai Marian, desi ma tem ca tot nu ne-ar fi spus nimic. Dar ia sa-i scotocim brâul, poate ca dam de ceva care sa ne ofere lamuriri asupra bandei lui Fu Dan.

Scoase armele mortului din brâul lat pe care chinezul si-l înfasurase în jurul mijlocului: doua revolvere Browning, moderne si un pumnal malaiez, cu un mâner de lemn, cu încrustatii artistice, în lemnul negru mai erau încrustate cu sidef trei semne chinezesti. Marian privi mânerul cu atentie.

— Sa fie oare pumnalul acesta o „carte de vizita” a bandei? facu el dus pe gânduri. N-am vazut înca astfel de încrustati pe mânerele pumnalelor malaieze. Asa ceva pot face numai chinezii, cu rabdarea lor de fier. În orice caz, voi pastra arma aceasta.

— Banda pere sa fie foarte bine înarmata, zisei eu, privind lung Browningurile. Ce-ar fi sa le luam noi?

— Stiu si eu! Avem armele noastre, mai avem pistoalele “Parabellum" date de Meerkerk, totusi cred ca în momentele de fata nu strica sa avem cât mai multe arme. Sa luam deci fiecare câte un revolver.

Spunând aceasta, îsi vâri arma la brâu si eu facui la fel. Ne împartiram si cele treizeci de gloante gasite asupra mortului, apoi asezaram cadavrul pe marginea luminisului si-l acoperiram cu crengi.
În vremea asta, micul Tomo se oprise la câtiva pasi de crapatura din stânca si privea cu spaima în gaura întunecoasa. La întrebarea lui Marian de ce face o mutra atât de speriata, el raspunse ca era foarte posibil ca cele doua pantere sa se fi ascuns în pestera. Prietenul meu îi arata însa pamântul din fata pesterii, care nu prezenta urme de animal, ceea ce-l facu pe baiat sa se linisteasca si sa se strecoare înauntru. Noi ne luaram dupa el si aprinseram lampile de buzunar.
Gangul era tipic vulcanic, taiat neregulat în stânca. Se afunda mult în interiorul muntelui, iar din el se faceau mai multe alte ganguri laterale. În cele din urma, ajunseram într-o pestera boltita, uriasa, împodobita cu minunate stalactite si stalagmite.
În vreme ce Tomo numara cu atentie gangurile de pe partea dreapta, eu îi spusei Lui Marian:
— În definitiv, de ce am patruns aici atât de departe? Pacat de vremea pierduta. Pongo nu e aici si poate urmele lasate de el vor fi fost sterse de o mâna omeneasca – de pilda, de chinezul sfâsiat de pantera sau de animale. Ar fi trebuit sa urmam drumul luat de el, din luminis.
— Degeaba nu i-a fi poruncit el lui Tomo sa ne calauzeasca în pestera, raspunse

prietenul meu. Poate ca si-a lasat semnele acolo jos si a iesit din munte pe alt drum. Se mai poate sa existe alt gang, care taie calea lui Fu Dan.
— A! Vrei sa spui ca Fu Dan s-a îndreptat repede spre coasta cu prada sa?
— Da; banuiesc ca vrea sa se îmbarce prin apropiere de Segli, pe vreun vas de-al bandei desigur, caci în port nu se va putea îmbarca pe un vapor, împreuna cu Miss Abednego. Si el trebuie sa ocoleasca vulcanul, pe câta vreme Pongo cunoaste desigur un drum mai scurt prin interiorul muntelui.
— Cred ca ai dreptate, încuviintai eu. Aha! Tomo a gasit gangul cel bun.
Micul malaiez se oprise si ne facea semn sa ne apropiem. Cotiram la dreapta în gang si dupa câtva timp ne aflam într-o mica pestera, unde se simtea un aer proaspat si placut.
— Trebuie sa fie pe aici crapaturi care duc afara, zise Marian. A! Uite colo o vatra: si aici un culcus moale, de piei de animal. Hm!... Pongo a îngrijit-o bine pe biata fata. Nimic de zis. Ia te uita, Tomo a scos la iveala cufarul domnisoarei! Ei, piciule, ai de gând sa-l iei cu tine?
— Da, Tuan, asa poruncit Pongo, raspunse malaiezul.
— Fireste – încuviinta Marian – daca o vom salva pe fata, va trebui sa-i punem la dispozitie si vesminte, caci nu cred ca Fu Dan sa-i fi lasat vreme sa se îmbrace. A! Acum îmi dau seama ca l-a trimis pe galbenul acela – pe care l-a sfâsiat pantera – ca sa ia cufarul. Asta înseamna ca s-o fi simtind în siguranta, caci e lesne

sa-si închipuie ca Pongo se afla pe urmele lui.
— Nu s-o fi gândit ca negrul va izbuti sa ne elibereze atât de repede din lagarul atjehilor. Apoi, s-o fi bizuind si pe oamenii sai din colonie, care desigur ca ne-ar fi dat gata daca n-ar fi venit legionarii.
— Asa cred si eu. Pe coasta se va fi aflând desigur vreo corabie cu o mare parte din banda lui, astfel ca nu e de mirare ca se simte în siguranta chiar si fata de Pongo. Acum, hai sa mergem, Tomo a devenit nerabdator.
Micul malaiez îsi saltase cufarul pe umeri si pasise în gangul care ducea spre pestera cea mare.
— Tuan, repede, Pongo asteapta, starui el.
La lumina lampilor noastre ne trecu repede pe dinainte. Dupa câtiva pasi, observaram semnele lasate de uriasul Pongo: crengi uscate pe care le înfipsese în peretele înalt, la distanta de câtiva metri una de alta. Strabaturam aproape întreaga pestera si în dreptul unui gang lateral o creanga era astfel înfipta, încât vârful ei frânt era îndreptat spre interior.
Fara sa sovaie o clipa, Tomo se strecura în deschizatura îngusta si noi îi urmaram. Gangul era foarte scund si strâmt si cu greu puturam ajunge într-un loc unde era înfipta o a doua creanga, al carei vârf era îndreptat spre o gaura ce se casca deasupra pamântului, în peretele din stânga.
Tomo se oprise si privea gânditor în deschizatura. Marian îl dadu frumusel în

laturi, vâri bratul si capul în gaura si lumina înauntru. Apoi se vârî cu totul, strigând: "Puteti veni si voii" si se facu nevazut Tomo împinse repede cufarul înainte, se strecura si el, iar eu dupa dânsul.
Dupa ce ma ridicai în picioare, privii cu uimire în jurul meu. Ne aflam iarasi într-o pestera uriasa, cu mult mai mare decât cea dintâi. Marian si Tomo o luasera cu mult înaintea mea, asa ca iutii pasii si cu toti împreuna merseram aproape doua ceasuri, calauziti de semnele puse de Pongo. În cele din urma ajunseram la capatul acestei pesteri minune si aici daduram iar peste o creanga îndreptata spre o crapatura îngusta, un gang al carui teren urca în panta.
— Acum vom iesi în aer liber, zise Marian. Într-adevar. Dupa vreun sfert de ceas de drum, zaream lumina zilei si în curând ne aflam pe o poteca îngusta – croita probabil de un rinocer – care înainta de-a lungul stâncii, în vreme ce în fata noastra era desisul de nepatruns.
Cu greu ne-am putea face o idee despre o astfel de padure seculara, cum sunt de regula pe pamântul Sumatrei. Un labirint de crengi, maracini si funii de liane.
Fiecare centimetru de pamânt trebuie cucerit aici cu satârul în mâna Numai un pachiderm îsi poate croi drum pe aici.
— Trebuie sa cotim ta stânga – hotarî Marian – caci aici drumul pare sa coboare. A! Uite ca Pongo a pus chiar semn în sensul acesta. Socot ca suntem aici la cel mult doua sute de metri altitudine, caci în regiunile superioare

padurea e mai luminoasa. Dupa doua ore de mers vom ajunge la ses.
Marian pasi înainte, iar eu veneam si de data asta în urma. Între noi mergea micul Tomo cu cufarul.
Un timp, poteca merse de-a lungul stâncii, apoi coti mai adânc în padure si coborî tot mai mult.
Deodata, în mijlocul ei gasiram un nou semn al lui Pongo, pe care nu ni-l puturam lamuri: doua crengi astfel înfipte în pamânt, încât vârfurile lor se încrucisau. Erau însa din nou rupte si aratau drept înainte, spre un luminis mic în care se îmbuca poteca.
— Ce sa-nsemne asta? Întrebai eu în soapta.
— Doua ramuri încrucisate? mormai Marian. În limbajul cam naiv al lui Pongo, asta vrea sa zica sa ne acoperim, adica sa fim cu ochii-n patru fata de vreo primejdie. Te pomenesti ca-n luminisul acesta se atin chinezii!
Am vorbit atât de încet, încât ne-am înteles mai mult din miscarea buzelor. Ne-am scos „Browning"-urile si am pasit cu bagare de seama în luminis. Micul Tomo venea acum în urma, caci la o eventuala întâlnire cu chinezii ne-ar fi împiedicat calea.
Cu multa prevedere, atenti la fiecare zgomot, am pasit înainte. Observam cu bagare de seama tufisurile, cautând sa surprindem vreo miscare suspecta; dar nu se vedea si nu se auzea nimeni.
— Chinezii se vor fi retras, am zis eu râzând, când am ajuns în mijlocul luminisului.

Dar de-abia rostisem aceste cuvinte, ca primejdia si venise. Nu erau insa kulii.
Dintr-un tufis de bambusi se napusti fara veste asupra noastra o namila uriasa, sforaind amenintator. Viata prin regiunile salbatica ne învatase sa nu ne pierdem cumpatul, asa ca în aceeasi clipa sariram în laturi, fiecare în alta parte si dusmanul cel neasteptat trecu ca o sageata printre noi.
— Un taur banteng! racni Marian. Scoate „Parabellumul”!
Trebuia sa vârâm repede Browningurile în tocurile lor si sa scoatem pistoalele daruite de Meerkerk. Daca armele acestea sunt cam incomode la purtat din cauza lungimii lor, în schimb gloantele lor grele au o mare forta de penetrare, chiar când e vorba de vânat mai mare.
Si în fata noastra se afla acum un potrivnic foarte primejdios si puternic. Era un banteng, o fiara din padurile seculare ale Sumatrei, ba înca un taur urias si batrân, un asa-zis „pustnic”. Din pricina rautatii lor, animalele acestea sunt alungate din cireada, traiesc singure si vesnic întarâtate în codrii cei mai de nepatruns si declara razboi oricarei fiinte care le iese în cale.
Din cauza furiei cu care se napustise, taurul ajunse la câtiva metri înaintea noastra, în care vreme ne-am putut scoate pistoalele si ne-am mai dat un pas înapoi. Tocmai când eram gata, animalul s-a întors cu iuteala fulgerului si s-a napustit asupra lui Marian, care-i venea mai aproape.

IV.
CONTRABANDISTII.

MARIAN TRASE UN GLONT ASUPRA FIAREI, dar, din cauza ca se grabise, împuscatura dadu gres. Lucrul acesta nu i se prea întâmpla, caci era un tintas minunat Se arunca repede în laturi si cu sarituri de urias cauta sa se ascunda dupa trunchiul celui mai apropiat copac. Taurul se lua îndata dupa el.
Dându-mi seama de primejdie, trasei repede un glont în capatâna fiarei, cautând sa nimeresc tâmpla. Dupa sunet, îmi dadui seama ca glontul lovise un os tare: taurul nu fusese ranit, doar îl întarâtasem si mai mult.
Se rasuci cu iuteala fulgerului, napustindu-se asupra mea. Mai trasei un glont în capatâna lui enorma, auzind si arma lui Marian detunând de doua ori, apoi trebui s-o sterg la repezeala. Ma întorsei si alergai spre un tamarin urias. Îndaratul meu pamântul se cutremura sub copitele taurului. Cu iuteala fulgerului, cotii pe dupa trunchiul puternic, gata-gata sa-mi frâng gâtul din cauza maracinisului, dar primejdiosul urmaritor trecu ca o sageata pe dinaintea mea si se izbi de un tufis de feriga. Ma adapostii în spatele trunchiului si mai trasei doua gloante sub ochiul fiarei turbate. În acelasi timp, din dreapta mea, rasuna arma lui Marian.
Taurul scoase racnete de furie si, desi parea sa fie ranit grav, nu renunta la lupta, ci trecu ca o sageata pe dinaintea copacului unde ma aciuisem eu si se

îndrepta asupra lui Marian, care statea în mijlocul luminisului, fara nici o acoperire.
Dându-mi seama de seriozitatea situatiei m-am dat un pas în laturi si tintii linistit în spatele banteng-ului. Cele doua gloante ale mele îsi nimerira tinta, caci colosul se cutremura din tot trupul, mai facu o saritura greoaie, apoi se prabusi la pamânt. Gloantele trebuie sa-i fi zdrobit sira spinarii.
Vazui atunci ca Marian continua sa alerge voiniceste spre copacul sub care voia sa se adaposteasca; fara sa vreau, izbucnii în râs.
— Ei, Marianei strigai eu dupa ei. Poti sa-i dai lovitura de gratiei.
Prietenul meu se opri imediat si întoarse capul.
— Îti vine sa râzi, aii! facu el. Cred ca pâna la urma tot m-ar fi dat gata, daca nu l-ai fi nimerit atât de bine.
Venind apoi aproape de tot de taur, îi slobozi un glont în ochi. Trupul greoi se zvârcoli câteva clipe, apoi se întinse cât era de lung.
Uimiti, priveam la fiara aceea uriasa. Regretam din suflet ca nu-i puteam lua pielea si coarnele pentru vreun muzeu. Cred ca nici o gradina zoologica nu are un exemplar ca acesta.
În cele din urma, ne dezlipiram privirile de la privelistea atât de frumoasa pentru noi si ne pregatiram sa pornim la drum. De-abia atunci bagaram de seama ca micul Tomo cu cufarul lui lipsea. Nu observasem unde se refugiase când taurul se napustise asupra noastra.

Marian începu sa-l strige si imediat veni raspunsul de sus. Ne ridicaram privirile si... cu mare greutate ne stapâniram sa nu izbucnim în râs.
Micul malaiez sedea la vreo zece metri înaltime pe creanga unui tamarin urias de la intrarea luminisului. În mâna tinea cu toate puterile cufarul. Nici pâna azi n-am aflat cum izbutise sa se catere atât de sus cu greutatea aceea în mâna, dar asta ne dovedea ca teama lui de Pongo – care-i daduse, probabil, în grija cufarul – întrecea chiar si frica de taurul cel furios.
L-am ajutat sa dea jos cufarul, apoi sari si el ca o veverita din craca-n craca si când atinse pamântul, chipul îi stralucea de bucurie.
Am strabatut apoi luminisul si ne-am vazut deodata într-o situatie foarte neplacuta. Am descoperit iarasi un semn al lui Pongo, într-un loc de unde porneau doua poteci laturalnice, în afara de cea principala. Si tocmai peste semnul acesta trecuse taurul. Creanga îndoita fusese smulsa si zvârlita cât colo.
Ce era de facut? Desigur ca Pongo n-ar fi asezat semnul în mijlocul încrucisarii potecii, daca drumul nostru ar fi trebuit sa mearga drept înainte. Asadar, trebuia sa pornim pe una din cele doua carari laturalnice. Dar pe care?
Marian mormai ceva neînteles. Stiam ca se gândea pe unde s-o luam. Si eu îmi framântam mintea, pâna-mi dadu în gând sa-i întreb pe Tomo daca nu cumva cunoaste drumul adevarat.
Întorcându-ma, îl vazui facând un gest de prevenire si ducând degetul la buze. Îl

înghiontii imediat pe Marian care înceta cu mormaitul si se întoarse si el spre malaiez.
Tomo asculta cu încordare spre poteca din stânga, apoi ne facu deodata un semn si ne retraseram îndaratul unui tufis.
— Tuan, vine om încet, sopti el.
Ne ghemuiram sub crengi, cautând sa cuprindem cu privirea luminisul si poteca. Se scurse câtva timp si deodata pe poteca se ivi un chinez. Era un individ urias, cu ochii ce iscodeau nelinistit în toate partile. Purta un costum murdar, de pânza alba, cu un brâu lat de piele, din care ieseau la iveala paturile a doua pistoale si mânerul unui cutit Parea un potrivnic primejdios, cu care nu e de glumit.
Pasind în luminis, se înfiora o clipa când zari hoitul taurului, apoi trase imediat un pistol de la brâu, în vreme ce iscodea cu privirea în toate partile.
În cele din urma, paru sa fi ajuns la convingerea ca oamenii care omorâsera taurul nu mai erau în luminis, caci pasi spre trupul enorm. Clatinând mereu din cap, examina locurile pe unde patrunsesera gloantele, surprins, probabil, de micimea lor.
Deodata paru sa-i fi dat ceva în gând. Se ridica brusc, se rasuci repede pe calcâie si privi încordat de-a lungul potecii principale. Dând din cap multumit, parasi luminisul, apucând-o pe poteca din stânga, aceeasi pe care venise sus.
— Sunt încredintat – zise Marian, dupa ce iesiram din tufis – ca poteca asta, care

merge drept înainte, ascunde o taina, care poate pricinui moartea celui care n-o cunoaste. Probabil vreo groapa dintr-acelea pentru prins salbaticiuni, cu tarusi ascutiti pe fundul ei, sau vreun tigru urias, care îsi are salasul acolo. Ceva asemanator cu vestitul „man eater" – „mâncatorul de oameni" – din India rasariteana. De ce n-ar exista si pe aici asemenea tigri? Asa ca ne vom feri sa mergem pe aceasta poteca, în schimb îl vom urma pe chinez. Liniste si bagare de seama, dragii mei!

O porniram încetisor în jos, pe poteca. Aproape doua ceasuri tinu drumul, timp în care mâncaram came uscata din merindele pe care ni le dadusera legionarii. Deodata, Marian privi ca de obicei dupa o cotitura a potecii si ridica bratul. Acesta era un semn ca observase ceva suspect. Câteva minute se uita încordat, în timp ce eu îl tot înghionteam de nerabdare. În cele din urma, se dadu câtiva pasi îndarat, se-ntoarse spre mine si zise cu seriozitate:

— Priveste si tu, Robert, dar sa-ti pastrezi cumpatul. Sa nu scoti nici un sunet!

Sovaind, ma târâi pe brânci spre marginea potecii si iscodii cu privirea pe dupa cotitura. Bine facuse Marian ca ma prevenise, altminteri as fi facut cine stie ce nesocotinta.

Ajunsesem la plaja care se întindea pe vreo suta de metri pâna la mare. O tabara de corturi se afla pe tarm si doi chinezi tocmai duceau spre o barca o faptura în vesmânt alb, care se împotrivea din toate puterile. Trebuie ca

aceasta era Ellen Abednego, caci îndaratul galbenilor pasea un alt galben, pe care îl cunosteam foarte bine, amicul nostru Fu Dan.
Cam la vreo suta de metri de tarm se afla o jonca chinezeasca, dintr-acelea care se întâlnesc adesea în apele arhipelagului malaiez. Cu toata departarea, izbutii sa recunosc la prora ei trei semne ciudate, vopsite în alb si în aceeasi clipa îmi spusei ca erau la fel ca si cele de pe mânerul pumnalului pe care Marian îl luase de la chinezul sfâsiat de pantera. Îmi îndreptai apoi iar privirea spre grupul de pe plaja, care ajunsese acum la barca.
Fara voie, dusei mâna la pistolul de la brâu când vazui cum se împotrivea biata fata. Dar Marian mi-o smuci îndarat.
— Degeaba, murmura el. Nu putem face nimic cu forta fata de numarul lor mare. Mai bine sa-l asteptam pe Pongo, care nu va întârzia. la îndreapta-ti privirea înainte, dar ramâi culcat la pamânt Eu ma voi aseza deasupra ta si astfel vom putea spiona amândoi, fara sa ne expunem primejdiei de a fi descoperiti.
Îi ascultai sfatul si nu stiu cum se facu ca am vârât bratul drept mai adânc sub tufa pe dupa care priveam. Degetele mele atinsera un obiect tare – ceva ca fierul, fi atrasei atentia lui Marian si ne vârâram jumatate sub tufa, aprinzând lampile de buzunar. Spre uimirea noastra, daduram acolo de... sulita si pumnalul lui Pongo.
Iesiram din nou afara si ne uitaram nedumeriti unul la altul.
— As vrea sa stiu unde se afla el acum, zise Marian. Asculta ce-ti spun eu, e

acolo, jos, în mijlocul taberei chinezilor.
Repede, dar cu multa bagare de seama, ma târâi la postul de observatie, iar Marian se aseza deasupra mea; vazui atunci ca barca cu chinezii si Ellen Abednego o pornise de la tarm, îndreptându-se spre jonca. În tabara domnea o mare însufletire: lazi si butoaie erau rostogolite pe tarm, corturile erau desfacute si legate.
— Aha! Dumnealor se îndeletnicesc si cu contrabanda! mormai Marian. Atunci sa stii ca e rost sa punem mâna pe ei la Singapore. Nu putem fi departe de Segli si o canoniera olandeza ajunge în peninsula Malakka mult mai repede decât jonca. Nu as vrea sa trimit o depesa politiei engleze de acolo, caci cine stie daca n-o prinde banda! Ai observat semnele de la prora joncii? Sunt la fel ca acelea încrustate cu sidef pe mânerul pumnalului pe care l-am luat de la mort. Vom recunoaste usor, deci, jonca în Singapore.
— Daca nu vor vopsi pe deasupra semnele, în drum! Mi-am dat eu cu parerea. De siretlicul acesta se folosesc cam des contrabandistii si piratii.
— Ai dreptate. Atunci trebuie sa cautam sa putem recunoaste vasul dupa vreun alt semn. A! În mijloc sunt trei ferestruici, ceea ce nu prea se obisnuieste la astfel de vase. Se vede treaba ca prea cinstita banda are si încaperi pentru adapostirea fetelor rapite. Harnici oameni par sa fie dumnealor. Se îndeletnicesc cu de toate. Si, ia te uita, felul constructiei acestei jonci nu e ca al celorlalte. N-or fi având

cumva si un motor puternic, cu ajutorul caruia sa poata merge cu mare viteza?
— În cazul asta, nu ne poate folosi prea mult nici canoniera.
— Ba da, caci, chiar daca ajungem mai târziu ca ea, vom recunoaste jonca. În orice caz. Ai uite ca se întoarce barca înapoi! Acum vor transporta pe bord marfurile de contrabanda si vor porni în larg. Vom putea pleca deci si noi pe urma.
Mai trecu un ceas, timp în care barca transporta pe jonca marfa, corturile si zece kuli. Apoi fu ridicata si ea pe punte, iar echipajul se pregati sa ridice ancora.
Am sa amintesc aici ca, pentru a sta mai în voie si a putea privi mai bine, ne asezaram pustile noastre „Winchester" alaturi de noi, la îndemâna. În curând avea sa se iveasca prilejul sa ne folosim de ele.
Ancora tocmai fusese scoasa din apa si jonca începuse sa pluteasca încetisor, când deodata se ivi pe punte faptura aiba a Ellenei Abednego. În spatele ei veneau doi kuli, care aveau de gând probabil s-o prinda.
— Robert, repede, pregateste pusca! Racni Marian, dându-se jos de deasupra mea si sarind pe poteca cu pusca în mâna.
Îmi luai si eu arma si-l urmai imediat, în vreme ce Tomo se aseza îndaratul nostru si zise:
— Tomo va încarca repede daca Tuan va da gloante.
Îi vârâm repede în mâna baiatului câteva încarcatoare si ridicai armele.

Ellen Abednego ajunsese la parapet si se parea ca urmaritorii erau gata sa puna mâna pe ea. Nu puteam trage, caci am fi putut-o nimeri tocmai pe ea. Am vazut-o facând o miscare brusca, încalecând parapetul si sarind în apa.
Cei doi kuli se aplecara peste parapet, privind în jos, împietriti. Atunci se ivi lânga ei un al treilea chinez – Fu Dan. Parea sa le faca mustrari aspre oamenilor sai, apoi striga dând niste porunci. În urma carora câtiva oameni dadura buzna la barca de pe punte.
— Trebuie sa-i împiedicam! striga Marian si ridica pusca.
Dar înainte ca sa fi putut trage, auzii strigate grozave dinspre jonca, câtiva kuli aratând agitati spre mare. Priviram si noi într-acolo si un fior de groaza ne strabatu trupurile. Caci bietei fete i se pregatea o moarte si mai cumplita: un rechin cât toate zilele spinteca valurile cu repeziciune, ca si cum ar fi si zarit prada ce se ivise pe neasteptate.
— Trage! racni Marian, si-si îndrepta teava asupra monstrului. Dar alte tipete grozave ne facura sa privim din nou spre jonca.

V.
EROISMUL LUI PONGO.

PE PUNTEA VASULUI, care plutea mânat de flux, domnea mare agitatie. Deodata îi vazuram pe cei doi kuli, care se luasera dupa Ellen, sarind în aer, apoi cazând înapoi pe scândurile covertei, unde ramasera nemiscati. Dupa aceea, un trup

negru, urias îsi facu vânt peste parapet si sari în mare.
Era Pongo.
Dupa câteva clipe, iesi la suprafata si începu sa înoate din rasputeri spre rechinul care se apropia. Voia sa se jertfeasca pentru a salva din ghearele unei morti grozave pe tânara fata, pe care chiar el o rapise.
Între dinti, uriasul tinea pumnalul sau malaiez. Ellen Abednego înota cu toata puterea spre tarmul salvator, dar distanta era mare si fluxul o tragea înapoi.
Negrul înota însa mai usor si bratele sale puternice îl aduceau repede în apropierea „tigrului marii". Se aflau acum unul în fata altuia.
Rechinul – un exemplar de vreo noua metri lungime – îsi încetinise viteza si se-ndrepta agale spre victima sa înca trei, înca doi metri îi mai desparteau pe cei doi potrivnici... „Tigrul" se rasuci pe spate, ca sa se poata folosi de maxilarele puternice care, dupa cum se stie, sunt de partea cealalta a capului.
Pongo se napusti, pregatindu-se sa-i înfiga cutitul în trup. Dar rechinul paru sa fi vazut miscarea caci cu o lovitura de coada se arunca în laturi si trecu la câtiva centimetri de negru.
Nici un alt om nu s-ar fi putut salva în situatia aceasta dar cu Pongo lucrurile stateau altfel. Se afunda în apa, scotând afara bratul cu pumnalul si cu o putere „supraomeneasca" înfipse lama ascutita în trupul monstrului, tragând-o apoi de-a lungul si spintecându-l pâna-n coada.

„Tigrul” ranit de moarte începu sa se zvârcoleasca cu turbare, împroscând valuri însângerate, în vreme ce Pongo îsi puse din nou pumnalul între dinti si porni sa înoate ca un disperat spre tarm.
Kulii de pe vas, care privisera ca si noi cu rasuflarea taiata, se dezmeticira repede. Izbucnira într-un racnet de furie, caci acum nu mai era de gândit sa-si lase barca pe apa, ca s-o ajunga pe Elen Abednego.
— Atentie, Robert, kulii! racni Marian si în aceeasi clipa vazui ivindu-se pe puntea joncii câtiva galbeni, cu pusti în mâna.
Aveam o tinta buna, caci chinezii stateau lipiti unul de altul în lungul parapetului. Dupa o scurta întelegere, împroscaram puntea cu o ploaie de gloante, eu din stânga, Marian din dreapta Când terminaram încarcatoarele cu câte zece gloante, Tomo ne lua imediat armele pentru a le încarca din nou, în vreme ce noi trimiteam alte „salutari de plumb" din pistoalele „Parabellum”.
În câteva clipe nu mai ramase nimeni pe punte. Unii zaceau scaldati în sânge, altii dadusera bir cu fugitii în interiorul vasului, sau se ascunsesera care pe unde putuse.
Negrul o ajunse pe înotatoare, o apuca de brat si o duse aproape pe sus pâna la tarm. Când puse piciorul pe uscat, o lua în brate ca pe un fulg si, cu pasi mari, o porni spre noi. În vremea asta, jonca fusese mânata de flux atât de departe, încât nu mai aveam de ce ne teme.
Când ajunse pe poteca unde ne aflam, Pongo o aseza binisor jos pe fata. Ellen

Abednego era si mai frumoasa decât o vazusem noi în fotografia de pe biroul tatalui ei. Sfârsita de oboseala si plângând, ea ramase ca lesinata, murmurând cuvinte întretaiate de multumire si mângâind mâna lui Pongo, care facea o mutra de licean sentimental.
Când se mai linisti putin, Marian îi oferi un pahar de ceai rece cu rom si dupa ce dadu pe gât bautura întaritoare, ea se ridica sprintena ca o caprioara si ne întinse mâna.
Ne prezentaram si-i povestiram ca tatal ei ne rugase sa-i dam de urma, adaugând ca rasplata pentru salvarea ei i se cuvenea lui Pongo.
— Pentru asta m-a si rapit întâi, zise ea zâmbind, apoi, devenind serioasa, urma: Fu Dan i-a povestit c-as fi cu totul straina în casa tatalui meu, unde sunt tinuta prizoniera. Încet-încet a aflat adevarul si atunci m-a dus în padure; stia el bine ca în Singapore nu as fi fost în siguranta atâta vreme cât mai traiau Fu Dan si complicii sai. Noaptea trecuta. Fu Dan m-a rapit din pestera în care ma credeam în siguranta. Am trait ceasuri grozave pâna am izbutit sa fug din cabina în care m-a închis. Disperata cum eram, n-am mai tinut seama de nimic si am sarit peste bord.
— Massers termina vorba! se auzi glasul lui Pongo, care-si luase armele de sub tufa. Trebuie mergeti repede Singapore, Fu Dan în „Rechin albastru”.
— Ce-i asta, un restaurant?
— Da Pongo auzit, când ei credeau erau singur.

— Atunci sa stii ca-l prindem. Haide, Pongo, vom pleca cu un vas rapid din Segli, care nu e departe.
— Pongo ramâne aici, mormai uriasul. Pongo nu merge Singapore. Massers buni vine înapoi, face vânatoare mare, buna, cu Pongo.
— Nu vrei sa ne ajuti sa-l prindem pe Fu Dan?
— Pongo nu vrei merge la Askari.
— Tu esti mai de treaba decât cei mai multi dintre ei, zise Marian cu seriozitate.
— Askari râde când vede Pongo.
— Îti vom da o uniforma ca a askari-lor si atunci nimeni nu va mai râde, îi fagadui Marian.
— Nu uniforma, costum ca massers, zise negrul, începând sa se lase convins.
— Bine, îl vei avea. Dar hai repede, trebuie sa fim acolo înainte de a se face noapte.
Atunci interveni tânara fata:
— O, domnule Farrow, de-abia pot merge.
— Atunci te vom purta pe brate, hotarî Marian.
Dar înainte ca el s-o poata lua în brate, Pongo o ridica ca pe un fulg si începu sa goneasca, încât de-abia eram în stare sa-l urmam.
Mai curând decât ne-am fi asteptat, zariram în departare magaziile de tabla ondulata ale statiunii militare. Pongo se opri si-si lasa jos povara vie...
— Pongo ramâne aici, Tomo aduce haine, zise el, privindu-l pe micul malaiez cu niste ochi care-l facura pe acesta sa se cutremure.

— Asa, acum dati-mi voie sa ma îmbrac, zise Elen. Am gasit în cufar un costum minunat.
Se facu nevazuta dupa un tufis si peste câteva minute se întoarse îmbracata într-o rochie de olanda alba. Era fermecatoare si Marian fu de parere c-ar trebui sa ne punem în frac ca sa putem sta alaturi de ea.
Dupa o jumatate de ceas, eram în tabara, unde ne primea însusi comandantul, colonelul Daendels. Aproape ca nu-i venea sa creada cele povestite de noi, dar, în cele din urma, ne dadu crezare si ne puse la dispozitie o barca cu motor, prevazuta cu doua mitraliere. El socotea ca jonca chinezeasca – chiar presupunând ca avea un motor puternic – nu va sosi la Singapore decât a doua zi dimineata, pe câta vreme noi vom ajunge acolo cu vreo cinci ceasuri înainte.
Asa stând lucrurile, primiram invitatia lui de a lua masa împreuna si pe Tomo. Îi trimiseram sa-i duca lui Pongo cel mal mare costum pe care-l puturam gasi.
Colonelul îi preveni pe legionari cu privire la înfatisarea negrului si le ordona sa nu para mirati la vederea lui. Totusi, prin fereastra sufrageriei, vazui câtiva legionari tresarind speriati când sosi Pongo. Si când te gândesti ca în hainele cu care era îmbracat nu parea nici pe jumatate atât de fioros ca în „costumul" pe care-l purta în padure.
Daendels îi iesi în întâmpinare si-i saluta calduros. Bietul urias, pe care toti îl luau în râs, parea nou-nascut acum. Refuza însa cu hotarâre sa ia loc la masa

noastra si colonelul fu nevoit sa-i dea o odaie separata, unde i se duse mâncarea.
Dupa o jumatate de ora parasiram micul port, cu barca pusa la dispozitie de comandant. Mecanicul dadu drumul motorului cu toata viteza si putin dupa miezul noptii vazuram lucind în departare luminile din Singapore.
La politia portului ni se lua iarasi un lung interogatoriu si relatarile noastre fura întâmpinate cu multa neîncredere. Dar Ellen se înfurie si le spuse pe sleau domnilor politisti parerea ei prea putin magulitoare, adaugând ca ceea ce nu putuse face toata politia din Singapore izbutisem noi doi – adica eu si cu Marian. Telefona apoi parintelui ei si, dupa câtva timp, tata si fiica se îmbratisau plângând. Politistii devenira ca prin farmec grozav de politicosi. Se declarara gata sa ne ajute si Marian le spuse ca avem de gând sa punem cu botul pe labe restul bandei. Le descrise exact jonca si când aminti de cele trei ferestruici, politistii tresarira si raspunsera într-un glas:
— Asta-i jonca lui Ki Lung.
— Cine-i Ki Lung?
— Expeditorul, care mai e si proprietarul restaurantului „Rechinul albastru”.
— Atunci suntem pe calea cea buna, zise Marian, usurai Trebuie sa-l arestam pe Ki Lung si sa punem stapânire pe restaurant înainte de sosirea joncii.
Politistii facura niste mutre cam îngrijorate. La staruintele lui Marian, un sergent lung cât o prajina raspunse frecându-si barbia:

— Hm..., nu prea e atât de simpla chestia cu „Rechinul albastru". Câtiva colegi de-ai nostri au disparut acolo si toate raziile noastre l-au dus la nici un rezultat. Nu-l putem înhata pe Ki Lung asta, desi suntem încredintati cu totii ca e un mare criminal.
Atunci interveni Pongo, la care si politistii priveau cu sfiala.
— Pongo cunoaste „Rechinul albastru". Pongo calauzeste Askari.
— Daca e asa, sa stiti c-am câstigat partida, zise Marian vesel.
Lordul Abednego telefona prefectului politiei si acesta ordona sa ni se puna imediat la dispozitie oamenii de care aveam nevoie. Eram acum în total saisprezece insi si sub conducerea lui Pongo ne îndreptam spre „Rechinul albastru".
În drum ni se alaturara si alti politisti. Comanda o lua acum un comisar energic, în vreme ce noi cu politistii din port ramaseram sub conducerea iui Pongo.
Acesta ne calauzi prin niste ulite murdare din cartierul portului. Se opri în cele din urma în fata unei casute, împinse cu umarul usa si vârî mâna în gangul întunecos. Se auzi un zgomot nelamurit, apoi uriasul îsi retrase bratul si zvârli în strada un trup neînsufletit.
— Spion! Mormai el.
— Drace! Pe asta nu trebuie sa-l mai legam! exclama sergentul cel lung, care se aplecase deasupra chinezului. Prietenul dv. l-a zdrobit scafârlia.
Pongo îsi încordase auzul si în acelasi timp ridicase mâna impunându-ne

tacere. Cu toate acestea, sergentul nu se putu opri sa nu ne sopteasca:
— Prietenul dv. cunoaste bine „Rechinul albastru”, domnilor? Sunt aproape încredintat ca se afla curse pe aici, în care au disparut fara urma câtiva colegi de-ai nostri. Sa fim prevazatori!
— Eu cred ca Pongo cunoaste casa, raspunse Marian. Se prea poate sa nu cunoasca însa toate tainele ei. Ai dreptate, e foarte primejdios de patruns în spelunca asta de banditi.
— Da ar fi pacat ca niste oameni viteji sa-si dea viata în chip groaznic de dragul unor ticalosi. Blestematii astia de chinezi cam lucreaza cu chepenguri secrete. Cel mai nimerit lucru ar fi sa-l prindem pe Fu Dan si pe oamenii sai când vor debarca în port si prin amenintari sa-i silim sa ne tradeze tainele acestui salas de criminali.
Toata înfatisarea lui Pongo arata o mare încordare. Statea nemiscat numai capul si-l întinsese înainte si parea ca vrea sa strapunga, cu ochiul si urechea întunericul gangului.
— Voi trimite un om îndarat sa ia o funie – zise sergentul – caci, dupa cum vad, camaradul nostru n-are înca de gând sa patrunda în casa. O clipa, domnilor.
În vreme ce politistul se apropie de unul din oamenii sai si-i sopti ceva, eu ma adresai lui Marian:
— Crezi ca va ajuta la ceva funia daca groapa aceea ascunsa ar fi prevazuta cu tarusi ascutiti? Ar fi îngrozitor ca Pongo – care desigur va intra cel dintâi – sa-si

piarda viata în chip atât de crunt. Nu e chip sa punem mâna pe banda în alt fel?
— Am chibzuit pâna acum mereu asupra acestui lucru, dar am ajuns la concluzia ca patrunderea noastra în ascunzatoarea bandei e absolut necesara. Se prea poate ca Pongo sa le cunoasca macar pe cele mai primejdioase capcane, caci a fost, desigur, mai mult timp în slujba lui Fu Dan. Ma mira numai ca na intrat înca. Ce-o fi asteptând oare?
— Poate ca stie ca mai e vreun paznic pe gang si asteapta sa se apropie.
— Atunci sa stii ca-i va achita repede si pe acesta. Dar pentru ce si-ar parasi locul si-ar veni afara? As întelege, daca Pongo l-ar momi, dar asa?
— Stai, am aflat! Zisei eu repede: Pongo va fi stiind ca paznicul pe care l-a rapus va fi schimbat curând de altul. Sa vezi ca asa va fi.
— Da, ai dreptate, încuviinta Marian. Nici eu nu-mi pot lamuri altfel purtarea lui. Dar atunci ar fi mai bine daca ne-am da la o parte de la intrare, caci al doilea paznic ne poate vedea dinauntrul casei. Si urmarea ar fi ca va da imediat alarma.
— Asta ar trebui s-o stie si Pongo, am raspuns eu: nu-mi vine sa cred ca ar fi el în stare de o astfel de nechibzuinta. Desigur ca pândarul va iesi afara pe una din usile laterale ale intrarii casei si va alerga în bratele lui Pongo.
Discutia noastra fu întrerupta de sergentul care se înapoiase.
— L-am poruncit omului meu sa se grabeasca, ne comunica el. Peste câteva minute vom avea funia Drace! Prietenul

dv. negru tot mai ciuleste urechile la primejdia aia necunoscuta?
Îi comunicai repede parerea mea si politistul zise uimit:
— Dumnezeule, atunci banda asta e organizata militareste. E de necrezut sa cuteze asta sub ochii nostri. Ar trebui opriti toti chinezii sa intre în Singapore. Am avea si noi atunci liniste, caci malaiezii nu ne dau prea multa bataie de cap.
— Ar fi si asta o solutie – cam aspra, ce-i drept, dar temeinica, raspunse Marian.
— Numai ca atunci va pierde foarte mult comertul acestui oras, cei mai mari negustori de aici fiind chinezi, oricât de trist ar fi asta pentru europeni.
— Adevarat, avem aici chinezi care se pot masura cu multimilionarii americani. Dumnezeule! Dar ce face atât de mult acolo prietenul dv. negru?
Sergentului îi lipsea desigur calmul nostru, caci juca nervos de pe un picior pe altul.
— Fii multumit ca e asa raspunse Marian, caci omul d-tale va fi aici cu funia înainte ca Pongo sa intre înauntru. Dar…
Marian îsi întrerupse vorba, caci Pongo facu un gest de nerabdare cu mâna întorcându-si privirea cu asprime spre noi. Probabil ca venea un chinez pe gang, caci prietenul nostru negru ne facea semne energice sa ne dam în laturi. El însusi se lipi de zid si trupul sau urias se pregati pentru saritura. Încordarea noastra crescu la culme, caci acum urma sa se produca deznodamântul. Un singur

strigat al paznicului si tot planul nostru cadea balta. De fapt, ne puteam încrede în Pongo, dar, cu toate astea, oricare din noi ar fi ramas mai bucuros la locul sau, caci atunci ar fi stiut cel putin ce primejdie se apropie. Dar sa stai inactiv deoparte, asta ne enerva peste masura.
Ne cutremuraram fara voie când din casa se auzi scârtâind o usa si un glas striga încetisor un nume. Situatia era critica, deoarece – judecând dupa sunet – cel ce strigase se afla relativ departe de intrare. Si daca paznicul celalalt nu raspundea, atunci omul va deveni banuitor si va da, desigur, alarma.
Chinezul striga din nou, de data asta de mai aproape Pongo se strânse si mai mult; facea impresia unui tigru gata sa se repeada. Ridica încet bratul drept; strigatul se auzi acum aproape de tot de usa deschisa. Parea însa îngrijorat. Desigur ca al doilea chinez nu va iesi afara, ci va alerga îndarat si va da alarma.
Dar, deodata, Pongo se repezi înainte. Bratul sau se întinse în deschizatura întunecoasa. Se auzi un sunet nearticulat, apoi un horcait, ca si la primul paznic. Dupa aceea negrul îsi retrase bratul si zvârli un alt trup neînsufletit lânga celalalt.
Sergentul se apleca imediat deasupra lui.
— Drace! exclama el. Aruncând o privire sfioasa spre Pongo. L-a zdrobit si astuia scafârlia. Dumnezeule mare, puternic mai e prietenul dv.!
— Massers vine! Se auzi glasul lui Pongo dinauntrul casei.

Intraram repede si la lumina lampilor de buzunar coborâram o scarita îngusta. Eram acum într-o încapere mica, în ai carei pereti se aflau doua usi. Un politist vru s-o deschida pe una din ele, dar uriasul sopti:

— Nu bine, lasati! Intrare aici.

Spunând asta vârî vârful pumnalului într-o crapatura din podea si o usita ascunsa cu maiestrie se deschise în peretele masiv. Ne strecuraram repede prin ea si daduram într-un gang lat, din care porneau mai multe usi. Pongo coti la dreapta si ajunseram într-o odaie mare, rotunda.

Negrul rândui politistii pe una din laturile odaii, punând apoi câte doi oameni în firidele adânci ale usilor de pe partea aceea. Noua, lui Tomo si sergentului, ne indica un loc la începutul încaperii, arata apoi spre celalalt capat si zise:

— Fu Dan vine acolo. Massers lasa intre pe chinezi, apoi sare la ei. Pongo pazeste în dos.

Si fara sa mai astepte un raspuns, strabatu încaperea si se facu nevazut la celalalt capat al ei.

Planul sau era foarte simplu, dar bun, numai ca luase din nou asupra-i partea cea mai grea, adica sa taie drumul kulilor.

O liniste mormântala domnea în odaie. Oamenii nici nu îndrazneau sa respire, ci stateau într-o asteptare încordata, cu revolverul într-o mâna si vâna de bou în cealalta.

Îmi aruncai întâmplator ochii spre dusumeaua marii încaperi. Deodata, desi nu-mi venea sa cred – la mijloc se deschise un chepeng. Fara nici un zgomot, capacul cel mare se înalta, apoi se ivi capul unui chinez care privi banuitor în juru-i.
Nu cutezam sa misc un deget si doream cu aprindere ca si camarazii sa fi zarit capul acesta si sa ramâna si ei linistiti. Si – slava Domnului! Asa se si întâmpla, caci chinezul se strecura încetisor afara si dupa ce puse piciorul pe scândura, închise chepengul la fix.
Era un individ urias, care n-ar fi putut fi rapus cu una, cu doua. Îsi înalta trupul si privi din nou în preajma-i. Dar politistii se ascunsera atât de bine în firidele adânci, încât neasteptatul dusman nu observa nimic.
Acum venea de-a dreptul spre noi, care ne aflam la intrarea încaperii. Trebuie sa marturisesc ca nu prea ma simteam linistit, caci, dupa miscarile încete, ca de târâtoare, ale chinezului, ne puteam da seama cu usurinta ce forta uriasa zacea în trupul acesta puternic: nu era numai foarte robust, ci si extrem de agil. Aveam de-a face cu un potrivnic care nu era de dispretuit, cu atât mai mult cu cât trebuia sa-l rapunem pe nesimtite. Altminteri m-as fi folosit de pistol.
Îl invidiam acum pe sergent pentru vâna de bou ce-o avea; caci, în împrejurarile date, asta era arma cea mai potrivita. O lovitura data cu îndemânare – si, fireste, cu toata forta – l-ar fi culcat la pamânt chiar si pe uriasul acesta. Pentru orice

eventualitate, scosei pistolul „Parabellum” si-l apucai de teava. O lovitura cu patul ar fi fost în stare sa-l amuteasca tot atât de bine ca si vâna de bou.
Chinezul era acum la vreo sase metri de noi. Îl auzii pe sergent rasuflând mai repede: desigur ca nici el nu prea se simtea în largul lui. Zgomotul acesta asa slab cum era, trebuie sa fi fost auzit de potrivnicul nostru, caci se opri brusc, privi cercetator în gangul întunecos si trase repede un cutit enorm de la brâu.
Am început sa tremur... Deodata, l-am vazut însa în spatele lui pe Pongo. Care stie Dumnezeu cum se furisase atât de nesimtit. Rasarise ca din pamânt. Galbenul ridica dreapta cu cutitul si facu un pas înainte.
Pongo îl apuca atunci de încheietura mâinii si cu stânga prinse gâtul primejdiosului dusman. Individul horcai si începu sa se smuceasca din toate puterile. În pumnii lui Pongo era însa ca un copil.
Negrul urias facu deodata o miscare rapida cu amândoua bratele. Se auzira atunci doua trosnituri, de parca s-ar fi facut tandari o oala de lut Chinezul se îndoi de mijloc si atârna nemiscat de bratele puternice ale lui Pongo, în vreme ce cutitul îi cazuse din mâna. Negrul îi rupsese mâna si-i rasucise capul.
Trase linistit cadavrul spre chepeng, îl deschise si-i dadu binisor drumul jos. Închise apoi capacul, ridica cutitul mortului si se înapoie la postul sau din fundul încaperii.

Îngroziti si uimiti de cele vazute, ramaseram la locurile noastre, asteptând cu încordare sosirea lui Fu Dan si a oamenilor sai.
În cele din urma, scârtâi pe undeva o usa, apoi kulii se strecurara în încapere. Veneau tot mai multi, de-a dreptul spre noi si cei din frunte ne-ar fi descoperit, cu siguranta, daca nu s-ar fi auzit deodata îndaratul lor un racnet înfiorator. Galbenii se oprira si întoarsera repede capul.
La celalalt capat ai încaperii statea Pongo, tinând în mâna stânga trupul neînsufletit al lui Fu Dan. Ridica bratul drept cu sulita cea grea si o zvârli cu putere în grupul din fata lui; scoase apoi tipatul sau de lupta, zvârli deoparte cadavrul lui Fu Dan si se napusti înainte cu pumnalul ridicat.
Kulii se trasera înapoi din fata negrului; la o comanda a sergentului, politistii îi atacara. O încaierare scurta, înversunata, dar chinezii prea fusesera luati prin surprindere ca sa poata opune împotrivire si apoi englezii cu vâna de bou îsi facura datoria pe deplin. Numai din când în când detuna câte o împuscatura, urmata de un tipat de moarte.
Dupa zece minute, toata banda fusese facuta inofensiva.
În afara de Fu Dan, înca opt oameni fusesera rapusi, în mare parte de Pongo. Ceilalti aveau sa fie legati si dusi de-acolo.
Fusese o captura foarte însemnata, caci la o cercetare mai amanuntita se dovedi

ca Ki Lung faptuise tot soiul de crime împreuna cu banda lui. Asa cum ma asteptam, toti membrii ei aveau sa fie spânzurati mai târziu.
Pe vremea aceea, noi ne aflam însa din nou în Sumatra, caci o telegrama a gradinii zoologice din Amsterdam ne însarcinase sa pornim la vânatoarea unui rinocer cuirasat. Acest soi de rinoceri traiesc în niste mlastini de care mai ca nu te poti apropia si pâna atunci nu fusesera împuscate decât doua exemplare si înca cu pretul vietii multor vânatori. Viu nu fusese înca prins nici unul.
Era ceva ce ne ispitea si deoarece Pongo se declarase dispus sa ne ajute, o pornisem cu inima usoara la întreprinderea asta putin obisnuita.»
— Întreprindere pe care ti-o voi povesti pe larg într-una din zile, draga George, încheie doctorul Bertram.

43
INSULA VRAJITA

I.
ÎN PARADISUL FIARELOR.

— DRAGA CAPITANE, cred ca ma înseala vederea, zise lordul Clive frecându-se la ochii. Ia priveste si d-ta. Tigru sa fie ce se vede pe insula de colo? Pare sa fie un tigru regal, cum numai prin India centrala se întâlnesc.
Capitanul Farrow se uita uimit la musafirul sau, pe care toti camarazii de pe submarin începusera sa-l iubeasca.

Desigur ca nu putea fi decât o iluzie optica, deoarece pe insulele din partea rasariteana a Pacificului nu traiau tigrii. Ei ajung numai pâna în Sumatra si au alta înfatisare ca a tigrilor Indiei.
Lordul Clive observase privirea plina de îndoiala a capitanului.
— Crede-ma, capitane – zise el cu seriozitate – l-am vazut bine. Vezi tufa aceea roscata de acolo? Între ea si palmierul de alaturi a disparut fiara.
Farrow privi prin ochean locul aratat, dar nu putu descoperi nimic.
— Desigur ca te-ai înselat, dragul meu – zise el. Probabil ca reflexul razelor soarelui care cad pe tufa ti-au dat imaginea unui tigru. Spuneai doar singur ca trebuie sa fie o iluzie optica, caci de unde si pâna unde sa vie aici un tigru indian? Sau nu cumva îti închipui ca cineva ar fi putut importa tigrii pe insulele Pacificului?
— Am întâmpinat noi atâtea lucruri ciudate, încât nu m-as mira deloc, raspunse Clive. La urma urmei un tigru ar gasi toate mijloacele de trai pe una din insulele astea.
Farrow zâmbi.
— Ne putem apropia cu vasul de insula, ba sa si debarcam. În fata tufisului cu pricina e o plaja marisoara si în nisipul ei moale ar trebui gasim urmele fiarei. Daca într-adevar nu te-ai înselat.
— Da, draga capitane, asa sa facem! încuviinta lordul. Vreau neaparat sa-mi dau seama daca e cu putinta sa ma însel pâna într-atât. Doamne! Pot jura ca am

vazut tigrul prin ochean cum te vad si ma vezi.
Duse din nou ocheanul la ochi si cerceta iarasi marginea desisului verde al insulei spre care se îndrepta acum „Dox”-ul. Deodata scoase o exclamatie de uimire, dadu drumul ocheanului, se uita la capitan si zise, silindu-se sa zâmbeasca:
— Nu, draga Farrow, mai bine sa nu ne apropiam de insula, caci ma tem ca e vrajita. Ocoleste-o fara sa te opresti, iar eu ma voi duce la doctor si-l voi ruga sa ma examineze. Se poate ca sederea îndelungata la Tropice sa fi daunat sanatatii mele si va trebui sa ma odihnesc câtva timp în patrie.
— Pentru numele lui Dumnezeu, ai vazut din nou tigrul? Întreba capitanul.
— Nu – raspunse Clive cu glas înabusit – caci atunci n-as fi atât de uluit. De asta data am vazut lamurit lânga tufis capatâna unui rinocer indian. Si ocolim deci insula, iar eu ma duc sa-l consult pe doctor.
— Ia stai nitelus! Zise capitanul si-l privi pe lord cercetator. Din ochii d-tale pot recunoaste si eu ca nu suferi de friguri. Daca sustii cu hotarâre ca ai vazut întâi un tigru. Si apoi un rinocer, atunci e sigur ca se afli chiar pe insula animalele astea. Vom debarca si ne vom pune sa cautam urmele, ca sa vedem cum stau lucrurile. Spuneai singur doar mai înainte ca dupa atâtea prin câte am trecut, chiar imposibilul e cu putinta.
George, care se apropiase de ei si auzise ultimele cuvinte, scoase si el acum o exclamatie de mirare si zise apoi:

— Tata, lordul are dreptate, insula asta e vrajita. Mai bine s-o ocolim, caci nu ne intereseaza cine si ce traieste pe ea.
— Alta acum! facu capitanul. Ce-ai mai vazut si tu, baiete?
— O pantera neagra de Sunda, raspunse tânarul. Venise pe tarm dintr-un tufis, dar s-a întors repede si a disparut printre copaci când ne-a zarit pe noi. Cine stie ce dracie o mai fi pe acolo!
— Pai daca asa stau lucrurile, cu atât mai mult ma simt îndemnat sa debarc, raspunse capitanul. Trebuie sa le dau de rost. Fireste, George, e posibil sa fie ceva pe aici, caci altminteri cum ar ajunge fiarele astea într-un tinut de care sunt straine? Trebuie si stabilim exact despre ce e vorba. Asa dar, draga lordule, nu te-ai înselat si ai vazut într-adevar un tigru si un rinocer.
Clive raspunse zâmbind:
— Slava Domnului! Începusem sa fiu îngrijorat de starea sanatatii mele, caci s-ar fi putut si fi contractat vreo boala tropicala, al carei prim simptom este ratacirea simturilor. Ma bucur ca si George al d-tale a vazut ceva. În viitor nu ma voi mai mira de nimic, desi e într-adevar de necrezut sa se gaseasca pe una din insulele acestea animale care traiesc de obicei numai în India si pe insulele Sunda. D-ta esti în stare sa-ti lamuresti asta, draga capitane?
— Nu! Si pentru mine e cu desavârsire de neînteles, zise Farrow, clatinând din cap. Doar numai daca vreun individ excentric sa fi pus stapânire pe insula asta, ca sa

creeze aici o gradina zoologica. Asta ar fi singura explicatie. Pentru ca alta nu vad.
— Asa e, încuviinta Clive. Pe de alta parte însa, nu-mi pot închipui sa nu se fi auzit prin lume ca un om a transportat încoace tigri, pantere si rinoceri, numai de placerea lui. Daca insula n-ar fi atât de singurateca – adica departe de drumul vapoarelor – s-ar putea presupune ca vreo întreprindere zoologica si-a întemeiat aici un depozit, ca sa zic asa. Dar atunci fiarele n-ar umbla în libertate.
— Partea ciudata este tocmai ca d-ta, draga lordule, ai vazut ivindu-se rinocerul imediat dupa tigru, zise Farrow. Oare, în împrejurari normale, aceste doua animale se împace între ele?
— Ai dreptate, la asta nici nu m-am gândit, raspunse lordul. Stiu eu ce sa mai zic! George, unde ai vazut d-ta pantera neagra?
— Tot lânga tufa asupra careia ne-ai atras d-ta atentia, domnule Clive.
— Care va sa zica tigru, rinocer si pantera neagra traind pasnic laolalta... facu lordul îngândurat. Nu cumva am descoperit paradisul, draga capitane?
— Vom vedea dupa ce vom fi pasit pe insula, raspunse Farrow. Fireste ca e primejdios ce vrem sa facem noi, caci nu stiu cum se poarta fiarele acestea cu lumea straina. În nici un caz însa n-as vrea sa le împusc, caci daca e adevarat ca vreun individ excentric le-a adus aici. Chestia ar putea deveni neplacuta.
— N-ar fi mai bine sa-i dam de veste, înainte de a debarca? Propuse lordul.

Caci daca insula e proprietatea lui, atunci e în drept sa ne alunge cu forta.
— În cazul acesta ar fi trebuit sa puie vreo tablita cu „trecerea oprita", sau ceva asemanator, zise Farrow, zâmbind.
— Numai de n-ar înlocui fiarele, aceasta tablita, raspunse lordul. Ar avea un efect mai sigur decât niste firmulite de tabla mâzgalite cu vopsea alba.
— E drept ce zici d-ta; asta nu e însa un motiv pentru mine ca sa renunt a da de rostul lucrurilor, zise Farrow si dadu prin porta-voce comanda sa se încetineasca motoarele.
Submarinul îsi reduse viteza si aluneca fara zgomot spre insula. Camarazii observau prin ocheane marginea desisului, în fata caruia se întindea o plaja lata de vreo zece metri, acoperita cu nisip alb de corali.
— A! Acum am vazut si o miscare în tufisul mic de la stânga celor trei cocotieri! zise deodata lordul. Capitane, cred ca toata insula e plina de asemenea animale. Mai bine ar fi sa ne facem observati într-un fel oarecare, înainte de a debarca. Cum ne vom apara daca vom fi atacati de haite întregi de astfel de monstri?
— M-am gândit si eu la asta, raspunse Farrow. Cel mai bun lucru ar fi ca Jan Brike sa stea de veghe la tunul sau. Daca teama d-tale se adevereste, atunci el va slobozi o bomba cu gaze în mijlocul fiarelor, chit ca vom fi si noi ametiti în acelasi timp. Tot e mai bine decât sa ajungem în ghearele vreunui tigru. Fireste ca vom lua cu noi si granate cu

gaze, caci astea sunt armele cele mai bune.
— Oare gazele vor fi în stare sa ameteasca si rinocerii tot atât de repede cum am constatat noi pâna acum la alte fiinte?
— Eu cred ca da, raspunse capitanul. A! Fara de asta, procedând astfel nu venim în conflict cu persoana care a adus fiarele pe insula. Banuiesc ca aceasta persoana exista, altminteri n-ar trai animalele atât de pasnic laolalta. Daca n-ar avea de stapân un om, care stie sa le îmblânzeasca, de mult s-ar fi sfâsiat între ele.
— Atunci trebuie sa fie un om foarte bun – zise lordul Clive – caci nu e de fel usor sa îmblânzesti animale de specii diferite, în asa masura încât sa duca o viata pasnica.
— Ai dreptate, încuviinta capitanul. Atunci nici nu trebuie sa ne temem ca vizita noastra pe insula va fi întâmpinata cu dusmanie.
— Cel mult din partea fiarelor, zâmbi lordul. Repet, ca dupa parerea mea ar fi mai bine sa ne facem mai întâi observati.
— Bine! facu Farrow dupa câteva clipe de chibzuiala. Când vom fi aproape de tot de tarm, vom slobozi câteva gloante. Daca nu se va arata însa nimeni, voi coborî pe uscat si voi cerceta daca se gasesc urmele animalelor pe care zici ca le-ai zarit.
— Te voi însoti si eu, zise Clive cu însufletire. Vreau sa ma încredintez însumi daca nu cumva sufar de ratacire a simturilor. Desi lucrul pare exclus, caci

si George a vazut pantera neagra. Sau, draga capitane – zise el deodata – te pomenesti ca îndaratul tufisurilor sta la pânda vreun individ misterios, care, înzestrat cu puteri hipnotice extraordinare, a supus vointei sale fiarele acestea.

— Drept sa-ti spun, ideea d-tale nu-i de dispretuit, raspunse Farrow, dus pe gânduri. Sa fim deci cu mare bagare de seama, caci vizita noastra ar putea avea urmari foarte neplacute. În sfârsit, vom vedea cum stau lucrurile.

Vasul se apropia pâna la vreo douazeci de metri de insula, apoi capitanul ordona stoparea „Dox"-ul mai aluneca vreo cinci metri, pe urma ramase întepenit pe loc.

Farrow scoase revolverul si trase sase gloante unul dupa altul. E drept ca împuscaturile erau oarecum înabusite din cauza desisului, dar nu se putea sa nu fie auzite pe insula, cu atât mai mult cu cât în vremea prânzului animalele, pasarile si insectele îti înceteaza concertul din cauza zapuselii.

Dupa primele împuscaturi ale capitanului se stârni în tufisurile de lânga plaja o miscare, ca si cum ar fi luat-o la goana trupuri mari de animale.

— Oho! facu Farrow surprins. Care va sa zica tot e adevarat: fiarele exista în realitate. Ia te uita cum tremura palmierul de colo! Probabil ca s-a izbit de el, în fuga, vreun pachiderm. Sa zicem rinocerul d-tale. Ciudat de tot! Sa mai asteptam câteva minute, apoi voi trage doua-trei gloante si daca tot nu se iveste nimeni, coborâm pe uscat.

Se scursera înca cinci minute, fara sa se arate cineva. Apoi capitanul îsi descarca iarasi revolverul. De data asta însa nici o miscare.

— Acum coborâm pe uscat, zise Farrow. Cred ca n-aveam sa ne temem de animalele acelea. Probabil ca au crescut între oameni si-i cunosc, altminteri n-ar fi luat-o la fuga când au auzit împuscaturile. Totusi, vom lua masuri de prevedere.
Dadu ordin prin porta-voce sa vie pe punte Jan Brike cu o granata cu gaze. Afara de asta ceru sa se aduca sus înca cincisprezece granate de mâna, caci la expeditie urmau sa ia parte, afara de el însusi, lordul, George, Petre si doctorul Bertram, iar fiecare din el trebuia sa ia câte trei granate.
Ca la mai toate insulele Pacificului si aici cadeau malurile vertical, asa ca submarinul putea sa se apropie pâna la tarm si cei cinci barbati puteau sa sara de-a dreptul pe uscat. Capitanul ordona sa se puna încet de tot electromotoarele în functiune si vasul se apropia pe nesimtite de insula. Când stopa, capitanul sari cel dintâi pe uscat, urmat de ceilalti patru tovarasi. Tânarul o si luase înainte spre desis, dar Farrow îi striga:
— George, fii cu bagare de semn! Se poate întâmpla ca vreun tigru sau vreo pantera sa stea la pânda si ca numai rinocerii sa fi fugit când au auzit împuscaturile. Ar fi bine sa cercetam mai

întâi tufisurile, daca nu cumva se ascund într-însele dusmani primejdiosi.
— O! Facu George în aceeasi clipa si se opri brusc în loc. Tata, aici sunt dovezi cu nemiluita ca nu ne-am înselat. Pare sa fie o adevarata menajerie... Urme de tigri si pantere, întiparituri de copite de rinoceri... ah! De necrezut... uite si urma unui elefant urias. Se vede lamurit cum a râcâit pamântul cu coltii lui enormi...
Camarazii se apropiara în graba si examinara în tacere nenumaratele urme care se îngramadeau unele lânga altele. Farrow dadu din cap îngândurat si zise:
— La asa ceva nici nu m-as fi asteptat, zau asa. Clive, doctore, va puteti explica voi cum au ajuns aici animalele acestea? Din diferitele urme vedeti doar ca sunt câtiva tigri si pantere si afara de elefant, cel putin înca doi rinoceri. Si apoi, urmele sunt relativ proaspete.
— Asa e, încuviinta lordul. Întrebarea e numai daca sa ducem cercetarile mai departe sau sa lasam lucrurile în plata Domnului. Nu e lipsit de primejdie sa patrundem în interiorul insulei, caci alaturi de animale nu se poate sa nu fie si oameni, despre care nu stiu în ce fel ne vor primi. O fi vreo taina de care nu trebuie sa te atingi. În ce ma priveste, n-as avea nimic împotriva sa caut a da de rostul lucrurilor, dar las asupra d-tale sa hotarasti, draga capitane.
— Drept sa spun, nu-mi prea vine usor; sa iau o hotarâre – raspunse Farrow. Si eu as vrea sa cercetez lucrurile mai de aproape, dar am aceleasi scrupule ca si d-ta. Chiar daca stapânul acestor

animale ar fi un om bun – dupa cum ziceai adineauri – s-ar putea totusi sa-i fie neplacut când ne vom ivi asa ca din senin.
— Domnule capitan – interveni doctorul Bertram – daca-i vom spune însa imediat ca noi nu suntem în relatiuni cu alti oameni si ca nu avem prilejul, deci, sa-i tradam taina. Si daca-i vom mai da cuvântul ca nu vom povesti nimanui si niciodata ceva despre insula asta. Atunci nu vad de ce ne-ar întâmpina cu dusmanie. Poate ca, dimpotriva, ne va primi cu multumire, caci nu e exclus sa fie un naufragiat, care va fi bucuros sa gaseasca prilejul de-a parasi insula. Propun, asadar, sa pornim în cercetare.
— Da, tata, doctorul are perfecta dreptate, zise George. De vreme ce suntem pe insula, n-ar avea nici un rost sa ne întoarcem fara sa fi facut ceva. Daca e o taina, sa încercam s-o lamurim. Da-mi, te rog, încuviintarea sa patrund înauntrul insulei si-ti fagaduiesc ca voi fi cu cea mai mare bagare de seama.
Vreau sa stabilesc numai unde s-au ascuns animalele.
— Pricep eu cum stau lucrurile, raspunse Farrow zâmbind. Ai vrea sa faci cunostinta cu elefantul acela urias si sa încerci efectul gazului nostru asupra lui. Asa e ca am ghicit? Nu, nu, baiete draga, singur nu te las sa te duci tu, Petre, ce parere ai tu?
— De! Domnule capitan, eu cred la fel cu domnul George, raspunse uriasul. De vreme ce am coborât pe uscat, trebuie sa aflam ce se ascunde pe insula asta. Prea

primejdios nu cred sa fie, mai cu seama ca noi am trecut prin altele si mai si.
— Asta o stiu si eu, râse Farrow. Se oare sa nu fii tu de aceeasi parere cu dragul tau George! Clive, doctore, voi ce ziceti, sa intram în desis?
— Fireste sa intram, raspunse imediat Bertram. Pe mine ma intereseaza în primul rând sa aflu cum s-au aclimatizat aici animalele. Caci e lucru sigur ca n-au aceleasi conditii de viata ca în patria lor.
— Atunci sa pornim, draga capitane! zise lordul.
— Bine. Pregatiti granatele de mâna! Comanda Farrow. Eu iau conducerea. George, tu vei merge în urma mea, iar tu, Petre, vei încheia convoiul.
Cu bagare de seama, Farrow se apropia de desis. Se opri în fata primelor tufisuri si asculta cu încordare. Se afla lânga tufa în a carei vecinatate lordul si George zarisera fiarele. De aici pornea în desis o poteca larguta si batatorita...
— Înainte, cu ajutorul lui Dumnezeu! zise Farrow si pasi pe poteca.

II.
MISIONARUL.

ÎNAINTAREA ÎN DESIS NU ERA DELOC PLACUTA. Îndaratul fiecarui copac putea sta la pânda un tigru, un rinocer sau un elefant, care sa-i atace fara veste, sfâsiind sau calcând în picioare pe unul din ei.
De aceea Farrow mergea cu mare bagare de seama pe poteca si adesea se oprea ascultând cu încordare. Dar atât el cât si

însotitorii sai nu putura observa nimic suspect.
Deodata, capitanul se opri iarasi si zise încetisor:
— Prea adânc nu trebuie sa patrundem în desis, caci s-ar putea întâmpla ca fiarele sa ne taie drumul îndarat. Astfel de cazuri s-au mai vazut Trebuie sa ne gândim si la faptul ca animalele sunt îmblânzite si asculta de stapânul lor. Poate ca ni s-a si taiat drumul spre mare.
— Drace! Asta ar fi prost de tot! facu lordul. N-ar fi mai bine sa ne înapoiem repede? Nu-mi pot închipui ca granatele noastre cu gaze si aiba efect asupra rinocerilor si elefantilor si ma gândesc cu groaza la eventualitatea unui atac al unui pachiderm înfuriat pe poteca asta îngusta. Am fi cu siguranta pierduti. Nu voi uita niciodata ce mi s a întâmplat odata în Africa, cu un rinocer... Ca o locomotiva de tren rapid s-a napustit asupra mea. Ce-ai zice dumneata, draga capitane, dac-am lasa lucrurile balta si ne-am înapoia la submarinul nostru?
— Dupa socoteala mea, am ajuns aproape pâna la jumatatea drumului – raspunse Farrow – si daca ma gândesc bine, cred ca în curând vom da de salasul individului misterios, pe care-l presupunem ca stapân al acestor fiare. Ar fi mai nimerit, cred, sa ne punem în legatura cu el, decât sa batem în retragere, ceea ce s-ar putea sa ne fie primejdios.
— Ai dreptate, încuviinta lordul. A mers prea lesne pâna acum, ceea ce ma face sa cred ca adevarata primejdie de-abia

începe. Mi-ar fi fost si mie mai placut sa ne întâlnim cu una din fiare. Atunci am: fi stiut cel putin cum stam. Asa, însa, se poate sa ai dreptate, draga capitane. Ca animalele viclene ne-au taiat drumul îndarat, ascultând de o porunca a stapânului lor. A! Ai auzit? Pare sa fie într-adevar prea târziu pentru a ne razgândi, trebuie sa mergem mai departe, n-avem încotro. A! Iarasi! De data asta a fost un tigru... ba nu, mai multi. Sa mergem înainte, poate dam în curând de coliba ciudatului pustnic.
Îndaratul celor cinci barbati rasunase mugetul ca de trompeta al elefantului, urmat din diferite parti de mârâitul întarâtat al câtorva tigri.
Le cam sari inima din loc camarazilor auzind aceste sunete amenintatoare, caci se dovedise îndreptatita presupunerea capitanului, ca fiarele viclene le taiasera drumul îndarat spre mare.
— Înainte! striga Farrow, auzind din nou trompeta elefantului si pufaitul de locomotiva al tigrilor, de data asta, mult mai aproape. Se parea ca dihaniile pornisera ele acum la vânatoare împotriva oamenilor care îsi propusesera sa le vâneze. Farrow exprima gândul acesta, spunând:
— Acum am devenit noi vânat si situatia nu e deloc trandafirie. Repede, repede, sa cautam câtiva copaci grosi, în care sa ne putem adaposti de bine, de rau, caci, judecând dupa urme, elefantul acesta pare sa fie un adevarat monstru, în stare sa trânteasca la pamânt copacii mai subtiri. Înainte!

Camarazii o luara la picior dea lungul potecii înguste. Racnetele amenintatoare din spatele lor rasunau din ce în ce mai aproape. Înca putin si fiarele aveau sa-i ajunga.
În agitatia de care erau stapâniti, camarazii nu se mai gândeau la granatele lor cu gaze, cu care ar fi putut ridica un zagaz îndaratul lor. Pentru moment n-aveau alta dorinta decât s-ajunga la un grup de copaci înalti, în care nadajduiau sa se poata pune în siguranta fata de fiarele care îl urmareau. Tocmai când situatia parca mai primejdioasa, fugarii ajunsera într-un luminis, la capatul caruia se înalta o casa aratoasa, construita în stilul obisnuit al bungalow-urilor si înconjurata de o terasa împodobita cu flori.
Nu mai era timp, însa, de strabatut luminisul lat de vreo cincizeci de metri, caci auzira acum aproape de tot pârâit de crengi si pasii elefantului si ai rinocerilor.
Cei cinci tovarasi nu mai statura o clipa pe gânduri si începura sa se catere imediat în palmierii înalti care se aflau la o mica distanta unul de altul, pe marginea luminisului.
Abia când ajunsera destul de sus ca sa nu mai poata fi atinsi de trompa elefantului, rasuflara usurati.
— În oarecare siguranta suntem noi, nu e vorba – zise Farrow, râzând – dar placuta nu e de fel situatia noastra. Ce zici, draga Clive, sa ne folosim de granatele cu gaze când se vor ivi dihaniile în luminis?
Lordul, care se afla în copacul alaturat de al lui Farrow, râse si el si raspunse:

— Nu, draga capitane, e mai bine sa n-o facem. Din cauza caldurii, aerul de jos se urca spre noi, astfel ca vom ametii în câteva clipe si ne vom prabusi la pamânt. Si e îndoielnic daca gazele vor face vreun rau fiarelor. A! Ai vazut, capitane?
— Da, e într-adevar îmbucurator! facu Farrow. Asta seamana a inteligenta omeneasca.
Parca si-ar da seama dihaniile ca avem acum putinta, din adapostul în care ne aflam, sa le amenintam cu armele noastre.
Un elefant colosal, un rinocer urias, trei tigri mari si doua pantere negre se ivisera în luminis, adulmecara câteva clipe, apoi disparura repede în desis. Putin timp se auzi trosnetul crengilor în tufisuri, apoi domni iarasi tacere deplina.

— Hm... face impresia ca si cum ar avea de gând sa ne asedieze, zise Farrow. Pun ramasag ca se vor opri pe marginea luminisului si ne vor tine sub observatie. Daca vom cuteza sa coborâm, apoi sa stii ca se arunca imediat asupra noastra.
— Tata – striga George din copacul sau – sa încerc eu sa ajung la bungalow? Daca fiarele ma vor urmari, le veti putea rapune cu armele voastre.
— Nu, baiete draga, asta e prea din cale afara de primejdios, se împotrivi capitanul. Sa încercam deocamdata s-atragem atentia locuitorilor casei. Vom slobozi câteva gloante, pe urma vom vedea noi ce-o sa mai fie.
Trei împuscaturi detunara deasupra luminisului.

Rezultatul nu fu însa cel asteptat. Doar din diferite parti ale desisului se auzira fosnete, pufaitul tigrilor, mârâitul elefantului si al rinocerilor.

— Nenorocul nostru! facu lordul. Stapânul acestor fiare pare sa nu fie acasa. Sa speram ca nu va întârzia prea mult altminteri am putea sta aici în copaci pâna mâine dimineata.

— Tata – zise deodata George, îngrijorat – numai de nu ne-ar urma camarazii de pe submarin, vazând ca întârziem atâta. Sau ai dat cumva dispozitii speciale?

— Fireste, raspunse capitanul. Am hotarât sa vie dupa noi în numar mai mare, înarmati cu granate cu gaze si pusti, daca nu ne înapoiem pâna la miezul noptii. Afara de asta, vor lua cu ei si faclii de magneziu si nu cred ca atunci fiarele vor cuteza sa-i atace.

— Minunat! facu lordul. În cazul acesta vom fi eliberati cu siguranta, caci în fata facliilor, asediatorii nostri vor da bir cu fugitii. În cel mai rau caz, o sa ramânem aici pâna la miezul noptii, adica înca vreo zece ceasuri. Placut nu prea e, dar n-avem încotro.

— Trebuie neaparat sa rezistam, chiar daca ne va veni foarte greu, dat fiind ca se cere o sfortare grozava din partea muschilor nostri, zise capitanul. Dar tot e mai bine decât sa cadem prada acestor fiare, a caror siretenie e de neînchipuit.

— Dupa credinta mea. Animalele sunt dresate, zise lordul. Caci vânatoarea împotriva noastra era tot atât de bine planuit ca si asediul de acum, când fiarele nu se arata privirilor noastre.

Nadajduiesc însa ca proprietarul acestei casute frumoase se va înapoia curând si ne va elibera din situatia asta neplacuta.
— Tata, tocmai acum am zarit elefantul în dosul bungalow-ului, zise George. Nu m-as mira deloc daca uriasul acesta inteligent ne va aduce pe stapânu-sau.
— Nici pe mine nu m-ar surprinde, îsi dadu cu parerea lordul. Individul necunoscut de pe insula pare sa fie un dresor minunat. Gândeste-te numai la minunea ce-a înfaptuit-o facând ca animalele astea diferite sa traiasca în deplina libertate aici, fara sa se atace reciproc. Ba lucreaza chiar împreuna, daca ma pot exprima astfel. Omul acesta a facut o adevarata minune si sunt foarte curios sa-l cunosc.
— Da, trebuie sa fie un om cu totul deosebit, încuviinta capitanul. Nadajduiesc ca nu ne va întâmpina cu dusmanie si as regreta mult dac-as fi silit sa ma folosesc de arme împotriva lui si a animalelor sale. Pentru moment nu ne ramâne decât s-asteptam. Daca în vremea asta nu vine stapânul insulei, atunci vom fi salvati de camarazii nostri. Asadar, rabdare!
— Eu as încerca s-ajung la bungalow, repeta George. Sunt încredintat ca voi ajunge acolo înainte de a fi atacat de vreuna din fiare.
— George, asta nu-ti voi îngadui nici în ruptul capului – raspunse capitanul Nu trebuie sa-ti primejduiesti viata, cu atât mai mult cu cât ne-ar fi greu sa punem pe fuga un rinocer sau un elefant cu revolverele noastre.

— Pacat! Facu George. Sunt sigur ca ai fi adus sarcina la bun sfârsit!
— Pentru ca sa fi atacat apoi de vreo fiara, în fata usii închise a bungalow-ului, raspunse Farrow. Nu, baiete draga, renunta la planul tau! Asteapta mai bine pâna se înapoiaza elefantul, caci sunt sigur ca va aduce cu el pe stapânul insulei si al animalelor.
— Luati seama! Striga lordul în aceeasi clipa. Tocmai am vazut trompa elefantului printre tufele din fata noastra. În curând vom avea dezlegarea tainei.
Se scursera câteva minute de încordare, apoi rasuna deodata un glas sonor, fara ca tovarasii din copaci sa poata spune de unde vine.
— Domnilor, ce cautati dv. pe insula mea?
— Sa ne fie cu iertaciune – raspunse Farrow – am observat pe tarm niste animale, a caror prezenta pe o insula a Pacificului ne aparea foarte ciudata. Din împrejurarea asta am tras încheierea ca se afla, probabil, pe insula un naufragiat care ar avea nevoie de ajutorul nostru. Animalele ne-au silit apoi sa ne cautam refugiu în copac.
— Si zici ca aveai de gând sa-mi vii în ajutor? Se auzi din nou glasul, banuitor de asta data. Hm... trebuie sa fiu cu mare bagare de seama, cu atât mai mult cu cât am fost înselat adeseori în viata mea. Cum te numesti d-ta? Te pomenesti ca am auzit cândva numele d-tale.
— Eu sunt capitanul de submarin Farrow si sunt cautat cu înversunare de fostele Puteri aliate.

— A! Sunt la curent cu chestia asta! raspunse omul nevazut, dupa o pauza scurta. Acum cred ca aveai gânduri bune. Capitanul Farrow e cunoscut îndeajuns ca unul ce nu-si precupeteste ajutorul. Un alt om nici n-ar fi avut curajul sa paseasca pe o insula pe care traiesc diferite fiare atât de primejdioase. Asa dar, domnilor, fiti bine-veniti. Coborâti fara grija din copaci, caci animalele nu va vor face nimic.
Tufele de lânga bungalow se despartira si în luminis se ivi un european de statura înalta, cu parul lung negru si barba de aceeasi culoare. Saluta cu mâna spre camarazii urcati în copaci, apoi suiera odata, prelung.
Cu uimire si înfrigurare tovarasii vazura atunci ca tufele din apropierea palmierilor, unde se aflau ei începura sa se agite puternic. Crengile trosnira, frunzisul fosni, apoi îsi facura loc în luminis patru rinoceri, sase tigri si cele doua pantere si alergara spre european. Iar din tufisul din spatele acestuia pasi încetisor si cu demnitate – ca si cum ar fi fost constient de rolul sau – elefantul care parea într-adevar sa-l fi adus pe stapânul sau.
— Dati-va jos, domnilor! Repeta strainul. Eu sunt Frater Gledstone si am rolul de misionar pe aceasta insula. Bastinasii pe care i-am gasit aici sunt foarte multumiti. Ei vad în mine un soi de fiinta supraomeneasca, pentru ca am venit încoace cu animalele acestea.
Camarazii începura sa coboare din copaci. Ar fi fost pierduti daca strainului

i-ar fi dat în gând sa-si asmute fiarele asupra lor.
— Puteti avea deplina încredere în mine, zise, râzând, misionarul, care paru sa le fi ghicit gândurile. Animalele nu va vor face nici un râu, garantez eu pentru asta. Dupa cum vad însa, sunteti atât de înarmati, încât mai curând ar trebui sa-mi fie mie frica de dv.
— Sa nu te superi – zise Farrow când atinse pamântul. Ai dreptate în felul d-tale, dar trebuie sa tii seama de faptul ca prezenta acestor animale aici, ascultând de poruncile d-tale, n-are de ce sa ne cam îngrijoreze. Mai ciudat decât toate e însa faptul ca tigri, pantere, rinoceri si elefanti traiesc laolalta în deplina armonie.
Când toti cinci camarazii ajunsera jos, se îndreptara împreuna spre ciudatul personaj, în spatele caruia se îngramadeau animalele.
Situatia parea oarecum primejdioasa, caci ochii tigrilor si panterelor luceau misterios. Coarnele lungi ale rinocerilor erau foarte ascutite. Iar trompa puternica a elefantului urias se balabanea încoace si încolo, ca si cum ar fi cautat o prada s-o înhate.
Totusi, ochii misionarului aveau o privire atât de curata si limpede, încât temele camarazilor pierira pe data. Omul aceste parea sa fie într-adevar bun la suflet, ceea ce simteau si fiarele care ascultau de cuvântul lui, uitând de dusmania lor înnascuta Farrow strânse calduros mâna pe care i-o întinse englezul si zise:

— Domnule Gledstone, nu e greu sa-ti închipui mirarea noastra. Niciodata n-am fi banuit pe aceste insule existenta reprezentantilor faunei din apus, cu atât mai putin exemplare despre care nimeni n-ar fi presupus c-ar putea fi îmblânzite. Minunea cea mare e ca ne-au urmarit cu tacticii si ne-au silit sa ne refugiem în copaci, fara sa le putem vedea.
Misionarul râse, apoi raspunse cu seriozitate:
— Îti voi lamuri totul, domnule Farrow. Te rog, prezinta-mi pe ceilalti domni.
Gledstone strânse mâna fiecaruia, dar îi privi atât de cercetator de parc-ar fi vrut sa le patrunda pâna în fundul sufletului. Si dupa fiecare examinare dadea multumit din cap. Se vedea lesne ca toti îi facusera cea mai buna impresie.
— V-as ruga sa poftiti în casa, zise el apoi. Ea mi-a fost cladita de bastinasi, în mijlocul carora traiesc de trei ani. Si asta din recunostinta, dupa cum pot sustine cu mândrie. Caci, pe lânga ca am cautat sa-i convertesc la credinta mea. Pe care au primit-o cu draga inima – am mai venit si în ajutorul multora cu cunostintele mele medicale. Dar toate astea trebuie sa vi le povestesc în liniste si în acelasi timp va voi adresa o mare rugaminte.
Când camarazii intrara în bungalow, ramasera uimiti de cele ce vazura. Admirara mobilele minunate din lemn de mahon si nu le venea sa creada ca acestea fusesera lucrate de bastinasi.
Mai mirat ramasera însa când misionarul striga un nume ce suna frumos, iar drept

urmare intri în încapere o bastinasa draguta, careia Gledstone îi adresa câteva cuvinte. Dupa câtva timp fata se înapoie cu o tava pe care se aflau pahare si sticle cu whisky si sifon.
Misionarul zâmbi zarind mutrele uluite ale oaspetilor sai. Amesteca cu dibacie bautura racoritoare, apoi ridica paharul si zise:
— Momah va aduce si ceva fructe, care va vor potoli deocamdata foamea. Mai astept înca o vizita, care însa nu va fi atât de placuta ca a dv. Între timp va voi povesti pe scurt totul, la rând:
„Acum trei ani, bricul „Marry" care venea de la Sidney, se împotmoli pe aceasta insula. Un taifun grozav ne-a azvârlit încoace, tocmai de pe insulele franceze Loyalty. Dupa socoteala mea, în timp de doua luni am fost târâti cel putin doua mii de kilometri, prada neputincioasa a valurilor si a furtunii grozave. Unul dupa altul au fost azvârliti peste bord oamenii din echipaj. Când ne-am împotmolit pe plaja aceasta, nu mai ramasesera decât doi marinari, cârmaciul, proprietarul menajeriei ambulante — caruia îi apartinusera animalele acestea — si eu. În ultimul moment au fost zvârliti peste bord ultimii marinari si acoperiti de valuri, iar cârmaciul se lovi cu atâta putere de peretele vasului, încât îsi fractura baza craniului si cu toate îngrijirile capatate, îsi dadu sfârsitul dupa trei zile.
Înainte însa ca valurile sa sfarâme complet bricul, proprietarul menajeriei izbuti sa scoata fiarele din custile lor si

sa le aduca cu ajutorul meu pe uscat Animalele erau îmblânzite; în cursul calatoriei ma împrietenisem cu ele si pe insula am întarit aceasta prietenie. Dupa câteva saptamâni, proprietarul a plecat în recunoastere prin padure, dar nu s-a mai întors. Am gasit mai târziu cadavrul sau si am constatat ca murise din cauza muscaturii unui sarpe veninos. Animalele începura atunci sa asculte de mine, astfel ca am devenit stapânul lor. As fi fericit cu desavârsire aici, caci am de îndeplinit o misiune frumoasa, sunt iubit si respectat de bastinasi, pentru ca le fac mult bine. Am însa un mare necaz: stapânul insulei vecine ma uraste, pentru ca am pus capat jafurilor sale, pe care le facea din când în când pe insula noastra. Animalele mele au pus pe goana pe razboinicii sai. Aflu acum prin iscoadele mele ca el s-a înarmat iarasi, de data asta pentru o expeditie foarte importanta, caci pregatirile sale depasesc tot ce-a facut pâna acum. Iata de ce ma bucura sosirea d-tale, domnule capitan si va rog sa-mi dati o mâna de ajutor în lupta împotriva acestor banditi, care si-au pus ochii în deosebi pe fetele si femeile frumoase ale tribului de aci.

III.
O LUPTA ÎNVERSUNATA.

— NICI NU ÎNCAPE VORBA CA TE VOM AJUTA, raspunse Farrow în graba. Desigur ca razboinicii stapânitorului insulei vecine vor veni în kanu-uri. În cazul acesta le voi putea respinge atacul

chiar pe apa, cu ajutorul submarinului meu. Îti garantez ca în viitor nu vor mai cuteza sa vie.
— Din nenorocire planul d-tale nu va fi cu putinta de realizat, raspunse misionarul. Iscoadele mele mi-au dat de veste ca puternica flota a kanu-urilor de razboi se afla foarte aproape, iar submarinul d-voastra este, desigur, pe coasta de sud, caci din directia aceea ati venit în luminisul acesta. Pe câta vreme Boro, stapânitorul insulei vecine, vine dinspre nord. Cu alte cuvinte, înainte ca d-voastra s-ajungeti înapoi la submarin si sa puteti înconjura insula, razboinicii dusmanului meu vor fi si debarcat aici.
— Atunci vom merge imediat pe coasta de nord, raspunse Farrow. Îi vom împiedica noi cu armele noastre sa coboare pe uscat. Probabil ca ei n-au vazut înca arme de foc.
— Din nenorocire, da, raspunse Gledstone, cu amaraciune. Vreun negustor fara constiinta trebuie sa le fi vândut arme bune, învatându-i si cum sa le mânuiasca. Toate astea le-am aflat prin iscoadele mele si de aceea sunt atât de îngrijorat acum. Altminteri as încredinta animalelor mele respingerea atacului. Împotriva armelor de foc, însa, bietele animale sunt neputincioase.
— Lasa ca vom vedea noi ce se poate face, cauta sa-l linisteasca Farrow. În primul rând trebuie s-aducem repede vasul nostru pe coasta de nord. Petre, alearga înapoi la submarin si spune-i lui Rindow ce are de facut. Sa porneasca în jurul insulei cu toala viteza, folosindu-se

de compresoare. Jan sa ramâie la „papusa” lui, de asemeni si tunul de la pupa sa fie încarcat cu o ghiulea cu gaze. Repede, baiete!
Fara sa mai ceara vreo explicatie, Petre saluta militareste, facu stânga împrejur si strabatu cu pasi mari luminisul.
Farrow se adresa apoi misionarului:
— Domnule Gledstone, calauzeste-ne repede si pe drumul cel mai scurt spre coasta de nord. Presupun ca de acolo elefantul te-a adus mai adineauri; ai observat ceva privitor la kanu-urile dusmane?
— Nu, domnule Farrow, dar ei vâslesc foarte repede si cred ca se si afla pe aproape.
— Bine. Atâta vreme cât nu sunt înca pe uscat, le vom veni noi de hac, zise Farrow cu încredere. În orice caz, trebuie sa încercam sa-i retinem pâna va veni submarinul. Atunci înseamna ca am si câstigat lupta, caci oricât de perfectionate ar fi pustile lor, nu vor putea face nimic împotriva armelor noastre.
— Vreau sa sper ca apararea aceasta nu va cere prea multe jertfe omenesti, zise Gledstone.
— Nadajduiesc si eu, raspunse Farrow. Acum sa lasam însa vorba, caci timpul e pretios.
Dupa un sfert de ceas de mers iesira din desis si ajunsera pe plaja coastei de nord. Camarazii dusera imediat ocheanele la ochi, caci în zare se si zareau câteva puncte chiar cu ochiul liber.
— Ei sunt, zise Farrow. Pare sa fie un numar mare de kanu-uri. Dupa socoteala

mea, sunt pe putin o suta si în fiecare vreo sase insi.
— Asa e, încuviinta misionarul. Poti stabili si repeziciunea cu care se apropie?
— Merg foarte repede, dar asta e si spre binele nostru, caci vâslasii vor obosi atât de mult din cauza aceasta, încât mai târziu, când va trebui sa luptam, nu vor mai avea destule forte. E drept ca împotriva a sase sute de oameni, animalele d-tale nu vor fi de ajuns; însa fata de tunurile noastre se vor da batuti, iar pentru cazul extrem avem si câteva mitraliere pe bord. Sper ca nici nu vom avea nevoie de ele si poate ca va fi de ajuns ivirea submarinului ca sa-i punem pe fuga. Rindow va sti el cum sa faca treaba ca sa iasa bine.
— Numai ca ar trebui sa se grabeasca, îsi dadu cu parerea lordul, caci dusmanii vin cu o repeziciune uimitoare. Drace! Au kanu-uri minunate, adevarate barci de curse!
— Boro a stat timp îndelungat în Australia si acolo a învatat multe, raspunse misionarul. Tot acolo trebuie sa-i fi cunoscut pe negustorii care i-au vândut armele. Ma tem, domnule Farrow ca de data asta dusmanii vor iesi învingatori. Îmi pare raii ca v-am vârât în primejdia asta.
— Nu-ti face nici o grija, raspunse Farrow, râzând. Noi nu suntem dintr-aceia care sa dam înapoi din fata primejdiei; acum îmi pare bine cu adevarat ca am pasit pe aceasta insula. Dar sa ne retragem îndaratul tufisurilor, caci dusmanii nu trebuie sa ne vada

imediat. Mai întâi sa simta gloantele noastre. Îmi pare rau numai ca nu ne-am luat pustile cu noi, ca sa le aratam cât de bine nimerim de la departare. Sper totusi ca vom face treaba dupa si cu revolverele noastre.
Camarazii asteptau încordare apropierea flotilei de razboi, care înainta tot mai repede, sub loviturile de lopeti ale bastinasilor.
Într-un rând, George percepu o miscare usoara îndaratul sau si în acelasi timp, simti un miros ciudat si tare. Întoarse capul încetisor si tresari speriat.
La vreun metru de el statea un tigru care îsi atintea si el ochii asupra kanu-urilor ce se apropiau. Vecinatatea aceasta nu-i prea era placuta lui George, caci oricât ar fi fost de îmblânzite fiarele, în focul luptei cu bastinasii, lesne s-ar fi putut sa ia pe prieteni drept dusmani si vice-versa.
În vreme ce se uita cu îngrijorare la fiara uriasa, tigrul întoarse si el capul si-i privi lung si cercetator. Fara voie George îi zâmbi prietenos, caci privirea animalului avea ceva linistitor, ca aceea a unui câine credincios. Când îsi îndrepta din nou însa capatâna spre mare, fiara rânji, scotând la iveala coltii amenintatori.
În vremea asta, kanu-urile se apropiasera puna la vreo suta de metri. În aceeasi clipa Farrow comanda:
— Foc asupra kanu-urilor, încercati sa nimeriti pe vâslasi la picioare. Prin tipetele lor, vor stârni panica si asta e spre binele nostru. Atentiune, foc!
O grindina de gloante se abatu asupra kanu-urilor. Chiar daca departarea era

prea mare pentru revolvere, în schimb, acestea erau mânuite de tintasi buni.
Lucrul se dovedi imediat, caci din primele kanu-uri sarira în sus câtiva bastinasi scotând strigate de durere si facând sa se clatine barcile prin miscarile lor. Doua din ele se rasturnara chiar, ceea ce facu sa se faca o mare zapaceala, caci kanu-urile din urma nu mai putura frâna si se ciocniri de celelalte.
Camarazii îsi încarcara din nou armele cu iuteala fulgerului si iarasi se abatura gloantele asupra navalitorilor, ranind parte din ei si gaurindu-le kanu-urile.
Salbatecii ar fi putut presupune ci aveau de a face cu un numar mare de dusmani, dar n-o rupsera la fuga, dupa cum nadajduise Farrow; jumatate din kanu-uri cotira brusc în jurul locului unde se îngramadisera barcile rasturnate, ranitii si cel care se apropiasera sa le dea ajutoare.
Se împrastiau în asa fel ca nu mai. Prezentau o tinta hotarâta, ci veneau cu repeziciune spre insula, în forma de evantai.
— Trageti acum asupra vâslasilor! Ordona capitanul. nici o crutare!
Pistoalele detunara iarasi si din nou sarira în sus unii din bastinasi, scotând strigate de durere, pentru ca apoi sa cada peste tovarasii lor sau sa se rostogoleasca peste bord. Înca vreo câteva kanu-uri se rasturnara, altele trebuira sa le vina în ajutor, caci din diferite parti alergau acum în goana rechini aducatori de moarte.

Grosul kanu-urilor îsi urma însa drumul. Razboinicii lui Boro erau într-adevar viteji si bine instruiti si potrivnici mai primejdiosi decât îsi închipuisera camarazii.
Barcile se mai aflau doar la douazeci de metri de tarm si cu toate ca Farrow si ai lui goleau mereu încarcatoare de gloante, situatia parea disperata pentru ei.
Înca vreo câteva clipe numai si treizeci de kanu-uri cu câte sase oameni trebuiau s-ajunga la plaja. Împotriva a o suta optzeci de navalitori nu puteau tine piept atât de lesne, chiar daca se vor retrage îndaratul bungalow-urilor, unde vor cauta sa se apere pâna le va veni submarinul în ajutor.
Dar, în clipa când capitanul se pregatea sa ordone retragerea, dinspre marginea de sud a insulei se auzi o bubuitura de tun. Submarinul sosise la vreme, iar Jan Brike îsi merita si de date asta renumele sau de bun tunar.
Ghiuleaua cu gaze vâjâi prin aer smulgând vârfurile încovoiate ale kanu-urilor din fata, pentru a exploda lânga kanu-ul al saselea al aripii rasaritene. Imediat zbura si ghiuleaua trasa de la pupa „Dox”-ului, rasturnând doua barci dusmane si explodând lânga a treia.
Din nenorocire, vântul facu ca gazele sa se înalte în aer, înainte ca sa se poata împrastia îndeajuns, astfel ca fura ametiti numai razboinicii din kanu-urile lânga care explodasera ghiulele, pe câta vreme ceilalti scapara neatinsi.
În schimb, salva care porni acum de pe puntea submarinului nu întârzia sa-si

faca efectul.
Vreo zece kanu-uri, încarcate cu oameni, întoarsera repede în fata gloantelor de carabine. Alergara spre echipa ramasa în urma, care tocmai ispravise cu scoaterea din apa a camarazilor lor, apoi toate kanu-urile pornira în goana spre nord.
Vreo zece barci însa se apropiasera prea mult de insula ca sa mai poata scapa cu fuga. Treizeci de bastinasi sarira pe tarm scotând racnete razboinice. O noua salva de pe submarin le produse pierderi mari, dar douazeci de salbateci tot ajunsera în desisul ocrotitor.
— Neplacuta afacere, zise Farrow. Trebuie sa încercam sa-i alungam, caci ne pot deveni primejdiosi, deoarece toti sunt înarmati cu pusti. Îi voi chema pe camarazii de pe submarin, ca sa-i punem pe goana. Ma tem însa ca vom avea si noi pierderi mari cu prilejul acesta, caci dusmanii au posibilitatea sa se ascunda în tufisuri si de acolo sa împroaste cu gloante.
— Nu, domnule Farrow, nu primejdui zadarnic viata vitejilor d-tale camarazi, zise Gledstone. Cu acesti douazeci de oameni, care au izbutit sa ajunga pe insula, vom sfârsi noi singuri. Oamenii de aici sunt viteji si instruiti de mine, desi eu nu-s decât un slujitor al Domnului. Ne lipsesc arme de foc, în schimb avem animalele, care îsi vor face datoria.
Abia acum îsi aduse aminte George de vecinul sau, tigrul, de care uitase cu totul în focul luptei. Fiara uriasa statea nemiscata lânga dânsul. În asa fel ca tânarul ar fi putut-o atinge cu cotul.

Animalul privi acum la misionar, ca si cum ar fi înteles cuvintele acestuia.
Gledstone se ridica, scoase iarasi suieratul acela ciudat de care ascultau fiarele si în clipa urmatoare se auzira fosnete si trosnete de jur-împrejur, în desis. Misionarul rosti câteva cuvinte cu glas rasunator, în urma carora tigrul de lânga George facu o saritura, ragi odata înfiorator si pieri ca o naluca în tufisurile din apropiere.
Camarazii, uimiti, zarira în treacat si alte animale, printre care trupul lucitor al unei pantere negre, precum si blana vargata a unui tigru, capul unui rinocer si trompa încovoiata a elefantului.
— Sa mergem pe plaja – spuse misionarul – ca sa nu ne expunem primejdiei, de a fi atacati din greseala de unul din animalele mele. Pe de alta parte, odata ajunsi acolo, ne vom putea pune în legatura cu camarazii d-tale de pe submarin.
— Ai dreptate; cu atât mai mult cu cât as dori sa dau dispozitii ca fugarii sa fie urmariti, raspunse Farrow. Daca-i vom ataca pe mare, vom fi în masura, poate, sa punem mâna pe Boro. Atunci vei avea liniste în viitor.
— Nu prea cred, domnule capitan, zise Gledstone. Va iesi la iveala un alt conducator, care va porunci si dânsul razboinicilor sai sa rapeasca fete si femei de pe insula mea. Dupa cum am auzit de la oamenii mei, asta e un obicei vechi de sute de ani, caci, nu stiu cum se face ca pe aceasta insula se nasc mai multe fete decât baieti.

— Atunci trebuie sa li se dea o astfel de lectie ca sa va lase în pace ani de-a rândul de-acum încolo, raspunse Farrow. În vremea asta, razboinicii tribului d-tale vor putea face scoala cum sa poata respinge singuri pe viitor un eventual atac.
— Nadajduiesc ca atâta vreme cât voi trai eu, ne vom putea apara singuri, zise, misionarul. Caci, dupa ce vom fi respins acest atac – cel mai mare pe care l-a întreprins cândva tribul lui Boro – ne vor da pace câtva timp. Pe de alta parte nu cred sa fie de mare folos o urmarire, deoarece au pierit multi oameni pâna acum. Nu vreau sa mai cada si altii. Nici nu-ti închipui cât de greu îmi vine sa pun animalele sa-i ucida pe dusmanii care au patruns aici. Dar n-am încotro, trebuie sa ne aparam împotriva armelor lor. Asculta!
Gledstone se cutremura si-si împreuna mâinile. Din adâncul desisului rasunara tipete grozave, carora le raspunsera racnetele fiarelor misionarului O tragedie înfioratoare se desfasura în padurea de pe insula.
Din fericire, tigrii si panterele, lucrau repede. Tipetele de moarte ale dusmanilor se auzira câteva clipe, apoi se facu liniste deplina. Peste putin frunzisul fosni si animalele razbunatoare se adunara în jurul stapânului lor.
— Minunat! facu doctorul. Sunt atât de bine dresate încât îsi înfrâneaza pâna si setea de sânge înnascuta, dupa ce si-au adus la îndeplinire sarcina.

— Da, sunt foarte bine dresate, încuviinta Gledstone si mângâia capul unui tigru urias, care se lipea de el. A! Uite ca vin tovarasii d-tale, domnule capitan.
Submarinul se apropia încetisor. Pe punte se aflau camarazii, cu carabinele la picior si priveau cu ochii holbati la ciudatul grup de animale de pe plaja. Rindow, care se afla în turn, se scarpina încurcat în cap apoi striga:
— D-le capitan, sa venim si noi pe uscat?
— Nu e nevoie, raspunse Farrow, râzând. Poate ca asta sa nelinisteasca animalele domnului Gledstone. Vino numai d-ta singur, draga Rindow, ca sa ne sfatuim ce e de facut.

IV.
AL DOILEA ATAC.

PRIMUL OFITER SARI PE USCAT si saluta pe misionar. Ramase cam nelinistit în fata privelistii ce-o avea aici, dar se linisti când vazu pe George mângâind trompa elefantului urias.
— Asa ceva n-am vazut de când sunt si nici nu mi-ar fi dat prin gând c-ar putea exista, marturisi el uimit. Domnule Gledstone, d-ta esti într-adevar un artist.
— Ba deloc, raspunse englezul, zâmbind. Pentru asta nu e nevoie decât sa iubesti animalele. Ia te uita la ei. George al dv. cum s-a si împrietenit cu Kaso, elefantul meu Kaso e un animal foarte inteligent si-l va recunoaste pe dl. George chiar dupa ani de zile. Dar acum sa vorbim despre lucruri mai serioase, se adresa el

lui Farrow. Dupa cum va spuneam mai adineauri, domnule capitan, nu vom avea liniste asa curând, caci Boro va cauta sa se razbune de înfrângerea suferita acum. Si deoarece toti razboinicii sai sunt înarmati cu pusti, oamenii mei sunt în inferioritate cu sulitele lor. Bine ar fi sa ramâneti aici câteva zile, caci am presimtirea ca Boro îsi va reînnoi în curând atacul.

— Nu va pune el iscoade sa spioneze daca am plecat? întreba Farrow.

— Fara îndoiala, raspunse Misionarul. E foarte probabil ca iscoadele vor veni chiar în noaptea asta.

— Atunci lucrul e cât se poate de simplu, zise capitanul. Rindow, vei porni cu submarinul în urmarirea salbatecilor pâna la insula lor. Vei ramâne câtva timp în fata insulei, apoi pornesti spre rasarit pâna ce salbatecii te vor pierde din ochi. Mergi câteva ceasuri în directia aceasta, faci apoi un ocol mare si te înapoiezi aici dinspre sud. Fa asa fel ca sa ajungi aici la noapte, dar ultima bucata de drum s-o faci sub apa, caci e foarte probabil ca iscoadele lui Boro vor ocoli insula aceasta în kanu-urile lor, ca sa se încredinteze daca am plecat.

— Si, d-ta vrei sa ramâi aici? Întreba Rindow.

— Da, e mai bine asa, raspunse capitanul. Trimite-ne însa pustile de pe submarin. Daca-i Boro va porni un nou atac înainte de a se înnopta, atunci vom putea trage în kanu-uri de la departare mai mare.

Petre Uriasul se si catarase pe puntea submarinului, de unde se înapoie cu cinci pusti „Mauser" si gloante din belsug. Rindow îsi lua ramas-bun, alerga spre turn si dupa câteva minute vasul porni în urmarirea dusmanului.

— Cred ca planul meu va izbuti, domnule Gledstone, zise Farrow, frecându-si mâinile multumit Boro se va încredinta prin iscoadele sale ca submarinul nostru a plecat, ceea ce-l va hotarî sa încerce chiar la noaptea asta un nou atac. Daca va întâmpina si atunci o primire tot atât de calduroasa, cred ca va renunta pentru multa vreme de acum încolo la o noua expeditie.

— Asta ar fi o adevarata binecuvântare, raspunse misionarul. În ce ma priveste, as dori sa traiesc în raporturi pasnice cu insula vecina si nu odata am facut încercarea în sensul acesta, dar m-am izbit mereu de împotrivirea lui Boro. Daca n-a fost cu putinta sa facem asta cu binele, vom izbuti poate cu raul. Îmi pare rau numai ca se jertfesc atâtia oameni din cauza aceasta.

— N-avem încotro! raspunse Farrow, înaltând din umeri. Fara razboi si varsare de sânge nu e cu putinta pacea. Asa a fost de când lumea si din nenorocire, cred ca asa va fi si în viitor.

Acum însa as vrea sa-i cunosc pe oamenii tribului de sub ocrotirea dumitale, domnule Gledstone. E si nevoie de asta, ca sa ne putem deosebi reciproc daca cumva Boro va încerca un nou atac în cursul noptii. Altminteri s-ar putea, în zapaceala, sa ne luptam între noi.

— Cele doua triburi sunt usor de recunoscut, caci toti razboinicii lui Boro poarta atârnat de urechi dinti de porc mistret, pe câta vreme oamenii tribului meu au renuntat la podoaba asta barbara. Haideti, domnilor, cred ca va va interesa sa vedeti ce roade a dat munca mea.

Pe o poteca îngusta si întortocheata, misionarul conduse pe oaspetii sai în interiorul insulei. În apropierea luminisului unde se afla bungalow-ul, era un al doilea luminis, mare pe care se înaltau colibe curate si bine cladite.

Tot asa de curati erau si locuitorii satului, barbati si femei. Spre deosebire de ceilalti locuitori ai insulelor Pacificului, cei de aici aveau o înfatisare placuta, sincera si prietenoasa.

Doctorul Bertram, care le cunostea limba, statu de vorba cu diferiti membri ai tribului, în deosebi cu capetenia, un barbat mai în vârsta. Mai târziu, doctorul povesti camarazilor ca misionarul îndeplinise în adevar o opera minunata, izbutind sa civilizeze în oarecare masura un trib aproape salbatec, la care nici canibalismul nu era dispretuit.

La cererea capitanului, Gledstone îi vesti pe bastinasi ca Boro cu oamenii sai vor întreprinde un nou atac. Farrow se bucurii mult vazând cât de linistiti primira locuitorii vestea aceasta, desi stiau bine ca erau inferiori dusmanilor înarmati pâna în dinti.

Lua apoi dispozitia ca barbatii sa ramâie în satul lor, iar fetele si femeile sa fie duse pe insula, la loc sigur. Câtiva

bastinasi mai tineri urmau sa stea de veghe pe coasta de nord si sa vina repede sa dea de veste în sat daca vor vedea ca Boro cu oamenii sai se apropie.
Pe camarazii de pe submarin, capitanul se gândea sa-i împarta în asa fel prin coliba încât sa le pregateasca navalitorilor o primire care sa le taie pentru totdeauna pofta sa mai dea pe aici.
George nu luase porte la aceste consfatuiri. El îsi petrecuse vremea cu elefantul Kaso, cu care se împrietenise de minune. Inteligentul pachiderm parea sa fi priceput ca tânarul nu îi era dusman, caci dupa ce George îl mângâia câtva timp si-i sopti vorbe blânde. Kaso întinse deodata trompa, în semn de invitatie...
George pricepu îndata ce însemna asta si-si baga piciorul în îndoitura trompei. În clipa urmatoare, Kaso îl salta ca pe un fulg, asezându-se în ceafa sa. Tânarul se tinu de urechile elefantului, care se îndeparta încetisor de el în desis.
— Kaso s-a împrietenit cu tânarul – zise Gledstone catre capitan, care parea cam îngrijorat de ceea ce vedea – îi va arata arata acum insula, mai ales locurile sale preferate. Uite, celelalte animale îl recunosc pe Kaso de conducator, caci îl urmeaza.
Într-adevar, fiarele se luara dupa elefant si George se simti cam îngrijorat vazând suita aceasta ciudata.
Kaso fi duse de-a curmezisul insulei, care era mai mare decât se arata dinspre apa. George descoperi câteva izvoare cu apa

proaspata, apoi livezi cu porni fructiferi si unele raristi ascunse.
Se facuse târziu când elefantul îl aduse îndarat la bungalow. Tânara fata le pregatise în vremea asta mâncare din carne de mistret, caci animalele acestea se gasesc din belsug si servesc drept hrana principala atât locuitorilor cât si tigrilor.
Misionarul povesti zâmbind ca tigrii si panterele sale stavilisera înmultirea mistretilor, ceea ce era un mare bine, deoarece înainte vreme bastinasii nu puteau cultiva pamântul pentru ca porcii distrugeau vegetatia. Acum însa puneau cartofi si un soi de leguma foarte hranitoare.
O lume cu totul noua se înfatisa aici camarazilor.
Gledstone era de invidiat, caci el întorsese de bunavoie spatele civilizatiei. Nu era tulburat aici de scrisori, de telefon, de oameni ipocriti si era fericit sa poata împartasi unor fiinte primitive ceva din cunostintele si experienta sa.
În vreme ce luau masa, noaptea începu sa pogoare. Farrow se duse înca odata cu George si Gledstone în sat, ca sa vada daca iscoadele trimise de ei stateau la posturile lor de pe coasta de nord. Banuia ca Rindow va veni cu vasul peste vreo doua ceasuri, adica la vremea când asteptau atacul dusmanilor.
Când se înapoiara la bungalow. George zise:
— Tata, poate ca Boro vine din alta parte, de vreme ce a mâncat papara pe coasta

de nord. N-ar fi bine sa punem oameni de paza si pe celelalte coaste?
— Cel mult pe coasta de sud, raspunse Gledstone. Numai de acolo duce o poteca încoace si anume aceea pe care ati venit dv. Pe celelalte coaste, desisul e atât de încâlcit, încât cu greu ar putea patrunde cineva printr-unsul.
— Atunci ma duc eu pe coasta de sud, zise George. Îi voi conduce apoi încoace pe Rindow si pe camarazi.
— Bine, baiete, du-te, încuviinta capitanul. Daca vei auzi însa împuscaturi aici, întoarce-te repede. Se poate întâmpla ca Boro sa vie mai curând decât ne asteptam si atunci un om mai mult e de mare folos.
— Asa voi face, tata, raspunse tânarul. Doar nu voi lipsi tocmai eu de la lupta.
Strabatu repede luminisul, luând-o spre coasta de sud.
Dupa vreo douazeci de minute ajunse la plaja si privi spre marea ce scânteia în bataia razelor de luna.
Se simti linistit. Boro si oamenii sai nu vor putea ajunge în nici un caz neobservati pe insula, caci iscoadele tribului ar zari kanu-urile de la mare departare. Pe de alta parte, le puteau împiedica lesne debarcarea deoarece la lumina lunii, camarazii aveau putinta sa nimereasca fara sa dea gres.

George se aseza jos, cu spatele sprijinit de o tufa si privi linistit spre mare.
Un fosnet usor îi atrase atentia si-l facu sa ia pusca în mâna.

Dar imediat izbucni în râs, caci din tufis iesi la iveala trompa lui Kaso. Cu toata marimea lui uriasa, elefantul îl urmase atât de usor pe noul sau prieten, încât George îl auzise abia când îsi vârâse trompa prin frunzis.
Tânarul îl mângâia cu blândete si Kaso pufai de multumire. Ramase locului, îndaratul tufisului, asezându-si trompa pe umarul lui George.
Timpul trecea si tânarul începu sa se nelinisteasca; Rindow ar fi trebuira sa fi venit de mult cu submarinul. Sa i se fi întâmplat oare ceva cu prilejul urmaririi kanu-urilor?
Aproape cu spaima constata George. Privindu-si ceasul-bratara – ca statuse aici patru ceasuri încheiate. Ce se întâmplase? Din fericire, îndaratul lui, la nord, totul ramasese linistit, ceea ce însemna ca Boro nu venise înca.
Tocmai se gândea daca n-ar fi fost nimerit se înapoieze repede si sa vorbeasca cu tatal sau în privinta întârzierii inexplicabile a lui Rindow. Când auzi împuscaturi îndaratul sau, pe insula. Dupa cum constata imediat, erau împuscaturi de pistoale, care însa încetara tot atât de repede precum începusera.
George nu sovai o clipa si dadu buzna pe poteca ce ducea spre nord. Se simtea foarte nelinistit, caci tocmai încetarea brusca a împuscaturilor îi prevestea ceva rau.
Dupa ce alerga vreo cinci minute, auzi deodata lamurit glasuri femeiesti. Stia ca locuitorii satului dusesera în siguranta în

desis toate fetele si femeile, dar dupa cât s-arata, dusmanii descoperisera aceasta ascunzatoare.
George scrâsni din dinti de furie. Ce era de facut? Nici nu stia unde se afla ascunzatoarea cu pricina. Auzea strigatele, dar nu putea stabili dincotro vin, caci ecoul lor se abatea din cauza desisului.
În primul rând trebuia însa sa vada ce se întâmplase cu tovarasii si misionarul. Probabil ca au fost atacati pe la spate, caci el n-auzise nici un glont de pusca, ceea ce însemna ca navalitorii nici n-avusesera nevoie de armele lor de foc.
Dar de ce nu sarisera animalele în ajutorul stapânului lor? Nu se auzise nici un raget de fiara.
Deodata, ceva moale se izbi cu atâta putere de el, încât era cât pe-aci sa-l rastoarne. Instinctiv apuca corpul necunoscut si se tinu de el cu mâinile. Si atunci auzi în fata lui mârâitul, unui tigru si îsi dadu seama ca-si înfipsese: unghiile în blana unei astfel de fiare.
Se cutremura de spaima, dar în clipa urmatoare auzi îndaratul lui pufaitul elefantului, dadu repede drumul tigrului si aprinse lampa de buzunar. Recunoscu îndata tigrul urias care statuse lânga el când cu primul atac al oamenilor lui Boro.
Dar de ce fugise fiara din fata dusmanului? Aveau oare razboinicii lui Boro mijloace cu ajutorul carora puneau pe fuga dihaniile?
Tânarul începui sa mângâie capul animalului, apoi observa o miscare în

spatele acestuia. Ridica lampa si lumina ei cazu pe coarnele unui rinocer. Mai vazu câteva perechi de ochii verzui alaturi de colos, recunoscu capul unui alt tigru, apoi pe acela al unei pantere negre.
Câteva clipe ramase nehotarât în loc. Toate fiarele lui Gledstone fugisera deci.
Ce sa faca acum? Sa astepte sosirea iui Rindow? Strigatele fetelor femeilor amutisera. Asadar, jefuitorii le rapisera. Dar unde ramasesera barbatii? De ce n-auzea larma de lupta?
Împinse putin tigrul la o parte si-si facu loc înaintea lui. Si ca si cum celelalte animale i-ar fi priceput gândul, îi facura loc sa treaca, atât cât îngaduia poteca îngusta.
Toata menajeria se afla acolo si când le-o 1ua înainte auzi fiarele urmându-l repede.
Deodata, un miros înabusitor îi taia respiratia în aproape. Era grozav de piscator si nesuferit acest miros, care devenea tot mai patrunzator, pâna ce în cele din urma George se vazu silit sa se opreasca, nefiindu-i cu putinta sa mai înainteze.
Acum pricepu de ce fugisera animalele si-si puse ca Boro învatase în Australia nu numai moravurile europenilor si mijloacele lor de lupta, ci si vicleniile popoarelor asiatice.
Caci acesta era probabil gazul acela scârbos pe care-l raspândesc vestitele „oale puturoase" ale Chinezilor. Astfel se lamurea cum tovarasii si locuitorii satului fusesera învinsi atât de repede,

iar fiarele primejdioase au fost puse pe fuga.
George încerca sa se dea putin îndarat si se lovi de Kaso care se oprise si el si sforaia nemultumit. În clipa aceasta se stârni un vânt usurel, care ridica în sus fumul rau mirositor si George putu merge înainte, caci aerul începu sa se curete. Îndaratul lui veneau animalele...
Când ajunse în luminisul pe care se înalta bungalow-ul, îl gasi pustiu.
Tânarul alerga repede spre casa, dar din urmele întiparite în iarba înalta observa ca fusesera aici multi oameni. Totul i se lamuri atunci.
Boro cu oamenii sai trebuie sa fi venit dintr-o parte de unde nu era asteptat, atacasera prin surprindere pe camarazi si pe locuitori prin „oalele puturoase", iar acestia cazusera în nesimtire dupa ce izbutisera sa traga câteva focuri de arma.
Gazele se raspândisera si în desis, alungând animalele. Navalitorii luasera apoi cu ei pe lesinati, rapisera fetele si femeile si încarcându-le în kanu-uri, pornisera îndarat spre insula lor.
Dar unde era Rindow?
Urmat de credincioasele animale, George porni în goana spre luminisul pe care se aflau colibele locuitorilor tribului. Aici vazu întinse la pamânt trupuri de barbati, care fusesera si ei atinsi de gazele acelea împutite. Se încredinta repede ca erau numai în nesimtire, apoi alerga mai departe.
Auzise ca lânga sat se afla o rariste mica, în care înainte de sosirea misionarului pe insula, se îndeplineau tot soiul de rituri

salbatice, cum ar fi jertfirea prizonierilor, etc.
I se paru ca aude zgomote venind dintr-acolo; porni repede înainte, strabatu bucata de padure care îl despartea de luminis si se opri brusc.
Luna lumina atât de puternic încât se vedea aproape ca ziua.
Privind deasupra unei tufe, George avu o priveliste grozava. Gledstone, care îsi revenise în simtiri, era legat de un copac. În fata Iui se aflau câtiva salbateci, cu suliti si maciuci ridicate amenintator. (Vezi ilustratia de pe coperta).
Înmarmurirea lui George nu tinu decât o clipa. Îsi smulse repede revolverul de la brâu si în momentul urmator, doi din bastinasi se prabusira la pamânt, cu racnete de moarte îndata dupa ce trase, George se simti împins în laturi. Animalele îsi vazusera stapânul iubit si dadura buzna în luminis. Salbatecii, care mai tineau armele ridicate, se pregatira s-o ia la fuga. Cu iuteala fulgerului disparura în desis, scotând racnete de groaza.
George dadu si el buzna în luminis, cu gând sa-l elibereze pe misionar si sa afle de la el ce se întâmplase. În acelasi timp disparura în desis tigrii si panterele, iar când George ajunse lânga Gledstone, se si auzira din padure racnete de moarte. Fiarele ajunsesera din urma pe dusmanii stapânului lor.
— Slava Domnului! murmura misionarul, dupa ce George îi taia legaturile. Ajutorul a venit în ultima clipa. Acum putem nadajdui ca vom salva pe tovarasii d-tale

si pe fetele si femeile rapite. Ah! Boro acesta e un diavol cu chip de om. A venit cu oamenii sai dinspre coasta de apus, croindu-si drum prin desis cu ajutorul unor foarfece mari, pe care le-a cumparat tot de la negustorul care i-a vândut armele. Pe urma au început s-arunce cu niste oale de lut cari, spargându-se, au raspândit un fum rau mirositor si care ne-a ametit repede. Tovarasii d-tale, domnule George au mai apucat sa traga câteva gloante, dar au prabusit si ei repede, ramânând în nesimtire. Eu însa am aspirat foarte putin din fumul acesta, caci tocmai iesisem din bungalow, cu gândul sa merg în sat. Dar mi-a fost neputinta sa ma apar, caci m-am simtit deodata înhatat de doi oameni de-ai lui Boro si târât din loc.

M-au legat de copacul acesta si mi-a fost dat sa aud cum târau cu ei fetele si femeile.

La urma veni Boro si-mi striga batjocoritor ca ultimii sase razboinici ai lui ma vor ucide înainte de a parasi insula. Dar d-ta ai venit tocmai la vreme si cei sase care aveau ordinul sa ma omoare, au pornit ei însisi pe poteca întunecoasa a mortii.

— Pacat ca n-a fost si Boro printre ei! zise George. Dar lasa ca ne-om rafui noi cu dânsul, de îndata ce va veni submarinul. Numai ca nu stiu unde întârzie atâta primul ofiter. Haidem, domnule Gledstone, trebuie sa mergem repede pe coasta de sud. Nadajduiesc ca va veni în curând, ca sa putem porni în urmarirea dusmanilor.

V.
PEDEAPSA.

CA SI CUM NU I S-AR FI ÎNTÂMPLAT NIMIC, misionarul o lua repede la picior dea lungul potecii înguste ce ducea la coasta de sud. George de-abia se putea tine dupa el. Îndaratul lor veneau credincioasele animale. Când ajunsera la coasta de sud, cei doi barbati privira cu încordare spre largul marii, care era luminat ca ziua. Submarinul nu se zarea. George batu enervat din picior si zise:
— Tocmai acum când suntem atât de grabiti, trebuie sa se întâmple asta. As vrea sa stiu ce l-a împiedecat pe Rindow sa fie exact la întâlnire? Nu cumva salbatecii aceia or fi atacat si submarinul cu oalele lor?
— Nu, domnule George – îl linisti misionarul – submarinul n-a fost atacat. Boro îmi spunea în batjocura ca trecuse pe lânga insula lui si ca apoi s-a îndreptat spre rasarit. Fusese o iscoada sa-l urmareasca spre a vedea daca nu se întoarce si s-a înapoiat spunând ca apucase înainte si ca nici gând n-avea sa se întoarca.
— Atunci trebuie sa se fi întâmplat ceva la masini, îsi dadu cu parerea tânarul. Altminteri Rindow ar fi trebuit sa fie aici. Domnule Gledstone, ai un kanu, cu care sa ne putem lua dupa salbatec?
— O, aveam multe kanu-uri, dar Boro mi-a spus în bataie de joc ca le va lua pe toate. N-are rost deci sa strabatem înnodata insula pâna la debarcader.

— Atunci trebuie sa asteptam aici, raspunse George, resemnat. La drept vorbind, numai noi nici n-am putea face mare isprava si chiar daca s-ar trezi locuitorii satului din lesinul lor, tot n-ar fi în stare sa porneasca în urmarire, fara kanu-uri. Pe de alta parte, vor simti înca multa vreme efectele gazelor, asa încât nu vor fi în stare sa lupte.
— Ai dreptate, încuviinta misionarul. Nu ne ramâne deci decât s-asteptam submarinul. Eu am deplina încredere ca totul se va sfârsi cu bine. Draga domnule George. Opera îndeplinita de mine nu poate si nu trebuie sa fie distrusa cu atâta cruzime.
— De cât timp au nevoie kanu-urile lui Boro ca s-ajunga la insula? Întreba tânarul.
— Oamenii lui Boro sunt vâslasi cu experienta si cred ca în doua ceasuri fac drumul acesta, raspunse Englezul.
— Atunci îi vom putea ajunge în drum, presupunând ca Rindow va veni mult peste un ceas, zise George. N-ar fi însa bine sa procedam asa, caci daca ne-ar observa fi vor ucide pe camarad. Va trebui sa asteptam cu eliberarea dupa ce vor fi ajuns cu toti acasa. Satul lui Boro e departe de coasta?
— Nu. Satul principal e despartit de mare printr-un brâu îngust de padure. Dar Boro are înca un sat mai mic în interiorul insulei si acolo se retrage cu oameni sai atunci când e atacat.
— A! Asta ma bucura, domnule Gledstone. Am un plan bun, cu ajutorul caruia îl voi putea elibera pe tovarasi

înainte ca dusmanii sa le poata face vreun rau. Numai de-ar veni Rindow la vreme! Fireste ca vom elibera si femeile care v-au fost rapite.
Cei doi barbati asteptara în tacere vreo jumatate de ceas si deodata auzira zgomote slabe îndaratul lor.
— Sunt oameni din tribul meu, care se vor fi trezit din lesin, zise Gledstone.
Într-adevar, peste câteva clipe se ivira pe plaja capetenia si câtiva razboinici. Se resimteau înca de pe urma gazului, dar aerul proaspat al marii îi facea sa~si revie repede.
Misionarul vorbi cu capetenia, apoi zise Iui George:
— Oamenii ard de nerabdare sa ia parte la pedepsirea dusmanilor. Ce-ar fi sa-i luam si pe ei, daca se vor mai fi înzdravenit pâna atunci?
— Fireste, se grabi sa raspunda George. Ei se vor pricepe mai bine decât tovarasii mei sa se strecoare neobservati. Spune-i, te rog, capeteniei ca în primul rând trebuie sa fie ocrotiti prizonierii, când vom ajunge în sat. El si cu câtiva oameni vor trebui sa se furiseze cu bagare de seama si sa se atie prin apropierea prizonierilor spre a se aseza ca un scut în fata lor îndata ce va începe lupta. Eu voi încunostinta pe camarazii mei ca oamenii d-tale nu poarta cercei la urechi.
— Asta va fi lesne de facut, zise misionarul dupa ce vorbi câtva timp cu capetenia. Fireste ca oamenii vor trebui sa-si puie, pentru început, cerceii pe care îi purtau odinioara, pentru a nu bate la ochi în satul lui Bora. Dar imediat ce vei

da d-ta semnalul de atac, îi vor scoate repede podoabele.
— Bine, raspunse tânarul. Boro îsi va primi înca în noaptea asta pedeapsa cuvenita si nu va mai avea prilejul sa ia prizonieri europeni. Iar razboinicilor lui le vom taia pofta pentru totdeauna sa rapeasca femei de pe insula d-tale, domnule Gledstone.
— Din nenorocire va trebui sa se verse sânge! ofta misionarul. E groaznic, domnule George...
— Îmi pot da seama lesne de sentimentele d-tale, domnule Gledstone – raspunse George cu seriozitate – dar nu vei avea liniste atâta vreme cât Boro va ramâne nepedepsit. A! În sfârsit, uite ca vine submarinul.
Privirea agera a tânarului descoperise periscopul, cu toata departarea la care se afla. Sari repede pâna pe marginea apei si începu sa faca semne agitate. Vasul îsi spori imediat viteza, apoi turnul se ivi din apa.
În vremea asta sporise mult numarul bastinasilor care se trezisera din lesin. George numara vreo patruzeci de insi, ceea ce însemna o întarire buna pentru el si camarazii sai.
Dupa vreo cinci minute, „Dox”-ul acosta si Rindow striga:
— Ce s-a întâmplat, draga George? Unde este capitanul? Am avut un defect la masini, de asemeni si electromotoarele n-au functionat. Hagen a muncit ca un turbat pâna sa repare totul.
— Într-o privinta e bine ca s-a întâmplat asa, raspunse George, altminteri ati fi si

voi, poate, prizonieri acum, ca tata si ceilalti tovarasi. Trebuie sa ne grabim însa. Domnule Rindow! Bastinasii de aici vor merge si ei cu noi, caci vrem sa atacam satul tribului dusman. Îti voi povesti totul pe drum.
Dupa convorbirea cu Gledstone, capetenia trimise înapoi în sat câtiva razboinici care adusera cerceii pe care îi purtasera înainte vreme barbatii îsi pusera din nou podoabele si ca niste pisici se catarara trupurile negricioase pe puntea submarinului.
George ruga pe primul ofiter sa cheme pe coverta pe toti camarazii caci urmau sa ia parte la lupta. Le istorisi ce se întâmplase, apoi îsi expuse planul sau: în primul rând aveau sa se furiseze în sat oamenii tribului pagubit pentru ca sa-i ocroteasca la nevoie pe prizonieri.
Le mai atrase atentia marinarilor ca bastinasii aliati îsi vor scoate cerceii din urechi imediat ce se va da semnalul de atac, adica o împuscatura. Asa dar, asupra lor nu trebuiau sa traga.
Marinarii condusera apoi sub punte pe oaspetii acestia exotici, care faceau ochi mari, dar ramasera totusi linistiti. Gledstone striga câteva cuvinte animalelor sale, care se adunasera pe tarm si spre nespusa uimire îi marinarilor, fiarele se întoarsera repede si disparura în desis.
Submarinul se îndeparta încetisor de tarm, facu un mic viraj, apoi porni cu viteza în jurul insulei.
Gledstone socotea departarea pâna la insula dusmana ca de vreo optsprezece

kilometri, ceea ce însemna ca „Dox”-ul va ajunge în tinta peste douazeci de minute, fara sa fie nevoie de punerea în functiune a compresoarelor.
Pâna atunci oamenii lui Boro puteau sa fi ajuns pe insula lor, caci erau plecati de vreo doua ceasuri. Fireste ca de îndata ce se va ivi insula submarinul trebuia sa mearga sub apa ultima bucata de drum si sa caute un loc cât mal singuratic unde sa acosteze.
În turn se aflau numai George, Rindow si misionarul. Jan Brike îsi încarcase tunul, urmând sa sloboade ghiuleaua cu gaze de îndata ce lupta va lua o întorsatura neprielnica pentru camarazii lui.
— Cred ca am luat toate masurile necesare, domnule Rindow, se adresa George primului ofiter. În primul rând m-am îngrijit de siguranta tatei si a celorlalti camarazi si nadajduiesc ca bastinasii ne vor fi de mare ajutor în privinta aceasta.
— Poti avea deplina încredere, raspunse misionarul. Am vorbit eu capeteniei si te asigur ca va merge pâna la jertfirea de sine. Apoi, atât a cât si oamenii lui stiu ca numai cu ajutorul dv. vor putea fi eliberate fetele si femeile rapite.
— Atunci sunt linistit, zise George si nadajduiesc ca vom izbândi fara nici o pierdere din partea noastra. Domnule Rindow, n-ar fi bine sa mergem sub apa chiar de pe acum? Am presimtirea ca Boro a pus iscoade în kanu-uri, care ne-ar putea zari înainte sa vedem noi insula.
— Tot ce se poate, draga George, raspunse primul ofiter. Asa vom face.

— Afara de asta nu cred sa fie recomandabil sa mergem cu motoarele Diesel, adaoga George. Salbatecii au auzul foarte ascutit si ecoul duce departe sunetele pe vreme frumoasa.
— Ai deplina dreptate, raspunse primul ofiter. E o adevarata placere sa mearga cineva cu d-ta la aventuri, draga George. Desi esti atât de tânar, chibzuiesti toate ca un om cu experienta.
Tânarul ruga pe misionar sa coboare pe scara din interiorul submarinului, apoi îl urma si el, iar Rindow ramase sa închida capacul turnului. Pompele începura sa împinga apa în tancurile de balast si „Dox”-ul se afunda încetisor, Gledstone, pe care Rindow îl lasa sa priveasca prin periscop, dadu din cap si George observa ca-si facea cruce de uimire. Aceasta minune a tehnicei îi aparea, de sigur si lui atât de extraordinara, precum le aparuse camarazilor prietenia sa cu fiarele primejdioase.
Dupa vreun sfert de ora, primul ofiter care privise cu încordare prin periscop, zise:
— Draga George, ai avut dreptate. Tocmai trecut pe lânga trei kanu-uri, care stateau la pânda. Insula se vede deocamdata numai ca o dunga subtire.
Facând aceasta descoperire, Rindow trase imediat periscopul înauntru. Lasa sa treaca putin timp, apoi îl înalta din nou.
— Peste cinci minute vom putea acosta, adresa el lui George si misionarului, care stateau lânga el. Pentru moment e mare

agitatie pe plaja; cred ca kanu-urile au ajuns cu putin înaintea noastra.
— Cu atât mai surprinzator va fi rezultatul atacului nostru, raspunse George, multumit.
Boro si oamenii sai vor crede ca duhurile ne-au adus aici atât de repede.
— A! Uite-l si pe capitan cu cei trei camarazi! exclama Rindow, agitat. Tocmai îi duc pe uscat. Bratele le sunt legate, dar picioarele le au libere.
George arunca repede o privire prin periscop si vazu cum tatal sau e împins spre desisul din fata satului principal al lui Boro.
— Domnule Rindow, zise el apoi, dupa ce examinase cu atentie coasta insulei. Vad la dreapta noastra un golfulet, în care cred ca am putea intra. De acolo pare sa nu fie departe pâna la sat.
— Ai dreptate, draga George, necuviinta primul ofiter, dupa ce privi si el.
La o comanda a sa, submarinul îsi încetini viteza si se apropie încet de tot de insula. Rindow, care observase coasta cu atentie, spuse ca bastinasii parasisera acum cu totii plaja.
Dupa câteva minute, „Dox”-ul se afla în golfulet, pompele dadura afara apa din tancuri si aproape imediat se ridica la suprafata turnul.
Locul era cât se poate de bine ales si putura sari de pe punte de-a dreptul pe plaja.
Când fura cu totii împreuna în fata desisului, auzira strigate de veselie din satul Lui Boro.

George sopti misionarului ca acum e prilejul cel mai nimerit pentru oamenii sai si se furiseze în sat.
Gledstone vorbi încetisor cu capetenia si imediat fapturile negricioase ale bastinasilor disparura în desis.
George orândui acum ca marinarii care luau parte la atac si forma un cerc. El, împreuna cu Rindow si misionarul alcatuiau aripa extrema, care ajungea la debarcaderul unde se aflau kanu-urile lui Boro alaturi de cele furate.
Tânarul mai astepta cinci minute, apoi pasi încetisor înainte.
Imediat se puse în miscare si lantul camarazilor înaintând cât mai fara zgomot, George ajunsese la tufisul care-l mai desparte înca de sat, când se izbi de un bastinas care alerga din toate puterile spre kanu-uri.
Omul era bine instruit, caci fara sa tradeze vreo surpriza, scoase un strigat de alarma si ridica mâna dreapta în care tinea un pumnal lucitor. Dar George i-o lua înainte si un glont al revolverului sau îi culca la pamânt.
În clipa urmatoare se isca o larma ca în iad. Din sat se auzeau racnete de furie si durere, din care George recunoscu ca temerile sale fusesera îndreptatite. Fara ajutorul oamenilor misionarului, tovarasii sai ar fi fost ucisi.
Peste câteva clipe, gloantele marinarilor secerara si ele rândurile razboinicilor lui Boro. Jumatate din acestia fura culcati la pamânt, înainte de a se putea întoarce împotriva noului dusman.

Ceilalti o luara la fuga, scotând racnete de spaima. Putini ajunsera însa în desisul ocrotitor, caci deodata se napustira asupra fugarilor patru cete de bastinasi, care pâna atunci statusera nemiscati la marginea desisului.
Dupa câteva clipe, Farrow si ceilalti trei camarazi fura dezlegati de stâlpii de care îi legasera salbatecii. Capitanul strânse mina fiului sau si zise, cu lacrimi în ochi:
— Stiam ea bine, dragul meu baiat. Ca ma pot bizui pe tine, de aceea n-am fost îngrijorat o clipa de soarta noastra.
Apoi adaoga, privind numeroasele cadavre care zaceau întinse la pamânt:
— Cred ca pentru o bucata de vreme Boro va renunta sa porneasca cu razboi împotriva vecinilor sai.
Mai mult de jumatate din razboinicii lui Boro cazusera. Izbânda era deplina, cu atât mai mult cu cât oamenii de pe insula misionarului adusera din desis si capul lui Boro. Cu asta era înlaturata pentru moment orice primejdie pentru misionar si oamenii sai, caci trebuia sa dureze mult timp pâna ce – dupa lectia capatata acum – tribul învins sa aiba curajul sa porneasca din nou în expeditii razboinice.
Toate armele gasite în sat fura luate. La început Gledstone era foarte trist din cauza varsarii de sânge, dar când sari pe plaja insulei sale si animalele îi iesiri în întâmpinare, el zise:
— Acum ma simt totusi fericit, caci pot nadajdui sa-mi sfârsesc în pace aici ultimii ani pe care îi mai am de trait.
Dupa doua zile, „Dox”-ul îsi urma calatoria, în cautare de noi aventuri.

44
MLASTINA MORTII.

I.
AVENTURA LUI PONGO.

PE BORDUL „DOX"-ULUI domnea liniste desavârsita. Cei patru tovarasi care scapasera cu bine din aventura de pe insula vrajita, stateau de vorba în turn, reamintindu-si de clipele de groaza prin care trecusera.
Când se lasa noaptea, toti se retrasera în cabinele lor, numai George n-avea astâmpar, caci doctorul Bertram îi fagaduise sa-l povesteasca urmarea aventurilor sale alaturi de uriasul Pongo.
Cu toate ca savantul medic era obosit, ceda staruintelor tânarului si începu: (Vezi volumul 42 – Aventurile submarinului „Dox").

— Opriti! comanda sergentul.
Când cei doisprezece soldati ai legiunii straine olandezo-indiana ramasera locului în luminis, sergentul se întoarse spre noi.
— Domnule Farrow, ordinul colonelului este sa v-aducem pe marginea marilor mlastini. Si precum vedeti, am ajuns. Îngadui ca oamenii mei sa-si ridice aici tabara?
— Cu draga inima, Vaasen, raspunse Marian, prietenos. Faceti cum credeti de cuviinta. Colonelul Daendels te-a pus la dispozitia mea, împreuna cu oamenii d-tale, pentru timp de patru saptamâni. Ma

bat cu gândul sa patrund mâine-poimâine în mlastini si sa pun mâna pe un rinocer cuirasat. Atunci va trebui ca oamenii d-tale sa vie cu noi ca sa curete de namol smârcurile. Daca avem noroc ne vom putea înapoia la Telok Semawee înca înainte de a se împlini vremea.
Sergentul facu o mutra cam plouata.
— Domnule Farrow – zise el – pâna acum am însotit trei expeditii în launtrul tarii. Chiar si în luminisul acesta am stat odata cu oamenii mei, asteptând trei naturalisti englezi care vroiau sa prinda si dânsii un astfel de rinocer. Ce sa lungesc vorba... domnii aceia nu s-au mai întors. Mlastinile sunt primejdioase si nu degeaba le numim noi „mlastinile mortii". Moartea pândeste acolo sub toate înfatisarile. Fie sub forma de friguri de balta, animale veninoase, sau bastinasi de care se spune c-ar mai trai aici în triburi salbatice. Te sfatuiesc sa te lasi pagubas, domnule Farrow. Mi-ar parea nespus de rau daca va trebui s-astept zadarnic reîntoarcerea d-voastra.
— În privinta asta, poti fi linistit, draga Vaasen, raspunse Marian. Cunosc foarte bine primejdiile care ne pândesc, caci am fost si prin mlastinile africane, care sunt, poate si mai periculoase. Apoi, îl avem pe Pongo, care ne va fi de un ajutor pretios.
Sergentul îndrepta o privire tematoare spre Negru, care se îndeletnicea tocmai cu ridicarea cortului nostru. Chiar lui – european oarecum cultivat – faptura uriasului, cu chipul lui grozav de gorila, îi dadea fiori, desi aflase si dânsul cât de credincios si vrednic de încredere se

aratase Pongo în lupta împotriva bandei de criminali chinezi.
Si, totusi, uriasul, îmbracat cu costumul lui kaki. Facea acum o impresie mult mai buna decât pe timpul când îsi ducea zilele în padure, cu trupul aproape gol. Numai armele si le pastrase, sulita aceea lunga si pumnalul lui ascutit. La arme de foc nu prea tinea si nici n-ar fi avut nevoie de ele, caci îsi facea destul de bine treaba cu ale lui.
De asemeni, ramasese posac ca si mai înainte si numai staruintele noastre si o oarecare dragoste ce parea sa simta pentru noi îl hotarâra sa se alature legionarilor. Se tinea însa mereu deoparte si nici un soldat n-ar fi cutezat sa-l adreseze vreun cuvânt.
Vaasen dadu din cap si zise:
— Da, domnule Farrow, negrul acesta va este un ajutor pretios. Nu prea am auzit eu multe despre el, dar din putinul ce am aflat, sunt în masura sa-mi fac o idee exacta de persoana lui. Cred ca te-ar interesa mult sa-l afli biografia, ca sa zic asa.
— Da. Astept chiar cu nerabdare sa i-o aflu. Obârsia trebuie sa-l fie de prin tinutul Congo-ului, judecând dupa numele sau, cred însa ca va fi fost si prin Arabia si orasele de pe coasta, caci numeste tigrul „Sabaa”, denumirea araba pentru leu si vorbeste dialectul englezesc „pidgin”. Probabil ca soarta l-a zvârlit în Sumatra. Bietul om trebuie sa fi îndurat multe în viata.
— Zau, e pacat ca la un trup atât de frumos, de urias, sa aiba chipul acesta

fioros. Cum se explica lucrul acesta?
— Parerea mea e ca mama-sa a fost atacata sau speriata de o gorila, în vremea când îl purta în pântece. S-au vazut adesea cazuri dintr-acestea. Cred ca aceasta explicatie e cea mai apropiata de adevar.
— Probabil ca ai dreptate, domnule Farrow. Nici nu poate fi altfel. Acum iarta-ma te rog ca te parasesc, caci trebuie sa dau oamenilor mei dispozitiuni pentru ridicarea corturilor.
Sergentul saluta politicos si se îndeparta.
Noi merseram spre cortul nostru cu care Pongo tocmai era gala. Uriasul se îndeletnicea acum sa aprinda forul, caci trecuse de mult timpul de masa si noi nu îmbucasem nimic.
În vreme ce deschideam câteva cutii cu conserve, îl priveam dus pe gânduri. Marian se apropia de mine si-mi zise:
— Robert, stii ca avem însarcinarea sa prindem doi tigri pentru gradina zoologica din Londra. N-ar fi mai bine sa începem cu asta, înainte de a merge la mlastini? Sunt încredintat ca se afla multi tigri pe aici.
— Am putea încerca, încuviintai eu. Daca avem noroc si izbutim sa sapam înca astazi o groapa, vom putea avea mâine o pereche.
— Chiar atât de repede nu cred sa mearga – râse Marian – dar, în definitiv, or putea si legionarii sa scoata animalele din groapa, daca se vor prinde, bine-nteles, în timpul lipsei noastre. Sergentul Vaasen se va pricepe el sa faca atâta lucru.

Pongo, care ascultase cu atentiune la ceea ce vorbeam, interveni:
— Massers vor sa prinda Sabaa? Pongo va merge adulmeca. Massers face astazi înca groapa si mâine vor avea Sabaa.
Propunerea uriasului ne convenea de minune. În timpul pe care vom fi nevoiti sa-l petrecem la mlastini, tigrii vor putea ramâne în custile de transport ca sa se obisnuiasca cu oamenii. Legionarii – barbati unul si unul – vor sti cum sa procedeze.
— Când vrei sa te duci, Pongo? întreba Marian.
— Dupa ce mâncat. Pongo crede Sabaa este aproape.
— Asta ar fi minunat, draga Pongo. N-am putea merge si noi, sau vrei sa-l adulmeci singur pe tigri?
— Pongo singur merge, Massers face zgomot. Pongo întoarce repede, apoi face groapa.
Mânca în graba, îsi lua armele si parasi luminisul. Bagai de seama ca nu lua directia de a dreptul spre mlastini, ci apuca ceva mai spre nord. Sergentul Vaasen cauta sa afle ce avea de gând uriasul si la raspunsul nostru dadu din cap mirat. Nu-i venea sa creada ca un singur om sa patrunda în salbaticia de acolo, ca sa caute bârlogul unei perechi de tigri.
Noi eram însa atât de încredintati de însusirile lui Pongo, încât puseram sa se întocmeasca imediat custile usoare dar trainice, în care trebuiau sa ramâie fiarele pâna vor fi transportate. Apoi fura alesi pentru saparea gropilor sase

oameni, cari, dupa spusele sergentului, mai luasera parte si la alte expeditii asemanatoare.
Montarea custilor dura ca la vreo doua ceasuri si atunci, se întoarse si Pongo. Chipul sau – asa oribil cum era – stralucea de bucurie.
— Massers vine repede, ne zise el. Pongo gasit Sabaa, el si ea.
Era aproape de necrezut ca Negrul izbândise atât de repede. Dar ne puteam bizui pe deplin pe urias, asa ca, împreuna cu cei sase legionari, porniram îndata dupa el. Fiecare soldat lua cu el o sapa si o foaie de cort, ca sa poata duce deoparte pamântul sapat.
O bucata buna de drum furam siliti sa ne strecuram cu greutate prin desisul salbatec, apoi ajunseram pe o poteca bine batatorita, dar de pe care nu ne-am fi putut abate cu un pas, atât erau de încâlcite tufele de amândoua partile. Pe o astfel de poteca nu e greu de mers, în schimb te pândesc primejdii foarte mari, caci la vreo întâlnire neasteptata cu o salbaticiune n-ai unde sa te pitulezi.
Rasuflai usurat când ajunseram în sfârsit într-un mic luminis. Pongo se opri acolo.
— Massers stai linistiti, sopti el, Sabaa este aproape. Askaris sapa groapa aici. Apoi pleaca repede de tot Pongo cauta acum Sabaa. Nu ne lasa timp sa-l mai întrebam ceva, caci pieri numaidecât printre tufe.
Legionarii – pe care Pongo îi numea „Askaris", de pe vremea când se afla în Africa – începura sa sape groapa. Eu

privii cu atentiune luminisul si ma adresai lui Marian:
— N-ar fi mai bine sa punem sa se sape doua gropi? Una aici la capatul potecii pe care am strabatut-o, iar cealalta colo, lânga tufele îndaratul carora a disparut Pongo.
Înainte ca Marian sa poata raspunde, Negrul se ivi iar din frunzis si veni repede spre noi.
— Massers asteapta aici când groapa gata. Askaris sa plece. Massers ramâne colo în copac. (Ne arata un tamarin urias). Massers asteapta pâna vine noaptea, Pongo aduce atunci Sabaas.
Se facu din nou nevazut, lasându-ne înmarmuriti.
Ce vroia sa zica cu asta, ca va aduce el tigrii? Vroia oare sa-l îndrepte pe urmele sale. Asemanându-i în groapa? Dar asta era o întreprindere cum nici nu se putea mai îndrazneata si primejdioasa. Pongo o fi stiind el însa ce poate si ce nu poate.
Marian reveni acum la propunerea mea:
— Ai dreptate, Robert, vom pune sa se sape doua gropi. Te rog, supravegheaza tu saparea asteia de aici, eu voi face acelasi lucru dincolo.
Legionarii faceau treaba cum se cuvine. Pamântul sapat îl transportau în foile de cort sub tufe si desi pierdeau cu asta vreme, lucrau în schimb atât de încordat, încât cu doua ceasuri înainte de apusul soarelui gropile erau gata. Vreau sa zic ca pamântul fusese scos afara, iar acum urma sa le acoperis cu crengi, ceea ce trebuie facut cu mare dibacie pentru ca tigrii sa nu intre la banuiala. Mai

destoinic dintre toti parea sa fie un legionar care mai fusese parte la multe expeditiuni. Eram si noi destul de priceputi în astfel de treburi, asa ca, înainte de a se înnopta, totul era gata.
Legionarii se îndepartara în graba caci tineau sa faca o bucata buna pe lumina. Aveau ei faclii, nu-i vorba, dar un mars de noapte nu era placut prin padurea seculara.
Ramaseram singuri în luminis si ne admiram opera. Puteam fi pe deplin multumiti caci nici ochiul celei mai banuitoare fiare n-ar fi putut observa capcana.
Plini de încredere, ne catararam pe una din crengile de jos ale tamarinului si ne instalaram pe cit se putea mai bine.
Nu era pentru întâia oara ci petrecuram o noapte în padure. Pe fata ne pusese valuri groase, iar în mâini manusi la fel, ca pavaza împotriva întepaturilor de tântari care în tinutul acesta mlastinos aduceau malaria (frigurile de balta).
Noaptea se lasa brusc si imediat începu concertul asurzitor al milioanelor de vietati marunte ale codrilor. Acoperamântul de frunzis, de deasupra noastra se însufleti. Ici guita vreo sopârla în copac, colo oracaia o broasca uriasa. Licurici enormi si cykade dadeau târcoale în jurul nostru fi erau înhatati cu iuteala fulgerului de vreun liliac sau alta zburatoare. Iar în adâncul padurii seculare rasuna adesea ragetul unei fiare pornita dupa prada...
Stateam linistiti, cuprinsi de farmecul minunatei nopti tropicale în inima

codrului secular. Într-un târziu se ivi si luna pe cer, învaluind într-o lumina palida raristea din fata noastra. Zaream lamurit acum cele doua locuri unde se aflau gropile sapate de legionari. Încordati peste masura asteptam clipa cu clipa ivirea lui Pongo, urmat poate de perechea de tigri care vor cadea apoi în cursele pregatite.
Deodata ma gândii ca facusem o mare greseala.
— Marian – soptii eu cât putui mai încet la urechea prietenului meu – ar fi trebuit sa însemnam gropile ca Pongo sa le recunoasca. Admitând ca va fi urmarit de perechea de tigri si va cauta si se refugieze în luminis, lesne s-ar putea sa cada în capcana.
— Drace! Stii ca ai dreptate! exclama Marian, cu ciuda. Trebuie sa îndreptam repede greseala. Voi coborî din copac si voi înfige câte o crenguta în fala fiecarei gropi. Semnul acosta va ara...
Marian îsi rupse vorba si asculta cu încordare în directia pe unde disparuse Pongo. Acum auzii si eu, departe de tot, sunete misterioase, pe care nu mi le puteam lamuri.
— Ce sa fie asta, Mariane? întrebai.
Prietenul meu facu un gest enervat cu mina i întinse mai mult capul, ca sa poata auzi mai bine.
Sunetele misterioase se apropiau. Deodata Marian tresari, întoarse spre mine chipu-i ce stralucea acum ciudat si sopti:
— Robert, poate avem noroc sa vedem o priveliste rara de tot. Daca nu ma însel,

vine de colo din padure o haita de adjagi, câinii salbateci ai insulelor Sunda. Probabil ca fugaresc vreun vânat si daca vin încoace, sa stii ca vom vedea ceva ce n-a vazut înca nici un om pâna la noi. Din câte stiu eu cel putin, nici un naturalist sau vânator nu a vazut pâna acum pe adjagi la vânatoare. Da, asa, chiar bastinasii n-au avut parte de asta, nici altminteri am fi citit pe undeva.

Acum eram si eu bucuros. Adjagii sunt atât de greu de prins – cu atât mai mult de observat le lucru – încât cu drept cuvânt însemna s-avem mare noroc daca haita ar fi venit în luminis.

Socotind dupa larma salbateca ce se apropia tot mai mult, trebuia sa fie o haita de cel putin douazeci de câini.

Deodata, însa, ne aduseram aminte de capcanele noastre. Daca patrupedele pornisera dupa un mundjak – cerbul insulelor Sunda – se putea lesne întâmpla ca animalul si câtiva gonaci sa cada în groapa. Atunci ne-am fi putut lua ramas bun de la tigri, cel putin pentru astazi. Dar poate ca vreo câteva exemplare din câinii acestia salbateci, speriosi de felul lor, erau mai interesante si mai de pret.

Iata pentru ce ascultam cu tot mai multa bucurie apropierea haitei. Putea sa fie la cel mult cincizeci de metri în fata noastra, asa ca vânatul urmarit trebuia sa se iveasca din clipa în clipa în luminis, unde va da buzna în groapa, iar dupa el câtiva din câinii salbateci.

De-abia îmi sfârsii gândul, ca se si întâmpla minunea. Numai ca vânatul,

care gonea cu o repeziciune uimitoare spre luminis, era… – Pongo.
Asa dar pe dânsul îl adulmecase haita, urmarindu-l setoasa de sânge. În fuga lui turbata nu mai avusese vreme sa se catere pe vreun copac. În schimb ne stia pe noi aici în luminis si mai stia ca prin câteva gloante vom pune pe goana primejdiosii urmaritori.
— Pongo, aici! Strigai eu repede.
În clipa asta uitasem cu desavârsire de capcana noastra.
Pongo se opri exact la mijlocul capacului subtire de crengi si în clipa urmatoare disparu în golul de sub picioarele lui.
— Dumnezeule! exclama Marian, îngrozit. Trebuie neaparat sa împuscam câinii din fata. Caci daca unii din ei vor cadea de asemeni în groapa, bietul Pongo e pierdut…
Spunând acestea trase piedica pustii sale si duse arme la ochi. Eu facui la fel si amândoi asteptam haita, care se afla înca la cel mult douazeci de metri departare. Daca primele gloante nu vor da gres, cu siguranta ca restul haitei o va lua la fuga îndarat.
Dar adjagii nu veneau. E lucru cunoscut ca pâna si cel mai bine înarmati locuitori al junglei se feresc de acesti câini salbatec, caci întocmai ca si kolsun-ul – câinele salbatec din tinuturile de miazanoapte ale Indiei – se pricepe si adjag-ul sa sfâsie, prin muscaturi repezi, partea inferioara a trupului victimei sale, în timpul goanei.
Si acela care sarise acum din desis si disparu în groapa, era si el un locuitor

bine înarmat al junglei.
Totul se petrecuse atât de repede, încât nici nu avuram vreme sa descarcam un glont, iar pe de alta parte groaza ne paralizase într-atâta încât ne iesise din minte sa ne folosim de arme.
Caci Pongo avea acum un tovaras grozav de rau în groapa lunga de patru metri, adânca tot de atâta si lata de doi... Acest tovaras era un urias tigru regal.
„El, al carui nume nu se rosteste" – Cum spun, cu teama, locuitorii insulelor Sunda acestei fiare grozave – fugise si dânsul dinaintea haitei de adjagi si-l ameninta cum pe Pongo cu o moarte cumplita în groapa îngusta sapata de noi.

II.
UN POPOR CIUDAT.

— ROBERT, TRAGE REPEDE ÎN CÂINI! striga Marian, agitat. Trebuie sa-l ajutam imediat pe Pongo... Numai de n-ar fi prea târziu.
Dusei pusca la ochi, caci acum se ivira cei dintâi câini – ce semanau cu lupii – pe marginea luminisului. Erau mai prevazatori si mai banuitori decât Pongo si tigrul, caci se oprira brusc din fuga si adulmecara întâi aerul.
Era momentul potrivit pentru noi si imediat sloboziram patru gloante, care nu-si gresira tinta. Câinii din fata se rostogolira scheunând, iar ceilalti – precum ne si asteptaseram – o zbughira de fuga îndarat si se facura nevazuti în desis.

Imediat ne coborâram din copaci si strabaturam luminisul în fuga, îndreptându-ne spre groapa. În mijlocul acoperitoarei de ramuri se facuse numai o gaura mica. Asa ca nu puturam vedea nici pe Pongo, nici tigrul. Auzeam însa mârâitul întarâtat al fiarei.
Marian se lasa în genunchi pe marginea grapei si ridica pusca.
— Robert, tigrul pare sa stea la stânga, în colt, sopti el. Trebuie sa ridici cât mai multe crengi din locul acesta, ca sa-l pot vedea. Stai... s-aprind lampa întâi. Asa... voi trage cu mâna dreapta, în vreme ce-l voi orbi cu lumina. Haide, repede!
Ma lasai si eu în genunchi lânga el, vârâi bratele sub crengi si le ridicai în sus. Din nenorocire nu puteam privi în groapa, dar îl auzii pe Marian exclamând:
— Foarte bine, îi trimit lumina drept în ochi.
Si în clipa urmatoare doua gloante detunara în noapte.
Racnetul grozav al fiarei era cea mai buna dovada ca amândoua gloantele nimerisera în plin. Apoi îl auzii pe Marian mormaind o înjuratura si adauga:
— Tigrul a vrut sa se napusteasca cu ultima putere asupra lui Pongo, care l-a gaurit cu sulita sa si l-a împins îndarat. Uite... fiara se întinde acum... Pongo îi scoate sulita din trup... Si acum – Dumnezeule! – A înhatat corpul greu... Atentie, îi arunca în sus!
Marian se dadu înapoi si eu îi urmai pilda; acoperamântul de crengi zbura în aer si, învaluit într-un nor de praf si

frunze, jumatatea trupului fiarei ramase atârnata pe marginea capcanei.
— Massers pleaca de aici! Se auzi glasul înabusit al uriasului de pe fundul gropii.
Puseram repede mâna sa tragem cadavrul la o parte. Pongo înalta apoi sulita – pe care eu i-o luai în primire – se salta în sus, se apuca cu mâinile de marginea groapei, apoi îsi facu vânt din închisoarea unde petrecuse câteva clipe de groaza. Privi dispretuitor spre tigru, se înclina în fata prietenului meu si zise:
— Massers bun împuscat Sabaa, salvat Pongo. Multumesc mult.
— Pentru putin, draga Pongo, râse Marian, caci din vina noastra ai cazut în groapa. Trebuia sa punem vreun semn. Cred însa ca ai fi scapat si singur de tigru.
— Tigru... tigru... rosti uriasul cu greu cuvântul neobisnuit. Este alt tigru... femeia de tigru este înca aproape, poate vine.
Asta era o veste importanta. Daca se mai afla pe aici o pereche de tigri – sau femela aceluia pe care îi ucisesem – mai puteam avea noroc.
— Trebuie sa aranjam la loc gropile, zise Marian.
— Pongo face asta, raspunse uriasul. Massers duc repede tigrul de aici. Dupa copac colo.
Ne pregateam sa urmam sfatul lui Pongo, când rasuna în spatele nostru un sunet care ne facu sa ne întoarcem cu iuteala fulgerului. Era mârâitul întarâtat al unui tigru.

La celalalt capat al luminisului statea un urias tigru regal, un exemplar neobisnuit de mare. Ne masura câteva clipe, se pregati apoi de saritura si în clipa urmatoare facu un salt spre noi, peste groapa care ramasese neatinsa. La a doua saritura trebuia neaparat sa ne ajunga si noi nu mai aveam timp sa ne luam pustile, pe care le pusesem lânga tigrul mort. Fiara îsi si facuse vânt a doua oara...

În clipa aceea furam împinsi cu putere în laturi.

Pongo, care se lasase în genunchi îndaratul nostru pe marginea groapei, nu-si pierdea sângele rece nici în astfel de situatiuni. Printr-o miscare repede a bratelor sale uriase ne aparase. Cam brutal, drept, dar cu atât mai sigur – de ghearele fiarei si el însusi se arunca apoi cu o saritura de-a-ndaratelea, peste groapa. Cazu pe spate de partea cealalta, dar înainte de a se putea ridica, tigrul „ateriza" pe acoperisul de crengi al groapei si eu un raget de furie se prabusi în capcana adânca. În clipa urmatoare, Pongo era iar în picioare si ne zâmbi ca si când nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Tigru animal mare, dar prost, îsi dadu el cu parerea. Pongo mult mai siret. Massers vine repede încoace, soseste femeie de la tigru.

Asta auzeam si noi acum, caci la ragetul înabusit al tigrului care se zbatea acum în groapa, raspunse de la mica departare tigroaica, cu pufnituri furioase. Si înainte de a ne putea întoarce ca sa alergam lânga Pongo, ea îsi si facuse loc printre

crengi, se repezi în luminis si... se prabusi imediat în groapa întâia, care ramasese neatinsa.
De bucurie Pongo începu sa dantuiasca.
— Oh, Massers, fie foarte bine! izbucni el, în englezeasca stricata pe care o vorbea. Tigru si nevasta de la el prinsi. Massers merge acum cu Pongo în tabara, trimite aici Askari. Mâine cautam Monuhu.
„Monuhu" se numea rinocer pe limba lui, o dovada ca fusese si în Africa de Sud, caci Cafrii din Colonia Capului dadusera numele acesta rinocerului de mlastina.
— Bine, draga Pongo, zise Marian. Dar mai întâi as vrea sa jupuim tigrul si cei patru câini. Tiu neaparat sa am blanurile lor.
— Massers jupoaie câini, Pongo tigrul! hotarî uriasul si se puse îndata pe lucru.
El fu mai repede gata cu treaba lui grea, decât noi cu a noastra, care parea o jucarie.
Lua pe brat apoi blana fiarei si porni înainte spre tabara, în vreme ce noi îi urmam cu pieile câinilor.
Drumul acesta în puterea noptii prin padure nu prea era placut, ajunseram însa cu bine în tabara, putin înainte de rasaritul soarelui. Strigatul sentinelei îi alarma pe cei ce dormeau si în curând furam înconjurati de legionari, care priveau uimiti la blana tigrului si ramasera cu gura cascata când Marian le povesti pe scurt prin ce trecuseram.
Sergentului de-abia îi venea sa creada ca si prinsesem o pereche de tigri, dar se declara imediat dispus sa porneasca la drum cu oamenii sai, pentru a scoate din

gropi fiarele cu ajutorul unor plase puternice si a le vaii apoi în custile de transport. Marian le spuse însa ca simteam nevoia sa ne odihnim mai întâi câteva ceasuri, ca sa luam parte apoi personal la munca aceasta grea.
În vreme ce se prepara ceaiul, sergentul facu deodata o mutra serioasa si zise încurcat:
— Domnule Farrow, te-as sfatui cu toata sinceritatea sa nu te duci la mlastini. Trimisul tribului care locuieste acolo a fost pe la noi si ne-a oprit cu desavârsire sa-l încalcam tinutul.
Marian facu si el o mutra mirata, apoi pufni în râs si zise:
— Cum asta, draga Vaasen. D-ta ca reprezentant al statului olandez îl lasi pe individul acesta sa-si vada de drum, în loc sa-l arestezi? Daca nu ma însel, toate tinuturile de aici sunt sub stapânire Olandeza?
— Pe hârtie, da, raspunse Vaasen. Ne razboim însa mereu cu triburile bastinase.
— Si de mult as fi fost pe lumea cealalta împreuna cu cei câtiva oameni ai mei, daca as fi luat o atitudine dusmanoasa fata de solul aceia. Cel putin astfel sustine Hasting. Care pricepe mai bine decât noi toti diferitele dialecte ce se vorbesc pe aici si care a stat de vorba cu trimisul tribului.
Zicând acestea arata cu capul spre un legionar care statea razletit de camarazii sai si-si prepara ceaiul, dus pe gânduri.
Legionarul acesta ne atrasese atentia mai de mult. Era în vârsta de vreo treizeci si

cinci de ani, avea chip foarte simpatic si inteligent si se purta în asa fel încât recunosteai într-unsul îndata pe omul cultivat. Se tinea oarecum retras de camarazii sai, îti facea constiincios serviciul, dar nu-l vazusem înca râzând sau glumind. Parea sa aiba ceva pe suflet. Dupa nume as fi zis ca e belgian, sau mai degraba flamand.

— I-ascuta, draga Vaasen – zise Marian – Hasting asta m-a interesat mai de mult, adica pe tot timpul drumului încoace. Din pacate n-am prea avut timp sa vorbesc despre el. Stii poate ce l-a adus în legiunea straina?

— Nu, asta nu stiu, raspunse sergentul. Dar ai dreptate, e un om foarte interesant. Trebuie sa recunosc ca e mult mai cult ca noi si pare sa fie foarte bine crescut. Chiar în chestiunile militare e atât de priceput încât mai c-as crede c-a fost ofiter.

— Aceeasi impresie o am si eu, încuviinta Marian. Poate ca am prilejul sa intru în vorba cu el si sa-l îndemn sa-mi istoriseasca viata lui. Deocamdata însa trebuie sa vorbesc cu dânsul asupra solului acela. Vrei sa-l chemi încoace?

„Belgianul” înalt si subtirel, sari îndata în sus când îi chema Vaasen si se apropiara de focul nostru. Lua pozitie militareasca. Dar Marian se ridici imediat în picioare si-i întinse mâna, pe care celalalt o strânse dupa oarecare sovaiala.

— Te-am rugat sa vii aici, domnule Hasting – începu Marian – pentru ca sa capat de la d-ta unele lamuriri asupra trimisului care ne-a oprit sa mergem în

tinutul mlastinilor, în numele tribului sau. Crezi d-ta ca trebuie sa luam în serios aceasta opreliste?
— Ati face bine sa nu va duceti, domnule Farrow, raspunse Hasting. Era solul unui trib Bata, care s-a asezat nu de mult în tinutul mlastinilor. Banuiesc ca tribul acesta a avut neîntelegeri cu guvernul olandez sau cu vecinii sai de aceea a fugit în tinutul acela impracticabil. Acum opresc pur si simplu intrarea în asa zisul lor regat si conform unul obicei stravechi, considera afara din lege pe acela care nu tine seama de aceasta opreliste.
— Neplacut lucru... Atunci ne putem astepta sa fim împuscati pe la spate?
— Ba si mai rau, domnule Farrow. Nu stiu daca mai exista acum obiceiul – dar înainte vreme prizonierii de razboi – si asa veti fi considerati dv. daca va vor prinde – erau taiati de vii.
— Frumoasa perspectiva! facu Marian. Cu alte cuvinte trebuie sa fim prevazatori, ca sa nu cadem în mâinile lor. Nu-mi vine sa cred ca tribul sa fie prea numeros si noi ne putem doar apara cu armele noastre împotriva unui numar destul de mare de oameni.
— Nu va gânditi însa ca Batasii sunt în avantaj fata de dv., caci va vor observa fara sa stiti, din primul moment când veti pasi pe pamântul lor. Si cât de lesne e sa fiti surprinsi în somn si atacati înainte ca sa puteti pune mâna pe arme.
— Hm tot ce se poate, mormai prietenul meu. Cred însa ca Pongo al nostru îi întrece în toate privintele pe Batasii aceia.

— Fara îndoiala, domnule Farrow, dar cu toate astea primejdia ramâne foarte mare pentru dv. caci. Nici nu le pricepeti limba si nu puteti începe tratative pentru o eventuala rascumparare, daca veti cadea în mâinile lor.
— Care va sa zica exista si rascumparare. Ei vezi, atunci chestia nu e chiar asa de primejdioasa. Si cu malaieza mea m-oi întelege eu cu dânsii. În cel mai rau caz ma voi folosi de vorbirea prin semne.
— Nu cred, domnule Farrow. Limba batasilor e foarte ciudata, desi e înrudita cu limbile celorlalte popoare ale arhipelagului indian. Si e neaparata nevoie sa vorbiti cu convingere, daca vreti sa scapati de condamnare la moarte. Mi-ati îngadui sa va fac o propunere: luati-ma si pe mine în regiunea mlastinilor. Îi cunosc pe solul batasilor, care a ramas foarte mirat ca stapânesc atât de bine limba lui si cred ca v-as putea fi de mare folos daca vom fi luati prizonieri, caci e lucru sigur ca asta e soarta care ne asteapta.
— Frumoasa perspectiva! repeta Marian, râzând. Ei bine, daca sergentul n-are nimic împotriva, as fi fericit sa ne însotesti.
— Eu nu ma opun, zise Vaasen. Ba ceva mai mult: ma bucur chiar ca Hasting vrea sa va însoteasca în expeditia asta primejdioasa. Colonelul mi-a dat însarcinarea sa va acord tot sprijinul meu si sa va apar pe cât e cu putinta de primejdii.
— Atunci e în regula. Acum sa dormim vreo doua ceasuri, apoi vom porni sa

aducem tigrii. Nadajduiesc sa fim îndarat cam pe la amiaza.
Când ne retraseram în cortul nostru, vazuram ca Pongo se si culcase lânga foc. De abia acum simteam oboseala de pe urma celor întâmplate si ne întinseram repede în paturile noastre de campanie. Nu trecu mult si adormiram.
La un ceas dupa rasaritul soarelui furam treziti din somn. Porniram voiosi la drum prin padure si peste doua ceasuri ajunseram în luminis. Cele doua fiare se zvârcoleau înca în gropile lor si nu fu lucru usor sa le legam în plase si sa le tragem în sus. Câte patru legionari duceau poverile grele, atârnate pe o prajina lunga si trainica de bambus. Când ajunseram în tabara, tigrii fura vârâti în custile pregatite, unde aveau tot timpul sa se obisnuiasca cu oamenii.
Dupa cum socotise bine Marian, treaba era sfârsita tocmai la prânz. Un legionar vânase un vremea asta un mundjak si carnea proaspata ne prii mai bine decât conservele cu care ne hranisem în ultimul timp. Dupa masa sergentul ne întreba:
— Domnilor, presupunând ca veti înlatura toate primejdiile si veti prinde într-adevar, rinocerul acela, cum aveti de gând sa-l transportati încoace? Caci nu pot patrunde prea adânc cu oamenii mei în tinutul mlastinos, deoarece risc sa viu îndarat numai cu o treime din ei. Legionarii nu-s destul de întariti împotriva aerului stricat de acolo, care te îmbolnaveste de friguri.

— Am eu planul meu, râse Marian, desi daca ti-l voi spune, îti vei închipui, desigur, ca nu îs în toate mintile. La transport vor trebui sa ne ajute batasii... aceiasi care ne-au oprit sa le calcam pamântul tarii lor. Sunt sigur ca-i voi putea convinge.
Sergentul pufni în râs.
— De necrezut, domnule Farrow! îti place sa glumesti, dupa cum vad.
— Lasa ca o sa vorbim noi pe urma, zise Marian.
Apoi se adresa „Belgianului", care statea acum mereu pe lânga noi:
— Domnule Hasting, unde începe, de fapt, terenul oprit?
— Cam la vreo doi kilometri spre sud de aici. Într-un luminis de acolo cica ar fi un copac mare; asta ar fi semnul hotarului Sunt încredintat însa ca suntem spionati chiar de pe acum, iar vestea plecarii noastre la drum va fi cunoscuta cu mult înainte. Nu m-ar mira deloc daca s-ar atine o iscoada de-a batasilor îndaratul vreunei tufe de pe aici.
Pongo, care statuse ceva mai la o parte de foc si ascultase atent convorbirea, se ridica acum încetisor si pasi spre cortul nostru. Îi vazui înconjurând cortul si facându-se nevazut în padurea dindaratul lui. Uitai repede de el si atentia îmi fu atrasa din nou de discutia dintre Marian si legionar.
— Crezi într-adevar ca batasii lucreaza cu atâta viclenie si prevedere? întreba prietenul meu.
— Fireste. M-am îndeletnicit de aproape cu studiul referitor la acest trib si m-am

convins ca este foarte inteligent si are o organizatie de viata cât se poate de ordonata. Cu deosebire simtul razboinic e foarte pronuntat la ei si în cursul deceniilor au capatat experienta trebuincioasa.
— Drept sa-ti spun, acum mai c-as vrea sa fim luati prizonieri de ei, caci tin mult sa-i cunosc.
— Dorinta asta se poate împlini mai repede decât banuiesti, raspunse Hasting. Si cred ca ne va costa foarte scump când vom vroi sa ne salvam viata. Deoarece nu vor putea cere de la noi obiecte de pret – cum ar fi vite, etc. – ne vor da sa îndeplinim sarcini care vor fi de folos tribului, dar care pe noi ne va aduce în mare primejdie. Când aveti de gând sa porniti la drum?
— Mâine în zorii zilei. Pâna Ia prânz vom fi înaintat o bucata buna în tinutul mlastinos ca sa ne cautam un loc pentru popasul de noapte. Dupa amiaza vom umbla sa cautam urme de rinoceri si a doua zi vom porni mai departe. În felul acesta nu ne obosim prea mult si pe de alta parte cercetam temeinic tinutul, am de gând sa merg astfel, vreo opt zile, pentru ca apoi sa ne întoarcem facând un ocol mare spre sud.
— Planul este foarte bun si fagaduitor de izbânda – numai ca frigurile de balta si accidentele ar putea schimba totul. Sper to...
Îsi rupse vorba si sari în sus, odata cu noi, caci îndaratul nostru se auzise un fosnet în tufis, urmat de un strigat înabusit, iar printre ramuri îsi facu loc,

ca un pahiderm urias... Pongo, târând dupa el un trup neînsufletit.
— Om stat în tufis, râse el. Pongo vazut ochi de la el. Pongo târât, apucat si aduc aici...
Zvârli trupul lânga foc si se ghemui la locul sau, ca si cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Priviram cu mirare la captura uriasului.
Era un tânar bastinas, cu trasaturile ce aduceau a caucazian. Fara exagerare, putea fi numit frumos. Faptura lui era înalta si mladioasa. Legionarul Hasting scoase deodata o exclamatie de bucurie.
— A facut o prada buna Pongo al dv. – zise el. Cu siguranta ca e fiu de capetenie. Caci pentru demnitatea de capetenie e prea tânar.
— Dupa ce cunosti asta?
— Poarta un sarong, spre deosebire de locuitorii obisnuiti, care poarta pantaloni scurti si largi, numiti seroar. Si salul lui e împodobit cu margean din cel mai de pret. Dupa semnele astea se recunoaste demnitatea unei capetenii. Pongo ne-a facut un mare serviciu, caci suntem în drepturile noastre sa-l condamnam la moarte pe batas, deoarece a fost prins ca iscoada, cu arma în mâna. Avem un ostatec de pret. A! Uite-l c-a început sa miste.

III.
ÎN MLASTINI.

PRIZONIERUL DESCHISE ÎNCETISOR OCHI lui mari si negri. În clipa urmatoare se si ridicase în picioare si privi în jurul

sau. Deoarece vazu ca o fuga e imposibila, depuse la pamânt armele ce le avea asupra-i, adica sulita, pumnalul si un revolver modern, încrucisa apoi bratele pe piept si ramase linistit.
Hasting începu sa vorbeasca cu el. „Belgianul" avusese dreptate: câteva cuvinte se asemanau cu Malaieza, dar în general limba era atât de diferita, încât ramânea neînteleasa pentru noi. Convorbirea deveni foarte însufletita si la urma Hasting se întoarse spre noi si ne zise:
— E într-adevar fiul capeteniei. Urma sa-si câstige laurii cu prilejul spionajului acesta. Desigur ca nu banuia ca avem cu noi un camarad ca Pongo. E gata sa plateasca un pret mare de rascumparare, dar eu i-am spus ca cu toata oprelistea, vom patrunde în tinutul mlastinos si ne vom folosi de el ca de un ostatec în cazul ca vom cadea în mâinile tribului. El e încredintat ca vom fi eliberati si atunci, în schimbul lui si ca semn al prizonieratului sau vrea sa ne dea pumnalul. Cred, domnule Farrow, ca greutatile cele mai de seama le-am înlaturat.
— Asta e o veste foarte buna si trebuie sa recunoastem si de data asta cât îi datoram lui Pongo.
Zicând acestea, Marian se apropia de negru si-i întinse mâna. Uriasul sari în sus si pe chipul sau de gorila se întipari o expresie de sfiala si încurcatura.
— Da – urma Marian – acum am câstigat partida, caci partea cea mai grea am învins-o. Cu frigurile de balta si celelalte

primejdii ale mlastinilor vom ispravi noi lesne. Ramâne, deci, cum am hotarât: mâine în zorii zilei pornim la drum. Acum sa ne facem bagajele!
Toata dupa amiaza furam ocupati cu pregatirile. Nu trebuia sa ne încarcam prea mult si nici sa nu uitam nimic ce ne-ar fi fost de trebuinta în cursul expeditiei: rufarie, medicamente, sape usoare, securi, cutite de taiat maracini, paturi de lâna si foi de cort. Apoi munitii din belsug pentru armele noastre. Ne umpluram gentile si dupa ce mai luaram la îndemâna conserve, vase de gatit si spirt solidificat, aveam fiecare ce ne trebuia.
Prizonierul nostru fu dat în grija sergentului, care fagadui sa nu-l scape din ochi.
Într-acestea se facuse vremea de cina si la lumina focului de tabara, mai puseram la punct înca odata toate amanuntele, daduram sfaturi sergentului si frânti de oboseala, ne culcaram.
A doua zi eram la ceai înca înainte de rasaritul soarelui. Când se lumina de ziua, bagasem de seama cu mâhnire ca „mirosea" a ploaie si cu toate sfaturile binevoitoare ale lui Vaasen de a amâna plecarea cu o zi, ne puseram în spinare desagii si dupa ce ne luaram un calduros ramas-bun de la bravul sergent porniram pe poteca ce ducea spre tinutul mlastinos.
Pongo mergea în frunte si ne croia drum printre maracini cu cutitul sau ascutit. Era de admirat cu câta maiestrie lucra omul acesta fara sa oboseasca.

Multumita puterii lui neasemuite, facuram drumul cu bine si dupa o jumatate de ceas numai ajunseram în luminisul unde se afla copacul urias de care ni se vorbise. Aici era asa dar hotarul tinutului în care nu se putea intra.
Un simtamânt ciudat ma cuprinse totusi când depasiram fara sovaiala trunchiul puternic, iar în închipuirea mea înfrigurata mi se parea ca zaresc chiar un chip negricios, care se ivise pentru câteva clipe deasupra unei tufe joase, privind tinta spre noi. Când scosei însa un strigat înabusit si aratai cu mana spre tufa cu pricina, naluca disparuse si eu începui sa ma frec la ochi.
— Ce s-a întâmplat, Robert? ma întreba Marian.
— Am început sa vad stafii ziua-n amiaza mare, raspunsei, râzând încurcat. Mi se paruse ca vad colo, deasupra tufei, un cap.
— Si ai vazut bine, interveni Hasting, caci ne si aflam ca proscrisi – adica iesiti de sub scutul legilor – pe pamânt dusman. Si dupa cum nu le-a fost greu sa trimita o iscoada în tabara noastra, tot asa vor fi pus ei si aici pe vreunul care sa stea la pânda. Vestea sosirii noastre va fi în curând cunoscuta. A! Uite ca începe si ploaia!
Într-adevar, ploua. Dar nu asa cum eram obisnuiti în patrie, ci cu o furie de parca s-ar fi rupt zagazurile cerului si valurile de apa ne loveau ca niste bice. Nu ne puteam vedea unul pe altul si sub

rapaitul asurzitor al cascadelor ceresti nu ne-am fi putut auzi propriul nostru glas.
Stateam acum pe marginea luminisului. Ca prin ceata îl vedeam pe Pongo alunecând încoace si-ncolo, cautând un drum mai prielnic. Ridica apoi bratul si reteza câteva crengi. În clipa urmatoare se facuse nevazut – Marian si Hasting îl urmara imediat, iar eu ramasei Ia urma. Îmi întiparii în minte locul pe unde disparuse „Belgianul" si dupa câtiva pasi ma trezii în fata unei deschizaturi înguste, care ducea în padure. „Mirosul" extraordinar al lui Pongo descoperise chiar în aceste împrejurari grele o poteca salbateca, fara care ne-ar fi fost cu neputinta sa patrundem în desis.
Iutii pasii si curând îl ajunsei pe Hasting. Ceva mai încolo îl vazui nelamurit pe Marian, iar înaintea lui pe Pongo, care pasea voiniceste pe o poteca relativ buna.
Aproape doua ceasuri merseram pe poteca întortocheata, când brusc ploaia paru ca se înteteste, oricât ar parea de necrezut lucrul acesta. Curând aflai însa si cauza. Iesiseram din padure si ne aflam acum ia mijlocul betelor de bambusi de înaltimea unui om deasupra carora numai pe alocuri se ridica un copac urias singuratic, care cu numeroasele plante din juru-i, alcatuia o padurice în sine. Daca ar fi fost sa ne cautam adapost pentru noapte, cel mai nimerit lucru era sa ne refugiam pe acoperisul acesta de frunze. Deocamdata însa se parea ca Marian si Pongo nu se gândeau la asta, caci mergeam mereu, sub ploaia care ne biciuia ca alicele.

Se mai scurse un ceas si deodata avui impresia ca pamântul devine moale sub picioarele noastre. Sa fi patruns oare în terenul mlastinos? Sau masele de apa ce cadeau cu nemiluita muiasera terenul batatorit ca piatra de pe urma animalelor?
Tot atât de brusc precum se pornise, ploaia înceta si soarele îsi trimise razele arzatoare asupra noastra. Aceasta trecere brusca avu un efect aproape dureros, caci urechile ni se obisnuisera cu zgomotul ca de trompeta, iar ochii cu amurgul cenusiu. Pongo si Marian se oprisera Si dupa vreme îndelungata puturam schimba o vorba între noi.
— Ne apropiam de terenul mlastinos. Zise prietenul meu – caci pamântul nu s–a muiat numai din cauza ploii ci e el însusi asa. Dupa muschiul îmbelsugat de pe aici, puteti vedea ca el îsi suge umezeala din pamânt.
— Atâta vreme cât poteca duce mai departe nu ne putem afunda, caci animalele mari sunt mai grele decât noi si ele sunt acelea care au facut drumul. Din prevedere, însa, vom înghiti acum câteva tablete de chinina si ne vom pune valurile aparatoare de tântari. A, uite c-au si început sa roiasca!
Luaram repede aceste masuri de prevedere, pe care nici Pongo nu le refuza, caci primejdioasele purtatoare de friguri ieseau acum în roiuri dese de sub frunze, unde-si cautasera adapost de ploaie. Pe mâini ne traseram manusi subtiri dar trainice, de piele.

— Vom urma poteca asta cam pâna pe la prânz, propuse Marian, apoi ne vom cauta un loc prielnic, sub vreun copac secular, unde sa putem ramâne pâna mâine. De altfel, nu e exclus ca batasii sa ne fi pierdut urma din cauza ploii. Ce parere ai d-ta, domnule Hasting?
— Eu cred ca ei cunosc bine poteca asta si stiu ca ne-am folosit de ea. În timpul ploii n-au întreprins nimic împotriva noastra, dar sunt încredintat ca în curând ne vor sari în spate.
— Cu cât mai curând, cu atât mai bine. E neplacut sa te simti vesnic amenintat de aceasta primejdie. Sa mergem înainte, însa, caci soarele începe sa dogoreasca.
Porniram iarasi la drum, învaluiti de nori desi de tântari setosi de sânge, care cautau vreo gaurica în valurile noastre, spre a ne da boala aceea grozava. Sub razele puternice ale soarelui, hainele noastre începura sa aburească si era caraghios sa-l vezi pe cei dinainte cum erau învaluiti în nori albiciosi. Dar si pamântul începuse sa se zvânteze si mirosul pricinuit de ne apasa plamânii. Mlastinile ne trimiteau primii soli amenintatori.
Caldura devenea de nesuferit si aburul mai apasator. Sub valul des îmi curgea sudoarea pe fata, arzându-mi ochii. Eram nevoit sa-mi adun toate puterile ca sa tin pas cu cei dinaintea mea, care desigur ca sufereau si ei la fel cu mine, dar îsi vedeau totusi, nepasatori, de drum.
În sfârsit, facuram un nou popas. Ajunseseram într-un loc unde se încrucisau mai multe poteci, pornind în

diferite directiuni. Aci avu loc o mica consfatuire.
— Sunt de parere – zise Marian – sa cautam pe aproape un loc unde sa ne ridicam tabara si mâine sa pornim de aici mai departe. Uite, poteca asta, de pilda, pare sa fie umblata, poate ca ne duce pe urma vânatului cautat.
Zicând acestea arata cu mâna spre o potecuta care patrundea în desisul de bambusi.
— Ce-ar fi sa ramânem sub copacul acela urias de colo, la stânga? propusei eu. E la departare de cel mult cincizeci de metri si ne putem croi repede un drum pâna la el.
Dar si Pongo îsi alesese copacul acesta cu loc de adapost. Cu cutitul în mâna se puse pe treaba si la repezeala croi un drum prin desis.
Deodata uriasul scoase o exclamatie de mirare. Înaintase vreo sase metri printre tufele înalte de un metru, când bambusul disparu brusc si pâna la copacul ales de noi se întindea un luminis, acoperit pâna la înaltime de vreo jumatate de metru cu muschi si plante agatatoare. Pongo calca peste ele si noi merseram pe urmele pasilor sai. Astfel ajunseram îndata la copac, un rasamal urias.
Acesta era acoperit peste tot cu orhidee si alte plante. De la prima vedere putui descoperi vreo zece pâna la douasprezece soiuri. În jurul trunchiului crescuse maracinis, pe care însa Pongo îl îndeparta în graba, cu cutitul sau. Acum aveam un adapost minunat, umbros si numai numerosii tântari îl faceau cam

neplacut. Eram toti flamânzi ca niste lupi, dar nu puteam îndeparta valurile de pe fata. Nici foc nu puteam face ca sa alungam insectele, caci i-am fi pus imediat pe Batasi pe urmele noastre. Tot Pongo ne salva însa si din aceasta situatie.
Cu privirea atintita spre pamânt el înconjura copacul, se opri brusc si smulse niste buruieni. Plin de bucurie se întoarse înapoi si dadu fiecaruia din noi câteva din frunzele acelea groase.
— Massers freaca! Zise el, dându-si peste cap valul aparator de tântari si începând sa se frece de zor pe fata si pe ceafa cu buruiana adusa.
Facu aceiasi lucru si la mâini iar noi îl urmaram pilda. Frunzele aveau un miros patrunzator de cuisoare. Asteptaram nerabdatori efectul si nu peste mult timp vazuram cu bucurie tântarii din jurul nostru împrastiindu-se.
Pongo aprinse acum un foc si-l potrivi în asa fel încât fumul sa se piarda în coroana de frunzis a copacului. Curând vazuram însa ca aceasta metoda îsi avea si partile ei rele. Deodata se stârni o mare agitatie deasupra noastra, un trup vânjos, cafeniu, luneca întocmai ca o sageata dea lungul trunchiului, se furisa cu iuteala fulgerului printre noi, apoi disparu în maracinisul luminisului. Era un piton, unul din acei serpi uriasi, pe care fumul nostru îl turburase din tihna sa si-l gonise din cuibul pe care si-l facuse în frunzisul copacului.
Dupa ce ne trecu spaima, ne încalziram conservele si mâncaram cu pofta.

Luasem si câteva sticle cu apa minerala, care trebuiau sa ne ajunga pâna vom fi gasit vreun izvor pe undeva.
— Asa – facu Marian dupa ce se satura. Acum sa ne odihnim nitel si deseara vom sta de vorba asupra celor ce vom face mâine. Mai întâi însa, sa tragem la sorti cum sa stam de straja, atât ziua cât si în timpul noptii:
Sortii cazura pe Hasting pentru prima veghe, apoi urmam eu, Marian si la urma Pongo. Ne întinseram foile de cort si paturile pe muschiul moale de la radacina copacului si dupa putin timp adormiram.
Dupa un ceas Hasting ma trezi si-mi comunica cum ca nu se întâmplase nimic deosebit. Îmi petrecui ceasul plimbându-ma în jurul rasamal-ului si observând cu atentiune tufisul de pe marginea raristei. Dar nici eu nu descoperii nimic deosebit. Cu putin înainte însa de a-mi termina schimbul, mi se paru ca aud un pârâit de creanga în locul pe unde trecusem brâul de bambusi.
Ramasei nemiscat si timp de câteva minute ascultai cu încordare, dar fara nici un rezultat. La vremea potrivita îl trezii pe Marian si-i comunicai cele de cuviinta.
— Pacat! facu el. Or fi fost batasii. Credeam ca cel putin noaptea asta voi putea dormi ca om liber. Nu face însa nimic; cu cât mai de vreme ni se va lamuri situatia, cu atât mai bine.
— Atunci, nu stiu ce te-a împiedicat sa-l strigi pe spionul ala pe care l-am vazut

eu la hotarul tinutului, si sa-l ceri sa ne conduca în satul tribului.
— Las ca ajungem noi si asa destul de repede, cauta el sa ma mângâie. Dormi linistit pâna or veni dumnealor!
Proorocirea asta, nu prea era un leac bun pentru somn, dar oboseala tot învinse în cele din urma.
Fui trezit cam brutal.
— Haide, sculati! striga Marian. Au sosit?
Sariram cu totii în picioare, dar de la prima privire ne daduram seama ca orice împotrivire ar fi fost de prisos. Lipite una de alta stateau în jurul luminisului fapturi înalte si subtiri, cu pantalonasi largi si un sal pe umeri. Unii tineau suliti ridicate, altii ne amenintau cu pistoale si restul aveau arma la umar.
— S-au furisat atât de nesimtit încât n-am observat nimic; cauta sa se scuze Marian. Deodata i-am vazut ivindu-se dintre tufe.
— Voi începe eu tratativele, zise Hasting repede.
Puse la pamânt pusca si pistoalele, ridica mâinile si pasi spre un barbat mai în vârsta, singurul dintre toti care purta sarong si al carui sal era împodobit din belsug cu margean. Convorbirea tinu cam mult si capetenia gesticula cu însufletire. Atunci Hasting scoase deodata la iveala pumnalul prizonierului nostru.
La vederea lui, capetenia se dadu un pas îndarat, se reculese însa repede si chema la el pe unul din razboinicii sai. Urma o consfatuire însufletita, al carei rezultat fu comunicat apoi lui Hasting.

Legionarul dadu din cap, se întoarse si veni spre noi.
— E neplacut dar nu se poate schimba nimic, domnilor, zise el. Capetenia, un asa-zis „ompum” – adica seful unui sat – ar fi fost dispus sa ne elibereze imediat, în schimbul fiului sau, dar dupa obiceiurile batasilor, „ompum”-ul nu poate hotarî singur în chestiuni importante. De obicei se face o adunare a poporului, la care fiecare barbat îsi poate da parerea. Trebuie deci sa ne consideram prizonieri; vom fi dusi în sat si vom astepta acolo rezultatul consfatuirii. Am putut obtine cel putin ca sa nu fim legati, ba chiar sa ne pastram si armele.
— Asta e de ajuns, zise Marian.
În graba ne strânseram bagajele, încarcându-le în spinare. Bagai de seama cu multumire ca batasii îsi parasisera atitudinea amenintatoare si priveau cu interes la noi, tinând armele aplecate.
— Chiar asa de râu nu par sa stea lucrurile, îi soptii lui Marian. Drept sa-ti spun, îmi închipuiam întâlnirea asta mult mai neplacuta.
— Putintica rabdare! mormai prietenul meu. Sa nu zici hop pâna n-ai sarit santul.
Eram acum gata de drum si pasiram spre învingatorii nostri.

IV.
PRIZONIERI.

CAPETENIA ÎMPREUNA CU CÂTIVA RAZBOINICI, o luara înainte, fara sa ne

arunce o privire, ceilalti batasi se alaturara de ei si astfel porniram la drum, pâna ajunseram în locul unde se încrucisau potecile. Capetenia apuca pe cararea ce ducea spre sud, adica direct la mlastini.
Dupa vreun ceas se ivi în fata noastra un gard de maracini, în fata caruia se afla un sant, iar îndarat un alt gard, însa de scânduri. Batasii îsi aparasera bine satul. Acesta era format din doua rânduri de case, ridicate pe stâlpi înalti de vreun metru si jumatate. Furam condusi printre femeile uimite, care purtau numai un sortulet scurt dinainte si ne opriram pe locul liber unde se înalta o casa mai mare.
Asta e casa comunitatii si poarta numele de „Sopo", sopti Hasting. Acolo se discuta chestiunile mai de seama.
Ma bucur ca si chestia noastra e una „mai de seama", raspunse Marian, glumet, cum era din fire. Numai de nu s-ar sfatui prea mult.
Nu era de loc placut sa stai sub soarele dogoritor de pe locul acela descoperit si urmaram cu entuziasm pilda lui Pongo care-si goli sacul, punându-si-l pe cap. De altfel Pongo parea sa fi insuflat oarecare spaima batasilor, din cauza înfatisarii sale si toti se fereau sa se apropie de dânsul, aruncându-i din când în când priviri speriate.
În sfârsit, dupa vreo doua ceasuri, capetenia iesi din casa, urmat de toti razboinicii si pasi încet si semet spre noi. Îi facuram cinstea sa ne ridicam ca sa

ascultam în picioare sentinta, pe care ne-o talmaci Hasting:
Poporul a hotarât ca numai unul din noi sa fie eliberat în schimbul fiului capeteniei. Putem trage la sorti cine sa fie fericitul. Ceilalti trei sunt condamnati la moarte pentru ca, cu toate ca am fost preveni de sol, am cutezat sa le încalcam „tara". Dar ei se pot rascumpara si anume: alungând sau ucigând un diavol care ameninta de mult timp satul si a omorât pâna acum câtiva oameni. Asta este hotarârea, domnilor si va puteti sfatui asupra ei.
— În schimbul fiului capeteniei vei fi eliberat d-ta fireste – hotarî Marian îndata – caci d-ta ai venit cu noi numai sa ne servesti. Iar noi trei o vom scoate la capat cu „diavolul" acela. Presupun ca e vreo fiara vicleana, un soi de „man eater", cum numesc englezii pe tigrii mâncatori de oameni.
— Nu, domnule Farrow, trebuie sa fie o faptura omeneasca, fiindca au fost gasiti oameni ucisi cu pumnalul. De altfel, tin sa va spun de la început ca nu primesc sa fiu eliberat în schimbul fiului capeteniei. Ramân cu dv. ca sa va ajut sa dati de urma acelui monstru.
Hotarârea lui parea nestramutata, asa ca orice staruinta din partea noastra ar fi fost zadarnica. Marian îsi dadu seama de asta si zise prietenos:
— Îti multumesc, domnule Hasting. Spune-i, te rog, capeteniei, sa trimita oameni sa-l ia pe fiul sau. Îi voi da o scrisoare catre sergent. Ne vom rascumpara libertatea prin uciderea

„diavolului”. Poate ca vom avea si sprijinul tribului pentru asta.
Legionarul vorbi câtva timp cu capetenia satului. Urma o scurta consfatuire, apoi ni se comunica hotarârea.
— Eliberarea fara conditiuni a fiului capeteniei a facut o impresie foarte buna, talmaci „Belgianul”. S-a hotarât acum ca sa nu fim omorâti chiar daca nu vom izbuti sa rapunem „diavolul”. Numai ca va trebui sa ramânem aici ca prizonieri, adica sclavi. Pe câta vreme daca ducem la bun sfârsit sarcina, vom fi liberi. Si batasii sunt gata sa ne sprijine din toate puterile.
— Minunat! Intereseaza-te, te rog, exact unde s-au întâmplat misterioasele crime, sau cum vrei sa le zici.
Când Hasting puse acum câteva întrebari capeteniei, toti se înghesuiau sa-l raspunda, pâna ce „ompum”-ul impuse liniste si începu el sa povesteasca. „Belgianul” asculta cu atentiune, apoi ne talmaci:
— Omorurile s-au faptuit atât ziua cât si noaptea. În timpul noptii au cazut mai ales paznicii, care, fireste, au iesit afara din sat. Batasii îsi explica faptul acesta ciudat prin aceea ca oamenii au fost vrajiti. Misterioasele crime au început acum vreo trei luni si pâna în momentul de fata au cazut cincisprezece victime. Dintr-acestea, noua au disparut fara urma, iar sase au fost gasiti.
— Hm... facu Marian, prefacându-se dus pe gânduri. Ne putem misca liberi si sa ne pastram armele?

— Putem merge unde vrem, pastrându-ne si armele, însa vom fi paziti cu strasnicie. La cea mal mica încercare de fuga, vom fi ucisi cu ajutorul sagetilor otravite, daca vom fi prinsi. Si drept sa va spun, nu cred ca am putea fugi de indivizii astia.
— Nici n-am de gând s-o fac. „Diavolul" ma intereseaza cât nici nu-ti închipui.
— Si mai mult înca ma ispiteste ajutorul de mai târziu al batasilor.
— Casa de lânga „Sopo" ne-a fost data ca locuinta. Daca vrei, ne putem retrage acolo.
— Da, caci trebuie sa ne despachetam lucrusoarele. În primul rând însa, o vom curata, caci cred ca s-au strâns pe acolo tot soiul de gânganii, daca o fi stând de mult goala.
— Casa este goala de vreo sase zile. A locuit în ea ultima victima a „diavolului". Lânga noi, în casa cea mica, locuieste tot un prizonier, care a fost ranit de o sageata otravita, cu prilejul unei încercari de fuga. Cica sa ne ducem sa-l vedem, ca sa ne dam seama de efectul acestor arme. Când otrava nu ucide, are în schimb urmari grozave.
— Care va sa zica vrea sa ne previe. Bine, spune-i ca nici nu ne gândim la fuga. Si acum, sa ne instalam.
Casa era dreptunghiulara, având vreo patru metri latime pe sase lungime. Interiorul era împartit în mai multe încaperi, prin pereti din scoarta de bambus, înalti de vreun metru si jumatate. Împotriva asteptarilor noastre,

domnea aci oarecare curatenie, asa ca n-avuram mult de lucru cu deretecatul.
În vreme ce Pongo ne pregatea culcusurile, Marian scrise o scrisoare catre sergentul Vaasen, prin care-l ruga sa-l elibereze pe prizonier si-i vestea în acelasi timp ca ne aflam în siguranta.
Când iesiram din coliba – Pongo ramasese înauntru – „ompum”-ul se grabi sa ne iasa în întâmpinare si lua în primire scrisoarea, facând o plecaciune. Apoi începu sa vorbeasca lui Hasting si arata cu mâna îndaratul nostru.
Ne întoarseram si vazuram o faptura îngrozitoare coborând scara casutei vecina cu a noastra. Era un barbat înalt, înfiorator de vârsta nehotarâta, caci fata îi era brazdata de cute adânci si parul lung era argintiu. Ochii îi tinea pe jumatate închisi si parea ca nici nu se sinchiseste de noi, ci cobora anevoie scara dreapta de bambus. De abia acum bagaram de seama ca picioarele îi erau paralizate.
Când individul ajunse la capatul scarii, se prabusi la pamânt si începu sa se târasca în mâini, caci picioarele îi erau complet paralizate.
— Acesta-i Mango, prizonierul de razboi, care o sageata otravita l-a adus în starea asta, ne lamuri Hasting. Sageata l-a atins în calcâi si otrava i-a luat puterea si memoria în acelasi timp. Si-a pierdut mintile, deci si de aceea îl si lasa în viata batasii, caci aproape toate popoarele primitive considera pe nebuni ca tabu, adica intangibili. Asa dar, Mango acesta

sa ne slujeasca de pilda, daca ne-ar da cumva în gând sa fugim.
— Auzi dracie! facu Marian, necajit. Noroc ca nu ne arde noua de fuga, altminteri privelistea asta chiar ca ne-ar taia pofta pentru întotdeauna.
Priviram dupa schilod pâna se facu nevazut în spatele colibelor. Apoi porniram încetisor prin satul întins si-i observaram pe locuitori. De muncit, munceau numai femeile, pe când razboinicii fumau mai toti din pipe lungi de alama sau pazeau copiii. Asa era obiceiul pe la ei.
Batasii se uitau la noi curiosi, dar si cu o anumita teama. Noi eram doar aceia care îl vom alunga pe „diavol" si cei mai multi ne si vedeau ca noi victime ale acestei fiinte misterioase. Priviram si la gardul înalt de scânduri si gasiram ca nu putea fi sarit. Astfel ca „diavolul" nu-si putea ademeni victimele decât prin cele doua porti care stateau fata-n fata.
— Poate ar fi în masura domnul Hasting sa afle daca nu cumva s-au format în sat câteva tabere? propusei eu. Poate ca urmaresc sa-l rastoarne pe ompum si partidul potrivnic omoara în chip misterios pe partizanii capeteniei?
— Astfel de masinatiuni politice nu exista aici, raspunse legionarul. Când poporul, sau numai o parte a acestuia, vrea sa aiba un nou ompum, atunci se convoaca o adunare si se procedeaza la vot. Dar, asa ceva nu prea se-ntâmpla.
— Pacat! facui eu. Îmi si faceam iluzii c-am gasit dezlegarea enigmei. Atunci va trebui sa vegheam în timpul noptii. Stie

ompum-ul c-avem de gând sa colindam pe aici la noapte?
— În consfatuire s-a hotarât chiar sa facem asta. Paznicii se simt astfel în mai mare siguranta. Pe de alta parte am gasit o boiangioaica buna – femeile batase sunt pricepute în meseria asta, caci pe câmpurile lor cultiva si plante colorante – si va trebui sa ne vopsim în negru hainele noastre de rezerva. Altminteri va fi greu sa punem mâna pe fantoma ucigasa.
— Ai dreptate, domnule Hasting si eu m-am gândit Ia asta. S-o facem imediat, ca sa fie gata pâna deseara.
Ne înapoiaram în locuinta noastra si scoaseram costumele de rezerva. Pongo zise ca el ar avea nevoie sa-si vopseasca hainele, deoarece avea de gând sa se îmbrace în vechiul lui sort, adica numai cu sortul pe dinainte. Mie îmi atrase atentia faptul ca în cursul discutiei noastre, prietenul nostru negru arunca adesea priviri banuitoare în juru-i, ca si cum ar banui sau s-ar teme de o primejdie necunoscuta. Deodata îl auziram soptind:
— Massers, nu bine aici – Pongo aude... îsi rupse vorba si alerga spre usa. Coborî repede scara si se întoarse imediat, clatinând capul si râzând cu necaz.
— Pongo prost mare, zise el. Crezut primejdie, dar numai om fara picioare. Târaste sub coliba.
Mersei spre usa si-l vazui pe nenorocitul Mango care tocmai se catara cu greu pe scara colibei sale. Bietul prizonier îsi scurtase drumul, târându-se pe sub coliba noastra si asta l-a facut pe Pongo

sa banuiasca vreo primejdie. Negrul spuse acum:
— Pongo face mâncare. Noapte vine îndata. Coborî scara spre a atâta un focsor pe locul din fata casei. Luaram hainele si le duseram la boiangioaica; aceasta fagadui lui Hasting ca treaba va fi gata pâna se va întuneca. Când ne înapoiaram la coliba sosi si fiul capeteniei cu solul care-l adusese. Ne multumi calduros si nu mai putu de bucurie când Marian îi dadu îndarat pumnalul. Dupa ce se duse sa-l salute pe tatal sau, veni înca odata la noi si ne spuse ca luase în sarcina sa a doua veghe, care începea cam pe la miezul noptii. Aceasta veghe era cea mai primejdioasa, caci numai sentinelele ei fusesera ucise. Prin asta fiul capeteniei vroia sa-si rascumpere rusinea de a fi fost prizonier.
Dupa cina îmbelsugata – batasii taiasera un purcel pentru noi – Hasting se duse de lua costumele vopsite si ne urcaram în locuinta noastra, ca sa ne schimbam.
— Propun sa parasim coliba de-abia dupa miezul noptii, ne sfatui Marian. N-are nici un rost sa iesim la plimbare de pe acum.
Furam de aceeasi parere, numai Pongo zise ca el va pleca chiar îndata. Noi n-aveam ce pierde, ba dimpotriva, caci Negrul avea desigur metodele sale proprii cu ajutorul carora putea ajunge mai repede la tinta.
Dupa ce pleca el, noi ne întinseram în culcusurile noastre ca sa fumam în liniste.

Fara voie, atipiram toti trei. Furam treziti în chip cam neplacut, caci zariram deodata coliba cuprinsa de flacari. Desigur ca vreunul din noi adormise cu pipa aprinsa de Ia care luase foc podeaua de bambus.
La repezeala zvârliram pe usa armele si bagajele în mijlocul batasilor care se îngramadeau din toate partile. Apoi sariram jos. Fara sa ne folosim de scara.
Era si timpul, caci de-abia ajunseram jos ca se si prabusi casa. În vreme ce locuitorii erau ocupati cu operatiile de stingere, ca sa împiedice întinderea focului, noi ne strânseram bagajele.
— Care din noi si-o fi scuturat pipa aprinsa? întrebai eu acum.
— Nimeni, raspunse Marian, convins. Daca le-ai fi uitat mai bine înainte de a se fi prabusit coliba, ai fi vazut ca stâlpii pe care statea, ardeau de jos în sus. Focul a fost pus, deci si eu sunt încredintat ca asta e opera „diavolului", care vroia sa se scape de noi.
— Drace! exclamai eu, surprins. La asta nu m-as fi asteptat. Atunci sa stii ca tot un locuitor al satului este. Dar cum vom da noi de el?
— Desigur ca va mai pune la cale câteva atentate împotriva noastra si de Aceea ar fi nimerit sa iesim din raza focului, caci îi oferim o tinta prea buna.
Pasiram repede în umbra unui copac din apropiere si... auziram deasupra noastra, dintre ramuri, un glas:
— Massers ramâne în întuneric. Foc nu bun. Om rau da târcoale. Pongo vazut la el.

— Cum? L-ai vazut pe incendiator?
— Pongo vazut la el, când fugit. Acum îndaratul nostru, Pongo prinde la el, când întoarce.
Focul fu stins de Batasi, dar luna lumina ca ziua.
— Foarte bun! Auziram din nou glasul uriasului din copac. Pongo poate vede bine. Massers ramâne jos.
Ramaseram nemiscati, asteptând cu încordare ce avea sai urmeze. Daca Pongo îi prindea pe incendiator, atunci îl aveam în mâna si pe ucigas, caci numai acesta putea sa aiba interes sa ne rapuie prin foc. Si fara îndoiala Ca Pongo si-l întiparise bine în minte ca sa-l recunoasca îndata din multimea locuitorilor satului.
Deodata Marian ma ghionti si-mi sopti la ureche:
— Vine cineva. Tineti pistoalele pregatite!
Transmisei lui Hasting vestea si legionarul se pipai la brâu. Auzeam si eu acum pasi usori, care se apropiau de la stânga noastra, în umbra caselor. Apoi, o faptura subtire, negricioasa se desprinse din întuneric si pasi pe locul deschis, luminat de luna. Iscodind cu bagare de seama în jur, Batas-ul veni de-a dreptul spre copacul nostru. Acum îl recunoscuram. Era prima sentinela, care luase veghea pâna la miezul noptii. El sa fie oare incendiatorul si ucigasul?
Ne vazu si ne striga. Hasting raspunse, iar Batas-ul se apropia si întreba ceva. Se-ntoarse apoi, disparând din nou în umbra caselor.

— M-a întrebat de fiul capeteniei, care trebuie sa-l schimbe acum, ne talmaci legionarul. Dac-ar fi fost el atentatorul, Pongo l-ar fi înhatat numaidecât.
— N-a fost om rau, mormai de sus uriasul. A! Asta fost!
Din umbra caselor în care tocmai pierise sentinela se auzi un horcait. Ne-am dat seama îndata ca era tipatul de moarte al unui om. Asa dar ucigasul facuse o noua victima, de data asta în imediata noastra apropiere. Fara sa stam o clipa pe gânduri alergaram spre locul de unde se auzise horcaitul.
Pongo ne luase însa înainte. Ca un sarpe se lasa jos din copac, ne dadu în laturi si ie facu nevazut în întunericul din fata noastra.

V.
DUSMANI PRIMEJDIOSI.

FURAM NEVOITI SA RAMÂNEM LOCULUI câteva clipe, ca sa ne obisnuim cu întunericul. Ascultam cu încordare la rasunetul pasilor uriasului, care însa amuti deodata. Si în clipa urmatoare negrul scoase un tipat slab de surpriza si mânie. Probabil ca ucigasul ascuns îl ranise.
Alergaram repede într-acolo, dar dupa câtiva ma poticnii de un trup omenesc si cazui în nas. În acelasi timp simtii o durere violenta la picior. Fara voie scosei un strigat slab, caci simtisem o lovitura de cutit.
— Un sarpe mare! striga Hasting în aceeasi clipa. A zbughit-o cu iuteala

fulgerului pe dinaintea mea.
Atunci Pongo veni alergând spre noi si striga:
— Asta fost om rau. Pongo prinde la el acum Marian se aplecase asupra-mi si ma ridica.
Piciorul ma durea grozav si simteam sângele curgând, dar asta nu ma împiedica la mers. Ne întoarseram privirile si ne uitaram dupa uriasul nostru pe care-l zaream lamurit stând pe locul liber din fata colibei arse, luminat de luna. De-odata scoaseram o exclamatie de mirare, caci din umbra caselor se furisa o faptura Ia lumina lunii. Hasting avusese dreptate. Asta nu putea fi decât un sarpe, enorm de gros, lung de doi metri si care o zbughi ca o sageata prin luminis. Atunci Pongo ridica bratul si zvârli sulita dupa el. Arma grea strabatu aerul si lovi faptura negricioasa. Presupusul sarpe scoase un tipat rasunator.
Marian si Hasting se repezira îndata într-acolo, în vreme ce eu îi urmaream mai încet. Din casa dadura navala batasii, caci strigatul îi alarmase pe toti. Se adusera faclii si la lumina lor recunoscuram pe... Mango, schilodul. Sulita lui Pongo îl nimerise în umar si-i smulsese aproape bratul stâng.
Fara sa rostească o vorba, batasii facura cerc în jurul nenorocitului si priveau amenintator la uriasul negru care statea nepasator si-si curata lama armei cu un ghemotoc de iarba.
— Este om rau! mormaia el. Înjunghiat santinela, înjunghiat master Farrow,

înjunghiat Pongo.
Deodata Mango se ridica pe bratul sanatos, privi cu ochi plini de vapaie în juru-i, apoi rosti cu glas tipator câteva cuvinte. Dupa aceea se rostogoli pe o parte, se zvârcoli putin si ramase nemiscat.
— El este ucigasul, zise Hasting, încet. A strigat batasilor ca s-a razbunat pentru ca i-au luat picioarele. A! Uite ca pornirea împotriva lui Pongo s-a schimbat si acum ompum-ul va rosti, desigur, o mica cuvântare.
Într-adevar, capetenia pasi cu demnitate spre noi si tinu un discurs mai lung, pe care Hasting ni-l talmaci în câteva cuvinte: eram liberi si batasii erau dispusi sa ne ajute cât le statea în puteri.
În vreme ce câtiva locuitori transportau cadavrul lui Mango, noi furam condusi la alta coliba. Aceasta era destinata, de fapt, fiului capeteniei, era confortabila si construita de curând. Multumita ajutorului lui Pongo, ne instalaram repede, ne spalaram, rana mea si a lui Pongo fura pansate, apoi ne culcaram. A doua zi dimineata avu loc o consfatuire importanta pe locul din fata „sopo"-ului. Dupa dezbateri lungi, Hasting ne comunica rezultatul:
Batasii refuza cu hotarâre sa ne sprijine la prinderea unui rinocer, sau „badak” – cum îi numesc ei. Cica prin apropiere si-ar avea salasul un animal urias, care însa i-a atacat adesea pe locuitori, pricinuindu-le si pierderi omenesti, asa ca nimeni nu vrea sa ne însoteasca.

— Proasta afacere! facu Marian. N-ai putea lamuresti pe dumnealor ca n-au de ce se teama, tinând seama de armele noastre?
— Voi încerca, dar nu cred sa izbutesc. Dupa o scurta convorbire cu ompum-ul se întoarse zâmbind spre noi si zise:
— Da, domnilor, armele le-au admirat ei, caci au atâta minte sa faca deosebire între ele si sistemele lor învechite. Vor sa vada însa, cum lucreaza, asa ca va trebui sa le dam o proba. Cred ca daca vom izbuti, îi vom câstiga de partea noastra.
— Atunci e în regula, râse Marian. Ne pricepem bine la tras.
Proba nu numai ca fu spre deplina multumire a batasilor, dar bietii oameni se uitara chiar cu teama la noi dupa sfârsitul „reprezentatiei", apoi imediat numerosi razboinici se oferira sa ne însoteasca, spre a ne aduce în apropierea vestitului „badak".
Deoarece tratativele si „proba" ne luasera mult timp, se facuse târziu, asa ca hotarâram sa pornim la drum a doua zi, cu o ora înainte de rasaritul soarelui.
Dormiram bine si la ceasul hotarât, în ziua urmatoare, parasiram satul, prin poarta dinspre sud. Mergeam asa dar, de-a dreptul spre mlastini. Din prevedere luaram iarasi chinina si ne frecaram pe fata si ceafa cu frunzele aparatoare de tântari. Batasii se unsera si ei cu un soi de grasime, care mirosea la fel. Fiul capeteniei tinu cu tot dinadinsul sa ia conducerea convoiului. Noi mergeam în spatele lui, iar îndaratul nostru sase batasi.

Drumul era grozav. Strabaturam câmpuri plantate cu porumb si orez, apoi începu însa o vegetatie atât de încâlcita, încât nimeni nu-si poate face idee, fara s-o fi vazut.
În cele din urma situatia se îmbunatati. Daduram de o poteca umblata, caci peretii de ambele laturi erau netezi. În schimb pamântul deveni moale, apoi cleios si la sfârsit mlastinos.
Conducatorul nostru – fiul capeteniei – se opri din mers pentru a nu stiu câta oara, facu semn lui Hasting sa se apropie si vorbi ceva cu el în soapta. Legionarul se întoarse apoi spre noi si zise:
— Domnilor, dupa prima cotitura mai mergem vreo douazeci de pasi înainte, apoi vine un luminis marisor, în mijlocul caruia se înalta un durio (copac). Din acest luminis pornesc câteva poteci croite de rinoceri, care sunt umblate si astazi înca. Dihania care salasluieste prin locurile astea se atine adesea în acest luminis. Trebuie sa ne asteptam deci în curând la o întâlnire cu ea.
Imediat luaram armele în mâna, fiul capeteniei mai facu semn sa fim cu bagare de seama, apoi pieri dupa cotitura, urmat de Pongo si Marian. Eu eram al patrulea la rând.
Vazui îndata luminisul la vreo douazeci de metri departare si în mijlocul lui copacul.
Cu multa bagare de seama înaintaram pâna în luminis. Durio-ul era la vreo cincizeci de metri departare. Deoarece crengile sale se plecau spre pamânt, mi se paru c-ar fi un adapost bun, pentru

cazul c-am fi atacati pe neasteptate de rinocer. Vrui sa-l împartasesc lui Marian parerea mea, dar. El îmi ghici gândul, se vede, caci sopti lui Hasting:
— Spune-i te rog fiului capeteniei ca vrem sa mergem la copac. Acolo suntem în siguranta.
Dar Batasii pareau sa fi uitat cu totul de rinocer. Fiul capeteniei le aduse aminte si cu totii examinau acum cu încordare terenul luminisului. Ne apropiaram si noi de dânsii si vazuram întiparituri de picioare desculte, carii luau directia spre copac. Fusesera, asa dar, cel putin douazeci de oameni – bastinasi, judecând dupa faptul ca n-aveau încaltaminte – care strabatusera luminisul. Si nu putea sa fie mult de atunci, caci urmele erau proaspete.
Fiul capeteniei vorbi ceva cu Hasting si acesta ne talmaci:
Batasii banuiesc ca urmele acestea sunt ale unor oameni din alt trib, cu care ei sunt în dusmanie de moarte. E foarte posibil ca dusmanii sa se afle în copac, de unde sa ne ucida cu sulitele lor, daca ne vom apropia. Cel mai nimerit lucru e sa ne întoarcem, caci suntem prea putini.
Marian dadu cu hotarâre din cap. Nu-i convenea de loc sa ne întoarcem, atunci când ne aflam atât de aproape de tinta. Si în vreme ce el statea si chibzuia. Pongo sopti deodata:
— Massers, luati seama, Monuhu!
La rinocer nu ne mai gândisem. Priviram repede spre stânga si tresariram speriati, caci de pe o poteca venea un rinocer cum nu mai vazusem înca. Avea pe putin cinci

metri lungime si doi înaltime. Cornul urias din frunte era lung de peste un metru. Ca o fantoma pasi colosul în luminis.
Ramaseram ca tintuiti locului, caci acum ne aflam în mare primejdie. Copacul era prea departe si monstrul ne-ar fi ajuns înainte de a fi putut strabate trei sferturi din drum. Si poate c-am fi dat din lac în put daca se aflau într-adevar bastinasi în copac.
Monstrul venea tot mai aproape. Deodata întoarse capul spre noi, se opri o clipa, se dadu îndarat cu iuteala fulgerului si se napusti asupra noastra. Asta se petrecuse atât de repede încât de-abia avuram vreme sa ridicam pustile.
Pongo fu si de data asta salvatorul nostru.
— Nu împuscati, massers! Striga el. Pongo alunga Monuhu.
Si, înainte de a ne da seama ce avea de gând. El se si repezi în întâmpinarea colosului turbat. Zadarnic strigaram dupa el. Pongo îsi urma drumul, nepasator. Când cei doi uriasi fura la cinci metri unul de altul, Negrul facu un mic ocol.
Rinocerul prinse miscarea si se lua dupa el. Pongo îsi înteti acum fuga. Trecu la câtiva centimetri de cornul monstrului si cu pasi uriasi se apropia de copac. De abia acum pricepuram noi planul credinciosului negru. Rinocerul paru sa ne fi uitat pe noi, caci alerga turbat în urma lui.
Emotia facu sa ne tinem rasuflarea. Era un spectacol cum nu l-au vazut multi

oameni în viata lor.
Goana asta turbata tinu câteva clipe doar, pâna ce Pongo ajunse la copac, iar monstrul se afla la vreo jumatate de metru în urma lui. Aici uriasul negru facu un salt de acrobat, ca sa apuce o craca trainica, ce se afla la vreo doi metri si jumatate de pamânt.
Dar rinocerul turbat îsi si repezise capul în faptura neagra. Vazuram lamurit ca Pongo fu atins în coapsa.
Lovitura asta grozava avu însa alt rezultat decât acela pe care-l asteptam noi. Pongo fu zvârlit mai sus decât avusese el de gând sa se ridice si cu mâna stânga apuca a creanga care se afla la vreo patru metri înaltime. Se înclesta de ea si privi în jos la dusmanul sau, care se zvârcolea de furie.
Poate ca la a doua saritura monstrul l-ar fi atins pe Pongo, dar acesta stiu sa înlature primejdia. Cu toata fuga lui turbata si a saltului în copac, el pastrase în mâna dreapta sulita uriasa. Acum ridica bratul si când rinocerul se ridica de jos si privi spre copac. Negrul zvârli arma cu toata puterea. Nimeri bine.
Colosul începu sa pufaie ca o locomotiva, rotindu-se cu turbare în jurul sau. Cu prilejul acesta vazuram ca Pongo îi despicase în doua buza în forma de rât, cu fierul lui ascutit.
Animalul, încoltit de durere, nu se mai gândi la atac si, dupa ce se mai roti de doua ori, o zbughi de-a curmezisul luminisului si disparu pe o poteca.
Pongo se strâmba, râzând, dupa el, apoi se ridica în picioare pe craca. Vazuram

atunci ca sângele îi curgea din coapsa. Vârful ascutit al cornului îi facuse probabil o rana adânca. Acum disparu în frunzisul des si disparu pe o poteca.
Zadarnic asteptaram câteva minute. Uriasul nu se arata. Îl strigaram, dar nu primiram raspuns.
— Poate ca a lesinat din pricina ranii, îmi dadui eu cu parerea.
— Sa mergem sa vedem! hotarî Marian.
Dusmanii care se puteau afla colo sus în copac ne iesira cu totul din minte. Si când noi, cei trei europeni, ne apropiaram de arborele urias, câteva gloante de revolver cazura din frunzis si în acelasi timp cel putin zece suliti zburara pe lânga noi.
Hasting scoase un strigat de durere, se clatina si-si duse mâna la umar. Un glont îl nimerise.
— Îndarat! Striga Marian.
Îl sprijiniram pe legionar si-l târâram în luminis, înapoi, în vreme ce gloantele continuau sa suiere în jurul nostru. Batasii si disparusera înauntrul potecii, dar ne asteptau pe dupa prima cotitura. Fiul capeteniei spuse ceva lui Hasting si acesta ne talmaci cu glas slab:
— Trebuie sa ne înapoiem cât mai repede în sat. Dusmanii ne vor urmari cu siguranta. Lasati-ma pe mine aici, nu vreau sa fiu cauza pieirii voastre.
— Prostii! Raspunse Marian, calm. Vei merge cu noi. Pune mâna, Robert, îl vom duce.
Îl apucaram repede de mâini si de picioare.

Alergaram cât puturam de repede în urma batasilor, Acum se arata în adevarata ei lumina recunostinta fiului capeteniei. Când privi îndarat si vazu situatia noastra, dadu imediat – porunca oamenilor sai. Doi din acestia ne luara repede povara din mâini si pornira înainte cu ea.
Dupa ce strabaturam o bucata buna de drum. Priviram îndarat. La vreo optzeci de metri în urma noastra, se si ivisera dusmanii. Ei îi ranisera grav pe Hasting si-l ucisera poate pe Pongo. Ne opriram din mers, duseram pustile la ochi si primii doi din fata se prabusira la pamânt. Ceilalti se întoarsera cu iuteala fulgerului si se facura nevazuti pe dupa cotitura potecii.
Ajunseram cu bine în sat. Femei, barbati si copii se strânsera curiosi în jurul nostru. Capetenia convoca în graba o consfatuire, la care noi nu puturam lua parte, deoarece trebuia si-l îngrijim pe bietul legionar. Din fericire, rana nu era prea grava si numai hemoragia provocase lesinul. Îi spalaram rana si tocmai ne pregateam sa-l pansam când îsi facu aparitia fiul capeteniei, aducând niste buruieni. Îl lasaram pe Hasting în seama lui, caci stiam ca popoarele primitive se pricep de minune în asemenea lecuiri.
Facuram repede un ocol în jurul satului. Pretutindeni se aflau sentinele cocotate pe scarite de bambus si priveau peste gardul înalt. Asa dar, batasii se asteptau la un atac din partea dusmanului.
— Oare sa-l fi ucis pe Pongo al nostru? îl întrebai pe Marian.

— Atunci, sa stii ca nu voi avea liniste pâna nu-l voi fi razbunat! raspunse prietenul meu. Totusi, nadajduiesc ca-l vom revedea.
— Sa dea Dumnezeu!. Am început sa-l iubesc cum nici nu-ti închipui pe uriasul acesta.
— La fel si eu, raspunse Marian, cu caldura. Îti aduci aminte când a rapus pantera neagra cu sulita lui? Zau, nu credeam atunci ca va veni o zi în care „fantoma din padure" – cum îl numeam noi – ne va deveni prieten. Si înca ce prieten!
— Mariane, sa nu râzi de ce ti-oi spune, dar în afara de tine, nu tin la nimeni mai mult decât la acest negru urât. Are o inima atât de buna si credincioasa cum nu gasesti nici prin cele mai civilizate orase. Si asta face mai mult decât frumusetea. Si când te gândeai ca cei mai multi oameni se lasa înselati de înfatisare...
— Mai cu seama femeile, bate-le norocul sa le bata! râse bunul meu tovaras. Ce sa-i faci, zi lume si taci! Eu cred c-ar fi mai putine casnicii nefericite daca femeile ar fi mai urâte, în schimb sa aiba inima mai buna.
Pufnii în râs fara sa vreau.
— Uite, frate, suntem înconjurati de dusmani din toate partile si ne arde de filosofie. Ai dracului mai suntem si noi, zau asa, Mariane. Oameni dintr-o bucata nu fleac! Cred ca ar putea cauta mult si bine pâna sa gasesti doi barbati care sa se comporte astfel într-o situatie ca aceasta.

— E adevarat, dar tot e mai bine asa decât sa tremuri în fata primejdiei, cum s-ar întâmpla cu altii. Si cel putin câteva clipe am uitat de pierderea pe care am suferit-o. Caci ar fi într-adevar cea mai mare pierdere pentru noi daca Pongo nu s-ar reîntoarce.
— Eu unul nu cred c-a fost omorât colo sus în copac, raspunsei cu hotarâre. Sa vezi ca uriasul îsi va face aparitia când nici nu ne-om gândi.
— Se poate sa mai asteptam însa mult pâna atunci, caci rinocerul l-a ranit grav la picior. Si nici chiar puterea de urias a lui Pongo nu poete învinge cu usurinta raul acesta. Ia gândeste-te numai ia cornul acela ascutit si la forta grozava cu care a dat lovitura... Un altul s-ar fi dus pe copca în doi timpi si trei miscari.
— Forta izbiturii a fost atenuata de saritura în sus a lui Pongo, obiectai eu. Cred ca s-a ales numai cu o rana superficiala.
— Crezi asta pentru ca asa vrei tu sa fie, raspunse Marian. În realitate, însa, prietenul nostru negru a fost zvârlit la patru metri înaltime. Si asta nu e gluma.
— De la sine ar fi sarit el pâna la vreo doi metri si jumatate – staruii eu – vreau sa zic c-ar fi atins craca la înaltimea asta. S-a întâmplat însa ca s-a prins de ramura la patru metri înaltime, asa ca rinocerul l-a zvârlit numai un metru si jumatate.
— Daca vrei s-o sucesti asa, apoi de sigur ca ai dreptate, râse Marian. E pacat, totusi, c-am scapat rinocerul acela. Cel putin de l-am fi putut trage în poza la repezeala... Ai vazut ce forma ciudata

avea trupul sau? Ceafa aceea puternica, capatâna uriasa si cornul enorm? M-am gândit fara voie la rinocerii dinaintea potopului, reprodusi pe peretii pesterilor din Colonia Capului. Dar nici nu m-as mira daca în mlastinile astea grozave ar trai animale antediluviene. Mai ales amfibii.

— Asa vreun mic Ichtiosaurus sau Plesiosaurus, glumii eu. De-am putea prinde un astfel de monstru, ne-a pus Dumnezeu mâna în cap. Dar ia sa lasam gluma! Nu-i asa ca nu vom renunta la prinderea rinocerului? Dupa ce-i vom fi respins pe dusmani, vom sapa câteva gropi în luminis, pe care le vom controla în fiecare zi. Odata si odata tot s-o prinde o dihanie de aia. Cu nadejdea asta as ramâne câteva saptamâni chiar în satul batasilor. Am fi cei dintâi care sa fi prins viu un rinocer cuirasat.

— Eu cred ca suntem cei dintâi care l-am vazut de la apropiere atât de mica. Adica cei dintâi care se afla în viata înca. Ai auzit doar ce spunea sergentul, ca multi vânatori si-au lasat oasele în mlastinile astea grozave. Ei, vad ca ne-am întins la vorba ca si cum n-ar atârna primejdia deasupra capetelor noastre si când te gândesti ca ne putem astepta din clipa în clipa la un atac al batasilor dusmani. Le-am ucis oameni si asta nu ne-o ierta ei.

— Nu cred c-ar trebui sa ne temem de ceva. Împotriva armelor noastre nu vor putea face nimic, chiar daca au pistoale si pusti.

— În schimb îsi vor arunca sulitele peste gardul de bambusi. Din nenorocire nu

stim cât sunt de tari. Poate ca ne întrec cu mult.
— Cum de-ti trece prin gând asa ceva, Mariane! Dac-ar fi într-adevar în numar atât de mare, atunci ar fi distrus de mult satul de aici si n-ar fi asteptat sa venim noi.
— Da, vad si eu ca ai dreptate, încuviinta Marian. Ne vor ataca acum din razbunare. Pot fi cel mult în numar egal cu noi si ne vom apara cu îndârjire. Daca Hasting ar fi sanatos si Pongo aici, n-am avea de ce ne teme, chiar dac-ar fi de doua ori mai multi.
— Da, da, Pongo! Facui eu, cu tristete. Dumnezeule mare! Ce priveliste a fost când s-a tinut cu mâna stânga si i-a spintecat monstrului buza cu sulita aia lunga! Cred si eu ca a luat-o la fuga rinocerul. Si e îndoielnic daca se va mai înapoia la locul acela.
— Când îi se vor mai alina durerile si se va vindeca rana, îi se va stârni dorul de razbunare. Sunt încredintat ca-l vom gasi din nou acolo, dupa ce totul se va sfârsi cu bine si Pongo al nostru se va întoarce. Caci fara el nu ma duc, iar daca va fi sa aflu de moartea lui, voi fugi din Sumatra asta blestemata.
— Eu însa îi voi alarma întâi pe olandezi si voi porni împreuna cu ei într-o expeditie de pedeapsa. Voi purta de grija, fii pe pace, sa nu scape nici un batas cu viata!
— Da, te voi întovarasi si eu. Dar apoi voi întoarce spatele insulelor de smarald ale Pacificului, cum este numit atât de frumos si poetic tot grupul asta de insule.

Voi porni în Tibet sa studiez tara aceea misterioasa.
— Asta vom putea-o face mai târziu în orice caz, spusei eu cu însufletire. Sunt încredintat ca Pongo al nostru se va înapoia si îl vom luam cu noi.
— În Tibet e prea frig. El e obisnuit cu caldura din padurile tropicale. Va pieri, sarmanul, în lavinele din muntii aceia.
— Te înseli. Cu trupul lui de urias nu piere el! râsei eu. Dar gasesti tu ca noptile africane sunt atât de calduroase, Mariane? În Colonia Capului am masurat câteva grade de frig.
— E drept, dar asta e floare la ureche fata de cele douazeci de grade din tinutul Himalaiei. Ei, dupa cum vad iar am alunecat pe panta viitorului. Ia sa ne îndeletnicim mai bine cu prezentul. Acum sa vedem cum facem ca sa iesim de a... A! Uite-i c-au venit îsi rupse vorba si-si îndrepta privirea spre îngraditura. De afara se auzise o salva si vârfurile scândurilor din care era facut gardul zburara în tandari sub gloantele dusmane. Eram încercuiti. Razboiul începuse.

45
LUPTE SÂNGEROASE.

I.
ÎN GHIARELE DUSMANULUI.

DOCTORUL BERTRAM FACU O MICA PAUZA ca pentru a-si aduna amintirile, apoi urma:

«Vârfurile gardului de scânduri zburau în aschii sub gloantele dusmane. Câteva suliti, zvârlite cu mare furie, trecura peste îngraditura înalta si cazura în locul liber din fata „sopo”-ului, casa comunitatii.
Atacul tribului dusman al batasilor începuse si satul din mijlocul terenului mlastinos era sub bataia armelor lor.
Capetenia veni agitat spre noi. Din nenorocire nu pricepeam ce tot îndruga el, dar din gesturile sale – arata mereu spre noi si armele noastre – înteleseram ca se bizuia mult pe ajutorul nostru si deoarece n-aveam deloc pofta sa ne lasam ciopârtiti de tribul dusman, îi încredintaram prin gesturi ca vom lupta cu îndârjire. Marian se însarcina imediat cu organizarea apararii.
Facu semn ompum-ului sa-l urmeze si pasi încetisor de-a lungul îngraditurii înalta de doi metri. La fiecare loc care-i se parea cam slab, arata spre razboinicii care ne urmau si prin ridicarea degetelor hotara de câti oameni era nevoie pentru paza locului. Eu bagai de seama ca alegea tocmai locurile care dinauntru pareau cât se poate de aparate si se orienta întru aceasta dupa taria focului pe care asediatorii îl îndreptau împotriva lor. Cu siguranta ca un astfel de loc aparea de afara lesne de cucerit si dusmanii credeau ca pe acolo puteau patrunde mai usor înauntru.
Gasesc interesant sa fac o mica descriere a batasilor, draga George.
Ei mai sunt numiti si bataki, au trasaturile aproape caucaziene, forma

fetei rotunda, fruntea larga, ochii mari. Culoarea pielei e mai deschisa ca aceea a Malaiezilor, parul este moale si fin, in general de culoare cafenie. În medie au înaltimea de 1,70 metri, întrecându-i deci pe Malaiezi. Sunt si mai puternici ca acestia. De felul lor sunt trândavi, nepasatori, dar se înfurie repede si devin certareti si razbunatori nevoie mare. Limba lor pare sa fie înrudita cu celelalte dialecte ale arhipelagului indian, îsi are totusi ciudateniile ei, asa ca n-o puteam pricepe.
Cititul si scrisul e raspândit de veacuri la ei. Scrierea lor merge de jos în sus, litera peste litera, în siruri de la stânga la dreapta, crestata pe lemn de bambus. Cercetatorii au gasit bucati scrise care dateaza din antichitate si erau scrise cu vopsea neagra pe scoarta de copac. Aceste documente se numesc Pasiaha si sunt considerate sfinte.
Batasii socotesc timpul într-un fel al lor propriu si au nume speciale pentru luni. Cred într-o fiinta superioara, Dibata, care ar locui în al saptelea cer. Au si un numar însemnat de duhuri rele si bune, care asculta de Dibata, mai cred ca nobilii poporului lor devin zei dupa moarte. Preoti si vraci nu exista la ei, în schimb se folosesc de farmece si talismane. Singura ceremonie religioasa este Jertfa, au insa credinta în viata viitoare. Zeul Tuang dan batari îi judeca pe cei morti. Daca sentinta e favorabila, atunci ramân în unul din cerurile lumii superioare. În cazul contrar se-ntorc în

mormintele lor si în locuintele dinainte si împrastie nenorociri peste nenorociri.
Îmbracamintea barbatilor se compune din pantaloni largi, pâna la genunchi – seroar – un sal în jurul umerilor care serveste mat mult ca podoaba si „bungus”-ul, un soi de turban. Capeteniile poarta un sort larg – sarong – cu esarfa sau cordon si un sal foarte frumos, împodobit cu margean.
Femeile poarta parul despletit si sunt goale pâna la jumatatea trupului, restul fiind acoperit de un sarong. Fecioarele se recunosc dupa inelele de alama din jurul gâtului si de arama la brate.
Locuintele batasilor se deosebesc mult de cele ale Malaiezilor. Ele sunt cocotate pe patru stâlpi înalti de un metru si jumatate pâna la patru metri si au forma dreptunghiulara, de sase pâna la opt metri. Interiorul este împartit în încaperi mici; înaltimea peretilor, din scoarta de copac, este de vreun metru si jumatate, apoi vine acoperisul tuguiat. Cele mai multe case sunt locuite de câteva familii; ele formeaza sate, numite „huta”. Afara de casele de locuit mai sunt soproane pentru grâne si o primarie, ca sa-i zicem asa – Sopo – unde se tin sfaturile si se pastreaza lucrurile de pret ale tribului.
Aproape toata munca e îndeplinita de femei. Ele lucreaza pamântul, recoltând porumb, orez, legume, tutun si plante colorante, tes stofe, împletesc saci si rogojini, fabrica vopsele, iar în vreme de razboi fabrica chiar si praful de pusca.
Barbatii stau toata ziua si fumeaza din pipe lungi de alama, se ocupa din când în

când cu taierea copacilor si cladesc case. Câte odata mai îngrijesc si de copii. Sunt însa foarte îndemânatici, se pricep la topirea metalelor, fasoneaza fildesul, graveaza în lemn, etc.
Arma lor principala este sulita cu vârful de fier. Sau toata numai din bambus. Dar negustorii chinezi au purtat de grija sa-i înzestreze, în parte si cu arme moderne, pusti si pistoale automate.
Hrana lor se compune de obicei din orez si porumb. Carne, oua si peste se manânca numai în zile de sarbatoare. Cei mai cu stare cresc pe lânga casa porci si pasari. Ca bautura întrebuinteaza apa sau „tuak", sucul îmbatator de palmier.
Interesanta e institutia casatoriei la ei. Sunt doua feluri de casatorii.
În primul caz, numit, mangoli" (sau „tubor"), barbatul îsi cumpara sotia de la parinti. Pretul e intre 5000 si 10000 lei. Femeia casatorita dupa sistemul „mangoli" nu poate mosteni nimic si la moartea barbatului trece îngrija fiilor. Barbatul o poate alunga, dar atunci pierde zestrea. Daca însa femeia vrea sa se desparta, parintii trebuie sa-i dea îndarat banii ce i-au primit la cumparare, ba uneori si ceva pe deasupra.
Al doilea sistem e acel numit „sumondo". Prin care barbatul intra în familia socrului.
Înmormântarea se face fara nici o ceremonie deosebita, îndata dupa moarte. În schimb au loc ceremonii mari la înmormântarea unei capetenii. Un ompum nu trebuie sa fie îngropat pâna nu s-a copt orezul care a fost semanat în

ziua mortii sale. Atunci se aduna din toata tara, capeteniile prietene. Fiecare aduce cu sine un bivol si toata cireada e apoi jertfita, cu solemnitate.
Pe un catafalc impunator, având la capete statui de lemn, sicriul din lemn masiv de durio e dus la groapa. Mortul e complet îmbracat si presarat cu camfor. În fata mormântului, sicriul e deschis înca odata si coborât în groapa, dupa ce fiul sau una din rudele apropiate rosteste câteva cuvinte, spunând ca adormitul în veci vede pentru ultima data soarele. Statuile de lemn sunt asezate lânga groapa, iar de niste prajini înfipte în pamânt sunt atârnate toate coarnele si falcile bivolilor jertfiti.
Prietenia si întelegerea e întarita prin schimbul cutitelor pe care le poarta la sold barbatii. Când e vorba sa se depuie un juramânt, toti cei de fata formeaza un cerc, în mijlocul caruia e jertfit un porc sau o vaca. Inima animalului este scoasa afara si fiecare înghite o bucatica dintr-însa, jurându-se sa fie si el înghitit astfel daca-si va calca cuvântul.
Poporul batasilor traieste în triburi izolate, numite suku. Numai în anumite împrejurari – si vremelnic de obicei – se unesc unele triburi între ele. Fiecare sat e de sine statator si are o capetenie prin ereditate (ompum) care totusi nu poate dispune singur în chestiunile care privesc binele public. Fiecare barbat liber are drept de vot si majoritatea hotaraste. Numai în vreme de razboi se cuvine ascultare deplina capeteniei.

Fiecare barbat care a trecut de vârsta copilariei devine luptator si îndata ce suna goarna trebuie sa porneasca la lupta.
Dar nu exista, de asemeni nici un tezaur comun. Singurele avantaje de care se bucura ompum-ul sunt ca locuitorii îi cladesc casa si-i lucreaza pamântul. De asemeni, negotul cu vite e în mâinile Iui.
Legile batasilor – „Hadat" sau „Adat" – nu-s scrise, ci sunt intrate în uz din mosi-stramosi. Sunt supuse la interpretari felurite de aceea se si întâmpla ca e nevoie adesea de tratative îndelungate la „primarie", pentru lamurirea vreunei neîntelegeri ivite, aproape toate abaterile se pot rascumpara cu bani sau obiecte de valoare. Numai pentru adulterul unui locuitor de rând cu nevasta ompum-ului este prevazuta pedeapsa cu moartea. Tradatorii de tara si spionii sunt si ei condamnati la moarte, daca nu se pot rascumpara cu o suma cam de vreo zece mii de lei si un bivol. Aceeasi dispozitie e valabila si pentru dusmanii care sunt prinsi dincolo de hotarul satului, cu arma în mâna.
Adulterinii si tradatorii de tara sunt ucisi prin întepaturi de suliti, iar prizonierii de razboi sunt taiati de vii.
Guvernul olandezo-indian a supus pâna acum numai o parte a tarii batasilor. În tinuturile înca neatârnate domneste vesnic razboiul si haosul.
Batasii fac negot cu alimente în anumite locuri ale tinutului; locuitorii se duc la „târg" cu nevasta si copii, înarmati.

Fac si export de pe coasta de sud-vest, cu fildes, piper, camfor, metale, scortisoara, trestie, bambus, etc.
Datele acestea asupra interesantului popor le-am aflat de la Hasting, care studiase moravurile si limba Batasilor.
Din nenorocire am trecut cu vederea în zilele trecute sa pornim în recunoastere în afara satului, caci de unde era sa banuim ca vom fi asediati de dusmani!
— Slava Domnului ca gardul de maracini este verde si umed pe din afara, multumita terenului mlastinos, zisei eu, când ajunseram la poarta dinspre miazazi, care ducea de-a dreptul în mlastini.
Prin poarta asta am pornit în expeditie în zorii zilei, ca sa prindem rinocerul acela rar. Si acum – era dupa amiaza – îl pierduseram pe Pongo, pe care desigur ca dusmanii îl ucisesera. Hasting capatase o rana grava la umar, iar noi ne îndoiam ca vom putea tine piept dusmanului care venise, desigur, cu forte superioare.
— Cel putin de-am putea vorbi cu capetenia! zisei eu. Am trimite o stafeta la sergentul Vaasen, care ne-ar veni în ajutor cu oamenii lui.
— Nu cred ca stafeta sa poata strabate, caci dusmanii vor fi ocupat toate potecile care duc afara din sat...
Marian se întrerupse caci în clipa aceea doua gloante smulsera o bucata lunga de lemn din poarta înalta si-o zvârlira la picioarele noastre.
— Asa ne fuse vorba, care va sa zica... mormai Marian. Ei, lasa ca le-arat eu dumnealor ca nu suntem chiar atât de

nepriceputi în ceea ce priveste apararea. Si apoi, înca n-am razbunat pierderea scumpului nostru Pongo. Vino încoace lânga poarta! Dupa cât s-arata n-au arme moderne, altminteri gloantele ar razbate prin lemnul tare. Asa. Acu, trebuie sa ma ridici pe umerii tai, dar sa nu ma salti decât când ti-oi spune eu.
— Ce-ai de gând sa faci, Mariane? întrebai eu cu grija. Daca-ti arati capul deasupra gardului cu siguranta ca te-ar întâmpina cu câteva gloante.
— Voi face eu sa nu se întâmple cum zic! Si pentru asta voi rupe crenguta de ici. Asa. Acu, lasa-te în jos si eu voi încaleca pe umerii tai. S-a facut! Acum voi înalta casca în vârful batului si nadajduiesc ca dusmanii vor trage îndata într-unsa. Înainte ca sa mai alba timp sa-si încarce din nou armele va trebui sa te ridici repede în picioare. Atunci voi vedea daca pot gasi o tinta pentru „Parabellum”-ul meu. Noroc ci aia de afara n-au pusti cu repetitie, asa ca sper sa izbutesc cu planul meu.
Eram peste masura de curios sa vad ce-o iesi din încercarea prietenului meu. Îi luai pe Marian pe umeri si ma înaltai pe jumatate. Când ma uitai în sus spre el vazut ca ridica încetisor casca înfipta în bat. Imediat se auzira de afara patru împuscaturi, dar gloantele nu nimerira coiful.
— Sus! striga Marian si eu îndeplinii repede porunca.
De-abia ma ridicasem în picioare ca si auzii patru împuscaturi la rând din „Parabellum”-ul prietenului meu. De

afara rasunara doua racnete de moarte si tipete de durere scoase de alte doua glasuri.
— Jos! striga Marian si-l lasai repede la pamânt.
— Pe doi i-am ucis, zise el, calm; ceilalti doi, care stateau ascunsi pe jumatate printre bambusi, trebuie sa fie foarte grav raniti. Prea placut nu-mi e ca trebuie sa fac moarte de om, dar n-am încotro. Astea patru gloante ne vor da un ragaz mai lung, caci acum nu cred sa porneasca la atac.
— Vor fi însa atât de înversunati, încât nu e exclus sa se napustească în prima pornire de furie, raspunsei eu. A! uite ca si-au gasit oamenii.
Afara se auzi o galagie grozava, apoi câteva împuscaturi trase la întâmplare. Ompum-ul. Care privisi cu chipul stralucitor de bucurie la isprava îndrazneata a lui Marian, facu acum o mutra îngrijorata si începu sa ne povesteasca o istorie lunga la care raspunseram înaltând din umeri. Atunci, veni fiul capeteniei, care se ocupase tot timpul de Hasting si ne facu semn sa-l urmam.
Dupa cum îti spusesem mai înainte, draga George – urma doctorul Bertram – l-am lasat pe Hasting îngrijirea batasilor, dupa ce i-am curatat cum trebuie rana adânca de la umar. Stiam ca popoarele primitive cunosc buruieni de leac care au un efect minunat si de data asta asteptarile noastre fura întrecute chiar.
Când intraram în coliba noastra îl vazuram pe viteazul legionar ridicat în

asternut si zâmbind usor.
— Desigur ca aveti nevoie de mine ca talmaci, domnilor – zise el – caci fiul capeteniei mi-a povestit ca tribul dusman a împresurat satul. Tot de la el am aflat ca tribul acesta dispune de peste o suta de razboinici, ceea ce înseamna ca ne este superior noua. Am auzit împuscaturi, ati nimerit vreun dusman?
— Doi morti si doi grav ranitii raspunse Marian, scurt.
— Atunci, vor face tot ce le va sta în putere ca sa se razbune pe noi. Cel mai bun lucru cred c-ar fi sa fiu transportat pe locul liber din fata „primariei", ca sa pot talmaci imediat razboinicilor ordinele dumitale, domnule Farrow.
— Daca nu-ti face rau, ar fi cât se poate de nimerit, raspunse Marian. Nu cunosc prea bine tactica razboinica a batasilor, dar cred ca ne putem astepta la atacuri si la o încercare de a navali în sat în timpul noptii.
— Asta fara doar si poate, zise legionarul. Noroc ca gardul de scânduri a fost reparat de-abia acum o saptamâna – dupa cum îmi spunea fiul capeteniei – adica atunci când a patruns prima veste despre ivirea prin apropiere a dusmanului. Santul cu apa a fost si el curatat de curând. De asemeni gardul de maracini e destul de umed, pentru a rezista unei încercari de a-i pune foc.
— Nadajduiesc ca nu cunosc arta de a azvârli rachete incendiatoare. Daca s-ar pune foc colibelor, suntem pierduti.
— Din nenorocire le este cunoscut acest mijloc de lupta. Ma mir chiar ca n-au

început înca cu asta. De fapt e si singura primejdie care ne ameninta, caci la o navala e greu sa ne asteptam. Daca încep sa arda casele va trebui sa iesim din îngraditura si atunci suntem pierduti.
Trebuie deci sa luam masuri de aparare, zise Marian cu energie. Te vom duce afara, domnule Hasting, si-l vei sfatui pe ompum sa ordone imediata darâmare a colibelor. Materialul va fi îngramadit în mijlocul satului. Vom avea astfel vederea libera spre garduri si nu vom avea a ne teme de rachete incendiare.
— Minunat! exclama legionarul. Asta e singurul mijloc de salvare. Duceti-ma repede afara, îi voi vorbi capeteniei. Darâmarea caselor se poate face foarte lesne. Si cu siguranta ca locuitorii nu se vor împotrivi sa faca asta, daca îsi salveaza în schimb viata. Ai auzit strigatele? Asta înseamna foc. Asa dar dusmanii au si zvârlit rachetele. Repede, repede, trebuie sa alergam în ajutorul bastinasilor.
Îl ridicaram cu patura cu tot si coborâram cu el scarita de bambus a colibei. În partea de miaza-noapte a satului se înaltau spre cer limbi mari de flacari. Fum aproape ca nu se vedea, o dovada ca lemnul de bambus al colibelor incendiate era uscat.
Ajunseram curând la locul incendiului. Doua colibe erau cuprinse de flacari. Femeile se îngramadeau în jurul focului vaitându-se, în vreme ce câtiva barbati chibzuiti si începusera sa darâme colibele învecinate. Ompum-ul tocmai venea fuga

spre noi si Hasting îi comunica în câteva cuvinte propunerea lui Marian.
Dupa cum spuneam, în vreme de razboi locuitorii sunt tinuti sa asculte de hotarârile capeteniei. Fara un cuvânt de împotrivire luara cu totii topoarele si începura sa darâme casele. Treaba merse repede. Marian avu deodata o idee noua.
— Robert – mi se adresa el – tu vei lua în paza partea dreapta a gardului, iar eu cea stânga. – Domnule Hasting, spune te rog ompum-ului sa-si trimita imediat fiul cu câtiva razboinici la poarta de miazazi. Mai mult ca sigur ca dusmanii vor încerca acum sa dea navala, deoarece ei banuiesc ca locuitorii au de furca cu stingerea focului îmi smulsei repede pusca de pe umar si alergai spre aripa dreapta a gardului. Ma asezai într-un ungher, în asa fel ca sa pot cuprinde cu privirea atât partea de nord cât si cea de rasarit.
Deodata vazui zburând prin aer o sageata fumegând si coborând pe o coliba care tocmai fusese darâmata. Flacarile izbucnira imediat mistuind cu lacomie lemnul. Cei doi batasi care lucrasera la darâmarea casei, sarira îngroziti în laturi. În aceeasi clipa coliba incendiata se prabusi.
Rasuflai usurat, dar multumirea îmi fu de scurta durata, caci vazul cu spaima câteva aschii aprinse zburând spre colibele vecine, care nu erau înca darâmate si aprinzându-le cât ai clipi din ochi.
Primejdia era mare acum, caci aici stateau una lânga alta sase colibe, pe

stâlpii lor, iar cei mai multi barbati erau ocupati cu darâmarea celor din partea de jos a satului. Si daca aceste colibe vor fi cuprinse de flacari, va lua foc si gardul de scânduri din apropiere, apoi desigur gardul de maracini din spatele sau, iar dusmanii vor putea patrunde lesne atunci în sat.
Privii îngrijorat în juru-mi cautând sa-l descopar pe Hasting, ca sa le spuie batasilor ce aveau de facut. Privirea mi se opri pe partea de rasarit a gardului. În aceeasi clipa dusei pusca la ochi, caci acolo se ivira deodata capete negricioase, urmate de brate si partea de sus a trupului. Când primul dusman puse piciorul peste gard slobozii un glont. Trasei sase gloante la rând, din care cinci nimerira, caci trupurile negricioase se prabusira pe spate scotând tipete de moarte.
Dupa câteva clipe de liniste auzii pusca lui Marian. Si în vreme ce îmi încarcam din nou arma, începu si lupta în partea de miazazi, unde se afla fiul capeteniei cu câtiva razboinici. Marian slobozi opt gloante, apoi se facu liniste si acolo, dovada pentru mine ca si dânsul respinsese atacul. Pe pozitia fiului capeteniei lupta paru sa se înteteasca si tocmai vroiam sa alerg într-acolo, când observai ca Marian mi-o luase înainte, caci auzii suierând gloantele din „Parabellum”-ul sau. Încurând rasunara racnetele de triumf ale batasilor nostri.
În vremea asta, însa, focul cuprinsese cele sase colibe. Atunci vazui doi batasi purtând pe Hasting de cele patru capete

ale paturii sale. El striga ceva purtatorilor sai, care îl asezara îndata la pamânt, îsi scoasera securile de la brâu si alergara spre colibele în flacari. Erau oameni curajosi, caci cu toata primejdia de a fi îngropati sub darâmaturile aprinse, se apropiara cât mai mult si cu lovituri puternice, retezara stâlpii din fata. Prin asta casele se înclinara înainte si se prabusira, destul de departe ca sa nu la foc si gardul.

Rasuflai usurat când vazui primejdia asta înlaturata. Se parea ca dusmanii parasisera gândul de a urma lupta, caci auziram pierzându-se îndepartare urletele lor de furie.

Puteam cuteza acum sa ne parasim posturile. Din prevedere, însa, ompum-ul puse câte patru oameni de veghe la fiecare latura a gardului, iar noi ne adunaram sa tinem o consfatuire lânga mormanul de darâmaturi format de lemnaria caselor distruse.

Situatia era foarte serioasa caci dusmanii urmau sa reînnoiasca atacul. Eu si Marian, singurii tintasi buni, nu puteam fi pretutindeni. Prin mijlocirea lui Hasting ceruram ompum-ului sa îngramadeasca mormane mici de lemnarie de jur-împrejurul gardului de scânduri, pentru ca în cazul unui atac de noapte sa putem face lumina îndestulatoare.

Dupa cum spuneam înainte, racnetele de furie ale dusmanilor se pierdusera în departare si ne facuram iluzia ca împotrivirea noastra neasteptata îi speriase într-atâta, încât vor lasa sa

treaca un timp pâna sa reînnoiasca atacul. Dar ne înselasem.
Când cei dintâi batasi se apropiara de gard cu bratele încarcate de lemne, zburara câteva gloante peste vârful gardului si în acelasi timp suiera prin aer un nor de sageti. Viclenii dusmani îsi retrasesera numai jumatate din oameni, iar ceilalti asteptasera un bun prilej pentru atac.
Câtiva batasi. Din cei ce duceau lemnele si mai multe sentinele cazura morti sau raniti. Si pâna s-avem vreme sa luam pustile înmâna, fapturile întunecate ale navalitorilor se si catarasera pe gard si sarira înauntru. Cu securile ridicate se napustira asupra locuitorilor satului.
Dar Batasii nostri îsi revenira repede din spaima lor. La porunca ompum-ului se adunara laolalta, azvârlindu-se înaintea dusmanilor. Noi nu puteam lua parte la lupta caci ne temeam sa nu nimerim pe batasii prieteni. În schimb luaram la ochi pe cei care încercau sa mai sara peste gard. Viteazul Hasting, care zacea lânga mormanul de darâmaturi, lua si el parte la lupta, cu deplin succes. În pauzele scurte când ne încarcam armele, auzeam pistoalele lui tragând fara încetare.
Vreo douazeci de dusmani sarisera peste gard, dar aveau împotriva lor vreo cincizeci de razboinici. Deoarece noi împiedicam, cu gloantele noastre, patrunderea altora, numarul dusmanilor se micsora repede. Batasii nostri stiau ca le este în joc viata si luptau cu o îndârjire nemaipomenita. Dusmanii îsi dadura seama repede ca singura lor salvare era

s-o la la fuga si cei zece care mai ramasesera încercara sa sara îndarat peste gard. Unul singur izbuti însa, ceilalti cazura rapusi de gloante.
Din pacate, ranitii fura ucisi repede de batasii nostri îndârjiti, altminteri i-am fi sfiit sa vorbeasca. Nouasprezece morti avura dusmanii numai la acest atac. Dar si de partea noastra cazusera opt oameni si tot atâtia râniti, dintre care cinci grav. Noi dispuneam acum de un efectiv de treizeci si sapte de oameni, iar împotriva noastra aveam cel putin de doua ori pe atâta.
Daca am fi banuit urmarile, apoi n-ar fi scapat nici acel unul care izbutise sa sara gardul. El avusese destul timp sa-si dea seama de situatia noastra si stia ca îngramadisem lemnaria în mijlocul satului. Deodata zburara deasupra gardului cel putin treizeci de rachete incendiatoare si se înfipsera în mormanul de lemne. Un rug imens îsi înalta imediat flacarile spre cer.
Câtiva batasi alergara repede si-l dusera pe Hasting de acolo. Dar si noi ne vazuram siliti sa ne retragem pâna aproape de gard si cu toata departarea la care ne aflam, vapaia aproape ne taia respiratia. Si... colac peste pupaza, se lasa noaptea!

II.
FUGA ÎN MLASTINI.

SITUATIA NOASTRA ERA DISPERATA. Flacarile ne luminau din plin si dusmanii puteau sa se catere nevazuti pe gard,

împuscându-ne de sus. Eu eram cu totul demoralizat, dar Marian gasi mijlocul de salvare.
Lânga noi se aflau gramezile mici de lemne. Aduse acolo de Batasi. Hasting, care zacea lânga noi pe patura, talmaci ompum-ului propunerea lui Marian sa se dea foc lemnelor si sa fie azvârlite peste gard, pentru ca dusmanii sa nu se poata furisa pe întuneric. Mijlocul acesta de aparare nu putea tine mult timp, dar în vremea asta se stingea poate rugul din mijlocul satului. Astfel, e drept ca nu-i puteam vedea pe dusmani, dar nici ei pe noi.
Batasii recunoscura îndata ca mijlocul asta era singurul ajutor în care mai puteam nadajdui. De-abia sfârsise de vorbit legionarul cu ompum-ul si de fiecare latura a gardului stateau câte doi razboinici cocotati pe umerii camarazilor lor, primind din mâna altora lemnele aprinse. Urletul de furie al dusmanilor era o dovada ca viclenia prinsese. Pe de alta parte, Marian se urca si el pe umerii unui batas si slobozi trei gloante din „Winchester”-ul sau. Fiecare împuscatura fu urmata de un racnet de moarte.
Se auzira si din partea cealalta câteva împuscaturi, dar fara nici un rezultat. Numai o sulita dusmana gauri bratul unuia din luptatorii nostri.
Cu prilejul acesta facuram constatarea ca inamicii nu mai aveau suliti cu vârfuri de fier, caci aceea pe care Marian o scoase din bratul ranitului era de curând fabricata din bambus.

Asta nu era mare lucru însa, caci la o navala, ei ne-ar fi învins prin numarul lor mare. Atacul acesta îl puteam astepta de abia în zorii zilei. Le fel gândea si Marian, caci zise acum:
— Nu ne vom putea împotrivi mai mult decât pâna la ziua. Daca dusmanii pornesc atunci un atac general, suntem pierduti si tot ce-am facut pâna acum a fost degeaba. Domnule Hasting, trebuie sa faci urmatoarea propunere capeteniei: dupa cum am bagat de seama, transeea care înconjoara satul de jur-împrejur duce la o apa îngusta. Aceasta apa curge spre miazazi, asa dar tocmai la mlastini, dar ea este totusi singura noastra cale de scapare. De îndata ce se va stinge focul înauntru si afara, va trebui sa ne facem plute mici din scândurile gardului si sa fugim în grupuri cu ajutorul lor. Daca fiecare pluta va duce pe ea zece oameni, vom avea nevoie de vreo opt bucati, pentru ca sa luam si femeile cu copiii. Fireste ca mamele vor trebui sa-i împiedice pe copii sa tipe. Nu stiu încotro duce apa, dar cred ca ne vom putea face nevazuti. Cum gasesti d-ta planul acesta?
— Cred ca e bun, domnule Farrow si voi sta de vorba cu ompum-ul.
Convorbirea, la care se amestecara cei mai multi razboinici, fu foarte însufletita. În cele din urma tinerii se despartira de grup si se apropiara de femei, care stateau ghemuite într-un colt, cautând sa linisteasca pe copii care scânceau. Cu noi ramasera capetenia, fiul sau si înca opt

Batasi. Ompum-ul vorbi mult cu Hasting, care ne talmaci apoi cele ce spusese:
— Domnilor, situatia s-a schimbat cu totul acum. Dusmanii care ne-au atacat stau sub comanda unei rubedenii a ompum-ului nostru. Batasii au aflat ca numai capetenie, fiul lui si cei opt razboinici care stau în jurul lor sunt cauza principala a acestui atac, deoarece conducatorul dusman nutreste o ura veche împotriva acestor zece oameni. Ceilalti locuitori, împreuna cu sotiile si copiii lor vor fi cu siguranta crutati, daca se vor preda. S-au hotarât chiar sa faca asta.
„Daca însa vom fi facuti prizonieri cu ompum-ul si ceilalti razboinici, ne asteapta o soarta foarte trista. De aceea cei zece batasi vor sa fuga cu noi pe o pluta, asa cum ai propus d-ta, domnule Farrow. Ceilalti locuitori, care sunt hotarâti sa se predea, s-au declarat dispusi sa ne îngaduie fuga, ba chiar sa ne ajute la construirea plutei. la te uita câtiva oameni au si început sa smulga scânduri din gard. De îndata ce se va stinge focul, vom sterge putina prin poarta de miazazi, în vreme ce razboinicii ramasi se vor preda dusmanului prin poarta de miazanoapte.
— Si încotro duce apa? Întreba Marian.
— Precum banuiai d-ta, de-a dreptul în mlastini. Va fi un drum foarte primejdios, caci pâna acum batasii n-au trecut mai departe de un anumit hotar. Mai povesteau de o fantoma care cica ar locui prin tinutul mlastinos.

— I-auzi frate! Stii ca devine interesant! Dar, vom avea si noi o mica distractie în drum, zise Marian, ironic. Spune-le însa batasilor sa-si la merinde pentru cel putin doua zile. Conservele noastre nu vor ajunge pentru toti câti suntem.
În vreme ce legionarul vorbea cu ompum-ul, noi duseram gentile noastre spre poarta de sud. Ne apropiaram apoi de locuitorii care construiau pluta, încredintându-ne ca o faceau cum trebuie.
Deoarece lucrau multi la ea, o terminara repede si când focurile de afara si dinauntru mai pâlpâiau numai, batasii care urmau sa ne însoteasca apucara pluta si o dusera la poarta de miazazi. Încarcaram pe ea gentile noastre si merindele batasilor si asteptaram momentul prielnic. Fu adus si Hasting si asezat cu bagare de seama la mijloc.
De la marginea de nord a satului auzeam acum strigate prelungi. Locuitorii care vroiau sa se predea începeau tratativele cu dusmanii.
Acum sosise momentul prielnic pentru noi. Focurile pâlpâiau încet si luna avea sa rasara de-abia peste un ceas.
Cu bagare de seama fu deschisa poarta cea grea si doi batasi se strecurara printr-însa pentru a se încredinta ca nu e nici o primejdie pe aproape. Dupa câteva clipe se înapoiara cu vestea ca putem fugi fara teama, întrucât sentinelele se dusesera si dânsele sa la parte la tratative.
Mie mi se paru cam scurt timpul de care avusesera nevoie cei doi batasi ca sa se

încredinteze de lipsa sentinelelor, dar nu mai avui ragaz sa-mi spun parerea, caci poarta se si deschise larg si oamenii împinsera pluta afara. Îi urmaram repede, cu pistoalele înmâna si pasiram pe podete de deasupra transeei. Deoarece transeea asta fara întâi un ocol mare înainte de a se lega cu pariul, luasem hotarârea sa strabatem pe jos câmpiile semanate si sa punem pluta dea dreptul pe apa curgatoare. Aveam de strabatut cel mult trei sute de metri si nu prea eram linistit gândindu-ma ca ne-ar fi putut descoperi vreun dusman.
Dar si Batasii pareau sa aiba aceeasi teama, caci numai primii douazeci de metri înaintara în vârful picioarelor, apoi o luara în goana, fara sa tie seama de zgomotul ce-l faceau printre spicele de orez pe care le calcau în picioare.
Asta a fost o mare greseala. Zgomotul ne dadu de gol mai curând decât ne-am fi asteptat.
Un tipat puternic îndaratul nostru ne dovedi ca cei doi batasi care se dusesera sa se încredinteze de lipsa sentinelelor, nu fusesera cu destula bagare de seama. Sentinela scotea mereu strigate de alarma, alergând dupa noi. Sarcina lui era usoara caci batasii nostri pareau acum cuprinsi de panica. Îsi îndoira iuteala cu care alergau, sporind în acelasi timp si zgomotul, pe când noi nu puteam auzi decât strigatul pe care-l scotea din când în când urmaritorul.
Era un noroc poate ca bietul Hasting zacea întins pe pluta de care aveau nevoie batasii pentru fuga lor. Altminteri

– daca ar fi fost sa-l duca pe brate – l-ar fi lasat în voia soartei numai sa poata alerga ei mai repede. Pentru ranit, însa, goana asta era un adevarat chin, caci îl auzeam gemând dureros din când în când.
Eu ma simteam îndemnat sa ma opresc, ca sa-l reduc la tacere pe urmaritorul care prin tipetele sale arata celorlalti directia în care fugeam, dar atunci riscam ca batasii sa plece fara mine cu pluta. Si Marian parea sa aiba gândul acesta, caci mormaia la înjuraturi împotriva batasilor.
În vremea asta strigatele se înmulteau îndaratul nostru. Dusmanii pornisera sa ne urmareasca si sentinela rare ne descoperise se apropia tot mai mult.
De-odata ma izbii puternic cu batasul dinaintea mea. Ajunsesem pe malul apei.
— Domnule Hasting, spune-le oamenilor sa ramâie cât mai linistiti, sopti Marian. Urmaritorii nostri se vor opri daca nu ne vor mai auzi.
Cu voce slaba legionarul talmaci vorbele acestea si cei zece batasi se supusera. Asezara cu bagare de seama pluta pe apa si unul dupa altul luaram loc pe ea.
Marian avusese dreptate în presupunerea sa. Îndârjitul dusman care se luase dupa noi se oprise când nu mai auzi zgomotul pasilor nostri.
Câtiva din oamenii nostri luasera cu ei bete lungi si subtiri de bambus. Cu ajutorul acestora pluta fu împinsa de la mal si îndreptata spre mijlocul apei, lata de vreo opt metri; Acolo fu luata de curent si pornita spre miazazi, spre

mlastinile grozave, unde se spunea ca locuieste fantoma.
Vreo cincizeci de metri furam dusi astfel de curent si ne credeam acum în siguranta, când îndaratul nostru întunericul fu sfâsiat de lumina unor faclii. Batasii dusmani recursera la singurul mijloc ce le mai ramasese spre a pune mâna pe noi. La lumina facliilor puteau deosebi foarte bine urmele noastre si astfel vor sti imediat ca porniseram pe apa spre miazazi. Si poate ca nu le era greu sa ne ajunga, urmând malul si sa ne rapuie.
Marian îl puse pe legionar sa-i comunice capeteniei temerea asta, dar aflaram spre linistirea noastra ca la cel mult trei sute de metri departare începea un desis de nepatruns, pe care dusmanii nu-l vor putea înconjura atât de repede deoarece se întindeau cale de câtiva kilometri dea lungul apei. La desisul acesta trebuia s-ajungem cât mai repede caci strigatele de bucurie pe care le scoteau acum urmaritorii nostri dovedeau ca ne gasisera urma.
Batasii se folosira de betele de bambus si viteza plutei spori imediat. Asta stârni însa si zgomot, din nenorocire. Dusmanii ramasera tacuti câteva clipe, apoi, scotând tipete razboinice pornira în goana peste câmpuri, îndreptându-se spre noi.
Ne-ar fi ajuns curând, deoarece puteau si înainteze de trei ori mai repede ca pluta noastra, facura însa greseala sa nu stinga facliile. Asa ca, atunci când fura la

vreo cincizeci de metri numai, cei din fata ne oferira o tinta cât se poate de buna.
Eu si Marian sloboziram câte doua gloante si patru purtatori de faclii se prabusira la pamânt imediat ceilalti îsi stinsera luminile.
Marian ceru capeteniei cu toata energia sa porunceasca oamenilor sa nu mai vâsleasca si imediat plescaitul apei înceta. Eram purtati acum numai de curent, încet, ce-i drept, dar asta fu salvarea noastra, caci dusmanii încetara urmarirea, nestiind încotro s-o apuce.
O noua primejdie se ivi acum, însa. Luna scalda în lumina marginea padurii îndepartate si în curând razele ei aveau sa cada si deasupra apei. Atunci ofeream dusmanilor o tinti buna, pe câta vrane ei s-ar mai fi aflat câtva timp în întuneric. Dar desisul ocrotitor era înca la vreo doua sute de metri. Cu viteza plutei am fi avut nevoie de douasprezece minute ca sa fim salvati, dar lumina lunei trebuia sa ne ajunga în cel mult cinci minute.
Ascultând de propunerea lui Marian, ne îndoiram trupurile înainte, ca sa iesim mai putin în afara si în acelasi timp cei din dreapta trebuiau sa vâsleasca încetisor cu mâinile, ca sa împinga pluta spre tarmul stâng, adica acolo unde se aflau dusmanii. Procedeul acesta era motivat prin faptul ca malul era acoperit de ierburi înalte, care erau pentru noi o acoperire fata de privirile iscoditoare ale dusmanilor.
Pluteam încetisor pe apa linistita. Luna care se înalta pe cer îsi arunca lumina spre malul opus. Curând vom fi ajuns la

desisul ocrotitor si poate ca ne era dat sa scapam de a cadea în mâinile dusmanilor îndârjiti.
N-am tinut seama însa de viclenia acestora si de nechibzuinta propriilor nostri oameni.
Tot întinsul apei era acum luminat ca ziua si numai ierburile înalte de pe malul stâng aruncau o umbra îngusta, sub ocrotirea careia înaintam încetisor, cu capul aplecat în jos. Ne aflam la cel mult zece metri de desisul de bambusi când... unul din batasii ghemuiti se ridica deodata, ca sa-i iscodeasca pe dusmani.
Ce s-a întâmplat apoi era de asteptat. Auziram în apropiere exclamatii de mirare, apoi o sulita spinteca aerul. Imprudentul din fata mea ridica bratele în sus si scotând un tipat nearticulat, se prabusi în apa. Sulita îi gaurise gâtlejul. Conducatorul dusman trimisese deci o sentinela pe marginea desisului si acum eram descoperiti.
— Trei glasuri scoasera strigate puternice de alarma. Atunci pistolul lui Marian detuna de trei ori la rând si doua horcaituri ne aratara ca nimerise bine. Repede îmi ridicai si eu capul, dar a trebuit sa ma aplec cu iuteala fulgerului caci o sulita scânteietoare venea de-a dreptul spre mine. Marian trase un al patrulea glont, urmat de un tipat, dupa care se facu liniste. Sentinelele dusmane fusesera rapuse.
Batasii nostri se ridicara si pusera iar mâna pe betele de bambus. Dupa câteva clipe ajunseram în desisul ocrotitor.

Îndaratul nostru se stârni larma; se auzira trei plescaituri în apa si atunci ompum-ul, înspaimântat, zise ceva lui Hasting. Legionarul ne talmaci imediat:
— Din restul scândurilor gardului au construit si ei trei plute si ne urmaresc. Din nenorocire n-avem decât sase bete de bambus pentru vâslit, asa ca ne vor ajunge în curând.
— Dar nu se tem ei ca batasii care s-au predat se vor napusti acum asupra celor putini care au ramas acolo?
— Nu. Dupa obiceiul batasilor, cei învinsi trebuie sa dea ajutor învingatorilor. Altminteri, la primul prilej sunt ucisi fara mila. Din faptul ca plutele au fost construite atât de repede, poti vedea ca fostii nostri prieteni le-au dat o mâna de ajutor dusmanilor. Si chiar daca nu i-ar fi încarcat si pe ei pe plute, potrivnicii nostri îsi pot trimite razboinicii dupa noi, fara sa le fie teama ca cei învinsi ar putea sa se rascoale.
— În cazul acesta stam prost de tot, zise Marian, Avem însa avantajul ca-i vom putea împusca pe dusmani când se vor apropia. De gloantele lor nu ma tem, caci nu cred sa cunoasca ei înrâurirea luminii de luna când e vorba sa tintesti. Dar ce-a patit ompum-ul, îi vad foarte agitat?
Capetenia vorbi din nou ceva cu Hasting în vreme ce putinii razboinici încetasera chiar sa vâsleasca. Legionarul li se adresa cu glas poruncitor si în cele din urma pusera iar mâna pe bete, ca sa împinga înainte pluta.
— Parca totul ne este împotriva! zise Hasting cu amaraciune. Curând apa face

un cot spre rasarit si cica acolo ar salaslui stafia. Batasii se tem de ea mai mult chiar decât de dusmanii lor. la te uita cât de încet vâslesc, numai sa n-ajunga prea curând în apropierea acestui duh rau. Am putut sa-i îndemn sa mearga înainte, amintindu-le de ucigasul Mango, pe care-l credeau tot „diavol”. A! Uite ca si vine prima pluta a dusmanilor.
— Haide, Robert! zise Marian, calm. Ne vom lasa îndaratul plutei, ca sa putem trage mai bine. Si d-ta, domnule Hasting , spune-le, te rog, oamenilor ca cu cât vom înainta mai repede cu atât mai curând scapam de stafia de care se tem.
Cu bagare de seama alunecaram pe lânga batasi, care începusera sa vâsleasca nebuneste si ne asezaram la capatul plutei. Atunci vazuram, la vreo cincizeci de metri îndaratul nostru cea dintâi pluta a dusmanilor, apropiindu-se cu repeziciune. Îndaratul ei zariram alte doua puncte, asa dar înca doua plute.

III.
STAFIA.

ÎI LASARAM PE DUSMANI SA SE APROPIE pâna la treizeci de metri, apoi ridicaram pustile si luaram la ochi pe cei doi Batasi din fata. Dar, înainte de a putea apasa pe tragaci, tinta dinaintea noastra disparu brusc si în acelasi timp cazuram la o parte. Nu lipsea mult ca Marian sa se rostogoleasca în apa. Explicatia era simpla: cuprinsi de spaima la gândul stafiei care avea sa se iveasca, razboinicii nostri împinsera pluta cu

toata puterea pe dupa cotul râului, spre rasarit.
Acum eram si noi curiosi peste masura sa vedem monstrul de care ne tot vorbisera. Cel sase oameni cu vâslele lor improvizate lucrau ca turbatii, gâfâind de încordare. Deodata se auzira în desisul de lânga noi doua plescaituri puternice, urmat de un fosnet în frunzis.
Batasii izbucnira în tipete de groaza, sporind si mai mult iuteala plutei. Dar fosnetul si trosnetele încetara brusc.
În schimb, pluta dusmanilor tâsni acum pe dupa cotul apei. Cei patru razboinici din frunte zvârlira imediat sulitele, care zburara deasupra capetelor noastre. Doi din batasii dindaratul nostru gemura sfâsietor, se clatinari, afundându-se în apa, cu prajini cu tot Râmaseram deci numai cu patru vâslasi – daca pot zice astfel – si viteza plutei noastre se micsora simtitor.
Venise vremea sa tragem. Pluta dusmana era la cel mult douazeci de metri si înainta repede. Potrivnicii nostri – erau în numar de zece – stateau înghesuiti unul într-altul, asa ca un singur glont de-al nostru ar fi putui nimeri mai multi dintr-odata. Duseram iar pustile la ochi, dar si de data aceasta nu izbutiram sa tragem, caci acum interveni „stafia”.
Pluta dusmana se afla tocmai în locul unde auziseram din desis plescaitul puternic si fosnetele. Batasii potrivnici izbucnira deodata în racnete si în aceeasi clipa trestiile de bambus se despartira si doi monstrii uriasi o zbughira spre pluta. Din cauza luminii sclipitoare a lunii si a

repeziciunii cu care se ivisera, n-am putut recunoaste daca erau într-adevar fapturi fabuloase necunoscute, nascute în sânul misteriosului tinut mlastinos.
Fioroasele animale se izbira de pluta îngusta, care se sfarâma Într-o clipa. Si atunci, se isca o lupta grozava între dusmanii nostri si fapturile acelea misterioase. Auziram strigate de durere si de moarte, în vreme ce cei patru batasi de pe pluta noastra vâsleau ca turbati, împingând pluta cu o iuteala ametitoare. Devenise si mai usoara, acum, caci pierdusem trei oameni.
Punctul se facea tot mai mic colo în urma noastra unde apa stropea în sus. Din ce în ce mai slab se auzeau tipetele de durere. Probabil ca toti cei de pe pluta cazusera în ghearele celor doi monstri.
Celelalte doua plute, care ar fi trebuit sa fi trecut de mult cotul, s-au întors, desigur, din drum, caci si dusmanii nostri vor fi cunoscut „stafia" din mlastini. N-am mai vazut si auzit nimic de ei si în cele din urma ne-am spus ca au renuntat sa ne mai urmareasca.
Cu toate acestea, cei patru batasi ai nostri nu se oprira din sfortarea lor supraomeneasca pâna când, sfârsiti de oboseala, se prabusira pe scândurile plutei. Cu prilejul acesta avuram din nou nenorocul sa pierdem alte doua bete de bambus. Ar fi trebuit sa oprim pluta si sa asteptam ca apa sa ne aduca îndarat betele atât de trebuincioase, dar batasii nici ca vroiau sa auda de asa ceva. Ei îi spusera lui Hasting ca mai aveam mult înca pâna sa iesim din tinutul stafiei

grozave si ca nu departe cresteau bambusi înalti, de unde ne putem procura „vâsle” noi. Doi razboinici îsi adunara puterile si începura sa-i dea înainte cu betele ce le mai ramasesera.
Curentul încetase cu totul. Ba mi se parea ca apa devenise chiar statatoare, asa ca înaintaram foarte încet, ceea ce într-un fel era bine, caci pluteam prin locuri necunoscute si lesne s-ar fi putut sa ne izbim de vreo piedica.
Apa se largi putin si bambusul de pe maluri devenea mai înalt si mai trainic. Si mie mi se paru ca mergeam tot mai mult spre nord, dovada ca ne îndreptam în directia coastei departate.
Pierdut în gânduri, cum eram, privirea îmi aluneca deasupra apei sclipitoare dindaratul nostru. Si, atunci, mi se paru ca zaresc departe în urma doua puncte întunecate. Îi atrasei atentia lui Marian, dar ca prin farmec punctele misterioase disparusera. Bunul meu prieten, dupa ce privi cu încordare, fu de parere ca m-au înselat ochii.
Trebuia sa-i dau dreptate; ma încapatânai însa sa privesc într-acolo si atunci vazui ivindu-se din nou cele doua puncte, de data asta mult mai aproape însa. Îi ghiontii repede pe Marian, care zise în soapta:
— Da, acum am vazut si eu. Poate ca sunt cadavre de-ale dusmanilor, mânate de curent. Dar nu... nu poate fi asta, caci noi mergem prea repede. la te uita... punctele se apropie. Te pomenesti ca sunt înotatori care au scapat cu viata din catastrofa care s-a produs acolo.

— Sau poate sunt fantomele care ne urmaresc, zisei eu râzând, asta ne-ar mai lipsi.
— Ce s-a întâmplat, domnilor? întreba Hasting, cu glas slab.
— Îndaratul nostru vin înot doua puncta întunecate, raspunse Marian. Nu stiu ce poate sa fie. Prietenul Robert tocmai spunea c-ar putea fi dihaniile care au sfarâmat pluta dusmana.
— Ia sa-i întreb pe batasii nostri, zise legionarul. Daca vor recunoaste ce anume este, atunci voi cere sa mâne pluta lânga un perete de bambusi si s-o opreasca acolo. Daca va fi nevoie sa împuscati, veti avea o tinta faina.
— Asta am putea-o face îndata chiar, zise Marian. Cei doi urmaritori se apropie cu repeziciune. Si... Dumnezeule! Ai vazut, Robert?
Nu fui în stare decât sa dau din cap, atât eram de îngrozit. Acum stiam ce animale se ascund sub „stafiile" acelea, caci unul din ei tocmai scosese din apa capul lui urias. Erau doi crocodili inguinali, cele mai primejdioase si înfioratoare animale de prada ale regatului insular al Indiei. Poate ca putini cunosc faptul ca în India mor pe fiecare an din cauza acestor crocodili, cam toti atâtia oameni ca si de pe urma tigrilor. Au fost rapuse dihanii de noua metri lungime. Si e lucru constatat oficial ca multi oameni au fost smulsi din barci si înecati de ele.
Dupa botul urias pe care-l vedeam la vreo douazeci de metri de noi, ne puteam da seama ca cei doi monstri sunt de o lungime neobisnuita. Si ca ne vor ataca

eram siguri, caci vazusem ce-au facut cu pluta dusmana.
— Ei, ce este? întreba Hasting.
— Crocodili inguinali de cel putin zece metri lungime, raspunse Marian.
— Ah! Crocodilus porosus, zise legionarul, surprinzator de calm. E primejdios. Voi da de veste ompum-ului.
Dar comunicarea sa avu rezultatul contrar celui asteptat. În loc sa se-ndrepte spre bambusi si sa opreasca acolo pluta, doi Batasi începura sa vâsleasca cu turbare. Zadarnic striga la ei Hasting plin de mânie. Batasii pareau sa cunoasca primejdia fiarelor sau Ie considere sfinte, poate, cum se-ntâmpla aproape pretutindeni în India. Ei cred ca sufletul vreunui stramos de-al lor salasluieste în dihanie, care are dreptul sa-l la si pe nepot.
Potopul de înjuraturi al lui Hasting fu întrerupt de un puternic acces de tuse; apoi zise cu glas slab:
— Se pare ca suntem pierduti.
Si ramase tacut.
Desigur ca lesinase în urma iritatiei si sfortarilor ce facuse, ceea ce nici nu era de mirare tinând seama de gravitatea ranii sale.
Cei doi urmaritori primejdiosi ramasera ceva în urma. Deodata, însa, apa spumega îndaratul lor sub puternicele lovituri de coada si ca doua torpile tâsnira spre noi.
Traseram la repezeala câteva gloante asupra capatânilor uriase, dar din cauza ca n-aveam o tinta buna, probabil ca nu le nimeriram unde trebuie. Caci monstrii

se apropiau cu aceeasi iuteala. Un efect tot avusesera împuscaturile noastre: batasul care vâslea în stânga îsi spori sfortarile; rezultatul fu ca batul se rupse. Pluta se rasuci atunci ca o sfârleaza si zbura cu vârful în peretele de bambusi de pe malul stâng al apei. Noi avusesem grija dinainte sa ne asezam jos si sa ne întepenim picioarele între betele de bambus, încât izbitura care urma acum nu ne facu prea mult rau. Dar trei batasi, care stateau în partea dreapta a plutei, se rostogolira în apa.

Din pricina supraîncarcarii pluta se apleca acum îngrijorator spre stânga; împrejurarea asta îl salva pe lesinatul Hasting de la înec si Batasii readusera repede echilibrul, aruncându-se de-a curmezisul plutei.

Iata ci cei doi monstri se apropiasera, întâmplarea cu pluta se petrecuse atât de repede încât ei tâsnira la câtiva centimetri doar de noi. Daca nu s-ar fi rupt batul de bambus, atunci în câteva clipe ar fi ajuns pluta si ne-ar fi înhatat pe noi doi. Asa însa, cazura victime doi nenorociti batasi care tocmai iesisera la suprafata. Doar un racnet înfiorator mai putura scoate sarmanii de ei, apoi falcile grozave se închisera cu zgomot si monstrii îsi târâsera victimele în adâncime. Tremurând din tot trupul, al treilea batas sari pe pluta si se ghemui lânga tovarasii sai, care asteptau înlemniti un nou atac al dihaniilor.

Aruncând o privire îndarat, ma încredintai ca Hasting zacea linistit în mijlocul plutei. Din fericire, aceasta se

înfipsese adânc în desisul de bambusi si ramasese întepenita acolo. Batasii nu se mai gândeau sa încerce ceva pentru apararea lor. Asteptau sa li se împlineasca soarta.
Situatia noastra era cât se poate de primejdioasa, caci nu stiam în ce loc se vor ivi din nou uriasele târâtoare. Se putea foarte bine ca asta sa se întâmple direct sub pluta noastra si atunci ne-am fi putut lua ramas bun de la viata. Dac-am fi fost singuri pe pluta am fi încercat sa ne ascundem în desis, dar îl aveam pe Hasting cu noi si nu-l puteam lasa în voia soartei, lesinat cum era.
— Ridicati-va! zise Marian.
Propunerea sa era foarte nimerita, caci ne puteam retrage putintel de pe marginea primejdioasa a plutei si sa cuprindem cu privirea suprafata apei.
Se scursera câteva minute într-o încordare chinuitoare. Unde se vor ivi primejdiosii dusmani?
— Iata-i! sopti Marian si ridica pusca. Îmi îndreptai privirea spre locul aratat de el si la vreo douazeci de metri departare vazui un punct negricios, care se marea din ce în ce.
— E crocodilul! sopti Marian iarasi. Acum vedeam si eu lamurit capatâna lunga a dihaniei, care zacea nemiscata în apa si-si holba ochii la noi. Poate ca-si astepta tovarasul, ca si se napusteasca împreuna cu el asupra sarmanei noastre plute si sa ne dea gata.
În tot cazul, ragazul acesta ne prindea bine. Marian porunci încetisor:

— Tinteste tu ochiul drept, eu cel stâng. Atentie, foc!
Cele doua împuscaturi biciuiri apa. Din rasunetul lor ne daduram seama îndata ca amândoua gloantele îsi nimerisera tinta. Si în clipa urmatoare, dihania ranita de moarte începu sa se zvârcoleasca pe locul unde se afla. Zvârli apa în sus pâna la câtiva metri si loviturile cozii bubuiau ca tunul.
Acum se cerea multa bagare de seama, caci curând se va ivi celalalt crocodil, iar în apa învolburata cu greu am fi putut recunoaste capul sau. Deodata Marian arata spre tarmul drept.
— Acolo... trage repede! Din desisul de bambusi tâsni trupul enorm al celuilalt monstru, îndreptându-se spre locul unde se zbatea la spasmurile mortii tovarasul lui.
Pustile noastre detunara imediat. Fiecare din noi trase doua gloante unul dupa altul asupra trupului acela lung si nimeriram de minune. Sopârla enorma tâsni ca o sageata din apa, începând si ea sa se zvârcoleasca întocmai ca surata ei, se rasuci apoi, însa si ca o vijelie se îndrepta de-a dreptul spre pluta noastra.
Miscarile ei erau acum ceva mai încete si linistiti deschiseram din nou focul asupra capatânii uriase. Pâna s-apuc eu sa trag a doua oara, „Winchester"-ul lui Marian scuipa al treilea glont si acesta puse capat zvârcolelilor monstrului. Se smuci cu turbare la câtiva metri departe de noi, la fel ca tovarasul sau, ale carui miscari devenisera tot mai slabe. Din cauza apei ravasite, pluta noastra începu sa se

clatine îngrijorator si batasii – care tacusera chitic în vreme ce noi împuscam – începura acum sa racneasca de spaima.
— Pacat ca nu le stiu limba, caci i-as înjura în lege! zise Marian.
Priveam ca încordare la agonia celor doua dihanii, care timp atât de îndelungat erau considerate „stafiile" tinutului mlastinos. Primul crocodil înceta sa se zvârcoleasca si trupul urias se afunda încetisor.
— Îmi pare rau, zise Marian, as fi vrut sa salvez pieile acestor doi „indivizi". Ce mal pantofiori mi-as fi trântit! Asa! Uite si-al doilea si-a luat seama. Îsi da duhul, saracutul de el! Baga tu de seama, Robert, daca nu cumva vin dusmanii nostri în celelalte plute, sau poate chiar alti reprezentanti ai neamului sopârlesc. Eu ma voi îngriji de bietul Hasting.
În vreme ce eu îmi îndreptai toata atentiunea în susul apei, Marian se duse spre legionarul lesinat. Ghionti mai întâi pe câtiva batari se vede ca-i stateau îndrum, apoi destupa sticla cu whisky ca sa stropeasca tâmplele lesinatului.
Se scursera câteva minute în liniste deplina si deodata fui trezit din gândurile mele de o exclamatie a lui Marian:
— Ah! Se trezeste!
Auzii imediat glasul slab al legionarului:
— Domnule Farrow, unde sunt crocodilii?
— Împuscati. Ne-au înhatat însa doi oameni.
— Bietii de ei! Ce moarte grozava! Dar va admir, domnilor, situatia voastra este disperata. Acum le voi spune batasilor sa porneasca înainte. V-ati oprit din proprie initiativa aici printre bambusi?

Marian îi povesti pe scurt ce se întâmplase, apoi legionarul vorbi cu ompum-ul, deveni foarte energic si rezultatul fu ca batasii taiara bete de bambus din desis si începura sai vâsleasca, aruncând mereu priviri nelinistite îndarat.

IV.
ULTIMA LUPTA.

ÎN AFARA DE OMPUM-UL SI FIUL SAU, ne mai însotisera înca opt batasi, în fuga noastra. Cinci din acestia din urma erau morti: trei rapusi de sulitele dusmane, doi sfâsiati de crocodilii fiorosi. Capetenia nu vâslea, în schimb fiul sau îsi taiase si el un bat si lovea apa de zor. Pluta noastra era mânata deci de patru perechi de brate puternice si alerga cu repeziciune pe apa linistita.
Batasii pareau ca se linistesc cu încetul, sau poate ca le crescuse încrederea ce-o aveau în armele noastre. În orice caz începura sa vorbeasca intre ei, în soapta. Dupa cum ne talmaci Hasting, ne ridicau în slava cerului.
Si noua ni se mai întari moralul. Cursul apei parea sa duca de-a dreptul pe coasta. În orice caz vom iesi din primejdiosul tinut mlastinos.
O noua plaga se ivi acum: tântarii. De data asta ne veni în ajutor ompum-ul, care ne dadu o bucata groasa de trunchi de bambus scobit înauntru si care continea o unsoare împotriva insectelor. Ne frecaram îndata fata si mâinile si vazuram cu bucurie ca tântarii fug

repede din apropierea noastra. Batasii se unsera si dânsii, apoi se pusera din nou pe lucru.
Apa se îngusta acum si peretii de bambus de amândoua partile deveneau mai înalti si mai trainici. Teama mea ca râul se va sfârsi în vreo mlastina reveni. Comunicai lui Marian si lui Hasting îngrijorarea mea.
— Atunci va trebui sa ne înapoiem, raspunse prietenul meu, dupa câteva clipe de gândire Poate ca vom izbuti însa – daca într-adevar cursul apei se închide – sa ne croim drum prin desisul de bambusi si sa iesim pe uscat.
— Dupa cât cunosc eu topografia tinuturilor, mlastinoase – zise legionarul – probabil ca va veni acum un loc foarte namolos, dar cu figuranta ca un nou curs de apa duce iarasi afara. Altminteri n-ar putea fi atât de bogata vegetatia de jur-împrejurul asa-ziselor „mlastini ale mortii", în mijlocul carora ne aflam. Acum trebuie sa ne pazim numai de serpi veninosi.
— Hm, dupa cum vad eu, ne asteapta perspective frumoase pe aici, râse Marian. Dar de serpi trebuie sa ne temem numai daca vom fi siliti sa parasim pluta si sa ne continuam drumul pe jos. A! Râul se îngusteaza tot mai mult. Sunt foarte curios sa vad daca îndaratul deschizaturii înguste din fata noastra porneste vreun drum înainte.
La vreo cincizeci de metri de noi betele de bambus se împreunau atât de mult încât de abia daca lasau loc de trecere plutei. La o dispozitie a lui Marian – talmacita de

Hasting – Batasii încetinira cu vâslitul. Nu trebuia sa trecem prea repede prin spartura. Propunerea lui Marian fu ca noi doi sa ne asezam pe capatul plutei, ca sa putem întâmpina cei dintâi un eventual pericol.
În imediata apropiere a deschizaturii, batasii primira ordinul sa-ncetezi cu vâslitul si pluta trecu încetisor prin strâmtoare. Tineam pustile pregatite si în vreme ce eu îndreptai imediat privirea spre stânga, Marian facea acelasi lucru spre dreapta.
Intraram... într-un lac mic, rotund, cu apa linistita, negricioasa. nici un zgomot nu se auzea de jur împrejur. Apa era adânca tare, caci, când Batasii nostri vrura sa se foloseasca iarasi de bratele lor, nu dadura de fund.
— Desigur vreun crater vechii, îsi dadu cu parerea prietenul meu. Nu ne ramâne altceva, decât sa vâslim cu mâinile. Chiar daca astfel vom înainta încet, vom ajunge cel putin pe tarmul celalalt.
Hasting talmaci asta Batasilor si acestia – care pareau din nou cuprinsi de spaima – se pusera de zor pe lucru si împinsera pluta înainte, vâslind cu mâinile. Lacul avea circumferinta de vreo saizeci de metri, dar de abia ne miscam din loc cu sistemul acesta, desi razboinicii îsi dadeau toata silinta. Dupa câteva minute însa, care mi se parura ceasuri, trecuseram totusi de mijlocul apei si zariram în fata noastra iarasi o spartura îngusta în desisul de bambus.
— Cu siguranta ca de acolo porneste un nou curs de apa, zise Marian, vesel. Dar

ce-au patit Batasii de-au devenit deodata atât de agitati?
Razboinicii vorbira zoriti lui Hasting si-si tot aratau mâinile.
— Batasii sustin ca apa e groasa si fierbinte, ne zise legionarul. Puneti si dv. mâna, domnilor!
Ne aplecaram repede si muiaram mâinile în apa care parea sa îi devenit si mai întunecata. Ni le traseram însa înapoi speriati. Apa era într-adevar „groasa", adica îti dadea senzatia de namol. Si apoi era fierbinte, clocotitoare. Parea sa fie asa cum spusese Marian: „Desigur vreun crater stins". Sau mai era poate în activitate?
De abia ma gândii la asta, ca lichidul gros din jurul nostru începu sa fiarba. Îndaratul plutei noastre se înalta cu un zgomot suierator o coloana de namol, neagra, clocotitoare si înalta de vreo opt metri, apoi cazu în jos, din fericire înclinata de partea cealalta. Într-o clipa aerul deveni fierbinte. Pluta începu sa se clatine îngrozitor si furam nevoiti sa ne înclestam cu toata puterea, desi picaturi fierbinti de namol ne stropeau mâinile, ceea ce-l facea pe batasi sa racneasca de durere.
Pe urma ne lua în primire un val urias, stârnit de prabusirea coloanei de namol si ne mâna spre deschizatura îngusta înspre care aveam si asa de gând sa ne îndreptam.
Când trecuram pe lânga desisul de bambusi, Marian si eu smulseram câte un bat deoarece Batasii erau prea înspaimântati ca sa-si poata relua lucrul.

Daduram de fundul apei si îndreptaram pluta spre strâmtoarea îndaratul careia nadajduiam sa gasim calea salvarii.
Valul negru ne împinse vreo treizeci de metri într-un nou curs de apa, în vreme ce de amândoua partile betele de bambus se aplecau sub apasarea maselor de namol ce se rostogoleau. Apa începu apoi sa se linisteasca din ce în ce mai mult si vâsliram tot înainte, spre nord-est, adica spre coasta salvatoare.
Eram înca la optzeci de kilometri departare de dânsa si drumul ducea prin paduri seculare, dupa ce vom fi trecut cu bine mlastinile.
Hasting statu de vorba cu batasii si acestia – afara de ompum – se ridicara, schimbându-ne la vâsle. Bietii oameni pareau însa zdrobiti din pricina nenumaratelor întâmplari grozave prin care trecusera, caci îsi îndeplineau treaba cu miscari obosite, ca niste fiinte care nu mai aveau nici o speranta. Când ne asezaram lânga Hasting, acesta ne spuse:
— Batasii sunt încredintati ca nu vor scapa cu viata. Vorbeau de niste duhuri care cica le-ar fi hotarât pierzania. Ceea ce am patimit pâna acum ar fi numai prevestiri ale marii catastrofe care se va produce curând. Cel putin sa mâne pluta înainte. Eu cred ca vom învinge si aceasta mare catastrofa. Ia priviti, desisul de bambusi devine mai scund si mai luminos. Curând vom da de teren mai solid. De batasii dusmani cred ca am scapat definitiv si o vom scoate noi la capat si cu padurea pe care mai trebuie s-o strabatem. Vreau sa zic ca dv.

domnilor, va trebui sa purtati de grija s-o scoatem la capat, caci deocamdata eu nu-s decât o povara care mai mult încurca.
— Las-o mai domol, draga Hasting. Drept sa-ti spun, nu stiu ce-am fi facut fara d-ta. Numai un om ca d-ta a fost în stare – cu toata rana grava – sa faca pe talmaciul si înca în situatiunile primejdioase prin care am trecut—
— Nu e momentul sa ne felicitam – râse legionarul. Altminteri as trebui sa povestesc si eu multe. Dar la uitati-va la batasi, fac impresie ca si cum s-ar astepta sa vie moartea dintr-o clipa în clipa.
— Îsi vor mai veni ei în fire dupa ce vor mai fi mers o bucata de drum, raspunse Marian. Dupa ce vor simti pamântul sub picioare, fi sigur ca le va veni inima la loc. Noi am...
Marian fu întrerupt si înca în chip neplacut. Moartea venise cu adevarat. Pe partea stânga, unde sedeam eu, se afla o spartura larga în desisul de bambus, pe care o observaram însa de-abia când ne aflaram direct în fata ei. Si din spartura asta tâsni un nor de suliti, zvârlite de cel putin zece batasi dusmani, care se ivisera brusc acolo. Asa dar, tribul inamic cunostea tinutul mai bine decât noi si trebuie sa fi stiut ca vom trece pe aici, în cazul când vom fi scapat de primejdiile din cale.
Datorita faptului ca atacul se produsese pe neasteptate si a apropierii la care ne aflam, sulitele avura un efect îngrozitor. Trei Batasi scapara betele din mâna si cu

racnete înfioratoare se pravalira în apa neagra. Ompum-ul, care statea lânga mine, îsi chirci trupul, scotând tipete ca din gaura de sarpe. O sulita îi gaurise pieptul. Numai fiu-sau si noi, Europenii, scapaseram teferi.
Imediat smulseram pistoalele de la brâu, în vreme ce fiul capeteniei puse mâna pe o sulita ce cazuse lânga el si o zvârli în ceata dusmanilor. Apoi gloantele noastre cazura ca, ploaia în gramada inamicilor, care tocmai ridicasera sulitele de rezerva pentru a le zvârli. Efectul focurilor noastre fu îngrozitor. Cei sase, Batasi din frunte se prabusira imediat, în vreme ce restul de patru o luara repede la fuga, dupa ce zvârlira sulitele ce le mai aveau în mâna.
Se vede ca soarta a vrut ca toti Batasii care ne-au însotit sa cada, caci oricât de repede si la întâmplare zvârlisera dusmanii sufitele: lor, ele nu-si gresira tinta. Fiul capeteniei scoase un tipat înabusit, arunca bratele în sus, se clatina si se prabusi cu spatele în apa, neagra. Gâtlejul îi fusese gaurit de o sulita.
Eram atât de îndurerati de moartea tânarului, pe care-l îndragisem, încât hotarâram sa, nu-i lasam cu nici un chip sa scape pe cei patru fugari. Nu puteau fi departe înca – ridicaram pistoalele... si atunci se auzi un sunet care ne facu sa coborâm repede mâinile. Era...
Cei patru Batasi dusmani se oprira brusc si privira înmarmuriti în jurul lor, apoi încercara sa patrunda pe de laturi în desis, dar, prea era acesta de nestrabatut. Atunci se auzi pentru a

doua oara sunetul acela, de data aceasta mai aproape, apoi aparu la capatul poterii largi o faptura înalta, într-un costum kaki, ce batea în verde, iar un glas cunoscuti ne striga:
— Massers, nu trage, Pongo omoara dusman.
Da, era într-adevar credinciosul nostru urias, i pe care-l credeam mort; schiopatând tare, el se napusti totusi asupra celor patru Batasi cuprinsi de groaza. Chipul sau hidos de gorila era înfiorator de schimonosit si dusmanii ramasera câteva clipe ca paralizati, înainte sa-si poata smulge pumnalele, ca sa-si apere viata. Dar împotriva unui urias ca Pongo era cu neputinta sa te aperi.
În vreme ce se repezea spre ei, el zvârli cu putere sulita, cu care în urma cu vreo zece ceasuri pusese pe fuga rinocerul. Si arma grozava strapunse trupul unui batas lipindu-l de peretele de bambusi, pe urma negrul urias îsi smulse klewang-ul si sari asupra celor rari mai ramasesera si care loveau la întâmplare cu armele lor. Pongo dadu numai câteva lovituri, auziram lamele ciocnindu-se unele de altele. Apoi urmara trei racnete de moarte. Uriasul îsi sterse nepasator cutitul de salul unui mort, smulse sulita din trupul primului cazut, curati si lama acesteia si tot schiopatând, veni spre noi. Stralucitor de bucurie.
Ne ridicaram repede în picioare si împinseram pluta la mal.
— Pongo, credinciosul si bunul nostru Pongo! exclama Marian, adânc miscat si

strânse cu putere mana uriasului, care se arata încurcat si de dala asta. Cum ai izbutit sa te salvezi, cum ai ajuns aici?
Îi strânsei si eu mâna cu o emotie sincera, apoi bunul negru se apleca îngrijorat deasupra lui Hasting si-i privi cu sfioasa compatimire.
— Massers rana rau? întreba el. Pongo cauta buruiana, când fie padure.
Se urca apoi pe pluta, dadu drumul încetisor în apa ompum-ului care nu mai misca, apoi puse mâna pe batul care servea de vâsla. În clipa urmatoare pluta zbura ca o sageata pe apa care facea impresia ca clocoteste.
Cu toata împotrivirea lui înversunata îi daduram o mâna de ajutor si viteza spori într-atât ca nici o barca cu motor nu ne-ar fi putut ajunge din urma.
— Acum povesteste-ne tot, Pongo! îi ceru Marian. Nici nu-mi vine sa cred ca te afli iarasi cu noi. Te-a ranit rau rinocerul?
— Monuhu foarte mult prost, râse uriasul. Pongo gaura mica picior, Monuhu una mare la nas. Dusmani în copac împusca asupra Massers, alearga dupa ei, cinci cauta Pongo. Pongo apoi nu stie nimic, trece mult pâna el trezeste. (Vroia sa spuna cu asta ca lesinase; asadar „gaura" de la picior nu ora chiar atât de neînsemnata). Apoi pune mâna cinci dusmani, la sulita, merge în urma lor.
Un altul poate ar fi scris o carte întreaga asupra aventurii pe care uriasul nostru ne-o spuse în câteva cuvinte... Dar asa era Pongo, la el pretuia mai mult fapta decât vorba.

Marian parea nemultumit cu povestirea asta scurta, caci întreba:
— Cei cinci dusmani te-au atacat toti deodata?
Pongo dadu din cap:
— Vine unul, Pongo înhata la el, ramâne linistit. Dusman cade, vine doi, Pongo înhata, ramâne linistit Alte doi ramâne si ei linistit Pongo cauta la ei si înhata.
Apoi, dupa o clipa, urma:
— Pongo vine sat, dusmani împusca, Massers împusca, vine noapte, foc arde. Dusmani alearga sus sat, jos aude strigate. Pongo stie Massers fugit. Dusmani fuge, se despart. Pongo stie Massers va scapa, urmareste zece dusmani. Pongo cade, ramâne la pamânt, aude împuscaturi, vine încoace si omoara dusman.
Povestirea asta scurta, în graiul lui schimonosit, ne dovedea si de data asta ce însusiri deosebite avea uriasul acesta negru, care cu toata rana lui grava îi urmarise pe cei zece Batasi care ne întinsesera o cursa. Întelesese deci imediat ca grupul acesta însemna cea mai mare primejdie pentru noi. Dar cum izbutise sa-i urmareasca pe întuneric si într-un tinut cu totul strain, asta nu ne-a mai povestit, banuiam noi însa cum.
Socotindu-si povestirea sfârsita, uriasul începu iarasi sa vâsleasca din toate puterile si zise, gâfâind:
— Padure vine îndata. Atunci Massers în siguranta.
Asta era o veste buna, caci eram dornici de putina odihna. Si pentru ranile lui Hasting si Pongo era nevoie de ea, caci

mai aveam un drum lung, nu gluma, prin padure, pâna la coasta. Îndarat în tabara noastra nu puteam ajunge caci ne îndepartaseram prea mult spre rasarit si desigur ca batasii dusmani pusesera sentinele pe toate potecile, care treceau prin preajma satului cucerit.
Nu ne ramânea decât sa cautam sa ajungem la vreo statiune de coasta si de acolo sa indicam sergentului Vaasen unde ne aflam. El va purta apoi grija transportarii tigrilor prinsi.
Ne încordaram toate puterile ca sa iesim cât mai repede din primejdioasele mlastini si în curând bagaram de seama ca ne apropiam de padure, caci bambusii dispareau si ajunseseram într-un loc acoperit cu ferigi si muschi, iar în departare se înalta o dunga întunecata – padurea, care constituia ultima piedica pentru noi.
Apa ducea în linie dreapta spre aceasta dunga. Era o placere acum calatoria pe suprafata neteda. Dar în curând aveam sa vedem ca si frumusetea ascunde primejdii.

V.
PE MARE.

NE DEPARTASERAM CU VREO CINCI SUTE de metri de desisul de bambusi, când rasunara îndaratul nostru strigate prelungi, care lasau un ecou ce se pierdea cu încetul în departare.
— Santinelele dusmanei zise Marian. Slava Domnului ca nu ne mai pot ajunge acum.

— Massers nu spune asta! interveni Pongo. Dusmani face pluta, urmareste repede.
Uite ca la asa ceva nu ne gândisem. Strigatele sentinelelor vor aduna curând un numar mare de razboinici, carora le va fi lesne sa construiasca plute si sa ne ia urma.
Si asta însemna ca tot nu vom avea liniste pâna ce nu vom fi ajuns la coasta, caci ura ce ne-o purtau Batasii, carora le prilejuisem atâtea jertfe, îi facea, de sigur, niste urmaritori înversunati.
Pe de alta parte, n-am fi putut strabate atât de repede padurea, caci Pongo era împiedicat la mers de rana de la picior si trebuia sa croiasca si o poteca, în vreme ce eu cu Marian vom fi siliti sa-l ducem pe Hasting. Era deci posibil ca batasii sa ne ajunga si sa avem iar de furca cu ei.
În vreme ce-mi treceau prin minte toate acestea, vâsleam din rasputeri si dunga din zare se apropia tot mai mult. Deodata, însa, Hasting, care se ridicase în capul oaselor si privise îndarat, zise:
— Vad multe puncte negricioase adunându-se pe apa. Desigur ca-si construiesc plute ca sa ne urmareasca. Sunt cel putin douazeci de oameni, ceea ce înseamna c-ar fi printre ei si câtiva din locuitorii satului cucerit. Nici ei nu ne pot cruta, caci atunci si-ar pune în joc propria lor viata.
— Cred si eu, raspunse Marian. Ba sunt chiar încredintat ca vor cauta sa-si câstige un merit din uciderea noastra. D-ta culca-te la loc însa, domnule Hasting; voi privi eu îndarat din când în când.

Principalul lucru pentru noi e s-ajungem la padure, poate putem scapa sub ocrotirea întunericului.
— Massers si Pongo urca în copac, se amesteca în vorba uriasul. Dusman cauta, nu gaseste, Pongo omoara mâine dusman.
Solutia era simpla în teorie, dar în ce fel voia el s-o puie în practica nu prea îmi închipuiam. Ideea era buna însa, caci printre crengile unui copac urias ne puteam odihni fara grija, pentru ca a doua zi, cu puteri împrospatate, sa pornim la lupta împotriva urmaritorilor.
Mânaram în tacere pluta mai departe; padurea se apropia tot mai mult si puturam recunoaste chiar câtiva copaci care îsi înaltau coroanele de frunzis deasupra celorlalti. Tocmai atunci Marian îsi întoarse privirea o clipa si zise:
— Vad doua puncte pe apa. Or fi dusmanii, pe doua plute. Pacat ca nu-s si pe aici crocodili dintre-aia.
— Atunci ne-ar înhata în primul rând pe noi, râsei eu si cine stie ce ne mai asteapta în padure.
Cred ca vom mai întâmpina multe pe aici, înainte de a putea spune ca suntem în deplina siguranta.
— Si când veti putea spune asta – interveni Hasting – vi se va si duce gândul la noul aventuri. Cel putin asa v-am cunoscut eu în scurtul timp pe care l-am petrecut împreuna.
— Ei, da, se poate sa fie si cum zici dumneata – încuviintai eu. Altminteri, ar fi plictisitoare viata. Ei, Mariane, mai sunt departe dusmanii nostri?

Marian arunca din nou o privire în urma si zise:
— Nu s-au mai apropiat. Ceea ce înseamna ca nu pot merge mai repede ca noi. Si când vom ajunge la padure vom avea un avans destul de mare ca sa ne putem pune la adapost în vreun copac.
— Dar v-ati gândit cum o sa ma urcati pe mine? întreba Hasting.
— Te vom trage în sus în patura, raspunse Marian.
— Lesne nu prea va fi, zise legionarul. Mai bine ar fi sa ma ascundeti la radacina copacului, în tufis.
— Asta vom vedea, când vom fi în padure. Nu te lasam noi, n-avea grija.
Pe ambele maluri ale apei se ivira acum tufe si râul facu deodata un cot spre stânga.
— Massers, opreste aici! Se auzi atunci glasul lui Pongo. Padure aproape. Pongo face capcana pentru dusman.
Fara alta lamurire, îndrepta pluta spre malul stâng si sari pe mal. Tinu pluta bine pâna-l debarcaram pe Hasting. Apoi lua si gentile noastre.
— Massers asteapta! zise el.
Desprinse la repezeala patru bete de bambus din pluta, urca din nou pe ea si o împinse spre mijlocul râului. Acolo înfipse cu toata puterea cele patru bete în namolul de pe fund, la distante mici una de alta si în asa fel încât capetele lor sa fie aplecate spre urmaritorii nostri. Le înfunda atât de tare încât de-abia ieseau la suprafata apei.
Piedica era destul de buna, caci prima pluta se va izbi cu toata puterea de

lemnul tare si se va desface, sau în cel mai bun caz batasii de pe dânsa vor fi zvârliti în apa din cauza izbiturii. Asta îi va face sa înainteze cu mare bagare de seama, gândindu-se ca mai sunt si alte piedici la fel. În chipul acesta mai câstigam timp.
Ne luaram repede gentile, ridicaram foaia de cort cu ranitul si porniram dupa negru, care gonea cât îi îngaduia piciorul ranit, spre padurea apropiata.
Tocmai când ajunseseram la marginea codrului se auzi galagie dinspre râu. Asa dar, cursa lui Pongo avusese efect si batasii vor merge încet de-acum încolo. Pongo trasese pluta noastra pe uscat si o ascunsese în tufis.
Cu siguranta ca batasii îsi vor urma drumul pe apa pâna la padure si vor patrunde într-unsa într-un loc departat de al nostru. Noi merseseram linistiti pe marginea codrului, tot îndepartându-ne de apa. În cele din urma, Pongo gasi un loc pe unde puteam patrunde în desis. Nu era o poteca, ci un luminis îngust. Care serpuia dea lungul padurii. Fireste ca drumul era presarat cu maracini si liane, dar Pongo nu le reteza ci le îndoi numai într-o parte, pentru ca urmaritorii nostri sa nu ne dea de urma.
De dusmani nu mai auziram nimic, în schimb de jur împrejurul nostru începu sa se trezeasca viata de noapte a codrului secular. Spartura îngusta ducea tot mai adânc în desis si numai multumita luminei ce ne-o trimitea cu zgârcenie luna, izbutiram sa înaintam cu chiu cu

vai în cele din urma. Pongo se opri si sopti:
— Massers, copac bun aici.
La dreapta noastra se înalta un tamarin urias, ale carui crengi cât toate zilele se întindeau pâna departe, împiedecând lumina lunii. Pongo îsi croi drum prin maracini si dupa fosnetul ce-l auzeam ne daduram seama ca se si catara în copac. Apoi glasul sau rasuna deodata deasupra noastra, la o înaltime de vreo patru metri:
— Massers Hasting ridica în sus, Pongo ia în primire.
Se asezase cu trupul dea curmezisul crengii pe care se afla si-si întinse în jos bratele-i lungi. Încetisor îl ridicaram pe ranit deasupra capetelor noastre si în clipa urmatoare uriasul apucase capetele foii de cort si-l ridicara pe legionar ca pe un fulg.
Când ne catararam si noi, vazuram ca Pongo se urcase o bucata mai sus, tinându-l pe bietul Hasting cu o singura mâna, de parc-ar fi fost o legaturica. Acolo unde ajunsese el, se aflau trei craci alaturate, care alcatuiau pentru noi un adapost cum mai bun nici nu se putea.
Asternuram repede paturile si ne întinseram de-a curmezisul crengilor, fara teama ca ne vom pravali la pamânt. Si deoarece Pongo ne încredinta ca se va trezi la cel mai mic zgomot suspect, ne lasaram în voia somnului de care aveam atâta nevoie.
Ne treziram când se luminase de ziua. Ne cam dureau madularele din cauza culcusului nu prea moale, în schimb eram voiosi si cu puteri noii. Hasting

dormea înca adânc, dar Pongo disparuse. Dupa câtva timp se-ntoarse aducând niste buruieni si ne zise:
— Dusmani plecat, cauta jos în padure. Pongo lecuieste acum rana Master Hasting.
Bunul urias! Se gândea întâi la altii, apoi la sine. Câti oameni din lumea civilizata s-ar putea lauda cu atâta marinimie sufleteasca!
Cu multa bagare de seama desfacu pansamentul si stoarse sucul plantelor deasupra ranii care se vindecase în parte, multumita îngrijirilor date de batasii prieteni. Legionarul se trezi si ne saluta cu vioiciune. Ne spuse ca rana nu-l mai durea aproape de loc, ba vroia chiar sa coboare singur din pom. Pongo îi împiedeca însa; îl înfasura iarasi în patura si cu el în mâna, cobori din craca în craca.
Când furam cu totii jos, îmbucaram ceva în graba din merindele noastre si ne potoliram setea cu o înghititura de apa minerala. Atâta vreme cât dusmanii se aflau pe aproape, nu puteam face foc ca sa ne încalzim conservele. Nadajduiam s-ajungem pâna seara la coasta, caci Pongo ne spusese ca în vreme ce umblase sa caute buruieni de leac, daduse de o poteca ce ducea dea dreptul în directia dorita.
La început trebuia însa sa pornim spre râu, adica în apropierea dusmanilor si Pongo înlatura din nou din cale toate piedicile, în vreme ce noi veneam cu Hasting în urma lui. În cele din urma daduram de poteca larga, croita de

pachiderme si porniram în pas de mars spre coasta departata.
Pâna la amiaza strabaturam jumatate din drum, dupa socoteala noastra. Facuram popas pentru masa si dupa vreo trei sferturi de ceas porniram mai departe.
Ma înselasem totusi în socotelile mele, caci când se înnopta, nu ajunseseram nici macar la brâul de mangrove care încercuieste coastele marii. Petrecuram noaptea iarasi într-un copac si de-abia a doua zi la amiaza daduram de brâul de mangrove, pe care-l strabaturam într-un ceas. Apoi se ivi marea în fata noastra.
Nimeriseram de-a dreptul într-un golf mic, care îsi întindea în larg limbile-i de pamânt, acoperite de vegetatie. Si în acest golfulet se afla – lipita de tarm – o corabie mica. Eram salvati acum, caci daca într-adevar Batasii se aflau în urma noastra înca, fara îndoiala ca echipajul micului vas ne va lua pe punte, adapostindu-ne. Alergaram repede spre tarm si strigaram spre corabie.
Nu primiram nici un raspuns însa. Mai strigaram de câteva ori la rând, cu acelasi rezultat. Pâna ce în cele din urma Marian zise:
— Echipajul o fi la vânatoare. Sa ne urcam fara teama pe vas, caci se prea poate ca batasii sa vie. Marinarii ne vor ierta îndrazneala când vor afla motivul.
Fara sa mai piarda vremea, prietenul meu intra în apa si se îndrepta spre corabia care se afla la vreo douazeci de metri. Apa îi ajungea pâna la piept si ultima bucata de drum trebui s-o faca înot; gasi însa o funie care atârna în jos

si se catara cu îndemânare pe ea. Dupa câteva clipe se ivi iarasi pe punte si striga:
— Nu e nici o fiinta omeneasca pe bord. Voi lasa pe apa barca de salvare ca sa-l puteti transporta pe prietenul Hasting.
Marian scoase barcuta afara si-i dadu drumul în jos cu ajutorul macaralei. Apoi coborî într-unsa si începu sa vâsleasca spre tarm. Hasting fu îmbarcat repede si porniram înapoi, tot temându-ne ca Batasii ne-ar putea urmari.
Nu fu însa asa. Când ajunseram cu totii sus, îl duseram pe legionar în cabina, apoi, Marian ma trimise la masini, caci ma pricepeam sa umblu cu motoarele. Gasii acolo un „Diesel" în perfecta stare, cu ajutorul caruia bricul putea merge cu viteza destul de mare. Tancul cel mare era pe trei sferturi cu titei si ma încredintai ca trebuia sa pun numai pârghia în miscare pentru ca motorul sa functioneze.
Tocmai ma pregateam sa urc iarasi pe punte. Când Marian racni în jos:
— Pune repede motorul în functiune, vin batasii!
Apasai pârghia si imediat motorul începu sa duduie. Fara sa mai astept vreo comanda lasai elicea sa se învârteasca îndarat, caci spre nespusa noastra uimire constataseram ca bricul nu era nici macar ancorat.
— Înainte! Se auzi comanda prin portavoce.
Întorsei elicea, facui ce mai trebuia si urcai sus. Pongo statea lânga Marian pe punte. Pe tarm însa topaiau ca nebunii

vreo douazeci de batasi, facând niste gesturi îndracite de furie ca le scapase prada în ultima clipa. Marian le facea „cu tifla” si îndrepta vasul spre larg. Tarmul deveni din ce în ce mai mic, pâna disparu în cele din urma.
— Trebuia sa ma îndepartez din raza vederii lor, caci altfel nu îi mai urneai de acolo, zise Marian. Dupa un ceas ne înapoiem.
— Bine. Ma duc sa-i comunic si lui Hasting ce s-a întâmplat, raspunsei eu. În vremea asta Pongo va face ceai în bucatarie.
— Minunata idee! Vino apoi îndarat pe punte. Motorul merge el si singur.
Intrai în cabina eleganta, unde se afla legionarul întins pe pat. Când ma zari, duse degetul la gura, dându-mi de înteles sa tac. Ma apropiai cu bagare de seama, aplecându-ma deasupra lui.
— Asculta! sopti el. Trebuie sa fie un om pe aici.
Îmi încordai auzul si într-adevar, auzii lamurit un geamat de durere, aproape înabusit. Venea din peretele care raspundea în interior, si-mi lipii îndata urechea de lemn.
Da, gemea un om acolo!
Pipaii cu degetele ornamentele lemnului de mahon si deodata se auzi un scârtait usor si o bucata din peretele de lemn se dadu la o parte. Se ivi o gaura întunecoasa de unde te napadea un aer împutit. Aprinsei repede lampa de buzunar si zarii o cabina cu adevarat luxoasa. Parea salonasul unei femei din lumea mare.

Pe sofaua de matase din fata mea zacea o faptura omeneasca. Ma apropiai si vazui un barbat cu barba neagra care parea cuprins de un lesin adânc. Era legat si un calus gros îi taia aproape respiratia. Gemea în nestire, fara sa se miste.
Nu statui sa ma mai gândesc la misterele ce ascundea bricul acesta, luai în brate pe nenorocitul acela si-l dusei în cabina alaturata. Îi chemai apoi pe Pongo, dându-i însarcinarea sa-l schimbe pe Marian la cârma si sa-l trimita jos. Taiai repede funiile si scosei calusul din gura lesinatului.
Când veni Marian, nu puse nici o întrebare, ci destupa imediat o sticla cu whisky ca sa frece tâmplele necunoscutului. Nu trecu mult si barbosul începu sa se miste, deschise ochii si murmura în frantuzeste:
— Apa!
Adusei repede din bucatarie un pahar si-i turnai pe gât, picatura cu picatura, lichidul înviorator. Strainul se holba la noi o clipa, închise apoi ochii si paru sa adoarma. Se trezi însa repede si sopti:
— Sunt capitanul Larrin. Oamenii mei s-au rasculat si m-au condamnat la moarte prin foame. Salvati-ma... porniti bricul spre larg!
— Am si facut-o, îl linisti Marian. Sunteti în siguranta. Dormiti acum. Voi pune sa vi se prepare o supa întaritoare.
În vreme ce Marian se înapoia la cârma si Pongo se duse la bucatarie, eu spalai ranile de la mânile capitanului. Ma întreba cum ajunseseram pe vas si-i povestii totul.

— Minunati zise el. Vom merge împreuna spre primul port. În curând voi fi restabilit si atunci voi putea sti unde ne aflam.
Parea sa aiba într-adevar o constitutie de fier. Dupa ce îi daduram sa bea supa întaritoare si-l crezuram adormit, el se ivi deodata pe punte.
— Dupa cum vedeti, domnilor, sunt iarasi pe picioare, zâmbi el. Va multumesc înca odata. Acum voi stabili pozitia.
Se apropia de compas si dupa câteva clipe zise:
— Ne aflam în peninsula Malaca, aproape de Deli. Vreti sa întoarcem si sa intram în port sau preferati sa mergem mai departe spre Singapore?
— Am vrea la Deli, raspunse Marian Prietenul meu v-a istorisit, desigur, aventurile prin care am trecut si trebuie sa dam de veste legiunii, pentru ca la rândul ei sa înstiinteze pe sergentul Vaasen.
— Bine, domnilor, atunci vom întoarce.
Se duse la cârma, dar înainte de a întoarce roata, arunca o privire cercetatoare de jur împrejur. Deodata tresari, se uita cu încordare câtva timp spre nord-vest si zise apoi cu glas înabusii:
— Domnii mei, nu putem debarca acum. Dimpotriva, trebuie sa pornim cu toata viteza în larg. Dea Domnul sa nu fie prea târziu!
Mirati priviram si noi spre nord-vest. Cerul avea acolo o înfatisare ciudata,

galbuie, dar aceste nu putea fi un motiv ca sa nu ne întoarcem.
— Pare sa vie furtuna? întreba Marian.
— Du-te d-ta repede la motor! Mi se adresa Larrin. Da-i toata viteza cu putinta! Nu e furtuna ceea ce vedeti venind, ci un taifun. Peste o jumatate de ceas e aici. Si atunci... aiba mila Domnul de noi!»
— Si acest taifun avea sa ne arunce într-o serie de aventuri – draga George – care aveau sa întreaca tot ce am patimit pâna acum. Dar ca sa ti le povestesc trebuie sa mai ai rabdare, caci asa suntem noi medicii, dam totul cu „lingurita", îsi încheia doctorul Bertram, râzând, interesanta povestire.

46
EROUL BULU

I.
UN COPIL MISTERIOS.

— O, TATA, CE MINUNAT E! exclama George cu însufletire. Ce-ar fi sa intram în fluviul acesta? Timp avem, slava Domnului si cred ca apa e destul de lata si adânca sa putem patrunde cu submarinul.
— Hm... privelistea e frumoasa, n-am ce zice – încuviinta capitanul. Asa e, ai dreptate, timp avem berechet. Totusi, s-ar putea ca îmbucatura fluviului sa fie plina de namol si sa ne împotmolim. Ne vom apropia cât mai mult si vom porni apoi cu o barca de aluminiu. Spune-i lui Petre s-o aduca pe punte si s-o monteze.

În drum spre insulele Loyalty, unde lordul Clive vroia sa debarce, se întâmpla ca se abatusera din calea vapoarelor si trecura prin fata unei insule al carei nume nu-l cunostea nici unul din ei.
Capitanul venise cu „Dox”-ul aproape petecul de pamânt si când coti în jurul coastei de rasarit, privirile lor întâmpinara o surpriza: la capatul coastei de miazazi zarira îmbucatura unui fluviu, care venea din interiorul insulei.
Asta e ceva foarte rar în insulele Pacificului; probabil ca a luat nastere de pe urma eruptiilor vulcanice, sau prin îngramadirea margeanului în cursul veacurilor.
— E într-adevar un lucru atât de rar ceea ce vedem, încât trebuie neaparat sa-l cercetam mai de aproape, fu de parere lordul, care venise si el în turn. Am cutreierat eu destul prin oceanul Pacific, dar pâna acum n-am vazut înca un fluviu atât de mare pe vreuna din insulele sale.
— As vrea sa stiu daca insula e si locuita, zise capitanul. E atât de retrasa, încât îmi vine sa cred ca nici n-a fost descoperita pâna acum. În orice caz, trebuie sa fim cu mare bagare de seama, caci dac-ar fi cumva bastinasi pe acolo, nu stiu cum ne-ar întâmpina.
— Ai dreptate, draga capitane – încuviinta lordul – eu sunt aproape încredintat ca insula e locuita, caci fluviul ofera conditii de trai minunate. Apoi, insula pare sa fie si destul de mare pentru ca sa poata trai pe ea chiar mai multe triburi.

— Ar fi mai bine sa pornim de la început cu doua barci – propuse Farrow – caci în felul acesta ne-am putea apara mai bine, în cazul când am fi întâmpinati cu dusmanie. Sa stabilim repede cine va lua parte la excursie: în prima barca vei lua loc d-ta, draga Clive, George, doctorul, Petre si eu; a doua va fi condusa de Rindow sau Brun, care va avea alaturi de el pe Kard si înca trei tovarasi, trasi la sorti. Draga Rindow, d-ta cu Brun va veti întelege între voi, se adresa el primului ofiter.

— Acum e rândul lui Brun, raspunse Rindow. Sa mai schimbe si el aerul, ca sa zic asa. Eu voi ramâne cu submarinul aici, în fluviului, domnule capitan. N-ar fi mai bine însa sa mai aducem înca doua barci pe punte? S-ar putea întâmpla sa aveti nevoie de ajutor grabnic.

— Ai dreptate, draga Rindow, încuviinta capitanul. În cazul când veti auzi împuscaturi, veniti repede dupa noi. Alege-ti oamenii de pe acum. Dupa cum vezi, fluviul face un cot foarte pronuntat la vreo suta de metri de aici. De-abia dupa ce vom fi trecut cotul acesta, ar putea fi vorba de primejdie. Asa! Cele doua barci sunt gata, Brun si-a ales si el oamenii, astfel ca putem porni.

Barcile fura lasate pe apa, cei zece tovarasi luara loc în ele, apoi Petre se apuca sa vâsleasca barca în care se aflau capitanul, George, lordul Clive si doctorul.

Amândoua malurile erau acoperite cu vegetatie pâna aproape de apa si numai pe alocuri se zareau potecute înguste,

cari pareau facute într-adins în desis si sfârseau la mal.
— Par sa fie multi mistreti pe aici, îsi dadu cu parerea doctorul. Acestia au croit potecile cari se vad. Cât despre tigrii cari vin sa se adape, n-avem ce ne teme – cel mult de dusmani cu doua mâini si doua picioare.
— Aceasta e tocmai un semn ca insula e locuita de oameni – zise Farrow – caci cu siguranta ca mistretii au fost adusi din alte parti. La o departare atât de mare de Australia nu prea se gasesc mamifere prea mari.
— În privinta asta ai dreptate, draga capitane? încuviinta doctorul. Asa dar, trebuie sa ne asteptam sa dam ochi cu niscaiva salbateci. Din fericire însa, fluviul e destul de larg. Daca ne vom atine pe la mijloc, nu trebuie sa ne temem de sageti sau alte arme de-ale lor. Apoi, ne vine în ajutor si faptul ca putem observa imediat orice miscare în desis.
— Se poate totusi sa fie puscasi ascunsi pe aceste poteci, zise capitanul. În primul rând v-as recomanda sa bagati de seama daca nu cumva se zaresc trâmbe de fum în interiorul insulei. E posibil ca unele triburi de pe aici sa-si semnalizeze astfel sosirea unui vapor, dupa cum fac si vânatorii de capete de pe insulele Solomon.
— Nu cred sa fie sentinele în desisul acesta grozav, îsi dadu cu parerea lordul. Apoi sunt încredintat ca numai arareori acosteaza aici un vas; doar vreun uragan l-ar putea zvârli atât de departe de drumul obisnuit al vapoarelor. Cred însa

ca e greu sa se întâmple asa ceva, caci toate vasele si bricurile cari cutreiera oceanul Pacific sunt înzestrate cu motoare foarte puternice. Probabil ca vom da brusc de un sat asezat în vreun loc liber pe tarmul fluviului.
— Chiar daca ar fi asa – raspunse capitanul – tot nu strica sa fim cât mai prevazatori si în primul rând, sa ramânem linistiti, ca sa nu ne tradam prezenta prea de vreme.
Ca si cum ar fi banuit o primejdie apropiata, Farrow vorbise foarte încet; tovarasii tacura, iar Petre se silea sa faca zgomot cai mai putin cu vâslele.
În barca a doua domnea de asemeni liniste desavârsita, caci uriasul Kard se pricepea si el sa mânuiasca vâslele încet.
Acum barcile cârmira pe dupa cotul de care amintise capitanul adineauri, dar privelistea ramase neschimbata; desisul ajungea si aici pâna la apa, chiar daca fluviul devenise mult mai îngust.
Amândoua barcile se tineau exact în mijlocul apei si camarazii nu-si dezlipeau privirile de la cele doua maluri, cautând sa vada mai cu seama daca nu se iveste vreo miscare suspecta în vreun tufis.
Totul ramânea însa linistit. Sub razele dogoritoare ale soarelui nu era nici un semn de viata; probabil ca animalele, pasarile si insectele preferasera sa se retraga în locuri racoroase.
Totusi, dupa ce barcile înaintara cu înca vreo suta de metri, tovarasii observara ca existau pe aici locuitori primejdiosi ai fluviului. Erau crocodili, ceea ce-l facu pe doctor sa spuie:

— La asta nu m-am asteptat. Se pare chiar ca sunt crocodili inguinali foarte primejdiosi, cum numai în India si pe insulele Sumatrei se gasesc. Nu-mi pot explica deloc cum ajung aici târâtoarele astea uriase.
— Draga doctore – raspunse capitanul tot în soapta – în calatoriile ce le-am facut noi împreuna am întâmpinat pâna acum atâtea lucruri ciudate si neobisnuite, încât n-ar trebui sa ne mai miram de nimic. Cine stie cum au ajuns aici dihaniile astea? Ah! Asta nu-mi place… uite-i ca se arunca în apa, ceea ce ar putea atrage asupra noastra atentia locuitorilor insulei – dac-or fi existând.
La apropierea celor doua barci, uriasele sopârle se aruncara plescaind în apa, de pe brâul îngust de tarm scaldat în lumina soarelui.
— Numai de n-ar avea gânduri rele, zise lordul Clive, îngrijorat. Am auzit vorbindu-se despre acesti crocodili ca ar fi cei mai salbateci si primejdiosi din tot neamul crocodililor si nu odata au smuls oameni din barci.
— Asa e, încuviinta doctorul. Chiar noaptea trecuta îi povesteau lui George al nostru despre o patanie a mea din tinerete, când am avut de a face cu astfel de specimene. Ehei! N-as mai vrea sa patimesc ce-am patimit atunci împreuna cu fratele bunului nostru capitan. Totusi, sunt încredintat ca vom izbuti sa-i alungam cu pistoalele noastre, dac-o fi sa ne atace.
Un simtimânt neplacut îi cuprinse cu toate acestea pe curajosii camarazi când

vazura disparând în apa trupurile uriase ale primejdioaselor sopârle. Lesne s-ar fi putut rasturna barcile lor usoare la o ciocnire cu unul din acesti monstri lacomi de carne omeneasca.
Dar facea impresia ca crocodililor le era teama, ceea ce îi se paru de neînteles doctorului. Zise încetisor capitanului.
— E într-adevar ciudat, draga Farrow. N-am mai vazut reptile dintr-astea carora sa le fie teama. Dac-ar fi pe un fluviu unde circula vapoare, mi-as mai explica lucrul, caci atunci e obiceiul sa se traga asupra crocodililor. Ei tin minte faptul acesta si se fac nevazuti de îndata ce se iveste un vas. Dar pe insula asta singuratica nu-mi închipui sa-i turbure cineva. Singura explicatie ar fi ca bastinasii pe cari îi presupunem aici, dispun de arme de foc moderne, pe cari le folosesc adesea împotriva crocodililor. Asta e însa greu de crezut.
— Ciudat, ce-i drept, zise Farrow. Poate ca lucrurile se vor lamuri în curând. Eu sunt multumit ca animalele ne lasa în pace.
Cele doua barci îsi urmara drumul în liniste. Fluviul, care se îngusta tot mai mult, facu din nou un cot spre apus, în interiorul insulei. La o comanda a capitanului, Petre vâsli domol de tot si imediat îsi încetini viteza si barca cealalta.
Farrow se lasase îndemnat de spiritul sau de prevedere, când ordonase încetinirea vitezei, caci se gândea ca îndaratul acestui cot s-ar putea afla un sat, tinutul fiind foarte potrivit pentru

asta. Dar, în locul colibelor, camarazii uimiti avura înaintea lor o priveliste foarte ciudata, atât de ciudata încât la început nici nu le venea sa-si creada ochilor…
Tufele erau aici îndepartate de apa, încât pe tarm se afla un loc liber de vreo cincizeci metri lungime si douazeci latime. Terenul acesta era presarat cu nisip albinos si înspre desis acoperit cu ierburi înalte si felurita buruieni.
Plaja era scaldata în soare si parea sa fie locul de odihna preferat al crocodililor, dupa cum dovedeau nenumaratele urme de pe tarm.
Pentru moment se vedea numai una din urâcioasele reptile. Un crocodil enorm. Îsi îndrepta botul larg deschis spre un copil, care se apropia de dânsul prevazator, cu trupul aplecat.
De la prima privire, camarazii vazura ca acest copil era un alb. E drept ca, la fel ai bastinasii, purta un sort de piele dinainte, de-a semeni si pielea corpului îi era pârjolita de soare, altminteri însa se putea lesne recunoaste ca apartine rasei europene. Sa fi avut cam vreo paisprezece ani si era destul de voinic pentru vârsta lui.
Ceea ce avea de gând sa faca acum, era de-a dreptul o sinucidere. Din clipa în clipa era de asteptat ca dihania întarâtata sa-l înhate si sa-l sfâsie, sau sa-i ucida printr-o lovitura de coada.
Ca la o porunca, tovarasii smulsera revolverele de la brâu, le dusera la ochi, dar nici un glont nu cazu, caci în clipa aceasta copilul, tinând ochii atintiti

asupra crocodilului, întinse bratul drept înainte. Tinea strâns în pumn un tarus de lemn ascutit la amândoua capetele si lung de vreun metru.
Baiatul apucase tarusul de mijloc si-l tinea asa încât vârfurile erau îndreptate în sus si în jos. (Vezi ilustratia de pe coperta). Din ce în ce mai mult se apropia de dihania aceea grozava, care deschise acum botul si mai mult, scotând un mârâit fioros.
Lucrurile se petrecura cu iuteala fulgerului, umplând pe tovarasii de uimire si admiratie pentru curajul copilului. Acesta se repezi brusc înainte, îsi zvârli bratul drept în botul deschis al crocodilului, falcile uriase se închisera cu zgomot si... vârfurile tarusului se înfipsera adânc în maxilarul inferior si cel superior al dihaniei.
În aceeasi clipa baiatul sari îndarat, tocmai la timp, caci coada lunga se si repezi cu putere, fara sa-l nimereasca însa.
Tarusul trebuie sa fi fost din lemn ca fierul caci cu falcile sfâsiate, se napusti înapoi în apa crocodilul. Era sortit unei morti sigure, caci tarusul îl împiedeca sa închida botul, asa ca, daca nu murea de foame, apoi va fi sfâsiat de alti crocodili.
Înmarmuriti înca de privelistea aceasta, camarazii îl vazura acum pe baiat îndreptându-si trupul cu mândrie si privind cu ura dupa dihanie, care înota ca înnebunita spre apus, urmarita de ceilalti crocodili, atrasi de dâra de sânge care plutea pe apa.

De-abia acum îsi întoarse copilul privirile, zari cele doua barci si se cutremura. În clipa urmatoare începu s-alerge ca o caprioara spre desis.
— Ei, baiete! mai striga Farrow dupa el în englezeste, dar tânarul si disparuse cu iuteala fulgerului.
Cei din barci se privira nedumeriti câteva clipe, apoi doctorul zise:
— Asta a fost o priveliste cum rar se vede. Parerea mea este ca baiatul acesta o fi purtând o ura înversunata crocodililor, din vreun motiv oarecare si trebuie sa fi rapus multi în felul acesta, caci a lucrat cu o îndemânare care te face sa crezi ca are multa experienta. S-ar putea spune ca reptilelor le e frica de dânsul si se fac nevazute la ivirea lui.
— Asta ar fi si o explicatie pentru faptul ca toti crocodilii au luat-o la fuga când am pornit în susul fluviului, îsi dadu cu parerea lordul. Si acum, eu zic sa debarcam si sa plecam în cautarea baiatului. Fara îndoiala ca e un alb, trebuie deci sa aflam cum a ajuns pe insula asta. Cine stie ce taina se ascunde si aici!
Farrow privi îngândurat spre locul unde disparuse copilul, apoi raspunse:
— E oarecum ciudat faptul ca a disparut atât de repede, atunci când ne-a zarit. S-ar crede ca se teme de oameni straini. Poate ca, desi e atât de tânar, o fi facut experiente dureroase, ceea ce nu e exclus prin tinuturile astea îndepartate. Nu stiu însa daca e bine sa ne luam dupa el, asa cu una, cu doua. Daca face parte din vreun trib de bastinasi, care i-o fi rapit de

undeva, am putea intra în bucluc, presupunând ca îi alarmeaza pe ai sai. Repet ca e foarte ciudat ca a fugit atât de repede la vederea noastra dupa ce cu o clipa înainte, a dovedit atâta curaj fata de reptila aceea.
— Ai dreptate, încuviinta lordul. Asta ma face sa banuiesc ca a avut de suferit de pe urma albilor. Totusi, sa mergem pe uscat, caci chestia asta misterioasa ne intereseaza pe toti în chip deosebit.
— Ceva trebuie sa facem, nici nu-ncape vorba – raspunse capitanul – numai ca ma gândesc cum anume sa pornim la lucru. Ma tem, dupa cum am spus, ca viteazul baiat ar putea veni cu ajutoare împotriva noastra, caci si eu sunt de parerea d-tale, draga Clive, ca a avut de suferit de pe urma albilor, altminteri n-ar fi luat-o la fuga atât de repede. Dar deoarece – dupa cum am avut prilejul sa observam – nu e un potrivnic de dispretuit, as fi de parere sa asteptam mai bine aici pe fluviu, pâna s-o înapoia. Sunt aproape încredintat ca se va întoarce. Si atunci voira putea sa-l convingem ca nu îi suntem dusmani.
— Mai bine ar fi sa-i strigam asta, propuse lordul si fara sa mai astepte încuviintare, racni spre desis: Ei, baietelule, vino încoace fara frica, noi n-am venit cu gânduri rele aici, nu-ti vom face nimic. Dimpotriva, îti putem cel mult ajuta.
Clive vorbise englezeste. Nu primi însa nici un raspuns. Striga a doua oara. Dar si de data asta cu acelasi rezultat.

II.
ÎN PLIN MISTER.

— EI, DUPA CUM VAD, TOT VA TREBUI SA DEBARCAM, zise Farrow. Sa fim însa cu mare bagare de seama! Brun cu oamenii sai vor trebui sa ramâie în barca, pentru ca sa acopere, la un moment dat, retragerea noastra, sau – adaoga el zâmbind – sa ne elibereze daca va fi sa cadem prizonieri, ceea ce nu e exclus sa se întâmple. Vom patrunde în desis la distante mici unul de altul, pentru a nu ne expune sa fim atacati toti deodata; tin însa, ca eu sa merg în frunte.
Petre îndrepta, barca spre mal, camarazii debarcara în liniste, apoi Farrow facu semn celeilalte barci sa se apropie si dadu lui Brun urmatoarele instructiuni: Va trebui sa chibzuiesti singur, draga Brun, ce se va putea face daca vei observa ceva suspect. Poate c-ar fi mai bine sa te întorci mai întâi la coasta si sa vii cu ajutoare, caci daca ne vei urma de-a dreptul, ai putea strica totul, pe câta vreme altminteri ar fi si Rindow prevenit. Asadar, las pe seama d-tale sa iei o hotarâre. Sa intri în actiune însa numai atunci când vei fi încredintat ca ne aflam într-adevar în pericol.
— Voi face cum e mai bine, domnule capitan. Fagadui secundul. De fapt, sarcina mea nu prea e usoara. Când va fi sa ma hotarasc însa a va urma, voi trimite în orice caz pe unul din oamenii mei la submarin, ca sa aduca ajutoare. La caz de nevoie, tot ne mai ramâne barca dv.

— Bravo! Asta e o idee buna! raspunse Farrow. Asa, acum sa mergem. George, tu ramâi în urma mea si nu te lasa îndemnat sa fad vreo nesocotinta. Mergem la distanta de cinci pasi unul de altul. Pasiti cu bagare de seama, revolverele pregatite, dar sa va folositi de ele numai în caz de primejdie adevarata. Înainte!

Capitanul se apropia cu atentiune de desis si patrunse înauntru în acelasi loc pe unde se facuse nevazut misteriosul baiat.

George astepta pâna ce tatal sau facu cinci pasi, apoi îl urma si la aceeasi distanta venira dupa el lordul, doctorul Bertram si în coada Petre Uriasul.

Când George se strecura în desis nu-l mai vazu pe tatal sau înaintea lui, caci poteca îngusta care serpuia în fata sa avea nenumarate cotituri. Ducea pe lânga trunchiuri uriase de palmieri, dar din pacate tufisurile de amândoua partile potecii nu erau legate prea strâns între ele prin plante agatatoare, cum e cazul de obicei în padurile tropicale. Din loc în loc erau sparturi prin cari lesne s-ar fi putut sa se iveasca pe neasteptate cineva.

George nu se simtea tocmai la largul lui când porni pe poteca. Nu-l putea vedea si auzi nici pe capitan – care se afla înaintea sa – nici pe lord – care era în urma. Atât de încet si cu bagare de seama mergeau toti.

Când ajunse însa la un loc unde poteca se întindea dreapta vreo douazeci de metri, putu în sfârsit sa-l vada pe tatal sau, care pasea în vârful picioarelor,

ascultând cu încordare în toate partile. Îi mai zari o clipa pe lord si pe doctor îndaratul sau, apoi o cotitura noua facu iarasi sa nu mai vada nimic.
Iarasi începura cotiturile la fiecare pas si tânarul se simti din nou stapânit de simtimântul singuratatii; totusi, cotind de-odata spre dreapta, se opri pentru câteva clipe din mers.
Printr-o spartura îngusta în tufisuri, zari în desis o rariste în forma de mat prin care trecu în clipa aceasta o faptura negricioasa cu iuteala fulgerului.
Câteva secunde doar zari George trupul subtire, cu ochi stralucitori si dinti albi ca zapada, dar asta fu de ajuns ca sa-si dea seama ca stau la pânda pe acolo bastinasi, cari asteptau prilejul sa-i atace pe camarazi.
Hotarârea sa era luata.
De-abia disparuse salbatecul în desis, ca George si coti de pe poteca spre rariste.
Pamântul acesteia era acoperit cu muschi gros, care-i înabusea pasii. Cu iuteala fulgerului alerga pâna la locul unde tocmai se facuse nevazut bastinasul si printr-o spartura îngusta în tufis se lua dupa iscoada. Cu mirare vazu ca se afla aici pe o a doua poteca, ce ducea paralel cu aceea pe care mergeau tovarasii si era tot atât de întortocheata ca si cealalta.
Pe salbatec nu-l mai putu zari. Dar nici acesta nu mai putea vedea ca unul din straini era pe urmele sale. Avu prevederea însa sa priveasca îndarat din când în când, caci desigur ca pe poteca asta veneau în urma sa bastinasi cari

observasera de pe coasta sosirea strainilor.
Fara voie George îsi iuti pasii, caci acum nu mai era tinut sa pastreze distanta convenita cu tovarasii sai.
Poteca facea acum din nou un cot pronuntat spre stânga si ducea de-a dreptul spre aceea pe care se aflau camarazii. George era gata sa creada ca va ajunge pe vechea carare, dar deodata dadu iarasi de un cot spre dreapta si... tânarul ramase înmarmurit în loc caci vazu ceva ce-l facu sa se cutremure de groaza.
Alaturi de poteca pe care trebuiau sa se afle camarazii sai mergea cararea a doua, pe care intrase George întâmplator. Si aceasta carare serpuia dreapta o bucata buna de drum. Aici însa stateau unul alaturi de altul un sir întreg de bastinasi, cu sageti si maciuci în mâna si priveau cu încordare printre tufe, în spre poteca pe care trebuiau sa vie curajosii sai camarazi.
Asa dar, asta era cursa ce le-o întindea si numai întâmplarea facuse ca George sa cada în spatele dusmanilor care stateau ia pânda. Acum trebuia sa lucreze în graba, ca sa-i fereasca pe tovarasi de primejdia ce îi ameninta.
George nu statu mult la gânduri; ridica repede revolverul, îl îndrepta spre sirul bastinasilor cari erau adânciti în lucrul lor si nici nu banuiau prezenta lui, apoi striga:
— Luati seama, camarazi, vi se întinde o cursa!

În clipa urmatoare descarca de trei ori arma în dusmani.
Gloantele trecura suierând pe lânga salbateci, o galagie infernala, venind dinspre poteca pe care se aflau camarazii, cutremura padurea, strigate de lupte umplura vazduhul, sageti zburau prin tufisuri, de pretutindeni se ivira trupuri pe jumatate goale si se napustira asupra celor câtiva bastinasi pe cari George vroia sa-i sperie prin împuscaturile sale. O zapaceala salbateca se dezlantuie.
George, care ramasese înmarmurit o clipa si nu pricepea nimic din ceea ce se întâmplase, îsi dadu acum seama ca era vorba aci, probabil, de o lupta între doua triburi dusmane în care el si camarazii sai se vârâsera fara sa vrea, caci mai auzi câteva împuscaturi de pe poteca învecinata, apoi fu si el înconjurat de fapturi negricioase, vazu cutite lucitoare si maciuci ridicate si împusca la întâmplare asupra acestor fapturi, dintre cari câteva se prabusira îndata la pamânt, scotând tipete de moarte.
— Viu, domnule George! Auzi el pe urias racnind.
Acesta îsi si facuse loc printre tufe si alerga spre iubitul sau stapân, dar tânarul vazu în acelasi timp doi bastinasi înalti sarind din amândoua partile asupra credinciosului servitor. Maciucile lor izbira, Petre ridica bratele, se prabusi la pamânt, apoi cei doi dusmani îl târâra în desis.
George ridica revolverul si trase. Unul din salbatec cazu fulgerat, dar tânarul nu

izbuti sa traga înca un glont, caci se pomeni cu o lovitura puternica în brat, care îl facu sa scape arma din mâna. Repede scoase cu stânga al doilea revolver, în acelasi moment rasuna din nou o larma grozava dinspre dreapta si dintre tufe patrunsera alte fapturi negricioase.
În galagia aceea, George deosebi glasul tatalui sau, care-l striga pe el, apoi doua împuscaturi de revolver. În primul moment nici nu stia în cine sa traga, caci în jurul sau se dadea o lupta îndârjita între salbateci. Deodata, o lovitura puternica îl izbi în cap, vazu ca prin ceata un salbatec urias, trase, mai auzi un tipat ascutit, apoi se prabusi la pamânt.
Prima sa impresie fu ca în capu-i umflat bâzâia un roi urias de albine, cari cautau sa întreaca zgomotul unei cascade ce vâjâia de asemeni în capul sau. Si când deschise pentru o clipa ochii se vazu silit sa-i închida repede, caci scântei si cercuri de foc se roteau ametitor pe dinaintea lui. Mai simtea si o greata grozava care îl facu sa-si aduca aminte de o convorbire pe care o avusese cu doctorul Bertram, când acesta îi spusese ca de obicei comotiile cerebrale produc asemenea greturi. Îsi zicea deci ca era foarte posibil sa se fi ales cu o comotie în urma puternicei lovituri ce o primise în cap.
Cu o smucitura, George se ridica în picioare si se sili sa-si adune puterile. Se gândi la tovarasii sai, mai ales la Petre, care fusese atacat si el de salbateci. Apoi

la tatal sau, care-l mai strigase înainte ca viclenii dusmani sa-l fi rapus.
Cu mare greutate se putu tine pe picioare. Se simtea grozav de rau, zarea ca prin ceata câteva umbre. Nu se lasa coplesit însa, ci strânse dintii si în cele din urma disparura atât punctele cât si cercurile de foc cari dantuisera pâna atunci în fata ochilor sai.
Cauta sa priveasca încordat în jurul lui, dar închise pleoapele timp de câteva clipe, atât îi se parea de ciudat ceea ce vedea acum. Avea impresia ca viseaza si-i dadu în gând ca puternica lovitura ce-o capatase îl ranise grav si ca urmare avea acum vedenii.
Când deschise însa din nou ochii, privelistea nu se schimbase si cu uimire trebui sa constate ca nu era vorba de nici o ratacire a simturilor.
Se afla într-un luminis mare, împrejmuit de arbori înalti. Într-o rânduiala perfectii stateau de jur-împrejur colibe de lemn foarte curate si bine construite. Tocmai în fata lui se afla o coliba mai mare, înconjurata de o veranda larga, coliba care avea înfatisarea unui adevarat bungalow.
Dar în loc de a fi împodobita cu flori. Cum sunt de obicei bungalow-urile europenilor care locuiesc la Tropice, veranda aceasta avea o podoaba atât de înfioratoare încât George se cutremura. Balustrada si peretii exteriori erau acoperiti cu teste uriase de crocodili, din cari cele mai multe aveau înfipte intre falcile larg deschise câte un tarus ascutit în ambele capete.

Si, ceea ce întregea aceasta priveliste ciudata. Era copilul care statea în josul scarii, într-un fotoliu europenesc... Cu toate ca acest copil era îmbracat acum cu vestminte tropicale, albe, George recunoscu în el pe tânarul plin de curaj care înfipsese tarusul în botul crocodilului, pe malul fluviului.
Uimit privi George chipul, de o frumusete serioasa, a baiatului. Acest chip ar fi fost mult mai atragator si mai nevinovat daca în jurul buzelor strânse n-ar fi fost întiparita o cuta adânca de amaraciune.
Ochii sai mari si vioi, îndreptati asupra lui George, erau de un cenusiu închis, dar privirea nu era privirea senina a unui copil, ci mai de graba a unui om în toata firea, care a vazut multe în viata si a suferit si mai multe.
Deoarece baiatul tacea, George hotarî si el sa nu deschida gura. Vroia sa auda mai întâi ce spune celalalt, ca sa chibzuiasca, din întrebarile lui, ce raspunsuri sa dea.
George privi cu bagare de seama în jurul lui, cautând din ochi pe camarazi sai. Nu îi descoperi însa nicaieri si atunci îi veni gândul ca vor fi cazut probabil în mâinile acelor bastinasi cari îl târâsera si pe bunul lui Petre dupa ei.
Cu asta se înrautatea mult situatia, despartiti unii de altii, se aflau acum în puterea a doua triburi diferite de bastinasi, cari se dusmaneau de moarte.
Datoria lui era deci sa procedeze cu multa dibacie: trebuia sa-l încredinteze pe ciudatul copil de gândurile sale pasnice, pentru ca apoi cu ajutorul lui,

sa-si elibereze tovarasii prizonieri din mâinile celuilalt trib.
În vreme ce chibzuia astfel, George urma sa priveasca în jurul sau. Îi atrase atentia curatenia exemplara a potecutelor dintre colibe. Femeile si copiii pe cari tânarul îi zari acum, stateau foarte linistiti, fara sa arate vreo curiozitate fata de prizonier.
Insa în fata casei împodobita cu teste de crocodili, pe care parea s-o locuiasca baiatul, stateau ca niste statui negre bastinasii, cari purtau doar un sortulet în jurul soldurilor.
Toti erau înalti si bine legati, înarmati care cu arcuri, care cu maciuci grele. Priveau cu nepasare la George; trasaturile lor nu tradau nici curiozitate, nici bucuria triumfului.
George vazu cu mirare ca ei aveau cu totul alt tip decât polinezienii cari traiesc pe numeroasele insule ale Pacificului. Era îndemnat sa creada chiar ca acesti salbateci se asemuiau mai curând cu locuitorii Indiei de miazanoapte.
Dupa ce sfârsi cu examinarea tuturor acestor ciudatenii, George îsi întoarse iarasi privirea spre baiatul care nici nu se clintise pâna acum. Asta întari într-unsul hotarârea sa nu scoata nici el vreun cuvânt pâna ce nu va fi început celalalt. De la o vreme, citi cu bucurie în ochii misteriosului copil ca acesta începe sa-si piarda rabdarea, caci încrunta sprâncenele, strânse si mai mult buzele, apoi se întoarse spre un bastinas mai batrân care se afla aproape de el si-i spuse câteva cuvinte în hindusa, cea mai raspândita limba a Indiei.

Din fericire, George se îndeletnicise mult cu limba aceasta, pe vremea când frumoasa Sanja se afla pe submarinul lor, asa ca pricepu acum ce spunea baiatul:
— Tora, ce facem cu el? Este si dânsul oare, din oamenii aceia cari au zvârlit crocodililor pe bietii mei parinti?
În clipa asta George îsi dadu seama care ar fi cauza seriozitatii neobisnuite a acestui copil, a urii sale împotriva crocodililor a neîncrederii ce o avea fata de europeni: niste criminali dadusera pe parintii sai prada crocodililor.
Gândul acesta era atât de grozav, încât cu greu se retinu George sa nu-si iasa din rolul pe care si-l impusese si sa adreseze câteva cuvinte de mângâiere copilului. Dar nu trebuia sa se tradeze deocamdata ca stia limba hindusa.
Cu multa bucurie auzi raspunsul bastinasului:
— Sahib, are înfatisare buna, nu cred sa aiba vreun gând rau împotriva noastra. La fel cu dânsul arata si barbatii veniti cu el. Cel putin dupa cât am putut eu vedea în timpul luptei.
— Îmi pare rau ca vorbeste limba ucigasilor parintilor mei, raspunse baiatul, posomorit. O urasc si n-am învatat-o niciodata; poate ar fi fost mai bine dac-as fi facut-o. Dar n-am avut nici prilejul pentru asta. Noi, francezii, sa-nvatam limbi straine.
George nu se mai putu stapâni si zise în frantuzeste:

— Tinere, eu nu-ti sunt dusman. Suntem oameni de treaba cari îti dorim binele. Cum de-ai ajuns aici? Cum au venit Indienii pe insula asta singurateca, atât de departe de patria lor?
Baiatul holba si el ochii de narare si ca prin farmec toata atitudinea lui se schimba. Se ridica repede de pe scaun si alerga spre George.
— D-ta stii frantuzeste? striga el, agitat. O! Cât ma bucur! De trei ani de când doresc sa aud un cuvânt frantuzesc. Iarta-ne ca te-am legat, dar te luasem drept unul dintr-aceia cari au ucis în chip atât de grozav pe parintii mei.
La un semn al sau, Tora se apropia în graba si taie cu un pumnal ascutit frânghioarele din fibre de cocos cu cari era legat tânarul. În vremea asta, baiatul vorbea înainte:
— N-a fost un om de-al meu acela care te-a doborât, domnule, ci unul din tribul dusmanului meu Mali, cum îl numim noi – capetenia neagra – care ne ameninta mereu. Din nenorocire însa, tovarasii d-tale au cazut în mâinile oamenilor sai si eu nu m-am interesat de soarta lor, caci credeam ca erau din banda care a ucis pe bietii mei parinti. Acum însa, când stiu ca nu e asa, voi face imediat tot ce se poate ca sa-i eliberez.
— Foarte bine, raspunse George. Mai trebuie sa soseasca si alti camarazi de-ai mei si atunci vom putea porni împreuna împotriva tribului lui Mali, cu atât mai mult cu câti avem si alte arme, de un efect si mai mare. Spune-mi, însa, dragul

meu, cum te numesti si cum ai ajuns aici?
— Ma numesc Jean Cartot si mai târziu îti voi povesti totul. Acum trebuie sa ne grabim cât mai mult, caci Mali este foarte crud si deoarece o fi furios ca a fost învins de noi, e mai bine daca îi liberam pe prizonieri cât mai curând din mâinile lui.
George, care se cam înspaimânta auzind toate acestea, cauta sa afle unde se afla satul lui Mali si-l întreba pe Jean:
— L-ai numit „capetenia neagra”; apartine deci rasei acelora cari traiesc pretutindeni aici, pe când însotitorii tai sunt toti indieni. Cum se face asta?
— Te voi lamuri si în aceasta privinta, dar mai târziu. Acum haide repede, caci avem de facut un drum lung si primejdios pentru a ajunge în satul lui Mali.

III.
ÎN GHIARELE SALBATECILOR.

LA ÎNCEPUT, capitanul Farrow nu observase disparitia lui George. Când însa auzi deodata, lamurit, la stânga potecii, un fosnet usor care se repeta apoi si-n alte locuri, în fata si îndaratul sau, se hotarî sa astepte pâna ce tovarasii vor ajunge la dânsul, caci presupuse c-ar putea fi vorba aici de o viclenie a bastinasilor, cari se pregateau de vreun atac asupra lor.
În locul lui George veni mai întâi lordul lânga el, apoi doctorul Bertram si-n cele din urma Petre. În clipa când capitanul

vroia tocmai sa-ntrebe unde ramasese George, rasuna strigatul de prevenire al acestuia, urmat de trei împuscaturi.
O secunda dupa aceea începura sa fosneasca tufele de jur-împrejur, cu tipete razboinice sarira pe poteca fapturi negricioase si camarazii se vazura înconjurati deodata de indivizi aproape goi, tuciurii la trup, înarmati cu arcuri si maciuci. Capitanul, doctorul si lordul trasera orbeste în gramada salbatecilor, Petre însa se furisa pe poteca alaturata ca sa vie în ajutor lui George, dar fu imediat culcat la pamânt de bastinasi.
Farrow mai avu ragazul sa-l strige pe fiul sau si sa traga doua gloante, apoi se ivira în fata lui, facând gesturi amenintatoare, câteva fapturi, iar în clipa urmatoare fu izbit cu atâta putere în cap încât se prabusi.
Tot astfel se-ntâmpla doctorului si lui Clive.
Când se trezira din lesin, aproape toti în acelasi timp, se vazura legati de câte un trunchi gros de copac, într-un luminis mare, presarat cu colibe primitive de frunzis.
Erau înconjurati de femei, copii si câini jigariti, iar în jurul unui foc mare stateau fapturi negricioase asemanatoare polinezienilor cari îi atacasera.
Un barbat urias, cu privirea întunecata se ridica; la urechi si pe pieptul larg purta ca podoaba colti de mistreti.
Se apropia cu pasi masurati de prizonieri, si le vorbi. Doctorul raspunse scurt, apoi se adresa tovarasilor sai de suferinta:

— Se pare ca am patit-o, camarazi. Ne aflam în mâinile unui trib de bastinasi care se afla în vesnica razboire cu alt trib al acestei insule. Din nefericire ne-am pomenit tocmai în toiul unui atac pe cari bastinasii de aci l-au pornit împotriva inamicilor lor. Interesant e faptul ca tribul celalalt are de capetenie un copil alb. Dupa cum îmi spunea tocmai seful tribului acesta, la noapte, câteva ceasuri dupa spusul soarelui, urmeaza sa servim de jertfa la un ospat de izbânda pe care-l pregatesc. Nadajduiesc însa ca pâna atunci ne vor elibera camarazii.
— Nu se poate cadea la întelegere cu capetenia asta? întreba capitanul.
— Am încercat, dar vad ca e zadarnic. Chiar daca ar vrea sa ne lase liberi sub o conditiune oarecare, tot n-ar putea-o face, caci batrânul acela posomorit de colo, care ne priveste cu atâta ura, este vrajitorul tribului si el cere vietile noastre ca ispasire pentru tovarasii lui de trib cari au fost împuscati cu prilejul atacului. Asa dar, de voie de nevoie trebuie s-asteptam pâna vor veni camarazii.
— De-as sti numai ce s-a facut George! Zise Farrow, îngrijorat.
— Eu l-am zarit, domnule capitan – raspunse Petre – în mijlocul unor salbateci cari aveau însa cu totul alta înfatisare decât aceia de aici. I-ai putea lua drept Indieni, daca lucrul acesta n-ar fi cu neputinta, prin locurile acestea. Cu siguranta c-a fost luat prizonier de dânsii, caci am mai vazut cum l-au împresurat apoi am fost si eu culcat la

pamânt cu o lovitura de maciuca. Si – adaoga el, sovaind – am zarit pe unul din acesti salbateci si aici, un urias care se strecurase pe la spatele domnului George al nostru, dar cred ca cu toate astea a fost prins de ceilalti salbateci cafenii.
— Oricum o fi, trebuie sa asteptam evenimentele, interveni Clive. În vremea asta vom scapa poate si de durerile de cap ce le avem.
— Ai dreptate, încuviinta capitanul râzând. Si mie îmi vâjâie capul de parca ar fi o morisca în el. Tot e bine ca ticalosul ala de vrajitor ne-a dat ragaz pâna la noapte. Câte nu se pot întâmpla în vremea asta!
— Pacatosii astia de salbateci m-au legat atât de vârtos încât nu ma pot libera singur, mormai Petre, înciudat. Ce pofta as fi avut sa dau iures în ei si sa-l învat minte pe ticalosul ala de batrân. Dar poate ca tot izbutesc eu sa-mi liberez mâinile. Prostii nu s-au gândit macar sa ne ia armele, asa ca voi încerca odata sa ajung la cutitul meu. A! tocmai acum pare c-a intrat la banuiala vrajitorul, caci vad ca ma priveste al dracului de curios. Ei, s-o luam altminteri atunci: ma voi preface ca mi-a venit rau.
Cu toata situatia lor nu prea placuta, camarazii erau cât p-aci sa pufneasca în râs când îl vazura pe urias lasându-si trupul moale, ca si cum si-ar fi pierdut cunostinta. Batrânul vrajitor dadu multumit din cap si-si îndrepta atentiunea spre ceilalti trei prizonieri. Acestia socotira nimerit sa urmeze pilda lui Petre si-si aplecara si ei capetele.

Secundul Brun si însotitorii sai din barca a doua, ramasi pe malul râului, tresarira speriati auzind împuscaturi în adâncul desisului insulei. Imediat Brun porunci unuia din marinari:
— Matei, ia-o înapoi cu barca si vino cu domnul Rindow si un numar mai mare de camarazi. Grabeste-te cât poti caci capitanul si tovarasii nostri se afla poate într-o mare primejdie.
În vreme ce vorbea înca, sari pe uscat, urmat de cei trei marinari cari aveau sa-l însoteasca. Si dadu buzna pe poteca îngusta, având în urma lui pe viteazul Kard. Împuscaturile repetate îi îndemna sa se grabeasca, dar dupa vreo doua minute numai, ele încetara si glasurile omenesti se pierdura în departare.
Asta li se paru ciudat si Brun cu tovarasii sai o luara la fuga dea lungul potecii întortocheate.
În cele din urma, ajunsera pe câmpul de lupta, pe care-l recunoscura numai dupa crengile rupte, pamântul rascolit si baltoacele de sânge, caci cele doua tabere ridicasera în vremea asta ranitii si mortii.
Nu îi fu greu lui Brun sa-si închipuie cele întâmplate aici. Acum însa prima grija era sa se hotarasca în ce directie sa apuce. Atunci Kard gasi poteca laturalnica si pe dânsa revolverele lui George, cari îi fusesera aruncate din mâna în timpul luptei.
Asta îi hotarî numaidecât; îsi zisera ca atât capitanul cât si ceilalti camarazi fusesera târâti într-acolo.
Era lesne sa se ia dupa urmele lasate de bastinasi. Curând Brun si însotitorii sai

intrara pe o poteca mai larga si foarte bine întretinuta. Secundul se opri si zise încetisor:
— Cred ca vom intra îndata în satul salbatecilor. Trebuie sa patrundem cu multa bagare de seama si poate ca vom izbuti lesne sa-i eliberam pe camarazi. Daca se vor afla însa într-o situatie foarte primejdioasa, vom porni la atac fara sa stam mult la gânduri, fie ce-o fi. Poate ca vom fi în masura sa le tinem piept pâna va sosi Rindow cu întariri, înainte, deci, camarazii.
Ciudat parea ca, în vreme ce înaintau nu auzira nici un soi de glasuri cari sa dovedeasca apropierea unui sat. Ei nu stiau ca indienii, pe cari nu i-ar fi banuit aici, erau atât de disciplinati si nici n-ar fi avut de unde sa stie ce se petrecuse în vremea asta în satul acestora. De aceea ridicara revolverele brusc când la o cotitura a potecii se ivira în fata lor fapturi omenesti. În clipa urmatoare însa Brun scoase o exclamatie de bucurie si alerga înaintea lui George.
— O! Asta e minunat! zise el. Va credeam în mare primejdie pe d-ta si pe tovarasii. Dar unde e capitanul? Unde sunt ceilalti camarazi?
— Ne duceam tocmai sa-i eliberam, raspunse George. Da-mi voie sa ti-l prezint pe micul Jean Cartot, care vrea sa ia parte la lupta de eliberare, împreuna cu indienii sai. Tata si camarazii au fost prinsi de un trib de bastinasi, despre cari se spune c-ar fi foarte cruzi. Trebuie sa ne grabim, deci.

— Îmi vei povesti totul în drum, raspunse Brun, dupa ce strânse mâna tânarului francez. Sa nadajduim ca Rindow va veni în curând cu întariri. Probabil ca va trebui sa ne folosim cât mai mult de arme daca e vorba de un trib întreg.
— Bine, atunci trebuie sa-l asteptam pe Rindow! hotarî imediat George. Eu cu Jean si oamenii sai vom porni îndata pâna la marginea satului dusman, dar îti vom lasa d-tale câtiva insi cari cunosc drumul. Va trebui apoi sa ne urmati cât mai repede cu Rindow si ceilalti tovarasi.
— Dar bine, domnule George, numai pentru atâta lucru nu e nevoie sa ramân în urma, zise Brun, cu imputare. Pentru asta va fi de ajuns sa stea unul din camarazi, ales prin tragere la sorti. Poate ca e nevoie sa intervenim grabnic pentru salvarea capitanului si a tovarasilor si atunci fiecare om e pretios.
— Ai dreptate, domnule Brun, încuviinta George. Sa tragem deci la sorti fara zabava!
Asta se facu repede. Marinarul care trebuia sa-l astepte pe Rindow, împreuna cu doi indieni cari cunosteau drumul la satul lui Mali, vru sa ramâie pe poteca unde avusese loc lupta între cele doua triburi; dar George îl sfatui sa se înapoieze mai bine la mal spre a-i îndemna sa se grabeasca pe camarazii cari vor veni de pe submarin.
— Ia spune, Jean, ne mai aflam departe de satul acelui Mali? întreba George. Si nu crezi c-o fi pus sentinele?
— Asta fara îndoiala c-a facut-o, raspunsa baiatul. Posturile stau la vreo

suta de metri înaintea noastra; sunt de obicei patru razboinici negri, dar Tora va sfârsi cu ei înainte ca sa poata scoate vreun tipat. Mai suntem la vreo doua sute de metri de sat. Împreuna cu oamenii mei am dat târcoale adesea prin jurul lui.
— Oare nu cumva, dupa lupta de azi o fi asezat sentinelele ceva mai departe? întreba George.
Baiatul se gândi câteva clipe, apoi se opri si-l striga pe batrânul Tora. Avu loc o convorbire între ei si cu prilejul acesta George afla si numele tânarului francez, cu care îl botezasera indienii: „Bulu". Caruia îi adaugara titlul onorific de „Eroul".
Jean îi comunica lui Tora temerile lui George, apoi batrânul, fara sa stea mult pe gânduri, chema la el alti trei indieni si le zise:
— Strainul Sahib are dreptate. Sentinelele nu trebuie însa sa ne strice rostul.
Pe nesimtite cei patru indieni pornira înainte si în curând se facura nevazuti pe dupa o cotitura a potecii.
Bulu se-ntoarse spre George si-i zise:
— Sa mergem ceva mai încet, caci Tora cu. Oamenii lui are nevoie de câtva timp ca sa dibuiasca sentinelele. În vremea asta se poata sa vie si tovarasii d-tale.
— Eu sunt foarte îngrijorat de soarta tatalui meu si a camarazilor – raspunse George – caci e de presupus ca Mali se va deda la cruzimi în mânia lui de a fi fost învins..

— Nu – zise Bulu, calm. Fara batrânul vrajitor pe care-l numim Asa, nu se-ntâmpla nimic; iar acesta va vroi probabil sa-i jertfeasca pe prizonieri cu ceremonialul obisnuit. Unii dintre razboinicii mei, cari au fost si dânsii prizonieri, au gasit prilejul sa fuga pâna sa se termine cu pregatirile pentru jertfa. Sunt încredintat ca tatal d-tale si însotitorii sai se afla în siguranta, cel putin pâna se va înnopta.
— Asta ar însemna înca vreun ceas, zise George, mai linistit. În vremea asta camarazii ar putea fi aici. Si poate ca pe întuneric eliberarea se face mai lesne.
— Te-as ruga sa lasi în seama mea si a indienilor sarcina eliberarii, ceru Bulu. Îi vom face pe prizonieri sa dispara fara ca oamenii lui Mali sa bage de seama. Prin asta le va spori si mai mult teama de noi. D-ta si camarazii d-tale veti încercui satul si veti interveni imediat ce se va întâmpla ceva neprevazut.
— Ai dreptate, încuviinta George. As tine însa sa fiu de fata când vor fi taiate legaturile prizonierilor. Ce zici, se poate?
Baiatul îl masura cercetator cu privirea, apoi dadu din cap si raspunse:
— Da, se poate, caci vad ca ma pot încrede în d-ta în toate privintele. Vom luai cu noi numai pe Tora si pe nepotul sau. Vom fi astfel destui ca sa-i eliberam. Acum sa pornim la drum.
Bulu merse însa atât de încet, încât George nu stia ce sa mai creada. Tot se mai temea în sinea lui ca li s-ar putea întâmpla vreun rau tatalui si tovarasilor sai.

Dar „Eroul” parea atât de încredintat, încât lui George îi pieri nelinistea. Nu se putea ca baiatul sa nu cunoasca obiceiurile tribului strain, de vreme ce indienii au fost prizonieri acolo.
Într-un sfert de ceas strabatura vreo suta de metri pe poteca, apoi Bulu se opri si sopti lui George:
— Sa asteptam aici; Tora ne va da de veste când sentinelele vor fi înlaturate.
— Bulu – raspunse George, tot în soapta – te-ai gândit însa ca întunericul se va lasa în curând? Esti bine încredintat ca Mali nu va întreprinde nimic împotriva prizonierilor înainte de a se înnopta?
— Da, George, raspund eu de asta, zise cu hotarâre baiatul. Pe de alta parte, stiu bine ca Tora va porni mai departe spre sat dupa ce sentinelele vor fi înlaturate. Îi va trimite îndarat pe însotitorul sau mai tânar, iar dânsul cu celalalt va sta de paza sa nu îi se întâmple nimic rau prizonierilor.
— Numai de n-ar ajunge prea târziu, ofta George. Am deplina încredere în vorbele tale, Bulu, dar îti dai seama cât de mult ma îngrijoreaza soarta tatalui meu si a tovarasilor nostri.
— Te pricep, fireste, raspunse baiatul. Caci soarta a vrut sa aflu si eu cât e de dureros când ti se rapesc parintii. O, Doamnei de i-as putea pedepsi pe ticalosii aceia! Ia spune, George – adauga el cu însufletire – d-ta ai venit cu un vapor, nu e asa? Ai vrea sa ma duci pâna la o insula vecina, dupa ce îi vom elibera pe tatal d-tale si pe camarazi?

— Cum sa nu, se grabi sa raspunda George. Si chiar cu cea mai mare placere. Se afla acolo ucigasii parintilor tai?
— Presupun, cel putin, zise Bulu, cu glas ciudat de înabusit si George se speria vazând ura de moarte ce lucea în ochii copilului când rosti aceste cuvinte. O! De câte ori pâna acum am încercat, cu Tora si ceilalti tovarasi, sa ajung cu kanu-uri pe insula cu pricina. Dar vânturile sufla prea neregulat pe aici si din pricina asta eram mereu în primejdie sa–ne înecam. Apoi, ticalosii aceia sunt bine înarmati, pe câta vreme noi aveam doar pumnale si maciuci.
— Draga Bulu – îl linisti George – daca e vorba într-adevar de astfel de ticalosi precum mi i-ai zugravit tu, atunci fii încredintat ca-i vom razbuna pe parintii tai, caci, din fericire, noi dispunem de arme cum nu cred sa aiba indivizii aceia. Dar, pentru moment! Trebuie sa-i eliberam pe camarazii mei. A! Uite ca vine unul din indienii tai.
Când omul se apropia, George îl auzi vestind:
— Sahib Bulu, sentinelele au fost înlaturate. Tora cu celalalt au pornit înainte spre satul lui Mali. Noi îi putem urma la pas.
Baiatul zâmbi lui George si tocmai se pregatea sa porneasca la drum, când se produse o usoara agitatie în rândurile indienilor cari erau în spatele lui Bulu, George, Brun si celor doi marinari. Cauza o aflara îndata, caci se dadu de veste în soapta ca Rindow si sosise cu întariri.

Se facu loc imediat primului ofiter si celor unsprezece însotitori ai sai, cari fura sfatuiti sa faca zgomot cât mai putin cu putinta.
Bucuria lui Rindow când îl vazu pe George sanatos si teafar nu se poate descrie. Dar dupa ce afla ca Farrow si însotitorii sai sunt prizonieri, îi pieri ca prin farmec toata veselia si-si recapata linistea abia când Bulu îl încredinta cu toata taria ca pentru moment nu exista nici un pericol.
Cu toate acestea arunca lui George priviri întrebatoare, aratând cu ochii spre baiat, dar nici George nu prea stia deocamdata multe asupra acestei cunostinte noi si în clipa de fata nici nu era timp sa stea de vorba: camarazii trebuiau sa porneasca repede înainte, pentru a-l elibera pe capitan si pe ceilalti tovarasi.

IV.
ELIBERAREA.

BULU DADU SEMNALUL DE PLECARE, pasind el în fruntea micei trupe. George gasi prilejul sa-i sopteasca lui Rindow ca nici el însusi nu stia înca prea multe asupra ciudatului baiat.
Convoiul înainta fara zgomot de-a lungul potecii înguste. Un sfert de ceas dura drumul, apoi Bulu se opri si-i sopti lui George:
— La o suta de metri înaintea noastra se afla satul lui Mali. Tora si însotitorul sau sunt acum acolo. Pentru moment prizonierii nu sunt amenintati de nici o primejdie, altminteri ni s-ar fi dat de

veste, sau am fi auzit strigate de lupta. Vom astepta aici pâna se va înnopta, dar eu voi porni de pe acum înainte ca sa-mi dau seama cum stau lucrurile.
— Merg si eu, zise George. Poti avea deplina încredere în mine, Bulu, ma pricep de minune sa ma strecor pe nesimtite într-un lagar.
— Am bagat de seama, raspunse baiatul. Asa dar, haide, George!
Lui Rindow i se spuse în graba sa nu se apropie decât pâna la cel mult cincizeci de metri de sat si sa astepte acolo noile dispozitiuni. Primul ofiter fagadui sa urmeze întocmai sfatul, apoi George îl urma pe Bulu.
Acesta se furisa ca un sarpe pe dinaintea lui. Dupa vreo zece minute de mers, se opri, dintr-un tufis des iesi imediat la iveala batrânul Tora si-i sopti ceva. George nu putu auzi despre ce e vorba, dar Bulu îi comunica îndata:
— Tatal si tovarasii d-tale sunt legati de trunchiuri de arbori. Tora, care întelege ceva din limba tribului dusman, a tras cu urechea la o convorbire dintre razboinici: cei patru prizonieri urmeaza sa fie jertfiti doua ceasuri dupa apusul soarelui. Avem deci vreme destula si deoarece ei sunt legati de copacii din fata noastra, nici nu e nevoie sa încercuim satul. E de ajuns daca însotitorii d-tale vor sta pregatiti sa intervie în cazul când nu vom izbuti sa taiem prizonierilor legaturile pe furis. A?
Facu el de-odata si-si atinti privirea asupra brâului lui George. Vad ca ei un minunat pumnal indian, pe care nici nu

l-am observat pâna acum. De la cine l-ai capatat?
— De la Sanja, fiica unui print indian, raspunse George, cu mâhnire. Ea a fost câtva timp oaspetele submarinului nostru, împreuna cu tatal ei, printul Ghasna, care s-a înapoiat înapoi în tara lui.
— Printul Ghasna – murmura baiatul – numele acestea îl rosteau adesea parintii mei. Dupa cât stiu, am locuit înainte vreme în tara lui. Dar despre toate astea voi vorbi mai târziu, acum trebuie sa liberam pe prizonieri. Parca spuneai însa de un submarin? Ori m-am înselat?
— Nu te-ai înselat de loc, raspunse George. Mai târziu vei afla tot. Si ziceai sa asteptam aici pâna se va înnopta?
— Camarazii d–tale sa astepte aici cu oamenii mei pâna se va întuneca si de–abia atunci sa porneasca mai departe. Nepotul lui Tora îi va calauzi. Noi doi plecam însa chiar acum cu Tora.
George comunica lui Rindow cele de cuviinta, dupa aceea porni alaturi de Bulu si Indian. Strabatura vreo optzeci de metri, apoi batrânul se opri si arata cu mâna la dreapta în desis.
— Trebuie sa intram aici, sopti Bulu lui George, apoi dam de locul unde îi vom putea vedea pe prizonieri. De acolo vom face si încercarea de a-i elibera, de îndata ce se va lasa întunericul.
Tora disparu între doua tufe mari si Bulu se strecura si el cu dibacie dupa el, urmat de George. Nu era nici o poteca acolo si trebuiau sa se furiseze în zigzag printre tufe.

Trebuiau sa fie însa cu mare bagare de seama, caci cel mai mic zgomot, fosnetul unei frunze sau trosnetul unei crengi ar fi putut strica totul. Indianul si baiatul sa strecurau cu atâta îndemânare, încât George avu impresia ca doua sopârle alunecau printre tufe.
Din fericire Insa – desi elementul lui era marea – tânarul nostru erou dobândise destula experienta în ce priveste mersul fara zgomot, caci fusese adesea nevoit sa-l puie în aplicare. Asa ca izbuti sa-i urmeze pe cei doi cari mergeau înainte. Bulu se întorcea din când în când spre el aruncându-i priviri recunoscatoare.
Vreo zece minute tinu drumul acesta greu. Apoi dadura peste cei doi indieni cari pornisera înainte si înlaturasera sentinelele lui Mali.
— Ramâi linistit, sa nu scoti nici un cuvânt! Sopti Bulu lui George. Uite colo pe prizonieri!
Dadu capul putin la o parte si printr-o spartura îngusta în frunzis, tânarul putu vedea pe tatal sau, pe lord, doctorul Bertram si Petre. Atârnau nemiscati, cu genunchii îndoiti si capetele aplecate, ceea ce-l facu pe George sa murmure:
— Eliberarea va fi grea, caci dupa cât se pare, sunt lesinati.
Bulu vorbi ceva în soapta cu cei doi indieni cari stateau acolo mai de mult, apoi se întoarse zâmbind spre George si raspunse încetisor:
— Nu, George, tovarasii d-tale vor numai sa-l însele pe oamenii lui Mali, în primul rând pe batrânul vrajitor. Se prefac lesinati, dar în realitate încearca sa-si

slabeasca legaturile, cele mai aprige sfortari de eliberare le face uriasul acela.
— Aha, Petre! Exclama George vesel. Poate ca nici n-ar fi fost nevoie sa venim.
— Nu cred, caci funiile sunt foarte trainice, raspunse Bulu. Nici uriasul vostru nu le va putea slabi sau rupe. Va trebui sa ne apropiem de îndata ce se va înnopta si sa taiem legaturile. Sa nadajduim ca prizonierii nu vor face nici o miscare de surpriza sau sa scoata vreun tipat.
— Asta nu vor face în nici un caz – raspunse George – caci în nenumarate rânduri au fost de-acum eliberati din situatii primejdioase. Grea nu cred sa fie treaba, deoarece copacii sunt aproape. Pe de alta parte, bastinasii nu vor banui ca suntem aici.
— O singura primejdie exista si anume: schimbarea celor patru sentinele înainte de a se lasa întunericul. Daca se observa lipsa lor, se pot ivi greutati.
— Ai dreptate, încuviinta George. Vad chiar colo patru bastinasi cari par sa primeasca ordine de la barbatul ala înalt. Probabil ca e Mali.
— Da, Mali e, raspunse Bulu. Si uite ca teama mea se dovedeste îndreptatita. Cu siguranta ca ei se duc sa-i schimbe pe cei patru oameni ucisi de Tora. Vorba e acum daca marinarii d-tale ramasi în urma vor fi în stare sa-i rapuie repede si fara zgomot pe acestia.
— Ar fi mai bine. Cred, daca unul din oamenii lui Tora ar alerga repede înapoi si i-ar preveni pe camarazi, propuse

George. Atunci ar fi pregatiti si i-ar putea lua mai lesne în primire.
— Da, asa trebuie sa facem, încuviinta imediat Bulu – e vorba numai de putin timp, caci noaptea trebuie sa se lase din clipa în clipa.
Se întoarse repede spre Tora si-i sopti câteva cuvinte. Imediat indianul dadu o porunca unuia din razboinicii sai, care disparu cu iuteala fulgerului în desis. În clipa asta se pusera în miscare si cei patru bastinasi cari primisera probabil instructiuni de la Mali; strabatura în graba luminisul, îndreptându-se spre poteca ce pornea din sat.
— Sa speram ca omul lui Tora va fi înainte acolo, murmura George. Salbatecii alearga foarte repede.
— Omul nostru le-o va lua înainte, îl linisti Bulu. A! Ai vazut? Uriasul vostru tovaras a încercat iarasi sa-si slabeasca legaturile si se pare ca va izbuti. Nu m-as fi asteptat la asta – uite ca si-a liberat chiar mâinile?
Din locul unde se aflau, putea vedea prizonierii. Bulu nu se înselase, Petre izbutise într-adevar sa-si libereze mâinile, dar le tinea înca la spate; probabil ca vroia s-astepte si el pâna se va întuneca si de abia atunci sa încerce eliberarea lui si a tovarasilor sai.
— Da, Petre Uriasul e un om cu totul extraordinar, zise George cu mândrie. Dupa cum spuneam adineauri, domnilor, camarazii s-ar fi eliberat si fara ajutorul nostru. EI, dar ce face acolo batrânul vrajitor?

Asa se apropiase de copacii de cari erau legati Farrow si tovarasii sai. În mâna dreapta tinea o maciuca grea. Masura pe capitan cu priviri încruntate, apoi întinse capul spre poteca pe care disparusera cei patru razboinici.

— Afacerea poate lua o întorsatura neplacuta, sopti George lui Bulu. Probabil ca cei patru trebuie sa dea vreun semnal ca totul e în ordine. Fara acest semnal, vrajitorul e în stare sa omoare pe prizonieri.

Spunând acestea George si trase revolverul de la brâu. Bulu facu o mutra îngrijorata si raspunse:

— Ai dreptate, George, lucrul poate deveni neplacut. Ar fi trebuit s-o prevad, caci Asa acesta e foarte viclean; e cel mai primejdios dintre toti potrivnicii, nostri.

Camarazii priveau cu mare încordare la batrânul vrajitor, care statea nemiscat, cu capul aplecat înainte, ascultând spre poteca. Acum se apropia de el si uriasul Mali, înarmat si el cu o maciuca grea.

Se scursera câteva minute într-o liniste adânca, apoi Asa îsi îndrepta deodata trupul, îi spuse lui Mali câteva cuvinte si ridica maciuca în dreptul capitanului, în vreme ce Mali se repezi cu a sa asupra lui Petre.

În aceeasi clipa însa porni si primul glont din revolverul lui George. Asa ramase câteva clipe nemiscat, apoi se prabusi la pamânt, George tinti imediat pe capetenie, dar Petre i-o luase înainte.

Cu iuteala fulgerului smulse cu dreapta revolverul de la brâu si un glont îl trânti pe Mali în tarâna. Cu stânga, Uriasul

scoase cutitul si-si taia repede legaturile de la picioare.
Câteva clipe razboinicii lui Mali ramasera ca împietriti; ragazul acesta scurt îi fu de ajuns lui Petre ca sa–l libereze pe capitan. Sari pe urma la lordul Clive. Dar în clipa aceea salbatecii îsi revenira din încremeneala si cu armele ridicate se napustira care spre prizonieri, care spre tufisul îndaratul caruia se afla George, Bulu si indienii.
Capitanul îsi scosese amândoua revolvere si trase în multimea bastinasilor. Dupa câteva clipe detunara si armele lordului si ale doctorului. Petre izbutise sa le taie si lor legaturile.
Imediat intra si el în lupta, îndreptând însa focul spre salbatecii cari alergau spre tufis. George începu sa traga si el în navalitori; ar fi patit-o însa daca n-ar fi avut sprijinul iui Petre.
De asemeni si împuscaturile repetate ale, capitanului si lordului împotriva salbatecilor îsi facura efectul si primul atac dadu gres.
Salbatecii pusera acum mâna pe arcuri si-i tinura la respect pe prizonieri de la distanta.
Dar Farrow si tovarasii sai cautara si ei sa se puie la adapost îndaratul copacilor de cari fusesera legati pâna atunci, caci primele sageti suierara prin aer si se înfipsera adânc în lemnul arborilor.
George si însotitorii sai trebuira si ei sa se dea înapoi, caci sagetile îi amenintau din toate partile.
Situatia se înrautatise mult pentru camarazi. Sub ocrotirea sagetilor câtiva

salbateci se si apropiara, cu maciucile în mâna, de copacii îndaratul carora se adapostisera capitanul si tovarasii sai.
George, care izbutise sa gaseasca un loc de unde putea cuprinde cu privirea, fara sa se expuie, întregul luminis, vazu primejdia. Mai putu trage trei gloante, culcând la pamânt pe salbatecii cari se apropiasera de copaci, dar urmarea fu ca vreo câteva sageti tâsnira de-a dreptul în spartura din tufisul prin care trasese dânsul, trecând la câtiva centimetri de capul lui.
Trebuia deci sa-si caute repede un alt loc mai putin primejdios. În vreme ce sagetile zburau pe lânga el, George se târî spre Bulu care se tupilase si el într-un loc de unde putea privi printr-o spartura din tufis.
George vazu cum un salbatec urias se si furisase pâna lânga copacul îndaratul caruia statea tatal sau. Îi putea observa pe amândoi si-si dadu seama ca parintele sau nu banuia nimic de primejdia apropiata.
Salbatecul ridica încetisor maciuca, muschii îi se încordara… dar în aceeasi clipa George trase din nou si îndata ce glontul porni din revolver, salbatecul sari în sus scotând un racnet, apoi se prabusi la pamânt, unde ramase nemiscat.
George si Bula se îndepartara însa imediat de la postul lor de observatie. Stiau ca salbateci îsi vor slobozi îndata sagetile spre locul de unde pornise împuscatura.
— George, sa mergem pe poteca ce duce în luminis, sopti Bulu. Camarazii d-tale

vor sosi în curând, caci vor fi auzit împuscaturile. A! Ce noroc!... Acum tata! D-tale si camarazii sai se pot retrage în tufis, caci oamenii lui Mali se vor ascunde în colibele lor, fiindca în nici un caz nu vor putea tine piept unui foc atât de puternic.

Ultimele cuvinte trebui sa le strige aproape, caci dinspre partea unde se îmbuca poteca cu luminisul se auzi rapait de gloante. Rindow trebuie sa fi venit cu întariri. Câteva clipe racnetele de spaima ale bastinasilor întrecura chiar pârâitul gloantelor, apoi însa galagia se pierdu în departare. Razboinicii lui Mali îsi cautau salvarea în fuga.

Încet se potolira si salvele camarazilor de pe submarin si tocmai când George cu tovarasii sai ajunse pe poteca unde se aflau camarazii, Farrow, lordul, doctorul si Petre se îndreptau spre dânsii. În clipa aceasta, însa, se lasa si întunericul, învaluind totul în zabranicul sau.

— Repede îndarat, domnilor! striga Bulu. În satul meu suntem în deplina siguranta. Acolo vom putea sta de vorba în liniste. Va rog sa va prindeti de mâna unui de altul, eu va voi calauzi. Nu cumva insa sa aprindeti lampile de buzunar, caci razboinicii lui Mali sunt buni luptatori de noapte.

Convoiul se forma imediat. Tovarasii nu mai pierdura vremea cu întrebari de prisos, erau multumiti ca sunt împreuna si teferi. Cuvintele „luptatori de noapte" aveau însa un sunet foarte neplacut si viteazul baiat trebuia sa-i cunoasca bine pe vecinii sai.

Desi era întuneric bezna în padurea seculara, Bulu îi conduse, pe poteca întortocheata, cu atâta siguranta, încât din asta se putea deduce ca trebuie sa fi trecut pe ea adesea în timpul noptii, ca sa tie sub observatie satul lui Mali.
În ordine desavârsita si fara sa faca nici un zgomot se îndeplini marsul acesta prin întuneric. Numai câte odata vreun marinar iesit din rând se lovea de vreo tufa si scotea o înjuratura înabusita.
Atunci ascultau încordat cu totii daca nu se aude ceva suspect. Dar se parea ca deocamdata razboinicii lui Mali n–aveau nici o bafta sa-i urmareasca si pe de alta parte desigur ca moartea subita a capeteniei lor si a batrânului vrajitor Asa îi intimidase atât de mult încât n-ar fi fost în stare sa întreprinda vreo actiune razboinica.
Ajunsera nevatamati în satul indienilor, cari traiau aici departe de patria lor, având de capetenie un baiat de rasa alba.
Desi ardeau focuri mari în sat, femeile si copiii se tineau cu desavârsire linistiti si nu tradau nici o curiozitate pentru felul cum se sfârsise expeditia lor. Asta dovedea o disciplina de fier, cum nici în tarile civilizate ale Europei nu se întâlnea.
— Draga capitane, dam aici de o taina foarte ciudata, se adresa lordul Clive catre Farrow. Cum au ajuns indienii acestia cu baiatul pe insula asta singuratica a Pacificului?
— Vom afla îndata, raspunse Farrow. Dar nu gasesti ca sunt cam ciudate podoabele alea pentru un bungalow?

Spunând aceasta arata spre testele de crocodili cari în lumina focului faceau o impresie sinistra. Lordul Clive raspunse foarte mirat:
— Da, e ciudat, capitane, însa e o marturie limpede ca acest baiat poarta o ura de moarte crocodililor. În acelasi timp, testele acestea constituie o dovada ca el poseda un curaj neobisnuit caci, dupa cum se vede, mai toate dihaniile au fost rapuse în acelasi mod care l-am vazut noi procedând pe malul fluviului. Sunt foarte curios sa aflu povestea vietii sale.
— Ia te uita, a pus sa se aduca scaune pe terasa, zise capitanul. Desigur ca are de gând sa ne istoriseasca ceea ce nu stim despre el.
Farrow ghicise. Baiatul se înclina în fata lui si a lordului, apoi începu:
— Domnilor, ma numesc Jean Cartot, insa indienii mei ma numesc Bulu. Am sa va rog ceva si sunt încredintat ca ma veti satisface dupa cum mi-a fagaduit George al dv.

V.
RAZBUNAREA.

FARROW, RINDOW, BRUN, LORDUL si GEORGE luara loc în fata copilului, pe terasa. Bulu îi privi câteva clipe îngândurat, apoi i urma:
— Domnule capitan, va voi istorisi pe scurt povestea vietii mele si atunci veti pricepe ura mea împotriva crocodililor precum si dorul meu de razbunare, la îndeplinirea caruia nadajduiesc ca ma

veti ajuta. Parintii mei erau francezi si stapâneau o plantatie întinsa în India, în apropiere de Nepal, dar din cauza razboiului s-au cam ruinat. Toate astea le-am aflat mai târziu, caci eu m-am nascut dupa încheierea pacii, când tata a izbutit sa-si încropeasca o existenta modesta în Calcuta. Acolo am si locuit pâna am împlinit noua ani; atunci a intervenit o întorsatura hotarâtoare în viata parintilor mei. Înainte de nasterea mea, tata a salvat viata unuia din muncitorii sai, un indian mai în vârsta, scapându-l din ghearele unui tigru si alegându-se el însusi cu rani grave de pe urma aceasta. Uitase de toata istoria asta, când, dupa ani îndelungati, indianul se ivi deodata în Calcuta si povesti parintilor mei despre o comoara enorma, propunând tatei s-o scoata el la iveala. Comoara s-ar fi aflând pe o insula singuratica undeva, la Rasarit. Parintii mei n-aveau nici un motiv sa nu dea crezare Indianului si cu atât mai mult pusera temei pe vorbele sale, când omul – era tatal lui Tora – înmâna parintelui meu o suma mare cu care sa cumpere o corabie, pe care sa pornim spre insula. Tora cu numerosi consângeni de-ai sai si familiile lor vroia sa-i însoteasca pe parintii mei.

Si asa se facu ca tata cumpara un bric, angaja un capitan cu numele de Brown împreuna cu câtiva marinari englezi si acum trei ani plecaram din Calcuta.

Tatal lui Tora descrisese cu atâta exactitate pozitia insulei, încât ajunseram curând în apropierea ei. Acum insa,

capitanul Brown îsi dadu arama pe fata. Aflase despre chestia cu comoara mai mult decât trebuia si îmboldit de lacomie, se întelesese în timpul calatoriei cu marinarii englezi sa între ei în stapânirea comorii.
În scopul acesta oprira vasul cu putin înainte de tinta, pe insula aceasta singuratica, ca sa-i debarce pe parintii mei si pe indieni. Deoarece pusesera deoparte din vreme toate armele si ne erau superiori ca numar, ne gonira pur si simplu de pe bric, iar când tata încerca sa li se împotriveasca si mama, cuprinsa de disperare, îl sprijini pe cât îi îngaduiau puterile, ticalosii îi aruncara peste bord în apa fluviului, unde fura sfâsiati imediat de crocodili, sub ochii mei. Auzind racnetele lor de moarte vrui sa-i urmez. Dar în cele din urma luai hotarârea sa ramân în viata, pentru ca sa ma pot razbuna, atât împotriva ticalosilor acelora cât si a crocodililor. Din nenorocire n-am putut pleca pâna acum de pe insula aceasta – dupa cum i-am si spus lui George al dv. – dar nadajduiesc de data aceasta sa-i pot gasi pe ucigasii parintilor mei si sa-i pedepsesc precum merita, cu ajutorul dv.
— Fireste ca te vom ajuta, raspunse lordul imediat. Desi sunt compatrioti de-ai mei, mai declar dispus din toata inima sa-mi dau concursul, când e vorba de pedepsirea unor criminali. Cred ca am vorbit si în numele d-tale, draga capitane, nu e asa?
— Mai încape vorba! raspunse Farrow. Totusi trebuie sa stiu mai întâi unde se

afla insula cu comoara. Brown o fi cunoscut locul, dar noi ce indicatie avem? Bulu, ai tu vreo harta sau ti–a lasat tatal tau ceva asemanator?
— Tora stie bine unde se afla insula – raspunse Bulu – si o va gasi cu siguranta daca vom merge direct spre rasarit. Când sunteti dispusi sa pornim, domnule capitan?
— Eu cred ca cel mai nimerit lucru ar fi s-o facem chiar îndata, raspunse Farrow. Singura rezerva ce-as avea-o, ar fi ca razboinicii lui Mali ar putea sa mai încerce un atac poate chiar la noapte si atunci ar ramâne satul fara destula aparare.
— Domnule capitan, nici nu e nevoie sa vie mai multi de douazeci razboinici de-ai mei, zise Bulu. Cei cari ramân sunt de ajuns pentru apararea satului. Nu e întâia oara ca razboinicii lui Mali au pus la cale un atac de noapte, dar întotdeauna au fost respinsi. Astazi se mai adaoga faptul ca au suferit de abia de curând o înfrângere mare si vor fi fiind cu totul zapaciti din cauza mortii vrajitorului Asa. Asa dar, în privind asta nu trebuie sa fim îngrijorati. De aceea va si rog sa pornim imediat si vom ajunge înca înainte de revarsatul zorilor pe insula unde salasluiesc ucigasii. As vrea mult sa le pregatesc o desteptare cam neplacuta, cu deosebire acelui Brown care cu propria lui mâna a zvârlit-o în apa pe mama mea.
— Bine, Bulu, atunci sa pornim! hotarî Farrow. Alege-ti oamenii cari sa te însoteasca. Nu îi putem ataca pe nepusa

masa pe locuitorii insulei la care ne va calauzi Tora. Asta va trebui s-o aduci tu la îndeplinire cu oamenii tai. Noi te vom ocroti din spate si vom interveni când vom socoti ca e absoluta trebuinta.
— Domnule capitan, mi-ar fi de ajuns daca m-ai debarca cu oamenii mei pe insula cu pricina, raspunse baiatul. Razbunarea e o chestie personala a mea si vreau s-o aduc singur la îndeplinire. Ma duc sa-mi aleg însotitorii!
Sari de pe scaunul sau, se apropia de Tora si vorbi cu el în soapta câtva timp. Ochii indianului se învapaiara, apoi se înclina mut si coborî scarile terasei.
Imediat se adunara vreo douazeci de indieni în fata bungalow-ului, toti oameni unul si unul, puternici si sprinteni. Bulu arata spre ei si întreba:
— Domnule capitan, e loc pentru acesti oameni pe submarinul dv.?
— Fireste! se grabi sa raspunda Farrow. Nadajduiesc ca drumul pâna la insula cu pricina nu va tine prea mult. Nu cred ca indienii sa poata suporta lesne sederea pe submarin, asa ca vor trebui sa ramâie pe punte. Daca însa va fi ca drumul sa fie mai mult si s-ar mai stârni vreo furtuna pe deasupra, atunci am fi siliti sa ne afundam.
— Domnule capitan, cu un vapor rapid calatoria nu dureaza decât vreo câteva ceasuri, raspunse repede Bulu. Pâna acum noi am încercat numai cu kanu-urile noastre, astfel ca drumul a tinut aproape o noapte întreaga.
— Atunci stam bine, zise Farrow, vom porni deci imediat la drum. Ce se va

întâmpla însa daca vom obtine izbânda dorita la aceasta expeditie de pedeapsa? Unde vei ramâne tu atunci?
— Ma voi stabili pe insula aceea, împreuna cu oamenii lui Tora, raspunse baiatul. Voi scoate la iveala comorile ce sunt acolo, iar mai târziu voi încerca sa ajung într-o tara unde traiesc oameni din rasa mea.
Lordul Clive interveni repede si-l ruga staruitor pe Bulu sa-i îngaduie sa ramâie cu el.
— Nu vreau sa fiu partas la comori, zise ei, dar voi încerca sa stabilesc legatura cu lumea civilizata. Draga capitane si asa tot vroiam sa va parasesc în curând, o voi face deci acum. Cred ca nu mi-o iei în nume de râu?
— Nici vorba ca regret din tot sufletul ca ne vei parasi în curând, raspunse Farrow, dar nu te pot opri si nici nu vreau sa încerc în cazul de fata, caci cred ca bine faci ramânând alaturi de tânarul Bulu. Poate ca întâmplarea va face sa venim mai târziu sa te luam de pe insula aceea. Mai întâi însa s-ajungem la ea si sa rezolvam chestia cu capitanul Brown si oamenii sai. Asa dar, la drum cât mai repede! Bulu, noi suntem gata.
Curajosul baiat, pe care soarta îl încercase atât de greu, îi conduse pe camarazi la malul fluviului. Acolo se îmbarcara în barci si în curând ajunsera la coasta, unde se afla submarinul.
Farrow si camarazii lui erau uimiti ca indienii - cari nu vazusera un submarin în viata lor — pasira linistiti si fara nici o teama pe puntea monstrului de otel.

Din fericire marea era complet linistita; briza usoara de-abia daca încretea suprafata apei - era o noapte cât se poate de potrivita pentru o astfel de expeditie, cu atât mai mult cu cât si cerul era acoperit de un strat gros de nori. Întunericul era atât de adânc, încât nu se putea vedea decât la câtiva metrii departare.
Farrow împarti pe cei douazeci de indieni de cele doua laturi ale parapetului. Submarinul aluneca încetisor în larg, apoi pomi cu toata viteza spre rasarit.
Indienii de pe punte pastrara o liniste atât de desavârsita, încât echipajul submarinului cu Farrow în frunte, capatara o parere tot mai buna despre micul Bulu, deoarece stiau ci numai el singur putuse sa-i disciplineze pe acesti semisalbatici.
Jim Brike tinu si de data asta sa încarce tunul sau de la prora, desi capitanul îl încredintase ca nu va fi nevoie sa se foloseasca de el.
Pentru câteva clipe se ivi brusc luna printre nori si în lumina ei slaba marinarii vazura la vreo trei sute de metri înaintea lor contururile întunecate ale unei insule. Bulu, care statea în turn lânga Farrow, se adresa imediat acestuia:
— Domnule capitan, asta trebuie sa fie insula cautata; Tora mi-a descris exact cele doua stânci ascutite cari se înalta colo. Tora – striga el – asta e insula?
— Da, Sahib, raspunse Indianul.
Acum trebuiau sa se apropie neobservati de insula, caci daca într-adevar existau acolo comori atât de mari, desigur ca

Brown si complicii sai vor fi luat masuri de aparare.
De aceea capitanul întâmpina cu bucurie faptul ca nori grosi acoperira luna si un întuneric adânc învalui firea.
— Domnule capitan – sopti baiatul – trebuie sa pornim mai spre nord. Îmi amintesc bine ca asa spusese tata. Vezi colo în fata noastra vârfurile de stânca? La stânga lor se zice ca ar fi golful în care ar putea intra vasul fara nici o primejdie.
— Bine, dragul meu – raspunse Farrow – atunci vom merge într-acolo. Sa speram ca nu s-au ivit schimbari în cursul anilor. Cine stie daca îi mai gasim pe Brown si tovarasii sai.
— Eu am toata nadejdea, caci trebuie sa ma razbun pe dânsii – raspunse baiatul, cu glas apasat.
— Înteleg setea ta de razbunare, tinere – zise capitanul – totusi nu trebuie sa te lasi prea mult stapânit de ea. Ba chiar eu as dori, în însusi interesul tau, ca acesti oameni sa nu fie pe insula.
— Domnule capitan – raspunse Bulu – de trei ani ma urmareste privelistea grozava a mortii parintilor mei. Gândeste-te ce înseamna asta pentru mine. Daca nu ma voi putea razbuna împotriva lui Brown acela, nu voi avea liniste toata viata mea. A! Se pare ca sunt înca pe insula – adaoga cu bucurie – colo în departare luceste o raza de lumina si uite aici lânga noi se afla acostat un bric.
Bulu vorbise în soapta, caci deodata se ivise din întuneric conturul negru al unui vaporas, priponit în golful insulei si se

putea foarte bine sa se afle oameni de paza pe bord.
Atât marinarii cât si indienii stateau linistiti, în vreme ce „Dox”-ul, cu motoarele oprite, aluneca lânga vasul strain.
În clipa urmatoare indienii se si catarara ca pisicile pe puntea bricului.
Capitanul si însotitorii sai n-aveau deocamdata nici un motiv sa intervie în drama ce avea sa se desfasoare aici. Totusi, îsi tineau revolverele pregatite si ascultau cu încordare în bezna, caci se putea ca Bulu cu indienii sai sa fie respinsi de locuitorii bine înarmati ai insulei. Ar fi trebuit atunci poate ca marinarii sa-si apere si el propria lor viata.
Un geamat slab se auzi de-odata de pe puntea bricului, apoi un zgomot usor, ca si cum un trup omenesc s-ar prabusi pe scânduri. Marinarii îsi dadura seama îndata ca omul de paza de pe vaporas fusese doborât de indieni.
Apoi se auzira zgomote usoare în spre directia tarmului, ceea ce însemna ca razbunatorii se-ndreptau spre tabara banditilor.
Cei de pe submarin ascultau cu încordare, atintindu-si privirile spre luminitele de pe insula si cazuri în curând umbre cari acopereau din când în când aceste luminite. Erau, desigur, indienii care, sub conducerea baiatului setos de razbunare, se furisau spre salasul ticalosilor.
Minutele parura ceasuri celor de pe submarin. Deodata tresarira speriati, caci

de pe insula rasuna o împuscatura, apoi înca una si iar una. Se auzira tipete, strigate, cari amutira însa repede si o tacere mormântala se lasa iar peste insula.
Dupa câteva minute glasul lui Bulu rasuna venind dinspre tarm:
– Domnule capitan, am izbutit. A fost într-adevar Brown cu tovarasii sai. În sfârsit, parintii mei sunt razbunati iar eu mi-am redobândit linistea sufleteasca. Vrei sa vii pe uscat? Vei putea vedea ce comori ascunde insula.
Marinarii nu se lasara rugati si parasira imediat submarinul.
Punctele luminoase din departare nu erau decât ferestrele luminate ale câtorva colibe, pe cari si le cladisera banditii. Acestea erau bine mobilate, cu obiecte fabricate de ei însisi si aveau lampi cu petrol.
Dupa cum lamuri Bulu, tatal sau luase pe bric – odinioara – o cantitate mai mare din acest combustibil, caci înca de pe atunci socotise ca va trebui sa ramâie timp mai îndelungat. Nu banuise însa ca-i vor putrezi oasele pe aici.
Pe câmpul de lupta nu se vedea nici un cadavru si la o întrebare a capitanului, Bulu îl lamuri ca indienii lui si dusera de acolo trupurile banditilor ucisi. Fusesera zvârlite rechinilor cari misunau prin apropierea insulei.
În coliba cea mai mare si mai bine mobilata se aflau într-una din încaperi – a carei usa era prevazuta cu zavoare si lacate mari – saci umpluti pâna în vârf cu bulgari de aur.

— De dragul acestui aur si-au gasit o moarte grozava bietii mei parinti – zise Bulu – si de aceea nici n-as vrea sa m-ating de el. Totusi îl consider ca o mostenire scumpa si vreau sa fac mult bine cu el si sa îndeplinesc diferite sarcini cari îi stateau la inima tatei. Si, acum, mai am o rugaminte, domnule capitan. Vrei sa fii atât de bun si sa-mi ajuti sa aduc încoace pe ceilalti tovarasi de trib ai indienilor mei, împreuna cu sotiile si copiii lor? Tin mult ca asta sa se întâmple chiar în cursul acestei nopti.
— Nici vorba ca te-ajut, raspunse capitanul. Vrei sa vii si tu, dragul meu Bulu?
— Da, trebuie sa merg împreuna cu Tora, ca sa-i scot din sat. Ceilalti indieni pot ramâne de pe acum aici.
— Atunci sa ne grabim, raspunse capitanul.
Cu viteza maxima submarinul facu drumul îndarat. Ajunsera cu bine si barcutele de aluminiu având cate un singur vâslas, pornira din nou în susul fluviului, spre satul indienilor. Dupa o jumatate de ceas Bulu si Tora se întoarsera nevatamati îndarat, în fruntea unui convoiul lung de barbati, femei si copii.
Era de admirat ordinea care domni cu prilejul acesta Barcile se umplura repede, apoi pornira iar pe fluviu în jos, spre coasta, unde se afla submarinul.
Capitanul nu se simti linistit decât atunci când toti indienii fura pe punte si „Dox”-ul se pune iar în miscare spre insula binecuvântata cu atât belsug de aur.

Se facuse târziu când marinarii se dusera sa se culce, dar în revarsatul zorilor erau cu totii sculati si dadura o mâna de ajutor indienilor sa-si cladeasca alte colibe din copacii pe cari îi retezara.
Farrow, George, lordul si doctorul pornira într-o excursiune pe insula; cu acest prilej constatara ca banditii prasisera aici multi porci, cari se înmultisera cu nemiluita, asa ca tribul indienilor n-avea sa duca lipsa de carne proaspata. În afara de asta, mai erau cârduri întregi de pasari salbatice asemanatoare gainilor.
— Si zii, vrei într-adevar sa ramâi aici? îl întreba Farrow pe lord.
— Da, draga capitane, ma simt oarecum îndatorat fata de viteazul Bulu – raspunse Clive cu seriozitate. Asta pentru ca parintii sai au fost ucisi de compatrioti de-ai mei. Pe de alta parte sunt încredintat ca-i voi putea fi de mare folos, când se va reîntoarce în India, ceea ce cred ca se va întâmpla încurând, caci în cei trei ani banditii au exploatat cu harnicie mina de aur.
— Asa dar, urmeaza sa ne luam ramas-bun, zise Farrow, miscat. Îmi vine greu, draga Clive, caci mi-ai fost un camarad nepretuit în tot timpul cât am stat împreuna.
— Draga capitane, nadajduiesc ca nu va trece mult si ne vom revedea, raspunse lordul Clive. De îndata ce voi fi în India, îti voi transmite o radiograma si va trebui sa ma vizitezi. Îmi voi aminti mereu cu placere de d-ta, de George si de ceilalti camarazi, de zilele frumoase petrecute pe

submarin si de aventurile pe cari le-am trait împreuna. Sa nu ne îngreunam despartirea si sa încheiem în veselie seara de astazi.
Usor n-a prea fost, totusi, ramasul bun a doua zi dimineata, caci toti îi îndragisera pe lord, dupa cum si el capatase dragoste pentru vrednicii camarazi ai echipajului „Dox”.
Si când vasul se îndeparta pe marea sclipitoare, ramase înca mult timp pe tarm alaturi de Bulu, fluturând batistele cu ochii înrourati de lacrimi.

47
PE INSULA DRACULUI.

I.
TAIFUNUL.

DOCTORUL BERTRA STATEA CUFUNDAT ÎN GÂNDURI, cu tâmplele sprijinite în palme, cautând sa redestepte amintirile învaluite în ceata trecutului. George, în fata lui, cu ochii mariti de încordare, astepta urmarea povestirii neasemuitelor aventuri petrecute cu ani în urma. (Vezi volumul No. 45: Lupte crâncene).
— Da... da... revad totul de parc-ar fi fost ieri, murmura doctorul, ca în vis. Fuga noastra prin padure, marea ivindu-se în fata noastra, micul vas acostat în golf, refugierea noastra pe acesta, descoperirea prizonierului din cabina, apoi...
— Taifunul, completa repede George.

— Da, taifunul, dragul meu. Despre el îti voi povesti astazi si despre aventurile în cari ne-am pomenit din pricina lui.
«— ... Ceea ce vine acum nu e o furtuna puternica. ci un taifun. Într-o jumatate de ceas e aici. Apoi... Domnul sa se îndure de noi.
Cuvintele acestea le rostise Larrin, proprietarul si capitanul goeletei pe care o gasisem parasita la tarmul marii si pe care am pus stapânire fara multi vorba, când ne-am vazut urmariti de batasii dusmani.
Dupa cum îti amintesti, draga George, pe Larrin l-am gasit legat si cu calus în gura, într-o cabina mica si ascunsa a vasului si el ne povestise ca marinarii sai se rasuflasera si l-au condamnat la moarte prin foame.
Taifun! Cuvântul acesta suna înfiorator pentru orice marinar. Cel mai mare transatlantic cauta sa nu vina în drumul acestei groaznice dezlantuiri a elementelor, care este taifunul.
— Si când te gândesti ca noi ne aflam pe o goeleta mica de coasta, ce-i drept cu motor puternic si constructie solida, dar care în fata unui taifun nu era decât o coaja de nuca în voia valurilor.
Mai bine mi-ar fi placut sa ramân pe punte, ca sa lupt la cârma laolalta cu ceilalti împotriva fortelor naturii, dar tot atât de important era si postul de la masina, desi ma cutremuram Ia gândul sa fiu târât de viu în adâncime din mormântul acela.
Coborâi deci în cabina masinii, dadui drumul gazelor si minunatul motor

Diesel împinse goeleta cu viteza spre sud-est. Curiozitatea ma îndemna sa ma întorc pe punte, caci pe moment nu era nevoie de prezenta mea la masina, abia când ne va fi înhatat taifunul în bratele sale si ar fi început sa se joace cu elicea vasului nostru, trebuia toata atentiunea la motor.
Vârâi capul prin deschizatura din punte si privii înapoi. Doamne, cum se schimbase totul numai în câteva minute! Culoarea galbena ca de pucioasa se schimbase într-un negru-albastrui care te baga în sperieti si numai într-un singur loc din peretele acesta întunecat lucea o gaura luminoasa, rotunda, din marginile careia tâsneau adesea fulgere în zigzag. Marea parea o întindere nesfârsita de plumb topit si numai fulgerele acestea se oglindeau pe întinsul ei nemiscat.
Peretele negru se largea cu o repeziciune ametitoare. În jurul nostru se facu întuneric apoi se porni o ploaie ca si când s-ar fi rupt zagazurile cerului, fulgerele tâsneau ca niste bice de foc si tunetele mugeau de parc-ar fi stat sa se prabuseasca lumea. Apoi veni furtuna. Suieraturi sinistre si huiete ca de cascada acopereau bubuitul tunetului, iar dupa câteva clipe, micul nostru vas fu înhatat pentru prima oara de elementele dezlantuite.
Nici nu mai stiu cum zburai pe scarita ce ducea jos la masina si în urma mea se închise cu zgomot capacul. Biata goeleta fu zvârlita cu atâta putere de parca s-ar fi izbit de o mina. Dumnezeu stie cum am

dibuit drumul în sala masinii, caci în fiecare clipa eram amenintat sa fiu zvârlit ca o minge.
Prin porta-voce se auzeau sunete asurzitoare – urletul furtunii de afara. Si un glas puternic racni:
— Atentiune!... Da-i mereu gaz!
Usor de zis, dar greul era pentru mine sa ajung în apropierea masinii si sa-mi gasesc acolo un sprijin, ca sa nu fiu zvârlit în roata ce se învârtea ametitor. Dupa multe sfortari, izbutii si pusei mâna pe manivela de gaze. Orice s-ar fi întâmplat, eram hotarât sa ramân la postul meu pâna în ultima clipa.
Partea primejdioasa pentru noi era ca ne aflam în strâmtoarea Malaca, atât de îngusta. Ce lesne s-ar fi putut întâmpla sa fim zvârliti de una din coastele colturoase sau si ne ciocnim cu un alt vas. Si mai în jos, spre Singapore, la sase sute kilometri departare, trebuia sa trecem prin arhipelagurile Riouw si Lingga, cu numeroasele lor insulite presarate din loc în loc. Furtuna ne mâna tocmai spre aceste grupe de insule si datorita vitezei enorme cu care eram târâti pe valuri, am fi putut ajunge acolo înainte ca furtuna sa se fi potolit.
Vasul dantuia, gemea, zvârlea ca un cal naravas. În fiecare clipa se parea ca se va desprinde din încheieturi si un singur gând îmi mai framânta mintea: cât va mai dura pâna sa gasim odihna de veci?
Încetul cu încetul însa devenii nesimtitor fata de toate primejdiile; dadeam înapoi manivela de gaz când elicea se rotea în aer, apoi o aduceam la loc când revenea

în apa. Ceasuri de-a rândul ramasei astfel, fara sa-mi mai pese de nimic, ca un automat, tinând privirea atintita asupra motorului.
Deodata se deschise brusc usa spre sala masinii. O faptura înalta îsi croi drum cu greu spre mine. Era Pongo, care se tinea cu o mâna de tancul cu titei si cu cealalta întindea spre mine o cutie cu conserve.
— Masser manânca! racni el.
Bunul urias izbutise – Dumnezeu stie cum! – sa încalzeasca niste conserve pe sobita electrica si dupa cum aflai mai târziu, îl schimbase pe capitan si Marian la cârma, pentru ca acestia doi sa poata mânca si ei. Dadui pe gât la repezeala supa întaritoare, apoi privii la ceas. Se scursesera opt ore de când stateam la postul meu. Ce se întâmplase pe punte în vremea asta si cum o dusese capitanul si Marian?
Un gând îmi strafulgera prin creier si ma înspaimânta. Cu viteza ametitoare pe care o avea goeleta, trebuia sa fi ajuns acum în labirintul grupurilor de insule. Si cum va izbuti capitanul – cu toata experienta lui îndelungata – sa treaca nevatamat, pe întuneric, printre stânci si gherdapuri?
Nici nu-mi sfârsii bine gândul ca goeleta se si apleca într-o parte. Se parea ca o mâna uriasa ar fi apasat-o în apa. Eu si Pongo furam zvârliti într-un ungher. Cu siguranta ca acum venise sfârsitul, caci stiam ca furtuna îsi schimbase directia. Se îndrepta spre nord. Daca goeleta îsi va relua iarasi directia, atunci am fi zvârliti

de coasta peninsula Malaca – daca nu vom fi si trecut de Singapore.
Si micul vas îsi relua pozitia dreapta si facu un viraj brusc spre stânga. Izbutii sa ajung iarasi la motor ca sa deservesc manivela de gaze. În jumatatea de ceas urmatoare trebuia sa se hotarasca daca vom fi zvârliti pe coasta sau vom fi târâti în Marea Chineza de Sud, pe dinaintea insulelor Anambas.
Pongo parasi încaperea iar eu continuam sa stau cu îndârjire la postul meu.
Timp de douazeci de minute furam zvârliti spre nord. „Zvârliti", da, caci nu mai era mers normal de vapor. Furtuna parea sa fi sporit si mai mult, caci trupul de fier al goeletei trosnea si tremura sub izbiturile valurilor cari îl împingeau înainte.
Înca vreo câteva clipe si vom sti daca lasasem în urma strâmtoarea Malaca. Traiam clipe de groaza asteptând izbitura cu care vasul nostru va fi zvârlit de coasta stâncoasa.
Avuram noroc însa. Singapore se afla în urma noastra si acum ne îndreptam spre Marea de Sud a Chinei. Mai eram amenintati de labirintul insulelor Anambas, dar trageam nadejde ca vom scapa si de ele.
Ceasurile se scursera din nou unul dupa altul. Abia ma putem tine pe picioare, caci aerul îmbâcsit si înabusitor sporea oboseala la culme. Si numai gândul la Marian si la capitan, cari stateau neobositi la postul lor primejdios, îmi încorda vointa Ia extrem.

Uraganul parea sa se potoleasca. Trebuie sa fi fost ceasurile noua dimineata, deci fuseseram împinsi iarasi timp de vreo opt ore spre nord. Cu viteza pe care o aveam, desigur ca trecusem de mult insulele Anambas. Daca furtuna ne va mâna si de-acum încolo cu aceeasi viteza, în alte opt ceasuri atingeam, poate, coasta Cochinchinei franceze.

Tot atât de brusc precum izbucnise, taifunul se potoli. Marea ravasita ne mai zvârlea încoace si încolo, dar primejdiile trecura. Lasai motorul sa mearga în voie si urcai scarita ce ducea la punte. În aceeasi clipa, se ivi Pongo si-mi zâmbi voios.

— Pongo dormit bine – zise el – cum doarme Massers, Pongo sta la cârma.

Era dat dracului uriasul nostru! Izbutise sa doarma linistit câteva ceasuri, fara sa-i pese de primejdiile în cari pluteam. Dar asta ne prindea bine noua, caci acum puteam sa ne lasam în voia somnului de care aveam atâta nevoie.

Amândoi ne îndreptaram spre puntea pe care stateau Marian si capitanul Larrin. Erau într-adevar la capatul puterilor si dadura doar din cap când Pongo însfaca roata fara multa vorba si aproape le porunci sa se duca la culcare. Clatinându-se ca niste oameni beti, coborâra scarita ce ducea la cabine si când – dupa ce ramasei câteva clipe pe punte ca sa-mi primenesc aerul din plamâni – mersei si eu dupa dânsii, gasii pe Marian adormit pe canapeaua din prima cabina, în vreme ce capitanul

intrase în cabina de lux în care-l descoperisem eu.
Canapeaua era destul de lata pentru doi oameni si dupa ce ma încredintai ca si legionarul dormea adânc, îl împinsei pe Marian spre perete si ma întinsei în voie.
Din nefericire, însa, odihna noastra n-avea sa fie de lunga durata. Sa fi trecut vreo doua ceasuri când furam treziti cam brutal de usa cabinei deschisa cu zgomot. Buimacit de somn deschisei ochii si ma holbai la un locotenent de marina francez care, tot atât de surprins ca si mine, se oprise în usa masurându-ma cu privirea. Îndaratul lui se ivira doi marinari.
Ma ridicai încetisor si întrebai:
— Ce s-a întâmplat? Cum ati ajuns pe goeleta?
— Ah, dumnealui e neamt, raspunse el într-o germana fara cusur si avui impresia ca fata lui e întunecata de un nor.
— Dati-mi voie sa ma prezint: sunt locotenentul Morrin de pe crucisatorul cuirasat „Aigle". Suntem în drum spre Saigon si am zarit goeleta dv. Mare noroc ati avut ca ati scapat cu bine de taifun. Ne-a atras atentia timonierul dv. cu înfatisarea lui fioroasa si atunci capitanul mi-a ordonat sa viu încoace sa vad ce si cum.
Abia acum îmi dadui seama ca vasul era oprit si nu se auzea nici duduitul motorului. Mirat, întrebai pe Francez:
— A oprit Pongo motorul?
— Pongo se numeste negrul? Un nume care spune multe... Da, când i-am facut

semn a disparut sub punte si imediat goeleta s-a oprit. Mai ca-mi era frica sa viu încoace când am vazut aplecându-se peste parapet mutra grozava a lui Pongo acela. El, dupa cum vad, pare sa fie totul în ordine aici. D-ta esti proprietarul?
— Nu; întâmplator am ajuns pe goeleta pe coasta Sumatrei si furtuna ne-a zvârlit încoace.
— Aha! Întâmplator... care va sa zica.
— Pe chipul frumos al tânarului ofiter ivi o umbra de banuiala.
— N-ai vrea sa-mi povestesti ceva mai amanuntit cum s-au petrecut lucrurile? urma el.
— Asa, ca la interogatoriu? facui eu râzând. Cum sa nu, de ce n-as povestii.
Pe scurt îi istorisii aventurile prin cari trecusem si fuga din fata batasilor.
— Ah! facu el când sfârsii de povestit.
— Asa dar, pe capitanul Larrin l-ati gasit legat si cu calus în gura? Hm... foarte ciudat. Si unde se afla capitanul acum?
Omul parea banuitor, ceea ce nu i-o puteam lua în nume de rau, caci toate aventurile noastre pareau de necrezut. Ma gândeam însa ca Larrin va întari spusele mele.
Capitanul se afla în cabina de alaturi, aceeasi în care l-am gasit legat.
Spunând asta ma apropiai de perete si apasai pe butonul ascuns care deschidea usa secreta. Zadarnic însa, lemnul nu se clintea si usa ramase închisa.
— Drace! facui mirat. S-a închis Larrin înauntru?
De-abia acum se trezi Marian; se holba si el câteva clipe la locotenent, apoi sari de

pe canapea. Politicos ca un adevarat om de lume, se prezenta si zise:
— Desigur ca prietenul meu v-a si povestit aventurile prin cari am trecut. Îmi pare bine ca a ati dat peste noi, caci cred ca acum ne putem socoti în siguranta. N-a fost de loc placuta calatoria pe furtuna. Ce tot robotesti pe acolo, Robert? Usa nu vrea sa se mai deschida?
— Nu. Pare ca Larrin s-a închis înauntru.
— As! Ia bate si tu nitel mai cu putere.
Îi ascultai sfatul, dar degeaba. Deodata se ivi Larrin, însa în spatele marinarilor…
Îl priviram înmarmuriti; care va sa zica goeleta îsi avea tainele sale, caci cabina ascunsa trebuia sa mai aiba o iesire, tot atât de tainuita. Locotenentul se întoarse când cei doi marinari rostira numele capitanului.
— Ah, capitanul Haridell! exclama el mirat. Cum ai ajuns d-ta aici? Te credeam în marea Javei…
— As dori sa-ti vorbesc intre patru ochi. Locotenent Morris, raspunse capitanul. Trebuie sa-ti fac o comunicare.
— Bine, bine, sa mergem pe punte. Si eu am sa te întreb multe.
Locotenentul, care vorbise frantuzeste cu capitanul, ni se adresa noua pe nemteste:
— Ma iertati, domnilor, as dori sa-l ascult întâi pe capitan.
Parasi cabina – împreuna cu acesta, iar noi ramaseram cu gura cascata – cum s-ar zice. Hasting, care se trezise si el în vremea asta. Mormai cu mirare:
— Sa ma bata Dumnezeu daca pricep ceva. De ce ni s-o fi recomandat

capitanul cu alt nume? Hm... parerea mea e ca nu i se poate acorda nici un pic de încredere. Si-apoi ma tem ca vom avea de întâmpinat greutati mari cu francezul ala.
— Drace! facu Marian, toata chestia e într-adevar ciudata. Dar, în definitiv, ce poate avea cu noi capitanul? Noi l-am scapat doar de la o moarte cumplita. Ca sa fiu, însa, drept, trebuie sa marturisesc ca privirile lui de mai înainte nu prea prevesteau ceva bun. Si nici marinarii de la usa nu mi-au placut. Impresia mea e c-am fi prizonieri.
— Atunci sa vedem daca ne vor lasa sa urcam pe punte, propusei eu.
Ma îndreptai spre usa si vrui sa trec pe dinaintea celor doi marinari. Dar ei mi se asezara în cale si începura sa mângâie amenintator paturile revolverelor, ce le ieseau de la brâu.
— Porunca domnului locotenent! Mârâi cel mai înalt. Domnii n-au voie sa paraseasca aceasta cabina.
— Asa stau lucrurile, care va sa zica! facui eu, înfuriat. Si adicatelea sa ne lasam noi tratati ca prizonieri?
Marinarul înalta din umeri si trase pe jumatate afara revolverul. Îmi spusei atunci ca omul avea porunca de la superiorul sau si nu putea trece peste ea. Ma întorsei mormaind o înjuratura si ma asezai alaturi de Marian, care luase loc linistit pe canapea, de unde urmarise cu interes demersul meu.
— Putina variatie, ai? râse el. Dar domnul Hasting pare sa aiba dreptate cu temerile sale. Am impresia ca ne

ameninta o furtuna cu care vom avea mai mult de furca decât cu taifunul ala din care am scapat cu bine. Banuiesc ca onorabilul capitan Haridell, cu goeleta lui, a apucat-o pe cai oprite si acum ne jertfeste pe noi ca sa-si salveze el pielea.
— Asta-i acum! izbucnii eu, din ce în ce mai întarâtat. Dar la urma urmei cred ca va trage în cumpana cuvântul nostru când vom expune lucrurile asa cum s-au întâmplat în realitate si asta sub prestare de juramânt.
— Uiti însa, dragul meu, ca în general acuzatii nu prea ajung la juramânt, raspunse Marian, calm.
— Tie iti mai arde de gluma! facui cu furios.
— Ce vrei, draga, fac si eu haz de necaz. Crezi ca nu-mi dau seama ca ne aflam într-o situatie primejdioasa? Daca Haridell va depune strâmb împotriva noastra, dam de bucluc, fara doar si poate. Dar, în definitiv, afirmatiile noastre ar putea fi întarite de colonelul van Greeve si Daendels.
— Nu-mi vine sa cred ca francezii îsi vor da atâta osteneala cu noi.
— A! Locotenentul pare sa fi chemat ajutor. Vreo zece oameni urca tocmai pe punte.
Auzeam lamurit pasii greoi ai noilor sositi. Ma temeam ca Pongo va face vreo fapta nechibzuita, dar se vede ca locotenentul Morrin avea un... respect atât de mare de uriasul negru încât nu vroia sa-si primejduiasca zadarnic oamenii. Se folosi deci de viclenie si

izbuti, caci deodata bunul nostru tovaras se ivi în cabina si întreba:
— Massers chemat Pongo? Ce vreti face Pongo?
Furam scutiti de raspuns însa, caci acum aparu locotenentul, însotit de alti doi marinari, cari se postara si ei la usa.
— Domnilor, începu el, e foarte bine ca Negrul pricepe limba dv. si l-am putut trimite jos. Daca s-ar fi împotrivit, ar fi fost împuscat. Tin sa va spun ca trebuie sa va considerati ca prizonieri. Capitanul Haridell a formulat împotriva dv. învinovatiri atât de grave, încât va trebui sa raspundeti în fata justitiei din Saigon. Capitanul crucisatorului cuirasat „Aigle", comandantul Mort, a mai trimis zece marinari pe bordul acestei goelete, asa ca orice împotrivire din partea dv. ar fi zadarnica. Fara însotitor n-aveti voie sa parasiti cabina. Afara de asta va cer sa predati armele!
— Fireste ca trebuie sa ne supunem fortei, raspunse Marian, calm – si mare noroc au avut oamenii dv. ca l-ati putut îndemna prin siretlic pe Pongo sa vie încoace. Dar n-am putea afla ce crime am faptuit? Asa, de curiozitate!
— Cred c-o stiti mai bine decât mine, zise ofiterul, rece. Nu intra în sarcina mea sa va judec; am primit doar ordinul sa va aduc prizonieri la Saigon. Repet cererea de a-mi preda armele!
În acelasi timp facu un semn celor patru marinari de la usa, iar acestia îsi scoasera îndata revolverele.
N-aveam încotro, trebuia sa predam armele noastre minunate.

În vreme ce pe mine mânia ma tintuise locului, Marian strânse armele si le aseza pe masa. Numai sulita lui Pongo lipsea. Probabil ca uriasul o pusese în alta cabina. Si mai observai ca Marian nu predase minunatele noastre pistoale „Parabellum". Cu dibacie de scamator se pricepuse sa le ascunda în fundul canapelei.
— Poftim, domnule locotenent, zise apoi cu amabilitate. Cred însa ca ni se vor da îndarat armele îndata ce se va dovedi nevinovatia noastra?
— Veti capata totul înapoi daca va iesi la iveala nevinovatia dv. – raspunse Morrin cu asprime. Nu cred însa ca veti putea dovedi aceasta nevinovatie.
Marian privi îngândurat spre marinarul care, la porunca locotenentului, strânse armele de pe masa.
— Da, va fi greu – murmura el – caci tribunalul din Saigon, care desigur ca va fi format din ofiteri de marina, îti va crede mai curând pe camarazii lor decât pe noi. Zau sunt curios sa stiu ce fel de minciuni le-a spus Larrin ala, sau Haridell, ori cum dracu se numeste!
Dupa ce armele fura strânse, locotenentul Morrin deveni ca prin farmec foarte energic.
— Te opresc sa vorbesti astfel despre compatriotul meu! striga el. Ar fi mai bine pentru voi daca ati marturisi totul pe fata, în loc sa va îngreuiati situatia prin astfel de aprecieri. Fireste ca voi raporta despre felul cum v-ati purtat.
— Banuiam eu asta, raspunse Marian, fara sa-si piarda cumpatul. N-avem

încotro; acum îmi vei da voie sa-mi continui somnul întrerupt. Când vom ajunge la Saigon, te rog sa ma trezesti.
Apoi se întinse pe canapea în spatele meu si se întoarse cu fata la perete. Morrin arunca spre el o privire furioasa si parasi cabina. Usa fu încuiata pe dinafara, pe când eu uitam uluit rând la Hasting, când la Pongo.
Negrul facea o mutra atât de nedumerita încât ma pufai fara voie râsul.
— Da, da, sarmane Pongo, din cauza noastra ai intrat si tu la apa acum. De francezii aia nu scapam noi atât de usor.
— Pongo face ce massers face raspunse credinciosul urias.
— Bun. Atunci te sfatuiesc sa te culci si tu. Marian a facut tot ce se putea face mai bun în situatia noastra. Ia paturile noastre si asterne-ti un culcus!
În vreme ce Pongo îmi urma sfatul, Hasting zise:
— Acum l-am recunoscut. Îmi pare rau, domnilor, dar trebuie sa marturisesc ca prezenta mea va îngreuia si mal mult situatia dv. Locotenentul Morrin acesta luptase împotriva noastra în razboi si cu prilejul unul asalt, nenorocirea a vrut ca, sa ucid pe fratele lui. El m-a vazut si a jurat sa se razbune. Pâna acum nu m-a recunoscut, dar în Saigon o voi pati-o rau de tot si dv. de asemenea.
— Poate ca setea de razbunare s-a micsorat în cursul anilor – zise Marian. Socot însa ca chiar si fara asta tot rau ne va merge, caci mi-am atras si eu mânia domnului locotenent. Sa asteptam evenimentele si pâna atunci, eu zic sa

dormim. În fata justitiei trebuie sa fim odihniti si cu mintea limpede, ca sa ne putem apara cum ne-om pricepe mai bine.
Si chiar asa facuram.

II.
CONDAMNATI.

SAIGON, CAPITALA COLONIEI franceze Cochinchina, e asezat în delta fluviilor cari se împreuna în „Koi-loi-rap", la vreo nouazeci si sase kilometri departare de mare. În timpul fluxului, vasele pot intra acolo si când, a doua zi, furam dusi pe coverta goeletei. Stateam alaturi de „Aigle" în port, în fata arsenalului.
Sub escorta puternica furam condusi la cazemate si acolo închisi într-o încapere maro, întunecoasa. Privirile soldatilor pe cari îi întâlniram în drumul nostru se îndreptau cu frica asupra lui Pongo, care însa pasea linistit si resemnat alaturi de noi. Era hotarât sa împartaseasca soarta „Massers"-lor sai, dar nu pricepea nimic din toata încurcatura asta.
Dupa ce cheia se rasuci de doua ori în broasca pe dinafara, ne uitaram în tacere unul la altul, apoi examinaram încaperea, care însa nu continea decât vreo câteva paturi de campanie, fixate de pereti. Eram îngrijorati de soarta lui Hasting, care fu dus în lanturi de doi marinari. Caci locotenentul Morrin îl recunoscuse când fu adus pe punte si uitând de disciplina ofitereasca, îl împrosca cu blesteme si înjuraturi murdare. Sarmanul de el! Medicii nu-si

vor mai da osteneala cu dansul, stiind cine este.
Ma înselam însa, dupa cum aflai mai târziu. Doctorii facura totul ca sa-l însanatoseasca cât mai repede... pentru ca sa aiba si el parte de suferintele harazite noua.
— Cred – rupse tacerea Marian – ca daca ne-om întinde pe fânul de pe paturile alea vom capata niste tovarasi cari, în zoologie, se numesc plosnite. Sa tragem nadejde însa ca vom fi dusi curând în fata tribunalului si vom fi scutiti astfel de neplacerea aceasta. Deocamdata voi ramâne aici unde sunt.
— Ar face mai bine domnii aia sa ne dea ceva de mâncare, caci n-am mai îmbucat nimic de multe ceasuri.
Abia rostii cuvintele acestea ca cheia se rasuci în broasca si usa fu deschisa. Cinci soldati intrara înauntru, dintre cari patru ramasera afara, cu revolverele în mâna, în vreme ce al cincilea aseza jos o oala mare cu un lichid din care ieseau aburi. Fara un cuvânt indivizii se îndepartara si usa fu încuiata Ia loc.
— Hm... nu cred sa fie cafea Mecca, îsi dadu cu parerea Marian. Dar tot e bine ca e ceva cald.
Oala continea un fel de ciorba. Era greu sa-i stabilesti compozitia. Si nici prea întaritoare nu parea sa fie, dar avu cel putin darul sa puna capat simfoniei din stomacurile noastre. Pongo astepta pâna ne-am saturat noi, apoi goli ce mai ramasese în oala.
— Asa! facu Marian, stergându-se pe gura cu mâneca. Acum cred ca ne vor

aduce la interogatoriu.
Dar francezii nu se grabeau. Se facu seara si oala mai fu adusa de doua ori; la prânz ni se daduse si câte o jumatate de pâine de cap. În cele din urma ne vazuram siliti sa ne întindem pe paiele suspecte. Si dupa cum avuram prilejul sa ne încredintam, plosnitele nu lipseau deloc... Ba dimpotriva, erau atât de multe ca nu stiam ce sa facem cu ele...
Astfel trecura trei zile în care timp trupul meu devenise o cârpa...
În sfârsit, în dimineata zilei a patra, îsi facu aparitia o trupa de doisprezece soldati condusa de un subofiter, care ne porunci sa-l urmam. În fata, sase oameni cu revolverele în mâna, în spate alti sase la fel.
— Astfel furam condusi pe niste scari ca vai de lume, apoi prin ganguri înguste.
În cele din urma ajunseram într-un coridor mai luminos si furam opriti în fata unei usi mari, prin care intra subofiterul. Dupa câteva minute de asteptare încordata, usa se deschise iarasi si militarul ne porunci aspru sa intram. Încadrati de escorta pasiram într-o sala mare.
În dreapta acesteia se afla o masa lunga, îndaratul careia stateau câtiva ofiteri superiori de marina. Asa dar, curtea martiala, dupa cum ne temusem. Furam condusi în fata acestei mese si însotitorii nostri se postara lânga noi cu revolverele ridicate.
La mijlocul mesei statea un ofiter batrân cu tresele de amiral pe mâneca. Avea chipul aspru si ochii sai erau îndreptati

asupra noastra cu o expresie rece, nemiloasa. Alaturi de el se afla un capitan, la a carui vedere ma înfiorai. Omul acesta parea însasi întruchiparea mortii, cu capul lui plesuv, ochii negri afundati în orbite, cu buzele subtiri si supte, cu dintii mari, galbeni, cari pareau sa rânjeasca mereu. Si spaima mea deveni si mai mare când amiralul facu un semn capitanului acestuia si zise încetisor:

— Capitane Mort, d-ta ai luat prizonieri pe oamenii acestia. Citeste-le capetele de acuzare ce le aduce capitanul din marina comerciala Haridell.

Capitanul Mort (Mort – moarte, în limba franceza) – ce nume predestinat!

Îsi ridica binisor trupu-i înalt si slab, lua o hârtie de pe masa si citi cu glas rece:

— Subsemnatul, Pierre Haridell, declar sub juramânt urmatoarele:

Amiralul îl întrerupse:

— O clipa, capitane Mort! Nu cunosc raportul locotenentului Morrin.

— Locotenentul Morrin e înca în lazaret, se grabi sa raspunda un ofiter.

— Atunci s-asteptam pâna vine.

Amiralul se întinse în fotoliu si privi tavanul înnegrit al salii, în vreme ce capitanul Mort se aseza la loc si se facu ca studiaza documentul.

Ma uitai pe furis la Marian care facea o mutra plouata. De sigur, se gândea ca si mine ca nu se va putea astepta la îndurare din partea acestor oameni. Si cum ne-am fi putut apara când suspectul capitan Haridell ne pusese în spinare

cine stie ce grozavii, întarindu-si spusele prin juramânt false.
Usa se deschise brusc, locotenentul Morrin intra în sala si raporta:
— Acuzatul Hasting poate fi interogat. Am pus sa-l aduca pe o targa.
Doi soldati adusera înauntru pe legionar. Arata foarte bine la fata, dar privirea pe care o îndrepta spre noi era trista. Banuia de sigur ce soarta ne asteapta.
Amiralul îl masura câteva clipe din ochi, apoi se adresa capitanului Mort:
— Te rog, capitane, citeste acuzatiile împotriva acestor patru oameni.
„Moartea" se ridica iarasi si începu:
„Subsemnatul Pierre Haridell declar sub juramânt urmatoarele:
„În ultima mea calatorie spre peninsula Malaca, goeleta mea „Faucon" se ciocni de un vas de marfa si capata avarii atât de mari încât ma vazui silit s-o aduc într-un santier din Singapore. Deoarece însa aveam de adus la îndeplinire însarcinari importante, am împrumutat goeleta „Duvel" de la armatorul caruia apartinea vasul cu care m-am ciocnit. Fui nevoit sa iau si echipajul acestui vas, urmând ca al meu sa astepte pâna se va fi reparat „Faucon"-ul. Din echipajul goeletei „Duvel" faceau parte si cei trei Europeni: Farrow, Hasting si Bertram, precum si negrul Pongo. Am parasit Singapore pornind în sus prin strâmtoarea Malaca. Intentionând sa mergem la Olehleh, portul din Kota-Radja. Dar în timpul noptii – ne aflam cam prin dreptul lui Deli – auzii pe bord împuscaturi si zgomot de lupta. Iesii repede din cabina,

fui însa imediat culcat la pamânt de uriasul Pongo. Ma trezii dupa câteva ceasuri într-o încapere întunecoasa, care servea drept magazie pentru unelte. Usa era încuiata. A doua zi fui scos afara de negrul acesta grozav si condus în fata lui Farrow, care facea acum pe stapânul goeletei. Hasting – nu stiu de unde gasise o uniforma a legiunii straine olandeze – zacea ranit în pat. Cu un rânjet cinic, Farrow îmi aduse la cunostinta ca restul echipajului îsi gasise mormântul în stomacurile rechinilor si ca daca eu fusesem crutat de aceeasi soarta era pentru ca avea nevoie de mine, în scopul aducerii la îndeplinire a unui plan special. Îmi recomanda însa sa ramân linistit în închisoarea mea de pe vas, altminteri nu garanteaza daca negrul Pongo nu ma va reduce la tacere, Apoi fui iarasi închis. Pe la amiaza izbucni taifunul. Ma credeam pierdut, dar europenii se dovedira a fi marinari destoinici si izbutira sa aduca goeleta în Marea de Sud a Chinei. Când auzii însa ca motorul fusese oprit si când îmi ajunse la urechi sunetul limbii mele materne, începui sa dibuiesc prin întunericul celulei mele pâna dadui de un cleste. Nemernicii lasasera cheia în broasca pe dinafara si vârful el iesea putin pe gaura înauntru. Apucai cu clestele vârful acesta si astfel izbutii sa deschid usa. Ma furisai apoi sus unde dadui de liberatorii mei, locotenentul Morrin cu vitejii sai marinari de pe crucisatorul cuirasat „Aigle”. Sustin ca cei trei Europeni: Farrow, Bertram si

Hasting apartin bandei care de ani de zile jefuiesc sistematic vasele de comert de prin

marile acestea, pe cari apoi le scufunda.
Marturisirile acestea le întaresc sub juramânt în fata lui Dumnezeu.
Capitan Haridell”
Capitanul Mort tacu si se aseza pe scaun, atintind asupra noastra privirea-i batjocoritoare. Dupa aceea se ridica amiralul:
— Desigur ca acuzatii vor nega învinuirile ce le aduce onorabilul capitan Haridell si vor minti cu semetie. Dar juramântul compatriotului nostru are mai multa valoare decât minciunile strainilor. De aceea îi sfatuiesc pe acuzati sa faca marturisiri sincere, pentru ca si judecatorii sa fie indulgenti cu dânsii. Acuzat Farrow, ce ai de spus?
Marian sovai câteva clipe, apoi se uita tinta la amiral si istorisi calm aventurile noastre de când am pasit pe pamântul Sumatrei. Când sfârsi, lua cuvântul amiralul, care nici nu tresarise în tot timpul acesta, desi ceilalti ofiteri zâmbeau pe sub mustata:
Ai nascocit o istorie foarte frumoasa dar, din pacate, în fata ei sta juramântul capitanului Haridell. Precum vad, nu vrei sa te folosesti de indulgenta domnilor judecatori. Treaba d-tale. Urmarile le vei vedea.
— Acuzat Bertram, vrei sa marturisesti?
Primul meu gând era sa le arunc în fata toata furia care se îngramadise în sufletul meu, dar îmi dadui seama ca n-as fi

câstigat nimic cu asta. de aceea ma marginii sa dau din cap.
— N-am nimic de marturisit, adaogai. Povestirea prietenului meu corespunde adevarului, pe câta vreme capitanul Haridell a mintit.
Ofiterii se încruntara; amiralul ma privea rece si se adresa legionarului:
— Acuzat Hasting, ce ai d-ta de spus?
— Cer sa fie încunostintat capitanul Daendels din Edi. El va dovedi nevinovatia mea si a domnilor cari sunt cu mine.
— Tribunalul va delibera asupra cererii dumitale. Acuzatul Pongo nu va fi interogat deoarece marturisirile sale nu pot avea nici o valoare. Acuzatii sa fie dusi pe coridor, în vreme ce tribunalul va chibzui.
Locotenentul Morrin veni în fata noastra cu revolverul ridicat:
— Acuzati, parasiti sala!
Cei doisprezece soldati ridicara si ei revolvere e întoarseram spatele judecatorilor si iesiram pe coridor. Hasting fu adus cu targa.
Asteptaram acolo vreo jumatate de ora, apoi usa fu deschisa si un ofiter striga:
— Locotenent Morrin, adu-i pe acuzati înauntru!
Procesiunea pasi iarasi în sala si lua loc în fata mesei tribunalului. Amiralul se ridica si ceilalti ofiteri îi urmara pilda. Apoi se adresa capitanului Mort:
— Capitane Mort. Citeste acuzatilor sentinta tribunalului.
Si din nou rasuna glasul aspru al „Mortii”:

„Data în Saigon.
Acuzatii Farrow, Bertram, Hasting si negrul Pongo sunt învinovatiti de piraterie. E drept ca nu putem aduce dovezi si de aceea tribunalul – dupa o lunga deliberare – a renuntat sa aplice pedeapsa cu moartea prevazuta pentru astfel de fapte.
Deoarece însa acuzatii au pus mâna cu forta pe goeleta „Duvel", închiriata de capitanul Haridell, ucigând, cu prilejul acesta, restul echipajului si luând prizonier pe capitanul Haridell.
Sunt condamnati la câte douazeci de ani munca silnica în Cayenne. Capitanul Mort îi va duce la destinatie pe condamnati pe bordul crucisatorului cuirasat „Aigle". Hasting va fi transportat si el dupa însanatosire.
Se respinge propunerea de a se lua informatiune asupra condamnatilor de la guvernul olandez al Indiilor neerlandeze, deoarece asemenea interventie n-are nici un rost.
Presedintele Curtii Martiale, Amiral Landier".
Capitanul lasa jos documentul si-si atinti privirea asupra noastra. Dar daca se asteptase sa ne vada înspaimântati atunci se înselase. Noi ne gândeam ca vom fi condamnati la moarte si când colo... o simpla condamnare la douazeci de ani munca silnica. Fleac!
— Mai au ceva de zis condamnatii?
Hasting se grabi sa raspunda:
— Rog sa fiu transportat la Cayenne împreuna cu tovarasii mei de suferinta. Rana mea e pe cale de vindecare si cred

ca ma voi însanatosi pe deplin în infirmeria crucisatorului cuirasat „Aigle”.
Amiralul privi pe ceilalti membrii ai tribunalului. Si deoarece acestia dadura din cap, se adresa capitanului Mort:
— Adauga în sentinta, capitane Mort: Condamnatul Hasting va fi transportat si el la Cayenne împreuna cu ceilalti, aceasta conform dorintei sale. Locotenent Morrin, condu afara pe condamnatii.
Facuram o plecaciune ironica judecatorilor nostri, apoi ne lasaram condusi în temnita noastra. Hasting fu dus în lazaret.
Când usa grea se închise dupa noi, Marian izbucni într-un râs amar:
— Ei, draga Robert, ce zici tu de dreptatea asta? Pentru ca un ticalos a jurat fals, suntem noi condamnati la douazeci de ani munca silnica. Si daca am protesta, ne-am înrautati si mai mult soarta. Tot e însa bine ca nu ne-au condamnat la moarte si atâta vreme cât traim nu trebuie sa ne pierdem nadejdea.
— O sa fac asa ca sa nu ramân prea mult în Cayenne, raspunsei eu. Ori te pomenesti ca tu ai de gând sa înghiti cei douazeci de ani?
— Ca prost ma crezi! Pe când ne aflam înca sus, am chibzuit cum am putea fugi mai lesne. Au mai izbutit ei si altii.
— De ce n-am reusi si noi?
Vrui sa raspund ceva, dar tocmai atunci scârtâi cheia în broasca. Se vede ca ne tineau drept oameni foarte primejdiosi, caci o trupa întreaga de soldati ramase în usa cu armele întinse, în vreme ce locotenentul Morrin striga înauntru:

— Din ordinul tribunalului condamnatii vor fi transportati imediat pe bordul crucisatorului „Aigle”. Înainte, mars!
Domnii judecatori pareau ca vor sa se scape de noi cât mai curând. Era mai bine asa, caci în Saigon nu era rost sa întreprindem nimic. Abia când vom fi ajuns pe vestita insula Cayenne, puteam pune la cale ceva.
Încadrati de o companie întreaga de soldati, furam adusi în port si predati în mod oficial capitanului Mort. Individul nici nu ne învrednici cu o privire, ci facu doar un semn lui Morrin. Furam condusi pe niste scari înguste de fier în pântecele urias al crucisatorului cuirasat, pâna când fu deschisa o usa de fier înaintea noastra si intraram într-o încapere strâmta si întunecoasa: temnita noastra pentru toata durata calatoriei.
Distanta dintre Saigon si Cayenne este de douazeci de mii de kilometri. Saptesprezece zile încheiate petrecuram în închisoarea noastra strâmta, în întuneric si umezeala, în aerul acela împutit, capatând mâncare putina, în schimb paduchi din belsug...
Dupa o noapte nelinistita, care parea ca nu se mai sfârseste, furam treziti dimineata de zanganitul lanturilor ancorei.
— Dupa socoteala mea cred c-am ajuns, zi e Marian. Slava Domnului! Fie cum o fi pe insula, numai sa mai respiram nitel aer curat si sa vedem soarele deasupra noastra.
— Cum o fi ducând-o bietul Hasting? întrebai eu. Nu si-o fi descarcat

locotenentul Morrin vechea sa ura asupra lui?
— O vom afla noi curând. Uite ca ciorba de dimineata soseste azi mai de vreme.
— Dar-ar Domnul sa fie pentru ultima oara!
Ca de obicei, patru marinari înarmati, însoteau pe camaradul lor care ne aducea fiertura. Pâna acum nu schimbasem nici o vorba cu el, dar astazi Marian îl întreba:
— Îmi dai voie, camarade: am ajuns la Cayenne?
— Da, am ajuns! raspunse marinarul rânjind. Va bucurati, ticalosilor, ai? Putintica rabdare, veti duce dorul curând dupa camera asta frumoasa, când soarele va va arde creierii din cap.
Ce era sa-i raspundem? Desi stiam ca e chiar asa cum spunea el, nadejdea libertatii ne facea sa vedem viitorul în culori trandafirii.
Abia pe la amiaza fu deschisa iar usa carcerei noastre. Locotenentul Morrin în persoana îsi facu aparitia.
— Am ajuns, zise el scurt. Pregatiti-va!
Ca oameni politicosi ce eram, ne înclinaram în fata lui si Marian zise cu amabilitate:
— Suntem gata, domnule locotenent. Îmi permit sa va multumesc, în numele meu si al tovarasilor mei, pentru ospitalitatea ce ne-ati acordat-o pe „Aigle”.
— Lasa ca v-o trece voua pofta sa va bateti joc! Racni Morrin, furios. Asteptati nitelus, voi raporta comandantului cum întelegeti sa va purtati.

— Atunci va rog sa nu treceti cu vederea, sa-i spuneti ca am fost condamnati cu totul pe nedrept.
— Afara, ticalosilor! racni Morrin spumegând de furie. Blestematilor, va va pieri repede gustul sa trancaniti. Afara! Si la cea mai mica miscare suspecta, glontul v-asteapta!
— Haide, Robert, sa parasim hotelul asta neospitalier, zise Marian, glumet cum era de felul lui. Pongo, ni s-a dat ordin sa fim linistiti.
— Pongo fie linistit, daca si Massers linistiti, mormai uriasul.
Încadrati de o escorta puternica, furam condusi pe punte. La început a trebuit sa închidem ochii, neobisnuiti cu lumina soarelui: apoi zariram pe Hasting, care statea vesel lânga noi si ne zâmbea cu ochi stralucitori. Ne fu dat numaidecât sa-i vedem pa noii nostri stapâni, doisprezece soldati coloniali francezi, cu fetele salbaticite, arse de soare. Erau condusi de un locotenent, caruia i se adresa Morrin al nostru:
— Camarade, acesti patru indivizi au fost condamnati Ia câte douazeci de ani munca silnica de catre Curtea Martiala din Saigon. Sunt foarte primejdiosi si ti-i dau în paza cu recomandatiile de rigoare.
— Lasa ca îi vom îmblânzi noii râse locotenentul, un tânar frumos, dar cu ochi ce luceau înfiorator. Îi voi trimite imediat la statia No. 6, sergentului „Bourreau”. Acolo va fi de ei si cred ca nu vor ispasi chiar pâna în sfârsit pedeapsa...

— Frumoase perspective! Sergentul Bourreau!
Mai bine n-as fi cunoscut limba franceza, ca sa stiu ca „Bourreau” înseamna „calau”.
Cei doi ofiteri luara deodata pozitia. Capitanul Mort se apropia încetisor. Ne privi nepasator cu ochii lui înfundati în orbite, apoi se adresa locotenentului colonial.
— Vino în cabina mea, locotenent Hardi. Îti voi preda documentele privitoare la acesti condamnati. Si va trebui sa-mi confirmi primirea.
— Am înteles, domnule capitan.
Fara sa ne mai învredniceasca cu o privire, capitanul Mort se întoarse si disparu în interiorul vasului. Locotenentul Hardi îl urma si dupa câteva minute se înapoie cu documentul condamnarii noastre.
— La drum, indivizilor! ne ordona apoi.
Îsi lua ramas bun de la Morrin, care îi sopti ceva, aratând spre Hasting, dupa aceea se aseza în fruntea oamenilor sai. Noi furam trecuti la mijloc si cu totii coborâram podetul care lega vasul de mal. Pasiram pe pamântul celei mai vestite insule din lume, care nu degeaba capatase numele de „Insula Dracului”.

III.
ÎN IAD.

FURAM CONDUSI PRIN STRAZILE TACUTE ale orasului vechi. Putinii locuitori pe cari îi întâlniram, aproape nici nu se sinchiseau de noi. Erau

obisnuiti, probabil, cu astfel de convoiuri triste. Strabaturam apoi orasul nou.
Despartit de cel vechi prin „Place d-armes” – Piata armelor - plantata cu portocali, apoi drumul nostru duse prin plantatii de trestii de zahar, unde domnea o caldura umeda, molesitoare. Astfel facuram cunostinta cu clima nesanatoasa a coloniei, careia ne daduse prada domnii din Saigon, pe temeiul unui juramânt fals al unui ticalos. Plantatiile de trestii de zahar fura înlocuite la un moment dat prin tufe de mirodenii si dupa ce trecuram de acestea se ivira în fata noastra sirurile lungi de baraci, cari serveau de locuinte deportatilor. Un gard înalt de sârma ghimpata – încarcat noaptea cu curent electric, dupa cum ne informa zâmbind locotenentul Hardi – împrejmuia acest tinut al mizeriei. Ne bagara apoi în singura cladire de zid ce se afla acolo, în care se aflau birourile administratiei si locuintele functionarilor superiori.
Într-o încapere mica stateau doi slujbasi îndaratul unei mese; indivizii sarira speriati de pe locurile lor când zarira pe Pongo.
— Da, da – râse locotenentul Hardi – v-am adus niste „pasarele” simpatice. Câte douazeci de ani de caciula! Ha-ha-ha!
— Drace! Facu unul din slujbasi, atunci or fi având ei multe pe cuget. Probabil ca îi vom da pe mâna sergentului Bourreau?
— Fireste. Asta e omul care se pricepe la d-alde ei. Cheama-l imediat aici. Pâna atunci voi raporta comandantului.

Hardi intra în odaia alaturata si dupa câtva timp se întoarse cu comandantul, un om slabanog, cu chipul pamântiu. Desigur ca suferea de o boala de ficat, boala atât de raspândita la Tropice.
— Asa, asa, care va sa zica douazeci de ani! zise el nepasator, fara sa ne învredniceasca cu o privire.
— Bun. Da-le numerele respective! Documentul privitor la sentinta atârna-l în cui; când voi avea vreme îmi voi arunca ochii asupra lui. Individul ranit sa fie pus deocamdata la munci mai usoare.
Saluta pe locotenent si se retrase în odaia lui. Trebuii sa ma silesc ca si nu dau frâu liber furiei de care eram stapânit fata, de tratamentul la care eram supusi, dar Marian, care observase iritatia mea, clatina numai capul. Si apoi, n-ar fi avut nici un rost. Aici eram tratati ca „numere", cari sunt sterse cu o linie când clima ucigatoare te baga în pamânt.
Usa se deschise încetisor si un omulet intra în camera.
— Am onoare sa ma prezint, domnule locotenent! Zise el.
Era sergentul Bourreau.
Drept sa spun, altfel mi-l închipuisem eu pe calau.
— Un urias cu mutra brutala de buldog, cum se cuvenea ca sa-i stie la respect pe condamnati. Si când colo, vazui un omulet, cu fata ciudat de încretita si cu o mustata pleostita pe buze. Dar iluziile mele asupra „nevinovatiei" sale se schimbara repede când Bourreau se

apropia de noi, ascultând de un semn al locotenentului.
— Ti-am adus patru numere noi pentru „raionul” tau, sergent! îi spuse Hardi.
Chipul omuletului si în special ochii sai exprimau o cruzime de nedescris. Apoi, parca sa nu stie ce-i frica, deoarece când zari pe Pongo, un zâmbet îi flutura pe buze.
— A! Asta e un exemplar frumos pentru colectia mea! chicoti el.
Apoi privirea-i cazu asupra noastra si paru dezamagita:
— Hm, ailalti par oameni de treaba. Cât li s-a dat?
— Douazeci de ani pentru piraterie.
Chipul sau deveni stralucitor.
— Ia te uita cum se însela omul! Zau ca nu i-as fi crezut în stare de asa ceva. În sfârsit! Haideti, copii, n-are sa va mearga rau la mine.
Si zâmbi când porniram înaintea lui. Era zâmbetul copilului care se joaca smulgând aripioarele si piciorusele unei muste vii. Omul acesta parea sa fie cruzimea întrupata. Poate fara sa-si dea seama.
— Acum o sa va spalam frumusel si o sa va tundem, dragutilor, mai chicoti când furam afara. Ba si hainute noi o sa va dam.
Ne duse apoi într-o cladire ce semana cu un grajd, unde ne dezbracaram si luaram câte un dus cald. Dupa aceea veni un puscarias în uniforma vargata, ne sapuni capotele si cât ai clipi din ochi, eram rasi ca în palma. Pongo arata acum si mai putin frumos ca înainte, dar Bourreau,

care asistase la toata comedia asta, parea sa se bucure. Îsi freca mâinile si zise:
— Frumos exemplar, admirabil individ. Bun muncitor. Dar nici ceilalti nu-s de lepadat, adaoga, aratând spre noi. Pe cel din urma, ala cu rana de glont, îl vom îngriji parinteste pâna va fi în stare sa munceasca si el. De sigur ca ala e individul care a împuscat francezi de-ai nostri.
Asa dar, tot se îngrijise locotenentul Morrin ca Hasting sa n-aiba de ce se plânge dupa ce se va fi însanatosit.
Intraram în alta încapere unde ni se dadura hainele vargate. Începui acum sa-mi pierd curajul, caci cum era sa fugim în uniforma asta batatoare la ochi?
N-avui însa timp sa chibzuiesc mult, caci o durere grozava în sold ma facu sa cad la pamânt: la un semn al sergentului, un soldat ma izbise cu patul revolverului.
— Hi-hi, copilasule – chicoti omuletul – ai de gând sa visezi aici? Asta nu merge, la noapte poti s-o faci cât poftesti. Acum la munca! Crezi ca-ti vom da mâncare pe degeaba? Harnic sa fii. Altminteri... (mutra i se schimonosi înfiorator) – altminteri voi pune sa ti se faca dungi pe trup. Afara!
Se apropia de Pongo si-l izbi cu pumnul în coaste. Avea curaj omuletul, zau asa. Caci i-ar fi sunat ceasul din urma daca Marian – la care Pongo se uita întrebator – n-ar fi dat din cap cu hotarâre. Uriasul lasa ochii în jos si iesi linistit afara.
Dar sergentul întelesese întrebarea muta a lui Pongo. Se apropia de Marian si mormai:

— Care va sa zica asa stau lucrurile! Daca ai fi încuviintat, de sigur ca monstrul ala m-ar fi culcat la pamânt, ai? Bine, dragutule, las pe minei Daca nu vei fi multumit, sa nu-mi zici pe nume!
În furia lui facea impresia unui adevarat diavol. Ma miram de stapânirea de sine a lui Marian care se uita la el cu un calm uimitor. Deodata sergentul se rasuci în calcâie si porni înaintea noastra. Soldatii ne mânara din spate.
Printre baracile lungi, în fata carora soldatii îsi luau masa de prânz, merseram spre capatul lagarului. Aici se afla o baraca ceva mai mica, înaintea careia stateau la o masa lunga patrusprezece oameni. Când zarira pe Bourreau, sarira în sus. Doamne Dumnezeule, ce frica trebuie sa le fi insuflat omuletul asta, caci indivizii, cari ramasesera nemiscati, aveau înfatisarea celor mai primejdiosi criminali, cu o singura exceptie. Erau fapturi uriase, cu frunti înguste si mutre animalice. O „colectie” cu adevarat rara.
Bourreau se opri lânga masa.
— Va aduc patru camarazi, copiii chicoti el. Sunt înca putintel obraznici, racanii si trebuie sa-i îmblânzim nitelus. Îmi veti da o mâna de ajutor la asta... pricepeti... e si în folosul vostru.
Care va sa zica vroia sa ne dea pe seama acestor brute, ca sa ne „moaie” cum s-ar zice. Si ca prin farmec ticalosii ne privira cu o ura nemarginita, caci nadajduiau prin asta sa-si câstige simpatia vampirului. Dar când îl zarira pe Pongo, o umbra de spaima trecu pe chipurile lor.

— Hi-hi! râse Bourreau, va este teama de diavolul ala negru? Nu va face nimic, uite, fac cu el ce vreau.
Spunând acestea dadu din nou credinciosului nostru Pongo doi pumni zdraveni în coaste. Uriasul nici nu tresari însa, ca si cum n-ar fi simtit nimic.
— Vedeti cum l-am si îmblânzit? râse sergentul.
— Ei, tu ala, numarul paisprezece, ia sa mi-l însotesti la bucatarie pe dumnealui de ici, cu numarul cincisprezece! El va va servi, caci deocamdata va fi pus la munca usoara. Are un glont în trup, sarmanelul, trebuie sa se lecuiasca mai întâi.
Numarul paisprezece iesi din rând. El era „exceptia", despre care amintisem mai adineaori. Un tânar subtirel, cu trasaturi deschise, inteligente. Cum ajunsese el în cloaca asta, nu-mi puteam lamuri, dar suferinta care îi era întiparita pe fata lasa sa se înteleaga câte avusese de îndurat din partea acestei brute. Îmi propusei imediat sa iau sub ocrotirea mea pe bietul om si stiam ca si Marian se gândea la fel.
Numarul paisprezece se facu nevazut împreuna cu Hasting, care devenise numarul cincisprezece. Si Bourreau continua apoi prezentarile: Marian era numarul saisprezece, eu saptesprezece si Pongo numarul optsprezece.
— Asa, copii – râse el dupa aceea – acum sa va purtati bine. Sa nu care cumva sa va luati la cearta aici afara, caci s-ar putea ca gardienii sa înteleaga gresit despre ce e vorba si sa va gaureasca trupurile cu vreun glont, doua. Daca

aveti cumva oarecari neîntelegeri, judecati-va noaptea în baraca noastra. Acum mâncati repede, caci lucrul reîncepe curând!
Fiorosii nostri tovarasi râmasera tepeni când agentul se îndeparta. Noi ne apropiaram de masa si zâmbiram prietenos viitorilor nostri tovarasi.
Cel mai înalt si mai vânjos, cu o mutra pe care erau întiparite toate patimile omenesti, înalta capul.
— I-ascultati încoace! mârâi el. Eu sunt seful! Trebuie sa va supuneti noua fara sa crâcniti, altminteri va ia mama dracului. Înteles? Haide, asezati-va la masa!
Ne apropiaram de dânsul si Marian zise cu glas încet, dar hotarât:
— Ascultati si voi ce am de spus! Treaba voastra ce crime si nelegiuiri aveti pe cuget. Putin îmi pasa. Noi însa suntem nevinovati si domnii judecatori ne-au condamnat pe baza unui juramânt fals. Putin, îmi pasa daca ma credeti sau nu. Tin sa va atrag însa luarea aminti ca nu vom înghiti nimic din partea voastra. Înteles? Si chiar dac-ati fi de doua ori de atâtia si mai puternici decât sunteti. Terminam noi repede cu voi, sa n-aveti grija! a râs. Si acum depinde de voi cum vor fi raporturile între noi.
Indivizii facura niste mutre uimite. De sigur ca felul acesta de a vorbi nu-l auzisera înca de la un recrut. Peste câteva clipe însa „seful” se facu a rosti cu ironie si scrâsni:
— Asteptati voi pâna diseara si va voi arata eu ce-o si mai înghititi! Veti cersi

îndurare, câini blestemati!
— Pentru vorba asta sa stii ca-ti vei primi pedeapsa diseara, raspunse Marian, calm. Hai sa ne asezam, Robert.
Luaram loc la capatul bancii. Ocnasul lânga care se aseza prietenul meu se dadu mai încolo. Probabil ca prin asta tinea sa dea de înteles „sefului" ca nu vroia sa aiba de-a face cu noi.
Hasting se înapoie cu numarul patrusprezece. Aduceau patru castroane în cari era mâncarea noastra. Deoarece nu îmbucasem nimic de dimineata, înfulecaram cu lacomie ciorba care era destul de buna. Tocmai când sorbeam ultima lingura, se auzi un sunet puternic de gong.
Ocnasii lasara jos lingurile si sarira în picioare. Le urmaram pilda si iata ca se si ivi sergentul Bourreau pe dupa coltul baracii.
— Ei, cum s-au purtat recrutii? întreba el. Hei, mai Butor, pe tine te-am întrebat!
„Seful" se facu rosu ca racul si bâlbâi:
— Vom sta de vorba asta seara în privinta asta, domnule sergent.
— Bine. Purtati de grija numai sa se supuna regulilor! Acum la munca! Aratati-le astora trei cum se desteleneste pamântul! Si voi doi – arata spre Hasting si numarul patrusprezece – veti spala vasele si veti face curatenie în baraca. Mars!
Sase soldati se ivira deodata alaturi de noi. Condamnatii se rânduira doi câte doi si eu cu Pongo încheiam alaiul. Marian pasea înaintea mea, alaturi de ocnasul

care se daduse la o parte de pe banca atunci când se asezase lânga el.
La capatul baracii se afla o ferestruica de iesire se apropia fiecare puscarias. Primea acolo o secure sau un topor. Asa dar eram pusi sa destelenim pamântul, cea mai grozava munca ce se poate închipui sub clima asta ucigatoare. Dar eram noi obisnuiti cu mizeriile si odihna fortata de saptesprezece zile, pe vapor, începuse chiar sa ne plictiseasca. Asa ca eram bucuros în sinea mea când mi se dadu toporul, în vreme ce Pongo capata o secure.
Iesiram din îngraditura de sârma ghimpata, în interiorul insulei. Un ceas întreg merseram printre plantatii de cacao si bumbac bine întretinute, pâna ajunseram în padurea pe care trebuia s-o taiem. Sergentul Bourreau arata spre un copac urias si zise:
— Mai, voi aia trei recruti si tu numarul treisprezece, culcati la pamânt copacul ala! Pâna seara trebuie sa fiti gata. Înteles?
Numarul treisprezece era osânditul care mergea alaturi de Marian. Facea o mutra cam îmbufnata ca trebuia sa lucreze împreuna cu noi, dar nu cuteza sa crâcneasca, de teama „Calaului". Marian capatase si el un topor, si amândoi ne puseram pe lucru sa doborâm trunchiul puternic, în vreme ce Pongo si osânditul taiau de zor maracinisul din jur. Lemnul era grozav de tare, noi simteam însa nevoie de putina miscare, asa ca ne facea întrucâtva placere munca noastra. Era o adevarata nebunie sa dobori un urias ca

acesta cu topoarele ce ni se dadusera, însa eu mi-am propus sa fiu cuminte, pâna vom putea pune în aplicare planul de fuga. Si stiam ca Marian cu Hasting gândeau la fel.
Un ceas întreg munciram asa, apoi veni osânditul – caruia rezistenta noastra îi impusese de sigur – si-mi lua securea din mâna.
— Sa mai schimbam – mormai el – va duceti dracului daca mai munciti asa.
— Da, de unde! râse Marian. Suntem bucurosi ca putem face putina miscare dupa ce-am lâncezit aproape trei saptamâni.
— Dar veti avea nevoie de puterile voastre diseara, când „Butor”-ul se va lua la harta cu voi. Multi din noi ar rasufla usurati daca si-ar gasi el odata nasul. M-ati uimit, zau asa, sunteti din alt aluat.
— În privinta asta ai dreptate. Lasa ca îi vom închide noi pliscul „Butor”-ului.
— Pongo, ia mai treci si tu în locul meu, sa facem putina schimbare.
Era o jucarie sa smulgi buruienele si crengutele din pamântul moale, fata de ceea ce facusem pâna atunci. Lucram unul lânga altul si Marian îmi sopti:
Numai prin padurea asta vom putea fugi. Nadajduiesc ca vom avea de lucru aici pâna se va însanatosi pe deplin Hasting. Colo, în spatele padurii, sunt trestii de zahar salbatice. În cursul vremii va trebui sa doborâm cât mai multe si sa le punem de o parte, ca sa ne putem construi o pluta. E bine ca n-am fost despartiti. Sst! Uite ca vine „Calaul”.

— Hi-hi! Racanii mei lucreaza cu harnicie! chicoti deodata sergentul în spatele nostru. Dumnezeule! Uriasul ala negru e diavolul întruchipat.
Privii cu coada ochiului spre Pongo, caruia ivirea sa-i faca o adevarata placere sa-si arate puterea lui uriasa. Deodata sari înapoi si striga:
— Massers fie bagare de seama! Copacul cade îndata!
Lucrase cu atâta dibacie, încât nu mai era nevoie decât de câteva lovituri de topor ca sa culce la pamânt trunchiul enorm. Repede sariram în laturi. Pongo lovi de doua-trei ori, apoi copacul secular se apleca si se prabusi cu zgomot de tunet lânga noi.
Sergentul Bourreau nu mai râdea acum. Privea cu ochii holbati când la noi când la trunchiul doborât. Dar îi parea rau, probabil, ca laudase fortele lui Pongo, caci deodata îl auziram:
— Acum taiati si crengile, apoi curatati si tufele de pe aici! N-ati venit încoace ca sa trândaviti. Haide, la lucru!
Fara sa crâcnim ne puseram pe treaba. Si osânditul numarul treisprezece ne sopti iarasi:
— Nu va dati atâta osteneala! Altminteri sa stiti ca nu mai ispraviti cu „Butor”-ul. Nu-i spuneti însa ca eu l-am numit astfel, caci devine o fiara când aude numele asta. Numai sergentul i-o poate spune fara teama.
— Bine ca mi-ai spus. De-acum încolo numai asa îl voi numi, raspunse Marian. Si zau, m-as mira de va mai fi în stare sa lucreze mâine daca s-o lua la harta cu

noi. Daca nu mi-ar fi mila de el as lasa în seama lui Pongo sa-l îmblânzeasca.
— Atunci nu cred c-ar mai ramâne mult din el. Raspunse noul nostru „tovaras”. Dar ia spune, sunteti cu adevarat nevinovati?
— Da.
— Atunci, eu în locul vostru as încerca sa fug... Nu trebuie sa ma privesti atât de cercetator, vorbesc foarte serios; eu nu-s dintre-aia cari umbla cu gânduri ascunse. M-am purtat si eu cu gândul asta, dar singur-singurel nu pot. Cu voi as merge.
— Cum te numesti si ce crima ai faptuit? întreba Marian.
Ma cheama Forestier. Acum cinci ani am înjunghiat la betie un prieten, care mi-a suflat draguta. Mai am înca doi ani de petrecut în iadul asta.
— De cât timp esti aici?
— De patru ani. Dar mult noi mai duce-o. Butor ala ne face viata mai grea decât chiar blestematul ala de Bourreau.
— Atunci las pe mine! Voi face asta seara o fapta buna si-l voi pune cu botul pe labe.
Osânditul deveni deodata respectuos si exclama:
— O, domnule, dac-ai izbuti sa faci asta!
— Voi izbuti, n-avea grija! Asa, facuram si treaba asta, ce mai e acum de lucrat?
În vreme ce vorbeam – adica ne susoteam – n-am întrerupt de loc munca, asa ca peste vreo doua ceasuri eram gata si cu a doua sarcina pe care ne-o daduse sergentul.

— Acum ne ramâne sa facem morman din crengi, apoi mergem înapoi în tabara, raspunse Forestier.
Când începuram sa caram crengile îsi facu aparitia si Bourreau.
— Hm, hm! facu el, cam rau dispus.
— A mers repede dupa cum vad. Ei, numarul treisprezece, ti-o fi frica de ala nou, de aceea i-ai dat o mâna de ajutor, ai? Asa. Mâine va lucra Butor cu ei, sa-mi taie si copacelul ala de colo. Sa vedem dac-o merge tot atât de repede.
N-aveam ce zice, asta era o lauda pentru munca noastra. Era lesne de închipuit, ca bietii osânditi ajungeau la disperare de pe urma unui astfel de tratament. Dar cu noi nu se va prinde.
Marian avea dreptate. Nu puteam fugi decât prin padurea asta, ai carei copaci formau siruri drepte. Si desi fusese taiata în mare parte si nu prea prezenta ascunzatori, totusi nu consideram asta ca o piedica serioasa. Trebuia sa fugim.
Si apoi, ne puteam bizui pe deplin pe fortele supraomenesti ale lui Pongo. O greutate mare constituia si faptul ca trebuia sa taiem pe ascuns cât mai multe trestii de zahar, caci pluta cu care ne pusesem în gând sa fugim, trebuia sa fie trainica, deoarece marea la Cayenne misuna de rechini. Si aceste dihanii lacome de prada nu se vor da în laturi sa rastoarne pur si simplu o pluta usoara, iar Bourreau, diavolul acela cu chip de om, se pricepea de minune sa se iveasca pe negândite unde nici nu-l asteptai. Eram încredintat ca el – mai cu seama când era vorba de „racani” – se furisa

îndaratul lor si le spiona activitatea, ca sa le poata da pedepse aspre, daca lucrul nu era îndeplinit destul de repede – dupa parerea lui.
Si daca ne-ar prinde la taiatul trestiilor de zahar, s-a dus pe copca fuga noastra! Fara îndoiala ca ne-ar. „darui" câtiva ani de carcera grea si ne-ar pune lanturi la picioare.
Mai eram îngrijorat si de reteaua de sârma ghimpata, care în timpul noptii era încarcata cu electricitate. Nu prea e placut sa mori carbonizat. Cum aveam sa înlaturam aceasta piedica nu stiam înca.
Era presarata cu tot soiul de greutati planuita noastra fuga, dar ne pusesem în gând sa murim mai bine la încercarea asta, decât sa ne lasam omorâti cu încetul de schingiuitorii nostri. Si acolo unde exista vointa, exista si mijloace. Am învins noi pâna acum multe ne-am gasit în situatie cele mai deznadajduite, asa ca aveam tot dreptul sa nadajduim ca vom scapa cu bine si de data asta. Fuga.
Fuga cu orice pret – iata gândul care nu ne parasea o clipa.
De aceea nici nu ne sinchiseam de înjuraturile cu cari ne coplesea sergentul, ci ne continuam munca linistiti. Am lasat-o însa mai moale, ascultând astfel de sfatul întelept al lui Forestier. Si tocmai când terminaram treaba, se auzi dinspre lagar lovitura de gong.
— În lagar! comanda Bourreau.
Formaram convoiul si porniram la drum. Dupa un ceas, când ajunseram la destinatie si predaram uneltele, gasiram pregatita cina: o supa de orez care nu era

de loc rea. Mâncam cu pofta si nu ne sinchiseam de întepaturile „Butor”-ului, care îsi batea joc de silinta noastra la lucru. Hasting si osânditul numarul treisprezece fura nevoiti iarasi sa spele vasele noastre, în vreme ce noi furam condusi în baraca-dormitor.
Osânditii se aratau ciudat de linistiti. Luara loc în fata paturilor lor si ramasera tacuti. Erau douazeci de paturi dintr-acestea rânduite de-a lungul peretilor, dintre cari patrusprezece erau prevazute cu paturi. Noi ne opriram la usa linistiti, ca nu cumva sa stârnim fara folos mânia sergentului printr-o provocare.

IV.
ÎMBLÂNZIREA „BUTOR”-ULUI.

CURÂND SE DOVEDI CÂT DE BINE AM PROCEDAT. Usa se deschise brusc si Bourreau intra însotit de doi soldati. Îndaratul lui veneau Hasting si osânditul cel tânar cu patru paturi.
— Ah! facu sergentul, vadit dezamagit. Care va sa zica nu v-ati ales înca paturile. Norocul vostru. Hai, luati-le pe acelea patru de ici!
Spunând asta ne arata paturile de lânga usa. Îmi spusei imediat ca erau cele mai proaste din toata baraca. Si asa chiar era, caci prin crapaturile usii tragea în timpul noptii rau de tot.
Bourreau ne mai arunca o privire furioasa, apoi se îndrepta spre Butor si scrâsni:
— Vei purta de grija ca domnii acestia sa pastreze ordinea! Înteles? Sa nu cumva

sa creada ca au venit aici sa-si petreaca vacantele!
— Am înteles, domnule sergent, bolborosi „Grosolanul”, adica „Butor”-ul.
— Prea bine nu cred sa se fi simtit, caci, ca toti eroii cari îi dau mereu cu gura. Parea sa fie si el un las. Si observase de sigur în timpul lucrului ca noi nu eram de loc de dispretuit.
— Asa. Fa-ti treaba cum se cuvine! rânji Bourreau. Si voi, racanilor, va urez somn usor.
— Sa traiti si va multumim, domnule sergent! raspunse Marian, foarte serios.
Bourreau îi arunca o privire plina de mânie, dar calmul prietenului meu parea sa-l vâre în încurcatura. Ne mai dadu odata în grija bietului Butor, apoi ne parasi împreuna cu suita.
Ne asternuram linistiti paturile; nu daduram nici o atentiune dusmanului nostru. Cum trebuia sa-l consideram pe uriasul acela, cunoscut sub „numarul opt”. Omul parea sa fie în mare încurcatura, nestiind cum sa înceapa cearta cu noi.
Ceilalti osânditi se asezasera pe paturile lor si asteptau cu încordare „începutul” din partea „sefului” lor. „Butor”-ul parea sa-si dea seama ca e în joc acum autoritatea lui. Dar, înainte ca sa poata întreprinde ceva, Marian se apropia de el si zise palm:
—Vroiam sa-te pedepsesc pentru obraznicia de azi la prânz, dar te voi ierta, caci sergentul te-a asmutit împotriva noastra. Pe viitor nu-ti mai îngadui asa ceva, s-a stii!

Trebuii sa-mi stapânesc râsul vazând mutrele pe care le faceau ceilalti osânditi. Marian, care era cu un cap mai scund decât „Butor”-ul, parea ca un pitic fata de faptura uriasa a celuilalt. Si totusi îsi luase îndrazneala sa-l înfrunte. Numai noul nostru prieten, numarul treisprezece, îmi zâmbi cu ochi scânteietori.
Uriasul ridica brusc bratul vânjos, dar Marian se apropia atât de repede si mai mult de ei, încât fu nevoit sa lase jos pumnul. Apoi prietenul meu rosti cu un ton atât de taios, cum nu mai auzisem niciodata la el.
— Asculta, numarul opt, sau Butor, cum te mai numesti, sa nu îndraznesti a doua oara sa ridici mâna asupra mea!
Rostind numele de „Butor”, îl atinsese pe osândit unde-l durea mai rau. Cu un racnet de fiara ridica bratele sa-l înhate pe Marian, dar prietenul meu era destul de antrenat în tot soiul de exercitii corporale ca sa se poata apara de atacul acesta. El se dadu înapoi si bratele „Grosolanului” se repezira în gol... Acum lua Marian ofensiva. Pumnii lui de otel dadura doua lovituri în bratele dusmanului... Cu un geamat slab uriasul lasa mâinile în jos, în vreme ce ceilalti osânditi scoasera un murmur înabusit. Se parea ca nu erau multumiti cu înfrângerea sefului lor de pâna acum. Si murmurul acesta îl înfuria mult de grozav pe urias încât uita de durere si de tot.
Cu iuteala fulgerului ridica amândoi pumnii ca sa-i izbeasca în capul lui

Marian. Prietenul meu i-o lua însa din nou înainte. Cu fata zâmbitoare si miscari aproape elegante el para lovitura, repezi apoi mâna stânga cu iuteala fulgerului în pântecele celuilalt si-i taia rasuflarea. Trupul urias se îndoi si în aceeasi clipa dreapta lui M„Grosolanului". arian porni ca glontul în barbia Acesta fu zvârlit în sus, se clatina o clipa, apoi se prabusi pe podea.
— S-a facut! zise Marian, calm, catre ceilalti osânditi, cari priveau cu ochii holbati la trupul sefului lor înfrânt.
— Acum cred ca „Butor"-ul va va lasa în pace. Si daca mai e printre voi vreunul care doreste un tratament la fel, sa pofteasca. Sunt tocmai în forma.
Dar nimeni nu se clinti. Câtiva, mai vânjosi, aruncara priviri întunecate spre Marian, pe când cei mai multi pareau sa se bucure ca sefia uriasului încetase.
— Mi-era mila de „Butor"-ul vostru, urma Marian, altminteri l-as fi rugat pe prietenul meu Pongo sa-l aranjeze nitelus. Si zau ca l-ar fi aranjat cum e mai bine! Si acum; baieti, sa mergem la culcare, caci mâine ne asteapta o zi de munca. Pe bietul Butor sa-l asezam însa în pat. Unde e culcusul lui?
Intimidati de eroismul lui Marian, câtiva osânditi se grabira sa arate patul lesinatului.
Prietenul meu se adresa Lui Pongo:
— Pongo, vrei sa-l duci pe dumnealui la patul sau?
Uriasul, care avea chipul stralucitor de bucurie, se apropia repede. Apuca cu o singura mâna trupul greu de turul

pantalonilor, îl ridica în aer ca pe un fulg, apoi îl aseza usurel pe patura de lâna. Îndeplinise un adevarat numar de varieteu si osânditii din baraca ridicara capetele, uimiti si îngroziti în acelasi timp.
— Vedeti – zise Marian – vroiam tocmai sa va mai spun sa nu va luati la harta cu Pongo, caci nu garantez de oasele voastre. Noapte buna, baietii!
Se rasuci în calcâie si se îndrepta – urmat de Pongo – spre culcusurile noastre. „Camarazii" izbucnira într-un murmur usor, care înseamna si dezamagire si aprobare în acelasi timp. Noi nu ne sinchisiram de ei, ci ne întinseram pe paturi, ceea ce facura si ceilalti. Soapte slabe se auzira prin întuneric, dar nu puteam sti daca ne erau binevoitoare sau dusmanoase.
A doua zi dimineata, sergentul Bourreau intra în baraca frecându-si mâinile. Privi cercetator la Marian si paru sa fie dezamagit când prietenul meu se uita vesel la dânsul. Apoi vazu barbia umflata si vânata a „Butor"-ului si chipul sau se schimonosi de mânie.
— Ei, Butor – scrâsni el – te-ai lovit cumva de ceva? Ca mare erou mai esti! Sculati. Trândavilor, v-asteapta munca! Butor, tu lucrezi azi cu recrutii.
— Ai înteles?
— Sa traiti, am înteles, domnule sergent!
— Dumnezeule, ce-ai patit de vorbesti atât da greu? Ti-ai muscat limba?
Osânditul nu raspunse ci arunca o privire curioasa spre Marian. Bourreau

râse dispretuitor si parasi baraca, pentru a ne astepta afara.
La masa. Hasting si tânarul osândit adusera ciorba de dimineata; dupa mâncare ni se dadu în primire uneltele si porniram spre padure.
Luaram în lucru copacul poreclit „arborele de fier" si care facea cinste numelui sau. Dar sub loviturile puternice ale lui Pongo, chiar si lemnul acesta se prefacu în tandari si ne asteptam ca gigantul padurilor sa cada pâna la amiaza.
Butor lucra alaturi de mine cu securea. Nu rostea nici un cuvânt ci îsi vedea de lucru, cu mânie stapânita. Deodata facu însa explozie furia pe care sergentul o asmutise prin „întepaturi" în timpul marsului. Se repezi brusc si ridica securea spre a o lasa sa cada asupra capului lui Marian, care statea întors cu spatele.
Dar înainte ca eu sa pot scoale un tipat de prevenire, Pongo îsi faca datoria. El „simtise", ca sa zic asa. Saritura criminalului, se întoarse brusc si se arunca asupra ticalosului. Crezui ca i-a sunat ceasul din urma „Butor"-ului, Pongo era însa destul de viclean ca sa nu ne înrautatească situatia printr-un omor. El nu facu decât sa prinda mâna „Grosolanului" si în clipa urmatoare, acesta se prabusi gemând sub strânsoarea de fier a uriasului.
Marian se întoarse repede si facu un semn credinciosului negru, care dadu drumul imediat bratului criminalului.

— Vezi tu, dragutule! Se adresa el apoi ticalosului – ca nu poti face nimic împotriva noastra. Ia spune, te vei cuminti de-acum încolo ?
— Da, domnule, gemu Butor. M-ati învins.
— Ei, asa îmi placi, raspunse Marian prietenos. Si acum sa ne punem din nou pe lucru. Robert, va trebui sa muncesti mai cu spor acum, ca tovarasul nostru sa se odihneasca pâna si-o lecui mâna.
— Multumesc, domnule, bâlbâi uriasul, nemaistiind ce sa creada. Cred ca va merge.
Trebuie sa spun ca prin aceste acte de violenta ne-am câstigat un nou prieten, care pâna atunci ne urâse de moarte.
Si acest prieten ne era de mare folos noua. El se afla de mai multa vreme pe insula, cunostea exact prescriptiunile regulamentului, stia cum sunt împartiti paznicii, când se faceau schimburile si cari erau semnalele de alarma. Toate astea ar fi trebuit sa ni le însusim cu greutate, pierzând timp si desigur si energia trebuincioasa, caci clima aceea pacatoasa ne molesea grozav.
Acum însa sperantele mele se redesteptasera. Cu ajutorul acestui osândit voinic si experimentat, plin de mânie împotriva schingiuitorilor sai, fuga noastra va izbuti mai usor.

V.
SCAPATI.

NE CONTINUARAM LUCRUL ÎN TACERE. Dupa câtva timp aparu sergentul

Bourreau si începu din nou sa ne întarâte, cum îi era naravul. Dar numarul opt nu mai reactiona de loc acum. Si când omuletul se îndeparta furios „Butor”-ul sopti deodata:
— Domnule, am multe pacate pe cuget si sunt un om rau. Dar pe dumneavoastra as vrea sa va ajut caci sunt încredintat ca sunteti nevinovati. Puteti avea încredere în mine.
— Schimba-l pe Pongo al nostru – îi raspunsei eu tot în soapta – si vorbeste cu prietenul meu.
Pongo se apropia râzând.
— Oh, Masser – zise el – om rau acum om bun.

— Da. Pongo, asa pare sa fie. Dar fii cu bagare de seama. Eu voi tine sub observatie acum pe paznici si pe sergenti. În vremea asta tu va trebui sa tai cât mai multe trestii de zahar de colo, la dreapta si sa le ascunzi, încet însa si cu bagare de seama!
Pongo iscodi cu privirea în juru-i, îsi încorda apoi auzul câtva timp. Dupa aceea se îndrepta spre locul unde erau trestiile de zahar. Se strecura fara zgomot înauntru si eu vazui imediat ca trestiile de zahar din mijloc dispareau una dupa alta. În tot timpul acesta eu stateam la pânda cu încordare si cu spaima vazui deodata pe Bourreau ivindu-se pe aproape. Chestia devenea cam primejdioasa caci „Butor”-ul avea înca securea sa în mâna, deoarece Pongo îi luase toporul ca sa poata taia trestiile. Sergentului trebuia sa-i bata la ochi

faptul ca osânditul lucra cu securea la taiatul copacului. Facui repede câtiva pasi înainte si început sa tai de zor maracinisul din jurul copacului.
— Atentiune, sergentul! soptii.
Imediat „Grosolanul” veni lânga mine si-mi dadu o mâna de ajutor. Însa Pongo tot lipsea. Dar când privii implorator spre Marian, îl vazui pe uriasul nostru de cealalta parte a copacului taiat pe jumatate si lovind cu putere în lemnul tare ca fierul. Cu simturile-i agere trebuie sa fi observat apropierea sergentului si dându-si seama cum stau lucrurile, sarise îndata lânga copac.
Ne prefacuram ca nici nu-l observam pe Bourreau si tresariram speriati când îi auziram glasul. Probabil ca omuletul era peste masura de necajit ca nici „Butor”-ul nu izbutise sa ne vie de hac. Când se îndeparta în cele din urma iarasi, osânditul numarul opt sopti:
— Daca domnii vor sa fuga, i-as ruga sa ma ia si pe mine. Poate va pot fi de folos caci cunosc locurile de pe aici de vreo sapte ani.
— Vreau si te cred, zise Marian. Da, vrem sa fugim cât mai curând. Tovarasul d-tale Forestier, numarul treisprezece, doreste sa vie cu noi.
— Si asta ne poate fi de folos. Singura putinta de fuga este prin padurea asta. E un drum de vreo zece kilometri. Fireste ca numai noaptea putem pune planul în practica. Negrul dv. a taiat trestii de zahar pe cari trebuie sa le luam cu noi. Caci pe coasta nu se gasesc bete atât de trainice. Trebuie sa ne îngrijim si de ceva

scoarta de palmier pentru a lega betele între ele.
— Se va face totul. Dar cum trecem împrejmuirea de sârma ghimpata, care e încarcat cu curent electric de înalta frecventa în timpul noptii?
— Hm... asta e partea cea mai grea. Si din pricina acestui lucru mai sunt înca aici, altminteri de când as fi fost plecat... Credeam însa ca domnii stiu vreun mijloc. Daca nu, trebuie sa-l întrebam pe tânarul ala, numarul unsprezece. El se pricepe în treburi dintr-astea.
— E de mult aici?
— De doua luni. De fapt nici nu se potriveste cu noi si sustine mereu c-ar fi nevinovat.. Stie Dumnezeu!
— Atunci sa-l luam si pe el.
— Fireste, daca ne ajuta trebuie sa si vie cu noi.
— Bine, s-a aranjat si asta. De îndata ce se va vindeca pe deplin prietenul meu, stergem putina. Asa si acum sa doborâm copacul.
Gigantul padurii se prabusi cu zgomot tocmai când suna clopotul de masa. În tot cursul drumului spre lagar, Bourreau îl coplesi pe noul nostru tovaras cu cele mai aspre vorbe de dojana si ocara, dar acum eram încredintat ca îsi facea prin asta un dusman care l-ar gâtui cu cruzime la cel dintâi prilej potrivit.
Si întâmplarile viitoare dovediri ca avusesem dreptate.
La masa de prânz bagai de seama ca Marian vorbea în soapta cu tânarul osândit, care dadea mereu din cap. Când ne aflaram din nou la lucru dupa-amiezi,

Marian ne povesti ca Manant – cum se numea numarul patrusprezece – era într-adevar electrotehnician. Curentul nu-l putea întrerupe, în schimb faurise un plan foarte bun, care nu se putea sa nu izbuteasca daca lucram în întelegere.
Dupa ce se va înnopta, numarul opt, împreuna cu Forestier, urmau si se furiseze lânga paturile noastre si atunci tânarul Manant ne va lamuri precis cum planuia el fuga.
— Trebuie sa stiu însa neaparat când pornim – zise numarul opt dupa câtva timp de gândire – caci mai am ceva de pus la punct în lagar înainte de a-l parasi pentru totdeauna.
Imediat mi se duse gândul la sergent.
— Lasa-l în plata Domnului, caci fapta ta se poate întoarce în raul îi spusei.
Osânditul ma privi surprins, râse încurcat si murmura:
— Ei, da, nici nu e prea important. Principalul lucru e sa scapam de aici. V-as sfatui sa sfârsim cât mai repede, caci cine stie daca vom mai lucra mult în padure sau daca vom mai ramâne împreuna în baraca.
— Daca va fi cu putinta, vom fugi chiar la noapte, raspunse Marian cu hotarâre. Uite, crengile astea de aici sa le punem de o parte; ne vor servi de vâsle.
Pongo disparu cu crengile si le puse lânga trestiile taiate. Acum mai trebuia sa ne îngrijim scoarta de palmier. Dar cât cuprindeai cu ochiul nu se vedea nici un palmier.
— Ce sa ne batem capul, zise Marian în cele din urma. Luam tunicile noastre si le

rupem în fâsii. Tot trebuie sa ne scapam de costumele astea cari ne-ar putea da de gol.
— Asta e o idee buna, încuviinta osânditul. Acum cred si eu ca planul va izbuti.
— Sa speram. Dar ia sa ne mai vedem si de lucru.
Istoviti de munca de peste zi, tovarasii nostri de baraca dormeau. Marian vorbise cu Hasting care-i spusese ca rana nu-l mai supara de loc. Hotarâram, asa dar, sa fugim chiar în noaptea asta.
Dupa zgomotele abia auzite, ne daduram seama ca numerele opt si treisprezece îsi paraseau culcusurile. Si peste putin se si gaseau lânga paturile noastre.
— Ascultati – sopti Marian – eu am îmbunatatit planul lui Manant. Stiti cum sunt împartiti paznicii în timpul noptii?
— Santinele duble, la vreo suta de metri distantei între ei, fac rondul în jurul lagarului, raspunse numarul opt.
— Bun; atunci sa ne strecuram acum afara din baraca. Vom lua cu noi masa cea mare, caci vom avea nevoie de ea. Restul îl veti vedea.
Ma cam miram cu, nu-i vorba, ce-avea de gând sa faca prietenul meu cu masa aceea grea, dar nu prea era timp de pierdut cu întrebarile. Ne ridicaram încetisor si ne strecuraram cu bagare de seama pe usa. Din fericire nu se mai obisnuia în Cayenne sa se încuie usile baracilor, deoarece sârma ghimpata încarcata cu curent electric era o garantie îndestulatoare împotriva încercarilor de evadare. Apoi, mai erau si santinelele.

Dar francezii n-au avut înca un osândit de masura lui Pongo.
Negrul îsi lepadase costumul de puscarias si nu putea fi recunoscut pe întuneric. Marian îi sopti:
— Pongo, trebuie sa ametesti sentinelele. Noi venim dupa tine. Asta trebuie sa se întâmple în apropierea portii prin care ieseam când mergeam la lucru.
— Pongo face bine! raspunse credinciosul urias.
— Am încredere. Acum sa luam masa si sa pornim binisor dupa el.
Masa cu pricina cântarea pe putin o suta cincizeci de kilograme. Eu cu Marian o apucasem de la un capat iar numarul opt si patrusprezece de celalalt. În vârful picioarelor porniram cu ea dea lungul baracii. De jur-împrejurul gardului de sârma ardeau lampi electrice, cari erau asezate însa la distante atât de mari încât lasau portiuni largi în întuneric. Marian se îndrepta spre un astfel de loc, din imediata apropiere a portii.
La câtiva pasi înaintea noastra mergea Pongo, ca o umbra uriasa. Ne opriram, caci din dreapta veneau cele doua santinele, carora trebuiau sa le urmeze altele, la distanta de o suta de metri. Fara sa banuiasca nimic, cei doi soldati paseau tacticos, flecarind de-ale lor.
Când intrara în portiunea întunecoasa... discutie lor amuti brusc. Nu auziram nici un sunet, desi stiam ca Pongo îi „aranjase”.
— Repede, înainte! sopti Marian si ridicând masa grea, alergaram spre portiunea întunecata de lânga gard.

— Pongo, repede! Mai sopti Marian. Voi ceilalti luati armele santinelelor. Repede, gardul va fi distrus îndata. Aici, Pongo, ia masa si azvârle-o peste sârma! Trebuie sa se rupa.
Uriasul înhata masa grea, o ridica întocmai cum ai ridica o minge si cu toata puterea o zvârli deasupra gardului.
Sârmele întinse se rupsera ca niste sforicele. Dar imediat tâsnira scântei orbitoare provocate de atingerea capetelor. În lagar, în cladirea înalta de piatra, rasuna un clopot de alarma.
— Înainte! striga Marian. Drumul e liber.
Repede ne strecuraram prin spartura larga, facuta de masa cea grea. Pongo si numarul opt luara conducerea si în pas alergator strabaturam plantatiile.
Îndaratul nostru parea sa se fi dezlantuit un adevarat razboi. Clopotele începura sa sune. Trompetele sfâsiara vazduhul, glasuri furioase racneau. Dar zgomotele acestea deveneau din ce în ce mai slabe. Înainte ca trupa sa se poata aduna si sa stabileasca cine evadase si înainte ca sa descopere drumul pe care apucaseram, noi trebuia sa fim aproape de coasta.
Linistea se asternu îndaratul nostru. Cu sudoarea curgându-ne siroaie pe fata, ajunseram în padure.
— Ne putem odihni câteva minute, zise Marian. În vremea asta Pongo va aduce trestiile de zahar. Nu cred sa ne ajunga ei.
— Atunci nu-l cunoasteti bine pe Bourreau, domnule, zise numarul opt. El are un câine-lup care desigur ca se si afla pe urmele noastre. Diavolul asta nu se

teme sa ne urmareasca chiar si singur. A! Ai auzit? Se si afla pe aproape.
Dinspre plantatii se auzi latratul ragusit al unui dulau.
— Massers fie linistit, Pongo omoara câine, spuse prietenul nostru negru si iesi imediat în întâmpinarea primejdiosului dusman.
— Atunci îl iau pe Bourreau pe seama mea, zise numarul opt si alerga repede dupa Pongo.

Ascultam cu rasuflarea oprita. Se auzi un latrat fioros al câinelui, apoi un schelalait prelung. Dupa câteva clipe, un alt tipat de moarte cutremura padurea, de astadata scos dintr-un gâtlej omenesc. Bourreau – Calaul – îsi primise plata ticalosiilor sale. Peste putin se înapoiara Pongo si numarul opt.
— S-a facuti mormai osânditul. Bourreau nu va mai schingiui pe nimeni de-acum încolo. Dar trebuie s-o pornim, domnilor! Sa tinem drumul drept înainte, calauzindu-ne dupa stele.
— Pongo va lua conducerea, iar eu voi încheia cortegiul, hotarî Marian. La drum, baieti si Dumnezeu sa-ne aiba în paza lui!»

48
PIRATII CHINEZI.

I.
SOARTA BUTORU-LUI.

DOCTORUL BERTRAM ÎSI URMA povestirea:

«În fata mea, pasea numarul opt, Butor – cum îl numisera tovarasii sai de suferinta. Patrunseseram adânc în padure si înaintam mereu, fara greutate. Numai trestiile de zahar pe care le caram cu noi ne faceau de lucru.
Fiecare din noi purta câte trei bucati, pe care le legaseram împreuna cu fâsii facute din tunicile noastre de uniforma.
Precum am mai amintit, Pongo mergea înainte, dupa el venea Hasting, apoi cel trei osânditi: tânarul Manant, numarul patrusprezece, Forestier – numarul treisprezece si Butor; eu paseam înaintea lui Marian care încheia convoiul.
Armele sentinelelor doborâte de Pongo le împartiram astfel: Hasting si Marian luasera câte o carabina, iar Pongo si eu câte un revolver. De animale salbatece n-aveam ce ne teme, ci numai de urmaritorii nostri care erau. Desigur, mult mai primejdiosi decât fiarele.
Dupa cum spunea Butor, care avusese prilejul sa cunoasca bine tinutul în cei sapte ani de când se afla pe insula – padurea pe care trebuia s-o strabatem avea o largime de vreo zece kilometri. Puteam socoti, deci, ca în doua ceasuri si jumatate vom ajunge la coasta.
Mergeam ca de vreun ceas când se auzi departe îndaratul nostru o împuscatura. Asa dar, de-abia acum gasise vreun soldat cadavrele sergentului si câinelui si daduse alarma. Instinctiv ne iutiram pasii, caci un ceas de avans nu însemna prea mult daca soldatii ne vor lua urma.
Spre norocul nostru, luna învaluia acum padurea în lumina el. Multumita acestui

fapt puturam se ne iutim pasii. Pe de alta parte nu se putea ca soldatii sa nu se tradeze din pricina faclelor pe care le aveau cu ei. Asa ca vom fi în masura sa tragem asupra lor când vor fi aproape. Ne-ar fi fost însa foarte neplacut sa-i ucidem, caci soldatii nu-si faceau decât datoria. Noi eram pentru dânsii puscariasi si n-aveau de unde sa stie ca eram într-adevar nevinovati.
Se mai scurse un ceas în care timp ne încordaram puterile peste masura. Apoi padurea se sfârsi si la cincizeci de metri departare vazuram marea. Mai trebuia sa strabatem un banc lat de namol si în clipa când Pongo puse piciorul pe el sa încerce daca îl tine. Marian striga brusc:
— Atentiune, vin!
Asa era. În inima padurii, tocmai pe urmele noastre, se vedeau punctuletele luminoase: facliile urmaritorilor.
— Hasting, Pongo, veniti încoace! Acum trebuie sa ne aparam! striga Marian.
— Domnule, zise „Butor” – lasa-ma pe mine sa ma rafuiesc cu soldatii. Eu voi face treaba mai bine caci am împotriva lor o ura pe care o înabus de ani de zile în pieptul meu.
Marian sovai. De sigur ca îi era placut sa nu mai fie nevoit sa-si la el raspunderea asta mare, dar pe de alta parte nu-mi era greu sa ghicesc ca îi parea rau de bietii soldati. Noi am fi tras numai atât cât ar fi fost nevoie sa-i împiedicam de-a înainta, dar din partea lui „Butor” nu ne puteam astepta la crutare.
— Domnule, starui el – da-mi mie carabina si dv. întocmiti repede pluta. Eu

îi voi retine în loc.
Se apropia de Marian si întinse mâna sa ia arma. Prietenul meu paru sa se fi hotarât caci lua carabina de pe umar si o întinse osânditului. Interveni însa destinul, care tinea sa-l pedepseasca pe „Butor” mai aspru decât o puteau face oamenii.
Trupul urias sari deodata în aer si în acelasi timp numarul opt scoase un tipat rasunator, se întoarse cu iuteala fulgerului si baga mâna într-o tufa deasa.
— Mi-a scapat diavolul! gâfâi el apoi. Domnule, acum sunt pierdut, nici un om nu ma mai poate salva. Fugiti spre coasta eu, îi voi tine pe soldati în loc!
— Dumnezeule! Ce ti s-a întâmplat? întreba Marian, surprins.
— O vidra veninoasa m-a muscat, gemu nenorocitul. Era o namila de cel putin trei metri lungime.
O vidra veninoasa! Împotriva muscaturii nu foloseste nici un leac, chiar dara e întrebuintat imediat. Victimele ei mor dupa putin timp si nu ajuta nici arderea ranei, nici întrebuintarea feluritelor buruieni de leac. În urma scurgerilor de sânge pe nas si gura nenorocitul îsi da sufletul, mai curând sau mai târziu, dupa taria constitutiei sale.
Ramaseram buimaciti. Nu, nu exista nici o scapare. Si „Butor”-ul va îndura mult pâna ce otrava sa-i fi învins trupul urias. Începuse de-acum sa geama dureros, caci veninul îsi si facuse drum, probabil, în sânge.
— Domnule, fugiti, eu îi voi tine în loc pe soldati! Mai gâfâi el odata, apoi zvârli

trestiile de zahar de pe umar. Si merse neînarmat în întâmpinarea urmaritorilor.
Si acum vazuram ca omul acesta cât era el de pacatos, avea totusi un suflet mare. El stia ca e pierdut si nu vroia sa ne lipseasca pe noi de una din armele atât de trebuincioase, ci se pregatea sa-i înfrunte pe urmaritori numai cu bratele sale puternice.
Vroiam sa ma iau dupa el si Marian se pregatea sa faca acelasi lucru, când îl auziram pe Pongo strigând:
— Massers, faceti repede!
Si aceste câteva cuvinte ne readusera la realitate. Da, trebuia sa ne salvam, pentru ca în felul acesta sa-l eliberam în acelasi timp pe Hasting si pe credinciosul Negru. „Butor”-ul era oricum pierdut, asa ca-si poate încheia viata cu o fapta eroica. Poate ca în felul aresta, îsi va ispasi pacatele faptuite.
Forestier lua repede trestiile de zahar zvârlite de numarul opt, apoi îl urmaram pe Pongo, care, pasind cu bagare de seama, se îndrepta spre mare. Legaram în graba betele cu fâsiile rupte din tunicile noastre si tocmai când împinseram pe apa pluta usoara, se auzira din padure tipete de moarte. „Butor”-ul se tinuse de vorba, îi oprea în loc pe urmaritori.
Dupa tipete urma o împuscatura, apoi iar un tipat si deodata un racnet.
— Fugiti, fugiti! striga osânditul. Cu mine s-a sfârsit...
Al treilea soldat trebuie sa-l fi ranit mortal înainte de a-si da el însusi sufletul între pumnii puternici ai numarului opt.

Dar moartea de buna voie a osânditului înseamna salvarea noastra, caci cu siguranta ca soldatii credeau ca si noi eram ascunsi la marginea padurii. Nimeni nu se arata în vreme ce noi paseam prin apa împingând pluta si când în cele din urma ne facuram vânt pe ea, tot se mai auzeau chemari si fluieraturi prin padure, cu ajutorul carora urmaritorii se întelegeau între ei.
Pluta se tinea bine. De fapt cam sedeam noi mai mult la apa, caci greutatea trupurile noastre o apasa, dar mai cu ajutorul fluxului, mai cu cel al crengilor, pe care le foloseam ca vâsla, izbutiram s-o scoatem la capat.
Cu fiecare minut sporeau sansele salvarii noastre, caci ne si aflam la o suta de metri departare de tarm si mai înainte ca soldatii sa fi izbutit sa strabata bancul lat de namol, distanta aceasta va fi sporit înca simtitor. Fireste, pentru armele moderne doua sute de metri nu însemnau mare lucru, ne puteam însa astepta ca soldatii, în înfierbântarea lor, sa greseasca tinta.
Un strigat puternic de la marginea padurii ne facu sa privim îndarat. Primul soldat îsi luase curajul sa înainteze si acum îsi chema camarazii, caci ne zarise probabil. Imediat se si ivira facliile, din ce în ce mai multe, pâna ce, în cele din urma zariram miscându-se cel putin douazeci de puncte luminoase, care se apropiau repede de tarm.
— Trebuie sa vâslim! striga Marian. Daca vor deschide focul putem fi nimeriti

lesne. Repede, repede! E în joc viata noastra!
Fara sa mai asteptam alt îndemn, începuram sa lovim apa si pluta îsi spori viteza. Dar dupa câteva minute soldatii ajunsera la plaja, zvârlira facliile în mare si prima salva de carabina haui deasupra apei linistite.
Prea se grabisera ei, caci gloantele suierara peste capelele noastre fara sa ne atinga. Celelalte fura mult mai bine tintite; instinctiv ne aplecaram, atât de aproape trecura câteva pe lânga noi si apa ne împrosca din toate partile.
— Întindeti-va pe burta ordona Marian. Curentul devine mai puternic, astfel ca nu mai e nevoie sa vâslim.
Urmaram pe data sfatul acesta, caci dintr-o smucitura brusca ne daduram seama ca pluta îngusta era dusa de un curent puternic. Curând se dovedi cât de bine procedasem, caci a doua salva trecu atât de aproape deasupra noastra încât simtii în fata curentul de aer produs de traiectoria gloantelor.
Pluta înainta din ce în ce mai repede. Soldatii ne vor pierde în curând din ochi, caci ne aflam acum la o departare de cel putin cinci sute de metri de ei. Pareau ca si dânsii îsi dadeau seama ca tot la vom scapa în cele din urma, caci acum focul lor nu mai era regulat si fiecare tragea la întâmplare. Ai fi crezut ca nimerisem într-un roi de albine, asa zumzaiau si bâzâiau gloantele în jurul nostru, dar din pricina faptului ca trageau fara tinta, treceau înaintea noastra sau cadeau în apa. Apoi interveni o pauza mai lunga, în

care timp soldatii îsi încarca din nou armele.
Forestier, osânditul numarul treisprezece, se ridica iar si începu sa vâsleasca din rasputeri.
— Pe burta, Forestier! se rasti la el Marian. Acum vor trage iar.
— Ei lasa, ca nu ma nimeresc ei! Râse puscariasul si dadea vârtos cu creanga lui.
Deodata gloantele începura din nou sa biciuiasca apa. Cu un geamat de durere, Forestier lasa sa-i scape creanga din mâna. Apoi sari brusc în sus, ramase drept câteva clipe pe pluta ce se clatina, ridica bratele si cu un strigat nearticulat se prabusi cu spatele în apa.
— Atentie! striga Marian. Poate e numai ranit si-l vom putea prinde când va iesi la suprafata.
Priviram cu încordare la apa ce sclipea în bataia lunei, pentru a putea interveni îndata ce s-ar arata trupul nenorocitului.
Si într-adevar, se ivi la câtiva metri de noi.
— Voi înota pâna la el sa-l aduc încoace! zisei eu si ma pregateam sa ma sar în apa. Dar un tipat puternic al lui Manaut, tânarul osândit – ma facu sa dau înapoi.
— Rechini!
Atât spusese numarul patrusprezece, dar asta fu de-ajuns ca sa ne înfioram, caci rechinii misunau în apele Guyanei si multi osânditi care nadajduiau sa-si recapete libertatea înot, au fost sfâsiati de ei. Pe pluta îngusta pe care ne aflam, ei erau mai primejdiosi pentru noi decât gloantele care zbârnâiau în juru-ne.

Cu viteza de torpile veneau spre noi patru dihanii mari, cotira pe aproape de pluta si se repezira spre trupul lui Forestier. Valurile spumegau furioase când monstrii sfâsiara victima, dar spre usurarea noastra nu auziram nici un strigat al osânditului. Asa dar fusese ucis de glonte si soarta îl scutise de un sfârsit groaznic.
Dinspre tarm se auzira strigate de bucurie. Soldatii observasera si ei dihaniile fioroase si nadajduiau ca le vom cadea si noi prada. Se parea chiar ca ne vom gasi o moarte crunta între coltii acestor monstri, caci acum, dupa ce sfâsiasera pe nenorocitul osândit, începusera sa înoate încetisor spre pluta noastra. O singura lovitura cu coada lata ar fi fost de-ajuns ca sa zdrobeasca pluta noastra subreda.
Dihaniile uriase trecura atât de aproape de noi ca le-am fi putut atinge cu mâna; privelistea aceasta ne înfiora, caci se parea ca „tigrii marilor" se jucau cu noi, stiind prea bine ca nu le vom putea scapa.
Mai ales cel din urma era un exemplar neobisnuit de mare. Încet si cu miscari lenese înota pe lânga noi si avui
impresia ca-si atintea asupra noastra ochii-i fosforescenti, ca si cum ar sta în cumpana daca sa ne atace imediat sau nu.
Vazui atunci ca Marian se înaltase si ridica în sus carabina. Când dihania fu la câtiva metri, el tinti si slobozi doua gloante. În clipa urmatoare o cascada de apa ne învalui, atât de furios se zvârcoli

monstrul în apropierea noastra. Dar Marian, tintasul neîntrecut, nu daduse gres trupul enorm batu apa cu furie câteva clipe, apoi miscarile devenira din ce în ce mai slabe si în cele din urma monstrul se linisti, afundându-se încet.
Îngrijorati, iscodiram în jurul nostru sa zarim celelalte trei dihanii, asteptându-ne sa le vedem întarâtate de moartea tovarasului lor si pregatindu-se sa ne atace. Dar... chiar atunci luna se ascunse în nori si un întuneric adânc ne învalui. În acelasi timp se porni un vânt puternic care, împreuna cu curentul apei misca pluta si mai repede.
Dinspre tarm se auzira strigatele de furie ale soldatilor care îsi vazura nadejdile spulberate.

II.
NOAPTEA PE FURTUNA.

DEODATA PONGO ÎNCEPU SA ADULMECE aerul si mormai:
— Massers, vine furtuna mare.
Frumoasa perspectiva! Chiar de la cele dintâi valuri pluta noastra va fi distrusa. Presupunând chiar ca ne vom putea tine de ramasitele ei, tot vom fi o prada usoara pentru rechini, care ne vor gasi ei când furtuna se va potoli.
Marian, care presimtea si el aceasta primejdie, zise:
— Daca va veni într-adevar o furtuna puternica, atunci va trebui sa ne dam drumul de pe pluta si sa ne înclestam de bete. În felul acesta e posibil ca trestiile sa nu fie rupte, caci daca valurile vor izbi

trupurile noastre vor întâmpina rezistenta. Si pe vreme de furtuna n-avem sa ne temem de rechini, caci ei vor cauta sa se refugieze în largul marii. Sa nadajduim ca furtuna va veni dinspre uscat, ca sa nu fim împinsi înapoi spre coasta.
— Da, asa e, va trebui însa sa debarcam totusi undeva, raspunsei eu.
— Fireste, dar e mai bine daca vom ajunge undeva pe uscat cât mai departe de Cayenne. Si poate ca întâlnim în larg un vapor care sa ne ia pe bord.
— Numai sa nu fie unul francez! râsei eu, cu amaraciune, A! Uite ca si început.
O rabufneala calda de vânt trecu deasupra noastra venind dinspre uscat si marea atât de linistita pâna acum începu sa se agite. Valuri mici ne spalau trupurile si pluta începu sa se clatine îngrijorator.
— În apa! striga Marian. Cu un brat si un picior tineti-va de pluta, iar cu celelalte membre va trebui sa vâsliti. Repede înainte, ca fâsiile de stofa sa nu se rupa.
Imediat ne daduram drumul în apa si ne asezaram în pozitia recomandata de Marian, în asa fel ca trupurile noastre stateau aproape orizontal. Pluta se ridica imediat si statu mult mai linistita, deoarece valurile nu mai întâmpinara rezistenta. Înaintam acum mai repede, dar eram mereu amenintati de primejdia rechinilor care ne puteau ataca în voie.
Vântul devenea din ce în ce mai puternic si odata cu el valurile se ridicau tot mai înalte si mai furioase. Crestele lor se rostogoleau si se napusteau asupra

noastra în asa fel ca de fiecare data ne împingeau în adânc. Pluta pârâiea din încheieturi sub izbiturile furioase.
— Trebuie sa ne urcam cu schimbul pe pluta, racni Marian – si sa rupem fâsii din pantalonii nostri ca sa legam cu ele betele. Repede, Manant, începe d-ta!
Tânarul osândit se salta pe pluta, dar în aceeasi clipa un val urias se rostogoli cu furie deasupra noastra. Ne afundaram adânc si când iesiram iar la suprafata observaram cu spaima ca pluta fusese desfacuta. Dibuiram repede în jurul nostru ca sa apucam betele împrastiate, dar gasiram prea putine, câte trei de fiecare. Ar fi fost de ajuns si astea, acum era însa cu neputinta sa legam pluta la loc, astfel ca trebuia sa ne multumim fiecare cu cele trei bete. Înotaram cu ajutorul lor, dar furam despartiti unul de altul. Întunericul era atât de adânc încât de-abia puteam vedea crestele valurilor înspumate ce se apropiau furioase de noi. Nu ne ramânea decât sa ne strigam unul pe altul din când în când si cu prilejul acesta observaram ca Manant fusese târât departe, în vreme ce greoiul Pongo ramasese în urma. Numai noi trei: Marian, Hasting si eu eram înca împreuna. Pongo începu sa înoate cu disperare, apropiindu-se de noi, pe când Manant fu târât tot mai departe, caci chemarile sale se auzeau tot mai slabe si mai îndepartate. Zadarnic îi striga Marian sa înoate împotriva valurilor. Tânarul osândit parea sa fi fost parasit de puteri, caci în cele din urma nu-i mai auziram de loc glasul.

— Noi patru suntem acum iarasi împreuna, zise Marian când furtuna ne dadu un ragaz de câteva clipe. Trebuie sa facem tot posibilul sa ne tinem unul lânga altul. Când se va potoli furtuna va trebui sa legam la loc pluta, altminteri ne înhata rechinii.

Perspectiva aceasta neplacuta ne dadu puterea sa ramânem nedespartiti, dar dupa vreun ceas eram ragusiti de atâta strigat.

Furtuna, care în ultimul timp devenise un adevarat uragan, se potoli tot atât de repede precum se stârnise si aproape în acelasi timp luna se ivi iarasi dintre nori, împrastiind o lumina palida deasupra marii agitate. Ne grabiram acum s-ajungem unul lânga altul si cu ajutorul fâsiilor rupte din pantaloni legaram laolalta cele douasprezece bete.

— Vom face cu schimbul, propuse Marian. Unul din noi va sta mereu pe pluta, pentru a vedea daca se apropie rechinii sau vreun vapor. Noi ceilalti ramânem linistiti în apa, ca sa putem împinge pluta cât mai repede.

— Unde va fi ramas Manant? întrebai eu.

— Nadajduiesc ca-l vom ajunge, raspunse Marian – caci altminteri e pierdut cu siguranta. Sa-i dam drumul, baietii.

Hasting sari cel dintâi pe pluta si noi începuram sa înotam de zor cu bratele si picioarele libere. Izbutiram astfel sa înaintam repede, în vreme ce Hasting iscodea cu privirea de jur-împrejur. Deodata striga îngrozit:

— Repede pe pluta! Dumnezeule sfinte, rechinii sunt lânga noii.
Cu iuteala fulgerului ne saltaram pe pluta care acum era si mai îngusta. Carabinele si pistoalele le varaseram sub una din fâsiile de stofa, caci erau atât de bine lucrate încât apa nu le putea dauna. Marian si eu puseram mâna pe carabine. Ne ridicaram apoi, ne întepeniram bine în picioare ca sa ne putem pastra echilibrul si cautaram cu privirea dusmanii setosi de sânge.
Îi vazuram apropiindu-se... se aflau înca la vreo douazeci de metri de noi.
— Probabil ca l-au sfâsiat pe bietul Manant, zise Marian – dar cu noi si-au gresit socoteala. Ia-l tu pe unul, eu pe al doilea. Al treilea o va lua la fuga când vor cadea gloantele. Repede, foc!
Traseram fiecare câte doua împuscaturi si imediat cei doi rechini începura sa se zvârcoleasca de moarte. Trebuie sa fi fost rau atinsi, caci deodata îi vazuram tâsnind pe dinaintea plutei si facându-se nevazuti îndaratul nostru. Al treilea, dupa cum prevazuse Marian – facu stânga împrejur si o zbughi spre largul marii.
— Asa. De astia am scapat, zise prietenul meu – dar ma tem ca vom da de altii. Îmi pare rau de bietul Manant, nenorocitul si-a gasit o moarte grozava si de sigur ca era nevinovat. Dar ce sa-i faci, asa i-a fost scris. Noi, însa, sa nu ne dam batuti, ci sa reluam lupta pentru viata si libertate. Hasting va ramâne pe pluta iar noi vom continua sa înotam mai departe. Se poate întâmpla ca aia de pe Insula

Dracului sa porneasca în urmarirea noastra cu o barca cu motor. Înainte, deci!
Marian se pricepea de minune sa toarne spirt peste rana, vorba ceea... Pomenirea barcii cu motor era un îndemn sa ne îndoim sfortarile. În cele din urma oboseala ne prididi si deoarece în vremea asta marea se linistise binisor, ascultaram de sfatul lui Marian si ne urcaram cu totii pe pluta ca sa ne mai odihnim.
Pongo se întepeni pe picioare si scruta zarea de jur-împrejur. Privirii lui agere nu-i scapa nimic si furam linistiti când îl auziram zicând:
— Nici un rechin, nici un dusman. Massers linistiti.
Dar tocmai când se pregatea sa se aseze sg apleca înainte si rosti deodata:
— Vine vapor mare.
— Hm... nici o bucurie! facu Marian.
Fireste, se putea sa fie un vas de marfa, care ne-ar fi luat pe bord, dar tot atât de lesne se putea ca soldatii din Cayenne sa ne fi barat drumul. Cunosteau directia vântului si stiau bine ca n-am fi putut ocoli.
— Atunci, sa ne pregatim pentru lupta finala, zise Marian, linistit. Caci nu vreau sa le cad viu în mâna dupa ce am scapat odata si nici nu cred ca ne vor ierta dupa ce „Butor”-ul l-a ucis pe sergent si trei soldati. Ia priviti, vine de-a dreptul spre noi, ceea ce însemna ca nu e un vas oarecare, ci unul al urmaritorilor nostri, care ne cauta.

Când se va apropia va trebui sa tragem în primul rând în timonier si daca-l nimerim, vasul nu-si va mai putea pastra directia.
— N-ar fi mai bine sa ne predam? propusei eu. în definitiv, odata si odata nevinovatia noastra tot va trebui sa iasa la iveala. Nu ma lasa inima sa trag în soldati care nu-si fac decât datoria.
— Nici mie nu-mi este placut, zise Marian – dar sunt sigur ca nici ei nu vor multumi sa ne ia prizonieri, ci ne vor ciurui de gloante fara sa stea mult la gânduri. Asa fiind, cel putin sa ne aparam.
— Atunci trebuie sa asteptam pâna vor trage ei primul glont, zisei eu.
— Fireste c-asa vom face. A! Probabil ca au ocheane de noapte. Ia te uita, vine direct spre noi si la departarea asta cu greu am putea fi zariti cu ochiul liber, mai ales ca apa scânteiaza atât de tare. Peste câteva minute vom vedea cum stau lucrurile. Da, da, trebuie sa fie un vas al politiei, caci desfasoara o viteza neobisnuita.
Vaporul, pe care-l vedeam numai conturându-se, parea ca se iveste din mare, atât de repede se apropia. Se înalta tot mai mult si venea cu iuteala sporita de-a dreptul spre noi.
— Drace! Te pomenesti ca vor sa ne ciocneasca! zise Marian. Atunci tot voi trage asupra timonierului, caci suntem în legitima aparare. Dar... drace! Ce-o fi însemnând asta?
Vasul, în care recunoscuram acum o goeleta solid construita, stopa în plina

viteza. Facu apoi un mic viraj si se apropia de pluta noastra. O faptura se apleca deasupra parapetului.
— Alo, domnilor, striga o voce cunoscuta – veniti sus. Suntem în siguranta.
— Manant! Striga Marian, înmarmurit. Nu cumva o fi vreo cursa?
— Atunci înseamna ca vor sa ne prinda de vii si deocamdata, asta îmi este foarte placut, zisei eu, Daca n-ai nimic împotriva, voi urca eu primul pe punte.
— Bine, bine, sa ne spui însa când vei primi o lovitura în scafârlie.
— Puteti veni fara teama, zise din nou Manant, râzând – suntem cu adevarat în siguranta. Dar grabiti-va, va rog, caci vreau sa iesim cât mai repede din apele astea.
Fara sa stau o clipa pe gânduri, începui sa ma catar pe scarita de frânghie pe care o aruncase în jos tânarul osândit. El ma ajuta sa încalec parapetul si-mi strânse mâna calduros.
— Îti voi povesti totul în cabina, zise el miscat – e într-adevar un semn al Cerului.
Curând se ivira si Hasting cu Marian, pe care numarul patrusprezece îi saluta de asemeni cu bucurie. În vremea asta se adunasera câtiva marinari care se uitau cu curiozitate la noi. De sigur ca le parea ciudat faptul sa dea peste niste oameni despuiati facând plimbari cu pluta în largul marii. Când se ivi Pongo si-si facu vânt peste parapet, se dadura speriati îndarat. Dar Manant îi strânse si lui mâna si zise:

— Acum, domnilor, va rog sa veniti în cabina. Unchiul meu se va bucura vazându-va.
Si adresându-se marinarilor urma:
— Acestia sunt prietenii mei, multumita carora am izbutit sa ies din iadul acela. Sunt si ei nevinovati, de asta garantez eu. Vreti sa-i ajutati sa scape si ei de urmaritori?
— Fireste, domnule Manant, raspunse un marinar cu barba carunta. Le suntem chiar recunoscatori ca v-a mijlocit fuga, caci altminteri nu te-am fi putut scoate de acolo.
— Fara îndoiala ca nu. Calatoria voastra ar fi fost zadarnica. Acum trebuie sa-l demascam pe ticalosul care m-a adus acolo pe mine. Dar hai sa mergem repede, domnilor, caci asteapta îmbracaminte, mâncare si bautura.
Coborâram o scarita îngusta de fier care ducea într-un gang îngust. Manant deschise primele doua usi si zise:
— Acestea sunt cabinele dumneavoastra; în paturi veti gasi haine uscate. Pentru prietenul dumneavoastra Pongo am ales costumul cel mai mare si nadajduiesc ca îi va veni bine. Îmbracati-va repede, caci unchiul meu va asteapta cu nerabdare.
Cabina din stânga era pentru mine si Marian, cea din dreapta pentru Hasting si Pongo. Îmbracaram la iuteala costumele albe care ne veneau de minune si când baturam la cabina de peste drum, ne deschise Pongo care era gata îmbracat, în vreme ce Hasting tocmai îsi punea haina. Mânecile si pantalonii lui Pongo erau cam scurti iar pantofii albi de

pânza pareau sa fie si ei cam strâmti... Dar asa cum era, facea impresie destul de buna si putea veni în societate... îi chemaram pe Manant care deschise imediat usa de la capatul gangului si ne pofti sa intram.
Îndaratul unei mese largi de stejar se ridica o faptura mica si dolofana.
— Ah, dv. sunteti prietenii nepotului meu, zise cu glas subtire omuletul. Fiti bineveniti, domnilor. Mi s-a si spus ca fara concursul dv. nu l-as fi revazut niciodata pe dragul meu nepot. Numele meu e Roer, sunt proprietarul si capitanul acestui vas, care poarta numele orasului meu natal: „Apeldoorn". Asa, acum povestiti, va rog!
Capitanul Roer era un barbat care-ti placea de la prima vedere. Chipul sau plin si rotund era pârlit de soare si vânt, iar când râdea, dintii albi straluceau în contrast viu cu restul fetei; parul scurt, alb ca zapada, parea o tichie de plus ce-i acoperea crestetul capului.
Ne prezentaram, el ne strânse mâinile cu caldura, apoi arata spre masa pusa si ne invita sa luam loc:
— Mâncati, domnilor, caci socot ca sunteti flamânzi si însetati. Trebuie sa fiti oameni sanatosi, deoarece ati trecut prin atâtea în viata dv.!
— Atunci cu siguranta ca sunt sanatos, râse Marian – caci de foame si sete nu ma plâng, slava Domnului.
Drept sa spun nici noi n-aveam sa ne plângem în privinta asta si chipul capitanului stralucea de bucurie vazând cu câta pofta înfulecam.

Dupa ce ne saturaram, veni un marinar sa strânga masa, aducând în schimb pahare si câteva sticle cu vin.
— Si acum, domnilor, zise simpaticul batrân – povestiti-mi cum ati ajuns pe insula aia blestemata. Nepotul meu îmi spunea c-ati fi nevinovati. Asta as fi crezut-o si fara ea el sa mi-o spuie, caci ma pricep eu la oameni. Bietul Manant a ajuns acolo din pricina ticalosiei unui om si am credinta ca acelasi lucru s-a întâmplat si cu dv.
— Da, raspunse Marian – daca omul acela se numeste Haridell sau Larrin, atunci asa e.
Efectul vorbelor sale fu surprinzator. Capitanul Roer si tânarul Manant îl privira cu ochii holbati, apoi omuletul sari în sus si lovi cu atâta putere în masa încât sticlele si paharele începura sa joace.
— Ce? racni el. Îl cunoasteti si dv. pe ticalosul ala?
— Da, caci dânsul a fost acela care ne-a trimis pe „Insula Dracului” prin juramântul sau fals. Dati-mi voie sa va istorisesc totul.
Si Marian începu sa povesteasca peripetiile prin care trecuseram. Când sfârsi, unchiul si nepotul tacura câtva timp, apoi capitanul lovi iar cu pumnul în masa si dadu pe gât repede un pahar de vin.
— Nemernicul! scrâsni el apoi. Dar cui aveti sa-i multumiti pentru ticalosia asta, lui Larrin sau lui Haridell?
— Pai e unul si acelasi! facu Marian, uimit.

— Nu, sunt frati, raspunse Roer. Au aceeasi mama, numai ca Haridell e din prima casatorie, iar Larrin din a doua. Amândoi însa par sa fie la fel de ticalosi. Dar se poate întâmpla ca Larrin sa se foloseasca numai de numele fratelui sau când îi vine la socoteala. Cum arata la fata?
Marian îl descrise cât mai exact pe omul care încercase sa ne piarda, apoi tânarul Manant zise:
— Atunci a fost Haridell, caci Larrin e ras complet la fata. Acum dati-mi voie sa va povestesc cum s-au întâmplat lucrurile cu mine.
Cu tot numele meu francez, sunt de origine olandeza si ma trag dintr-o familie de emigranti. Deoarece în Olanda nu prea gaseam posibilitati de a-mi face o situatie, unchiul meu ma lua cu el si de doi ani sunt în întreprinderile lui, adica lucrez pe vasul acesta.
Acum doua luni am ajuns la Singapore si seara m-am dus în oras sa beau un pahar de ceai. Într-o ceainarie chinezeasca din apropierea portului m-am întâlnit cu capitanul Larrin. De-abia mai târziu mi-am dat seama ca s-a priceput cu dibacie sa se apropie de mine. Si în seara aceea am ascultat cu mult interes povestirile omului care colindase pamântul în lung si-n lat. Am primit cu bucurie invitatia lui sa bem o sticla de vin într-o încapere dosnica a localului. Apoi, deodata îmi pierdui cunostinta.
M-am trezit într-o cabina întunecoasa a unui vapor si când începui sa strig, fui

târât pe punte de doi chinezi. Acolo, un galben gras si respingator îmi spuse ca de-acum încolo fac parte din echipajul vasului sau. Daca ma împotriveam, îmi spuse ca avea destule mijloace sa ma puie cu botul pe labe. Cunosteam cruzimea chinezilor si de voie de nevoie ma lasai în voia soartei. Curând însa aflai scopul adevarat al vasului pe care ma aflam si asta se întâmpla cu prilejul întâlnirii noastre cu o goeleta mica în apropierea insulelor Anambas. Chinezii mei erau pirati. Fireste ca nu luai parte la lupta ci ramasei linistit în cabina mea si bine facusem, caci în ajutorul vasului primejduit veni deodata un vapor de razboi francez. Judecata fu foarte sumara: chinezii care nu cazusera în lupta fura spânzurati. Apoi, procedând la perchezitionarea vaporului, dadura peste mine. Povestirea mei fu crezuta, dar deodata aparu pe bord capitanul Larrin, pe care marinarii îl gasisera într-o cabina. Si ticalosul acesta marturisi sub juramânt ca eu fusesem de partea piratilor si ajutasem la jefuirea vasului sau. În Saigon fui condamnat la deportare pe insula Cayenne.

Manant tacu. Ciudat se mai asemana soarta noastra! Larrin si Haridell jucau un rol pe care nu-l puteam ghici deocamdata.

Furam smulsi din gândurile noastre de un nou pumn în masa al capitanului, care puse paharele în miscare.

— Ei, ce ziceti, domnilor? facu el. Nu e asa ca nu-ti vine sa crezi? Si partea frumoasa vine de-abia acum.

Încep sa-l caut pretutindeni pe bietul nepotu-meu, e doar singurul copil al surorii mele – dar ia-l de unde nu-i Trebuia sa ma duc repede în Sumatra, ma întorc de-acolo peste cinci saptamâni si-l gasesc în Singapore pe blestematul ala de capitan Larrin. Lucrul s-a întâmplat tot într-o ceainarie, unde ma pomenesc ca individul se apropie de mine si ma întreaba daca eu sunt capitanul Roer. Apoi începe sa-mi povesteasca cu o înduiosare prefacuta ca auzise de soarta nepotului meu, care fusese condamnat în Saigon la munca silnica pe viata. Va închipuiti cam ce-am simtit atunci. Fara sa stau pe gânduri pornesc cu vasul într-acolo, vrând s-ajung pe insula înca în noaptea asta. Când timonierul meu vede un om înotând în valuri. Îl scoatem din apa si restul îl stiti. Nu pare sa fie asta vointa lui Dumnezeu?

— Da, asa e, raspunse Marian, cu seriozitate. Acum trebuie sa facem tot ce se poate ca sa iesim cât mai repede din apele astea. De sigur ca dv. vreti sa va înapoiati în India, iar noi trebuie sa ajungem în Sumatra. Doriti s-o luati spre Apus în jurul Africii sau îndarat prin canalul Panama?

— Îndarat prin canalul Panama, raspunse Roer. Nadajduiesc sa întâlnesc în drum vreun pirat chinez. Din câte am auzit, o banda întreaga îsi face mendrele pe acolo. Sunt bine înarmat. Am pe bord un tun de calibru mare. Prizonierii vor trebui sa marturiseasca daca-l cunosc pe Larrin sau pe Haridell.

— Drace! facu Marian deodata. Atunci, aveti acelasi gând care mi-a venit si mie. Nu cumva acesti doi frati or fi tovarasi cu piratii?
— Ai ghicit! exclama Roer. Tocmai ce vreau sa aflu si eu. Îmi veti fi un ajutor pretios, caci pentru dv. aventurile sunt o conditie de viata si pe de alta parte sunt încredintat ca nu vreti sa-l lasati nepedepsit pe ticalosul acela de Haridell.
— Fireste ca nu, raspunse Marian. Si ne legam, deci, sa pedepsim dupa cum se cuvine pe omul acesta si pe fratele sau.
Pactul fu încheiat cu o strângere de mâna si cu câteva pahare de vin.

III.
PIRATII.

CAPITANUL DESTUPA ÎNCA O STICLA.
Marian se folosi de prilej si zise:
— Domnule capitan, evadarea noastra va fi comunicata prin radio tuturor vapoarelor franceze. N-ar fi cu putinta sa fim opriti în drum?
— Cu putinta? facu Roer.
— E chiar foarte sigur, domnule. Ia sa vezi cum va fi scotocit „Apeldoorn”-ul meu. Deoarece si nepotul meu a evadat, vasul nostru va fi luat cu deosebire la ochi, cu atât mai mult cu cât n-am ce cauta în apele acestea.
— Asta înseamna c-am dat din lac în put, râse Marian. Cel mai bun lucru at fi sa coborâm când se va apropia un vas francez.
— Nu asa, raspunse Roer. Veti coborî în interiorul vaporului. Echipajul îmi este

credincios si am în pântecul vasului o încapere pe care n-o poate descoperi nimeni.
— Dar dac-or aduce un câine cu ei?
— N-am auzit pân-acum ca un câine sa suporte miros de piper. Caci atunci când va voi ascunde acolo voi presara piper înauntru.
— Atunci, sunt linistit, zise Marian.
— Asa! Facu Roer si umplu paharele cu ochi. Acum cred ca sunteti obositi. Cel putin domnul Hasting, caci vad ca i se închid ochii de somn.
— Da, încuviinta legionarul – am facut sfortari peste puterile mele si rana de la piept nu mi s-a vindecat înca pe deplin.
— Atunci duceti-va în cabinele dv. Noroc, domnilor, sa dea Dumnezeu sa izbutim în ceea ce ne-am propus!
Ciocniram si daduram pe gât paharele, apoi intraram în cabinele noastre si de îndata ce puseram capul pe perna adormiram.
Când rasari soarele, Roer ne trezi cam brutal zgâltâindu-ne de umeri:
— Sculati, sculati, domnilor, au sosit francezii!
Aruncai o privire pe fereastra si tresarii înspaimântat. Un crucisator se afla la vreo suta de metri si tocmai se daduse drumul pe apa unei salupe, în care luasera loc doi ofiteri si douazeci de marinari.
— I-ati trezit pe Hasting si Pongo? întreba Marian, linistit.
— Vor mai trece câteva minute pâna sa fie aici domnii francezi.

— Asa e, dar vor trece câteva minute si pâna sa fie pusa la punct ascunzatoarea dv., raspunse Roer.
— Nepotul meu va va calauzi, eu ma duc pe punte sa-i întâmpin pe musafirii nostri. Luati piperul asta si frecati-va pe talpi cu el. Ce e bine nu e rau.
Iesiram în gang si-l vazuram pe capitan alergând repede sus. În aceeasi clipa iesira din cabina de peste drum tovarasii nostri împreuna cu Manant.
— Buna dimineata, domnilor, ne saluta Manant. Aventurile încep din nou. Haideti, batrânul nostru timonier ne asteapta jos.
Intraram în cabina capitanului. Masa grea era data la o parte si un chepeng fusese deschis.
— E o a doua intrare spre cala, ne lamuri Manant. Asa dar nu e nici un pericol daca ar fi descoperita.
Coborâram o scarita îngusta si intraram în cala, care era aproape goala. În fund se afla tancul enorm care continea apa de baut. Acolo statea batrânul timonier. Îl vazuram ridicând tancul greu de fier cu ajutorul unui scripete. Atunci se ridicara si scândurile podelei si se ivi o deschizatura întunecoasa.
— Sa facem treaba repede! zise Manant. Eu voi porni înainte, domnilor si voi lumina drumul cu lampa de buzunar. E cam strâmt si întunecos colo jos, dar avem aer destul.
Se aseza la pamânt si se strecura în gaura aceea neagra. Îl urmaram repede caci fiecare clipa era pretioasa acum. Intraram într-o încapere de doi metri

latime, trei metri lungime si trei sferturi de metru adâncime. Era loc destul ca sa stam asezati unul lânga altul. Dupa ce coborî si Pongo, cel din urma – timonierul lasa în jos podeaua. Nimeni n-ar fi putut banui ca sub tancul de apa se ascundeau oameni.

Nu trecu mult si auziram bocanind pasi grei deasupra noastra. Marinarii perchizitionau deci vasul. Dupa cum ne istorisi mai târziu Roer, francezii orânduira lucrurile cu multa diplomatie, pentru a nu stârni un protest din partea guvernului olandez. Deoarece capitanul nu putea sa nege ca venea dinspre Cayenne, ei se prefacura foarte îngrijorati, spunând ca evadatii s-ar fi putut furisa în ascuns pe vasul sau, astfel ca acesta s-ar afla în primejdie, cu atât mai mult cu cât indivizii cu pricina fusesera condamnati pentru piraterie.

Atunci capitanul se vazu chiar nevoit sa-i roage pe musafirii nepoftiti sa procedeze la perchizitionarea cât mai amanuntita a vasului; caci trebuia sa-si joace rolul pâna la sfârsit, ca sa nu trezeasca banuiala francezilor. Auzeam cum lazile erau miscate din loc si unele din ele deschise chiar. Pâna si podeaua calei fu ciocanita, spre a vedea daca nu era vreo încapere dedesubt, de existenta careia nu stia nici capitanul.

Inima porni sa ne bata cu putere când urmaritorii nostri începura sa umble încolo si încoace deasupra capetelor noastre. Încordarea aceasta tinu vreo trei sferturi de ceas, apoi auziram ca soldatii

se îndepartau, pentru a perchizitiona alte încaperi. Vizita lor pe vas tinu vreo doua ceasuri si Roer ne povesti mai târziu ca nu lasasera necercetata nici o crapatura.
Când furam scosi din minunata ascunzatoare, prima întrebare ce-mi veni pe buze fu privitoare la destinatia acestei încaperi din pântecul vasului si batrânul paru sa banuiasca cum ca chestia asta ne preocupa, caci raspunse zâmbind:
— Am facut multa contrabanda folosindu-ma de ascunzatoarea asta. Da, da, va mirati dumneavoastra, dar asa este. Multi evadati si-au gasit salvarea multumita ei, fireste aceia despre care ne-am încredintat ca sunt absolut nevinovati, ca si dv. Acum stii ce de contrabanda faceam.
Strânseram mâna simpaticului batrân si ne daduram seama ca-l puteam considera ca un adevarat prieten.
Voi trece peste calatoria prin canalul Panama si oceanul Pacific. Dupa optsprezece zile ne aflam în apropierea Australiei, caci capitanul Roer vroia sa intre în marea Harafura prin strâmtoarea Torres, între Noua Zeelanda si Australia. Apoi urma sa ne îndreptam spre Singapore, prin marea Sundei si a Javei. Acolo aveam de gând sa începem cercetarile.

Dupa doua zile ajunseram la nord-est de Timor si ne îndreptaram spre insulita Kisser ca sa luam apa proaspata. Echipajul porni pe uscat cu niste butoaie mari, iar noi ramaseram pe bord. Luaram hotarârea sa nu ne aratam pâna la

Singapore, caci acolo ne puteam bizui pe sprijinul guvernatorului, lordul Abednego, caruia îi salvasem fiica din mâinile piratilor chinezi. Ramasese pe bord si capitanul Roer si stateam cu totii sprijiniti de parapet, privind dupa oamenii nostri care tocmai disparusera în valea care ducea la asa zisa capitala, Wurili, a acestei insulite.

Capitanul facea socoteala, murmurând:

— O jumatate de ceas drumul, alta jumatate de ceas pentru ca sa-si umple butoaiele...

Dar fu întrerupt brusc si asta dintr-o pricina care n-ar fi fost cu putinta în alte tinuturi ale pamântului: fara nici un semn prevestitor, izbucni deodata o furtuna naprasnica si vasul pe care ne aflam gemu din încheieturi, când prima izbitura venita dinspre sud nimeri în coasta si lantul ancorei se rupse de parc-ar fi fost un fir de ata; când ne uitaram încremeniti unul spre altul... goneam cu viteza spre nord.

Roer dadu din cap, din cauza mugetului uraganului nu ne-am fi putut întelege prin grai – apoi alerga repede pe punte si lua cârma. Eu si Marian îl urmaram ca sa-i putem da o mâna de ajutor la nevoie, dar folosirea cârmei nu era cu putinta si nici nu era de trebuinta, caci vasul alerga cu viteza ametitoare direct spre nord si urma sa intre în marea Banda. Daca nu se va sfarâma de stâncile insulei Wetter, care se afla în drumul nostru. De mult as fi vrut eu sa vizitez Jwalki, sediul unei statiuni postale olandeze, dar cu forta aceea uriasa care ne mâna din spate o

acostare n-ar fi fost prea placuta. Rasuflaram usurati când dupa un ceas se ivi lânga noi capatul de rasarit al insulei.
Acum mergeam în susul marii Banda si nu mai eram amenintati decât de insulita Goeneng-Api, care se afla la vreo suta douazeci de kilometri departare. Cu iuteala care ne împingea puteam ajunge acolo în trei ceasuri cel mult. Dar uraganul sufla acum mai mult despre rasarit si furam împinsi la vreo zece kilometri distanta de insula. în schimb ne ameninta acum grupul insulelor Lucipara, prin labirintul carora nu era rost sa scapam nevatamati. Si când tocmai ne apropiasem... uraganul se potoli, tot atât de brusc precum se stârnise.
— Am scapat cu bine, zise Roer. Trebuie sa marturisesc însa ca alaturi de dv. ne pasc aventurile.
— Asa-mi pare si mie, râse Marian. – Acum as fi de parere sa ne înapoiem, altminteri ar fi siliti sa ne astepte cam multisor marinarii d-tale. Eu cu prietenul Robert vom îngriji de motor.
— Mai asteapta nitelus, raspunse capitanul si privi încordat spre nord.
— Vad colo un vapor care are poate nevoie de ajutor. Da, da, se clatina încoace si încolo. Asa dar, daca zici ca va pricepeti, puneti motorul în functiune si ne vom îndrepta spre locul cu pricina sa vedem ce s-a întâmplat.
Coborâi dupa Marian scarita ce ducea la masini, unde daduram peste un motor urias de cel putin o mie doua sute de cai

putere. Ne pricepeam bine la „Diesel”-uri si peste câteva minute monstrul de otel începu sa pufaie si împinse „Apeldoorn”-ul spre colegul sau care avea nevoie de ajutor. Nu trecu mult si Roer vesti prin porta-voce:

— Ne fac semne, ceea ce înseamna ca au avarii grave. Ia sa vedem ce putem face. Viteza la jumatate, domnilor!

Îndepliniram comanda întocmai, dar deodata rasuna de afara rapait de mitraliera si în aceeasi clipa capitanul racni:

— Blestematii, au început sa traga în noi! A! Uite c-au arborat steagul negru. Sunt pirati... si tocmai acum lipseste echipajul meu! Cu toata viteza îndarat, domnilor. Ba nu, stati, ne-au gaurit vasul sub linia de plutire. Trebuie sa ne predam!

Frumoasa afacere! Capitanul avea dreptate, ar fi însemnat sa ne sinucidem încercând sa fim cu vasul gaurit sub linia de plutire, faci nu eram destui oameni ca sa astupam gaurile. Pe de alta parte, piratii nu ne-ar fi lasat sa plecam cu una cu doua, ci ar fi continuat sa traga mereu asupra noastra.

— Veniti sus, domnilor, striga Roer din nou. Nu e chip sa scapam. Afurisitii aia au cel putin sase mitraliere pe bord. Sunt curios sa vad ce-au sa ne faca.

Urcaram repede sus si ne apropiaram cu Roer pe puntea de comanda. Vasul pirat se apropia cu repeziciune. Era un vapor minunat, pe lânga care „Apeldoorn” facea o impresie saracacioasa. Dea lungul parapetului se iteau fapturi întunecate, unele aplecate deasupra mitralierelor, ale

caror tevi erau îndreptate amenintator asupra noastra.
Pe puntea de comanda statea un barbat înalt si puternic, în vestmânt de matase galbena. Vasul pirat, a carui prora era împodobita cu doi ochi mari. Amenintatori, aluneca spre noi si stopa. În clipa urmatoare, fapturi negricioase sarira pe puntea noastra.
Se împartira repede si se pusera de paza la toate deschizaturile ce duceau în interiorul vasului. Roer striga atunci în englezeste spre comandantul vasului-pirat:
— Ce vreti de la noi? N-avem nimic ca v-ar putea folosi voua.
Celalalt raspunse într-o engleza fara cusur:
— De asta ne vom încredinta, domnule. Apoi. Goeleta voastra ne va fi de folos în orice caz. Vreti sa va predati sau asteptati ca oamenii mei sa va sileasca?
Sa ne sileasca! Stiam noi ce înseamna asta. De aceea nu putui lua în nume de rau lui Roer când raspunse ca ne predam de buna-voie.
— Bine! Facu ciudatul comandant. Privitor la soarta voastra vom hotarî mai târziu. Oamenii mei ramân pe bord, urmati vasul nostru!
Vasul pirat facu un viraj si trecu pe dinaintea noastra, îndreptându-se spre insulele Lucipara. Ne grabiram sa-l urmam, caci nu era de loc placut sa ne stim cu scheletul vasului gaurit sub noi. Dupa vreo trei sferturi de ceas auziram comanda lui Roer:
— Stopati!

Îndepliniram porunca si dupa scuturaturile usoare ale vasului ne daduram seama ca stateam pe nisip moale. Se auzi un nou „Stopati!” si Roer ne lamuri:
— „Apeldoorn”-ul se afla pe un banc de nisip. Fluxul e la jumatate si dupa trei ceasuri vom fi iarasi în apa. Atunci vom putea vedea ce e cu gaurile alea, daci vom mai fi în viata.
Asta era întrebarea cea mare. Eu ma simtii cuprins de o mânie nestapânita. Dupa ce am scapat de atâtea primejdii, dupa ce ne-am vazut departe de „Insula Dracului”, sa ne dam sfârsitul aici, în mâinile piratilor chinezi? Luai hotarârea sa-mi vând viata cât mai scump si probabil ca chipul meu oglindea aceasta hotarâre caci Roer îmi spuse:
— Ramâi cu mutra asta, poate ca izbutesti sa-i sperii pe pirati.
Dadui din cap si masurai cu privirea insula în fata careia ne aflam. Ea forma un teren deluros, al carui cel mai înalt punct se ridica la vreo patruzeci de metri deasupra marii. Coasta urca din mare în trepte calcaroase; pajisti de verdeata, întrerupte ici-colo de copaci si tufe, acopereau terasele. Pe plaja se vedeau doua colibe mici, care nu puteau fi descoperite decât de aproape. Cunoscând topografia acestor insule ale Pacificului, nu-mi era greu sa-mi închipui ca în vreun golf se afla o colonie mai mare.
Comandantul vasului-pirat nu ne lasa însa vreme sa examinam prea mult insula. Vaporul lui statea lânga al nostru, într-un canal adânc taiat în bancul de

nisip si fapturile tuciurii stateau înca aplecate deasupra mitralierelor lor. Seful bandei striga spre noi:
— Coborâti, domnilor! Vom hotarî acum soarta voastra. Orice împotrivire e zadarnica.
Tacuti, parasiram goeleta noastra. Observai însa ca lipseste Manant si întrebai în soapta pe capitan unde e.
— S-a ascuns în cala, raspunse Roer – pe scara care duce în cabina mea. Acolo nu-l vor gasi ticalosii si el ne-ar putea fi de folos daca banda ne va lasa în viata câtva timp.
— Asta o vom afla îndata, raspunsei eu si iarasi ma cuprinse o furie atât de mere încât chipul mi se schimonosi.
Treceam tocmai prin fata sefului piratilor, care ma apuca deodata de brat si cu zâmbetul acela fatal al chinezilor, îndaratul caruia se ascund toate sentimentele lor, îmi zise:
— Domnii par sa fie furiosi. Ei lasa, veti putea da frâu liber furiei. Va voi da prilej sa va salvati viata.
Îmi zâmbi aproape prietenos si-mi facu semn sa merg mai departe.
Gândurile se roteau într-un vârtej ametitor în capul meu. Spusese ca vom avea prilej sa ne dam frâu liber furiei... Se aflau oare pe insula aceasta fiare primejdioase cu care ne vom masura puterile? Era cu neputinta, caci în tinuturile acestea nu existau animale primejdioase, mai cu seama pe insulita asta vulcanica. Rasarita din mare. Atunci, ce sa fie?

IV.
PE VIATA SI PE MOARTE.

CU ZÂMBETUL PE BUZE seful piratilor ne lasa sa defilam prin fata lui, apoi facu semn unui chinez maruntel, cu mutra respingatoare. Îi sopti câteva cuvinte la care galbenul raspunse printr-un rânjet atât de hidos încât l-as fi gâtuit fara nici o remuscare, cu atât mai mult cu cât stiam ca sarcina pe care i-o daduse stapânul sau ne privea pe noi.
Dar n-avem timp sa privesc dupa omuletul care se îndeparta grabit caci furam condusi acum într-un canal adânc care, dupa cum bine banuisem eu, strabatea brâul inferior de margean. Si dupa câteva cotituri se arata într-adevar un luminis larg, în care se ridicau colibe de bambus spoite cu var: salasul tainuit al bandei piratilor.
Furam condusi la locul liber din mijlocul colibelor. Seful piratilor se apropia de noi si zise cu zâmbetul neclintit pe buze:
— Sunteti curajosi dupa cum am vazut, va trebui, deci, sa luptati pentru viata voastra. Sunteti cinci barbati si eu voi pune în fata voastra alti cinci oameni care si ei vor trebui sa lupte pentru viata lor. Sunt fosti membri ai „Asociatiei" noastre, (apasa batjocoritor asupra acestui cuvânt) – care au pacatuit atât de grav împotriva legilor noastre încât au fost condamnati la moarte. Cred însa ca vor prefera sa se ia la luptau voi, putând astfel sa-si redobândeasca libertatea. Deoarece metodele noastre de a-i trimite pe lumea cealalta sunt cam neplacute...

Asa dar, aparati-va viata cât puteti mai bine!
Ne saluta scurt si se facu nevazut într-o coliba, care se deosebea de celelalte prin marimea si constructia ei îngrijita. Probabil ca vroia sa se îmbrace cu vesmintele-i oficiale, ca sa ia parte cu toata demnitatea la lupta interesanta ce avea sa aiba loc.
Ne uitaram încremeniti unul la altul. Ne-am fi asteptat la orice, numai la o înfruntare pe viata si pe moarte nu.
— În sfârsit, întrerupse Roer tacerea – de murit tot trebuie sa moara omul odata. Dar când e vorba de o astfel de moarte trebuie sa se apere, ceea ce o vom face si noi împotriva potrivnicilor de rasa galbena. Ma tem numai ca sansele nu prea sunt de partea noastra. Ei, dar ce sa mai zicem, n-avem încotro!
Si cu aceasta observatie filosofica batrânelul se întoarse si privi cu atentiune locuinta sefului bandei.
— Aha! Facu el deodata, întorcându-si din nou privirea, uite ca si vin onoratii nostri potrivnici.
Patru indivizi se apropiau de noi. Erau escortati de zece banditi care luasera o astfel de atitudine de parc-ar fi pazit niste tigri înfuriati. Si când colo potrivnicii nostri nici nu faceau o impresie fioroasa.
În frunte pasea un urias cu care n-as fi vrut sa ma întâlnesc singur, dar avea o mutra atât de obosita si fara vlaga încât ma pufni râsul. Si tovarasii lui de suferinta erau tot pe atât de mici pe cât pareau si de neprimejdiosi. Asa cel putin

mi se paru în prima clipa, Roer rasufla usurat:
— Lasa ca n-o sa fie cine stie ce.
Seful piratilor iesi atunci afara din coliba lui si tinu o scurta cuvântare osânditilor. Si... minune! Imediat înfatisarea lor se schimba ca prin farmec. Îsi îndreptara trupurile, aruncara priviri cercetatoare asupra noastra si pareau ca se însufletesc dintr-odata. Atunci observaram cu spaima ca aveam în fata potrivnici cât se poate de primejdiosi.
Seful se uita la noi cu priviri batjocoritoare, apoi zise scurt:
— Veti lupta dupa marime. Cei mai mici mai întâi. Fiecare va primi arme la fel, numai negrul nu, caci el e mai puternic. El va trebui sa lupte fara arme. Începeti, voi aia marunteii! Va veti razboi cu cutitele!
— Frumoasa afacere! mormai Roer. Numai cu cutitele n-am luptat înca de când sunt. Daca ticalosul ala galben îmi va spinteca burta, atunci ma veti razbuna dv. domnilor. Asa dar, la revedere pe lumea cealalta, daca nu-i chip altfel.
Capitanul ne saluta si se îndrepta apoi spre câmpul de lupta pe care banditii îl hotarâsera asezându-se în cerc.
— Haide, vino încoace, baietele! se adresa el celui mai maruntei. Sa stam si noi de vorba nitelus, ca oamenii, de!
La un semn al sefului, paznicii potrivnicului capitanului nostru îi dezlegara funiile. Chinezul îsi întinse madularele. Îsi freca repede încheieturile mâniilor, apoi sari ca o caprioara in, ring.

Sprinteneala de care dadu dovada îl arata ca un dusman de temut si noi începuram sa fim îngrijorati. Celor doi potrivnici li se înmâna câte un cutit lung, apoi seful batu din palme, dând astfel semnalul pentru începerea luptei.
Chinezul se repezi ca o pantera asupra lui Roer, învârtind cutitul deasupra capului. Atunci observai numaidecât ca prietenul nostru era favorizat, caci pastra un calm desavârsit si privea cu sânge rece spre potrivnicul sau care spumega de furie.
Se aflau la un metru departare unul de altul; ciocnirea urma sa se produca în curând, când, deodata Roer se repezi cu o agilitate pe care n-as fi banuit-o la acest batrân lup de mare, ridica piciorul cu iuteala fulgerului si-l facu pe chinez sa se izbeasca cu stomacul de dânsul. Ciocnirea fu atât de puternica încât amândoi potrivnicii cazura pe spate, dar în vreme ce Roer se ridica imediat, Galbenul ramase întins, vaitându-se de durere.
Ne asteptam ca Roer sa-l înjunghie pe dusmanul sau, caci nici acesta n-ar fi facut altfel în locul lui; capitanul nostru dovedi însa o marinimie cu totul nepotrivita pentru împrejurarea de fata. El încrucisa bratele pe piept si astepta ca dusmanul sa se ridice.
Dupa câteva minute chinezul îsi veni în fire. Mai gemu odata din adâncul plamânilor, apoi se ridica încetisor si-si roti privirea împrejur. Seful piratilor îi striga câteva cuvinte care avura darul sa-l înfricoseze; apoi ochii lui sireti îl cautara

pe Roer care statea înca cu bratele încrucisate.
În clipa urmatoare se repezi iarasi ca o pantera asupra capitanului. De data acesta însa nu ridicase cutitul ci-si tinea bratul aplecat. Si eu observai ca-si întorsese arma, cu taisul ascutit în sus. Avea de gând asa dar sa spintece trupul capitanului printr-o lovitura pe furis.
Bratul sau se repezi în sus, dar Roer era cu ochii în patru si în ultima clipa sari repede în laturi. Lama ascutita nimeri doar tunica lui si o spinteca pe jumatate; în acelasi moment capitanul zvârli fulgerator cutitul în spre chinez. Acesta îsi dadu si el seama de primejdie si cu o repeziciune uimitoare apleca trupul. Scapa astfel de o moarte sigura, care ar fi pus capat luptei, dar Roer îl nimeri totusi în bratul stâng si-i facu o rana adânca. Mâneca murdara se înrosi imediat
Nadajduiam ca prietenul nostru nimerise într-o artera principala si astfel hemoragia îl va slabi pe chinez. Dar acesta parea ca nici nu simte rana. Dimpotriva: deveni si mai întarâtat. Acum se folosi de o noua viclenie: se târî spre Roer si tinu ca pavaza bratu-i sângerând, în vreme ce cu dreptul ridica cutitul pregatindu-se sa dea lovitura hotarâtoare.
Situatia capitanului era acum si mai îngrijoratoare. El nu-si pierdu însa cumpatul, privi încordat spre chinez si-si întepeni piciorul drept îndarat, ca sa fie gata de saritura. Galbenul se repezi brusc înainte, vrând sa-l împinga înapoi cu bratul sau ranit, pentru ca apoi sa-i

poata da lovitura de gratie. Dar nu izbuti sa-si aduca gândul la îndeplinire caci, Roer se retrase cu iuteala fulgerului si lovi din nou cu cutitul în potrivnicul sau, spintecându-i bratul ranit de la cot pâna la încheietura mâinii.
Galbenul scoase un racnet de durere si furie, îsi pierdu capul cu desavârsire, facu înca un pas înainte si dadu o lovitura care ar fi gaurit inima capitanului... daca acesta nu s-ar t fi aplecat repede. Bratul înarmat lovi în gol. Chinezul îsi pierdu echilibrul si Roer îi spinteca la repezeala si bratul drept. Probabil ca taiase un tendon, caci galbenul scapa cutitul din mâna si scoase un racnet de fiara. Nu se dadu însa batut, ci se repezi din nou asupra potrivnicului sau. Vroia probabil sa-i puna o piedica si sa-l trântea la pamânt.
Roer lovi atunci cu plaselele cutitului si izbi barbia galbenului. Acesta îsi pierdu echilibrul, facu sfortari disperate sa nu se prabuseasca, apoi cazu în genunchi si în cele din urma ramase întins cu capul în tarâna.
— Opriti! striga seful. Lupta s-a terminat. Albul a biruit. Duceti-l de aici pe învins!
Doi paznici se repezira imediat si-l luara de acolo. Dupa câteva clipe se înapoiara si-si stersera cutitele de sânge. Învinsul fusese „expediat la stramosii sai”.
Izbânda capitanului avu un efect înviorator asupra noastra. Asteptam linistiti „luptele” noastre, caci noi eram oteliti în exercitii sportive. Cât despre Pongo nu trebuia sa ne îngrijoram, chiar daca urma sa lupte fara arme. Numai de

Hasting mi-era cam teama, caci din cauza ranii grave ce-o suferise, i-ar fi fost cu neputinta sa se lupte cum trebuie. Si acum venea rândul lui.
Marian facu o plecaciune respectuoasa în fata sefului piratilor si zise:
— Prietenul meu de colo a fost de curând grav ranit de un glont. Daca n-ai nimic împotriva, as vrea sa lupt eu în locul lui.
— Asta e o adevarata dovada de prietenie, domnule, raspunse celalalt. Dar nu vreau sa te obosesti prea mult, iar prietenului d-tale vreau sa-i dau putinta sa-si apere viata fara sa se forteze prea mult. Lupta va avea loc cu pistoalele.
Asa dar un duel în toata regula, numai ca împrejurarile erau cam schimbate. Hasting aproba din cap, caci era sigur de glontul sau. Dar si potrivnicul sau zâmbi batjocoritor, poate ca era un bun tintas, desi asta e cam rar la chinezi.
Potrivnicii fura asezati la cincizeci de pasi unul de altul. Fiecare primi un „Mauser" cu sapte gloante, apoi seful dadu semnalul. În vreme ce Hasting statea linistit la locul chinezul sarea încolo si încoace ca sa îngreuieze tinta si în acelasi timp trase glont dupa glont din pistolul sau asupra fapturii nemiscate. Dar Hasting nici nu se clinti, nici chiar atunci când un glont îi gauri gulerul tunicii.
Deodata însa, misca repede bratul si slobozi primul glont; Chinezul scoase un racnet teribil, sari în sus ca un arc, apoi cazu greoi îndarat. Glontul legionarului îl nimerise drept în frunte.
— Foarte bine! zâmbi seful. Fa-ti pregatirile d-ta. Stim, domnule, zise

aratând spre mine.
— Îti vei apara viata cu khuang-ul. Asta ma bucura mult, caci pe vremea când eram student facusem exercitii cu sabia. Îmi va fi deci usor sa parez loviturile salbatice ale potrivnicului meu si sa-l „gauresc” la momentul potrivit, cum se zicea în limbajul de specialitate. Grav ranit, galbenul fu luat de pe teren si... „expediat la stramosii sai”.

Acum venea rândul lui Marian... cu maciuca. Niste maciuci grele, date la rindea, din lemn tare ca fierul, erau armele lor. O lovitura puternica cu una dintr-astea ar fi fost în stare sa zdrobeasca într-o clipa capatâna celui... mai tare de cap. Potrivnicul lui Marian era mai vânjos, dar prietenul meu mult mai îndemânatic. Fu o lupta cu adevarat salbatica si cele doua maciuci se loveau una de alta cu o violenta înfricosatoare. Începui sa ma tem ca Marian va obosi, caci celalalt devenea tot mai îndârjit.
Dar deodata tovarasul meu se folosi de un siretlic. Cu iuteala fulgerului îsi trecu maciuca din mâna dreapta în cea stânga, zvârli în laturi arma pe care o agita chinezul si lovi piezis în barbia acestuia. Trupul se prabusi greoii la pamânt... si fu dus de acolo.
Acum venea rândul lui Pongo si asteptam lupta asta cu bucurie. Tovarasul nostru negru îsi arata dintii albi, zâmbind, desi uriasul sau potrivnic era înarmat cu klewang si cutit. Seful parea sa stie ca cel putin unul din oamenii sai sa iasa învingator.

Dar lupta se sfârsi repede, caci de abia daduse semnalul de începere si cu o adevarata saritura de pantera, Pongo se repezi la potrivnicul sau, apuca bratul acestuia în care tinea klewang-ul si strânse cum stia el sa strânga. Galbenul scoase un racnet de durere si arma cazu la pamânt. Apuca cutitul, dar Pongo îl si înhatase, îl învârti ca o sfârleaza, îl ridici deodata în aer, apoi îl trânti la pamânt.

Uriasul ramase nemiscat, iar paznicii lui nu mai aveau nevoie „sa-l trimita la stramosii sai", caci prietenul nostru îi frânse trupul în doua.

Piratii stateau muti în jurul nostru, atingându-si cu teama privirile asupra uriasului negru. Nu mai vazusera asa ceva. Seful, care nu mai zâmbea acum. Îsi redobândi cumpatul în cele din urma si zise:

— Ati învins, domnilor si v-ati salvat viata. Ar fi pacat însa ca niste oameni atât de vrednici sa nu ramâie de partea noastra. Ati putea ajunge la slujbe de frunte în asociatia noastra, caci noi cei de aici suntem numai o mica parte si toata întreprinderea e condusa de un european. Aveti timp o saptamâna sa chibzuiti asupra propunerii mele; pâna atunci va fi si seful aici. Fireste ca în vremea asta veti fi prizonierii nostri. De altfel nici n-aveti putinta sa fugiti de pe insula, caci vasul vostru e gaurit peste tot. Ma voi bucura sa va pot saluta ca membri al asociatiei noastre.

— Ia mai da-l... încolo! mormai Roer, dar Marian se înclini politicos si zise:

— Vom chibzui asupra amabilei propuneri pe care ne-ai facut-o. Unde vom locul?
— Luati coliba asta care e harazita pentru prizonieri. Pe insula va puteti misca în voie, numai ca veti fi pânditi mereu. O încercare de fuga e cu neputinta.
— Îmi dau si eu seama de asta. Asa dar, peste o saptamâna vom da raspunsul nostru „sefului".

V.
SALVAREA.

PE CÂND NE ÎNDREPTAM SPRE COLIBA, capitanul Roer se mai întoarse odata spre seful piratilor:
— Cred ca n-ai nimic împotriva daca ne-om aduce merinde de pe vasul nostru? Trebuie sa marturisesc ci sunt flamând ca un lup..
— Nici vorba – zâmbi piratul, puteti merge linistiti pe vas. Va atrag numai atentia ca o mitraliera e vesnic îndreptata spre goeleta dv.
— Nu trebuie sa-ti fie teama ca vom fugi raspunse Roer, zâmbind; vom ramâne putin timp pe vapor.
Pasiram spre plaja si luaram una din luntrile care se aflau acolo. Chinezii din jurul nostru pareau ca nici nu ne iau în seama, cu toate astea stiam prea bine ca suntem paziti cu strasnicie. Vâsliram spre bancul de nisip unde se afla goeleta noastra si când furam pe punte, Roer ne duse îndata în cabina lui.

— Aici sunt conserve si câteva sticle cu vin, zise el tare.
Apoi în soapta:
— Or fi pus oare galbenii vreun paznic pe vapor?
Batu încet în chepeng si dupa ce împinseram desparte masa, se ivi Manant din deschizatura îngusta.
— Suntem singuri, zise el vesel. Ma bucur ca va vad, caci eram foarte îngrijorat de soarta voastra. Cum stau lucrurile?
Roer îi povesti pe scurt tot ce se petrecuse.
— O saptamâna de gratie! facu tânarul. Tocmai bine; pâna atunci voi fi gata cu astupatul gaurilor. M-am si apucat de treaba.
— Minunat! facu Roer. Într-una din nopti vom înota pâna aici.
— Asta-i cel mai bun lucru, încuviinta Marian. Banuiesc ca „seful" european e o veche cunostinta de-a noastra.
— Larrin, Haridell! strigaram noi în cor.
— Ati ghicit. Si omul acesta nu trebuie sa ne gaseasca aici, caci ar însemna sa fim cu adevarat pierduti. Acum sa ne întoarcem, ca, sa nu intre la banuiala seful. Asa dar d-ta astupi gaurile, domnule Manant, iar noi iti vom da de veste în fiecare zi ce s-a mai întâmplat.
Încarcati cu conserve si sticle cu vin parasiram vasul si vâsliram spre uscat. În golf ne iesi înainte seful care se dadu la o parte, când ne vazu atât de încarcati. Îi zâmbiram si noi. Iar Marian îl invita politicos la un pahar cu vin. El ramase o clipa tacut, apoi primi bucuros invitatia.

Luaram hotarârea sa întindem masa în fata colibei, Pongo aduse o lada grea din care facu o masa, aduna vreascuri uscate si înteti un focsor ca sa încalzeasca conservele. Luaram loc pe jos în jurul lazii si când scoaseram la iveala paharele de aluminiu, seful se ridica rugându-ne sa-l scuzam câteva clipe. Se întoarse curând aducând cu sine niste pahare minunate de cristal.
În timpul discutiei chinezul se dovedi a fi un barbat foarte cult, ba ne spuse chiar ca studiase la Oxford. La întrebarea lui Marian cum ajunsese la meseria lui de acum, el zâmbi si raspunse ca Asia apartine popoarelor stravechi si ca dânsul contribuie atât cât îi sta în putere sa-i pagubeasca pe cuceritorii straini. Interesant punct de vedere pentru un capitan de piratii.
Ca urmare a acestei discutii, dobândiram convingerea ca galbenul ne acorda acum mai multa încredere. De-abia spre seara ne ridicaram de la masa ca sa facem o mica plimbare. Fireste ca merseram spre plaja si privisem goeleta care începuse sa se legene pe unde datorita fluxului.
— N-ar fi mai bine, se adresa Marian sefului – sa ancoram vasul meu? Ma tem sa mi fie luat de apa si sa se scufunde. Primind amabila d-tale propunere de a ramâne aici o saptamâna, as dori sa ne petrecem timpul pe vasul meu.
Chinezul, pe care vinul tare îi cam ametise, încuviinta:
— Fireste, domnilor, vâsliti într-acolo si priponiti goeleta.

Se înclina politicos si disparu pe drumul ce ducea în sat.
— Minunat! mormai Roer pe când ne îndreptam cu barca spre vas.
— Acum vom întinde o funie pâna la tarm si o vom lega de palmierul de colo. Apoi vom face vânt „Apeldoorn”-ului de pe banc si-l punem pe apa. Totul va decurge fara zgomot si când vom porni motorul, o luam repede din loc.
— Admirabil! facu Marian.
Roer privi cu încordare spre vasul chinezesc care se afla la vreo treizeci de metri de noi, apoi râse înfundat.
— Idiotii si-au legat vasul cu o frânghie subtire Fireste ca o vom taia înainte de a ne lua ramas bun de la insula. Ia te uita, curentul merge spre stânga si va împinge repede vasul.
Noi vom porni spre dreapta. Sa vezi ca în felul acesta le-o luam cu mult înainte.
— E o adevarata placere sa lucreze cineva cu d-ta, zise Marian, râzând. Mult as vrea sa vad mutrele galbenilor când nu si-or mai vedea vasul.
— Dar nu se poate sa n-aiba vreo sentinela pe punte, ma amestecai eu în vorba.
— Asta va trebui sa stabileasca Pongo. Cred ca paznicii vor amuti repede când negrul nostru se va însarcina sa-i înlature din drum.
— Vad eu ca ne-am înteles fara multe cuvinte, zise Roer. Asa, acum am ajuns. Ia sa-l întrebam pe Manant cum sta cu lucrul lui. N-am de loc pofta sa-mi pierd vremea de geaba pe aici.

— Nici eu, zise Marian. Daca s-ar putea, plecam chiar la noapte.
— Da, chinezul va dormi tun. Ei, ia si vedem daca merge.
Urcaram repede puntea si ajunseram pe bord. Fireste, Manant avusese timp destul, dar nu era atât de simplu sa astupe gaurile facute de gloante, cu atât mai mult cu cât trebuia sa lucreze fara zgomot.
În vreme ce noi împleteam odgonul cu care aveam de gând sa tragem „Apeldoorn”-ul de pe banc, Roer coborî în încaperea de la prora unde se afla nepotu-sau.
Dupa vreo cinci minute se înapoia. Frecându-si mâinile multumit:
— Tânarul a lucrat admirabil. Mai sunt de astupat înca gauri si va fi gata cu treaba asta în doua ceasuri. Asa, acum sa priponim aici scripetele asta care e destul de trainic ca sa traga în jos vasul. Cred fa vom putea pleca la miezul noptii cu putin înainte de a se produce fluxul.
Eu cu Marian ne urcaram repede în barca si prinseram odgonul pe care capitanul ni-l arunca. Roer, Hasting si Pongo se catarara apoi pe sârma subtire de otel, sarira în barca si porniram încetisor spre plaja. Cu prilejul acesta observaram ca o faptura întunecata nu ne slabea din ochi, stând ascunsa îndaratul unei tufe. Trebuia s-o încredintam pe iscoada aceasta ca nu ne gândeam la fuga, ba ca priponeam chiar vasul nostru.
Ne prefacuram ca nu l-am vazut, întinseram odgonul cât se putea si

înfasuraram capatul lui în jurul trunchiului palmierului. Apoi, discutând ca niste oameni de treaba, trecuram prin fata ascunzatorii iscoadei si intraram în coliba noastra.
Ajunseram acolo tocmai când se lasase întunericul. Tinuram un mic sfat în soapta si luaram hotarârea ca, putin înainte de miezul noptii, Pongo sa paraseasca primul coliba si sa ameteasca toate sentinelele. Noi îl vom urma la intervale scurte e unul dupa altul.
Ca sa înselam pe eventualele iscoade, începuram un concert de sforaituri. Marian îsi lua chiar rolul în serios si adormi de-a binelea. Îl treziram cu câteva ghionturi când sosi timpul de plecare.
Pongo se furisa din coliba ca un sarpe. Toata nadejdea ne era în el, caci cu un singur strigat al unei sentinele ar fi naruit tot planul nostru. Dar nimeni nu era mai nimerit pentru sarcina asta ca Pongo.
Cufundat în gânduri cum eram, fui trezit de Marian care-mi sopti:
— Haide, e rândul tau! Eu ramân la urma. Nici nu observasem ca atât Hasting cât si Roer parasisera coliba. Facusera asta fara cel mai usor zgomot si deoarece nu vroiam sa ramân mai prejos, îmi dadui toata silinta. Ma strecurai repede de-a lungul colibelor si ajunsei fara multa greutate la limba de pamânt care ducea la mare si... spre libertate! Facând câtiva pasi, ma lovii de un trup neînsufletit pus de-a curmezisul. Era o sentinela chineza, dupa cum ma încredintai, pipaindu-i îmbracamintea

Ceva mai departe dadui de al doilea. Viteazul Pongo facuse treaba buna si nu mai aveam nici o îndoiala ca fuga noastra va izbuti.
Acum mai trebuia doborât si paznicul pe care-l presupuneam pe vasul piratilor. Când ajunsei la barca, dadui peste Roer si Hasting.
— Unde e Pongo? întrebai eu în soapta.
— A înaintat spre goeleta chinezilor, raspunse Roer. Ah! Proasta afacere. Uite ca iese luna. A! Ia priveste, negrul nostru îsi face vânt peste parapet.
Priviram cu încordare spre vasul dusman care se deslusea bine în lumina lunii.Ca o umbra uriasa, credinciosul nostru Pongo urca sprinten si ajunse pe coverta. Daca l-ar descoperi acum vreun paznic, toata munca noastra ar fi fost degeaba. Dar se vele treaba ca cel pus de straja au prea îsi facea datoria cu constiinta. Pongo se chircise jos si disparuse din fata privirilor noastre. Se va târî acum în jurul puntii si primejdia de a fi descoperit, era aproape exclusa.
Marian ajunse lânga noi si în soapta îi comunicaram cum stau lucrurile cu Pongo.
— Atunci sa ne urcam în barca, fu el de parere. Nu va dura mult si Pongo ne va da un semn.
Tineam privirile nedezlipite de la vasul chinezesc. Rasuflaram usurati când faptura uriasa a prietenului nostru se ivi la prora si ne facu semn cu mâna. Vâsliram repede într-acolo si priponiram barca de odgon.

— Massers, prinde! zise uriasul de-abia auzit.
El si desfacuse odgonul si-i dadu drumul în palmele noastre întinse. Nu trebuia sa plescaiasca în apa, caci nu stiam când îsi schimbau santinelele si daca nu cumva mai erau si altii în luminis, afara de cei doborâti de Pongo. Încetisor, daduram drumul în mare sârmei de otel. Goeleta piratilor se si rasucise si începu sa fie dusa de curent. Pongo sari repede pe punte, aluneca în apa si înota spre barca noastra.
— Bravo, Pongo, zise Marian în soapta. Ai facut treaba cum nu se putea mai bine.
Uriasul râse încurcat si puse mâna repede pe o lopata. Vâsliram încetisor spre „Apeldoorn" si când ajunseram îi vazuram pe Manant aplecându-se peste parapet.
— Totul e pregatit, domnilor, ne vesti el Ati procedat de minune cu vasul chinezesc; sa pofteasca acum banda sa ne urmareasca!
Ne catararam repede sus, dar Pongo, care venea cel din urma, ramase pe treapta de jos a scaritei de frânghie si împinse cu putere luntrea sub apa. Le luasem astfel chinezilor si ultima posibilitate sa ne urmareasca repede, caci s-ar fi putut ca aceasta luntre sa fie mânata spre tarm si atunci piratii ar fi cautat sa ne ajunga.
Deocamdata totul era linistit dincolo si primejdia principala care ne-ar fi putut ameninta, adica goeleta cu mitralierele, cotea tocmai dupa capatul insulei si disparu din fata privirilor noastre.

Alergaram spre prora si începuram sa punem în miscare scripetele. Sârma de otel se încorda... Acum era momentul critic. Va rezista oare palmierul? Sârma devenea din ce în ce mai întinsa si tocmai când eram sa cred ca se va rupe... o zguduitura usoara strabatu scheletul vasului. Câteva învârtituri de manivela înca.. si „Apeldoorn”-ul aluneca pe apa adânca.
Roer aduse o frânghie trainica, desfacu odgonul de pe macara si dadu drumul încet în apa capatului cu frânghia.
— Pacat de odgonul asta, bombani el – dar tot mai mult face libertatea.
Alerga apoi spre puntea de comanda. Pe când noi eram ocupati cu aducerea vasului în stare de plutire, Manant si disparuse în sala masinilor. Roer dadu o comanda si peste o clipa elicea începu sa se învârteasca, motorul dudui si ca viteza mare porniram spre larg, spre libertate...
Facuram vreo trei sute de metri, când se auzi o galagie grozava de pe insula. Detunara si câteva împuscaturi, dar gloante nu ne mai puteau ajunge. Insula se micsora vazând cu ochii, larma slabi din ce în ce mai mult si în cele din urma pierduram din vedere locul unde fusesem nevoiti sa luptam pe viata si pe moarte.
Împreuna cu Marian mersei pe puntea de comanda.
— Ha, ha! râse Roer, cum o sa le mai crape fierea diavolilor! Sa vedem pe unde or scoate camasa acum, caci fireste ca voi da de veste autoritatilor din portul cel mai apropiat. Ma îndrept spre Makassar din Celebes.

— Dar bine, domnule capitan, trebuie doar sa ne înapoiem la Kisser ca sa-i luam pe marinarii ramasi acolo?
— Asta mai târziu, caci „seful”, ala marele – va sosi aici si n-as vrea sa-i cad în laba. De la Makassar vom porni escortati de o canoniera olandeza.
— Si asa e bine. Dar daca nu ma însel, v-a cam micsorat viteza.
Roer scoase o înjuratura ca de surugiu, apoi racni:
— Ne scufundam baietii. Presiunea apei a împins afara dopurile cu care a astupat nepotul meu gaurile. Repede în încaperea de la prora.
— Trebuie sa facem ce s-o putea sa nu pierim înecati ca sobolanii. Acum puteti dopurile alea, caci nu ne aude nimeni.
Îl chemaram pe Manant din sala masinilor si împreuna coborâram repede în pântecul vasului. Vazuram insa imediat ca reparatia era cu neputinta. Prin gaurile noi, provocate de gloante, n-ar fi putut intra atâta apa. Dar din cauza apasarii datorite vitezei mari, sarise din loc o placa mare de fier ale carei margini fusesera ciuruite de mitraliere. Acum apa navalea cu furie înauntru.
Repede ne înapoiaram pe punte.
— Atunci, trebuie sa atingem portul Goeneng-Api, hotarî Roer, care, aflând ca primejdia în care ne aflam, adeveri e capitanul chibzuit si cu sânge rece.
— Mai sunt vreo suta de kilometri pâna acolo, dar nadajduiesc sa ne tinem bine.
Vasul coli spre Nord. Stateam tacuti linga capitan, în vreme Manant îsi reluase postul la masina. Curând însa ne

daduram seama ca planul nostru n-avea sorti de izbânda. Prora „Apeldoorn”-ului se scufunda tot mai mult, iar viteza scadea pe fiece clipa. în cele din urma motorul se opri si Manant veni sus, leoarca de apa pâna la brâu.
— S-au dus boii dracului!
— Zise Roer calm, când îl zari pe nepotu-sau.
— Avem barca de salvare, propuse Marian.
— Da si trebuie sa ne îndepartam cât mai repede de goeleta, ca nu cumva vâltoarea sa ne traga Ia fund. Bietul meu vaporas... la sfârsit, sa fie de sufletul galbenilor.
Repede puseram pe apa barca de salvare, dar imediat Manant, care fusese coborât împreuna cu ea – striga înspre noi:
— Sunt cel putin douazeci de gauri pe fundul vasului. Se afunda repede.
— Atunci, urca-te iar sus! raspunse Roer. Goeleta se va mai tine câtva timp.
— În tot cazul mai mult ca barca. Dar mare scofala tot nu e, pierduti suntem si asa.
— A! Uite ca dobândim si niste vecini simpatici, care ne vor tine de urât când vom fi în apa, zise Marian cu un calm sinistru si întinzând bratul spre apa ce sclipea în bataia lunii.
Ma trecu un fior de groaza când vazui cozile triunghiulare ale unui cârd întreg de rechini care se apropiau cu repeziciune. Dihaniile pareau sa fi mirosit ca le asteapta o prada bogata.
— Adu repede pustile! striga Roer nepotului sau. Daca apa a inundat

cabina va trebui sa te afunzi. N-am pofta sa ma las sfâsiat de monstrii aia.
— Pongo merge aduce arme! se auzi glasul credinciosului negru si împreuna cu Manant coborî în fuga scarile ce dadeau în gangul cabinelor.
Ramasera cam mult acolo, în vreme ce vasul se scufunda din ce în ce. Începusem chiar sa pierdem nadejdea ca se vor mai întoarce, când iata ca se ivira uzi pâna la piele si de abia tragându-si sufletul. Aduceau însa pusti si cartuse din belsug.
Parapetul vasului se afla acum la cel mult un metru si jumatate deasupra apei. În jurul „Apeldoorn”-ului ce se scufunda dadeau târcoale rechini. Ochii lor lacomi luceau ca niste carbuni aprinsi în asteptarea prazii.
Marian lasa în seama fiecaruia din noi câte un rechin, apoi dadu comanda si în aceea; clipa armele noastre detunara. De jur-împrejurul nostru se stârni zarva. Cinci dihanii începura sa se zvârcoleasca, ranite de moarte, iar celelalte trei, care scapasera, o rupsera imediat de fuga. Se afundara repede, astfel ca nu puturam sa le mai trimitem câte un glont.
— Proasta afacere ca l-am lasat sa scape pe astia, zise Roer. Cunosc eu bine dihaniile astea; se înapoiaza dupa câtva timp, ba îsi mai aduc si tovarasi si când ne-om balaci în apa, cum dracul sa mai împusti.
Pongo nu luase parte la razboirea cu rechinii. El nu prea tinea la arme de foc. Arma lui preferata, sulita – o lasase, din nenorocire, pe vasul capitanului Haridell.

Eram încredintat, însa, ca la cel dintâi prilej îsi va face rost de alta. Acum tinea un cutit lung în mâna si zise:
— Massers ia cutite. Taie burta la peste când vine.
Vorbea putin dar vorbea bine credinciosul nostru Pongo. Am fost martori când el, înarmat numai cu un cutit, se luase la lupta cu un rechin cât toate zilele si-l ucise la repezeala.
— Dar noi nu facuseram înca asa ceva pâna acum si nici nu cred ca am fi fost în stare s-o facem.
Roer se uita cu coada ochiului Ia prietenul nostru negru. Si-o fi zis în sinea lui ca „omul gorila" îsi batea joc de noi.
— Eu îi povestii însa mai pe scurt cum se petrecusera lucrurile când cu salvarea Ellenei Abednego. Capitanul holba ochii si dadu din cap cu admiratie.
— Pacat ca nu suntem si noi în stare de asa ceva, mormai el. Ne-am putea tine de barca de salvare, pâna va da peste noi vreun vapor... Dar asa îmi si simt piciorul smuls de la glezna.
— Massers, vine vapor! striga Pongo deodata si întinse bratul spre apus.
Pe mare se ivise un punct mic care se apropia cu repeziciune.
— Te pomenesti ca e Larrin! îsi dadu cu parerea capitanul.
Dar când contururile vasului se lamurira dupa câteva minute, el striga vesel:
— E o canoniera engleza.
Peste o jumatate de ceas ne aflam pe bordul lui „Falcon", care fusese trimis de autoritatile din Singapore sa descopere pe piratii care îsi faceau veacul prin

marea Flores. Comandant era capitanul Hawkes, eu care facuseram cunostinta în Singapore prin lordul Abednego.
— Condamnarea si evadarea dv. ne-a ajuns la urechi, zise el, râzând. Mare noroc aveti ca va cunoastem si ca lordul guvernator garanteaza pentru dv. Va trebui sa-mi istorisiti aventurile prin care ati trecut, domnilor. Deocamdata vom merge sa curatim cuibul piratilor.
Vasul elegant coti spre nord-est si porni cu viteza spre insula cu pricina. Dar cuibul era pustiu. Probabil ca chinezii izbutisera sa ajunga vasul pornit de capul lui si stersesera putina în graba.
— Pacat! facu Hawkes. Ce i-as mai fi spânzurat eu pe banditi! Ei, asa a fost sa fie...
— Acum sa mergem la Singapore. De sigur ca tineti sa ne dati o mâna de ajutor în lupta împotriva piratilor?
— Nici nu încape îndoiala! raspunseram toti într-un glas.»

49
DUREREA UNUI TATA

I.
„DIAVOLUL”

— CE PROSTIE! facu Rindow. Omul acela ar trebui sa stie doar ca îndaratul norului acela mare care se înalta atât de repede mocneste o furtuna puternica.
— Si atunci e pierdut cu barcuta lui.
— Ai dreptate, încuviinta Farrow. Ar trebui sa-l prevenim. De fapt, colo la nord-est se afla o insula, dar nu cred sa

mai aiba timp s-ajunga la ea. Aha! Se pare c-a observat ceva si a început sa se grabeasca. Dupa înfatisare e un pescar, dar zau nu-mi pot închipui ce vrea el sa scoata aici din mare.
George, care-l vazuse si el prin ochean pe omul singuratic din barca, zise:
— Are o plasa foarte curioasa, tata, si probabil ca vrea sa prinda cu ea anumiti pesti. Cred ca va trebui sa-i venim în ajutor, caci furtuna pare gata sa se dezlantuiasca. Sa nadajduim ca vom ajunge la barca înainte de a se întâmpla catastrofa.
Capitanul Farrow, care luase el însusi cârma, daduse porunca sa se puie în functiune compresoarele. Submarinul îsi îndoi imediat viteza, facu o cotitura, apoi lua directia spre barca îndepartata în care se afla pescarul singuratic. În vremea asta pescarul trasese înauntru plasa si începu sa vâsleasca întocmai ca un disperat spre o insula care chiar prin ochean de-abia se zarea ca o dunga subtire la orizont. Dupa agitatia marii se vedea bine ca furtuna se apropia cu o iuteala neînchipuita. Toate semnele prevesteau un taifun.
Deodata omul din barca înceta cu vâslitul, masura cu privirea norul negru de la orizont ce crestea neîncetat, zari brusc submarinul care se apropia ca o naluca, mai arunca o privire spre insula îndepartata, apoi întoarse barca si vâsli cu putere în întâmpinarea „Dox”-ului. Asadar îsi daduse si el seama ca salvarea si-o putea gasi numai la vasul strain, dar aproape ca si aceasta ar fi venit prea

târziu, caci daca Farrow n-ar fi pus în functiune compresoarele, bietul pescar ar fi fost pierdut, deoarece atunci când submarinul ajunse la vreo suta de metri de barca, furtuna si izbucnise.
O rabufneala puternica a uraganului îi facu pe curajosii marinari sa se izbeasca de îngraditura de otel a turnului. Barca fu înhatata si ea de vântul naprasnic care-o zvârli în sus. Dar cu o sfortare supraomeneasca pescarul izbuti sa se tie bine.
Îndemânatecul vâslas îsi dadu seama de primejdia de a fi târât de valuri si încordându-si din nou toate puterile reusi în cele din urma sa se apropie de submarin. Cu multa dibacie aduse barca lânga parapetul scund si se tinu cu putere, împreuna cu dânsa, de acesta.
Desi valurile furioase amenintau sa-l înece.
Camarazii nu izbuteau sa priceapa de ce omul nu-si facea vânt pur si simplu pe punte, lasând barca prada valurilor. Deoarece însa nu se puteau întelege cu el prin vorbe din cauza mugetului uraganului. George lua repede o hotarâre si facându-si vânt peste marginea turnului, se târî pe brânci spre capatul submarinului.
Ajungând la pescar, vazu ca acesta era un european de vreo treizeci de ani, care îi zâmbi prietenos; tinându-se înclestat cu o mina de parapetul „Dox”-ului, scoase cu cealalta de pe fundul barcii plasa lui si un vas lunguiet de tabla, care continea, probabil, pestii prinsi – si le întinse lui George. De abia luase în

primise tânarul aceste obiecte, ca ciudatul individ sari cu îndemânare pe puntea submarinului, lasându-si barca în prada valurilor care o scufundara imediat.
Europeanul îi lua din mâna lui George vasul destul de greu si se târî si el spre turn Când ajunsera amândoi acolo. Strainul ridica din nou vasul, apoi plasa, pe care le lua în primire Rindow si le înmâna lui Petre.
Dupa George salvatul îsi facu vânt si el peste marginea turnului, saluta prietenos din cap pe Farrow si la invitatia acestuia coborî cu miscari sigure scara ce ducea în interiorul vasului.
Capitanul chema în turn pe timonierul Plundow si-l dete în primire conducerea submarinului. Apoi urma pe Rindow si George care coborâsera odata cu strainul. În cabina de comanda acesta se înclina în fata camarazilor si zise:
— Dati-mi voie sa ma prezint, domnilor: numele meu e Jack Weston. Va sunt recunoscator din adâncul sufletului, caci as fi fost pierdut daca nu m-ati fi salvat dv. la timp. Dar nu atât de viata mea mi-ar fi parut râu cât de pestii mei, caci tocmai azi am avut norocul sa pun mâna pe un exemplar foarte rar. Trebuie sa va spun ca strâng pesti pentru un mare muzeu american.
— Asta ma intereseaza cât nici nu-ti închipui, domnule Weston, zise cu însufletire doctorul Bertram, care venise si el în cabina de comanda. Te-as ruga sa-mi arati si mie comorile d-tale. Am în laboratorul meu toate cele de trebuinta

pentru a putea prepara dupa toate regulile stiintifice pestii d-tale.
— Asta e un adevarat noroc, raspunse colectionarul, vesel. Tocmai ma temeam sa nu se strice câtiva din pestii mei înainte de a putea debarca undeva.
— A! Scuzati, domnule capitan, se adresa el deodata lui Farrow – am auzit oare bine numele dv.? Dar ce mai întreb... fireste ca dv. sunteti vestitul capitan Farrow, nici nu poate fi astfel, caci altminteri cum as fi ajuns eu pe un submarin? Atunci desigur ca veti mai avea si bunatatea sa ma debarcati în portul catre care ma îndreptam.
— N-as prea vrea sa fac asta, raspunsa Farrow, zâmbind – în cazul când pe insula aceea din nord-est se afla o asezare omeneasca.
— Asa e, în ultimii doi ani a luat nastere acolo un orasel întreg, zise Weston – si asta datorita faptului ca numeroase fabrici mari de conserve si-au întemeiat filiale, atrase de împrejurarea ca prin dreptul insulei trec mereu cârduri de pesti rari si crustacei. Acestia sunt preparati pe loc si la doua-trei luni odata vin vapoare si încarca lazile cu conserve. Deoarece se întâmpla adesea certuri si neîntelegeri între lucratori, s-a instalat acum si o politie acolo.
— De aceea tiu chiar sa ma feresc sa intru în portul acela, domnule Weston, zise capitanul. Dar poate ca stii d-ta un alt loc unde am putea debarca neobservati?
— Fireste. Pe coasta de rasarit a insulei cunosc un golf minunat, pe care se afla

un birt singuratic, dar nu prea are clienti, mai cu seama ziua, asa ca e mai mult ca sigur ca nu veti întâlni pe nimeni acolo. Si cred ca nu va sinchisiti de faptul ca birtul acesta are un nume cam ciudat: „La Diavolul”. Si birtasul e cam sarit.
— E o fiinta fricoasa si posaca, asa ca nu e de mirare ca umbla tot soiul de zvonuri pe socoteala lui. Acolo putem debarca fara grija, cu atât mai mult cu cât pe partea de rasarit a insulei sunteti la adapost si de uragan.
— S-a facut, vom debarca, deci, acolo! încuviinta Farrow. Sunt si curios, de altfel, sa fac cunostinta „Diavolului”. O fi având el un motiv sa traiasca asa, singuratic.
— În privinta asta fiecare din cei câteva sute de locuitori ai insulei îsi are parerea lui, raspunse Weston, râzând.
— Acum va rog sa ma iertati, caci as dori sa prepar la repezeala pestii mei, cu binevoitorul ajutor al domnului doctor, fireste.
Prietenos, doctorul invita pe strain sa-l urmeze si dupa ce amândoi se îndepartara, Rindow se adresa capitanului:
— E ciudat, domnule capitan, ca birtasul acela despre care tocmai vorbiram, s-a izolat pe coasta de rasarit a insulei, unde nu poate avea nici un mijloc de existenta. Ce treburi misterioase o fi învârtind dumnealui pe acolo? Te pomenesti ca ne încurcam iarasi în vreo aventura dintr-alea de care cam avem noi noroc.
— Tot ce se poate, draga Rindow. În sfârsit, vom vedea noi ce-l cu „diavolul”

acela. S-o fi certat cu justitia individul si de aceea s-a refugiat în singuratate, pe vremea când nimeni nu banuia ca insula aceea va înflori si acum i-o fi neplacuta vecinatatea politiei. Când vom fi la fata locului ne vom da seama cum stau lucrurile.

— Dar acum sa mergem în turn, caci nu trebuie sa ne lasam vazuti de pe insula atunci când o vom înconjura. E de presupus ca politistii au ocheane si n-as vrea de loc sa fiu zarit de ei.

În turn era cu neputinta sa stea de vorba, caci furtuna se întetise. Plundow cârmise vasul în asa fel încât insula se zarea doar, cu ocheanul – ca o dunga subtire la nord.

„Dox”-ul se tinea bine, cu tot uraganul care bântuia. În curând, însa, acesta parea ca începe sa se potoleasca si cerul se mai lumina. Mai avea sa dureze, totusi, pâna se va linisti marea cu totul.

De abia când socoti ca trecuse de insula cu pricina, Farrow cârmi spre nord. Acum însa valurile înalte izbira cu furie vasul si navalira chiar si în turn, încât capitanul ordona sa se închida repede chepengul care ducea în interiorul „Dox”-ului.

Farrow, Rindow si Plundow trebuira sa se tie cu toata puterea ca sa nu fie zvârliti afara din turn.

Deodata furia valurilor se potoli, caci vasul se afla acum destul de aproape îndaratul insulei întinse, de care se spargeau valurile ce veneau dinspre apus. Capitanul întoarse imediat

submarinul si lua directia dea dreptul spre insula.
Deoarece valurile nu mai loveau acum în turn, cei patru tovarasi coborâra în interior, caci vroiau sa se apropie pe sub apa de insula, ca sa nu fie zariti prea curând.
În vreme ce Plundow ramase sa închida chepengul, capitanul îl chema pe Weston în cabina de comanda.
— Domnule Weston, începu el – cred ca ai pescuit cândva în golful spre care ne îndreptam acum? Cum stam acolo cu adâncimea apei? Pot sa ma apropii cu vasul direct de coasta?
— Da, domnule capitan, raspunse englezul. Malurile cad drepte si marea are acolo cel putin douazeci de metri adâncime.
— Mai mult nici nu ne trebuie, zise Farrow.
Dadu repede comenzile pentru afundare, pe când Weston se înapoie în cabina doctorului sa-si urmeze treaba.
„Dox”-ul se afunda cu repeziciune si curând turnul se afla la doi metri sub nivelul apei. Electromotoarele erau în plina functiune.
În vremea asta Farrow observa insula prin periscop; mai trecu însa mult pâna se apropiara de ea. În timpul acesta furtuna se potolise cu totul, ceea ce capitanul recunoscu dupa palmierii nemiscati care ajungeau pâna la tarmul insulei.
Acum se ivi în câmpul privirii sale si birtul „La Diavol”, o casa scunda si lunga, care parea oarecum parasita, însa

foarte trainica. Deoarece nu se vedea nici o fiinta omeneasca de jur-împrejur, capitanul se apropia cu vasul si stopa la tarm.
Mai privi câteva clipe la casa cu pricina si de-abia când îsi dadu seama ca nu zareste, nimic suspect dadu comanda pentru pomparea apei din tancurile de balast. Turnul se înalta încetisor din apa si George deschise imediat capacul greu.
Îsi roti privirile în toate partile, dar nu zari nici un semn de viata. În cele din urma iesi la suprafata si puntea si George sari repede peste parapet urmat de tatal sau, Rindow si doctorul Bertram si Weston, care ducea cu grija vasul de tabla cu pestii cei scumpi.
Când pusera cu totii piciorul pe uscat, se îndreptara spre birt. George deschise usa si privi în încaperea cu mese de lemn. Nu era nimeni înauntru si camarazii se uitara mirati unul la altul.
— Hm... te pomenesti ca Austin Fields, cum se numeste birtasul – o fi prin sat, zise Weston. Se duce adeseori lasând cârciuma în plata Domnului. Când se întâmpla sa pice vreun client, apoi asta e numai seara; ziua n-am întâlnit pe nimeni, de câte ori am venit aici la pescuit.
— E un tinut interesant si bogat din acest punct de vedere, se adresa el doctorului – în peretii de corali ai insulei sunt specii foarte pretioase.
— Mult as vrea sa iau parte la o expeditie dintr-astea, zise doctorul Bertram cu însufletire – dar din pacate capitanul nostru va tine sa plece cât mai curând.

Noi ne-am îndeplinit sarcina sa te aducem pe d-ta pe uscat si e chiar mal bine sa stergem putina, ca sa nu dam ochi cu autoritatile. Ce parere ai d-ta, domnule capitan?
— Ai dreptate, draga doctore, încuviinta Farrow; de fapt nici n-ar fi fost nevoie sa debarcam. M-ar fi interesat mult sa fac cunostinta cu omul ciudat care a deschis un birt într-un loc atât de parasit, dar nu prea am facut bine coborând pe uscat, mai cu seama ca am auzit ca se afla si politie aici. Sa plecam, deci repede. Sunt fericit, domnule Weston, ca ti-am putut face un serviciu; da-mi voie sa te sfatuiesc ca pe viitor sa fii cu mai multa bagare de seama când pornesti la pescuit. Tocmai prin partile astea ale Pacificului furtunile se dezlantuiesc pe neasteptate.
— Da, asa e, domnule Farrow, raspunse Weston si strânse mâna capitanului. Recunosc ca am procedat cu usurinta, dar patima de colectionar prea ma înlantuise. Am si prins chiar niste exemplare minunate, printre care doi pesti de un soi cu totul necunoscut. Dar pe d-ta tare de sa te intereseze treaba asta. Da-mi voie sa-ti multumesc din adâncul sufletului ca m-ai salvat din primejdie. Cerul te-a trimis la timp. Înca odata primeste multumirile mele.
Englezul îsi lua ramas-bun si de la ceilalti camarazi, dar când Farrow se îndrepta spre usa ca sa se înapoieze la submarin, usa se deschise din afara si un barbat înalt si slab intra înauntru.

De sub sprâncenele stufoase si carunte tâsni o privire ascutita care-i învalui pe cei de fata, apoi rasuna un glas ragusit si morocanos:
— Buna ziua; ce doresc domnii?
— Buna ziua, draga Fields, raspunse Weston. Domnii mi-au salvat viata. Ma aflam cu barca mea în partea de apus a insulei, am fost surprins de uragan si nu lipsea mult sa ma înec, daca dumnealor nu m-ar fi luat pe vasul lor. Ara fost nevoiti sa debarcam aici; pe coasta de apus n-a fost cu putinta, din pricina furtunii.
— Pe de alta parte s-ar fi putut întâmpla ca politistii sa zareasca vasul, mormai ciudatul birtas. Daca nu ma însel, submarinul e al capitanului Farrow, pe care autoritatile noastre îl cauta mereu cu îndârjire.
— Da, domnule Fields, eu sunt capitanul Farrow, raspunse acesta.
Nu stia nici el singur cum se facea ca omul dinaintea lui îi insufla încredere, desi avea o înfatisare atât de întunecata si misterioasa.
Fields dadu din cap fara sa arate vreo surprindere si zise pe un ton cu totul schimbat:
— Ma bucura cunostinta dv., domnule capitan. De mult aveam aceasta dorinta. Desi sunt englez, nu-s de loc pornit împotriva dv. Ba sunt încredintat ca cei mai multi din compatriotii mei gândesc la fel ca mine, cu toate ca guvernul nostru, e nevoit sa foloseasca mijloace aspre deocamdata fata de dv. Hm... As avea sa va fac o rugaminte mare, domnule

capitan si de aceea am si dorit sa va întâlnesc.

II.
TRAGEDIA LORDULUI STEAVENS.

— ASTA-I INTERESANT, se grabi sa raspunda capitanul. Dac-as fi sigur ca nu vom fi stingheriti de vizita politiei ti-as asculta cu draga inima pasul.
Fields arata spre o usita îngusta si zise:
— Aici alaturi e locuinta mea particulara unde politia n-are voie sa intre. Putem sta nesuparati acolo. Ar fi bine însa ca submarinul dv. sa se lase afund, caci se poate ca povestirea mea sa tie cam mult.
— George, comunica lui Brun cele de cuviinta, zise Farrow. Vino însa repede îndarat; domnul Fields va binevoi sa astepte pâna atunci cu povestirea sa.
Birtasul încuviinta si George iesi din casa si alerga la tarm unde îl gasi pe secund privind prin turn; îi comunica repede cele de cuviinta, apoi se înapoia la ai sai.
Înainte de a ajunge la usa, îi se paru. Totusi, ca auzise un zgomot suspect în desisul apropiat. Se opri si cerceta cu încordare tufele, dar nu putu descoperi nimic.
Îsi zise c-o fi fost vreo pasare si linistit, intra în joasa. Camarazii trecusera cu birtasul în încaperea alaturata si George batu la usa îngusta care i se deschise imediat.
Se afla acum într-o încapere mare, cu mobilier ce parea sa fi apartinut unui vapor de lux. La invitatia gazdei, George

lua loc lânga tatal sau pe unul din scaunele din jurul mesei ovale de mahon.
Fields îsi plimba privirea de la unul la altul si-o opri asupra colectionarului si începu:
— Draga Weston, eu te-am observat adesea, precum fac cu toti oamenii de pe insula. Astfel am dobândit încredintarea ca pot avea deplina încrederea în d-ta. Asa dar, vei fi primul locuitor al insulei, care va afla taina mea. Aici ma numesc Fields. În realitate însa sunt lordul Steavens.
— Al carui yacht de lux s-a scufundat acum doi ani cu prilejul unui uragan? întreba capitanul Farrow, mirat. Am auzit de asta, ba ma aflam atunci tocmai prin tinutul acela si am pornit cercetari, dar fara nici un rezultat. Asta s-a întâmplat, George, înainte de a te fi adus pe tine din patrie.
— Cum se face, însa, domnule Steavens, ca traiesti aici singuratic, ca birtas?
— Pentru ca am de îndeplinit o razbunare, raspunse batrânul englez, aspru. Îi astept aici pe ucigasii aceleia care mi-a fost mai scumpa ca orice pe lume. Yachtul meu n-a cazut prada furtunii care s-a dezlantuit atunci, ci unui om. În care aveam deplina încredere, 1-a facut sa se scufunde atunci, pe coasta de rasarit a acestei insule, care pe atunci era înca nelocuita.
Camarazii privira în tacere pe lord, apoi capitanul întreba:
— Probabil ca omul acela a fost chiar capitanul yachtului? Dar cum s-a putut

salva el si cu ceilalti oameni ai echipajului?
Lordul izbucni într-un râs sarcastic.
— O, nu, draga capitane, raspunse el – conducatorul yachtului meu a fost un marinar viteaz si a trebuit sa plateasca cu viata devotamentul sau, la fel ca si ceilalti din echipaj. Au scapat numai doi negri uriasi si criminalul principal, împreuna cu fratele sau. Jerry si Lionel Allison se numesc cei doi ticalosi care si-au meritat moartea cu vârf si îndesat. Servitorii negri se numeau Achil si Hector si Jerry Allison i-a adus cu sine din America. Prea frumoase nume pentru niste criminali ca dânsii. Jerry Allison s-a priceput s-o ameteasca pe singura mea fiica, Ellen, care a vrut sa se casatoreasca cu acest om cu chipul frumos si maniere cuceritoare. Eu eram neputincios si toate prevenirile mele nu folosira la nimic. În cele din urma îmi dadui, de forma, consimtimântul pentru logodna lor si ca sa-i deschid ochii Ellenei asupra acestui om, am propus sa facem cu totii o calatorie în jurul lumii pe yachtul meu. Nadajduiam ca fiind laolalta mai multa vreme, Allison va lasa sa-i cada masca si atunci aveam de gând sa-l debarc în primul port, împreuna cu cei doi negri.
Pe bord aveam o suma importanta de bani precum si vestita mea colectie de pietre pretioase, de care nu ma despart niciodata. Asteptarile mele se adeverira. Ellen ajunse sa-si dea seama de caracterul logodnicului ei, strica logodna si eu luai hotarârea sa-i debarc la Apia pe cei doi frati împreuna cu negrii lor.

Atunci, cei patru mizerabili pusera la cale o ticalosie fara seaman. Pe când ne aflam în largul marii, ei otravira mâncarea: capitanul, cei doi ofiteri si echipajul murira subit, iar eu, fiica mea si stewardul Curtes, un om care tinea si tine înca cu multa credinta la mine. Ne gasiram singuri în fata celor patru criminali.

Acestia marturisira cu cinism ca pusesera ochii pe banii si pe colectia mea de pietre pretioase si c-o vor lua cu el si pe fiica mea Ellen, lasându-ma pe mine si Curtes singuri pe yacht. Fui silit sa vad cum o târâra pe fata în barca de salvare prevazuta cu un motor puternic si cum sparsera biroul din cabina mea pentru a scoate banii. Când vroira însa sa patrunda în camaruta de otel în care se aflau pietrele pretioase, întâmpinara rezistenta. Curtes izbutise sa se ascunda înauntru si prin ochiul de geam al usii îl ameninta cu revolverul, ba chiar trase. Fara a-i nimeri, din pacate. Deoarece însa fratii Allison observara ca se apropie furtuna, pornira repede cu barca cu motor spre partea de apus a insulei si pâna sa pot întreprind ceva împreuna cu Curtes, uraganul înhata yachtul si-l zvârli pe coasta stâncoasa de rasarit.

Lordul Steavens tacu si-si acoperi ochii cu mâna-i delicata, în vreme ce camarazii se privira cuprinsi de turburare. Farrow tocmai vroia sa puie o întrebare, când nobilul englez îsi lua mâna de la ochi si urma:

— Curtes si cu mine începuram îndata sa golim yachtul, care se întepenise cu pupa

în apa. Salvaram astfel mobilele acestea la care biata mea Ellen tinea atât de mult precum si o gramada de cutii cu conserve si sticle cu apa minerali. Când coboram tocmai pe uscat cu o încarcatura de obiecte salvate, un val urias smulse yachtul de pe stânca îngusta pe care se împotmolise, îl târî în larg si la o departare de o suta de metri de coasta de rasarit disparu în valuri. Colectia de pietre pretioase se afla însa si acum în camaruta blindata. Am fi fost pierduti oricum, caci ne-am fi putut astepta ca fratii Alisson sa se înapoieze curând ca sa ia nestematele.

— Dar dupa scurt timp aceeasi furtuna împinse un alt vas pe plaja unde ne aflam noi. Erau americani, care ramasera câteva zile pe insula si ne ocrotira în vremea asta. Echipajul îmi ajuta chiar sa cladesc aici casa asta si alesei într-adins coasta de apus ca sa dau Allisonilor impresia ca n-au de ce sa se teama. Americanii facura atunci descoperirea ca în jurul acestei insule se afla sumedenie de crustacei gustosi si imediat transmisera o radiograma la New York; dupa câteva saptamâni sosi alt vapor încarcat cu lucratori si masini. Astfel lua nastere colonia de pe coasta de rasarit.

De atunci traiesc aici si-i astept pe cei doi Allison care nu vor întârzia sa vie, caci comoara de nestemate îl ispiteste cu siguranta. Ei trebuie sa stie ca yachtul s-a scufundat pe coasta de rasarit.

— Ce soarta grozava! spuse Farrow, plin de compatimire. Ai suferit nespus de mult, dupa cum vad. Ti-as ajuta cu draga

inima sa-i pedepsesti pe oamenii acestia, dar stii si d-ta ca suntem si noi urmariti. Spuneai însa ca ai o rugaminte; ti-o voi împlini cu placere daca va sta în puterile mele. Despre ce e vorba?
— Am auzit vorbindu-se de faptele dv. vitejesti, raspunse lordul – si am mai auzit ca aveti pe bordul „Dox"–ul instalatii speciale pentru scafandri. Veti putea oare sa scoateti din yachtul scufundat comoara de pietre pretioase? N–am spus nimanui de aici unde se afla si ca se gaseste o avere atât de mare într-unsul. Daca dv. veti izbuti voi raspândi în lumea întreaga vestea ca pietrele pretioase se afla aici. Atunci cu siguranta ca fratii Allison nu vor întârzia sa se arate.
— Dar nu numai ei ci si alti oameni care ar dori sa puie mâna pe nestemate în valoare de câteva milioane, zise Farrow. Eu n-as face astfel, în locul d-tale. N-ar fi mai bine sa punem alta capcana, care sa aiba acelasi efect, fara sa constituie însa o primejdie pentru d-ta? Dar, unde e însotitorul d-tale credincios, stewardul Curtes?
— A capatat de lucru într-o fabrica de conserve, raspunse lordul. De acolo poate observa mai lesne daca ticalosii de Allison se ivesc pe insula. Ei stiu cu siguranta ca noi ne aflam aici si au fost în câteva rânduri prin apropiere, dar n-au îndraznit sa ne faca o vizita caci se tem de locuitorii de pe insula.
— Ai facut ceva cercetari ca sa dai de urma fiicei d-tale? întreba Farrow.
— Fireste c-am facut, raspunse Steavens.

L-am înstiintat pe avocatul meu din Londra si el a pus în miscare totul în scopul acesta. Politia si cei mai iscusiti detectivi internationali au fost înstiintati, dar pâna acum nu s-a dat de urma bietei Ellen si nici de a ticalosilor Allison. De aceea cred ca ei se atin pe aici pe aproape, poate pe vreo insulita si asteapta numai ca afacerea sa fie oarecum înmormântata. Copila mea e moarta însa... asta o simt. Si o doresc chiar, adaoga el în soapta – caci prea ar fi grozav sa se afle în mâinile acestor ticalosi. Ai dumneata o propunere mai buna sa-i momim încoace pe ticalosi, domnule capitan?

— Trebuie sa chibzuiesc bine în privinta asta, raspunse Farrow. Deocamdata sa vedem cum scoatem la iveala pietrele pretioase. Fii bun, te rog si arata-ne locul exact unde s-a scufundat yachtul si da-ne o schita a pozitiei camarutei blindate. Cheile le ai?

— Da, le am la mine si sper ca apa n-a stricat broastele.

— Usa vom deschide-o noi, raspunse capitanul, caci avem unelte foarte bune pe bord.

Lordul Steavens aduse îndata câteva coli de hârtie alba si schita pe una din ele pozitia yachtului scufundat. Pe a doua coala desena scara si gangurile yachtului, pe unde se putea ajunge la camera blindata. Adauga însa ca minunata comoara se afla în câteva casete de otel, împartite pe rafturile din încapere.

Apoi mai zise:

— De sigur ca vei astepta pâna se va înnopta, domnule capitan? Pâna atunci se va linisti marea si nadajduiesc sa nu avem luna la noapte, altminteri vasul dv. si scafandrii ar putea fi observati.
— Asta nu se va întâmpla, raspunse Farrow – caci scafandrii mei pot parasi vasul si sub apa. Acum însa, raspunde-mi la întrebarea principala: la ce adâncime se afla yachtul? Ma mira ca n-a fost zarit înca de sus, pe timp frumos.
— Ba eu l-am vazut adeseori si din când în când ma duc într-acolo cu o barca, raspunse lordul. Dar un strain nu va banui ca se afla un vas colo, jos. Yachtul s-a scufundat lânga un recif si e lipit de dânsul în asa fel încât se pare ca face parte chiar din peretele de margean, cu atât mai mult cu cât scheletul lui a fost acoperit cu scoici si muschiul.
— Minunat! facu Farrow. Sarcina noastra va fi usoara, deci. Voi porni la drum chiar imediat, caci acum marea e prea agitata pe partea de apus a insulei si nici un vas n-ar cuteza sa se duca într-acolo, iar pe noi nu ne împiedica nimic a sta pe fundul marii. Ai uitat însa, domnule Steavens, sa-mi indici adâncimea aproximativa la care se afla epava.
— Dupa parerea mea marea e adânca acolo de vreo douazeci pâna la douazeci si cinci de metri. Cred ca munca la adâncimea asta nu constituie o greutate prea mare?
— De loc. Fiul meu a lucrat la adâncimi si mai mari, împreuna cu tovarasii sai, care îl însotesc întotdeauna când se lasa la fund, raspunse capitanul cu mândrie.

Ne vom desparti acum de d-ta si nadajduiesc ca peste câteva ceasuri îti vom aduce comoara.
— George, n-ar fi rau sa te uiti daca nu e cineva pe aproape. Dar si mai bine ar fi sa faca asta domnul Weston si d-ta, domnule Steavens.
— Fireste, raspunsera cei doi într-un glas – si chiar imediat.
Camarazii se înapoiara cu cei doi în cârciuma si privira pe fereastra. Vedeau în fata lor plaja pe care nu se zarea picior de om; nu trecu mult si veni Weston cu lordul care dadusera târcoale în jurul casei si spusera ca n-au vazut si n-au auzit nimic.
Farrow iesi afara si ridica bratul; imediat se ivi din mare turnul submarinului, caci Brun privise prin periscop tot timpul.
Fagaduind înca odata ca va face tot ce-i va sta în putinta pentru a salva comoara, capitanul îsi lua ramas bun de la lord, apoi camarazii urcara repede pe puntea „Dox”-ului, care se lasa imediat iar în apa. George ramase sa închida capacul, dar înainte de a face treaba asta mai arunca o privire cercetatoare asupra plajei si a desisului apropiat; iarasi îi se paru ca auzise un zgomot slab printre tufe. Privi cu încordare într-acolo, dar nu vazu miscându-se nimic. Închise repede capacul, deoarece în vremea asta apa se urcase pâna la marginea turnului.
— De ce-ai ramas atât de mult pe scara? întreba capitanul.
— Mi s-a parut ca aud un zgomot în desis, dar n-am putut observa nimic, raspunse tânarul.

— Hm, poate ar fi mai nimerit ca unul din noi sa ramâi afara, zise capitanul. Nu e exclus ca unul din cei doi Allison sa se si afle pe insula si sa încerce sa-l atace pe batrânul lord.
— Domnule capitan, ramân eu, se oferi doctorul imediat. Îmi voi petrece timpul cu domnul Weston discutând asupra pestilor care se afla pe aici.
Farrow dadu îndata comanda de ridicare la suprafata si în vreme ce vasul se înalta, el nu înceta sa priveasca prin periscop. Îndata ce capacul fu ridicat doctorul îsi facu vânt peste marginea turnului. Se încredinta daca are cele doua revolvere la dânsul, apoi sari repede pe uscat. În aceeasi clipa „Dox”-ul începu sa se afunde din nou.
— Cred ca te-ai înselat, George, zise capitanul care nu înceta sa priveasca prin periscop.
— Dar n-are ce strica faptul ca doctorul a ramas pe uscat.
— Dimpotriva, eu ma simt mai linistit asa. Caci, poti râde de mine daca vrei, dar am o presimtire ca-l ameninta o primejdie mare pe lord.
— Crezi poate ca cei doi Allison se si afla pe insula? întreba George. Atunci e de presupus ca au venit cu gândul sa scoata la iveala comoara. Si în cazul acesta trebuie sa ne grabim, poate avem norocul sa ne întoarcem curând si sa dam o mâna de ajutor lordului sa-i prinda pe ticalosi si sa-i tie pâna va putea sa-i predea autoritatilor.
Vasul aluneca încetisor afara din golf si când fu la o suta de metri de insula facu

un viraj spre sud pentru a ocoli limba de pamânt. Dupa ce ajunse Ia capatul de sud valurile rascolira iarasi apa, desi vasul se afla atât de adânc încât periscopul de-abia atingea cu vârful suprafata marii.
Ajungând la coasta de apus, Farrow merse vreo doua sute de metri înainte, cârmi apoi spre nord si porni în directia aceasta pâna descoperi pe coasta punctul caracteristic pe care i-l descrisese lordul.
De-abia acum facu un viraj mare si se îndrepta dea dreptul spre insula. Când submarinul se apropia de dânsa Farrow observa ca în colonie domnea mare însufletire, dar din fericire pentru el parea sa se fi întâmplat ceva deosebit, caci colonistii aveau o întrunire a lor acolo.
Plaja era pustie, deci nimanui nu-i pasa de ceea ce se petrece pe mare. Capitanul se apropia pâna la o suta de metri; în locui acela urma sa se afle yachtul pe fundul marii. Dadu comanda sa se puie în functiune electromotoarele si sa se umple tancurile de balast Vasul începu sa se afunde încetisor. Cu cât se lasa mai adânc, cu atât apa devenea mai linistita; curând de tot batometrul arata cincisprezece metri si atunci capitanul cu George se dusera în încaperea de la prova, unde inginerul Hagen construise cele doua ferestre prin care se putea privi în apa.
Obloanele de otel fura date în laturi, apoi fura aprinse reflectoarele si imediat o lumina puternica învalui fundul marii. Nici o stânca nu era de vazut însa.

Capitanul îsi dadu seama îndata ca se apropiase prea mult de insula si dadu comanda de întoarcere. Când vasul porni îndarat spre apus, snopii de lumina ai reflectoarelor cazura pe un perete cenusiu, care se afla la vreo cincizeci de metri de submarin.
Farrow îndrepta vasul încetisor într-acolo si zari la piciorul recifului de margean o gramada cenusie, nelamurita, epava cautata.
Dupa câteva manevre îndemânatice, submarinul stopa lânga scheletul acoperit cu muschi si scoici.
Niste mâini criminale au scufundat în adânc yachtul acesta pe care domnea odinioara fericire si voie buna.

III.
RIDICAREA COMOAREI.

FARROW STINSE REFLECTOARELE, caci trebuia sa se fereasca a fi zarit de vreun locuitor al insulei care ar fi privit întâmplator pe fundul marii.
Din cauza ca marea framântata de valuri nu lasa sa patrunda nici o raza din lumina zilei, domnea întuneric adânc sub apa, dar raul acesta avea si partea lui buna, caci astfel submarinul nu putea fi zarit de la suprafata.
George, Petre si uriasul Kard îsi îmbracara costumele de scafandru în care se puteau misca în voie sub apa fara sa fie în legatura cu vreun vas de la suprafata. Intrara împreuna în camaruta speciali de la babord, usa fu închisa în urma lor, apoi pompele umplura

încaperea cu apa. George îsi dadu drumul cel dintâi în apa si astepta pâna vazu lânga el umbrele celorlalti doi tovarasi.
Dibuira împreuna drumul pâna la epava, care se sprijinea de recif în pozitie verticala. Era greu sa ajunga pe bordul ei caci înaltimea yachtului era destul de mare. Iesira din încurcatura urcându-se unul pe umerii celuilalt, iar Petre fu tras la urma de catre ceilalti doi cu ajutorul unei funii.
George plimba lumina lampii sale de buzunar de jur-împrejur si deoarece toti trei îsi întiparisera bine în minte schitele facute de lord. Gasira repede usa care ducea în launtrul yachtului.
Petre si Kard adusesera cu ei ciocane si-si drugi de fier, caci se temeau ca usa camerei blindate n-ar putea fi deschisa cu cheia. Cu ajutorul drugului Uriasul desprinse acum usa din balamale.
George cobora cel dintâi scara alunecoasa la lumina lampii sale vazu ca prapadul nu era prea mare în interiorul vasului, deoarece în jurul recifului de margean domneste vesnic un curent puternic care împiedica strângerea algelor si a altor paraziti de apa.
În fundul vasului se afla camera blindata înca doua scari mai avura de coborât curajosii scafandri, apoi ajunsera în gangul la capatul caruia era încaperea de otel.
George vazu deodata ca drumul în fata lui era în parte închis, caci aici se afla locul în care reciful colturos sparsese podeaua yachtului O bârna mare intrase

pe jumatate în gang si odata cu ea scânduri rupte ale caror vârfuri ar fi putut primejdui costumele scafandrilor.
Dar nu numai asta îl facu pe George sa ramâie în loc. La lumina lanternei sale vazu lamurit câteva scânduri care pareau sa fi fost taiate cu ferestraul de curând, caci capetele lor zaceau pe podea.
Scândurile acestea fusesera taiate, de sigur, numai de câteva zile si asta trebuie s-o fi facut cineva care încercase sa-si croiasca drum spre camera blindata.
Petre si Kard observara si el aceste dovezi ca cineva patrunsese aici înaintea lor si Uriasul lovi imediat bratul tânarului în tactul alfabetului Morse:
— Domnule George, cred c-am venit prea târziu.
Tânarul tresari din gândurile sale si-si facu loc cu bagare de seama prin spartura pe care bârna frânta o lasa libera în gang cu prilejul acesta observa ca si bârna fusese putin retezata cu un ferestrau.
Dupa ce trecu prin spartura, George porni repede înainte si ajunse curând la cantul gangului. Aici vazu imediat ca cineva cautase sa deschida usa de otel a camerei cu bijuterii. Individul încercase, probabil cu o secure, sa dea jos captuseala de lemn a usii, ca sa poata ajunge la încuietori si chiar pe otel se vedeau urme de lovituri.
Materialul trainic rezistase însa tuturor sfortarilor, numai vopseaua cazuse pe blocuri. Individul nu putuse desfasura toata forta sub apa, altminteri poate ar fi izbutit în cele din urma.

— Slava Domnului ca n-a reusit! „morsa” Petre pe bratul tânarului. Acum sa ne grabim, caci altfel se poate sa mai vie si atunci doamne stie ce se întâmpla.
— Da, raspunse George – se cere sa fim cu bagare de seama. Unui din noi trebuie si se înapoieze pe scara de sus si sa stea de paza. Potrivnicii nostri sunt foarte primejdiosi si se prea poate sa arunce în aer epava daci ne-ar gasi aici.
— Si încercam sa deschidem usa cu cheile, domnule George, morsa Petre. Altminteri va trebui sa ramân aici cu Kard ca sa-i venim de hac cu pârghiile.
Tânarul îsi dadu seama ca Petre avea dreptate, caci daca usa trebuia fortata, cel doi uriasi erau tocmai oamenii potriviti. Si, chiar daca în clipa de fata nu era necesar sa stea de pânda, deoarece scafandrul, care mai fusese odata aci, s-ar fi ridicat la suprafata, imediat ce ar fi zarit „Dox”-ul, trebuia totusi s-o faca.
George chibzui cu înfrigurare în vreme ce scoase cheia din buzunarul ce-l avea la brâu. Îsi zise ca acum era momentul cel mai prielnic pentru scafandrul necunoscut, care era, probabil, în slujba lui Allison – sa-si duca însarcinarea la bun sfârsit. Locuitorii coloniei erau ocupati, dupa cum bagase de seama tatal sau. Era lesne deci ca o barca sa porneasca în larg si sa-l lase în apa pe scafandru. Poate ca omul cere începuse aici lucrul avea si el un costum de scafandru care-l facea ne atârnat de vreun vas si poate ca venea încoace din vreun loc parasit al tarmului.

George lua hotarârea sa se înapoieze imediat pe puntea vasului daca va vedea ca nu poate deschide cu cheile usa camerei blindate. Erau doua broaste foarte complicate dar lordul îi indicase cu exactitate care chete merge la una si care la alta. George încerca broasca de sus si vazu cu multumire ci cheia se rasuci usor în ea.
Broasca de jos parea însa sa se stricat din cauza apei caci cu toate sfortarile depuse tânarul nu izbuti sa faca nici o treaba.
Se simtea tot mai nelinistit caci banuia apropierea unei primejdii. Îsi spunea ca individul care mai încercase odata sa deschida usa, va cauta acum s-o faca sa sara în aer cu vreun explozibil. Daca va vedea însa submarinul îl va zvârli probabil în aer pe acesta apoi si epava, pentru ca sa scoata în toata linistea dintre darâmaturi casetele cu nestemate.
George „morsa" repede pe bratul Uriasului:
— Petre, încearca si tu odata cu cheia si daca nu merge, va trebui sa va puneti pe lucru cu pârghiile voastre. Eu ma duc repede pe punte. Dupa ce veti fi deschis usa, veniti sa ma schimbati, sau aduceti cu voi casetele cu pietre pretioase.
Vârî în mâna Uriasului cheile si porni repede îndarat pe gang. Dupa ce se strecura prin locul îngust îsi iuti pasii, de parc-ar fi fost mânat din spate.
La început îndrepta lumina lampii sale dea lungul gangului pâna la scara ce ducea la puntea de mijloc, apoi o stinse caci se temea sa nu fie zarit de

necunoscutul care poate se afla si el pe epava.
Dibui drumul, ajunse la scara si lumina din nou gangul puntii de mijloc. Când vazu ca gangul era pustiu, stinse repede lampa.
Pasi cu bagare de seama pe scara ce ducea la puntea superioara; usa era deschisa si putu sa vada scânteierea nelamurita a apei. Dupa ce se încredinta ca nu se zarea nimic suspect în jur, pasi mai departe. La stânga lui vazu contururile submarinului.
George se îndrepta acum spre partea de unde astepta primejdia. Pas cu pas înainta spre reciful, a carui parte superioara se afla la cinci metri sub suprafata apei si care înainta pâna la coasta.

Tânarul dobândi din ce în ce mai mult convingerea ca individul care facuse încercarea sa deschida camera blindata, nu putea sa fi venit decât peste reciful acesta. În acelasi timp el îsi zise ca tocmai acum era timpul cel mai potrivit pentru misteriosul necunoscut sa mai faca o încercare, de data asta probabil cu explozibile. Caci marea fiind agitata, vâltoarea provocata de explozie n-ar fi fost observata, cum s-ar fi întâmplat, daca apa ar fi fost linistita.
Când George ajunse la parapetul de tribord al yachtului, chibzui câteva clipe daca sa se catere pe recif. În cele din urma se hotarî sa urce numai atâta cât era nevoie sa poata vedea daca vine cineva pe coama stâncoasa.

Nu fu prea surprins când, dibuind în jurul sau, simti adâncituri pe povârnisul stâncii, care fusesera sapate, desigur, de mâna omeneasca. Aceasta era o dovada ca necunoscutul cercetase de mai multe ori epava.
Pe semne ca, cu prilejul vizitelor sale, acesta scotocise tot interiorul vasului si în cele din urma gasise camera blindata, a carei usa, însa, rezistase sfortarilor sale de a o deschide. George se catara repede pe treptele sapate în stânca, pâna putu privi pe dupa coltul recifuri Se afla acum la vreo cincisprezece metri în apa si nu simtea framântarea valurilor de la suprafata, dar ar fi dorit ca marea sa fie mai calma si mai limpede caci atunci ar fi putut zari de departe apropierea cuiva. Asa însa nu putea vedea decât la douazeci pâna la douazeci si cinci de metri înaintea lui.
George nu stia nici el ce va face daca vreunul din fratii Allison va veni într-adevar. În orice caz trebuia sa-l împiedice s-ajunga pe epava.
Timp de vreo zece minute George statu la pânda, apoi tresari de-odata. Oricât s-ar fi asteptat la asta, avu, totusi, o înfiorare de spaima vazând un trup negricios apropiindu-se pe creasta recifului de margean.
Clipa hotarâtoare se apropia. Îsi trase repede capul îndarat si urca înapoi pe puntea yachtului scufundat. Cauta o ascunzatoare potrivita si ramase în asteptare. Apoi, însa, îsi zise ca si necunoscutul va pierde putin timp pana sa se deprinda cu semiîntunericul.

George se îndeparta câtiva pasi de treptele sapate în stânca, de cari, fara îndoiala ca ivea sa se foloseasca si celalalt. Se impunea însa, ca strainul sa fie doborât imediat, caci desigur ca venea cu scopuri necinstite.
Iahtul apartinea batrânului lord, ca si pietrele pretioase ce se aflau pe bordul epavei.
Asa dar, el, George, avea dreptul sa banuie pe misteriosul scafandru, care încercase sa forteze usa camerei blindate. Caci, daca lordul ar fi dat altuia însarcinarea de a salva bijuteriile, de sigur ca Farrow ar fi fost înstiintat din timp.
Dar fusese, într-adevar, lordul Steavens acela care îi primise în birtul „La Diavolul?" N-o dovedise prin nimic si tovarasii nu pusesera în îndoiala cuvintele lui.
George cauta sa-si aminteasca figura batrânului, dar îsi zise ca n-avea nici un rost sa se îndoiasca asupra identitati sale. Acele trasaturi, pe care numai ura si o mâhnire adânca trebuie sa le fi transformat în asa chip – nu puteau sa fie fata unui înselator. Si apoi, lordul le daduse si cheile camerei blindate.
Nu, batrânul nu putea sa aiba nici o legatura cu necunoscutul care se apropia, caci altfel acesta n-ar fi fost nevoit sa întrebuinteze forta ca sa patrunda în încaperea unde era ascunsa comoara. Tresari din nou vazând o umbra întunecata ridicându-se pe marginea recifului. Acesta era omul

misterios, care se pregatea acum sa coboare în jos.
George observa cu atentiune cum înainta destul de repede dar cu bagare de seama. Si asta era o dovada ca facuse drumul în câteva rânduri. Tânarul se dadu ceva mai la o parte, apoi se ghemui pregatindu-se de saritura, ca sa poata ataca pe strain de îndata ce acesta va fi pus piciorul pe puntea yachtului scufundat.
George îsi dadea seama limpede ca va fi nevoit sa sustina o lupta apriga, caci nu putea sa-l ameteasca pe strain cu patul revolverului în tâmpla, deoarece acesta ere acoperit cu casca grea de scafandru. L-ar fi putut, desigur, da peste cap cu un ghiont, dar abia atunci s-ar fi iscat o lupta în toata regula între dânsii.
Nu mai era vreme de stat la gânduri. Strainul, în care George recunoscu acum un adevarat urias, ajunsese pe puntea epavei.
Sosise clipa hotarâtoare. Individul, un munte de om – se întoarse si atunci George, facând un pas înainte, îi repezi cu toata puterea un pumn în golul stomacului. Batând aerul cu bratele omul cazu gramada pe puntea yachtului.
Acum însa trebuia sa faca tot posibilul ca sa nu-l lase sa se mai ridice. George aprinse repede lampa si când potrivnicul sau înalta capul, el îl izbi cu putere în casca, lasându-l iar întins jos.
Cu surprindere observase George prin casca celuilalt ca avea de-a face cu un negru. Imediat el se gândi la cei doi negri din slujba fratilor Allison: Hector si Achil. Se pregati din nou sa pareze un eventual

atac al dusman oului sau, dar nu tinuse seama de siretenia acestuia.
Deodata se pomeni din partea lui cu o piedeca de picior care-l zvârli pe puntea yachtului. În prima clipa George îsi zise ca e pierdut, caci negrul urias ar fi putut lesne sa-i sparga unul din ochiurile castii, harazindu-l mortii groaznice prin înecare.
Instinctiv George scoase afara revolverul din teaca lui impermeabila; arma era atât de bine fabricata încât chiar daca statea mai mult timp în apa tot se putea trage cu ea.
Lumina lampii cazu întâmplator pe teava armei si atunci George vazu cu mirare ca negrul, care se ridicase repede în picioare si luase o atitudine amenintatoare, se îndeparta repede ca sa se catere pe coama recifului.
George ar fi putut lesne sa-l doboare cu un glont, dar nu vroia sa traga asupra unui om lipsit de aparare. Dar o „amintire" tot vroia sa-i lase, ca sa-l poata recunoaste mai târziu pe insula.
Îndrepta lumina lampii asupra fugarului si tinti... Glontul porni prin apa si în clipa urmatoare îl vazu pe negru, care tocmai vroia sa-si faca vânt pe coama stâncii – rostogolindu-se o bucata îndarat.
Uriasul duse mâna stânga la genunchiul stâng, în care trasese George, apoi, încordându-si puterile, se catara repede pe stânca si se facu nevazut.
George era multumit caci îi lasase negrului o amintire care-i va taia pofta sa se înapoieze pe epava. Era nevoit sa iasa

repede din apa pentru ca nu cumva lichidul sa patrunda prin gaura facuta de glont în pânza cauciucata a costumului de scafandru.
De acest potrivnic nu mai avea ce sa se teama George, asa ca se putea duce la tovarasii sai. Stia ca acestia nu izbutisera înca sa deschida usa de otel, caci altminteri ar fi venit sa-i dea de veste; el vroia însa sa le spuna si lor cele întâmplate pe punte.
Tocmai când vroia sa treaca prin usita care ducea jos pe scara, vazu o raza de lumina care urca tot mai sus. Era Petre Uriasul care luase sub brate doua casete de otel lungi si turtite. Aseza povara pretioasa lânga parapet apoi „morsa" pe bratul lui George:
— Sunt vreo cincizeci de casete, domnule George. Ar fi bine sa te lasi d-ta în apa si sa le duci pe submarin. Noi ti le vom trece de pe punte si astfel treaba va merge repede.
— Bine, încuviinta tânarul – dar fiti cu bagare de seama caci a fost aici un negru care a venit dea lungul recifului. L-am împuscat în genunchiul stâng.
— Atunci, cred ca nu se mai întoarce, raspunse Petre. Dar fireste ca vom fi cu bagare de seama.
— Ia stai! facu George. Nu puteti scoate afara casetele prin gaura din fundul yachtului? Eu ma duc într-acolo ca sa luminez din afara. Dar mai întâi arata-mi jos cele doua casete.
George sari sprinten peste parapet si-si dadu drumul pe funia fixata acolo. Dupa câteva clipe alunecara în jos si cele doua

casete de otel pe care tânarul le lua îndata în primire si le duse spre camaruta de scafandru a submarinului.
Se înapoie apoi la yacht si merse spre pupa. Gasi îndata gaura uriasa facuta în trupul vasului cu prilejul naufragiului si îndreptând lumina înauntru vazu cu bucurie ca se putea ajunge lesne de acolo pâna la camera blindata.
Cel doi uriasi se pusera pe lucru si carara casetele cu pietre pretioase. Sistemul acesta se dovedi mult mai practic astfel ca Petre iesi si el prin deschizatura începând sa care casetele, alaturi de George, spre camaruta de scafandru a „Dox”-ului.
Dupa o jumatate de ceas toate cele cincizeci de casete fura transportate. Cei trei scafandri intrara si ei în camaruta, închisera usa de afara si dadura semnalul pentru golirea apei din încapere. În vreme ce se îndeplinea înca aceasta operatie ei observara ca submarinul se si ridica, pornind la drum. Capitanul îsi daduse seama deci, în mod instinctiv, ca era primejdios sa-si prelungeasca sederea lânga epava.

IV.
GEORGE în PRIMEJDIE.

DUPA CE APA FU GOLITA din camaruta, usa interioara se deschise si cei trei scafandri intrara în submarin. Imediat camarazii ceilalti, le scoasera costumele grele de pe ei. Farrow se apropia, arunca o privire asupra casetelor si zise ai bucurie:

— Care va sa zica ati facut treaba, baieti. Aduceti casetele în magazie!
— Tata, fratii Allison trebuie sa fie pe aproape, zise George si povesti despre întâlnirea cu negrul care trebuie sa fi si ajuns pe insula.
Capitanul ramase pe gânduri câteva clipe, apoi dadu ordin sa se puie în functiune electromotoarele. În vremea asta submarinul pornise spre sud si alerga dea lungul recifului de margean, dar la buna departare de acesta.
Farrow înalta vasul putin si în acelasi timp scoase cu totul afara periscopul. Când privi printr-unsii. Scoase o exclamatie de necaz si zise:
— Vedeti, banuiam eu asta; ticalosii tot au îndraznit... Vine o barca cu motor care se îndreapta cu repeziciune spre un punct al coastei, la sud de colonie si în afara recifului de margean. Au aruncat o cantitate mare de explozibil pe epava yachtului. A! Uite ca a si explodat!
Submarinul fu zguduit din temelii. Farrow urma:
— O coloana enorma de apa s-a ridicat în sus, explozia de pe fundul marii trebuie sa fi fost foarte puternica. Daca ne-am mai fi aflat acolo, soarta „Dox”-ului nostru ar fi fost pecetluita. Poate ca asta si urmareau banditii. Acum sunt pe uscat într-un golf îngust si adânc. Uite, locuitorii din colonie alearga spre plaja, dar nu mai pot vedea nimic. Numai câteva ramasite ale yachtului urca la suprafata. Voi trage periscopul înauntru pâna ne vom fi îndepartat de ajuns spre sud.

— Ce ticalosi! facu Rindow. Sa fi banuit ei, sau sa fi bagat de seama ca am fost pe insula? Ori au prins discutia voastra cu lordul? Altminteri ar fi trebuit sa-si spuie ca odata cu explozia se vor prapadi si casetele cu nestemate. Cu siguranta, ca au presupus ca am si scos la iveala comoara.
— Tot asa cred si eu, încuviinta capitanul. A avut deci dreptate George cu zgomotele pe care zicea ca le-a auzit în desisul insulei. Numai de nu i s-ar fi întâmplat nimic doctorului nostru...
— Bine zici, raspunse Rindow, nemernicii acestia par ca nici nu se sinchisesc de vieti omenesti. Sunt foarte îngrijorat de soarta celor trei tovarasi pe care i-am lasat în birtul singuratic.
Farrow dadu numai din cap si îndrepta vasul cu toata viteza spre sud, ca sa fie sigur ca periscopul nu putea fi vazut de pe tarmul insulei. Caci acum locuitorii coloniei se vor fi adunat cu totii pe plaja si vor privi spre mare, desi nu mai aveau ce vedea.
Dupa ce merse vreo zece minute sub apa spre sud, înalta încetisor periscopul. O privire scurta îl încredinta ca se îndepartase destul de insula ca sa poata porni acum spre rasarit.
Înconjura insula la o distanta de vreo doi kilometri, pâna se afla în fata golfului la marginea caruia se afla casa singuratica a batrânul lord.
Farrow încetini mersul motoarelor si privi cu atentiune prin periscop la birtul „Diavolului". În cele din urma rasufla usurat si zise:

— Doctorul tocmai a iesit în usa. Pare c-a auzit ceva suspect caci tine amândoua mâinile pe paturile revolverelor. Îsi încordeaza auzul... se îndrepta încetisor spre coltul casei... priveste cu bagare de seama spre desis. Probabil ca fratii Allison cu negrii lor se afla pe aproape. A! Acum iese afara si batrânul lord, înarmat si el cu doua revolvere. Ia sa intram în golf, ca sa putem iesi la suprafata îndata ce vor avea trebuinta de ajutor.
Electromotoarele fura puse din nou în functiune. Farrow comunica tovarasilor ca doctorul se facuse nevazut pe dupa coltul casei si ca lordul ajunsese si el acolo ca sa-i poata sari în ajutor lui Bertram la nevoie.
Urmând sa raporteze ceea ce vedea, le mai zise ca doctorul se întorsese pe cealalta parte a casei si probabil ca nu descoperise nimic suspect în desis, îndata dupa el iesise din casa Weston. Înarmat ca si ceilalti.
Dupa câtva timp „Dox”-ul ajunsese în golf si în vreme ce pompele goleau tancurile de balast, Farrow zise:
— A! Doctorul ne-a zarit.
— Vine spre tarm. Lordul si Weston, însa, urmeaza sa stea de paza la colturile casei. Foarte cuminte fac! Hm... nu stiu daca n-ar fi mai bine sa ramânem sub apa pâna se va înnopta... Nu, caci în vremea asta s-ar putea întâmpla o nenorocire. Allisonii aia nu cruta si mai mult ca sigur ca-i vor ucide pe lord si Weston înainte ca noi sa putem iesi la suprafata.

Turnul se înalta în curând din apa si George deschise capacul ca sa iasa primul afara. Doctorul Bertram, care statea pa tarm, striga cu glas înabusit:
— Am auzit zgomote suspecte în diferite locuri ale desisului precum si sunete care pareau gemete omenesti. Dar când am dat târcoale casei n-am putut vedea si auzi nimic. Se petrec lucruri ciudate pe aici.
— Când vom fi în casa n-au decât sa pofteasca sa ne viziteze fiintele acelea misterioase care umbla prin desis, raspunse George râzând. Îi dam noi gata, n-avea grija!
Puntea submarinului iesi la suprafata si George îsi facu vânt imediat peste parapetul turnului, iar în clipa urmatoare sari pe uscat. Alerga repede spre batrânul lord si zise agitat.
— Domnule Steavens, am scos casetele din camera blindata si le-am dus pe submarinul nostru. Sunt cincizeci de bucati, asa e?
— Da, dragul meu, raspunse batrânul, prietenos, întocmai. Mare bucurie mi-ai facut cu asta.
— Daca a gemut cineva aici, dupa cum îmi spunea doctorul, trebuie sa fie negrul, spuse George. Am împuscat în genunchiul stâng pe un negru urias care venise pe epava yachtului dv., în costum de scafandru. Yachtul a fost aruncat în aer.
— O barca cu motor a zvârlit în jos o încarcatura explozibila. Din fericire noi plecaseram cu putin înainte.

— Sfinte Dumnezeule, în ce primejdie v-ati aflat facu lordul, înspaimântat. Dac-as fi banuit asa ceva, nu v-as fi rugat sa scoateti la iveala comoara. Trebuie sa-i multumesc imediat capitanului.
Merse repede pe submarin, din turnul caruia tocmai iesea Farrow. În vremea asta George se îndrepta spre usa birtului, unde statea Weston. Îi povesti si lui pe scurt cum a mers treaba cu scoaterea din fundul marii a comorii si întâlnirea cu negrul. Weston alerga repede spre plaja si se alatura micului grup format de marinari.
George intra în cârciuma si se aseza linistit la o masa, cu spatele spre fereastra care dadea spre desis. Era cât se poate de multumit ca izbutise sa-i readuca lordului comoara lui.
Deodata auzi îndaratul lui un geamat usor. Înainte de a se putea întoarce se simti înhatat de mâini de fier si împins pe spate. (Vezi ilustratia de pe coperta).
Cineva îi astupa gura, ca sa nu poata striga, apoi fu ridicat si dus spre fereastra si înainte de a-si putea da seama ce vor sa faca cu el, o lovitura de pumn în tâmpla îl facu sa cada gramada.
Când îsi reveni în simtiri capul îi vâjâia, trupul îi era sagetat de dureri si pe dinaintea ochilor îi jucau scântei de toate culorile; ca de la mare departare auzi un glas batjocoritor:
— Masser Allison, el trezit. Hector sti cum trebuie loveste.
— Ai avut noroc, zise un glas barbatesc blând si simpatic.

— Voi, negrii, cu un pumn omorâti un om. Asa dar, Achil, asta a fost baietasul care te-a pus pe fuga colo jos pe yacht. Nu mai pricep nimic.
— Pe tinerelul acesta l-ai fi putut sugruma doar cu o singura mâna.
— Masser Allison, el a avut pistol, împuscat saracul Achil.
— Ai dreptate, de arme de foc ti-e frica tie mai mult decât de orice, mai ales când ele sunt în mâinile altora, râse celalalt.
— Sa nadajduim ca tânarul îsi va veni în curând în fire ca sa-l putem lua la rost.
Privirea lui George se limpezi încetul cu încetul. Vazu acum în fata sa doi barbati elegant îmbracati, care aveau o înfatisare de oameni de lume în costumele lor tropicale albe. Aveau parul negru si chipuri foarte simpatice, îndaratul lor stateau doi negri uriasi, cu mutre fioroase.
Unul din ei arunca lui George priviri atât de înfuriate încât tânarul îsi zise imediat ca asta era Achil, pe care-l împusca se el în genunchi. Asa si era. Caci tinea piciorul stâng cam îndoit.
Zâmbi fara sa vrea si imediat se auzi glasul americanului din dreapta:
— Drace! Baietandrul asta e curajos nevoie mare, Jerry. Râde ca si cum nici nu s-ar sinchisi de primejdia ce-l paste. Cine stie însa daca va mai urma sa râda când Achil va arata ce poate.
— Da. E un baiat viteaz, încuviinta celalalt american. Cred ca va vorbi.
Se apropiara amândoi de George, care îi privi tinta în ochi.

Lionel Allison, acela care vorbise la urma, zise linistit, dar cu o intonatie amenintatoare în glas:
— Nu e asa, tinere, ca vei vorbi? Sper ca nu va fi nevoie sa ne folosim de violenta. Ia s-auzim: cui apartine submarinul?
— Tatalui meu, capitanul Farrow, raspunse George, zâmbind. Presupun c-ati auzit de el? La rugamintea lordului Steavens am scos la iveala colectia lui de nestemate din camera blindata a yachtului scufundat. Cred ca asta e tot ce doriti sa aflati?
Chipurile celor doi frati se întunecara când auzira numele de Farrow. Si Jerry mormai clatinând capul:
— Da, da, un altul nici n-ar fi izbutit sa scoata la iveala comoara. Hm... eu as fi de parere, Lionel, ca cel mai bun lucru e sa ne punem în legatura cu capitanul. Îi vom propune sa-si rascumpere fiul în schimbul pietrelor pretioase. Ce parere ai tu?
Lionel Allison dadu din cap apoi zise, codindu-se:
— Dupa cât îl cunosc eu pe capitan, nu va primi târgul acesta, Jerry, caci colectia de nestemate nu e proprietatea sa. Cu siguranta ca i-o va preda lordului, chiar daca ar sti ca prin asta îsi va pierde fiul.
— Asa e, se amesteca George în vorba, tocmai ce vroiam sa spun si eu. Pe de alta parte nici eu n-as fi înteles cu schimbul acesta. Daca tineti sa aveti nestematele, trebuie sa va adresati direct lordului, poate îi puteti oferi ceva în schimb.

George avusese un gând anumit vorbind astfel; nadajduia sa afle în chipul acesta ceva asupra soartei fiicei lordului. Si nu se înselase. Cei doi frati se uitara surprinsi unul la altul, apoi Lionel zise:
— Are dreptate baiatul, Jerry. Nu esti si tu de parere ca ne va da nestematele imediat ce va afla ca Ellen a lui e vie si nevatamata pe insulita din nord de aici, la batrânul plantator?
— Drace, facu Jerry. Asta e o idee buna. Ai procedat bine atunci când mai oprit s-o fac pe Ellen sotia mea, cu forta. Ia stai nitel.
— Am aici scrisoarea pe care mi-a dat-o acum doua luni cu prilejul ultimei noastre vizite acolo. Printr-însa îl roaga pe tatal ei sa faca tot ce îi sta în putinta ca s-o elibereze, desi nu se plânge ca îi merge rau. Mai aminteste ca ne-am purtat cuviincios cu ea. Nu încape îndoiala ca lordul va da imediat nestematele în schimbul fetei
— Asa e. N-avem de ce sa-i purtam pica tânarului acestuia, zise celalalt. El a ajutat doar la scoaterea diamantelor din epava. Am fi putut cruta bomba de apa. Ne-am economisit multa munca, Jerry, prin faptul ca submarinul plecase înainte de explozie, caci altminteri ar fi trebuit sa cautam casetele printre darâmaturi. Ce zici, sa-i dam drumul baiatului dupa ce vom aranja treaba?
— Eu n-am nimic împotriva, raspunse celalalt – dar nu prea cred ca Achil sa consimta cu una, cu doua.
— Mi-a venit o idee! exclama Lionel, râzând. Îi lasam sa-si aranjeze socotelile

între ei. Ca arme vor trebui, însa, sa se foloseasca de cutite. Achil e foarte îndemânatic în lupta cu cutitul. E mai tare ca baiatul, dar în schimb e împiedicat de rana de la genunchii si prin asta li se egaleaza fortele. Jerry, ideea e minunata!
Cei doi frati râsera cu pofta, bucurându-se dinainte de spectacolul la care vor lua parte.
— Admirabil, Lionel! striga Jerry. Treaba trebuie facuta imediat, cât mai e timp, adica pâna ce Farrow si lordul vor transporta casetele pe uscat. Aici nu ne vor gasi ei în nici un caz si nici nu vor auzi daca tânarul va striga cumva dupa ajutor.
— Nici nu cred ca o s-o faca, zise Lionel, strafulgerându-l pe George cu privirea.
— Caci cum va scoate un strigat voi pune pe Achil sa-l amuteasca.
— Ia spune, Achil, se adresa el negrului urias – esti dispus sa-ti arati maiestria în lupta cu cutitul, fata de acest baietandru care te-a împuscat în picior?
Negrul rânji, aratându-si dintii albi si puternici.
— O! Masser, raspunse el – Achil arata la dânsul ce poate face cu cutit.
— Ha, ha! râse Jerry, va fi minunat. Tânarul tine la brâu un pumnal pe cinste – îl voi lua cu dupa ce Achil va fi terminat cu dânsul. Hai, dati-i drumul, baietii Tinere, vezi de te apara bine, caci Achil nu glumeste, dupa cum cred ca-ti dai singur seama. Loveste cât poti, nu strica daca negrul va pierde putintel sânge. Dar

nu cumva sa scoti un strigat, ca sa nu te caiesti pe urma. Hai, esti gata?
George îl masura linistit pe uriasul negru, si raspunse:
— Primesc lupta. Îmi pare însa rau ca va trebui sa va multumiti în viitor numai cu un singur servitor.
Cei doi frati ramasera o clipa înmarmuriti, apoi izbucnim într-un hohot de râs si Lionel zise:
— Dar încrezut mai esti, tinerel, ai auzit ce spunea, Achil? Baga de seama!
Negrul se schimonosi de furie si scrâsni:
— O, Achil face pastrama din el.
Jerry scoase cele doua revolvere de la brâul lui George si le vârî în buzunarul sau, apoi urma sa întarite pe negru, parând sa-i faca mare placere lucrul acesta.
— Ia vezi, Achil, nu lua lucrurile atât de usor, baiatul pare sa fie mai tare decât tine, ceea ce ai avut prilejul sa constati colo jos, pe epava. Tine-te bine!
Râse iarasi când Achil strânse dintii si-si rostogoli ochii în orbite. George întreba atunci calm:
— Ce se va întâmpla cu mine dupa lupta? Cum ma voi putea întoarce la tata si camarazii mei?
— Care va sa zica esti încredintat de izbânda, baiete? facu Jerry. Stii ca-mi placii, presupunând ca vei scapa oarecum teafar din lupta, te vom lega la loc de copac si-i vom da de veste tatalui tau unde te poate gasi. Si acum, pregateste-te!
Jerry taia funiile cu care George era legat de pom: în timpul acesta tinea însa

revolverul în mâna stânga, temându-se, probabil, de vreo surpriza. Apoi sari repede înapoi si striga:
— Gata, dati-i drumul! Achil, fii cu bagare de seama!

V.
SFÂRSITUL BANDITILOR.

GEORGE FACU UN PAS ÎNAINTE, capul îl mai durea si genunchii îi tremurau, dar când simti în mâna pumnalul Sanjei fu cuprins de o liniste si o energie fara seaman. Privi tinta la fata schimonosita de furie a negrului care se apropia acum de el.
Achil era într-adevar împiedicat de rana de la genunchi, dar era totusi un potrivnic foarte primejdios. Forta lui uriasa împreuna cu ura salbatec ce-o purta tânarului, îi dadeau înfatisarea unei fiare gata sa-si sfâsie prada.
Nici George nu era însa de dispretuit; el se pricepe sa mânuiasca pumnalul cu multa îndemânare si avea destula experienta în lupte dintr-acestea.
Achil de apropia, schiopatând, de el, vrând sa-l ia prin surprindere, pentru ca apoi sa-l spintece dintr-odata. Dar se înselase.
Cu iuteala fulgerului George trecu dedesubtul bratului ridicat al potrivnicului sau, apoi, înainte ca negrul sa se poata întoarce, tânarul îi si înfipsese pumnalul adânc în brat. Îi trase repede afara si sari îndarat, din pacate lama ascutita nu taiase artera principala a bratului, dupa cum se asteptase George

– caci Achil, desi se alesese cu o taietura adânca, se putea folosi înca de brat.
Scoase un muget ca de fiara, apoi, ca si cum n-ar fi avut piciorul ranit, se napusti asupra lui George. Dar acesta se pricepu de minune sa fereasca lovitura de cutit pe care negrul se pregatea s-o dea. Se alese numai cu o zgârietura la bratul drept.
Achil însa se poticni, atât din pricina loviturii care daduse gres cât si din pricina ca prea se încrezuse în rezistenta piciorului ranit. George se folosi de clipa aceasta.
Pumnalul sau minunat scânteia de doua ori în aer, apoi negrul scoase un racnet de furie si durere în aceiasi timp. Se clatina ca un om beat, cutitul îi scapa din mâna si încerca zadarnic sa ridice mâinile. George îi taiase arterele principale de la amândoua bratele.
Linistii, cu zâmbetul pe buze, se întoarse apoi spre cei doi frati care se uitau la el cu ochii holbati:
— Cred c-am învins. Achil nu mai prezinta nici o primejdie pentru mine si nu vreau sa-l ucid de vreme ce e lipsit de aparare.
— La asta nu ma asteptasem, tinere! exclama Jerry. Rar am vazut o lupta atât de frumoasa. Acum n-avem încotro, trebuie sa ne tinem fagaduiala. Haide, te voi lega înapoi de copac. Îti vei primi si armele; îmi dau seama ca nu-ti vine sa te desparti de minunatul tau pumnal. Ai lucrat admirabil. Îi voi vesti pe tatal tau ca te afli aici.

Tot vorbind, îl lega pe tânar de pom, apoi li puse la loc în brâu revolverele si pumnalul si zise:
— Mi-ai placut cum nici nu se poate mai mult, tinere.
— Rareori îmi exprim parerea asta fata de cineva. Nadajduiesc ca vom cadea la întelegere cu batrânul lord si atunci iti vei redobândi libertatea.
Achil urma sa stea nemiscat, privindu-l pe George cu ochi plini de ura. Hector se apropia de el si-i pansa bratele din care curgea sângele siroaie. Cei doi Allison asteptara pâna totul fu gata, apoi unul din ei zise:
— Sa plecam repede, mai târziu vom încerca sa lecuim ranile lui Achil; deocamdata trebuie sa aranjam treburile noastre. Achil, tu ne cam împiedici, asa c-ai putea s-o iei înainte la vasul nostru. Venim si noi îndata.
Negrul îi fulgera cu privirea pe cei doi frati, se întoarse si porni la drum. Jerry se uita râzând dupa el, apoi zise lui George:
— Pe asta l-ai aranjat bine, tinere. N-are ce sa-i strice, pe multi i-a dat el gata cu cutitul sau, acum simte pe propria lui piele... ce e asta. Asa dar, ne vom grabi cât se poate, ca sa fii si tu liber cât mai curând.
Mersera spre partea de rasarit a micului luminis, în marginea caruia era legat George. Abia se facura nevazuti din fata privirilor lui, ca tânarul încerca sa se libereze. Jerry îi legase mânile la spate si-i mai trecuse o funie în jurul corpului. Numai picioarele îi ramasesera libere.

George se opinti din toate puterile, dar nici nu izbuti sa slabeasca funia nici de un milimetru. Zadarnice ramasera si sfortarilor sale de a-si elibera mâinile din frânghioara de care erau legate.
Nu se descuraja însa, dar repeta încercarile la intervale scurte. Principalul era sa-si desfaca funia care-l tinea legat de copac, caci putea alerga în întâmpinarea camarazilor chiar cu mâinile legale.
Stia acum ca Ellen Steavens se afla pe o insula la nordul acesteia. Poate ca mai izbutea sa împiedice ca lordul sa dea acestor criminali bijuteriile în schimbul fiicei sale.
Cu bucurie constata ca repetatele sale sfortari nu ramasesera fara rezultat, caci funia începu sa pârâie si sa se întinda încetul cu încetul. Era de-ajuns s-o slabeasca numai atâta ca sa poata aluneca printr-însa.
De-odata, auzi un zgomot care venea din spre partea de apus a luminisului. Privind într-acolo, tresari speriat, caci vazu venind... pe Achil, dusmanul sau, a carui înfatisare te baga în sperieti.
Ura lui nemasurata, dorinta de a se razbuna, îl mânasera îndarat. Schiopata prin luminis îndreptându-se spre George, cauta sa ridice bratele, dar nu izbutea. Cu toate acestea era înca un dusman de temut si tânarul îi ghicea lamurit gândul.
— Achil omoara tânar alb, racni uriasul când fu numai la câtiva pasi. El musca la dânsul.
Spunând aceasta scrâsni din dinti ca o adevarata pantera. George se cutremura

de groaza. La asta nu se gândise. Era înfiorator sa fie sfâsiat de dintii puternici ai negrului.
Se smuci din nou cu toata puterea, funia pârâi si slabi putin, dar nu era destul înca pentru ca trupul tânarului sa poata aluneca afara.
Achil râse batjocoritor.
— O! Tânar alb nu scapa! scrâsni el. Achil vine îndata la el.
Trebuia sa fie o adevarata tortura pentru negru sa mearga cu piciorul ranit, caci din pricina miscarilor din timpul luptei, rana de sigur ca se deschisese iar. Dar apriga sete de razbunare îl tot mâna înainte pe urias si el nu mai tinea scama de durerile cumplite pe care le simtea.
Iata-l doar la doi pasi de George... Tânarul se sprijinise de trunchiul copacului. Îsi recapata cu desavârsire linistea.
Chibzuii fulgerator la posibilitatile de aparare ce le avea. Si fara sa vrea închise ochii pe jumatate. Gasise mijlocul sa scape prin viclesug de dusmanul sau de moarte.
— O! Tânar alb închide ochi de pe-acum! râse acesta. Curând va închide pentru totdeauna.
Mai facu un pas, ridica putin piciorul ranit, ca si cum ar fi vrut sa-si potoleasca durerile.
George asteptase doar atâta. Cu iuteala fulgerului ridica si el piciorul drept si izbi cu toata puterea în burta negrului.
Acesta cazu pe spate cu un racnet de durere. George îsi calculase bine lovitura si în disperarea situatiei sale o daduse cu

o furie grozava. Achil zacea întins la pamânt, zvârcolindu-se de moarte.
Încordându-si fortele, George smuci iarasi cu furie si... rasufla usurat, vazând ca nodul alunecase într-atâta, încât trupul sau se putea strecura prin lat – îsi dadu drumul cu bagare de seama, apoi merse repede prin luminis spre punctul unde disparusera fratii Allison împreuna cu Hector, celalalt negru din slujba lor.
Acum Achil nu mai constituia nici o primejdie pentru el, caci n-ar fi putut alerga cu piciorul ranit.
George gasi o spartura mica în tufis. Repede privi înca odata îndarat si vazu ca negrul facea sfortari disperate sa se ridice; apoi se strecura prin spartura.
Locul unde intra nu era o poteca, dar dupa crengile rupte si frunzele cazute, îsi dadu seama ca pe aici apucasera fratii Allison.
Ajunse într-un nou luminis si cu bucurie în suflet descoperi acolo câtiva bolovani asculti, împrastiati pretutindeni. Se aseza imediat la pamânt si începu sa frece frânghia de la mâini de una din muchiile unei pietre.
Freca cu zor, fara sa-i pese ca-si zdrelea pielea si în cele din urma treaba fu facuta pe deplin.
Rasuflând usurat sari în sus. Acum nu trebuia sa se mai teama de cei doi Allison, caci avea la îndemâna armele de care se putea folosi la caz fie nevoie.
Ramurile tufisurilor dinspre rasarit ale luminisului pârâeau si trosneau. George privi repede într-acolo si vazu ca Achil se luase dupa dânsul... Când însa negrul

zari lucind revolverul în mâna dreapta a tânarului, se trase îndarat, cu mutra schimonosita de furie si spaima, îsi dadea seama acum ca nu-si va mai potoli niciodata setea de razbunare.
George îsi zise ca negrul va merge la barca cu motor cu care aveau de gând sa-si ia talpasita criminalii. Îi lasa deci în plata Domnului si-si vazu de drum.
Fratii Allison mersera spre coasta de apus si el le gasi urmele cu usurinta, caci dânsii nu-si dadusera silinta sa le ascunda.
Într-un târziu George vazu birtul singuratic înaintea lui, dar nici o urma de Allison si negrul lor. În schimb îi vazu pe camarazii sai facând cerc în jurul batrânului lord, care tocmai spunea cu glas tremurator:
— Fireste ca le dau acestor oameni colectia mea de pietre pretioase în schimbul iubitei mele fiice. Nici nu mai încape vorba. Te rog, domnule capitan, pune sa se aduca aici pe plaja casetele de otel, apoi ne vom îndeparta ca fratii Allison sa-si poata lua nestematele. Dupa aceea îmi vor spune, de sigur, unde se afla biata Ellen.
— Ar fi bine sa fie asa, raspunse Farrow.
— Dar cine îti garanteaza ca oamenii acestia sunt vrednici de încredere? Pe George al meu unde l-or fi lasat? E adevarat ca dumnealor ne scriu ca mi se va da si mie de stire unde se gaseste el, dar... domnule Steavens, trebuie sa fim cu foarte mare bagare de seama ca sa nu fim trasi pe sfoara.

— Dar cum am putea face altfel? întreba lordul, cu disperare. Cei doi Allison ne au doar în puterea lor. Numai ei stiu unde se afla fiica mea si fiul d-tale, domnule capitan. Ce alta sa raspundem ofertei lor?
George nu mai statu sa asculte urmarea. El îsi dadu seama ca americanii cu Hector se atineau prin apropiere si ca trasesera cu urechea la convorbirea aceasta. Se luase dupa ei pâna aici, acum trebuia sa-i descopere, surprinzându-i cu arma în mâna.
Privi repede în jur si descoperi alte câteva frunze cazute jos, care îi aratau drumul. Încetisor si cu mare prevedere îsi facu loc printre crengi. Banditii mersesera de-a lungul marginei desisului.
— Din când în când George îi vedea prin câte o spartura pe camarazii care continuau sa discute cu aprindere propunerea fratilor Allison.
În sfârsit, îi zari si pe acestia îndaratul unul tufis des, de unde puteau vedea si auzi totul ce vorbeau cei de pe plaja; stateau aplecati, cu capetele întinse înainte.
Numai Hectar parea nepasator. Statea si el aplecat, dar parea ca nu-l intereseaza convorbirea dintre Farrow si lord.
Cu mare bagare de seama George merse mai departe Vroia sa se apropie cât mai mult de banditi, pentru a-i lua prin surprindere cu revolverul în mâna si sa-i tina la respect. Dar tocmai când se strecurase afara din frunzis Hector întoarse privirea.

Facu ochi mari când îl zari pe George, apoi fara sa scoata vreun strigat de alarma, duse repede mâna la brâu si trase un pistol enorm.
George îsi dadu seama ca acum e vorba de viata si de moarte. Nu încapea crutare. Cu iuteala fulgerului ridica revolverul; glontul porni, Hector sari în sus ca zvârlit de un resort.
— Apoi cazu gramada la pamânt, se zvârcoli câteva clipe si ramase nemiscat.
Cei doi Allison sarira înspaimântati. Cu ochii holbati priveau la tevile celor doua revolvere pe care George le tinea îndreptate spre ei. Apoi, înainte ca tânarul erou sa poata spuna ceva, se dadura repede în laturi, disparând în tufis.
George trase îndata trei gloante în urma lor. Auzi un tipat si o înjuratura. Asadar nu-si gresise tinta si asta îl umplu de multumire.
Camarazii de pe plaja auzisera împuscaturile si cu revolverele în mâna sarira spre locul cu pricina, dar George auzi, dupa zgomotul din frunzis, ca cei doi Allison fugeau rupând pamântul.
Sari si el repede din tufis în întâmpinarea marinarilor.
— Totul e în buna regula! le striga dânsul. Stiu unde se afla fiica lordului: pe o plantatie situata pe o insula, la nord de aci.
— Insula aceasta o cunosc! striga lordul cu însufletire. Înainte de a veni încoace am stat câtva timp acolo. Sfinte Dumnezeule, eram atât de aproape de iubita mea Ellen si nu stiam nimic!

Dumnezeu sa te binecuvânteze, tinere, ai facut o fapta buna.
Stingherit, George se întoarse spre tatal sau si zise:
— Ma tem ca fratii Allison vor porni acum repede cu barca lor cu motor spre insula cu pricina si o vor duce de acolo pe fiica lordului. N-ar fi mai bine sa pornim cât mai repede cu submarinul nostru ca sa le-o luam înainte?
— Fireste ca asa vom face, dragul meu, încuviinta capitanul. Sa nu mai pierdem vremea! Vi si d-ta, domnule Steavens?
— Mai încape vorba! raspunse lordul. Doar n-oi ramâne aici stiind-o pe fiica mea atât de aproape. Sa pornim repede, va rog! Domnule Weston, spune-i lui Curtes ca voi veni mai târziu sa-l iau.
— Uite-l ca si vine! zise Weston în aceeasi clipa.
Un tânar simpatic îsi facu loc prin frunzis, alerga spre lord si îngaima gâfâind:
— Excelenta..., i-am vazut acum câteva clipe pe... fratii Allison... Au trecut la un metru de mine; eu m-am ascuns repede într-un tufis. Amândoi sunt raniti la brat.
— Bine, Curtes, raspunse lordul. Acu plecam s-o eliberam pe Ellen. Domnule Weston, îti daruiesc d-tale casa asta cu tot ce e într-unsa. Stai sa-ti dau si un înscris.
Asternu la repezeala câteva cuvinte pe o hârtie, o înmâna tânarului pescar, apoi porni repede dupa Farrow si tovarasii sai care si începusera sa urce pe submarin.
Dupa câteva minute, „Dox”-ul se desprinse de tarm, facu un viraj spre

nord si cu motoarele în plina functiune, porni spre insula pe care traia Ellen Steavens.
Farrow, George si ceilalti camarazi simtira o nespusa multumire sufleteasca vazând miscatoarea revedere dintre lord si fiica sa, pe care o crezuse moarta.
— Mare pacat ca cei doi Allison au scapat, zise George. Lordul nu se va bucura de liniste deplina, fiind mereu amenintat ca fiica sa-i fie iarasi rapita.
Submarinul se afla într-un golfulet al insulei pe care traia plantatorul la care banditii o adusesera pe Ellen. Calatoria durase câteva ceasuri si peste o ora se va lasa noaptea. Farrow privi spre mare, apoi zise de-odata:
— Ia priviti colo... se apropie un vas cu viteza mare. Ei sa fie oare? Te pomenesti c-or fi nadajduind s-ajunga înaintea noastra pe insula.
Marinarii dusera repede ocheanele la ochi si ca într-un glas strigara:
— Sunt ei, împreuna cu negrul pe care l-a învins George.
— Sa încarc tunul? întreba Jean Brike, calm.
— Nu e nevoie, îi punem noi cu botul pe labe si fara ghiulele, raspunse Farrow.
— Dar ce-o fi asta? Barca se clatina... A! Li s-a stricat motorul!
Privira cu încordare la micul vas care se balabanea pe apa si de-odata scoasera exclamatii de spaima. O flacara uriasa tâsni din mijlocul barcii, însotita de un nor gros de fum.
Dupa ce fumul se împrastia, barca nu se mai zari pe valuri, de asemeni nici un

înotator. Criminalii îsi gasisera sfârsitul meritat.
Doua zile încheiate ramasei a camarazii pe insula, apoi pornira mai departe. Vroiau sa se întoarca acasa, pe „Insula odihnei”.

50
AVENTURI LA SINGAPORE.

I.
DUSMANI PRIMEJDIOSI.

SUBMARINUL ÎNAINTA LINISTIT pe apa încretita de unde se îndrepta spre „Insula odihnei”, careia camarazii îi duceau dorul, dupa atâta lipsa. Toti erau veseli, cu sufletul împacat; facusera iara o fapta buna, pe lânga atâtea altele din trecut.
Aveau cale lunga înaintea lor, ceea ce te îngaduia sa se odihneasca în voie, dupa framântarile prin care trecusera. Cei care nu erau de serviciu stateau întinsi în hamacuri sau citeau în cabinele lor. Numai George se închisese cu doctorul în cabina acestuia, unde nu erau turburati de nimeni; pentru tânarul nostru erou devenise o trebuinta sufleteasca sa asculte povestirile aventurilor din tinerete ale savantului medic, iar acesta simtea si el placere sa reîmprospateze vremurile acelea când cutreiera pamântul în tovarasia bunului sau prieteni Marian Farrow, fratele capitanului „Dox”-ului. Nu se lasa mult rugat nici de data aceasta si relua firul povestirii întrerupta din pricina aventurii cu lordul Steavens:

«Gând intraram în camera de lucru a lordului Abednego, acesta izbucni în râs, sari de pe scaun si ne strânse mâinile cu caldura:
— N-am ce zice, exclama el. Prin, multe ati trecut cu prilejul liberarii scumpei mele fiice din mâinile banditilor galbeni, Ah! L-ati adus si pe Pongo.
— Fii bine venit, prietene!
Credinciosul negru se simti foarte stingherit, caci el fusese acela care o rapise pe Ellen Abednego. Desi mai târziu o ocrotise fata de gândurile rele ale fostilor sai stapâni. Lordul îl batu pe umeri însa si zise:
— Îmi închipui lesne, domnilor, ca Pongo a adus la îndeplinire fapte uimitoare. Va rog, povestiti-mi si mie, sunt foarte curios sa aflu ce-a fost. Nici nu va dati seama cum am ramas când am prins o radiograma a autoritatilor franceze, prin care se vestea ca ati fugit de pe „Insula dracului". Nu ne puteam explica cum ati ajuns puscariasi.
Marian îi povesti pe scurt pataniile noastre din clipa când ne despartiram în Singapore, pentru a pleca în Sumatra, unde aveam de gând sa prindem un rinocer; luptele noastre cu Batasii, fuga spre coasta marii, vasul parasit de care daduram acolo, cu capitanul lui legat în cabina tainuita. Apoi taifunul care ne târî pâna în Marea Chineza de Sud, întâlnirea cu vasul de razboi francez si condamnarea noastra ca pirati. Dupa aceea fuga de pe „Insula dracului", întâlnirea cu piratii chinezi si salvarea noastra de pe goeleta naufragiata de

catre canoniera engleza „Falcon”, care ne aduse la Singapore.
— Ei dracie! murmura lordul Abednego. Asa dar, capitanul acela care îsi zicea Larrin si pe care l-ati gasit pe goeleta, a fost recunoscut mai târziu la Saigon drept Haridell? Si tot ca Larrin l-a trimis, printr-un juramânt fals – pe tovarasul dv. de suferinta, domnul Manant, pe „Insula dracului”? Ce sa fie cu individul acesta misterios?
Capitanul Roer, unchiul lui Manant, lua cuvântul:
— Parerea mea este, domnule guvernator, ca Larrin acesta e în strânsa legatura cu piratii chinezi care fac de câtava vreme nesigure calatoriile pe mare. Caci atât în cazul dumnealor cât si în acela al nepotului meu, el se afla pe vasul piratilor si atunci când l-au dibuit autoritatile franceze i-a dat pe prizonieri drept pirati, depunând juramânt în sensul acesta. Pun ramasag ca s-a folosit de multe ori de aceasta siretenie. Stie Dumnezeu câti oameni nevinovati o fi având pe constiinta.
— Capitanul Roer are dreptate! interveni Marian. Piratul chinez de pe insulita din Marea Banda ne spunea doar ca banditii sunt condusi de europeni. Si el tocmai îl astepta pe „sef”. Sunt convins ca Larrin, sau cum Dumnezeu îi mai zice – e chiar „seful”.
— Daca asa stau lucrurile, raspunse lordul – v-as ruga sa-mi dati o mâna de ajutor pentru descoperirea capeteniilor piratilor. Singapore este locul cel mai potrivit unde „conducerea” bandei se

poate ascunde sub o forma oarecare, cu înfatisara nevinovata. Am aici o lista a tuturor vapoarelor care au parasit Singapore cu încarcaturi pretioase, dar n-au ajuns la destinatie. În ultimele cinci saptamâni numai s-au ivit vreo opt cazuri. Ceea ce înseamna ca banditii îsi au aici spionii lor care sunt bine informati în privinta încarcaturii vapoarelor care parasesc portul.
— Si în majoritatea cazurilor se spune apoi ca vasele respective au cazut prada vreunui taifun, adauga Roer.
— Întocmai, caci altminteri societatile de asigurare ar pune prime atât de mari încât nimeni n-ar mai lua încarcaturi.
— Ia spuneti, vreji sa ne ajutati? Va atrag atentia însa de la început ca de trei luni ne tot silim sa limpezim „accidentele" acestea, fara sa fi înregistrat cel mai mic succes însa. Se poate întâmpla, deci, ca sa va pierdeti vremea degeaba aici, în vreme ce în Sumatra va asteapta cele mai frumoase aventuri vânatoresti.
— Uitati, se vede, domnule guvernator, zise Marian, ca noi suntem înca niste evadati, pe care autoritatile franceze îi cauta cu îndârjire. Trebuie sa-l înfundam pe Larrin, altminteri ne putem astepta sa fim arestati fara veste în orice parte a lumii. Sunt bucuros ca vom putea lucra împreuna cu politia engleza.
— Atâta vreme cât va aflati la noi, sa n-aveti grija de arestare, caci noi suntem încredintati de nevinovatia d-voastra. Cred si eu însa ca francezii vor fi trimis mandate de arestare împotriva d-voastra în toate porturile.

— Dar ia spuneti, cam în ce fel am putea pune la cale lucrurile ca sa dam de pirati?
— Eu as îndrazni sa sustin ca dusmanii nostri vor veni ei la noi. Nu credeti si dv., domnule guvernator, ca sosirea noastra în Singapore si vizita la dv. a si fost adusa la cunostinta bandei? Piratul chinez de pe insulita din Marea Bandei, care, din pacate apucase sa fuga când ne-am întors cu „Falcon” în bârlogul lui, o fi dat de veste de mult, de pe vreo insula oarecare, despre evadarea noastra.
— Atunci cred c-ar fi bine se cercetam la posta de aici care firma a primit ieri sau alaltaieri o telegrama de acolo, îsi dadu cu parerea Hasting.
— Ideea d-tale nu e rea, domnule Hasting, raspunse lordul Abednego – numai ca nu trebuie sa uiti ca zilnic sosesc în Singapore mii de telegrame de acolo de unde presupui d-ta ca o fi depesa chinezul. Si textul aceleia cu pricina o fi fost conceput în termeni atât de „comerciali”, ca sa zic asa, încât va fi cu neputinta sa aflam ce vrea.
— Asa-i, e o problema cam grea.
— Încuviinta Marian. Parerea mea e sa nu întreprindem nimic, caci, dupa cum spuneam, vor veni dumnealor la noi.
— Vrei sa zici sub forma vreunui atentat! glumi lordul.
— Fireste, caci pentru Larrin noi constituim cea mai mare amenintare. Trebuie sai ne înlature din cale si asta cât mai curând.
— Atunci, va voi da o escorta care sa va însoteasca pretutindeni.

— Asta nu ne poate fi de mare folos, cel mult ar fi primejduiti si oamenii acestia. Cel mai sigur lucru este sa ne luam talpasita. Sa disparem adica.
— Dar bine, domnule Farrow, cum sa dea indivizii peste dv. daca veti disparea?
Marian zâmbi:
— Ei vezi, am nascocit eu o mica siretenie. Trebuie sa disparem, sa ne punem undeva la adapost si dumnealor trebuie sa aiba posibilitatea sa încerce un atentat asupra noastra. Cu prilejul acesta vom fi în masura, poate, sa punem mâna pe câtiva membri de-ai bandei.
Lordul Abednego dadu din cap nedumerit.
— Nu prea pricep cum vine asta. Vreti sa dispareti, sa fiti la adapost si totusi sa fiti expusi unui atentat. Dumnezeu sa te înteleaga!
— Cu toate astea e simplu de tot. Veti face sa apara în gazetele de aici o informatie cum ca noi am fost pescuiti în Marea Bandei de pe un vas naufragiat si ca am fost depusi în închisoarea din port, deoarece istorisirea noastra nu prea parea de crezut. Pun ramasag ca mâine noapte se va da un atac asupra închisorii cu pricina.
— Drace! Ideea e minunata! Dar ce te faci cu francezii? Nu esti si d-ta de parere ca vor interveni în curând ca sa va predam lor?
— Fireste, raspunse Marian, pâna atunci vom fi si evadat însa din închisoare.
Lordul râse cu pofta.
— Sunteti dati dracului! Gasiti o iesire chiar din cele mai încurcate situatii.

Vechea închisoare e goala deocamdata, dupa cât stiu eu, caci acolo sunt tinuti peste noapte numai marinarii care turbura linistea publica. Afara, de asta nu e greu de evadat din ea, asa ca francezii vor crede când li se va spune ca ati fugit. În al doilea rând sta singuratica, astfel ca e foarte potrivita pentru un atac. N-ar fi bine sa dau ordin sa se întareasca paza?

— Asta ar bate la ochi. Mai nimerit e sa puneti în jurul ei, la distanta destul de mare, o echipa din cei mai iscusiti detectivi. Oricine va putea intra în cercul format de detectivi, dar înapoi nu va putea trece nimeni. Dar nu si asta ar bate la ochi. Mai bine altfel: nici un om nu va putea iesi din cercul acesta de îndata ce se va faptui un atentat.

— Hm... în cazul acesta garda e în mare primejdie, caci oamenii nu vor sti nimic din ce se planuieste. Mai mult ca sigur ca banda va încerca sa arunce în aer vechea cladire.

— Ma îndoiesc ca vor proceda astfel, caci atunci s-ar putea sa scape vreunul din noi. Banuiesc ca vor lucra cu siretlicuri. De aceea as fi de parere ca paznicii sa fie prevazuti cu masti împotriva gazelor si afara de asta trebuie ca un medic, îmbracat în uniforma politieneasca, sa analizeze din când în când apa si mâncarea pentru a vedea daca nu sunt otravite. Asta mai ales atunci când persoane suspecte se vor arata prin apropiere sau vor fi închise acolo.

— Ce mai detectiv ar iesi din d-ta, domnule Farrow! Ai tinut seama de tot ce

s-ar putea întâmpla.
— Numai detectiv n-as vrea sa ma faci râse Marian. Sunt aventurier, (cititorul sa nu considere acest cuvânt în întelesul râu, prin „aventurier” e crezut aci omul care umbla dupa aventuri cu caracter superior, care sa-l îngaduit cunoasterea lumii, a oamenilor si lucrurilor.), cu trup si sunet si la „meseria” asta înveti multe si nu te lasi înselat atât de usor. Mai mult îmi place sa am de-a face ca animale salbatice decât cu criminali. Dar daca n-am încotro, le voi veni de hac si acestora.
— Am avut prilejui sa ma încredintez, raspunse lordul. Va voi recomanda pe colonelul Barrington, prefectul politiei din Singapore; dânsul va va da tot sprijinul trebuincios.
Cu masina lordului plecaram la prefectura politiei. Trebuie sa marturisesc c-am ramas foarte dezamagiti când ne-a fost prezentat Barrington. Mi-l închipuisem pe seful politiei din marele oras Singapore un om înalt, voinic, cu chipul aspru si ochi strapungatori. Când colo însa, ne treziram în fata unui omulet rotofei si dolofan, cu chipul prietenos si capul ca o bila de biliard, cu ochii mititei care dispareau aproape între pleoape. Îsi freca mâinile multumit, salutându-ne ceremonios si ne pofti sa sedem. Numai când îl vazu pe Pongo, tresari puternic si ochii îi strafulgerara. O clipa doar tinu asta, dar privirea aceasta facu sa vad pe omuletul nostru într-o lumina cu totul alta.

— Stiu eu cu cine am de-a face, domnilor, zise el – si chiar fara recomandatia lordului v-as fi luat sub ocrotirea mea. Trebuie sa va spun ca de multa vreme am un spion foarte dibacii în Saigon. Ne-a batut la ochi si faptul ca multi oameni au fost condamnati pe temeiul juramintelor capitanului Haridell. Si pe fratele sau vitreg, Larrin, îl cunoastem de asemeni. Numai ca n-am putut da de el pâna acum. Cu ajutorul dv. o sa izbutim si atunci vom putea reda libertatea multor nevinovati. V-ati faurit vreun plan de lupta?
Marian îi împartasi intentia sa.
— Foarte bine, domnule Farrow, sa stii ca vom pune mâna pe câtiva membri de-ai bandei. Din nenorocire indivizii astia nu tradeaza nimic, chiar daca i-ai supune la torturi.
— Eu aveam de gând sa facem scapat pe unul din ei si sa-i urmarim apoi, zise Marian.
— Ar fi si asta un mijloc, dar nu ma astept la cine stie ce rezultat. Cartierul principal al bandei o fi atât de bine ascuns încât nici membrii de mâna a doua ai ei n-or fi stiind unde se afla. Nu, nu, altfel vom proceda: daca Haridell ala sau frate-sau vitreg sa va arata pe aici, va fi pus sub observatie atât de stricta, încât îi va fi cu neputinta sa scape.
— Nu cred sa fie atât de simplu lucrul acesta, raspunse Marian, ar trebui sa fie foarte dibaci paznicii dv., domnule prefect.
— Si sunt chiar. Doi chinezi care au facut slujba pe un vapor capturat si care au

fost tratati cu cruzime de catre pirati. Ura lor împotriva bandei este cea mai buna chezasie ca ne vor sprijini din toate puterile.
— Stiu ea ce sa zic! mormai Marian. Nu am încredere în nici un chinez.
— Nici eu, râse colonelul si de aceea i-am pus iarasi pe cei doi galbeni sub cea mal stricta supraveghere. Asa dar, în privinta aceasta putem fi linistiti.
— Dar acum sa ne întoarcem la planul d-tale. Voi trimite imediat tuturor ziarelor o notita care va apare înca în editiile de dupa-amiaza. Si v-as sfatui sa mergeti imediat la închisoarea cea veche. Voi da ordin sa fiti dusi acolo în duba politiei. Fireste ca mai întâi vi se vor da masti împotriva gazelor, din magazia noastra.
— Bine, domnule prefect. Oamenii de paza trebuie sa fie instruiti imediat si va sfatuiesc sa încredintati slujba asta, pentru ziua de astazi cel putin – celor mai vrednici de încredere. Cea mai mica greseala poate aduce pieirea noastra.
— Fireste, domnule Farrow. Ca sef de echipa îl voi pune pe sergentul Preston. Asta e un om care se duce fara frica pâna si în iad si afara de asta e cel mai bun tragator cu revolverul din toata politia noastra, ceea ce însemneaza mult. Ordonanta mea va va conduce acum la magazie iar eu îl voi înstiinta pe Preston si voi da ordin sa vie duba.
Dupa ce primiram mastile, ne înapoiaram în cabinetul colonelului ca sa ne luam ramas bun. Barrington ne mai zise:
— Spre seara voi veni eu însumi la închisoare. Fireste, în mod oficial, pentru

control... Fac adesea treaba asta. Poate sa ramân la dv., caci ma intereseaza mult sa vad cam ce vor întreprinde onoratii nostri potrivnici. Si acum, la revedere, domnilor.
În cursul drumului, în duba, zisei lui Marian:
— E neaparata nevoie sa stam în închisoarea aceea? N-ar fi mai bine sa ne alaturam cercului pe care-l vor face politistii în jurul cladirii?
— Eu îi cred pe pirati atât de sireti încât vor tine sa se încredinteze daca ne aflam într-adevar în închisoare. Vom cere sa ni se rezerve celule ale caror ferestre sa dea în piateta din fata închisorii. Apoi va trebui sa ne aratam din când în când îndaratul zabrelelor, mai ales dupa-amiaza, dupa aparitia gazetelor.
— De, eu unul mai curând as sta în fata unui tigru întarâtat, decât într-o celula de închisoare, asteptând un atac viclean al acestor banditi.
— Eu la fel, râse Marian – dar orice ai zice, tot mai placut e asa decât sa te prapadesti încetul cu încetul pe blestemata aia de „Insula dracului". Si cam asta ne-ar astepta în viitor, daca nu izbutim sa-l dam de gol pe onorabilul capitan Haridell.
— Dar eu ma îndoiesc mult de reusita. Ai auzit doar ce spunea colonelul. Daca nici politia n-a scos-o la capat, cum îti închipui ca o vom scoate noi?
— Eu am totusi încredere în planul meu. Haridell trebuie sa încerce sa ne înlature din cale, altminteri îl paste primejdia la fiecare pas. Nu se poate sa nu izbândim.

— Sa speram! oftai eu.
Duba tocmai se oprise.
Pentru ca aceasta comedie sa aiba speranta de adevar, politistii care ne însoteau aveau porunca sa ne trateze ca pe niste adevarati arestati. Ne înhatara de brat la coborârea din duba; lumea se strânse în jurul nostru si-si batea joc de noi scuipând si huiduind. Si asta ne prindea bine. Caci se aflau probabil printre acesti oameni si spioni de ai bandei care vor putea confirma apoi stirea din gazete.
Când intraram în cancelarie, situatia se schimba însa. Sergentul Preston, un urias cu chipul sever si energic – ni se prezinta militareste si astepta ordinele noastre. Marian îi lamuri cum stau lucrurile, apoi ceru sa ni se dea trei celule alaturate, cu ferestrele în piateta. Fireste ca usile nu trebuiau sa fie încuiate.
Ocuparam celule strâmte si întunecoase, ne ar citaram în câteva rânduri îndaratul gratiilor si ramaseram în asteptarea evenimentelor, care nu întârziara mult...
Dupa ce terminaram masa compusa din mâncaruri una si una, ne duseram din nou la fereastra si priviram în piateta. Vazui atunci doi chinezi care veneau dintr-o straduta îngusta, privind iscoditor în jur, apoi pornind repede spre închisoare. Tocmai ma pregateam sa-l înstiintez pe Marian, când cei doi galbeni privira în sus spre ferestrele noastre, dupa care aplecara repede capetele si strabatura în goana ultima bucata de drum din piateta.

Când le vazui mutrele, tresarii speriat. Aveau înfatisare fioroasa. Obrajii le erau acoperiti de cicatrice si umflaturi, care aminteau de tatuajele grozave ale unor triburi de negri.
Dar de ce pareau atât de înspaimântati când ma zarira pe mine la fereastra?
Îi împartasii în soapta lui Marian observatiile mele; el dadu din cap si privi gânditor în gol. Deodata se deschise usa celulei noastre si Manant, nepotul capitanului Roer, intra înauntru.
— I-ati vazut pe cei doi chinezi? întreba el. Chipurile le sunt cu desavârsire pocite din pricina cicatricelor, dar pe unul din ei l-am recunoscut dupa dinti. A fost pe vasul pirat pe care ma aflam si eu ca prizonier.
— Drace! scrâsni Marian. Interesanta afacere! I-as face un semn sergentului sa-i aresteze. Fara îndoiala ca pun Ia cale atentatul chiar acum.
În aceeasi clipa se auzira pasi pe gang si sergentul Preston deschise usa.

II.
UNELTIRI CHINEZESTI.

— BINE C-AI VENIT, domnule sergent, zise Marian. Aresteaza-i, te rog, pe cei doi chinezi pociti care au intrat adineauri în închisoare.
Preston izbucni în râs:
— Pe cine sa arestez? Pe Kilung si Jeng? Dar astia sunt cei doi spioni care vor sa se razbune pe pirati. Cicatricele alea de pe obrajii le erau datorate tratamentului

salbatec la care au fost supusi. Marian se uita la Manant.
— E posibil, întreba el – ca cel doi sa fi fost prizonieri pe vasul pirat?
— Nu cred. Spuneam doar ca recunosc numai pe unul, dar atunci avea miscarile libere. Ba parea sa fie chiar un fel de sef.
— Si nu se poate sa te înseli?
— Nu; daca te-ai uita la dintii lui, ar trebui sa ma crezi. Caninii de jos sunt încovoiati ca la o fiara de prada.
— Asa e, încuviinta sergentul – dintii astia ai lui nu se pot uita, atât sunt de grozavi la vedere. Drace! Ce facem acum?
— Trebuie sa ne prefacem ca nu stim nimic, raspunse Marian dupa câteva clipe de chibzuiala. D-ta, domnule sergent, povesteste-le fara grija celor doi indivizi ca noi am fost adusi aici ca un fel de momeala. Dar ia spune, ce cauta ei în închisoare?
— M-au întrebat dac-au fost prinsi niscaiva pirati. Probabil ca Kilung l-a recunoscut la rândul sau pe domnul Manant.
— Si le-ai fagaduit sa-i pui fata în fata cu domnul Manant?
— Trebuia s-o fac.
— Foarte bine. Atunci nu le vom povesti nimic, ci d-ta îl vei duce pe domnul Manant la dânsii, apoi îl aduci îndarat în celula. Iar d-ta, domnule Manant, prefa-te ca nu-l recunosti pe Kilung.
— Minunat! râse Preston. Când cei doi vor parasi închisoarea, vor fi urmariti. Vedeti colo pe malaiezul ala mic? EI e însotitorul lor nedespartit. Un baiat dat dracului.

Ne arata un pui de malaiez care dadea târcoale unei frizerii, parând sa caute de lucru.
— Bine. Atunci vom sti probabil asta seara unde trebuie sa-l cautam pe Haridell, zise Marian.
— Asa dar, stii ce ai de facut, domnule Manant.
Dupa un sfert de ceas Manant se înapoia, escortat de un politist.
— Mi-am jucat rolul de minune, râse el, Kilung ala sustinea sus si tare ca as fi în legatura cu piratii care l-au slutit pe el. Sergentul l-a crezut fara multa vorba si m-a amenintat ca ma asteapta spânzuratoarea. Apoi povesti chinezului cum am fost descoperiti si despre banuiala autoritatilor împotriva noastra.
— Întocmai asa cum se poate citi în gazetele de astazi.
— Sa nadajduim ca siretlicul va prinde, zise Marian. Caci pe galbenii astia îi cred în stare de orice uneltire si nu e exclus nici sa descopere cursa ce le-o întindem.
— A! Uite ca parasesc închisoarea! Au pornit înapoi pe straduta aia îngusta si desigur ca micul malaiez îi va urma. Lucreaza bine baiatul.
— Dar... Doamne Dumnezeule, ce dracovenie o mai fi si asta?
Alergai lânga el la fereastra si bagai de seama cu câta dibacie se luase micul malaiez dupa chinezi. Îi lasa sa intre în straduta iar el ramase în fata frizeriei, la vreo cincisprezece metri departare. Apoi se îndeparta putin pâna putu cuprinde cu privirea straduta spre care se îndrepta cu un aer nepasator. Dar înainte de a

ajunge începu deodata sa se clatine, balabani bratele în aer ca apucat de duca-se pe pustii si se prabusi la pamânt... Se mai zvârcoli câteva clipe, apoi ramase nemiscat.
— Trebuie sa-i venim în ajutori strigai eu, dar Marian ma opri.
— Nu mai foloseste nimic sarmanului copil!, zise el, cu glas mâhnit.
— Iar noi stricam toata afacerea daca parasim închisoarea. Uite ca sergentul alearga la fata locului.
Preston strabatu în graba piateta, ridica trupul baiatului si alerga înapoi cu el. Imediat se ivi din straduta un politist slabanog, veni spre sergent, vorbi ceva cu el în soapta si amândoi intrara în cancelarie.
Parasiram si noi celulele si patrunseram în încaperea mare de la dreapta intrarii.
— Doctorul Morris! se prezinta slabanogul în uniforma de politist.
— Mi-au si dat de lucru dumnealor.
— Sarmanul baiat! facu sergentul, cu mila. Probabil ca emotia i-a pricinuit un atac de inima. Ma mira însa, caci a dus la bun sfârsit însarcinari mult mai primejdioase pâna acum. Pacat de el!
— Te-nseli, Preston, zise doctorul Morris.
— Baiatul a fost otravit, la priveste la bratul lui drept, o împunsatura de ac, umflata si vânata de jur împrejur. Numai o otrava grozava poate provoca moartea atât de grabnic.
— Dar n-a fost nimeni lânga el, zise sergentul. Cine sa-l fi împuns?
— N-ar fi rau sa pui sa se cerceteze daca nu e înfipta vreo sageata mica în fatada

frizeriei, îsi dadu cu parerea Marian. Nu e exclus ca chinezii sa fi avut ascunse pistoale cu aer comprimat în mânecile largi ale halatelor lor.
Preston dadu un ordin unui politist care iesi imediat din încapere. Apoi zise, dus pe gânduri:
— Se mai poate ca din frizerie sa fi luat cineva dintr-un tub asupra lui otrava, altminteri, daca l-ar fi nimerit o sageata, baiatul ar fi tipat. Si-apoi si rana ar fi fost mai mare si mai adânca.
— Asa e, încuviinta Marian, sageata are putere de patrundere mai mare. Ce-ar fi sa fost sa se perchizitioneze frizeria?
— N-ar avea nici un rost, pentru ca mai are o intrare, dinspre straduta. Patronul va sustine ca fusesera câtiva clienti în dugheana si ca el n-a observat nimic. Domnul colonel va dispune ce e de facut. Cred ca Tsao, frizerul, e trecut pe lista lui neagra.
Puse mâna pe receptorul telefonului dar Marian îl opri:
— Nu mai încerca degeaba; nu vezi ca firele telefonice trec peste acoperisul casei de colo? Se prea poate sa fie legate de altele si convorbirile dv. vor fi interceptate.
— Sau cheama-l pe colonel, dar nu-i spune despre ce e vorba.
— Atunci îi voi spune ca arestatii, adica dv., au fost recunoscuti de spionul nostru si as dori sa-i vorbesc în aceasta privinta. V-a veni cu siguranta caci va întelege îndata ca vom cauta pretext.
— Hm... facu Marian, sovaitor, ma gândesc ca tot mai bine ar fi sa renuntam

la aceasta convorbire telefonica. Colonelul spunea ca va veni în orice caz spre seara.
— Atunci sa asteptam, încuviinta sergentul.
— Domnule doctor, ai putea stabili d-ta de ce fel de otrava a murit baiatul? întreba Marian.
— Fara sa fac analiza n-as putea afirma ceva în mod sigur. Totusi, sunt în masura sa sustin ca ceva asemanator cu veninul sarpelui cobra. Moartea bietului baiat a fost atât de repede pentru ca întepatura a nimerit o artera.
— Groaznic! exclama Manant. Dusmanii nostri par sa nu cunoasca nici o crutare. Domnule Farrow, eu m-am gândit ca s-ar putea totusi ca Kilung acela sa nutreasca într-adevar o ura neîmpacata împotriva lui Haridell.
— Poate ca banda l-a pedepsit pentru vreo greseala ce-o facuse si în cazul acesta e posibil sa fie de buna credinta. Povestea ca banditii l-au tinut prizonier trebuie s-o fi nascocit, ca sa nu fie pedepsit de autoritatile locale pentru piraterie.
— Sa zicem ca e asa, încuviinta Marian – dar atunci de ce l-au mai ucis pe bietul malaiez?
— Daca într-adevar crima s-a faptuit din frizerie, atunci se prea poale sa fie un alt faptas, care sa n-aiba nici un fel de legatura cu afacerea noastra. O fi vreo razbunare pentru vreun serviciu pe care baiatul l-a facut politiei.
— Te pricepi de minune sa-mi zdruncini teoriile, râse Marian; trebuie sa recunosc

însa ca presupunerile d-tale sunt întemeiate. Dar deocamdata sa-i lasam în plata Domnului pe cei doi chinezi si pe malaiez si sa asteptam mai bine ce-or pune la cale dusmanii nostri. Daca se va încerca un atentat asupra noastra, înainte de aparitia gazetelor, atunci e lucru sigur ca cei doi chinezi l-au provocat. Si asta va însemna ca fac înca parte din banda.
— Si ce este cu ranile de pe obrajii lor? întreba Manant.
— Pentru moment nu-mi pot explica. Înca ceva, domnule sergent: au lasat cei doi chinezi ceva aici? Caci tocmai îmi veni în minte ca, de fapt, ei n-au stiut ca noi ne aflam aici atunci când au venit din straduta. Au întrebat de pirati abia când l-au vazut la fereastra pe domnul Manant. Cu ce scop au venit încoace?
— Trec adesea pe aici si întreaba daca s-a petrecut ceva nou. Îi socotim doar ca ajutoarele noastre cele mai pretioase în lupta împotriva Iui Haridell. Vizita lor a fost cu totul întâmplatoare.
— Bine, sa te cred. Nu strica totusi sa cercetam încaperea, ca sa vedem daca nu cumva au ascuns într-unsa vreo surpriza neplacuta pentru noi.
Politistii se pusera pe lucru dar în cele din urma trebui sa ne multumim cu constatarea ca galbenii nu venisera cu gând rau.
Intraram repede în celulele noastre când auziram niste pasi greoi în fata intrarii închisorii. Dupa câteva minute usa celulei noastre se deschise si colonelul Barrington intra. Chipul sau de obicei

prietenos era acum foarte serios si ochii îi scaparau.
— Domnilor, zise el cu glas energic – moartea bietului baiat trebuie razbunata, ati observat vreo miscare din partea celor doi chinezi când au trecut pe lânga malaiez?
Raspunseram negativ. E drept ca atentia noastra fusese mai mult îndreptata asupra chipului cum va porni baiatul în urmarire. Dar nici la el n-am observat vreo miscare, vreo tresarire atunci când l-a lovit sageata aducatoare de moarte.
— Sergentul Preston mi-a povestit totul, domnilor, urma colonelul.
— Politistul care a examinat cu atentiune pamântul afara s-a înapoiat fara nici un rezultat. Dac-ar fi fost vorba de o sageata, nu se putea sa n-o gaseasca.
— Asa dar uciderea baiatului s-a facut pe alta cale. Si asta a putut veni numai din dugheana frizerului. Voi dispune arestarea prietenului Tsao si perchezitionarea amanuntita a casei sale. Voi astepta însa pâna mâine cu treaba asta. Poate mai pun mâna pe câtiva clienti pe care sa-i iau în de-aproape cercetare.
— Presupuneti ca eventualul faptas se va întoarce pâna atunci?
— Da, nadajduiesc mult ca asa va fi. Sa ne-ntoarcem acum la chestia noastra, domnilor. Peste doua ceasuri se înnopteaza. Atunci primejdia va fi mare pentru noi, caci în momentul de fata au si iesit gazetele cu informatia pe care am dat-o. În doua ceasuri banda poate pune multe la cale. Va sfatuiesc deci sa aveti

pregatite mastile împotriva gazelor si pistoalele. Afara de asta nu trebuie sa ramâneti în celule, ci în cancelarie, caci daca se va produce atentatul, va tinti în primul rând celulele.
— Ei, ce e scandalul ala?
Colonelul sari în sus ca un resort si iesi pe coridor. O larma salbatica, amestecata cu hohote de râs, patrundea din cancelarie. Barrington se facu nevazut si peste câteva clipe auziram glasul sau tunator. În cele din urma se facu liniste; odata se mai auzi vocea colonelului, apoi pasi greoi rasunara pe coridor si în acelasi timp un glas bâlbâit rostea, într-a englezeasca grozav de stricata – insulte nemaipomenit de urâte împotriva politistilor. Celula de lânga noi fu descuiata, se auzi o bufnitura, apoi cheia se rasuci în broasca.
Dupa câteva clipe Barrington intra iarasi la noi. Râdea, dar duse degetul la buze ti sopti:
— Alaturi am vârât pe un chinez beat mort, Venise în cancelarie si a început netam-nesam sa înjure pe politisti. L-am închis ca sa se dezmeticeasca pâna mâine. Cu toate astea e bine sa fim prevazatori, caci nu e exclus sa fie o unealta a bandei, însarcinata sa va nimiceasca pe dv., domnilor.
— Desi parea sa fie într-adevar beat.
— Chinezii sunt artisti minunati, îsi dadu cu parerea Marian. A-i pus sa fie perchezitionat cu amanuntime?
— Fireste. Avea le el numai un cutit, cum au toti galbenii de pe aici. Bombe sau

niscaiva otravuri nu s-au gasii, zise colonelul.
— N-o fi aruncat ceva când a intrat?
— Nu, se-ngrijea, doar, de lada lui.
— Lada? Întrebaram noi, mirati.
— Da, lada. Dar nu-i nici o masina infernala într-unsa, nu va speriati. Am banuit si eu la început asa ceva. Nu, nu, chinezul acesta pate sa fie inofensiv. E un negustor de animale pe care le vinde turistilor. În lada lui sunt numai cunoscutele broaste zburatoare din insulele Sunda, pe care le-a adus din Borneo sau Java. Fiecare broasca îsi are o cusca aparte în lada. Sunt douazeci în total.
— Broaste zburatoare? întreba Marian cu interes. Tiu mult sa le vad. Poate ca le cumpar eu toata lada mâine când s-o trezi. Din câte am auzit eu exista vreo treizeci de soiuri din aceste broaste interesante. Te pomenesti ca descopar o specie noua!
— Las-o mai încet, nenisorule! râse colonelul. Te-a apucat de-odata pasiunea de broaste, facându-te sa uiti de chestia noastra. Vei avea timp sa le vezi mâine, dac-am mai fi în viata. E posibil, totusi, sa descoperi o specie noua, caci am vazut acolo o broasca cu totul deosebita de celelalte.
— Atunci, vreau s-o vad imediat, starui Marian. Nu pot exista deosebiri atât de mari încât un profan sa le observe la cea dintâi vedere. Iata de ce banuiesc cu tot dinadinsul ca e vorba de ceva suspect.
— Zau ca nu mai înteleg nimici râse Barrington. Ce ne poate face o broasca?

— Nu se stie... raspunse prietenul. Meu. Haidem, lada asta ma cam pune pe gânduri.
Parasi repede celula urmat de ceilalti.
În spalatorie se afla o lada marisoara din împletitura de bambus, având multe despartituri mici. Fiecare compartiment avea o usita cu zabrele subtirele de tot, printre care se puteau vedea locuitorii dinauntru: exemplare minunate de broaste zburatoare care traiesc în Borneo si Java. Erau printre ele unele care masurau pâna la zece centimetri lungime.
Venisera si camarazii din celulele vecine, iar Hasting, care studiase pe vremuri zoologia, dupa cum spunea el, se apleca cu interes si murmura:
— Specia broastelor vâslase, Rhaeophorus.
Apoi tresari deodata, se apleca cât mai mult deasupra lazii si arata spre unul din animalele care statea pitulat în ungherul din stânga.
— Asta e o specie cu totul noua, zise el cu însufletire. Cui apartin broastele?
— Unui chinez beat, raspunse Barrington. Mâine vei putea trata cu el daca vrei sa le cumperi.
— Nemaivazut! Continua sa se minuneze Hasting. Pe asta trebuie sa-l privesc mai de aproape.
Întinse mâna si deschise usita custii. Broasca, de culoare galbena-deschis, spre deosebire de suratele ei – sari imediat afara si în aceeasi clipa Marian racni:
— Puneti-va mastile împotriva gazelor!

Cu o graba neobisnuita îndepliniram porunca aceasta, caci era într-unsa atâta spaima, încât banuiram imediat apropierea unei mari primejdii. Si asa era chiar.
Ciudata broasca ce statea pe masa în fata noastra începu sa se strânga deodata... Si din pielea ei iesi un fum verzui care se împrastia repede în toata încaperea. O usoara usturime la mâini ne dadu de înteles ca aveam de-a face cu o otrava foarte tare care ar fi avut de sigur efect mortal daca n-am fi pus repede mastile.
Pielea broastei statea dezumflata si încretita pe masa. Prin sticlele mastilor ne uitaram îngroziti unul la altul. Asta era o dracovenie cum numai un creier chinezesc putea sa nascoceasca. Cât de bine trebuie sa se fi informat dusmanii nostri cu privire la noi, de vreme ce cunosteau faptul ca ne interesam de animalei Si cu câta siretenie fusese pus la cale atentatul! Cui sa-i bata la ochi împrejurarea ca un chinez beat purta cu el o broasca zburatoare? Si coloarea neobisnuita a broastei zburatoare trebuia sa trezeasca interesul oricarui om care se îndeletnicea cu animalele. Prin deschiderea usitei tromba aceasta ciudata era zvârlita afara si otrava grozava se împrastia repede.
Încet de lot disparu culoarea verzuie a aerului. Sergentul Preston deschise usa si curentul de aer trase afara norii otravitori. În vremea asta Marian deschise celelalte custi si scoase broastele dinauntru. Erau moarte, ucise

de otrava din trupul tovarasei lor artificiale.
Dupa câteva minute aerul era iarasi limpede, Marian îsi scoase masca si noi îi urmaram pilda.
— Ce mai zici acum, domnule colonel? întreba prietenul meu, zâmbind cu înteles.
— Ptiu, drace! facu Barrington. Cum de rabda pamântul astfel de oamenii Dar ia spune, cum de-ai observat atât de repede dracovenia?
— Nu era deloc greu pentru un om cu experienta ca mine. Dar ia spune, mai sunt si alti arestati aici?
Barrington pali, sergentul ne linisti însa imediat:
— Afara de ticalosul care a adus lada nu mai e nimeni în celula.
— Slava Domnului! Hai acum sa vedem ce-i cu dumnealui.
Ca masura de prevedere ne puseram iarasi mastile si merseram pe gang spre celula criminalului. Zacea pe podea, chircit în chip nefiresc si când Preston îl întoarse vazuram în fata noastra un cadavru grozav de schimonosit.
— Si-a primit pedeapsa, zise Marian Acum sunt curios sa vad ce urmeaza.

III.
ÎNCHISOAREA ÎN FLACARI.

CUVINTELE ACESTEA RASUNARA ÎNABUSIT sub masca lui Marian. Ne facu semn sa parasim celula si ne înapoiaram în cancelarie.
Barrington îsi scoase masca.

— Ce ticalosii scrâsni el. Asa ceva nu mi s-a întâmplat. Asia e opera celor doi chinezi, caci banda n-ar fi putut pune la cale atentatul, deoarece n-au avut timp înca sa ia cunostinta de notita din ziare. Afara de bietul baiat care a murit la datorie, i-a mai urmarit si Maha, un siamez, care în privinta aceasta este cei mai dibaci om pe care-l avem aici. Fara îndoiala ca el ne va da de veste unde au disparut cei doi... Dar ce-ai patit, Preston?
Sergentul privise cu atentiune spre piateta, prin ferestruica si dadu din cap zicând:
— Tsao, frizerul, îsi închide dugheana. Asta nu s-a întâmplat niciodata, caci mai e un ceas pâna sa se înnopteze si el lucra întotdeauna si la lumina lampii. Banuiesc ca vrea sa fuga.
Colonelul îl dadu pe sergent la o parte si privi peste drum.
— Asa e, mormai el – vad ca trage chiar obloanele de fier pe care si le-a instalat de curând. Ce-ar fi sa-l arestez imediat?
— Nu putem dovedi nimic împotriva lui, zise Preston.
— Asta e nenorocirea, raspunse înciudat colonelul. Stiu bine ca e un ticalos fara pereche, amestecat în multe crime. De sigur c-a luat parte si la uciderea bietului malaiez. Cu toate astea nu ma pot atinge de el. A! Uite ca a disparut.
— Acum e prea târziu. Daca nu deschide ar trebui sa spargem obloanele de fier si pâna sa facem treaba asta el e departe. De sigur ca a si aflat ca atentatul cu broasca a dat gres, caci ne-a vazut la

fereastra. Trebuie sa ne asteptam în curând la vreo noua dracovenie.
— Nu m-as fi gândit ca dusmanii nostri sa fie atât de primejdiosi, zise Marian. Omul care a adus broastele stia doar hotarât ca-l asteapta moartea si cu toate acestea nu s-a dat înlaturi.
— Da, da, mormai Barrington, aproape ca nu-ti vine sa crezi.
— A! Prietenul Tsao a aprins lumina în dugheana lui. Se vede bine prin gaura din oblon... Uite, acum a acoperit gaura. Hm... ma bat cu gândul sa încercuiesc toata cladirea. Îmi lipseste însa dovada... dovada. Totusi.
— A! Uite ca vâra un tub lung prin deschizatura... Ce-o fi vrând sa faca? E îndreptat exact asupra usii închisorii. Ah! Si acum se face întuneric!
Noaptea se lasa brusc, ca la Tropice, Barrington se dadu îndarat de la fereastra. Clatina capul si-l privi întrebator pe Marian.
— Ce-o fi având de gând cu tubul? Dac-ar fi fost mai gros as fi zis ca vrea sa traga cu tunul. Dar asa?
— E o noua crima, sari Marian deodata – caci altminteri n-ar fi îndreptat tubul asupra usii. Sunt de parere sa parasim imediat închisoarea.
— Numai de n-ar fi prea târziu. A! Uite c-a si început!
Se auzi o izbitura slaba în usa de afara. Coridorul întari zgomotul.
— Se parea ca cineva ar fi lovit cu putere, cu podul palmei, în fierul usii. Chestia se repeta de doua ori. Marian deschise repede usa si iesi pe coridor. Ne luaram

dupa el si priviram cu teama Ia usa de intrare. Ce-o fi azvârlit chinezul într-unsa?
Din nou se auzi lovitura, Marian facu un pas înainte, dar se dadu repede îndarat, caci afara, în fata usii, parea sa se fi dezlantuit furiile iadului. O vapaie alba tâsni ca din senin, luminând prin crapaturile usii. Si prin ferestrele încaperii vazuram ca toata piateta era învaluita în lumina alba. În acelasi timp, prin crapaturile usii patrunse un fum galbui si se împrastia încetisor pe gang..
— Mastile! striga Marian. Trebuie sa iesim pe o fereastra din dos. Aduceti unelte sa taiem zabrelele!
Îsi puse imediat masca si noi îi urmaram pilda. În vreme ce sergentul cu doi politisti dadura buzna în cancelarie, noi porniram pe gang, spre ultima celula. Auzeam mereu izbiturile în usa de fier si de fiecare data vapaia de afara fulgera tot mai staruitor, închizându-ne singura iesire. Nu mai putea trece mult si usa va fi distrusa de focul care va cuprinde apoi întreaga cladire.
Sirenele de alarma rasunara prelung. Pompierii vor veni curând dar era îndoielnic ca vor putea stinge cu apa focul acesta. Mai mult ca sigur ca chinezii, maiestrii neîntrecuti în tehnica focului, au fabricat o compozitie pe care apa o facea sa se întinda si mai mult, ba poate chiar s-o faca sa explodeze.
Marian deschise ultima celula si intra înauntru. Dar imediat dadu din cap. Fereastra raspundea în piata si era viu luminata. Nu. Trebuia sa ne aratam în

dosul zabrelelor caci atunci chinezii vor zvârli imediat o bomba incendiatoare în fereastra. Ne împinse înapoi pe coridor si atunci vazuram lucind vapaia alba si din prima celula, care se afla lânga usa de intrare, iar prin crapaturi patrundea fumul galben în trâmbe groase. Misteriosul Tsao, ascuns îndaratul obloanelor de fier, azvârlea acum focul în celule, ca sa distruga cât mai repede cladirea. În clipa urmatoare vapaia razbi din cancelarie si Preston, care tocmai parasise încaperea cu cei doi politisti, nu mai avu timp sa închida usa si peste prag se revarsa în coridor un lichid arzator.

Barrington deschise cu furie usa unei celule a carei fereastra dadea spre partea opusa piatetei. Fereastra era întunecata, totusi din instinct nu ne apropiaram înca de ea, caci se putea ca dusmanul sa stea la pânda afara în întuneric si sa ne zvârle în fata focul omorâtor, de îndata ce ne-ar zari. Caci cercul politistilor care înconjurau cladirea la distanta mare, primisera ordinul sa lase pe oricine sa patrunda, dar sa nu-i dea drumul înapoi.

Atunci rasunara din celula câteva fluieraturi. Cu toata primejdia ce o constituia fumul galben, Barrington îsi daduse putin la o parte masca, spre a cere ajutor cu tignalul sau de alarma. Se auzi imediat raspunsul si dupa câteva clipe o lumina vie se abatu asupra ferestrei. În acelasi timp detunara doua împuscaturi, urmate de tipete puternice sub fereastra. Asa dar dusmanii se gândisera la toate si am fi fost pierduti

daca o banuiala nu ne-ar fi oprit de a iesi pe fereastra.
Sergentul înainta acum si începu sa lucreze cu dalta si ciocanul la gratiile groase. Dura cam mult pâna izbuti sa rupa fierul si în vremea asta vapaia crestea îndaratul nostru. În cele din urma loviturile ciudate din usa încetara si în acelasi timp rasunara în noapte goarnele pompierilor.
Politistii de afara vazura situatia noastra primejdioasa, câtiva se îndepartara repede si revenira dupa câtva timp cu doi pompieri care începura sa sparga cu cazmalele zidul în care erau înfipte gratiile. Dupa aceea îndreptara asupra focului furtunurile cu apa.
Dar, precum ne asteptam, apa avu un efect contrar. Vapaia se întinse amenintator si în acelasi timp se înalta un perete de aburi care învaluira toata cladirea patrunzând în coridoare si celule. Cei doi pompieri din fata ferestrei noastre se dadura înapoi, dar dupa câtva timp se întoarsera prevazuti cu masti împotriva gazelor si continuara treaba. Focul înainta cu furie în urma noastra. Jumatate din gang era cuprins de marea de flacari care se întindea mereu. Suieraturi stridente rasunara deodata, tâsniturile de apa încetara si atunci înteleseram ca pompierii începusera sa se foloseasca de aparatele care zvârleau materie spumoasa, care se întrebuinteaza de obicei la incendiile provocate de benzina. Dar nici cu mijlocul acesta focul nu putea fi înabusit, dimpotriva, mai rau,

îl atâtara, chinezii nascocisera o compozitie care n-avea leac.
Aerul din celula devenise tot mai fierbinte. Preston muncea ca un turbat. Renuntase sa taie gratiile si cauta si el sa darâme zidul. Deodata lasa bratele în jos istovit si îi lua locul Pongo al nostru. Uriasul puse mâna pe dalta si ciocan si se apuca de treaba.
Cei doi pompieri din fata ferestrei se oprira din lucru când bucatile de piatra începura sa zboare deasupra lor. Cu fiecare lovitura Pongo sfarâma bucati mari din piatra tare ca fierul, asa ca în curând capetele de jos ale zabrelelor erau libere. Facu un semn pompierilor sa stea linistiti, apuca cu pumnii drugii de fier si-i împinse cu toata puterea în afara. Strigate de uimire se auzira din strada când uriasul smulse din zid gratiile si le zvârli jos.
Imediat sari în strada si noi îl ajutaram pe colonelul bondoc sa treaca si el prin deschizatura îngusta. Urmara Roer, politistii, sergentul, Manant, Hasting, eu si cel din urma Marian. În clipa când sari jos, în celula tâsni vapaia alba. Focul misterios distrusese usa, patrunzând înauntru.
Politistii ne înconjurara repede si ne dusera la adapost în cladirile învecinate. Într-o straduta strâmta si întunecoasa ne opriram si cercetaram cu atentiune ferestrele din apropiere.
— Prin multe trece omul alaturi de dv., gâfâi colonelul. Acum vom lua în primire cuibul prietenului Tsao... Dadu câteva tignale, politistii alergara din toate partile

si se împrastiara repede, ascultând de ordinele prefectului lor. În câteva clipe tot blocul din jurul frizeriei fu încercuit, doua granate de mâna fura zvârlite în oblonul din care iesea tubul aducator de moarte si odata cu coloana de foc ce se înalta, oblonul cazu la pamânt cu zgomot. Lanterne orbitoare luminara dugheana. Pe un fotoliu de frizerie zacea legat si cu calus în gura... Tsao. Colonelul ramase înmarmurit o clipa, apoi facu un semn unui politist si chinezul fu dezlegat.

— Cine te-a adus în halul asta? întreba Barrington.

— Nu stiu, domnule! se tângui galbenul, tremurând ca varga. Am fost culcat la pamânt.

Si arata cu mâna un cucui de sub coada ce o purta pe cap.

Colonelul privi îngândurat umflatura. Lovitura trebuie sa fi fost foarte puternica si nu era de mirare ca chinezul abia se putea tine pe picioare.

— N-ai lasat tu obloanele la usa? racni apoi prefectul, înfuriat.

— De ce-ai facut asta mai devreme ca de obicei?

Tsao privi nauc la colonel, dadu apoi din cop, duse mâna la cucui schimonosindu-se de durere si gemu:

— Stapâne, am fost doborât când era înca lumina.

— Preston! tuna colonelul, ai vazut doar si tu când a lasat obloanele?

— Da, cel putin mi s-a parut, ca el a fost.

— Ti... s-a... parut... repeta colonelul, lungind cuvintele.

— Hm... Da, da, nu e exclus ca un alt chinez sa-i fi luat locul. Galbenii cam seamana unul cu altul. Ei, draga Tsao, dupa cât se vede ai dusmani, de aceea te voia lua sub ocrotirea mea.
La un semn al sau doi politisti îl luara în primire si-l dusera de acolo. Priviram de aproape tubul din care fusese zvârlit focul distrugator. Din cauza exploziei granatelor de mâni el se îndoise, dar puturam constata totusi ca gloantele incendiatoare fusesera aruncate printr-un arc, asa dar fara nici un zgomot.
Perchezitionaram cu atentiune dugheana, cautând o iesire secreta, dar chiar politistii experimentati, care cunosteau siretlicurile chinezilor, nu putura descoperi nimic. Singura posibilitate era ca ticalosit sa fi parasit frizeria prin intrarea alaturata si sa fi izbutit sa se furiseze prin cercul politistilor. Poate chiar în clipa când Barrington fluierase, adunându-si trupele.
Colonelul îsi atinti deodata privirea asupra unui siamez slabanog care se ivise îndaratul usii dughenei si se repezi spre dânsul.
— Maha, strigi el, iritat – cum de-ai ajuns aici? Cum de-ai gasit în locul acesta?
Chipul inteligent si energic al tânarului siamez ramase nemiscat când raspunse:
— Tuan. Am auzit glasul tau pe când ma aflam înca departe. Maha luat dupa el si te-am gasit.
— Hm... facu Barrington si-l privi banuitor. Ei, da, am strigat nitelus cam tare. Dar ia s-auzim ce-ai de raportat!

— I-am urmarit pe cei doi chinezi, Tuan. Se afla acum în odaia dosnica lui Kulang cu un alb barbos.
Ne priviram încremeniti. Nu cumva albul acesta o fi Larrin sau Haridell? Asta ar fi o captura buna. Dar informatia data de siamez si fie întemeiata si mai ales sincera?
O privire în ochii cinstiti al tânarului ne alunga pe data îndoiala. Omul acesta n-ar fi fost în stare sa minta.
Frecându-si mâinile, Barrington veni spre noi:
— Kulang ala are o taverna de opiu pe lânga Gradina botanica. De mult l-am trecut pe lista neagra dar n-am putut dovedi nimic împotriva lui si adeseori ne-a dat de veste când se aflau la el criminali pe care îi cautam. E drept ca numai europeni; pe compatrioti de-ai lui nu i-a tradat înca niciodata. Locuieste într-o vila si tot ce putem face acum e s-o încercuim în toata regula si sa patrundem înauntru. Ce-o sa mai ma bucur când vom pune mâna pe onorabilul domn Larrin!
— Nu credeti si dv. ca Kulang are acolo si iesiri tainuite? întreba Marian.
— Nu, raspunse colonelul – caci casa lui e complet izolata intre doua sosele largi. Dac-ar fi în port s-ar schimba lucrurile. Când toate acestea voi pune doua rânduri de politisti la distante mari între ele. Preston, du d-ta oamenii într-acolo, fara sa bata la ochi! Peste un sfert de ceas venim si noi si intram în casa în mod oficial. Dam buzna în odaia din dos si cei doi chinezi împreuna cu europeanul

barbos se vor trezi în fata revolverelor mele.
Colonelul parea sa fie acum de-o veselie uimitoare.
— Maha, se adresa el siamezului – capeti o gratificase daca punem mâna pe pasarile acestea. Cred ca nu te-au zarit?
Un surâs flutura pe chipul siamezului.
— Tuan, nici tigrul nu observa când ma iau eu dupa el. Chinezii nu m-au vazut si nu m-au auzit.
— Ai dreptate, altminteri al fi împartasit si tu soarta bietului Kaho, camaradul tau care a fost ucis.
Chipul lui Maha se schimonosi de furie grozava.
— Dar imediat îsi recapata expresia linistita, mândra. În schimb, glasul sau era cu totul altul când se ruga:
— Tuan, ia-ma si pe mine. Cel doi chinezi nu trebuie sa-ti scape.
— Bine, încuviinta colonelul.
— Dar sa te tii de Pongo. Veti forma un fel de rezerva. Veti pleca cu a doua masina, care va sosi putin timp dupa noi la taverna. Domnul Roer si domnul Manant vor trebui sa vie si ei cu a doua masina, pentru ca surpriza lui Larrin sa fie cu atât mai mare. Primul interogatoriu îi vom lua chiar acolo pe loc; poate ca luându-l prin surprindere Larrin va spune mai mult decât ar vrea el sa spuie.
— Numai de l-am prinde! glumi Marian.
— Sa n-ai grija, îl prindem noi, domnule Farrow. A! uite ca si vin cele doua masini. Urcati, domnitori Ne-am înteles: a doua masina porneste dupa cinci minute.

IV.
ÎN TAVERNA DE OPIU.

ÎN PRIMA MASINA luara loc Barrington, Marian, Hasting si eu, în a doua, Manant, Pongo si Maha. Trecuram prin port si prin centrul comercial si ajunseram pe soseaua larga cure ducea spre cartierul vilelor europene. Cu putin înainte de gradina botanica, soseaua se desparte si acolo se afla taverna de opiu a chinezului. Aceasta gradina botanica nu e altceva decât o bucata de jungla, care fusese lasata acolo când cu largirea orasului. E întretaiata de câteva strazi si la început e un teren de joc pentru copii, pe care odraslele europenilor se zbenguiesc în voie atunci când apune soarele.
La vreo suta de metri de gradina botanica, masina noastra opri în fata unei vile în stil european.
— Aici locuieste Kulang, ne lamuri colonelul, coborând. Ia spune, domnule Farrow, unde ar putea fi aici iesiri secrete? Cele dintâi case se afla la vreo suta de metri departare; la dreapta si la stânga sunt soselele pentru automobile. Asa ca nu îi vezi pe oamenii mei? Cu toate astea stau în siruri duble si vor fi la fata locului îndata ce voi fluiera. Haidem repede, eu o iau înainte.
— Un moment, te rog! facu Marian. Bucata asta de jungla ma intereseaza foarte mult. D-ta n-o socoti deloc suspecta, pentru ca e gradina botanica a orasului Singapore, dar eu cred ca se ascund unele taine în ea. Vila lui Kulang

e prea apropiata pentru ca el sa nu fi pus niste tuburi ascunse care sfârsesc acolo.
— Asta în cazul când e într-adevar în legaturi cu banda cautata de noi. De vreme ce oamenii d-voastra au înconjurat vila, noi putem sa cercetam gradina.
— Asta ar însemna pierdere de vreme, iar de gasit tot nu putem gasi nimic acum pe întuneric, obiecta prefectul. Si în timpul acesta cei doi chinezi si barbosul si-ar putea lua talpasita.
— Cum au sa treaca prin lantul format de politisti dv.? întreba Marian. Eu zic ca putem da în toata linistea o raita prin gradina botanica.
Barrington n-avea astâmpar de enervare. Nici noi nu pricepeam dorinta aceasta ciudata a prietenului meu. Care ne-ar fi facut sa pierdem vremea fara folos. Tocmai când vroiam sa-mi spun si eu parerea. Marian zise cu hotarâre:
— Bine, domnule Barrington, mergeti d-voastra în vila lui Kulang. Eu voi da o raita prin padure, la nevoie chiar singur de tot. Vom vedea apoi daca n-am avut dreptate.
Vorbise cu atâta seriozitate, încât colonelul, dupa ce bombani morocanos ceva raspunse:
— Fie, domnule Farrow, putem face la repezeala plimbarea asta.
— Hawkins, se adresa soferului – când va sosi cealalta masina, sa le spui domnilor sa astepte aici. Sa pornim, deci. Cu toate ca nu vad rostul acestui lucru.
— Chiar daca va fi fara folos, vom fi cel putin linistiti ca ne-am facut datoria. Am putea lua cu noi si câtiva oameni din

politistii d-voastra, ca sa cercetam cu amanuntime gradina.
— Fie si asa. Trebuie sa-ti spun, însa, domnule Farrow, ca în vremea din urma se cum petrec lucruri necurate în gradina botanica. Câtiva politisti care îsi faceau rondul pe acolo au disparut fara urma. Am întreprins razii serioase, dar fara nici un rezultat Si deoarece oamenii au disparut numai noaptea, trebuie sa fim cu bagare de seama.
— Ei vezi, domnule Barrington, ce dovada mai buna vrei pentru presupunerea mea de a fi prin gradina iesiri de ganguri secrete. Politistii, care au facut, probabil întâmplator, vreo descoperire importanta, au fost ucisi, put si simplu si transportati în gang. Ati fi putut cauta mult si bine. Intrarile acestor ganguri secrete trebuie sa fie foarte iscusit ascunse, caci îmi închipui ca raziile au fost îndeplinite cu multa atentiune. Poate însa c-avem noroc de data aceasta si dam peste vreun membru al bandei pe când iese sau intra în gangul secret.
— Asta ar fi într-adevar un mare noroc, mormai Barrington. În orice caz, sa nu ne departam prea mult unul de altul, pentru ca acela care va fi atacat sa poata capata ajutor. Asa, acum am ajuns la marginea gradinii. Aici stau sentinele la distanta de zece metri unul de altul. Si cu douazeci de metri mai adânc e al doilea cerc.
— Atunci ne vom desparti abia când vom fi trecut de acesta, propuse Marian. Suntem patru oameni si daca mai luam sase politisti, vom putea strabate jungla într-un lant destul de larg. Fireste ca va

trebui sa tinem revolverele pregatite si sa ne folosim fara crutare de ele de îndata ce se va arata ceva suspect.
— Bine, mormai colonelul. Am ajuns si la al doilea lant, vom aduna oamenii de care avem nevoie.
Curând furam înconjurati de sase politisti vânjosi, carora prefectul le dadu ordinele trebuincioase. Luaram hotarârea sa ramânem la distanta de vreo douazeci de metri unul de altul. Fiecare trebuia sa înainteze cât mai pe nesimtite si sa fie atent la orice zgomot suspect.
Ne despartiram si la un tignal dat de Marian, porniram. La dreapta mea mergea Marian, la stânga Hasting.
Strabatuseram jumatate din parc si tocmai ne întrebam daca întreprinderea la care pornisem nu era fara rost, când din dreapta detuna o împuscatura, urmata de un tipat. Dupa sunetul care se auzise, deduseram ca trebuia sa fi fost politistul cel mai îndepartat.
Imediat daduram buzna într-acolo si ajunseram într-un luminis mic scaldat în razele lunii si de jur-împrejurul caruia erau tufe dese.
— Ce s-a întâmplat? întreba Barrington. Cine a tras?
— Lionel, care mergea la dreapta mea, raspunse un politist.
— Ei, Lionel, unde esti? striga prefectul, de politie.
Nimeni nu raspunse si deodata primul politist exclama:
— Lionel a disparut. El a tras, cunosc sunetul armei sale. Îmi spuneam ca a nimerit un dusman, dar acum stiu ca el a

scos tipatul de moarte. Domnule colonel, acesta e al optulea camarad pe care-l pierdem în blestematul asta de parc.
— Stiu, Gibson, zise Barrington, cu ciuda. Acum înteleg unde s-au întâmplat crimele. Caci ceilalti sapte si-au facut rondul trecând tot prin luminisul acesta. Cel putin asa li s-a spus sa procedeze. Trebuie sa cercetam cu amanuntim? Tufisurile.
— Stai nitel, zise Marian, n-are nici un rost sa cercetam la întâmplare. Scoateti lampile si luminati spre pamânt. Trebuie sa gasim urme.
Zece lanterne îsi îndreptara lumina în jos.
— Uite aici glontul care a fost tras, zise Marian. Si astea doua dungi sunt de sigur urmele calcâielor... Lionel trebuie sa fi fost apucat pe la spate si târât prin luminis. A mai avut timp sa traga un glont, ceea ce înseamna ca întâi l-au culcat la pamânt. Dar nu pot descoperi nici o urma a vreunui strain. Aici e dâra lasata de Lionel, care venise din spre stânga. În locul acesta a fost atacat, a tras si a fost târât apoi spre dreapta, asa dar, trebuie sa cercetam tufisul de colo. A! acum îmi pot lamuri cum stau lucrurile. Aici a stat dusmanul, asta se vede dupa pamântul batatorit. De sigur ca a aruncat din spate un lat asupra nenorocitului, l-a tras apoi spre el si l-a târât în tufis.
— Fir-ar sa fi... scrâsni Barrington. Atunci e tot „omul cu latul", care îsi face meseria pe aici. Înainte, trebuie sa punem mâna pe ticalos!

Marian desfacu ramurile tufei si ne facu semn sa fim linistiti. Dupa câteva minute Marian iesi îndarat si sopti:
— Urmele înceteaza brusc. Asa dar, trebui sa existe vreo trapa acolo, pe care eu n-o pot descoperi însa. Vreti sa mergem cu totii sa cercetam pamântul cu atentiune, sau sa facem mai întâi o vizita domnului Kulang?
— Eu sunt de parere sa ne luam dupa urma asta, domnule Farrow, zise prefectul. Poate ca „omul cu latul" e în legatura cu banda, desi înainte vreme lucra întotdeauna singur. Si-a dobândit porecla de pe urma faptului ca se pricepea de minune sa arunce latul asupra victimei, apoi s-o jefuiasca. Într-o buna zi, politistii englezi i-au dat de urma în vizuina lui si l-au arestat. Acum o jumatate de an a fost spânzurat.
— Atunci, cum de se afla iarasi, aici, domnule prefect? întrebai eu peste masura de mirat.
— Nu-i nimic extraordinar în faptul acesta, raspunse colonelul, calm.
— D-ta îi cunosti prea putin pe chinezi. „Omul cu latul" si-o fi cumparat un înlocuitor care a fost spânzurat în locul lui. Asta s-a mai întâmplat, si nu numai odata.
— A fost doar în temnita engleza si acolo sa fi fost cu neputinta schimbul acesta, mai obiectai eu.
— Ba e foarte cu putinta. Acum îmi aduc aminte ca un gardian al acestei temnite, care avea în paza lui pe „omul cu latul", a fost uns în cartierul chinezesc. Fireste ca faptasul n-a fost prins. Pun ramasag ca

gardianul acesta a fost mituit atunci, caci „omul cu latul” avea de sigur partizani care au platit bine pentru ca sa-l poata elibera. Poate ca gardianul a vrut sa stoarca mai multi bani si atunci l-au ucis. Acum îmi pot lamuri si disparitia câtorva negustori bogati în ultimele luni. „Omul cu latul” si-a reluat activitatea aici, asta-i tot.
— De necrezut! facui eu.
— Ehe! râse Barrington. Sa fii d-ta numai o jumatate de an prefect de politie în Singapore si ti-ai schimba parerea. Cred ca nici batrânul Ben Akiba n-ar mai spune atunci „nimic nou sub soare”.
— Dar sa pornim; trebuie sa gasim ascunzatoarea acestui ucigas. Poate c-avem noroc si descoperim gangul care duce la vila lui Kulang.
— Gibson, las-o mai încet, trebuie sa mergem împreuna si în liniste. A... Dumnezeule!
Tânarul politist, prieten probabil cu cel disparut, îsi facuse loc în tufis. Deodata scoase un tipat gâlgâitor, se clatina pe spate, smulse însa cu ultima ramasita de energie revolverul de la brâu si slobozi un glont de-a curmezisul în tufis. Acestei împuscaturi îi urma un tipat pe jumatate înabusit. Gibson se prabusi însa si când luminile lanternelor noastre cazura asupra lui, vazuram cu groaza ca avea înfipt un cutit lung în beregata. Murise.
Câteva clipe ramaseram înmarmuriti, în preajma cadavrului, apoi colonelul zise cu glas turburat:
— Acesta e al noualea viteaz pe care-l pierd aici. Înainte, domnilor, „omul cu

latul” trebuie sa-si primeasca pedeapsa, chiar daca va fi sa-mi dau viata.
Cu furie desfacu crengile.
— Noi îndreptaram îndata lumina lanternelor spre spartura si tresariram fara voie. În mijlocul tufisului se gasea un chepeng lat, acoperit cu pamânt si cu ierburi: intrarea spre ascunzatoarea ucigasul. Si ceea ce împiedica închiderea acestui capac era... un brat omenesc, care iesea afara de la cot. Degetele lungi si uscate ale mânii se miscau încet, ca picioarele unui paiajen. Mâneca unui vestmânt de matase se suflecase si pe pielea bratului se vedea un tatuaj ciudat, albastru.
— Asta e „omul cu latul”, scrâsni Barrington.
— Îl recunosc dupa semnul de pe brat. Slava Domnului, Gibson s-a razbunat. Fiti cu bagare de seama caci primejdia n-a trecut.
Intraram cu totii în desis si ne asezaram în jurul chepengului, cu armele gata de tras. Un politist apuca bratul criminalului si la comanda colonelului un al doilea ridica repede capacul.
Vazuram atunci un Chinez care gemea, ghemuit pe o scara de bambus. Fu scos afara el dus în luminis. Vestmântu-i de matase galbena era plin de sânge în partea de jos. Un politist taia repede haina si atunci vazuram ca glontul lui Gibson îi gaurise stomacul.
— Si-a capatat pedeapsa cuvenita, scrâsni colonelul; sa moara aici ca un câine! Un om va ramâne de paza, noi ceilalti mergem sa cercetam gangul.

Marian coborî cel dintâi scara de bambus, peste câteva clipe ne aflam cu totii într-un tufis scund, pe care merseram vreo zece metri. Ajunseram într-o încapere patrata si marisoara care era însa pustie.
— Asta sa fie ascunzatoarea lui? întreba colonelul. Nu prea cred!
— Nu, domnule prefect, raspunse Marian. E însa un mormânt mare. Vedeti locul acesta? Aici l-o fi îngropat pe bietul Lionel. Celelalte victime ale sale or fi si ele îngropate aici; în felul acesta o fi putut sa-si pastreze taina atâta timp, facând sa dispara victimele fara urma.
— Ai dreptate, domnule Farrow, murmura Barrington. Baieti, la lucru! Uite o sapa colo în ungher, scormoniti pamântul!
Marian avusese dreptate. Imediat iesi la iveala trupul politistului care fusese gâtuit cu un lat, dupa cum aratau semnele ramase la gât. Apoi se descoperira trupurile celorlalti nenorociti.
Parasiram tacuti încaperea fioroasa. Nici o ramificatie nu se vedea acolo, asadar „omul cu latul” n-avea legatura cu banda.
De aceeasi parere era si colonelul când ajunseram din nou în luminis. În lipsa noastra, criminalul îsi daduse sufletul.
— Acum sa ne înapoiem, porunci colonelul. Domnule Farrow, îti multumesc ca ne-ai îndrumat sa cercetam parcul. Odata cu moartea acestui nelegiuit ni s-a mai luat o piatra de pe inima.
Peste câteva minute ajunseram la masina noastra. Al doilea automobil sosise si el.

Totusi hotarâsem sa patrundem noi patru întâi. Si zise colonelul iar:
— Înainte, domnilor, eu voi merge în frunte!
Intraram într-o gradinita si de acolo în vestibulul spatios al vilei. Un chinez zâmbitor în vestmânt bogat ne iesi în întâmpinare.
— Stapâne, facu el înclinându-se adânc în fata lui Barrington. Vizita dumitale înseamna o mare cinste pentru pacatoasa mea casa!
— Bine, bine, vulpe batrâna, îl întrerupse colonelul râzând. N-am timp acum sa-ti ascund vorbele frumoase. Pe cine ascunzi în odaia din dos. Repede, vreau sa stau de vorba cu el.
— Sunt straini, zise galbenul, fara sa fie tulburat. Au venit pentru prima data în casa mea.
— Si i-ai dus imediat în odaia din dos?
— Aveau recomandari bune, stapâne.
— Las ca o sa vad eu mai târziu cum stau lucrurile. Haideti, domnilor sa-l vedem mai de aproape pe european!
Colonelul trase revolverul, strabatu vestibulul si deschise o usita de lânga scara care ducea la etaj. Intraram într-un gang îngust care avea o singura usa. Barrington o deschise repede si ridica revolverul.
— Buna seara, domnilor...
Tacu si privi înaintea sa.
— Au sters-o, racni el. Dar uite paharele golite pe jumatate. Kulang le-o fi dat de veste! Stai ca-ti arat eu!
Spumegând de furie pasi în odaia frumos mobilata. Îl urmaram, dar desi cercetam

cu bagare de seama, nu descoperiram nimic. Podeaua aceea acoperita în întregime cu o rogojina de cocos, iar peretii erau tapetati cu matase.
Kulang intrase nesimtit în odaie si deodata îi auziram glasul:
— Oh, au plecat clientii mei?
Barrington se întoarse cu iuteala fulgerului:
— Da, au plecat, tuna el – si tu ai fost acela care i-ai prevenit. Haide repede, arata-ne iesirea secreta, ca de nu, iti gauresc scafârlia cu un glont!
Chinezul nu mai zâmbea acum.
— Oh! Gangul secret! bâlbâi el, vadit speriat. L-au descoperit. El duce în magazia mea. Au sa fure.
Îsi facu ioc înaintea noastra, se repezi spre ungherul din stânga al încaperii si apasa pe un buton ascuns. O usita se deschise. Kulang dadu sa intre, dar Barrington îl trase înapoi:
— Nu merge asa, dragutule, tu vei veni în urma. Nu vreau sa-i mai previi si de data asta.
Aprinse lampa de buzunar si îndrepta lumina în deschizatura.
— Strâmt al dracului! Mormai el si-si facu loc cu greu.
Marian si Hasting îl urmara, iar eu ramasei la urma. Adica în spatele meu mai venea Kulang, care parea sa fie îngrijorat pentru marfurile sale, caci se tot vaicarea mereu.
Nu eram deloc detectivi buni, altminteri n-ar fi trebuit sa-l lasam pe chinez sa mearga în urma. Dar deoarece colonelul

însusi orânduise asa, nu ne-am mai gândit Ia urmari.
Merseram orbeste dupa colonel si ajunseram într-o încapere mare, care era goala.
— La dracul înjura colonelul. Nu se poate, 49 trebuie sa fie o iesire aici. Ei; Kulang, unde e pivnita ta cu marfuri?
Dar galbenul nu raspunse si când ma întorsei... vazui în locul din perete, unde se îmbuca scara, o placa de otel lucitor.
— Asa, asa! facu Barrington. Acum am cazut în cursa. De ce nu l-am lasat pe Kulang sa mearga înainte!
— Mângâie-te cu gândul, ca ne-ar fi scapat si atunci, domnule colonel, zise Marian, vazând mutra necajita a prefectului. Chinezii astia sunt sireti nevoie mare si noi nu ne putem masura cu ei. Lasa ca prietenii nostri ne-or da ei de urma. Pacat numai ca Larrin a sters-o în vremea asta.
Trecura câteva minute si deodata auziram pasi usori îndaratul placii de otel, care închidea iesirea. Apoi un murmur de glasuri, înjuraturi si oricât erau de înabusite sunetele, recunoscuram vocea bravului capitan Roer.
Tineam îndreptata lumina lampilor noastre spre placa de otel pe care deodata o vazuram ridicându-se cu repeziciune si Roer zbura în încapere, ca împins de un resort. Placa de otel coboara imediat la loc.
— Sus mâinile! racni capitanul si îndrepta revolverele asupra noastra.

Nu ne putea recunoaste din pricina luminii orbitoare, totusi lasa îndata armele în jos, când Marian zise razând:
— Mai lasa-ne nitelus în viata, draga Roer. Ma bucur din suflet c-ai venit sa ne tii de urât în capcana asta.
— Ce magarie! îsi dadu drumul bietul olandez. Auzi d-ta nemernicie: ma lasa sa cobor scara spunându-mi ca d-voastra va aflati aici jos, deodata ma vad în fata placii de otel si când ma întorc, o dracie din alea coboara îndaratul meu. Apoi se ridica cealalta placa, ma trezesc cu un ghiont zdravan si acum ma bucur ca va revad sanatosi si teferi. Sa vezi ca vine îndata si Manant împreuna cu ceilalti.
— Dar de ce v-ati despartit.
— Pai... vroiam sa ajung cel dintâi la d-voastra... si asa s-a si întâmplat. Aha! Vine nepotu-meu!
Îndaratul placii se auzira iar înjuraturi; apoi ea se ridica si Manant zbura înauntru.
— Ia te uita! facu Roer. Dar de ce vii abia acuma!
— Pentru ca aveam o banuiala împotriva chinezului. Si l-am silit sa coboare seara înaintea mea, se apara tânarul. A si facut-o, calm de tot, a aprins o lanterna si m-a calauzit jos. Dar deodata se facu întuneric. Se scuza spunând ca lampa lui nu functioneaza bine. Si când am scos lampa mea... ia-l pe chinez de unde nu-i.
— Întocmai asa mi s-a întâmplat si mie, mormai capitanul. Sa vezi ca lucrurile se vor petrece la fel si cu ceilalti. Nu m-ar mira sa-l vad acum pe Pongo ivindu-se.

Îndaratul placii de otel se auzi iarasi galagie, dar ceea ce zbura înauntru nu era credinciosul nostru Negru, ci sergentul Preston, pe care colonelul a întreba îndata prietenos cum Dumnezeu ajunsese aici.
Preston privi câteva timp nauc în juru-i, apoi lua tinuta militareasca si raspunse:
— Domnul colonel mi-a ordonat sa viu.
— Ce? Ti-am ordonat eu? facu prefectul. Ce tot îndragi acolo, omule?
— Un chinez veni fuga din vila, raspunse Preston – si vru sa-mi vorbeasca. Apoi îmi transmise ordinul domnului colonel sa-l urmez mediat. Asa am venit acum, iata-ma!
Barrington tacu o vreme, apoi dadu din cap si murmuri:
— Sa nu-ti vie sa crezi! Acum, eu nu mai dau doua parale pe viata noastra.
Marian râse si sopti:
— Domnule Barrington, eu însa ma bizui pe Pongo. Asculta ce spun: prietenul acesta credincios ne va scoate de aici.
— Dumnezeu sa te asculte... raspunsei el. Eu sunt totusi de alta parere. Sa vezi ca nu va trece mult si Pongo al d-voastra va veni sa ne tie tovarasie. As pune chiar ramasag.
— Hai s-o facem, se grabi sa zica Marian. Dar sa stii ca...
Îsi rupse vorba caci deodata rasuna de undeva un glas batjocoritor. Nu putura stabili de unde venea misteriosul glas. Dar îsi dadura seama imediat ca era al celui mâi mare dusman al nostru, capitanul Larrin.

— Acu, îi am adunati la un loc pe aceia care ne-ar putea face rau, zise el. Zau ca n-as fi crezut, d-le Farrow, ca vei izbuti sa evadezi de pe „Insula dracului”. Am crezut-o de abia când subalternul meu de pe insula din marea Bandei mi-a raportat cele petrecute acolo. Dar însa, îti fagaduiesc ca nu vei mai avea prilej de fuga. Va încredintez pe toti câti sunteti aici ca voi sti sa va împiedic odata pentru totdeauna sa depuneti vreo marturie împotriva mea. Îti exprimasesi nadejdea, domnule Farrow, ca Pongo al d-voastra v-ar putea salva. Fii însa pe pace, caci chiar daca el ne-a scapat, tot n-avem sa ne temem de dânsul, deoarece nici un judecator nu va da crezare spuselor lui. Si sunt încredintat ca oamenii mei vor pune curând mâna pe el, oricât ar fi de puternic.

Dusmanul nostru nevazut facu o pauza. Auziram soapte, apoi glasul taios rasuna din nou:

— Ma iertati, Kulang m-a întrerupt. Mi-a dat de veste, domnule colonel, ca oamenii d-tale se apropie. Fii pe pace, asta n-are ce sa-mi strice, caci stiam de mult ca vila noastra e încercuita. Afla însa ca avem un gang secret care duce în Gradina botanica si d-ta stii prea bine ca în jungla asta putem iesi oricând neobservati de nimeni. Ca sa te mângâi, îti voi spune ca aceasta casa va fi cuprinsa de flacari peste câteva minute. Am luat hotarârea sa aruncam în temnita în care va aflati câteva cartuse incendiatoare, dintr-acela cu care ati facut cunostinta în vechea închisoare din port. Efectul îl cunoasteti.

Cenusa se va alege din trupurile d-voastre, iar prietenul Kulang va fi despagubit de societatea de asigurare. Nu vei putea spune ca n-am faurit planul cât se poate mai bine. Pe siamezul d-voastra l-au observat cei doi chinezi ai mei, care si-au ciopârtit într-adins obrajii. Nu l-au ucis însa ca pe micul Malaiez, ci l-au calauzit încoace, pentru ca sa cadeti în cursa d-voastra, domnilor. Si dupa cum vedeti, planul a reusit de minune.
Larrin facu o noua pauza de care se folosi Marian ca sa întrebe:
— Ia spune, Larrin sau Haridell, cum te-o fi chemând! De ce ne porti o ura atât de înversunata? Noi te-am salvat doar de la moarte când te-am gasit lesinat în cabina de pe vasul acostat într-un golf al Sumatrei. Fara ajutorul nostru ce s-ar fi ales de d-ta?
Larrin tacu vreo câteva clipe, apoi raspunse aspru:
— Fara voi as fi murit, dar acum traiesc si vreau sa-mi duc viata mai departe. Si asta nu e cu putinta atâta vreme cât voi nu veti fi morti. Vreau sa va istorisesc totusi ceva, înainte ca prietenul meu Kulang sa azvârle focul în temnita voastra. Fratele meu vitreg Haridell si cu mine, suntem una si aceeasi persoana. Când nu purtam barba falsa ma numeam Larrin. Eu sunt capetenia bandei de pirati care cutreiera apele acestea de un timp încoace. De câte ori puneam mâna pe un vas pe care-l jefuiam, retineam întotdeauna pe unul sau doi oameni din echipaj si când ne întâlneam cu un vapor francez îi dadeam drept membri ai bandei

de pirati Si juramântul meu de francez avea mai multa trecere în fata autoritatilor, decât toate tânguielile nevinovatilor. Ori sunt multi dintr-acestia în coloniile franceze.
Facu iar o pauza si Barrington striga:
— Esti un diavol cu chip de om!
Haridell râse.
— Zi-mi cum vrei. Ea cred ca am procedat cum trebuie. Da, multi oameni fara vina au fost condamnati. În biroul meu sub firma „Thackeray Brothers", pe care-l cunosti, de stejar, se afta în masa mea de scris însemnarea exacta oamenilor care au fost condamnati pe temeiul juramântului meu. Dar nu veti gasi aceasta, caci în carând veti fi la stramosii vostri din cer.
— „Thackeray Brothers", pai asta-i o firma veche de tot racni colonelul.
— Da, rase criminalul – dar a fost cumparata de mine acum vreo zece luni. E, doar tare importanta. Asculta mai departe: cei doi chinezi sunt cei mai buni subalterni ai mei. Si-au facut ranile acelea grozave numai ca sa capete încrederea politiei cu povestirile lor. Si au izbândit. Kulang este cel mai bun tovaras al nostru aici pe uscat. Nici nu banuiti cine vine în localul acesta si cine îsi tradeaza cele mai mari secrete în fumul betia de opiu sau alcool. Astfel suntem vesnic informati care vapor ajunge sa fie acostat. Ha, ha! Si multa vreme ne vom mai face meseria, caci din voi nu se vor mai gasi poate decât niste oase calcinate.
Tacu iarasi si se auzira soapte, dupa oare rasuna din nou glasul ticalosului:

— Trebuie sa sfârsim, domnilor, caci trupele d-voastra sunt nerabdatoare. Asadar, înca o data: eu sunt capitanul Larrin si Haridell în acelasi timp; sunt capetenia temutei bande de pirati, eu am trimis multi nevinovati pe „Insula dracului", acum în urma pe dl. Farrow cu camarazii sai Hasting, Bertram si negrul Pongo. Mai noteaza ca chinezul care se afla lânga mine va zvârli acum foc spre temnita voastra si în scurt timp toata casa va fi mistuita de flacari. Iar eu, domnilor, voi continua sa traiesc si mai târziu, ma voi lasa odihnei, dupa ce voi fi pus deoparte mai mult decât îmi trebuie. Ha, ha!

Un hohot batjocoritor încheie discursul acestui monstru cu chip de om; dar era ultimul lui hohot pe acest pamânt. Caci, deodata se auzira doua strigate de moarte, apoi... rasuna un glas de înger pentru noi, glasul credinciosului nostru Pongo:

— Massers fie linistit, va fi liber în curând. Massers rai va fi bun acum.

Rasuflaram usurati. Colonelul Barrington ofta:

— Stii d-ta, domnule Farrow, zise el cu glas scazut – acum ati dobândit certificatul nostru si va puteti arata cu capul sus în fata întregii lumi. Iar noi am scapat de o adevarata pacoste. Pe Pongo al d-voastra vreau sa-l îmbratisez, oricât de urât e la înfatisare. De ce moarte grozava am fi avut parte, daca n-ar fi fost el!

— Îl uiti pe Maha al d-voastra, siamezul, zise Marian. Are si el, de sigur, partea lui

de merit în eliberarea noastra.
— Tacere! Vine cineva pe scara îndaratul placii de otel. Aceasta se ridica si în lumina orbitoare a lanternelor noastre se ivi Pongo.
— Massers toti aici? Massers sanatos? întreba el, agitat.
Marian pasi repede spre negru si-l strânse.
— Da, Pongo, suntem cu totii aici, teferi.
Marian pasi spre Negru si-i întinse mâna sus.
Urcaram în graba scara îngusta si ne strânseram cu totii în odaia din dos a tavernei de opiu. Pe unul din divane zacea o faptura acoperita. Barrington se apropia curios si dadu la o parte fata de masa aruncata deasupra ei, dar în aceeasi clipa se dadu speriat înapoi si murmura:
— Groaznic!
— Tuan, zise Maha, siamezul – asa i-ar fost scris. Trebuia sa aflam unde te gasesti tu si el ne-a spus-o.
Sub fata de masa zacea trupul lui Kulang. Caruia Maha îi smulsese marturisirea supunându-l la chinuri groaznice.
Colonelul se cutremura de groaza si se îndrepta spre usa.
— Unde sunt Larrin si cei doi chinezi? mai întreba el.
— În camera alaturata, raspunse Maha. Râzând – prietenul meu negru i-a redus la tacere.
— Mai bine sa nu-i vedem, zise colonelul – sa fie dusi de-a dreptul la morga. Pe d-voastra însa, domnilor – ni se adresa el

noua – va felicit din adâncul sufletului. Nici o banuiala nu mai planeze asupra dumneavoastra si dobânditi pe deasupra multumirea ca prin ajutorul d-voastra multi nevinovati îsi vor recapata libertatea. Ma duc imediat la sediul firmei „Thackeray Brothers" si voi cauta lista de care ne vorbea Haridell.
— Daca îngadui, venim si noi, propuse Marian si la încuviintarea colonelului, se îndrepta cel dintâi spre usa.

V.
SPRE SIAM.

DUPA TRATATIVE ÎNDELUNGATE si telegrame lungi, justitia franceza din Saigon consimti sa elibereze un numar de întemnitati, condamnati pe baza juramintelor false ale lui Larrin. Noi furam „reabilitati" cei dintâi.
Într-o dupa-amiaza sedeam comod în biroul prefectului, dupa ce avusesem o convorbire telefonica cu colonelul Daendels, comandantul legiunii straine olandezo-indiana din Segli. Sergentul Vaasen se întorsese cu oamenii sai si cei doi tigri pe care îi prinsesem în tinutul mlastinos. Hasting se vindecase complet în vremea asta si furam nevoiti sa ne despartim de simpaticul camarad.
Dupa cum spuneam, sedeam în cabinetul de lucru al prefectului politiei din Singapore si discutam cu el privitor la planurile noastre de calatorie. Vroiam sa ne înapoiem în Sumatra, ca sa mai încercam sa prindem rinocerul cuirasat,

proiect la care trebuiseram sa renuntam atunci prin forta împrejurarilor.
Colonelul tocmai se pregatea sa rosteasca un mic discurs de ramas-bun, când usierul îti intra în birou si anunta:
— E o doamna afara care doreste sa vorbeasca domnului prefect. Nu vrea sa plece nici în ruptul capului. Spune c-a venit în chestia Haridell.
— Las-o sa intre imediat! porunci Barrington.
Apoi se întoarse spre noi:
— Fireste ca trebuie sa ramâneti aici, domnilor. Cazul acesta va priveste si pe d-voastra.
Usa se deschise si usierul anunta:
— Doamna de Valentini.
O femeie înalta si zvelti se apropia cu pasi usori de masa colonelului. Fata ei frumoasa, energica era schimonosita de durere si ochii ei caprii erau plini de lacrimi.
— Ajuta-ma, domnule Barrington, implora ea – sotul meu a disparut.
— Bine, bine, doamna – raspunse colonelul, cu disparitiile se ocupa un departament special al politiei noastre. Dar... usierul mi-a spus ca veniti în chestia Haridell... Ce legatura e între una si alta?
— Poftiti pasaportul meu! zise femeia si puse documentul pe masa.
— Eu sunt Ellen de Valentini, sotia legitima a comerciantului Gabriel de Valentini.
Barrington se facu rosu ca o fata mare si dadu din cap..

— Stiti, urma tânara femeie – ca acum trei luni sotul meu a fost condamnat la munca silnica în Cayenne, pe temeiul marturiei capitanului Haridell. Dar el a fugit în cursul transportarii si de atunci n-am mai auzit nimic de el. Sunt încredintata însa ca traieste ascuns pe undeva si te rog, domnule Barrington, sa-mi ajuti sa-l gasesc.
Colonelul începu sa-si scarpine de zor chelia.
— Fireste, fireste, stimata doamna, zise apoi – fireste ca va voi da concursul în toate privintele. Dar zau ca nu va fi prea usor. Vedeti d-voastra, de trei saptamâni toata lumea stie ca condamnatii nevinovati sunt pusi în libertate. Si... asteptati o clipa...
— Începu sa cerceteze o lista lunga –... da, aici... aici este trecut si numele sotului d-voastra. Gabriel de Valentini, întocmai. A fugit din Saigon, dupa cum raporteaza autoritatile de acolo.
— Da, domnule Barrington, zise cu însufletire tânara femeie – a sarit de pe vapor. Si în primele zile a facut ce-a facut si mi-a scris, vestindu-ma ca se afla în siguranta si ca se va întoarce în curând. De-odata însa n-am mai primit nimic de la el.
— Doar o ultima scrisoare mi-a mai parvenit si continutul ei a facut o impresie ciudata asupra mea. Scria ca despartirea noastra va mai fi de lunga durata, dar sa nu fiu îngrijorata. Acum, domnilor, nu mai e doar nici un motiv sa ramâie ascuns. Trebuie sa fi citit de mult informatiile din ziare. Simt ca e în mare

primejdie si de aceea va implor, domnule prefect, sa ma ajutati.
Colonelul se scarpina iar în cap si ne privi atât de rugator, încât Marian se ridica si se prezenta doamnei:
— Ah, d-voastra sunteti domnii care au evadat de pe „Insula dracului”? Facu ea bucuroasa, dupa ce ma prezentai si eu. O! Domnilor, sunt sigura ca ma puteti ajuta. Cautati-l pe sotul meu!
— Îl vom cauta, stimata doamna, raspunse Marian, serios. Dar raspundeti-mi, va rog, la o întrebare: unde a fost predata ultima scrisoare a sotului d-voastra?
— În Sambor, pe fluviul Mekong.
— În Sambor... murmura Marian. Asta e în drum spre Siam. Fireste, cea mai apropiata salvare pentru un evadat. Dar cum sa-l gasim acolo? Poate ca traieste linistit sub un nume fals si ar fi de ajuns câteva anunturi în ziarele locale pentru ca sa aveti imediat stiri de la el?
— Domnule Farrow, raspunse doamna de Valentini – descrierea aventurilor d-voastra si a sentintei de reabilitare a aparut si în gazetele siameze; cu toate astea sotul meu n-a dat înca nici un semn de viata, ajutati-ma, domnule Farrow!
— Fireste ca va vom ajuta, stimata doamna.
— Vi-l voi pune la dispozitie pe Maha, zise colonelul... El e siamez si îsi cunoaste tara.
Suna si dadu porunca usierului sa-l aduca pe Maha.

Peste câteva minute acesta îsi facu aparitia si colonelul îi se adresa imediat:
— Maha, ai prilejul sa faci o fapta buna. Doamna de Valentini aci de fata, îsi cauta sotul care ar fi fugit în Siam, patria ta. Vrei sa-i dai o mâna de ajutor pentru a-l gasi?
Maha privi pe sotia îndurerata si se înclina adânc.
— O voi ajuta, raspunse el, simplu.
— O! Cât sunt de multumita ca toti vor sa ma ajute, zise tânara femeie, zâmbind printre lacrimi.
— Bine, zise colonelul. Asa dar, Maha, ultima veste din partea domnului a venit din Sambor. De acolo trebuiesc pornite cercetarile. V-as sfatui, domnii mei, sa ocoliti Cochinchina franceza, caci domnii de la Curtea Martiala de acolo va poarta ura, desigur si va vor face tot soiul de greutati. Plecati mai bine la Bangkok si de acolo luati-o spre frontiera. Daca domnul de Valentini e în Siam, nu se poate sa nu-i gasiti urma.
— Pacat ca n-ai mai primit nici o veste, murmura Marian. Din cauza aceasta nu stim nici macar daca e într-adevar în Siam.
Doamna de Valentini râse, cu amaraciune.
— De la Gabriel n-am avut nici o stire, dar am primit din Bangkok o scrisoare în care se afla o bucata de matase curioasa. Nu stiu cine mi-a trimis-o.
— O aveti la dv.?
Doamna de Valentin scoase din geanta o bucata de matase rosie, de marimea palmei, acoperita cu broderie alba.

Marian o lua si o privi câtva timp, apoi îi întreba pe Maha:
— Ce sa însemneze asta?
Siamezul arunca doar o privire asupra matasei si tresari puternic. Chipul sau atât de linistit de obicei exprima de date aste o spaima adânca. Întinse bratele, se clatina pe picioare si gâfâi:
— Tuan, zeu rau.
— Ce? racni Barrington. Maha, vino-ti în fire! Ce-i cu cârpa asta?
Siamezul cauta sa se stapâneasca si privi la colonel, apoi izbuti sa îngâne:
— Tuan, nu pot sa ajut, nu pot merge în tara mea. Zeul este împotriva noastra. Ramâneti aici, el e grozav si va va prapadi.
— Dar bine, Maha, zise colonelul, mustrator – tu esti doar om luminat. Crezi într-adevar ca un zeu va poate face ceva?
Dar vederea bucatii de matase îi facuse pe siamez sa-si piarda cumpatul si repeta neîncetat: „zeu rau”. Era cu neputinta sa obtinem vreo lamurire de la el refuza cu încapatânare sa ia parte la expeditia noastra. Atât fagaduielile cât si amenintarile nu folosim la nimic.
— Daca nu se poate, nu se poate! zise Marian în cele din urma. Vom porni fara el spre Siam. Acum sunt si eu de parere, stimata doamna, ca trebuie sa ne începem cercetarile în Bangkok. Când ati primit bucata de matase?
— Acum patru saptamâni.
— Atunci, sa pornim cât mai repede. Unde ne întâlnim apoi?
Doamna de Valentini îi privi uimita.

— Dar bine, domnule Farrow, va însotesc doar...
Zadarnic încercaram s-o convingem sa renunte la gândul acesta, peste doua zile ne îmbarcaram pe vaporul care avea sa ne duca la Bangkok. Roer si Manant se despartira si ei de noi, ca sa-si cumpere un vas nou, asa ca ramaseram numai cu Pongo, caci pe doamna de Valentini nu ne putem bizui. Mai târziu, însa, ma încredintai ca ma înselasem în privinta aceasta, caci ea se dovedi atât de viteaza si hotarâta cum nu m-as fi asteptat de la o femeie.
51
ELEFANTUL ALB

I.
ORASUL LUI BUDHA.

DOCTORUL BERTRAM îsi urma povestirea:
«Ca un al doilea Nil curge marele Menam fertilizator prin Siamul central. La douazeci si patru kilometri la sud de Bangkok si-a facut un zagaz de namol si nisip, unde vapoarele trebuie sa opreasca. Razbirea prin aceasta bariera este cu neputinta, deoarece Siamul de mijloc e prea în adânc si o inundatie a apei marii ar nimici toate plantatiile de orez, asa ca ar rapi prin aceasta mijloacele de existenta ale locuitorilor.
În fata acestui zagaz statea acum si goeleta care ne adusese din Singapore si asteptam luntrile de descarcat din Bangkok carora urmau sa fie predate marfurile. Aveam de gând sa luam un

sampan ca sa ajungem cât mai repede la Bangkok, orasul templelor. Capitanul Lurs, proprietarul goeletei se apropie de noi, la parapet.
— Va doresc din toata inima izbânda deplina, stimata doamna si adresa el doamnei de Valentini. Cred însa ca va fi greu sa va regasiti sotul. Am chibzuit mult asupra chestiunii. Petecul acela de matase rosie, pe care l-ati primit din Bangkok, trebuie sa fie în legatura cu cel disparut. Si din groaza care l-a cuprins pe politistul siamez la vederea lui, trag încheierea ca e semnul unui legamânt, cu care nu e de glumit. Caci exista multe tagme secrete si religioase, iar acestora din urma sunt cât se poate de primejdioase, în fanatismul lor.
— Dar nu pricep ce ar putea de-a face Gabriel al meu cu o astfel de tagma, raspunse tânara femeie, cu glasul stins. Gabriel a fugit din mâinile francezilor, când acestia l-au condamnat pe nedrept în Saigon si probabil ca s-a îndreptat spre Siam. Ce sa caute un biet fugar urmarit, cu o astfel de tagma?
— Misterele acestea nu vom izbuti noi sa le lamurim niciodata, zise Lurs. De treizeci de ani de când tot cutreier coastele Indiei, am vazut lucruri pe care mintea noastra nu poate sa le priceapa. Sunt aproape sigur ca sotul d-voastra a disparut se gaseste în puterea vreunei asociatii fanatice, caci altminteri nu vi s-ar fi trimis semnul acesta.
— Fara îndoiala ca ai dreptate, domnule Lurs, interveni Marian – caci si eu m-am gândit în fel si chip asupra acestei

chestiuni si am ajuns în cele din urma la aceeasi concluzie. Lucrul cel mai greu acum sa dam de urma acestei asociatii.
Pentru asta va pot recomanda eu pe cineva care cred ca e singurul european care v-ar putea fi de mare folos în aceasta privinta. E Jim Hoddge, un fost capitan, carei s-a stabilit de vreo zece ani în Bangkok. Are acolo un restaurant unde vin mai mult marinari. Veti da de el undeva pe tarmul stâng al Menamului. Întrebati de „Hoddges Home". Orice luntras va va calauzi la el.
— N-are locuinta statornica? întreba Marian, surprins. Te-am auzit spunând ca-l vom gasi pe „undeva".
— Da, râse Lurs – Hoddge si-a construit o casa plutitoare pe o luntre din bete de bambus, dupa cum sunt multe case pe aici. Vedeti d-voastra, el a ramas tot un hoinar, care n-are astâmpar si umbla din loc în loc. Dar prin felul acesta de viata si-a dobândit încrederea bastinasilor si de sigur ca a aflat mal mult decât oricare European, din tainele acestor asociatii secrete.
— Vorbele dumitale ma nelinistesc grozav, raspunse Ellen de Valentini. Gabriel trebuie sa fi citit doar darile de seama din gazete asupra evadarii sale si a celorlalti condamnati pe nedrept. Tagma aceea sa aiba oare atâta putere asupra lui, încât el sa nu-mi poata nici macar da de stire?
— Pâna acum toate nu-s decât presupuneri, cauta s-o mângâie Marian. Presupuneri care se întemeiaza numai pe petecul acela de matase rosie. Am

examinat cu bagare de seama desenele albe, tesute pe matase si am descoperit ca, dintr-un anumit punct de vedere, liniile încâlcite se deslusesc întrucâtva. Mai c-as spune ca reprezinta un templu si un elefant alb.
— Atunci aveti de-a face cu o secta religioasa si asta nu e prea e placut, raspunse Lurs. Cu o asociatie politica ar fi mai lesne de stat de vorba.
— Dar ce poate avea Gabriel al meu cu o secta religioasa? întreba tânara femeie, în prada unei mari agitatii.
— De, cine ar putea stii zise Lurs, înaltând din umeri. Poate ca Hoddge sa va lamureasca si în privinta aceasta.
— Uite ca vin niste barci! striga Ellen. Sa luam una din ele, domnilor si sa pornim imediat în cautarea englezului.
— Slava Domnului! exclama Lurs. Vin si luntrile de ajutor. Vom putea începe îndata descarcatul si asta e cu atât mai bine cu cât îndaratul nostru vine alta goeleta, care va, putea astepta pâna voi fi eu gata. Ah! Pare sa fie capitanul Roundhand.
— Ha, ha! Ce coincidenta! Nu mai recunoasteti vasul, domnilor? E doar acelasi cu care ati venit pe furtuna din Sumatra pâna în Marea Chineza de sud. Larrin sau Haridell ala, care a nenorocit atâtia oameni, cu juramintele lui false, l-a furat în Singapore. Acum vasul a fost dat îndarat lui Roundhand, dupa cât stiu eu.
— Oh, Massers, foarte bine! se bucura Pongo, credinciosul nostru prieten. Pongo primeste sulita, Massers pistoale.

Asa era. Când am fost arestati de francezi pe goeleta aceasta, Pongo îsi ascunsese sulita-i lunga, iar Marian minunatele noastre pistoale Parabellum. Probabil ca nu fusesera înca gasite, caci le pitisem bine.
Pe când sampanurile si luntrile se aflau înca la vreo mie de metri departare, goeleta stopa lânga noi. Aveam deci timp de ajuns sa trecem pe puntea ei, însotiti de capitanul nostru si sa stam de vorba cu Roundhand.
Dupa cum era de prevazut, nu dadusera înca peste armele noastre si Marian le scoase lesne dindaratul sofalei din cabina capitanului.
În vremea asta Pongo se facu nevazut în cala si dupa câteva minute se înapoia cu sulita sa grozava; chipul îi stralucea de bucurie, ne luaram ramas bun de la Roundhand, care fu foarte încântat de a fi facut cunostinta noastra si ne înapoiaram pe puntea goeletei cu oare venisem. Primele sampanuri se apropiau si capitanul Lurs facu semn unui Siamez maruntel.
— Luati-l pe Bang, domnilor, ne sfatui el. Îi cunosc de multa vreme. El va va calauzi la Hoddge. Îngaduiti-mi, însa, sa va mai dau un sfat: nu aratati petecul de matase nici unui bastinas; ati putea avea mari neplaceri din pricina asta. Acum, va las cu bine si va urez izbânda în întreprinderea dv. De azi în sase saptamâni voi fi iar aici cu alta încarcatura si-mi va face mare placere sa va duc înapoi.

Peste zece minute eram departe de goeleta si luptam cu valurile fluviului, iar dupa trei ceasuri de calatorie ajunseram dinaintea primelor case din Bangkok, care sunt construite din lemn sau bambu si în cea mai mare parte cocotate pe stâlpi. Curând vazuram si cele dintâi case plutitoare înaltate pe plute de bambu, case care aveau un singur cat si erau fixate de stâlpi. Trecuram pe lânga dugheni si ateliere în care viata de familie se desfasura netulburata. Doi palmieri uriasi, cu frunzisul lor care se întindea mult deasupra apel, ne atrasera bagarea de seama. De trunchiurile lor era fixata o pluta de bambu, mai mare ca cele de pâna acum si care purta pe dânsa o casuta draguta. Lemnul era vopsit în alb, ferestrele împodobite cu flori minunate si acoperisul verde stralucea luminos în contrast cu verdele întunecat al copacilor.

Sampanul nostru coti spre pluta aceasta si puturam citi inscriptia de deasupra usii: „Hoddges Home”. Ajunseseram la tinta. Aici nadajduiam sa aflam ce era cu petecul de matase rosie.

Siamezul scoase un strigat si imediat se ivi în usa o faptura înalta si pasi pâna la marginea platformei. Era un adevarat englez ca înfatisare si calmul flegmatic al insularilor se dovedi si în salutul cu care ne întâmpina, caci nu arata nici o mirare pentru vizita noastra.

Jim Hoddge o fi trecut el prin multe în viata lui, ca sa nu-l mai surprinda nimic. Numai când îl vazu coborând pe Pongo, încrunta sprâncenele. Chipul de gorila al

credinciosului nostru negru înrâurise asa dar si asupra lui. Mirarea îi trecu însa repede si invitându-ne în casa ne pofti sa luam loc la o masa de lânga fereastra, de unde puteam urmari viata care se desfasura pe fluviul Menam. Fiind dupa-amiaza, ni se adusera cafele si dupa ce gazda se aseza alaturi de noi, deschise vorba:
— Ce doriti sa aflati? Caci îmi închipui lesne ca n-ati venit fara pricina la mine. La ora asta vin de obicei numai marinarii carii au sosit cu vasele lor la zagaz. Europenii de pe aici, ma viziteaza abia dupa ce se îngusteaza. Presupun ca si dv. veniti de la zagaz?
— Da, raspunse Marian. Suntem trimisi de capitanul Lurs.
— Ei, vedeti, tot am ghicit eu ca aveti ceva pe suflet. Fireste ca sunt gata oricând sa va viu în ajutor, atât cât îmi sta în putere.
Englezul îmi placea din ce în ce mai mult. Felul lui de a fi, dovedea multa energie si era de ajuns sa privesti în ochii sai vioi ca sa-ti dai seama ca era o fire dreapta si sincera.
— Povestiti, va rog, stimata doamna, ceru Marian însotitoarei noastre.
Si Ellen de Valentini îsi spuse pasul, istorisind totul de-a fir a par.
— Hm! facu Hoddge îngândurat si ne privi cu admiratie. Dv. sunteti asadar aceia care ati izbutit sa evadati de pe Insula dracului? Atunci sunteti singurii oameni care pot da de urma disparutului. Dar, cu ce v-as putea fi eu de folos?

— Sa ne spuneti daca stiti ceva despre asociatiile secrete politice sau religioase de pe aici, zise Marian.
Fruntea Lui Hoddge se încreti:
— Cu politica nu ma ocup din principiu, raspunse el, iar cu tagmele religioase v-as sfatui sa nu intrati în cârd. Am auzit multe despre ele.
— Vedeti însa ca noi banuim ca dl. de Valentini se afla în puterea unei astfel de tagme.
— Si ce va face sa banuiti asta?
— Faptul ca doamna de Valentini a primit din Bangkok o bucata de matase care a vârât în groaza pe un curajos politist siamez. El sustinea ca ar fi vorba de un „duh rau”.
— As putea vedea bucata de matase?
— De ce nu! raspunse Marian si i-o dadu. Hoddge arunca doar o privire asupra desenului încâlcit, tesut pe fondul rosu si dete din cap cu gravitate.
— Da, zise el cu glas scazut – cunosc semnul acesta. Pe multi i-am pescuit pâna acum din Menam, care aveau câte un cutit în gâtlej si de fiecare data cutitul era înfipt printr-o astfel de bucata de matase.
— Si politia n-a lamurit niciodata crimele acestea? întreba Marian.
Englezul zâmbi.
— Politia? facu el. Cei doi boy ai mei începeau sa racneasca de spaima când vedeau bucata de matase si zvârleau repede înapoi cadavrul, înainte ca sa mai pot face eu ceva, Menamul l-a si dus mai departe sau l-au înghitit crocodilii. Am încercat în fel si chip sa aflu de la boy ce

explicatie are faptul dar nici în ruptul capului n-au vrut sa-mi spuna. Numai din groaza de care erau cuprinsi vedeam lamurit ca bucata de matase rosie ascundea o mare primejdie.
— Eu unul nu-mi pot închipui ca o astfel de asociatie sa fie atât de cunoscuta printre bastinasi si cu toate astea niciodata sa nu fi patruns în public ceva despre uneltirile ei.
— Asiaticii se pricep sa taca, raspunse Hoddge. Ca sa-ti dau o pilda, iti voi spune ca javanezii au tacut timp de doua sute de ani, dupa ce au darâmat si au plantat cu orez Borobudurul, templul acela urias de treizeci de metri înaltime, pentru ca islamul le ameninta tara. Doua sute de ani au tacut, desi taina a trecut din tata în fiu. Nu cred sa puteti smulge de la un Siamez secretul acestui petec de matase, domnilor.
Ma uitai uimit la Marian. Nu mi-as fi închipuit vreodata ca un capitan sa cunoasca istoria Borobudurului, ultimul lacas sfânt budhist din Java. Dar mirarea mea avea sa fie în curând si mai mare. Caci când tovarasul meu lua înapoi bucata de matase o privi dus pe gânduri si zise:
— Se vede un templu si un elefant alb parca...
Hoddge râse.
— La fel am vazut si eu, domnule Farrow. Dar între cele trei sute cincizeci de temple câte sunt în Bangkok, exista numai „Templul Aurorei”, în care se afla un elefant cu trei capete, pe care calareste Indra si afara de acesta templul Pos, în

care un elefant si o maimuta ofera apa si miere lui Budha, dupa ce acesta a postit patruzeci de zile. Dac-ar fi fost un templu cu un elefant alb într-unsul l-as fi gasit eu, fiti pe pace!
Marian ramase uluit.
— Îmi dati voie, domnule Hoddge, întreba el – ati vizitat toate templele din Bangkok numai din interes pentru crimele acelea, adica din interes pentru bucatile de matase?
— Nu, raspunse Englezul – m-am interesat mereu de templele Asiei. Asta e „boala" mea. Când se întâmpla sa pun undeva piciorul pe pamânt, ma duceam sa vizitez cel mal apropiat templu. De zece ani de când sunt aici, am avut tot timpul sa vizitez toate lacasurile sfinte. Fireste, în masura în care ne este îngaduit noua, Europenilor, s-o facem.
— Atunci tot ar fi cu putinta sa se afle pe aici secta, aceea care idolatrizeaza elefantul alb, simbolul sfânt al Siamului? Dupa cum spuneai chiar d-ta, Marian începuse sa devie familiar cu englezul, n-ai vazut toate încaperile templelor.
— Asta asa e. Cu toate acestea as fi auzit eu ceva, daca s-ar afla într-adevar pe aici o secta care e atât de cunoscuta si temuta printre bastinasi. Fara îndoiala ca as fi observat eu din vreun semn oarecare, caci obisnuiesc sa umblu cu ochii deschisi prin lume.
— Dar vezi ca ai recunoscut singur ca asiaticii sunt tacuti ca mormântul. Acum te rog sa ne spui: cadavrele le-ai gasit în locul acesta unde se afla casa d-tale?

— Nu; stau aici de trei saptamâni si în tot timpul acesta n-a trecut nici unul pe apa. Le-am întâlnit cu mult mai sus, ba întâia oara chiar acolo unde începe orasul.
Bangkokul se întinde vreo sapte kilometri dea lungul fluviului Menam si nu cred ca crocodilii sa lase cadavrele sa pluteasca prea departe; asa dar, templul sau sediul acestei asociatii trebuie sa fie în nordul orasului.
— Acolo sunt numai câteva temple mici care nu pot forma sediul unei asociatii numeroase.
— Ati fost si în launtrul tarii, în susul Menam-ului?
— Numai câtiva kilometri, pe un sampan. Afacerile ma retin mai mult pe aici.
Doamna de Valentini, care ascultase cu interes discutia acum, se adresa fostului capitan:
— O, domnule Hoddge, ce credeti ca e de facut? Nu sunteti în masura sa ne dati un sfat cum sa-l regasesc pe sotul meu?
— Pentru asta ar trebui sa stim mai întâi unde se afla. Fireste, transmiterea bucatii de matase, a aproape o dovada ca dl. de Valentini se afla în puterea acestei secte. Dar din ce pricina sa fi ajuns el, un european, în mâinile lor? Spuneti-mi, va rog, doamna, sotul dv. are vreun semn caracteristic?
— Da; are o suvita mare alba ca zapada în parul lui negru, asta îi da o înfatisare deosebita.
Hoddge fluiera a paguba si zise:
— Hm... sa fie si asta... da, da... ar putea sa fie... E numai o presupunere, totusi

nu e exclus sa fie întemeiata. Vedeti dv., albul e culoarea sfânta a siamezilor si tocmai secta aceasta are elefantul drept simbol. Sotul dv. are suvita aceasta alba care bate la ochi si se prea poate ca niste adepti ai sectei cu pricina sa fi dat peste el în jungla, probabil cazut în nesimtire. Asa stând lucrurile, e cu putinta sa-l fi îngrijit si în fanatismul lor sa fi crezut ca e trimis de Budha, ceea ce i-a hotarât sa-l retie la dânsii. Suna cam a poveste, dar aici totul e cu putinta.
— Atunci de ce mi-au trimis mie petecul de matase? întreba tânara femeie.
— Poate pentru a va da de înteles ca sotul dv. e mort pentru dv. Acum chestia capata pentru mine cu totul alta înfatisare si poate ca voi fi în masura sa va viu în ajutor.

II.
SFÂNTUL FLUVIULUI.

DOAMNA DE VALENTINI sari în sus.
— Ne veti putea veni în ajutor! striga ea, tremurând, O, domnule Hoddge, cum sa va multumesc!
— E numai o presupunere... o parere de-a mea, se împotrivi Hoddge. Vedeti dv., stimata doamna, banuielile mele de pâna acum sunt si ele bazate pe temelii subrede. Nu se stie însa ce se poate întâmpla. Va povesteam mai adineauri ca am urcat pe fluviul Menam pâna la câtiva kilometri dincolo de ultimele colibe din Bangkok. La vreo doua ceasuri departare, se afla coliba primitiva a unui preot batrân, care joaca aici rolul unui sfânt

aproape, întocmai ca fachirii Gangelui din India. Numai ca nu face scamatorii ca aia de acolo.
De la el am aflat multe lucruri, pe care nu le prea afla europenii. Fara îndoiala ca a bagat de seama interesul meu deosebit pentru chestiunile religioase ale asiaticilor. Daca exista vreun om care sa va poata da lamuriri în chestia ce va intereseaza, atunci acela e „Sfântul fluviului".
— Acum e prea târziu, dar mâine înainte de rasaritul soarelui vom merge sa-l vizitam. Ne-am luat cu vorba si s-a facut vremea de cina; voi spune sa ne aduca aici mâncarea. Se întelege ca veti ramâne în mine peste noapte. Nici n-ar fi bine sa va aratati în oras.
Hoddge sopti ceva unui boy, apoi se înapoia la masa noastra.
— Mâncarea va veni îndata, zise el. Trebuie sa mai fac o propunere: e neaparata nevoie, stimata doamna, sa va îmbracati barbateste; daca veti fi vazuta în tovarasia domnilor, cei din secta vor banui imediat ca sunteti sotia disparutului. Pongo al dv. a fost descris amanuntit în darile de seama din gazete si nu va fi de loc greu sa se dea da rostul combinatiei. Dupa cum am spus, va îmbracati neaparat în haine barbatesti, ceea ce va va îngadui în acelasi timp sa aveti miscarile mai libere.
— Voi face si asta daca e nevoie! ofta doamna de Valentini. Numai sa-l revad odata pe Gabriel al meu.
— Nu ne vom da în laturi de la nimic ce sta în puterea noastra, zise Marian. Dar,

domnule Hoddge, se adresa el englezului – uite ca-mi veni ceva în gând. Spuneai înainte ca ziarele au descris pe larg aventurile noastre, poate chiar prea pe larg. Prin urmare, e foarte probabil ca toti aceia care au de-a face cu secta aceasta îl vor recunoaste îndata pe Pongo al nostru si vor trage încheierea simpla ca am pornit în cautarea disparutului domn de Valentini.
— Întocmai, încuviinta Hoddge. Si de asta trebuie sa ne ferim. Pongo trebuie sa ramâie mereu îndaratul nostru. Nu ne va pierde el, caci e priceput si pe de alta parte va sti sa nu se lase descoperit.
— Da, asa trebuie sa faca, încuviinta Marian. Vom avea astfel si o acoperire cum nici nu ne-am putea dori mei buna. Asa dar, comanda doua sampanuri, domnule Hoddge. Pongo va veni în urma noastra.
— Nu cu sampan, interveni prietenul nostru negru, care ascultase atent la tot ce vorbisem. Pongo alearga. Va vede mereu pe Massers.
— Asta e si mai bine, zise Hoddge, caci un al doilea sampan va atrage luarea-aminte. Dar uite ca vine mâncarea. Sa-i facem cinstea cuvenita.
Când furam gata cu masa se înapoia si boy-ul din oras aducând un costum si rufarie pentru Ellen. Capitanul Hoddge starui sa mergem sa ne odihnim si ne conduse în partea dindarat a casei unde ne arata trei odaite frumos aranjate.
— Va voi trezi la timp, zise el, luându-si ramas-bun. Somn usor!

Eram înca învaluiti în farmecul noptii tropicale când porniram cu sampanul pe fluviu, cu doua ceasuri înainte de ivirea zorilor. Acelasi siamez care ne adusese de la zagaz vâslea acum cu putere. În fata, la prora, statea Hoddge, îndaratul lui doamna Valentini, apoi Marian; eu sedeam în spatele Siamezului.

— Orice s-ar spune, zise Marian deodata, când un crocodil mai mare ca toti ceilalti o zbughi în adânc, pe aici n-ar putea trece un cadavru. Deci, crimele trebuie sa fi fost faptuite în oras si trupurile azvârlite de acolo în fluviu.

Doamna de Valentini fu scuturata de un fior.

— Totul e atât de grozav si misterios, ofta ea; cine stie ce ne mai asteapta!

— Când vom trece de cotul acela care se zareste colo în fata, zise Hoddge – vom vedea coliba „sfântului". Numai de l-am gasi singur. Unde o fi Pongo acum? Va fi izbutit el sa tie pas cu noi?

— Sunt încredintat ca nu ne pierde din ochi, zise Marian. A! Uite coliba! Sfântul sta în fata usii si-si ia dejunul. O priveliste interesanta... Dumnezeule, e pierdut!

Strigatul de spaima al prietenului meu era îndreptatit, caci un musafir cu totul neasteptat si nedorit ameninta sa distruga „privelistea interesanta", cum o numise Marian.

La câtiva metri de batrânul Siamez se ivise un tigru urias, care îl privi tinta câteva clipe apoi se pregati de saritura. „Sfântul" statea nemiscat si întâmpina moartea aceea grozava cu zâmbetul pe

buze. Credinta de care era însufletit îl facea sa nu se teama de trecerea în Nirvana.
Dar trebuia sa-i venim în ajutor, trebuia sa-l salvam, caci el era singura noastra nadejde ca sa-l regasim pe cel disparut. Marian îsi smulse Parabellumul de la brâu si eu îi urmai imediat pilda. Ne aflam la cincizeci de metri înca de locul unde peste câteva clipe urma sa se desfasoare drama grozava.
— Sampanul nostru se legana pe valurile usoare si eram cu totii în prada unei agitatii de nedescris.
Când ridicaram însa minunatele arme, eu îmi dadui seama totusi ca e zadarnic. Nu încapea îndoiala ca vom nimeri fiara, poate chiar mortal – dar asta n-o va împiedica sa sara asupra batrânului si sa-l sfâsie.
Iata însa ca, înainte de a tinti, salvatorul si sosise, un salvator la care nici nu m-as fi gândit. Tigrul îsi întoarse brusc capul si ochii lui fiorosi se atintira pe un tufis mare care închidea luminisul mic din dreapta noastra. În fata acestui tufis se ivise ca din pamânt... Pongo, la vreo zece metri doar de fiara.
Tigrul se ridica încetisor, ca si cum vroia sa chibzuiasca pe care din cei doi sa-l sfâsie întâi. Si probabil ca banui si el ca moartea îl ameninta de la uriasul nostru. Înainte însa de a-si putea întoarce trupul, Pongo si ridicase bratul si ca un fulger tâsni prin luminis sulita lui grea, zvârlita cu toata puterea.
Tigrul se ridica în doua labe si vru sa opreasca arma din zbor, dar în clipa

urmatoare vârful lat de fier se înfipse adânc în pieptul sau si-l trânti pe spate.
Mugind înfiorator, batând aerul cu labele, fiara se zvârcoli turbata în tarâna.
Totul se petrecuse cu iuteala fulgerului. Acum ne treziram si noi din înmarmurirea care ne cuprinsese, duseram pistoalele la ochi si patru gloante zburara pe teava, punând capat zvârcolelilor tigrului.
Pongo strabatu luminisul, ne zâmbi prietenos, smulse sulita din tigru, apoi se facu nevazut în tufis, de unde venise.
Batrânul siamez, „Sfântul fluviului", nu-si luase o clipa ochii de la el. Acum întoarse capul spre noi si îi vazui ochii holbati de uimire. Fapta lui Pongo îl facuse sa-si piarda calmul de care daduse dovada când fusese la un pas de moarte.
Apropiaram sampanul de mal si Hoddge sari cel dintâi pe uscat. O ajuta pe doamna de Valentini sa coboare, astepta pâna parasiram si noi sampanul, pasi înaintea noastra spre batrân, se înclina în fata lui si zise:
— Mongkut, îti aduc niste prieteni care au nevoie de sfaturi.
Spre uimirea noastra, siamezul raspunse într-o englezeasca fara cusur:
— Prietenii d-tale, domnule Hoddge, sunt si ai mei. Dv. ati împiedicat sa trec în Nirvana. Cred, deci, ca Atotputernicul m-a ocrotit prin mâna dv., ca sa va pot ajuta.
Ne masura câtva timp cu privirea lui patrunzatoare, mie si lui Marian ne zâmbi, ca si cum ar fi vrut sa spuie ca îi

suntem pe plac. Când o privi pe doamna de Valentini se încrunta câteva clipe, pleca pe urma capul si murmura:
— Memsahiba e aceea care are nevoie de sfatul si ajutorul meu. Sa spuie ce-o apasa pe suflet!
Doamna Ellen îngenunchea înaintea batrânului, îi privi adânc cu ochii-i minunati apoi îsi spuse pasul. În tot timpul acesta eu îl examinam pe batrân. Purta numai un sortulet galben, care îi ajungea pâna la genunchi. Partea de sus a trupului era de-o slabiciune înfioratoare, prin pielea bronzata iesea la iveala fiecare coasta, fiecare os. Uitai însa de înfatisarea aceasta când vedeai ochii-i mari si blânzi, în fundul carora pareau si joace luminite aurii.
Cu un calm desavârsit asculta povestirea tinerei femei. Când ea aminti de bucata de matase rosie, el încretii fruntea, dar tacu. Dupa ce doamna Valentini sfârsi, ramase pe gânduri minute îndelungate, apoi întinse mâna si întreba:
— Unde e bucata de matase?
Tânara femeie o scoase din buzunarul hainei. Abia arunca Mongkut o privire asupra liniilor încâlcite, ca dadu din cap încetisor si cu seriozitate adânca în glas, zise:
— Prietenii mei mi-au scapat viata. Pentru asta v-as trada bucuros taina acestei bucati de matase, dar urmarea ar fi ca v-as trimite de-a dreptul la moarte.
— Noi nu ne temem de moarte, Mongkut, raspunse Marian. Am luat hotarârea sa-l salvam pe cel disparut si nimic nu ne poate schimba gândul.

Batrânul dadu din cap, ca si cum se asteptase la vorbele astea. Apoi o privi iar pe doamna Ellen si când ea ridica mâinile rugator spre el, murmura:
— Soarta noastra e în mâinile Atotputernicului. În întelepciunea lui m-a salvat, ca sa vorbesc. Domnule Hoddge, trimite-l de aici pe omul acela!
Arata spre luntrasul care privea curios spre grupul nostru. Capitanul îi platii si ramase pe tarm pâna-l vazu disparând pe dupa cotul fluviului. Când Hoddge se apropia Iarasi de noi, „Sfântul" întreba:
— Cine a fost acela care l-a atacat pe „Stapânul" de colo?
Si arata spre tigrul rapus de Pongo.
— Prietenul nostru credincios, raspunse Marian – care si-ar da viata pentru noi.
— Credeam ca e din turma lui Bali, Regele Demonilor, murmura batrânul; totusi si el va muri, când vor pune mâna pe dânsul „Preotii focului". Tacere, repede în tufisuri! Exclama batrânul deodata. Vin!
Facu un gest atât de poruncitor, încât ne ascunseram îndata în tufisurile din apropiere. Batrânul trebuie sa fi avat un auz minunat, caci de abia dupa câteva minute auziram plescaitul monoton al unor vâsle, care se apropia dinspre nord.
Privii cu bagare de seama printr-o spartura din frunzis si vazui ivindu-se un sampan mare, vâslit de un siamez în vestmânt galben. Alti patru siamezi, îmbracati la fel, stateau ghemuiti pe scândurile sampanului, în vreme ce în fata, la prora, zacea un trup chircit.

Ca o fantoma trecu barca pe dinaintea noastra. Mongkut aplecase capul si parea cufundat cu totul în contemplarea focsorului sau, în timp ce siamezii din sampan aruncara doar priviri scurte spre dânsul. Abia dupa câteva minute, când barca disparuse, batrânul înalta iar capul si zise grav:

— Ramâneti în ascunzisurile voastre! Se înapoiaza îndata. Predau iarasi valurilor pe un condamnat, pentru ca locuitorii orasului sa-si dea seama de puterea Preotilor focului. Dea Domnul ca dv. sa nu împartasiti aceeasi soarta. Asteptati pâna se înapoiaza calaii, apoi urmati cursul fluviului. La câteva ceasuri departare în susul lui, apa se desparte si înconjura o insula mare. Când soarele apune, în mijlocul desisului salbatec al acestei insule se aprinde un foc. Acolo îl veti gasi, pe acela pe care îl cautati. Nu-mi multumiti, caci va trimit la moarte.

Se scurse înca o jumatate de ceas. Stateam nemiscati printre crengile dese si asteptam cu încordare înapoierea calailor.

În cele din urma se auzira iar lovituri de vâsle dinspre miazazi. Dupa câteva clipe, sampanul Preotilor focului tâsni iar pe dinaintea noastra. Acum aveau si ceilalti patru preoti vâsle scurte si mânau barca cu putere împotriva curentului. Din nou fulgerara cinci perechi de ochi spre batrânul „sfânt”, care nu se clinti pâna ce sampanul misterios disparu.

Iesiram binisor din tufisuri. Mongkut ridica acum capul si ne privi îndelung.

— Mongkut, zise Marian – îmi dai voie sa-ti mai pun o întrebare?
— Salvatorului vietii mele îi voi spune orice, murmura batrânul.
— Mongkut, tin mult sa stiu ce însemnatate are petecul acela de matase rosie.
— Este semnul Preotilor focului, cu care îl însemneaza pe cel executat, pentru ca poporul sa-si dea seama de puterea lor. Elefantul alb, care e socotit drept sfânt în tot Siamul, este zeul lor suprem. Ei sunt puternici si raspânditi peste tot si cine are dreptul sa poarte vestmântul lor galben, se bucura pretutindeni de cinste, ocrotire si ajutor.
— Au devenit atât de puternici numai prin credinta lor, sau îndeplinesc niscaiva functiuni care aduc foloase poporului lor?
— Dau cel mai larg ajutor tuturor acelora care au ajuns la ananghie. Cer însa alt serviciu în schimb si cine rupe legamântul, e aruncat în valurile Menamului, cu un cutit în gâtlej si însemnat cu bucata de matase rosie. În felul acesta îi silesc pe datornicii, lor sa-si tie legamântul, amintindu-le ce îi asteapta daca si-l calca.
— Cu alte cuvinte, domnii aceia fac un soi de camatarie si sunt foarte aspri în masurile lor împotriva datornicilor. Cred si eu ca nu e atât de usor sa li te împotrivesti. Si aplecarea spre religiozitate a întregului popor sporeste si mai mult puterea lor. De sigur ca printre datornicii lor se gasesc si politisti, ba poate chiar si slujbasi la stat, asa ca

degeaba am încerca sa cerem ajutorul autoritatilor împotriva lor.
— Dar mai am si alte întrebari, Mongkut, parc-as fi recunoscator daca mi-ai raspunde la ele.
— Îti voi raspunde în masura în care voi putea, murmura batrânul, n-as vrea însa ca sângele d-tale sa cada asupra mea.
— E propria mea vointa de a ma arunca în aceasta primejdie. Si acum asculta: Gabriel de Valentini, sotul însotitoarei noastre, are un semn batator la ochi: o suvita lata, alba, în parul lui negru. E cu putinta ca Preotii focului sa-l tie prizonier din pricina asta?
— Un semn alb? întreba Mongkut, surprins. Atunci se vor folosi de el ca sa-si întareasca puterea cu prilejul ospaturilor, la care obisnuiesc sa se adune datornicii. Ei vor povesti ca zeul lor superior, elefantul alb, l-a însemnat el însusi pe strainul acesta si l-a trimis la ei ca sa-si dovedeasca maretia si puterea. Asa fiind, va fi greu sa-l liberati, caci acum îl vor pazi cu strasnicie.
— Neplacuta afacere! mormai Marian. Totusi nadajduiesc ca el însusi va sprijini din toate puterile sfortarile noastre. Ma mira chiar, ca n-a încercat pâna acum sa fuga.
— Ca sa scapi de pe insula Preotilor focului e aproape cu neputinta, zise „Sfântul”, caci e aparat de oameni si animale si prizonierul nu are voie sa paraseasca templul.
— De aceea probabil ca n-a putut sa trimita vreo veste sotiei sale.

— Nimeni n-ar fi primit sarcina sa-i duca o scrisoare de la el. Chiar daca l-ar fi vazut; n-ar fi îndraznit niciodata sa vorbeasca despre asta. Cadavrele carora li se da drumul pe râu îi înspaimânta pâna si pe cei mai curajosi. Si daca cineva ar fi stat numai de vorba cu prizonierul, n-ar fi ajuns viu la Bangkok.
— Acum îmi lamuresc eu tacerea lui, zise Marian. Raspunde-mi, te rog, la înca o întrebare: de ce au trimis Preotii focului matasea rosie doamnei Valentini?
Se asteptau, de sigur, ca tânara femeie sa porneasca cercetari ca sa-l gaseasca pe sotul ei. Si e foarte firesc sa faca lucrul acesta si în Siam, caci numai acolo se poate duce un fugar din Cochinchina, luând drumul pe uscat. Daca tânara doamna s-ar fi adresat autoritatilor, aratând matasea rosie, n-ar fi gasit niciodata sprijin. Dimpotriva, ea însasi s-ar fi expus celor mai mari primejdii. Caci aproape fiecare functionar, ba chiar aproape fiecare siamez, ar fi stiut ca Preotii Focului ar fi pedepsit cu moartea cea mai mica încercare. Oh, preotii cei mari sunt destepti. Ei stiu bine ca tânara femeie va arata batista rosie; n-au putut banui însa ca niste barbati atât de viteji vor da de taina lor si ca acesti barbati, ascultând de porunca Atotputernicului, îmi vor salva viata, pentru ca sa le arat apoi calea.
Facu o miscare scurta cu mâna, în semn de ramas bun, zâmbi fiecaruia în parte si pleca încet capul. Înfiorati, strabaturam luminisul si patrunseram în padure prin locul unda se facuse nevazut Pongo.

III.
INSULA TEMPLULUI.

SE PAREA CA NATURA ÎNSASI voia sa se puie în cale întreprinderii noastre, atât de încâlcit si de nestrabatut se ivi codrul înaintea noastra.
Marian se puse în fruntea micului convoi, iar eu îl urmam ajutându-l la taierea maracinilor. Venea apoi doamna Ellen, în vreme ce Hoddge mergea în urma, formând un fel de acoperire. Din când în când eu ma întorceam, ca sa vad daca tânara femeie venea dupa mine si de fiecare data îmi zâmbea, ca si cum ar fi vrut sa ma încredinteze ca nu se da batuta.
Un ceas merseram astfel, pâna daduram de Pongo, care statea ghemuit îndaratul unui tufis si privea încordat printre frunze. Când auzul lui fin îi dadu de veste apropierea noastra, el se întoarse si duse degetul la buze în semn de prevenire. Ne furisaram cu bagare de seama pâna acolo si ne ghemuiram lânga dânsul. Printre ramuri puturam cuprinde cu privirea acum un luminis mare. În mijlocul caruia lucrau de zor sase fapturi în vestminte galbene.
Erau Preoti ai focului, caci aveau aceeasi îmbracaminte ca si calaii din sampan. Curând ne daduram seama ce faceau acolo. Înlaturau niste crengi de deasupra unei gropi, apoi cel mai înalt dintre ei se ridica si roti un cutit lungi deasupra capului si îl arunca cu putere înauntru în

groapa. Sa fi îndeplinit oare o noua executie?
Doi preoti sarira acum în groapa, cei patru de sus le aruncara în jos frânghii, apoi trasera sus... un cerb mare. Asa dar, era vorba de o vânatoare, indivizii îngrijeau de bucataria templului lor. Atunci trebuia sa fie si un drum bun spre insula, caci cu povara cerbului aceluia greu n-ar fi putut merge pe o poteca îngusta.
Cei doi preoti iesira afara din groapa, o acoperira din nou cu crengi, asezara la loc capacul, apoi trecura un bat de bambu printre picioarele legate ale cerbului si parasira luminisul.
Asteptaram câtva timp într-o încordare de nedescris. Curând urma sa vedem templul misterios si atunci va începe munca grea a eliberarii prizonierului, presupunând c-ar fi închis acolo.
Cel dintâi iesi din tufis Pongo si o zbughi prin luminis. Ramase locului o clipa si ne facu semn. Îi urmaram repede si ajunseram la începutul unei poteci largi care parea sa fi fost croita de vreo fiara mare. Poteca parea sa fi fost folosita adesea, caci pamântul era învârtosat si neted si nu se vedea nici un fel de buruieni.
Pongo lua acum conducerea. Deodata ramase locului fi ridica mâna în semn de prevenire.
La vreo douazeci de metri departare poteca facea un cot brusc. Credinciosul nostru negru înainta cu bagare de seama si iscodi cu privirea pe dupa colt. Ne facu apoi semn, pasi îndarat si ne lasa pe

fiecare în parte sa aruncam o privire pe dupa cotitura. De aici poteca mergea drept înainte cincizeci de metri si la capatul el sclipea apa.
Un sampan strabatea tocmai bratul larg de apa si într-unsul se aflau cei sase preoti pe care îi vazuseram în luminis. În clipa când priveam într-acolo, cei patru din mijloc înhatara cerbul si-l zvârliri în apa. Mai mult nu putui vedea caci Pongo ma trase îndarat si o împinse înainte pe doamna de Valentini.
Dupa ce privi si Hoddge pe dupa cotitura, începuram sa discutari asupra celor vazute.
— Au aruncat cerbul în apa, spusei eu.
— Am observat mare miscare în apa, zise tânara. femeie.
— Au fost niste pestisori, raspunse Hoddge, linistit. Preotii au paznici buni aici pe fluviu, care îi ocrotesc de musafiri nepoftiti. Si acesti paznici sunt crocodilii uriasi iar cerbul n-a fost decât hrana zilnica, pentru a-i putea tine în locul acesta.
— Dumnezeule sfinte! se jeli tânara femeie, atunci cum vom ajunge pe tarmul celalalt?
— Trebuie sa ne construim o pluta, propuse Marian. Fireste ca numai noaptea vom putea strabate apa, caci sunt încredintat ca în timpul zilei fluviul e supravegheat. Sa ne retragem acum, sa taiem bete de bambu si sa legam pluta cu trestie. Va trebui apoi sa ne îngrijim si de merinde si asta o vom lasa în seama Iui Pongo, deoarece nu avem voie sa slobozim gloante aici în apropierea

templului. Pongo va izbuti el sa vâneze ceva cu sulita lui.
— Nu crezi d-ta ca fluviul e pazit noaptea cu mai multa strasnicie decât ziua? întreba Hoddge. Sau n-o fi cu putinta ca preotii sa fi pus capcane sub apa, care ar sfarâma o barca sau o pluta, ca cei dinauntru sa cada prada crocodililor?
— Exclus nu este, încuviinta Marian – caci îi socot în stare de orice pe preotii aceia. Dar cum am putea face altminteri? De trecut trebuie sa trecem dincolo si daca vom tine aceeasi directie ca sampanul preotilor, atunci nu trebuie sa ne temem de vreo piedica, deoarece capcane si altele ca astea nu cred sa fi pus dumnealor. Totusi n-ar strica sa stam de paza cu rândul pe poteca asta. Ceilalti se retrag îndarat în luminis si paznicul va trebui sa ne dea de veste daca preotii se întorc iar aici.
— Bine, încuviinta Hoddge. Noi barbatii sa ne schimbam din doua în doua ceasuri. Ultimul schimb va fi când se va înnopta. Daca n–aveti nimic împotriva, încep eu.
— Încuviintaram propunerea lui si în vreme ce el se aseza în asa fel pe poteca încât sa poata zari pe dupa cotitura, noi ceilalti ne retraseram în luminis. Eu cu Marian începuram sa taiem bete de bambu, în vreme ce Pongo disparu în desis ca vâneze vreo salbaticiune.
Dupa un ceas adunaseram destule bete si ne puseram apoi pe taiat trestii din care împletiram funii trainice. Când ne înapoiaram în luminis, îl gasiram pe Pongo care vânase un cerb tânar si era

ocupat cu jupuitul lui. Saparam repede o groapa si adunaram crengi uscate ca sa facem un foc pe cât cu putinta fara fum. Si când cerbul fu pus în frigare... eu a trebuit sa plec, ca sa-l schimb pe Hoddge. Dar Marian, surprinse privirea trista pe care o aruncai spre friptura care sfârâia si îmi fagadui sa-mi aduca o portie respectabila, când va fi gata. Cu mângâierea asta coborai poteca larga si-l schimbai pe Hoddge.

— Nu s-a clintit nimic colo peste drum, zise capitanul, dar mi s-a parut ca da târcoale cineva prin desisul din jurul meu. Trebuie sa fii cu bagare de seama, domnule Bertram si sa tii mereu degetul pe tragaci. Daca nu cunosti primejdia care te ameninta, nu prea e placuta veghea. În sfârsit, doua ceasuri trec repede.

Hoddge zâmbi când ma vazu scotând browningul, Parabellumul era prea lung si prea greu pentru o eventuala lupta de aproape – si asezându-ma cu nepasare lânga tufisul de la cotitura potecii. Trebuia sa ma aplec numai nitel ca sa cuprind cu privirea fluviul.

Englezul mai arunci o privire spre mine si porni pe poteca ce ducea în luminis.

Dupa ce-l pierdui din ochii, ma ridicai de jos si ma uitai cu bagare de seama în jurul meu. Ma linistii, caci tufele erau aici atât de dese, încât nici chiar Pongo n-ar fi izbutit sa ajunga pe nesimtite pe poteca, pentru a ma ataca.

Rasuflând usurat, ma asezai iarasi la locul meu, ma aplecai putin înainte si

tinui sub observatie fluviul si petecul de insula pe care-l puteam vedea.
Deodata tresarii, caci un zgomot îmi ajunse la ureche. De unde venea nu stiam, dar se auzea ca si când o fâsie îngusta ar fi trecut peste o craca, facând-o sa fosneasca. Ma ridicai repede, deschisei ochii si privii încordat în juru-mi.
Poteca spre luminis era însa pustie, nici o tufa nu se misca si aruncând o privire repede spre fluviu, vazui ca nici acolo nu se zarea ceva suspect.
Deodata, fosnetul acela se auzi iarasi si de data aceasta bine de tot, caci rasunase îndaratul meu, în tufisul des de ale carui crengi ma sprijinisem cu spatele.
O clipa ramasei înmarmurit si când izbutii sa ma smulg din starea aceasta si sa ma reped cu trupul înainte, era prea târziu.
Un obiect negru zbura pe lânga gâtul meu si-mi cazu pe mâini. Lucrul se petrecu atât de repede, încât nu mai avui ragazul sa ridic dreapta în care tineam browningul. Si obiectul negru ramase pe mâinile mele, de fapt numai în parte, caci mai simteam înca o apasare usoara pe umarul drept si o atingere rece la gât.
Privii în jos si ramasei împietrit de groaza:
În poala mea îsi sprijinise partea superioara a trupului un sarpe urias, aproape negru, capul hidos si-l ridicase putin si parea sa caute sa-si dea seama unde se afla.

Închisei o clipa ochii, nadajduind ca totul nu e decât un vis urât, dar simtii atunci cai trupul rece se misca si trecu încetisor pe lânga gâtul meu. Sarpele pare sa fi gasit ca statea bine în poala mea si pe mâinile mele, caci începu sa-si strânga binisor trupul, se încolaci si se vede treaba ca se simtea cât se poate de bine unde era. Ca o funie facuta colac statea pe genunchii si mâinile mele, îsi pusese capul pe inelul de sus, scotea limba din când în când si se uita adesea la mine de parc-ar fi vrut sa zica: „Nu te misca!”.
Într-adevar, nici prin gând nu-mi trecea sa ma misc. De abia îndrazneam sa respir, ca sa nu întarât musafirul asta grozav.
În cele din urma începui sa chibzuiesc. Marian trebuia sa vie îndata cu friptura fagaduita si eram sigur ca va gasii el un mijloc sa ma scape de amenintarea acestei morti înfioratoare. Dar, daca pâna atunci vor veni câtiva preoti aii focului de pe insula, eram pierdut.
Sarpele ridica brusc capul. Facusem vreo miscare nechibzuita? Totusi, nu se uita la mine ci îsi atinti privirea dea lungul potecii ce ducea în luminis. Si acum, ceafa cobrei, caci era un sarpe cobra – se umfla, desenul galbui, de pe urma caruia îsi dobândise numele de „sarpele cu ochelari” se ivi lamurit si limba-i lunga începu sa se legene repede încolo si încoace.
Auzeam acum si pasi usori care se apropiau.
Marian venea. Abia cutezam sa întorc încetisor capul spre stânga. În cele din

urma vazui ivindu-se faptura lui înalta. Îmi facu bezele si agita în aer o bucata mare de carne înfipt într-o frigare. Când fu aproape, îl izbi, de sigur, starea mea de nemiscare.
— Ei, Robert! striga el încetisor. Ce ai...
Îsi rupse vorba cu un tipat de spaima si se opri. Zarise musafirul grozav din poala mea. Îsi smulse repede pistolul, dar îsi dadu seama repede ca nu trebuia sa împuste în apropierea templului misterios si spre marea mea usurare îl vazui vârând arma la loc. Zic spre marea mea usurare caci, daca n-ar fi nimerit capul mic al cobrei, ar fi fost si mai mare primejdia pentru mine sa fiu muscat de ea.
Marian chibzui câteva clipe, trase apoi cutitul si pasi încetisor înainte. Îmi striga sa ramân tot nemiscat, ceea ce era de prisos, caci cobra devenea tot mai nelinistita si eu nici nu cutezam sa respir.
Prietenul meu se afla acum numai la doi pasi de mine. Sarpele îsi umfla si mai mult grumazul si începu sa suiere, iritat. În acelasi timp îsi legana încolo si încoace partea superioara a trupului, apropiindu-se tot mal mult de obrajii mei.
Marian se lasa în genunchi cu bagare de seama. Întinse dreapta în care tinea cutitul, în vreme ce cu stânga împinse frigarea cu bucata de carne. (Vezi ilustratia de pe coperta). Cobra vazu miscarea aceasta amenintatoare, capul ei tâsni înainte si coltii veninosi se înfipsera în carnea aburinda. Marian se repezi atunci cu cutitul si dintr-o singura

lovitura desparti capul de trunchi. Eu sarii repede în picioare si zvârlii cu scârba de pe mine trupul ce se zbatea, în vreme ce Marian privea cu interes capul care ramasese cu dintii înclestati în bucata de carne. Rasuflând usurat, ma apropiat de el si-i întinsei mâna.
— Sa nu începi cu discursurile, te rog! Tu ai fi facut la fel în locul meu. Pacat numai ca friptura ta nu mai e buna de nimic.
— Trebuie sa astepti pâna ti-oi aduce alta bucata. Te-as sfatui însa sa nu te mai sprijini de tufisul ala de colo, caci se poate lesne întâmpla sa mai fie si alti serpi în el. La revedere, ma întorc numaidecât.
Zvârli în frunzis friptura cu capul scârbos si porni repede pe poteca îndarat.

IV.
ELEFANTUL ALB.

PRIVI SPRE FLUVIU, apoi, neobservând nimic suspect, taiai dintr-un tufis o craca groasa si zvârlii cu ea cât colo trupul gros si lung de aproape doi metri al cobrei, care urma sa se zbata în spasmurile mortii.
De abia acum rasuflai usurat. Trecu câtva timp pâna se înapoia Marian cu alta bucata de carne. Se scuza de întârziere, spunând ca fusese silit sa povesteasca tovarasilor aventura prin care trecusem. Mâncai cu pofta friptura de cerb, apoi trasei o dusca de ceai cu rom din sticla de campanie si ma simtii iarasi în puteri.

Când ma înapoiai în luminis, gasii pluta gata; avea un metru si jumatate latime si trei metri lungime. Îmi exprimai îndoiala daca ne va duce pe toti cinci, la care Hoddge îmi raspunse ca hotarâsera urmatoarele: eu trebuia sa-i duc întâi pe Pongo si Marian pe insula, sa astept acolo câtva timp, pâna când cei doi vor fi patruns o bucata în adâncul ei, apoi sa ma înapoiez ca sa iau pe doamna de Valentini si pe Hoddge. Daca ar fi sa se întâmple ceva lui Marian si lui Pongo, ne ramânea noua posibilitatea sa ne punem la adapost si sa încercam eventual liberarea tovarasilor nostri.
N-avui încotro si primii propunerea, desi nu prea bucuros, caci numai gândul ca va trebui sa strabat de doua ori fluviul în care misunau crocodilii ma înspaimânta. Asa ca, cel mai bun lucru ce-mi ramânea de facut era sa ma culc pe marginea luminisului, în umbra unui tufis si adormii îndata.
Marian ma trezi.
Sarii în sus si ma apropiai împreuna cu el de Hoddge care si ridicase pluta, în asa fel ca ne fu usor s-o apucam si s-o ducem pe poteca.
Doamna de Valentini trebui s-o ia înainte, pentru ca Marian sa n-o piarda din ochi. Daduram de Pongo care ne vesti ca nici el nu observase nimic suspect. Dupa câteva minute întunericul se lasa brusc. Duseram pluta pâna la tarm si acolo îl daduram drumul pe apa. Pongo merse spre capatul dinainte, Marian se aseza în mijloc, Iar eu împinsei pluta în

larg, cu ajutorul batului lung de bambu pe care-l luasem.
Mai cu usorul, mai cu greul, izbutii s-o aduc la punctul de unde îi vazusem pe preotii focului scotând sampanul. Pongo sari jos si tinu pluta pâna îi veni si Marian în ajutor. Eu pasii acum mai spre mijloc si împinsei „vaporasul" înapoi, pe drumul pe care venisem.
Trebuie sa marturisesc ca am rasuflat usurat când Hoddge prinse capatul plutei si o tinu sa nu o a apa. Îi încarcai pe cei doi si în câteva minute ajunseram la destinatie.
Capitanul sari pe uscat si ajuta doamnei de Valentini sa se dea jos; eu coborâi cel din urma si cu ajutorul lui Hoddge trasei pluta din apa, pitind-o în niste tufe din apropiere. Aveam astfel posibilitatea sa fugim dupa ce ne vom fi îndeplinit sarcina.
Gasiram repede o poteca batatorita pe care porniram fara sa stam mult la gânduri. Dibuiram cu greu drumul caci luna nu se înaltase înca de ajuns pe cer ca sa lumineze desisul.
Pasind mai departe, vazuram deodata raspândindu-se înaintea noastra o lumina palida care sporea din clipa în clipa. Un luminis mic ni se ivi în fata, al carui capat de peste drum era hotarnicit de un zid înalt. Si de deasupra acestui zid cadea în jos o raza de foc din vârful unui turn: emblema preotilor.
— Veniti încoace! Auziram de lânga noi glasul lui Marian.
Statea cu Pongo în umbra unul palmier urias, care crescuse singuratic pe

marginea luminisului. Aici eram la adapost de priviri straine si puteam observa în liniste zidul înalt si turnul puternic.
— Ce facem acum? întreba doamna de Valentini nerabdatoare.
— Trebuie sa cautam sa trecem zidul. Mai întâi e nevoie sa ocolim templul ca sa ne dam seama de întinderea lui. Si pentru a face asta, cel mai bun lucru e sa ne atinem pe lânga zidul în umbra caruia ne aflam. Ah! Colo sus sunt preoti. Stati linistiti pe loc, caci nu ne pot vedea.
Pe coama zidului se ivisera patru fapturi care priveau tinta spre luminis. Noi ramaseram linistiti si vazuram cum dupa câteva minute paznicii de sus se pusera în miscare, la distanta unul de altul, pasind binisor de-a lungul zidului. Când nu-i mai vazuram, Marian sopti: „la drum!” si cu sarituri mari strabatu luminisul, îndreptându-se spre zid. Îi urmaram repede si ne opriram abia când ajunseram în umbra ocrotitoare a zidului înalt de vreo trei metri si format din blocuri mari de piatra.
— Asteptati aici, sopti Marian. Eu ma voi catara sus si voi privi dincolo de zid.
Fara sa astepte raspunsul nostru, începu sa urce cu bagare de seama. Se putea sprijini în crapaturile bolovanilor, astfel ca dupa câtva timp ajunse sus pe culme si înalta capul cu atentiune. Îi vazui tresarind usor, dar ramase linistit în pozitia lui, privind încordat spre interior.
Începusem sa-mi pierd rabdarea, când îl vazui tragând capul înapoi si venind repede jos.

— Dupa toate probabilitatile suntem acolo unde trebuie, ne sopti el.
— L-ai vazut pe Gabriel? întreba doamna Valentini, abia stapânindu-si emotia.
— Cred ca el a fost, desi l-am zarit numai o clipa si de la o departare destul de mare. Un convoi de preoti parasea tocmai turnul îndreptându-se spre o cladire scunda pe partea stinga. Îndaratul lor mergea un barbat înalt si subtire, îmbracat si el în vestminte galbene, dar cu capul în piept. Am vazut atunci o dunga alba si lata de-a curmezisul parului sau negru.
— El e, oh, el, el striga aproape, tânara femeie.. Domnule Farrow, trebuie sa trecem dincolo.
— Asa am si hotarât de fapt, zise Marian.
Înainte ca doamna Ellen sa poata raspunde ceva, Pongo sopti:
— Massers, tacere!
Pasi grei si apasati se auzira de dincolo de zid, apropiindu-se de locul unde ne aflam noi. În acelasi timp se auzi un zgomot de parca s-ar fi frecat una de alta bucati groase de piele. Si acum rasuna un soi de sforait care-l facu pe Pongo sa exclame încetisor:
— Tembo!
„Tembo” însemna elefant. Sa fi fost oare unul din legendarii elefanti albi, atât de cinstiti în Siam?
Din nou se auzi sforaitul, de data asta chiar deasupra noastra si când priviram în sus vazuram deasupra zidului o trompa uriasa, care lucea alb în lumina focului de pe turn. Cât de urias va fi fost animalul, judecând dupa marimea

trompei! Capul sau trebuia sa se înalte cu vreo trei metri deasupra pamântului, caci vedeam lamurit coltii râcâind coama zidului.
Deodata auziram scârtâitul unor porti grele si în aceeasi clipa Marian porunci:
— Pongo, sus! Ajuta celorlalti! Eu ramân la urma.
Negrul urca repede si peste câteva clipe statea cocotat pe coama zidului. Întinse în jos bratu-i urias, apuca mâna doamnei Ellen si o trase binisor spre el. La fel fui tras eu si Hoddge, în vreme ce Marian se catara prin propriile-i puteri.
— Repede în copac! porunci el. Elefantul ne va lua urma pâna la fluviu.
Sariram cu bagare de seama pe una din cracile uriase ale tamarinului si de acolo ne lasaram spre trunchiul îndepartat de zid cu vreo zece metri, apoi ne împartiram pe crengile ce porneau în forma de raze. Ramaseram linistiti si auziram dusmanul urias. Gonind dea lungul zidului. Dupa cum banuise Marian, ne luase urma pe unde venisem si în curând îi auziram trompeta în departare, la fluviu.
Acum aveam ragazul sa privim în interiorul zidului. La vreo treizeci de metri de noi se înalta turnul din vârful caruia lumina înca focul acela urias. La stânga lui se ridica o cladire întinsa, ceva mai scunda. În care stateau deschise o poarta mare si o usa mai mica.
— Sa intram pe usa cea mica! sopti Marian.
Nu se vedea nici un preot, astfel ca ne lasaram în jos de-a lungul trunchiului si

alergaram spre usa. Fara sa stam mult pe gânduri ne furisaram înauntru, unde domnea semiîntuneric si racoare. Ne aflam într-un gang îngust, care facea un cot spre dreapta la câtiva metri, în vreme ce pe stânga era închis de o perdea alba.
Marian se apropia de perdea si o dete putin la o parte. Eu stateam în spatele lui si puteam privi peste umarul sau în încaperea imensa care se ivise în fata privirilor noastre uimite. De jur-împrejurul peretilor ce luceau în sclipiri de aur erau însirate la distante mici blocuri dreptunghiulare de piatra, care purtau pe ele figura înalta de un metru a unui elefant din marmora alba. În fata fiecarei statui lumina un foc care învaluia cu razele sale aceste opere de arta. Caci erau într-adevar opere de arta. Elefantii erau sculptati în toate pozitiile pe care le luau în viata, cu un respect desavârsit pentru realitate: în trap, în galop, la pas, la atac, în cautarea hranei.
La dreapta, în planul din fund al încaperii dreptunghiulare, trona statuia unui elefant în marime naturala. Doua focuri puternice îl luminau si pareau sa dea viata minunatei opere de arta. Vazuram însa ceva ce ne facu sa ne dam înapoi speriati.
În fata acestei statui uriase stateau sase preoti în vestminte galbene, ridicasera bratele spre colosul de piatra si pareau sa implore ceva. Avui imediat simtimântul ca se rugau zeului lor sa le ajute sa puna mâna pe noi.
— Înapoi! porunci Marian, trebuie sa pornim de-a lungul gangului. Îndaratul

perdelei se afla încaperea mare a templului în care vom fi descoperiti imediat porni repede înainte, când, deodata rasuna îndaratul nostru un tipat sfâsietor:
— Gabriel, Gabriel al meu!
Doamna de Valentini facuse ce facuse si ajungând neobservata lânga perdea, privi înauntru. Si probabil ca în unul din preoti îsi recunoscuse sotul, caci abia scosese strigatul acela ca se si repezi în templu, ca o nebuna.
— Dumnezeule mare! scrâsni Marian, furios; ar fi trebuit sa fim cu bagare de seama. Acum sarcina noastra e de doua ori mai grea, daca nu chiar imposibila. Sa plecam repede, caci preotii vor întelege ca ne aflam în templu.
Cu sarituri mari porniram de-a lungul gangului. Dupa ce trecuram cotitura, ajunseram pe dinaintea mai multor usi, asezate la distante regulate în zid.
Marian se opri deodata, deschise una din usi, apoi disparu în încaperea dindaratul ei si ne striga:
— Veniti dupa mine!
Îl urmaram în graba si ne treziram într-o chilie strâmta, în care nu se aflau decât un culcus tare si o statuie mica asezata pe un piedestal scund; statuia înfatisa un elefant. Asa dar, chilia unui preot.
La un semn al lui Marian, Pongo se aseza de paza la usa. Prietenul meu pasi apoi spre ferestruica zabrelita si privi afara.
Trebuie sa scoatem zabrelele, sopti el. Colo jos se afla o gradinita. Vom avea astfel o iesire pentru caz de nevoie.

Haide, Robert si încercam sa scoatem gratiile.
Oarecum sovaitor pasii cu cutitul în mâna alaturi de Marian. Ne puseram pe lucru si dupa vreo douazeci de minute de munca încordata prietenul meu apuca gratiile si le împinse cu putere în afara, le trase apoi la loc, sprijinindu-le numai.
— Massers liniste! mormai Pongo, deodata.
Veniram lânga el si ne încordaram auzul. Pe gang se apropiau pasii mai multor persoane si se auzi un hohot de plâns. Doamna de Valentini era târâta fara îndoiala în vreo carcera.
Când pasii se pierdura în departare, Pongo crapa usa si privi afara, pe urma ne facu semne si iesi în gang.

V.
ÎN CARCERELE TEMPLULUI FOCULUI.

CU MULT ÎNAINTEA NOASTRA, abia putând fi recunoscuti în semiobscuritate, paseau preotii cu prizoniera lor. Din când în când auzeam plânsul tinerei femei, în vreme ce preotii o târau fara sa rosteasca un cuvânt.
— Mariane, îi soptii în ureche prietenului meu – sunt numai sase preoti. Daca izbutim sa-i facem nevatamatori, doamna Ellen va libera. Si poate ca si sotul ei.
— Da, raspunse Marian – ideea e buna. Spune-i tu lui Hoddge, eu voi vorbi cu Pongo.
Împartasiram în soapta camarazilor planul; apoi îl auziram pe Pongo mormaind:

— Massers, înainte!
Si cu sarituri de urias, totusi usoare, porni pe gang.
Noi îl urmaram cât mai repede si cu bagare de seama. Ajunseram din ce în ce mai aproape de grupul preotilor si când Pongo se afla la doar la câtiva pasi, ultimul preot se întoarse spre noi.
De spaima, eu ramasei aproape tintuit în loc... Era un european si de-a curmezisul parului sau negru se întindea o suvita lata, alba.
Gabriel de Valentini!
Îi facui un semn si... rezultatul fu ca scoase un tipat de alarma. Ca o pantera sari printre cei cinci preoti, o trase la dânsul pe sotia sa si porni în goana cu ea în gang. Preotii se oprira imediat si scoasera cutite lungi ascunse în vestmintele lor.
Dar înainte ca sa poata face ceva, Pongo se si afla printre ei si ca niste mingi usoare fura zvârliti de peretii din dreapta si din stânga gangului. Ramasera nemiscati la Pamânt, unul lânga altul.
— Domnule de Valentini!
— Striga Marian. Esti salvat. Haide!
— Gabriel, Gabriel! Auziram cu mult înaintea noastra glasul tinerei femei.
— Nu auzi, Gabriel? Ramâi pe loc!
Un râs ironic fu raspunsul, apoi Gabriel de Valentini racni cu glas cavernos câteva cuviinte într-o limba straina.
— Ce-a spus? întreba Marian.
— A strigat ca e harazita jertfei focului, raspunse capitanul Hoddge. Trebuie sa fi înnebunit.

— Sau poate ca preotii i-au dat sa bea ceva care i-a rapit memoria, îsi dadu cu parerea Marian. Repede, trebuie sa punem mâna pe el cu forta si sa-l luam cu noi. Uite-l colo!
La vreo douazeci de metri înaintea noastra nebunul o tragea cu furie pe sotia sa, care se zbatea din rasputeri.
— Massers, ce întâmplat? întreba Pongo, gâfâind.
— E nebun, trebuie sa-l prindem, dar sa nu-l omorâm, raspunse Marian.
— Ah, Masser nu curat la cap, Pongo face.
Ca o pantera se repezi uriasul înainte. Când ajunse la câtiva pasi de Valentini, nebunul deschise cu furie o usa, o împinse pe nevasta-sa înauntru si închise din nou cu putere canatul greu de metal. Zavorul fu tras, apoi vocea grozava racni iarasi, într-un hohot sinistru, câteva cuvinte.
— O târaste în carcera, striga Hoddge – trebuie sa spargem usa.
Pongo se arunca atunci cu toata puterea lui supraomeneasca în usa de metal; zavorul ceda, usa zbura din balamale si Pongo dadu buzna pe gangul care se ivi în deschizatura.
Îl urmaram repede si la vreo douazeci de metri în fata noastra îl vazuram pe Valentini care ducea în brate pe sotia-i lesinata.
Din nou vruram sa ne luam dupa el, Pongo însa se opri si ridica bratul. Ramaseram si noi locului, caci ne puteam încrede în Pongo. Uriasul scoase sulita lunga pe care o purta atârnata de o

curea la spate, tinti scurt, apoi zvârli arma grea cu toata puterea îndaratul nebunului.
— Pongo, ce-ai facut? striga Marian, speriat.
Dar Pongo râse si arata cu mâna înainte. În imediata apropiere a nebunului vârful sulitei se înfipse într-o piatra a zidului, coada scurta zbura înapoi de forta aruncaturii si izbi capul lui Valentini.
Nebunul se clatina, încerca sa se tie, dar genunchii îi se muiara încetisor si în cela din urma se întinse la pamânt.
Alergaram spre cele doua fapturi neînsufletite si în vreme ca Pongo îsi aseza la loc sulita, noi o ridicaram pe tânara femeie. Marian o lua în brate si facu semn lui Pongo sa-l ridice pe nebun.
— Poarta de grija sa nu tipe! îi sopti Marian.
Negrul încuviinta din cap.
— Hoddge, Robert, scoateti pistoalele! porunci Marian. Trebuie sa ne croim drum.
În pas alergator porniram pe gang înapoi. Eram hotarât sa culc la pamânt pe orice preot care ni s-ar fi pus în cale. Îndaratul meu alerga Marian cu doamna Ellen, apoi Pongo cu Gabriel Valentini si la urma venea capitanul Hoddge. Tocmai când ajunseram aproape de usa pe care o zdrobise Pongo, se auzira glasuri si pasi apropiindu-se.
— Sa intram pe cea dintâi usa! porunci Marian si imediat eu ma oprii si trasei zavorul unei usi de pe stânga.
— Hoddge, trage zavorul la loc! zise Marian si capitanul se executa fara

zabava.
Acum puteam rasufla în voie câteva clipe. Gangul în care ne aflam primea o lumina printr-o deschizatura mica din tavan.
Îndaratul nostru dadea navala acum o ceata întreaga de oameni. Nu banuiau probabil ca ajunseseram aici, atât de aproape de ei, caci trecura înainte fara sa se opreasca, scotând mereu strigate asurzitoare.
— A! Uite ca se si întorc! facu Marian. Înainte!
Galagia ce o faceau preotii care ne urmareau se apropia din nou. Porniram repede dea lungul gangului, care nu mai avea nici un fel de usa, din nenorocire. Totusi, dupa ce merseram vreo treizeci de metri, ne treziram deodata în fata unei usi. Lipii urechea de metalul ei, dar nu auzii nimic. Trasei încetisor zavorul si deschisei canatul cu bagare de seama. Un val de aer rece ma izbi în fata si un întuneric adânc se casca înaintea mea.
— Înainte, scoateti lampile! striga Marian.
La lumina lanternei mele vazui o scara larga, care ducea în jos. Coborâi linistit si-i auzii pe camarazi urmându-ma. Hoddge trase din nou doua zavoare pe dinauntru. Aerul devenea tot mai rece si dupa ce numarai douazeci de trepte ne treziram într-un gang scund, boltit, în care mirosea a umezeala si mucegai.
— De sigur ca preotii îsi închid aici prizonierii pâna îi ucid, zise Marian. Poate ca izbutim sa liberam pe câtiva, care ne vor da apoi o mâna de ajutor. Vezi vreo usa, Robert?

— Da, niste usi grele cu zavoare cât toate zilele.
— Deschide repede!
Hoddge, care îsi aprinsese si lampa lui, îmi ajuta sa trag zavoarele. Primele patru încaperi în care intraram erau goale. Apoi se sfârsi si gangul si ne întoarseram atunci spre partea cealalta. În cea dintâi încapere în care intraram daduram de o faptura care zacea pe un morman de frunze pe jumatate putrezite.
Când lumina lampilor noastre se îndrepta într-acolo, vazuram cu uimire ridicându-se o tânara fata. Duse mâinile la ochii si rosti câteva cuvinte, gemând. Hoddge îi raspunse cautând s-o mângâie si atunci fata îsi lua mâinile de pe fata si ne privi uimita si neîncrezatoare cu ochii ei mari si negri. Capitanul continua sa-i vorbeasca si în cele din urma începu si fata sa povesteasca, tot hohotind.
— Hm... facu Hoddge, când ea sfârsi, biata fata a fost aici o dansatoare de templu si a fost osândita la moarte din pricina unei greseli faptuite cu prilejul dansului sfânt. Peste trei zile urmeaza sa se execute osânda. Ea cunoaste binisor templul.
— Întreab-o când vin paznicii ei cu mâncarea!
— Numai odata pe zi, dimineata. Peste noapte suntem deci oarecum în siguranta aici. Ma strecor pâna sus si trag îndarat zavoarele.
Parasi încaperea în vârful picioarelor. Asteptam încordati si dupa câteva minute Hoddge se întoarse, râzând.

— Urla ca nebunii colo sus, zise el. Gangul e pustiu cu desavârsire. Am privit afara. Ce-ar fi sa fugim acum, folosindu-ne de faptul ca ei se sfatuiesc?
— Cred ca ar fi prea din cale afara de îndraznet, obiecta Marian. Dar tot e mai bine s-o facem acum, pâna nu apuca el sa sporeasca sentinelele. A! Doamna de Valentini se trezeste din lesin. Cu atât mai bine, voi avea mâinile libere.
— Gabriel! suspini tânara femeie, în vreme ce Marian cauta s-o linisteasca.
Acum parea sa se fi cumintit caci îsi saruta sotul lesinat pe care Pongo îl tinea da brat.
— Apoi se ridica si spuse ca e gata sa mearga cu noi.
— Atunci, sa pornim! zise Marian.
— Eu cu fata voi merge înainte, apoi vine Pongo, doamna Valentini, domnul Hoddge si la urma tu, Robert. Deci, cu Dumnezeu înainte!
Parasiram închisoarea bietei fete si urcaram scara de piatra. Marian asculta la usa, apoi o deschise si pasi în gangul îngust. Prin ferestruica mica din tavan patrundea vuiet. O muzica dedata rasuna, întrerupta în masura de tact prin lovituri de gong.
Tânara dansatoare spuse câteva cuvinte si Marian le talmaci:
Ei implora acum pe elefantul lor ca sa-i ajute sa ne prinda. Avem cel mai bun prilej de fuga.
Strabaturam repede gangul, Marian mai asculta la o usa de metal si pasi apoi în celalalt gang, unde Pongo îl ametise pe Valentini. Dansatoarea se repezi la o usa

si o deschise în graba. Dupa o clipa ne aflam într-o gradina mare, al carei aer caldicel era îmbalsamat de mireasma miilor de flori.
Fata spuse câteva cuvinte în soapta si Hoddge talmaci iar:
— Trebuie sa ne luam de mâna. Fata ma va calauzi la poarta care da spre fluviu.
Micul convoi se puse în miscare. Gradina era foarte mare si eu rasuflai usurat când vazui ivindu-se în cele din urma un zid înalt.
Fata spuse iarasi ceva si acum Hoddge îsi facu loc înainte prinzând lampa de buzunar. La lumina ei vazuram o usa îngusta si capitanul trase repede doua zavoare. Stinse apoi lampa si dupa scârtâitul balamalelor ne daduram seama ca deschisese usa.
— Cum veti trece usa, luati-o la dreapta, ne sopti el. Veti da de un chei unde se afla sampanurile. Zicând acestea, pasi cel dintâi prin usa.
O larma grozava rasuna afara. Un glas puternic striga cuvinte straine, întrerupte de înjuraturile capitanului, care ocara de zor pe cei care îl atacasera.
Marian înjura si el si-si facu loc înainte, dar Pongo fu mai repede. Mi-l arunca în brate pe Valentini lesinat, cu un: „Messer, tine!”, apoi îi mai auzii doar pasii si peste câteva clipe amuti glasul puternic al paznicului. Uriasul îsi facuse datoria.
— Ptiu, bata-i sa-i bata, înjura capitanul. Acum însa repede! A! Uite, prapadul s-a pornit!

Din fundul gradinii se auzii o larma salbateca. Tipetele paznicului îi purtasera pe „preotii focului” care se apropiau acum cu repeziciune. Din unele zgomote înabusite întelesei ca tovarasii mei ajunsesera într-un sampan. Fara sa stau mult pe gânduri îi târâii pe lesinat dupa mine si astfel trecui eu prin usita.
Acum începu si Valentini sa se miste. Rasfira picioarele si în acelasi timp începu sa racneasca. Cu siretenia unui nebun facuse asa dar pâna la sfârsit pe lesinatul. O clipa ramasei în încurcatura si tocmai ma gândeam sa-l las acolo în plata Domnului ca sa ma salvez cel putin pe mine, când simtii. O mâna trecându-mi peste umar; Valentini amuti pe data si cazu mototol la pamânt.
— Masser repede barca! sopti Pongo, ma împinse spre dreapta pe un chei îngust si-l ridica pe lesinat.
Peste câteva clipe eram cu totii într-un sampan; Pongo îl asezase pe Valentini pe fundul sampanului si îndrepta „vasul” spre larg. Curentul ne prinse, ne rasuci prora spre sud si când urmaritorii nostri ajunsera la portita din zid, noi eram departe, îndreptându-ne spre Bangkok.»

52
PREOTII FOCULUI

I.
ÎN CAPCANA.

«C-A O SAGEATA zbura sampanul nostru pe apa întunecata a Menam-ului, urma doctorul Bertram povestirea sa. (Vezi

volumul 51: „Aventurile echipajului Dox”). Îndaratul nostru se auzeau racnetele de furie ale preotilor focului, din al caror templu misterios l-am salvat pe Gabriel de Valentini.
Tânara dansatoare pe care o scapasem din carcera si oare, în semn de recunostinta, ne condusese la locul de ancorare al sampanelor, statea ghemuita lânga Marian si vorbea în soapta cu el. Deodata capitanul ne zise:
— Trebuie sa fim cu bagare de seama. Fata îmi spunea tocmai ca se afla pe aici undeva o capcana în care multe barci si oamenii lor si-au gasit moartea. Parerea mea e sa tinem mereu dreapta, ca sa nu ne împotmolim.
Pongo, care vâslea, mâna sampanul spre partea dreapta a fluviului, aproape de tot de tarm, astfel ca atingeam aproape frunzisul.
— Cred suntem în siguranta, zisei eu.
— Nu, raspunse Hoddge. Trebuie sa mai trecem de cotitura Menam-ului si sa lasam îndaratul nostru insula cu templul.
— Pongo, ce s-a întâmplat? Sampanul nostru facu brusc un viraj spre stânga. De-a curmezisul fluviului tâsni acum ceva spre malul stâng. Pongo scoase o exclamatie de uimire si lovi apa cu vâsla, dar nici forta lui supraomeneasca nu fu ne nici vreun folos fata de puterea misterioasa care smucea sampanul.
Dansatoarea, îngrozita, bolborosi câteva cuvinte pe care Hoddge ni la talmaci îndata.

— Cica asta duce în pestera, dupa cum spune fata. Sunt curioasa sa vad ce sa întâmplat acum.
Marian îsi facu loc prin partea dinainte a sampanului si deodata îl auziram strigând:
— O funie ne trage înainte. Desigur ca a fost întinsa de-a curmezisul fluviului, legata de tarusi si când noi am lovit-o, preotii n-aveau decât sa traga de ei ca sa ne prinda cum prinzi un peste cu undita. Uite-o ca a taiat-o Pongo, întoarce Sampanul!
Ordinul era însa de prisos, caci fara vâsle furam târâti într-un canal îngust, în care apa tâsnea cu furie. Toate sfortarile uriasului sa opreasca sampanul ramasesera zadarnice.
— La tarm! striga Marian.
Dar în aceeasi clipa, sampanul se izbi de o piedeca tare. Din pricina izbiturii puternice cazuram gramada, si înainte sa ne putem ridica, niste fapturi negre se aruncara asupra noastra, pe când în jurul nostru tâsnira lumini de faclii din tufisuri.
Preotii focului se repezira la noi si cu toate ca ne împotriviram din rasputeri, în scurta vreme furam învinsi si legati atât de iscusit încât abia ne puteam misca. Doamna Ellen si tânara dansatoare fura si ele legate în vreme ce Gabriel de Valentini fu ridicat pe sus si dus pe uscat. El era doar sfânt pentru acesti fanatici, din cauza suvitei albe din parul sau.
Cu o brutalitate fara seaman furam târâti spre tarm. Spre marea mea multumire,

observai însa ca Pongo lipsea. Se pricepuse el sa se puna la adapost în ultima clipa. Dar ma întristai apoi întrebându-ma cum va da de noi credinciosul negru, în templul misterios, în care gangurile se încrucisau ca într-un musuroi de cârtite.
Dusmanii nostri nu pareau însa sa-si dea seama de lipsa lui. Ne dusera repede printre tufe si deodata ne treziram la poarta prin care dadusera drumul elefantului alb, ca sa ne caute.
Poarta era larg deschisa si un cârd întreg, de preoti, toti învestmântati în galben – izbucnira în urlete de bucurie când furam târâti înauntru. Când însa cei din urma preoti trecura cu Valentini, lesinat, urletele de bucurie se transformara în strigate de furie salbateca. Se napustira atât de amenintator asupra noastra, încât credeam ca ne-a sunat ceasul din urma.
Deodata rasuna însa cu glas aspru, care, întrecând zgomotul asurzitor, striga câteva cuvinte si imediat bratele ridicate amenintator, se lasara în jos.
— Drace! scrâsni Hoddge, capetenia preotilor vrea sa ne predea elefantului alb. Nu-i prea e placut sa fi calcat în picioare.
— Asta auzit-o si eu odata, zise Marian. Oare sentinta asta atât de placuta va fi executata imediat.
— Nu, abia mâine seara.
— Atunci vom avea prilejul, poate, sa ne eliberam. Sa nadajduim ca vom fi închisi colo jos, unde am gasit pe mica dansatoare.

— În privinta asta n-a spus nimic. Banuiesc însa ca ne vor închide în asa fel, încât fuga va fi aproape cu neputinta.
— Vom vedea noi. Eu nu voi deznadajdui nici chiar în clipa când elefantul alb se va napusti asupra mea.
Pe când vorbeam asa, intre noi, furam târâti prin curtea templului si adusi în sala cea mare în care se aflau statuile elefantilor albi. De aci ne trasera la capatul încaperii, lânga statuia în marime naturala a unui pachiderm în marmora alba.
Ne trântiram la pamânt si deodata se ivi un preot înalt în fata focurilor care iluminau statuia. Avea chipul aspru, fioros si privirile cu care ne masura nu prevesteau nimic bun pentru noi. Dupa aceea începu un soi de predica, glasul lui era din ce în ce mai înflacarat, vorbea ca un actor bun si în cele din urma striga ceva înspre statuia înalta a zeului, Elefantul alb.
— Acum ne-a blestemat urât de tot, mormai Hoddge. Si zeului sau i-a cerut iertare pentru faptul ca i-am spurcat templul. Sângele nostru va trebui sa spele mâine jignirea adusa obiectului sfânt.
— Si eu care ma temeam ca ne vor arunca în foc, glumi eu, nadajduind sa-i fac curaj doamnei Ellen prin nepasarea de care dadea dovada. – Asta ar fi fost si mai neplacut.
— Vom fi zvârliti în foc dupa ce elefantul îsi va fi descarcat mânia asupra noastra, râse Marian. Dupa cât mi se pare mie, ei cinstesc în aceeasi masura elefantii si

focul. Asadar, n-are de ce sa-ti fie teama de flacari, draga Farrow!
— Nici de elefanti nu mi-e teama; îi vom trage noi pe sfoara, raspunse Marian, plin de încredere. Fii linistita, doamna Ellen, caci vom scapa cu siguranta.
— Dar bietul meu sot! suspina tânara femeie.
— Fireste ca-l vom lua si pe el. De data aceasta vom fi cu mai multa bagare de seama. Aha, se pare ca preotul a terminat cu blestemele sale.
Fanaticul slabanog lasase bratele în jos. Arata acum spre noi si dadu o porunca. Imediat furam ridicati si scosi din sala. Dar nu ne dusera, dupa cum ne asteptasem – în gangul îngust al carcerei, ci în curtea templului. În turnul cel lat, în crestetul caruia ardea înca focul, erau deschise câteva usite, pe care nu le observaseram atunci când patrunseseram în templu.
Erau chilii în adevaratul înteles al cuvântului, largi de vreo doi metri si adânci de trei. Fiecaruia din noi îi se dadu drept închisoare o încapere din acestea. Când cei doi preoti care ma duceau intrara în chilie, ma asezara jos lânga usa.
Nu eram deloc nelinistit, caci mai aveam ragaz pâna a doua zi seara, eram însa curios sa vad ce vor face acum cu noi. Preotii iesira afara si unul din ei începu sa rasuceasca o manivela din imediata apropiere a usii. Vazui atunci cu uimire coborând o poarta grea zabrelita, care închise intrarea. Zabrelele erau atât de groase, încât orice încercare de a le rupe

ar fi fost zadarnica. Si apoi mai eram si legat fedeles!
Deodata, celalalt preot se apleca, vâri mâna printre zabrele si-mi taia legaturile. Se ridica apoi repede si se dadu îndarat. Ma ridicai si eu, foarte mirat. De evadat n-as fi putut evada, caci zidurile erau din blocuri enorme de piatra, dupa cum ma putui încredinta la lumina facliilor purtate de câtiva preoti.
Trecusem cu vederea însa viclenia si cruzimea preotilor focului. Trebuia sa înduram chinuri de moarte înainte de a fi sosit clipa executiei.
Peste drum de celulele noastre se afla un stâlp gros care purta pe el un sirag de cercuri de fier. În aceste cercuri îsi înfipsera acum preotii facliile lor, în asa fel ca atât curtea, cât si celulele noastre fura viu luminate. Pe urma se carabanira repede.
Curtea ramase pustie. Ce se va întâmpla acum?
ÎI strigai încetisor pe Marian si primii imediat raspuns. El se afla în celula alaturata de a mea si în acelasi timp, se strigara pe nume si ceilalti tovarasi de suferinta: doamna Ellen, Hoddge si mica dansatoare.
— Stie Dumnezeu ce si-au pus în gândi mormai capitanul. Degeaba nu ne-ar fi luminat ei atât de solemn. Ce vrei?
Dansatoarea striga ceva cu glas sugrumat de spaima.
— Zice sa ne retragem în fundul celulelor, talmaci Hoddge, caci e vorba sa vina îndata diavolul. Ha, ha, pe asta as vrea sa-i vad si eu, zau asa!

— Uite-l ca si vine din dreapta, colo! raspunse Marian, cu seriozitate. Dati-va repede înapoi, fata are dreptate.
Din fundul întunecos al curtii venea o umbra alba, uriasa. Crestea tot mai mult, se apropia din ce în ce si deodata se ivi în lumina facliilor... diavolul, adica uriasul elefant alb. Adulmeca spre celulele noastre, apoi scoase un sunet de trompeta si se napusti spre usa celulei mele. Sarii imediat cât mai în fund si ma lipii de perete.
Dar trompa uriasa se si vârâse printre gratii si dibui dupa mine. Era un exemplar urias, cu trompa de vreo doi metri. Si sarpele acesta alb ajunse acum numai la o jumatate de metru de mine. Ma lipii si mai mult de piatra tare si fara voie îmi chircii trupul. Monstrul sufla necajit, apoi îsi retrase trompa si pasi greoi spre celula alaturata. Îl prevenii imediat, cu glas tare, pe camaradul meu si în aceeasi clipa auzii pe Marian înjurând cu necaz. Statea si el lipit de zid si monstrul sufla cu furie spre el. Îi strigai repede doamnei Valentini la ce trebuia sa se astepte si sa nu se înspaimânte. Dar, dupa câteva clipe, ea scoase un tipat, apoi gemu:
— Oh, Dumnezeule; la ce chinuri ma supun!
— Liniste, doamna Ellen, liniste, te rog! O preveni Marian, îngrijorat. Monstrul nu te poate ajunge. Preotii vor sa ne înfricoseze ca sa ne moaie, dar gândeste-te ca pâna acum te-ai aratat curajoasa. Gândeste-te si la sotul d-tale, pe care vrem sa-l salvam.

— E prea grozav!se vaita femeia.
Curând capitanul dadu drumul unei înjuraturi neobisnuit de lungi si eu rasuflai usurat. Acum doamna Ellen scapase de dusmanul grozav. Si cu toata situatia serioasa nu ma putui opri sa nu zâmbesc închipuindu-mi-l pe capitan în clipele acelea.
În cele din urma auzii un cuvânt de ramas-bun adresat de Hoddge elefantului. Acum venea Ia rând dansatoarea, dar ca nu scoase nici un tipat. De sigur ca mai vazuse astfel de reprezentatii cu alti prizonieri.
Fara sa-mi dau seama, facui un pas înainte, ma dadui însa îngrozit înapoi când monstrul alb se ivi deodata iarasi înaintea celulei mele. Ca un fulger se repezi trompa lui înauntru, dar eu ma si aflam lipit de zid, si dupa ce sforai necajit câteva clipe, pleca, ducându-se din nou la Marian. Si inteligentul dusman se plimba de la unul la altul, sâcâindu-ne mereu.
Prietenul meu propuse în cele din urma sa ne ghemuim la pamânt, lânga peretele din fund al celulei, caci atunci elefantului i-ar veni si mai greu sa ne ajunga si am putea încerca sa dormim. Dar, desi eram sfârsiti da oboseala, nu puturam atipi, deoarece sforaitul enervant al „sfântului” ne împuia urechile si gândul ca a doua zi aveam sa fim calcati în picioare de el ne preocupa mereu.
Situatia noastra era aproape disperata Daca am fi avut pistoalele „Parabellum” n-am fi sovait sa pornim la lupta împotriva gardianului. Nostru, patruped.

Dar preotii ne golisera buzunarele si asezasera continutul lor la picioarele elefantului de piatra.
Tocmai când ma pregateam din nou sa încerc a atipi cu orice pret, îl auzii pe Marian strigând aproape speriat:
— Dumnezeule, Pongo! E nebun!
Sarii în picioare si ma apropiai de gratii, fara sa ma mai gândesc la primejdie. Si vazui atunci faptura uriasa a prietenului nostru negru strabatând ca o sageata curtea templului si disparând în marea sala a elefantilor.
Speriat ma uitai în juru-mi si vazul matahala alba dând buzna... Dar nu spre Pongo, ci spre mine, dupa cum observai în ultima clipa.
Niciodata în viata mea nu sarisem îndarat atât de repede, dar cu toate astea trompa uriasa ma atinse si-mi rupse o bucata mare de stofa din haina. Trebui sa se multumeasca cu atât deocamdata.
Îl auzii pe Marian râzând de înjuraturile pe care le adresasem elefantului.
— Da, Robert, zise el – trebuie sa fii întotdeauna cu bagare de seama. Bine ca nu ti s-a întâmplat nimic.
— Mariane, spusei eu – probabil ca Pongo ne cauta în templu si va cadea cu siguranta în mâinile preotilor.
— Nu cred sa fie asa. O fi observat el când am fost încarcerati aici. De fapt nu-mi pot închipui ce cauta în sala, dar am deplina încredere în Pongo. Va face el ce trebuie.
Deoarece trompa monstrului care se tot balabanea printre gratii începuse sa ma enerveze. Îi dadui un pumn zdravan, ceea

ce nu doar rezultatul ca elefantul mugi furios si se repezi cu toata puterea în grilaj. Datorita acestui fapt, vârful trompei se mai apropia de mine cu câtiva centimetri si nu ma putui împotrivi ispitei sa-i mai dau un pumn.
— Bravo! striga Marian de alaturi. Da-i de lucru! Îl vad pe Pongo care se furiseaza acum afara din templu. Minunat... are armele noastre. A! acum s-a catarat pe copacul cel mare din mijlocul curtii templului... Pacat... elefantul pare sa-l fi observat totusi de data asta...
Într-adevar, „prietenul" meu alb îsi trase brusc trompa, facu stânga împrejur si se napusti spre copac. Se opri lânga trunchiul acestuia, ridica trompa si adulmeca prin frunzisul bogat. Daca i-ar fi dat în gând sa-i alarmeze pe preoti cu trompeta sa, atunci Pongo al nostru ar fi fost cu siguranta descoperit.
Dar elefantul alb parea sa nu-l fi mirosit. Eu eram mirat din cale afara de misterul acesta si as fi ramas asa pâna la urma daca Marian n-ar fi izbucnit în râs, spunând:
— Pongo e un om si jumatate! Fara îndoiala ca si-a frecat trupul cu vreo buruiana care-l împiedeca pe elefant sa-l miroase.
La asta nu ma gândisem, dar acum îmi lamurii atitudinea inteligentului animal. Si dupa ce se încredinta ca nu e nimic suspect în copac, se întoarse si veni dea dreptul spre celula mea. De sigur ca nu uitase cei doi pumni pe care i dadusem.
— Nu-l mai întarâta, ma sfatui Marian – caci altminteri va zdrobi în furia lui

grilajul, oricât de trainic ar fi el.
Recunoscui ca prietenul meu avea dreptate, asa ca ma întinsei iarasi la pamânt, ma întorsei cu fata la perete si adormi. Acum eram linistit stiindu-l în apropiere pe Pongo cu armele noastre.

II.
EROISMUL LUI PONGO.

MA TREZII ABIA A DOUA ZI dimineata, si când ma întorsei pe partea cealalta, elefantul dadu buzna iarasi la gratii si încerca sa ma înhate cu trompa. Ma lipii atunci din nou de perete.
— Buna dimineata, Robert, îi auzii pe Marian, râzând – din gesturile simpaticului nostru paznic îmi dau seama ca te–ai trezit.
— Da, asa e, raspunsei. M-am miscat putin, trezindu-ma. Numai de-am scapa odata de pachidermul asta!
Uitai pentru moment de primejdia prin care treceam si admiram monstrul cu ochii naturalistului. Nu vazuserati înca pâna atunci un exemplar ca acesta. Era înalt de peste trei metri, coltii lui minunati aveau pe putin câte un metru si jumatate si restul trupului nu era nici el mai prejos, un adevarat animal preistoric.
— Ei, de ce-ai ramas atât de tacut? întreba Marian. Probabil ca îl admiri? Ai dreptate, dragul meu, caci pe lânga ca are dimensiuni neobisnuite, culoarea lui e atât de minunata cum nu cred sa mai întâlnim vreunul ca el. Stii doar si tu sa cei mai multi asa-zisi elefanti „albi” sunt

adesea numai exemplare nedesavârsite, galbui. Acesta însa e un albino veritabil.
— Albino sau ne-albino, îsi dadu cu parerea Hoddge – mie mi-ar placea sa nu-l mai vad colo afara. Sau sa ne dea ceva de mâncare preotii nostri. Ori poate cred ca nu mai avem nevoie de nimic înainte de a trece în lumea cealalta?
— Fii fara grija, vom mai mânca înca multa vreme, râse Marian. Eu cred ca pâna diseara vom fi liberi. Caci atunci vor deschide cu siguranta celulele noastre si Pongo îsi va face datoria. Sst! Vin preotii!
O fluieratura ascutita se auzi dinspre intrarea templului si elefantul alb se ridica supus din genunchi, se întoarse si se aseza sub copacul în care se cocotase Pongo.
Cinci preoti iesira din templu, fiecare tinând în mâna o strachina, si venira spre noi. Era carne de cocos cu orez, mâncare obisnuita în tot sudul Indiei – cât se ponte de bine preparata. Înfulecaram cu pofta si când ni se mai dadu si câte o cupa cu vin de palmier, deveniram chiar foarte recunoscatori dusmanilor nostri.
Dupa plecarea acestora, dansatoarea ne spuse, prin mijlocirea capitanului – ca fiecare prizonier e îngrijit bine înainte de a fi executat.
Paznicul nostru înversunat fu si el hranit cu trestii de zahar si patru preoti adusera un butoi întreg cu apa, din care avea sa-si potoleasca setea. Si dupa ce se satura se întinse lânga trunchiul copacului urias, închise ochii si adormi.

— Pacat... acum am putea evada, zise Hoddge – daca n-ar fi pacatoasele astea de gratii.
— Asa e, o mica piedeca, râse Marian. Dar, s-asteptam pâna diseara, ca s-or deschide ele.
Dansatoarea spuse câteva cuvinte. Capitanul ne talmaci:
— Aha! La vreun ceas dupa apusul soarelui, curtea va fi iluminata si grilajele noastre vor fi ridicate. Restul va fi lasat pe scama elefantului..
— Ba eu cred ca de rest se va îngriji Pongo, râse Marian.
Timpul trecu repede si doamna Ellen scoase o exclamatie, când, deodata, se facuse dupa-amiaza – preotii se ivira din nou si ne adusera niste fructe minunate care astâmparau foamea si setea. Ne simtiram mai înviorati, cu toate ca în celulele noastre domnea o caldura de iad.
Trecu si dupa-amiaza si soarele apuse brusc. Paznicul nostru neînduplecat, care trebuia sa-si ia acum sarcina calaului, statea înca sub copacul în frunzisul caruia se ascunsese Pongo.
Peste un ceas se va ridica grilajul si atunci vom fi pierduti, daca Pongo nu va gasi un mijloc de salvare. Trebuie sa marturisesc ca îngrijorarea începuse sa cam puna stapânire pe mine.
Deodata tresarii îngrozit. Un zgomot usor se auzi în fata celulei mele si Pongo sopti grabit:
— Massers, ia repede armele!
Statea lipit de grilaj si-mi strecura armele si o parte din continutul buzunarelor

mele. Dupa ce îmi revenii din înmarmurire, soptii:
— Pongo, fereste-te de elefant! Ce vrei sa faci când grilajurile vor fi ridicate?
— Pongo nimic face, raspunse el. Pongo facut de pe acum. Când grilaj ridicat, Massers alearga repede spre zid. Urca în copac mare. Pongo ajuta mai departe.
Spunând acestea, se furisa spre celula vecina. Îmi dadui seama de asta auzind exclamatia de bucurie a lui Marian.
Deodata se aprinse deasupra noastra, în crestetul turnului, focul acela pe care-l mai vazuseram. Lumina cazu si în curtea templului. Zarii atunci pe prietenul nostru negru furisându-se ca o fantoma spre copacul în a carui umbra disparu. Elefantul alb nu se misca.
Deodata se stârni însufletire în sala cea mare a templului. Faclii numeroase îsi aruncau lumina prin usa larg deschisa si în acelasi timp, se înalta spre cer un cântec înabusit, amestecat cu lovituri de gong..
— Aha, uite ca începe! zise Hoddge. Bine c-avem cel putin armele noastre, acum n-au decât sa pofteasca.
— Vezi sa nu faci vreo nechibzuinta, ma preveni Marian. Desigur ca Pongo a înlaturat pe elefant. Sa-i urmam sfatul si sa fugim spre zid îndata ce se vor ridica grilajurile. Capitane, spune te rog asta dansatoarei!
Hoddge vorbi cu fata, apoi zise:
— Ceea ce ma mira e ca preotii n-au observat înca disparitia lucrurilor noastre. Sunt doar în vazul lor, la picioarele elefantului de piatra.

— Poate ca o socotesc drept o minune, fu de parere Marian. Asculta cum mai racnesc mirati si îngrozitii.
Cântecul monoton din templu fu întrerupt de urlete salbatice, apoi larma se potoli si vocea rece a capeteniei preotilor se auzi lamurit pâna la noi. Vorbi câtva timp, apoi rasunara strigate vesele, urmate de un cântec de triumf.
— Spunea ca zeul a luat armele la el ca sa dovedeasca prin asta cât de placuta i-ar fi jertfirea noastra. Uite, acusi o sa înceapa reprezentatia, zise Hoddge.
Intrarea templului fu închisa de o usa uriasa cu gratii si cu o portita pe unde iesira sase preoti cu faclii aprinse, pe care Ie înfipsesera în stâlpul din fata celulelor noastre. Alergara apoi îndarat în templu, usa fu zavorita si capetenia preotilor, care statea acum înauntru, lânga usa cu gratii, facu un semn în sus, spre turn. Atunci grilajurile celulelor noastre se ridicara, scârtâind.
Elefantul alb parea sa cunoasca zgomotul acesta, caci începu sa scoata sunete de trompeta. Era însa grozav de nervos si nu se misca de lânga copac.
— Massers, alearga repede! Se auzi glasul lui Pongo.
Grilajurile se ridicasera de vreun metru. Iesiram repede afara si alergaram spre zid.
Acolo se afla copacul urias, de pe care patrunseseram în templu cu prilejul primei noastre vizite.
Eu priveam mereu cu coada ochiului spre elefant,... dar pachidermul dadea din

trompeta înfuriat, ramânând însa nemiscat lânga copac.
Preotii izbucnira în racnete de furie când vazura minunea asta. Nu era însa nici o minune, caci când îl vazui acum pe elefant dintr-o parte, observai ca se lupta îndârjit sa se îndeparteze de copac dar... picioarele dindarat îi erau legate de trunchi... Pongo luase din templu niste frânghii groase, care se aflau lânga statuia uriasa din marmora alba si izbutise sa lege de copac pe elefant pe când acesta dormea.
Ajunseseram la copac si Marian ne striga:
— Robert, tu vei urca cel dintâi si-i vei ajuta doamnei Ellen si dansatoarei. Apoi vine capitanul. Eu voi astepta pe Pongo, care mai sta acolo în copac. Poate ca nu vrea sa coboare înca, deoarece elefantul e întarâtat la culme.
Ma catarai repede si dupa câteva clipe, doamna de Valentini si dansatoarea erau lânga mine.
— Urcati pâna la zid! striga Marian în sus. De sigur ca Pongo cunoaste vreun drum pe care elefantul alb nu ne poate ajunge, când preotii îl vor taia funiile.
Doamna Ellen si mica siameza se catarara pe o craca trainica pâna la zidul lat si se oprisera pe marginea lui. Eu ramasesem pe craca mea si la fel facu Hoddge, care se ivi lânga mine.. Tineam neaparat sa vedem ce avea de gând sa faca Pongo.
Portita din grilajul mare al templului fu deschisa si un preot alerga repede spre

elefantul legat. Agita o sabie lunga, ca sa poata taia funia dintr-o lovitura.
Ajunsese aproape de tot de pachidermul întarâtat si vru sa treaca alaturi de el, dar monstrul alb era orbit de mânie. În liberatorul sau nu vazu decât un dusman, se napusti asupra lui si într-o clipa, îl ridica în sus ca pe un fulg, în timp ce preotul racnea cât putea. Îi izbi apoi cu putere de pamânt si cu o furie de nedescris, zdrobi trupul care nu mai era decât un cadavru.
Preotii din sala izbucnira în urlete de turbare. Ca si noi, ei îsi dadura seama imediat ca eram salvati, caci pentru moment nimeni nu putea cuteza sa se apropie de elefantul întarâtat si fara aceasta urmarirea era zadarnica.
— Minunat! exclama Marian de sub copacul nostru. Numai de-ar veni odata Pongo! Nu era deloc nevoie sa ramâna în copac. Acum e cât se poate de primejdios pentru el sa coboare.
— Drace! facu Hoddge. Uite ca iese afara capetenia preotilor. Sa vezi ca el va libera elefantul.
Preotul înalt si slabanog parasise templul si pasi linistit spre pachidermul legat. Tinea în mâna un cutit scurt, întinse bratele spre elefant si începu sa-i vorbeasca cu blândete. Si într-adevar, monstrul alb paru ca se potoleste.
— Hm... chestia devine neplacuta, sopti Hoddge. Pongo e pierdut si pe noi ne va înhata de asemeni pachidermul.
— Ah, Dumnezeule! striga Marian triumfator. Probabil ca Pongo a banuit asta. El stia ca un singur om ar cuteza ca

libereze pe elefant. Si pe acest om l-a facut nevatamator acum.
Când preotul ajunsese numai la câtiva pasi de elefant, Pongo îsi dadu drumul jos ca un sarpe, se furisa pe lânga colos si se ivi peste o clipa în fata capeteniei. Înainte ca acesta sa poata scoate un strigat, se si afla în pumnii uriasului. Pongo îsi arunca pe umeri trupul lesinat si alerga spre copacul în tare ne aflam noi.
— Bravo! exclama Marian. L-a luat ca ostatec. Acum repede la zid, eu îi voi lua povara din spinare.
Prietenul meu sari pe craca de mai jos. Iar noi ne daduram drumul spre zidul pe creasta caruia ne asteptau doamna Ellen si dansatoarea. Peste putin veni si Marian si imediat dupa el Pongo, care ducea pe cel lesinat.
— Repede jos, Massers! sopti el. Porneste la pluta!
Îndaratul nostru se auzira racnete de furie. Abia acum îsi revenisera preotii din spaima lor si printre crengile tamarinului, îi vazul iesind în cârduri din templu facând un ocol mare în jurul elefantului legat. Marian îmi dadu un ghiont si repede ma lasai în jos pe partea din afara a zidului.
Apoi alergai în fruntea celorlalti, de-a lungul potecii cunoscute, ajunsei repede în luminisul de unde zarisem pentru prima oara turnul de foc si gasii repede potecuta care ducea la apa.
În curând ajunsei la fluviu, cautai câtva timp în tufisuri si gasii în cele din urma pluta. În vremea asta venira si ceilalti

Marian hotarî ca sa transport întâi pe doamna Ellen, dansatoarea si Hoddge, apoi sa ma întorc si sa-l iau pe el, pe Pongo si pe ostatec. Ne grabiram, caci urmaritorii se apropiau. Si dupa ce trecui odata fluviul, debarcându-i pe însotitorii mei, vazui la înapoiere ivindu-se luminile facliilor pe poteca îngusta care pornea din luminis.

Marian nu scapase nici el din vedere lucrul acesta si slobozi într-acolo câteva gloante. Urma o tacere de câteva clipe, apoi însa racnetele reîncepura cu si mai multa furie.

Ajungând pe insula, strigai încetisor pe prietenul meu si imediat, el sari pe pluta.

— Mai tine-o o clipa la tarm, îmi sopti el, caci Pongo trebuie sa mearga încet. L-a asezat în fata pe preot, drept scut, si adoratorii focului nu cuteaza sa se apropie. A! Uite-l! Asa, acum da-i drumul binisor! Eu voi veghea, iar la caz de nevoie voi mai slobozi un glontisor.

Pongo, care statea la capatul plutei, tinea drept scut pe preotul lesinat, astfel ca tovarasii lui nu cutezara sa arunce dupa noi cutite sau sulite. Trecuram cu bine fluviul si debarcaram pe partea cealalta.

Sa ne retragem în luminisul în care preotii au facut groapa cu capcana, propuse Marian. Cunoastem bine tinutul si vom petrece restul noptii în deplina siguranta. Ca si ieri, vom face si acum de paza cu schimbul, dar de data asta nu la cotitura unde a întâmpinat Robert aventura cu sarpele, ci chiar aici la fluviu. Mâine vom începe tratative cu preotii; sunt încredintat ca nu vor sovai o

clipa sa ni-l dea pe domnul de Valentini în schimbul capeteniei lor.

III.
TRADAREA PREOTILOR.

DEOARECE NU MA SIMTEAM DELOC OBOSIT, luai asupra mea prima veghe.
Deodata mi se paru ca se aud niste zgomote pe fluviu; era un fel de plescait, dar nu cum îl fac crocodilii sau pestii mari, ci în tact regulat, ca loviturile de vâsle.
Ma apropiai de tarm si privii încordat suprafata apei. Zgomotele încetara acum si eu ma aplecai cât mai jos, ca sa pot descoperi, eventual, umbra vreunei barci.
Dar nu vazui nimic.
Dupa câtva timp auzii din nou plescaitul regulat de mai înainte si-mi spusei ca nu putea fi decât o barca ce lupta cu curentul fluviului. Dar, dupa cum socoteam eu, zgomotul venea de la cel putin cincizeci de metri spre rasarit.
Devenii cam nelinistit, când deodata plescaitul înceta. Probabil ca sampanul se oprise pe malul unde ma aflam eu. Puteau fi cel mult opt barbat, caci un sampan obisnuit nu era în stare sa duca mai mult. Ma gândii ca auzisem în doua rânduri plescaitul acela suspect, ceea ce însemna ca debarcasera mal multi oameni!
Când îngrijorarea mea ajunse la culme, îl vazui venind pe Hoddge. Îi spusei repede despre ce era vorba; dar el ma linisti, spunând ca preotii ar avea prea mare respect pentru armele noastre, ca sa-

ncerce sa ne atace. Pe de alta parte, din pricina întunericului n-ar putea tinti bine cu armele lor.
Mai vorbiram câteva minute, apoi pornii spre luminisul unde dormeau camarazii, afara de Pongo, care statea lânga foc si veghea si el la siguranta noastra.
Bunul urias îmi povesti ca auzise zgomote suspecte în tufisurile din jurul luminisului: si de aceea se luase hotarârea sa ramâna si aici cineva de paza.
Îl trezii pe Marian si-i împartasii constatarile mele. Era si el de aceeasi parere cu Hoddge, ca n-am fi deloc primejduiti, chiar daca preotii focului ne-ar împresura în numar mare, caci eram aparati cit se poate de bine prin ostatecul ce-l aveam. Afara de asta, paznicul din luminis va observa imediat o încercare de navala. Si pentru ca Marian se culca din nou linistit, îngrijorarea mea disparu.
Dupa ce ma încredintai ca prizonierul nostru era bine legat, ma întinsei lânga prietenul meu si adormii îndata.
Dupa doua ceasuri, Pongo ma trezi. Urma sa faca de paza lânga focul din luminis, în vreme ce Marian îl va schimba pe Hoddge. Ma asezai pe vine si în vreme ce aruncam vreascuri în foc, ascultam cu încordare în jurul meu.
Auzii iarasi cum printre sunetele cunoscute ale gânganiilor si animalelor mici se amestecau zgomote misterioase. Se deosebeau lamurit fosnete în tufisuri, ca si cum niste trupuri si-ar fi facut loc prin ele.

Îl strigai încetisor pe Pongo. Credinciosul negru se trezi imediat si asculta cu încordare în noapte.
— Este dusman, Massers! sopti el.
Vrui sa-i fac un semn Iui Pongo, dar uriasul stia el singur ce trebuia sa faca. Îl trase pe prizonier spre dânsul si-i lipi de gâtlej cutitul de spintecat rechini. Asta era singura aparare împotriva unui atac viclean al preotilor.
— Aha, începe reprezentatia! zise Hoddge, care se trezise la zgomotul facut de Pongo si-si dadu seama îndata de situatie. Daca preotii s-ar arata, voi putea începe tratativele cu ei. Pacat numai ca Farrow e la fluviu, caci el ar fi în masura sa puna cele mai bune conditiuni. Caci e limpede ca preotii vor sa ne traga pe sfoara.
— E de la sine înteles ca nu trebuie sa liberam capetenia decât atunci când îi vom fi pus la adapost pe Valentini, zisei eu si de aceea cred ca cel mai nimerit lucru e sa facem schimbul abia mâine, la lumina zilei.
— Asta ar fi cam peste un ceas, raspunse capitanul.
— Ce s-a întâmplat, domnilor, întreba d-na Ellen care se trezise. Gabriel e aici?
— Nu, dar va veni îndata, o mângâiai eu.
— Dupa cât se pare, preotii sunt în jurul nostru.
— O, Doamne! exclama tânara femeie, vesela. Atunci totul se va...
Deodata rasuna din tufisuri o chemare plina de dor:
— Ellen, scumpa mea Ellen!
Tânara femeie sari în sus ca împinsa de un resort, privi aiurita în jurul si întinse

bratele.
— Tine-o! îi strigai lui Hoddge care se afla mai aproape de ea.
Dar înainte ca englezul sa poata face o miscare, chemarea din tufis se repeta si doamna Ellen se repezi spre locul de unde venea glasul.
— Ramâi aici, e o cursa! strigai eu dupa dânsa, dar se vede ca bucuria o orbise pe biata femeie.
Dupa câteva clipe se facuse nevazuta printre crengi si dupa alte câteva clipe scoase un tipat salbatec de spaima, la care îi raspunse un hohot de triumf scos din mai multe piepturi. I-au redat memoria, ceea ce noi nu puteam prevedea, zise Hoddge. Numai de-ar, veni acum Farrow, caci cred ca a auzit...
— Si poate ca le cade preotilor în mâna, îi curmai eu vorba, îngrijorat.
Capitanul clatina însa capul.
— Din hohotele acelea de râs si-o fi dând el seama ca preotii sunt aici si va fi cu bagare de seama. Aha, prizonierul nostru a deschis ochii! Ia sa stau nitel de vorba cu dumnealui!
Preotul statea linistit în strânsoarea lui Pongo, care-l tinea de ceafa. Când privii spre el, ochii sai alunecau tocmai la taisul lat al cutitului care îi amenda gâtlejul, în sus spre paznicul sau si ramasera atintiti pe chipul grozav al prietenului nostru. Si cu toata stapânirea de sine de care dadea dovada, trasaturile lui aspre tresarira de spaima. Se reculese repede, întoarse capul si ce privi cu raceala.
Hoddge începu sa-i vorbeasca.

Preotul asculta linistit, apoi închise ochii ca si cum ar chibzul si raspunse dupa aceea prin câteva cuvinte.
Hoddge se întoarse spre mine, stralucind de bucurie.
— Se învoieste sa fie schimbat cu cei doi soti, zise el. A admis si conditia ca schimbul sa se îndeplineasca cu toate masurile de siguranta pentru noi.
— Hm! facui eu, banuitor. Trebuie sa chibzuim bine cum sa ne aparam împotriva unei tradari. Spune-i ca Marian nu trebuie sa fie atacat când l-oi striga eu acum, caci n-as vrea sa-mi iau singur raspunderea. Hoddge vorbi cu prizonierul si acesta striga o porunca, la care i se raspunse din tufis.
— Totul e în regula zise capitanul. Farrow poate veni linistit.
Ma ridicai sa-l strig pe Marian, când îl vazui ivindu-se în fata mea.
— Stateam îndaratul tufisului acela, zise el. Nu m-as fi lasat prins si nici vazut daca nu m-as fi încredintat ca numai prin tratative cu capetenia am putea ajunge la tinta. Draga Hoddge, te rog sa-i spui urmatoarele: Preotii trebuie sa se retraga si la ivirea zorilor, sotii Valentini sa fie adusi de un numar de paznici. Pornim atunci la drum cu prizonierul si mergem pâna la coliba „sfântului fluviului”. Acolo cred ca vom gasi repede un sampan care sa ne duca la Bangkok. Paznicii ne vor urma cu cei doi soti si schimbul va avea loc abia în ultima clipa. Daca admit asta, ne putem socoti salvati.
Capitanul vorbi câtva timp cu prizonierul, apoi acesta striga ceva pe

limba lui spre tufis si imediat se stârni acolo însufletire. Fara voie traseram pistoalele afara, dar observaram ca zgomotele se îndepartau spre fluviu. Ceea ce însemna ca preotii focului se retrageau. Hoddge îsi freca mâinile, multumit.

— S-a facuti zise el. Peste o jumatate de ceas vin trei paznici cu cei doi soti. Au însa ordinul sa-i ucida pe loc daca vom face ceva capeteniei. Schimbul o sa se îndeplineasca la coliba, batrânului siamez. Uf! zau nu credeam sa izbutim atât de curând si atât de bine cu treaba asta grea.

— Nu te bucura prea repede, îl sfatui Marian. Eu unul am presimtirea ca dusmanii nostri pun la cale vreun siretlic. Linistit voi fi abia atunci când vom fi trecut granita Siamului împreuna cu sotii Valentini.

— Ce tot vorbesti d-ta! facu Hoddge. Ar însemna, sa ma trezesc cu toata banda în spinare mai târziu daca nu vom încheia pace durabila, cu ei.

— De asta ma si tem si-mi pare foarte rau. Dar te-as sfatui sa parasesti si d-ta Siamul daca nu te împiedeca nimic.

— Hm! râse Hoddge, atât de aproape de izbânda si sa fiu cuprins de gânduri negre!

— Eu sunt deplin încredintat ca totul va iesi bine si ca voi putea ramâne linistit în casa mea plutitoare.

— Ti-o doresc din toata inima, raspunse Marian, dar am o presimtire ca aventurile noastre n-au luat înca sfârsit pe aici. Si

de obicei presimtirile nu ma însela niciodata.
— Ei, draga Farrow, te pricepi de minune sa linistesti pe cineva, zisei capitanul, jumatate serios, jumatate în gluma. Dar nu face nimic, chiar daca se va dovedi ca ai dreptate, voi parasi casa si ma voi muta la Singapore sau în Sumatra. Am stat destul în Siam.
În vremea aceasta se lumina brusc de ziua si aproape în aceeasi clipa se ivira pe poteca ce ducea dinspre fluviu în luminis, trei preoti care aveau între ei pe cei doi soti legati fedeles. Preotii aveau cutite lungi în mâna si dupa mutrele lor era lesne de ghicit ca n-ar sovai o clipa sa se foloseasca de ele daca prizonierii ar încerca sa fuga.
Doamna Ellen mergea clatinându-se printre fapturile acelea negre, în vreme ce sotul ei o învaluia cu priviri îngrijorate si pline de dragoste.
Prizonierul nostru adresa câteva cuvinte lui Hoddge si capitanul se ridica imediat.
— Preotul ne cere, talmaci englezul, sa pornim îndata la drum, pentru ca schimbul sa se îndeplineasca cât mai repede. Cei trei paznici cu prizonierii vor ramâne mereu la oarecare departare îndaratul nostru. Daca vreunul din noi va dispare vor considera faptul drept o cursa ce li se întinde si vor ucide imediat pe sotii Valentini!
Uriasul negru taiase legaturile de la picioarele preotului si–l trase în sus. Cu mâna stânga îl apuca de brat, iar cu dreapta tinea pregatit cutitul lui grozav. Se aseza în fruntea cetei noastre si porni

în directia care ducea în locul unde se afla coliba „Sfântului fluviului”.
Gasiram îndata poteca lata pe care o croisem când venisem încoace si mergând grabiti n-avuram nevoie decât de un ceas pâna s–ajungem la coliba singuratica. Dansatoarea alerga înaintea mea si ma bucurai ca nu fu luata în seama de capetenie.
Dar, spre surprinderea mea, „Sfântul” nu era de vazut si toate chemarile noastre ramasera zadarnice. În schimb, pe malul Menam-ului se afla un sampan mare. Ne priviram nedumeriti, dar prizonierul nostru zise câteva cuvinte pe care Hoddge ni le talmaci:
— Sampanul a fost adus încoace de preotii focului ca sa putem porni fara întârziere la drum. Capetenia propune sa luam loc în sampan si sa ne pregatim de plecare. El ramâne cu noi si la un semn al lui, preotii de pe marginea luminisului vor elibera pe sotii Valentini, în vreme ce capetenia va merge si el spre ai lui. Prizonierii se vor întâlni asadar în mijlocul raristei. Sunt de parere ca putem primi fara grija propunerea asta, caci îi avem în mâna cu armele noastre.
Marian chibzui câteva clipe apoi scoase pistolul.
— Da, încuviinta el – putem primi. Pongo, tu vei vâsli, Robert, tu te asezi în fata, fata lânga tine; noi doi, Hoddge, vom sta mai spre capat, iar cei doi soti vor putea lua loc la mijloc. Spune-i preotului, draga capitane, ca suntem întelesi.
Englezul vorbi cu prizonierul în vreme ce noi sariram în sampan. Întâmplator

aruncai o privire pe chipul capeteniei si surprinsei o lucire de triumf în ochii sai.
Îi atrasei atentia lui Marian si urmarea fu ca examinaram cu bagare de seama podeaua sampanului, daca nu cumva fusese instalata acolo vreo capcana, care sa ne dea prada crocodililor dupa ce vom fi înaintat putin pe fluviu. Dar nu gasiram nimic.
Marian, care trebuia sa dea semnalul pentru schimb, masura înca-odata cu privirea pe preot, care sustinu în liniste aceasta privire. Apoi se uita cu atentie la grupul de la capatul luminisului, sotii Valentini cu cei trei paznici ai lor – dar deoarece nici acolo nu se arata nimic deosebit, ridica mâna în cele din urma.
Imediat, paznicii taiara funiile de la mâinile celor doi soti, iar Pongo facu acelasi lucru prizonierului nostru. Acesta strabatu îndata luminisul si noi strigaram protejatilor nostri sa vina cât mai repede. Mâna în mâna, cu chipurile stralucitoare, ei începura sa alerge spre noi.
În mijlocul luminisului se întâlnira cu capetenia, care se dadu în laturi si-i privi rece. Doamna Ellen se cutremura dar sotul ei o trase repede mai departe. Capetenia preotilor îsi iuti deasemenea pasii. Fu însa mai repede de picior si apucase sa dispara îndaratul tufelor, când sotii Valentini mai aveau înca vreo câtiva metri, pâna la sampanul nostru. Abia acum puturam sa ne dam seama cât de vicleni si primejdiosi erau potrivnicii nostri.

Cei doi soti ramasera brusc locului si expresia lor râzatoare deveni neînsufletita si automatizata. Pareau ca nici nu aud strigatele noastre nerabdatoare, în schimb îsi dusera repede mâinile la ceafa ca si cum i-ar fi întepat ceva acolo. Apoi se auzi dintre tufe glasul fostului nostru prizonier care striga câteva cuvinte poruncitoare.
Gabriel de Valentini înhata atunci pe sotia sa, se întoarse si o trase cu sine. Zadarnic racneam dupa el, rugându-l sa se înapoieze imediat. Si când ne ridicaram ca sa ne luam dupa ei, zburara din toate tufele sageti si cutite cu duiumul.
— Sa plecam! racni Hoddge. I-au nimerit pe sotii Valentini cu sageti otravite din tuburi de sulfat. E otrava care aduce uitare. Sa plecam repede, altminteri ne asteapta aceeasi soarta.
Probabil ca Pongo îsi daduse singur seama de primejdie caci înca înainte ca Hoddge sa-si fi sfârsit vorba, începu sa vâsleasca cu toata puterea. Curentul îi veni în ajutor si ca o sageata zburaram din apropierea primejdioasa a preotilor focului.
Câteva minute ramaseram tacuti, împietriti aproape de întorsatura pe care o luasera lucrurile. Apoi capitanul mormai o înjuratura în lege si zise:
— Am facut treaba de minune. Vroiam sa-i ajutam tinerei femei si când colo am dat-o si pe ea în mânile preotilor. Al dracului de bine am mai lucrat.
— Da, raspunse Marian – la asta nu m-as fi asteptat.

— Dar ia spune, capitane, ce i-a strigat preotul lui Valentini?
— Sa-si ia nevasta si sa vie imediat la el. Îi numea „Chakri”, un nume vestit în istoria Siamului.
— E foarte bine ca cunoastem numele acesta. Cred ca ne-am îndepartat de ajuns acum.
— Pongo, sa oprim pe malul drept.
Uriasul negru îndrepta imediat sampanul la dreapta spre un trunchi urias si gaunos care se afla pe jumatate în apa si ne apropiaram de tarm.
— Asa! facu Marian. Trebuie sa coborâm si sa alergam îndarat prin padure, caci vor, pazi fluviul cu strasnicie. Vom trage sampanul pe uscat si-l vom ascunde în tufe.
— Minunat! exclama prietenul meu deodata. Toti tântarii Siamului se pare ca si-au dat întâlnire aici. Hm... un mars prin padure cu valul lasat pe fata nu va fi prea placut.
Dar Pongo ne salva si din situatia aceasta. Pitiseram bine sampanul si uriasul începu sa croiasca o poteca cu cutitul sau enorm. Strabatu astfel vreo douazeci de metri si noi îl urmaram cu greu, caci valurile amenintau sa se sfâsie de crengile ce ne stateau în fata. Când Pongo se opri si rupse dintr-o tufa niste frunze galbui, grase.
— Massers freaca! zise el râzând si începu el însusi si se frece pe fata.
Erau frunze la fel cu acele din mlastinile Sumatrei, care ne aparau împotriva întepaturilor veninoase ale tântarilor. Ne

frecaram de ele si puturam sa ne vedem de drum fara valurile care ne încurcau.

IV.
DIN NOU LA „TEMPLUL FOCULUI”

DUPA O JUMATATE ORA DE MERS spre nord, Hoddge se opri deodata.
— Domnule Farrow, zise el – nu suntem pe tarmul cel bun. Coliba sfântului se afla pe malul celalalt.
— Dar ce, draga Hoddge, ai de gând sa vizitezi pe sfânt?
— Pai... de acolo trebuie sa pornim spre luminisul care da spre bratul fluviului unde se afla crocodilii.
— Nu crezi ca preotii vor pazi cu mai multa strasnicie tocmai drumul acesta? Eu sunt încredintat ca pe acolo nu vom izbuti sa strabatem cu nici un chip. Am ales într-adins malul acesta. Vom înainta acum spre nord pâna vom avea în spatele nostru insula pe care se afla Templul focului, vom strabate apoi Menam-ul pe o pluta din bete de bambu si vom patrunde pe acolo în desisul insulei. Poate vom izbuti, chiar, sa ajungem în portul sampanelor si de aci în templu.
— Mare noroc am avut ca preotii n-au prins pe mica dansatoare, zisei eu. S-ar putea ca ea sa mai cunoasca si alte ganguri secrete prin care putem patrunde în interiorul templului.
Capitanul vorbi câtva timp cu fata. Noi ne uitaram la ea si vazuram ca la început pare îngrozita, apoi însa, dupa ce se codi câteva clipe, începu sa vorbeasca cu însufletire. Capitanul facu o mutra

mirata, apoi îngândurata si în cele din urma ne lamuri:
— Dansatoarea crede ca din portul sampanelor nu vom putea patrunde în templu, deoarece paza trebuie sa fi fost întarita acolo. Si la capatul de nord al insulei, unde vrei sa ajungi d-ta, d-le Farrow, salasluiesc o groaza de tigri, care nu cred sa ne întâmpine cu prietenie. Care va sa zica, nici pe acolo nu se poate. Numai pe partea de rasarit ar fi cu putinta sa debarcam, caci acolo se gasesc plantatii mici de orez pe care le cultiva preotii. S-ar afla însa si acolo capcane despre care nici fata nu prea stie multe. Si deoarece nu putem strabate tinutul acela decât noaptea, fireste ca va fi foarte primejdios, caci sunt si multi serpi cobra prin plantatiile de orez. Ei, ce zici de asta?
— E cât se poate de bine, râse Marian.. Trebuie sa ne întoarcem neaparat la templu, daca nu cumva vrei, poate, s-o lasam pe tânara femeie în mâinile acestor preoti fanaticii, Aha, te vad clatinând capul. Nici nu se putea altfel. Ramân ca si pâna acum la parerea mea, ca sa debarcam la capatul de nord, caci peste zi tigrii ne vor lasa în pace.
— Cu siguranta ca în partea aceea nu vor fi sentinele si preotii nu vor banui ca venim pe acolo, deoarece se vor bizui pe tigri. Stii si d-ta ca fiarele acestea nu se prea dau la om daca nu sunt întarâtate sau daca nu se întâlnesc brusc cu el.
— Sa presupunem ca vom izbuti sa ne croim drum printre fiarele acelea. Trebuie

sa ne grabim însa daca vrem sa ajungem acolo pe lumina.
— Totusi, vreau sa fac un popas la coliba „Sfântului”, starui Marian. Sunt încredintat ca preotii l-au înlaturat. Sa speram ca mai e în viata, caci am neaparata nevoie de el.
— Dar cum vrei d-ta sa treci Menam-ul?
— Cu o pluta îngusta. Deoarece vreau sa-l trec singur, am trebuinta numai de câteva bete de bambu pe care Pongo mi le va procura la repezeala.
Negrul se puse din nou pe lucru si ne croi drum prin desisul încâlcit.
Dupa câtva timp de mers, Marian comandai oprirea. Trebuia sa ne aflam cam prin dreptul colibei „Sfântului” si Pongo cauta imediat câteva bete trainice de bambu, în vreme ce noi taiaram trestii subtiri.
Pluta îngusta fu repede gata, apoi uriasul nostru croi o poteca larga spre fluviu în jos, de care ne desparteau vreo douazeci de metri numai.
În timp ce eu si Hoddge tineam mereu sub observatie luminisul si tufisurile înconjuratoare, Pongo si Marian împinsera pluta pe fluviu. Prietenul meu sari pe ea, negrul o îndeparta de la tarm si cu ajutorul vâslei improvizate, Marian o mâna în directia luminisului.
Ajunse cu bine, sari jos si trase pluta pe mal, apoi îsi lasa pe fata valul aparator de tântari, privi cu încordare în jurul sau si pasi spre coliba batrânului.
Când mai fu doar la doi metri de ea, se întoarse brusc pe jumatate si cu pasi mari, dar mereu în zigzag, alerga spre o

tufa mare din fundul luminisului. Peste o clipa disparu printre crengi, pe urma se stârni miscare în frunzisul sclipitor si Marian se ivi iarasi, tragând dupa el un trup neînsufletit, care purtai vestmântul galben al preotilor focului.
Râse spre noi facându-ne semne si zvârli la pamânt, în fata colibei, trupul neînsufletit, dupa care se facu nevazut înauntrul acesteia. Peste câteva minute iesi cu Mongkut, „Sfântul". Îi sprijinea pe batrân si imediat îmi dadui seama ca preotii focului îl legasera zdravan, caci abia putea misca picioarele.
În fata colibei, cei doi barbati se asezara jos si Marian vorbi mult si staruitor batrânului, care, dupa cum stim, cunostea la perfectie limba engleza. Mongkut asculta cu atentiune si încuviinta din cap, apoi spuse si el ceva, aratând spre coliba. Marian se ridica si disparu înauntrul ei. Peste câteva minate se înapoia tinând în mâna doua obiecte mici, pe cât se parea, rotunde, le arata batrânului, care încuviinta din cap, dupa care Marian vârî obiectele în buzunar. Strânse apoi mâna batrânului, multumindu-i, se vede, calduros, caci „Sfântul" zâmbea si dadea mereu din cap. În urma, Marian se întoarse, ridica pe lesinat si-l duse la tarm. Acolo îi scoase de la brâu doua obiecte, unul lung si îngust si altul mic, pe care le vârî de asemeni în buzunar, împinse pluta în apa, o tinu cu o mâna si cu cealalta rostogoli trupul preotului lesinat pe betele de bambu, urca apoi si el si mâna pluta, care se afundase acum mult sub

greutatea ce sustinea. Începu sa vâsleasca si curând se facu nevazut din fata privirilor noastre.
În cele din urma, Marian se ivi pe poteca îngusta pe care o croise Pongo si ne striga vesel:
Puteti merge înainte, totul e în ordine. Acum îi vom elibera cu siguranta pe sotii Valentini. Dar mai întâia trebuie sa-mi iau ramas-bun drela Mongkut Fara el, toata excursia noastra ar îl fost zadarnica poate.
Îsi facu loc printre crengi pâna la tarmul fluviului, îl saluta cu mâna spre batrân. Acesta ridica bratele în semn de binecuvântare si clatina capul. Marian se retrase apoi imediat.
— Se poate ca sentinela pe care am rapus-o eu sa fie schimbata – zise el si n-ar trebuie sa ma vada nimeni. La drum, prieteni, pâna a nu se înnopta trebuie sa fim în Templul focului. Veniti, va voi povesti totul în drum. Sa începem cu preotul focului. Dumnealui vroia sa-mi sufle o sageata dintr-aia veninoasa, dar a facut o miscare gresita si atunci l-am observat. Prin faptul ca am sarit spre el în zigzag, sageata si-a gresit tinta si înainte ca sa poata vârî alta în teava, l-am si înhatat. I-am pus apoi îndarat la brâu arma primejdioasa ca sa-l pot trage afara mai lesne din tufis. Când i-am luat-o dupa aceea, ati vazut si voi.
— Armele acestea sunt minunate, zise Hoddge. Înainte ca victima sa-si poata da seama, e pierduta pentru vecii-vecilor.
— Da, în cazul când te folosesti de sagetile astea pe care mi le-a dat

Mongkut, zise Marian si scoase la iveala o cutiuta. Ele sunt muiate într-o otrava care ucide pe loc.
— Drace! De unde o fi luat „Sfântul” astfel de arme ucigatoare? se mira Hoddge. Nu face de loc impresia unui om periculos.
S-a folosit de ele în repetate rânduri, când a fost amenintat de oameni sau animale. Si mi-a cedat cutia cu draga inima când i-am spus ca se poate sa am nevoie de ea.
— „Sfântul” m-a încredintat ca orice fel de animal, afara de pachidermi – e paralizat imediat daca otrava patrunde în sânge. Dar, ia te uita, astelalte sageti sunt mai de soi.
Scoase cutia cealalta si urma:
— Aici e leacul pentru acei care si-au pierdut memoria.
— Iata, într-adevar, ceva minunat! exclama englezul.
Apoi, merseram un ceas întreg în tacere, pâna ce Marian se opri deodata si zise:
— Cam pe aici trebuie sa se desparta Menam-ul si bratul care curge spre rasarit scalda insula preotilor focului. Sa înaintam cu bagare de seama pâna la mal ca sa ne încredintam.
— Dar unde l-ai lasat pe preot, draga Farrow? întreba Hoddge încetisor.
— Era înca în nesimtire când am parasit pluta. L-am asezat în mijlocul ei, am luat vâsla cu mine si apoi am lasat pluta în voia apei. Daca va avea noroc, se va trezi la Bangkok.
În acest timp ne strecuraram printre tufe spre fluviu, Dupa câteva minute lucea în

fata noastra, printre crengi, apa Menam-ului.
La o comanda a lui Marian, ne întinseram în pamânt si ne târâram înainte cu bagare de seama. Când puturam cuprinde cu privirea fluviul, ne daduram seama cât de bine socotise Marian. Tocmai înaintea noastra serpuia spre rasarit bratul larg al Menam-ului, unde vazuseram pe preoti hranind crocodilii.
Câtva timp iscodiram pe insula dar nu puturam descoperi nimic. Ne retraseram cu aceeasi bagare de seama si ajunseram iar pe poteca ce ducea spre nord.
— Acum trebuie sa mai mergem vreo doi kilometri în sus, zise Marian – apoi ne vom putea construi o pluta si s-o punem pe apa. Suntem cinci persoane, asa ca va trebui s-o facem trainica. Ba trebuie sa socotim sapte persoane caci nadajduiesc sa-i luam si pe sotii Valentini.
Porniram la drum dea lungul potecii înguste. Dupa vreo douazeci de minute, prietenul meu se opri si ne zise:
— Cred ca ne aflam la locul cu pricina, Pongo, avem nevoie de bete de bambu trainice. Noi vom aduna trestii. Ne trebuie cel putin douazeci de bete si înca patru vâsle. La lucru!
O jumatate de ceas munciram de zor. Pongo adunase betele de bambu, noi taiaseram trestii si când pluta fu complet gata, Marian zise multumit:
— Cred c-am facut fot ce-a fost omeneste cu putinta. Acum vom încerca sa strabatem fluviul. Pongo si Hoddge vor vâsli, iar eu si cu tine, Robert, vom tine

sub observatie insula cu armele în mâini. Daca se arata vreo santinela, trebuie s-o împiedecam sa dispara.
Cu bagare de seama ne strecuraram prin brâul de padure care ne despartea de fluviu. Când ne aruncaram privirile spre insula, vazuram iarasi ca Marian nu se înselase nici de data aceasta, caci nici nu era nevoie sa vâslim, ci doar sa cârmim cum trebuie ca sa ajungem la capatul de nord al insulei.
Nimic nu se clintea acolo. Timp de o jumatate ora nu slabiram din ochi tufisurile, dar nu zariram nici o miscare suspecta, Marian sopti ceva lui Pongo care începu imediat sa croiasca un drum printre tufe. Ridicaram pluta pe muche si izbutiram s-o aducem la mal.
Abia când trecuram dincolo si pitiram pluta în desis, rasufla în voie. Caci acum nu ne mai ameninta nici o primejdie din partea preotilor; în schimb aveam sa ne temem de tigri.
Ne daduram curând seama de numarul lor mare. Patrunseseram o bucata mica în padure si daduram de o poteca pe al carei pamânt moale erau întiparite cu duiumul urme de fiare.
Porniram în graba pe poteca îngusta si plina de balarii. Pongo se pusese în frunte si înainta fara zgomot, ca o pisica.
Peste un sfert de ora se ivi deodata în fata noastra un zid înalt din blocuri de piatra înnegrite de vreme, pe care îl mai vazuseram odata de cealalta parte a templului. Ajunsesem la destinatie.

V.

— OPRITI! COMANDA MARIAN. Sa ne sfatuim mai întâi ce e de facut. Dupa cât pot socoti eu, e cam pe la amiaza. Domnule Hoddge, întreab-o pe dansatoare ce fac preotii de obicei la ceasul acesta al zilei?
Capitanul vorbi câtva timp cu tânara siameza, apoi ne talmaci:
— De regula la vremea asta preotii obisnuiesc sa faca o rugaciune în templul lor. Numai în împrejurari deosebite, cum ar fi acum, de pilda, când i-au luat prizonieri pe cei doi soti, fac o procesiune în curtea templului trecând prin fata elefantului alb. Prizonierii fac si ei parte din cortegiu. În general are loc apoi o jertfa seara, în sala cea mare ai templului.
Marian chibzui câtva timp, apoi zise:
— Îmi pare rau, dar trebuie sa asteptam aici pâna diseara. Acum nu putem întreprinde nimic.
Deodata se lovi cu mâna peste frunte.
— Totusi, striga el, aproape vesel – lucrul principal îl putem rezolva acum. Hoddge, întreab-o pe dansatoare unde si cum îsi petrec vremea preotii dupa rugaciunea de amiaza. Si în primul rând unde a vor duce pe doamna Ellen care e si ea acum lipsita de memorie.
Dupa ce discuta cu dansatoarea, capitanul raspunse:
— Dupa slujba de la amiaza preotii se retrag în chiliile lor. Prizonierii sunt tinuti de obicei în pivnita sau în celulele din curtea templului, pe care le cunoastem si

noi. Dar doamna Ellen nu mai e socotita acum drept prizoniera deoarece si-a pierdut memoria. Ea va capata o celula alaturi de sotul ei, caci dânsul e – ca sa zicem asa – descoperitorul ei. Asa dar, cei doi soti vor ramâne mereu unul lânga altul.
— Minunat! exclama Marian. Atunci, trebuie sa ma urc neaparat pe zid chiar acum.
— Doamne sfinte! striga Hoddge. Ce ai de gând sa faci? Doar nu putem întreprinde nimic înainte de apusul soarelui.
— Gresesti, raspunse Marian, râzând. Tocmai acum e momentul sa pun la cale izbânda noastra.
— Ramâneti linistiti jos si asteptati–ma! Am gasit în sfârsit drumul cel bun. Pongo, tu trebuie sa îngrijesti de mâncare.
Negrul încuviinta din cap, iar Marian se catara cu îndemânare pe zidul înalt si în curând îl pierduram din ochi. Dupa câteva clipe însa reaparu si–l striga pe urias:
— Pongo, vin doi paznici spre zid. Trebuie sa–i rapui fara zgomot. Sa nu–i ucizi, însa, caci ne–ar putea sluji ca ostateci. Vino repede! La câtiva pasi de noi, un copac urias îsi întindea crengile deasupra zidului si ne împiedica sa–i vedem pe cei ce veneau, dar eram în acelasi timp noi la adapost de privirile lor.
Marian si Pongo, care se catarasera pe zid, se facura nevazuti în frunzis. Un fosnet slab se simtea sus, de parca cineva ar fi încercat sa–si faca loc printre crengi, apoi aparu Pongo ducând trupul

neînsufletit al unui preot. Îndaratul sau venea Marian cu un altul. Le daduram drumul celor doi în jos spre noi, apoi coborâra si dânsii.
— Acum sa-i legam si sa le punem si câte un calus în gura, zise Marian, multumit. Mai târziu, însa, trebuie sa-i dezbracam de vestmintele astea galbene caci am nevoie neaparata de ele. Draga Robert, vom îmbraca hainele lor si vom lua locul celor doi preoti pe cresta zidului. Asa vom putea sa ne dam seama cum stau lucrurile si sa faurim un plan hotarâtor.
— Ai dreptate, încuviintai eu – ideea e minunata. Dupa cum vad, cei doi preoti sunt cam de statura noastra, iar rasele sunt destul de largi ca sa acopere hainele noastre.
Îi dezbracaram pe lesinati, Pongo îi lega si le vârî câte un calus în gura, în timp ce noi ne traseram peste cap rasele galbene. Dupa ce ne puseram si turbanele lor galbene, eram gata echipati.
— Asa cum suntem nu vom atrage atentia, zise Marian. Si de unde sa banuiasca preotul cel mare, capetenia – ca ne-am si întors?
Când ajunseram sus, iscodiram cu privirea câteva clipe de jur-împrejur. Ne aflam de desuptul turnului fortului, dar din fericire nu era nici o fereastra spre partea aceasta. Nici în curticica ce despartea zidul de turn nu se afla nimeni.
— Minunat, sopti prietenul meu, acum vom merge spre stânga si curând vom putea vedea ce se petrece în curtea mare a templului.. Auzi cântecul acela slab?

Cu siguranta ca sunt înca în procesiune. Binisor înainte!
Peste putin vazuram curtea mare a templului. Elefantul alb fusese dezlegat de copac si bagat, de sigur, în grajdul lui. Preotii, vreo cincizeci la numar, faceau înconjurul curtii. Mergeau doi câte doi si cei doi Valentini paseau imediat dupa capetenia preotilor, care se afla în fruntea alaiului.
Toti mergeau ca capul în jos, ceea ce era spre binele nostru, caci nu ne puteam teme ca vom fi descoperiti înainte de timp. Cântau o melodie ciudata si veneau dea dreptul spre locul unde ne aflam noi.
— Ce prilej minunat ar fi acum! sopti Marian. Cine stie unde vor fi închisi peste noapte cei doi sotii. Dac-as fi sigur ca prizonierii vor ramâne linistiti, as îndrazni...
— Pentru numele lui Dumnezeu, Mariane – îl întrerupsei eu – ce vrei sa faci? Doar nu-i putem scoate din cortegiu.
— Fireste ca nu, dar ar putea iesi singuri. Da, voi cuteza, totusi. Tu tine pistolul pregatit si fii cu ochii în patru! Daca va fi nevoie, împusca pe oricare va cauta sa retie pe cei doi soti. Sa tragi în genunchi caci nu vreau sa ucidem pe nimeni. Asa, fii cu bagare de seama!
— Dar bine, Marian... mai încercai eu sa-l retin.
Prietenul meu clatina însa capul cu atâta hotarâre încât nu mai spusei nimic.
Scosei revolverul si luai la ochi pe cei doi preoti care mergeau îndaratul sotilor Valentini. Privind cu coada ochiului spre Marian, vazui ca el trase de la brâu teava

de suflat pe care o luase paznicului de la coliba „Sfântului”. Apoi deschise una din cutiile date de Mongkut si scoase din ea doua sageti. Vârî prima în teava si o duse la buze.
Convoiul preotilor mai era la vreo trei metri de noi. Ce avea de gând sa faca Marian? Sa-i omoare pe capetenie? Dar atunci nu-i vom putea scoate pe sotii Valentini, caci vor refuza sa ne urmeze, vazându-ne în vestmintele acelea galbene, în care ne vor lua si pe noi drept preoti ai focului.
Auzii o suieratura... Marian suflase prima sageata. Vârî repede o a doua pe teava si dupa câteva clipe auzii iar suieratura.
Privii cu încordare spre capetenie, dar el pasea linistit înainte. În schimb, cei doi Valentini tresarira, ridicara capetele, privira uimiti în jurul lor si-si trecura cu mâna peste frunte ca si cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc. De abia acum îmi dadui seama de planul îndraznet al lui Marian. El le redase memoria. Sagetile erau muiate în contraotrava.
Marian ma privi zâmbind, ascunse repede teava de suflat si scoase si el revolverul. Îsi dadu jos turbanul galben si-mi facu semn sa procedez la fel.
Atunci, privirea doamnei Valentini cazu asupra noastra, ea se poticni si deschise gura, dar Marian îi facu un semn atât de poruncitor ca sa taca încât Ellen apleca iar capul si pasi înainte. Sotul însa, se parea ca nu-si da seama ce se petrece. Traise prea mult lipsit de memorie si fusese scos din noaptea aceasta numai pentru câteva clipe, ca s-o atraga în

cursa pe sotia sa. Acum redevenise om, o vazu pe sotia lui iubita lânga el si întinse bratele:
— Ellen!
Marian trase atunci. Cei doi preoti care mergeau îndaratul sotilor Valentini se prabusira la pamânt. Capetenia se întoarse, alerga spre prizonieri si duse mâna la buzunarul rasei sale. Dar glontul meu îl trânti în tarâna. Începu sa strige la porunci, însa deoarece gloantele lui Marian culcara la pamânt alti doi preoti, se produse o panica de nedescris în rândurile celorlalti. Se dadura înapoi si cei din urma alergara spre templu, de sigur ca sa ia arme.
— Repede sus la noi! striga Marian. Valentini, fa-ti curaj! Sunteti salvati!
Gabriel Valentini se dovedi a fi un barbat energic si cu sânge-rece. Deoarece statea cu sotia sa tocmai dedesubtul nostru, îmi fu lesne sa ma las în genunchi si sa-i întind bratul. Si în vreme ce Marian urma sa traga asupra preotilor care se mai aratau îndârjiti, eu smucii sus întâi pe doamna Ellen, apoi pe sotul ei.
— Acum sa dam fuga la camarazi! zise prietenul meu. Robert, ia-o înainte, eu va voi acoperi.
Scoase al doilea pistol si trimise înca un glont în curtea templului. Eu alergai repede si când ajunseram îndaratul turnului puturam rasufla în voie câteva clipe.
— Ai facut bine ca ai tras în capetenie îmi zise Marian, caci acum le lipseste un conducator energic. Asa, aici sunt prietenii nostri. Repede jos!

Pongo o lua în primire pe doamna Ellen, în vreme ce noi, barbatii, coborâram singuri.
— Acum îndarat la fluviu! porunci Marian. Eu voi merge în frunte, Robert în coada. Dar repede, caci trebuie sa le-o luam înainte. Cu siguranta ca vor veni cu sampanuri, deoarece stiu ca numai pe apa putem scapa.
Dupa un mars obositor pe caldura aceea înabusitoare, ajunseram în sfârsit ia fluviu. În toata graba pluta fu pusa pe apa si dupa câtva timp luptam din rasputeri împotriva curentului puternic al Menam-ului. Strabatusem abia jumatate de drum când rasunara strigate salbatice îndaratul nostru. Din spre miazazi veneau în goana sase sampanuri încarcate cu preoti în vestminte galbene.
— Trebuia sa-i împiedecam cu orice pret sa ne ajunga si asta n-o puteam face decât împuscându-i la rând. Nu trebuia sa mai cadem înca-odata în mâinile acestor fanatici.
— Voi vâsliti înainte! striga Marian. Eu voi încerca sa-i tin la distanta cu ajutorul gloantelor. Cred ca va fi de ajuns daca le voi gauri sampanurile.
Puse în mâna lui Valentini batul cu care vâslise el pâna atunci si fostul prizonier începu îndata sa loveasca apa de zor. Marian lua pusca de pe umar, tinti si trase doua gloante.
Urmaritorii nostri izbucnira în racnete de furie. Aruncai repede o privire îndarat si vazui ca primul sampan se asezase dea curmezisul fluviului. Cele doua urmatoare se ciocnira de el.

— Celor doi vâslasi din, stânga le-am împuscat vâslele din mâna – râse prietenul meu. Acum l-am întârziat putin si pe de alta parte vor cauta sa fie cu mai multa bagare de seama în continuarea urmaririi.
— Minunati exclama capitanul, cu însufletire. Esti un adevarat maiestru.
— Nu e el cine stie ce, raspunse Marian, cu modestie. Acum, însa, mai departe!
— A! auziti? O barca cu motor pare sa vie din spre nord. O fi politia.
De dupa un cot al Menam-ului, la vreo suta de metri de noi, se ivi o barca cenusie. Într-unsa se aflau trei fapturi în hainei kaki. Pluta noastra le atrase luarea-aminte, de sigur si imediat auziram o comanda scurta. Barca îsi încetini viteza si stopa aproape de noi.
— Salvati-ne, suntem urmariti! striga doamna Ellen.
— Fireste, doamna, urcati, va rog!
Barca se apropia si mâi mult, pâna ce Pongo putu s-o apuce. Ne urcaram repede în ea. Era destul de mare ca sa încapem cu totii.
— Lord Hagerstony, se prezenta barbatul de la cârma, facând o plecaciune. Aia din spate sunt de sigur urmaritorii d-voastra? Atunci ne întoarcem. Ma dau în vânt dupa aventuri si nadajduiesc sa aflu lucruri interesante de la d-voastra.
Dadu o comanda scurta, elicea biciui iar apa si barca facu un viraj elegant. Racnetele asurzitoare pe care le scoasera acum preotii nu le fura de nici un folos. Ca o sageata urca barca împotriva curentului si curând trecuram de alt cot

al fluviului, lasându-i pe urmaritori cu buzele umflate.
— Jim, ia tu cârma! porunci acum lordul. Se apropia de noi, ne cerceta cu privirea si zise:
— Povestiti, va rog!
Doamna Ellen îsi lua sarcina sa-i istoriseasca aventurile prin care am trecut. Figura omuletului care ne salvase – si care numai mutra de om caruia îi plac aventurile nu avea, se însufleti tot mai mult. Când femeia termina, lordul ne strânse calduros mâinile.
— Stimata doamna, zise el, te vom pune la adapost împreuna cu sotul dumitale. Iar pe dumneavoastra domnilor – ni se adresa el – va rog sa-mi împliniti o rugaminte. Vreti sa-mi aratati Templul Focului? Trebuie neaparat sa intru în el.
— Ce? facu Marian, înmarmurit. Vreti sa intrati în templu?
— Da, fireste ca vreau si trebuie sa intru. Sau crezi cumva ca voi lasa sa-mi scape prilejul de a prinde cel dintâi elefant alb adevarat? Trebuie sa-l am, fie ce-o fi! Nici o gradina zoologica din lume nu poseda un animal ca acesta. „Daruit de Lord Hagerstony" va scrie pe cusca Iui. Vreti sa ma însotiti? Dau câte o mie de lire de cap.
— Pentru atâta merg si eu, zise Hoddge.
— Mariane, avem nevoie de banii sopti eu.
— Stii ca-mi placi, lord Hagerstony! râse prietenul meu. S-a facut! Când îi vom fi dus la adapost pe sotii Valentini si pe mica dansatoare, ne înapoiaram la preotii focului.

— Sa batem palma! se bucura lordul. Sunt de parere sa-i transportam pe fostii prizonieri dea curmezisul tarii. Când vom ajunge la Bruma vor fi în deplina siguranta.
— Asa e si va fi interesant, sa strabatem Siamul.
— Nadajduiesc sa întâmpin si multe aventuri, cu prilejul asta, încheia lordul.»

Doctorul Bertram tacu, obosit. George privea ca fermecat în gol si tot timpul cât tinuse povestirea nu întrerupse o singura data pe bunul sau camarad. Se ridica, apoi, îi strânse mâna si dupa ce-i multumi din inima se duse în cabina sa se culce.

53
ORASUL SCUFUNDAT.

I.
PROFESORUL H0LGER.

— DOMNULE CAPITAN, afara lânga brâul de stânci al insulei noastre tot da târcoale de vreun ceas un yacht cu motor, ceva mai marisor. Nu stiu ce cauta pe aici.
Capitanul Farrow, George, doctorul Bertram si primul ofiter Rindow luau tocmai dejunul si vestea adusa de Petre exploda ca o bomba. Toti sarira în sus si capitanul întreba imediat:
— Ai putut vedea ce pavilion purta yachtul, Petre?
— Nici unul, domnule capitan. Un ceas întreg nu l-am scapat din ochi, crezând

ca s-a ratacit doar pe aici, dar se pare ca urmareste un gând ascuns.
— Poate ca ne cauta pe noi, tata! fu de parere George. Socot ca n-am face rau sa ne ducem sa vedem yachtul.
Farrow intra repede în casa si se înapoie cu ocheanul, apoi ceru lui Petre sa-i duca acolo de unde ar putea observa bine yachtul.
Era înca foarte devreme. Dupa un sfert de ceas ajunsera pe o movilita si uriasul arata spre apus unde un yacht tocmai plutea dea lungul brâului de margean
Capitanul, George si Rindow îl observara imediat prin ocheanele lor si Farrow zise în cele din urma:
— Daca nu ma însel, yachtul acesta e echipat pentru cercetarea fundului marii. Vezi aparatele pe punte, draga Rindow?
— Le vad, domnule capitan, dar crezi d-ta ca proprietarul vasului va întreprinde tocmai aici cercetari pe fundul marii?
— Trebuie sa-ncercam sa-l îndepartam de aici cu orice pret, îsi dadu cu parere George – caci daca se lasa la fund si gaseste „intrarea" de sub apa, insula noastra e descoperita.
— Si cum sa îndepartam yachtul? întreba Farrow. Nu putem opri pe proprietarul lui sa faca asa cum vrea si nici macar sa nu ne aratam nu trebuie. Daca se va observa ca insule e locuita, va pune totul în miscare ca s-o cerceteze.
Câtva timp mai tinura sub observatie yachtul. Acesta ocolise înca odata insula si se-ndrepta acum spre partea de apus. Parea ca vrea sa ancoreze acolo.

— Numai de n-ar lasa o barca pe apa, pe care s-o ridice apoi peste marginea brâului stâncos; asta ar fi foarte neplacut pentru noi, zise capitanul. A! omul acela spân si înalt de pe punte oare sa fie proprietarul yachtului?
— Tata, am o idee minunata! exclama George, împreuna cu Petre, voi încerca sa gonesc yachtul. Îl tragem pur si simplu de aici.
— Dar bine, George, cum vrei sa faci asta?
— Stai sa-ti spun: vezi, yachtul a ancorat. Daca, vom merge într-acolo cu submarinul nostru sub apa si vom iesi în costumele noastre de scafandru, putem lesne desprinde una din ancore si sa legam de cealalta o funie. Apoi „Dox”-ul nostru va târî yachtul la departare atât de mare, încât sa-i piara pofta sa se mai întoarca.
Toti izbucnira în râs. Ideea lui George nu era însa de dispretuit si dupa câteva clipe de chibzuiala, capitanul raspunse:
— Într-adevar, dragii mei, am putea încerca. Rindow, da ordin sa se pregateasca submarinul, în asa fel încât sa putem porni peste un sfert de ceas.
Primul ofiter se facu nevazut, în vreme te ceilalti nu slabira din ochi yachtul vreo zece minute. Dupa aceea Farrow si oamenii sai pornira spre locul de ancorare al „Dox”-ului si peste câteva minute acesta se lasa sub apa si se strecura încetisor prin tunel afara, în mare.
George si Petre îsi pusesera îndata costumele de scafandru si asteptau

numai ordinul sa paraseasca submarinul.
Cu bagare de seama capitanul se apropie pe sub apa de yachtul cu motor. Înalta periscopul numai din când în când, ca sa nu fie zarit.
Locul unde ancorase yachtul avea o adâncime de zece metri. Capitanul lasa submarinul la fund si dadu comanda ca George si Petre sa coboare în apa.
Dupa câteva minute cei doi scafandri se aflau pe fundul marii. Pasira binisor spre locul unde statea yachtul si gasira imediat odgonul de ancorare. Petre se pregatea tocmai sa-l taie cu cutitul sau ascutit, când George, care târa dupa el o funie, îl opri printr-o miscare din mâna.
Tânarul avu deodata o idee. În câteva rânduri vazu coborând în apa de pe yacht batometre si sonde. Apoi se lasa deodata în jos un lant trainic, care avea la capat o undita cu o momeala de vreo cincizeci kilograme greutate. Toata instalatia astfel era prinsa de o funie de cânepa si George îsi dadu seama îndata ce înseamna pregatirile acestea.
Se gândi la propria lui aventura împreuna cu Petre, când vrusera sa prinda si ei pesti uriasi. (Vezi volumul 23). Oare cercetatorul acesta sa fi ancorat aici, numai ca sa faca pregatiri pentru prinderea vreunor monstri marini?
În clipa când George facuse semn lui Petre sa nu taie înca odgonul, ancora dinainte fu ridicata. Acum George stia ce are de facut. Cu iuteala fulgerului lega de undita funia lui si facu semn lui Petre sa se înapoieze în submarin.

La pupa vasului se afla un cârlig trainic de care fusese legata dinainte funia. Astfel ca cei doi scafandri nu trebuira sa-si mai piarda vremea si intrara repede în interiorul submarinului unde îsi scoasera costumele.
— S-a facut George? întreba capitanul.
George râse.
— Da, tata, raspunse el – s-a facut si înca mai bine decât as fi crezut. Cercetatorul acela de pe yacht vrea sa prinda aici pesti care traiesc în adâncime. De sigur c-o fi citit si el cartea capitanului englez: „Lupte cu pesti uriasi" si vrea sa-si încerce acum norocul. Am legat funia noastra de undita. Aceasta a si fost lasata în jos si ancorele ridicate. Probabil ca yachtul va porni acum mai departe si acolo va desfasura cu totul undita. Noi vom proceda în asa fel ca ti cum am fi pestele pe care vrea sa-l prinda, muscam de momeala si târâm yachtul la mama dracului.
— Minunat, George! Acum însa trebuie sa ma ridic putin cu submarinul si sa scot afara periscopul.
Capitanul cu fiul sau se dusera în turn, unde îl pusera la curent pe Rindow cu pregatirile facute. Monstrul de otel se ridica încetinel. Farrow se opri la sase metri de suprafata apei si înalta cu bagare de seama periscopul.
Vazu tocmai cum yachtul se puse în miscare si dadu imediat în sala masinilor comanda de plecare. Cârmi „Dox"-ul sub pupa yachtului, apoi coborî mai adânc. Acum nu mai avea nevoie de periscop si înainta tot mai departe. Stia ca undita

uriasa era lunga de cel putin doua sute de metri si socoti de cât timp era nevoie pâna sa se desfasoare în întregime. Apoi vroia sa astepte câteva minute înainte de a începe sa traga...
— Unde vom târî yachtul, domnule capitan? întreba Rindow.
— Spre nord-est, catre insulele Marshall, raspunse Farrow.
Dadu comanda sa se sporeasca viteza submarinului. Dupa socoteala lui undita trebuie sa se fi desfasurat în întregime si era timpul ca „pestele urias" sa muste de momeala.
Deodata, cei de pe „Dox" simtira o smucitura usoara.
— Ah! Monstrul a muscat! râse George. Ce zici, tata, nu ne-am putea ridica putin? Funia e doar lunga de doua sute de metri si as vrea sa vad ce vor face oamenii de pe yacht.
— De încercat putem încerca, raspunse capitanul.
Pompele golira repede apa din tancurile de balast si „Dox"-ul se înalta încetinel. Dar nu chiar de tot, ci râmase la vreo trei metri sub apa. Când capitanul scoase periscopul, exclama râzând:
— Ia priviti, domnilor! Pe yacht domneste o agitatie de nedescris. În fata de tot unde e prinsa funia unditei, sta proprietarul yachtului si se uita prin ochean spre noi. Poate ca va observa periscopul nostru, dar nu îi va da în gând ce poate fi. Ah, trebuie sa ne lasam repede la fund, individul vrea sa traga asupra noastra.

O comanda scurta si submarinul se lasa mai la fund.
Viteza „Dox”-ului sporea mereu. Capitanul alese un drum pe care-l cunostea bine si unde n-avea sa se teama ca se va izbi de vreo stânca. Ziua trecu si când se înnopta, el se ridica încet la suprafata. Yachtul nu se vedea, ci numai luminile de pozitie. Cât cuprindeai cu privirea nu se zarea un vapor pe apa si Farrow dadu comanda sa se puna în functiune compresoarele si sa înainteze cu maximum de viteza.
Toata noaptea mersera cu iuteala aceasta. Pâna dimineata capitanul facuse 500 kilometri si socoti îndestulatoare distanta strabatuta. Acum putea sa desprinda funia de remorca.
Când rasari soarele, se lasara din nou în apa si dadu ordin lui Petre sa-si puna costumul de scafandru ca sa se lase în apa si sa dezlege funia care lega cele doua vase. Pentru asta se cerea sa opreasca submarinul câteva minute pe fundul marii.
Prin periscop vazu în apropiere o insulita si cârmi submarinul într-acolo. Cu putin înainte de a ajunge stopa si lasa „Dox”-ul la fund. Petre iesi repede afara si taia funia. Dupa câteva minute îsi putura urma calatoria.
— Stii ce trebuie sa facem acum, tata? zise George. Ocolim insulita asta si stopam de cartea cealalta. Vom putea observa astfel de pe plaja yachtul si sa facem cunostinta cu proprietarul lui nu e nevoie sa-i povestim ca avem un submarin.

— As vrea si eu sa-l vad mai de aproape pe omul acesta, raspunse Farrow. Da, vom debarca aici, Rindow va duce vasul mai departe si se va gasi la fund, altfel cercetatorul necunoscut îsi va da în cele din urma seama ce am facut.
Capitanul cuteza sa înalte putin periscopul. Ocoli insula pe sub apa si se ridica la suprafata dupa ce se încredinta ca nu e observat. O barca de aluminiu fu montata la repezeala si capitanul te îndrepta spre uscat împreuna cu George, doctorul Bertram si Petre.
Deoarece insula era nelocuita si nu prea mare, ajunsera curând la coasta opusa si vazura yachtul oprit si pe marinari ocupati sa traga ladita.
Cu ajutorul ocheanelor îi observara cu atentiune pe oamenii de pe bord si vazura lamurit chip lui dezamagit al proprietarului când tinu în mâna capatul taiat al unditei.
Farrow cu tovarasii sai nu stateau chiar pe tarm, asa ca nu puteau fi vazuti de pe yacht. Ei însa bagara de seama cum proprietarul vasului arata spre insula si yachtul se puse încet în miscare.
— Sa ne retragem putinel, zise capitanul. Vom povesti oamenilor acelora ca am debarcat de pe un vapor cu scopul de a întreprinde unele cercetari. Vom face în asa fel încât proprietarului yachtului sa nu-i mai dea în gând sa se înapoieze în Oceanul Pacific. Pe de alta parte, daca va veni vorba despre monstrii adâncurilor, îi vom îndruma spre un loc unde... sa-i poata pescui.

— Nu crezi, domnule capitan, întreba doctorul Bertram – ca omul acela va banui ceva vazându-ne aici fara nici un vas prin apropiere? Va recunoaste, de sigur, uniforma d-tale si va sti astfel ca am venit cu un submarin. Cel mai nimerit lucru ar fi sa dezbraci tunica si chipiul si sa le ascunzi pe undeva.
— Ai dreptate, doctore, nu m-am gândit la asta. Petre, ia în primire uniforma si du-o de aici!
Capitanul dezbracase tunica si-si scosese chipiul.
— Sa mergem spre tarm si sa ne aratam oamenilor, zise Farrow.
— A, ne-au zarit si au început sa ne priveasca prin ocheane. Sa le facem semne ca sa vada ca si noi le-am zarit yachtul.
Capitanul ridica bratul si-l legana în aer. La fel facura George si doctorul. Imediat o barca fu lansata de pe yacht si doi insi coborâra în ea împreuna cu un marinar care vâsli spre tarm.
Când ajunsera la plaja si debarcara, se îndreptara imediat spre capitan si fara multa vorba, îsi spusera numele:
— Profesorul Holger.
— Doctorul Ling.
Farrow se recomanda sub alt nume, la fel facura însotitorii sai si deoarece n-aveau un loc mai potrivit, îi pofti sa se aseze pe povârnisul paduricii.
— Locuiesti pe insula aceasta, domnule Kersten, (asa se recomandase Farrow), sau ai debarcat si d-ta numai întâmplator? întreba profesorul Holger.

— Ne-am lasat debarcati aici numai pentru câteva ceasuri, domnilor, raspunse capitanul. Ma iertati ca nu va pot da lamuriri mai amanuntite asupra prezentei noastre în locul acesta. Peste zece ore va veni sa ne ia vasul care ne-a adus.
— Probabil ca aveti de gând sa faceti niste cercetari pe aici, domnule Kersten, râse profesorul. Nu sunt curios si va doresc succes.
— Multumesc. Îmi dai voie sa le întreb, domnule profesor, ce vânt te-a adus încoace?
Profesorul povesti capitanului toata aventura Era încredintat ca avusese de-a face cu un monstru marin. Doctorul Bertram, care fusese recomandat sub numele de Roller, cauta sa afle ce avea de gând sa întreprinda profesorul de acum încolo.
— Fireste ca ma înapoiez în Pacific ca sa mai încerc odata. De sigur ca acolo se afla multi monstri dintr-acestia. Din pacate nu e nici o insula unde sa putem debarca.
— Doar un atol, un brâu de stânci, însotitorul meu, doctorul Ling, suspine ca s-ar afla totusi o insula acolo; ar trebui ridicata o barca peste marginea brâului înconjurator si de partea cealalta am da de o insula. Mi-ar fi foarte placut sa-mi pot întemeia acolo un salas, caci am intentia sa cercetez temeinic fundul marilor. Ai auzit cândva despre orasul scufundat Atlantis?
— Desigur, domnule profesor, raspunse doctorul Bertram, care se afla acum în

elementul sau. Toti învatatii se cearta doar în jurul acestui oras scufundat. Unii sustin ca ar fi disparut în oceanul Pacific, altii sunt de parere ca faptul nu s-a putut întâmpla decât în Atlantic.
— Asa e, domnule Roller, încuviinta profesorul – eu am studiat toate parerile, dar am convingerea ca orasul acesta nu s-a putut scufunda decât în oceanul Pacific. Daca as gasi o insula acolo unde am încercat sa prind monstrii marini, as ramâne în locul acela atâta vreme pâna voi gasi orasul scufundat Atlantis.
— Ai vreo dovada ca orasul cu pricina s-ar afla acolo? întreba capitanul.
— Da, domnule Kersten, dar asupra acestui punct n-as dori sa vorbesc. Pricepi d-ta, învatatii si cercetatorii trebuie sa fie discreti. Dar daca ati avea putin timp, domnilor, mi-as îngadui sa va invit la o mica gustare pe yachtul meu.
Capitanul primi cu multumire invitatia. Vroia sa afle mai multe cu privire la acest profesor.
Petre ramase pe insula, în vreme ce Farrow, doctorul si George se urcara în o barca mica si se dusera pe yacht, unde profesorul le arata imediat funia retezata de „monstru”.
Gustarea fu servita în cabina mare a proprietarului yachtului. Cu prilejul acesta camarazii facura cunostinta cu domnisoara Holger, fiica profesorului, care-l însotea mereu pe tatal ei în expeditiile lui. Afara de doctorul Ling, se mai aflau pe bord înca opt marinari.
Capitanului îi batu la ochi ca domnisoara Holger de abia schimba un cuvânt cu

doctorul Ling si nu-l servea la masa la fel cum facea cu ceilalti. Îsi zise ca era ceva necurat la mijloc, dar nu-si batu mult capul sa descopere taina.

II.
ATLANTIS?

DUPA CE SFÂRSIRA DE MÂNCAT, barbatii mai statura mult de vorba pe puntea yachtului si doctorul Bertram starui din nou asupra orasului scufundat Atlantis. Profesorul nu vru însa sa dea lamuriri mai amanuntite si sustinea mereu ca îl va gasi cu siguranta în Oceanul Pacific. Avea pe bord aparate si costume de scafandru cu care ar putea cerceta fundul oceanului.
George examinase cu interes aparatele care se aflau la pupa si acum se plimba agale pe punte. Cu prilejul acesta o vazu iar pe domnisoara Holger care statea sprijinita de parapet si privea visatoare la luciul apei. Nu vru s-o turbure si trecu repede înainte, când se auzi deodata strigat pe nume:
— Domnule George Farrow!
Se întoarse brusc si privi tinta la fata.
— Pe mine ma chemi, domnisoara Holger? întreba ei. Eu ma numesc...
Ea îl întrerupse:
— Vino, te rog, cu mine, trebuie sa-ti vorbesc neaparat, domnule Farrow. Aici putem fi turburati. Dar la prora nu ne poate spiona nimeni.
Mersera în tacere într-acolo. Dupa ce fata se încredinta ca nu e nimeni în apropiere, începu:

— Domnule Farrow, stiu cine esti si mai stiu ca demnul Kersten acela e tatal d-tale, iar domnul Roller e doctorul Bertram. Nu va voi trada, caci stiu de ce ne-ati târât încoace. Eu sunt singura de pe yacht care nu crede în povestea cu monstrii adâncurilor. Când v-am zarit pe plaja, v-am recunoscut imediat pe toti. Locuiti colo în Pacific pe insula aceea singuratica unde am ancorat noi. Va temeati sa nu vi se descopere ascunzatoarea si de aceea ati recurs la siretlicul de a ne târî încoace. În ce ma priveste, nu iau în nume de rau fapta dv.
George nu stia ce sa creada. În cele din urma, marturisi adevarul, iar fata zise:
— Bine. Domnule Farrow, vad ca ma pot bizui pe d-ta. As fi tacut si as fi procedat în asa fel ca si cum nu stiu nimic despre chestia asta, dar acum ma bucur totusi ca lucrurile s-au întâmplat astfel. Am o mare rugaminte catre d-ta.
— Daca ti-o vom putea împlini, ne vom simti fericiti, domnisoara. Vorbeste-mi deci deschis!
— Asta si vreau, domnule Farrow. Asculta! Trebuie sa-ti istorisesc repede povestea mea. Tata vrea sa ma sileasca sa ma casatoresc cu doctorul Ling, care e un om cât se poate de râu. Cunosc multe ticalosii de-ale sale, dar nu le pot aduce la cunostinta tatei. Acum doctorul a izbutit sa-l convinga pe tata sa porneasca cercetari pentru regasirea orasului scufundat Atlantis. I-a adus carti si harti si i-a vorbit atât de staruitor pâna ce bietul tata a început sa creada si el în povestea orasului acela scufundat si s-a

nascut într-unsul dorinta sa-l descopere. Numai doctorul Ling singur pare sa stie unde se afla asa-zisul Atlantis, dar nu vrea s-o spuna tatei, deoarece tine sa-l sileasca mai întâi sa devin sotia lui. În disperarea mea am luat în cele din urma hotarârea sa scotocesc prin bagajul doctorului Ling ca sa dau de însemnarile cu pricina. La început totul a fost în zadar. Mai târziu însa, începând sa-l observ în taina pe doctor, am vazut ca se îngrijea mult de jambierele sale. M-am asezat la pânda în unele nopti, asteptând un prilej prielnic ca sa pot pune mâna pe însemnari. Acum trei zile mi-am atins tinta, gasindu-le în captuseala jambierelor, de unde le-am scos si le-am copiat. Apoi am pus totul la loc. Acum am însemnarile, dar, cu toate astea, nu le pot preda tatei caci... le-am furat. Îti jur, însa, domnule Farrow, ca am facut asta numai din disperare ca vroiau sa ma sileasca sa ma marit cu un ticalos. Îmi poti veni în ajutor, câstigându-ti astfel recunostinta tatei? Eu sunt logodita în taina si nu ma voi casatori niciodata Cu altul decât cu acela pe care-l iubesc.

George îi strânse mâna si zise:

— Te poti încrede în mine, domnisoara Holger. Da-mi însemnarile si nu te mai îngriji de nimic. Voi vorbi înca astazi cu tatal d-tale si-i voi indica locul unde ar putea gasi, probabil, zic: probabil orasul scufundat Atlantis. Sa nadajduim ca e departe de Pacific, caci tatal d-tale pare sa banuiasca insula noastra.

— De asta e vinovat numai doctorul Ling, domnule Farrow. El s-a exprimat chiar ca

acolo ar putea fi ascunzatoarea dv. si când am fost târâti de presupusul monstru, l-a convins pe tata sa ne înapoiem mai târziu ca sa cercetam cu atentiune insula.
— Bine ca mi-ai spus, domnisoara. Asa dar, înca odata: te poti bizui pe mine. Ai însemnarile la d-ta?
— Uite-le aici, domnule Farrow.
George se desparti de fata si cauta un loc ascuns unde sa poata cerceta în liniste însemnarile. Pe acestea se puteau vedea grupul insulelor Mariane st insulele Marshall, iar între ele era însemnat cu rosu reciful Alligator. În tinutul acesta presupunea deci, doctorul Ling ca s-ar afla orasul scufundat Atlantis.
George râse cu pofta. Dupa parerea lui totul nu era decât o poveste.
Lânga reciful Alligator, George mai vazu o insula care fusese însemnata în urma si careia i se daduse numele „Poti".
Tânarul facu la repezeala pentru el alta însemnare si se înapoia Ia masa unde barbatii continuau sa stea de vorba.
— Pe unde te-ai plimbat, tinere? întreba profesorul Holger. Ai vazut aparatele mele?
— Le-am vazut, raspunse George – dar în acelasi timp am chibzuit unde s-ar putea afla orasul scufundat. Am auzit odata ceva în privinta asta de la un capitan care ar fi facut acolo unele descoperiri importante. Nu-mi amintesc însa de numele insulitei dintre Mariane si insulele Marshall.
Chipul doctorului Ling pali. Instinctiv duse mâna la jambiera si o pipai.

— Ati auzit vreodata despre reciful Alligator, domnule profesor? urma George. În apropierea acestuia cica s-ar afla insula cu pricina. Voi gasi eu numele ei, trebuie numai sa ma gândesc putin.
Doctorul Ling se ridicase iritat si soptise ceva profesorului. Capitanul Farrow privi uimit la George nestiind ce sa creada de purtarea acestuia.
— Ah, mi-am adus aminte, domnule profesor exclama tânarul. E insula Poti. Da, da.
— Vrei sa-l încurci pe profesor, tinere? izbucni deodata doctorul Ling. Eu stiu întâmplator unde s-ar afla orasul scufundat si-l voi conduce acolo pe domnul profesor. Nici d-ta nu crezi ce ai spus adineauri.
George îl râse în fata:
— D-ta însuti stii cel mai bine ce e adevarat îsi ce nu din afirmatiile mele. Daca vrei, voi povesti si mai mult domnului profesor.
Doctorul Ling facu o miscare dispretuitoare cu mâna. Atunci, George scoase la iveala desenul copiat de domnisoara Holger si îl arata ticalosului.
— Ai vazut cândva desenul acesta, domnule doctor? întreba el.
— Esti un hot, m-ai pradat! izbucni doctorul Ling.
— Ce, asta e desenul d-tale, domnule? Ia cerceteaza-ti, te rog, jambiera si vezi daca nu se afla la locul sau.
Asta era prea mult pentru doctorul Ling. Cu o privire furioasa parasi puntea si alerga în cabina iui, probabil pentru a se

încredinta daca însemnarile mai erau la locul lor.
— Nu pricep ce l-a apucat pe doctorul Ling, zise profesorul. Nu i-ai facut nimic si el s-a înfuriat asa, deodata... Ce e cu desenul asta, domnule?
— Plecati cu yachtul dv. într-acolo si faceti cercetari în adâncul marii, domnule profesor, raspunse George. Mai mult nu pot si nu vreau sa va spun deocamdata.
— Da, voi porni de aci dea dreptul spre reciful Alligator si voi începe acolo cercetarile, zise profesorul.
— Îti multumesc din inima, tinere.
Capitanul Farrow îsi lua ramas bun de la profesor si dupa câteva minute, se aflau iar acolo unde debarcasera si asteptara pâna vazura yachtul îndepartându-se.
George povesti acum ce aflase de la fiica profesorului.
— Desigur ca se va întâmpla ceva, zise capitanul. As dori sa merg si eu la reciful Alligator.
Rindow înalta vasul la suprafata când vazu ca tovarasii sai se urcara în barca de aluminiu. Petre adusese tunica si chipiul capitanului si acum vâslea din rasputeri spre submarin.
Cu viteza redusa „Dox”-ul spinteca valurile. Yacht-ul disparuse de mult în zare si capitanul Farrow nu tinea deloc sa se grabeasca caci stia unde va gasi pe noii sai cunoscuti.
În zorii zilei urmatoare ajunsera în apropierea recifului Alligator. Rindow statea în turn si cerceta cu ocheanul de noapte întinsul apei.

Când se facu lumina dea binelea, vazu în departare o trâmba de fum care se apropia cu viteza de submarin. Închise imediat copacul turnului si dadu comanda de afundare. Prin periscop observa vasul ce venea tot mai aproape si îsi dadu în cele din urma seama ca era un distrugator englez.
Merse jumatate de ceas sub apa si când privi iarasi afara, vasul strain disparuse. În schimb, la oarecare distanta se afla un vas cu trei catarge. Disparu si acesta în curând si abia atunci primul ofiter dadu comanda de ridicare la suprafata.
În clipa în care deschise capacul, aparu capitanul Farrow.
Primul ofiter îi comunica cele observate si încheie:
— Peste doua ceasuri vom fi la tinta calatoriei.
— Voi lua eu acum cârma, Rindow, zise capitanul. Du-te d-ta de te odihneste. Când vom ajunge la Alligator, te voi trezi.
Primul ofiter saluta si cobori în interiorul vasului. Farrow ramase singur în turn si privi îngândurat la întinsul apei.
Deodata se simti atins pe brat.
— Buna dimineata, tata, zise George. N-am mai putut dormi, caci ma turbura mereu presimtirea ca ne asteapta evenimente importante.
— Vei fi avut vreun vis rau. Baiete draga. Altfel esti vesel întotdeauna dimineata...
— Sa ne afundam repede, tata! îl întrerupse George, înspaimântat.
Întorcându-se aproape fara voie, George vazu venind în goana spre ei distrugatorul englez, pe care-l zarise

Rindow. Mai era la cel mult trei kilometri departare.
Cu iuteala fulgerului fu închis capacul turnului si imediat disparu si „Dox”-ul sub apa.
— Sa ne lasam cât mai în adânc caci distrugatoarele acestea au acum toate bombe de apa; apoi vreau sa merg de-a dreptul spre nord, zise capitanul si dadu îndata vasului alta directie.
Dupa doua ceasuri Farrow cuteza sa se înalte putin. Scoase periscopul afara, dar îl trase imediat îndarat. Aproape în aceeasi clipa simti o zguduitura si se adânci la douazeci de metri, întorcând vasul încetisor spre sud.
— Ce s-a întâmplat, tata? întreba George, îngrijorat.
Rindow si Petre dadura buzna în turn, caci simti si ei zguduitura.
— Sus ne asteapta vreo sase vase de razboi franceze si engleze. Au tras asupra noastra când am întâlnit periscopul. M-am lasat la douazeci de metri ca sa nu ma poata descoperi cu avioanele.
— Sa stii c-am fost tradati, domnule capitan, zise Rindow. Sa ne fi recunoscut, oare, profesorul?
— El poate nu, draga Rindow, ci mai curând doctorul acela Ling care trebuie sa aiba mare ura împotriva noastra. Fireste ca i-a fost lesne sa-si închipuie ca povestirea noastra n-a fost adevarata si probabil c-a transmis o radiograma ca sa-i asmute pe francezi si englezi împotriva-ne.
— Da, dar ce facem acum, domnule capitan, caci nu putem ramâne mereu

sub apa? Ce-ar fi sa încercam sa ne croim drum pâna la reciful Alligator?
— Ce te faci însa cu stâncile din cale, draga Rindow? Nu prea cunoastem bine apele de pe aici si trebuie sa fim cu mare bagare de seama.
— Am putea trage oblonul de la ferestrele de cristal si sa ne urmam drumul încet de tot. Eu ma voi aseza în fata si voi observa daca e vreo piedica în cale.
— Asta putem face, draga Rindow, caci si asa ne apropiam de tinta. Plundow poate lua în primire cârma, iar noi vom merge la postul de observatie.
Timonierul trecu la cârma, iar Farrow, Rindow, George si doctorul dusera la capatul submarinului unde inginerul Hagen construise ferestrele aparate pe din afara de obloane de otel.
„Dox”-ul se puse încet în miscare. Trei ceasuri aproape mersera astfel, când, deodata, un obiect întunecat se ivi dinaintea lor.
Rindow vru sa comande în porta-voce schimbarea directiei, insa era prea târziu.
— Repede înapoi cu toata viteza, comanda capitanul în acustic.
Elicea începu sa se învârteasca înapoi, însa nu mai putu împiedica nenorocirea. Vasul fu prins intre doi pereti, într-un întuneric adânc.
— Proasta afacere, Rindow! mormai capitanul. Voi astepta câteva minute apoi voi da înapoi cu toata forta. Poate reusim astfel sa ne eliberam. As dori sa stiu în ce ne-am prins.
— Aveam impresia ca intram într-un tunel. Voi merge eu la cârma si voi

îndeplini comenzile dumitale.
— Dumnezeule, ce-o fi asta? Batometrul s-o fi stricat... caci vad ca arata vreo patruzeci de metri adâncime.
Capitanul holba si el ochii la batometru. Apoi, recapatându-si sângele rece dadu buzna în turn. Aparatul era în regula, dar arata si el o adâncime de aproape patruzeci de metri.
— Cum e cu putinta, Plundow, sa nu fi observat ca ne adâncim tot mai mult?
— Domnule capitan, acum vad si eu, se scuza timonierul încurcat.
Farrow socoti ca nu e timpul sa faca imputari batrânului marinar, de aceea dadu comanda:
— Îndarat cu toata puterea!
Submarinul nu se clinti.
Puse sa se opreasca motoarele si-l cauta pe inginerul Hagen. Când se afla de situatia „Dox”-ului, facu o mutra serioasa.
— Daca suntem prinsi va fi greu sa ne desprindem, domnule capitan. Fireste ca voi încerca tot ce se poate, însa nu garantez de reusita.
Capitanul aprinse reflectorul de la prora vasului si toti privirea prin geamul de cristal. Ceea ce vazura îi facu sa se minuneze. Înaintea lor se casca un tunel întunecos care parea facut din blocuri groase de piatra. Tunelul trebuie sa se fi îngustat într-un loc astfel ca „Dox”-ul fusese prins între doua ziduri.
George, Petre si inginerul Hagen îsi pusera costumele de scafandru si parasira vasul prin cabina speciala.

Ocolira încet scheletul de otel si-l luminara cu lanternele electrice care luminau si sub apa. Era prins de pe laturi, dar fusese turtit.
George nu-si putuse stârni curiozitatea si-l hotarî pe Petre sa mearga cu el o bucata de drum prin tunel. Vroia sa stie unde se afla.
Înaintara cu greu caci erau împiedicati de presiunea apei. Tunelul se întindea vreo douazeci de metri, apoi se largea si vazura la dreapta si la stânga alte ziduri.
Nu se mai aflau într-un tunel, ci aveau apa deasupra.
In ziduri vazura deschizaturi mari si George se îndrepta catre una dintre ele, cu gândul sa intre înauntru. Când fu aproape, se dete speriat înapoi si vru sa fuga. Dar nu se putea misca prea repede si numai multumita lui Petre scapa de o moarte groaznica.
Din deschizatura zidului sari un animal fioros: un soi de paianjen urias, mare de cel putin un metru. Avea o platosa ca de stacoj si semana cu un rac de mare.
Întinsese picioarele spre George si i-ar fi ajuns daca Uriasul nu l-ar fi smucit înapoi. Îl retrase repede prin tunel îndarat la submarin, unde ajunsesera istoviti si-si dezbracara în graba costumele de scafandru.
— Tata, cred ca am descoperit orasul scufundat Atlantis, zise George si povesti ce vazuse.
Doctorul Bertram clatina însa capul zicând:
— Nu poate fi orasul acesta... probabil un altul.

— Scufundat în vremuri vechi de vreun cutremur marin. Atlantis se afla cu totul în alta parte.
— Eu vreau totusi sa-l cercetez, starui George. Îmi dai voie, tata? Vom stii noi sa ne aparam împotriva monstrilor de colo.
— În prima clipa m-am cam speriat, dar atâta tot.
— Avem acum ceva mai bun de facut, George. Trebuie sa încercam sa scoatem vasul de aici, altminteri ne înabusim cu totii.
George îsi dadu seama ca tatal sau avea. Dreptate, asa ca nu mai starui.
Inginerul Hagen era de parere ca trebuie naruit zidul pe una din parti sau scobit putin pe dinauntru ca sa se largeasca tunelul.
Capitanul nu se putea hotarî deocamdata pentru întrebuintarea unui explozibil, vrând sa încerce mai întâi daca nu puteau fi desprinse câteva blocuri de piatra, ceea ce nu era deloc usor, de altfel, George, Petre si Kard se pusera îndata pe treaba. Nu putura lucra neîntrerupt prea mult timp, trebuind sa faca pauze lungi. Aerul în submarin devenea din ce în ce mai greu si capitanul începu sa se gândeasca serios sa darâme zidul prin explozie.
Dar când cei trei iesira iarasi afara ca sa faca o ultima încercare, vasul începu deodata sa se miste. „Lucratorii" fura chemati imediat înauntru si capitanul încerca din nou sa dea înapoi cu tona-forta. Vasul zgâltâii zidul si în cele din urma iesi în apa.
— Slava Domnului! Exclama capitanul.

— Acum sa ne ridicam la suprafata, caci avem nevoie de aer proaspat, altminteri ne înabusim.
„Dox”-ul se înalta încet si când Farrow putu ridica periscopul, vazu în departare câteva trâmbe de fum, iar aproape de tot o insula care parea sa fie nelocuita. Submarinul iesi cu totul la suprafata, capacul turnului fu deschis si toti respirara cu nesat aerul curat. Farrow îndrepta apoi vasul spre insula.

III.
DOCTORUL LING SI COMPANIA.

MALURILE INSULEI CADEAU DREPT ÎN JOS, asa ca Farrow putu apropia submarinul de tarm. Crengile care atârnau deasupra apei, acopereau aproape în întregime „Dox”-ul. O ascunzatoare mai buna nici nu si-ar fi putut dori capitanul.
Împreuna cu George, doctorul Bertram si Petre coborî pe uscat ca sa cerceteze mai întâi insula, care nu parea sa fie mare.
Era cam greu de patruns în padure, dar dadura îndata de o poteca ce parea croita de mâna omeneasca. Pornind pe ea, ajunsera într-un luminis mic în care se afla o casuta de lemn. Pe dinafara facea o impresie cât se poate de buna, parea însa nelocuita.
Capitanul, urca o terasa mica si se uita înauntru prin fereastra. Clatina capul cu mirare si se înapoia la camarazii sai.
— Casa e mobilata cât se poate de modern, zise el dar n-am vazut pe nimeni într-unsa. Poteca merge mai departe si

sunt de parere s-o urmam. Îsi croira cu greu drum, prin tufisurile încâlcite si când ajunsera la capatul potecii se oprira surprinsi. Într-un golf se afla ancorat yachtul profesorului Holger. Acesta statea pe punte si se uita la desenul cu însemnarile, pe care i-l daduse George. Cât despre marinari si fiica lui, nu se vedea nici o urma.
— George, zise capitanul – trebuie sa te duci singur la profesor, poate îl hotarasti sa vie pe insula. As dori sa-i vorbesc, fara sa fie de fata doctorul ala.
— Lasa pe mine, tata. De sigur ca vrei sa-ti tradezi adevarata identitate?
— Da, George, e mai bine sa stie cine sunt. Poate îi pot fi de ajutor în cercetarile sale, dar îi voi cere în schimb sa nu mai vie niciodata pe insula mea.
— Tata, uite înca o insula care pare însa locuita, zise George deodata. Vad acolo un podet din lemn de bambu.
— Ce mica e! Pe sfert cât asta de aici, raspunse capitanul, dupa ce arunca si el o privire într-acolo. Acum du-te însa pe yacht si adu-l pe profesor încoace.
George alerga spre tarmul golfului. Profesorul ridica mirat capul când se auzi strigat de pe mal.
— Ei, cum ai ajuns aici, tinere? întreba el. Dumneata ai fost acela care mi-ai dat ieri desenul.
— Nu?
— Da, domnule profesor, dar viu azi cu o mica rugaminte la d-voastra. Aveti timp câteva minute? As dori sa va arat ceva pe insula aceasta.
— Viu îndata, raspunse profesorul.

Dupa câteva clipe fu lânga George si-i întinse mâna.
— Unde e echipajul d-voastra, domnule profesor? întreba tânarul. Nu vad nici un om pe bord.
— Au plecat cu fiica-mea si doctorul Ling pe insula de colo unde cica ar locui un cunoscut al doctorului. I-a invitat pe toti marinarii ca sa mai bea si ei ceva dupa un post atât de lung.
— Si fiica d-voastra tot acolo, e, domnule profesor?
— Fireste. Dar de ce întrebi atât de îngrijorat.
— Asa, într-o doara, domnule, profesor. Va rog, vreti sa ma însotiti putin? Vom da îndata de prietenii mei...
— Nu mai spune, au si sosit cu totii? S-or fi pricepând sa faca farmece.
— Nu e tocmai asa, dar mai târziu veti recunoaste si d-voastra ca pentru noi nu exista departari. Dar ce-a mai spus doctorul Ling despre mine? Are încredere în schita mea?
— Nici eu nu prea stiu ce vrea de la mine, zau asa. El crede ca i-au furat secretul cu scop sa... ei, a vorbit si el fara nici un temei.
George pasi înaintea profesorului. Ajunsera pe poteca îngusta, unde Farrow le iesi în întâmpinare, zâmbind:
— Buna ziua, draga profesore, sunt vesel ca te întâlnesc aici. Ati calatorit bine?
— A, buna ziua, domnule Kersten! Da, multumesc, am petrecut drumul cât se poate de bine. O singura data am fost opriti si întrebati daca n-am întâlnit cumva submarinul capitanului Farrow.

Sti dumneata ce gând nastrusnic i-a venit doctorului Ling al meu? Cica dumneata, domnule Kersten, ai fi capitanul Farrow si ca ati fi ascuns submarinul în insula unde ne-am întâlnit. Ce zici de asta?
— Zic ca e întocmai asa si ca doctorul acela a spus si el odata în viata lui adevarul.
— Ce... dumneata esti capitanul Farrow? Dar, de ce mi te-ai recomandat atunci altfel?
— Pentru ca mai aveai tovarasi pe bord si eu nu obisnuiesc sa spun nimanui imediat cine sunt. De sigur ca cunosti motivele mele, domnule profesor. Te-am chemat aici ca sa discut ceva cu dumneata. Îngaduie-mi sa-ti prezint pe scumpul meu doctor Bertram.
Cei doi se înclinara:
— Domnule profesor, propuse capitanul – daca esti într-adevar singur pe yachtul dumitale, ar fi bine sa ne ducem acolo caci vreau sa vorbesc cu dumneata câteva minute intre patru ochi.
— Cu placere, domnule Farrow. Doctorul Ling si fiica mea se întorc abia dupa amiaza. Nu ne va turbura nimeni pe yachtul meu.
Când se aflara pe yacht, capitanul privi prin ochean spre insula cealalta. Nu descoperi pe nimeni pe tarm; se aseza linistit lânga Holger si începu:
— În primul rând, domnule profesor, trebuie sa-ti fac o spovedanie, zise el, zâmbind. N-ai prins nici un fel de monstru marin în undita ci... submarinul meu.

— Cum e cu putinta asta, domnule Farrow? Am fost târât doar de monstrul acela!
— Nu de el, ci de mine, draga profesore. Te voi lamuri îndata. Stii ca am în Oceanul Pacific o ascunzatoare care nu poate fi descoperita atât de lesne, pentru ca o înconjurata de un brâu de stânci. Alaltaieri dimineata am vazut yachtul dumitale ancorând acolo si ne-am temut imediat ca vei lasa pe apa o barca ca sa cercetezi insula în interior.
Farrow urma apoi sa-i istoriseasca în ce fel procedase si când sfârsi, profesorul zise:
— Domnule capitan, daca un altul mi-ar fi facut sotia asta... nu stiu zau ce i-as fi facut. Dumitale însa nu ti-o iau în nume de rau, cu atât mai mult, cu cât baiatul dumitale mi-a dai desenul cu ajutorul caruia voi gasi poate orasul disparut Atlantis.
— Îl vei gasi, domnule profesor si chiar daca nu tocmai orasul acesta, atunci un altul. În drumul nostru, când am fost nevoiti sa ne afundam; am avut un mic accident si am nimerit cu prilejul acesta în orasul disparut care se afla la vreo patruzeci de metri adâncime pe aici pe aproape.
— Ce, domnule Farrow, dumneata ai si gasit orasul? exclama profesorul, de abia stapânindu-si emotia. Atunci, trebuie sa pornesc fara zabava cercetarile. Indica-mi, te rog, locul exact unde-l pot gasi!
— Mai târziu, domnule profesor, acum am de discutat altceva cu dumneata. Vreau anume sa-ti atrag atentia asupra

acestui doctor Ling, care cred ca n-are gânduri bune cu dumneata.
— Dar bine, domnule capitan, îl cunosti foarte putin pe omul asta! Cum poti vorbi astfel despre el? Doctorul Ling s-a ostenit mult pentru fiica mea si ar dori s-o ia, de sotie. Eu l-as primi cu draga inima de ginere, însa... fiica mea îl respinge mereu. Dar lasa, ca o s-o hotarasc eu în cele din urma, caci sunt încredintat ca Ellen va fi fericita cu doctorul Ling...
— Atunci, asteapta cel putin pâna veti fi terminat Cu cercetarile ce aveti de gând sa faceti aici, domnule profesor. Fireste ca noi îti vom ajuta, caci putem ajunge mai lesne cu submarinul nostru pe fundul marii decât dumneata cu aparatele. Trebuie sa-mi fagaduiesti însa, ca nu vei povesti nimanui despre prezenta mea aici. În primul rând doctorului Ling.
— Dar ce ai dumneata, domnule Farrow, împotriva acestui om? Fireste ca voi tacea, dar vei recunoaste mai târziu ca te-ai înselat.
— Nu prea cred. Acum ma duc, caci nu vreau sa fiu vazut aici. Sunt bine ascuns pe coasta de rasarit a acestei insule. Daca vei dori sa-mi vorbesti, vino colo la mal si te voi zari eu îndata... Dar, ia spune, cunosti casa ce se afla pe insula asta?
— Înca nu, domnule Farrow, dar doctorul Ling mi-a vorbit de ea. Zice ca apartine unui cunoscut al lui, care i-a pus-o la dispozitie pentru cazul când ar veni odata pe insula.

— Aha... un cunoscut de-al doctorului! Murmura Farrow ca pentru sine.
Se desparti apoi de profesor dupa ce-si dadu întâlnire cu el pentru a doua zi dimineata. Capitanul vroia sa-l ia atunci pe submarin ca sa-i arate orasul scufundat.
— Stii dumneata, domnule capitan, ca mie nu-mi place deloc povestea asta? zise doctorul Bertram, când se înapoiara împreuna spre coasta.
— Aici se pregateste ceva. Ar fi bine sa-l observam în taina, pe doctorul ala. Cel mai nimerit e ca George si Petre sa ia asupra lor sarcina asta.
— Tot asa m-am gândit si eu, draga doctore, înainte de toate trebuie sa se duca pe insula de peste drum ca sa-l tie sub observatie pe oamenii de colo.
— Va fi însa foarte greu, tata, sa mergem cu barca într-acolo, fara sa fim zariti, zise George. Asta am putea-o face numai noaptea. Dac-as stii ca nu sunt rechini pe aici, as propune sa trecem înot.
— Rechini nu se atin prin locurile astea, raspunse doctorul Bertram. Pe de alta parte insula e atât de aproape, încât n-aveti ce va teme.
— Atunci ma duc înot cu Petre, hotarî George.
Când cei doi ajunsera cu bine dincolo, patrunsera imediat în desis, unde nu puteau fi vazuti. Ramasera câteva clipe locului, ca sa asculte. Din departare auzira glasuri si din când în când hohotul de râs al unui barbat.
— Înainte, Petre, sa nu ne pierdem vremea! Ma mir însa ca auzim numai

glasuri razlete. Trebuie sa fie doar toti opt marinari aici, zise George. M-a cuprins deodata un simtamânt de teama, ca si cum ne-ar pândi o primejdie. Insula asta îmi pare misterioasa.
— Si mie, domnule George. Sa ne târâm binisor si sa ne încredintam daca totul e în ordine. Ah! Cele doua glasuri se apropie. Atentie, domnule George, trebuie sa ne ascundem aici!
Tânarul se si culcase la pamânt si se vâri sub o tufa deasa. Statea aproape de tot lânga o poteca ce ducea în launtrul insulei. Petre se vârâse sub tufa alaturata.
Glasurile se auzeau tot mai deslusit, apoi George vazu doi barbati urcând poteca. În unul din ei recunoscu pe doctorul Ling, dar celalalt îi era necunoscut. Parea salbaticit si avea chipul aspru.
Se oprira deodata si George îl auzi pe doctorul Ling spunând:
— Ramâne cum am hotarât, Jack. Trebuie sa-l împiedicam pe Holger sa se lase în apa. Noi stim ca acolo jos se afla un oras scufundat, dar nu voi îngadui niciodata ca Holger acela sa-l descopere. Cineva trebuie sa fi copiat desenul meu, altminteri nu i-ar fi dat în gând profesorului sa vie pe insula asta.
— Lasa ca nu îi va prii calatoria încoace, doctore. Mult as vrea sa stiu ce-ar zice dac ar afla ca cei doi marinari, în care avea atâta încredere, sunt acum departe cu vasul meu! Fara oamenii acestia cu greu va putea întreprinde aici ceva.
— Jack, baga de seama sa nu-ti scape Ellen! Îi voi spune lui Holger ca ea a vrut

sa-i împiedice pe marinari sa fuga si cu prilejul acesta a cazut în apa. În felul acesta fata va fi a mea si fara încuviintarea tatalui ei.
Cei doi barbati izbucnira în râs apoi mersera mai departe spre tarm, unde doctorul Ling sari în barca si vâsli spre cealalta insula.
Jack mai ramase câteva clipe în loc, apoi se-ntoarse înapoi pe poteca pe care venise. Când se departa de-a binelea, George si Petre se ridicara.
— Îi voi arata eu lui Jack ala ce poate Petre Uriasul! Zise acesta. Atunci ne va spune el unde se afla domnisoara Holger.
— Nu asa, Petre, trebuie s-o liberam în ascuns. Nimeni sa nu banuiasca cum ca suntem aici. N-au decât sa creada ca s-a eliberat singura.
Strecurându-se cu bagare de seama prin desis, cei doi tovarasi ajunsera dupa câteva minute într-o rariste unde se afla deasemenea o casuta. Ea nu era însa atât de furata ca aceea de pe cealalta insula si George observa îndata ca era locuita.
Dinlauntru ei tocmai iesea Jack. Avea în mâna un cos si se îndrepta spre cealalta parte a coastei.
— Sa-l urmarim, domnule George! zise Petre. Desigur, ca se duce la domnisoara Holger sa-i duca mâncare. Vom dibui astfel ascunzatoarea ei.
— Nu, Petre, asta o vom gasi noi si singuri, spuse George. Avem acum cel mai bun prilej sa perchezitionam la repezeala casuta. Ramâi tu aici în luminis si da-mi de veste când se

înapoiaza Jack. În vremea asta eu intru în casa.
Fara sa tie seama de împotrivirea credinciosului, servitor, tânarul disparu înauntrul casei, care nu era închisa. Primul lucru ce-l vazu era un echipament complet pentru cercetari pe fundul marii. În afara de asta se mai aflau împrastiate câteva costume de scafandru, care pareau sa fi fost folosite, adesea.
Încaperea a doua era mobilata ca o camera de locuit având si o vatra. Jack trebuie sa fi gatit de curând mâncarea caci resturile se aflau împrastiate.
O masa de lemn parea sa serveasca de birou. George gasi într-un sertar câteva hârtii, pe care le vâri în buzunar, caci n-avea acum timp sa le cerceteze.
Altminteri camera nu mai continea nimic interesant. Într-un ungher, însa, se afla un chepeng si George nu sovai sa-l deschida. Coborî repede într-o pivnita si deoarece era întuneric, aprinse un chibrit.
Abia facuse lumina ca se opri surprins. Locul unde se afla parea un adevarat muzeu. Obiecte de arta erau împrastiate peste tot, farfurioare, vaze, statuete, etc. George îsi dadu seama îndata ca aceste obiecte erau din orasul scufundat.
Cu greu se desparti de locul acesta, auzind de sus semnalul lui Petre. Închise repede chepengul si dadu buzna în luminis. Într-o clipa disparu împreuna cu Uriasul în desis.
Peste câtva timp îi vazu pe Jack înapoindu-se si intrând în casa. Mai

zabovira nitel, apoi pornira pe poteca pe care se înapoiase Jack.
Uimirea lui George fu fara margini când ajunsera într-un golf care se asemana cu un adevarat poet. O barca mica si frumoasa se afla acolo.
George privi cercetator în juru-i si deodata zari pe tarm un munte nu prea înalt cu o pestera adânca. Numai acolo putea fi tinuta ascunsa fiica profesorului.
Petre ramase de paza, în vreme ce George intra în pestera. Aproape de capatul ei dadu de o usa groasa închisa pe dinafara. O deschise repede si în semiobscuritatea ce domnea acolo deslusi o faptura care la vederea lui sari în sus si striga:
— Slava Domnului ca ai venit; domnule Farrow! Îmi pierdusem toata speranta. Am fost închisa aici si cred ca acum îti dai seama si dumneata ca doctorul Ling ala e un criminal.
— Stiu totul, domnisoara Holger. Sa stam linistiti, însa, caci nu suntem înca în siguranta. De fapt, pe insula nu se afla pentru moment decât un alb, cu care sunt sigur ca vom sfârsi repede, dar nu vreau sa ne vada aici. Trebuie sa facem în asa fel încât sa dam impresia ca te-ai liberat singura. Voi strica repede, broasca de la usa, ca si cum ar fi fost sparta pe dinauntru.
George se puse pe lucru si în curând fu gata. Pleca repede din pestera, cu domnisoara Holger si împreuna cu Petre se facura nevazuti în tufisul ocrotitor, iesind la iveala abia pe tarmul opus al Insulei.

— Trebuie sa încerci sa ajungi singur la submarin. Petre, zise tânarul. Eu voi ramâne aici s-o apar pe duduia. Sa vii sa ma iei cu barca, de abia dupa ce s-o înnopta.
Uriasul nu se împotrivi; se arunca imediat în apa si ajunse cu bine la insula cealalta.

IV.
LUPTA SUB APA.

PETRE POVESTI CAPITANULUI cum o liberase George pe tânara fata si-i mai povesti ca doctorul Ling îndepartase pe toti marinarii yachtului.
— Zau ca nu-l pricep de fel pe Ling ala! zise Farrow catre Bertram si Rindow. Pare sa fie un om foarte inteligent, a descoperit aici, dupa cât s-arata, un oras scufundat si acum faptuieste adevarate crime împotriva profesorului. Vrea sa-l sileasca sa i-o dea pe fiica sa de sotie.
— Eu banuiesc ca mai e ceva în joc, domnule capitan, zise Rindow. Poate ca doctorul acesta are o socoteala veche cu profesorul, despre care acesta nu stie nimic. Ar fi ispravit el de mult, poate, daca... n-ar fi fost d-ra Holger, pe care Ling o iubeste.
— Poate sa ai dreptate, draga Rindow. În orice caz mâine vom cauta sa vedem si noi orasul acela. Nadajduiesc ca pâna atunci ne va mai vizita odata profesorul.
— Uite-l ca si. Vine, domnule capitan, facu Petre, care statea în turn si privea marea.

Într-adevar, Holger se ivise pe tarm si se uita cercetator în juru-i. Parea turburat si alerga de colo pâna colo agitat.
Farrow trimise pe Petre sa-l aduca pe submarin. Când ajunse aci, profesorul cazu zdrobit într-un scaun, din cabinetul de luau al capitanului.
— Domnule Farrow, totul e pierdut! se tângui el. Fiica mea s-a înecat!
— Nu cred sa fie asa, domnule profesor, raspunse Farrow..
Si, capitanul îi povesti ce se petrecuse pe insula.
Profesorul sari la sus.
— Atunci îl voi trage imediat Ia raspundere pe doctorul acela, domnilor! striga el. Asta e o adevarata ticalosie. Ce urmarea omul asta?
— Linisteste-te, draga profesore! Nu trebuie sa te tradezi fata de doctorul Ling, caci noi vrem sa lamurim în întregime taina sa. Diseara o vom aduce încoace pe fiica dumitale si o vom ascunde în submarin. Mâine ne vom lasa la fund si vom vedea ce-i cu orasul ala scufundat. Abia atunci vom putea hotarî ce e de facut. Dupa cât se pare, mai are el înca o taina.
— Domnule Farrow, nu cred sa ma pot stapâni în fata doctorului; Ia gândeste-te numai; îi îndeparteaza pe cei opt marinari ai mei, ca sa ma împiedece în cercetarile mele. Sustine ca s-au razvratit cu totii si au fugit cu yachtul prietenului sau. Apoi mai spune ca fiica mea s-a înecat. Asta e prea de tot. Are de gând sa ma ruineze oare omul acesta?

— Domnule profesor, întreba Farrow, ce zestre urmeaza sa primeasca fiica dumitale când s-ar casatori? Esti bogat?
— A! acum stiu de ce tine ticalosul acela s-o ia de sotie pe fiica mea! Da, sunt bogat, chiar, foarte bogat, domnilor. Ellen ar fi primit de la mine un milion de lire la casatorie si înca un milion dupa moartea mea. Am prevazut în testament toate astea.
— Si doctorul Ling stia de testament, nu e asa, domnule profesor? întreba Farrow.
— Da, i l-am aratat eu însumi si testamentul se afla pe yachtul meu. Îmi dau seama acum ce urmarea omul acesta. Poate n-as fi prapadit cu prilejul cercetarilor mele de aici si atunci el ar fi silit-o pe fiica mea sa se casatoreasca neaparat cu el.
— În cazul acesta îi vom putea dovedi vinovatia, domnule profesor. Nu te arata ca i-ai afisat gândurile si poarta-te astfel ca si cum ai jelio pe fiica dumitale.
Dupa profesorul se mai linisti, se înapoia pe yachtul sau. Fagadui sa se stapâneasca si sa vie pe submarin a doua zi dimineata.
Când se înnopta, Petre pleca cu o barcuta spre insula de unde îi lua pe cei doi tineri.
George povesti atunci ca dupa ce Jack descoperise fuga domnisoarei Holger, începuse sa scotoceasca prin toata insula, dar nu daduse peste dânsii. În câteva rânduri facuse semne spre cealalta insula, însa doctorul Ling nu se ivise.

Când George se retrase în cabina sa, îsi aduse aminte de hârtiile pe care le luase din casa lui Jack. Le scoase din buzunar si începu sa le studieze. Era si o schita printre ele. Sa fi fost vorba de vreo noua taina sau o descoperire a doctorului?
În dimineata zilei urmatoare se pregati totul pentru afundare. Profesorul sosi la timpul hotarât si o strânse la piept pe fiica sa. Povesti ca doctorul Ling plecase în zori spre insula învecinata, ca s-o mai caute acolo pe Ellen Holger.
Deoarece pe submarin nu erau destule costume de scafandru, profesorul se înapoia pe yachtul sau si Petre si înca doi marinari, ca sa aduca trei costume. Când se înapoiara, totul era pregatit si „Dox”-ul se lasa îndata la fund, îndreptându-se spre punctul unde descoperisera orasul scufundat.
Capitanul Farrow îsi însemnase bine locul si aseza submarinul în asa fel pe fundul marii încât se opri aproape drept în fata tunelului cel lung.
De data aceasta doctorul Bertram tinu si el sa ia parte la expeditie si îsi îmbraca unul din costumele de scafandru aduse de profesor. Capitanul se alatura si dânsul de ei. Cât despre George, Petre si Kard care erau scafandri experimentati, nici vorba.
Dupa ce se lasara în apa, statura câtva timp sa se obisnuiasca cu presiunea apei, apoi pornira prin tunel. Toti erau înarmati cu securi, caci povestirea lui George despre monstrul marin îi punea pe gânduri.

Curând trecura tunelul si ajunsera în orasul propriu-zis. Acesta era foarte mic si n-avea mai mult de zece case. Nu se putea, deci, sa fie Atlantis, ci mai curând o insula scufundata în vremurile vechi.
Când se înapoiara prin „strada" pe care venisera, din deschizatura unei ferestre se întinse un brat ce e aproape sa-l înhate pe George. Petre dadu imediat o lovitura cu securea si reteza bratul. În aceeasi clipa însa se ivira alte doua si atunci începu o lupta în toata regula împotriva monstrului. Îndata ce un brat era retezat, aparea un altul si deoarece toti luau parte la lupta, nu dura mult si caracatita fu rapusa.
Atunci camarazii patrunsera în „casa". Vazura lamurit ca mai fusesera aici si alti oameni înaintea lor. Toate obiectele ce pareau sa se fi aflat acolo fusesera luate si nu mai ramasesera decât animale scârboase care se târau pe podea.
Vizitând a doua casa, vazura aceleasi urme de oameni. În a treia, însa, George descoperi într-un ungher un patrat în dusumea si facu semn lui Petre si amândoi încercara sa ridice patratul, care parea sa fie un chepeng. Dupa multa munca, izbutira.
George lumina cu lampa electrica în deschizatura si vazu scari primitive care duceau în adâncime.
Fara sa stea mult pe gânduri, cobori si facu semn Uriasului sa-l urmeze.
Dar abia ajunse jos ca se cutremura. Pretutindeni erau împrastiate schelete de parc-ar fi fost o groapa comuna. O caracatita uriasa târâsni în clipa urmatoare

dintr-un ungher si cuprinse cu bratele ei pe George si Petre în acelasi timp. Se aparara cu îndârjire, lovind cu securile în dreapta si în stânga, dar mereu erau cuprinsi de alte brate si tânarul începu sa creada ca le-a sunat ceasul din urma, când deodata se ivi lânga el o faptura care le dadu ajutor sa reteze bratele acelea scârboase. Era Kard timonierul.
Rasuflând usurat, George privi în jurul sau. Într-un ungher se afla un sipet vechi încuiat. Cu greu îl putura ridica.
George hotarî sa fie dus la submarin, apoi cerceta scheletele. Unele din ele purtau inele antice si pe jos erau altele, cazute probabil de pe schelete. Tânarul îsi însusi aceste obiecte de pret.
Se facuse timpul sa urce sus deoarece oxigenul era pe sfârsite si pe de alta parte presiunea apei era atât de puternica încât n-ar mai fi putut-o îndura.
Cu puteri unite târâra sipetul greu pâna la scara si tocmai când vrura sa urce, se închise deodata capacul greu de piatra, asa fel ca ramasera închisi ca într-o cursa de soareci.
Cel dintâi gând al lui George fu: doctorul Ling. Sa fie oare si el aici jos? Voia sa-i nimiceasca pe ivi care patrunsesera acolo?
Pentru moment George nu se gândi la propria lui soarta, ci mai mult la tatal sau si la profesorul Holger. Petre Uriasul îl smulse din ameteala. Acesta repezi sus pe scara si încerca sa ridice pe dinauntru capacul cel greu. Trebuie însa sa fi asezat cineva o greutate de partea cealalta, caci

nici cu ajutorul lui Kard nu izbutira sa-l ridice.
Recapatându-si sângele-rece, George privi situatia în fata. Dadu si el o mâna de ajutor si cu puteri unite reusira în cele din urma sa ridice capacul. Curând George urca sus, în vreme ce Petre si Kard adusera sipetul. Pe deasupra capacului fusese asezat un al doilea capac.
Ajunsera cu bine în tunel. Capitanul trebuie s-o fi luat înainte cu ceilalti oameni, caci nu întâlnira pe nimeni în drumul lor. Când vroiau tocmai sa iasa din tunel, le iesi înainte o umbra neagra. Vazura lucind un cutit si în aceeasi clipa aproape, George îsi dadu seama ca fusese ranit la brat si ca îi patrunde apa în costum; daca nu se grabea, era pierdut.
Mai vazu cum umbra neagra se arunca asupra lui Petre, dar acesta lua îndata pozitie de aparare si izbuti în cele din urma sa puna mâna pe misteriosul individ. Fara sa stea pe gânduri, îi sfarâma gemuletul de la casca si George mai vazu cum umbra neagra se clatina, apoi i se puse si lui un val înaintea ochilor.
Îsi aduna totusi puterile si porni înaintea celor doi camarazi care duceau sipetul.
Drumul pana la submarin i se paru nespus de lung tânarului, apa patrunsese tot mai mult în costum si la câtiva pasi de intrarea în submarin se prabusi.
Dar imediat fu luat în primire de brate puternice si târât în camaruta. Când camarazii cu sipetul intrara si ei, usita fu

închisa si imediat motoarele pompara afara apa.
Încetul cu încetul tânarul erou îsi reveni în simtiri. Rana de la brat era neînsemnata, dar costumul era taiat ceea ce ar fi putut avea urmari proaste pentru el.
George povesti despre atacul a carui victima sub apa. În vremea asta Petre si Kard îsi adusera si ei costumele si adusera înauntru sipetul cel greu. Profesorul Holger, fericit ca o vedea pe fiica-sa sanatoasa lânga el, privi plin de curiozitate lada.
— E foarte veche, domnilor, zise el – socot ca dateaza de cel putin 700 ani. Trebuie sa contina obiecte de mare pret.
— Sunteti de parere sa deschidem sipetul chiar acum sau sa cercetam mai întâi ce s-a facut cu omul acela care l-a atacat pe George? întreba capitanul.
Toti încuviintara sa se înapoieze în „oras", ca sa dea de urma individului misterios. Petre si Kard se lasara în apa dar se întoarsera fara nici un rezultat.
— Trebuie sa fi avut un complice, zise Petre, caci singur nu s-ar fi putut îndeparta dupa ce i-am spart gemuletul de la casca.
Capitanul lua hotarârea sa se ridice la suprafata si sa se înapoieze la insula. Sipetul îl vor deschide la noapte
„Dox"-ul acosta iarasi la insula sub ramurile ocrotitoare ale copacilor. Profesorul se înapoie pe yachtul sau ca sa-l caute pe doctorul Ling. Nu-l gasi însa si George, care-l însotise în taina pe Holger, fu de parere ca dânsul s-ar afla

pe insula învecinata unde-l jelea pe prietenul sau..
La înapoierea spre submarin, George trebui sa treaca prin luminisul unde se afla casuta de lemn. Se furisa pe terasa acesteia ca sa arunce o privire înauntru si atunci auzi îndaratul sau un zgomot usor. Vru sa se-ntoarca repede dar nu mai avu ragazul. Un obiect îl izbi cu atâta putere în cap încât se prabusi imediat si îsi pierdu cunostinta.
Când se trezi dupa câteva ceasuri era întunerec bezna.
Deodata auzi deasupra lui un zgomot si imediat patrunse o raza de lumina în închisoarea sa. Un barbat venea cu un felinar spre el si târa dupa sine pe un altul pe care-l lasa sa cada la pamânt. George recunoscu în acesta pe profesor si în omul cu felinarul pe doctorul Ling.
— Ei, te-ai trezit, dragutule? facu doctorul. Vezi mata, nu e bine sa-ti vâri lingura unde nu-ti fierbe oala. Acum l-ai vazut pe dracul. Aici nu te va gasi nimeni. Pentru mai multa siguranta îti voi vârî si un calus în gura, caci te afli prea aproape de tovarasii d-tale.
— Dar ce ai d-ta cu mine? întreba George. Ti-am facut ceva?
— Foarte mult chiar. În primul rând ti-ai însusit desenul meu si ai dat o copie profesorului. Apoi ai eliberat-o pe domnisoara Holger, lucru ce s-a dovedit acum – si în al treilea rând mi-ai furat comorile din pivnita de pe fundul marii. Crezi ca atât nu ajunge ca sa meriti o pedeapsa? Mai am însa nevoie de d-ta ca

sa-mi pot pune conditiile. Ma înapoiez îndata si atunci ti se va hotarî soarta.
Doctorul vârî bietului tânar un calus în gura apoi iesi din pivnita.
Profesorul era în nesimtire. George se rostogoli pâna la el si îi cerceta legaturile. Holger avea si fel calus dar tânarul izbuti sa i-l scoata. Acum putea sa rasufle si în curând îsi va reveni în fire. Încerca apoi sa-si dezlege mâinile si dupa multe sfortari izbuti.
Dupa un ceas profesorul se trezi. Cauta sa se ridice si tresari speriat când George, care reusise sa-si scoata calusul – îi sopti:
— Ce s-a întâmplat cu d-ta, domnule profesor? A încercat cineva sa te rapuie?
— Nu stiu înca ce e cu mine. raspunse Holger. Cine se afla aici si unde sunt?
— Te afli în pivnita casutei de lemn din luminisul insulei, care e locuita de doctorul Ling, raspunse tânarul, care izbutise sa-si dea seama de locul unde se gaseste.
— Ah! acum îti recunosc glasul; d-ta esti George Farrow.
— Nu e asa? Dar de ce te afli d-ta în pivnita asta?
Tânarul îi povesti totul si încheia:
— Nu vrei sa încerci sa-mi dezlegi si mie legaturile? Doctorul ala se poate înapoia din clipa în clipa.
— Fireste ca voi încerca, raspunse profesorul si punându-se imediat pe lucru izbuti sa-l dezlege în cele din urma pe tânar.
— Acum povesteste-mi, te rog, ce s-a întâmplat cu d-ta, domnule profesor, îl

ruga George.
— Vai, domnule George, nu mi-as fi închipuit niciodata ce o sa vrea de la mine ticalosul acela! Dupa ce ne-am despartit stateam singur în cabina mea si vroiam sa ma duc ca sa ma odihnesc mitei. Dupa câteva minute ma auzii strigat pe nume si recunoscând glasul doctorului Ling, îl invitai în cabina. Cu mare mirare vazui atunci ca zavori usa în urma lui, scoase un revolver din buzunar si îmi spuse ca ma va împusca daca voi încerca sa strig. Cuprins de spaima nu facui nici o miscare si-l întrebai ce vroia de la mine.
— Ai patruns sub apa în regatul meu si m-ai jefuit, raspunse el. Crezi ca am uitat ca odinioara, în Sumatra, mi-ai luat-o înainte si toata truda mea a fost zadarnica? Din pricina d-tale mi-am pierdut atunci averea si pentru asta am jurat sa ma razbun odata si odata. O vreau de sotie pe fiica d-tale. Nu ca o iubesc, dar vreau zestrea ei ca sa devin iarasi bogat. Îti pun, deci, urmatoarele conditii: în primul rând îmi vei da îndarat sipetul pe care l-ati scos din pivnita si în al doilea rând mi-o dai de sotie pe fiica d-tale. Stiu ca ea se afla pe submarinul capitanului Farrow si de aceea am purtat de grija ca englezii sa vie încoace în cel mai scurt timp posibil. Daca nu vrei sa mi-o dai de sotie pe fiica d-tale, cer în orice caz milionul de zestre. Numai în aceste conditiuni te las în viata. Te voi duce acum în ascunzatoarea mea unde vei putea chibzui în liniste asupra propunerii pe care ti-o fac. În vremea

asta voi încerca sa am iarasi în puterea mea pe fiica d-tale.
Apoi ticalosul m-a ametit cu o lovitura si m-am trezit abia aici.

V.
UN CUTREMUR MARIN.

GEORGE AVEA LA EL LAMPA DE BUZNAR cu care lumina în jurul sau. O scara de lemn ducea în sus, dar usa era bine zavorita. Cu ajutorul unui drug de fier pe care îl gasi în pivnita, George izbuti sa sparga usa.
Iesirii apoi prin fereastra în aer liber si pornira îndata spre submarin. Când ajunsera acolo, aflara cu spaima ca domnisoara Ellen, care se trezise brusc în timpul noptii si tinuse mortis sa se duca sa se plimbe pe tarm, deoarece nu putea dormi, disparuse. Toate cercetarile ramasera zadarnice.
George, povesti în graba aventura lui si ceru camarazilor sai sa porneasca în cautarea doctorului si a fiicei profesorului, caci numai Ling putea s-o fi rapit.
Sub conducerea lui Farrow si a lui Rindow fura cercetate cele doua insule, dar fara nici un rezultat si când se lumina de ziua se înapoiara Ia submarin fara sa fi facut vreo isprava.
Bietul profesor era deznadajduit. George facu atunci propunerea sa mai cerceteze odata cu Petre insula lui Jack. Vroia sa se ascunda acolo în vreme ce tatal sau cu oamenii lui sa stea de paza.

Plecara cu o barca de aluminiu si când ajunsera pe insula o pitira în tufis. George era de parere ca doctorul plecase în larg cu o barca si ca se va înapoia, de sigur, când se va încredinta cu ajutorul ocheanului, ca nu se afla nimeni pe insula. De aceea se cocotara amândoi într-un copac înalt si cercetara marea cu obloanele.
Cam pe la amiaza vazura în departare un punct care se apropia de insula. Era o barca mica; ocolea cât mai mult, ca sa nu poata fi vazuta. Petre si George recunoscura într-unsa pe doctorul Ling. Era singur, însa. Dar când se apropie, cei doi camarazi din copac vazura pe scândurile barcii o faptura neînsufletita. Acum trebuiau sa se dea jos si sa alerge spre micul port.
Acesta nu le oferea însa nici o ascunzatoare si ei nu vroiau sa se îndeparteze prea mult de podetul de bambu.
— Ne lasam în apa, Petre si ne pitim sub podet, propuse George.
Repede se dezbracara, ascunsera hainele în tufis; si dupa câteva clipe asteptau sub podet, cu apa pâna la gât, sosirea doctorului Ling.
Peste o jumatate de ceas aceasta sosi si dupa ce iscodi banuitor în juru-i coborî pe mal. O ridica pe tânara fata din barca si porni cu ea pe poteca îngusta ce ducea spre casuta de lemn. (Vezi ilustratia de pe coperta).
George si Petre se luara dupa el. Când doctorul ajunse la casuta, o aseza jos pe domnisoara Holger si se pregati sa

descuie usa. În clipa asta se ivira cel doi camarazi.
— Sus mânile! striga George dupa ce-si scoase revolverul.
Doctorul râmase câteva clipe ca împietrit, apoi sari deodata de pe terasa si... disparu în desis, Petre se lua dupa el, scotoci aproape toata insula, dar fara nici un rezultat. Dadu semnale spre cealalta insula si în curând sosi submarinul debarcând întreg echipajul. Fiecare coltisor al insulei fu cercetat, doctorul însa pierise ca în pamânt.
— N-ai vrea sa vizitezi pivnita, domnule profesor? întreba George. D-ta n-ai vazut operele de arta ce se afla acolo?
— S-o vizitam, de ce nu, raspunse profesorul. Mai ramâne doar putintel aici pe insula.
Capitanul si doctorul Bertram se alaturara si ei. Când însa George deschise cu forta usa casei, deoarece n-avea cheie la ea, se auzi dinauntru o detunatura slaba. În aceeasi clipa vazura ridicându-se fum, apoi tâsnira flacari. Marinarii dadura buzna, sa stinga focul, dar capitanul îi opri. Ca om prevazator ce era îsi retrase oamenii si privea incendiul din departare.
Deodata auzira o explozie puternica. Bârne zburara prin aer si când fumul se mai împrastie, din casuta nu mai ramasese decât un morman de ruine în flacari.
Din însarcinarea lui Farrow patru din marinarii sai ramasera pe yachtul profesorului, deoarece el socotea ca

doctorul Ling va cauta sa puna stapânire pe vas.
— Ce-ar fi sa mai cercetam odata fundul marii, domnule Farrow? întreba profesorul. Am impresia ca omul acesta a distrus si acolo totul. Numai în apa putea sa dispara.
Se înnopteaza în curând, domnule profesor si nu vom putea vedea mult colo jos. Sa ramânem împreuna peste noapte si voi aduce submarinul lânga yachtul d-tale. Mâine dimineata ne vom lasa iar la fund si vom lua de acolo ce se va putea.
— Domnule capitan, arde si pe insula cealalta! Exclama deodata un marinar.
Alergara în graba spre tarm si vazura înaltându-se trâmbe groase de fum din mijlocul insulei Fara îndoiala ca doctorul se furisase sub apa si distrusese si casa aceasta.
— Repede într-acolo, ordona Farrow – poate izbutim sa mai salvam ceva sau sa-l prindem pe doctor.
— N-are nici un rost, domnule capitan, raspunsei Bertram. Omul acesta e prea viclean, s-a îngrijit el de toate. Daca ramâne în libertate, îl va urmari mereu cu ura sa pe profesorul Holger.
— Cu toate acestea sa ne grabim, nu mai am liniste pe insula asta!
Farrow dadu repede comanda de plecare si dupa putin timp ocoli cu submarinul prima insula, al carei tarm îl cerceta cu ocheanul. Doctorul nu era însa nicaieri.
Când se înnopta, capitanul puse trei sentinele care urmau sa se schimbe din doua în doua ceasuri. Porunci, apoi sa se aduca sipetul în cabina sa sa îl deschise

de fata fiind profesorul, doctorul Bertram, Rindow si inginerul Hagen.
Toti se aplecara curiosi deasupra lui. Erau acolo obiecte de pret stravechi a caror valoare era de milioane.
— Acestea le vei lua în primire d-ta, domnule profesor, zise capitanul – si vei face cu ele ce vei crede de cuviinta.
— Îti multumesc din suflet, domnule Farrow. Ce pot face altceva cu dânsele decât sa le daruiesc unui muzeu?
— Tata, se amesteca George în vorba – nu ti-am spus înca ce-am luat din casuta de pe insula doua. Ia te uita la notitele si desenul acesta. Pricepi ceva din ele?
Toti se aplecara asupra însemnarilor. Profesorul se uita mult timp la ele, clatina capul, apoi cazu pe gânduri. În cele din urma zise:
— Se poate ca desenul acesta de aici sa reprezinte insulele Manahiki.
— Dar din însemnarile celelalte nu pricep lucru. Ce parere ai dumneata, domnule Farrow?
— Sunt într-adevar insulele acelea, draga profesore. Poate ai noroc si gasesti si acolo un oras scufundat. Pare sa fie o scriere secreta nascocita chiar, de desenator.
Petre pusese la loc în vremea asta lucrurile de pret împreuna cu Kard transporta sipetul pe yachtul profesorului.
Inelele gasite de George în pivnita fura împartite ca amintire. Tânarul îsi opri inelul ciudat pe care îl luase de pe unul din schelete.

Când fu singur în cabina sa, se uita multa vreme în giuvaerul acesta si încerca sa curete piatra lui mare pretioasa. Deodata, pe când freca cu batista, vazu cu uimire o imagine pe piatra, care disparu însa imediat ce piatra se raci.
Începu sa cerceteze mai de aproape inelul si baga de seama ca piatra putea fi ridicata ca un capacel. Sub ea descoperi o hârtiuta împaturita. O desfacu binisor si vazu multe poze pe dânsa.
George hotarî sa pastreze pentru sine taina aceasta. Se culca linistit si adormi.
A doua zi dimineata domnea mare însufletire pe submarin. Când se trezi, George fu izbit de faptul ca se simtea o caldura neplacuta pe vas si alerga repede pe punte sa vada ce e.
Capitanul statea lânga parapet alaturi de Rindow si lasase tocmai un termometru în apa.
— Ce s-a întâmplat, tata?
— Întreba George, vazând mutrele serioase ale celor doi.
— Nu stiu înca, dragul meu, dar banuiesc ca a izbucnit un vulcan subteran. Vreau sa stabilesc acum daca apa e mai calda în adâncime ca la suprafata... Ah! Apa e jos mult mai rece; asta înseamna ca e vorba numai de un curent cald. Ma bucur ca n-aveam sa ne temem de nimic.
La ora sase dimineata, când profesorul aparu pe submarin împreuna cu fiica-sa, capitanul Farrow dadu comanda de afundare. Hotarâsera sa mai cerceteze odata fundul marii.. Ajunsera curând la

tunel si ca si în ajun capitanul, doctorul Bertram, Petre si Kard parasira submarinul. Pornira de-a lungul tunelului si când iesira dintr-unsul vazura în mijlocul „strazii" un om care venea amenintator spre ei. Era doctorul Ling.
Petre Uriasul îi iesi linistit înainte. Avea în mâna o secure si se pregatea sa dea lovitura.
Ticalosul prinsese însa miscarea si... dadu buzna în prima casa. Toti sa luara dupa el, dar când ajunsera la usa se dadura speriati îndarat. Doctorul alergase de-a dreptul în bratele unei caracatite uriase si camarazii se grabira sa-i vie în ajutor.
Petre, care era cel mai aproape, lovi odata cu securea si reteza bratul caracatitei. Aceasta avea o lungime de aproape opt metri si fara voie Uriasul se dadu îndarat.
Dar... ca fu asta? Toti simtira deodata o cutremurare sub picioare. În acelasi timp observara ca apa devenea tot mai calda apoi... se produse o zguduitura violenta care era cât p-aci sa-i rastoarne.
— Repede, înapoi pe submarin! ordona capitanul.
Fara sa se mai preocupe de doctorul Ling, caruia nu i-ar mai fi putut ajuta fara sa-si primejduiasca propria lor viata, o luara la goana prin tunel. Cu greu ajunsera la vasul lor, caci caldura devenise înabusitoare si cutremurul se repeta în câteva rânduri. Dupa ce intrara cu totii în camaruta, usa fu repede închisa si primul ofiter izbuti sa ridice „Dox" -ul la suprafata în câteva clipe.

Când capitanul se ivi în turn, strânse mâna lui Rindow si zise:
— Ne-ai salvat viata, dragul meu, caci multumita repeziciunii cu care ne-ai scos la suprafata ai înlaturat catastrofa. Ia te uita colo... cele doua insule au disparut, înghitite de apa.
— Domnule capitan... yachtul profesorului? Camarazii nostri de paza se aflau pe el! striga primul ofiter si facu un viraj ca si cum ar fi vrut sa se înapoieze pe locul unde fusesera insulele.
— Fara îndoiala ca si-au dat seama si ei la timp de primejdie si au plecat cu yachtul, zise Farrow, desi el însusi cam îngrijorat.
— Domnule capitan, cred ca yachtul se afla acolo, în zare! exclama Rindow. Sa dea Dumnezeu fie asa!
Si asa si era.
În departare, îndaratul lor, vazura înaltându-se o tromba uriasa. Simtira chiar o zguduitura în apa. Vulcanul subpamântean trebuie sa fi facut eruptie.
— Orasul d-tale va ramâne scufundat pentru totdeauna, domnule profesor, zise capitanul. Poate sa te despagubesti pe insulele Manahiki, Am izbutit sa descifrez întrucâtva scrierea secreta si-ti pot spune ca nu e vorba acolo de un oras,... ci de un vapor cu aur, care s-a scufundat cu multi ani în urma. Ti-am însemnat cheia secreta si vei putea, cu ajutorul ei, sa descifrezi singur notitele. Acum sa mergem la yachtul d-tale si sa vedem daca totul e în ordine.
— Domnule capitan, cred ca azi avem ghinion! exclama Rindow. Ia priveste

trâmba aia de fum care vine încoace. Cred ca e un distrugator francez.
— Într-adevar, asa e. Trebuie sa ne grabim, ca sa mai ajungem la yacht. Sa ne despartim, domnule profesor. Cere distrugatorului sa te remorcheze pâna la cel mai apropiat port si spune-le ca marinarii d-tale s-au revoltat. Poate ca o sa te vizitez cândva pe insulele Manahiki. Uite ici însemnarile si notitele.
— Îti multumesc, domnule Farrow. Pacat ca ne despartim atât de repede.
În vremea asta submarinul ajunse lânga yacht si capitanul în persoana ajuta domnisoarei Holger si tatalui ei sa urce pe bord. Apoi cei patru marinari lasati de paza trecura pe submarin.
Un ultim ramas bun, capacul turnului fu închis si „Dox”-ul disparu sub apa. Porni spre apus si iesi la suprafata abia peste doua ceasuri. În lung si-n lat nu se vedea nici un vas si toti respirarii cu nesatiu aerul proaspat al marii.

54
SABIA DREPTATII.

I.
CADAVRUL DIN YACHTUL SCUFUNDAT.

— CE S-A ÎNTÂMPLAT, DRAGA RINDOW? întreba Farrow pe primul ofiter care se ivi în turn. Te vad zâmbind atât de ciudat...
— Ia du-te si d-ta în cabina de T. F. F., domnule capitan si vei avea prilejul s-auzi ceva. Toate radiogramele pe care le prindem, vorbesc despre capitanul

Farrow si submarinul sau. Englezii si francezii tin mortis sa puna mana pe noi.
— Aha! Ne-or fi vazut colo la Alligator. Fapt e însa ca atât de lesne nu ne vor prinde dumnealor.
Submarinul se afla în drum spre grupul insulelor Caroline. Farrow alesese intentionat directia aceasta, deoarece stia din experienta ca englezii si francezii nu-l vor cauta pe aici.
— Sa-i lasam sa telegrafieze cât or pofti, draga Rindow, râse capitanul. Cunoastem noi doar îndeajuns glumele acestea si stim ca nu se alege nimic din ele. Ultima noastra aventura cu profesorul Holger a fost destul de interesanta si poate mai avem parte de una pe insulele Caroline. Dar ce e, George, de ce faci o mutra atât de serioasa? S-o fi întâmplat ceva în sala masinilor, caci vad ca viteza s-a micsorat si motoarele nu mai functioneaza.
— Da, tata, fusul elicei s-a rupt si va dura câteva ceasuri pâna va fi montat cel de rezerva. Hagen e în sala masinilor.
— Asta ne mai lipsea! exclama capitanul, necajit. Si nu stiu de ce, dar am presimtirea ca dam iar de bucluc! A! Ia priveste, asa e ca am avut dreptate? S-a si ivit la orizont o trâmba de fum care vine de-a dreptul spre noi.
Rindow lua ocheanul si privi câtva timp în zare. Când îl lasa apoi în jos, zise:
— E într-adevar un distrugator, domnule capitan.
— În cazul acesta trebuie sa ne lasam la fund, draga Rindow. Numai de-ar fi

încarcati acumulatorii, altminteri nu ne vom putea ridica înapoi la suprafata.
— Ma duc eu în sala masinilor sa vad cum stau lucrurile, domnule capitan.
În vremea asta George închisese capacul si Farrow dadu comanda de afundare. Ajungând la sase metri sub apa, privi prin periscop spre distrugatorul care se apropia. Când acesta coti de-a dreptul spre locul unde se afla „Dox”-ul, capitanul se afunda si mai mult oprindu-se la douazeci de metri adâncime. Stând în turnul închis, auzi îndata uruitul elicelor distrugatorului care se îndeparta însa cu toata viteza.
Primul ofiter se înapoia din sala masinilor si anunta ca, cu ajutorul acumulatoarelor se puteau lasa la fund de mai multe ori.
— Dar unde ne aflam de fapt, draga Rindow? Cred ca nu putem fi departe de insulele Caroline?
— Suntem chiar foarte aproape, domnule capitan. Daca mai mergeam numai câteva minute ar fi trebuit sa vedem primele insule.
— Atunci nu poate sa fie atât de adânc aici; pâna se va termina reparatia, as dori sa las vasul pe fund.
— Putem încerca, domnule capitan. Dupa harta trebuie sa fie aici o adâncime de treizeci pâna la patruzeci de metri.
Capitanul dadu comanda si minunatul vas începu sa coboare încet pâna ce atinse fundul la o adâncime de 36 metri. Farrow se duse în sala masinilor ca sa-si dea seama de mersul lucrarilor de reparatie.

În vremea asta George veni la prora si dadu în laturi obloanele de la ferestre. Aruncând o privire afara, vazu în fata submarinului o gramada întunecata, care îl facu sa se mire. Aprinse imediat reflectorul si la lumina lui zari un yacht mic de lux, care se parea ca se scufundase de curând în locul acesta. Curiozitatea i se trezi atunci si alerga în sala masinilor ca sa-l aduca pe tatal sau si pe Rindow.
Când zarira si acestia epava, Farrow zise:
— Stiu eu ce vrei, George. Ti-ar placea sa cercetezi yachtul.
— Nu e asa? Îti dau voie, cu conditia sa-i iei si pe Petre cu tine, caci în felul acesta nu ti se poate întâmpla nimic.
— Dar bine, tata, ce sa mi se întâmple pe yachtul acela unde fara îndoiala ca nu se afla nimeni? Totusi, poate veni si Petre, te pomenesti ca am nevoie de el.
Se facu nevazut cât ai clipi din ochi si-l puse în cunostinta pe Urias cu ceea ce planuise. Îmbracara în graba costumele si peste câteva clipe fura pe fundul marii, Dupa ce se obisnuira cu presiunea apei, se apropiara binisor de yacht si se catarara pe punte.
Tot ce vazura era de o eleganta nebanuita. Cabina mica de la prora parea un salonas de cucoana; atât de mici si luxoase erou mobilele. Când George vazu si o rochie acolo, facu un semn din cap catre tovarasul sau, apoi coborâra scara care ducea în launtrul yachtului. Patrunsera în fiecare cabina, cercetând totul cu deamanuntul. Toate obiectele de

pret ce le gasira le vârâra în sacul pe care-l adusesera.
În cele din urma ajunsera la o usa care era încuiata pe dinafara. Cheia era în broasca si când tânarul deschise usa, se dadu speriat înapoi. În cabina aceasta înota un cadavru lânga tavan. Asadar, yachtul trebuie sa se fi scufundat de vreo saptamâna caci cadavrul fusese împins în sus.
Înspaimântat, George vru sa se îndeparteze, când Petre îi atrase atentia asupra unui lucru. Cu lampa lui electrica de buzunar lumina cadavrul si arata cu mâna spre spatele acestuia. Un pumnal era înfipt într-unsul, un pumnal împodobit cu o piatra pretioasa.
Asa dar, era vorba de o crima. Dar cum puteau fi gasiti ucigasii? Yachtul apartinuse de sigur unei femei, dupa cum dovedea totul.
George îsi zise ca cel mai bun lucru ar fi sa ia pumnalul. Mai târziu, scafandrii vor ridica la suprafata cadavrul si poate chiar yachtul.
Facu semn lui Petre sa scoata pumnalul din trupul mortului si în acelasi timp sa-l scotoceasca prin buzunare. El însusi vroia sa cerceteze prora si sa stabileasca cu acest prilej cauza scufundarii.
Ajuns la fata locului, vazu ca cineva gaurise cu intentie peretele vasului facându-l sa se scufunde. Stia de ajuns.
Se înapoie în cabina eleganta de sub punte si începu s-o cerceteze cu atentiune. Într-un dulap gasi o caseta pe care o lua cu el. Alte lucruri de pret nu erau acolo.

Când vru însa sa paraseasca încaperea, îi atrase luarea aminte o fotografie care se afla pe podea si care înfatisa un barbat tânar. O lua si pe aceasta si se înapoie la Petre care tocmai ispravise cu cercetarea cadavrului. Gasise un portofel care continea bani multi si unele documente.
Pusera totul în saculetul pe care-l adusesera cu ei si se înapoiara la submarin. Dupa ce-si dezbracara costumele, scoasera obiectele din sac si uscându-le bine le dusera apoi în cabina capitanului unde George povesti ce vazuse pe yacht.
— Asa dar s-a petrecut o crima acolo, zise Rindow. Pare sa fie un yacht englezesc, cu numele de „Bird", adica „pasare" si dupa toate aparentele apartinuse unei doamne. A! uite aici si actele de bord. Proprietara yachtului se numeste domnisoara Ellen Biron, din Singapore, unde e si domiciliul vasului. Calatorea spre insulele Caroline si anume spre insula Pingelap. O fi avut cunoscuti pe acolo, domnisoara.
În vremea asta Farrow cercetase portofelul celui ucis. Din hârtii reiesea ca acesta avea plantatii mari pe insula. Cea mai de seama era o plantatie de ananas, care îi aducea un venit foarte însemnat. Numele nefericitului era Fred Brown.
— Plantatia aceasta o vom gasi lesne, zise capitanul. Îndata ce va fi reparat submarinul, plecam într-acolo. Poate s-o gasim si pe domnisoara Biron.
— Tata, în portofelul acesta se afla si un testament care e sigilat înca. Pare sa fie

al lui Fred Brown, desi nu vad numele lui scris deasupra.
— Tot ce se poate, George. Cred ca am dai aici de o crima si rolul nostru e sa dam de veste politiei. Doresc totusi sa vizitez plantatia aceea, poate ca gasim ceva care ne intereseaza.
— Asa cred si eu, domnule capitan, zise Rindow. Da de banuit si faptul ca lipseste barca de salvare a yachtului, ceea ce e o dovada ca toti de pe dansul s-au salvat, afara de nenorocitul acela de Fred Brown.
Caseta pe care o luase George din dulapul din cabina era încuiata. Farrow nu vru s-o deschida si puse toate lucrurile în dulapul sau. Se informa apoi de mersul reparatiei si afla ca peste o jumatate de ceas puteau sa-si urmeze calatoria.
— Ma voi ridica la suprafata chiar de pe acum, draga Rindow, zise capitanul. Trebuie sa stabilim exact pozitia yachtului. Daca e liniste sus, ies cu totul de sub apa.
Submarinul se ridica încetisor. Când ajunse la sase metri, Farrow înalta periscopul. Nu se zarea nici un vas pe tot întinsul apei; ridica „Dox”-ul de tot si deschise cu mâna lui capacul turnului. Împreuna cu Rindow, stabili apoi pozitia exacta unde se aflau.
Peste o jumatate de ceas submarinul porni iar la drum, luând directia spre insula Pingelap.
Curând se ivira în fata lor insulitele din grupul Carolinelor. Acum se impunea o atentiune deosebita, astfel ca Farrow se lasa iar în apa dar nu prea mult. Când

ajunse în cele din urma la insula Pingelap stopa, se lasa cu vasul pe fundul marii, la zece metri adâncime si astepta acolo pâna se înnopta, pe urma se ridica iar la suprafata, se îmbarca cu George, doctorul Bertram si Petre pe o barca mica de aluminiu si porni spre tarm. Alese un loc singuratic, unde Uriasul trebuia sa astepte înapoierea lui si a celorlalti doi.

De pe mare înca zarisera un golf lânga care se aflau câteva cladiri. Tot acolo stateau ancorate doua vase care încarcau probabil recolta.

Capitanul îsi îndrepta pasii spre golful acesta. Cu ajutorul ocheanului observa un bungalow pe a carui terasa stateau doua femei care pareau ca vorbesc cu însufletire. Vazu ca una din ele ducea adesea batista la ochi si banui atunci ca aceasta ar fi domnisoara Biron.

Mersera înainte ascunzându-se cât puteau mai bine si ajunsera la bungalow unde zarira în dos o usita. Ciocanira într-unsa încetisor, ca sa nu sperie pe cele doua femei. O fetita bastinasa le deschise si-i întreba într-o englezeasca fara cusur ce doresc.

— Sa vorbim cu doamnele, raspunse capitanul si fetita disparu imediat spre a se înapoia în curând însotita de o tânara femeie.

— Iertati, va rog, doamna, zise Farrow – caut o domnisoara cu numele de Ellen Biron. N-ati putea sa-mi spuneti unde o pot gasi?

— Ba da, domnule, domnisoara Biron e musafirul meu. Pe cine sa anunt?

— Numele meu as dori sa vi-l spun mai târziu, doamna; veti afla atunci si motivele pentru care nu vi-l spun acum. V-as mai ruga ca, în cazul când domnisoara Biron se învoieste sa ne primeasca, s-o faca într-o odaie închisa, cu perdelele lasate. Sa nu va fie teama ca suntem hoti, caci.. veti afla asta mai târziu. Spuneti-i domnisoarei Biron ca venim în chestia yachtului ei scufundat. Tânara femeie pleca, dar se înapoie imediat invitându-i pe cei trei barbati sa intre. În odaie se afla alta femeie al carei chip frumos avea trasaturile îndurerate. Perdelele erau lasate la ferestre si când capitanul se înclina si se prezinta pe adevaratul sau nume, disparu pentru câteva clipe expresia de tristete de pe chipul tinerei femei si întinzând mâna lui Farrow, zise:

— Da, eu sunt Ellen Biron, proprietara yachtului scufundat. Dumnezeu mi-a ascultat ruga si mi-a trimis ajutor. Dar de unde cunoasteti numele meu si stiti ca sunt proprietara yachtului „Bird”?

— Veti afla îndata, domnisoara Biron. Stiu ca yachtul d-voastra s-a scufundat, deoarece l-am vazut eu însumi pe fundul marii. Stiti, de sigur, ca posed un submarin cu care ma pot lasa în apa. În drum am avut un defect la elice si am fost nevoit sa stau pe fundul marii pâna s-a facut reparatia. S-a întâmplat ca locul unde ne-am oprit era chiar lânga yachtul d-voastra.

— Dar din asta nu puteati afla ca eu sunt proprietara lui...

— Vedeti însa ca scafandrii mei s-au lasat în apa si au facut cercetari pe yacht. Meritul se datoreste fiului meu, George.
— L-ai gasit si pe „el”, domnule Farrow? striga fata, adresându-se tânarului.
George dadu din cap.
— Acesta e si motivul care ne-a îndemnat sa venim încoace, domnisoara Biron, zise capitanul. Si trebuie sa va aducem la cunostinta lucruri triste... Domnul Fred Brown a fost, de sigur, ruda cu d-voastra?
— A fost logodnicul meu. Spuneti-mi deschis cum l-ati gasit! Stiu ca e mort, înecat, pentru ca nu putuse parasi destul de repede cabina lui.
Cabina lui era închisa pe dinafara, domnisoara Biron. Fiul meu a deschis-o.
— Doamne Dumnezeule! Cum e cu putinta!... Trebuie deci sa-l fi încuiat cineva?
— Întocmai, domnisoara Biron, dar am mai facut o descoperire grozava: logodnicul d-tale... a fost ucis.
— Ucis? striga fata. Oh! Asadar, presimtirea nu m-a înselat.
Începu sa plânga si îsi îngropa fata în mâini.
Capitanul astepta pâna se mai linisti, apoi îi zise cu blândete:
— Domnisoara Biron, ai fost lovita de o soarta nemiloasa. N-are nici un rost sa te mai tângui acum, ci sa încercam sa descoperim pe ucigas si sa-l dam pe mâna justitiei. Nu stii înca totul, de aceea te rog sa ma asculti si poate vei fi în

masura sa-mi dai o indicatie unde sa-l putem gasi pe criminal.
Capitanul povesti în ce fel fusese ucis Fred Brown si când scoase la iveala pumnalul din saculetul pe care îl adusese cu el, domnisoara Biron striga înspaimântata:
— Nu... nu, nu e cu putinta. Pumnalul acesta apartine fratelui meu, care fusese si el pe yacht. El nu poate fi în nici un caz ucigasul logodnicului meu.
Capitanul se sili iarasi s-o linisteasca, apoi îi predase lucrurile pe care George si Petre le luasera de pe yacht. Numai de testament nu aminti nimic deocamdata. Avea planul sau în privinta aceasta, nadajduind sa-l descopere pe criminal cu ajutorul lui.
— Cine, mosteneste acum plantatiile domnului Brown, domnisoara Biron? întreba el, apoi.
— Un anume John Kollis, raspunsa fata. Logodnicul meu nu avea rude apropiate si acest Kollis, un var de-al lui – e mostenitor de drept. Nu prea se aveau bine intre ei, deoarece Kollis e un betiv si un jucator care si-a pierdut toata averea în carti. Logodnicul meu l-a adus încoace si i-a dat slujba de inspector. Se iscau însa mereu certuri între ei, deoarece lui Kollis nu-i ajungea leafa si se îngloda în datorii pe care bietul meu logodnic trebuia apoi sa le plateasca.
— Se afla si Kollis pe yacht când s-a scufundat?
— Nu, domnule Farrow, altminteri as fi stiut unde trebuie sa-l caut pe ucigas. Fred îmi spusese adesea ca hotarâse sa

lase varului sau numai o parte mica din mostenire si ca instituise legatara universala pe o nepoata a lui care traieste în Elvetia.
— Si probabil ca acest John Kollis s-a si facut stapân aici, nu e asa?
— Întocmai, domnule Farrow; i-a si pus în vedere prietenei mele, care a închiriat casuta aceasta de la logodnicul meu, s-o paraseasca, deoarece vrea sa se mute el într-unsa. Prietena mea petrece aici câteva luni pe an.
— Hm... asta ar fi ceva, zise capitanul. Dar, de vreme ce John Kollis acela nici nu se afla pe yacht, nu poate fi vorba ca el sa fie faptasul. Asta numai daca n-o fi avut vreun complice. Nu cumva stii, domnisoara, cine din echipaj sau dintre oaspetii de pe bord era prieten cu John Kollis?
— Nu stiu precis.
— Am observat însa ca marinarul Hungs statea de vorba adesea cu Kollis. Fusese si el pe yacht când s-a scufundat.
— Toate astea trebuie sa le spui politiei, domnisoara. Eu mi-am facut datoria comunicându-ti ce am descoperit. Vesteste politia, indica-i locul exact unde se afla epava si autoritatile vor trebui sa gaseasca pe ucigas.
— Voi fi nevoita, totusi, sa comunic politiei cine mi-a adus lucrurile acestea si mi-a indicat locul unde s-a scufundat yachtul. Pot spune numele d-voastra, domnule Farrow?
Capitanul încuviinta, desi stia ca englezii si francezii îl vor urmari prin tinutul acesta. Si lucrul nu-i venea deloc la

socoteala, caci avea de gând sa-l caute el pe ucigas în cazul când autoritatile nu vor izbuti sa dea de urma lui.
Când Farrow vru sa-si ia ramas-bun, un tânar, intra în odaie si privi surprins pe oaspeti. Pasi apoi spre capitan si-i întinse mâna.
— Am într-adevar cinstea sa-l vad pe capitanul Farrow? întreba el. Numele meu e Tom Biron si sunt fratele domnisoarei.
— Da, domnule Biron, eu sunt capitanul Farrow, raspunse acesta. Dar dum ati stiut asta?
— Am presupus numai, vazând uniforma d-voastra. Stiu ca alt submarin nu se afla prin apropiere si m-am gândit îndata la d-voastra, cu atât, mai mult cu cât vasele engleze si franceze întreaba mereu prin radiograme daca nu cumva a zarit cineva pe capitanul Farrow cu „Dox”-ul sau. Ramâneti mult pe insula?
— Tocmai vroiam sa-mi iau ramas-bun, domnule Biron. O împrejurare trista ne-a adus încoace. Cereti surorii d-voastra sa va povesteasca totul. Poate ne vom revedea în curând. Daca se va întâmpla, însa. Sa fiti în vreo primejdie, chemati-ma în ajutor prin radio. De ce anume spun asta veti afla de la sora dv.. Acum trebuie sa ne despartim de oarece timpul ne e masurat.

II.
O TOVARASIE CIUDATA.

— DEOCAMDATA CHESTIA E REZOLVATA pentru noi, zise capitanul

când fu iarasi în cabina sa de pe submarin.
George îl întreba de ce nu predase domnisoarei Biron si testamentul lui Fred Brown, deoarece lucrurile s-ar fi limpezit repede si ucigasul ar fi fost gasit.
— Nu, George, politia va aresta mai întâii ca faptas pe fratele domnisoarei Biron, deoarece pumnalul sau a fost gasit în trupul celui ucis. Daca i-as fi predat testamentul, Kollis l-ar fi declarat drept fals, deoarece domnisoara Biron ar fi devenit dupa casatorie coproprietara a plantatiilor. Ar fi avut multe de suferit biata fata si eu am vrut s-o crut. Noi ne vom cauta acum pe aproape o insula nelocuita, ca sa putem, veni repede în ajutor la nevoie domnisoarei Biron si fratelui ei, desi presupun ca apele acestea vor misuna în curând de vase de razboi.
Rindow se afla în turn si cerceta cu ocheanul de noapte insulele din apropiere. Prin porta-voce comunica lui Farrow ca gasise o insula potrivita unde vor putea fi în siguranta.
Capitanul si George se dusera în turn si de acolo iesira pe punte. Privira si ei insula din fata lor si în cele din urma Farrow dadu comanda sa se îndrepte spre ea.
„Dox”-ul se apropie încet de insula împadurita pe tarm si când o ocolira odata capitanul îsi dadu seama ca pe partea de apus se afla un golfulet în care putea intra cu submarinul.
Golful acesta avea însa numai intrare si se îmbuca apoi cu un lac rotund. Prin

masuratori, Rindow stabili ca lacul era adânc de aproape patruzeci de metri, lucru de care se mirara cu totii.
— O fi vreun lac de crater, capitane, îsi dadu cu parerea doctorul Bertram, care venise si el pe punte. Se gasesc adesea astfel de lacuri. Putem ramâne fara teama aici, chiar daca vreun distrugator dusman ar veni încoace.
Capitanul încuviinta si raspunse:
— Înainte însa ar fi bine sa facem o plimbare prin insula, ca sa ne dam seama de situatie. Daca e nelocuita, atunci nu poate exista loc de ancorare mai potrivit ca acesta. Daca însa dam de oameni, atunci vom sti ce avem de facut.
Hotarî apoi ca, afara de George si Petre, sa mai debarce zece marinari. Ei se va pune în fruntea trupei. Deoarece submarinul nu putea sa se apropie direct de tarm, se montara doua barci de aluminiu si peste un sfert de ceas toti erau pe uscat.
Aici urmau sa se desparta. În vreme ce capitanul cu sase marinari va cerceta jumatatea dreapta, a insulei, George cu restul de cinci oameni va ocoli cealalta jumatate.
Tânarul porni cu camarazii sai prin padurea deasa. Când erau aproape gata cu însarcinarea lor. Petre, care o luase ceva mai înainte cu George, îl apuca pe acesta de brat si arata spre un delusor care se înalta la stânga lor.
George se opri si îsi dadu seama îndata ce vroia sa spuna Uriasul. Colo sus, la vreo cincizeci de metri înaltime, se vedea

lamurit o flacara. Trebuie sa fi fost oameni care aprinsesera un foc de lagar.
În vremea asta se apropiasera si marinarii. George le spuse sa astepte acolo, apoi, împreuna cu Petre, începura sa urce dealul. Drumul era greu, dar ei mersera voiniceste si când ajunsera la vreo zece metri de foc, George vazu patru barbati care stateau ia jurul unui foc mic de lagar si vorbeau intre ei.
Lumina focului nu putea fi vazuta dinspre mare, deoarece dealul împiedica vederea. Cel doi camarazi observara si o pestera mica ce slujea, probabil, de locuinta acelor oameni.
Ocrotit de tufele dese care acopereau aproape întreg dealul, George se putu apropia tot mai mult de foc. Când fu numai patru metri auzi în sfârsit ce îsi spuneau indivizii.
Aveau înfatisare de adevarati hoti de codru. Îmbracamintea lor era zdrentuita si numai unul din ei parea sa fie mai deosebit, desi tovarasii îl tutuiau.
— E timpul sa vie John si sa-si tie fagaduiala, zicea tocmai unul din ei. Mereu am facut totul pentru el si acum tace chitic.
— Câteva ceasuri mai poti astepta, Tom, caci atât de repede nu se poate face treaba. Fireste ca John o fi acum acolo jos stapânul, dar înainte de a fi recunoscut legal, nu poate doar sa scoata sume mari de bani din întreprindere. Afara de asta a mai sosit si tânara domnisoara care desigur ca va face totul ca yachtul sa fie gasit. Brown a fost ucis si daca se va da peste el... atunci îl vor

avea în mâna curând si pe ucigas. Pumnalul va trada totul.
Toti izbucnira în râs. George urma sa asculte cu încordare:
— I-am propus lui John sa faca sa dispara fata, ca sa nu-i mai faca greutati. S-ar putea îneca, de pilda... asa, întâmplator...
— Ea va fi cu bagare de seama, zise un altul. O cunosc eu bine pe duduia. E energica si când îsi baga ceva în cap, nu se lasa cu una cu doua. Cel mai bun lucru ar fi s-o aducem încoace si s-o tinem prizoniera pe insula. Nimeni n-o poate gasi aici.
— Atât de lesne nu se poate face asta. Si-apoi, cum ne-or vedea ai de acolo, ne iau la ochi. Cel putin ne-ai adus haine ca lumea ca sa ne putem arata iar în lume?
Omul ceva mai „deosebit" dadu din cap. Arata un pachet mare care se afla la intrarea pesterii.
— V-am adus îmbracamintea si va puteti duce fara teama acolo. Nimeni nu va va recunoaste. Veti tine barca pregatita si va voi face un semn când s-o luati în primire pe domnisoara. Nu va fi greu.
— Aha, pricep eu, vrei s-o... faci lesinata, ca sa-ti vie treaba mai lesne. Dar mai e frate-sau... Ce-ar fi sa-l luam si pe el?
— Nu, caci politia trebuie sa-l aresteze pe ucigas, daca se vor porni într-adevar cercetari pentru gasirea yachtului. Voi mai împrastia apoi si zvonul ca el a ucis-o si pe sora-sa.
— Esti dat dracului! Ai niste idei... Asa dar, s-a facut! Ne vom pune acum hainele noi si pestei doua ceasuri vom fi acolo.

Crezi ca vom izbuti sa facem ceva înca în noaptea asta?
— Poate ca da, daca ne vom da silinta. Acum trebuie sa plec, caci John ma asteapta. Faceti treaba cum trebuie, ne vedem la Rolba.
George era agitat la culme. Se stapâni, însa, facu un semn Iui Petre si se retrase cu bagare de seama. Când ajunse la locul unde erau marinarii, le ceru sa-l urmeze cât mai repede la submarin, caci probabil ca vor porni la drum înca în noaptea asta.
Capitanul se reîntorsese cu putin înaintea lui George. Acesta îi povesti ce afla si-i ceru apoi sa se înapoieze îndata la plantatie da s-o previe pe domnisoara Biron si sa-i dea o mâna de ajutor.
Farrow chibzui îndelung. Se sfatui cu Rindow si doctorul Bertram si în cele din urma hotarâra sa mearga înapoi la insula Pingelap. George si Petre urmau sa-si îmbrace haine simple si sa se furiseze pâna la domnisoara Biron. Dânsa ar putea sa intervie ca Kollis sa-i angajeze pe cei doi pe plantatie. În chipul asta fata ar avea mereu pe aproape un ajutor.
George gasi ca planul acesta e cât se poate de bun. Se mai întelesera ca Farrow sa se înapoieze iar la insula si George sa ia cu dânsul o barca da aluminium pe care însa trebuia s-o piteasca bine.
Dupa câteva minute, submarinul porni la drum si strabatu distanta pâna la insula într-o jumatate de ceas. În vremea asta Petre si George îsi schimbasera hainele si aveau acum înfatisarea unor adevarati

muncitori. O barca de aluminium fusese montata si cu putin înainte de coasta fu lasata pe apa. Peste câteva minute cei doi „muncitori” se facusera nevazuti în întunerec.
Debarcara într-un loc singuratec, ascunsera barca într-un tufis, apoi pornira spre colonia din a carei cârciuma se auzea galagie.
Casuta domnisoarei Karin, în care locuia si domnisoara Biron, era cufundata în întunerec. Nu se vedea nici o lumina acolo. De aceea George merse de-a dreptul spre cârciuma, deasupra careia atârna o tabla pe care scria cu litere mari: „La bunul Henri”.
Când deschise usa, îl izbi un nor gros de fum, asa ca în primul moment nu putu deosebi nimic. Cutând însa ochii sai se obisnuira si atunci vazu stând la mese lungi muncitori multi si bastinasi, care vorbeau cu aprindere între ei.
În fund de tot zari o masa rotunda la care pareau sa stea oamenii mai subtiri. Pentru moment vazu numai doi: unul era individul „mai deosebit” de pe insula, care statuse de vorba cu complicii sai.
George îsi roti privirea în juru-i, prefacându-se ca e în cautarea cuiva. Birtasul, probabil „bunul Henri” – numai bun nu prea parea sa fie – îi facu semn sa se apropie si-l întreba ce cauta.
— Cautam pe proprietarul plantatiei, avem sa-i spunem ceva, raspunse tânarul.
— Uite-l colo... ala lânga domnul cela înalt.

— Ma pot duce la el asa de-a dreptul? întreba George, sfios.
— Pai, atârna de ce vrei sa-i spui, râse birtasul. Poti sa-mi spui si mie, ma pricep si eu.
— Vezi ca... vroiam sa-l întreb daca putem capata de lucru aici pe plantatie, zise George.
— De lucru? Dar cum de-ati ajuns aici? Nu cumva sunteti marinari?
— Nu suntem. Dar ne-am furisat pe un vapor.., pentru ca... pentru ca...
— Pentru ca ati ciordit ceva pe undeva si apoi ati sters-o, completa birtasul. Sa nu va fie frica, politia nu o sa va caute aici.
George îl privi atât de înspaimântat, încât „bunul Henri" izbucni în râs.
— Stai ma, nu te speria asa, lasa ca vorbesc chiar eu cu domnul Kollis si-l voi îndemna sa va angajeze. La ce va pricepeti mai bine?
— Am fost pe vremuri marinari, raspunse George – dar e mult de atunci, am mai încercat pe urma si alte meserii, numai ca n-am facut mare scofala. Cred ca aici nu o sa ne urmareasca nimeni?
— Asa e, aici sunteti ca la mama acasa. Asteptati nitel, ma duc sa vorbesc cu domnul Kollis; el e noul proprietar al plantatiei.
George si Petre ramasera lânga tejghea în vreme ce birtasul se apropie de masa rotunda, lua loc pe un scaun si vorbi ceva în soapta cu cei doi. Acestia aruncara priviri scrutatoare spre „muncitori" si în cele din urma birtasul le facu semn sa se apropie.

Când fura lânga masa, „bunul Henri”, zise:
— Astia sunt, domnule Kollis. Ia-i în slujba la dumneata si sunt sigur ca nu o sa-ti para rau.
Spunând acestea se înapoie la taraba unde asteptau câtiva musterii.
— Birtasul îmi spunea ca vreti sa lucrati pe plantatia mea; e adevarat? întreba cel mai marunt dintre ei. Bine, va voi angaja, dar cer de la voi o supunere oarba. Veti putea face avere aici, daca îmi veti asculta sfaturile. Ce ticalosii ati facut, de nu va mai gasiti locul nicaieri?
George se prefacu ca se codeste cu raspunsul Kollis râse însa si zise:
— Nu trebuie sa-ti fie frica, baiete. Spune deci ce e cu voi!
— Ne-am luat la bataie cu niste haimanale Ia Hamburg si din una în alta am ajuns la cutite.
— Si pe câti i-ati trimis pe lumea cealalta?
— Numai doi, domnule, marturisi George.
— „Numai”? râse Kollis. Ce, n-ajunge? Lasa, nu trebuie sa va faceti sânge rau din pricina asta. Hârtii aveti?
— Nu, fiindca a trebuit sa fugim în graba si le-am lasat la un loc cu lucrurile noastre.
— În sfârsit, fie si asa. Nici numele voastre nu ma intereseaza. Va voi boteza Jim si Tim. Ala marele (arata spre Petre) e Tim si tu Jim. Nimeni nu va afla cine sunteti.
George si Petre multumira. Kollis îl chema pe cârciumar si-i spuse sa le dea

de mâncare si loc de dormit. Cel doi urmau sa se prezinte a doua zi dimineata la birou.
Mâncara cu pofta si când sfârsira, birtasul însarcina pe un servitor sa le arate culcusurile.
În spatele cârciumii se afla o curte cu câteva soproane. Într-unul din ele li se dadu culcusuri de paie si George era bucuros ca de aici se putea strecura afara oricând.
Dupa ce servitorul se îndeparta, George sopti lui Petre:
— Voi încerca acum sa vorbesc cu domnisoara Biron. Tu însa trebuie sa ramâi aici; daca vine cineva, spune-i ca m-am dus sa iau putin aer curat.
Era aproape de miezul noptii când George ajunse la casa unde locuia tânara fata. Ciocani încetisor în usa din dos si dupa câteva clipe de asteptare se auzi un glas barbatesc întrebând cine e.
La raspunsul lui George, dare recunoscuse glasul lui Tom Biron – usa se deschise si tânarul; nostru erou intra înauntru. Când însa gazda vru sa faca lumina, George îl opri.
— Domnule Biron, tata m-a trimis din nou aici. Am izbutit sa fiu angajat ca lucrator la Kollis si-l voi tine mereu sub observatie pe individul acesta, în afara de asta am surprins pe o insula din apropiere convorbire de mare însemnatate pentru dumneata si sora dumitale.
Si George povesti întâmplarea de pe insula. Domnisoara Biron si spusese fratelui ei ca banuiala de omor va cadea

probabil asupra lui, dar Tom Biron nu voia sa fuga, caci se simtea cu totul nevinovat si apoi era încredintat ca ucigasul va fi prins în curând. Îi banuia si dânsul pe Kollis.
— Crezi asa dar, domnule Farrow, ca ticalosii au de gând s-o rapeasca pe sora mea în noaptea asta, folosindu-se de vreun viclesug? Nu cumva te înseli?
— Am priceput fiecare cuvânt, domnule Biron, de aceea am si venit încoace ca sa te prevenim. Fii cu bagare de seama în noaptea asta, iar pe de alta parte nici eu nu îi voi slabi din ochi pe cei doi indivizi. Când vine politia încoace?
— Mâine plec la oras si o voi aduce, domnule Farrow.
— Bine. Acum trebuie sa plec, altminteri lipsa mea va fi observata, daca i-ar da în gând birtasului sa se intereseze de noi.
Când George se înapoie la Petre, afla ca servitorul bastinas fusese în sopron, ca sa vada daca totul e în regula. Fagaduise ca se va întoarce mat târziu, deoarece Uriasul îi spusese ca tovarasul sau iesise pentru câtva timp sa ia putin aer.
— Abia sfârsi de vorbit, ca usa se si deschise si birtasul se ivi în prag. Vazându-l pe George întins pe paie, paru linistit si se departa.
— Sa asteptam pâna se va fi potolit galagia, zise tânarul. Vreau sa-l spionez pe Kollis înca în noaptea asta. De sigur ca-i asteapta pe cei trei oameni de pe insula.
— Asa e, domnule George. Ai auzit si dumneata ce zicea mai-marele lor: „ne întâlnim la Rolba”. Rolba e numele

birtasului, am auzit lamurit când l-au strigat câtiva clienti.
— Minunat, Petre. Voi face tot ce-mi va sta în putinta ca sa-l dau pe Kollis ala pe mâna justitiei.
— Daca o fi el ucigasul, domnule George. E drept ca totul e împotriva lui, dar n-avem nici o dovada, deoarece el n-a fost pe yachtul scufundat, îi sigur ca un altul a faptuit crima.
— Voi cauta sa stau de vorba mâine cu marinarul ala Hungs, poate ne duce el pe o urma. De acum încolo, Petre, va trebui sa ma tutuiesti, ca sa nu bata la ochi celorlalti. Eu iti voi spune Tim, iar tu mie, Jim.
— S-a facut, Jim! Peste o ora vom iesi din sopron, ca sa dam o raita primprejur.
— Ne-am înteles, Tim! râse George. Acum sa stam linistiti, ca daca ar veni vreo iscoada, sa creada ca dormim.
Vremea se scurgea încet. Când galagia din cârciuma se potoli, cei doi „muncitori" parasira în taina sopronul. Petre vazu ca localul era închis, dar în odaia din fund mai ardea lumina. Deoarece fereastra era deschisa si se afla aproape de pamânt, putura auzi tot de se vorbea înauntru.
— Eu va spun ca n-are nici un rost astazi... auzira glasul lui Kollis.
— Cum s-o scoatem din bungalow? Asteptati pâna mâine, voi gasi eu pe cineva care va face lucrul cum trebuie. Fireste ca si voi veti începe mâine sa lucrati ca muncitori pe plantatia mea ca sa nu bata la ochi când, veti da târcoale pe aici. De îndata ce voi fi recunoscut ca

proprietar aici, voi vinde totul si vom împarti banii.
— Numai daca nu-ti vei lua talpasita înainte, raspunse cineva.
— Daca crezi asta, atunci nu stiu de ce te-ai întovarasit, zise Kollis. Eu sunt sincer fata de voi, dar vad ca ati si început sa cereti lucruri imposibile; cum si ce fel voi face, nu va priveste. Pentru moment nu va pot da nici o para, caci totul e înca în mâinile justitiei. Sunt însa recunoscut de catre toti ca viitor proprietar si nu mai e nevoie decât de o simpla formalitate ca sa devina în realitate. Trebuie s-aveti deci rabdare. Dar unde e Jack Hungs?
— E pe Insula Diavolului si asteapta banii pe care i-ai fagaduit. E foarte prevazator si n-are încredere în tine. Eu în locul lui m-as fi codit sa te urmez asa orbeste.
Kollis scoase o înjuratura. Cauta sa-i împace pe tovarasii sai si le porunci sa se duca la culcare. Pâna a doua zi totul se va aranja.
George si Petre trebuira sa-si paraseasca în graba posturile lor de observatie si alergara îndarat la sopron. Se aruncara pe paie si se prefacura ca dorm. Aproape imediat usa se deschise si birtasul veni cu trei oameni carora le arata culcusurile lor. Erau indivizii de pe insula singurateca si cu care aveau sa petreaca noaptea împreuna.

III.
JIM SI TIM.

CEI TREI BARBATI aruncara doar o privire în treacat asupra lui George si Petre, apoi se trântira pe paie si adormira îndata, George vroia sa ramâna treaz toata noaptea, dar oboseala îl învinse si în cele din urma adormi si el. Se trezi abia când birtasul veni sa-i scoale pe toti.
— Veniti repede în cârciuma sa va dau ceva de mâncare, caci altminteri nu veti putea munci, le striga el. Trebuie sa va spalati însa mai întâi la fântâna de colo, caci de oameni murdari n-avem nevoie.
Jim si Tim facura precum li se porunci. Ceilalti însa nu prea erau întelesi cu treaba asta si se prefacura numai ca se spala. Abia acum, la lumina zilei, se putea vedea ce chipuri aspre aveau.
Îmbracamintea însa era mai ca lumea si le dadea înfatisarea unor adevarati muncitori agricoli.
Dupa ce mâncara, Jim si Tim fura trimisi la birou cai sa-i treaca în condica, apoi pornira pe plantatie, însotiti de un supraveghetor. Era vremea recoltei si omul le arata cum sa strânga fructele. Le dadu indicatiunile cuvenite, apoi îi lasa singuri.
Ca niste adevarati muncitori se pusera îndata pe treaba. Iscodeau însa cu privirea de jur-împrejur, ca sa vada daca nu sunt pânditi.
Deodata zarira îndaratul unei tufe de ananas pe Kollis care îi observa pe furis. George se adresa atunci cu glas tare lui Petre:
— Stii tu, Tim, viata asta îmi place foarte mult. Dar cu timpul devine plictisitoare. Noua ne trebuiesc aventuri... De vreme ce

tot suntem certati cu legile, n-are a face daca ne mai încarcam cugetul cu ceva. Daca stapânul nostru ar sti ca am faptuit un jaf cu omor la Hamburg, fara îndoiala ca nu ne-ar da de lucru aici.
— Ce dracu strigi asa, Jim! Sa te-auda cineva, ne-am dus pe copca! Dar numele asta de Tim îmi place mult, zau asa.
— Sperios mai esti, Tim. Daca nu s-ar ivi azi prilejul sa câstig multe parale, al naibii sa fiu. Daca m-as da îndarat chiar de la o crima. Ia gândeste-te putintel: sa fii bogat si sa pui pe altii sa munceasca pentru tine – si ce poate fi mai frumos?
— Ei, baieti, cum stati cu lucrul? Se auzi deodata glasul Lui Kollis. Ce ati facut pâna acum?
George si Petre se prefacura grozav de speriati. Mai ales tânarul facu o mutra atât de înspaimântata, încât Kollis zise:
— Spuneai mai adineaori ca tovarasul tau ar fi sperios. Cred însa ca nici tie nu-ti lipseste nimic.
— Nu prea sunt sperios de felul meu, se apara tânarul – dar când vad ca m-am dat singur de gol, stiu ce ma asteapta.
— Cred si eu ca stii. Hai sa nu mai vorbim de asta! Daca nu m-a înselat auzul, spuneai tocmai ca ai fi în stare sa faci orice numai sa te îmbogatesti. Ai vorbit serios? As avea poate un prilej ca sa-ti împlinesc dorinta.
— Sa fac iar vreo crima? întreba George.
— Nu... nu, chiar atât de grav nu este. E vorba doar de pus la adapost o femeie, râse Kollis. Ai avea pofta sa câstigi împreuna cu tovarasul tau o suma frumusica?

— Mai e vorba, domnule!
— Atunci veniti mâine cam pe la amiaza colo jos în luminis, unde suntem netulburati si va voi arata ce aveti de facut.
— Venim, domnule, raspunse George.
Dupa ce Kollis pleca, tânarul se adresa lui Petre:
— A mers mai repede decât credeam. Stiu ce vrea de la noi individul asta. Ar dori sa se scape de tovarasii lui de pâna acum, iar noi s-o rapim pe domnisoara Biron si... s-o ucidem, poate. Îi voi spune ca cunoastem o ascunzatoare buna si.. o vom duce pe fata pe submarinul nostru.
— Domnule George... adica Jim, vroiam sa zic, te-ai gândit tu ca nu o sa fie tocmai bine când! Va iesi la iveala toata afacerea?
— Stiu asta, Tim, dar nu mi-e teama. Cu ucigasi dintr-acestia ispravim noi repede. Avem doar revolverele în buzunar.
Petre îi facu semn sa taca, deoarece se apropia cineva. Era domnisoara Biron, care aflase de la fratele ei ca tânarul Farrow lucra pe plantatie. Se uita câtva timp la cei doi muncitori, se apropie apoi încetisor si puse o întrebare de forma. Ceru lui George sa-i dea o poama si când el fu lânga ea, îi sopti repede:
— Fratele meu mi-a povestit totul, domnule Farrow. A plecat calare sa anunte politia, dar tare ma tem ca nu se va înapoia. Va avea de furca, deoarece si-a pus în gând sa povesteasca chestia cu pumnalul.
— Sa nu-ti fie frica, domnisoara; cred ca cunoastem acum pe adevaratul ucigas si

pe instigator. S-a pus la cale chiar sa te rapesc la noapte.
Vazând mutra uimita a fetei, George adauga repede:
— Fii cu bagare de seama, domnisoara, trebuie sa dam impresia ca vorbim despre lucruri fara însemnatate. Voi veni diseara la d-voastra. Cel mai bun lucru ar fi sa-l rogi pe Kollis sa-ti faca rost de un servitor si mai mult ca sigur ca ma va trimite pe mine.
— Bine, asa voi face, domnule Farrow. Mi se pare ca ma cheama... de sigur ca si venit politia.
Se departa în graba, iar cei doi camarazi îsi vazura de treaba.
Pe la amiaza pornira spre luminis. Înainte de a ajunge, auzira vaiete dintr-acolo. George o lua repede înainte si uitându-se îndaratul unei tufe de ananas, vazu cum. Kollis se pregatea sa loveasca cu biciul într-o bastinasa (Vezi ilustratia de pe coperta). Fara sa stea mult pe gânduri, se repezi în luminis si se opri în fata batausului.
Kollis se înfuria la început vazându-se întrerupt, dar îsi aduse aminte ca-si daduse întâlnire aici cu cei doi „muncitori" si împingând, pe femeie cât colo, îi dadu de înteles sa se îndeparteze cât mai repede cu putinta.
Facu apoi semn lui George si Petre si se aseza cu ei sub o tufa.
— Vreau sa va încredintez o taina, începu el. Varul meu s-a înecat si eu am devenit stapânul de drept al acestei proprietati. Logodnica varului meu încearca însa sa-mi faca greutati si de aceea vreau sa-mi

ajutati sa ma scap de ea. O puteti ascunde undeva pentru câtva timp?
— Fireste, domnule. Pe Insula Diavolului, desigur.
— Nu... acolo nu, în nici un caz! exclama Kollis. Alte ascunzatori n-aveti?
— Ba da, cunoastem una pe care n-o stie înca nimeni. Daca vrei o ducem acolo pe fata. Când s-o facem?
— La noapte. O sa mai vorbim noi despre asta. Acum, trebuie sa va odihniti, caci o sa aveti de muncit. Vedeti-va de lucru deocamdata, nu trebuie sa stie nimeni ce avem de gând.
— Pricepem, domnule. Vino, Tim, sa ne întindem putin la umbra.
Cei doi se îndepartara. Kollis se duse în colonie unde dadu peste politie.
Dupa o jumatate de ceas un bastinas veni sa-i ia pe George si Petre, deoarece stapânul dorea sa îi vorbeasca neaparat. Când ajunsera la el, vazura ca era foarte turburat. Le iesi înainte si zise grabit:
— Totul merge de minune. Domnisoara Biron doreste un servitor si m-am gândit la tine, Jim, Deoarece sunteti prieteni, am staruit sa va ia pe amândoi. Aveti, asa dar, cel mai bun prilej s-o faceti sa dispara la noapte. Uite, din sticluta asta pe care v-o dau, îi veti turna jumatate în ceai. Va dormi apoi ca o moarta.
George rânji ca un adevarat criminal si se lasa condus de Kollis Spre bungalowul unde locuia domnisoara Biron. Aceasta masura cu privirea pe cei doi servitori si dadu din cap.
— Sunt multumita, domnule Kollis, zise ea.

Zâmbind satisfacut, ticalosul pleca. Când cei trei ramasera singuri în odaie, fata izbucni:
— Domnule Farrow, fratele meu a fost retinut de politie pâna se va lamuri chestia cu pumnalul. Autoritatile vor trimite mâine scafandrii la locul unde s-a scufundat yachtul. Am fost nevoita sa marturisesc de la cine am informatia aceasta si am spus numele tatalui dumitale. Sa fi vazut ce mutre faceau. Acum politistii sunt în cârciuma unde îi iau la rost pe toti. E grozav!
— Dar logodnicul dumitale va fi razbunat, domnisoara Biron. Diseara urmeaza sa te rapesc de aici, dupa cum îti spuneam. Kollis ne-a oferit o afacere pe care fireste ca am primit-o. Uite, pastreaza te rog sticla asta care va trebui sa serveasca de dovada mai târziu. Diseara te vei preface lesinata si noi te vom duce la tata, pe submarin. Acolo vei putea astepta în liniste evenimentele.
Câtiva barbati se apropiau de bungalow. Erau politisti care voiau sa mai vorbeasca cu domnisoara Biron. Când luara loc cu totii afara pe terasa, George si Petre putura auzi din odaie ce vorbeau. Unul din politisti întreba:
— Poti sa ne dai o declaratie sub prestare de juramânt ca domnul capitan Farrow a fost noaptea trecuta, la dumneata si ti-a comunicat cele ce ne-ai spus?
— Fireste ca va pot da, domnule. Credeti cumva ca am coborât eu însumi în mare si am facut cercetari?
— Cum sa cred asta! glumi politistul. Întreb numai pentru ca trebuie sa

comunic superiorilor mei ceea ce-mi spui. Japonezii, actualii stapânitori ai acestor insule si-au luat obligatia sa comunice imediat englezilor si francezilor ivirea capitanului Farrow.
— Si de ce l-ati arestat pe fratele meu când va marturisise deschis cum stau lucrurile? Ar fi staruit el sa se porneasca cercetari daca s-ar fi stiut vinovat?
— De, poate, sa fie o manevra a fratelui d-tale, domnisoara Biron. Nimeni n-avea interes sa-i ucida pe dl. Brown si dupa cum mi-au declarat câtiva marinari de pe yachtul d-tale, care se afla înca aici pe insula, l-au vazut pe fratele d-tale iesind din interiorul vasului cu putin înainte de scufundarea acestuia, asadar, se prea poate ca el sa fie criminalul.
— Care se acuza singur aducându-va si arma ucigasa? În definitiv, multumita lui ati aflat locul exact unde se afla epava. Care criminal ar face aste?
Politistul cazu pe gânduri, apoi întreba:
— Si cine mosteneste, de fapt, plantatia asta, domnisoara Biron?
— Domnul Koliis, un var al fostului meu logodnic. Brown a vrut sa-l dezmosteneasca, pentru ca nu prea se aveau bine, dar moartea l-a împiedecat s-o faca.
— Si acest domn Kollis se afla si el pe yachtul d-tale când s-a scufundat?
— Nu, era aici pe insula. Politistul facu un gest de neîncredere apoi zise:
— Ne vei însoti poimâine când vom pleca la fata locului cu scafandrii nostri. Poate vom avea nevoie de d-ta acolo.

— Fireste ca va voi însoti, domnule. Anuntati-ma la timp si fiti sigur ca voi fi punctuala.
În clipa aceasta aparu Kollis pe terasa si întreba daca domnii mai au nevoie de el, deoarece trebuia sa mearga pe plantatie.
— Am mai avea de pus câteva întrebari, domnule Kollis, raspunse politistul. În ce raporturi erati cu varul d-voastra? Bune sau rele?
Kollis fu cam încurcat trebuind sa spuna o minciuna fata de domnisoara Biron:
— Eram în relatiuni destul de bune, domnule. Fireste, din când în când aveau loc unele neîntelegeri, de, ca între rude, dar treceau repede.
— Asta vroiam sa stiu. Mosteniti acum toata plantatia, nu e asa? Stiti desigur ca varul d-voastra a fost ucis?
Fireste ca stia asta, dar nu stia ca faptul e cunoscut de-acum. Atât de repede sa fi lucrat politistii?
— Nu stiam nimic despre asta, raspunse ticalosul, prefacându-se foarte mirat. Stiu numai ca varul meu s-a înecat.
— Ba nu, a fost ucis, domnule Kollis si anume cu un pumnal pretios. Îi cunoasteti? Asta e.
— Asta e arma fratelui d-tale, domnisoara Biron, zise criminalul. Ai acum înteleg de ce-mi spunea bietul Fred ca se teme de viitorul sau cumnat... si stiu ce credea cu asta. Asa dar, fratele d-tale ti-a omorât logodnicul, domnisoara Biron?
— Cum îndraznesti sa spui asa ceva, domnule Kollis! striga fata. Criminalul e cu totul altcineva – el a izbutit numai sa

înlature banuiala care ar fi cazut asupra lui.
— Asta va stabili politia, raspunse Kollis. Altceva mai aveti sa ma întrebati, domnule comisar?
— Da, as dori sa stiu unde va aflarati când s-a scufundat yachtul?
— Aici, pe plantatie. De saptamâni întregi nu m-am miscat de aici.
— Bine, domnule Kollis. Dupa cum am auzit, însa, nu prea erati în relatii bune cu varul d-voastra, adica tocmai dimpotriva dupa cum sustineti. Se zice ca ar fi avut chiar intentia sa va dezmostenească.
— Îmi închipui eu cine v-a spus asta! râse ticalosul. De sigur ca veti face cuvenitele cercetari si veti izbuti sa descoperiti pe criminal. Pot pleca acum?
Politistul încuviinta si dupa câtva timp pleca si fel cu colegul sau. George si Petre, care auzisera fiecare cuvânt, se privira în tacere.
— Trebuie sa-ncercam sa gasim Insula Diavolului, domnule George, sopti Uriasul.
– Ma numesc Jim, draga Tim, trebuie sa te obisnuiesti cu asta. Fireste ca vom vizita insula si sunt încredintat ca vom da acolo peste adevaratul ucigas, Kollis a fost acela care l-a pus la cale sa omoare.
Catre seara vorbira din nou cu Kollis care le spuse ca într-un loc ascuns statea pregatita pentru ei o barca cu pânze, cu care puteau s-o transporte pe fata. Îi sfatui însa sa nu se mai arate pe insula aceasta, ci sa-i dea de veste în taina daca totul a mers bine si unde îi poate gasi.

Dadu de înteles ca i-ar placea mai mult ca domnisoara Biron sa... dispara cu totul.
George ar fi avut mare pofta sa-l izbeasca cu pumnul în fata, dar îsi zise ca în interesul fratelui domnisoarei Biron trebuia sa-si joace rolul, mai departe. De aceea râse vesel si fagadui chiar ca Kollis va fi multumit de felul cum îsi va îndeplini însarcinarea.
Când se înnopta, cei doi camarazi o transportara pe fata spre locul unde ticalosul astepta într-adevar cu o barca cu pânze. Tânara se prefacu lesinata si auzi cu urechile ei cum Kollis sfatui pe presupusele lui unelte s-o arunce pur si simplu în apa când vor fi în larg.
Dânsul ramase pe insula, iar Petre începu sa vâsleasca.
Dupa un ceas ajunsera în golful ascuns unde astepta capitanul. Acesta asculta cu uimire cele ce-i povestea George. Strânse mâna fetei si-i fagadui ca va face totul ca sa-i scoata pe fratele ei din arest.
— Ce vei spune lui Kollis, George, când va întreba unde ai lasat-o pe domnisoara Biron? întreba capitanul Farrow.
— Îi voi povesti ca am azvârlit-o în mare si ca s-a înecat imediat. Apoi îl voi convinge sa-mi dea în scris ca-mi va plati o anumita suma când va deveni proprietarul plantatiei. În felul acesta am cel putin o dovada împotriva lui.
— Asa sa si faci, baiete. Dar când vrei sa te înapoiezi pe insula? Nu ti-e teama ca blestematul acela va cauta sa se scape si de tine, ca unul ce-i cunosti taina?

— M-am gândii si la asta, tata. Fireste ca-l voi lua si pe Petre si el va veghea ca sa nu ni se întâmple nimic.
— Eu am chibzuit, domnisoara Biron, cum ne putem ajunge mai bine scopul. Am sa-ti predau ceva ce n-am vrut sa-ti arat înca pâna acum. E vorba de testamentul logodnicului d-tale. Daca l-ai fi avut în mâna de sigur ca l-ai fi predat politiei, ceea ce n-ar fi fost de nici un folos. Cunosti poate vreun notar prin apropiere caruia sa-i putem încredinta testamentul?
— Da, domnule Farrow. Prietena mea Edith Karih mi-a dat o adresa ca sa ma pot pune în legatura cu un avocat, în chestia fratelui meu. Are si el proprietati pe insula Pingelap si în afara de asta îndeplineste si functia de notar. Daca ocolim pe jumatate insula cu vasul d-voastra, dam direct pe proprietatea sa. Îi voi cauta apoi si-i voi anunta vizita d-voastra.
— Foarte bine, domnisoara. În vremea asta George si Petre se vor putea înapoia la Kollis ca sa-l vesteasca de moartea d-tale.
Cu barca cu pânze cei doi camarazi nedespartiti se înapoiara la insula Pingelap. Mersera de-a dreptul la cârciuma „La bunul Henri” si intrara înauntru, desi Kollis le spusese sa-l anunte într-ascuns.
Ticalosul statea la masa rotunda împreuna cu înca patru insi, pe care George îi mai vazuse pe insula cealalta si care venisera încoace cu scopul s-o faca

sa dispara pe tânara fata. Erau fosti marinari de pe yachtul acesteia.
George merse de-a dreptul la masa. Când Kollis îl zari, se ridica speriat si-i iesi în întâmpinare.
— Nu v-am spus sa nu va mai aratati pe aici? zise el, cu ciuda. Ce aveti sa-mi spuneti?
— Ca totul a mers de minune si ca domnisoara Biron zace acum pe fundul marii, raspunse George sfidator. Am venit numai pentru ca uitasem sa va mai spunem ceva.
— Aha, ati uitat ceva! facu Kollis iscoditor.
— Stiti doar ca sunteti ucigasi si ca tocmai ati faptuit o crima noua. Ce vreti de la mine?
— Vreti sa vorbesc tare, ca sa ne auda toti, domnule Kollis? N-ar fi mai bine sa mergem acasa la d-voastra si sa rânduim acolo totul? Peste o jumatate de ceas vrem sa parasim iar insula.
— Bine, iesiti afara, viu dupa voi, raspunse Kollis.
George si Petre iesira din cârciuma. Vorbisera destul de încet, dar birtasul era curios si-i întreba în trecere ce vroiau de la Kollis. George însa nu vru sa-i spuna si iesi repede afara. Nu banuia ca birtasul, curios, puse pe urmele lui pe servitorul bastinas. Acesta vazu cum Kollis, care iesise prin usa din dos, se apropie de cei doi si le porunci sa vie dupa el.
Bungalowul sau nu era departe si luara loc cu totii pe terasa, unde se credeau în siguranta. Bastinasul însa se furisase

sub terasa si deoarece stia putin englezeste, fu în masura sa raporteze stapânului sau tot ce auzise.
— Dati-i drumul repede, ce vreti de la mine! zise Kollis, mânios. V-am spus doar ca va voi rasplati când voi deveni proprietar al plantatiei.
— Asta asa o fi, domnule Kollis, dar... pe noi nu ne multumeste. Daca nu ne puteti da bani acum, atunci dati-ne cel putin o scrisoare în care sa se prevada ca îi vom primi mai târziu.
— Asta n-o fac pentru nimic în lume! striga Kollis, înfuriat. Ma credeti atât de prost ca sa ma dau singur pe, mâna voastra? Ati faptuit crima singuri si cine îmi poate dovedi ca eu v-am pus la cale? Si daca va trece prin gând sa ma uitati, atunci am si eu ac de cojocul vostru.
— Care va sa zica, asa sta treaba, domnule Kollis? facu George, calm. Îmi dai voie sa-ti spun si eu ceva: daca pâna în cinci minute n-am scrisoarea... te fac una cu pamântul.
În acelasi timp scoase repede revolverul si-l îndrepta asupra lui Kollis.
Acesta era las si cauta imediat sa-l linisteasca pe George. Vru sa intre în casa ca s-aduca hârtie si cerneala, dar tânarul îl opri, poruncind ca Petre sa faca treaba asta. Scrisoarea fu întocmita repede si avea cuprinsul urmator:
„Din însarcinarea mea indivizii Jim si Tim au ucis-o astazi pe domnisoara Biron, pentru care lucru le voia plati câte o mie de lire de îndata ce voi deveni proprietarul acestor plantatii.
John Kollis”.

Abia când avura documentul în mâna, cei doi se ridicara sa plece.
— Nu trebuie sa-ti fie teama de noi, domnule Kollis, dar va trebui sa te tii de cuvânt, zise George. Acum plecam de pe insula si ne întoarcem dupa ce vei fi pus mâna pe plantatie.
Dupa un scurt ramas-bun George si Petre se facura nevazuti în noapte.

IV.
PE INSULA DIAVOLULUI.

CÂND AJUNSERA LA BARCA cu pânze si plecara imediat, cu bagara de seama ca la câteva minute dupa ei se ivi o a doua barca dinspre stânga. Kollis îi înstiintase imediat pe tovarasii sai si le fagaduise ca le va da o rasplata foarte mare daca vor prinde si vor ucide pe Jim si Tim.
Într-o clipa cei trei îsi procurara o barca si întâlnira spre locul unde, dupa indicatia lui Kollis – debarcasera Jim si Tim. Zarira imediat barca lor si încercara s-o ajunga. Dar nu se puteau masura cu Petre Uriasul, care crescuse pe apa.
George stia unde-l va gasi pe tatal sau si vroia ajunga la proprietatea notarului.
Când, peste un ceas, aceasta se ivi înaintea lor, zarira la oarecare departare submarinul, care astepta acolo pe capitanul Farrow. Rindow îi povesti lui George ca domnisoara Biron cu capitanul pornisera spre uscat si nu se înapoiasera înca.
Tânarul lua atunci hotarârea sa plece imediat spre Insula Diavolului. Cobori cu Petre în barca si porni în directia aceea.

Cei din a doua barca cu pânze vazura si ei submarinul si se întoarsera imediat.
Dupa un ceas Petre si George ajunsera la Insula Diavolului. Aceasta era un petec de pamânt singuratec si parasit, nu mal mare de doi kilometri. Capatase numele de „Insula Diavolului" pentru ca o stânca înalta, cu chip de diavol, se înalta spre mare.
Era înca întuneric când debarcara acolo. Tarmul era acoperit cu vegetatie; copaci desi se întindeau dea lungul insulei. George era de parere ca Jack acela trebuie sa-si aiba salasul undeva, sus în stânca diavolului.
Încet si cu bagare de seama se catarara pe stânca înalta. Se apropiau de vârf dar pâna acum nu zarira nici picior de om.
În cele din urma ajunsera sus de unde puteau cuprinde cu ochiul toata insula. Cu surprindere observara în mijlocul acesteia un foc de lagar în jurul caruia stateau multi oameni. Nu puteau deosebi însa daca erau albi sau salbatici. Printr-o întelegere din ochi coborâra muntele de partea cealalta si se strecurara prin padure spre luminis.. Curând zarira lumina focului cernându-se prin frunzis si dupa câtva timp erau atât de aproape de foc încât putura deosebi lamurit fapturile din jurul lui. Erau salbatici care stateau culcati si vorbeau între ei. În mijlocul lor, însa, George si Petre observara un alb îmbracat marinareste, legat fedeles.
Îsi dadura seama îndata ca aveau în fata lor pe ucigasul lui Fred Brown si George începu sa chibzuiasca în ce fel l-ar putea

scoate de acolo. Dar înainte de a gasi o solutie, el si Petre fura însfacati pe la spate si cât ai clipi din ochi fura legati cobza. Totul se petrecuse atât de repede ca si când salbaticii s-ar fi asteptat la sosirea lor.
Fura târâti si ei lânga foc, unde un salbatic voinic ridica securea lui care amintea pe aceea a vânatorilor de capete. Dar indivizii acestia nu pareau deloc vânatori de capete si începura imediat sa scotoceasca prin buzunarele noilor prizonieri. În cele din urma salbatecul cel voinic se adresa celor doi camarazi într-o englezeasca stâlcita:
— Voi mâine muriti, voi fi arsi. Mâine sarbatoare mare.
Fara sa se înspaimânte prea mult, George începu sa-i numere pe acei care se aflau în jurul focului. Erau paisprezece. Doi se îndepartara, probabil ca sa stea de paza sus pe stânca.
Deoarece noii prizonieri fura asezati lânga albul legat, George avu putinta sa stea de vorba în soapta cu el:
— Nu esti Jack, acela pe care-l cautam? întreba tânarul. Dac-am fi stiut ca locuiesc salbatici aici, nu am fi primit propunerea lui Kollis.
— A! Veniti din partea lui Kollis! V-a spus ca-l astept aici?
— Da, Jack, am fost însarcinati sa-ti aducem rasplata, pe care, din fericire, salbaticii n-au gasit-o asupra noastra când ne-au scotocit buzunarele. Acum politia a trimis scafandrii la yacht si s-a dovedit ca Fred Brown a fost ucis. Fratele stapânei vasului a fost arestat, deoarece

crima s-a faptuit cu pumnalul sau. Asa ca acum te poti înapoia oricând la Pingelap.
— Pari sa stii totul. Cum te numesti? întreba Jack.
— Ma numesc Jim si tovarasul meu e Tim; suntem amândoi în slujba lui Kollis.
— Atunci v-o fi spus ce era facut pentru el?
— Fireste ca ne-a povestit totul, suntem doar oamenii lui de încredere. Stim ca tu singur ai faptuit crima si...
— Taci, nu vorbi despre asta, nu eu am ucis, un altul a fost, raspunse Jack.
— Crezi ca vom izbuti sa ne liberam de aici?
— Asa sper. De cât timp esti prizonier?
— De ieri. Pâna acum insula a fost într-adevar nelocuita. Pe neasteptate am fost atacat si legat si acum salbaticii astia vor sa ne arda mâine de vii. Am încercat eu sa-mi slabesc legaturile, dar nu merge.
— Mâine vom fi liberi, sa n-ai nici o grija, zise George.
Noaptea trecu si când se lumina de tot un salbatic veni în fuga si paru ca aduce o veste importanta. Toti ceilalti sarira în sus si alergara spre munte, fara sa se mai sinchiseasca de prizonieri. Lânga foc se aflau obiectele pe care salbaticii le luasera de la George si Petre.
— Repede, Petre, încearca sa-mi slabesti legaturile! striga George si se rostogoli spre camaradul sau.
Uriasul era mester în asemenea lucruri si în cele din urma izbuti. George puse repede mâna pe unul din cutitele care se aflau lânga foc si-si taia legaturile de la

picioare, iar dupa câteva clipe fu liber si Uriasul, de asemeni si Jack, caci George nu vroia sa-l lase aici ca prizonier.
Cei doi tovarasi îsi luara revolverele si celelalte lucruri si se facura nevazuti în tufis, tocmai în clipa când câtiva salbatici se înapoiara si vazura ca prizonierii disparusera. Dar nu prea dadura multa atentie faptului, ci pornira în goana prin luminis, ca sa dispara si dânsii în tufis.
— Petre, sunt sigur ca tata a si debarcat, striga George, uitând ca fata de Jack se dadusera drept Jim si Tim, oameni de încredere ai lui Kollis.
— Cine e tatal tau? întreba Jack, banuitor. Da încoace rasplata pe care ti-a încredintat-o Kollis pentru mine.
— N-o am la mine, Jack, am ascuns-o sus pe munte. Trebuie sa ne însotesti pâna acolo.
— Vreau imediat rasplata, altminteri te culc la pamânt!
Înainte ca George sa-si poata da seama îi smulse revolverul de la brâu si-l îndrepta asupra tânarului. Petre fu însa mai iute si cu o lovitura peste mâna, îi trânti arma jos.
— Asa, scumpul meu Jack, acum vei fi linistit si vei veni cu noi, râse Uriasul si-i puse revolverul sub nas. Eu nu glumesc si daca vrei s-o stii cu tot dinadinsul, îti voi spune ca nu ti-am adus nici un fel de rasplata, ci am venit doar sa te cautam pe tine, ucigasul lui Fred Brown.
În clipa aceasta bubui o lovitura de tun deasupra insulei. Nu putea sa fie de pe submarin, ci de pe vreun vas de razboi.

Si auzi o a doua bubuitura; George si Petre vazura multi salbatici racnind si alergând prin luminis, pentru a se face nevazuti de cealalta parte.
Când se produse bubuitura, cei doi camarazi îl scapasera o clipa din vedere pe Jack, caci trebuiau sa se gândeasca la propria lor siguranta, ticalosul se folosise de prilej ca sa dispara si el.
— Lasa-l în plata Domnului, Petre, mai important e sa stiu acum cine se afla în fata insulei si bombardeaza. Probabil ca e un vas japonez, caci insulele Caroline apartin japonezilor. Haide sa mergem pe munte si sa privim de acolo.
Pornira în graba si când ajunsera sus si se uitara spre mare, vazura ca era vorba de un vas englez.
O echipa de marinari coborâse pe uscat si se împrastia prin toate partile insulei. Vreo ascunzatoare nu exista pe aici si singura salvare pentru cei doi camarazi era barca cu pânze cu care venisera si pe care o pitisera pe tarm. Fara sa stea mult pe gânduri alergara într-acolo.
Ramasera însa dezamagiti caci barca disparuse.
În clipa aceasta la dreapta si la stânga lor se ivira marinari englezi, care zarindu-i pe cei doi albi, ramasera tintuiti locului, tinând însa carabinele pregatite.
— Cine sunteti? întreba un marinar.
— Ce va priveste! raspunse George. V-am întrebat noi cine sunteti?
— Cercetam insula asta si avem dreptul sa oprim pe oricine întâlnim în cale. Trebuie sa veniti cu noi si comandantul va hotarî de soarta voastra.

George si Petre se vazura nevoiti sa se supuna. Furiosi în sinea lor îi urmara pe marinari care-i adusera la tarm, unde se aflau trei barci ale unui distrugator mare. Fura îmbarcati pe una din ele si adusi în fata comandantului. Acesta îi întreba:
— Cine sunteti voi si ce cautati pe insula asta?
— Venim din Pingelap unde avem de lucru pe plantatie. Am facut o plimbare pâna aici si am fost atacati pe neasteptate de salbatici.
— Asa, sunteti din Pingelap! facu comandantul si-l privi aspru pe tânar.
— Daca nu ma însel am în fata mea pe fiul capitanului Farrow... Aha! Te-ai speriat. Ia zii, tinere, e si tatal tau pe insula?
George încerca sa minta din nou, dar comandantul zise zâmbind:
— Eu credeam ca un Farrow nu poate minti.
Tânarul se facu rosu ca focul si marturisi ca e George Farrow.
Cei doi camarazi fura închisi într-o cabina, li se luara armele, în schimb li se lasa tot ce aveau în buzunare.
Distrugatorul porni la drum si dupa un ceas arunca ancora, iar cei doi prizonieri auzira chemari de pe punte.
Cam pe la amiaza, un marinar veni în cabina lor si-i ceru lui George sa-l urmeze. Fu condus în sala de mâncare, sub punte, unde aproape toti ofiterii si comandantul luau masa.
Când tânarul intra, comandantul se ridica si-l prezenta ofiterilor.

— Îi respectam pe capitanul Farrow, zise el – si acelasi respect vrem sa-l acordam si fiului sau. Te rog, domnule Farrow, sa iei loc la masa noastra.
George se simti magulit de cinstea ce i se facea, desi nu era în costum de gala, se aseza totusi lânga capitan si mânca cu pofta.
— Domnule Farrow, azi a fost aici un notar si mi-a povestit ce s-a întâmplat pe aceasta insula. Mi-a spus ca d-ta ai contribuit mult la descoperirea unei crime, dar ca ucigasul nu va fi prins daca te voi tine prizonier pe vasul meu. Îmi dai cuvântul de onoare ca te vei întoarce aici cu tovarasul d-tale daca te voi lasa liber timp de douazeci si patru de ceasuri?
— Fireste, domnule comandant. Daca va voi mai gasi aici peste douazeci si patru de ore, voi veni imediat la bord.
— Asa, crezi ca voi pleca fara d-ta, domnule Farrow? Nu, nu, asta nu se va întâmpla.
— Si daca totusi nu va voi gasi, domnule comandant, voi fi liber, sau va trebui sa astept reîntoarcerea dv.?
Comandantul râse:
— Daca nu voi mai fi aici, sunteti liberi. Dar poti fi încredintat ca nu voi pleca pâna în douazeci si patru de ore.
— Bine, domnule capitan. Când putem pleca?
— Imediat dupa masa. Acum e ora douasprezece. Mâine la aceeasi ora va trebui sa va prezentati. Mi-ai dat cuvântul de onoare si sunt sigur ca un Farrow nu si-l poate calca.

— Puteti fi încredintat ca voi fi punctual si nadajduiesc ca... nu va voi gasi aici.
— Stiu eu ce crezi dumneata, domnule Farrow. Uite mina mea ca ne vom tine amândoi de cuvânt.

V.
SIRETENIA LUI GEORGE.

PESTE UN SFERT DE CEAS, când George si Petre mersera pe uscat, fura întâmpinati de un notar cu numele Colbert. Acesta îi comunica imediat tânarului ca si Kollis fusese arestat în dimineata aceea, deoarece el, notarul, prezentase justitiei testamentul. În acesta scria ca Kollis încercase în doua rânduri sa atenteze la viata lui Fred Brown, pentru care motiv acesta îl dezmostenea.
— Am observat, urma notarul – cum distrugatorul acesta s-a ivit aici, dar n-am putut sa-ti venim în ajutor. Eu am fost pe bord si am vazut cum Jack acela a fugit în barca d-tale cu pânze, trebuie sa se atie pe insula asta undeva.
Am vorbit apoi cu comandantul distrugatorului si am obtinut sa fii eliberat pentru douazeci si patru de ore. Trebuie sa mergem îndata la tribunal ca sa-ti poti face acolo declaratiile.
Pe tarm se aflau trei cai si cei doi camarazi împreuna cu notarul pornira imediat spre colonia cea mai apropiata, unde tânarul fu interogat imediat de comisar. Kollis fusese dat de gol, dar trebuia prins înca adevaratul ucigas, Jack, care fusese printre calatorii yachtului.

Tovarasii lui Kollis erau si ei arestati si toti depusesera marturie împotriva fostului lor sef.
În casa notarului, George întâlni pe tatal sau care-l îmbratisa cu dragoste.
Domnisoara Brown locuia iarasi la prietena ei Karin. Autoritatile numisera un administrator pentru plantatie, care va ramâne pâna la sosirea mostenitorilor de drept.
Când se înnopta, George si Petre pornira sa cerceteze toata plantatia, nadajduiau sa-l gaseasca pe Jack ascuns pe undeva, dar cautarea lor fu zadarnica.
Jack avea aici o ascunzatoare pe care nici un câine politienesc n-ar fi putut-o descoperi. Într-un luminis, cei doi camarazi se oprira si statura de vorba sub un arbore cu frunzisul des. Deodata Uriasul zise ca zarise o umbra de partea cealalta a luminisului si-l ruga pe George sa astepte sub copac, iar el se va duce repede dincolo sa vada ce e.
Tânarul ramase singur. Dupa câtva timp se paru ca aude un zgomot îndaratul lui si când vru sa se întoarca... simti o lovitura în cap si se prabusi la pamânt unde râmase în nesimtire. Brate vânjoase îl înhatara si-l luara de acolo.
Când Uriasul se înapoia la copac, nu-l mai gasi pe iubitul sau stapân. Iscodi în toate partile, îl striga pe nume, totul fu însa zadarnic.
Cuprins de spaima, vru sa se înapoieze la submarin ca sa vie cu câtiva camarazi, dar soarta lui George îl pândea si pe el. Auzi si dânsul un zgomot îndaratul lui si când vru sa vada ce e, fu si el culcat la

pamânt. Brate puternice îl înhatara... si-l trasera sus în copac, unde fusese construita o coliba trainica din bambu în frunzis. Aici locuia Jack, ucigasul, care izbutise sa puna mâna pe dusmanii lui cei mai de temut.
Când George si Petre se trezira din lesin, vazura chipul schimonosit ni lui Jack, care tinea în mâna un cutit lung si facea cu el gesturi amenintatoare. Cei doi camarazi erau legati fedeles si aveau câte un calus în gura.
— Am pus mâna pe voi, ticalosilor! scrâsni el. Unde e rasplata pe care spuneati ca mi-o aduceti?
Se uita la ei cu priviri salbatice, apoi urma:
— Acum îi voi face o vizita lui Kollis si-l voi, întreba cine sunteti voi. Daca voi primi de Ia el rasplata cuvenita va las liberi, dar nasurile tot o sa vi le tai, ca amintire. Daca însa nu voi capata nimic, atunci voi începe imediat cu schingiuirea voastra. Ramâneti linistiti aici, pâna ma întorc; peste o jumatate de ceas sunt îndarat.
Se lasa în jos dea lungul copacului si pieri în padure. George si Petre nu putura nici macar sa încerce sa-si dezlege legaturile caci acestea erau facute cu atâta îndemânare încât nici de miscat nu se puteau misca.
În loc de o jumatate de ceas trecura ceasuri întregi. Se facuse ziua si nici urma de Jack. Într-un târziu auzira deodata un zgomot si imediat ticalosul se ivi în fata lor.

Dar ce înfatisare avea, Doamne! Îmbracamintea lui era sfâsiata si obrajii îi erau acoperiti de rani.
— Asa, dragii mei, zise el, zâmbind – am dat si eu de bucluc. Kollis a fost arestat si au pus mâna si pe mine. Au vrut sa ma „linseze" si m-a si schingiuit atât de mult încât abia mai puteam îndura. Numai multumita disperarii am izbutit sa fug. Dar acum ma voi razbuna pe voi, caci am aflat ca voi ati fost aceia care ati dat totul în vileag. Asa, cu cutitul asta...
Se apleca asupra lui Petre si-i prinse urechea, ca s-o taie. Uriasul nu se putea împotrivi si George închise ochii ca sa nu vada grozavia.
Dar deodata Jack se ridica si îsi încorda auzul. De jos George auzi glasuri, nu erau însa ale camarazilor de pe submarin ci ale altora, care îl cautau, de sigur, pe Jack.
În cele din urma glasurile se îndepartara si Jack se întoarse iar spre cei doi prizonieri:
— Ai avut noroc, prietene, altminteri ai fi fost fara urechi în clipa de fata. Dar nu e vremea pierduta.
Se apleca iar asupra lui Petre si-i prinse urechea. Dar nici de data aceasta nu ajunse sa-si îndeplineasca planul, caci iar se auzi sub copac glasul dinainte:
— Vezi c-am avut dreptate! Aici trebuie sa fie individul nostru.
— Cred chiar ca e sus în copac. N-are revolver la el, ma voi catara repede sus si-l voi zvârli la pamânt.
— Ramâi mai bine aici, Rolf, n-are nici un rost sa te iei la lupta cu omul asta. Îi

vom trimite câteva gloante de aici de jos si cade el singur. Apoi îl spânzuram fara multa vorba.
În clipa urmatoare se auzi o detunatura si glontul trecu printre crengi aproape de George. Jack râse batjocoritor când suiera al doilea glont. Cât p-aci sa-l nimereasca pe Petre.
Al treilea glont însa se înfipse în piciorul lui Jack care scoase un tipat de durere. Cei de jos izbucnira în râs si slobozira înca doua gloante. Unul din ele îl atinse în treacat pe George, celalalt îl nimeri pe Jack care se prabusi pe podeaua colibei si începu sa racneasca.
George si Petre observara cum cineva se catara în copac. În fata colibei de bambu se ivi un barbat vânjos si înalt care îndrepta îndata revolverul asupra lui Jack. Acesta încerca sa se împotriveasca cu cutitul, dar celalalt îl izbi cu patul armei în cap. Cu un racnet de durere Jack ramase în nesimtire.
— Ce e cu d-voastra, domnilor.
— Cum ati ajuns în situatia asta? întreba strainul pe cei doi camarazi.
— Noaptea trecuta, pe când cautam pe ucigas, am fost atacati de el pe la spate, raspunse tânarul, dupa ce strainul îi scosese calusul atât lui cât si Uriasului. Te rog, taie-ne legaturile, caci am întepenit de-a binelea.
Omul le împlini rugamintea si dupa câteva clipe de masaj prizonierii se puteau misca în voie. Ajutara strainului sa-l duca pe Jack în luminis, unde se adunasera câtiva oameni, atrasi de împuscaturi.

George si Petre se folosira de un moment prielnic ca sa stearga putina. Tânarul se duse la tatal sau cu care avu o convorbire scurta, apoi, era ora unsprezece si jumatate – se îndrepta spre golf unde era ancorat distrugatorul englez. Se piti pe aproape si statea cu ceasul în mâna.
Când mai lipseau numai cinci minute pâna la douasprezece, îl prinse de brat pe Petre si arata spre larg, la departare de doi kilometri vazura ivindu-se... submarinul lor.
Acesta fu observat si de pe coverta distrugatorului. Se auzira comenzi grabite, ancora fu ridicata si vasul parasi la repezeala golful.
Urmarirea fu înversunata. Dupa câtva timp „Dox”-ul se afunda si comandantul distrugatorului încerca atunci sa-l nimiceasca cu ajutorul bombelor de apa. Dar capitanul Farrow se întorsese imediat spre golful unde George si Petre încercau în zadar sa ajunga pe distrugatorul englez. Tânarul se tinuse de cuvânt: la douasprezece fara doua minute fusese la fata locului, dar nu mai gasise vasul englez. George lua una din barcile care se aflau acolo si împreuna cu Petre vâsli spre larg. Când ajunsera la vreo suta de metri de tarm, „Dox”-ul se ivi deodata din apa. Capacul turnului fu deschis si când cei doi camarazi urcara pe punte fura întâmpinati cu bucurie de Farrow. Siretenia lui George prinsese si de data aceasta. Distrugatorul continua sa-l caute pe capitanul Farrow, în vreme

ce submarinul acestuia ocolea insula la suprafata.
În fata proprietatii notarului Colbert o barca fu lasata pe apa si capitanul, doctorul Bertram, George si Petre pornira spre uscat. Farrow vroia sa mai stea de vorba cu notarul, ca sa poala parasi apoi insula cu constiinta împacata.
Spre marea lui bucurie gasi acolo pe domnisoara Biron si pe fratele ei si afla ca înainte de moartei Jack marturisise ca Kollis îl îndemnase sa ucida.
Politia scosese cadavrul lui Fred Brown si luase masuri pentru aducerea la suprafata a yachtului.
Notarul invita la cina pe capitan, doctorul Bertram si George. Petre fu trimis înapoi pe submarin, urmând sa se întoarca pe uscat când capitanul va da de pe tarm semnalul convenit.
Petrecura o seara frumoasa si cu putin înainte de miezul noptii Farrow si ceilalti îsi luara ramas-bun de la notar si cei doi Biron. Notarul îi conduse pâna la tarm.
Ramasera însa speriati pe loc când vazura o lumina puternica maturând suprafata apei. Sa se fi înapoiat distrugatorul oare?
Deodata capitanul scoase o înjuratura: din dreapta se apropia un vas, care matura si el marea cu reflectorul. Sa-si fi dat englezii întâlnire aici? Aproape ca asa parea sa fie, caci dupa alt sfert de ceas se ivi al treilea vapor, care lumina si el apa cu reflectorul.
— Tata, am impresia ca umbla fantome pe aici! exclama deodata George arata spre un obiect ca e se ivea încet din apa.

Era însa numai un om în costum de scafandru si capitanul recunoscu îndata faptura lui Petre Uriasul. Ducea sub brat alte doua costume pe care le târî cu greu dupa el.
Când ajunse la tarm, privi cercetator în toate partile. Atunci, capitanul îl striga pe nume si credinciosul camarad alerga spre locul unde se aflau ei.
— Submarinul se afla pe aproape, domnule capitan. Englezul ne-a vazut fiindca nu ne-am putut afunda destul de repede. Atunci mi-a dat în gând ca numai cu costumele astea de scafandru ati putea ajunge la vas si am adus doua cu mine. O sa trebuiasca sa ma mai întorc odata ca sa-l iau si pe domnul George.
Capitanul si doctorul îmbracara la repezeala costumele, îsi luara înca odata ramas-bun de la notar si împreuna cu Petre se afundara în apa si ajunsera în câteva clipe la submarin, în care intrara prin camaruta de la prora. Petre se înapoie cu un costum si-l aduse si pe George.
Capitanul trebuia sa fie foarte prevazator acum caci distrugatoarele engleze puteau arunca bombe de apa. Încerca, deci, sa mearga de-a lungul coastei. Peste putin iesi din raza vaselor dusmane si se îndrepta spre insulele Gilbert.

55
SUBMARINUL ÎN PRIMEJDIE.

I.
UN VAS DE PIRATI.

MAREA ERA NETEDA CA OGLINDA când capitanul Farrow se ivi de dimineata în turn. Soarele tocmai rasarise si arunca raze stralucitoare asupra apei, încât Farrow se vazu silit sa închida ochii fara voie.

— Buna dimineata, domnule capitan, îi saluta Rindow. Minunata zi s-arata sa fie astazi.

— Ai dreptate, dragul-meu, ma bucur ca m-am sculat atât de devreme. Dac-ai sti motivul pentru care am facut-o, ai râde de mine.

— Ba deloc, domnule capitan. Stiu, prea bine ca nu faci nimic fara temei.

— Atunci îti voi spune ce m-a facut sa ma scol atât de dimineata. Stii doar ca ma necajesc rau când oamenii mei devin prea superstitiosi si nu ma pot opri sa-i ocarasc nitel, asa, din dragoste. Ei bine, draga Rindow, astazi m-a alungat din asternut propria mea superstitie.

— Adevarat, domnule capitan? Nici nu-mi vine sa cred. Trebuie sa se fi întâmplat ceva extraordinar.

— Nu mi s-a întâmplat nimic, dar am visat, zise capitanul, cu seriozitate. De obicei nu prea cred în vise, dar astazi sunt într-o astfel de dispozitie încât aproape ca-mi vine sa cred în visul meu. Ti-o spun numai dumitale în particular, ferindu-ma sa povestesc si celorlalti, ca sa nu se sperie. Asa dar, asculta! Am visat ceva despre submarinul meu, cum ca eram în razboi cu el, încercuit de multi dusmani. Lucru curios era ca si fiul meu se afla cu mine si ca întotdeauna, vroia sa arate dusmanilor ca noi nu ne temem

de nimic. Îndemnat de dânsul, am pornit spre dusman si am vrut sa torpilez un vas mare de razboi. Însa potrivnicii m-au observat la vreme si au început sa traga îndata asupra „Dox”-ului care plutea numai la cinci metri sub apa. L-au urmarit si... l-au scufundat. Nici nu-ti poti închipui ce ceasuri de chin am trait, în vis, pe fundul marii. Ne-a fost cu neputinta sa ne ridicam iarasi la suprafata si trebuia sa vad cu ochii mei cum tovarasii mureau înabusiti, unul dupa altul. La urma am ramas în viata numai eu si George si deoarece ne simteam si noi sfârsitul aproape, am luat hotarârea sa ne punem capat vietii cu revolverele noastre. Vazui lamurit cum George ducea arma la tâmpla... când deodata usa cabinei mele fu deschisa si un barbat înalt, barbos, pe care nu-l vazusem înca pâna atunci, se apropie de noi si zise: „Opreste-te, capitane, totul nu e decât un vis, o prevestire care se va înfaptui abia dupa zece ani. Azi suntem în ziua de 23 Iulie 1918; de aceea fii cu bagare de seama la aceeasi zi a anului 1928.” Omul facu stânga împrejur si închise usa în urma lui. Parca vad înca si acum chipul mirat al fiului meu, care statea ca împietrit lânga mine... Când ma trezii si rasuflai usurat dându-ne seama ca totul nu fusese decât un vis. N-am mai putut adormi, ma sculai si în clipa când vrui sa ies din cabina, privirea îmi cazu pe calendar si vazui cu groaza ca astazi suntem în 23 Iulie 1928.

— Ce zici d-ta de toate astea?

— Dar bine, domnule capitan, totul n-a fost decât un vis. Totusi, gasesc oarecum explicabil ca te gândesti mereu la visul acesta ciudat.
Capitanul privea îngândurat spre larg. Nu observase da si George venise în turn si-l privea oarecum mirat.
— Buna dimineata, draga tata. Esti atât de îngândurat astazi! S-a întâmplat ceva? Buna dimineata domnule Rindow. Sper ca nu s-a petrecut nimic neplacut?
Capitanul se întoarse brusc si parea ca vrea sa se scuture de o povara. Raspunse calduros la salutul fiului sau si adaoga:
— Ce sa se fi întâmplat, George? Ma gândeam la vremuri apuse si ma bucur acum ca pot întreprinde împreuna cu tine calatoriile astea minunate.
— La fel si eu, tata, ceva mai frumos nici n-ar putea exista. Nadajduiesc ca vom mai ramâne multa, multa vreme împreuna.
— Cum o vrea Dumnezeu, draga George. Dar ce s-a întâmplat, Rindow? se întrerupse el, vazând ca primul ofiter dusese ocheanul la ochi si privea cu interes în zare.
— Cred ca acolo se afla un vas în primejdie, domnule capitan. E drept ca n-am auzit semnalul de alarma S. O. S., dar se poate ca vasul acelei sa n-aiba instalatie de radio-telegrafie pe bord.
Fara sa astepte comanda capitanului, primul ofiter schimba directia „Dox”-ului si porni de-a dreptul spre vasul în primejdie.
— N-ar fi mai bine, draga Rindow, daca ne-am apropia sub apa de el? întreba

capitanul.
— Nu se poate sti cine se afla pe bord.
— E un vas vechi cu pânze, domnule capitan. Poftim ocheanul meu si priveste d-ta însuti într-acolo.
Capitanul lua ocheanul. Îi duse la ochi, dar abia arunca o privire prin el ca exclama speriat: Rindow, am vazut uniforme pe punte, trebuie sa se afle soldati pe bord.
— Cu neputinta, domnule capitan. E un vas vechi cu pânze, pe care nu pot fi soldati. De sigur ca te-ai înselat.
Farrow mai privi câtva timp prin ochean si când îl lasa jos zise:
— Se poate sa ma fi înselat, dar cu toate asta am simtimântul ciudat ca vasul acesta ne va aduce nenorocire. Mai bine sa mergem sub apa si sa iesim la suprafata abia când îl vom fi examinat din apropiere.
Rindow încuviinta. Dupa câteva minute minunatul vas disparu sub apa si numai periscopul iesea putin afara. De aceea capitanul îl trase îndata înauntru si socoti cu exactitate distanta pâna la vasul cu pânze. Când va ajunge acolo, vroia sa scoata iar periscopul afara.
Dupa o jumatate de ceas ajunsera la vas si capitanul ordona sa se stopeze masinile. Îndata ce submarinul se opri, el înalta periscopul pâna la oglinda apei. Se aflau numai la douazeci de metrii departare si Farrow putu observa în deplina liniste vasul cu pânze. Nu vazu nici un fel de uniforme si îsi zise ca se înselase prima oara. Era o rabla de vapor, care statea nemiscata pe apa.

Pe punte alergau câtiva oameni, dar nu pareau deloc agitati, caci capitanul vedea lamurit cum râdeau chiar.
De rabla asta n-avea ce sa-i fie teama. Era încredintat ca era vorba de un vas pirat care naufragiase pe aici. Pânzele erau întinse si singurul lucru surprinzator era ca vasul statea cam pe o coasta, ca si cum ar urma sa se scufunde din clipa în clipa.
Capitanul înalta încet submarinul si când atinse oglinda apei, George ridica imediat capacul si se catara pe punte. Capitanul si Rindow îl urmara, în vreme ce timonierul Plundow ramase la cârma.
Cei de pe vasul cu pânze nu observasera înca submarinul. De abia când capitanul îi striga, privira mirati si alergara spre parapet.
Capitanul îl puse pe Rindow sa întrebe daca vasul cu pânze naufragiase si primi raspuns ca se rupsese cârma. Se parea ca exista si o gaura la pupa deoarece vasul se apleca pe o parte.
— Aveti nevoie de ajutor? întreba Farrow. Unde e capitanul vostru? As dori sa-i vorbesc.
Doi oameni alergara în interiorul vasului. În vremea asta Rindow cerceta cu atentiune rabla si dadu din cap. Fara îndoiala ca era un vas pirat, caci pentru transporturi de marfa nu prea era potrivit.
Deodata capitanul apuca de brat pe Rindow. Cu ochii holbati Farrow privea tinta spre puntea vasului cu pânze. Acolo se afla un barbat înalt cu barba neagra, care tocmai se apropiase de parapet.

— Avaria a fost reparata, domnilor, zise el. Va multumesc ca tineati sa-mi veniti în ajutor. Cu cine am onoarea? Numele meu e Hendersen, sunt suedez si eram în drum spre insulele Samoa.
— Ma numesc Farrow, domnule Hendersen, zise capitanul. Stii, de sigur, ca sunt cautat pretutindeni si te-as ruga sa nu vestesti lumii întâlnirea aceasta.
— Foarte încântat de cunostinta, domnule capitan Farrow, raspunse barbosul. Ar trebui sa va fiu recunoscator pentru faptul ca vroiai sa ne ajuti, dar vreau sa-ti spun adevarul. Sunt... pirat si în momentul de fata am pornit la vânatoare împotriva submarinului capitanului Farrow. N-am nici o spartura la vapor si am simulat numai avaria ca sa te atrag încoace pe d-ta... Te rog sa ramâi linistit pe punte caci daca nu-mi vei da ascultare, distrug imediat frumosul d-tale submarin. Vezi capacele alea deschise si tunurile dindaratul lor? Da, da, m-am pregatit cum nu se poate mai bine. Caci vreau sa iau rasplata oferita.
În peretele înalt de bord se deschisera câteva chepenguri si prin acestea fura împinse afara tunuri care îsi îndreptara tevile spre submarin.
Capitanul ramase îngrozit pe punte. Aparitia barbosului îl speriase atât de mult încât se gândi prea târziu la salvare. Petre, care venise în turn, se aseza în fata lui George, ca si cum ar fi vrut sa-l apere de o mare primejdie.
În cele din urma capitanul se dezmetici si raspunse:

— La cât se urca premiul care s-a pus pe capul meu? Poate îti ofer eu mai mult.
— N-are nici un rost sa tratam în privinta asta, raspunse barbosul. Pe bordul meu se afla douazeci de marinari francezi si un ofiter, care mi-au fost pusi la dispozitie de guvern. Uite-i ca si vin, vei putea vorbi d-ta însuti cu ei. Eu mi-am facut datoria si-am câstigat pe buna dreptate premiul.
Pe punte aparura într-adevar multi marinari francezi, comandati de un ofiter. Acesta se apropia de parapet si saluta, zâmbind, pe Farrow.
— De sigur ca nu v-ati asteptat, domnule capitan, ca odata si odata tot va vom prinde printr-o siretenie, zise el.
— Acum rolul d-tale s-a terminat.
— Nu spune înca asta, raspunse Farrow. Dac-ar fi sa-mi pierd submarinul, ne vom prapadi cu totii si d-ta si rabla aia cu pânze. În vreme ce tunurile d-voastra sunt îndreptate spre submarinul meu, torpilele mele nu asteapta decât clipa sa fie slobozite asupra rablei d-voastra. Dupa cea dintâi ghiulea ce-o veti trage, doua torpile vor porni din lansatoarele lor.
Ofiterul privi în jos si pali. La asta nu se gândise. N-ar fi putut distruge submarinul cu o ghiulea, Înainte ca cei de pe „Dox” sa aiba timp sa arunce torpilele.
— Fii întelegator, domnule capitan Farrow. Starui ofiterul. De ce vrei sa ne distrugi pe toti? Curtea martiala franceza nu va fi atât de aspra cu d-ta, caci ai venit adesea în ajutorul multora care se

aflau în primejdie. Preda-mi submarinul si voi face tot ce-mi va sta în putinta ca sa nu ti se dea o pedeapsa prea grea.
— Cât despre predare nici nu poate fi vorba, raspunse capitanul. Una din doua: sau îmi pastrezi submarinul si plec de aici nestingherit sau ne prapadim cu totii.
— Asta e ultimul d-tale cuvânt, domnule capitan Farrow? întreba înca odata ofiterul.
— Cam asa. Va dau trei minute timp, apoi lansez torpilele. Mai bine sa pier în lupta decât sa cad prizonierul d-voastra.
Rindow, care statea în turn si nu putea fi vazut, întelesese fiecare cuvânt. Cu de la sine putere dadu ordin sa se pregateasca doua torpile si sa fie gata totul pentru afundare.
Farrow statea pe puntea „Dox”-ului cu ceasornicul în mâna si astepta sa treaca cele trei minute. Trecusera numai doua, când ofiterul francez striga:
— Domnule capitan, am nesocotit amândoi situatia. Vreau sa cad la o întelegere cu d-ta. Voi pune sa se traga înauntru tunurile si îti voi da timp sa te îndepartezi, îti atrag însa atentia ca la o noua întâlnire nu voi mai astepta pâna îti vei pune la punct torpilele, ci îti voi gauri imediat vasul. Acum îti dau timp trei minute sa dispari. Din moment ce acestea s-au scurs, pornesc iar vânatoarea împotriva d-tale.
— Ne-am înteles, domnule, raspunse râzând capitanul, caruia ragazul acesta îl paru îndestulator pentru a se afunda repede.

Disparu în turn cu tovarasii sai, capacul fu închis si dadu comanda de afundare. Dar lucrurile nu mersera chiar atât de repede cum îsi închipuise capitanul Farrow. Ragazul era prea scurt si când cele trei minute se scursesera, submarinul se afla abia la doi metri sub apa.

În clipa urmatoare s-auzi o bubuitura „Dox”-ul fu zguduit si începu sa se afunde cu repeziciune.

Capitanul privi înspaimântat la George si Rindow, dar înainte ca acestia sa poata spune ceva, Petre dadu buzna în turn si striga:

— Submarinul se îneaca, domnule capitan, am fost atinsi rau. Ghiuleaua a facut o spartura larga în prora si nu ne putem ridica la suprafata, deoarece si unul din tancuri a fost nimerit.

— Usa spre celelalte încaperi e închisa si nu cumva sunt si raniti? întreba capitanul, îngrijorat.

— Ranit n-a fost nimeni, domnule capitan si usa am închis-o eu imediat, caci am banuit ca se va întâmpla o nenorocire. Trei minute erau prea putin…

O zguduitura puternica cutremura din nou vasul care tocmai atinsese fundul marii. Capitanul stabili ca se aflau la o adâncime de patruzeci de metri si alerga în sala masinilor, ca sa vada ce spune inginerul Hagen.

Acesta îi iesi înainte foarte agitat.

— Nu se poate face nimic, domnule capitan, zise el – nu mai putem deschide usa ca sa intram în partea din fata. Tancurile din spate si sala masinilor sunt

nevatamate, dar cu toate astea nu ne putem ridica la suprafata.
— Cât oxigen mai avem, draga Hagen?
— Cât timp ne mai putem tine sub apa?
— Daca vom faci economie, ne va ajunge pentru trei zile. Merinde avem pentru o saptamâna si apa de baut cam tot pentru atâta vreme.
— Atunci va trebui sa încerci sa astupi gaura pe dinafara, draga Hagen. Poti face asta în trei zile?
— Cu neputinta, domnule capitan, chiar daca as lucra zi si noapte cu oamenii mei. Reparatia va dura pe putin patru sau cinci zile.
— În cazul acesta nu ne va ajunge oxigenul si ne vom înabusi înainte de a ispravi treaba.
— În privinta asta nu ma îngrijorez prea mult, de aer voi face eu rost, caci nu degeaba am adaptat descoperirea aia noua la instalatia de parasire a vasului sub apa. Pe acolo vom ridica la suprafata tubul flexibil de aluminiu, a carui greutate va sustine cu usurinta rezervorul cu oxigen. Electromotoarele noastre sunt înca în ordine si pot suge aer de afara. M-am asteptat mereu la un astfel de accident. Primejdia cea mare o constituie faptul ca francezii vor trimite scafandri ca sa caute submarinul. De aceea nu putem ramâne mult timp aici.
— Dar cum vrei sa faci ca sa putem pleca, draga Hagen? Stii doar ca nu ne putem ridica cu partea dinainte.
— Deocamdata nici nu e nevoie de asta, domnule capitan, principalul e sa ridicam elicea. Apoi, cu ajutorul electromotoarelor

mergem încetisor câtiva kilometri pe fundul marii. Fireste ca vârful submarinului va trebui sa se târasca, întocmai ca o trena.
— Nu va fi prea primejdios, draga Hagen?
— Daca mergem cu bagare de seama. Nu. Voi aranja imediat totul ca sa ne putem îndeparta cât mai curând de locul acesta, care de sigur ca si fost însemnat cu vreo geamandura.
— Tata, atunci ar fi cât se poate de nimerit sa mai asteptam aici putin, apoi sa ne lasam în apa ca sa cautam geamandura. Vom putea afla imediat, în acelasi timp, daca rabla aceea se mai, afla sus sau s-a carabanit.
— Ceea ce putem foarte bine vedea de jos. Daca a plecat, îndepartam pur si simplu geamandura si atunci francezii ne vor cauta mult si bine.
— Da, asa trebuie sa facem, domnule capitan, raspunse Hagen. Voi putea sa ma ocup îndata de spartura; poate ca nici nu e atât de grava dupa cum credem noi.
— Bine. Luati-l însa cu voi si pe Petre, caci n-as vrea sa te las astazi sa lucrezi singur, George. Am motivele mele pentru asta, pe care vi le voi împartasi însa mai târziu.
George porni în graba sa-l caute pe Urias si sa-si puna costumele de scafandru.
Tot echipajul se adunase la pupa vasului. Petre îi trezise la vreme si purtase de grija ca toti sa fie la posturile lor. Salvase astfel pe multi din camarazii sai.
Capitanul se apropie acum de el si le zise ca pentru moment n-aveau de ce sa se

teama, caci pericolul nu e atât de apropiat.

II.
ÎNGROPATI DE VII.

ÎN VREMEA ASTA George, Hagen si Petre îsi îmbracasera costumele de scafandru si parasira submarinul prin camaruta de la prora.
Când zarira gaura neagra din paretele vasului, inginerul clatina capul, îngrijorat. O placa de otel atât de mare n-avea la bord si ca sa împreuneze mai multe placi mici însemna sa piarda vremea. Nici în opt zile nu se putea face treaba asta.
Petre pornise înainte si cauta ancora pe care desigur ca francezi o pusera aici, ca sa însemne locul. Curând o si gasi si vazu lamurit ca rabla de vapor se îndepartase.
Aduse pe George si Hagen la locul cu pricina si, cu puteri unite, trasera în jos geamandura care avea în partea de sub un stegulet galben. Cei trei tovarasi se înapoiara apoi pe submarin.
Hagen comunica lui Farrow rezultatul cercetarilor sale. Situata parea sa fie disperata, deoarece inginerul socotea ca reparatia va dura cel putin doua saptamâni.
— Deocamdata sa parasim locul acesta si sa cautam s-ajungem cât mai departe, zise Hagen. E drept ca am tras în apa ancora, dar e sigur ca francezii vor gasi totusi locul.

— Mi-a. Venit o idee minunata, tata, zise George. Înaltam iar geamandura si tu vei scrie o scrisoare Francezilor ca ai izbutit sa te carabanesti. Scrisoarea asta o învelim bine si o fixam de partea de sus a geamandurii. Când vor veni francezii, vor da îndata de ea si vor renunta sa ne mai caute.
— Ideea e buna. Încuviinta inginerul Hagen.
— Bine, voi scrie imediat o scrisoare, raspunse capitanul. În felul acesta scapam cel putin de francezi. Ce se va întâmpla însa cu noi. Zau nu stiu. Apa si merindele nu ne vor ajunge pentru doua saptamâni.
— Despre asta vom vorbi mai târziu, poate gasesc tot eu o solutie, zise George.
În vreme ce capitanul scria scrisoarea, George avu o convorbire mai lunga cu Petre. Acesta dadu mereu din cap; în cele din urma zâmbi si întinse tânarului mâna.
— Bine, domnule George, sunt de partea d-tale, daca e vorba sa-i salvam pe camarazi zise el, cred însa ca încercarea asta nu prea are sorti de izbânda. E drept ca „Insula Odihnei” nu e atât de departe, dar pâna sa ne întoarcem de acolo camarazii nostri vor fi flamânzit dea binelea.
— Va trebui sa ne grabim cât mai mult. Petre si am încredere în steaua mea norocoasa. Principalul e, fireste, ca tata sa-si dea încuviintarea.
În clipa aceasta se înapoie capitanul cu scrisoarea, pe care o închisese într-o

cutie de tabla. George si Petre îsi pusera din nou castile si parasira submarinul.
În vremea asta inginerul ordonase sa se ridice putin vasul în partea dindarat, dat fiind ca acolo tancurile fusesera golite întrucâtva. Prin faptul acesta elicea se ridica cu vreun metru si jumatate de pe fundul marii si putea lucra în voie. În vreme însa ce George si Petre erau în apa. El puse motoarele în functiune si... submarinul se puse imediat în miscare. Fireste, foarte încet, asa fel ca George si Petre se putura urca la repezeala. Ramasera în pragul usii deschise a camarutei si luau seama la mersul vasului.
Deodata acesta se izbi de o piedeca si... se opri. George si Petre, cari, ca întotdeauna când se lasau în apa. Aveau cu ei securi, sarira iarasi afara ca sa vada ce se întâmplase.
Era o stânca mica de margean, înalta doar de o jumatate de metru. Cel doi camarazi începura s-o ciopleasca cu securile si când o înlaturara cu tot „Dox”-ul porni mai departe.
Dupa cinci ceasuri de mers strabatusera vreo zece kilometri si capitanul socoti ca e de ajuns. Hagen lasa vasul iar pe fundul marii si ajutat de toti marinarii, începu sa împreuneze bucati mici de placi blindate.
George se duse la tatal sau, în cabina acestuia.
— Tata, începu el – situatia pare disperata si e foarte îndoielnic daca inginerul nostru va izbuti sa faca ceva cu bucatile alea de otel. Am o idee noua si

am venit sa-ti cer încuviintarea. Exista un mijloc de scapare.
— Atunci sa stii ca este vorba iarasi de ceva primejdios. Hai, s-auzim, baietei.
— Tata vreau sa plec cu Petre si sa încerc sa ajung cât mai repede la „Insula odihnei”. Vom aduce de acolo merinde si apa destula, ca inginerul Hagen sa-si poata sfârsi lucrul în liniste.
— Dar cum vrei s-ajungi la „Insula odihnei”, George? Doar n-ai nici o barca.
— Uite cum îmi închipui eu treaba, tata: avem pe bord colaci de salvare pe care ni-i vom pune eu si Petre. Ne ridicam în sus cu costumele de scafandru, îndepartând placile de plumb si lasând sa patrunda aer în costume. Sus ne vom scoate castile si când vom vedea apoi un vapor, vom dezbraca repede costumele si vom cere sa ne ia pe bord. Kard va trebui sa ne lege, pentru ca, în cazul când nu vom zari nici un vapor, sa ne traga înapoi în apa. Colaci de salvare ne vor tine la suprafata. Kard va trage în jos costumele noastre, apoi vom încerca sa ajungem la insula cât mai repede cu putinta. Va trebui sa-mi dai însa bani destui ca sa-mi pot cumpara la nevoie o barca cu motor, de curse:
— Dragul meu, ideea ta nu e de loc rea. Voi vorbi cu Rindow în privinta asta. La înapoiere aduceti cu voi patru costume de scafandri, din care doua va vor folosi voua ca sa ajungeti iar în submarin. Stai nitel aici, eu ma duc sa vorbesc cu Rindow. Sunt sigur ca si el va gasi buna ideea ta.

Capitanul pleca si se întoarse dupa putin timp cu doctorul Bertram si primul ofiter. Erau si ei de parere ca George si Petre sa întreprinda încercarea aceasta îndrazneata.
Petre Uriasul fu chemat imediat. Era ora doua dupa amiaza. Capitanul dadu lui George o suma însemnata de bani si peste o jumatate de ceas totul era pregatit. Sub costumele lor de scafandru George si Petre purtau colaci de salvare si îndepartasera placile de plumb de la talpi.
Dupa ce îsi luara ramas-bun, iesira afara din submarin si Kard le lega niste frânghii de piciorul drept. Lasara sa intre putin oxigen în costume si imediat se ridicara încet la suprafata. Cum ajunsera sus si privira în jurul lor, zarira îndata un vapor care venea spre ei.
Acum trebuiau sa lucreze repede. Petre desuruba casca lui George si-i dadu drumul în apa. Kard o va prinde acolo. Apoi George îndeparta casca Uriasului si dupa aceea amândoi îsi scoasera la repezeala costumele. La un semnal dat cu funia, Kard stiu ca un vapor se afla pe aproape si trase cele doua costume în apa.
Petre si George începura sa se zbata ca doi naufragiati si facura semne cu batistele. Fura zariti si dupa un sfert de ceas se aflau pe bord în fata capitanului.
Aflara ca vaporul mergea spre insulele Tonga, ceea ce-l umplu de bucurie pe George. Cei doi camarazi se dadura drept naufragiati de pe un vas cu pânze si capitanul îi primi cu ospitalitate.

A doua zi dimineata ajunsera la destinatie dupa ce-si luara ramas-bun de la capitan si echipaj, plecara în cautarea unei barci cu motor. Într-o colonie George gasi un bric solid cu masini puternice. La început proprietarul nici nu vru s-auda de vânzare, dar când tânarul îi oferi o mie de lire sterline se lasa înduplecat.
Nu era o barca cu motor, de curse, cum ar fi dorit George, dar tinea totusi bine la drum. Ca sa poata trece peste brâul de margean al „Insulei Odihnei" George mai cumpara o luntre usoara.
Cei doi camarazi se îmbarcara pe bric si pornira spre salasul lor. Mergeau cu mare iuteala si faceau cu schimbul la motor, ca sa nu oboseasca. Ceasurile treceau unul dupa altul si spre seara ajunsera aproape de insula lor. Din clipa în clipa trebuia sa se iveasca în zare brâul de margean.
Dar se înnopta fara ca sa-l zareasca. Abia spre miezul noptii ajunsera la tinta. Înainte însa ca sa poata debarca acolo, zarira în apropiere un alt vas care se oprise în loc. George se gândi imediat la vasul cu pânze care îi bombardase si dat fiind ca, din fericire, bricul sau mergea fara luminile de pozitie, facu un viraj mare ca sa ajunga din partea cealalta la brâul de margean.
Vasul strain trebuie sa fi auzit însa zgomotul motorului si se puse imediat în miscare. Necajit ca piedeca asta îi încurca socotelile, George stopa. Lasa bricul sa plutească lin spre brâul de margean si se sfatui cu Petre cum ar

putea trage pe sfoara pe cei de pe vasul strain.
— Eu o sa ma duc sa ridic luntrea deasupra stâncii, zise George – iar tu vei pleca mai departe ca sa atragi vasul strain dupa tine. Sa te înapoiezi însa îndata pe furis, caci îti voi trimite – trei oameni de-ai nostri care vor putea sa se plimbe cu bricul pâna vom fi noi gata cu pregatirile de calatorie.
— Asa voi face, domnule George. Dumneata gasesti un leac la toate, raspunse Petre. Asa, uite ici stânca; acum ia-o repede de partea cealalta cu luntrea. La revedere.
Bricul se puse iar în miscare si trecu pe dinaintea celuilalt vapor, care îsi schimba imediat cursul. George vazu cu bucurie ca planul sau reusea si vâsli spre insula.
Cum debarca acolo se si auzi strigat pe nume. Un camarad se aflase întâmplator în locul acela si observase cu ocheanul de noapte vasul misterios, care se ivise dupa ce se înnopta.
— Submarinul s-a scufundat, povesti George – dar inginerul Hagen crede ca va putea repara spartura daca vom putea aduce acolo merinde si apa îndestulatoare. Am cumparat un bric pe care va trebui sa luam câtiva marinari. Merindele le putem împacheta în lazi mari de metal si sa le dam drumul în apa – la locul unde s-a scufundat „Dox”-ul, iar apa o vom turna prin teava de aluminiu. Daca totul merge bine, submarinul e salvat si vom putea porni din nou în frumoasele noastre calatorii.

Camaradul ramase la început îngrozit. George îl linisti, însa, sfatuindu-l sa nu slabeasca din ochi vasul misterios care mergea mereu în urma bricului.
Tânarul porni apoi singur spre colonia întemeiata de tatal sau. Cu toata ora înaintata, aparitia lui stârni agitatie. Cei care dormeau se trezira repede si dupa aflara vestea care îi întrista mult, se pusera imediat pe lucru, pentru ca bricul sa se poata înapoia fara întârziere ia locul catastrofei.
Peste doua; ceasuri totul era pregatit. George se întoarse la camaradul pe care-l lasase de pazit de la care afla ca bricul si vasul celalalt nu se aratasera înca.
Mai asteptara aproape un, ceas pe tarm. Deodata se auzi zgomot de motor si imediat de ivi în lumina lunei bricul si vasul strain, care, dupa cum se vedea lamurit acum, era un yacht.
— Daca nu ma însel – zise George, yachtul acesta l-am mai vazut eu undeva... îmi pare foarte cunoscut.
— Poate ca si e un cunoscut, raspunse camaradul. L-o fi aducând înapoi Petre al nostru. Ia te uita, domnule George, stau alaturi acum.
Cele doua vase pareau sa ancoreze. George vazu cum o barcuta fu lasata pe apa, apoi, îndreptându-se spre brâul de margean. Tânarul zari într-unsa doi oameni, care ridicara barca peste zidul stâncos si se urcara apoi din nou în ea.
Înainte de a debarca, George recunoscu pe strainul care se afla alaturi de Petre.
— Ah, profesorul Holger! exclama el, uimit. Ce surpriza! Ai oameni de

încredere pe bord care nu vor trada ascunzatoarea noastra?
— Buna ziua, domnule George, ma bucur din inima ca te întâlnesc. Poti fi linistit, am pe yacht numai un marinar mut, care nu stie nici sa scrie nici sa citeasca. E prost de da în gropi dar lucreaza cât zece. Si fiica mea Ellen e pe bord. Am pornit încoace singur, lasându-i pe oamenii mei pe o insulita, deoarece tatal d-tale m-a sfatuit sa viu fara însotitori daca voi avea odata nevoie de el.
În vremea asta barca ajunsese la tarm si profesorul strânse calduros mâna tânarului.
— Am aflat cu spaima despre nenorocirea ce v-a lovit, urma el – si nadajduiesc sa va pot ajuta cu aparatul meu pentru adâncimi. De fapt, altceva m-a adus încoace, dar despre asta vom vorbi mai târziu.
George îsi conduse musafirul în colonie, pe care i-o arata în toata graba. Petre alese sase camarazi care urmau sa vie pe bric. Pentru yachtul profesorului fura alesi alti sase oameni deoarece acesta tinea mortis sa mearga la locul nenorocirii, merindele si apa fura transportate pe bordul bricului si înainte de rasaritul soarelui totul era pregatit ca sa poata porni la drum.
— Ce-ai mai facut de când nu ne-am vazut, domnule profesor? întreba George.
— Ai mai descoperit ceva?
— Din pacate înca nu, domnule George. Am însa un lucru caruia as vrea sa-i dau de rost si de asta am venit încoace ca sa cer ajutorul tatalui d-tale. Gând

submarinul d-voastra se va înapoia cu bine, îl voi ruga ceva pe capitan. Deocamdata nu vreau sa vorbesc înca nimic despre asta si te rog sa nu mi-o iei în nume de rau.
Înainte de a pleca îi dadu în gând lui George ca ar putea lua si o placa blindata mare, ca inginerul sa poata face mai repede reparatia. Se duse îndata la atelier si alese una, care. Dupa parerea lui, se va potrivi.
O adusera pe bordul bricului si cu o jumatate de ceas înainte de rasaritul soarelui pornira la drum. Spre seara ajunsera cu bine la locul unde trebuia sa se afle submarinul.
George îsi îmbraca imediat costumul de scafandru si la fel facu profesorul, care tinea sa coboare; si dânsul în mare. Pe de alta parte, Petre începu sa faca pregatirile pentru lasarea la apa a placii de otel.
Profesorul si George îsi dadura drumul încetisor în adânc. Amândoi aveau lampi electrice speciale cu ajutorul carora puteau vedea lamurit în jurul lor. Ajunsera pe fund aproape de tot de submarin.
În timpul noptii, inginerul Hagen nu putea lucra, caci se temea ca lumina lampilor electrice sa nu fie zarita de la suprafata. George batu în peretele submarinului, imediat sa auzi semnalul cunoscut dinauntru, usita camarutei se deschise si cei doi putura intra.

III.
O NOUA DESCOPERIRE.

IVIREA LUI GEORGE si a profesorului stârni mare bucurie. Capitanul îmbratisa calduros pe fiul sau, care îi lamuri în câteva cuvinte ce facuse în vremea asta. Predarea proviziilor trebuia sa aiba loc imediat caci se putea sa se iveasca din clipa în clipa vreun vapor. Erau destule costume de scafandru la dispozitie; capitanul înalta din apa tubul telefonic si lua întelegere în felul acesta cu Petre Uriasul.

Lucrul începu cu înfrigurare. Când camaruta de scafandru fu plina, se adusera înauntru lazile de tabla. Prin teava de aluminiu apa putu fi pompata într-un ceas si doua ceasuri dupa miezul noptii totul era terminat. Petre trebuia sa vie jos în submarin iar în locul lui urma sa urce la suprafata timonierul Plundow care avea sa ia comanda ambelor vase.

Capitanul o saluta prin telefon pe fiica profesorului si fagadui o revedere apropiata. Amândoua vasele vor stopa lânga o insula nelocuita, asteptând acolo pâna se vor pune lucrurile la cale.

George si Petre erau atât de obositi încât trebuira sa se culce imediat.

Placa de otel pe care o adusesera se dovedi cât se poate de potrivita, asa încât Hagen putea termina treaba în patru zile. El si oamenii sai lucrau de zor de dimineata pâna seara. Tevile de aer erau înaltate numai noaptea, deoarece în timpul zilei lesne s-ar fi putut sa fie zarite.

Lucrul înainta vazând cu ochii la spartura din afara si la tancul de aer. Petre si George luau si ei parte cu

sârguinta. A treia zi, tânarul fiind liber dupa-amiaza, hotarî sa faca o plimbare pe sub apa împreuna cu Uriasul.
Hoinarira pe fundul marii si vazura multe lucruri interesante. Erau la vreo doi kilometri de submarin, când. Deodata se ivi înaintea lor ceva întunecat.
Pasira repede într-acolo si la câtiva metri se oprira.
Uimiti. Sa fi mers în cerc? Înaintea lor se afla... „Dox”-ul.
Recunoscura însa curând ca se înselasera totusi, caci apropiindu-se de tot vazura ca scheletul acesta trebuie sa fi zacut de mult sub apa. Era acoperit în întregime de scoici si plante marine.
Ocolind submarinul acesta, îsi dadura în cele din urma seama ca era un vas francez, care se scufundase probabil în vremea razboiului. Nu dadura însa peste nici o spartura, iar capacul turnului era ermetic închis.
Cei doi camarazi se înapoiara, luara unelte de pe submarinul lor, cu care sa încerce sa deschida capacul.
Când George povesti tatalui sau despre descoperirea aceasta si aminti ca submarinul n-avea nici o spartura, capitanul se sfatui cu inginerul Hagen, care fu de parere sa mearga cu „Dox”-ul pâna la epava cu pricina.
Hagen îsi întrerupse lucrul si porni cu submarinul, iar dupa un ceas ajunsera la vasul francez. Inginerul, George si Petre se apucara îndata de treaba si izbutira sa deschida capacul turnului.
În turn gasira câteva schelete care purtau înca uniforma franceza. Deoarece

în interior toata usile blindate erau închise, apa nu putuse patrunde decât în turn. Hagen fu de parere sa nu se deschida usile acesta, caci altfel s-ar umple tot vasul cu apa, Ceea ce vroia el sa împiedece. Lua hârtiile din buzunarele comandantului, închise la loc capacul si se înapoia la submarinul lor împreuna cu George si Petre..

— Ce parere ai, draga Hagen, putem avea vreun folos de pe urma acestei descoperiri? întreba Farrow.

— Ar trebui sa-l cercetez pe dinauntru, dar asta e cam greu, raspunse inginerul. Înainte de a întreprinde ceva, as dori sa termin reparatia „Dox”-ului nostru. Trebuie sa port de grija ca sa ne putem ridica la suprafata în orice moment. O cercetare amanuntita a submarinului francez ar costa prea mult curent, de aceea as vrea sa termin întâi.

— Ai dreptate. Cât timp va dura reparatia?

— Poimâine dimineata sper sa ma pot ridica la suprafata, raspunse inginerul. Daca voi mai avea. Atunci destul, curent, voi porni imediat sa cercetez celalalt submarin. Pentru asta va trebui sa fac o gaura în turn si sa introduc acolo un tub cu o pompa electrica, alimentata de pe vasul nostru cu curent electric printr-un cablu. Apoi, eu cu George si Petre voi întra în tura si voi înainta pe masura ce apa va fi pompata afara. Fireste ca va trebui sa închidem bine turnul în urma noastra. Daca va fi cu putinta sa ridicam submarinul acesta, îl vom remorca pâna

Ia insula noastra si cred ca ne vom putea folosi de el cândva.
George ardea de dorinta sa cerceteze submarinul francez. Când avea o clipa de ragaz se ducea sa-l examineze pe dinafara.
În vremea asta capitanul cu Rindow cercetasera hârtiile gasite în buzunarele comandantului francez. Trebuie sa fi fost un barbat foarte tânar înca, deoarece Farrow vazu din ele ca se calatorise cu putin înainte de a porni la drum.
Exact la vremea fagaduita, Hagen anunta ca „Dox”-ul lor e gata reparat si ca pot face acum încercarea de a se ridica la suprafata.
Fiecare se grabi sa-si ocupe locul sau. În cele din urma se auzi comanda capitanului în sala masinilor. La început, submarinul nu se clinti, dar deodata se simti o zguduitura si imediat minunatul vas începu sa se ridice.
Înainte de a atinge suprafata apei, Farrow înalta ca de obicei, periscopul. Pe tot întinsul marii nu se zarea nici un vapor si când vasul se ridica si mai mult si capitanul putu deschide capacul turnului, respira cu nesat aerul proaspat. Tot echipajul veni pe punte si izbucni în urale însufletite.
— Îti multumesc din suflet, draga Hagen, zisei capitanul. Numai d-tale îti datoram ca ne vedem iar la suprafata.
— Ce facem acum? Vrei sa pornesti imediat la cercetarea epavei submarinului francez?
— Da, domnule capitan, dar mai înainte as vrea sa fac un drum pe apa ca sa

încarc acumulatorii. Voi avea nevoie de mult curent colo, jos.
— Atunci propun sa punem în locul acesta unde semn si sa mergem la „Insula odihnei” care nu e departe de aici. Ai nostri vor fi nelinistiti daca nu vor avea vesti de la noi.
— Putem face si asta, domnule capitan, cu atât mai mult cu cât îmi pot da atunci mei bine seama cum merge vasul nostru si daca totul e în regula. Ce vom face însa cu bricul cu motor, de care nu ne putem folosi pe insula noastra?
— M-am gândit si eu la asta, draga Hagen. De vândut nu-l putem vinde, cel mult sa-l ascundem undeva, poate ne putem folosi vreodata de el. Cunosc eu o pestera ascunsa pe o insula singuratica, a carei intrare e acoperita cu plante agatatoare. Putem piti acolo bricul. Asa. Acum sa pornim mai departe. Petre a pus semnul, asa ca vom regasi locul când ne vom înapoia.
Cu viteza mare „Dox”-ul lua directia spre „Insula odihnei”, unde ajunsera cu bine. Cele doua Vase fura ancorate într-un golf si mare fu bucuria camarazilor când se ivi submarinul. Ellen Holger saluta cu bucurie pe tatal ei si echipajul „Dox”-ului. Aveau de gând sa petreaca noaptea aici si abia a doua zi dimineata sa se înapoieze pentru a începe cercetarile cu privire la submarinul francez scufundat.
Când se înnopta, capitanul puse oameni de paza, apoi, însotit de George si doctorul Bertram mersera la yachtul profesorului, care vroia sa le comunice acum de ce venise pe „Insula odihnei”.

În cabina confortabila a profesorului luara cina si în vreme ce Ellen Holger îi servea pe oaspeti tatal ei povesti urmatoarele:
— Acum câteva zile, un defect la motoare m-a silit sa ma opresc pe o insulita din grupul insulelor Phonix. Nu credeam sa întâlnesc vreun om pe insulita aceea, asa ca fui foarte mirat când descoperii într-un luminis din padure o coliba mititica, în care locuia un batrân. Acesta era singurul om de pe insula si când intrai în coliba îl gasii pe moarte în culcusul sau. Fireste ca încercai sa-i viu în ajutor, dar omul stia singur ca nu mai e scapare pentru el. Putin înainte de a-si da sufletul îmi istorisi o poveste ciudata, pe care nici nu-mi vine s-o cred. Zicea ca sub insula s-ar afla un tunel care duce într-o pestera, care însa nu e umpluta complet cu apa, pentru ca ar sta jumatate deasupra marii. Dupa spusele batrânului, în pestera aceasta ar locui oameni care n-au vazut niciodata lumina zilei. Cica ar fi pitici care se hranesc numai cu pesti. Apoi vorbele batrânului devenira încâlcite, astfel ca abia pricepui ce spunea. Vorbea despre un monstru si altele la fel. Când fu aproape sa-si dea sufletul, îsi recapata cunostinta si ma ruga sa pornesc cercetari daca într-adevar salasluieste colo în apa „Zeul marii”. La început crezul ca aiureaza, mai târziu însa ma pusei pe lucru si cercetând insula cu bagare : de seama vazui ca era presarata cu delulete, care înauntrul lor puteau avea vreo pestera. Începui sa, caut intrarea tunelului, dar în

zadar. Eram gata sa întrerup cercetarile si sa plec de acolo, când gasii pe fundul marii obiectul acesta. Si acum te rog sa-mi spui, domnule Farrow, ce sa fie asta.
Dintr-un dulapior profesorul scoase ceva si-l dadu capitanului. Acesta privi mirat obiectul si clatina capul. Doctorul Bertram, cate se îndeletnicise mult cu stiintele naturale, puse mâna repede pe obiect care semana cu o sulita mica si avea un cârlig în vârf. Era lung de vreo jumatate de metru.
— Stii d-ta ce e asta, domnule profesor? exclama doctorul. E o asa numita sulita-undita. Am citit undeva ca exista popoare care se folosesc de sulitele astea pentru prinderea pestilor, am uitat însa care anume sunt acele popoare. Din descoperirea aceasta îti poti da seama însa ca povestirea batrânului se întemeiaza pe adevar.
— Asa dar crezi si d-ta ca exista pestera aceea si locuiesc acolo oameni? întreba profesorul.
— Fireste ca cred, ca sulita asta e o dovada. Altfel cum sa fi ajuns ea în apa? Vreun pitic, daca exista într-adevar asemenea fiinte acolo – a pierdut-o odata la pescuit si pestele a târât-o apoi afara prin tunel.
— Asa mi-am spus si eu, domnule doctor. De aceea am venit la d-ta, domnule Farrow. Caci numai d-ta ai putea gasi tunelul acesta, cu ajutorul minunatului d-tale „Dox”. Vrei sa ma ajuti?
— Fireste ca te voi ajuta, draga domnule profesor. Mai întâi însa trebuie sa ne

înapoiem la submarinul francez scufundat, pe care as vrea sa-l ridic la suprafata. Cred ca vii si d-ta. Nu?
— Cu placere, domnule Farrow.
Cei trei camarazi se despartira de gazdele lor si se dusera sa se culce.
Înainte de a rasari soarele „Dox”-ul se afla iar pe drum. Când se lumina de ziua ajunsera la locul însemnat si capitanul ordona afundarea. Se opri exact lânga epava submarinului francez si inginerul Hagen se puse îndata pe lucru ca sa faca o gaura în turn, ceea ce izbuti fara multa osteneala. Se introduse apoi o teava si o pompa electrica. Hagen, George si Petre intrara în turnul epavei si închisera la loc capacul în urma lor. Apa din turn începu sa scada încetul cu încetul, multumita functionarii pompei de afara, si când încaperea fu desarta, Hagen încerca sa deschida usile blindate. Aer nu mai exista aici, de aceea trebuiau sa-si pastreze castile pe cap.
Lucru neplacut era numai ca pretutindeni zaceau împrastiate schelete îmbracate în uniforma. Capitanul hotarâse ca acestea sa fie înmormântate pe „Insula odihnei” daca Hagen va izbuti sa ridice la suprafata epava.
Usile blindate fura deschise destul de usor. George numara vreo patruzeci de barbati care îsi gasisera moartea aici. Prin ce chinuri trebuie sa îi trecut nenorocitii.
În vreme ce George si Petre adunara într-o încapere mortii, Hagen cerceta cu atentiune submarinul ce sa-si dea bine seama de pricina catastrofei. Gasi în cele

din urma ca pompele de aer comprimat nu erau în regula. Din pacate nu gasi piese de rezerva pe bord, asa ca se vazu nevoit sa demonteze pompele ca sa le poata lua cu sine. Era o munca grea dar o terminara în doua ceasuri.
Închisera la loc usile si se înapoiara pe bordul submarinului lor cu pompele demontate. Inginerul explica lui Farrow cauza catastrofei si îsi exprima parerea ca va fi usor sa scoata la suprafata, epava.
Reparatia pompelor de aer nu tinu prea mult, în schimb le lua timp repararea unei gauri în peretele vasului si s-o astupe apoi repede din nou ca sa nu patrunda apa în încapere. Prin gaura aceasta Hagen vroia sa traga un cablu, ca sa poata pune în functiune pompele.
Urca din nou în turn, împreuna cu George si Petre asteptara aici pâna fu golita apa. Prin asta încaperea ramase aproape lipsita de aer. Apoi se apuca sa monteze pompele.
Tragerea unui cablu lung se îndeplini fara greutati si la cea dintâi încercare pompele începura sa lucreze cum trebuie. Acest lucru de nimic fusese deci de vina, ca patruzeci de oameni tineri si-au gasit moartea în fundul Oceanului.
Hagen se întelesese cu capitanul ca, în cazul când submarinul francez se va ridica, sa se înalte si el cu „Dox”-ul în acelasi tempo, ca sa evite ruperea cablurilor.
În cele din urma putu da semnalul de ridicare la suprafata. Pompele functionau fara ragaz. Apa fu golita din tancurile de

balast, totusi vasul nu se clinti. Se lipise parca de fundul marii.
Printr-un semn Farrow dadu de înteles sa se traga cablul electric, deoarece acum, când forta de atractie a fundului marii va slabi, avea de gând sa se ridice repede, cu care prilej s-ar putea întâmpla sa se rupa cablul.
Lucrul se îndeplini fara greutate. Trei marinari cu costume de scafandru încercara cu drugi de fier sa desprinda putin vasul de pamânt. Deodata se produse o smucitura puternica în scheletul submarinului; Hagen, George si Petre simtira cum se ridica repede în sus, apoi cu o smucitura, se opri iarasi. George se apropie de capacul turnului si vru sa-l deschida, ceea ce nu merse însa prea usor, deoarece în turn era aproape vid. În cele din urma tot izbuti si îsi scoase repede casca de scafandru. Îndarat în vas nu se putea duce fara ea, deoarece toate încaperile trebuiau sa fie aerisite mai întâi.
Din fericire nu se vedea nici un vas pe toata suprafata apei si când capitanul se ridica si el cu „Dox”-ul si arunca un nou cablu spre submarinul francez, care putea fi tras acum prin deschizatura turnului – ventilatoarele electrice începura sa vâjâie si dupa un sfert de ceas Hagen, George si Petre îsi putura scoate costumele de scafandru si sa lucreze liberi.
— Mai bine ar fi sa asteptam noaptea, domnule capitan, îsi dadu cu parerea Rindow. Cât de lesne ne-ar putea surprinde un vapor aici. Noi ne-am putea

afunda cu „Dox”-ul, dar atunci toate sfortarile noastre ar fi fost zadarnice, caci ar trebui sa lasam în parasire submarinul francez.
— Ai dreptate, draga Rindow. Sa speram însa ca nu-l vom pierde atât de usor. Am trimis oameni pe el ca sa curete motoarele. Poate ca izbutim sa-l facem sa mearga, altminteri ar trebui sa-l remorcam. Acumulatoarele nu mai sunt de nici un folos si va trebui sa le înlocuim mai târziu, cu altele noi, daca va merita osteneala bine înteles.
Doua ceasuri nu se miscara de lânga submarinul francez. Apoi Hagen vesti ca unul din motoare era în regula. Unsese din nou si elicea, asa ca acum vasul putea merge încet, cel putin.
— Atunci sa transportam imediat combustibil, Rindow, caci nu vreau sa ramân mult timp aici. E de ajuns daca Hagen, George si Petre ramân pe submarinul francez.
— Îl vor aduce ei încet-încet spre golful unde ne asteapta camarazii. Vezi, domnule profesor, se adresa el apoi lui Holger, ca ne-a reusit si întreprinderea aceasta, asa ca nadajduiesc ca vom izbuti sa gasim acum si „piticii” d-tale.
Toti marinarii se înapoiara pe „Dox”, numai Hagen, George si Petre ramasera pe vasul francez.
Acesta se puse încet în miscare si porni spre insula singuratica. George statea la cârma în turn, în vreme ce inginerul si Uriasul ramasera în sala masinilor. Facea o impresie fantomatica mersul acestui vas acoperit cu scoici si muschi.

Capitanul îl privea din departare, când Rindow exclama deodata:
— Ia te uita, domnule capitan, colo se iveste un vas cu pânze si vine de-a dreptul spre noi. Trebuie sa ne afundam.
— Dar ce facem cu celalalt submarin?
— Daca e numai un vas cu pânze, George poate ramâne linistit dincolo. Oamenii aceia se vor feri sa ne ia vasul, caci n-au nici un drept s-o faca. Eu, insa, trebuie sa ma las afund.
Striga lui George câteva indicatiuni, apoi dadu comanda de afundare. Prin periscop observa timp îndelungat vasul cu pânze si vazu cum acesta venea de-a dreptul spre submarinul francez.
George observase si el miscarea. Atunci îi veni o idee pe care o puse imediat în practica. Cu ajutorul lui Petre, aduse în turn scheletul comandantului, îi puse chipiul pe cap si-l asezara în picioare. Aveai impresia ca un schelet în uniforma conducea vasul acoperit cu scoici si muschi.
George si Petre se ghemuira în turn ca sa nu fie vazuti. Nu scapau din vedere insa vasul cu pânze care se apropiase tot mai mult în vremea asta. Deodata însa se-ntoarse si lua alta directie, gonind pe apa marii. Ideea lui George prinsese: îi înspaimântase pe ceilalti. (Vezi ilustratia de pe coperta).
Când vasul nu se mai vazu, cei doi camarazi dusera înapoi scheletul, apoi tânarul îsi relua locul în turn.
Capitanul Farrow reveni la suprafata si râse din inima de ideea fiului sau. Dar

chipul sau capata înapoi o expresie serioasa când Rindow zise:
— Domnule capitan, eu am avut. Presimtirea ca aceasta comedie ne va aduce neplaceri. Fara îndoiala ca vasul cu pânze va da de veste acum prin radiotelegrafie ca a vazut aici un submarin care era condus de un schelet. Urmarea va fi ca francezii si englezii vor da fuga încoace, caci vor presupune ca ne-am folosit de vreun viclesug, cred ca se si vede efectul. Ce este, Kard?
— Telegrafistul mi-a dat tocmai o radiograma pe care a prins-o si în care se vorbeste despre submarinul cu scheletul. Uite-o!
— Asa e ca am avut dreptate, domnule capitan? Trebuie sa ne luam talpasita cât mai curând caci francezii nu vor întârzia s-alerge încoace. Submarinul celalalt îl putem de-a semeni lasa afund.
— La asta nu ma învoiesc, draga Rindow, raspunse capitanul. Daca nu putem pastra submarinul, cel putin mortii sa aiba un mormânt ca lumea, dupa cum au meritat. De îndata ce se va ivi o trâmba de fum suspecta, camarazii vor trebui sa vie pe bordul nostru si sa lase submarinul celalalt în voia soartei. Vor lega iarasi pe comandant de cârma, ca un ultim omagiu pentru el, care aduce înapoi patriei submarinul si oamenii care au luptat si au murit pentru ea. Peste un sfert de ceas se ivira într-adevar la orizont doua trâmbe de fum care pareau sa fie de la niste distrugatoare. Capitanul Farrow se apropie de submarinul francez si chema pe bordul „Dox”-ului pe Hagen,

George si Petre. Mai întâi trebuiau însa sa-l lege pe comandant de cârma si sa-i puni îndarat hârtiile în buzunare.
Dupa ce ispravira cu asta si cei trei camarazi se înapoiara pe „Dox", Farrow dadu comanda de afundare Prin periscop observa apropierea distrugatoarelor si vazu ca unul era francez si celalalt englez; veneau cu o iuteala ametitoare spre submarinul fantoma.
Când fura însa aproape se oprira câteva clipe, caci nu-si puteau lamuri misterul acesta. În cele din urma Englezul capata curaj si se apropie. Capitanul Farrow vazu un ofiter si patru marinari urcând pe submarin; ramasera înmarmuriti în fata scheletului, apoi disparura înlauntrul vasului.
Farrow trase periscopul înauntru si se îndrepta spre golful unde îl asteptau camarazii.

IV.
O FIINTA MISTERIOASA.

— NADAJDUIESC CA ACUM vom pleca în sfârsit spre insula aceea despre care îti povesteam, domnule Farrow. Zise profesorul Holger când submarinul ajunsese la golful acela ascuns. Luam amândoua vasele cu noi si daca va fi sa întâmpinam vreo primejdie luam între noi submarinul dv. ca sa nu fie descoperit.
— Ai citit radiograma pe care a raspândit-o în lume englezul si francezul acela? întreba capitanul fara sa raspunda la întrebarea profesorului.

— Vrei sa spui cu privire la misterioasa descoperire a submarinului... Fireste am citit-o, oamenii aia se afla în fata unui mister.
— Pe care îl vor lamuri cit de curând, draga profesore, îsi vor închipui ei în cele din urma ca eu am scos submarinul la suprafata, apoi... apoi fireste ca se va porni iar o vânatoare împotriva noastra, deoarece vor banui ca ma aflu pe aici pe aproape. Nu-ti pot da, deci, nici o fagaduiala, voi încerca, însa, sa te însotesc spre insula aceea. Cel mai nimerit lucru va fi sa calatorim toata noaptea, astfel ca mâine dimineata vom putea fi la fata locului.
— Asa m-am gândit si eu, domnule Farrow. Voi apune fiicei mele sa porneasca cu yachtul. Oamenii d-tale se mai afla înca pe bord.
— Atunci ar putea pleca si bricul cu motor, domnule profesor. Noaptea pot merge mai repede si voi fi acolo în acelasi timp cu ei. Voi da dispozitiile cuvenite timonierului meu Plundow.
Curând dupa asta cele doua vase parasira golful ascuns. Dat fiind ca bricul avea o instalatie de radiotelegrafie, Plundow planuise sa transmita capitanului sau un semnal secret, daca ar întâlni în drum un vas englez sau francez.
Într-adevar, dupa scurt timp „Dox”-ul receptiona o radiograma prin care Plundow vestea ca vasele de razboi au început sa misune prin tinutul unde se aflau, toate având drept tinta sa-l prinda pe Farrow cu submarinul sau.

— Atunci trebuie sa asteptam pâna s-o înnopta, draga profesorule, zise capitanul. Vezi ca am avut dreptate cu presupunerea mea ca dusmanii nostri au ghicit ca numai noi am fi putut scoate la suprafata submarinul francez. În loc sa ne multumeasca însa, suntem urmariti cu îndârjire.
Când se înnopta „Dox”-ul porni a drum. Curând se ivira si dusmanii, pe neasteptate. Reflectoarele brazdau marea si Farrow trebui sa cârmeasca cu dibacie ca sa poata sa ramâna în umbra. Dar un vas de razboi veni atât de aproape de el încât nu-i ramase alta de facut decât sa se afunde. Trebuia sa-si urmeze drumul sub apa si-si înalta periscopul numai din când în când. Prin asta fireste ca pierdea mult timp si se astepta sa ajunga la insulele Phoenix abia dupa rasaritul soarelui. Nadajduia însa sa nu se întâlneasca cu nici un vas de razboi.
Dar speranta lui îi fu înselata, caci când soarele rasarise vazu de departe grupul de insule, iar în fata lor trei distrugatoare mari care patrulau încoace si încolo ca si când l-ar fi asteptat pe dânsul.
Trebuia acuma sa se afunde de tot si sa traga periscopul, ceea ce era foarte periculos pentru el în tinutul acesta, datorita stâncilor în numar destul de mare.
La douazeci de metri adâncime trecu pe sub vasele de razboi si se înalta putin la o suta de metri de ele.
Când socoti ca se afla cam la o jumatate de kilometri de dusmanii sai, cuteza sa se

mai înalte putin ca sa poata scoate periscopul din apa.
Dar chiar în clipa când acesta atinse oglinda apei se si vazut nevoit sa-l traga înapoi; la vreo cincizeci de metri numai se ivise un distrugator, care vazuse desigur periscopul. Farrow se afunda din nou la vreo douazeci de metri si merse încetisor înainte.
La o distanta de un kilometru zari o insulita si îl pofti pe profesorul Holger sa arunce si el o privire prin periscop. Acesta se uita si exclama imediat:
— Domnule Farrow, aceasta e insulita despre care îti vorbeam, o recunosc bine de tot. Pe coasta de apus este un golf în care desigur ca se afla ancorate acum cele doua vase ale noastre. Am ajuns la tinta si fara îndoiala, ca acolo nu ne va cauta nici un vapor.
— Sa nu spui asta, dragul meu, caci tocmai astfel de golfuri sunt cercetate cu mai multa atentie, pentru a se da de submarinul meu. Deocamdata ramân sub apa, unde nu ma vor descoperi prea repede. Afara de asta, vom pune de fiecare parte a insulei câte o santinela care ne va da de veste imediat ce se va apropia câte un vas de razboi. Da, ai dreptate, vad colo ancorând în golf, ambele noastre vase, numai de ar fi destul de adânc ca sa pot intra si eu cu „Dox”-ul.
— Am sondat eu, domnule Farrow, are cincisprezece metri adâncime.
— Atunci pot intra fara teama!
Dupa ce puse santinele de fiecare parte a insulei, capitanul începu sa cerceteze

insula însotit de George, doctorul Bertram si profesorul, cerând sa i se arate coliba cea mica în care murise batrânul de care vorbise Holger.
George cerceta cu atentie coliba însa nu gasi nici un fel de însemnari sau ceva asemanator. Numai de sub un culcus scoase o fotografie a unei femei tinere.
Pe cine sa fi înfatisat fotografia aceasta? Sa fi fost fiica sau sotia acelui batrân care murise aici în parasire?
George vâri fotografia în buzunar.
— Ce-ar fi sa ocolim insula pe sub apa, domnule Farrow? întreba profesorul care nu-si mai gasea astâmpar.
— Da, acum o putem face, fara teama, zise capitanul. Mi-am dat seama cum stau lucrurile pe aici si nu voi putea fi surprins atât de usor. Hai sa mergem la submarin, sa începem cercetarile.
Deoarece vasele de razboi ale dusmanilor se aflau departe, Farrow iesi din golf cu periscopul ridicat. Abia când parasi de-a binelea golful se afunda mai mult si merse spre prora de unde putea privi în apa si spre tarm prin ferestrele construite de inginerul Hagen. Tarmul era foarte stâncos si dintat.
Ocolisera aproape toata insula, când, deodata profesorul îl apuca pe Farrow de brat si arata spre ceva întunecat în stâncile tarmului. Capitanul dadu deodata comanda de stopare si privi si el cu atentiune pata întunecoasa. Da, trebuia sa fie o pestera.
Rindow trebuia sa cârmeasca submarinul în asa fel încât sa poata intra cu vârful dea dreptul în pestera. Înainte ca Farrow

sa dea comanda în acest sens el aprinse reflectorul si vazu cu mirare ca se aflau în fata unui tunel, nu al unei pesteri, care trebuia sa se continue adânc în interiorul insulei. Era destul de larg ca submarinul sa poata intra fara teama în el.
Dadu ordin lui Rindow sa traga periscopul înauntru si sa înainteze binisor si „Dox”-ul patrunse în tunelul pe care reflectorul îl lumina din plin.
Doctorul Bertram, care statea lânga capitan si George, fu de parere ca tunelul acesta luase nastere de pe urma unei eruptii vulcanice; doctorul era foarte curios sa afle unde ducea.
Tunelul avea o lungime de vreo suta de metri si sfârsea într-adevar într-o pestera. Aici capitanul putea sa înalte submarinul si când deschise capacul se mira ca aerul era proaspat si curat.
Cu lanternele lor luminara pestera, nu putura însa sa descopere nici o vietuitoare.
La dreapta pesterii se afla un platou stâncos, în locul capitanul îsi îndrepta submarinul. Acolo putea coborî ca sa ocoleasca pestera. Poate ca gaseau ceva ce ar fi putut lua cu ei.
Ca întotdeauna, George o lua înainte, cu lampa în mâna. Petre, vazând aceasta, se grabi sa-l urmeze, caci o presimtire nelamurita îi spunea ca vreo primejdie pândeste pe aproape.
Îl ajunse curând pe tânar si-i zise:
— Domnule George, s-asteptam pâna vor fi si ceilalti aici, presimt o primejdie.

George râse, ceea ce lasa un ecou prelung în pestera. Când acesta se stinse, se auzi deodata un tipat fioros, pe care peretii îl repetara de mii de ori.
Palid la fata, George ramase locului lânga Petre Uriasul si privi cercetator în juru-i. Doctorul Bertram si profesorul se apropiara si ei. În vremea asta si Farrow îl întreba pe George de unde rasunase strigatul acela.
Tânarul nu putu raspunde, caci i se paruse ca vine din toate ungherele. Curajosii barbati cercetara toata pestera la lumina lampilor electrice de buzunar, dar nedescoperind nimic, pornira mai departe. Chipul profesorului se luminase când auzise strigatul. El era încredintat ca aici locuiau oameni.
George uita curând de spaima prin care trecuse si porni iar înaintea celorlalti. Capitanul vru tocmai sa-l previe, dar... era prea târziu. Doua brate vânjoase acoperite cu par iesira dintr-o spartura de stânca, îl înhatara pe curajosul tânar si-l trasera în crapatura. Capitanul scoase un tipat de spaima si împreuna cu Petre alerga în ajutorul fiului sau. Când ajunsera însa la locul cu pricina nu mai vazura nici o crapatura, ci în fata lor se înalta un perete de stânca masiv. Nu se vedea nici o deschizatura, cât de mica.
În clipa când George fu înhatat pe neasteptate încerca sa se apere. Lampa îi scapase din mâna si se stinse, dar pentru o clipa zarise faptura grozava care-l trasese atât de repede în crapatura. Totusi, nu stia daca fusese o maimuta mare sau un om. De fapt nu era prea

mare, dar nici drept pitic nu putea fi luata.
Bratele tânarului fura apasate de trup asa încât nu putu scoate revolverul. Fiinta misterioasa îl cuprinse pe George cu bratele pe la spate si-l trase printr-un gang.
Deodata George vazu înaintea lui o raza luminoasa si imediat dupa asta fu dus într-o încapere de pestera, unde era aproape întuneric si vazu o a doua faptura. Îsi dadu îndata seama ca aceasta trebuia sa fie o femeie si în clipa aceea îsi aduse aminte de fotografia pe care o gasise sub culcusul din coliba.
Faptura care îl aduse încoace îl lasa jos în fata femeii care avea si ea o înfatisare cu totul salbatacita, apoi scoase niste sunete ciudate ca si cum ar fi vrut sa-i spuna ceva femeii.
George privi cu bagare de seama în juru-i si în acelasi timp scoase revolverul. Acum vazu ca fiinta din fata lui era un om, acoperit tot de un par des. Purta doar un sortulet si statea în fata femeii într-o pozitie de parca i-ar fi cel mai mare dar.
Femeia vazu cum George atinti pe furis revolverul asupra omului misterios; îl apuca repede de brat si clatina capul. Atunci el lasa arma în jos.
Individul scoase iarasi câteva sunete, apoi iesi din pestera. Femeia zise acum în soapta Lui George:
— Nu vorbi tare, domnule; spune-mi repede de unde vi si cum ai putut patrunde aici?
— Prin tunelul de sub apa, raspunse tânarul. Dar cine esti d-ta si de cit timp

te afli aici?
— Nu mai stiu, zise femeia.
— În tot cazul de foarte multa vreme. Am plecat în lume cu sotul meu; în drum vaporul nostru a naufragiat si abia am putut sa ne salvam pe o insula. Acolo am fost atacata într-o zi de omul acesta ciudat si de atunci nu l-am mai vazut pe barbatul meu. Individul acesta poarta de grija si am mâncare si bautura si face tot ce-i sta în putinta ca sa nu-mi lipseasca nimic. De atins însa nici mana nu mi-o atinge, ca si când s-ar teme s-o faca. Ai venit sa ma scoti de aici?
— Nu stiam ca esti aici, raspunse George, dar e de la sine înteles ca te vom lua cu noi..
— Sunteti mai multi?
— Da, chiar foarte multi. Am fost atacat în pestera, însa sper ca însotitorii mei se vor ivi îndata.
— Sa nu nadajduiesti, domnule, caci individul acela misterios poate închide atât de bine crapaturile din stânca, încât nimeni n-ar fi în stare sa le deschida din afara. Însotitorii d-tale te vor cauta în zadar.
— O iesire tot trebuie sa fie pe undeva, aerul e atât de proaspat si curat si, apoi, în afara de asta, desigur ca omul misterios îti aduce apa de pe insula.
— Asta asa e, domnule, dar am cautat si eu adesea o iesire fara sa o gasesc însa. Traiesc aici din fructe si pesti pe care rapitorul meu mi aduce gata fripti.
— Si zici ca n-ai mai auzit nimic de sotul d-le? întreba George care începu acum sa priceapa. A plecat de pe insula?

— Nu stiu, nu pot însa sa cred. De sigur ca m-o fi cautat pâna aci daca o mai fi traind.
George îi comunica adevarul, pe cât putu mai pe de departe.
Femeia era atât de înasprita din pricina suferintelor prin care trecuse, încât primi cu nepasare vestea mortii sotului ei. Lumina patrundea în încaperea aceasta printr-o crapatura mica din tavan. Nici unul din ei n-ar fi putut ajunge la aceasta deschizatura, care mai era si atât de mica încât un om n-ar fi putut trece prin ea.
— Cât va lipsi omul acela ciudat? întreba George, dupa câteva clipe.
— Se va înapoia abia. Când se va înnopta. Atunci îmi aduce de mâncare. Pare ca ma socoteste sfânta.. Atunci voi face încercarea sa ma pun în legatura cu tovarasii mei. Stiu prin care gang am fost târât încoace.
— Mai bine sa nu încerci, domnule, caci te vei rataci. Raspunse femela. Am vrut s-o fac si eu în câteva rânduri, vroiam s-ajung în pestera si sa ma arunc în apa, dar n-am gasit drumul adevarat.
Cu toate acestea, George vroia sa încerce sa gaseasca o iesire. Daca îi va iesi în cale ciudatul individ, se va folosi de revolver fara sa sovaie.
Tânarul cerceta mai întâi încaperile alaturate, dar nu gasi o iesire. Apoi pasi prin spartura din stânca si care, dupa parerea sa, trebuia sa duci la pestera. Îsi dadu seama curând însa ca apucase pe un drum gresit si cu greu gasi calea înapoi.

Lua atunci hotarârea sa se ia dupa omul misterios, când acesta va parasi iar pestera. Ramase linistit lânga femeie si asculta cele ce îi povestea ea din viata ei.
Se lasase noaptea. George petrecuse asa dar o jumatate de ceas aici. O bezna adânca domnea în pestera si amândoi îsi încordara auzul s-auda daca nu venea omul misterios.
Acesta veni însa atât de încet încât George tresari speriat când auzi sunetele acelea ciudate în apropiere. Aducea pentru prizonieri fructe si apa si ramase cu el câtva, timp pe întunerec, grohaind din când în când. Femeia paru sa priceapa ce vroia caci în câteva rânduri îi vorbi cautând sa-l linisteasca. În cele din urma se ridica si se facu nevazut. Din nenorocire, George nu putu sa vada încolo apucase.
— Sa stii ca s-a dus la pestera sa-i caute pe tovarasii d-tale, zise femeia.
— Atunci trebuie sa-l urmez repede, raspunse George si vru sa se ridice, dar femeia îl opri si-l dadu de înteles ca va fi în zadar, caci omul ciudat vedea mai bine noaptea decât ziua.
Tânarul asculta sfatul femeii si râmase de veghe toata noaptea, eu revolverul în mana si tresarind la cel mai mic zgomot. Individul nu se înapoie însa si spre ziua George adormi.

V.
MOARTEA OMULUI MISTERIOS.

SE TREZI DE ABIA CÂND RAZELE soarelui patrunsera în pestera prin

crapatura din tavan. Alaturi de el dormea femeia, linistita.
Dupa câteva minute se trezi si ea, spuse „buna dimineata” lui George si adaoga cu. Tristete:
— Ce bine ar fi daca tovarasii d-tale ar izbuti sa ne elibereze!
— Voi face chiar eu încercarea, dupa ce va veni aici omul. Când vine de obicei dimineata?
— Trebuie sa vie îndata, apoi pleaca si dupa un ceas se înapoiaza cu apa si ceva de mâncare. În rastimpul acesta trebuie sa gasesti o iesire, zise George cu hotarâre, altminteri ma pot socoti înmormântat de viu aici. Ma voi lua dupa el. O fi cunoscând el arme de foc?
— Nu cred, dar poti sa te încredintezi lesne, Dupa ce va veni, trage odata în perete, în momentul când va privi în alta parte. As vrea sa vad si eu ce efect are detunatura asupra lui.
George gasi ca ideea e buna. Nu trecu mult si omul veni si se aseza în fata prizonierilor sai. Tânarul îsi pusese revolverul la spate si acum duse mâna pe furis sa-l ia. În clipa urmatoare detuna o împuscatura care stârni un ecou sinistru în pestera. Omul sari speriat în sus si începu sa alerge încolo si încoace ca un iesit din minti. George mai trase al doilea glont, care-l sperie atât de mult pe salbatec încât o lua la fuga din pestera spre gang.
Atunci tânarul avu o idee buna. Se ridica repede si alerga dupa dânsul, tragând din când în când câte un glont. Deodata se împiedeca cu piciorul de ceva, se apleca

si... ridica lampa sa de buzunar. O aprinse si vazu pe omul ciudat disparând într-un gang laturalnic. Când George ajunse în gang mai putu zari câteva clipe umbra salbatecului. Apoi îl vazu pierind pe dreapta.
Tânarul mai trase doua focuri dupa el ca sa-l înspaimânte si mai mult. Omul alerga nebuneste si încerca, sa dea la o parte o bucata grea de stânci, ceea ce izbuti. Când se strecura prin spartura si vru sa închida spartura George mai trase înca un glont silindu-l pe salbatec sa-si continue fuga.
Când eroul nostru ajunse la spartura îngusta si vru sa se strecoare printr-însa, vazu înaintea sa pestera cu apa dar nici urma de tovarasii sai si de omul misterios. Submarinul trebuie, deci, sa fi parasit pestera.
George îsi încarca din nou revolverul, lumina înca ca s-o ia pe femeie. Era sigur ca tatal sau se va întoarce iar aici.
— Ei, ce isprava ai facut? întreba femeia, când îl vazu înapoindu-se. Ai gasit vreo iesire?
— Numai pâna la pestera, dar asta e de ajuns. Caci fara îndoiala ca tata va veni sa ma ia de-acolo. El stie unde sunt si nu m-a pierdut din vedere. Haide cu mine!
Femeia se ridica cu greutate. Fu nevoita sa se sprijine de George, caci se dezobisnuise de mers. Din fericire tânarul îsi memorase bine directia de data asta si gasi înca deschisa crapatura din stânca. Asa dar, omul nu se mai întorsese.

George o conduse pe noua sa tovarasa la un bloc de stânca pe care se putea aseza. El se apuca apoi sa cerceteze cu atentie pestera si mai slobozi un glont, ca sa sperie pe omul acela ciudat, daca se va mai fi aflând aici.
Fura nevoiti sa astepte pâna pe la amiaza. Capitanul Farrow nu veni sa-si ia fiul. George începu sa se îngrijoreze.
Cât p-aci sa scoata un tipat de bucurie când recunoscu în apa lumina reflectorului de pe „Dox". Acesta se apropie mereu si se opri sub apa în mijlocul pesterii. Înainte de a se ridica, Farrow stinse reflectorul, George stinsese si ei lampa sa si astepta acum ridicarea la suprafata a submarinului.. Într-un târziu auzi cum se deschide capacul turnului si abia acum aprinse din nou lampa de buzunar. Petre statea în turn si... îndrepta revolverul spre el. Nu-l putea vedea pe George caci era orbit de lanterna acestuia.
— Pune revolverul la loc Petre, altminteri sa întâmpla o nenorocire, zise tânarul, râzând.
— Dumneata esti, domnule George? Domnule capitan, vino repede pe punte, domnul George e aici! Striga Uriasul spre interiorul submarinului.
Reflectorul de la prora fu aprins din nou si lumina pestera. Când oprira la tarm, capitanul se apropie de fiul sau si în acelasi timp privi cu mirare la femeie.
— Tata, am sosit la timp, zise George. Femeia aceasta a fost tinuta multi ani prizoniera aici, de o fiinta pe care n-o putem numi altfel decât „misterioasa".

Nici femeia nu stie daca e cu adevarat om sau maimuta.
— Asta îmi vei povesti mai târziu, draga doamna, zise Farrow. Acum urca repede pe vasul meu caci nu vreau sa ramân mult timp aici. Englezii si francezii m-au descoperit si cred ca asta e insula unde ma ascund eu. Am trimis de aici cele doua vapoare, care stau prin preajma insulei si ma vor vedea când ma voi ivi din nou.
— Sa renuntam atunci sa-l cautam pe omul ciudat, tata? întreba George. Aici nu poate patrunde doar nici un vas de razboi.
— Asta asa e, dar ar putea sa închida intrarea si atunci sunt prins în capcana, raspunse capitanul.
— De asta nu trebuie sa ne temem, caci cu o singura torpila o deschidem iar. Trebuie neaparat sa-l prindem pe omul care ne-a tinut prizonieri, altminteri cine stie ce nazdravanii mai pune la cale.
În vremea asta Petre o dusese pe femeie în interiorul submarinului, unde doctorul Bertram o lua în îngrijirea sa. Capitanul ceru lui George sa-i povesteasca pataniile sale si la sfârsit fu si el de parere c-ar fi real bine sa puna mâna pe ciudatul individ.
— Fireste ca asa trebuie sa facem, starui profesorul – altfel ar însemna sa ne întoarcem fara sa stim pe cine am gasit aici.
— Dumnezeule mare, ce-o fi asta? Exclama Farrow.
Toti tresarira speriati caci din ganguri se auzira strigate salbatice care se apropiau

mereu. Cu siguranta ca omul descoperise disparitia femeii si fusese cuprins de furie. Toti trasera revolverele si îndreptara lumina lampilor spre crapatura de stânca prin care disparuse George.
Strigatele rasunau acum atât de aproape încât toti peretii repetau ecoul. Îndata vazura si pe omul ciudat în lumina lampilor lor. Era grozav la vedere! Tot trupul îi era acoperit cu par des, pâna si fata n-ar fi putut crede ca e de maimuta. Doctorul Bertram îsi dadu însa cu parerea ca e un om cu totul salbaticit.
Cu un urlet de mânie vru sa se napustească asupra submarinului, dar din cauza furiei miscarile îi erau atât de neîndemânatice încât aluneca pe pietrele umede si cazu în apa. Petre se apleca îndata din turn ca sa-i arunce o funie, dar în clipa aceea se petrecu ceva înfiorator, la care nimeni nu se gândise.
Brate galbene, lungi de vreo opt metri se întinsera spre nenorocitul salbatic si-l trasera în adâncuri cu iuteala fulgerului. Mai avu ragaz sa scoata un urlet grozav, apoi apa îi astupa gura.
În clipa urmatoare caracatitele începura sa roiasca în pestera, încercând, sa atace submarinul. Bratele lor lungi ajunsera aproape pâna la turn.
— Repede toti înauntru si sa închidem capacul! Porunci capitanul.
Porunca fu îndeplinita la repezeala, George alerga la pupa si dadu înlaturi obloanele de la ferestre. Reflectorul lumina un tablou înfiorator. Într-un loc o caracatita mare îsi apara victima de alti

polipi. Era o lupta cum rar se poate vedea. Omul misterios zacea mort, strâns în îmbratisarea multor brate.
Capitanul întoarse încetisor vasul si iesi prin tunel, însotit de o droaie de caracatite care tot mai nadajduiau sa înhate ceva.
George statea la postul de observatie, controlând mersul vasului. Când ajunsera în sfârsit la capatul tunelului si Farrow vru sa dea o viteza mai mare vasului, tânarul striga îngrozit în porta vocea ce raspundea în turn.
— Repede îndarat. Francezii au asezat o plasa de otel în fata tunelului, care e prevazuta cu aparate de semnalizare. Trebuie sa ne oprim pe loc si sa taiem sârmele, cum, am facut atunci la Singapore, altminteri nu mai iesim de-aici.
— Asta ne mai lipseai exclama capitanul. George. Petre, Kard, iesiti afara din submarin si taiati o gaura în plasa asta. Dusmanii nu stiu ca putem iesi pe sub apa.
Cel trei îsi pusera la repezeala costumele, apoi parasira submarinul prin camaruta de scafandru, înarmati fiecare cu foarfeci mari, se îndreptara încet spre plasa de otel. Dupa un ceas de munca încordata. Izbutira sa faca treaba si „Dox”-ul îsi putu urma drumul.
La departare de doi kilometri capitanul iesi la suprafata si transmise dusmanilor o radiograma cam batjocoritoare, sfatuindu-l sa aduca în ordine întâi submarinul scos la iveala de el, înainte de a se gândi sa-l prinda pe dânsul.

Doctorul Bertram o examinase temeinic pe femeia scapata din pestera si constata ca era slabita din cauza hranei proaste si a vietii ce duse.
— Domnule Farrow, zise profesorul Holger – desi femeia nu mai e tânara o voi lua la mine unde o va putea ajuta pe fiica mea. Stii ca sunt bogat si cred ca nenorocita asta se va simti bine între oameni care au gânduri bune cu ea.
Se duse cu Farrow în cabina lui George, care fusese cedata femeii. Dânsa primi cu multa placere propunerea si varsa chiar lacrimi de bucurie.
Capitanul trimisese yachtul profesorului spre insula unde marinarii acestuia îsi asteptau capitanul, urmând sa plece pe urma spre cealalta Insula, unde se afla pestera aceea ascunsa si pe care vroia s-o ia în stapânire Holger.
Bricul se si îndreptase într-acolo si „Dox”-ul lua acum aceeasi directie. Capitanul voia sa-si duca oamenii înapoi la „Insula Odihnei” unde submarinul trebuia sa fie supus unei reparatii temeinice.
Ajunsera la insula în timpul noptii si nu gasira bricul în golf ci ancorat în fata insulei. Aflara imediat ca o ceata de salbatici pusesera stapânire pe petecul acesta de pamânt. Erau vreo douazeci.
— Îi vom alunga, zise capitanul, caci insula aceasta este foarte pretioasa pentru mine.
A doua zi dimineata Farrow dadu câteva dispozitiuni tunarului Jean Brike. Chipul acestuia stralucea de bucurie când

scoase acoperitoarea de pe tun si aduse trei ghiulele mari.
La un semn al capitanului, prima ghiulea tâsni pe teava. Exploda în mijlocul insulei si facu un zgomot de parca s-ar fi prabusit o cladire.
Fura slobozite înca doua ghiulele si dupa ce fumul se împrastie si racnetele salbaticilor se pierdura în departare, capitanul debarca cu o echipa de marinari. Nu gasi însa nici picior de salbatic, în schimb zari în larg multe kanu-uri gonind.
— Minunat! exclama profesorul. Acum vom pune stapânire pe insula si ma declar regele ei.
— Va recunoastem ca atare, Maiestate, raspunse, râzând, capitanul. Baieti, salutati pe noul Rege Holger al Holgariei!
Toti izbucnira în urale întretaiate de râsete si când mai târziu sosi yachtul profesorului si fiica acestuia afla de „încoronarea" tatalui ei, ea îsi înalta capul si zise cu mândrie:
— Atunci înseamna ca eu sunt printesa.
Capitanul Farrow îsi aduna oamenii pe bordul „Dox"-ului si îsi lua ramas bun de la profesor si fiica sa.
Apoi dadu comanda de plecare si se îndrepta spre „Insula Odihnei".

:
56
FURTUL ZEULUI

I.
FUGA SPRE BURMA.

SUBMARINUL ÎNAINTA LINISTIT spre „Insula odihnei”, unde capitanul avea de gând sa ramâie mai mult timp, pentru ca inginerul Hagen sa poata face reparatiile de care minunatul vas avea nevoie.
George se afla iar împreuna cu doctorul Bertram si izbuti sa-l înduplece sa urmeze cu povestirea aventurilor sale din tinerete. Ramasesera la un punct interesant, când îl scapasera pe Gabriel Valentini din mâinile preotilor focului si se întâlnisera cu lordul Hagerstony care le propuse sa se înapoieze la Templul focului. (Vezi voi. 52: Aventurile echipajului „Dox”).
Doctorul Bertram începu:
«Doamna Valentini ne privi cu spaima.
— Vreti într-adevar sa va înapoiati la Templul focului, ca sa rapiti elefantul acela grozav? întreba ea.
— Fireste, stimata doamna, raspunse lordul, cu glasul lui pitigaiat. Nu vreau sa pierd un astfel de prilej. Si domnii mi-au fagaduit chiar ca ma vor însoti.
Fagaduisem într-adevar lordului, care ne salvase cu barca lui cu motor urmarirea preotilor focului, ca-l vom însoti. Si acum, când îl privii mai de aproape, mi se paru ca ne cam pripisem cu fagaduiala noastra. Omuletul facea impresia sa fie chinuit de plictiseala, parea dornic de aventuri, dat în acelasi timp parea sa nesocoteasca primejdiile care ne asteptau, desi îi povestisem amanuntit cât a fost de grea eliberarea sotilor Valentini din mâinile preotilor acelora fanatici.

Si apoi, deocamdata eram înca fugari, caci abia în Burma cei doi soti vor fi în siguranta fata da urmarirea puternicilor preoti, iar pâna acolo aveam de strabatut doua sute de kilometri.
Lordul paru sa-mi fi ghicit gândurile, caci îmi arunca o privire sireata si zise:
— Mergem acum pâna în apropierea oraselului Prome. Acolo pitim barca si ne îndreptam spre apus. Nadajduiesc sa întâmpin aventuri frumoase alaturi de dv.
— Eu una sunt satula de aventuri, ofta doamna Ellen, lipindu-se de sotul ei. A fost ceva grozav sa traiesti lipsita de memorie printre preotii aceia fanatici. Si acum vreti sa rapiti pe idolul lor, elefantul acela fioros? Cum aveti de gând sa aduceti la îndeplinire fapta aceasta?
— Foarte simplu, râse lordul, plecam într-acolo. Îl scoatem afara, îl transportam pe Menam si-l ducem si pe el la Burma.
— Aruncai o privire îngrijorata spre Marian. Omuletul parea sa nu fie zdravan la minte, de vremea ce socotea ca lucrul e atât de lesne de facut. Dar Marian încuviinta din cap si zise:
— Stiu eu cum vrei s-o faci, mylord. Si recunosc ca e singura cale. Numai crocodilii din Menam ma mai îngrijoreaza.
— Îi vom împiedeca noi sa ne atace elefantul, raspunse Hagerstony, serios.
Apoi, vazând mutra mea uimita râse iarasi, dadu din cap spre Marian si zise:
— Sa pastram taina pentru noi, domnule Farrow. Dumnealor n-au decât sa-si

framânte creierul. A! ia te uita colo, în fata!
Ca o minge Hagerstony sari în sus si alerga spre prora barcii.
— Jim, da-i drumul cu toata viteza! striga el omului de la cârma.
— John, pistolul meu – se adresa celuilalt servitor, care trase imediat de la brâu un pistol enorm si-l înmâna stapânului sau.
— Jim, taie-i drumul, repede!
Agitat, stând în picioare la prora, arata cu pistolul înainte. La vreo cincizeci de metri de barca, sari în apa de pe tarmul stâng un tigru cât toate zilele si strabatu fluviul. Se stie ca tigrii sunt buni înotatori si exemplarul acesta puternic ar fi ajuns cu siguranta la malul celalalt, daca poftele vânatoresti ale lordului n-ar fi fost atât de mari.
Barca noastra porni cu toata viteza înainte, îndreptându-se cu botul spre capul fiarei. Lordul ridica bratul si prima împuscatura biciui apa sclipitoare a Menam-ului.
Dar tocmai în clipa aceasta Jim facu un viraj brusc ca sa iasa în calea tigrului. Puturam vedea atunci lamurit ca glontul atinsese capul enorm, care se afla acum numai la treizeci de metri înaintea noastra si îi smulsese o fâsie mare de piele tocmai de deasupra nasului.
Cu un raget înfiorator tigrul se întoarse cu iuteala fulgerului si tâsni spre barca noastra.
— Stopeaza, Jim! racni lordul si în clipa urmatoare disparu cu capul în jos în apa.

Nu se gândise la smucitura care se va produce din pricina opririi bruste a elicei. Cazuram si noi în nas din pricina zguduiturii si când ne ridicaram, barca noastra, care nu-si putuse încetini atât de repede iuteala, se afla în imediata apropiere a tigrului. Într-o clipa, fiara înfuriata îsi abatu labele peste marginea barcii si o ridica în sus pe doamna Ellen pe care spaima o înmarmurise.

Totul se petrecuse atât de repede încât nu avuram ragazul sa scoatem pistoalele. Atunci se auzi dinspre fluviu o împuscatura si tigrul întoarse capul, cu un raget. Lordul se ivise îndaratul barcii. Prin saritura în cap pe care fusese silit s-o faca si pe care o îndeplinise cu o mare dibacie, ajunsese astfel sub apa, ca sa nu fie ranit de elicea barcii. Când iesi la suprafata îsi dadu seama imediat de situatia noastra primejdioasa si slobozise un glont în coastele fiarei.

Asta fu salvarea noastra, caci tigrul chibzuia acum daca nu era mai bine sa atace mai întâi pe dusmanul din apa. Aceasta clipa fu de ajuns pentru Pongo. El sari în laturi, apoi înainte si îsi repezi cu toata puterea cutitul sau enorm asupra capatânii fiarei. Grav ranit, tigrul îsi desprinse labele de pe marginea barcii si cazu în apa.

Ne cuprinse atunci o spaima grozava caci trupul urias al animalului de prada era împins dea dreptul spre lord, care izbutise sa se apropie de baraci.

Mai erau înca la câtiva metri unul de altul; fiara zari dusmanul si înota cu toata puterea spre lord… îi ajunse, ridica

laba... dar atunci Hagerstony se facu nevazut!
Se afundase cu atâta sânge rece si dibacie cum nu mi-as fi închipuit la omuletul acesta. Fara voie strigai „Bravo!” si dadui din cap spre Jim care nici nu clipi, ci continua sa conduca barca netulburat.
Tigrul se întoarse si înota iar spre barca. Abia facuse doi metri însa ca Hagerstony se ivi lânga! El, lua în mâna pistolul pe care-l avea între dinti si slobozi doua gloante în capatâna uriasa a fiarei, pe urma se arunca înapoi ca sa nu fie sfâsiat de tigrul care se lupta cu moartea, facând sa spumege apa Menamului.
Jim cârmi cu îndemânare si dadu barca îndarat pâna ajunseram foarte aproape de lord. Cu pistolul între dinti acesta înainta pâna putu sa se apuce de marginea barcii si se salta în sus.
— Ma iertati ca v-am speriat putin, stimata doamna, se adresa el politicos doamnei Valentini care tremura din tot trupul. Nu m-am putut retine însa când am vazut exemplarul acela minunat. Jim, John, trageti-l încoace!
Se duse la cârma si tinu barca în asa fel încât servitorii sai sa poata trage hoitul tigrului. Pongo le veni în ajutor si cu o smucitura a bratului aduse trupul pe punte. Scoase apoi pumnalul sau malaiez si facu repede cele câteva taieturi pentru jupuirea blanii.
— Pongo face singuri zise el celor doi servitori.
— Bine, spuse lordul. Jim, ia cârma în primire.

În vreme ce barca începu sa goneasca în susul Menamului, Hagerstony se apropie de Pongo si-l puse mâna pe umar:
— Îti multumesc, draga Pongo; prin isprava ta ne-ai ferit de o mare nenorocire. Daca fiara s-ar fi urcat în barca, nici unul din noi n-ar fi scapat fara rani grave.
Curând tigrul era jupuit si Pongo arunca trupul peste bord. Lordul închise blana în dulapiorul de la prora, apoi veni spre noi si zise, cu glas scazut:
— Din cele ce mi-ati povestit, preotii focului trebuie sa dispuna de o mare putere. Se prea poate ca autoritatile sa fie înstiintate ca suntem jefuitori de temple, de aceea trebuie sa ne ferim pe cât cu putinta sa trecem prin orase.
— Fireste – încuviinta Marian. Nu cred însa ca puterea acestor preoti sa fie atât de mare pe insula lor încât sa asmute si autoritatile asupra noastra. Cu toate astea, e mai bine sa ne ferim de localitati populate. Daca cu putin înainte de a ajunge la Pronie vom lua directia spre sud-vest; trebuie sa dam de Tavoy, portul de pe coasta Tenasserim.
— Asa e, draga Farrow, raspunse lordul, cu însufletire. Va trebui apoi sa strabatem aici în Siam fluviul Tatschin din apropierea oraselului Supan. Cunosc tinutul acela si stiu ca sunt paduri seculare în care ne putem ascunde de minune.
Doamna Ellen, care ne observase cu bagare de seama, se apropie de noi si întreba sperioasa:
— Domnilor, s-a întâmplat ceva?

— Nimic, stimata doamna – o linisti lordul – am discutat drumul ce avem de urmat. Caci peste un ceas parasim barca si pornim pe jos de-a latul Siamului, spre Burma. Cam peste vreo opt zile vom fi trecut granita.
— O, Dumnezeule! facu doamna Ellen. Înca opt zile? Si vesnic cu teama de preotii focului. Fara îndoiala ca ne vor urmari.
— Poate, dar cu siguranta ca nu ne vor ajunge. Suntem cu mult înaintea lor, multumita barcii mele repezi. Si tocmai din consideratie pentru d-ta, stimata doamna, am luat hotarârea sa nu mergem prea repede. Trebuie doar sa-ti pastrezi sotul pe care l-ai regasit dupa atâta timp.
— Da, mylord, ai dreptate. O, Dumnezeule, uite ca vin preotii!
Doamna Ellen pali si arata cu mâna înainte. Întoarseram capul si vazuram de dupa o cotitura apropiata a Menamului ivindu-se un sampan care venea repede spre noi. Sase siamezi vâsleau cu putere si barca lor tâsnea ca o sageata. Cei sase vâslasi; purtau vestmintele galbene ale preotilor focului.
— Pastrati-va sângele rece! striga Marian – trebuie sa fie alti preoti, care nu stiu înca nimic despre noi. Dar domnul de Valentini trebuie sa aplece repede capul. Pe el îl vor fi cunoscând.
Valentini urma imediat sfatul, dar se parea ca e prea târziu. Caci eliberatul purta înca vestmântul galben cu care îl îmbracasera preotii dupa ce îi rapisera memoria. Si oricât de grabnic aplecase

capul, sampanul cu preotii se ivise prea neasteptat si se apropiase prea repede. Ei se oprira brusc din vâslit si se uitara înmarmuriti spre noi.
Facuram niste mutre nepasatoare si Valentini se întinsese de mult pe fundul barcii, ca sa nu fie vazut, dar pe chipurile siamezilor – pe lânga care alunecaram acum – era zugravita banuiala.
Întâlnirea dura numai câteva clipe, apoi ne îndepartaseram mult de ei, dar când ma uitai îndarat, vazui ca preotii întorceau sampanul. Asadar voiau sa ne urmareasca.
— De sigur c-au fost la Prome, mormai lordul. Pacat, acum trebuie sa ne grabim. Daca vor afla în oras ca n-am fost vazuti, vor stii fireste imediat ca ne-am ascuns undeva pe tarm. Si daca vor cerceta bine, vor gasi ei barca.
— Uiti ca se va înnopta în curând, raspunse Marian. Daca ne vom cauta acum o ascunzatoare buna, ei vor trece pe lânga noi fara sa ne vada, iar noi vom ajunge în Prome abia spre seara. Atunci nu le va putea spune nimeni daca am trecut sau nu pe acolo.
— Asa e, încuviinta lordul. Daca urmam cu viteza asta, le-o luam cu mult înainte si ne putem cauta în liniste ascunzatoarea. Nu trebuie sa te nelinistesti, deci, stimata doamna, indivizii aceia nu ne vor ajunge. D-ta, domnule Valentini, trebuie sa ramâi acolo unde esti, caci se poate sa mai vie alte sampanuri cu preoti.
— Heavens, ce s-a întâmplat?

Întrebarea lordului era îndreptatita. O piedica se ivise pe fluviu înaintea noastra. Nu stiam ce e, însa eram nevoiti sa ne încetinim viteza, apropiindu-se încet si cu bagare de seama. Deodata îl auziram pe Hagerstony, racnind: „Opreste!”, caci acum ne daduram seama ca e vorba de lupta între doi titani, de pe urma careia apa se ridica la mari înaltimi.
Doi crocodili uriasi, lungi cum nu mai vazusem eu pâna atunci, se luasera la harta si lupta lot pe viata si pe moarte împrosca apa fluviului cu o furie de nedescris.
— Trebuie sa-i împuscam striga lordul.
Dar Marian ridica mâna.
— Nu.
— Se împotrivi el – mai bine sa încercam sa trecem repede pe dinaintea lor. Daca izbutim, avem cea mai buna pavaza împotriva preotilor urmaritori.
— Rau n-ar fi, dar ne primejduim barca.
— De loc. Observa cu câta regularitate e dusa lupta de la stânga la dreapta si înapoi. Vom astepta pâna când dihaniile vor fi la dreapta si ne strecuram pe stânga.
— Da, sa încercam. Jim, fii atent!
Hagerstony se duse la prora si privi încordat la cele doua dihanii care se zbateau acum la stânga, în fata barcii noastre. Ridica apoi mâna si zise:
— Atentie, Jim!
Englezul tacut si slabanog statea linistit, cu mâna pe manivela motorului. Elicea se învârtea încet, împotrivindu-se curentului. Cele doua târâtoare uriase se

aruncara acum spre dreapta, Hagerstony racni: „înainte, Jim!” si duduind, barca noastra târsni dea lungul tarmului stâng, la câtiva centimetri doar de primejdioasele dihanii.
— Minunat! râse lordul. Acum avem îndaratul nostru un zagaz cum nu se poate mai bun. Dihaniile se vor mai lupta mult timp si nici un sampan nu se poate strecura pe lânga ele. Îmi pare numai rau ca doamna a trecut iar printr-o astfel de spaima.
Doamna Ellen zâmbi printre lacrimi.
— Cred ca nu va fi fost cea din urma. În viitor voi cauta însa sa-mi fac curaj.
— Da, stimata doamna, gândeste-te mereu ca peste câteva zile vei fi în siguranta cu sotul d-tale. În felul acesta vei îndura mai usor greutatile si primejdiile care ne mai asteapta.
— Jim – se întrerupse el iritat – opreste! Colo pare sa fie o ascunzatoare minunata.
Pe tarmul stâng, bambusii cresteau desi si palmierii înalti acopereau cu frunzisul lor îmbelsugat betele trainice. Era o ascunzatoare într-adevar minunata.
Barca noastra aluneca încet spre brâul larg de bambusi. La o comanda a lordului, motorul fu oprit si servitorul John – maruntel si dolofan, spre deosebire de colegul sau Jim – prinse cele dintâi bete, le desparti si trase botul barcii înauntru. Cu multa bagare de seama, ca sa nu rupem vreun bat, ajutaram cu totii sa aducem barca cât mai înauntru. Munca era grea însa, deoarece plantele ne lasau cu anevoie sa

trecem si fara concursul puterilor de urias ale lui Pongo n-am fi ajuns la tarm unde brâul de bambusi se întindea pâna sus spre padure; dar Pongo croi cu cutitul sau o poteca îngusta, pe care puteam merge în voie. Dupa douazeci de metri ajunseram într-un luminis din care porneau câteva poteci de animale, înfundându-se în padurea întunecoasa. Merseram încet în jurul luminisului, tinându-ne pe margine. Cautaram urme de animale, pretutindeni însa terenul era atât de batatorit încât nu se putuse întipari nici o urma pe care s-o poti vedea. Pe alocurea numai recunosteam copitele unui cerb.

Pongo, care se despartise de noi si îsi alesese pentru cercetare partea cealalta a luminisului, scoase deodata o exclamatie care ne îndemna sa alergam într-acolo.

— Massers, urma de om, dar mult mare, zise el când facuram cerc în jurul lui si arata un loc în pamântul moale în care se întiparise o urma mare.

— Avea dreptate uriasul. Era întiparitura unui picior omenesc, dar de o marime care nu putea cu nici un chip sa fie de om.

Marian, care se aplecase asupra întipariturii, se ridica acum si zise cu oarecare sovaiala:

— Eu as lua-o drept o întiparitura uriasa de picior a unui om tot atât de urias, desi talpa mi se pare prea lata. Pacat ca nu se poate deslusi partea dinainte. Si tinând seama de experienta mea de pâna acum, as putea afirma ca urma aceasta nu este

mai veche de un ceas. Marginile sunt înca foarte proaspete.
— Ai deplina dreptate, domnule Farrow – raspunse lordul.
— Si apoi, e foarte posibil ca urma sa fie a unui membru al sectei cu care ati avut de a face. Fireste ca trebuie sa fie un om pe lânga care Pongo al nostru e un copil.
— N-ar fi mai bine sa patrundem mai adânc în padure si sa ne cautam un loc mai potrivit? propusei eu. Desigur ca vom gasi alt luminis unde sai fim mai în siguranta.
— Nu trebuie sa ne departam prea mult de fluviu – raspunse lordul – caci e lesne cu putinta ca urmaritorii dv. sa ne adulmece aici. Ce parere ai d-ta, domnule Farrow?

II.
ALTE AVENTURI.

— EU PROPUN SA RAMÂNEM totusi aici peste noapte, raspunse Marian, dupa câteva clipe de chibzuire. Putem aprinde fara grija un focusor, caci din spre fluviu nu ne poate vedea nimeni. Mâine va trebui sa pornim pe poteca aceia din stânga, care duce în directia pe care o urmam, dupa cum arata busola mea.
Lordul se uita mereu banuitor în juru-i.
— Nu-mi place de loc, mormai el. Judecând dupa potecile multe ce se vad pe aici, pare sa fie un loc de adunare al feluritelor fiare ce salasluiesc în padurea seculara. Pentru mine nare de a face, dar trebuie sa tinem seama de doamna.

— O! Eu nu ma tem cât timp sunt cu dv., se grabi sa raspunda Ellen.
— Parerea mea e ca doamna Valentini sa ramâna în barca – zise Marian – dar cu toate ca Pongo are un leac bun împotriva tântarilor, ma tem totusi de aerul rau al noptii în desisul de bambusi. Aici ne aflam ceva mai sus si ne putem încalzi la foc; în acelasi timp focul are partea lui buna ca va alunga eventuali musafiri nedoriti.
— Asa e, încuviinta Hagerstony. Deci, ramânem aici: Jim, John, cautati vreascuri! Ati luat merindele din barca?
Jim ridica sacul greu pe care-l daduse jos din spinare, iar John scoase doar un sunet care voia sa însemneze un „da”, caci lordul dadu din cap, multumit.
— Avem si paturi destule, asa da ne putem face un culcus bunicel. Ce-ai spune d-ta, domnule Farrow, daca ne-am alege locul la radacina copacului, colo, la stânga? E cel mai departat de poteci.
— Da, l-am ochit si eu înca de adineauri. Pongo, îngrijeste, te rog, de crengi. Vom construi o coliba mica de frunzis. Robert, în vremea asta tu poti sapa gropile pentru foc. Eu as vrea sa ma mai duc odata jos la fluviu, poate observ ceva cu privire la urmaritorii nostri.
— Merg si eu, zise capitanul Hoddge, s-ar putea sa-i surprind stând de vorbi asupra planurilor, lor.
Bine.
— Mylord, vrei ca vii si d-ta?
— Nu, eu ramân aici sa supraveghez lucrarile! Mai avem de furca pâna sa

vedem gata lagarul si în curând se va lasa întunerecul.
— Atunci, la revedere. Nadajduiesc s-aduc vesti bune.
Marian si capitanul pornira spre fluviu. Începuram sa lucram cu înfrigurare. Pongo aduse crengi din care întocmi cu pricepere o coliba mica, în care sa doarma sotii Valentini. Eu sapai de zor groapa pentru foc, lordul desfasura paturile si scoase câteva cutii cu conserve din sacul cu merinde. Numai sotii Valentini stateau la radacina unui copac, fara sa ia parte la lucru, dupa cum dorise lordul, care spunea ca ei au multe sa-si povesteasca, asa ca nu trebuie sa-i punem la treaba.
Jim si John adusera vreascuri, pe care le îngramadira lânga groapa pentru foc, dar lordul ordona sa se faca o gramada în mijlocul luminisului si aceasta urma sa fie aprinsa în caz când – dupa cum se temea lordul – vreo fiara s-ar gândi sa ne faca o vizita.
Întunericul se lasa brusc, tocmai când aprinsei focul si vazui cu multumire ca fumul se raspândea în frunzisul copacului. Lumina focului din groapa lumina raristea pe o circumferinta de câtiva metrii numai si Hagerstony ruga atunci pe sotii Valentini sa se îndrepte spre coliba care era gata si pâna la care ajungea lumina focului.
Dolofanul John, care facea pe bucatarul, încalzi conservele. Ispravi tocmai când Marian si Hoddge se înapoiara.
— Totul e în regula, zise bunul meu prieten, dar dupa mutra lui îmi dadui

seama ca se petrecuse totusi ceva deosebit.
Hagerstony clatina si el capul si murmura ceva ca pentru sine. Marian însa se aseza linistit lânga foc si mânca cu pofta. Cu toata nelinistea, de care ma simteam cuprins, îi urmai pilda. Dupa ce mânca, Marian zise:
— Fireste ca trebuie sa facem de straja. Sotii Valentini sunt exclusi, caci suntem destui barbati. Fiecare va veghea cu schimbul câte un ceas, apoi se lumineaza de ziua si vom porni la drum. Tragem la sorti?
— Fireste, iau eu treaba asupra mea, zise lordul.
Cu toata împotrivirea sotilor Valentini, ei fura exclusi si noi sapte traseram la sorti. Prima veghe cazu asupra servitorului John, dar nu fu de loc veghe pentru el, caci noi mai ramaseram un ceas lânga foc si staturam de vorba. În cele din urma Marian fu de parere sa mergem la culcare, caci ne astepta o munca destul de grea.
Eu aveam a doua veghe si în vreme ce sotii Valentini se retrasera în coliba lor, iar ceilalti camarazi se întinsera pe paturi, eu ramasei lânga foc pe care-l alimentam mereu cu vreascuri. În acelasi timp tineam auzul încordat spre fluviu caci nu-mi dadea pace gândul ca Marian descoperise vreo primejdie care ne ameninta si tacuse numai ca sa n-o sperie pe doamna Valentini.
Deodata Marian se ridica binisor de jos si veni spre mine:

— Fii cu ochii în patru, Robert si spune-o si aluia care vine dupa tine. Preotii cu sampanul au ajuns aici si s-au oprit în fata desisului de bambusi. Hoddge mi-a talmacit ca mai marele lor era de parere ca ne-am fi putut ascunde bine aici. Unul din ei i-a raspuns ca diavolul ne va prapadi. Trebuie deci sa fie pe aici o fiinta care insufla siamezilor o teama superstitioasa. Cu urmele noastre n-avem de ce sa ne îngrijoram, chiar fireste ca nu strica sa fim cu cea mai mare bagare de seama. Deocamdata nu trebuie însa sa tragem caci preotii se duc numai pâna la oras, de unde se înapoiaza îndata. Aha! Hagerstony si Pongo s-au ridicat si ei, le voi povesti îndata despre ce e vorba. Dupa tine vine rândul lui Jim sa faca de veghe. Nu uita sa-i dai lamuririle trebuincioase.

Marian ma batu prieteneste pe umar si se înapoia la tovarasii nostri. Ramasei lânga foc, cu rasuflarea aproape oprita, ca sa pot desprinde vreun sunet suspect din bâzâiala pe care o faceau insectele. Dar nici un zgomot nu trada apropierea vreunei primejdii.

O jumatate de ora statui astfel. Deodata tresari, îmi ajunsese la ureche un sunet care nu se potrivea de loc cu cele pe care le scoteau vietuitoarele padurii. Parea murmurul necajit al unul om care e turburat de ceva.

Înaltai partea de sus a trupului si ascultai cu mare încordare. Mult timp nu se auzi nimic, apoi rasuna iar zgomotul acela ciudat, de astadata de cealalta parte a luminisului, mai spre fluviu. Nu

vroiam înca sa trezesc pe tovarasi, gândindu-ma ca voi avea timp s-o fac atunci când faptura misterioasa se va ivi în rariste. Instinctiv trasei pistolul dar îmi adusei aminte de sfatul lui Marian si înlocuii arma cu cutitul. Împotriva unui om e de ajuns si acesta.
Câtva timp fu iar tacere si începui sa ma împac cu gândul ca m-a înselat auzul, când deodata rasuna iar murmurul. De astadata din spre padure. Faptura aceea trebuie, deci, sa fi înconjurat luminisul.
Înlocuii bricheta cu lampa de buzunar, ridica dreapta în care aveam cutitul si ma furisai prin luminis spre marginea padurii.
La prima poteca ma oprii si ciulii urechea. Dar o ramura trosnise. Misterioasa fiinta se furisa spre mine. Întinsei bratul stâng în care tineam lampa, ca sa-i orbesc pe vrajmasi de cum s-o arata, dadui înapoi piciorul drept ca sa pot sari îndarat îndata si cu toate simturile încordate, cautai sa observ apropierea necunoscutului. Înca o ramura trosni, dar de astadata ceva mai departe.
Aruncai o privire pe ceasul bratara: ceasul meu de veghe trecuse si trebuia sa-l trezesc pe Jim. Dupa aceea puteam sa pornesc la vânatoare împotriva ciudatului individ – sau ce-o fi fost.
În vreme ce ma tot framântam cu gândul, se auzi din nou deodata murmurul ciudat, dar nu înaintea mea ci direct în spatele meu, în luminis. Ma întorsei cu iuteala fulgerului si inima înceta aproape sa-mi bata când zarii o faptura uriasa,

neagra, care statea în fata camarazilor mei adormiti.
Instinctiv, mânat numai de dorinta sa-i apar, ma napustii spre urias. O crenguta trosni însa sub piciorul meu; individul misterios se întoarse fulgerator si dupa o clipa pieri în bezna.
Alergai înainte si-i scuturai pe camarazi. Slava Domnului ca nici unul nu era ranit. Istorisii aventura si când sfârsii lordul întreba în soapta:
— Care va sa zica era un om?
— Da, vorbea cu el însusi si judecând dupa ceea ce am vazut, adica numai umbra lui, trebuie sa fie un om extraordinar de mare si spatos.
— Atunci, n-avem ce ne teme de el, daca vom fi cu bagare de seama, zise Hagerstony, cascând.
— Jim, acum e rândul tau de veghe.
Servitorul se ridica nepasator si se aseza lânga foc, iar eu ma trântii alaturi de Marian. Mai staturam de vorba în soapta câtva timp cu privire la individul misterios, apoi adormiram tun.
Fui trezit de niste zguduituri puternice. Jim sta în fata noastra si sopti:
— A fost iar în luminis. S-a ivit pe nesimtite din padure. Când m-am ridicat, a disparut repede.
— Atunci sa-i îngreunam revenirea, raspunse Hagerstony cu hotarâre.
— Ne asezam de jur-împrejurul luminisului. Câte un om lânga fiecare poteca. Lanternele si cutitele pregatite. Punem noi mâna pe dumnealui, n-aveti grija!

— Propunerea e buna, încuviinta Marian. Jim ramâne lânga foc si la comanda noastra va aprinde si gramada de vreascuri din mijlocul luminisului, fiti cu bagare de seama, domnilor! Haidem, Robert; noi cu John luam partea dinspre padure, lordul cu Hoddge si Pongo cea dinspre fluviu. Ramâneti mereu la oarecare distanta de poteca, ca sa nu va poata ataca prin surprindere.
În vârful picioarelor merseram spre posturile noastre. Potecile erau la vreo cincisprezece metri una de alta, asa ca puteam sari repede unul în ajutorul altuia. Ascultam cu mare încordare zgomotele felurite ale padurii.
Se scurse astfel o jumatate ora. Deodata, din capatul celalalt al luminisului auziram glasul înabusit al lordului:
— Drace, a trecut pe lânga minei Fiti cu bagare de seama, e în luminis!
— Jim, aprinde focul! striga Marian.
Servitorul sari în picioare, din câtiva pasi fu la mormanul de vreascuri si apropia de ele bricheta aprinsa. O flacara tâsni imediat si lumina raristea.
— Uite diavolul! exclama Hagerstony. Pongo, atentie!
În imediata apropiere a prietenului nostru negru statea o faptura uriasa. Ceva mai scund ca Pongo, în schimb mal lat în spete. Individul parea sa aiba o putere neobisnuita si arata sa fie curajos, caci mormaind întarâtat se pregati sa dea o lovitura grozava lui Pongo.
Dar uriasul nostru veghea. Sari înapoi cu iuteala fulgerului si îsi repezi cutitul de rechini. Celalalt prinse însa miscarea si

arma zbura din mâna lui Pongo. Si iarasi vâjâi un brat lung în aer. Dar negrul nostru se aplecase cu atâta dibacie încât dusmanul aproape sa cada în nas. Lanternele noastre îi luminara din plin si fara voie scosei o exclamatie de mirare.
Nu era om, caci în blana neagra, scurta, lucea botul galbui al unui urs, ale carui labe erau neobisnuit de lungi si puternice împotriva unui astfel de dusman era greu sa lupti cu cutitul, caci puterea si îndemânarea fiarei uriase întreceau cu mult pe ale lui Pongo al nostru.
Acesta se daduse iar îndarat si scoase pumnalul sau malaiez. În vreme ce noi alergam cu sarituri mari spre luminis, ursul se întoarse din nou spre Pongo si zvârli iarasi de doua ori labele la dreapta si la stânga.
Dar loviturile nu-l atinsera pe negrul nostru care se apleca fulgerator si cu o saritura, fu lânga trupul animalului urias. Abia puse piciorul pe pamânt, ca se si rasuci în calcâie si înfipse pumnalul în spatele ursului. Sari imediat înapoi si vazui ca acum era cu totul dezarmat. Ursul se rasucise si el si smulse din mâna lui Pongo pumnalul pe care acesta îl tinea înfipt în trupul lui.
Fiara întarâtata se napusti înainte si eu scosei un strigat de spaima caci îl crezul pierdut pe prietenul nostru.
Atunci se dovedi însa curajul si dibacia lordului. Hagerstony se ivi deodata în spatele ursului si-i înfipse un cutit lat între coaste. Apoi, sarind înapoi, se facu nevazut în întuneric.

Cu un horcait înfiorator, fiara se rasuci în loc, dar noul dusman disparuse si cutitul lat nimerise de sigur în plin, caci faptura uriasa începu sa se clatine.
Atunci Pongo sari deodata în laturi, se apleca si ridica de jos cutitul sau pe care îi zarise probabil ia lumina focului. Noi ne opriseram caci acum trebuia sa se desfasoare sfârsitul luptei, la care nu puteam fi de nici un folos.
Negrul se apropie binisor de ursul urias, ridica cutitul ascutit ca un brici si împlânta lama lunga în spatele vrajmasului Dupa aceea sari îndarat fara sa mai scoata arma din trupul ursului.
Acesta se înalta si mai sus pe labele dinapoi si ramase nemiscat, apoi scoase un horcait si se prabusi lat la pamânt.
— Bravo, Pongo! exclama lordul, care se ivise iar din întuneric.
— A fost o lovitura minunata. Drace, da mare mai e! Vrei sa-mi daruiesti mie blana?
— Master salvat Pongo viata, Pongo daruieste tot Master.
— Ei, am facut mare scofala, a fost o gluma. I-ai fi venit si singur de hac, caci si pumnalul tau a nimerit bine. Dar avea sapte vieti într-unsul, diavolul ala! Jim, John, jupuiti ursul repede!
Hoitul urias fu târât lânga foc.
Negrul scoase linistit cutitul si pumnalul din trupul lui de asemeni si cutitul lordului, pe care-l înapoie acestuia, facând o plecaciune. Apoi ajuta servitorilor sa jupoaie ursul.
— Înainte de a porni la drum mâine dimineata, trebuie sa ducem blana în

barca si s-o tabacim, zise Hagerstony. Nu vreau s-o las sa se strice.
— Atunci as propune s-o ducem de pe acum în barca, fu de parere Marian. Cu prilejul acesta vom putea sa vedem ce mai e cu preotii focului. Poate ca tot au observat lumina aici.
— Bine – raspunse lordul – atunci ma duc s-aduc chiar acum cutiile cu piatra acra si arsenic. Dupa o clipa se facu nevazut.
Ajutaram si noi la jupuitul blanii. Se scurse câtva timp si începuram sa fim nelinistiti de întârzierea englezului, când acesta se ivi în cele din urma.
— Sunt în fata desisului de bambusi, sopti el. Trebuie sa fie mai multe sampanuri, caci am auzit în câteva rânduri ciocnindu-se unele de altele. Se întelege ca n-am priceput nimic din ce vorbeau.
— Putin de tot de altfel. Totusi, as putea spune cu siguranta ca ne vor urmari mâine. Poate ca stiu ca „diavolul” nu e atât de rau în timpul zilei.
Pongo, care tocmai jupuise capul ursului, se ridica si lasa pe seama celor doi servitori sa faca restul. Se apropie de noi si zise:
— Massers fie linistiti. Pongo aduce blana la barca si pune pe fuga dusman.
— Drace! exclama Hagerstony. Asta ar fi... dar sunt încredintat ca Pongo va duce afacerea la bun sfârsit.
— Da, ne putem bizui pe el în toate privintele, încuviinta Marian.

III.

ÎNTÂLNIREA CU RINOCERUL.

ERAM NERABDATORI LA CULME sa vedem ce va face uriasul nostru cu preotii focului; ajutaram de zor celor doi servitori sa tabaceasca blana ursului si când furam gata, o înfasuraram si o legaram cu sfoara groasa.

Pongo îsi dezbraca haina si-si scoase de la brâu toate armele, afara de pumnal. Zvârli apoi pe umar blana si se facu nevazut printre copaci.

Ne asezaram în jurul focului si ramaseram tacuti. Se scurse cel putin o jumatate de ora fara sa auzim cel mai usor zgomot. Hagerstony începu sa se framânte, nelinistit.

E grozava asteptarea asta.

— Mai bine mergeam si noi cu el, sopti dânsul, în cele din urma. Poate ca preotii l-au si rapus pe Pongo. O singura întepatura cu otrava aia a uitarii si cât e el de urias devine un copil în mâinile lor.

Ramaseram pe gânduri, privind tinta la foc. Deodata tresariram speriati si Hagerstony zvârli repede un brat cu vreascuri în foc si îndata izbucni o flacara vie.

Jos spre fluviu câteva glasuri strigara speriate – câteva clipe domni tacere, apoi vazduhul fu cutremurat de racnetul de atac al lui Pongo.

— Racnetul acela care îti îngheta sângele în vine. Dupa el urma un urlet de spaima scos din mai multe piepturi – apoi se facu tacere.

— Drace! exclama lordul, aruncând înca o mâna de vreascuri în foc.

— Asta n-a fost gluma. Pongo sa fie?
— Da, râse Marian, e strigatul lui de atac. L-am mai auzit numai de vreo doua, trei ori, când nu ne cunosteam înca prea bine. În ultimul timp a renuntat la el.
— Ei, acum cred si eu ca preotii o vor lua la fuga, mormai lordul. Or fi gândind ca a venit „diavolul" sa-i ia. Nu cred sa se mai întoarca! A, uite ca vine prietenul nostru, se întrerupse el.
Pongo se apropie încetisor de foc. Era ud leoarca, ceea ce însemna ca înotase printre trestii pâna la sampanurile preotilor. Râdea multumit, se ghemui lânga foc si zise doar atât:
— Dusman plecat.
— Asta am auzit si noi, draga Pongo, striga lordul, cu însufletire.
— Dar cum ai facut treaba?
— Pongo îmbracat cu blana, înoata fluviu prin trestie. Sase barca acolo, plin dusman. Pongo rastoarna una barca, apoi striga si rastoarna alta. Toti dusman tipa, fuge repede.
— Drace, asa ceva numai tu puteai sa faci! Mai ca nu-ti vine sa crezi. Ce s-a întâmplat cu preotii care au cazut în apa?
Uriasul dadu din umeri:
— Pongo nu stie. Toti plecat repede de pe fluviu.
— De sigur, am fost târâti de curent si au devenit o prada a crocodililor, zise lordul.
— Mai bine asa decât sa ne fi prins ei pe noi aici.
Fara voie vorbisem ceva mai tare si deodata îi vazuram pe sotii Valentini ivindu-se lânga foc.

— Ce s-a întâmplat domnilor? întreba doamna Ellen. E ceva nou? O, Dumnezeule, ce e asta.
Zarise hoitul ursului.
— A fost o vizita cam nedorita, de care lordul si Pongo s-au priceput sa ne scape. Afara de asta, Pongo i-a alungat cu atâta maiestrie pe prietenii nostri, preotii focului, care stateau la pânda pe fluviu, încât sunt sigur ca de acum încolo vom avea liniste din partea lor.
— Nu prea pricep ce vreti sa spuneti, îngaima tânara femeie. Istorisiti-mi mai pe larg, va rog!
Când Marian sfârsi cu povestirea sa, doamna Ellen se apropie de Pongo si-i puse mâna pe umarul gol.
— Pongo, esti un om bun si viteaz, zise ea. Îti sunt foarte recunoscatoare.
Izbucniram cu totii în râs, caci Pongo facu o mutra atât de caraghioasa de parca i-ar fi spus cine stie ce cuvinte de dojana.
*
Când se lumina de ziua grasunul John ne si pregatise ceaiul – apa o adusese de cu noapte de la fluviu – si la invitatia aproape poruncitoare a lordului trebuiram sa ne împrospatam fortele cu un dejun întaritor; apoi, bine dispusi, porniram la drum, caci acum nu mai aveam sa ne temem de nici o primejdie – afara, poate, de vreun animai al junglei.
Bietul Valentini trebui sa paseasca alaturi de noi în vestmântul galben, cu turban de aceeasi culoare, fara sa banuim ca acest vestmânt va însemna salvarea noastra. Pongo primise, se vede,

ordin de la lord sa aiba grija de doamna Ellen, caci uriasul mergea încet de tot, împotriva obiceiului sau.
La amiaza facuram popas, îmbucaram ceva, pe urma convoiul se puse iar în miscare.
Dupa o jumatate ora auziram un sunet ciudat, care strabatu padurea. Pongo ridica mâna si imediat de opriram.
— Drace, ce-o fi asta? sopti lordul. De siguri ca sforaie vreun urias.
Pongo râse multumit si raspunse:
— Monuhu.
Un rinocer, asa dar, caci prietenul nostru se folosea înca de denumirile africane pentru fiare.
Pongo duse degetul la buze, în semn ca trebuia sa fim cu mare bagare de seama. Apoi porniram încet iar la drum. Dar sforaitul se auzea tot mai tare… Deodata se ivi la dreapta un luminis; si acolo, la vreo douazeci de metri statea dihanie, sprijinita pe jumatate de un copac urias – si dormea.
Deodata observaram ca lordul se facuse nevazut.
Dadui semnalul de oprire. Tocmai pe când ne sfatuiam, îl vazuram ca se iveste iar pe poteca si alearga spre noi. Pe fata lui brazdata de cute se citea o mare bucurie:
— Am trezit dihania, i-am aruncat o craca pe cap, striga el. Când a sarit în sus am fotografiat-o. O fotografie ca asta nare înca nimeni.
— Drace! facu Marian, uluit. Dar ce-a spus rinocerul de treaba asta?

— A vrut s-o ia pe poteca, în urma dumneavoastra. Atunci am sarit din ascunzatoare si i-am fluturat casca mea coloniala pe sub nas. Urmarea a fost c-a facut stânga împrejur si a dat buzna în cealalta directie. Daca vor mai veni preoti acum, vor avea o surpriza foarte placuta.
Ne zâmbi multumit si adaoga:
— Cred ca acum ne putem vedea iar de drum.
Îi urmaram sfatul. Pupa un ceas de mers, padurea se sfârsi si în fata noastra se ivi un ses întins, acoperit cu plantatii de orez.
— Asta e foarte neplacut – zise Hagerstony – pe aici nu trebuie sa mergem peste zi. Asadar, se impune sa facem popas la marginea padurii si sa strabatem câmpia în timpul noptii. Colo în fund pare sa fie iar o padure, unde trebuie s-ajungem în zori.
— Socot si eu ca asa e bine, zise Marian. Nu trebuie sa punem în joc tocmai la urma, succesul întreprinderii noastre. Dupa ce vom fi trecut sesul acesta si padurea de colo, ne vom putea arata, caci atât de departe nu cred sa se întinda puterea preotilor focului. Sa mergem acum de-a lungul marginii padurii si sa ne cautam un loc unde sa poposim. Afara de asta trebuie sa examinam cu atentiune sesul, pentru ca sa putem gasi pe întuneric drumul cel mai bun. Cred… tacere!
În apropiere trosnise o creanga. Traseram repede pistoalele si în clipa urmatoare… în fata noastra statea un siamez înalt pe al carui chip se cunostea bine ca în vinele

sale curge sânge indian. Dupa îmbracamintea lui bogata ne daduram seama imediat ca aveam de a face cu un om mai de seama, poate mai marele vreunui sat. Zarindu-ne, duse mâna la brâu, din care iesea la iveala mânerul minunat al unui cutit, dar pistoalele noastre parura sa-l cumintească pe data, caci îsi trase mâna înapoi. Privirea lui cazu apoi asupra lui Valentini si imediat se lasa la pamânt, mormaind câteva cuvinte neîntelese.
Ramaseram înmarmuriti, iar Valentini, caruia îi se facea aceasta cinste, facu o mutra de parca ar fi vazut cine stie ce. Hoddge îsi dadu însa îndata seama cum stau lucrurile. Striga siamezului câteva cuvinte poruncitoare si imediat acesta se ridica. Capitanul urma sa vorbeasca cu el, în vreme ce siamezul se tot ploconea mereu. Facu apoi un gest de invitatie cu mâna ca sa-l urmam si porni pe marginea padurii, apucând înapoi pe drumul pe care venisem.
Hoddge merse ceva mai încet, pâna ce siamezul ne-o luase putin mai înainte, apoi sopti:
— D-ta trebuie sa fi fost un personaj însemnat în Templul focului, domnule de Valentini. Capetenia satului s-a interesat de poruncile d-tale si eu i-am raspuns imediat ca ai facut juramântul tacerii. Trebuie sa ne ajute – asa cere legea lor – si vom primi acum trei elefanti care ne vor duce la granita din Burma. Apoi, mylord, animalele ne vor aduce îndarat aici. Ce mai spui acum?

— Ca esti un baiat de treaba, draga Hoddge, raspunse Hagerstony, vesel. Si nare nici o banuiala?
— Nu. Noi suntem numai însotitorii înaltului preot, astfel ca îi este tot una ce facem. Asadar, acum sa ne luam niste mutre mândre, nepasatoare! Fireste ca domnul de Valentini va calari singur pe primul elefant.
— Asa cere rangul lui. Noi ne vom împarti pe ceilalti doi. Încapem bine câte patru într-un cos dintr-acela. Acum sa ne grabim!
Îl ajunseram curând pe siamez. Negresit ca Valentini trebuia s-o ia înainte si dupa o jumatate de ora ajunseram într-un sat marisor si curat. Capetenia scoase un strigat ascutit si drept urmare; dadura buzna locuitorii din toate casele si se închinara cu respect când îl zarira pe Valentini.
„Primarul" tinu o cuvântare lunga, dadu apoi o porunca si imediat fura adusi trei elefanti mari. Când luaram loc în cosuri, rasuflaram usurati, iar când pahidermii uriasi se pusera în miscare, pornind în goana pe câmpie, ne zâmbiram unul altuia si ne strânseram mâinile. Eram salvati.
Dupa trei zile ajunseram! La hotarul Burmei engleze. Acum avuram prilejul sa ne încredintam de câta putere si vaza se bucura lordul în patria lui. Elefantii siamezi ramasera de cealalta parte a hotarului, ca sa ne astepte pe noi, care porniram acum în masini luxoase spre portul Tavoy. Mai ramaseram înca o jumatate de zi cu sotii Valentini, pe urma

ei îsi luara un înduiosator ramas bun de la noi si se îmbarcara pe un vapor care avea sa-i duca la Singapore, de unde erau.
Lordul privi lung dupa vaporul care se îndeparta, apoi zise:
— Cred ca le-a venit greu despartirea. Au trait si ei alaturi de d-voastra aventuri, cum numai putinilor muritori le-a fost dat sa întâmpine. Nadajduiesc însa ca au mai ramas destule si pentru noi. Acum sa mergem sa mâncam ca lumea în „Hotelul marii" caci cine stie când vom mai mânca la o masa cu tacâmuri si farfurii de pret. Apoi vom pune la cale afacerile noastre diseara pornim. Automobilele le-am comandat de pe acum. Haidem!
Dupa masa, lordul „puse la cale afacerile". Adica ne dadu fiecaruia câte un cec de o mie de lire sterline.
— Asa, domnilor, s-a facut si asta – zise el. Se poate întâmpla sa nu scap cu viata din aventura care ne asteapta, astfel ca trebuie sa primiti plata înainte. Va rog, sa nu mai vorbim de asta. Uite, domnule Farrow si cecul pentru Pongo. Trebuie sa marturisesc ca credinciosul d-voastra servitor îmi place din ce în ce mai mult.
Dupa o jumatate de ceas Tavoy era în urma noastra si goneam pe soseaua luminata de luna.

IV.
DIN NOU LA TEMPLUL FOCULUI.

TREBUIE SA MARTURISESC ca nu mi-am putut înabusi un simtamânt de

usoara îngrijorare când coborâram din automobile si trecuram înapoi hotarul Siamului.
Porniram din nou în goana peste câmpurile de orez si prin padurile încâlcite, pâna când ajunseram în ziua treia în satul a carui capetenie ne pusese la dispozitie elefantii de calarie. Avuram însa cea dintâi dezamagire, caci siamezul nostru se arata deodata foarte prevazator, ba chiar banuitor.
— Drace! facu lordul, când vazu privirea întunecata a Siamezului – ce Dumnezeu s-o fi întâmplat? Si ia te uita la locuitorii satului cum stau în pragurile colibelor si ne masoara de parca ar vrea sa ne duca la taiere! Hm... Tare ma tem ca de abia acum încep adevaratele aventuri.
Ne daduram jos din cosurile de pe spinarile elefantilor si ne apropiaram de „primar". El nu facu nici un pas spre noi, nu înclina nici capul ca sa salute, ci se adresa îndata lui Hoddge cu glas aspru, taios.
În fata primejdiei pe care o banuiam cu totii, capitanul îsi redobândise pe data prezenta de spirit. Nu-l lasa pe siamez sa sfârseasca ce avea de supus, ci îl întrerupse pe un ton si mai aspru. Si cu cât devenea el mai batos cu atât se muia capetenia, iar locuitorii facura mutre speriate.
Când Hoddge îsi sfârsi cuvântarea care ne facuse impresia unui rechizitoriu de procuror, siamezul se înclina pâna la pamânt si raspunse foarte smerit. Capitanul se întoarse sore noi si ne zise:
— Urmati-ma!

Când furam departe, Hoddge zise râzând:
— Era cât p-aci s-o patim! În lipsa noastra au fost preotii focului aici si s-au interesat de noi.
— Drace! exclama lordul, cum îi era obiceiul. Atunci sa stii ca au dat de barca noastra si au sa ne pândeasca din umbra.
— Ba nu, caci am avut mare noroc. Preotii au ocolit padurea, deoarece spaima pe care le-a vârât-o Pongo în suflet nu le-a pierit înca. Si „primarul" acesta de treaba n-a vrut si recunoasca cum ca ne-a ajutat la fuga – si a tacut.
A fost foarte mirat când ne-a vazut înapoindu-ne si imputarile mele l-au încredintat ca preotii cautau alti fugari. Asa dar, acum avem cel putin siguranta ca preotii ne vor cauta în alta parte. Sau, ceea ce cred aproape sigur, vor fi renuntat la urmarire, caci a trecut mult timp de fuga noastra.
— Minunat, minunat! exclama lordul. Hoddge, ai facut treaba cum nici nu se poate mai bine. Aha, aici e poteca pe care trebuie sa mergem. Sunt curios sa vad daca rinocerul mai doarme în luminis.
Dar acesta era pustiu. Merseram nestânjeniti prin padure, pâna ce ajunseram spre seara în raristea unde lordul si Pongo rapusesera ursul. Poposiram aici ca sa îmbucam ceva si sa tinem sfat de razboi.
Planul meu e urmatorul, începu Hagerstony. Ne ducem cu barca pâna la insula pe care se afla templul si debarcam pe mal la bratul fluviului unde crocodilii sunt hraniti de preoti. Dupa

cum mi-ati povestit d-voastra, de acolo duce drumul cel mai bun la templu. Noi coborâm, iar Jim si John trec cu barca pe celalalt tarm si o priponesc acolo.
Luam apoi elefantul, îl punem sa înoate dincolo; dupa aceea vom fi siliti sa ne despartim. Capitanul Hoddge va trebui sa fie neaparat calauza elefantului. Fireste ca si eu as vrea sa fiu cu el, dar tot atât de trebuincios e ca oameni hotarâti sa duca barca la Pakriam. Asadar, sa tragem la sortii. Acela din d-voastra, adica dintre Farrow, Bertram si Pongo, care va trage firul de iarba cel mai lung, ramâne cu elefantul. Ceilalti doi vor trebui sa mearga cu barca. Ne-am înteles?
Încuviintaram fara nici o sovaiala. Hagerstony smulse trei fire de iarba, traseram si... sorti hotarâra ca eu sa însotesc elefantul. Râsei si zisei cam cu ironie:
— Planul d-tale e foarte simplu, mylord, numai ca nu-mi dau seama înca în ce fel vrei sa scoti elefantul din templu.
— Eu si prietenul d-tale stim, raspunse lordul. Îngaduiti-ne sa va facem o mica surpriza. Dar stati, trebuie neaparat sa vânam unul sau doi cerbi si sa-l luam cu noi. Avem nevoie de ei pentru crocodili.
— A! Vrei sa îndepartezi reptilele când elefantul va strabate bratul fluviului?
— Da, asa trebuie sa facem. Pongo vrei tu sa mergi la vânatoare? N-avem voie sa împuscam si sulita n-am învatat înca s-o mânuiesc.
Pongo se ridica, râse si examina cu atentiune potecile care porneau în toate

directiile din luminis – apoi se facu nevazut.
— Asa – facu lordul – acum mergem spre fluviu în jos sa vedem ce e cu barca.
Porniram pe poteca îngusta care ducea la desisul de trestii si când ajunseram acolo gasiram barca în buna regula. În vreme ce Jim si John pusera bine sacii cu merinde pe care lordul le cumparase în Tavoy, eu cu Marian ne înapoiaram în luminis, ca sa ajutam lui Pongo sa duca vânatul.
Asteptaram vreo douazeci de minute pâna se ivi uriasul cu un cerb; în vremea asta încercai, zadarnic însa, sa aflu de la Marian în ce fel aveau de gând sa rapeasca elefantul alb.
Pongo ne încredinta ca se va înapoia curând cu al doilea cerb si ne sfatui sa ramânem linistiti în barca. Îi luaram povara si o duseram spre fluviu. Asteptaram înca vreo douazeci de minute si-l vazuram venind cu al doilea cerb. Tocmai când ne urca el în barca se facu întuneric. Era vremea sa pornim.
Traseram încetisor barca afara si curentul o lua îndata în primire, târând-o spre sud, unde se afla insula cu misteriosul Templu al focului.
Dupa trei ceasuri de calatorie pe apa zariram lumina slaba pe care focul din turnul templului o împrastia în jur.
— Opreste motorul! sopti Marian. Pregatiti vâslele!
Fireste ca în barca erau lopeti pentru cazul vreunei pane de motor. Asezaram doua perechi în gaurile lor si Pongo, Jim, John si eu luaram alta o lopata:

Trecuram curând de insula, apoi se ivi bratul fluviului care cotea la stânga si imediat Marian suci cârma.
— Înainte!
Furam nevoiti sa vâslim cu putere ca sa ne împotrivim curentului, chiar daca acesta nu era atât de repede ca pe fluviul principal. Pe de alta parte trebuia sa fim cu bagare de seama ca sa nu facem zgomot.
În cele din urma ajunseram Ia poteca îngusta care ducea la zidul templului pe unde patrunsesem înauntru când cu prima noastra vizita. Stiam ca pe aceasta poteca statea mereu o sentinela si abia opriram, ca Pongo se si facu nevazut în întunerec. Pe când Jim si John tineau barca, noi coborâram si urmaram poteca îngusta. Marian, care mergea înainte, se opri odata brusc si împinse în tufis, un obiect greu. Stiam ca era sentinela pe care Pongo o înlaturase fara sa faca zgomot.
Când ajunseram în luminisul cel mic, în fundul caruia se ridica zidul templului, daduram peste uriasul negru, care statea în umbra unei tufe.
— Oh, Massers, zgomot mult, sopti el.
— Da, asta era neplacut Ne asteptasem ca preotii focului sa se fi dus la culcare, când colo curtea templului era viu luminata si cântece amestecate cu lovituri de gong ajungeau pâna la noi.
— Proasta afacere! sopti Marian. Trebuie s-asteptam, n-avem încotro.
— Nu, domnule Farrow, raspunse lordul, iritat trebuie sa vad eu ce e. Hai sa ne urcam pe zid!

— Stai! zise Marian, cu asprime. D-ta nu banuiesti ce primejdios e elefantul. Pongo, cauta buruiana aia, nu trebuie sa ne miroase!
— Aici, Massers, raspunse uriasul. Pongo cautat dinainte buruiana.
— Minunat! Domnilor, frecati-va bine cu frunzele astea. Daca elefantul alb ne miroase, toata întreprinderea noastra cade în balta.
Ne frecaram repede fata, mâinile si îmbracamintea cu frunzele acelea mirositoare, apoi Marian zise:
— Acum trebuie sa strabatem în graba luminisul la umbra zidului, caci în fiecare clipa o sentinela poate coti pe dupa coltul din stânga al zidului. Câte unul, de la dreapta începând, asa cum stam acum. Pongo, da-i drumul!
Din câteva sarituri uriasul strabatu raristea si disparu în umbra ce o facea zidul. Unul dupa altul îi urmaram pilda si pentru moment ne puteam socoti în siguranta.
— Acum înainte! comanda Marian. Trebuie s-o luam de-a lungul zidului, unde e o poteca îngusta care duce de aici. Putin înainte de capatul ei, într-un luminis mai mare, spre care duce poarta din zid, se afla un copac care îsi întinde ramurile deasupra zidului. În acest copac trebuie sa ne cataram, înainte!
Sub conducerea lui, ne strecuraram de-a lungul zidului si ajunseram dedesubtul copacului.
Marian se opri si zise:
— Pongo, urca tu întâi! Se poate întâmpla ca vreo sentinela sa fie ascunsa în

frunzis.
Uriasul se catara ca o pisica si disparu printre crengi. Dupa câteva minute sopti în jos de pe zid:
— Massers poate vine, totul bine.
Îi ajutaram lordului sa urce, apoi ne catararam si noi pe iesiturile zidului si sariram în copac. Sub acoperamântul de frunze eram la adapost si puteam cuprinde cu privirea toata curtea templului.
Tocmai se desfasura o noua procesiune a preotilor. Era acolo si marele preot care deschidea chiar cortegiul, dar glontul meu trebuie sa-l fi ranit serios atunci când trasesem în el, caci statea cocotat în spinarea uriasului elefant alb pe care era asezat un fel de tron din bambus. Când lordul zari pahidermul, nu-si mai putu retine entuziasmul.
— Asta întrece toate asteptarile mele! Sopti el mai mult bâlbâind. E într-adevar un animal extraordinar!
Cortegiul trecea acum dedesubtul copacului la care ne aflam si fara voie ne lipiram mal mult de trunchi. Oh! Sa ne fi descoperit fanaticii focului.
Lordul parea sa-si spuna si el acelasi lucru, caci atunci când convoiul preotilor îmbracati în galben trecuse de copac si se apropia de poarta mare a templului, bombani:
— E mai primejdios decât credeam. În fanatismul lor indivizii acestia merg la moarte fara cea mai mica sovaire.
— Asa e – sopti Marian – dar nu e atât fanatismul religios cât vointa hotarâta sa-si pastreze neaparat puterea. De aceea

sunt siliti – ei, atât de darnici când e vorba sa omoare pe altii – sa arate ca nu se tem de loc de moarte. Altminteri puterea lor s-ar duce pe copca.
— Ai dreptate, încuviinta lordul. Si afara de asta vor fi având ei pedepse atât de aspre pentru acela care se arata las, încât se arunca mai curând în bratele mortii decât sa se expuna pedepsei. Eu unul, drept sa va spun, n-as vrea sa cad în mâinile for. N-as fi crezut vreodata ca indivizii acestia sa fie atât de primejdiosi.
— Nu cumva vrei sa dai înapoi? întreba Marian.
— N-ar putea zice nimeni despre mine ca am dat vreodata înapoi când mi-am pus ceva în gând. Dimpotriva, acum ma bucur ca e mai primejdioasa întreprinderea decât credeam.
Când cortegiul se opri, Marian zise:
— Iata ca-l iau jos pe marele preot si-l duc în templu. Acum trebuie sa bagam de seama unde lasa elefantul.
— Minunat! sopti lordul. Nici nu se sinchisesc de el si nici tronul nu l-au luat de pe elefant. Dar, Farrow, cum îl scoatem pe asta de acolo? Nu cumva ai, întâmplator, cheia de la poarta din dreapta?
— Nu. Dar Hoddge trebuie sa porunceasca elefantului sa iasa. Nu cred ca poarta sa fie încuiata. Vom putea trage zavorul si o deschidem.
— Ce, sa poruncesc ceva monstrului? întreba Hoddge, mirat.
— Da, pentru ca d-ta cunosti limba preotilor. Animalul va asculta de sigur auzind un grai cunoscut, altfel nu e chip.

A! Uite ca au disparut cei din urma preoti. Si elefantul se apropie. Acum putem îndrazni. Foarte bine, preotii cânta si sufla din trompete, sa speram ca nu vor auzi scârtiitul portii. Pongo, tu trebuie sa iei pe seama ta santinela, vezi sa nu scoata vreun tipat. Asa. Eu ma pregatesc.
Ma ghemuii în spatele lui Marian pe creanga alaturata si vazui ca scoase de la brâu un tub. Dar de abia dupa ce mai scoase si o cutioara, îmi dadui seama deodata care era planul lui îndraznet.
— Mariane, asta e otrava uitarii, pe care ti-a dat-o „sfântul fluviului”! exclamai eu.
— Fireste, raspunse prietenul meu – si voi sufla elefantului doua sageti în trompa. Va asculta atunci de acela care-l va striga mai întâi, în cazul de fata de Hoddge.
— Minunat! zise capitanul. Ideea asta nu mi-ar fi trasnit prin cap.
— Si eu am ghicit-o îndata, chicoti lordul, atentiune, Farrow, pare sa ne fi auzit!
Uriasul alb ridica trompa încolacita si veni spre copac. Dar Marian si vârâse prima sageata în teava de suflat, tinti scurt si îndata auzii suieratul el caracteristic.
Elefantul ramase linistit, tinea mereu trompa în sus, dar paru sa fi uitat ce anume vroise, apoi dupa putin timp porni si a doua sageata din teava.
— Repede, Hoddge, striga-l! porunci Marian. Sa vie sub copac! Pongo, deschide poarta, dar fii cu bagare de seama! Ai vazut sentinela?

— Da, Masser, sentinela e aici, nu banuieste nimic, mormai Uriasul.
Într-adevar, în vreme ce Marian trasese cu sagetile în elefant, el doborâse sentinela pe nesimtite. Acum se lasa în jos de-a lungul zidului si alerga spre poarta cea mare.
Hoddge striga elefantul si acesta veni încet spre copac.
— Repede pe tron! porunci Marian. Hoddge, d-ta trebuie sa te asezi pe grumaz. Sa ne duca la apa!
Foarte neplacuta era clipa când ne lasaram în jos din copac, pe lectica din spatele monstrului alb. Daca otrava n-ar avea efectul asteptat? Ne întrebam cu spaima.
Pahidermul urias statea blând ca o oaie si dupa ce ne asezaram, se si auzi scârtâitul portii. Hoddge striga un cuvânt animalului si imediat acesta pasi prin poarta deschisa. Pongo se salta repede lânga noi si capitanul îndruma elefantul în lungul zidului, prin luminis si de acolo în jos pe poteca ce ducea la bratul fluviului.
— Asa, domnule Farrow si Pongo, repede în barca, sopti lordul. Ne întâlnim pe yachtul meu. Ne asteptati sau va asteptam. „Lady Jane” se numeste yachtul. Stai, Farrow, da-mi mai bine mie sagetile otravite. Se prea poate ca efectul sa nu tie mult când e vorba de elefant.
— Poftim, mylord, dar fii cu ochii în patru! Daca te zgârii te-ai dus si d-ta pe copca.
— Atunci da-mi si contraotrava. Asa, multumesc. Drum bun! Dupa treizeci de

metri aruncati cerbii în apa.
— Se va face! Baga de seama cum umbli cu sagetile! Sa ne vedem sanatosi!
Marian si Pongo sarira jos si se urcara în barca; Disparura repede ca niste umbre, iar dupa putin timp auziram cele doua trupuri ale cerbilor plescaind în apa. Nu dura mult si crocodilii dadura iama.
Lordul astepta linistit câteva minute, pâna se încredinta ca nu mai era înaintea nici o târâtoare, apoi striga: „înainte" si la un îndemn al capitanului, monstrul se lasa binisor în apa.
Strabatu repede bratul fluviului puse piciorul pe tarmul celalalt si se salta sus. Furam nevoiti sa ne tinem bine când facu miscarea asta si ma simti multumit când avuram pamântul sub picioare. Nu prea era placut sa te stii în apa, în vecinatatea crocodililor inguinali.
Debarcasem exact pe poteca ce ducea spre sud, la coliba „Sfântului fluviului".
Cu viteza pe care o au de obicei elefantii puteam socoti sa ajungem la Bangkok înca înainte de a se lumina de ziua. Fireste ca trebuia sa ocolim orasul, dar pâna la amiaza tot vom ajunge pe bordul „Lady-ei Jane".
Dupa ce înaintaram vreo cincizeci de metri pe poteca, auziram o galagie grozava pe insula dinapoia noastra. Preotii focului observasera furtul idolului lor. La o porunca a lordului, Hoddge îndemna monstrul sa alerge din toate puterile. Ne întinseseram în lectica si ne tineam cu încordare, în vreme ce Hoddge se aplecase cât putu deasupra capului

elefantului Eram astfel aparati de atingerea crengilor.

V.
SOCOTEALA DE ACASA.

LORDUL HAGERSTONY CHICOTI:
— Ei, draga Bertram, la asta cred ca nu te-ai asteptat Si stii d-ta cum îl voi încarca pe elefant fara sa bata la ochi? Aproape de Pakram va trebui sa se rostogoleasca în namol, ca sa-si piarda culoarea lui alba, altminteri Siamezii nu-l vor lasa sa iasa din tara. Fireste ca vom astepta pâna s-o întuneca, la lumina artificiala atrage mai putin atentia. Ha, ha, acum au ajuns la fluviu!
Lordul continua sa chicoteasca. Deodata însa galagia de la fluviu înceta si un glas limpede si puternic repeta de câteva ori un cuvânt. Atunci elefantul se poticni.
— Striga d-ta mai tare ca ala! Racni lordul. Altminteri se înapoiaza cu noi.
Hoddge racni furios la elefant, dar monstrul alb parea ca nici nu-i aude. Si când o chemare puternica se auzi mai tare întrecând chiar strigatul capitanului! El se opri si întoarse capul îndarat.
Începuram si noi sa strigam cât ne tinea gura acelasi cuvânt pe care-l rostise Hoddge, nadajduind sa acoperim astfel glasul celuilalt. Elefantul alb începu acum sa se rasuceasca încet în loc.
Hoddge se porni pe înjuraturi, dar lordul salva situatia. Îsi schimba deodata glasul în asa fel încât deveni limpede si puternic ca acela care se auzea îndaratul nostru. Si striga elefantului în ureche cuvântul

de îndemn. Uriasul întoarse greoi iar capul si se puse încet în miscare. Lordul striga mereu acoperi astfel chemarea preotului, care izbutise sa paralizeze chiar efectul otravii grozave.
Pahidermul alerga tot mai repede, pe masura ce slabeau strigatele dindaratul lui: si când ajunseram în sfârsit în luminisul unde preotii focului obisnuiau sa prinda în gropi animalele, harazite crocodililor – în urma noastra domnea tacere.
— Drace! gâfâi lordul acum am ragusit în lege. Asta a fost ajutor venit în ultima clipa, altminteri ar fi trebuit sa sarim jos si sa ne punem la adapost. Acum sa pornim înainte. Unde duce poteca ce trece pe la coliba „Sfântului”?
— Nu exista o poteca, Pongo ne-a croit un drumeag foarte îngust. Nu cred sa putem trece elefantul. Dar ia te uita, monstrul pare sa cunoasca singur drumul.
Într-adevar, pretioasa noastra prada strabatuse luminisul fara sa se opreasca, cotise la stânga ocolind o tufa mare, apoi apuca iar pe drumul dinainte si ajunseram pe o poteca destul de larga, care avea directia spre Bangkok.
— Minunat! facu lordul. Acum am câstigat partida. Pare sa cunoasca bine drumul spre Bangkok.
— Da – încuviintai eu si în luminis a ocolit cu grija capcana de prins animale. Poate ca apucam sa trecem pe lânga oras înca înainte de a se face ziua. Asa nu e exclus sa ajungem la yacht odata cu barca.

— Sa nu ne pripim cu iluziile. În orice caz sunt foarte multumit pentru moment. Totusi, ma cam nelinisteste faptul ca a ascultat de chemarea preotului. Ce-ar fi sa-i mâi trag o sageata în trompa?
— Eu unul n-as face, caci alearga de bine.
— Bine zici. Ei, draga Hoddge, ia pune-l s-a alerge mai repejor.
Capitanul vorbi ceva pahidermului si acesta îsi iuti îndata pasii. Dupa doua ceasuri iesiram brusc din padure, daduram de o câmpie si vazuram pe dreapta templele înalte din Bangkok înaltându-si vârfurile spre cerul înstelat.
— Minunat! Se bucura lordul. Acum sunt sigur ca vom trece de oras înca înainte de a se face ziua. Hoddge, d-ta care ai trait mult acolo, nu cumva cunosti o padure între Bangkok si Pakram, în care sa ne putem ascunde peste zi?
— Cum sa nu. Stiu, mylord! raspunse Hoddge dupa câteva clipe. Chiar cu putin înainte de Pakram e o padure deasa de palmieri în care nici un om nu ne-ar putea descoperi. Am strabatut-o odata, caci mi s-a spus ca s-ar afla acolo ruinele unui templu vechi. Sunt si balti de namol, în care elefantul nostru se va putea balaci în voie.
— Si ajungem la paduricea cu pricina înainte de a se lumina de ziua?
— Cu viteza cu care merge acum pahidermul suntem acolo într-un ceas si jumatate.
— Tocmai când rasare soarele. Ha,ha, ce au sa se mai bucure aia de la Gradina zoologica din Londra când le-oi aduce

ploconul asta! Numai de nu s-ar ivi niscai conflicte diplomatice cu Siamul. Ei, voi sustine si eu ca l-am prins în Burma.
— Ce mare treaba sa fi trecut el granita, asa, de cheful lui!
— Când o ajunge la Londra, nici o putere de pe pamânt nu-l va putea aduce îndarat, zise capitanul.
— Si eu eram încredintat de asta. Dar ca sa le mai stric cheful, zisei:
— Hm... sa nadajduim ca ajungi cu el acolo, mylord. Deocamdata ne mai aflam în Siam.
— Nu mai cobi! râse el, oarecum necajit. Acum cu adevarat ca nu mal avem de ce ne teme.
— Bertram are dreptate – îsi dadu si capitanul cu parerea. Mai întâi sa-l vedem pe domnul elefant pe bordul „Lady-ei Jane" si pe urma s-a stam de vorba.
Un scârtâit puternic, care rasuna în fata noastra ne facu repede sa amutim. Era un car mare cu boi, care îsi urma drumul. Când trecuram de ei, omul cu carul, speriat, începu sa vorbeasca singur. O rugaciune – dupa cum ne lamuri Hoddge.
Întâlnirea asta era neplacuta, dar mai aveam sa întâlnim un sir întreg de care din astea. Nu ne-am gândit ca circulatia principala în Siam se îndeplineste în timpul noptii, cel putin pe soselele bine întretinute. Si tocmai spre portul Pakram se transportau multe marfuri.
Dupa ce trecuram de o alta caravana, Hoddge apuca de pe sosea pe un drum laturalnic si tocmai când rasari soarele,

animalul nostru intra sub cei dintâi copaci al paduricii în care vroiam sa ne adapostim peste zi.
— Slava Domnului! exclama lordul. Ce mai vâlva s-ar fi stârnit daca toti carausii aceia ne-ar fi vazut în timpul zilei! Asa cel putin n-au putut recunoaste ca suntem europeni, caci multi siamezi poarta îmbracaminte la fel cu a noastra. Acum sa mergem la „baile de namol", draga Hoddge. Culoarea alba ne poate strica deocamdata socotelile.
Hoddge îndruma elefantul pe o poteca îngusta si întortocheata. Era si vremea ca prizonierul nostru sa-si schimbe culoarea pentru câtva timp, caci chiar aici în padurice ar fi putut fi oameni sau sa vie mai târziu.
Ajunseram într-un luminis mic în mijlocul caruia se afla un copac urias, ale carui ramuri începeau la vreo trei metri de la pamânt. În jurul trunchiului se aflau tufe ciudate cu flori rosii, de culoarea focului.
Hoddge purta elefantul în jurul copacului, dar, niciodata monstrul alb se opri, întinse trompa spre tufele acelea si alerga spre ele. Rupse cu lacomie crengutele cu flori rosii si le înghiti.
— Fireste ca trebuie sa si manânce – zise lordul – numai ca ar fi putut s-astepte pâna dupa baie. Acum pierdem un timp pretios.
Uriasul se vâra tot mai aproape de trunchiul puternic si bagaram de seama ca devenea din ce în ce mai agitat. Juca nelinistit de pe un picior pe altul, ridica

adesea trompa ca sa traga aer în piept, apoi smulgea cu lacomie alte crengute.
— Nu l-ai putea trage putin înapoi, draga Hoddge? zise lordul. Altminteri ne lovim de crengi.
Dar în aceeasi clipa monstrul facu câtiva pasi înainte, ca sa ajunga la o tufa mai mare ca celelalte, apoi facu o întorsatura si în momentul urmator ne treziram atârnati de o craca trainica, pe care ne saltase elefantul nostru.
— Admirabil! râse lordul, în vreme ce noi ne cataram din greu pe craca.
— Ia cheama-l acum îndarat pe ocrotitul d-tale. Domnule Hoddge!
Capitanul urma sfatul, dar elefantul alb ne privi scurt, aproape amenintator, urmând sa smulga manunchiuri de flori din tufa.
— Stati ca stiu eu ce el, exclama Hagerstony, agitat Inteligentul animal simte ca se petrece ceva cu el. Sunt încredintat ca florile astea rosii contin în ele contraotrava pentru „Otrava uitarii”. Ia te uita, devine din ce în ce mai nelinistit si... oho! Ce mai privire ne-a aruncat! Socot mai nimerit sa ne urcam ceva mai sus.
Într-adevar, elefantul alb ne aruncase o privire plina de furie din ochii sai rosietici. Atunci, fara sa mai stam pe gânduri, urmaram pilda lui Hagerstony, care se catarase repede cu câteva ramuri mai sus. De abia ajunseram la vreo sase metri de la pamânt, ca elefantul se întoarse brusc si cu sforaituri furioase întinse trompa în sus spre noi.

— Prea târziu, dragutule – râse lordul – dar lasa ca te lecuiesc eu îndata.
Scoase teava si una din cutiile pe care i le daduse Marian, vârî o sageata în teava si o duse la buze.
— Ai luat sageata care trebuie? Întrebai eu repede, dar vârful si zbura în clipa aceea din teava si se înfipse în trompa amenintatoare.
Câteva momente monstrul ramase ca împietrit si eu începui sa rasuflu usurat, dar deodata ne înfioraram, caci cu un raget de furie elefantul întarâtat încerca sa se arunce asupra copacului ca sa ne ajunga cu trompa.
— Repede alta sageata! strigai eu lordului.
— Ba bine ca nu! mormai Hagerstony si începu sa se scotoceasca de zor la brâu.
Înjura de câteva ori în lege, pentru ca în cele din urma, tocmai când elefantul facea a doua încercare sa ne ajunga, sa exclame necajit.
— Am pierdut cutia…
În cazul acesta eu as fi de parere sa disparem în regiuni mai înalte, zise Hoddge si începu sa se catere tot mai sus. Atâta vreme cât ne vede, nu-si va parasi postul.
Pilda lui era buna si eu o urmai îndata. Lordul însa mai statu câteva minute pe craca lui si privi trist în jos spre elefantul înfuriat. Când urma însa urma al treilea atac, dânsul dadu din cap resemnat si începu si el sa se catere. Atâta mai apucai sa vad, caci dupa aceea disparu în frunzisul des si ma asezai lânga Hoddge. Curând se ivi si lordul, lua loc

linistit lânga noi si din când în dând dadea din cap.
— Îti închipui, draga George, cât eram de necajiti de cele întâmplate. Tocmai când ne credeam siguri de izbânda!...
Hoddge îmi sopti:
— Sigur ca o sa dam îndarat lordului cele o mie de lire.
Mugetul furios si pufaitul elefantului se auzi acum mai departe. Ma apropiai de urechea lui Hagerstony si-i zisei:
— Mylord, fireste ca-ti stam la dispozitie daca, vrei sa mai faci odata încercarea sa pui mâna pe elefantul alb. Si deoarece sarcina noastra n-a fost îndeplinita, te rog sa primesti înapoi cecurile pe care ni le-ai dat.
Hagerstony facu o mutra înfuriata.
— Asta nu se poate! striga el, eu sunt datornicul dv. V-ati vârât în cea mai mare primejdie pentru mine si v-ati câstigat banii cu prisosinta. A doua oara nu vreau sa mai fac încercarea, caci preotii focului îsi vor trimite iscoadele în toata tara. Dimpotriva, trebuie sa parasim cât mai repede Siamul, pentru ca acum elefantul alb va rascula pe toti oamenii pe care îi va întâlni în calea lui. Ia auzi-l cum mai suna din trompeta! Acum alearga înapoi la templu. Si va rog sa nu-mi mai pomeniti de bani, caci ma supar rau.
Si ca sa întareasca spusa, batu cu palma pe buzunarul pantalonului, ne privi apoi cu o mutra care nu se poate descrie, vârî încetisor mâna în buzunar... si scoase cutia cu celelalte sageti.
— Le-am vârât înauntru, zise el pe urma.

Ne siliram din rasputeri sa ne pastram seriozitatea. Lordul îsi întoarse privirea de la noi, puse la loc în buzunar cutia si începu sa coboare din copac.
Îl urmaram repede, iar eu pregatii Parabellumul, caci se putea ca inteligentul animal sa se înapoieze. Dar când furam jos la radacina copacului, nu se zarea nimeni cât cuprindea cu ochii.
— N-avem încotro, zise în cele din urma lordul cu mâhnire, sa ne înapoiem ia Pakram. Nadajduiesc ca tovarasii nostri au si ajuns acolo.
— Mylord, trebuie sa ne iei si pe noi – zisei eu – caci nici noi nu mal putem ramâne în Siam. Cred ca vei întâmpina alaturi de noi aventurile cele mai nebanuite, caci eu si cu prietenul meu Marian avem un adevarat noroc când e vorba sa dam peste aventuri extraordinare. Unde ai de gând sa pleci acum, daca nu sunt indiscret?
Mutra lui Hagerstony se mai lumina când îi vorbii de aventuri.
— E drept – zise el – dv. ati avut parte de întâmplari pe care nici nu mi le-as fi putut închipui. Da, fireste ca va iau cu mine, asta a fost hotarât doar mai de mult, si pierderea elefantului nu aduce nici o schimbare în programul nostru. Ascultati deci; vreau sa plec direct la Penang ca sa vizitez pe un prieten vechi si fost camarad de regiment. Dupa aceea am de gând s-o iau spre nord, ca s-ajung la Tavoy. Acolo voi debarca pentru ca sa strabat Burma. Yachtul îl voi lasa sa astepte în Calcuta.

— Cred ca Marian nu are nimic împotriva acestui plan, mylord si eu primesc cu draga inima propunerea.
— Daca va puteti folosi si de mine, ramân cu placere la dispozitia dv., zise Hoddge.
— Mai încape vorba, draga capitane! raspunse Hagerstony, cu însufletire. S-a facut, deci. Acum hai sa iesim în sosea!
Porniram repede si dupa o jumatate de ceas vazuram soseaua printre copaci. Tocmai trecea un convoi mare de care si cum îl zari, lordul exclama agitat:
— Domnilor, ne urcam pe furis în ultimul car si ne târâm sub coviltir. Chiar daca în telul acesta drumul dureaza mai mult, în schimb ajungem sigur la tinta. Haideti sa ne adapostim sub palmierul al doilea pâna va fi trecut convoiul, apoi repede dupa el.
Asa si facuram. N-as mai putea spune cum ne-am trezit înauntrul cartii, plina cu lazi si unde caldura înabusitoare ne cocea, nu alta. Fapt e ca trecuram cu bine cele trei ceasuri de drum si carul nostru opri la cheiul care fusese construit ca sa apere Menam-ul de revarsarea apelor marii.
— Minunat! sopti lordul, care aruncase o privire repede afara. „Lady Jane” a mea sta lânga vasul de comert care asteapta sa fie încarcat cu marfurile aduse de carele acestea. Haidem repede jos si sa urcam puntea. Când vom fi sus n-au decât sa strige dumnealor cât or pofti. Acolo suntem pe teritoriu englezesc.
Sari în graba afara, capitanul dupa el si eu ramasei la urma. Carausii tipara speriati vazând trei europeni furisându-

se din carul cu boi si alergând spre yachtul elegant si alb ca zapada.
Dar înainte ca cineva sa ne poata opri, noi ne si aflam pe punte. În acelasi timp se auzi o lovitura de! Tun pe puntea vasului, dovada ca stapânul sau pasise pe bord.
Un barbat înalt si slabanog, cu chipul deschis, se apropie de noi si-l saluta pe lord.
— Capitanul meu Thackeray! îl prezenta Hagerstony. Domnii Bertram si Hoddge.
Dupa câteva clipe întreba:
— Jim si John s-au întors cu doi domni aici?
— Da, mylord, cu un domn si un negru.
Glasul lui Hagerstony deveni deodata foarte rece si aspru.
— Draga Thackeray, negrul acesta este un prieten personal al meu. Tine minte asta si spune-o si echipajului. A! Uite-i ca vin sa-i salutaram cu bucurie pe camarazi, care facusera drumul cu bine.
Când Marian afla de patania lordului, se declara imediat gata sa se înapoieze la Templul Focului, iar Pongo râse, aratându-si dintii albi.
Dar lordul se împotrivi cu hotarâre si dadu comanda pentru ridicarea ancorei. Dupa ce yachtul elegant se îndeparta încetisor de port el zise:
Domnilor, am credinta ca voi întâmpina alaturi de dv. aventuri si mai frumoase ca cele de pâna acum si va rog din inima sa fiti oaspetii mei pâna va veti plictisi. Nadajduiesc ca pâna atunci se va scurge înca multa vreme.»

57
COMOARA BUNICULUI

I.
O STICLA PLUTITOARE.

DOCTORUL BERTRAM urma cu povestirea, dupa o pauza de câteva minute.
«— „Lady Jane”, yachtul alb al lordului Hagerstony, salta zglobiu pe unde, îndreptându-se spre strâmtoarea Malaca. Eu stam în fata la prora lânga fostul capitan Hoddge, al carui chip stralucea de placerea calatoriei.
— Ce sa-ti spun, draga Bertram – zise el – am devenit cu totul alt om, de când am sub picioare puntea unui vas bun. Îmi voi cumpara si eu un vas de comert si ma voi apuca de vechea mea meserie.
— Te pricep, draga Hoddge – raspunsei eu – cine si-a petrecut viata pe mare, cu greu se leapada de ea. Ma mir ca te-a rabdat inima sa stai zece ani în Siam.
— Vezi ca aveam eu motivele mele pentru asta…
Si cauta sa schimbe vorba:
— Minunata vreme astazi, marea e cu desavârsire linistita. A! Ia te uita colo la stânga! Trebuie sa fie un exemplar urias.
O coada enorma, triunghiulara, aluneca încetisor pe apa neteda. Desigur ca era un rechin urias, de vreo noua metri lungime.
— Ah, ce as mai vrea sa-l pescuiesc! exclama Hoddge, cu însufletire. Atentie, ca a zarit prada!

Coada enorma tâsni brusc cu repeziciune înainte si trupul urias lasa o dunga lunga în urma lui. Apoi, coada disparu deodata si desigur ca se petrecea acum o drama în adâncul întunecat.
Când observai valurile joase care veneau de-a curmezisul spre „Lady Jane", mi se paru ca vad lucind un obiect mititel, iar când o raza de soare se rasfrânse în el, sclipi ca o piatra pretioasa.
— Sa stii ca a pierdut cineva un diamant mare, glumii eu.
Hoddge privi cu încordare, încreti fruntea si murmura:
— E o sticla cu dopul de cristal. Hm… ori a aruncat-o vreo cucoana de pe unul din vapoarele de lux ce trec pe aici, ori e vorba de o sticla plutitoare. Ia sa cercetam cum stau lucrurile.
Alerga spre puntea de comanda si imediat „Lady Jane" îsi încetini mersul. Jim, servitorul cel sfrijit al lui Hagerstony se ivi cu o plasa de frânghie pe care lordul o întrebuinta în prinderea micilor animale marine. Yachtul se apropie de sticla si Jim o aduse la bord.
— Hi, hi! chicoti Hagerstony, a fost cândva într-unsa sare de baie. Vreo duduie o fi aruncat-o pe fereastra cabinei.
Hoddge scoase linistit dopul de sticla si privi înauntrul buteliei fabricata din sticla opaca.
— Stiam eu ce spun – zise el, scrutând sticla si scotând din ea o hârtie împaturita.
— Probabil vreun anunt de casatorie al duduii, râse Hagerstony.

Hoddge desfacu biletul si se strâmbei nitel.
— E pe frantuzeste – zise el – nu prea pricep limba asta. Ia vezi, domnule Farrow.
Marian citi rar:

„Ajutor! La Singapore am fost atacata de chinezi si târâta pe un vapor. Întrebati de Gaston Roule. Salvati pe
Violette Tardon”

Lordul scoase o înjuratura... de surugiu. Marian însa, zise linistit:
— Fireste ca trebuie sa încercam tot ce s-o putea, ca sa venim în ajutorul tinerei fete. Când ajungem la Penang?
— Peste doua ceasuri.
— Bine; atunci va trebui sa telefonam îndata la Singapore si sa ne interesam de Gaston Roule. Vaporul cu prizoniera trebuie sa fi trecut înaintea noastra spre strâmtoarea Malaca, iar sticla cred c-a fost aruncata de curând în apa, caci eticheta e dezlipita numai în parte.
— Ei, atunci hai sa-i dam drumul „Lady”-ei mele, zise Hagerstony si dadu capitanului sau comanda cuvenita.
În clipa urmatoare vasul spinteca valurile ca prora si porniram cu viteza spre nord-vest, în sus, spre strâmtoarea Malaca.
Merseram cu totii în cabina spatioasa ca sa vedem ce e cu sticla plutitoare.
— Din pacate nu suntem detectivi – zise Marian – astfel ca tot ce putem face e sa dam de veste politiei. Totusi, vreau sa încerc sa vorbesc în particular la Singapore cu lordul Abednego, caci pe

cale oficiala va dura mult pâna sa capatam lamuriri asupra lui Gaston Roule si, în vremea asta, s-ar putea ca domnisoara Tardon sa dispara.
— Eu unul m-as bucura din inima daca am putea-o salva – zise Hagerstony – cu atât mai mult daca prin interventia noastra am veni de hac unei bande de hoti care fura fete ca sa ceara apoi un pret mare de rascumparare.
— Da – întari Hoddge – astia sunt cei mai primejdiosi criminali din câti exista.
— Daca si Roule ala e amestecat, ar trebui sa fie jupuit de viu, scrâsni lordul. Lasa, cunosc eu în Penang pe inspectorul detectiv Drum, cel mai dibaci politist din toata peninsula Malaca. Daca n-o regaseste el pe tânara frantuzoaica, atunci sa stiti ca nimeni nu va fi în stare sa dea de ea.
— În orice caz vom ramâne în Penang atâta vreme pâna vom afla ce s-a facut cu biata fata – zise Marian – caci Burma nu se clinteste din loc.
— Fireste – încuviinta lordul – cu atât mai mult cu cât tare as vrea sa-i vad pe toti galbenii atârnati în spânzuratoare. Asa, acum propun sa mergem iar pe punte. Într-un ceas cred ca suntem în Penang.
Când pasiram pe punte zariram în departare un punct negru.
— E un vas cu motor – zise Hagerstony – care privise mult prin ocheanul sau minunat. Lasa ca-l ajungem noi îndata.
Ne apropiaram repede si în curând puturam recunoaste cu ochiul liber formele cam grosolane ale vaporului.

— De sigur ca e un vas chinezesc – mormai Hoddge. Galbenii astia se vâra tot mai mult în marina comerciala. Pun ramasag ca e încarcat cu ceai.
— Sau fete, zisei eu, aproape fara voie.
Tovarasii ma privira mirati, apoi lordul spuse:
— Pacat ca yachtul meu nu e un vas al autoritatilor. L-as opri pe chinez si i-as face o perchizitie.
— Si n-ai gasi nimic – zise Hoddge; daca e într-adevar un vas de contrabanda sau de... fete furate, atunci are ascunzatori pe care nimeni nu le-ar putea descoperi. Propun sa mergem mai încet si sa oprim în port lânga el ca sa vedem ce descarca.
Dupa o jumatate de ora ancoraseram si ne aflam atât de aproape de vasul de transport încât parapetul nostru mai ca se lipea de al lui.
Pe puntea de comanda statea un barbat înalt, într-un costum alb, de o albeata stralucitoare. Individul nici nu se sinchisea de noi si dadea ordine cu glas limpede. Numerosi kuli se îndeletniceau de zor cu transportarea pe punte a o multime de lazi mari. Vasul se afla la departare de zece minute de chei. Venira vamesii si salutara politicos pe capitan, în vreme ce urcau puntea care lega vaporul de tarm.
— Hm... pare sa fie un om foarte cunoscut si stimat – mormai Hoddge – altminteri nu s-ar fi grabit atât de mult vamesii. Cred ca am gresit adresa.
— Nu-mi pasa – scrâsni lordul, furios. Îi vad colo pe inspectorul Drum, va trebui sa-l perchizitioneze îndata pe chinez.

Striga în gura mare numele politistului si dupa câteva minute Drum statea în fata noastra. Era un om uscativ dar puternic, cu figura energica, rece. În ochii sai se vedea inteligenta si o vointa neînfrânta.
Când furam prezentati, ne privi pe fiecare în parte cercetator si dadu din cap, ca si cum ar fi vrut sa spuna ca îi placeam. Privirile lui se oprira asupra lui Pongo si un zâmbet prietenos îi flutura pe buze. Ne daduram imediat seama ca prietenul nostru negru capatase deplina lui încredere.
Lordul Hagerstony îi arata sticla si îsi exprima si banuiala ca vasul de comert ar putea avea vreo legatura cu tânara frantuzoaica.
Drum încrunta sprâncenele.
— Vasul apartine lui Me Jon, multimilionarul chinez. El stapâneste negotul cu ceai din Siam pâna la Burma. Ati vazut si dv. cât de politicosi si prevenitori sunt vamesii nostri fata de el. Cum veti afla îndata, el însusi e un om foarte cult, a facut scoala si universitatea în Anglia si se bucura de încrederea tuturor autoritatilor. Cred ca v-ati înselat cu banuiala dv.
— Eu ramân totusi la dânsa – starui Hagerstony. Vrei sa perchizitionezi vaporul?
Drum chibzui câtva timp, apoi zise:
— Nu.
— Nu vom gasi nimic si-i vom atrage numai luarea aminte. Uite c-a si început sa priveasca pe furis încoace, caci desigur ca îsi explica el urmarirea dv. si convorbirea noastra. A! Îmi face semn si

vine la parapet. Acum va veti putea face dv. Însiva o parere despre el.
Peste putin ne aflaram în fata multimilionarului chinez si inspectorul Drum ne prezinta. Numai Pongo se retrase.
Me Jon, un barbat de vreo treizeci de ani, facea într-adevar o impresie cât se poate de buna. Aproape ca n-avea nici o trasatura mongola, numai ochii erau putin oblici si avea zâmbetul acela nelipsit al Asiaticilor, care e o adevarata masca îndaratul careia nimeni nu poate privi.
— Yachtul dv. alearga minunat, se adresa el lordului. Am si eu masini foarte puternice si-mi face placere adesea sa ma iau la întrecere cu vreun yacht de lux. Oricât însa, rabla mea nu se poate masura cu vasul dv. Îmi dati voie sa va întreb daca va aflati într-o calatorie în jurul lumii? V-as putea da cele mai bune recomandatii pentru aproape toate porturile apelor indiene.
— Va multumesc, raspunse Hagerstony, cam aspru.
— Pâna acum am dat eu recomandatii. Da, vasul dv. alearga bine si la început credeam ca aveti ceva de ascuns când v-am vazut fugind dinaintea noastra.
— O, de loc – zâmbi Chinezul am facut o gluma doar.
— Domnule inspector, mai aveti ceai? Am adus o calitate noua, cu totul speciala.
— Multumesc – raspunse Drum – mai am înca. Si de sigur ca-i veti furniza lui Tang, ca de obicei, de la care voi putea lua si eu

când voi avea nevoie. Ramâneti mult timp în port?
— Pâna mâine dimineata, domnule inspector. Mai am un transport pentru Tavoy, în Burma.
— Asa, asa, mormai Hagerstony. Acolo voiam sa merg si eu. Atunci ne vom revedea. Ah, draga Drum, trebuie sa telefonezi la Singapore si sa te interesezi acolo de Gaston Roule.
Ma uitai întâmplator la Chinez si-l vazui tresarind usor. Îsi pastra însa zâmbetul când întreba cu o usoara mirare:
— Domnii vor sa se intereseze de Gaston Roule? Omul acesta este seful contabil al sucursalei mele din Singapore. Si veti vreo afacere cu el?
— Da. Credeti ca se afla acum la biroul dv.?
— Nu, caci a luat concediu pentru câteva zile. Îsi asteapta logodnica din Europa.
Ne priviram mirati. Me Jon acesta nu parea de loc banuitor, altminteri n-ar fi vorbit atât de deschis. Si Hagerstony prinse imediat situatia si zise:
— Atunci, sa nu-i deranjam, caci are ceva mai important de facut. De fapt, nici nu e atât de grabnic. Uite ca vine un curier de telegrame.
— De sigur pentru dv., domnule Me Jon.
Chinezul desfacu linistit depesa si o citi. Apoi lasa în jos bratul si zise cu parere de rau:
— O, domnul Roule a avut o mare dezamagire: logodnica lui, care a sosit aseara cu un vapor de calatori, a disparut când a parasit hotelul, pe întuneric. Proasta afacere.

Se parea ca-l compatimeste sincer pe contabilul sau, caci pâna si zâmbetul lui nedespartit disparuse.
— Drace! exclama inspectorul, asta e al patrulea caz de soiul acesta care se petrece în timp scurt, trebuie sa fie la mijloc o banda noua, care s-a ivit acum.
— Eu te-as sfatui, domnule inspector, sa perchizitionez cu amanuntime toate vapoarele care intra în Penang, zise Me Jon.
Si în vreme ce zâmbetul îi reaparu pe buze, adaoga:
— Începe cu vasul meu! Am plecat aseara din Singapore.
Drum facu o mutra cam mirata, apoi râse însa si zise:
— Multumesc, nu vreau sa ma fac de batjocura. Dar sfatul dv. e bun, voi lua la ochi celelalte vase.
Se întrerupse si privi o lada mare pe care sase Kuli o adusera pe punte cu bagare de seama.
— Drace, în asta intra cat nici nu gândesti, zise el.
La un semn al milionarului, kulii asezara jos lada.
— Este noua calitate de ceai de care va vorbeam, ne lamuri Me Jon.
— Sa va dau un pachetel de proba?
Kulii ridicara capacul prevazut cu balamale si atunci vazuram ca lada era umpluta pâna sus cu pachetele de ceai. Me Jon scoase cu mâna lui câteva pachetele si ni le întinse cu o plecaciune politicoasa.
— Nadajduiesc ca domnii vor prefera de-acum încolo noul meu amestec, zâmbi el.

În vreme ce noi îi multumeam, observai ca inspectorul privea cu interes lada uriasa si deodata începu sa dea din cap, ca si cum l-ar fi necajit un gând. În clipa urmatoare Kulii închisera la loc lada si o dusera cu bagare de seama spre parapet. Cei doi vamesi care stateau acolo, aruncara o privire în treacat înauntru, cercetara apoi hârtiile si facura semn ca totul e în regula.
Drum deschise gura parca ar fi vrut sa zica ceva, clatina apoi însa din nou capul si se adresa lui Me Jon:
— Va rog sa ma iertati ca va parasesc, domnule Me Jon, dar voi chema acum pe oamenii mei, ca sa perchezitionez vasele suspecte. Nadajduiesc s-o regasesc pe logodnica sefului contabil al dv.
Chinezul înalta din umeri si zâmbi:
— Stiti si dv., d-le Inspector, cât e de greu. Ma voi bucura însa foarte mult, caci judecând dupa fotografiile pe care mi le-a aratat domnul Roule, logodnica lui o fata foarte frumoasa.
— Frumoasa sau urâta, tot una e, raspunse Drum.. Fata trebuie eliberata: Veniti si dv., domnilor?
— Fireste.
Ne luaram. Ramas-bun de la chinezul elegant si parasiram repede yachtul. Se vedea cât colo ca Drum se grabea. Îsi facu loc prin multimea de pe chei si îsi încetini pasii de abia când se ivi în fata noastra un car pe care statea lada uriasa cu noua calitate de ceai a lui Me Jon.
Un cersetor malaiez zdrentaros se vârî în sufletul inspectorului si întinse mâna cerând de pomana. În vreme ce Drum îi

zvârli câtiva gologani, mormai câteva cuvinte, dupa care cersetorul se facu nevazut în multime. Apoi inspectorul se întoarse spre noi cu mutra multumita.
— Haideti, domnilor – zise el vom bea o ceasca de ceai la chinezul Wang.
— Dar bine, inspectore, nu vrei sa-i chemi pe oamenii d-tale? întreba lordul, cu oarecare mirare.
— S-a facut – râse politistul. Haidem!

II.
CEAINARIA.

NE DUSE PRIN STRADUTE ÎNTORTOCHEATE si se opri înaintea unei case scunde.
— Aici e, ne zise. Sa nu-ti vina sa crezi ca din toate ceainariile Penang-ului aceea a lui Wang e cea mai vizitata. Ei e foarte bogat, are pe strada din spatele acesteia o vila a carei gradina raspunde la mare. Dar aici în casuta asta banii îi curg gârla, caci el serveste cel mai bun ceai pe care îl gasesti pe toata coasta peninsulei Malaca. Ia sa vedem daca mai gasim loc.
Tot parterul casei era format dintr-o încapere, împartita în cabine mici având între de pereti de bambu înalti de un metru si jumatate. Prin mijloc ducea un gang. Toate cabinele erau ocupate de Europeni eleganti, marinari si kuli chinezi. O adevarata amestecatura de natii. În cele din urma Drum îi gasi într-o cabina o masa, la care stateau numai doi kuli murdari cu cestile de ceai înaintea lor.

— Sa ne asezam aici, zise el cu glas tare. Poate ca vine Wang în persoana în local, e un barbat foarte interesant.
O chinezoaica micuta, sulemenita, intra înauntru si într-o englezeasca stâlcita ne întreba ce dorim. Drum comanda pentru fiecare câte o ceasca din ceaiul cel mai bun si întreba daca Wang fusese pe acolo.
— Nu, stapânul trebuie sa vie, raspunse Chinezoaica.
— Foarte bine! zise Drum si se aseza lipit aproape de kuli.
Când ne fu servit ceaiul, furam nevoit! Sa constatam ca nu mai gustasem pâna atunci o bautura atât de buna.
În vreme ce cu tot îi laudam calitatea, eu observai ca unul din kuli strecura inspectorului un biletel. Drum scoase carnetul de notite si se prefacu ca frunzareste printr-unsul, dar eu vazui ca luase biletelul si-l citea sub ocrotirea carnetului.
Îsi ridica brusc privirea, observa atentiunea mea si încrunta sprâncenele.
— Nu-ti place ceaiul? întreba el.
— Dimpotriva, foarte mult chiar, raspunsei eu si aplecai capul deasupra cestii.
Cu toate astea nu ma putui opri sa nu privesc pe furis la inspector si observai iarasi ca strecura acum un biletel kuli-ului. Chinezul zdrentaros se ridica, arunca chelneritei o moneda de arama si parasi ceainaria.
Când privii iar în Jos spre ceasca vazul un bilet era de la inspector si citii mirat:

„Te rog sa nu-mi turburi jocul. Nu ma tine sub observatie, ci ia parte si d-ta la discutia celorlalti.
Drum”.

Încuviintai din cap si întorcându-ma spre Marian îi întrebai de ce nu venise cu noi si Pongo.
— A disparut brusc – raspunse prietenul meu. De sigur ca are vreun plan si sunt de parere sa-l lasam sa faca ce-o vrea. Nu m-as mira deloc, daca va da de urma disparutei.
— Hm… daca n-o face Drum, atunci nici Pongo n-o scoate, la capat, zise lordul, necajit. Si inspectorul pare ca nici nu se sinchiseste.
Drum zâmbi numai si… cumpara o sticluta de parfum de la un ambulant care se oprise la masa noastra. Ce anume vroia sa faca cu asta nu prea pricepeam. Dar în vreme ce platea cumparatura sopti, ceva chinezului. Nu cumva…? dar mi se interzisese sa-l observ pe Drum, asa ca plecai capul asupra cestii cu ceai.
Acum însa lordul îl lua în primire de-a dreptul:
— Ce ai de gând, inspectore, nu vrei sa întreprinzi nimic? Sa ramâie disparuta biata fata fara ca macar dibaciul inspector Drum sa gaseasca o urma? Fireste, daca stai aici si bei ceai, e greu sa vii de hac unei bande de tâlhari. Ia spune, cam ce ai de gând?
— Dar bine, Mylord – raspunse Drum, calm – sunt doar în toiul activitatii. Mai asteptati nitelus si sunt sigur ca veti

retrage acuzatiile ce mi le aduceti. A, uite-i pe Wang.
Un chinez peste masura de gras veni la masa noastra. Zâmbetul nelipsit al galbenilor se întiparise râna si pe obrajii sai dolofani si ochii-i mici luceau viu si viclean din orbitele for îngropate în grasime. Frumos nu era de loc si din prima clipa ma napadi un sentiment de ura pentru el.
Dar Drum îl saluta foarte calduros, îi strânse mâna prieteneste si mi-l prezenta cu tot ceremonialul cuvenit. Apoi începu sa întrebe de tot felul de lucruri iar Wang raspunse nepasator la toate.
Inspectorul privea adesea pe furis spre intrarea localului, în vreme ce urma sa vorbeasca cu Wang; mie mi se paru ca zâmbetul chinezului devenea mai pronuntat când observa privirile pe furis ale lui Drum. Deodata îl auzii zicând:
— Pacat ca n-ai vazut, domnule inspector; putin mai înainte un kuli a înjunghiat cu pumnalul pe un vânzator batrân, în strada unde se afla casa mea. Lucrul s-a petrecut foarte repede si înainte ca sa soseasca politistii faptasul a si disparut. Eu am fost martorul întâmplarii de la fereastra odaii mele de lucru..
Drum paru o clipa ca vrea sa sara de pe scaun, se stapâni însa si întreba cu glas înabusit:
— Când s-a întâmplat asta?
— Cu putin înainte de a veni eu, domnule inspector. Era un vânzator de parfumuri.

Banuiala mea ca batrânul negustor ambulant fusese un om de-al inspectorului, se adeveri de asta data. Pe de alta parte stiam acum aproape sigur ca chinezul cel gras era vinovat de moartea politistului deghizat. Drum îsi întinsese plasa, dar vicleanul galben o ocolise.
Inspectorul închise o clipa ochii, apoi zise nepasator:
— Acum nici politia nu poate face mare lucru. Daca criminalul nu se va da de gol vreodata la o betie, de sigur ca nu vom pune mâna pe ei. Colegii mei vor fi luat masurile trebuincioase, asa ca nu mai e nevoie sa ma ostenesc eu. Dar ia spune, ai din ceaiul ala nou, pe care ti l-a trimis Me Jon?
— Da, domnule inspector. Tocmai vroiam sa va rog sa gustati dintr-unsul, nu aici, ci în locuinta mea. Marturisesc ca n-am avut înca un ceai mai bun.
— Atunci trebuie sa fie ceva extraordinar.
Drum se ridica:
— Sunteti de parere sa primim amabila invitatie, domnilor?
Deoarece facea semne din cap, fireste ca încuviintaram si-l urmaram pe chinez care ne conduse printr-o usa dosnica în gradina proprietatii sale. Simteam ca ne apropiam acum de o primejdie mare, caci daca Wang avea într-adevar oarecari legaturi cu banda pe care o cautam noi, n-aveam sa ne asteptam la nici un fel de crutare din partea lui.
În drum prin minunata gradina cautai sa ma apropii de inspector, dar se vede treaba ca acesta îmi ghici gândul si se

pricepu sa mi-l abata. Pe chipurile tovarasilor mei observai de asemeni o anumita încordare, numai Hoddge parea nepasator si se minuna de frumusetea gradinii.
Ajunseram în fata vilei lui Wang si trebuie sa marturisesc ca nu ma asteptasem la atâta frumusete. Chinezul trebuia sa fie milionar ca sa locuiasca într-o asemenea casa. Si imediat banuielile mele cu privire la Wang se întarira. Era cu putinta sa câstige atâtia bani numai de pe urma ceainariei sale?
Intraram în marea sala de primire si furam imediat înconjurati de un roi de servitoare, care ne luara din mâini castile tropicale, pe urma Wang ne conduse într-o odaie încapatoare, ale carei ferestre lucru ciudat – aveau zabrele groase. Tocmai ma bateam cu gândul s-o iau înapoi din prag, când Wang însusi arata spre zabrele si zise inspectorului:
— În vremea din urma s-au facut încercari repetate de a se patrunde aici. De aceea trebuie sa ma apar cu gratii. Luati loc va rog, domnilor, voi da porunca sa se serveasca imediat ceaiul.
Ne asezaram pe scaunele îmbracate cu matase alba, în jurul mesei lacuite si Wang parasi încaperea.
Nu stiu de ce, dar ma simtii deodata grozav de nelinistit si dusei mâna la brâu ca sa împing revolverul în buzunarul hainei. Dar brâul era gol… Cele doua pistoale si cutitul disparusera. Înmarmurit ma uitai la tovarasi si soptii:
— Mi-au disparut armele. În ceainarie le mai aveam.

— Drace! scrâsni Hoddge si ale mele au zburat.
Facuram îndata trista constatare ca eram toti cu desavârsire dezarmati. Nelinistea puse stapânire pe fiecare din noi, mai ales ca Drum sopti:
— Servitoarele alea de afara trebuie sa ne fi jefuit. Chinezoaicele sunt nespus de îndemânatece din acest punct de vedere. Haidem, domnilor, sa plecam mai bine. Sa nadajduim ca planul meu izbuteste la timp, altminteri ne aflam într-o situatie proasta de tot.
Se îndrepta repede spre usa, dar când dadu în laturi perdelele de matase din dreptul el, vazuram niste zabrele groase. Dumnezeu stie cum ajunsesera acolo.
Si mai vazuram ceva care ne facu sa ne înfioram... un tigru urias, care mârâia întarâtat si sari spre usa zabrelita. Drum dadu repede drumul perdelei si pasi înapoi.
— Foarte frumos! mormai el. Se pare ca i-am gasit pe cei pe care îi cautam, dar cred ca acum totul e degeaba. Daca oamenii mei vor izbuti sa patrunda în casa. Chinezul va trage în sus grilajul si se va scuza apoi zâmbind, spunând ca n-am fost eu destula bagare de seama fata de tigrul sau. Nimeni nu-i va putea dovedi vinovatia când noi vom fi pe lumea cealalta.
Lordul parea ca se afla în elementul sau. Aici era vorba de primejdie adevarata, asa cum îi placea lui.
— Hi, hi, chicoti dânsul, sunt curios sa vad pe cine îl va lua întâi în primire. Cred

ca pe d-ta, draga inspectore, caci esti mai cu mot.
— Tocmai mi-a venit ceva în gând, zise Drum. Poate ca peste putin timp vom putea parasi nestingheriti închisoarea asta daca Wang va îndeparta din casa dovada activitatii sale. Se va putea scuza atunci ca un servitor a lasat liber tigrul din nebagare de seama si ca el vroia sa ne apere lasând în jos grilajul.
— Si furtul armelor noastre? întrebai eu.
— Alea puteau sa ne fi fost sterpelite în ceainarie.
— Tacere! exclama deodata Marian, cu glas înabusit. Aud ceva. Si asta pare sa fie dovada, draga Drum.
Ne apropiaram de prietenul nostru, care se oprise în fundul încaperii. Îsi lipi capul de perete si ridica mâna. Tacuram chitic si acum auziram si noi: „... que votre volonte soit faite sur la terre comme aux deux...”
„Tatal nostru” rostit de o tânara frantuzoaica.
Stateam linistiti si ascultam glasul miscator, aproape de copil: „Mais delivrez-nous du mal. Ainsi soit-it”
— Amin! zise si Drum, cu seriozitate. Asa, domnilor, asta e dovada de netagaduit ca galbenul se afla în legatura cu negustorii de carne vie. Am banuit-o eu de mult, caci atât de multi bani nu putea câstiga el cu ceainaria lui. Aceea care a rostit rugaciunea a fost nenorocita Violette Tardon. Da, acum însa trebuie sa iesim de-aici. Drace, se pare ca ridica grilajul.

Un zgomot usor, un scârtâit, se auzi de dupa perdeaua grea de matase. Ramaseram încremeniti de spaima, caci acum trebuia si vina grozavia cea adevarata.
Însa Marian zise linistit:
— Nu mi-au luat ei chiar toate armele. Cele mal bune le am înca aici si voi face proba îndata cu de.
Scoase din buzunarul de la piept tubul de suflat pe care îl luase de la preotul focului când se întâlnise cu el lânga coliba „Sfântului fluviului". Mai luase apoi o cutie în care se aflau sagetile si o deschise:
— Astea sunt alea muiate în otrava ucigatoare, zise el încet si vâri sageata în teava subtire. Vom vedea acum daca „Sfântul fluviului" mi-a dat o arma buna.
Lua o a doua sageata în mâna stânga, închise cutia si o vârî în buzunar. Apoi se duse în vârful degetelor spre perdea si ne facu semn sa ramânem la focurile noastre. Scârtâitul din dosul perdelei tot se mai auzea.
Marian mai era la doi pasi numai de portiera.
Se ghemul jos, duse teava la gura si ramase în asteptarea fiorosului dusman. Acesta nu se lasa mult asteptat.
Perdeaua se desfacu la mijloc si capatâna grozava se vârî încetisor înauntru. Când tigrul vazu pe prietenul meu atât de aproape de el, închise o clipa pleoapele. Semn ca se pregatea de saritura. Atunci se auzi o suieratura; sageata pornise. Marian vâri imediat a doua sageata în teava si o duse iar la buze.

Dar nu mai era nevoie. „Sfântul fluviului” nu-l înselase. Trebuie sa fi fost o otrava grozava, de care cu drept cuvânt se putea spune ca avea efect fulgerator. Tigrul tinu pleoapele închise doua, trei clipe, apoi holba ochii mari, scoase un horcait scurt, capatâna uriasa cazu pe labele dinainte întinse si fiara uriasa ramase nemiscata.
Marian se ridica linistit.
— Arma pare sa fie foarte buna – sopti el. Acum putem parasi închisoarea si s-o eliberam pe Violette Tardon.
Dadu înlaturi perdeaua si trecând pe lânga cadavrul tigrului intrara în sala cea mare, tinând în mâna tubul aducator de moarte.
Ajunseram cu toti în sala si ne încordaram auziti. Pe undeva trebuiau sa fie servitori de-ai chinezului, care se vor napusti imediat asupra noastra. Glasul care rostise rugaciunea venise din dreapta si Marian se furisa încetisor de-a lungul peretelui, ca sa asculte la perdeaua cea mai apropiata.
Noi îi urmaseram si stateam lânga ei. Deodata tresariram. Îndaratul perdelei rasunase un tipat horcaitor, apoi se auzi un glas la al carui sunet ne priviram uimiti unul pe altul. Era Pongo.
— Masser rau cunoaste înca Pongo, urla el.
Marian trase repede perdeaua si atunci patrunseseram repede în încapere. Pe un scaun de lânga masa statea Wang cu capul atârnând pe spate. Obrazul lui stâng era plin de sânge.
— O dovada de puterea pumnului lui Pongo. Pentru mult timp fusese facut

nevatamator, astfel ca ne puturam apropia de grupul din coltul stâng al încaperii. La perete statea, cu chipul schimonosit de spaima… elegantul Me Jon, multimilionarul chinez. Se holba încremenit la Pongo, care statea linistit în fata lui.
— Ce s-a Întâmplat Pongo? întreba Marian.
Uriasul se întoarse.
— O, Massers toti aici, foarte bun, râse el.
— Eu luat dupa Masser rau de colo – arata spre Wang – vrut împusca. Acum socoteste cu Masser rau de aici.
— Atentiei strigaram cu totii într-un glas, caci Me Jon se folosise de nebagarea de seama a lui Pongo spre a scoate un cutit lung si se pregatea tocmai sa-l împlânte în trupul uriasului.
Dar negrul simtise primejdia. Se rasuci pe calcâie cu iuteala fulgerului si prinse mâna Chinezului cu stânga sa. Se auzi o bufnitura scurta si Me Jon cazu în genunchi, tipând. Pongo îi rasucise dintr-o singura miscare încheietura mâinii.
Un strigat care venea dinspre intrare ne facu sa ne întoarcem. Acolo se afla un chinez, probabil un servitor si strigatul sau de alarma atrase pe altii. Dadura buzna în odaie, în mâini cu cutite si maciuci scurte. Si noi eram dezarmatii. Deodata zbura spre multimea servitorilor un scaun greu, apoi Pongo sari si el dupa scaun, sub care se zvârcoleau gemând mai multi servitori. Tinea pumnii ridicati si scoase unul din tipetele sale razboinice – si zau nu era de mirare ca ceilalti

chinezi, vazând faptura aceasta grozava, izbucnira în strigate de spaima si o rupsera de fuga.
Inspectorul Drum se apropie de fereastra, o deschise si privi afara. Dadu din cap multumit, scoase un fluierat si dadu o comanda. Peste cinci minute – în care timp noi cautam de zor intrarea tainuita spre închisoarea frantuzoaicei – patrunsera din toate partile oameni în gradina si casa. Erau cersetori, negustori ambulanti, hamali, etc.
Un malaiez maruntel dar vânjos, cu chipul energic, se apropie de inspector si astepta ordinele acestuia.
— Toti servitorii din casa sa fie arestati, porunci Drum. Ceainaria sa fie închisa. Apoi sa se perchizitioneze cu amanuntime casa, trebuie sa cautam închisoarea în care se afla fata rapita. Din încaperea alaturata am auzit glasul unei frantuzoaice, pe care nelegiuitul de Me Jon a adus-o din Singapore. Dar nu putem gasi intrarea.
— Îmi dati voie, domnule inspector, sa-l întreb pe Me Jon zise malaiezul, într-o englezeasca fara cusur.
Drum sovai o clipa, dadu apoi din cap si zise scurt:
Malaiezul se apropie de Me Jon, care zacea la pamânt si gemea.
— Se apleca asupra lui si-l întreba unde se afla intrarea tainuita. Milionarul, însa, dadu cu încapatânare din cap.
Atunci malaiezul se aseza în asa fel încât noi nu mai puturam vedea pe chinez, se apleca si mai mult – si în clipa urmatoare un tipat înfiorator rasuna prin încapere –

malaiezul întreba din nou, de data asta mai amenintator, dar nu primi nici un raspuns.
Ne uitaram speriati unul la altul si Marian ridica mâna ca sa dea de înteles inspectorului sa-l cheme înapoi pe Malaiez. Dar atunci racnetul înceta si Me Jon bolborosi:
— Lânga usa... apasati pe balaurul galben.
Tapetul rosu al odaii avea pe dansul animale fabuloase galbene, printre care un singur balaur mic. Marian apasa cu putere pe el si atunci se dadu în laturi fara zgomot o bucata mare de perete iar în fata noastra se ivi o scara care mergea dreapta în jos.
— Scoateti lampile de buzunar! porunci Drum si câtiva vânzatori ambulanti scoasera la iveala lampi pe care ni le întinsera.
Apoi vazuram cu bucurie intrând doi cersetori care duceau armele noastre.
— Am gasit armele acestea în camera servitorilor, zisera ei.
— Bravo! îi lauda inspectorul. Asa, domnilor! Acum merg mai linistit colo jos.
— Nu exista nici o primejdie, domnule Inspector – spuse malaiezul care smulsese taina de la Me Jon – l-am întrebat daca sunt niscaiva capcane si ei a negat. Sunt sigur ca nu m-a mintit..
— Cred si eu, cu toate astea sa fim cu bagare de seama, zise Drum si disparu repede în gaura din perete...

III.
SPRE NOI AVENTURI.

ÎL URMARAM REPEDE PE INSPECTOR si dupa vreo douazeci de trepte, ne treziram într-un gang întunecos si strâmt din care porneau multe usi trainice. Toate aveau zavoarele pe dinafara si repede deschiseram una dupa alta. Dar numai patru din celulele acestea erau ocupate – de ultimele din europenele rapite, despre care vorbise Drum. Printre de se afla Violette Tardon. Care, prin sticla plutitoare ce o zvârlise în apa, devenise si salvatoarea tovaraselor ei de suferinta.
Dupa ce ne multumira ca lacrimile în ochi, le duseram sus pe bietele fete. Tocmai atunci era scos afara Me Jon care era pe jumatate lesinat si domnisoara Tardon se cutremura când îl zari:
— Am fost chemata la telefon la hotel – zise ea – si mi se anunta ca logodnicul meu ma asteapta într-un local din apropiere, apoi pe strada mi se arunca o patura peste cap, îmi pierdui cunostinta si ma trezii într-o cabina de vapor.
Atunci intra el si-mi spuse batjocoritor ca acum sunt proprietatea lui. Se lauda chiar ca mai facuse la fel cu multe alte fete. Când ma parasi, aruncai în mare sticla cu apa de baie – aveam cuferele mele în cabina – dupa ce vârâsem în ea un biletel prin care ceream ajutor. Ati gasit sticla?
— Da, copila mea – râse lordul – de aceea am si venit aici. Si pe rapitorul d-tale nadajduiesc sa-l vad spânzurat în curând.
— Va avea prilejul – zise Drum – cu nemernici de astia ispravim repede.

A doua zi la amiaza sosi Gaston Roule, logodnicul Violettei. Marian si cu mine o conduseram în port, caci tovarasii asistau în vremea asta la spectacolul spânzurarii lui Me Jon, Wang si servitorilor acestora.
Lordul Hagerstony invita pe cei doi logodnici pe yachtul sau si pe când stateam la masa în cabina spatioasa, îi povestiram lui Gaston Roule aventurile noastre. El ne multumi din suflet pentru salvarea logodnicei sale, apoi însa facu deodata o mutra trista si zise oftând:
— Pentru mine e o mare nenorocire ca Me Jon era un criminal. Caci acum am ramas fara slujba si nimeni nu ma va primi când va afla ca am fost contabil la ticalosul acela. Poate ca multi s-ar gândi chiar ca am lucrat mâna în mana cu el.
— Hm... ai dreptate – raspunse Hagerstony.
— Dar nu trebuie sa te descurajezi. Multumita relatiunilor mele îti voi face eu rost de o slujba.
— O, cât va sunt de recunoscatoare! exclama fermecatoarea fata..
Apoi se întoarse brusc spre logodnicul ei si-i sopti ceva. Auzii lamurit cuvântul: „comoara". La început ma gândii la un cuvânt dragastos, dar Roule clatina capul râzând si ne zise:
— Logodnica mea vorbeste mereu de o comoara pe care bunicul ei or fi ascuns-o undeva pe o insula în apele indiene. Îmi spunea acum ca ar fi bine s-o cautam. Eu unul cred ca mai sigur si mai nimerit e sa-mi caut o slujba.

— Dar tata sustinea asta cu tarie, starui Violette.
— Bunicul i-a spus-o pe patul de moarte si vroia sa-i lamureasca si schita, când moartea i-a închis gura.
— De unde sa fi avut bunicul d-tale comoara? întreba Hagerstony. Comori mari sunt prea putine, draga duduie.
— Daca or fi existând într-adevar.
— Bunicul a fost medic la Curtea regala din Siam. Raspunse Violette.
— Tratamentele sale au avut succes si ca rasplati a primit, afara de bani, bijuterii si pietre pretioase. Înapoindu-se în patrie a împachetat giuvaierurile într-o lada de lemn. Un taifun a surprins vaporul si l-a azvârlit pe o insula. Multi calatori si marinari si-au gasit moartea – ceilalti însa, printre care si bunicul meu, s-au instalat pe insula cum au putut. Epava vasului a fost distrusa încetul cu încetul de valuri. Ei au salvat în primul rând lazile cu merinde si într-o noapte, bunicul a scos afara si lada lui cu giuvaieruri si a îngropat-o adânc în desisul insulei. Afara de el si înca trei insi care au scapat teferi din catastrofa, mai erau zece marinari care de sigur ca l-ar fi jefuit de comoara daca ar fi stiut de ea.
Asteptau mereu sa treaca pe acolo un vapor, pâna ce, în cele din urma, se îmbarcara în barca de salvare si pornira în larg. Bunicul n-a putut lua cu el lada în barca, deoarece aceasta era încarcata cu oameni. Abia peste trei zile fura luati pe un vapor, care mergea direct în patrie. La coborâre bunicul aluneca pe punte si se lovi cu capul de marginea barcii de

salvare. Se alese cu fractura bazei craniului si îsi reveni în simtiri abia în patrie.
Bunica putea trai fara grija cu banii ce îi economisise din ceea ce-i trimisese el în cursul anilor si bunicul fu luat în râs de toti aceia carora li se adresa cerându-le bani, ca sa poata aduce comoara. Si astfel muri bietul de el, fara sa fi putut salva giuvaierurile. Eu însa cred în existenta comorii si vreau sa încerc sa gasesc lada.
Hagerstony privi lung pe tânara frantuzoaica, dadu apoi din cap si zise:
— Te cred, domnisoara Tardon. Si voi face o propunere: te duci înca de astazi la consulul de aici si te cununi cu domnul Roule. Apoi te invit sa fii musafirul meu si vom porni sa cautam insula unde se afla comoara bunicului d-tale.
Daca nu vom gasi giuvaierurile, atunci voi îngriji eu ca logodnicul d-tale sa capete o slujba buna.
— Daca le gasim, însa, le voi cumpara eu si cu banii ce veti lua pe ele va veti putea crea o existenta minunata în patria d-voastra. Asia nu e pentru femei atât de tinere si frumoase, de asta ti-ai dat, cred si d-ta seama.
Multumita influente sale si poate ca si datorita faptului ca nu se uita la bani, consulul îndeplini formalitatile cununiei si peste doua ceasuri sedeam din nou cu totii în cabina de locuit si ciocniram în sanatatea tinerei perechi.
Acum venira si Hoddge, inspectorul Drum si Pongo…

Dupa ce tovarasii luara loc, Hagerstony le prezenta pe tinerii însuratei si le istorisi apoi de comoara ascunsa. Hoddge se înflacara imediat.
— Insula trebuie sa se afle pe aproape sustinea el – si vasul trebuie sa fi trecut de strâmtoarea Malaca atunci când a fost cuprins de taifun. Caci altminteri cazul n-ar fi fost uitat aici pe coaste. Lordul povestea doar si de o schita, stimata doamna, as putea s-o vad?
Violette se duse în cabina ei si se înapoie curând cu un plic, din care scoase o hârtie îngalbenita.
— E foarte stearsa, din pacate, zise ea cu tristete; nu prea cred ca veti putea descifra.
Hoddge încrunta, sprâncenele când despaturi hârtia învechiti si o întinse pe masa.
— Ai dreptate – mormai el – se vede o insula si aici sunt câteva linii, care de sigur ca însemneaza coasta. Linia asta serpuitoare o fi vreo adâncitura sau ceva asemanator; deasupra ei sunt doi o mititei.
Si aici a fost scris probabil numele insulei. Descifrez un T, un r si un s la sfârsit. Hm… bunicul d-tale n-a facut nici o aluzie cam pe unde s-ar afla insula?
— Cred – facu tânara, tulburata – ca bunicul si-a pierdut în parte memoria din cauza loviturii de la cap. Se spune ca privea adesea harta si clatina mereu capul.
— Asa! facu Hoddge, îngândurat.
— Atunci poate ca toata povestea cu comoara… nu e decât poveste?

Ochii frumosi ai tinerei femei se umplura de lacrimi; atunci Marian zise cu seriozitate:
— Se prea poate ca bietul om sa-si fi pierdut memoria din cauza accidentului suferit. Sunt însa încredintat ca povestea cu comoara este adevarata. Altminteri nu s-ar fi tinut de ea cu atâta încapatânare. Toate celelalte se poate sa le fi uitat, dar lucrul acesta i s-a întiparit în memorie. Asa, acum sa ne sfatuim unde s-ar putea afla insula.
Se apleca asupra documentului, apoi spuse cu întarire:
— Trebuie sa fie un grup de insule, aici se mai pot vedea cercuri mici, care e drept ca sunt decolorate, dar s-a întiparit pe hârtie. Acum literele. Peste linia serpuita stau doi o unul lânga altul. Asta ar putea însemna „boot” (barca) si linia corespunde probabil drumului facut de barca de salvare cu naufragiatii.
— Drace! exclama Hoddge.
— Sa stii ca asa e. Atunci au fost împinsi de la nord spre sud-est Hm... dar încotro?
— Deasupra grupului de insule sta T. r. s. zise Marian, îngândurat Fara îndoiala ca nu sunt pe nici multe grupe de insule al caror nume sa contina literele acestea. Dac-am fi în apropierea Australiei as crede ca sunt insulele Torres. Astea sunt asezate între Noua Guinee si coasta de nord a Australiei.
Hoddge sari în sus si chipul îi stralucea.
— Sa stii ca ai ghicit, domnule Farrow, striga el aproape. Aici în arhipelagul Mergui, peste drum de coasta

Tenasserim, exista un grup de insule care se numesc „Insulele Torres de vest”. Fara îndoiala ca astea sunt, caci prin tinutul acesta se dezlantuie adesea furtuni care capata taie de taifunuri.
— Minunat! exclama lordul – noi tocmai aveam de gând sa ne îndreptam spre coasta Tenasserim. Admirabil, ne asteapta o noua aventura. Numai de n-ar lipsi si putina primejdie asa cum îmi place mie.
Doamna Violette zâmbi.
— O, cât ma bucur, domnilor – zise ea – sunteti atât de binevoitorii Dar în primul rând ma bucura faptul ca-l credeti pe bunicul meu. În ce priveste primejdia, se prea poate sa existe, caci se zice ca bunicul vorbea mereu de un monstru.
— Minunat, cât se poate de minunat!
De bucurie, lordul sari în sus.
— Tocmai monstrii ne plac noul mai mult. Pornim imediat la drum. Inspectare, vii si dumneata.
— As veni cu draga inima, dar serviciul nu ma lasa, raspunse Drum.
Inspectorul îsi lua ramas-bun si de la noi si-l conduseram pâna la parapet. Apoi Hagerstony se întoarse spre capitanul Thackeray si zise:
— Dati drumul! Cu toata viteza în sus spre arhipelagul Mergui. Mergem la insulele Torres de vest.
Peste o jumatate de ceas Penang-ul ramasese în urma noastra. Noi sedeam iar în cabina si discutam asupra calatoriei.
— Sunt multe insule în grupul acesta si doar nu putem cerceta fiecare în parte,

îsi dadu cu parerea lordul.
— Bunicul d-tale, doamna, n-a dat vreo explicatie mai lamuriti unde a debarcat si unde a ascuns comoara?
Tânara privi în gol câteva clipe, apoi zise cu sovaiala:
— Tata îmi apunea ca el vorbise de un grup ciudat de stânci, care se ridica în mijlocul insulei sub forma unei case cu acoperisul tuguiat. Comoara a îngropat-o pe marginea sudica a acestor stând, sub un palmier urias.
— Atunci trebuie sa gasim insula, zise Hoddge. Poate ca va trebui sa ramânem mai multa vreme în arhipelag si ar fi mai bine, deci, mylord, daci ne-am completa provizia de merinde în vreun port. As propune si mergem direct spre orasul Mergui. Insulele cautate se afla aproximativ la o suta cincizeci de kilometri spre sud-vest. Poate ca aflam acolo unde se gaseste o insula cu grupul aceste de insule.
— Ai dreptate, draga Hoddge – raspunse lordul.
— Nu m-am gândit ci s-ar putea sa fim nevoiti sa ratacim mai mult timp. În orice caz, voi cumpara merinde pentru trei luni. Daca mergem cum trebuie, mâine noapte ajungem la Mergui, dormim pe yacht si a doua zi ne ispravim treburile. Vom putea începe pe urma în liniste cercetarile.
— Stimata doamna - începu iar Hoddge – e important sa aflam orice cuvânt pe care-l stiti de la bunicul d-voastra. Zici ca n-a povestit mai mult decât de insula cu stâncile ciudate si palmierul urias? Se

prea poate ca în rastimp vreun taifun va fi doborât copacul acesta si atunci ne-am pierde vremea cautând.
— Ah! facu tânara femeie.
— Fireste ca bunicul a vorbit multe fara rost în aiurelile lui, dar tata n-a pus prea mult temei pe vorbele sale. Totusi, bolnavul repeta mereu unele fraze si poate ca de sunt în legatura cu comoara. Spunea adesea: „Nu va apropiati prea mult de crapatura, feriti-va de monstrul” Apoi: „Fiti atenti asupra verdelui, e primejdios!”. Si înca: „De la blocul negru doua sute de pasi spre soare”. Astea sunt frazele pe care bunicul meu le repeta necontenit, domnilor.
— Mi le-am notat – zise Marian – caci sunt de parere ca au mare însemnatate. În primul rând fraza cu „crapatura si monstrul”. Poate ca e o crapatura în stânca, în care se ascunde vreo fiara primejdioasa. Si „verdele” ala îmi da de gândit. Pot fi serpi, pot fi fructe.
— Nici eu nu stiu, înca. În orice caz va trebui sa fim cu ochii în patru la orice pas, daca vom gasi într-adevar insula.
*
Dupa cum prevazuse lordul, în seara zilei urmatoare ajunseram în portul Mergui. A doua zi dimineata, Hagerstony facu cumparaturile, în vreme ce Hoddge se duse pe la niste colegi de-ai lui sa se informeze de insula cu pricina. Pentru masa de prânz, lordul ne invitase la cel mai bun restaurant din oras, a carui terasa dadea spre mare. Ne întâlniram acolo la ceasul hotarât, afara de Hoddge

care întârzia cu o jumatate de ora. Era cam necajit si-si dadu drumul imediat:
— Dracu s-o ia... ah! Iertati, va rog, stimata doamna!
— Dar nimeni nu cunoaste pe grupul Torres o insula pe care se afla o stânca în forma de casa. Va trebui, deci, sa cautam cam mult.
— Proasta afacere – zise Hagerstony – dar vom gasi noi totusi comoara. Te-ai informat cei putin daca exista palmieri si „verde" primejdios pe vreuna din insule, sau daca e cunoscut pe undeva vreun monstru?
Vorbise cam tare si râdea din inima acum.
— Nu – raspunse Hoddge, tot râzând – curiozitatea mea n-a mers atât de departe. Dar lasa ca vom gasi noi insula, numai daca vreo eruptie vulcanica nu i-o fi schimbat înfatisarea, ceea ce e cu putinta de altfel. Atunci fireste ca si comoara ar fi pierduta.
— Ar fi pacat – interveni Marian – sunt însa de parere sa amânam discutia asupra acestui subiect pentru atunci când vom fi la fata locului în Australia.
— În Australia? întreba Hoddge uimit si râzând.
— Ce vrei sa cauti acolo? Îti spuneam doar ca insulele alea sunt aici...
— Da, lasa ca stiu eu, îl întrerupse Marian, aspru.
— Dar acum trebuie sa pornim în jos spre Australia. Despre asta va voi vorbi când vom fi pe yacht. Pentru moment e mai nimerit sa facem cinstea cuvenita gustoaselor mâncari ce ne asteapta.

Fara motiv temeinic de sigur ca Marian nu vorbise asa cum vorbise, de aceea facui semn cu piciorul pe sub masa lui Hoddge, îndemnându-l sa taca si dusei degetul la buze când el ma privi cam chiorâs.
— Asa, care va sa zica – spuse el. Atunci e alta chestie.
Îsi roti apoi privirea prin sala, caci îsi dadu seama îndata ca Marian zarise vreo iscoada. Dar mesele vecine erau ocupate de persoane care faceau impresia a fi cât se poate de onorabile.

IV.
ÎNTÂMPLARI INTERESANTE.

CÂND FURAM PE PUNTEA YACHTULUI, Hagerstony ne pofti în cabina si întreba de-a dreptul pe prietenul meu:
— Draga domnule Farrow, ce vroiai sa spui mai adineauri cu Australia? Si de ce ne-ai împiedecat sa vorbim despre comoara?
— Pentru ca la masa de alaturi stateau doi domni care pareau sa asculte cu mare interes convorbirea noastra. E drept, ca numai din momentul când au auzit cuvântul „comoara”. De sigur ca i-ai observat si d-ta pe cei doi, unul oaches si celalalt înalt si blond?
— Fireste – râse lordul – pareau sa fie un spaniol si unul de la nord, poate un norvegian. Dar eu sunt cunoscator de oameni si cred ca erau doi diplomati.
— De aceeasi parere sunt si eu – mormai Hoddge – aia doi nu-mi faceau impresia ca s-ar interesa de comoara. Sunt si eu

om prevazator si înainte de a rosti o vorba ma uit întotdeauna în jurul meu.
Tinerii Roule si eu îi daduram de-asemenea dreptate, caci vecinii nostri de masa facusera o impresie cât se poate de buna. Dar Marian ramase la impresia lui.
— Am vazut lamurit ca-si sopteau ceva când Hoddge pomenise de comoara. Atunci si-au încordat auzul spre noi, dându-si aerul ca nu-i preocupa decât mâncarea din fata lor. Afara de asta, am surprins o privire de întelegere între ei, ca si cum ar fi pus în taina un plan.
— Oh, draga Farrow, ai început sa vezi stafii, râse lordul. Daca au auzit într-adevar ceva despre comoara, ce vrei sa faca cu asta.
— N-ar fi putut începe nimic, daca Hoddge n-ar fi pomenit de insula cu stânca ciudata. Atunci blondul tresari si arunca o privire zâmbitoare tovarasului sau. În aceeasi clipa am dobândit convingerea ca el cunoaste insula aceasta.
Lordul iesi din cabina si dupa zece minute masina „Lady-ei Jane" începu sa duduie, iar yachtul parasi încet portul.
Dar nu înconjurasem înca insula mare din fata portului când yachtul stopa. Alergai repede pe punte când vazura o barca cu motor a politiei engleze care se aseza de-a lungul. Un ofiter cu patru oameni urca la bord.
— Îmi pare foarte rau, mylord, saluta el solemn si încurcat – ca trebuie sa va supun vasul dumneavoastra unei perchezitii amanuntite. Ni s-a adus la

cunostinta ca vreti sa scoateti afara din tara pe furis o comoara gasita.
Hagerstony ramase înmarmurit câteva clipe, apoi începu sa înjure, de parca n-ar fi fost lord, ci surugiu, se scuza fata de doamna Viollete si se întoarce catre ofiter:
— Draga locotenente Brough, ma cunosti doar. De asemenea ma cunosc si cu superiorii dumitale. Crezi serios ce spui?
Tânarul ofiter rosi, iar apoi raspunse destul de aspru:
— Mylord, în asemenea chestiuni noi nu glumim. Iata porunca scrisa pentru perchezitionarea yachtului dumneavoastra!
Hagerstony clatina mirat capul dupa ce citi documentul.
— Într-adevar, mormai el, nu ma pot împotrivi. Poftim, domnule locotenent, faceti-va datoria! Va atrag atentiune, însa, pe cuvântul meu de onoare, ca nu e adevarata chestiunea!

— Cred, mylord, raspunse locotenentul, dar trebuie sa-mi fac datoria.
Si astfel furam nevoiti sa ramânem pe loc trei ceasuri încheiate în care politistii cercetara cu atentiune sala si cabinele. Stateam furiosi pe punte, când trecu prin fata noastra un yacht de mahon. Atunci lordul scoase o exclamatie de uimire si furie si racni:
— Drace, ai avut dreptate, Farrow! Uite colo pe puntea de comanda doi insi care au ascultat discutia noastra. A, uite ca fac chiar semne spre noi.

— Si desigur ca ei ne-au denuntat autoritatilor, zise Marian. Acum au suficient avans sa ne sterpeleasca de sub nas comoara.
Nu folosi la nimic faptul ca lordul alearga în încaperile din fund ale yachtului si-l ruga pe locotenent sa ispraveasca mai repede. Ordinul era ordin, asa ca trebui sa mai asteptam scrâsnind din dinti înca doua ceasuri dupa ce yachtul celalalt trecuse pe dinaintea noastra. În cele din urma ofiterul se desparti de noi cerându-si mii de scuze si porniram cu toata viteza spre sud-vest, unde se afla grupul de insule Torres.
Cei o suta cincizeci de kilometri, yachtul nostru îi strabatu în vreo patru ceasuri. Se facuse noapte când capitanul Thackeray ne vesti ca ajunseseram la destinatie.
Lordul porunci sa ramânem pe aproape pâna dimineata si dupa ce luaram cina ne culcaram. Dormiram însa foarte putin si abia rasari soarele ca ne si aflam iarasi adunati pe punte.
În departare se ivira puncte – insulele grupului cautat, dupa cum ne încredinta Thackeray si chiar Hoddge. Începuram sa le cercetam sistematic, la rând.
Dar de fiecare data râmaseram dezamagiti, caci insulele care se iveau înaintea noastra erau, ce-i drept, acoperite cu vegetatie, dar nu se vedea nici o urma de stânci. Ne pierduram astfel vremea pâna la amiaza si Hagerstony avu de furca ca sa ne adune pe toti la masa în cabina de locuit. Deodata capitanul se ivi în usa.

— Ce s-a întâmplat, draga Thackeray? întreba lordul.
— În fata noastra e yachtul de mahon, raporta batrânul lup de mare.
Alergaram pe punte. Prin telescopul minunat pe care-l avea lordul pe bord, puturam recunoaste lamurit yachtul potrivnicilor nostri. Acum Marian lua el conducerea.
— Mylord – striga el energic – lasa yachtul sa se abata din drum pâna când cei doi din fata noastra nu ne-or mai putea recunoaste cu ochiul liber nici macar ca un punct. Nadajduiesc ca n-au ocheane atât de puternice ca noi. Daca îi vom urmari acum, poate ca ne-or aduce la insula pe care o cautam.
— Minunat, draga Farrow! exclama lordul si dadu imediat comenzile trebuincioase.
Imediat „Lady Jane" îsi micsora viteza si peste putin timp, nici noi nu mai puteam vedea yachtul celalalt prin telescop decât ca un punct foarte mic. Calatoria tinu pâna seara, apoi se ivi din nou Thackeray si întreba:
— Am iesit din grupul Insulelor Torres. Sa continuam cu urmarirea yachtului strain?
— Da.
— Raspunse Marian, fara sa-l întrebe pe lord – numai astfel vom putea gasi insula cautata.
Pâna atunci trecusem cu vederea sa-l punem în cunostinta pe capitan cu planul nostru – ceea ce facu acum Hagerstony si spre nespusa noastra uimire, Thackeray zise linistit:

— Cunosc insula aceasta. E drept ca o eruptie vulcanica i-a cam schimbat înfatisarea acum vreo zece ani, dar eu însumi am mai vazut – întâmplator, de altfel – stâncile acelea ciudate. Daca cotim acum spre nord, dam de-a dreptul la insula.
Ne uitaram unul la altul, apoi lordul hotarî:
— Ne îndreptam imediat spre insula.
— Da – interveni Marian – de mult banuiam eu ca yachtul ala afurisit vrea sa ne rataceasca. Si deoarece nimeni în Mergui nu stia despre o insula cu stânci atât de ciudate, sunt si eu încredintat ca domnul capitan al nostru cunoaste locul cu pricina. Asa dar, înainte spre nord!
Yachtul facu un viraj si lua directia noua. Dupa un timp se ivi în departare la orizont un punctulet si Thackeray exclama multumit:
— Asta e insula. E drept ca vom gasi cu greu un loc de ancorare, caci toate coastele sunt scobite; va trebui sa mergem cu barcile la mal.
— Asta nu face nimic – raspunse lordul – pentru mine principalul lucru e sa fie acolo palmieri, verde primejdios si monstri.
— Îmi pare rau, dar cu astea nu va pot servi – râse capitanul – caci nu m-am ocupat cu insula aia atât de aproape. Acum cred ca trebuie sa ancoram, caci peste o jumatate de ceas se înnopteaza.
— Asa e – zise lordul – sa mergem mai departe, pâna vom avea insula la câteva sute de metri înaintea noastra.

Luasem ocheanul lordului si privii insula îndepartata. Nu descoperii nimic deosebit, asa ca lasai ocheanul jos si începui sa privesc orizontul de jur-împrejur. Când ma uitai îndarat, însa, tresarii speriat, caci zarii atunci prin ochean... yachtul cafeniu, care ne urmarea acum.
La strigatul meu de alarma, tovarasii dadura fuga si cu totii priviram spre misteriosul urmaritor. Si în vreme ce discutam cu aprindere, capitanul Thackeray stopa vasul si ancora se lovi de fund. Ne aflam numai la doua sute de metri departare de insula pe care s-ar fi aflând comoara. Si când priviram înapoi la yachtul cafeniu, întunerecul se lasa brusc.
Noaptea se scurse în liniste. Când rasari soarele ne aflam cu totii sprijiniti de parapet si priveam spre insula apropiata. Nu se vedea nimic suspect si lordul dadu porunca sa mergem mai aproape cu yachtul. Dar capitanul se împotrivi:
— Sunt stânci ascunse pe aici, mylord, care ar putea îi primejdioase pentru „Lady Jane" a noastra.
Mal bine ar fi daca v-ati folosi de barca cea mare?
— Bine – raspunse Hagerstony, dupa câteva timp de chibzuiala – vom pleca însa singuri. Motorul barcii îl pot conduce eu si nu e nevoie ca echipajul sa cunoasca planul nostru.
Pune sa se aduca în barca merinde pentru trei zile si dupa ce vom fi plecat, întoarce-te si ramâi trei zile departe de

insula. Daca în rastimpul acesta nu ne înapoiem, vino iarasi încoace si cauta-ne!
Lordul curma împotrivirea capitanului printr-un gest energic si dupa o jumatate de ceas, plecaram cu barca mare spre insula, în vreme ce yachtul întoarse.
— Sunt curios sa vad ce-om întâmpina – zise lordul când ajunseram la plaja.
Sari cel dintâi pe uscat si imediat exclama uimit:
— Heavens, aici sunt urme proaspete de tot. Tare ma tem ca yachtul strain a sosit înaintea noastra. Hm… e mai bine sa ne pregatim pistoalele Dar n-ar fi mai nimerit ca tânara doamna sa ramâna în barca?
Doamna Violette se împotrivi însa din rasputeri si scoase imediat din buzunarul rochiei un revolver mititel.
— Bravo! exclama lordul.
— Coboara!
Priviram dunga adânca pe care o lasase de curând în nisipul alb o barca straina. Mai erau apoi trei urme de picioare.
— Doua înguste care tradau o încaltaminte eleganta si una lata, grosolana.
— Astia par sa fi fost cei doi indivizi, cu un marinar – îsi dadu cu parerea Marian. Barca am trimis-o îndarat si yachtul lor se afla probabil pe cealalta parte a insulei. Deci: cum spunea lordul: pistoalele pregatite si cea mai mare atentie!
Plaja era lata de vreo doua sute de metri, apoi începea maracinis încâlcit si îndaratul acestuia se înalta o padure de palmieri uriasi.

Când ajunseram în fata peretelui verde de plante, Marian, care mergea înainte, ne sfatui sa fim cu mare bagare de seama. Urinaram încetisor întipariturile lamurite ale celor trei oameni, care duceau spre o poteca îngusta ce se pierdea în desis. Sa fi fost croita de vreo fiara? Sau era „monstrul" de care vorbise bunicul Violettei în aiurelile sale?
Atunci Pongo, care mergea în urma lui Marian, ridica o creanga taiata de curând si ne-o arata. Ne opriram ca sa ne sfatuim. Lordul starui însa cu tot dinadinsul sa mergem mai departe si pe buna dreptate zicea ca aveam împotriva noastra numai trei barbati, cu care am putea sfârsi repede. Porniram deci înainte, dar schimbaram ordinea de mers, asa fel ca tânara Violette pasea acum îndaratul lui Marian si Hagerstony, care veneau în fruntea alaiului si eu, dupa ea. În spatele meu mergeau Roule si Hoddge, iar Pongo încheia mica trupa, înaintasii nostri – daca ma pot exprima astfel facusera treaba buna, caci poteca era croita printr-un desis salbatic si foarte întortocheata.
Ne aflam cam prin mijlocul insulei, când daduram peste un morman de darâmaturi de stânci mari. Recunosteam lamurit ca o forta uriasa aruncase unele peste altele masele acestea.
Eram la fata locului, deci si acum se punea chestia sa gasim blocul negru pe latura de sud a insulei, de unde trebuia sa mergem doua sute de pasi spre soare, adica spre rasarit.

Încetisor, cu ochii si urechile în toate partile, ocoliram câmpul stâncos. Cu sparturile si colinele sale numeroase oferea ascunzatori minunate pentru trei insi, pe care îi stiam ca se afla înaintea noastra.
Marian se opri deodata si când ne strânseram în jurul lui arata spre pamânt. Stânca era aici acoperita cu pamânt jilav prin care serpuia un pârâu îngust, mai mult un izvor, caci nu era mai lat de o palma. Dar de jur-împrejur pamântul era umed si negru si O multime de urme erau întiparite în el si urmele acestea, erau... de labe de tigru, de diferite marimi.
Ne priviram cam încurcati, caci judecând dupa urmele acestea trebuia sa se atie multe fiare între stâncile acelea încâlcite.
Prin mijlocul acestor urme duceau întipariturile picioarelor celor trei barbati. Ei nu se oprisera ceea ce ne facea sa presupunem ca nu stiau ce primejdie ne pândea pe aproape.
Trecuram pârâiasul si ajunseram curând iar pe stânca golasa. Tufele deveneau din ce în ce mai dese, erau presarate câte una si pe partea stânga a potecii stâncoase, în vreme ce blocurile de piatra erau tot mai mici si mai rare. Se sfârsea deci cu stâncile si în tinutul acesta trebuia sa se afle comoara. Noi debarcaseram pe partea de nord a insulei, pentru ca jos, pe partea de sud, barca ni s-ar fi sfarâmat de stând.
Potecuta cotea acum brusc spre stânga, în jurul unei stânci înalte si negre, iar noi ne încetiniram pasii. Insula se lasa aci în

jos spre mare. Tufe joase acopereau povârnisul lung din care îsi înaltau crestele câtiva palmieri înalti. Si la stânga noastra, dinspre rasarit, se ridica un palmier mai frumos si mai mare decât toti ceilalti. Acesta trebuia sa fie copacul cu pricina, caci ne aflam lânga „blocul negru" despre care vorbise bunicul Violettei si departarea palmierului – doua sute de pasi spre soare rasare – corespundea întocmai. Dar unde erau potrivnicii nostri?
În vreme ce stateam înca nehotarâti, se ivi ceva care puse capat repede nehotarârii noastre.

V.
MONSTRUL.

LA CEL MULT O SUTA DE METRI de noi rasuna un tipat înfiorator, care înceta însa repede într-un horcait. Era tipatul de moarte al unul om. Sa-si fi luat oare monstrul cea dintâi prada?
Dar chiar daca acolo, în fata noastra, erau dusmanii nostri, erau si ei oameni si trebuia sa le venim în ajutor. Porniram repede, strabaturam poteca îngusta de-a lungul stâncilor si gasiram îndata o cararuie printre tufe, care ducea spre rasarit.
Frunze si crengi rupte ne dovedira din nou ca strainii se folosisera de poteca asta. Porniram în goana devale, însufletiti numai de dorinta de a veni în ajutor celor primejduiti. Marian si Hagerstony erau cu mult înainte, caci doamna Violetta nu

putea sa alerge prea repede sub caldura înabusitoare ce domnea printre tufe.
Si singura nu trebuia s-o lasam. Dar deodata, dupa ce trecuram de un cot mic al poteci, pe care Marian si lordul si disparusera, îi vazuram – vreo treizeci de metri înaintea noastra – oprindu-se din fuga si scotând revolverele.
— Sus mâinile! strigara el în acelasi timp, dar lasara repede bratele în jos si se uitara necajiti unul la altul. Îi ajunseram repede si lordul zise:
Cei doi straini eleganti au disparut tocmai în partea cealalta a luminisului, printre tufe. Se grabeau grozav si nu s-au sinchisit de strigatul nostru. Acum sa stii ca au sa se ascunda acolo si sa ne ciuruiasca de gloante când ne vom apropia.
— Nu prea cred, caci groaza le-a luat mintile! raspunse Marian. Al treilea lipsea si cred ca a avut un sfârsit grozav în luminisul acesta din fata noastra. De dânsii n-avem ce ne teme, dar trebuie sa ne ferim de o primejdie necunoscuta.
Iesiram încetinel de pe poteca si ne opriram la marginea luminisului. Cu pistoalele în mâna cercetaram în jurul nostru si deodata îl auziram pe Marian spunând:
— Nu se poate sa fi fost un tigru. Iarba din luminis e neatinsa, pe câta vreme urma oamenilor se vede lamurit ca o dunga întunecata. S-o urmam cu bagare de seama!
— Aici, cei doi indivizi eleganti au cotit brusc si au facut un semicerc larg, zise el dupa câtva timp de mers, se vede lamurit

ca au fost numai doi, caci urma e cu mult mai îngusta si nu atât de adânca. Asa dar, celui de-al treilea nenorocirea trebuie sa i se fi întâmplat cu putin înaintea mea.
— Mariane, verdele primejdios, exclamai eu luminat. E în fata ta.
La câtiva pasi înaintea prietenului meu, iarba capatase o culoare de un verde ciudat Era o pata rotunda cu un diametru de vreo zece metri. La chemarea mea tovarasii dadura buzna si deodata Pongo striga:
— Massers sta pe loc, Pongo arata!
Ridica o piatra grea si o arunca pe pata cea verde. Cu un zgomot neobisnuit se deschise capacul verde si o masa neagra înghiti piatra. Apoi acoperitoarea amagitoare se aseza iar peste locul unde disparuse piatra.
Ma priviram îngroziti. Asta era într-adevar o capcana draceasca, pe care natura o asezase aici. Ne puteam închipui groaza de care fusesera cuprinsi cei doi potrivnici ai nostri când tovarasul lor, care mergea înainte, fu înghitit deodata de mormântul acesta înfiorator.
— Sa fugim din luminis, propuse Marian. Pe nenorocitul acela sa-l ierte Dumnezeu, desi venise pe insula cu gânduri rele.
Tacuti, ocoliram covorul primejdios si gasiram de cealalta parte a luminisului poteca pe care gonisera cei doi fugari. O strabaturam repede si dupa vreo suta de metri numai daduram iar de un luminis mic, pe a carui margine, la stânga, se înalta palmierul cautat. La radacina lui se afla asadar îngropata comoara.

Priviram cu încordare într-acolo, dar nici unul nu facu un pas spre palmier.
Strabaturam si luminisul acesta si când regasiram poteca la capatul celalalt si o urmaram timp de câteva minute, auziram la vreo suta de metri înaintea noastra doua racnete de spaima.
Porniram în goana si dupa ce trecuram de un tufis mare, ne gasiram lânga un golf lung si îngust, care se întindea dinspre coasta de rasarit cel putin cinci sute de metri în insula.
În aceeasi clipa îmi zisei ca acest golf era „scobitura", de care vorbise bunicul doamnei Violette. Aici salasluia probabil „monstrul". Aproape de apa, cuprins între pereti înalti de patru metri, serpuia o poteca îngusta.
La jumatatea drumului spre mare zariram pe cei doi potrivnici eleganti, care alergau nebuneste, ne apropiam din ce în ce de locul unde cei doi oameni scosesera tipete de spaima. Ma uitai într-o crapaturii adânca a stâncii, dar nu putui zari nimic si-mi întorsei privirea pe doamna Roule, care mergea înaintea mea, pe urma la apa golfului si ma mirai cât de verde era.
— Totusi, atât de stravezie încât puteam vedea pâna în fundul ei.
Zarii un bloc urias de stânca neagra lânga tarm, înfipt în apa. Marian trecu înainte, de asemeni si Hagerstony. Când însa doamna Violette fu la aceeasi înaltime cu blocul acesta de stânca, observa deodata ca culoarea lui deveni mai luminoasa, pâna capata o lucire rosie-galbuie.

Pongo, care se vede ca zarise si el aceasta minune a naturii, scoase deodata un strigat de prevenire si în clipa urmatoare, auzi îndaratul meu respiratia lui gâfâitoare. Apoi ma simtii împins în laturi si uriasul trecu ca o sageata prin fata mea.
Tocmai când ma pregateam sa-l întreb ce se întâmplase, vorba îmi muri pe buze, caci de pe blocul de stânca rosiatica se desprinse deodata un sarpe de vreo sapte metri lungime care, începând de la gâtul gros ca un brat de om, se îngrosa tot mai mult. Si monstrul acesta grozav se încolacea în jurul picioarelor tinerei femei.
Violette Roule scoase un tipat înfiorator si se prabusi la pamânt. Monstrul marin ameninta s-o traga în adâncime.
— Dar Pongo veghea si cu o lovitura de cutit spinteca trupul rosiatic al reptilei.
Un suvoi de sânge tâsni din corpul spintecat si dihania se descolaci de pe picioarele tinerei femei. Lordul Hagerstony, care se întorsese repede, auzise tipatul, sari înapoi si smulse pe nenorocita din apropierea capului retezat al sarpelui, care se abatea în spasmuri pe poteca.
— Massers fuge, repede, repede! se auzi atunci glasul lui Pongo.
Abia sfârsi vorba ca alti doi serpi iesira din blocul de stânca. Unul din ei înhata picioarele lui Pongo, iar celalalt plutea amenintator deasupra capului sau.
Cu o lovitura de cutit uriasul spinteca trupul târâtoarei acesteia, apoi facu acelasi lucru cu cea de la picioare.

În aceeasi clipa detunara gloante din pistolul lui Marian si le vazui biciuind apa drept spre blocul de stânca. Prietenul meu striga:
— Robert, trage asupra lui, repede, poate ca fuge.
Nu stiam pe cine crede Marian, dar descarcai repede arma spre misteriosul bloc de stânca, a carui culoare devenise deodata de un rosu aprins si care porni spre adâncul apei. Un manuchi de serpi uriasi se luara dupa el si abia acum recunoscui ca fusese un polip cât toate zilele, din ale carui opt tentacule Pongo taiase trei.
Acesta era asa dar „monstrul" despre care pomenise bunicul Violettei. Rasuflaram usurati când îl vazuram disparând la fund.
Trebuia sa ne ocupam iar de potrivnicii nostri. Marian îi zari din nou cel dintâi.
— Stau pe tarmul marii – zise el – si mi se pare ca ne privesc prin ochean.
Lordul duse imediat la ochi minunatul sau binoclu si bombani:
— Fireste, au observat lupta lui Pongo. Uite, acum se fac nevazuti le stânga, în spre nord, numai de n-ar lua barca noa…
Nu-si sfârsi fraza, caci Marian o lua repede la picior si striga:
— Dati-i drumul, trebuie sa ne grabim. N-am pofta sa petrec trei zile pe insula asta care misuna de tigri, dupa cât se pare. Poate îi mai împiedecam sa ne fure barca. Robert, ramâi tu cu doamna Roule, suntem destui noi sa le venim de hac.

Si însotit de lord si Pongo porni în fuga, iar eu cu Hoddge si Gaston Roule ramaseram lânga sotia acestuia.
Când ajunseram la mare zariram pe cei trei tovarasi ai nostri ca niste puncte în departare. Cât despre cei doi fugari, nici urma. În curând disparura pe dupa coltul coastei de nord si Marian, Hagerstony si Pongo.
Îndata dupa asta auziram slab pocnetul câtorva împuscaturi si când dupa câtva timp ajunseram si noi la coaste de nord, vazuram în largul marii plutind un punct mic, care se îndeparta repede.
Lordul ne iesi în întâmpinare.
— Au scapat – zise el – acum trebuie sa ramânem pe insula pâna va veni sa ne ia Thackeray. Sa speram ca ne vom împaca cu tigrii.
Marian si Pongo se apropiara si ei acum.
— Ceea ce a fost mai primejdios a trecut, zise prietenul meu. Plin de curaj, iar de tigrii nu trebuie sa ne mai temem daca ne vom petrece noaptea în copaci. Hai sa mergem îndarat, putem porni fara frica de-a lungul golfului, apoi vom cauta comoara.
Se puse iar în fruntea convoiului, în vreme ce Pongo îl încheia.
Ajunseram osteniti în luminisul cel mic si merseram spre palmierul la radacina caruia presupuneam c-ar fi îngropata comoara.
— Asa! facu lordul. Acum sa ne punem pe sapat, poate gasim lada ascunsa de bunicul d-tale, doamna Violette.
Si în vreme ce Pongo începu sa taie crengi spre a face colibe pentru noapte,

noi ne îndeletniceam cu sapatul.
Hoddge si Roule aveau cu ei niste sape mici pe care lordul le cumparase în Mergui. Începuram sa scormonim sistematic pamântul în jurul copacului urias, facând cu schimbul.
Abia dupa doua ceasuri lua si Pongo parte la munca asta. Pâna atunci construise colibe de frunzis pe trei palmieri alaturati, unde ne puteam adaposti cât se poate de bine.
Si când el începu sa sape cu putere pamântul, auziram deodata un sunet înabusit; fierul sapei lui se izbise de ceva tare. Dupa câteva minute, iesi la iveala o lada mare din lemn înnegrit de vreme si care rezistase umezelii pamântului.
Într-o tacere solemna duseram lada în mijlocul luminisului. Lordul îsi scoase casca tropicala si dupa ce îsi drese glasul, începu:
— Tovarasi, am izbutit. Ma bucur din inima ca simpatica doamna si-a atins telul vietii. Cât e de minunata mostenirea unui mort, în care nimeni nu vroia sa creada! Sa înaltam o scurta rugaciune pentru sufletul raposatului, înainte de-a deschide comoara. Pentru mine asta e o clipa sfânta.
Miscat de cuvintele pline de seriozitate ale viteazului lord, ne scoaseram si noi castile si plecaram capetele. Dar gândurile noastre pioase fura întrerupte în chip cu totul nepotrivit:
— Sus mâinile!
Strigatul acesta rasuni deodata din câteva gâtlejuri si când ne întoarseram cu iuteala fulgerului, zariram tevile a opt

pistoale, în mâinile a tot atâtia marinari, iar în mijlocul acestora stateau zâmbind… cei doi domni eleganti, cari, cu câteva ceasuri înainte fugisera îngroziti din fata polipului urias.
Cel mai înalt se înclina si zâmbind în batjocura, zise:
— Constat cu placere ca v-ati conformat imediat somatiei noastre. Mie si prietenului meu ne este foarte penibil sa ne folosim de masuri violente. Din discutia d-voastra de la restaurant am aflat de comoara aceasta, care se afla probabil în lada de fata si am hotarât îndata s-o „salvam" pentru noi. Ceea ce ne-a si reusit. Ne vom îngadui, deci, sa luam lada cu noi. Presupunem ca yachtul d-voastra va veni în scurt timp sa va ia, asa ca va putem lega fara grija de copacii de aici. Va rog, apropiati-va unul câte unul. Repede!
Cuvântul acesta din urma fusese rostit cu ton atât de aspru si poruncitor încât Hoddge, caruia i se facuse semn cel dintâi, pasi imediat spre grupul dusmanilor nostri. Fu legat la repezeala.
— Ascultati – striga Hagerstony plin de mânie – yachtul meu vine abia peste trei zile. Cred ca nu aveti de gând sa ne lasati atâta timp atârnati de copaci. Chiar daca sunteti banditi, nu-mi pot închipui sa fiti si ucigasi.
Cel mei înalt se înclina, zâmbind.
— Va multumesc pentru parerea buna ce o aveti. Va vom lega deci în asa fel încât sa va, puteti elibera peste câteva ceasuri.
— Se pare ca nu stii ca grupul de stânci din mijlocul insulei misuna de tigrii,

striga Hagerstony, furios.
— Decât pâna se întuneca nu vom izbuti sa ne eliberam, suntem pierduti.
— Tigri? Nu, de asta n-am auzit înca. Daca totul e asa cum spuneti va trebui sa va grabiti cu eliberarea si cred ca veti considera ca o mare favoare daca va vom lasa armele. Asa dar. Va rog, domnilor, poftiti mai repede, n-avem mult timp de pierdut.
Nu ne puteam împotrivi acestei invitatii amabile, însotita de tevile a opt revolvere si dupa câteva minute eram cu totii legati de niste trunchiuri groase.
De Pongo se îngrijira mai mult decât de ceilalti. Marinarii luara apoi în primire lada cu comoara. Când disparura pe dupa tufe, mai-marele bandei se înclina politicos si zise:
— Nadajduiesc ca veti izbuti sa va eliberati cât mai curând. Ar fi pacat, zau, daca tigrii v-ar face vreun râu. Ramâneti cu bine!»

58
INSULA TIGRILOR

I.
LANTUL AVENTURILOR.

«— CA CEI DINTÂI CRESTINI! zise Marian în soapta si îsi plimbi privirea în jurul luminisului.
Si avea dreptate, caci eram legati, ca si martirii crestinismului, de trunchiurile palmierilor puternici, la mica distanta unul de altul.

— Impresia asta mi-o face si mie, scrâsni, în vreme ce smucea din toate puterile, fara sa-si poata slabi însa legaturile.
— Massers sta linistit! se auzi deodata glasul lui Pongo, pe care dusmanii nostri îl legasera de palmierul urias, între radacinile caruia fusese pitita lada cu comoara.
Uriasul îsi încorda auzul, apoi sopti:
— Vine barbati!
Ramaseram tacuti si ascultaram cu atentie, în cele din urma auziram aproape de tot trosnetul unei crengi.
Deodata, barbatul elegant care ne parasise cu putin înainte se ivi în fata noastra si zise:
— M-am întors, domnilor, pentru ca m-am temut ca marinarii nostri l-au legat totusi prea strâns pe lord. Si n-as dori ca tigrii, de care ne-ati pomenit, sa va faca ceva. De aceea am hotarât sa-i iau cu mine pe lord la coasta – fireste ca armele lui vor ramâne aici – si dupa ce vom fi plecat noi, el va putea veni înapoi ca sa va dezlege. Fred, Jack, taiati legaturile lordului!
Doi marinari vânjosi pasira în luminis, luari armele lordului, pe care le pusera de o parte, apoi îi taiara funiile. Hagerstony se supuse apoi invitatiei sefului bandei si porni înainte cu cei doi marinari. Când ei se facura nevazuti, individul elegant se întoarse spre tânara femeie si zise politicos:
— Mi-e foarte neplacut, stimata doamna, ca ceea ce am confiscat noi e comoara bunicului d-voastra. Daca vom izbuti s-o transformam în bani, va vom trimite si

dumneavoastra o parte. Vreti sa-mi dati adresa?
Doamna Violette nu raspunse, lucru ce ne bucura. Banditul astepta câteva minute, se facu ca racul, apoi dadu din umeri si urma:
— Cum doritii, am vrut sa fiu binevoitor, dar acum cred ca e mai bine asa. Ramâneti sanatosii!
Dupa ce disparu. Marian zise:
— Foarte bine ati facut, doamna. Nu trebuie sa primiti daruri de la omul acesta. Lasa ca îi luam noi îndarat comoara!
Privii fara voie spre Pongo si vazui ca smucea din toate puterile, dar cu metoda de funiile cu care era legat. La stânga mea era legat Marian, care facea si el eforturi sa se libereze.
Încercai si eu imediat sa-mi slabesc legaturile, dar ma vazui silit sa renunt, caci frânghiile îmi taiau carnea.
Minutele pareau nesfârsite. Eram ca paralizat si priveam tinta la Pongo, care îsi sucea mereu trupul, încercând sa se libereze.
Întunericul se lasa brusc, ca la Tropice si Hagerstony nu se înapoiase înca. Îmi întinsei trupul si privii încordat în bezna. Nu vazui decât ochii luminosi ai cicadelor care se înaltau din iarba – dar urechea îmi fu izbita deodata de niste sunete, care ar fi facut sa bata mai tare pâna si inima celui mai curajos vânator: mârâitul câtorva tigri, care paraseau acum culcusurile, ca sa porneasca dupa prada.
Erau înca departe si ar fi putut trece ceasuri întregi pâna sa ajunga în luminis;

stiam însa ca lordul trebuia sa treaca prin apropierea lor. Daca ar fi venit pe poteca scurta dea curmezisul insulei, în loc sa alerge pe plaja, ceea ce i-ar fi luat mai mult cu o jumatate de ceas de drum.
— Luna va rasari în curând, zise Marian si atunci lordul va putea alerga mai repede. Nadajduiesc ca a si trecut de locul primejdios. Mai cred ca în cel mult o jumatate de ceas va fi aici, astfel ca vom mai avea timp sa ne punem la adapost în palmieri.
— Crezi cu adevarat ca tigrii vor veni încoace? întreba, cu teama, doamna Roule.
— Se prea poate. Dar nu ne vor putea face nimic când vom fi în corturile de frunzis pe care ni le-a construit Pongo în palmieri si uite ca avem si lumina.
Luna îsi trimise razele-i palide deasupra luminisului, asa ca acum puteam vedea fiecare firicel de iarba. Numai Pongo nu se zarea în umbra palmierului, dar îl auzii mormaind si-l întrebai:
— Ei, Pongo, cum stai?
— Pongo liber îndata – sopti el – dar tigrii vine si ei îndata. Oh! Si lord aici, bine, repede face liber.
Hagerstony se ivise ca din pamânt si alerga spre prietenul nostru negru.
— Cred ca ma urmareste unul, exclama el gâfâind. Repede, Pongo, ajuta-ma sa-i dezleg pe tovarasi!
— Pongo omoara întâi tigru, raspunse uriasul, cu un calm desavârsit. Pongo aude el, lord taie repede legaturi. Oh, aici!

Pongo iesise din umbra palmierului si când se ivi în luminis un tigru puternic, alerga spre el. Bratul înarmat cu sulita se ridica fulgerator – dar era prea târziu, caci fiara sarise asupra bunului nostru prieten. Doamna Roule scoase un tipat de groaza, Hoddge înjura, iar eu închisei ochii o clipa, caci nu vroiam sa vad privelistea aceea înfioratoare.

— Ah. Pistolul meu! îl auzii pe lord strigând si deschisei repede ochii, nadajduind sa-l vad pe Hagerstony doborând fiara cu un glont bine tintit.

Vazui însa cu uimire ca Pongo îsi ajutase singur.

Se apleca cu iuteala fulgerului si înfipsese sulita cu vârful în pamânt, aplecata, în asa fel ca taisul lat si ascutit se înalta deasupra capului sau, iar rând tigrul se lovi de fier, el se arunca îndarat.

Vârful lat al sulitei se înfipse adânc în trupul animalului, care, în clipa urmatoare, începu sa se zvârcoleasca în pamânt în spasmurile mortii.

Izbucniram în urale de admiratie, dar uriasul negru racni deodata la lord:

— Pe copac, repede, tigru vine!

Înhata pe micul Hagerstony si disparu cu el în umbra palmierului. În clipa urmatoare se repezi în luminis un al doilea trup urias – tigroaica!

Tigrul rapus îsi întinse labele, horcai înabusit, se mai zvârcoli de câteva ori si ramase nemiscat. Tigroaica se apropia de cadavru, îl scutura, îl linse cu dragoste si izbucni deodata într-un racnet sfâsietor. Îsi înalta apoi trupul deasupra aceluia al tovarasului ei si îsi îndrepta ochii arzatori

asupra tinerei femei care se afla mai aproape de ea.
Doamna Violette scoase un tipat ascutit si îsi pierdu cunostinta. Atârna lesinata de funiile ei, în vreme ce tigroaica îsi facea vânt sa sara…
Atunci, însa, detunara doua împuscaturi dinspre palmierul îndaratul caruia disparusera lordul si Pongo.
Gloantele nu-si gresira tinta. Trupul fiarei se prabusi la pamânt si dupa câteva zvârcoliri se întinse pentru deapururea.
Imediat, Pongo aluneca în jos de-a lungul trunchiului si alerga prin luminis spre Marian, caruia îi taia legaturile. Prietenul meu scoase repede cutitul si ma libera pe mine, în vreme ce Pongo facea acelasi lucru cu doamna Roule, pe care o ridica apoi pe brate. Noi liberaram pe Hoddge si Roule, în care timp Pongo si disparea cu povara lui pe cel mai apropiat palmier. Roule îl urma, iar Hoddge se catara pe copacul în care se afla lordul.
Când ajunseram la cele doua colibe de frunzis dintr-al treilea palmier, gasiram pe Pongo jos lânga trunchi si veni la noi sus. Socotise ca se cuvine sa lase singura pe tânara pereche.
— Cum îi merge sotiei d-tale? striga lordul spre tânarul francez.
— Multumesc bine, tocmai s-a trezit. A început sa se linisteasca.
— Asta ma bucura, raspunse Hagerstony.
Pongo lucrase cu atâta maiestrie colibele, încât ne puteam întinde în voie si frunzisul care servea de asternut era

destul de moale. Cu toata agitatia prin care trecusem, adormii îndata si dupa cum îmi spusera tovarasii a doua zi, le mersese si lor la fel.
Renuntaram la ceaiul de dimineata, deoarece lordul ne spuse ca dusmanii nostri lasasera merinde pe plaja. Nu vroise sa se care cu ele în seara trecuta, caci se temea ca nu va sosi destul de devreme ca sa ne elibereze.
— Vom merge cu d-ta, mylord – zise Marian – caci doresc sa aprind pe coasta de vest un foc mare si cu ajutorul crengilor umede sai fac sa se înalte o trâmba înalta de fum. Poate ca domnul capitan Thackeray va vedea semnalul si va veni cu yachtul „Lady Jane". Atunci nu vom fi nevoiti sa asteptam trei zile ci vom putea porni îndata în urmarirea banditilor.
— Minunat! exclama lordul.
— Asa vom face.

II.
SALVAREA ÎN ULTIMA CLIPA.

DUPA CUM AM AMINTIT în povestirea trecuta pe insula cu pricina, în mijlocul unui mic luminis se afla un loc, pe care bunicul tinerei femei îl numise „verdele primejdios". De sigur ca era un fost crater de vulcan, umplut acum cu namol gros si acoperit cu o patura vegetala verde, care însela privirea. Un marinar din cei care însotisera pe dusmanii nostri disparuse în groapa aceasta grozava.
Ajunseram acum în acest luminis si ocoliram locul primejdios. Pongo era cu

mult înaintea noastra si tocmai vroia sa coteasca pe poteca îngusta – care ducea spre mijlocul insulei, prin labirintul de stânci – când se opri brusc si ridica mâna în semn de prevenire.
Ramaseram imediat pe loc, stând linistiti caci prietenul nostru negru trebuie sa fi simtit vreo primejdie. Acum sari deodata îndarat cu pasi de urias si se opri aproape de tot de stratul verde al craterului cu namol. Noi ne aflam la stânga lui si ne lipiram de tufe. Tineam pustile în mâna si asteptam încordati evenimentele.
Pongo se-ntoarse spre noi si sopti: „Tigru” – iar în clipa urmatoare trupul vargat al unui tigru urias îsi facu loc în luminis. Se opri o clipa când zari faptura mare a lui Pongo, scoase apoi un pufait furios si se repezi înainte. Stiam ca fiara ar fi putut strabate distanta dintr-o singura saritura si ridicara îndata pustile ca sa-l împiedecam sa sara a doua oara. Dar Pongo striga cu asprime:
— Massers nu împusca! Avea dreptate, caci exista primejdia ca tigrul sa se azvârle imediat asupra noastra daca nu-l nimeream de moarte de la început. Si Pongo vroia sa preîntâmpine asta, din consideratie pentru doamna Violette.
Fara voie lasaram în jos pustile, dar când fiara facu pregatiri pentru a doua saritura asupra lui Pongo. Avui simtimântul ca n-am procedat cum trebuie, caci prietenul nostru statea linistit în fata fiarei, fara sa puna mâna macar pe sulita-i grozava.

Doamna Violette striga înspaimântata, crezându-l pierdut pe credinciosul negru, iar noi ridicam din nou armele ca sa trimitem câteva gloante tigrului – dar Pongo facu atunci o saritura ca de stiuca înspre fiara si se strecura sub labele ei.
În clipa urmatoare se rasucise si statea cu sulita ridicata îndaratul animalului întarâtat. Acum vazuram de ce Pongo se asezase atât de aproape de craterul amagitor, caci atunci când tigrul sari înapoi, aluneca pe marginea terenului, scoase un raget înfiorator, ca si cum ar fi banuit primejdia grozava în care se afla, încerca cu disperare sa se tina cu labele dindarat, dar în zadar.
Capacul verde se deschise si trupul urias aluneca în namolul negru. Gura mortii se închise în loc deasupra fiarei, reluându-si înfatisarea dinainte.
Pongo se întoarse linistit si merse spre poteca de unde iesise tigrul. Noi îl urmaram în timp ce lordul nu mai contenea sa boceasca blana tigrului, pe care o pierdusem. Doamna Violette mergea cu capul plecat îndaratul sotului ei si din când în când era scuturata de un fior.
Marian, care încheia mica trupa în spatele meu, îmi sopti:
— Trebuie sa ne caram cât de repede de pe insula, caci altfel se prapadeste femeiusca noastra. Ma tem ca vom avea al dracului de furca cu tigri, caci sunt întarâtati dupa moartea tovarasilor lor.
— Sunt de parere – ma tem si eu ca vom mai da ochii cu cineva pe lânga apa, pe

malurile careia se vad urmele lor în numar atât de mare. Ei, ce a patit Pongo? Negrul se oprise si privea atent în juru-i. Ne apropiam de el cât ne îngaduia poteca îngusta.
— Massers nu aude? Animale nelinistit, vine mai aproape…
Da, acum auzeam si noi, în departare, un zgomot ciudat care se apropia repede. Erau fosnete si pârâituri, ca si cum si-ar fi facut loc trupuri multe printre tufe.
— Animale vine aici! Sopti iar Pongo foarte iritat. Fugim repede în copac!
Arata spre un arbore urias, la vreo cincisprezece metri de noi. Îsi scoase cutitul sau mare si începu sa croiasca un drum printre tufe.
Zgomotul ciudat se auzea tot mai aproape si acum se auzeau si sunete care ne facura sa ne cutremuram; pufaitul si sforaitul mai multor tigri.
— Massers repede! striga Pongo care se si apropiase de copac.
Sari repede înapoi, împinse în laturi pe Hagerstony si Hoddge, apuca pe doamna Violette cu un singur brat ca pe un copil îndarat la copac si se catara cu povara sa. Când ajunse la vreo zece metri de pamânt o aseza pe tânara femeie pe o craca groasa, apoi privi la noi în jos.
Lordul, Hoddge si Roule se si catarasera vreo câtiva metri, pe când Marian de-abia se pregatea sa înceapa urcusul. Eu stateam cu un pas mai departe, ca sa nu-l împiedic pe prietenul meu, când îl auzii pe Pongo racnind:
— Repede, Messer Bertram, repede, animale vine!

— Repede, Robert, striga si Marian care în vremea asta mai urcase vreo doi metri si privea acum pe deasupra tufelor.
Sari înainte, ma apucai cu mâinile de trunchi si începui sa urc. Atunci se auzi de jur împrejurul tufelor si umbre întunecate, mari târsnira din toate partile si începura sa dea târcoale copacului. Aproape sa ma atinga una dintre fiare; aruncând o privire în jos recunoscui un mistret cât toate zilele.
Repede urcai înca o jumatate metru, tocmai îsi faceau loc doua trupuri vargute printre tufe, iar pe lânga copac doi tigri uriasi. Aproape alaturi de ei trecura ca fulgerul câtiva mistreti.
Urcai repede mai sus si când ma crezui în siguranta ma tinui de o craca si privii iar în jos.
Pretutindeni se miscau tufele si pretutindeni vazui trupurile întunecate si cele vargate zbughind-o printre copaci. Asadar hrana principala a tigrilor erau mistretii si fara voie mi se duse gândul în bunicul tinerei femei care traise pe aici ca naufragiat o viata de om.
În cele din urma, vânatoarea salbatica se sfârsi. Abia acum lordul puse întrebarea care ne preocupa pe toti:
— As dori sa stiu din calea carei primejdii grozave au fugit tigrii si mistretii fara sa se sinchiseasca unii de altii? Oare sa vie îndaratul lor vreun monstru fabulos, de teama caruia sa piara pâna si teama sau frica? În cazul acesta ar fi poate mai bine daca ne-am retrage si noi pe coasta de sud.

— E cu neputinta ce spui d-ta – raspunse Marian. Eu nu cunosc nici un animal care sa stârneasca o astfel de panica. Numai focul ar putea stârni o astfel de panica, dar l-am fi observat noi de la o astfel de înaltime. A! Ce sa fie asta?
Un bubuit îndepartat ca de tunet se auzi dinspre apus.
— Hm... pe cât putem vedea, nu se zareste nici un nor pe cer – zise lordul.
— Poate ca e vreun vapor de razboi englez care face exercitii pe mare.
— Pentru atâta lucru n-ar fugi animalele – îsi dadu cu parerea Marian. Ia sa ne coborâm noi din copac; când vom fi jos, Vom putea chibzui în care directie sa ne îndreptam. Eu cobori cel dintâi, tovarasii venira dupa mine si la urma Pongo cu tânara femeie care tremura din tot trupul.
— Dumnezeule! exclama ea, ce nenorocire noua ne mai paste?
— Cred ca e numai o furtuna puternica – o mângâie Marian – si animalele au fugit deoarece ele presimt furtunile. Noi însa suntem la adapost în desis. A! Uite ca iar a tunat. Nu-ti pierde cumpatul, doamna, vom parasi insula curând si-ti vom reda comoara. Oho, asta a fost ceva, nu gluma.
Un bubuit puternic îi curma vorba si o rabufneala de vânt fierbinte trecu peste insula.
— Pare sa se fi dezlantuit un taifun la nord – zise Hoddge – si cred ca e mai bine sa mergem spre sud.
— Pentru numele lui Dumnezeu, nu la tigrii striga doamna Violette,

înspaimântata.
— Hm... atunci trebuie s-o luam spre nord, zise Marian, codindu-se nitel – si cred ca furtuna nu ne va face nimic. Am putea gasi adapost printre stâncile pe care tigrii le-au parasit acum.
— Atunci, la drum! zise lordul cu energie. N-are nici un rost sa ramânem aici. Haide, Pongo, ia tu conducerea.
Uriasul ridica capul si adulmeca aerul, apoi paru ca vrea sa spuna ceva, dar aruncând o privire asupra tinerei femei, se razgândi si pe drumul croit de el, merse înapoi pe poteca îngusta care ducea la stâncile din mijlocul insulei.
— Ce sa fi avut Pongo? soptii eu lui Marian, alaturi de care încheiam trupa. Poate ca îi banuieste el ce ne asteapta...
— Daca ar fi ceva foarte primejdios, n-ar merge el spre nord. Mie îmi facea mai curând impresia ca n-ar sti ce ne asteapta. Dar ia spune, ai simtit fi tu ca aerul mirosea a pucioasa?
— Asta ar însemna ca ne asteapta o furtuna grozava.
— Atunci nu pricep de ce tigrii si-au parasit vizuinile lor din stânci, unde sunt la adapost, raspunse Marian. În sfârsit. Vom vedea noi.
Iutiram pasii si dupa o jumatate de ora, ajunseram la stancile de unde fugisera tigrii. O ceata subtire se lasase asupra locului si tocmai vroiam sa spun ceva asupra acestui fenomen ciudat, când observai cu spaima ca din multa sparturi ale stâncilor iesea ceata aceasta. Acum mirosul de pucioasa se simtea si mai

tare. Lordul facu o mutra de nedumerire, adulmeca aerul si zise:
— Ce ziceti de asta, domnilor? Acum îmi lamuresc de ce tigrii si-au parasit în graba ascunzatorile. Hi, hi, ce-o sa mai fie pe aici!... Presupun ca e vreo eruptie de vapori de pucioasa si multumita acestui fapt nu vom întâlni nici un tigru.
— Massers repede! striga Pongo. Pamânt rau.
Un cutremur usor scutura pamântul si norii de aburi tâsnira mai desi din crapaturi. Un bloc urias de stânca din apropierea noastra se apleca pe o parte, cazu la pamânt si se prefacu în bucati cu un zgomot asurzitor. Din locul unde statuse tâsni în sus un nor gros si negru, amestecându-se cu ceata de aburi.
Pongo o luase la goana si noi dupa el. Se parea ca se pregateste o noua eruptie, caci pretutindeni stâncile trosneau din temelii si norii amenintatori se înaltau spre cer. Mirosul de pucioasa deveni înabusitor, ochii ni se umplura de lacrimi si o tuse seaca ne scutura pieptul.
În cele din urma ajunseram la pârâiasul în al carui pamânt moale de pe maluri descoperiseram la început urmele tigrilor. Acum apa aceasta scotea aburi si când, îmboldit de curiozitate, vârâi mâna într-unsa, o trasei repede îndarat. Apa clocotea aproape. Marian, care alerga dupa mine, observase si el si vârî de asemeni mâna în apa. Ma privi aproape speriat si-mi zise din fuga:
— Robert, pare ca se va produce o noua eruptie a vechiului vulcan. Numai de n-ar scuipa lava, caci atunci se va scurge spre

coasta de nord. Animalele au mirosit primejdia si au fugit spre sud.
Nu-si sfârsi bine vorbele ca pamântul pe care alergam se clatina deodata si bubuitul sinistru rasuna din nou. Acum însa se auzea lânga noi si stiam ca venea din interiorul pamântului.
O clipa doar si cazu peste noi o ploaie de pietricele, în vreme ce stâncile dimprejur se prabusira cu zgomot si nori de fum negru fura zvârliti în sus.
— Repede, Massers, repede! racni Pongo, pe care abia îl mai puturam recunoaste în întunerecul care se lasase deodata.
Dar o rabufneala de vânt fierbinte tâsni iarasi din crapaturile stâncilor si împrastia norii. Acum puteam vedea din nou drumul si în goana porniram spre coasta de nord, ca sa scapam de eruptia ce ameninta sa se produca.
În cele din urma ajunseram între tufele dese care se întindeau pâna la plaja.
Pongo regasise îndata poteca pe care intraseram în ajun si alergaram pe ea suflând din greu, cu sudoarea curgând siroaie pe noi, mânati de amenintarea catastrofei dindaratul nostru.
Doamna Violette începu sa se clatine deodata si înainte sa-i pot veni în ajutor, se prabusi la pamânt. Încercai s-o ridic, dar ea se împotrivi, zicând printre lacrimi.
— Iarta-ma, de aici nu mai pot fugi. Dumnezeule, ce nenorocire s-a abatut asupra noastra!
Nu stiam ce sa fac, dar Pongo se ivi deodata lânga mine si luând în brate pe tânara femeie porni înainte.

— Pleaca repede, Massers! striga el catre Roule, Hoddge si Hagerstony, care se oprisera si ei.
Plecaram mai departe si în cele din urma, ajunseram la plaja, dar nu ne opriram decât atunci când avuram apa în fata noastra.
Pe întinsul marii nu se zarea nici un vas. Insula nu se afla în drumul vapoarelor si capitanul Thackeray, ascultând de porunca lordului, se tinea ascuns cu yachtul sau. Întoarseram privirile si vazuram coloana groasa si neagra de fum care se înalta în mijlocul insulei.
— Thackeray trebuie s-o vada, zise lordul, plin de nadejde. Din partea mea n-are decât sa fumege si mai tare. Asculta ce-ti spun eu: asta seara nu vom mai fi pe insula asta blestemata.
Ca si cum natura ar fi vrut sa vie în ajutorul lordului, se auzi deodata o bubuitura puternica si din labirintul de stând se înalta o coloana uriasa de fum, care se putea vedea la cine stie câti kilometri departare pe mare.
— Minunat, minunati se bucura lordul. Sa stii ca Thackeray a vazut-o si va veni în curând. Dumnezeule, situatia se înrautateste!
Avea dreptate: Din coloana de fum dindaratul nostru iesi o flacara rosie, urmata de o bubuitura grozava, apoi lava arzatoare târsni ca o ciuperca uriasa deasupra locului unde se aflau stancile.
Blocuri înrosite, fura zvârlite la zeci de metri înaltime din ciuperca asta clocotinda si zborul lor ameninta partea de nord a insulei, unde ne gaseam noi.

Apoi coloana de foc se narui cu un bubuit înfiorator.
Ne priviram înmarmuriti. Lava însemna o mare primejdie pentru noi.
— Trebuie sa fi vazut el privelistea asta! Murmura lordul si îsi atinti privirea asupra marii. Si „Lady Jane" a mea alearga repede. Acus va fi…
Vorbele sale fura acoperite de o bubuitura grozava. Se produsese o noua eruptie a craterului, dar de data asta coloana de foc care se ridica în mijlocul fumului, era mai înalta si mult mai mare.
Blocuri enorme fura azvârlite în toate partile si câteva cazura la vreo suta de metri de noi, în desis. Tufele se aprinsera imediat si ardeau cu flacara.
Doamna Violette îsi ascunse capul la pieptul sotului ei, iar noi priviram cu încordare spre crater, a carui coloana de foc se prabusea acum cu un zgomot asurzitor. Ne uitaram unii la altii si toti eram palizi ca niste morti, caci coloana de foc nu se stinse, ci se întinse încetisor în directia spre coasta de nord, unde ne aflam noi. Ne daduram seama îndata de primejdia grozava care ne ameninta: lava clocotinda tâsnea mereu din maruntaiele pamântului si acoperea aceasta parte a insulei. Daca Thackeray nu venea repede, eram sortiti unei morti grozave.
— Animalele au fost inteligente – murmura lordul stergându-si fruntea de sudoare. Ar fi trebuit sa le urmam.
Privi din nou spre mare si clatina capul cu tristete. Nu se vedea nici urma de yacht. Un curent de aer fierbinte venea acum dinspre crater, înabusitor si

îmbâcsita de pucioasa. Doamna Violette înalta capul si izbucni într-un plâns cu hohote când vazu vapaia care îsi croia drum spre noi din ce în ce mai mare.
— Pâna si copacii înalti furi cuprinsi de foc si se înaltau ca niste faclii uriase deasupra desisului în flacari.
— Îngrozitor! murmura lordul si privi compatimitor pe tânara femeie.
— Un vapor, un vapor! racni deodata Hoddge si arata spre mare.
Într-adevar, departe, la orizont se ivise un punct. Nadejdea si îndoiala se zbateau în piepturile noastre.
Punctul se facea mai mare din clipa în clipa si în cele din urma, Hoddge – care avea ochi experimentat de marinar – striga:
— Ura! E „Lady Jane”.
Dupa o jumatate de ceas yachtul se mai afla doar la o suta de metri si îsi încetini viteza, caci acum era împiedicat de stânci primejdioase. Imediat fura lasate pe apa doua barci de salvare moderne, cu motoare si peste câteva minute ne îmbarcaram. Când porniram de la tarm, ultimele tufe fura cuprinse de flacari si lava cotropitoare se scurse peste plaja alba. Iar când acostaram lânga yacht, lava se revarsa în mare.

III.
URMARIREA BANDITILOR.

MARINARII DE PE YACHT trebuira si se grabeasca cu aducerea barcilor pe punte, caci acum porni de pe insula un talaz urias spre „Lady Jane”. Capitanul

Thackeray era om priceput însa si în câteva minute elegantul vas porni cu toata viteza spre larg.
Abia acum avuram ragazul sa ne ducem pe puntea de comanda, unde se afla capitanul.
— Ai zarit aseara yachtul cafeniu? îl întreba Hagerstony.
Thackeray râse:
— Nu mai e cafeniu, e alb, mylord. Peste noapte l-au vopsit. Dar eu tot l-am recunoscut. Au luat drumul spre Mergui cu toata viteza. M-am gândit imediat ca s-a întâmplat ceva pe insula si de aceea m-am apropiat atât de mult încât v-am putut vedea prin ochean. Când s-a înaltat coloana uriasa de fum, am stiut îndata ca trebuie sa fi erupt un vulcan acolo si ma bucuram ca voi putea ajunge la timp.
— Da, draga Thackeray, a fost chiar la timp, zise lordul. Multumesc. Asa dar, ziceai ca s-au îndreptat spre Mergui? Atunci sa pornim si noi cu toata viteza într-acolo.
În vreme ce Thackeray dadea comenzile trebuincioase, noi ne întruniram în cabina de locuit. Marian lua cuvântul:
— Fireste ca nu vom gasi yachtul în Mergui, dar va trebui sa ne informam în port despre ei apoi sa ne ducem ia Tavoy, Moulmein si Rangoon, ca si facem cercetari. În porturi mai mici banditii nu s-ar putea ascunde fara sa bata la ochi.
— Au un avans de peste douasprezece ceasuri – zise Hoddge – si prin cercetarile ce vom face pierdem mult timp. Crezi,

într-adevar, ca-i vom putea ajunge în felul acesta?
— Într-o anumita privinta ai dreptate, draga Hoddge – încuviinta Marian.
— Eu tocmai mi-am faurit un plan care cred ca nu e rau. Ce-ar fi, milord, daca ai telegrafia politiilor porturilor respective si le-ai ruga sa opreasca yachtul? Ai doar instalatie de radiotelegrafie pe bord.
— Fireste – raspunse Hagerstony cu însufletire – voi da ordin sa se transmita imediat telegramele. Haha, îndata ce s-or ivi în vreun port, punem noi mana pe ei!
— Da – zâmbi Marian – dar vezi ca si planul meu ar putea da gres: se prea poate ca si yachtul urmarit sa aiba instalatie de telegrafie fara fir si sa prinda telegramele noastre, asa ca banditii sunt preveniti.
— Hm… pare-mi-se ca ai dreptate. Atunci ce facem?
— E bine totusi sa telegrafiam. Nu vor cuteza sa se opreasca în vreun port si în vremea asta, vom putea afla de la alte vapoare pe unde se atin dumnealor. Pomeneste d-ta în telegramele catre autoritatile politienesti ca sa anunte ei de acolo toate vapoarele care trec prin apropiere.
— Minunat! zise lordul.
— Vom avea o vânatoare pe mare. Voi da ordinele trebuincioase telegrafistului.
Hagerstony vru sa paraseasca încaperea, când intra un marinar.
— Se zareste un distrugator englez – raporta el.
— Tine directia spre noi. Da semnalul de oprire.

— Ei, te pomenesti ca dusmanii nostri or fi pus la cale ceva împotriva noastra.
— Vom vedea îndata, raspunse Marian, nepasator.
Ne înghesuiram pe scara yachtului, când distrugatorul „Falcon” se apropia cu viteza. Un ofiter, voinic urca pe puntea noastra, urmat de doi marinari si pasi spre lord, salutând politicos.
— Ah, lordul Hagerstony, exclama el. Îti mai aduci aminte de mine?
— Fireste, capitane Hossfield, raspunse Hagerstony vesel si-i strânse mâna.
— Cu ce te putem servi?
— Caut un yacht cafeniu care se atine prin apele acestea. Îti pot da chiar o descriere exacta.
Si ofiterul englez ne descrise… yachtul celor doi banditi care ne furasera comoara. Lordul îi lamuri cum stau lucrurile si în cele din urma îl întreba de ce anume cauta Hossfield yachtul.
— Pentru ca e furat, raspunse ofiterul.
— Atunci afla ca yachtul e acum alb – zise lordul. Capitanul Thackeray al meu l-a vazut aseara luând directia spre Mergui.
— Drace! exclama ofiterul – atunci sa stii ca am trecut pe lânga el acum doua ceasuri. Atunci avea directia spre sud. Vezi, îmi parea cunoscut, dar culoarea alba m-a înselat. În sfârsit, vasul meu e rapid, îl mai ajung eu.
— Atunci mergem si noi – zise Hagerstony. — „Lady Jane” alearga cel putin tot atât de repede ca „Falcon”-ul d-tale. Vreau doar sa iau înapoi comoara.

— Bine, mylord, sa pornim împreuna la vânatoare. Vom pastra distanta între noi, atât cât sa ne putem vedea cu obloanele. Daca unul din noi descopera yachtul, trimite celuilalt o radiograma scurta.
Hossfield pleca repede la distrugator si dupa câteva minute alergam spre sud. Ramaseram cât mai mult în spatele lui „Falcon" pâna îi puturam vedea ca un punct mititel prin ochean. Dupa trei ore de goana, descoperiram la stânga noastra un punctulet. Cu ajutorul ocheanelor înteleseseram ca e vorba de yachtul cautat. Dupa înca un ceas de drum – ne aflam cam în dreptul Insulelor Owen – „Falcon" se ivi îndaratul nostru. Deoarece ne apropiasem mult de yachtul banditilor, stoparam aproape cu totul si în curând distrugatorul se afla atât de aproape de noi încât ne puteam întelege prin strigate.
Deodata însa Thackeray exclama iritat:
— Yachtul a disparut! A luat-o spre stânga în labirintul de insule.
— Înainte cu toata viteza! racni Hagerstony.
În aceeasi clipa elicea distrugatorului începu sa biciuiasca apa. Merseram cu viteza unul alaturi de celalalt cam vreo jumatate de ora, apoi Thackeray racni:
— Aici, la stânga a disparut. A, uite un canal îngust…
Înstiintaram repede pe cei de pe „Falcon": amândoua vasele stopara si distrugatorul intra încet pe canalul îngust care serpuia între insule si insulite, spre uscat. Noi mergeam în urma distrugatorului.

Din cauza bancurilor de margean furam nevoiti sa mergem încet, asa ca în doua ceasuri strabaturam abia vreo cincizeci de kilometri. Ajunseram într-un golf larg si la vreo cinci kilometri în fata noastra se zari la tarm yachtul cautat. Îndaratul lui se gasea o padure deasa.
— Asta e coasta Tenasserim, zise lordul. Poate aici e vreo ascunzatoare a criminalilor. Sau poate ca au observat ca sun urmariti si s-au gândit sa se piteasca câtva timp. Sa lasam lui Hossfield sa ia masurile de rigoare, caci el e o persoana oficiala.
„Falconul" îsi sporise viteza si în curând ajunse lânga yachtul alb. Când noi opriram pe partea cealalta, puntea era plina de marinari care perchezitionau interiorul. Peste o jumatate de ceas, Hossfield veni sa ne spuna ca yachtul este pustiu.
— Atunci sa stiti ca banditii si complicii lor au luat drumul spre Siam, zise Marian. În linie aeriana nu sunt decât cincizeci de kilometri pâna la frontiera. Sa mergem pe uscat sa vedem daca nu dam de ceva urme.
Afara de noi mai luara parte la expeditie, Hossfield si câtiva marinari. În nisipul alb al plajei puturam deslusi clar urmele a zece insi si Marian zise îndata:
— Astia trebuie sa fi fost cei doi criminali eleganti, se vede dupa forma îngusta a încaltaminte. Si astelalte opt perechi sunt întiparite adânc ceea ce înseamna ca sunt ale unor oameni tocmiti care duceau poveri grele. Printre acestea se va fi fost desigur si lada cu comoara. Aha, Pongo a

si gasit locul pe unde au patruns dumnealor în padure.
Uriasul statea la marginea padurii si facea semne însufletite. Alergaram repede într-acolo si vazuram începutul unei poteci înguste care înainta dreapta în adâncul padurii.
— Hm… face impresia ca poteca asta ar fi croita de mina omeneasca si folosita adesea, zise Marian. Dar se afla pe aici pe aproape vreun sat mai marisor.
— Oraselul Lenya, raspunse Hossfield, dupa ce se gândi putin. Dar e la cel putin douazeci cinci kilometri spre nord. Daca poteca asta duce mai departe în aceeasi directie, atunci ajungi la Siam si anume în portul „Bangtapan”. Sunt vreo nouazeci de kilometri în linie aeriana. Si acum cred ca am gasit o urma importanta. De ani de zile suntem pe urmele unei bande mari de contrabandisti.
— E aproape de necrezut ce au facut indivizii acestia pâna acum. Dar n-am putut descoperi nimic, desi politiile tuturor porturilor au lucrat pe capete. E drept însa ca nimeni nu s-a gândit înca la soseaua asta de aici, caci padurile acestea sunt pline de animale salbatice, elefanti, rinoceri, ursi. Asa dar strabaterea lor e legata de mari primejdii.
— Cari pe noi nu ne vor putea opri sa pornim în urmarirea indivizilor, raspunse Hagerstony cu însufletire. Si asta cât mai repede, ca nu cumva sa ajunga înaintea noastra la hotarul Siamului. Au un avans de cel mult o jumatate de ceas si sunt

încarcati cu poveri. Cred ca îi vom putea ajunge în curând.
— Da, însa sotii Roule vor ramâne pe bordul „Lady-ei Jane” hotarî Marian. Nu putem expune pe tânara femeie primejdiilor care ne stau în cale. Propun ca yachtul sa ramâna în golful acesta pâna la înapoierea noastra. Dar nu prea aproape de plaja, pentru ca sa nu fie atacat de eventuali contrabandisti. Va trebui sa punem si oameni de paza.
— O clipa, domnule Farrow – întrerupse capitanul Hossfield. Fireste ca voi lasa aici un post puternic si voi comunica autoritatilor faptul descoperirii poteci; urmarea va fi ca se va aseza aici un post permanent.
— Cu atât mai bine, raspunse Marian.
Cu toata împotrivirea tinerilor soti, îi siliram sa ramâna si dupa ce ne luaram câte un saculet cu merinde, pasiram pe poteca misterioasa. Jim si John, servitorii lordului, venira si el.
Cu cât înaintam, cu atât mai mult se dovedea ca poteca era tinuta în ordine. Observaram chiar pe alocuri ramuri de curând taiate, care împiedecasera probabil drumul potrivnicilor nostri.
Deodata auziram în departare un sunet care ne facu sa ne oprim. Era un racnet puternic, cum nu mai auzisem pâna atunci. Marian facu fi el o mutra nedumerita si întreba:
— Pongo, ce fel de animal a racnit?
Uriasul deschise gura, dar dadu apoi din cap si zise:
— Pongo nu stie. Merge linistit mai departe.

IV.
O ÎNTÂLNIRE NEPLACUTA.

ÎNCORDATI LA CULME merseram înainte. Racnetul misterios se auzise atât de departe încât se putea sa-i fi privit pe criminalii nostri. Poate ca fusesera atacati de vreo fiara.
Deodata se ivi în fata noastra un luminis mare. Din partea opusa a acestuia porneau trei poteci bine întretinute si ceri înaintau în directii felurite. Ne opriram ce sa ne sfatuim.
În vremea asta, Pongo pasise în luminis si cercata cu bagare de seama pamântul. Tocmai când Marian îsi exprima parerea ca trebuia sa alegem drumul care duce spre rasarit, adica la frontiera Siamului, prietenul nostru negru striga:
— Massers vine încoace! Pongo stie acum cine racnit, fost Bogo.
— Bogo? Eu si Marian ne priviram uimiti si îi lamurii lordului, care întreba nedumerit ce vroia sa creada Pongo, ca Bogo e numele ce-l dau bastinasii bivolului african.
Fireste însa ca aici nu putea fi vorba de acesta, ci de bivolul indian, al carui nume Pongo nu-l cunostea. Ne apropiaram de el si vazuram lamurit urme de bivoli puternici.
Bivolul indian se deosebeste în oarecare masura de cel african, care e considerat ca cea mai primejdioasa fiara salbateca din câte traiesc pe pamânt. Totusi, e atât de puternic si curajos, încât indienii îl aseaza alaturi de tigru. Ba unii

cercetatori afirma chiar ca el cuteaza nu numai sa atace elefantul, dar îl si doboara.
Bivolii salbateci merg la pascut de obicei noaptea si în zorii zilei. Si atunci patrund cu predilectie în plantatii si fac pagube enorme. Bastinasii nu prea pot întreprinde nimic împotriva lor si vizitatorii nepoftiti ai tarinilor devin adesea atât de cutezatori, încât considera câmpurile drept proprietatea lor si întâmpina cu atacuri orice încercare de a-i alunga.
Un cercetator de seama povesteste, de pilda, ca salvase odata, în ultima clipa, de la ruina pe un taran indian. Sarmanul om fusese împiedecat saptamâni întregi, de o cireada mica de bivoli, sa între în tarina sa. Si musafirii nerusinati catadixisera sa plece abia când cercetatorul rapuse pe capul cirezii.
Bivolul indian e un dusman nascut al tigrului. Adesea s-au observat lupte între acestia si aproape întotdeauna bivolul urias a ramas învingator. Îsi vin în ajutor reciproc, când unul dintr-unsii e atacat de un tigru. Si de aceea pastorii indieni se simt în deplina siguranta, când calaresc pe un bivol în desisul de nepatruns.
Un cercetator a observat chiar odata ca o cireada de bivoli a luat urma unui tigru ranit de gloante. Uriasele animale nu mai puteau fi retinute. Urmarira dâra de sânge cu o furie de necrezut, culcara la pamânt tufe si copaci, scormonira pamântul si în cele din urma fura

cuprinsi de o mânie atât de puternica încât începura sa se lupte între dânsii.
Un alt cercetator povesteste ca într-un rând un tigru a atacat pe omul din coada unei caravane si întâmplator se afla pe aproape un pastor cu cireada sa de bivoli. Pastorul acesta, care nu calarea pe unul din animalele sale, se grabi sa vina în ajutorul celui atacat si rani tigrul. Acesta dadu îndata drumul barbatului si se napusti asupra pastorului.
Când însa bivolii vazura ca stapânul lor era atacat de dusmanul lor de moarte, se aruncara asupra tigrului si nu se lasara pâna nu-l dadura gata.
Singura greutate ca sa-l tii îmblânzit consista în faptul ca el vrea sa-si faca zilnic baia, timp de câteva ceasuri. Daca-i lipseste mai mult timp apa, devine nelinistit si chiar furios.
Si nu se multumeste cu smârcurile umplute cu namol, ci vrea un lac adânc sau apa rece a unui fluviu.
De aceea se si vede adesea ca animalele acestea atât de greoaie de felul lor, pornesc într-un galop, nebunesc când miros prin apropiere apa de care au fost lipsiti atâta timp.
Adesea se întâmpla în India cazuri mortale datorita faptului ca bivolii, înhamati la o caruta pornesc o goana nebuna spre un fluviu, înecând în apa car si carutas.
Când întâlnesti pentru prima oara un bivol îmblânzit, te îngrozesti de expresia salbatica a chipului sau. Cu toate astea poate fi condus de un copil. Numai fata

de europeni e aproape întotdeauna pornit.
Gândurile acestea îmi trecura prin minte pe când ma uitam la urme, caci nu fusese un singur bivol, ci pe putin o cireada de opt sau noua animale, care trebuie sa fi stat mal mult timp râu. Se întâlnisera oare dusmanii nostri cu ei? Ar fi trebuit atunci sa vedem urmele vreunei lupte. Lucrul îmi parea nelamurit si tovarasii clatinau si ei capul, mirati. Numai Pongo si Marian cercetau de zor pamântul, desi eu socoteam fara rost treaba asta.
O exclamatie a prietenului meu ne facu sa alergam spre el.
— Am gasit! zise el – aici se vad lamurit urme de picioare si uite si întiparituri de lazi. Criminalii au fost asteptati aici de contrabandisti cu o cireada de bivoli îmblânziti; prin satele din tinutul acesta sunt tinuti pe lânga casa. Sa stiti ca acum vom întâmpina greutati cu prinderea bandei, caci nu ne putem lua la întrecere cu fuga unui bivol.
— Care va sa zica d-ta crezi ca indivizii au încarcat lazile în spinarea bivolilor si s-au cocotat si ei deasupra?
— Din câte am auzit eu, bivolii acestia nu prea se poarta frumos cu europenii, în schimb copiii de bastinasi îi conduc cu usurinta. Se prea poate ca astia de aici sa fie foarte îmblânziti, sau îi cunosc pe banditi mai de mult. Numai ca nu prea pricep eu racnetul pe care l-a scos mai înainte unul din acesti „Arna” cum îl numeste indianul. EI se pare însa sa fi fost vreun exemplar mai deosebit care si-

a dat frâu liber necazului când s-au ivit europenii.
— Toate bune, zise lordul. Dar întrebarea e: ce facem acum? Esti de parere sa ne întoarcem din drum?
— Nu; sa cercetam mai bine pe care poteca au apucat bivolii. Apoi va trebui sa vedem daca nu cumva europenii au ales, totusi, alt drum. Daca ar fi asa, nu prea cred ca sa fi dat ei lada cu comoara pe mâna contrabandistilor. Aha, uite ici urma bivolilor... A! au pornit spre nord, pe drumul care duce în launtrul Burmei. Nu-mi explic deloc asta, ne gândeam ca vor lua calea spre Siam. Altminteri ce rost ar avea contrabanda, daca nu sa treaca marfa dintr-o tara în alta?
— Poate ca poteca asta, care pare ca se îndreapta spre nord, face mai încolo o cotitura spre rasarit si duce spre Siam, îmi dadui eu cu parerea.
— Tot ce se poate – încuviinta Marian.
— Dar nu prea ma lamuresc eu bine. Dar ia stai, poteca asta ar putea servi ca sa aduca în tara marfuri de contrabanda, sa zicem din Sumatra, iar marfurile din China sau Siam vin pe poteca de rasarit. Sa stiti ca asa e.
— Dar nu te pândesti ei cei doi banditi veneau din Mergui? zisei eu. Si poteca asta, în definitiv, tot într-acolo duce. Cum îti lamuresti chestia?
— Stai c-am gasit explicatia! raspunse Marian dupa câteva clipe de gândire. Caravana de bivoli a inclus marfuri de contrabanda din Siam si cei doi banditi urmau sa te duca în orasele din nordul Burmei. Deoarece însa au vrut sa ia întâi

comoara, de existenta careia au aflat datorita indiscretiei noastre, au furat în scopul acesta yachtul. Altminteri ar fi plecat probabil pâna la Lenya, pentru ca de acolo s-ajunga pe jos ia locul întâlnirii.
— Asa si acum sa pornim spre nord, caci urmele de picioare, care duc aici pe poteca de rasarit, sunt de sigur ale conducatorilor bivolilor, care s-au înapoiat! Mai bine zis nu conducatorii, ci însotitorii, carora le-au luat acum locul europenii.
— Tot ce spui dumneata miroase a roman – zise lordul – dar în acelasi timp pare sa fie chiar asa. Deci, sa-i urmam pe bivolasii acestia cari, nadajduiesc, nu vor fi alergat chiar atât de repede. Pongo, la drum!
Negrul lua conducerea, parea însa îngrijorat. Clatina mereu capul si odata îi auzii murmurând:
— Bogo nu bun.
Probabil ca facuse experiente proaste cu bivolii africani fi credea ca si cei indieni sunt tot atât de fiorosi ca semenii lor din celalalt continent.
Mergeam în pas alergator dea lungul potecii nordice. Încordarea care pusese stapânire pe noi ne facu sa nici nu simtim caldura din ce în ce mai înabusitoare si cât despre mâncare uitaseram cu desavârsire.
Dupa o jumatate de ceas ajunseram iar într-un luminis mare si aici o poteca noua se despartea spre rasarit, în vreme ce aceea de pâna acum ducea mai departe spre nord la capatul celalalt al raristei.

În mijlocul luminisului daduram de o bucata mare de pamânt bine batatorit. Facea impresia ca bivolii se luptasera aici între ei, apoi urme numeroase duceau la poteca de rasarit, în vreme ce numai câteva urme porneau spre nord.
— Ei. Ce mai zici acum? întreba Hagerstony si-l privi siret pe Marian.
Prietenul meu cauta lung la aceste urme misterioase, apoi arata spre urma cealalta care ducea spre rasarit si zise:
— Bivolii au alergat aici în galop scurt, dupa cum se vede lamurit. Si ei nu prea fac asta fara motiv temeinic. Dupa cât stiu eu, un motiv dintre acestea este apa. E lucru cunoscut ca ei trebuie sa-si ia baia zilnica si nu renunta în ruptul capului de îndata ce adulmeca un curs de apa.
— Si daca nu ma însel, aici în rasarit curge un fluviu neînsemnat, pe malurile caruia ie asezat oraselul Lenya. Sunt încredintat ca s-au smuls pur si simplu din mâinile celor care îi mânau, ca sa se scalde.
— Tot ce se poate – încuviinta lordul – dar ce sa însemneze urma aceea izolata? Sa fie mai veche, sau omul acesta si-a tinut animalul cu sila?
Marian cerceta cu atentiune urma.
— Nu e mai veche – zise el apoi – se prea poate ca bivolul acesta sa fi fost înaintea celorlalti si a fost dus de calauza lui peste luminis. Stiu eu ce sa mai zic! Poate ca lada cu comoara se afla acum în fluviu, caci bivolii se zvârcolesc si cauta sa scape de poveri.

— Asta ar fi minunat! striga Hagerstony. Atunci vom putea sa ne afundam cu costume de scafandri.
— Daca ne-or îngaduit crocodilii. Cred însa ca domnii contrabandisti ne vor scuti de treaba asta daca într-adevar…
Fu întrerupt de Pongo, care striga speriat:
— Massers repede în copaci, vine Bogo.
Stateam unul lânga altul în mijlocul luminisului, numai Pongo o luase înainte si observase astfel primejdia. Si pe poteca de nord ea se apropia mereu, sub forma unui tropot înfundat, sforaituri si strigatele deznadajduite ale unui om.
Alergaram în graba spre copacii învecinati, caci înainte de a ne fi pus armele la punct, bivolul ar fi si ajuns lânga noi. Tocmai când era s-ajung la un arbore urias, auzii o exclamatie de necaz îndaratul meu.
Dupa prima saritura, lordul Hagerstony se împiedecase de o capita de iarba si cazuse. Vrui sa alerg în ajutorul lui, dar el se ridicase repede si… în aceeasi clipa un bivol dadu buzna de pe poteca.
Întâmplarea asta ma facu sa uit cu totul ca aveam de gând sa-mi caut adapost îndaratul unui copac. Era un animal urias, de vreo trei metri lungime si ca de doi metri înaltime. Coarnele lui erau peste masura de lungi si aproape drepte, iar ochii-i mici aruncau priviri salbatice si dârze.
Avea legate în spinare doua lazi, care se clatinau acum încoace si încolo. Pe ceafa lui statea calare un bastinas, care facea

sfortari disperate sa opreasca din goana animalul, prin strigate puternice.
Dar tocmai când bivolul trecu de cei din urma copaci dinaintea luminisului, omul din spinarea lui scapa frâul din mâna si zbura în aer izbindu-se de trunchiul unul copac. Bivolul, întarâtat, îsi lasa capatâna lui uriasa în piept si se repezi spre lordul nostru, care privea si el înmarmurit la ce vedea, fara sa se mai gândeasca la salvare.
Nici unul din tovarasi nu-si avea pusca pregatita, ca sa scape viata lordului cu ajutorul unui glont.
Hagerstony se rasuci în calcâie cu iuteala fulgerului, sari în laturi si alerga spre cel mai apropiat copac. Dar bivolul nu vroi sa renunte la prada pe care îsi pusese ochii, se rasuci si el brusc si într-un galop turbat se repezi la curajosul englez.
Trezit din înmarmurire, smulsei pusca de pe umar, îmi dadui însa seama ca nu mai exista salvare pentru lord, caci urmaritorul lui era prea aproape.
Ridicasem tocmai pusca, dar în aceeasi clipa uimirea si spaima ma facura s-o las iar în jos, caci Pongo, care statuse la stânga mea, se napusti cu sarituri de pantera pâna în fata bivolului. Furiosul „Arna” nici nu se sinchisi de noul dusman, ci pleca acum capul si mai mult ca sa ia în coarne pe nenorocitul lord.
Pongo se furisa pe lânga coarnele amenintatoare, apoi zarii un fulger sclipind si în clipa urmatoare bivolul se prabusi la pamânt (Vezi coperta).
Pongo facuse o isprava de necrezut, retezând cu cutitul sau tendonul

piciorului drept al fiarei, cu iuteala fulgerului sari apoi în partea cealalta, cutitul sau luci din nou si piciorul stâng al animalului fu si el paralizat.
Imediat se auzira doua detunaturi din pusca lui Marian si trupul urias se întinse cât era de lung la pamânt.
Izbucniram în urale puternice si lordul, care izbutise sa gaseasca adapost îndaratul unul copac, scoase capul cu bagare de seama.
Când zari pe Pongo în spatele bivolului, stergând linistit cutitul pe pielea lui, veni repede lânga el si strânse cu caldura mâna uriasului. În încarcatura lui, bietul Pongo facu o mutra care ar fi bagat în sperieti pe oricare strain.
Acum ne apropiaram de calauza bivolului, pe care acesta îl zvârlise la pamânt. Era un burmen maruntel si zacea nemiscat la radacina copacului urias. Întorcându-l cu fata în sus, observaram ca-si zdrobise capul din pricina izbiturii grozave. Pacat, caci poate ar fi fost în masura sa ne dea lamuriri pretioase.
În vreme ce Pongo si cei doi servitori ai lordului dusera cadavrul deoparte, acoperindu-i cu ramuri, noi cercetaram continutul celor doua lazi din spinarea bivolului si care se sfarâmasera în bucati în cadere. Erau unelte de fabricatie americana si engleza de cea mai buna calitate si care scapasera de vamuire pe calea aceasta a contrabandei. Strânseram pachetele si le pitiram îndaratul unei tufe, gândindu-ne ca

Hossfield te va lua în primire mai târziu si le va preda autoritatilor.
Când furam gata cu treaba, Marian zise:
— Eu propun ca sa urmam acum poteca de rasarit. Potrivnicii nostri vor fi atât de ocupati cu bivolii, încât ne vom putea furisa lesne lânga ei. Avem cel mai bun prilej sa-i ajungem. Cred ca le vom veni de hac, mai ales daca îi vom lua pe neasteptate.
— Hi, hi, chicoti lordul – ce o sa ma mai bucur, când vor trebui într-adevar sa pescuiasca din apa lada cu comoara – ca sa le-o luam pe urma noi! Ce mai mutre au sa faca!
— Chiar atât de departe nu suntem înca – râse Marian – pâna acum totul nu e decât presupunere. Va trebui sa fim cu multa bagare de seama. Sunteti gata? Atunci sa pornim, ca sa ajungem la vreme!
Pe poteca de rasarit, pe care mergeam acum, se aratau lamurit urmele panicii de care fusesera cuprinsi bivolii când au mirosit apa apropiata. Pretutindeni erau crengi si frunze rupte si dupa vreo suta de metri gasiram chiar o lada pravalita, care dupa greutate trebuia sa contina si ea unelte.
Dupa o jumatate de ceas de drum auziram galagie în departare. Pongo pasi înainte, caci numai el se pricepea sa rapuna fara zgomot o santinela.
Noi îl urmaram cu bagare de seama si peste un sfert de ceas daduram de el. Statea îndaratul unui copac si ne facu semne sa umblam cât mai încet.

În fata noastra sclipea fluviul si avuram înaintea ochilor o priveliste care ne facu aproape sa râdem. Opt bivoli se balaceau acolo în apa calduta, în vreme ce conducatorii lor si cei opt marinari stateau în jurul lor si racneau zadarnic la ei; pe când pe tarm se aflau cei doi banditi eleganti si priveau cufundati în gânduri înaintea lor. De sigur ei nu se asteptasera la o astfel de întrerupere a expeditiei.

Cel mai mare întinse acum bratul si adresa câteva cuvinte poruncitoare oamenilor din fluviu. Acestia încetara imediat cu strigatele lor de îndemn si privira furiosi la bivolii care nici nu se sinchiseau.

Cel mal mic dintre banditi se întoarse acum spre tovarasul sau si zise în englezeste, desi se cunostea bine ca e italian:

— Numai de nu s-ar desface lada ala veche, Terry, de celelalte doua nu-mi pasa.

— Nadajduiesc ca fundul fluviului este moale, Giuseppe – raspunse celalalt, care parea sa fie de la nord. Eu unul as împusca animalele astea pacatoase, daca n-am avea atâta nevoie de ele. As vrea sa stiu cât mai au de gând sa stea în apa.

— Eu am auzit ca au obiceiul de se îmbaiaza ceasuri întregi – zise Giuseppe – ceea ce ne-ar încurca socotelile.

— Da, ar fi prost de tot. Ar fi trebuit si scufundam yachtul, dupa ce am adus pe tarm lada aceea veche. Eu cred ca a fost yachtul cu cei jefuiti, acela care ne-a urmarit.

— Cu neputinta, Terry, aia mai sunt înca pe insula. Si fara motiv n-ar cuteza nimeni sa patrunda în canalul aia afurisit, ca s-ajunga la golf. Nu, în privinta asta nu ma tem de nimic, eu ma îngrijesc numai de lada noastra, pe care sta acum monstrul ala.
Zicând acestea arata spre un bivol mare, care tocmai se întorcea pe partea cealalta. Îmi întiparii în minte animalul acesta, ale carui coarne, spre deosebire de ale semenilor sai, erau foarte încovoiate. Parea sa fie si exemplarul cel mai mare.
— Unde o fi Tschedu cu bivolul lui? întreba din nou Terry.
— Stiu eu! Poate ca a si ajuns în Lenya la Ava. N-avem încotro, chiar daca s-ar prapadi si lazile astea. Ce zici, mâncam ceva?
— Da, asta e tot ce putem face. Dracul sa le ia pe blestematele alea de vite.
Ma simtii ciupit de brat si vazui pe Pongo facându-mi semn sa-l urmez. Îi luase si pe ceilalti, tovarasi de la posturile lor de pânda si ne duse; înapoi pe poteca, pâna puturam sta de vorba fara teama.
— Pongo are plan – zise el. Massers merge înapoi, baga de seama de oameni rai, aici, aici si aici. (Arata spre cele doua laturi ale potecii). Un Massers merge înapoi, baga de seama la oamenii rai, spune când vine. Când este aici, Pongo apuca repede cel din urma, Massers ameninta ceilalti. Prindem toti oameni rai.
Planul lui era simplu si limpede, Urma sa ne asezam la pânda si sa tinem la

respect, cu armele pe banditi si ajutoarele lor. Pongo îi va rapune unul dupa altul.
Traseram la sorti cine sa faca de paza primul la fluviu si sortii cazura pe John, servitorul lordului. Noi ceilalti deschiseram câteva cutii de conserve si îmbucaram la repezeala continutul. O înghititura de ceai rece si masa era gata.
Pongo alese un loc foarte potrivit pe poteca, unde eram la adapost sub copaci, noi ne luaram în primire posturile si asteptaram evenimentele.

V.
ÎNVINGATORII.

SE SCURSE UN CEAS. Apoi John se înapoie, caci schimbul sau se sfârsise.
— Bivolii se îmbaiaza si aia înjura mereu, zise el.
În locul sau pleca Jim, care avea al doilea schimb. Dar dupa zece minute se si întoarse.
— Vin în fuga mare, gâfâi dânsul si sari îndaratul copacului sau.
Îndata dupa asta auziram tropotul cirezii care se apropia. Asta era ceva de care nu tinusem seama, banditii vor trece în goana înainte de a-i putea opri noi. Deodata îl auziram pe lord, care statea cel mai departe, strigând:
— Îi voi opri eu, dar dv. va trebui sa fiti cu ochii în patru. Sa nu strigati însa prea tare, ca sa nu speriati bivolii!
Acestia se apropiau atât de naprasnic încât pamântul se cutremura sub picioarele noastre. Bivolul cu coarnele

încolacite, care purta lada cu comoara, trecu ca o sageata pe dinaintea mea, urmat de al doilea si al treilea, atât de repede încât nu-mi putui aplica în ce fel vroia lordul sa-i faca sa se opreasca. Pe spinarea fiecarui animal stateau, afara de conducator, înca doi marinari, în vreme ce primul mai purta pe cei doi criminali eleganti, Numarai al saptelea bivol si-mi zisei ca lordul trebuia sa-si faca acum datoria, caci capatul caravanei trebuia sa fi ajuns la el.
Deodata auzii detunatura a doua gloante de pistol si strigatul lordului: „Sus mâinile". Animalele se oprira brusc; eu ma apropiat imediat de trunchiul copacului si îndreptai amândoua pistoalele spre marinarii din fata mea. Le strigai si eu: „Sus mâinile!", iar urmarea fu ca se supusera imediat.
Toti tovarasii dadusera comanda aceasta si eu eram încredintat ca întreprinderea noastra reusise. Deodata Pongo se ivi în spatele bivolului, pe al carui calaret îl tineam sub amenintarea revolverului meu si îi pocni cu coada sulitei sale unde nimeri. Toti trei se prabusira la pamânt. Am sarit repede înainte si trasei în tufis pe marinarul si se conducatorul care cazuse de partea mea, ca sa nu fie calcati în picioare de bivoli.
Îmi facui vânt înainte, ca sa vin în ajutorul lordului care avea cinci dusmani împotriva lui. Auzii atunci doua împuscaturi ale lordului, apoi un tipat furios al acestuia, în acelasi timp toti bivolii se napustira înainte, calaretii fura

în neputinta sa-i retina si în clipa urmatoare tot convoiul pieri ca o naluca.
Iesiram cu totii pe poteca si ne uitaram unul la altul. Aveam acum sase prizonieri, adica oameni lesinati – dar banditii principali disparusera. Hagerstony era aproape disperat.
— I-am trimis doua gloante. În piciorul stâng – zise el – dar vita s-a speriat si a luat-o la goana. Am mai slobozit înca doua gloante, care au nimerit si ele, dar ceilalti bivoli au înnebunit si ei si au început sa fuga. Acum comoara s-a dus dracului!
Marian râse si zise:
— Ba de loc, caci am auzit ca marfa merge la unul anume Ava, în Lenya. Acolo îi vom gasi cu siguranta. Afara de asta, fara îndoiala ca vor fi nevoiti sa faca în curând popas, când vor întâlni bivolul cel mare Deocamdata tot mai alearga, dar peste putin se va opri.
— Asa e, asa e! exclama lordul, cu însufletire. Schiopata râu de tot când a luat-o la fuga.
— Atunci sa stii ca se va opri cu siguranta în luminisul unde zace prietenul d-tale, bivolul nenorocitului Tschedu. Daca ne grabim poate ca mai dam de el acolo.
— Vezi ca sunt preveniti si ne vor pregati o primire nu tocmai placuta, zise Hoddge. N-ar fi mai bine sa asteptam aici pâna s-o înnopta? Mai avem lumina înca un ceas, cel mult.
— Ai dreptate, încuviinta Marian, uitându-se la ceas. Propunerea d-tale nu e rea deloc, caci înainte ca potrivnicii

nostri sa fie gata cu încarcarea lazii pe un alt bivol, vor fi si ei surprinsi de întunericul noptii.
— Cei sase lesinati de aici se vor trezi si ei, de sigur, în vremea asta si atunci îi vom expedia în urma tovarasilor lor, iar noi ne vom preface ca ne îndreptam spre fluviu, ca si cum am fi venit cu o barca. Daca ne vom lua apoi dupa ei, fara sa bage de seama, nu încape îndoiala ca vom ajunge la ascunzatoarea lor, daca nu vom da chiar de Terry si Giuseppe. A, uite ca unul se si misca.
Marian se apleca repede si scoase individului pistoalele si cutitele de la brâu. Îi urmaram pilda si dezarmaram pe ceilalti cinci lesinati. Se trezira cu totii destul de repede, dar refuzara sa raspunda la întrebarile noastre.
Fireste ca Marian facu asa fel ca si cum am fi venit într-adevar cu o barca de la fluviu si când nu mai era decât un sfert de ceas pâna sa se întunece, el le porunci amenintator si porneasca îndata la drum, dupa tovarasii lor. Zadarnic încercara sa protesteze, caci în cele din urma n-avura încotro.
Pongo se despartise de noi înainte si se ascunsese în padure. Noi merseram încet în urma lor si când daduram peste credinciosul nostru prieten, el ne povesti ca cei sase oameni trecusera în goana pe lânga dânsul.
Când se întuneca, mai eram la vreo cinci sute, de metri numai de luminisul în care Pongo se razboise cu bivolul furios. Merseram cu bagare de seama înainte si

deodata zariram în fata noastra lumina slaba a unui foc.
Ne opriram imediat si chibzuiram ce e de facut Pongo se oferi atunci sa mearga el înainte ca sa-si dea seama de situatie. Nimeni nu era mai potrivit ca el pentru sarcina arta si se facu nevazut îndata ce Marian îi dadu încuviintarea.
Asteptaram vreme îndelungata înapoierea sa si ne speriaram cu totii când se ivi la doi pasi de noi, fara ca sa-l fi simtit si când te gândesti ca noi aveam auzul atât de ascutit!
— Unsprezece oameni la foc – ne vesti el – sase care am lasat sa fuga, cinci de la întâiul Bogo. Si Bogo acolo, mort.
Asta era o veste îmbucuratoare Gloantele lordului nimerisera asadar atât de bine încât bivolul din luminis fusese doborât. Acum aveam de fapt numai cinci dusmani împotriva noastra, caci cel pe care i-am lasat sa fuga nu mai aveau arme. În schimb, noi aveam patrusprezece pistoale si revolvere si cu astea se putea face ceva.
Ne furisaram încetisor înainte si în curând puturam cuprinde cu privirea luminisul. În jurul unul foc mare stateau Terry si Giuseppe... pe lada cu comoara. Mai erau acolo, întinsi pe jos, cei opt marinari si conducatorul bivolului, al carui cadavru zacea la o parte. Terry tocmai zicea:
— ... daca credeti într-adevar ca au venit cu o barca, atunci n-avem sa ne temem de nimic Altminteri as propune sa pornim îndata la drum, fie ca ne-am expune chiar primejdiilor din padure pe timp de

noapte. Oamenii astia trebuie sa fi facut legamânt cu dracul daca au izbutit sa si vina încoace de pe insula. Eu unul cred ca e o firma concurenta, care vrea sa ne jefuiasca. Fireste ca asa stând lucrurile trebuie sa luam masuri cât mai energie. Ce parere ai tu, Giuseppe?
— Eu as spune sa pornim imediat la drum. Rar ma înseala pe mine presimtirile si ceva îmi spune ca e vorba de indivizii carora le-am furat comoara. Chiar daca puscasul ala ascuns nu s-a aratat, cred ca i-am recunoscut vocea.
— Tu vezi naluci, Giuseppe, râse Terry, dar: în glasul sau era oarecare neliniste. Crezi ca ne vom putea apara daca ne va ataca vreun tigru?
— Putem lua faclii câte vrei. Pâna la Lenya nu mai sunt decât douazeci da kilometri si pe astia îl strabatem noi în trei ceasuri. Haide, îti spun eu ca e mai bine asa!
Se ridica si Terry se pregatea si el sa faca acelasi lucru. Atunci Marian sopti:
— Înainte în luminis! Împartiti-va la dreapta si la stânga, iar la comanda: „Sus mâinile!", faceti-va datoria!
Iesiram binisor de pe poteca si ne asezaram precum spusese el. Marian numara cu glas scazut pâna la trei si în cor strigaram cu totii:
— Sus mâinile!
Giuseppe trase o înjuratura salbateca si duse mâna la brâu. Dar atunci detuna pistolul lui Marian si criminalul scoase un racnet de durere. Cu iuteala fulgerului, cei unsprezece indivizi ridicara bratele. Chiar si Giuseppe, care fusese

ranit la mâne dreapta, o ridica pe cealalta.
Îi puseram sa mearga unul câte unul spre stânga, unde Pongo îi dezarma si-i lega cu fâsii rupte chiar din hainele lor. Pansaram mâna lui Giuseppe, iar bratul stâng i-l legaram de brâu, apoi ne sfatuiram daca sa ne petrecem noaptea în luminis, sau sa pornim spre coasta. Pe întunerec era însa lesne sa ne scape vreun prizonier.
— Afara de asta am fi fost prea stingheriti daca ne-ar fi atacat vreo fiara. Luaram hotarârea, deci, ca sa stam de paza câte doi.
Prizonierii fura asezati din distanta în distanta ca sa nu se poata dezlega unul pe altul. Hoddge si Hagerstony luara asupra lor prima veghe, iar noi ceilalti ne întinseram lânga foc. Eu adormi îndata si fui foarte surprins când ma trezira pentru schimbul al treilea. Cele patru ceasuri trecusera în somn ca minutele..
Eram de veghe împreuna cu Pongo, care cauta acum sa se încredinteze din nou de trainicia legaturilor prizonierilor. Apoi facuram încetisor rondul în jurul luminisului si ascultaram cu încordare în toate partile. În primul rând daduram toata atentia potecii care ducea spre Nord, caci nu era exclus ca ceilalti marinari sa se înapoieze si noi eram mai putini ca ei. Dar nu se întâmpla nimic si putui sa-l trezesc la vreme pe Marian, care avea veghea ultima si cea mai scurta. Dupa un ceas porniram la drum, caci din clipa în clipa asteptam sa se faca

lumina. Pongo deschidea convoiul, în urma lui mergeau prizonierii.
Veneau apoi Hoddge, Jim si John, pe care sortii îi alesera ca sa duca lada cu comoara. Hagerstony, Marian si eu încheiam alaiul, caci ne mai puteam astepta înca la o urmarire din partea celorlalti marinari si bramani.
Dupa câteva ceasuri ajunseram la tarm, unde furam întâmpinati cu însufletire de sotii Roule. Pe prizonieri îi încredintaram celor douazeci de oameni lasati de paza de capitanul Hossfield, apoi lada cu comoara fu dusa în cabina cea mare si într-o încordare suprema Hagerstony si Hoddge deschisera capacul.
De abia acum vazuram ca primejdiile pe care le-am întâmpinat n-au fost degeaba, caci iesira la iveala adevarate minunatii, carora sederea îndelunga în pamânt nu le stricase întru nimic.
Lordul pretui, ca un adevarat specialist, fiecare obiect în parte, facu socoteala totala si gasi o suma care le asigura celor doi soti o existenta lipsita de griji pâna la sfârsitul vietii. Si dupa ce semna cecul pentru tânara femeie, mai lua o bratara pretioasa din comoara si i-o prinse la încheietura mâinii.
— Asta trebuie s-o porti la amintirea bunicului d-tale, zise el grav.
— Si ma voi gândi si la d-ta în acelasi timp, mylord, raspunse ea cu dragalasie.
Hagerstony lua giuvaerurile si le puse în lada de fier din peretele cabinei.
— Sa straluceasca în castelul stramosilor mei, zise el.

— Pacat ca s-a sfârsit chestia cu comoara, facu Marian. Trebuie sa marturisesc c-a fost foarte interesanta. În ce ma priveste, eu voi încerca sa prind un rinocer. Gradina zoologica din Amsterdam vroia de fapt un rinocer cuirasat, dar pe ala nu l-am putut prinde, desi am dat ochi cu el. Va trebui sa se multumeasca cu unul de pe aici. D-ta ce planuri al, mylord?
— Voi îmbarca tânara pereche pe cel dintâi vapor mare care merge spre Europa. Dupa aceea fireste ca vin cu dv. Mai avem doar de gând sa întâmpinam si alte aventuri.
— Vorba asta ma bucura. Prinderea unul rinocer e si ea interesanta. Si trag nadejde ca vom avea si alte aventuri cu prilejul acesta. Plecam chiar acum sau îl asteptam pe capitanul Hossfield?
— Asteptam, raspunse lordul. Trebuie sa-i dam de veste unde si cum poate pune mâna pe banda de contrabandisti. De fapt, întreaga n-a mai ramas ea, caci Terry si Giuseppe de sigur ca erau capii ei.
— Asa cred si eu. Le-o trece pofta pentru câtiva anisori cel putin sa se atinga de bunul altuia. Dar sa dam uitarii afacerea asta! Cred ca n-ar avea ce sa ne strice acum o masa mai ca lumea.
— Am avut eu grija, fii pe pace, râse lordul.
Dupa ce am terminat masa, un marinar veni si raporta ca se zareste „Falcon”-ul. Capitanul Hossfield fu mai mult decât mirat când îi predaram pe prizonieri si-i aduseram la cunostinta ca un individ pe

nume Ava, din Lenya, era tainuitorul bandei. Hossfield adusese o trupa de soldati care pomi imediat în mars prin padure. Prizonierii fura dati în primire de distrugator spre a fi predati celui mai apropiat tribunal.
Când italianul Giuseppe fu dus pe dinaintea noastra, vazuram ca ochii lui straluceau în chip nefiresc. Pe de alta parte se clatina nitel pe picioare, desi facea toate sfortarile sa se tie bine. Avea friguri pricinuite de rana si Hossfield dadu ordin sa fie transportat în cabina-infirmerie. Italianul se opri si îsi îndrepta privirea sticloasa asupra noastra. Izbucni apoi într-un râs taios.
— Ah, astia sunt domnii carora le plac aventurile! facu el.
— Mai bine v-am fi spânzurat de copacii de pe insula. Acum m-am ales eu cu mâna zdrelita. Simt frigurile scuturându-mi trupul. Dar ma voi însanatosi eu si va fagaduiesc ca ne vom mai vedea. Dv. cautati aventuri, nu e asa? Atunci dati-mi voie sa va ofer un prilej minunat.
— Plecati spre Upper-Burma, la Moirang, care se afla la sud de Manipur. Acolo e fluviul cu aceeasi care formeaza un mic lac. Îl veti gasi lesne. Insula nu o veti gasi, însa, caci e calatoare. Si pe ea traieste Printesa. Dânsa e blestemata si cine o scapa de blestem, dobândeste fericire si bani. Usor nu e s-o scapati de blestem, sa stiti. Va doresc mult noroc. Ha, ha, ha!
Îl cuprinse un fior, începu sa tremure, trupul i se muie, dar ochii sai ne priveau

mereu batjocoritor. Fu ridicat pe sus de marinari si dus pe bordul lui, „Falcon”.
Hagerstony începu sa-si frece mâinile si se uita la noi.
— Ei, domnilor – întreba el apoi – ce credeti? Vreti într-adevar sa prindeti un rinocer?
— Fireste ca vreau, raspunse Marian.
— Pacat, ma gândeam ca ma veti însoti la Manipur. As vrea sa vad mai de aproape insula ratacitoare cu printesa aia blestemata.
— Dar bine, mylord – râse prietenul meu – cum poti pune temei d-ta pe aiurelile unui bolnav de friguri? Individul vroia sa ne induca în eroare numai.
— Ba de loc, starui lordul.
— Tocmai pentru ca vorbea în friguri l-am crezut. De sigur ca sunt legate primejdii mari de aventura asta si el se gândea sa se razbune pe noi în acest fel. Trebuie sa ma duc neaparat, în definitiv, veti putea prinde si acolo rinocerul dv., daca va fi sa nu dam peste printesa cu pricina. Haide, veniti zau! Nu veti avea ce regreta, caci ne plac la toti aventurile si cu cât mai primejdioase, cu atât mai bine.
— Pentru mine – râse Marian – e totuna unde vânez. Asa dar, dupa ce vom fi adus la adapost tânara pereche, ne vom ocupa de printesa.
Marian spusese asta râzând, ca-i întocmai ca mine nu credea nici el în ratacirile ranitului. Dar ne-a fost dat sa ne încredintam mai târziu ca ne înselasem amândoi si lordul Hagerstony avea sa întâmpine niste aventuri care,

sunt sigur ca îl vor vindeca pentru totdeauna de „boala” asta.
Pleca chiar îndarat în Anglia, de unde se întoarse dupa un timp mai îndelungat. Avusese nevoie de ragazul acesta ca sa-si revie de pe urma acestor aventuri. Si asta înseamna mult. Caci lordul Hagerstony nu era dintr-aceia care se dau batuti cu atâta usurinta, el era un om dintr-o bucata, întarit în lupte cu viata si un erou în adevaratul înteles al cuvântului. »
— Cu alt prilej, draga George, voi încerca sa ti le povestesc si tie.

59
MUNTELE VRAJIT.

I.
O VIZITA CIUDATA.

— AS SPUNE, DRAGA HAGEN, cât timp cred ca vei mai avea de lucru? întreba Farrow pe inginer, care era ocupat cu oamenii sai ca sa repare spartura submarinului, pe care o astupasera numai provizoriu pe fundul marii.
— Nadajduiesc sa fiu gata mâine seara, sau cel mal târziu poimâine dimineata, domnule capitan. Bine ca suntem pe „Insula odihnei”, unde oamenii mei pot face reparatia asa cum trebuie.
— De ne-am putea si noi odata odihni câteva saptamâni în liniste! ofta capitanul cu tristete. Ei, dar asta ce-o mai fi? Se întrerupse el deodata. Se aude ca duduitul unul motor.
Cei doi barbati îsi încordara auzul si ascultara vâjâitul usor care rasunase

brusc în departare, deslusit, parând ca se apropie din ce în ce. Deodata capitanul apuca pe Hagen de brat si exclama iritat:
— Hagen, de ce m-am temut mereu vad ca nu scap. Dinspre apus, desigur din Australia, vine un avion.
— Da, domnule capitan, ai dreptate – încuviinta inginerul.
— Si dupa zgomot pare sa fie un aparat cu un motor foarte puternic – adaoga Farrow. A, uite ca se iveste colo în zare.
Zgomotul îndepartat al motorului, zgomot care sporea din clipa în clipa atrase atentia tuturor camarazilor, cum era si firesc. Dupa ordinele prevazatorului capitan Farrow, nici unul din ei nu iesi însa din casa sau din atelierul unde lucra, ci dimpotriva, cautara repede acoperire.
Farrow si Hagen alergara si ei sub copacul cel mai apropiat, al carui frunzis bogat îi ocrotea îndeajuns ca sa nu fie vazuti de zburator.
La vreo mie de metri înaltime se apropia vertiginos avionul elegant; parea ca are de gând sa zboare deasupra insulei si Farrow striga inginerului sau, rasuflând usurat:
— Probabil ca e numai o avioneta de sport, care vrea sa bata un nou record, draga Hagen.
În aceeasi clipi însa, zburatorul facu un viraj mare. Aparatul se apleca pe o parte si exact deasupra golfului în care se afla submarinul, se roti de câteva ori, apoi disparu iar cu viteza ametitoare spre apus, în directia Australiei.

— Ah, tot ne-a descoperit! facu Farrow, necajit. Ne putem astepta acum la o vizita apropiata a unei escadrile. Dragi Hagen, oamenii d-tale vor trebui sa lucreze peste noapte, ca mâine dimineata sa fim pregatiti de plecare. Azi nu vom mai primi vizita, caci curând se înnopteaza, dar mâine vor veni cu siguranta.
— Va trebui sa chem la lucru si echipa a doua zise Hagen – si atunci vom fi gata la timp. Submarinul se va cam încarca, deoarece vin toti camarazii, cei casatoriti chiar cu familiile.
— Afara de asta va trebui sa luam cât mai multe piese de schimb si merinde. E îndoielnic daca ne vom mai putea înapoia vreodata.
— Ai dreptate – încuviinta capitanul. Australienii vor lasa, desigur, un post de paza permanent, caci vor presupune ca ne vom mai întoarce sa luam masinile si rezervele ce le avem aici. Te rog, dragi Hagen, da-i zor cât se poate cu lucrul si în vremea asta eu voi da de stire camarazilor si se pregateasca pentru parasirea definitivi a insulei.
Semnalul de alarma aduna pe toti locuitorii insulei, printre care se aflau si câtiva malaiezi Capitanul le vesti cum stau lucrurile si ei începura sa-si faci pregatirile de plecare fara sa crâcneasca.
În vreme ce lucratorii lui Hagen nituiau o placa grea deasupra sparturii, ceilalti încarcau vasul. Magazia fu umpluta pâna sus, ba se mai asezara obiecte si în sala echipajului.

Aproape toata noaptea domni mare însufletire pe bord. Munca cea mai grea o avea doctorul Bertram, caci în cursul anilor el adunase colectii atât de bogate de tot soiul, încât cabina-infirmerie n-ar fi fost încapatoare nici pentru jumatate din comorile acestea. Astfel ca bunul doctor fu nevoit, cu durerea în suflet, sa lase pe insula cea mai mare parte din ele.
Când se iviri zorile, toti camarazii erau gata de drum si Hagen raporta capitanului ca treaba e sfârsita. În clipa însa când Farrow dadu semnalul de adunare, se auzi iarasi duduitul slab si îndepartat al unul motor de avion.
— Toti oamenii la adapost! porunci Farrow cu glas rasunator. Niciun act dusmanos înainte de a fi atacati. Fiti gata si trageti.
Fiecare camarad era echipat complet, carabinele fura puse la punct si toti se adapostira sub copaci, în case, printre tufe, gata si se apere.
Farrow, George, doctorul Bertram si Hagen stateau sub crengile unui copac mare si pletos. Ascultara cu încordare duduitul care se apropia, apoi capitanul zise mirat:
Dupa cum vad, aici acum nu e decât un singur avion. Dar poate ca a venit în iscoada fi va da apoi un semnal escadrilei care se afla în urma lui.
— Uite-l colo! striga Rindow. Care cerceta cerul printr-o sparturi a tufisului. Zboara numai la vreo sase sute de metri înaltime.
— E un avion de uscat – constata capitanul cu bucurie – ceea ce înseamna

ca nu poate ameriza aici. Daca guvernul australian ar fi dispus într-adevar cercetarea insulei, atunci ar fi trimis numai hidroavioane. Aha, începe si face viraje si anume direct deasupra golfului în care se afla submarinul nostru! Numai de n-ar trimite vreo bomba jos.

În clipa când Farrow sfârsi de rostit aceste cuvinte, camarazii sai scoasera un strigat de spaima, caci de pe avion se desprinse ceva si cazu în jos.

Dar, dupa câteva clipe, marinarii izbucniri în exclamatii de mirare si Farrow spuse necajit:

— E un om cu o parasuta... Oh! Vântul îi abate din cale... Va cadea în apa departe de insula. Sa scoatem repede o luntre ca sa-i venim în ajutor, altminteri se va îneca, sarmanul!

George si doctorul – care devenisera nedespartiti de când acesta din urma începuse sa povesteasca tânarului aventurile sale din tinerete – sarira repede la locurile lor si cu ajutorul lui Petre adusera o luntre la tarm si-i dadura drumul pe apa. Uriasul puse mâna pe vâsle si mâna barca usoara în largul golfului.

Parasutistul care îsi daduse drumul din avion fu prins repede de vânt si ar fi fost fara îndoiala pierdut daca nu i-ar fi sarit în ajutor camarazii.

La vreo sase sute de metri departare de insula el cazu în apa; dupa câteva minute ajunse si luntrea acolo si George atinse strainului mâna, ca sa-l ridice în barca. Dar... era cât p-aci sa-si retraga mâna de uimire, caci aviatorul era... o fata tânara

de tot si de o frumusete rapitoare, care îi zâmbi dragalas si îi strânse mâna.
Doctorul Bertram ramase si el înmarmurit câteva clipe, înainte de a se apleca peste marginea luntrii ca s-o apuce de celalalt brat.
Dupa ce îi dezlegara funiile cu care era legata de parasuta, fata se salta în barca si zise râzând:
— Mirarea dv. nu ma surprinde, domnilor. Numele meu e Violet Herford. Cred ca am nimerit unde trebuie, vroiam sa-l vizitez pe capitanul Farrow.
— A... da! se bâlbâi George Eu ma numesc George Farrow. Tatal meu se afla pe insula.
— Oh! Asta e minunati îi pot da, deci, lui Austin semnalul ca totul e în ordine.
Facu câteva semne spre avionul care se lasase mai jos si se rotea deasupra insulei. Cineva se apleca peste marginea aparatului si raspunse prin gesturi. Motorul începu apoi sa duduie si avionul elegant disparu cu repeziciune spre apus.
— Asa, acum nu ma puteti arunca în apa – zise tânara fata. Râzând. Austin se va înapoia abia peste o luna ca sa ma ia de aici. Atunci va veni cu un hidroavion. Sper ca tatal d-tale nu va fi suparat ca i-am picat asa pe cap?
— Ne-ai facut necazuri mari, draga domnisoara, raspunse doctorul Bertram. Ne-am si pregatit si parasim insula ca tot ce aveam acolo, caci gândeam aseara ca un avion de iscoada a descoperit ascunzatoarea noastra. Îmi dai voie si ma prezint: doctor Robert Bertram.

— A, d-ta esti doctorul Bertram! N-ai idee cât ma bucura cunostinta d-tale. Da, domnule doctor, cunosc toate ispravile capitanului Farrow si ale curajosilor sai camarazi.
Apoi, vazând mutra jumatate mirata, jumatate banuitoare a lui Bertram, adaogi:
— N-am venit cu gând sa spionez, ci sa-l rog pe capitan sa ma ajute.
— Bine, bine, draga domnisoara, cauta sa împace lucrurile doctorul. Poti povesti totul capitanului nostru. Dar nu trebuie sa ne iei în nume de rau daca suntem putin banuitori, caci vei recunoaste si d-ta ca felul cum ti-ai facut aparitia e oarecum ciudat.
— Asa e! încuviinta fata, râzând. În orasul meu, Brisbane, sunt însa cunoscuta ca o fiinta care nascoceste si pune în aplicare planuri neobisnuite. Acolo pe mal e desigur capitanul?
— Da si pare foarte suparat – zise Bertram, zâmbind siret. Sa te vad acum ce o sa faci ca sa-l îmbunezi!
Ajunsera la tarm si tânara pasi înaintea capitanului, tinând capul în pamânt, ca si cum i-ar fi fost rusine. Farrow însa o privi vesel si cauta s-o încurajeze:
— Ei, draga domnisoara, asta e o vizita cu adevarat neobisnuita pe insula noastra nestiuta de nimeni.
— Domnule capitan, neobisnuite sunt si pricinile care m-au îndemnat la vizita asta, raspunse Violet repede. Tatal meu a disparut într-o expeditie si ma tem ca i s-a întâmplat ceva rau de tot. Oh, ajutati-ma, va rog, cautati-l! Numai dv. veti

izbuti sa faceti ceea ce altii au încercat în zadar.
— Haide, draga domnisoara – zise Farrow prietenos – îmi vei povesti totul amanuntit în casa mea. Rindow, trebuie sa fim totusi gata de plecare, vreau numai si ascult povestea curajoasei dudui.
Alaturi de Violet, Farrow se apropie de locuinta sa. George, doctorul Bertram, Brun si Hagen venira si ei.
La invitatia capitanului. Violet lua loc pe unul din fotoliile de trestie de pe terasa fi începu:
— Tatal meu este profesoral James Herford, pe care d-ta, domnule doctor, trebuie sa-l cunosti.
— A, profesorul Herford, oare pe lânga zoologie s-a mai îndeletnicit si cu sapaturi? exclama doctorul, vesel Fireste ca-l cunosc, desi numai din gazete si reviste de specialitate. M-ar bucura foarte mult daca as avea prilejul sa-l cunosc la persoana.
— Veti avea acest prilej, daca domnul capitan va binevoi sa-mi îndeplineasca rugamintea, se grabi sa spuna Violet Vreau si va istorisesc totul însa ca si va încredintati ca nu va asteapta nici o primejdie din partea noastra. Dupa cum spunea si domnul doctor, tatal meu se îndeletniceste cu mai multe stiinte, e un om pe care-l intereseaza orice si îsi poate îngadui luxul acesta, deoarece este foarte bogat Acum o jumatate de an a pornit într-o expeditie din care nu s-a mai înapoiat Oh, domnule capitan, izbucni

fata, plângând – vino în ajutorul tatalui meu!
— Dar fireste ca vom face asta cu draga inima, domnisoara Herford – raspunse Farrow – povesteste mai departe, te rog. În primul rând, însa te rog sa-mi istorisesti cum ai gasit insula noastra. Vei întelege ca asta m-a nelinistit foarte mult.
— Nu trebuie sa te îngrijorezi, domnule capitan, zise fata, zâmbind. Am avut nevoie de patru saptamâni ca sa dau de urma dv. Pilotul avionului, Austin Warrings, o ruda îndepartata a mea e logodnicul meu. E capitan în corpul aviatorilor australieni, dar acum e în concediu. Pentru a descoperi insula dv. s-a folosit de un avion pe care eu l-am cumparat anume pentru scopul acesta, asa ca trebuia sa-l priviti ca persoana particulara.
— Atunci pot fi linistit, zise capitanul. Dar de unde ai putut banui macar ca am avea o ascunzatoare în tinutul acesta?
— Trebuie sa va marturisesc deschis ca în corpul ofiteresc al lui Austin s-a exprimat de multe ori banuiala asta. Pot însa sa va mai spun, spre linistirea dv., ca guvernul n-are deloc intentia sa trimita avioane ca si descopere ascunzatoarea. Îndraznesc sa sustin, domnule capitan, ca sunteti în deplina siguranta aici.
— Asta ma bucura, zise Farrow, zâmbind. Putem deci sa descarcam submarinul. Si acum te rog, domnisoara Herford. Si ne povestesti mai amanuntit ce s-a întâmplat cu tatal d-tale.

II.
CERCETARI ZADARNICE.

TÂNARA FATA ÎNCEPU:
— Tatal meu aflase de la un bastinas – pe care l-a scapat de la moartea prin foame, în apropiere de Mount Horrible, lânga Denham-Range – ca în largul marii, la rasarit de Brisbane, s-ar afla o insula, pe care un trib misterios ar duce o viata si mai misterioasa. Pâna acum vreo jumatate de an bastinasul fusese fochist pe un bric care a fost distrus de un uragan în apropiere de Brisbane. Bastinasul ar fi singurul supravietuitor al catastrofei. Prea amanuntit nu mi-a povestit tata ce sustinea bastinasul ca a vazut pe insula misterioasa, dar atât a fost îndeajuns pentru el ca sa-si cumpere o barca cu motor trainica. Dupa câteva calatorii de proba a pornit în expeditia din care nu s-a mai înapoiat. Era însotit de doi bastinasi credinciosi, pe care timp de zece ani îi luase cu el în colindarile sale cele mai anevoioase. Am încercat tot ce s-a putut ca si dau de insula asta, domnule Farrow. Sunt destul de bogata si am numerosi prieteni care ma sprijina. Dar totul a fost în zadar pâna acum. Bastinasul, cu care am vorbit chiar eu, mi-a adus numai vestea ci ar fi vazut barca cu motor a tatalui meu. Judecând dupa locul unde o vazuse insula misterioasa trebuie si fie departe, spre rasarit de aici. Domnule capitan, d-ta esti ultima mea nadejde! Ajuta-ma, te rog, sa-l regasesc pe tata!

Violet întinse rugator mâinile, ceea ce-l facu pe Farrow sa spuna:
— Fireste, draga domnisoara. Ai auzit de sigur ca sunt oricând gata sa viu în ajutorul oamenilor în nevoie. Trebuie sa-mi mai dai însa câteva lamuriri. În cercetarile d-tale cred ca ai trimis si avioane. Cât de departe au zburat aparatele?
— Austin, care a condus zborurile acestea, mi-a spus ieri ca escadrilele au ajuns la vreo doua sute de kilometri la rasarit de insula asta:
— Aha, avem un mic punct de orientare – zise capitanul. Ai putea sa-mi spui cam pe unde a vazut barca cu motor a tatalui d-tale bastinasul cu care ai stat de vorba ieri?
— Dupa indicatiile lui, trebuie sa fi fost pe aproape de Noua Caledonie. Asa cel putin a stabilit Austin.
— În calitatea lui de aviator cred ca logodnicul d-tale nu s-a înselat, raspunse Farrow. Ne ramâne sa cercetam mai cu atentiune insula pe care o vom gasi acolo. Dar cum ai de gând si te înapoiem, daca vom izbuti în întreprinderea noastra?
Fata rosi putin când raspunse:
— Am lucrat cam de capul meu... Fiului d-tale si doctorului Bertram le-am spus. Peste o luna Austin urmeaza sa ma ia de aici, cu ajutorul unui hidroavion. Nadajduiesc însa din toata inima ca la vremea asta îi vom fi gasit pe tata.
— Când a vazut bastinasul barca cu motor?

— Sunt cinci luni de atunci. Omul facea parte din echipajul unui vas care mergea spre Upolo. Acum doua luni s-a înapoiat, dar abia acum sase saptamâni mi-a povestit de ceea ce vazuse.
— Nu trebuie sa-ti pierzi încrederea – o mângâia Farrow. Eu am descoperit pe altii care disparusera de si mai multa vreme. Vom porni la drum asta seara. Haide, draga domnisoara, îti voi arata insula noastra.
— O, domnule capitan, nici nu-ti închipui cât îti sunt de recunoscatoarei exclama Violet. Presimt ca mi-l vei reda pe tata.
Farrow se duse cu fata la ateliere, în vreme ce camarazii ceilalti erau ocupati cu descarcarea submarinului.
Cu un ceas înainte de a se însera, totul era gata. Dupa o cina de ramas-bun de la camarazii care ramâneau acasa, submarinul aluneca prin golf, strabatu tunelul si când se lasa noaptea el se afla în larg, gonind spre rasarit.
Dupa ce strabatura doua sute de kilometri, Farrow porunci încetinirea vitezei. Rindow, care se afla în turn lânga capitan, privea marea linistita, în care se oglindeau stelele.
— Numai de-ar mai trai profesorul! zise deodata primul ofiter. Acum o jumatate an bântuiau furtuni puternice pe marile acestea si bastinasul sustine c-ar fi vazut barca cu motor a profesorului în urma cu cinci luni.
— Daca s-ar fi întâmplat vreun naufragiu ar fi aflat Violet; ramasitele barcii ar fi fost vazute de un vapor. Presupun ca

profesorul a gasit într-adevar insula misterioasa pe care traieste tribul acela si probabil e prizonier acolo. Dar acum sa luam directia mai spre sud-est.
— La vreo suta de kilometri departare e un grup foarte mare de insule care sunt însa izolate si unde nu se abate nimeni.
— Asa e – încuviinta Rindow – acolo am prins acum doi ani minunatii bibani de mare, când un distrugator australian ne-a mânat într-acolo. Dar atunci n-am observat ca vreuna din numeroasele insule ar fi locuita.
— Asta ar fi înca un semn ca ar putea locui acolo tribul acela misterios – zise Farrow. S-ar putea sa existe de zeci de ani, fara ca sa stie cineva de insula. Acum sa mergem mai încet, caci ajungem la insule în toiul noptii. Fireste ca pâna la ziua o vom ocoli, poate zarim focurile vreunui lagar.
Prin porta-voce, Farrow dadu comanda în sala masinilor ca motoarele Diesel sa fie încetinite. Cobori apoi din turn ca sa se lase odihnei câteva ceasuri.
Când capitanul fii trezit de Petre, submarinul se si afla în fata primelor insule ale grupului. Farrow veni lânga Plundow si-i ceru sa ocoleasca o insula dupa alta. Grupul era alcatuit însa din vreo suta de insule de toate marimile si fu nevoie de mult timp pâna sa fie cercetate toate.
Capitanul ocolise abia douazeci de insule, fara sa zareasca nici o licarire de foc. Când se lumina de ziua.
— Stop! comanda el prin porta-voce, se întoarse spre Plundow si zise: ne oprim

aici; vreau sa ma sfatuiesc cu camarazii ce e de facut. Îti voi trimite cafeaua în turn.
Dupa un obicei vechi, rasaritul soarelui era pentru echipajul submarinului semnalul ca trebuie sa-si paraseasca hamacurile. Violet Herford se ivi si ea la cafea în cabina ofiterilor. Dupa ce baura cafeaua, capitanul zise:
— Ne aflam în mijlocul unui grup de insule, care e foarte departat din drumul vapoarelor. Se prea poate ca pe una din aceste insule sa dam de tribul misterios, astfel ca ne-am afla la tinta calatoriei noastre. De sigur ca ar fi o împrejurare cât se poate de fericita daca am izbândi repede, caci treaba asta poate dura si saptamâni. Întrebarea e daca putem cuteza sa cercetam insulele si la lumina zilei.
Camarazii capitanului chibzuira cu încordare. Ei stiau ce vroia sa creada Farrow cu întrebarea aceasta. Exista primejdia ca tribul acesta misterios sa ucida pe profesor – data s-ar afla ca prizonier la dânsii – când insula va fi cercetata. Violet pricepu si ea primejdia, caci zise imediat:
— Domnule capitan, te temi ca ivirea noastra va însemna o primejdie mare pentru tatal meu? E adevarat si cred ca trebuie sa fim cu mare bagare de seama. N-ar fi mai bine sa facem cercetarile numai noaptea?
— M-am gândit si eu la asta, raspunse Farrow, dar nici asa nu e bine, caci se poate sa nu mai vedem focurile de lagar ale tribului cautat, pentru ca satul ar

putea sa fie în mijlocul insulei. Mai e cu putinta sa nu arda nici un fel de foc, aici nu traiesc animale salbatice, de care locuitorii sa fie siliti sa se apere prin focuri. Trebuie sa marturisesc ca în cazul de fata nu prea stiu ce sa fac.
— Am o propunere! striga George deodata. N-ar fi mai bine sa lucram numai ziua, ocolind insula pe sub apa? Cred ca chiar daca desisul e foarte încâlcit, tot putem vedea locurile care sunt strabatute mereu de locuitori. Iar dupa ce se va întuneca vom putea cerceta cu amanuntime locurile acestea care dau de banuit.
— Bravo, George, propunerea ta e buna! exclama capitanul!
— Asa e – încuviinta si Rindow.
— Asta nu ne va împiedeca, însa, sa mai dam târcoale odata insulelor si în timpul noptii. Ce e bine nu e rau.
Se parea într-adevar ca temerile lui Farrow erau îndreptatite. Trecura patru, cinci, sase zile, camarazii dadura târcoale ziua si noaptea celei mai mici insulite, dar nu descoperira nici cel mai mic semn ca dânsele ar fi locuite. Ramasesera înca din grup numai zece insule mai marisoare, spre rasarit. Cu tot curajul de care dadea dovada tânara fata, camarazii observara, totusi, ca nelinistea ei sporea din ce în ce mai mult.
În ziua a saptea, pe când se afla la cafea, Violet zise cu seriozitate:
— Domnilor, îmi dau seama ca toate sfortarile noastre sunt zadarnice. N-as fi crezut ca în marile acestea sunt atâtea insule si am putea cauta ani de zile înca

pâna s-o gasim pe aceea adevarata. Numai întâmplarea ne poate veni în ajutor.

— Nu, draga domnisoara, vom cauta mai departe, raspunse Farrow cu hotarâre. Trebuie sa ajungem la tinta, orice s-ar întâmpla. Mai avem de cercetat zece insule si poate ca printre acestea se afla si cea cautata.
În aceeasi clipa zbârnâii si tubul acustic si Brun raporta capitanului din cabina de comanda:
— La sud–est cinci barci de pescari. Sunt înconjurate de rechini.

III.
O DESCOPERIRE INTERESANTA.

TOTI SARIRA DE LA LOCURILE LOR si dadura buzna în cabina de comanda. Farrow privi prin periscop si zise mirat:
— Asa ceva n-am mai vazut înca! Repede la suprafata, Jean Brike sa-si pregateasca tunul! Ia te uita, doctore, aceasta e foarte interesanta pentru dumneata!
Pompele începura sa dea afara apa din tancurile de balast. Doctorul Bertram avu o priveliste salbatica prin periscop. La vreo doua sute de metri departare stateau alaturi cinci barci de pescari lungi si late. În fiecare dintre ele se aflau trei – patru oameni. De jur-împrejurul barcilor apa colcaia si tâsnea în sus, cozi triunghiulare se rasuceau încoace si încolo, trupuri uriase cu dungi negre pe pielea cafenie sareau din mare si

încercau sa înhate cu boturile pe nefericitii bastinasi, care n-aveau alta aparare decât vâslele.
— Sunt rechini tigri, cei mai salbatici si primejdiosi din neamul rechinilor, zise doctorul Bertram. Pescarii trebuie sa fi pus mâna pe vreo prada care a sângerat mult si asta a momit dihaniile. Daca nu le venim în ajutor, bietii oameni sunt pierduti.
— Jean, striga Farrow tunarului care tocmai venea.
— Trebuie sa-ti arati maiestria si de data asta. La vreo doua sute de metrii niste rechini tigri ameninta niste barci de pescari.
— Pai atunci nu e nevoie de granate cu gaze, ci di celelalte, zise linistit batrânul tunar.
Facu un semn ajutorului sau si tânarul marinar disparu imediat în directia magaziei ca sa aduca câteva ghiulele pentru tunul de 7.5 cm.
Postul de pe punte, compus din opt oameni, veni sub turn; carabinele erau încarcate si marinarii asteptau numai clipa când George – care se si catarase pe scarile de fier – va deschide capacul turnului.
Tânarul îsi luase carabina, vrând sa participe si el la vânatoarea împotriva dihaniilor. Turnul iesi din apa si George împinse capacul pe care-l desurubase din vreme.
Submarinul se apropiase la o suta de metrii de locul unde se aflau rechinii. Câteva clipe George privi înmarmurit la privelistea îngrozitoare care se desfasura

sub ochii lui. Rechinii întarâtati reusira sa distruga una dintre barci. Aceasta se apleca încetisor si cei patru pescari dinauntru încalecara pe partea cealalta, gata sa sara în barca vecina.
Atunci George înalta carabina. Tovarasii sai nu puteau înca interveni în lupta, deoarece puntea submarinului se mai afla sub apa; ei stateau pe scara îndaratul si trebuiau sa astepte pâna ce tânarul va putea iesi din turn.
Primul glont al lui George nimeri o dihanie uriasa care tocmai se aruncase pe marginea aplecata a barcii cu pescari. Monstrul se prabusi îndarat în mare si cu lovituri salbatice de coada facu sa spumege apa.
În clipa urmatoare trupul sau devenise centrul unei lupte salbatice. Ceilalti rechini se napustiri asupra muribundului si-l sfâsiara cu o lacomie si o furie care-l facu pe George sa se cutremure.
Tânarul îsi goli carabina de gloante, apoi îsi facu vânt în turn si imediat îi urmara Jean Brike cu ajutorul sau, precum si patru marinari, care deschisera îndata un foc viu asupra rechinilor.
Dupa doua minute, puntea submarinului iesi din apa; imediat sarira toti peste marginea turnului, iar, Jean Brike alerga la tun si trase jos învelitoarea.
Numarul rechinilor parca sporise. Salvele de carabine ale marinarilor pareau sa nu faca impresie asupra lor si singurul rezultat fu ca lupta deveni si mai salbatica.

Deodata se auzi însa prima bubuitura din tunul lui Jean Brike. Acesta îsi alesese ca tinta unul din rechinii cei mai mari, care tocmai se îndepartase putin de cârd. Ghiuleaua nimeri alaturi de el, exploda si sfâsia în bucati monstrul. Ceilalti rechini ramasera o clipa ca înlemniti, apoi câtiva din ei dadura buzna spre locul unde apa se înrosise de sângele tovarasului lor.

Jean Brike încarca cu iuteala fulgerului, tinti, apoi ghiuleaua porni si exploda în mijlocul cârdului de rechini Asta fu de ajuns ca toti sa fie pusi pe goana, uitând de barci si de ospatul din trupurile celor sfârtecati de ghiulele.

— Ciudat lucrul facu doctorul Bertram. N-am mai vazut si nici n-am auzit de ceva asemanator. Ce sa fi avut pescarii aia ca au fost atacati în felul acesta de dihanii? Asta o vom afla noi îndata, zise Farrow, zâmbind. Sa ne apropiam de ei si sa-i întrebam. Se prea poate sa stie si ceva despre insula misterioasa pe care o cautam. Trebuie sa locuiasca pe aproape, caci cu barcile alea usoare n-ar fi pornit fi la drum lung sa pescuiasca.

Afara de straja de punte, marinarii coborâra din nou în submarin, numai Jean Brike ramase – ca om prevazator ce era – lânga tunul sau încarcat El nu prea avea încredere în cei optsprezece bastinasi, caci se putea sa dea un atac pe ascuns, când submarinul s-ar apropia.

Când „Dox”-ul ajunse la douazeci de metri de barcile pescarilor, acestia ridicara bratele si se înclinara adânc.

Doctorul Bertram îi se adresa în limba care se vorbea pe aici.
Între el si un bastinas batrân, care se afla în barca atacata de rechini, se nascu o discutie însufletita; doctorul scoase în repetate rânduri exclamatii de mirare. În cele din urma se întoarse spre Farrow si zise:
— Domnule capitan, avem mare noroc. Pescarii acestia locuiesc pe insulele rasaritene si fac parte dintr-un sat foarte populat. Atacul rechinilor se datoreste faptului ca au aruncat în mare maruntaiele câtorva bibani pe care i-au pescuit aici si pe care i-au spintecat pe loc. Batrânul îti transmite prin mine multumiri calduroase pentru ca i-am salvat viata si ne considera oricând oaspeti de onoare în satul sau.
— E interesant ce spui d-ta – raspunse Farrow – numai ca nu prea vad unde e norocul cel mare de care vorbeai. Sau vrei poate sa te folosesti mai des de ospitalitatea ce ti-o ofera, draga doctore?
— Cred ca o vei face si d-ta cu placere, domnule capitan – zise doctorul, fara sa fie suparat de ironia usoara din cuvintele lui Farrow. Caci Pago capetenia, ne poate povesti multe despre o insula apropiata, pe care îsi fac mendrele niste stafii. Ce mai zici acum?
— Minunat, draga doctore si te rog sa ma ierti ca am glumit. Asta e într-adevar un mare noroc. Draga domnisoara Herford, acum putem nadajdui într-adevar ca am gasit o urma care ne va calauzi la tatal d-tale. Doctore, fii bun si spune capeteniei ca primim cu placere invitatia lui. Dar nu

te arata deocamdata prea interesat pentru insula cu stafii, caci mai întâi trebuie sa înlaturam teama fireasca pe care o au pentru noi oamenii aceia. Sunt de parere ca am putea remorca barcile pescarilor, caci cu cât ajungem mai repede în sat, cu atât vom auzi mai curând ceva despre insula cu pricina.
Doctorul vorbi câteva clipe cu bastinasii, apoi acestia îsi legara barcile de funia pe care Petre o lega de pupa si le-o arunca dupa aceea în apa. În vremea asta, capitanul puse pe Bertram sa întrebe pe capetenie unde se afla insula stafiilor, si când afla ca e cea mai spre nord din fata lor, facu un ocol mare cu submarinul spre sud. Nu vroia ca locuitorii acestei insule sa-l vada înainte de vreme.
Cu prilejul numeroaselor aventuri pe care le întâmpinase capitanul cu oamenii sai, se întâmplase adesea ca niste europeni sa se fi stabilit pe o insula izolata, însufletiti de gânduri criminale. Se putea sa fie si aici acelasi caz si atunci de sigur ca oamenii acestia dispuneau de ocheane.
— Sunt complet linistita, zise Violet când capitanul îi lamuri scopul acestui ocol – cu spiritul dv. de prevedere trebuie sa reusim s-ajungem la tinta. Totusi, daca într-adevar salasluiesc acolo criminali de rasa alba, ma tem sa nu i se fi întâmplat ceva rau de tot tatalui meu, Oh, de l-as gasi în viata!
— Si nu-ti pierzi speranta! Cauta s-o mângâie Farrow. Acum avem în sfârsit perspectiva sa izbândim si trebuie sa pastram nadejduim ca totul va iesi bine.

Dupa o jumatate de ceas, „Dox"-ul ajunse la insule cea mai apuseana. Pe marginea unui golf mare se afla asezat un sat întins, care oferea o priveliste pitoreasca ca colibele lui înalte de frunzis. Pe tarm stateau adunati locuitorii, privind înmarmuriti la vasul acela ciudat, cum nu mai vazusera ei altul pâna atunci. Fara îndoiala ca ar fi fugit în desis daca n-ar fi vazut cele doua barci, cu capetenia si semenii lor, remorcate de submarin.

Pago adresa acum doctorului câteva cuvinte, apoi oamenii sai desprinsera barcile de funie. Bertram spuse capitanului:

— Trebuie sa ramânem aici câtva timp, domnule capitan, Pago vrea mai întâi sa comunice tribului sau ca noi i-am salvat viata, ca si a însotitorilor lui.

Farrow dadu imediat comanda de stopare. Elicea se învârti îndarat si frâna mersul vasului, în care timp cele doua barci se îndepartara de submarin si în curând ajunsera la tarm.

Oamenii pastrau o tacere pioasa, dovada ca seful lor poseda putere mare si se pricepea sa le insufle disciplina.

Batrânul tinu a cuvântare locuitorilor si când sfârsi izbucnira strigate de bucurie. Pago se întoarse, se facu o liniste mormântala si apoi întinzând bratele, se înclina adânc în fata camarazilor de pe submarin si rosti câteva cuvinte pe care doctorul le talmaci:

— Acum putem merge la tarm, asta a fost invitatia formala. Sa speram ca golful e

destul de adânc ca sa ne putem apropia de mal.
— Socotind dupa culoarea apei. Putem acosta direct – zise capitanul.
Dadu apoi comanda de încetinire a vitezei, pentru care scop se pusera în functiune electromotoarele.
Dupa câteva minute „Dox”-ul facu un viraj, elicea se-nvârti îndarat, apoi Petre si Kard zvârlira funii pe uscat, care fura prinse îndata de mâini vânjoase. Trasera încetisor submarinul la tarm si legara funiile de palmieri cu trunchiuri groase.
Când Farrow cu tovarasii sai pasira pe uscat, toti bastinasii se înclinara în tacere, cu bratele întinse. Se ivi apoi o fata tânara si frumoasa si le oferi fructe minunate, într-un cosulet artistic împletit. Alta fata aduse pe o frunza lata niste sare, cu care tovarasii se frecara pe limba. Capetenia facu la fel, vorbi apoi iarasi cu Bertram care talmaci:
— Acum avem aceleasi drepturi ca si capetenia, domnule capitan. Obiceiul asta cu sarea este un simbol si-mi aduce aminte de unul la fel, practicat de diferite triburi din vestul Africii. N-as fi crezul sa dau aici peste un cult asemanator.
— Poate ca strabunii acestui trib au fost târâti încoace în urma cu sute de ani – fu de parere Farrow.
— Pentru mine nu mai e nimic cu neputinta, caci am trait si am vazut multe pâna acum. Sunt curios sa vad ce-o urma.
— Probabil vreun ospat mare – raspunse doctorul. Cu prilejul acesta voi aduce vorba, pe departe, despre insula cu stafii.

Pâna diseara aflu eu totul, asa ca la noapte vom putea întreprinde ceva.
— O, da, domnule doctor, încearca ca afli cât mai curând ceva despre insula aceea! se ruga Violet. Mai întreaba daca se stie cumva ca traieste acolo un barbat alb.
— Fireste ca voi cauta sa aflu totul, fagadui Bertram.
— Dar prea insistent nu trebuie sa fiu, caci n-as vrea sa-l fac banuitor pe capetenie.
— Îmi dai voie, domnule doctor – interveni George – dar ai vorbit totusi imediat cu ei despre insula vrajita. Cum s-a facut asta?
— El a început cu asta, draga George – raspunse Bertram – a pus ciocnirea aia primejdioasa cu rechinii tigri pe seama duhurilor, care daca ar trai pe insula. N-am mai întrebat despre asta. Acum îl voi chestiona, fireste, cu privire la tot ce stie.
Presupunerea doctorului, ca va avea loc un ospat mare se dovedi îndreptatita. Câtiva bibani de mare, pescuiti de Pago si însotitorii sai, fura prajiti în gropi adânci, pe cenusa calda de lemn. Împreuna cu niste buruieni care le dadura un gust deosebit. Ca bautura se servi vin de palmier în cani de lemn frumos sculptate. Vinul era cam tarisor si camarazii baura cumpanit, caci se puteau astepta ca înca la noapte sa aiba de adus la îndeplinire o întreprindere primejdioasa.
Doctorul izbuti sa-l faca pe Pago sa vorbeasca.
Camarazii vazura ca chipul capeteniei exprima la început teama, ba chiar spaima, apoi începe sa vorbeasca încet de

tot, aruncând priviri tematoare peste umar.
Dar ca cât golea mai multe cani, cu atât glasul lui se auzea mai tare, ca atât pe chipul lui se citea mai mult curaj. Doctorul Bertram zâmbea din ce în ce mai multumit si arunca din când în când priviri capitanului si fetei.
În cele din urma batrânul începu sa motaie. Caldura zilei devenise înabusitoare; unul dupa altul locuitorii se retrasera în colibele lor si la sfârsit se ridica si Pago, dupa ce mai schimba câteva cuvinte cu doctorul.

— Ne stau la dispozitie câteva colibe goale, zise doctorul camarazilor sai. I-am spus însa lui Pago ca ne vom petrece pe submarin ceasurile calduroasa. Am multe de povestit, ar fi bine sa ne retragem îndata.
Violet fu cea dintâi care se ridica.
— Da, veniti domnilor, striga ea agitata. Oh, domnule doctor, ati aflat ceva despre tatal meu?
— Asta nu pot sustine, raspunse Bertram – va trebui sa judeci singura dupa ce vei fi auzit totul ce mi-a povestit Pago. Cred însa a afirma cu siguranta, ca ne vom atinge tinta aici.
În vreme ce Pago se îndrepta clatinându-se spre coliba sa, camarazii se grabira sa se înapoia la submarin. Violet mergea înainte, nerabdatoare sa afle cât mai curând din gura doctorului.
Dupa ce luara loc toti în cabina racoroasa care servea de sufragerie ofiterilor, doctorul începu:

— Pago îmi povestea ca în urma cu trei luni, a observat un vas care cu putin timp înainte de a se însera, a trecut pe aici îndreptându-se spre nord, adica în directia insulei cu stafii. Din pacate însa nu mi-a putut da lamuriri mai amanuntit asupra acestui vas deoarece trecuse la prea mare departare. Sustine însa ca mergea foarte repede ceea ce ma face sa cred ca era o barca cu motor. Un bric sau un vas mai mare n-a fost dupa cum ma încredinteaza capetenia. Singurul lucru care l-a surprins a fost o strafulgerare luminoasa la prora vasului.
— O, atunci era tata, striga Violet si sari în sus. La bordul barcii sale avea un reflector nichelat. Oh, cât sunt de bucuroasa, cât de recunoscatoare va sunt domnule capitan!
— Pago a observat vasul cu pricina acum trei luni – zise Farrow – si în timpul asta se puteau întâmpla multe... Poate ca tatal dumitale a plecat de mult de acolo, asa ca nu trebuie sa te bucuri prea repede, draga domnisoara. Îti doresc din toata inima sa-l revezi, dar mi-ar parea nespus de rau daca va fi sa suferi o dezamagire.
— Ai dreptate, domnule capitan, raspunse fata, stapânindu-si lacrimile. Nu trebuie sa nadajduiesc prea mult. Dar avem totusi o urma care nu poate fi prea veche. Soarta nu poate fi prea cruda cu mine, încât asta sa fie ultima veste care o aud despre el.
— Asa. Numai nadejdea sa nu ti-o pierzi. Acum, draga doctore, spune mai departe. Ce-ai aflat de la Pago despre insula?

— Cica ar locui acolo un popor ciudat, zise Bertram. Pago însusi si multi din oamenii lui care au fost mânati brusc de vânt pâna în apropierea insulelor cele mai de miazanoapte si au vrut sa debarce acolo s-au speriat de niste fapturi fantomatice care au iesit dintre tufele desisului. Câtiva oameni care nu s-au putut întoarce barcile fura înhatati de aceste fapturi si târâti cu repeziciune în desis. De atunci disparuti au ramas.

IV.
INSULA VRAJITA.

AUZIND VORBELE DOCTORULUI. Farrow ridica mâna si zise dupa câteva clipe de gândire.
— Chiar numai aceste doua puncte sunt de mare însemnatate. Ti-a zugravit Pago cam cum aratau fapturile acelea? De unde vine la el expresia „fantomatic”? Sau ai talmacit d-ta astfel vorbele lui?
— Ba chiar asa s-a exprimat, draga capitane. Nu pot gasi o talmacire mai buna. Fireste ca l-am întrebat ce înfatisare aveau fiintele acelea si atunci mi-a povestit ca ar avea o culoare ciudata si... capete de animale. Ce zici de asta?
— Ca locuiesc, acolo oameni sireti, care se apara de vizite nedorite luându-si înfatisare de fantome, raspunse Farrow. Chestia cu capetele de animale aminteste si ea de obiceiuri africane. Ia spune mai departe, doctore!
— Partea cea mal interesanta vine acum. Pe insula se afla un munte, nu prea înalt, pe care însa noaptea dantuiesc lumini

ciudate. Zic „dantuiesc”, caci asa s-a exprimat Pago, în câteva rânduri. Si cica au felurite culori. Tribul de aci numeste ridicatura aceea de pamânt „muntele vrajit”. Nimeni de pe insula nu s-a înapoiat înca, locuitorii satului se feresc sa se apropie de ea, pentru ca vreo furtuna sa nu-i mâie la mal. Ce spui d-ta de toate astea, domnule capitan?

— Nu-mi place deloc ca luminile de pe munte au felurite culori, raspunse Farrow, îngândurat. Asta pare sa dovedeasca cum ca sunt si europeni la mijloc, lucrând cu focuri bengale? De unde ar fi învatat un trib de bastinasi sa coloreze flacarile? Cu asta n-ai dreptate, zise doctorul. Exista doar felurite soiuri de rasina si buruieni care coloreaza fumul în verde, galben sau rosu. L-am mai întrebat pe Pago daca focurile alea ard viu, el mi-a raspuns însa ca nu sunt mai luminoase decât facliile, numai ca flacarile ar avea alta culoare.

— Atunci se poate ca banuiala mea sa fie gresita, raspunse capitanul. Mai ramâne numai presupunerea ca pe muntele acela vrajit sa se faca în fiecare noapte ceremonii închinate vreunui zeu. Poate ca avem de-a face cu o secta, ai carei adepti au fost alungati din patria lor si au gasit acolo un refugiu, pe care se apara cu toate mijloacele. Pe vecinii lor primitivi îi pun pe fuga îmbracându-se misterios si vopsindu-se.

— Ai dreptate, domnule capitan – zise Bertram. La fel am cautat sa-mi explic si eu chestia. Mai ramâne întrebarea: ce-or fi facut oamenii acestia misteriosi cu

prizonierul lor? Daca am avea un indiciu cât de slab asupra felului credintei lor, am putea trage o încheiere; asa, însa, e cu neputinta.
— Cam asa e – încuviinta Farrow, cu seriozitate – acum putem nadajdui numai ca felul credintei lor nu e legat cu jertfe în cinstea zeilor lor.
— Oh, Dumnezeule! exclama Violet, îngrozita. Ar fi cu putinta asa ceva în zilele noastre? Domnule capitan, ati vorbit serios?
— În astfel de situatii nu e vreme de glumit – raspunse Farrow. Obiceiul jertfelor omenesti continua sa existe, desigur, poate chiar în tari care conteaza printre cele mai culte. Fireste ca ma gândesc acum în primul rând la supusii lui Pago care au fost prinsi de oamenii aceia atât de ciudat travestiti. Se poate într-adevar ca ei sa fi fost foarte primejduiti, dar pe de alta parte presimt în mod sigur ca tatal d-tale, fiind alb, se bucura chiar de mari onoruri. Nu trebuie sa iei în rau fiecare cuvânt al nostru, draga domnisoara.
— Noi nu facem decât sa tinem seama de toate posibilitatile si fireste ca începem cu ce e mai rau. În sfârsit, la noapte ne vom putea încredinta ce se petrece pe muntele vrajit. N-are nici un rost sa ne pierdem vremea discutând. Dar luminile alea ciudate se ivesc oare în fiecare noapte, doctore?
— Asta n-a putut sa ne-o spuna Pago, dar de câte ori se afla vreun vas prin apropierea insulei, cei dintr-unsul

observau, înspaimântati si fantoma misterioasa.
— Vom vedea noi la noapte ce este. As dori însa acum sa ocolesc insula sub apa, la departare destul de mare; periscopul nostru nu trebuie sa fie zarit în nici un caz, în schimb as vrea sa-ncerc sa gasesc un loc potrivit unde sa debarcam. Gazdele noastre vor dormi. Înca mult timp si poate ca acelasi lucru se-ntâmpla si cu locuitorii insulei vrajite. În cazul acesta suntem si mai siguri de o eventuala descoperire.
— O, da, domnule capitan, se ruga Violet. Hai sa plecam imediat. As dori cel putin s-arunc o privire pe insula pe care lâncezeste, probabil, sarmanul meu tata.
— Bine, vom pleca imediat, hotarî Farrow. Draga Rindow pune sa se dezlege funiile! De îndata ce vom fi iesit din golf, ne afundam. Se poate ca atunci când am tras dupa noi barcile de pescari sa fi fost zariti de fantomele acelea si exista primejdia ca satul fui Pago sa fi fost pus observatie, poate printr-un Kanu care nici nu da de banuit.
— În orice caz, trebuie sa fim atenti.
Dupa câteva minute, trupul de otel fu strabatut de o cutremuratura usoara, camarazii parasira cabina si se-ndreptara spre „comanda”. Rindow era tot în turn si scotea vasul din golf.
Dadu apoi comanda de umplere a tancurilor de balast, cobori scarita de fier si închise capacul turnului.
Capitanul se duse la periscop. Lasa vasul sa se afunde sase metri, pe urma coti spre nord.

— Aha! murmura el deodata.
— Tot am avut eu dreptate cu banuiala mea. Departe, spre apus, se afla un Kanu pe apa. Singurul om dintr-unsul se preface ca pescuieste de zor. Nu va putea descoperi însa periscopul nostru, caci apa sclipeste în bataia soarelui. Care va sa zica avem de-a face cu potrivnici foarte vicleni, dar într-o privinta asta îmi este foarte placut, caci numai triburi foarte primitive mai pastreaza obiceiul de a jertfi vieti omenesti. Potrivnicii nostri misteriosi par sa stea însa sub o conducere foarte buna.
— Sa dea Dumnezeu sa fie asa! ofta Violet. De l-as revedea curând pe sarmanul meu tata!
— Îl vei revedea, domnisoara, o mângâia Farrow. Mai am adus la îndeplinire lucruri cu mult mai grele. Nu ne temem nici de fantome, nici de oameni care se deghizeaza în stafii.
Violet îi strânse mâna cu recunostinta.
Mai mersera sub apa o jumatate de ceas, apoi Farrow exclama deodata:
— Ultima insula de la Nord se iveste în fata noastra. Ia sa vedem ce descoperim acolo. Ma voi tine la vreo trei sute de metri de tarm, asa ca e cu neputinta ca periscopul nostru sa fie zarit de vreo santinela.
În clipa urmatoare Violet se si afla lânga capitan si-si puse mâna pe bratul lui. Farrow îi darui o privire scurta, apoi zise zâmbind:
— Înca vreo câteva minute, draga domnisoara si vei putea vedea insula. Vreau sa ma dau mai aproape, ca sa

cotesc apoi la rasarit si s-o pot lua de-a lungul coastei de sud.
Peste cinci minute dadu din cap multumit, se îndeparta de periscop si zise:
— Îti pot îngadui cel mult trei minute, draga duduie. De sigur ca nu esti prea experimentata sa descoperi amanunte surprinzatoare în desis si afara de asta trebuie sa tiu vasul mereu la distanta egala de insula. Priveste, te rog, sa nadajduim ca tatal d-tale traieste acolo.
Violeta privi si deodata scoase un tipat usor, se dadu un pas îndarat si striga capitanului care îsi lipi îndata ochiul de periscop:
— Am vazut un chip grozav îndaratul unei tufe.
— Un chip alb cu ochi întunecati si mari. Pe cap fiinta aceasta purta o pereche de coarne, ca o vita.
— Iarasi ceva african..., murmura doctorul.
Capitanul ridica mâna, facându-i semn sa taca, apoi întreba, fara sa-si ia ochiul de la periscop:
— Domnisoara Violet, ai observat un palmier mare, dublu?
— Da, domnule capitan.
— Unde ai vazut capul acela, socotind din punctul în care ne aflam?
— La vreo douazeci de metri spre dreapta; e acolo o tufa înalta cu flori galbene.
— Asa e! facu Farrow. Se mai vad si acum coarnele. Doctore, par sa fie într-adevar coarnele unei vite mari, dar nu pot deosebi daca e un animal african cap

indian. A, uite acum capul se înalta încet... vino repede sa vezi, draga doctore.
Abia aruncase Bertram o privire ca exclama uimit:
— Asta e o masca de dans, cum sunt folosite în insulele arhipelagului Bismarck, dar e facuta dupa model african. Coarnele sunt ale unul bivol. Interesant de tot! Sa speram ca voi izbuti sa pun mâna pe câteva din mastile acestea.
— Cred ca e mai important sa-l gasim si sa eliberam pe domnul Herford, zise Farrow si-l dadu la o parte pe doctor de la periscop. E bine însa ca l-am vazut pe bastinasul acesta care joaca rolul unui paznic, probabil. Acolo unde sta el începe cred poteca principala, care duce la satul acestor indivizi ciudati. Fireste ca vom înconjura insula în orice caz, ca sa observam cu amanuntime desisul.
— Nu cred însa c-ar mai fi de vazut ceva de seama.
În vreme ce Farrow observa atent insula pe care o înconjura pastrând distanta, Violet îl trase pe doctor deoparte si-l întreba ce fel de obiceiuri au locuitorii arhipelagului Bismarck.
Bertram se feri sa povesteasca cum ca chiar în zilele noastre stapâneste acolo canibalismul – istorisi în schimb ca bastinasii acestor insule sunt foarte blajini si au, mai ales, mare respect de europeni. Linistita oarecum, Violet, îi strânse mâna si se-ndreapta iar spre capitan, nadajduind ca el va fi vazut ceva privitor la tatal ei. Doctorul privi trist în urma ei si murmura ca pentru sine:

— Biata copila, dea Domnul sa nu se fi întâmplat nimic grozav. De unde au luat insularii aceia tipul african în mastile lor de dans? Trebuie sa cercetez.
În clipa aceasta doctorul nu mai avea interes pentru insula. Parasi cabina de comanda si se duse la cabina lui. Cauta la biblioteca un volum gros si se adânci în studiul moravurilor melanezienilor.
Submarinul înconjura încetisor insula pe care locuiau salbatecii aceia misteriosi. Dar nu se arata nimic suspect si când capitanul ajunse din nou la coasta de sud, zise:
— Sa ne întoarcem acum; locul unde sta santinela îl voi regasi, de sigur si prin întuneric. Ma tem ca Pago va faptui vreo nechibzuinta daca nu ne va gasi atunci când se va trezi. Poate ca va trimite toate barcile ca sa ne caute si prin asta fireste ca va atrage atentia santinelelor.
Submarinul porni înapoi cu mare viteza; când fu din nou priponit la tarm, abia se scursera câteva minute si Pago iesi din coliba lui. Doctorul fu scos repede din cabina ca sa-l întrebe pe Pago daca ciudatul Kanu, care statea la apusul insulei, apartinea vreunuia din tribul sau.
Pago nega cu hotarâre însa si povesti ca undeva pe aceasta insula, traiau de sigur câtiva pescari, caci aceste Kanu-uri, care se deosebeau de ale tribului sau, fusesera vazute în câteva rânduri. Câtiva tineri de-ai lui încercasera chiar sa-i urmareasca, dar strainii erau mai repezi si disparura printre insulele de la apus.

Farrow dadu din cap multumit când doctorul îi comunica asta.
— Atunci am procedat foarte bine ca am mers sub apa – zise el – altminteri capetenia ciudatului trib ar si fi primit vestea ca ne interesam de insula lor. Si asta ar fi constituit o primejdie pentru prizonierii care – dupa cum presupunem noi – se afla pe insula. Aha, pare sa vie al doilea fel al ospatului dat în cinstea noastra – se întrerupse, râzând, când vazu câtiva europeni aducând niste porci în frigari. E drept ca mâncarea de peste nu prea tine de sat si apoi la noapte vom avea mult de lucru, cred.
— Tata, cine ne va însoti? întreba George. N-ar fi bine sa hotarâm de pe acum numarul si sa tragem la sorti oamenii?
— Da, putem face asta în vreme ce se prepara friptura – încuviinta capitanul De sigur ca tu nu vei vrea sa ramâi si nici Petre. Doctorul trebuie sa vie si el. În orice caz, ca sa faca pe talmaci. De asemeni si Kard, caci vom avea nevoie poate de forta lui. Afara de Rindow si Brun, care vor trebui sa traga la sorti, cred ca vor ajunge înca opt camarazi.
— Ma luati si pe mine, de sigur? întreba Violet Eu sunt doar persoana principala, caci e vorba aici de bunul meu tata. O, domnule capitan, nu ma lasati, ma pricep si eu sa ma furisez si nu mi-e frica de dusman! Pot sa si trag foarte bine cu arma si sunt încredintata ca, departe de a va fi o piedeca, va voi fi de folos.
Farrow se uita la tovarasii sai si vazând dupa chipurile lor ca nu se împotrivesc, raspunse:

— M-ai pus în fata unei hotarâri foarte grele, draga domnisoara. Pricep bine ca vrei si te alaturi expeditiei noastre, dar te rog sa tii seama ca e vorba de o aventura foarte primejdioasa. Daca patrundem în desisul insulei, suntem vesnic amenintati cu moartea. Noi suntem obisnuiti, caci nu e prima oara ca patrundem noaptea într-o padure plina de dusmani, dar ma tem ca pentru d-ta va fi cam greu.
— Domnule capitan, ei am întreprins de-acum expeditii nocturne prin padurile australiene, expeditii care n-au fost deloc neprimejdioase - raspunse fata. La ferma unui unchi al meu, în interiorul tarii, negrii s-au rasculat într-un rând... Eu am luat parte zile întregi la lupte, ba m-am furisat chiar noaptea printre asediatori, ca sa aduc ajutoare. Nu tin sa ma laud, dar vreau sa cred ca ceea ce v-am spus, ajunge ca sa va hotarasc si ma luati cu dv.
— Fireste – raspunse capitanul. Ca esti viteaza si neînfricosata, stiam.
— Acum mi-ai dovedit ca esti si cu bagare de seama si vicleana. Aceste doua însusiri din urma sunt de mare însemnatate pentru ceea ce avem noi de gând. Bine, ne vei însoti. Poate ca asta ne aduce chiar noroc.
Bucuria bietei fete era de nedescris. George se apropia de ea si o lamuri asupra primejdiilor desisurilor de pe insulele acelea.
Rindow, asupra caruia cazusera sortii alese opt marinari care sa ia parte la primejdioasa întreprindere. Echipamentul fiecaruia se compunea din

doua pistoale, cutit si trei granate de mâna. Submarinul urma sa ramâna la destula departare de insula si sa sloboada granate de gaze în desis daca va fi nevoie.
Consfatuirea, tragerea la sorti si dispozitiunile capitanului luara atâta timp, încât porcii fura gata fripti Când doctorul Bertram se adresa lui Pago, spre a-i comunica faptul ca marinarii îsi vor petrece si noaptea pe vasul lor.
Farrow nici nu se gândea sa-i împartaseasca lui Pago ce avea de gând sa faca la noapte. S-ar fi putut ca locuitorii satului sa provoace zgomot, atragând astfel atentia sentinelelor de pe mare.
Mai erau doua ceasuri pâna la apusul soarelui si în tot timpul acesta, locuitorii de pe insula mâncau mereu. Înghiteau halci mari de carne si vinul de palmier curgea din belsug, asa ca în cele din urma oamenii ajunsera într-o stare care-l facu pe capitan sa nadajduiasca cum ca va putea sa se îndeparteze neobservat.
Ata se si întâmpla la un ceas dupa ce se înnopta batrânul – capetenia – se retrasese de mult în coliba lui, locuitorii disparura si ei unul câte unul. Submarinul era gata de drum.
Petre Uriasul si Kard dezlegara odgoanele, împinsera încetisor de la tarm trupul de otel si sarira pe punte. Aproape fara zgomot electromotoarele pusera în miscare vasul, acesta facu un viraj ca sa iasa din golf, apoi Farrow dadu comanda de afundare, înainte înca de a ajunge în largul marii.

Capitanul se temea ca sentinelele de pe mare în Kanu-urile lor s-ar putea afla acum în fata golfului, de aceea se afunda îndata sub apa.
Era întuneric bezna, dar în lucirea fosforescenta a valurilor putu sa-si urmeze drumul. Pe de alta parte era înzestrat cu însusirea de a se orienta cu ajutorul simturilor, fara sa vada tinta, întunericul îi era chiar pe plac, caci îi dadea posibilitatea sa coboare neobservat pe insula. Facând un ocol mare înconjura coasta de sud a insulei lui Pago si o lua spre nord. Dupa o jumatate de ceas se ivira în fata lui contururile întunecate ale insulei pe care o cautau. Capitanul îndruma vasul cu atâta dibacie încât se-ndreapta aproape exact spre punctul unde statuse faptura grozava în desis.

V.
ÎN MARE PRIMEJDIE.

LA VREO CINZECI DE METRI în fata insulei, Farrow iesi la suprafata. Sub apa nu putea sa se apropie prea mult, caci nu cunostea malurile.
Exista primejdia sa se înnamoleasca. Si calatoria la suprafata era periculoasa, de fapt, caci un recif sau un banc de nisip putea primejdui toata întreprinderea.
Ca masura de prevedere, capitanul nu se-ndreapta direct spre tufa îndaratul careia statuse santinela, ci cârmi vreo suta de metri spre stânga. Trupa trebuia sa faca pe jos drumul acesta dea lungul plajei si sa caute cararea ce ducea

înlauntrul insulei, a carei existenta o banuiau.
În cele din urma, capitanul dadu comanda de stopare a motoarelor si „Dox”-ul aluneca încetinel spre insula. Din fericire apa era destul de adânca lânga malurile drepte.
Cei paisprezece barbati si curajoasa fata se si aflau pe punte, când se produse o izbitura usoara si sarira pe nisipul moale.
Nu schimbara nici o vorba între ei caci chiar daca ar fi discutat în soapta, ar fi putut fi auziti de o sentinela pitita pe undeva.
Ordinea în care îndraznetii marinari aveau de gând sa patrunda în desis, fusese dinainte hotarâta.
Capitanul se aseza în fruntea trupei, îndaratul lui venea George, apoi Violet. Tânara fata era ocrotita de Petre Uriasul, în urma caruia mergea doctorul Bertram; apoi cei opt marinari, iar Rindow încheia convoiul.
Farrow tinu drumul cât mai aproape de desis. Plaja, care avea o culoare deschisa, din pacate; era larga de zece pâna la doisprezece metri. Micul convoi trebuia si mearga pe cât posibil în umbra adânca a tufelor înalte si dese, ca si nu fie descoperit de vreo santinela.
Înaintara încetisor si cu bagare de seama. În desis se trezisera la viata milioanele de vietati marunte, asa ca era foarte greu si se deosebeasca din zgomotul facut de trosnetul unei crengi sau fosnetul frunzisului.
Pe de alta parte, însa în felul acesta era acoperit si scârtâitul pe care-l produceau

pe nisip pasii camarazilor.
Farrow ajunse la tufa înalta de unde privise masca hidoasa a santinelei. Capitanul se lasa la pamânt si porni în patru labe înainte. Pipaind cu mâna stânga, gasi o deschizatura îngusta în care un om s-ar fi putut lesne strecura.
Cu mâna dreapta scoase pistolul si-l apuca de teava. Daca s-ar mai ivi o sentinela pe aici, trebuia sa încerce s-o rapuna printr-o lovitura cu patul, fara sa faca zgomot.
Se strecura prin deschizatura dintre tufe. Dupa câtiva pasi se opri si asculta cu încordare: I se parea ca aude aproape de tot respiratia unul om scoase lampa de buzunar si îndrepta în laturi lumina ei orbitoare.
Se sperie nespus vazând în fata lui un cap grozav, cu ochii încercuiti cu alb si care se holbau la lumina. O clipa numai tinu spaima sa, apoi izbi cu putere. Patul armei sale lovi pe bastinas acolo unde trebuia, în tâmpla stânga, sub capela de lemn, cu coarne, care îi acoperea capul. Individul scoase un geamat usor, se zvârcoli câtva timp si ramase nemiscat.
Farrow îndrepta pe urma lumina pe poteca, facu câtiva pasi înainte, apoi se întoarse. Când îndrepta îndarat raza lampii, îl vazu pe Petre la lucru. Uriasul îi lega si-i punea calus lesinatului. Dupa ce fu gata cu treaba asta, împinse trupul sub o tufa. Farrow stinse lampa si pasi încetisor mai departe.
În desis întunericul îi ocrotea. Curajosii tovarasi erau nevoiti sa paseasca cât mai

încet cu bratele întinse, caci nu puteau vedea nici mâna înaintea ochilor.
Ascultara cu încordare în noapte, cautând sa prinda vreun zgomot care sa le dea de veste ca se apropie de satul misteriosilor locuitori, dar nu se auzeau decât zgomotele felurite ale animalelor si târâitul gânganiilor. Poate ca oamenii se aflau cu totii pe muntele vrajit, la îndeletnicirile lor misterioase. Insula era foarte mare si ar fi putut sa mai dureze mult pâna sa ajunga la punctul central si prin asta la muntele cu pricina.
Poteca îngusta facea câteva cotituri, dar directia ei principala ducea totusi spre nord, în interiorul insulei. Se scurse cam un vreun sfert de ceas si deodata i se paru lui Farrow ca aude zgomote ciudate Se opri imediat si cei din urma sa îi urmara pilda.
Nimeni nu întreba ceva, caci toti îsi dadura seama imediat ca seful lor trebuie al fi auzit sau observat ceva, de aceea îsi încordara cât putura auzul.
Într-adevar, de la o departare nehotarâta rasuna o cântare ciudata. Poate ca oamenii tocmai porneau în procesiune pe muntele vrajit!
Farrow scoase o suieratura usoara, careia îi raspunsera în acelasi fel George si ceilalti. Era semnul de înaintare, dar si prevenirea totodata ca trebuie sa fie cât mai cu bagare de seama.
Capitanul îsi iuti pasii; cântarea oamenilor misteriosi le înlesnea sa se apropie neobservati. Cântecul devenea tot mai puternic din clipa în clipa, dar în acelasi timp tovarasii îsi dadura seama

ca tactul era cu totul ciudat, salbatic si întrerupt.
Deodata îi dadu lui Farrow în gând ca tocmai în noaptea asta era eclipsa de luna. Oare asta sa aiba o anumita însemnatate? Era astazi o noapte care cerea jertfe cu totul deosebite pentru vreo zeitate grozava?
Un simtimânt nelamurit de frica puse stapânire pe capitan. Numai de n-ar sosi prea târziu ajutorul pentru salvarea profesorului... Din ce în ce mai lamurit rasuna cântecul barbar si, fara voie, Farrow se gândi la dansurile ce însotesc jertfele la triburile africane.
Se opri brusc în asa fel ca George, care venea în urma lui, se ciocni de dânsul. Rasunase un glas limpede si energic, care rostise cu putere câteva cuvinte. Din pacate, Farrow nu pricepea graiul acesta si când vroia tocmai sa se întoarca si sa-l întrebe pe doctor, George începu sa se clatine pe picioare. Capitanul se trezi cu o lovitura puternica, simti ca cineva vrea sa-si faca loc pe dinaintea lui, întinse repede mâna si înhata un brat scurt si moale.
— Tata, oh, tata, venim! striga în aceeasi clipa Violet cu glas triumfator.
Încerca sa se smulga din strânsoarea de fier a capitanului, nu tinu seama de strigatele lui si urma sa strige mereu, chemându-si parintele.
Vazând ca nu are încotro, capitanul îi astupa gura cu palma. Stia bine ca ea plutea acum în cea mai mare primejdie, însa poate ca o salvare nu era exclusa. Era însa prea târziu... înainte ca sa mai

poata da o comanda, se auzira fosnete si trosnete în tufisuri si în clipa urmatoare se isca o lupta salbatica pe poteca îngusta.
Dar camarazii erau prea putini si atacul neasteptat prea îi luase în pripa. Niciunul din ei nu mai avu ragazul sa scoata vreo arma. Salbatecii pareau ca vad foarte bine în întuneric, caci câte doi sau trei din ei înhatara câte un camarad de brate sau îl trasera de picioare.
De când strigase Violet trecusera abia patru minute si în vremea asta lupta se si hotarâse în paguba camarazilor. Salbatecii aveau o îndemânare extraordinara sa prinda cu laturi subtiri bratele si picioarele potrivnicilor lor, apoi cu un ghiont sau doua îi zvârleau la pamânt.
Lupta se desfasurase fara zgomot. Acum, însa unul din salbateci scoase niste strigate ciudate iar îndata dupa asta se zari o raza de lumina si Farrow care zacea în fata, vazu apropiindu-se un bastinas urias, cu o masca hidoasa. În urma lui veneau alti salbateci, tot cu masti caraghioase, purtând torte ale caror flacari aveau culori felurite: alb, verde si rosu.
Capitanul îsi dadu seama imediat ca erau torte de magneziu, cum se folosesc în navigatie pentru semnalizare. Asadar, salbatecii venisera în atingere cu lumea civilizata. Poate ca furasera tortele de pe un vapor sau le scosesera dintr-o epava.
La câtiva pasi de capitan, salbatecul se opri si striga câteva cuvinte cu glas poruncitor. Imediat prizonierii fura

ridicati de jos si împinsi înainte, s-au târâti când nu puteau merge din pricina lanturilor de la picioare. Pornira de-a lungul potecii si înaintea alaiului pasea repede bastinasul înalt cu purtatorii de faclii. Mersera cam vreo jumatate de ceas prin desis, apoi se ivi un luminis mare, pe marginea caruia se însirau colibe.
De partea cealalta însa se înalta drept un munte, care avea pe putin o suta de metri înaltime. Acesta era, asadar muntele vrajit, unde Pago si oamenii sai vazusera dantuind luminile ciudate. Explicatia o aveau acum capitanul si camarazii lui: tortele de magneziu.
Farrow privi îngrijorat în juru-i. Îndaratul lui si lânga el stateau tovarasii sai, paziti cu strasnicie de bastinasii mascati. Violet era alaturi de dânsul; ea tinea capul în piept, caci era mâhnita ca din pricina nesocotintei ei întreprinderea îndrazneata daduse gres.
Deodata însa ridica capul, auzind un strigat strabatând luminisul:
— Violet, scumpa mea Violet!
— Tata, tata! îi raspunse ea.
Cu puterea disperarii, tânara fata încerca sa se desprinda din pumnii celor doi bastinasi care o tineau, dar sfortarile ei ramasera zadarnice. Gemând înabusit ea se prabusi în genunchi când pumnii salbatecilor se strânsera si mai tare în jurul bratelor ei.
De partea cealalta, pe povârnisul muntelui, un european era legat de un stâlp înalt. La câtiva metri îndaratul lui mai erau alti pari înfipti în pamânt si de ei erau legate fapturi negre.

— Prizonieri din satul lui Pago. Dupa cum banuia capitanul Farrow.
Situatia era disperata pentru curajosii camarazi. Laturile subtiri si trainice le intrasera adânc în carne si fiecare din el statea între doi paznici fiorosi... Orice încercare de fuga ar fi fost zadarnica.
Deodata însa Farrow facu o descoperire care-l umplu de bucurie. Privirea lui aluneca de la un camarad la altul si abia atunci observa ca George lipsea. Desigur ca tânarul se pricepuse sa se ascunda pe undeva în timpul luptei pe întuneric. Câteva clipe capitanul se înspaimânta la gândul ca se putea sa fi fost ucis, dar se linisti curând supunându-si ca în cazul acesta salbatecii i-ar fi adus trupul sau.
Plin de bucurie, Farrow îsi înalta capul, gândindu-se ca mai puteau nadajdui, deoarece fiul sau va încerca totul ca sa-si elibereze camarazii.
Într-adevar, George îsi datora salvarea unei întâmplari si nu mai putin prezentei sale de sprijin. Când Violet sarise în sus la auzul glasului tatalui sau, ea îi daduse un ghiont puternic care-l facuse sa cada peste crengile unei tufe din apropiere. Crengile acesteia care erau mladioase si subtirele, nu îi putuse sustine trupul.
Degeaba cauta el sa se agate de ceva, pamântul aicea era cam inclinat si umed si-i aluneca de sub picioare, astfel ca tânarul se rostogoli tot mai jos si se opri abia când fu lânga un palmier.
Necajit si bombanind, vru sa încerce sa se întoarca, dar auzi fosnete si trosnete ciudate în fata si în jurul sau. Banui mai mult decât vazu ca niste fapturi

negricioase se napustira asupra camarazilor sai, auzi zgomote de crengi rupte, gemete înabusite, înjuraturi, vroi sa porneasca înainte, sa se arunce în lupta cu pistolul în mina, dar îsi zise îndata ca ar fi zadarnic.
Nu auzise nici un sunet de durere sau moarte, ceea ce însemna ca cei care atacasera tineau sa-i prinda vii pe camarazi. Asa fiind, rolul lui era sa ramâna deoparte ca sa poata întreprinda mai târziu o încercare de eliberare sau sa aduca ajutor de pe submarin.

Se lipi de trunchiul palmierului si îsi încorda auzul. Vazu apoi ivindu-se lumini de culori diferite, auzi cuvinte poruncitoare pe care nu le pricepu si îsi dadu seama ca prizonierii erau dusi în insula.
Mai astepta un timp, apoi începu sa se târasca cu bagare de seama pâna ajunse iar pe poteca unde fusesera atacati tovarasii sai. Pipaind în jurul sau simti urmele luptei, pamântul rascolit si crengile rupte.
Se ridica repede si alerga spre raza de lumina pe care o zarise înaintea lui. Ajunse si el la luminis chiar în clipa în care capitanul observase lipsa lui.
Pitit îndaratul unei tufe, George examina situatia. Zarii parii cu oameni legati de ei pe partea cealalta a luminisului si banui imediat ca acolo urmau sa fie aduse la îndeplinire jertfe sângeroase.
Lasa privirea sa-i alunece pe marginea luminisului. Colibele se întindeau în semicerc pâna aproape de povârnisul

muntelui; îsi zise ca ar avea o acoperire buna daca s-ar strecura spre parii aceia. Dar mai întâi trebuiau eliberati tovarasii. Pentru moment asta nu era cu putinta, deoarece erau tinuti de paznici.
Deodata bastinasul urias pasi înainte si dadu iar niste porunci. Îi raspunsera niste exclamatii de bucurie, apoi începu o forfoteala însufletita. Ca furnicile misunau salbatecii sulemeniti si înaltau alti pari pe povârnisul muntelui vrajit.
George stia acum ca si tovarasii lui urmau sa fie jertfiti acolo si presupunerea sa fu întarita de doctor pe care-l auzi spunând:
— Draga capitane, vor sa ne trimita pe lumea cealalta dupa ce ne vor lega de stâlpi de colo. Oricât ar fi de interesant pentru mine sa pot observa moravurile de pe insula aceasta, trebuie sa marturisesc totusi ca-i e neplacut când ma gândesc ca ele voi fi facute pe spinarea noastra. N-am putea da vreun semnal spre submarin?
— Draga doctore, gândeste-te ca noi am scapat din cele mai primejdioase situatiuni, îi raspunse Farrow. De atâtia ani de zile de când suntem împreuna, nu s-a întâmplat ca salvarea sa nu vie în ultima clipa.
— Ei, capitane – îl întrerupse doctorul – nu cunosti dumneata proverbul: „urciorul nu merge de multe ori la apa”? E adevarat ca întotdeauna am scapat când ne aflam la ananghie, dar odata si odata tot ni se poate înfunda. Nu s-ar putea spune despre mine ca nu-s om

întarit în lupta vietii, însa acum am o presimtire care ma îngrijoreaza.
— Linisteste-te, draga doctore, cauta sa-l îmbarbateze Farrow. George a izbutit sa scape si sunt încredintat ca el va purta grija de salvarea noastra.
Auzind cuvintele de lauda ale tatalui sau. Tânarul simti ca îi creste inima în piept de mândrie. Încet si cu mare bagare de seama se strecura pe dealuri printre tufe pâna când ajunse în luminis, dindaratul unei colibe.
Acum îi era mai îndemâna ce vroia sa faca. Tinându-se mereu în umbra colibelor de crengi, se târî în jurul luminisului si ajunse neobservat la poalele muntelui vrajit Spre marea lui bucurie gasi aici bolovani mari de stânca, care se rostogolisera de sus. Era o acoperire foarte buna, daca s-ar fi furisat pâna la stâlpi ca sa-i elibereze pe camarazi, taindu-le funiile cu care erau legati.
Întreprinderea aceasta era primejdioasa si ar fi fost de ajuns si fie zarit de un salbatec, ca tot planul sau sa dea pres. Singura salvare i-ar fi fost atunci sa descarce la repezeala toate gloantele pe care le avea în revolver. Jean Brike, înstiintat pe calea asta va purta el de grija si expedieze o bomba cu gaze pe insula.
Vazu apoi cum camarazii sai erau târâti pria luminis si legati de pari. Abia se dadura înapoi salbatecii, ca George se si apropie de stâlpul de care era legat tatal sau. Pe dânsul vroia sa-l elibereze mai

întâi, apoi pe Petre Uriasul, Kard si dupa aceea pe ceilalti.
ÎI cuprinse mirarea când salbateci se retrasera pâna la cealalta margine a luminisului unde ramasera linistiti si îsi atintira privirile spre vârful muntelui vrajit. Se temea acum ca vreun vrajitor al tribului se va ivi în spatele sau.
Deodata, însa un vânt puternic sufla dinspre vârful muntelui în jos, trecând peste prizonieri si salbatici. Imediat acestia izbucnira în strigate de bucurie, iar capetenia ridica o maciuca groasa. Probabil ca semn ca ceremonia jertfei prizonierilor putea sa înceapa.
George se simti cuprins de spaima. Oare va trebui sa-i lase pe ai sai sa se prapadeasca acolo, fara sa le poata veni în ajutor? El, care-i scapase pâna acum din cele mai grozave primejdii, sa nu poata face nimic de data aceasta?
Nu, cu nici un chip. Steaua lui norocoasa nu apusese înca, era încredintat ca va mai trai înca multi ani alaturi de tatal sau si de ceilalti camarazi, cu care întâmpinase aventuri frumoase, vrednice de pizmuit.
Iarasi se stârni o rabufneala de vânt dinspre crestetul muntelui; George se repezi înainte, smulse de la brâu granatele cu gaze si le zvârli în salbateci cari, la ivirea lui neasteptata, se dadura putin îndarat.
Vântul le sufla gazele în fata; George vazu pe capetenie si alti câtiva clatinându-se pe picioare si dupa câteva clipe el se si afla în spatele tatalui sau, caruia îi taie legaturile.

Cum se vazu liber, capitanul zvârli si el granatele sale cu gaze în mijlocul salbatecilor, care nu erau înca ametiti. La fel facura Petre Uriasul si Kard, pe care George îi libera îndata dupa tatal sau.
Acestia ajutara apoi la taierea legaturilor celorlalti, care zvârlira si ei îndata minunatele granate spre salbatecii care mai erau înca pe picioare.
În câteva minute privelistea se schimbase cu totul. Aproape toti salbatecii zaceau acum în nesimtire, iar fostii, lor prizonieri erau stapâni pe situatie.
Miscatoare fu revederea dintre Violeta si tatal ei. De nedescris bucuria oamenilor lui Pago când doctorul le spuse ca se vor putea întoarce pe insula lor.
Camarazii trebuira sa astepte o jumatate de ceas pâna sa poata strabate luminisul. Cei mai multi salbateci zaceau fara cunostinta la pamânt, numai câtiva fugisera la vreme în desisul ocrotitor.
Odata mai mult se constata eficacitatea minunatelor granate cu gaze pe care printul Indian Ghasna le pusese la dispozitia echipajului „Dox”-ului.
Aceste arme nu erau ucigatoare, dar efectul lor era cât se poate de bun când era vorba sa faci nevatamatori oameni care constituiau o primejdie. Îi lasau în nesimtire pentru un timp si când se trezeau nu mai resimteau decât o rautate trecatoare.
Încet si cu bagare de seama Farrow îsi calauzi oamenii înapoi. Râse cu pofta când vazu ca fiecare lua câte o masca de pe chipurile celor ametiti. Doctorul le soptise ceva înainte si acum ochii îi

straluceau de bucurie când lua jos masca hidoasa a capeteniei.
Camarazii ajunsera nevatamati la tarm, împreuna cu cei eliberati. Brun apropia vasul si toti sarira pe punte. Abia când se îndepartara de insula putura spune ca sunt liberi cu adevarat si în deplina siguranta.
Acum gasi si Farrow ragaz sa-l salute pe profesor. Care-l multumi din toata inima pentru ca-l salvase. Pe urma însa doctorul Bertram... Îl confisca pentru sine pe James Herford care se vazu silit sa-i povesteasca din fir a par fot ce patimise pe insula.
În cabina cu raritati a savantului medic, tatal Violetei începu sa-si deserte sacul.
De mic copil resimtise o pasiune nestapânita pentru stiintele naturale si în cursul vremii aceasta pasiune se dezvoltase. Pornea în expeditii ori de câte ori avea prilejul si se vâra în cele mai mari primejdii de dragul stiintei.
Într-un rând chiar nimerise în vestitele Insule Salomon si canibalii care traiesc acolo îl harazisera unui ospat de gala, urmând sa fie fiert într-un cazan. O minune facu sa scape si spaima prin care trecuse atunci îi albise parul. Se jurase sa se lase de expeditii din acestea unde moartea pândeste la fiece pas, dar nu-si putuse tine aceasta hotarâre, caci ceva mai tare decât el îi îndemna sa cerceteze mereu fara ragaz.
Asa se facuse ca luase drept bune afirmatiunile bastinasului pe care-l salvase de la moartea prin foame în apropiere de Mount Horrible. Ce putea fi

mai ispititor decât sa cunoasca un trib nou, cu obiceiuri ciudate si pe de alta parte sa descopere, poate, animale care nu exista înca în nici un muzeu zoologic din lume!
— Pornise deci la drum si dupa o calatorie lunga aproape sa ajunga la destinatie. Dar... se vede ca ghinionul îl pastea.
Profesorul se izbise de o stânca cu barca sa si aceasta se scufundase. Salbatecii îi luara prizonier si în noaptea asta, cu prilejul eclipsei de luna, urma sa fie jertfit împreuna cu ceilalti.
Vreunii din stramosii acestui trib trebuie sa fi venit încoace din Africa, apoi probabil ca naufragiase pe acolo un vapor, pe care se aflau bastinasii din insulele Bismarck. Cele doua rase se amestecara si acelasi lucru, se petrecuse cu moravurile lor.
James Herford îndurase multe si trecuse la un pas de moarte.
Dar acum era iarasi liber, multumita dragostei fiicei sale si ajutorului neprecupetit al vrednicilor marinari care nu traiau decât pentru a veni în ajutorul semenilor lor care se aflau în nenorocire.

60
RATACITORUL NOPTII.

I.
O TAINA.

ÎN DRUM spre „Insula odihni” submarinul se afla cam prin apropierea recifului Convey. Pe profesorul salvat si

pe fiica sa, Farrow îi lasase pe Viti Levu, de unde îti puteau urma drumul în siguranta.
Era cu putin înainte de apusul soarelui dând „Dox”-ul trecu pe dinaintea unei insule împadurite. Vremea era minunata, un vântulet de miazazi mai potolise caldura si toti de pe bord erau veseli sa bine dispusi.
Deodata, însa, un marinar se ivi în turn si raporta:
— Domnule capitan, nu mai avem apa de baut.
Veselia disparu ca prin farmec, caci vestea asta nu era deloc placuta. Fara apa de baut era cum nu se poate mai rau.
— Nu mai avem apa? facu mirat capitanul. Abia alaltaieri am umplut tancurile pe Insula vrajita. Cum e cu putinta asta?
— Domnule capitan, s-a întâmplat o adevarata nenorocire! Raspunse marinarul. Domnul doctor vroia sa strânga o parte din colectia sa, pe care o adapostise în sala masinilor si cu prilejul acesta a lovit cu ferestraul unui peste-ferestrau mai întâi în primul, apoi în al doilea tanc, din nebagare de seama. Gaurile au fost atât de pacatoase ca nici nu le-am putut astupa.
— Frumoasa afacere! zise Farrow. Din fericire e prin apropiere o insula, unde cred ca vom gasi un izvor de apa proaspata.
— Atunci sa ne grabim însa foarte mult – zise Rindow – caci peste cel mult o jumatate de ceas se va lasa noaptea. E

îndoielnic daca voim gasi un izvor pâna atunci.
— Nici eu nu prea cred – încuviinta capitanul – asa ca va trebui sa ramânem peste noapte lânga insula si mâne dimineata sa pornim în cautarea izvorului.
În vremea asta, primul ofiter si îndreptase submarinul spre insula George sari cel dintâi pe tarm si privi spre desis, care era despartit de mare printr-o plaja de vreo zece metri latime, acoperita cu praf alb da margean.
O miscare usoara într-o tufa deasa îl atrase luarea aminte si atunci soptii tatalui sau care se apropiase:
— Mi se pare ca acolo e ascunsa vreo vietuitoare. Animale mari nu prea cred sa fie pe aici, doar poate porci care au fost importati. Asta însemna însa ca au fost oameni în locurile astea si poate mai sunt înca.
— La surprize trebuie sa ne asteptam oricum – îsi dadu cu parerea capitanul – asa ca e bine sa fim cu cea mai mare bagare de seama. Nu e exclus ca vreun trib de salbatici sa salasluiasca pe insula si s-avem de furca cu el.
— Atunci nu mai putem întreprinde nimic astazi, zise George, cu parere de rau.
— Asa e, raspunse capitanul. Ba cred chiar ca va trebui sa stam de paza peste noapte si voi pune santinele. Hai sa ne întoarcem acum pe submarin, n-are rost sa ne expunem aici armelor vreunor dusmani ascunsi.

— Tata! exclama George agitat si prinse bratul capitanului. Tocmai am vazut un om acolo. A fost un alb, dar era dezbracat. Sau sa fi fost un salbatec care din cine stie ce motiv si-a vopsit trupul în alb?
— Tot ce se poate, încuviinta capitanul. Dar asta ar fi iarasi un semn de intentiuni dusmanoase. Haide repede înapoi pe submarin. Poate c-ar fi si mai bine daca ne-am îndeparta putin de insula peste noapte, fireste numai atâta cât sa putem observa plaja.
George mai arunca o ultima privire spre desis, apoi urma în graba pe tatal sau, care si pusese piciorul pe puntea „Dox"-ului. Imediat capitanul dadu comanda de plecare, iar vasul iesi din golf. Dupa douazeci de metri numai. Farrow ordona oprirea.
— Acum cred ca suntem destul de departe, zise el lui Rindow. Luna va rasari în curând si atunci santinelele noastre vor putea supraveghea plaja.
Dupa câteva minute, se lasa întunerecul. Rindow orândui santinelele si Gerard Plundow. Timonierul, fu însarcinat cu prima veghe. Camarazii cinara si în loc de apa baura apa minerala.
Însotit de George, capitanul se urca apoi înca odata în turn, în care se afla Plundow si privea cu atentiune spre insula. Luna rasarise si îsi arunca lumina asupra plajei albe, astfel ca timonierul nu putea sa nu observe orice miscare suspecta.
— Nimic nou, raporta el, când zari pe capitan.

— Bine, draga Plundow – zise Farrow. Prietenos – fii mai cu bagare de seama, caci trebuie sa ne asteptam mereu sa ne pomenim cu vreo uneltire a unor dusmani ascunsi. Foloseste-te de arma daca observi ceva suspect.
— Am înteles; domnule capitan, voi fi cu ochii în patru.
— Atunci putem merge fara grija la culcare, raspunse Farrow.
În vremea asta, George tinuse sub observatie desisul întunecat, care se deosebea bine de plaja alba. Din nou i se paru ca vede un chip alb, o pereche de ochi scânteietori, dar când privi mai încordat într-acolo, trebui sa-si marturiseasca cum ca se înselase. Îl urmi pe tatal sau în interiorul vasului si se duse în cabina sa. Toti camarazii, afara de câtiva care faceau de paza chiar pe vas, la magazie si la camera de munitie, erau în hamacurile lor.
Sa fi trecut ca la vreun ceas, când rasuna deodata semnalul de alarma de la un capat la altul al submarinului Imediat sarira toti din hamacuri. Farrow, George si ofiterii dadura buzna din cabinele lor. Pe gang zaceau neînsufletiti întinsi pe jos cei doi paznici care faceau de straja la magazie si la depozitul de munitii. Si în aceeasi clipa se auzi din turn glasul lui Petre:
— Si Plundow e lesinat aici!
— Ce s-a întâmplat? întreba capitanul pe Kard, care trebuia sa ia a doua veghe.
— Când vroiam sa-i schimbam pe camarazii nostri, i-am gasit întins pe jos.

Atunci am dat îndata semnalul de alarma.
Doctorul Bertram, care se aplecase asupra omului nemiscat, zise:
— A fost ametit cu o lovitura în tâmpla dreapta; se vede o umflatura mare. Duceti-l la infirmerie! La al doilea se observa aceeasi umflatura. Trebuie, deci, sa fi patruns cineva, care l-a atacat întâi pe Plundow în turn, apoi pe cele doua santinele de aici.
— Foarte ciudat, murmura capitanul. Cum de s-a putut întâmpla asta? Aha. Uite ca-l aduc pe Plundow! Vrei sa-l examinezi repede, draga doctore?
Bertram examina câteva clipe capul timonierului apoi zise:
— La fel ca si la ceilalti. Faptasul, sau faptasii trebuie sa se fi apropiat atât de mult de oamenii nostri, pâna i-au putut dobori. Nu poate fi îndoiala în privinta asta.
— Tata – striga în jos George, din turn – cred ca am dezlegat enigma. Am gasit aici o piatra mare, rotunda si îmi dau cu gândul ca Plundow a fost ametit cu ea, aruncata probabil cu o prastie, din desis. Apoi individul a venit încoace si i-a ametit si pe cei doi din gang.
— Se poate sa fi fost asa – încuviinta capitanul. Pietrele din gang le-o fi luat apoi cu el.
— Piatra de aici am gasit-o întâmplator, împiedicându-ma de ea cu piciorul – urma George. Probabil ca faptasul n-a gasit-o când a plecat.
În aceeasi clipa veni secundul Brun si raporta:

— Domnule capitan, lipsesc un costum alb tropical, o pusca cu doua sute de gloante, doua pistoale cu cartuse, un cutit mare, un brâu de piele si altele.
— Drace, atunci sa stii ca n-ai gresit când ai vazut un alb în pielea goala în desis, zise Farrow fiului sau, care se apropiase, tinând în mana piatra pe care o gasise. A furat prin îndrazneala si viclenie obiectele de care avea neaparat trebuinta. Sa stiti ca o fi vreun om care a faptuit vreo crima si e urmarit de autoritatile vreunei tari.
— Asa stând lucrurile, va trebui sa fim cu mare bagare de seama mâine când vom debarca. E înarmat bine acum si are asupra noastra avantajul ca ne poate observa pe furis. Armele si cantitatea mare de munitii le-a luat desigur numai ca sa împiedece pe straini sa-i descopere taina pe care o va fi având.
— Acestei taine trebuie sa i dam de rost, zise George cu însufletire. Poate ca nici nu e un criminal, ci numai un biet muritor pe care viata l-a dezamagit atât de mult încât s-a retras în singuratate.
— A, uite ca vine doctorul, striga George în aceeasi clipa.
— Camarazii nostri s-au trezit, zise Bertram. Plundow ar dori sa-ti dea raportul, domnule capitan. Omenii trebuie însa sa mai ramâna câteva ceasuri în îngrijirea mea, caci ranile sunt serioase. Vreti sa veniti cu mine?
Capitanul, George si Rindow se îndreptara spre infirmerie. Farrow însarcina pe Brun sa trimita jos santinela din turn si sa închida chepengul. Trebuia

împiedicat neaparat ca individul misterios de pe insula sa mai viziteze odata submarinul.
Sub conducerea lui Hagen marinarii scotocira prin tot vasul, caci se putea ca omul sa se fi ascuns pe undeva.
Plundow se ridica în capul oaselor când intra în cabina Farrow cu însotitorii sai.
— Domnule capitan, e un potrivnic foarte viclean, zise el cu glas slab. Am fost cu mare bagare de seama si n-am pierdut o clipa din ochi plaja cu marginea întunecata a desisului. Omul acela, însa, s-a priceput sa se apropie neobservat de tarm. Era gol, de aceea nu l-am putut observa trupul alb. Deodata se ridica si facu o miscare fulgeratoare cu bratul drept. Înainte ca sa pot duce mâna la revolver, ma pomenii cu o lovitura puternica în tâmpla dreapta si ma prabusit. Nu ma asteptasem la un atac atât de îndraznet si viclean.
— Adevarat, n-ai nici o vina, încuviinta capitanul. Trebuia sa ma astept la un astfel de incident. Ar fi trebuit sa ma îndepartez mai mult cu submarinul de tarm si atunci omul acela misterios n-ar fi putut zvârli cu atâta siguranta piatra care te-a ametit.
— Am auzit de la domnul doctor ca omul a fost aici pe vas si a furat îmbracaminte si arme, zise Plundow. Trebuie sa fi luat un costum de-al lui Kard sau Petre, caci a fost un urias, de marimea camarazilor nostri.
— Atunci e primejdios chiar numai prin puterea lui, zise Farrow. Ma tem ca vom avea de dus o lupta grea cu el când ne

vom duce mâine pe insula. I-ai vazut chipul?
— Nu. Domnule capitan, stiu numai ca avea par luna si negru si barba la fel.
— Dar ochii i-ai vazut?
— Da, avea niste ochi foarte mari si strapungatori.
— Aha, atunci sa stii ca e asa cum mi-am închipuit eu, adica vreun nebun. Asa fiind, e cu atât mai de temut si mâine dimineata, înainte de a cobori pe uscat, va trebui sa chibzuim bine ce avem de facut.
Dupa ce parasi infirmeria, Farrow se adresa lui Rindow:
— Cred c-ar fi nimerit sa ne îndepartam acum si mai mult de insula. Nu mai trebuie sa punem o santinela în turn, caci individul misterios e înarmat si ar putea sa-l împuste din desis pe camaradul nostru.
— Am putea deschide însa fara teama capacul turnului sa intre aer curat, propuse Rindow. Fireste ca cineva dintre noi va trebui sa tina sub observatie insula prin periscop.
— Da, putem face asta! încuviinta capitanul. Haide în cabina de comanda!

II.
RATACITOR ÎN NOAPTE.

GEORGE O LUASE ÎNAINTEA TATALUI SAU si statea la periscop când capitanul si Rindow intrara în cabina de comanda.
— Tata, striga el iritat, l-am vazut în mers putin dea lungul desisului, apoi a disparut într-o tufa deasa. Poarta

costumul si hainele pe care le-a sterpelit de pe vasul nostru. A, uite-l ca se iveste iar... priveste spre turnul nostru tinând pusca în mâna. Nu ne putem duce în turn deci, caci va trage asupra noastra. Acum s-a retras iarasi.
George facu loc capitanului sa priveasca prin periscop. Dupa câtva timp, Farrow suiera printre dinti si zise:
— Acum îl vad si eu, e un urias de marimea lui Kard. De ce Dumnezeu o fi ratacind el pe aici? Sa nu fi vazut oare înca un submarin? Sau te pomenesti ca vrea sa se puna în legatura cu noi. Dar în cazul acesta ar putea face vreun semn ca n-are gânduri rele si n-ar trebui sa tina pusca în mâna. Priveste mereu încoace, ochii lui lucesc ciudat, sa stiti ca e asa cum spuneam eu, adica nu e în toate mintile. Priveste si d-ta, draga Rindow, acum tocmai s-a retras în desis, dar presupun ca va reapare în curând.
Primul ofiter lua locul capitanului si privi încordat prin periscop. Dupa câteva minute zise:
— Tocmai a iesit dintr-o tufa. Si are niste ochii... Se uita tinta încoace spre submarinul nostru. A! oare sa fi auzit vreun zgomot îndaratul lui, caci s-a întors cu iuteala fulgerului. Acum a disparut în frunzis... Oh, au aparut doi salbateci, la vreo patruzeci de metri de tufa în care a disparut uriasul. Privesc cu atentiune dea lungul plajei... Uite ca au disparut si ei acum îndarat în desis.. Rindow se dadu la o parte, facând loc capitanului. Acesta privi însa zadarnic câtva timp, caci nu mai vazu pe nimeni.

— Ciudat lucrul zise Farrow în cele din urma. S-ar putea spune ca salbatecii urmaresc pe alb din cine stie ce motiv. De aceea s-o fi înarmat el atât de bine. Acum sa iesim putin în larg, apoi ne vom afunda numai atât cât sa iasa turnul din apa. În caz de nevoie ne vom putea afunda cu totul.
Cu ajutorul electromotoarelor, „Dox”-ul înainta în larg si se opri abia la doua sute de metri de insula. Pompele adusera apa în tancurile de balast si vasul se afunda pâna ce turnul se ivi doar de câtiva centimetri din apa.
Capacul turnului fu deschis, dar Farrow îi preveni pe paznici sa nu scoata capul afara. Trebuiau sa stea la periscop si sa observe cu bagare de seama nu numai insula, ci toata suprafata marii de jur-împrejur. S-ar fi putut ca salbatecii sa aiba kanu-uri pitite pe undeva, cu care sa se poata apropia de submarin.
Pentru a doua oara tovarasii se dusera sa se culce, dar de data asta dura ceva mai mult pâna adormira, caci cu totii se gândeau la ciudatul individ.
Noaptea trecu în liniste, dar a doua zi de dimineata santinelele raportara ca vazusera la diferite intervale pe uriasul alb ivindu-se pe plaja. Statuse nemiscat acolo si privise tinta în larg. Odata chiar – dupa ce el disparuse fulgerator în desis – se ivisera trei bastinasi, care iscodisera plaja câtva timp pentru ca pe urma sa se faca si ei repede nevazuti în desisul ocrotitor.
Farrow dadu comenzile pentru golirea tancurilor, de balast, apoi se adresa lui

Rindow, George si celorlalti camarazi care faceau cerc în jurul lui:
— Vom înconjura odata insula, poate gasim un loc mai potrivit pentru debarcare. Presimt ca pe plaja din fata noastra vom fi foarte primejduiti. De îndata ce vom gasi un loc prielnic, coborâm pe uscat. Interzic însa cu desavârsire ca cineva sa scoata capul din turn, caci s-ar putea ca ratacitorul noptii sa fie ascuns pe undeva si sa traga cu pusca.
Pompele golira apa si submarinul se înalta încet din mare. Motoarele Diesel fura puse în functiune. Farrow ordona sa se faca un viraj si monstrul de otel porni ca o sageata. Capitanul cârmi mai aproape de insula si când fu la o suta de metri încetini iar viteza si privi prin periscop tarmul.
La capatul de nord-est zari o îngramadire de stânci înalte si colturoase. Datorita vreunei eruptii vulcanice, masele acestea uriase trebuie sa fi fost împinse la suprafata si aruncate unele peste altele.
Farrow dadu imediat comanda pentru stoparea motoarelor. Descoperise printre stanci un golf marisor în care vroia sa intre. Stâncile cadeau atât de drepte în apa încât nu s-ar fi putut ascunde nici un om acolo, asa ca locul era cât se poate de neprimejdios pentru debarcare.
„Dox”-ul aluneca încet printre cei doi pereti stâncosi care margineau de o parte si de alta la intrarea în golf. Farrow privi cu atentiune în juru-i, dar nu putu descoperi nimic suspect.

În stâncile care stateau în fata intrarii observa însa o crapatura îngusta, care le despartea în doua, de sus în jos. Acolo trebuia sa fie trecerea spre desisul insulei. Farrow îsi dadu seama îndata ca golful era destul de adânc pâna la stânci ca sa se poata aseza cu vasul chiar lânga crapatura aceea. Cu ajutorul electromotoarelor, care nu faceau zgomot, aduse vasul dea curmezisul acestei crapaturi late de vreo doi metri, care despartea stâncile înalte de cel putin douazeci de metri.

— Acum putem iesi, zise el, dupa ce mai privi odata cu atentiune în juru-i prin periscop. Poate avem norocul si gasim un izvor printre stâncile acestea si atunci nu va mai fi nevoie sa patrundem în desisul insulei. Acum sa ne grabim.

Înainte ca sa poata fi împiedecat de cineva, George se si catarase pe scarita de fier si îsi facu vânt în turn. Toti camarazii, care aveau însarcinarea sa aduca apa, stateau însiruiti în gangul submarinului, pe doua rânduri. Fiecare avea doua galeti de pânza, iar la brâu revolverele si câte doua granate cu gaze. Daca se va gasi un izvor, urma sa se formeze un lant pâna la submarin, pentru ca galetile pline si goale si poata trece mai repede din mâna în mâna.

Fara sa stea pe gânduri, George sari în crapatura dintre stânci. Farrow îl urma imediat, apoi veneau camarazii ceilalti. Stâncile pareau sa fie foarte late, caci George patrunsese vreo patruzeci de metri în crapatura si abia dupa ce trecu de o cotitura zari la vreo treizeci de metri

verdeata desisului. Cât despre apa, nu putuse descoperi nici o urma pâna acum.
— Atentiune! striga Farrow, care pasea în urma fiului sau. Trebuie sa ne asteptam ca acolo în fata noastra sa fie pitit sau albul acela misterios, sau niscaiva salbateci.
George apuca imediat revolverul cu mâna dreapta, iar în stânga tinea cele doua galeti de pânza. Merse astfel încet si cu bagare de seama spre desis. Când fu numai la trei metri de peretele de verdeata, se opri si ridica arma.
Una din tufe se miscase si un trup negricios îsi facu loc printr-însa; dar degetul lui George nu apasa pe tragaci. Si asta nu numai pentru ca strainul facu un semn de supunere cu mâinile, ci si prin însasi faptul înfatisarii sale. Caci tânarul nostru erou nu s-ar fi asteptat niciodata ca pe insulele acestea singuratice ale Pacificului sa dea peste... un indian din America de Sud, a carui patrie se afla la vreo sase mii de kilometri spre rasarit.
Doctorul, care venea în urma capitanului, scoase o exclamatie de mirare, îsi facu loc în fata si se adresa imediat indianului pe spanioleste. Salbatecul raspunse în aceeasi limba si dupa un scurt schimb de cuvinte cu doctorul, lasa bratele în jos si arata îndarat în desis.
— Ciudat lucrul zise Bertram catre capitan. Indianul acesta a fost debarcat aici. Împreuna cu doi tovarasi, de stapânul sau, unul anume Don Gonzalez, care are în America de Sud cirezi mari de vite. Li sa dat sarcina sa-l tina mereu sub

observatie pe albul misterios si mai cu seama, sa-l împiedece sa paraseasca insula. Albul acesta a fugit Don Gonzalez, care l-a urmarit cu yachtul sau si l-a ajuns aici, când bricul de care se folosise fugarul fu zvârlit de stâncile dindaratul nostru, din pricina unul uragan. Numai uriasul s-a putut salva, dar deoarece oamenii lui Don Gonzalez nu l-au gasit în desis, Spaniolul l-a lasat aici pe cei trei indieni. El trebuia sa se înapoieze de graba în America de Sud, deoarece izbucnisera turburari pe proprietatile sale. Spunea ca se va întoarce, dar a trecut o jumatate de an si n-a mai venit. Indianul credea la început ca noi am fi trimisi de Gonzalez.

— Ciudat lucru! zise Farrow. Si i-ai spus ca n-avem nimic de-a face cu toata chestia asta?

— L-am lasat oarecum nelamurit în aceasta privinta. Ce sa facem acum?

— Mai întâi trebuie sa ne îngrijim de apa, raspunse capitanul. E nevoie sa fim gata de plecare în orice clipa, caci nu prea-mi place mie toata chestia asta. Un om care fuge la sase mii kilometri departare trebuie sa fi faptuit sau o crima grozava, sau urmaritorul sau vrea sa comita o astfel de crima împotriva lui. Întreaba, asa dar, pe indian, unde putem capata apa. Mai cauta sa afli si ce s-a întâmplat între stapânul sau si fugar.

Doctorul vorbi câtva timp cu indianul, apoi zise:

— Apa putem gasi imediat, caci se afla pe aproape un izvor. Acolo si-au construit si indienii coliba lor. Din pacate, însa, nu-

mi poate spune ce a avut stapânul lui cu fugarul. Stie numai ca uriasul a fost mai mult timp oaspete la conacul lui Don Gonzalez. I-am spus ca l-am întâlnit pe acesta în drum si ca ne-a rugat sa ne interesam de indienii sai. În felul acesta i-am câstigat pe cei trei de partea noastra. Par oameni de treaba, asa ca nu ne pot fi decât de folos.
— Minunat! zise capitanul. Sa umplem repede tarcurile cu apa; apoi sa încercam daca nu ne putem pune în legatura cu fugarul. Vreau sa dau de rostul acestei taine, caci poate ca Don Gonzalez ala e de vina ca uriasul si-a pierdut mintile, dupa cât se pare.
Camarazii se pusera cu însufletire pe lucru. Din fericire izvorul nu era decât la vreo patruzeci de metri departate si dupa trei ceasuri se gasea iar pe submarin destula apa de baut.
Camarazii îsi baura cafeaua, apoi se tinu un mic sfat de razboi în cabina ofiterilor.
— Uriasul ala cu mintea întunecata ne va lua desigur si el drept dusmani – zise capitanul – asa ca va fi cam greu sa ne apropiem de el, mai cu seama ca acum e bine înarmat. Cu toate astea as dori sa ma pun în legatura cu el, caci am presimtirea ca i s-a facut o mare nedreptate. Si nici nu avea înfatisare de American din Sud, ci mai curând de la Nord.
— Daca ne-a vazut împreuna cu indienii, atunci ne va tine, de sigur, drept oameni ai acelui Don Gonzalez, îsi dadu cu parerea doctorul. Cei doi indieni au fost iarasi în desis ca sa dea de el, dupa cum

îmi spunea calauza noastra. Uriasul alb rataceste pe aici aproape în fiecare noapte si Indienii vor sa încerce acum daca nu-l vor putea lua prin surprindere în timpul zilei, pe când doarme.
— Hm... asta am putea încerca si noi – presupuse George – daca îl gasim dormind si-i luam armele nu mai avem ce ne teme de el.
— Vom avea totusi de furca, raspunse Farrow. Sa încercam însa sa înaintam în desis.
— Sunt de parere sa alcatuim un lant întins, propuse George.
— Fireste, altminteri n-ar avea rost întreprinderea noastra, raspunse capitanul. Doctore, mai întâi trebuie sa-i întrebi pe indieni – care în jumatatea de an de când sunt aici or fi colindat îndeajuns prin insula – unde se gasesc astfel de locuri în care uriasul s-ar putea ascunde lesne si în acelasi timp s-ar putea apara bine.
Farrow alese repede cincisprezece camarazi care urmau sa ia parte la expeditie. Fireste ca nu lipseau Petre si Kard. Mica trupa strabatu repede trecatoarea îngusta din stânca. Indianul statea în fata desisului si-i astepta, caci doctorul îi spusese ca se vor înapoia. În vreme ce Bertram vorbea cu el, George observa cu bagare de seama stâncile înalte dindaratul lui.
Deodata îi dadu în gând ca uriasul alb ar fi mai în siguranta ca oriunde înauntrul acestor darâmaturi de stânci încâlcite; caci fara îndoiala ca desisul îl cercetasera indienii cu amanuntime si cu greu le-ar fi

dat în gând ca cel cautat s-a pitit atât de aproape de colibele lor.
— Aha – zise doctorul – Francesco – cum se numeste indianul – îmi spune ca pe marginea apuseana a insulei se afla un desis de bambusi care e de nepatruns chiar pentru el si tovarasii lui. E drept ca duc doua poteci înguste în desis, dar dupa vreo douazeci de metri sfârsesc la un zid de maracini si liane. N-ar fi ai putinta ca uriasul sa se fi ascuns acolo? Poate ca acest zid de verdeata a fost facut de el pe cale artificiala si aranjat în asa fel încât sa apara cât mai natural.
— Tot ce se poate – încuviinta Farrow – fugarul trebuie doar sa aiba un loc unde al poata dormi netulburat peste zi. Ia sa încercam! Când vom fi la fata locului vom gasi noi un mijloc sa patrundem în desisul acela. Înainte, deci!
Capitanul îl urma pe indianul care pasea înainte. Era atât de cufundat în grindurile sale, încât nici nu lua seama la George. Nici ceilalti camarazi nu gasira nimic deosebit în faptul ca tânarul nu patrunsese în desis imediat în urma tatalui sau, ci mergea ceva mai deoparte si privea cercetator pamântul si tufele, ca si cum ar cauta urme.
George însa nu se gândea ca ar putea gasi aici niscaiva urme. I se înfipsese în minte ideea ca-l va gasi pe urias în labirintul de stânci si hotarî sa-i lase pe camarazi sa mearga înaintea lui.
Când cel din urma intra pe poteca îngusta si-l privi mirat pe George, acesta se prefacu ca vrea sa-l urmeze. Merse însa numai pâna la începutul potecii,

apoi se dadu iarasi în laturi si pasi încetisor dea lungul stâncilor care se aflau la sud de trecatoarea care pornea din golf. Privi cu atentiune în susul stâncilor înalte si avu presimtirea ca va avea noroc.

III.
ÎNTÂLNIREA CU FUGARUL.

ÎN PRIMUL RÂND George cauta sa descopere un loc pe unde sa poata patrunde lesne în labirintul încâlcit de stânci. Desisul iara se apropia acum atât de mult de darâmaturile acestea, încât cu greu îsi putu face loc, folosindu-se uneori si de un cutit ca sa îndeparteze maracinii din cale. Dupa vreo zece minute ajunse la o crapatura îngusta, de înaltimea unui om, care parea însa, nu înainteze mai mult de câtiva metri în adâncime. Vru sa treaca mai departe când vazu ia picioarele sale un bulgare de margean, farâmitat. Imediat îsi zise ca uriasul intrase în crapatura asta.
Îsi luase doar si o pereche de ghete de pe submarin – de sigur ca mai mult timp – dupa ce ghetele ce le avusese se rupsera din pricina maracinisului si pietrelor ascutite – mersese descult. Si acum mergea cam nesigur cu ghetele noi.
George chibzui. N-ar fi mai nimerit sa-i vesteasca pe camarazi? Nu-si punea în joc viata daca patrundea singur în crapatura din stânci si se lovea nas în nas cu primejdiosul urias, care va redea într-unsul un potrivnic?

Pe de alta parte, însa, tovarasia camarazilor nu i-ar folosi cine stie cât. Cel mult i-ar putea razbuna moartea, daca omul misterios l-ar împusca în trecatoarea îngusta. Poate ca nu-si primejduia atât de mult viata daca se ivea singur în fata fugarului care si-ar spune ci-l poate prinde lesne pe tânar si sa-l ia la rost.

George trase piedeca revolverului dar nu-l scoase de la brâu. În schimb aprinse lampa de buzunar, caci îsi zise ca trecatoarea dindaratul crapaturii trebuia sa faca o cotitura mai mare si înaintea ei s-ar putea sa fie pestera în care locuia uriasul. Cu multa bagare de seama, tânarul se strecura în crapatura. Inima îi batea totusi mai tare în vreme ce înainta, caci trebuia sa se astepte ca în clipa urmatoare sa fie lovit de un glont. Ajunsese la peretele stâncii care parea sa formeze capatul deschizaturii si acum vazu ca presupunerea sa fusese îndreptatita. Potecuta aceea ducea mai departe, dupa ce facea mai întâi o cotitura, dar domnea un întuneric adânc pe ea. George îndrepta lumina lampii sale înauntru si vazu ca dupa câtiva metri peretele albicios de stânca închidea din nou potecuta. Asa dar mergea si de acolo mai departe, dupa ce cotea iar.

Stinse imediat lampa si asculta cu încordare. Ramase nemiscat vreo trei minute, apoi se furisa înainte cu bagare de seama, dibuind cu mâna stânga peretele gangului stâncos. Mâna dreapta o tinea înclestata pe patul revolverului, gata sa se foloseasca de el.

Dupa câtva timp. Simti ca ajunsese la cealalta cotitura a tunelului. Mâna lui stânga lovi în gol, George întinse capul putin înainte, apoi aprinse din nou lampa.
Dupa înca zece minute de mers, gangul se largi într-o pestera marisoara, al carei perete din fata era plin de crapaturi. Acolo se putea adaposti bine uriasul, caci de sigur ca existau destule firide în pestera, care ar fi putut servi de ascunzatori.
Facând descoperirea aceasta, George stinse iar lampa. Trebuia sa înainteze mai departe, pe întuneric, ca sa nu se expuna prea mult primejdiei. Se opri din nou si ramase nemiscat câteva minute. Încordându-si auzul, nadajduia ca va putea prinde rasuflarea uriasului adormit.
Într-adevar. Auzi în curând un zgomot usor, care venea din pestera. Inima începu sa-i bata cu putere de bucurie.
Din câtiva pasi facuti cu bagare de seama, tânarul ajunse la intrarea pesterii, unde se afla omul adormit Dar, lucru ciudat. Se înselase asupra directiei de unde venea sforaitul.
George îsi zise ca de vina era forma pe care o avea pestera. Sunetul era azvârlit încoace si încolo si tânarul nu putea sti hotarât unde se afla omul adormit. Trebuia sa-si ia inima în dinti si sa patrunda în pestera ca sa cerceteze toate crapaturile si firidele din peretii acesteia. Uriasul trebuie sa fi fost foarte obosit, caci toata noaptea fusese treaz. Si asta parea sa fie o enigma: de ce tot umbla el

mereu pe întuneric? Si doar ar fi putut cu prilejul acesta sa puie lesne mina odata pe cei trei indieni, de a caror existenta pe insula stia bine. Indienii erau însa înarmati cu pistoale date de Don Gonzalez.
George facu un pas înauntru în pestera. Imediat sforaitul slab se auzi din cu totul alta directie; parând ca rasuna acum în spatele sau. Dar când facu repede un pas în laturi si se întoarse, sforaitul se auzi din alta parte. N-avea încotro, trebuia s-aprinda lampa.
Lumina învalui peretele în care era intrarea, George o stinse apoi repede, caci sforaitul se opri brusc si în întuneric se auzi un cascat prelung, ca al unui om oare se trezeste din domn.
Tânarul ramase nemiscat, silindu-se chiar sa-si opreasca rasuflarea. Inima îi batea însa atât de tare, încât se temea sa nu fie auzit de urias. Câteva clipe totul ramase învaluit în tacere, apoi George auzi un fosnet slab, pe care si-l explica însa în data. Primejdiosul urias se ridica din asternutul sau de frunzis, pe care-l avea undeva pe acolo. Trebuia, asa dar, sa fi simtit prezenta vreunei fiinte straine în pestera si venea acum sa o caute.
George fu trecut de sudori, caci îsi zise ca omul acesta misterios de sigur ca vede bine si în întuneric. Poate ca ochii arzatori aveau aceasta însusire deosebita, de aceea si prefera sa umble pe întuneric. Se întoarse cu iuteala fulgerului. Îndaratul lui rasuna zgomotul unor pasi neregulati. Lucrul se explica, deoarece uriasul nu era obisnuit sa mearga cu

ghetele luate de pe submarin, asa ca nu va izbuti sa-l ia prin surprindere pe acela care intrase în domeniul sau.
Tocmai când George se bucura de constatarea aceasta, auzi lamurit ca uriasul îsi scotea ghetele, care cazura cu zgomot la pamânt. Acum se va apropia pe nesimtite, obisnuit cum era sa se furiseze noaptea prin padure. Era grozav ca George auzea lamurit zgomotele acestea, dar nu putea preciza de unde veneau. Fu cuprins de un simtamânt ciudat, pe care nu-l cunoscuse Însa – era presimtirea ca omul misterios se apropia de el prin întuneric.
George nu era fricos, pornea fara teama în fata celei mai mari primejdii. Dar situatia sa de acum ar fi pus la încercare nervii celui mai tare om.
Tânarul privi nelinistit în jur. Nadajduia ca va putea vedea lucind ochii ciudati ai uriasului, dar îi dadu repede în gând ca pentru asta ar fi fost nevoie de o sursa de lumina de afara. Nici un ochi omenesc sau de animal nu poate radia prin el însusi, numai câtiva din ciudatii locuitori al adâncurilor marii au ochi a caror lumina iradianta le arata drumul prin întunericul vesnic.
George auzi din nou un zgomot slab, aproape de tot. Era produs de rostogolirea unei pietricele pe pamânt. Se auzise la dreapta lui si George hotarî acum sa porneasca la lucru. Trase repede revolverul, aprinse lampa si vru sa plimbe lumina în juru-i, când o mina îi strânse ca într-un cleste dreapta, încât se vazu nevoit sa lase sa-i scape revolverul.

Lumina lampii cazu acum asupra uriasului, care-l sucise în loc. George vazu acum ca ochii omului scânteiau, dar expresia lor nu era asa cum si-o închipuise el. Ba era chiar blânda si George simti cum i se lua o piatra de pe inima.
— Tinere, ti-ai pus în joc viata! zise uriasul, în englezeste, cu glas rasunator.
— De ce ai patruns în regatul meu ascuns? Ai venit de pe submarin?
— Da... da... izbuti sa îngâne George Am venit de pe submarin... noi vroiam sa aflam ce cauta un alb prin locurile astea salbatice. Ma numesc George Farrow si tatal meu e capitanul submarinului.
— Ah, Farrow, numele acesta l-am auzit, suna frumos! murmura uriasul, adaoga însa cu adânca tristete: Dar în cine ma pot încrede!... Oamenii sunt toti rai – toti.
— Nu trebuie sa spui asta – raspunse George cu caldura – îmi închipui ca al patimit mult, dar din pricina asta nu trebuie sa învinovatesti pe toti oamenii. Suntem gata sa te ajutam daca ai nevoie de ajutorul nostru.
— Asa a spus si el, exclama uriasul, iritat.
Brusc; fara sa lase mâna lui George, duse repede mâna la brâul acestuia si smuci al doilea revolver.
— Nu mai am încredere în nici un om, adaoga el cu amaraciune.
Lui George începu sa-i cam fie teama.. Omul acesta parea totusi sa nu fie în toate mintile – de sigur ca indurase atâta, încât creierul sau se resimti se..
Cu ton linistit tânarul zise:

— În noi poti avea deplina încredere, caci vrem sa-ti venim în ajutor, cauta sa-l îmbuneze tânarul. Nu-ti fie frica, hai sa iesim de aici, vei putea sta de vorba cu tatal meu si ceilalti camarazi. Nu trebuie sa te temi de cei trei indieni pe care l-a lasat pe insula Don Gonzalez.
În clipa când rosti aceste cuvinte, chipul uriasului capata o expresie de furie îndârjita.
— Don Gonzalez! scrâsni el. Cutezi sa rostesti numele acesta blestemat? Asa dar îl cunosti si mai vrei sa ma încredintez ca esti bun si sincer? Oh, sa înduri si tu ceea ce am indurat eu de pe urma lui.
George simti ca uriasul îsi desprinse mâna de a lui, dar înainte sa poata pricepe ce se va întâmpla acum, o izbitura de pumn îl nimeri în tâmpla stânga. Ca lovit de trasnet cazu la pamânt.
Când se trezi, George simti vâjâituri si sfredelituri în cap. Se scurse cam mult timp pâna sa-si vina bine în fire si sa-si aduca aminte de cele întâmplate.
Si apoi veni un gând dupa altul, pâna când izbuti sa-si readuca în memorie succesiunea ultimelor întâmplari.
Se afla, asa dar, în puterea misteriosului urias, care facuse, ce-i drept, o impresie destul de buna, dar care trebuie sa fi patimit atât de mult din pricina lui Don Gonzalez acela, încât se alesese de pe urma asta cu mintea întunecata.
George se gândi la amenintarea uriasului, înainte de a se lovi în tâmpla. Urma sa patimeasca ceea ce patimise

americanul de pe urma lui Don Gonzalez. Trebuia sa fie ceva îngrozitor, altminteri n-ar fi avut o înrâurire atât de mare asupra barbatului acela voinic.
Ajungând cu gândurile aici, George încerca sa se miste. Observa, însa, ca mâinile si picioarele îi erau legate.
Pipaindu-se cu bagare de seama, George consta ca omul misterios folosise pentru asta frânghioara subtire si trainica pe care el o purta întotdeauna cu sine si pe care o întrebuinta în diferite scopuri.
Din pacate, frânghioara asta, oricât era ea de subtire, era totusi toarte trainica si uriasul o strânsese atât de tare în jurul membrelor tânarului, încât acesta nici nu-si mai simtea mâinile, ca urmare a opririi circulatiei sângelui. Ca s-o rupa era, deci, cu totul exclus.
Nu putu stabili unde se afla, caci un întuneric adânc domnea peste tot. Probabil ca era în vreo încapere a pesterii în care îl atacase uriasul. Dar unde sa fie aceste? Dadea oare târcoale pe afara, ca sa se încredinteze unde se afla tovarasii prizonierului sau? Credea, poate, ca venise si Don Gonzalez si în ura lui nemasurata împotriva acestuia voia sa-l prinda?
Dar, cu cât mai mult timp lipsea, cu atât mai multe sanse avea George sa iasa din situatia aceasta primejdioasa. Nu era pentru prima oara ca fusese legat atât de brutal. Se aflase el de acum în puterea unor oameni care erau si mai primejdiosi si însetati de sânge de cum era, poate, acest urias.

Tânarul îsi dadea seama ca zacea pe pamânt pietros. Cu greu izbuti sa-si înalte partea de sus a trupului si fiecare miscare îi pricinuia dureri grozave în el. Se simtea ametit si fi venea rau.
Când îsi mai reveni si vru sa se rostogoleasca pe o parte, ca s-ajunga la peretele stâncos, auzi pasi usori, furisati. Se întinse din nou pe spate si închise ochii pe jumatate.
Foarte bine facuse, caci dupa câteva clipe fata îi fu luminata de propria sa lampa. Apoi auzi mormaitul uriasului si cuvintele acestea rostite în soapta:
— Numai de nu l-oi fi ucis! Are o mutra de om de isprava, dar eu nu mai am încredere în nimeni. De unde îl cunoaste oare pe Gonzalez? Va trebui sa mi-o spuna. Poate ca e si Gonzalez aici si atunci trebuie sa-l prind. Sa patimeasca si el ce am patimit eu de pe urma indienilor sai. Si asta îi va fi de ajuns.
George chibzui asupra acestor cuvinte. Probabil ca Gonzalez era criminalul care pusese pe indieni sa-l schingiuiasca pe urias, pâna ce acestuia i se turburase mintea. Trebuia sa fie o taina mare la mijloc, sau o razbunare grozava.
Uriasul îndrepta acum lumina în alta directie. Atunci George vazu ca se afla într-o încapere stâncoasa destul de marisoara, în al carei ungher se afla un asternut înalt de frunzis. La peretele opus se afla o vatra primitiva, pe care mocnea un focsor.
În alt ungher al încaperii se aflau îngramadite pietre rotunde si egale: armele de care se folosise uriasul ca sa

poata patrunde pe submarin. Americanul se apropie de vatra, azvârli câteva vreascuri în foc si începu sa sufle cu putere, pâna ce vazu ca s-a aprins. Stinse apoi lampa, se ghemui lânga vatra si începu sa priveasca la jocul flacarilor. George îl putea observa bine dintr-o parte. Vazu ca chipul uriasului era foarte trist, dar treptat-treptat trasaturile sale capatara o expresie grozav de amenintatoare si deodata se întoarse brusc si privi tinta la tânar.

Acesta se cam sperie; dar deoarece tinea ochii închisi, n-avea sa se teama ca uriasul va descoperi ca se trezise din lesin. Îi auzi pe acesta soptind:

— Oh, va trebui sa-mi spuna unde se afla Gonzalez, altminteri îl voi arde mai rau de cum nu facut ei cu mine.

Spunând asta scoase cutitul lat de taiat maracini, pe care-l furase de pe submarin si-l puse pe carbunii aprinsi.

George se înfiora. Asta era nebunie curata, sub forma cea mai grozava.

În nici un caz nu trebuia acum sa se tradeze ca era cu constiinta treaza, altminteri uriasul ar fi început poate sa-l chinuiasca, numai sa scoata ceva de la el cu privire la Gonzalez. Nu va crede în ruptul capului ca George nu cunostea pe acest om.

Rânjind privi uriasul lama înrosita a cutitului pe care-l scosese din foc, dar apoi puse pe marginea vetrei primitive si începu iar sa priveasca la flacari, îngândurat chipul sau lua din nou o expresie aproape blânda; parea ca pe dinaintea ochilor i se perinda icoane

frumoase din trecut, caci uneori zâmbea lasând se vada dintii puternici. Se ridica apoi ca minat de o hotarâre brusca, se apropia înca odata de George si îndrepta lumina lampii de buzunar pe chipul acestuia.
— Numai de nu l-as fi ucis, murmura iarasi. Pare baiat de treaba si mai ca m-as încrede în el. E si viteaz, desi e înca atât de tânar. Dar nu stiu...
Restul cuvintelor sale se pierdu într-un murmur nedeslusit se întoarse apoi si parasi încaperea printr-o crapatura îngusta.
George mai astepta câteva minute, caci se putea ca uriasul sa se înapoieze. Dupa aceea însa îsi ridica iarasi partea de sus a trupului si începu sa se târasca spre vatra. Marginile ascutite ale pietrelor erau cel mai bun mijloc sa-si roada legaturile de la mâini.
Uriasul îi legase mâinile la spate, George însa se târî cu atâta dibacie încât putu sa-si plimbe mâinile legate în sus si-n jos pe muchea pietrei. Fireste ca, cu acest prilej i se jupui si ceva piele, dar George nu se prea sinchisea de asta – principalul lucru pentru el fiind sa-si elibereze mâinile, înainte ca uriasul sa se înapoieze.
Aproape sa regrete acum ca purta la el frânghioara atât de trainica, desi avea nevoie de asa ceva când era vorba sa lege pe vreun dusman învins – caci dura foarte mult pâna sa izbutească sa rupa cele dintâi noduri.
Dar succesul acesta îl încuraja pe George. Freca tot mai energic de muchea

pietrei si dupa o munca încordata, izbuti în cele din urma sa-si aduca mâinile în fata. Si le freca bine câtva timp ca sa-si puna sângele în miscare, apoi le duse din nou ia spate si lua cutitul pe care uriasul îl lasase pe marginea vetrei. Repede îsi taia frânghioarele de la picioare cu lama calda înca, pe urma se ridica încet si cu anevoie. Duca câtiva pasi de încercare se simti iar sigur pe picioare.
Baga însa de seama cu spaima ca n-avea alta arma decât cutitul, caci uriasul îi luase totul, pâna si granatele cu gaze. Chiar si lampa-i de buzunar, de care avea acum mai multa nevoie ca orice.
Zadarnic îsi roti privirea George în încaperea mica din stânca. Nu putu descoperi nici o firida în care uriasul sa fi ascuns armele luate de la el. Astfel ca, înarmat numai cu cutitul, trebuia sa încerce sa gaseasca drumul care, ducea afara din patera.

IV.
IARASI PRIZONIER.

SE APROPIA BINISOR DE CRAPATURA îngusta care ducea afara din încapere. Nu putea decât sa spere ca aceasta iesire sa duca în pestera cea mare în care uriasul îl doborâse. Apoi trebuia sa dibuiasca drumul dea lungul peretilor, pâna gasea crapatura îngusta care ducea în libertate. Gangul avea o lungime de vreo doi metri si dupa ce George îl strabatu, ajunse într-o încapere înecata în bezna. Dibui de-a lungul peretilor spre dreapta, dar observa îndata ca va trece

mult timp pâna va gasi drumul drept, caci numai dupa câtiva pasi descoperi o crapatura în perete, prin care intra plin de bucurie, pentru ca însa dupa câtiva metri sa se loveasca iarasi de un perete de piatra care îi închidea calea.
La fel i se întâmpla în câteva rânduri, ba într-un rând pierdu vreun sfert de ceas, gasind o galerie care se adâncea înauntrul masei stâncoase. Dar nici o luminita nu se ivi în fata lui. De altfel nici nu stia daca nu cumva se si înnoptase afara. Lovitura pe care i-o daduse uriasul fusese de sigur, foarte puternica, lasându-l în nesimtire ceasuri întregi.
Mai rataci putin si în cele din urma zari o raza de lumina, când ajunse iar la o deschizatura în peretele stâncos. Intra repede în tunelul îngust si dupa ce facu doi metri se trezi iar în încaperea pe care o parasise...
Dezamagirea ce o resimti îl facu o clipa sa se gândeasca sa se azvârle pe culcusul de frunzis si sa astepte întoarcerea uriasului. Dar se razgândi si adunându-si toata energia, îsi zise ca trebuia sa reuseasca sa iasa din acest labirint.
Iesi iarasi si oprindu-se lânga crapatura din stânca, statu sa chibzuiasca. Probabil ca într-una din gangurile în care patrunsese se afla vreo deschizatura care se închidea cu un bloc de stânca. Când intrase în labirintul de ganguri, se vede ca uriasul uitase de masurile acestea de prevedere, de aceea fusese cu putinta s-auda sforaitul omului misterios.
Trebuia asa dar sa patrunda din nou în fiecare gang si sa încerce daca vreunul

din peretii de stânca nu se putea misca din loc. Începu cu primul gang, dar oricât se opinti de perete si-l pipai ca sa descopere vreo crapatura, nu izbuti sa clinteasca nimic.
Poate ca tunelul lung, în care pierduse atâta timp, ducea afara, la libertate? George îsi mai amintea lamurit ca a patra deschizatura raspundea în gangul acesta. Se întoarse imediat si vru sa se înapoieze în încaperea întunecoasa. Când auzi un zgomot.
Se parea ca un om sarise jos pe pamântul tare al pesterii încapatoare. În aceeasi clipa, George îsi zise ca iesirea trebuia sa fie undeva sus, atât de sus, probabil, ca un om ar fi trebuit sa se urce mai întâi, pentru ca apoi s-ajunga afara. Desi se expunea primejdiei de a fi descoperit, George se întoarse fara zgomot si îsi încorda auzul la iesirea gangului scurt. Si acum auzi lamurit de tot pasi târsâiti, care se apropiau dinspre peretele opus. Acolo era asa dar iesirea.
Trebuia s-astepte, fireste, pâna ce uriasul va fi disparut în încaperea din stânci si apoi sa se grabeasca, caci individul misterios va baga îndata de seama disparitia lui si va da buzna din nou în pestera cea mare. Deoarece avea si lampa de buzunar, îl va observa îndata pe George, daca acesta nu va fi gasit înainte drumul salvator.
George se lipi de peretele tunelului si asculta cu încordare în întuneric. Pasii se apropiau tot mai mult. În cele din urma cineva trecu pe lânga tânarul erou si intra în gangul îngust care ducea în

camera sapata în stânca. Fara sa sovaie o clipa, George iesi din tunel si strabatu cu pasi mari pestera, mergând în vârful picioarelor.
Nu ajunsese înca la peretele opus, când auzi în urma lui o exclamatie de mirare, care suna înabusit. Uriasul îi observase acum lipsa si era de asteptat sa iasa din camera sapata în stânca.
Cu bratele întinse, George sari înainte si la a treia saritura se izbi de perete.. Ridica sus de tot bratele si începu sa pipaie peretele zgrunturos, pasi spre stânga, caci credea ca pasii uriasului venisera mai mult din directia aceasta. Dar tot nu gasi deschizatura care ducea spre libertate. Si acum se aprinse îndaratul lui lampa sa de buzunar sa-l învalui în lumina.
În acelasi timp, George vazu lânga el, la vreo doi metri numai cascându-se în peretele stâncos o deschizatura mare, rotunda, cam de înaltimea unul om. Sari repede într-acolo si la câteva clipe de când uriasul aprinsese lampa, descoperi o deschizatura.
Un sunet se auzi îndaratul lui, ceva asemanator cu un hohot de râs. Probabil ca uriasul îsi închipui ca va pune mâna repede pe prizonierul sau. Acesta, dibuind în juru-i îsi dadu seama ca nu va putea trece prin iesirea asta decât târâs. Sprijinindu-se în mâini si în picioare, se târî înainte, dar vazu ca tavanul devenea din ce în ce mai scund si avea iesituri ascutite care îl zgâriau din când în când.
Aceasta cale nu prea era placuta, dar cu atât mai bine apara ascunzatoarea

uriasului, caci nici un om nu va cuteza sa patrunda în galeria stâncoasa, fara un motiv temeinic.
Deodata el se trezi cu o lovitura puternica în cap, atât de puternica încât vazu scântei pe dinaintea ochilor. Când îsi reveni dupa câteva clipe, simti un perete de stânca înaintea lui. Se opinti cu toata puterea, dar piatra nu se clinti nici cu un milimetru.
Atunci George îsi dadu seama ca ceea ce auzise îndaratul sau era chiar râsul uriasului. Alesese un gang care n-avea nici o iesire si acum trebuia sa se înapoieze... ca sa cada iar în bratele individului misterios, care statea la pânda.
Nu, asta nu voia, mai avea doar posibilitatea sa se apere cu cutitul, în galeria îngusta, împotriva dusmanului care s-ar fi furisat înauntru. În spatiul strâmt de acolo uriasul n-ar fi putut sa-si dezvolte puterile. Dar putea sa învinga numai daca s-ar folosi de arma sa de foc.
Dar de aceasta George se simtea oarecum în siguranta. Din vorbele omului misterios, tânarul aflase ca ceea ce-i statea mai mult la inima era sa afle ceva despre Gonzalez acela, care-l adusese în starea aceasta prin schingiuirile la care îl supusese.
De sigur ca nadajduia sa afle acum amanunte de la prizonierul sau. Astfel ca se va feri sa-l ucida cu un glont.
George îsi întoarse cu greutate trupul. Nu era deloc lesne lucrul acesta, tinând seama de îngustimea gangului. Deodata auzi un zgomot slab, ca si când s-ar târî

cineva. Întinse cutitul, gata sa se apere, dar în clipa urmatoare mâna-i dreapta fu din nou prinsa ca într-un cleste. Gemând, dadu drumul armei si auzi un râs usor.
— Da, tinere – zise uriasul, cu glas potolit – mie nu-mi scapi. Mai întâi va trebui sa-mi raspunzi la câteva întrebari.
Zadarnic încerca George sa-si libereze mâna. Uriasul râdea de sfortarile lui sa-l trase încetisor înainte. Cauta repede cu mâna stânga cutitul care-i cazuse jos, dar dusmanul sau râse iar si zise:
— Cutitul îl am eu, tinere; eu vad foarte bine prin întuneric. Haide, orice împotrivire e zadarnica. Ma bucur însa ca esti atât de viteaz si m-as bucura si mai mult daca ai fi sincer într-adevar.
— Sunt! striga aproape George. Noi umblam sa cautam apa pe insula asta, deoarece ni se ispravise apa de pe vas. Cu prilejul acesta te-am descoperit pe d-ta si fireste ca am devenit curiosi. Si dupa ce ai luat în timpul noptii armele si costumul de pe submarin, nu mai aveam liniste, cu atât mai mult cu cât i-am vazut si pe indieni. Nu stiu cine esti, dar cât priveste numele Gonzalez l-am auzit si noi de la indieni.
Cu greu izbuti George sa-si înabuse un strigat, caci la auzul numelui Gonzalez uriasul strânse mâna atât de tare, încât George se temu sa nu-i zdrobeasca oasele. Si în aceeasi clipa izbucni:
— Ah, unde sa fie el! racni aproape uriasul cu o furie de nedescris. Trebuie sa mi-o spui, altminteri te voi chinui cum m-a chinuit si el pe mine! Cu toate astea,

el tot n-a aflat taina mea, eu am fost mai tare ca arta diabolica a indienilor sai. Halde!
George fu târât pe pamântul aspru. Îsi dadea seama ca orice împotrivire ar fi fost zadarnica, cel mult l-ar fi întarâtat pe urias cu asta. Si daca l-ar fi cuprins iar nebunia, atunci probabil ca si-ar pune în aplicare amenintarea.
De aceea tânarul ramase linistit si se lasa târât înainte. Dupa câteva clipe, uriasul zise cu glas potolit:
— Ah, cât as fi de fericit daca mi-as putea recapata încrederea în oameni! Dar am întâmpinat dezamagiri, încât nu mai cred sa redobândesc aceasta încredere.
— Daca ai auzit de tatal meu, trebuie sa stii ca el e un om de onoare, raspunse George, staruitor. El e un om care-si respecta cuvântul si nu înseala pe nimeni.
— Da, asa e, murmura uriasul, slabind din strânsoare pe tânar. Si eu am fost om da onoare, de aceea a trebuit sa patimesc atât. Oh, ce n-as da sa-l mai vad o singura data pe Gonzalez acela! Nadajduiesc totusi ca va veni, caci vrea sa-mi smulga taina pe care am pastrat-o cu atâta suferinta.
— Taina d-tale e sfânta pentru noi, zise George linistit. Noi nu vom face altceva decât sa te ocrotim. Vino cu mine la tata si camarazii mei. Fara îndoiala ca-ti vei redobândi încrederea în oameni.
— Cât as vrea! murmura uriasul. Dar mereu se încinge focul în capul meu si atunci as fi în stare sa sfâsii în bucati pe

fiecare om. Haide, trebuie sa-mi raspunzi lamurit la ce te-oi întreba.
George se simti iar târât cu putere înainte. În clipele acestea el îsi dadu seama ca uriasul devenea atât de agitat ori de câte ori auzea numele Gonzalez sau i se amintea de credinta oamenilor. De aceea lua hotarârea sa nu mai pomeneasca de cuvinte.
Acum îi pierise teama de omul care-l avea în puterea sa, ci simtea pentru el un fel de compatimire. Deodata se aprinse lampa de buzunar si George vazu ca ajunsesera la capatul tunelului îngust. Uriasul îsi dadu drumul în jos; fara sa-si desfaca mâna de pe a tânarului, apoi îl trase afara din tunel si-l ridica întocmai cum al ridica un copil.
— Acolo e iesirea adevarata, zise apoi, râzând, si îndrepta lumina lanternei spre o gaura marisoara, care se afla cu vreo doisprezece metri mai spre dreapta. Nu stiu daca te-as mai fi ajuns, tinere, dac-ai fi gasit, întâmplator, iesirea cea buna.
— N-am avut noroc si pace! raspunse George, calm – dar nu-mi fac eu sânge rau de atâta lucru. Acum am doar cel mai bun prilej sa stau si eu de vorba ca oamenii cu d-ta. Numai ca ma gândesc cu îngrijorare la tata si tovarasii mei, care nu vor sti ce s-a facut cu mine.
— Sunt cinci ceasuri de când ne-am întâlnit, zise uriasul. Am observat tocmai ca cercetau de zor, dar am închis intrarea spre pestera. Sper ca nu vor putea patrunde înauntru. Totusi, se poate întâmpla sa iesim împreuna de aici, dar mai întâi trebuie sa ma încredintez daca

am într-adevar în fata mea un om în care sa ma pot încrede. George rasufla usurat. Mai mult nu dorea nici el si era convins ca aventura sa primejdioasa se va sfârsi cu bine. Uriasul îl duse acum spre tunelul îngust, care ducea în camera sapata în stânca.

Însa lumina lampii de buzunar o tinea mereu îndreptata asupra prizonierului sau, ca si cum s-ar teme ca acesta i-ar putea scapa prin vreo viclenie. Dar George se simtea acum în deplina siguranta, nu se mai temea de nimic din partea uriasului. Pentru el era un biet om ratacit, pe care un diavol cu chip de om îl adusese în starea aceasta.

De undeva se auzi un sunet slab, ea si cum cineva ar fi batut în stânca. În aceeasi clipa uriasul izbucni în râs si zise vesel:

— Tinere, cred ca sunt tovarasii d-tale – probabil cu tatal d-tale în frunte – care te cauta. Dar e cu neputinta sa ne gaseasca aici, intrarea e bine închisa. Nici d-ta nu m-ai fi gasit vreodata, chiar daca as fi dormit bustean... daca n-as fi stat la pânda si nu te-as fi atras încoace. Te-am observat când te-ai despartit de camarazii d-tale si te-ai strecurat dea lungul stâncilor. Stateam lânga d-ta când ai patruns în pestera si sforaitul meu te-a atras în cursa, te-a cam încurcat, deoarece nu stiai de unde vine. De aici unde suntem, însa, tovarasii d-tale nu ne pot auzi, ba am putea trage chiar focuri de arma, fara ca ei sa-si dea seama de ceva. Asa, acum haide în camera mea de culcare.

ÎI împinse pe George în crapatura îngusta care ducea în „camera de culcare". Tânarul nu încerca nici o împotrivire – caci ar fi fost cu totul zadarnic. Chiar daca uriasul îi aratase în batjocura iesirea; aceasta trebuia sa fie închisa, totusi, prin vreun bloc de piatra, pe care nu i-ar fi putut îndeparta înainte ca uriasul sa-l fi ajuns.
Acum era vorba înainte de toate sa-si pastreze tot sângele rece, pentru ca sa nu-l întarâte zadarnic pe urias, reamintindu-i numele „Gonzalez". Ce trebuie sa-i fi facut omul acesta ca sa-l aduca în starea în care se afla?
Când omul misterios îl împinse în încaperea din stânca, el îi arata poruncitor spre culcusul de frunzis, iar George, care simtea înca efectele loviturii ce primise, se aseza bucuros pe culcusul moale.
Uriasul se ghemui iar lânga foc, sufla în el ca sa-l atâte, apoi se întoarse spre George si întreba:
— Asa dar, d-ta esti fiul acelui capitan Farrow care prin faptele sale de dupa razboi s-a facut mai vestit decât în vremea razboiului? D-ta esti George Farrow despre care vorbeau ziarele si oamenii? Poti sa-mi dovedesti asta, ca ma conving ca ma pot încrede în d-ta?
În glasul uriasului era ceva rugator si George simti ca avea de a face cu un om pe care dezamagirile îl înversunasera mult împotriva oamenilor. Din fericire avea la el un bilet de identitate cu fotografie si anume abonamentul de tramvai din Cuxhaven, unde facuse

scoala. Îl întinse uriasului si dupa ce acesta îl cerceta câteva minute, dadu din cap multumit si zise:
— De ani de zile asta e singurul adevar care mi se spune. Asa dar, tinere, numele se potriveste cu persoana d-tale. Si nu ma îndoiesc acum ca tot ce am citit sau auzit despre d-ta, e de asemeni adevarat Mai ca-mi vine sa cred ca n-ai avut gânduri rele când ai cautat sa patrunzi taina mea.
— Ti-am spus-o doar, raspunse George, staruitor. Tatal meu si camarazii mei simt oameni în care oricine, poate avea încredere. Noi suntem gata oricând sa venim în ajutorul oricui, chiar dac-ar fi sa ne primejduim viata. Cu atât mai mult cu cât suntem si noi europeni ca si d-ta.
George se cam sperie când uriasul izbucni într-un râs sinistru la auzul acestor cuvinte.
— Ce spui d-ta! scrâsni el.
— Îti închipui ca europenii se ajuta între ei când se afla printre straini? Îmi vine sa râd, zau asa, tinerel Acum vad cât esti de naiv. George Farrow, nu stii d-ta ca orice european, pe care-l întâlnesti între straini si care vrea sa te ajute, este de cele mai adeseori un înselator, care nu se gândeste decât la banii pe care i-ar putea stoarce de la bietul imigrant?
— Fireste – încuviinta tânarul – asta o fi adevarat în multe cazuri. Dar despre tatal meu nu s-ar putea spune asa ceva si nici despre vitejii mei camarazi. Daca ai auzit de noi vei sti bine ca suntem bogati si n-avem alta tinta în viata, decât sa raspândim binele oriunde e nevoie.

Tânarul vorbise cu însufletire si dupa ce sfârsi, îsi duse mâinile la cap, caci simti din nou dureri mari. Uriasul sari atunci în sus si zise îngrijorat:
— Ma tem ca am lovit putin cam tare, dar zau nu stiam ca aveam de a face cu un om de treaba. Uite, bea nitica apa, poate sa-ti faca bine, domnule George.
Tânarul bau cu lacomie din urciorul pe care i-l întinse celalalt si dupa ce se simti întarit zise recunoscator:
— Mi-a facut bine cu adevarat. Si acum te rog sa-mi istorisesti povestea d-tale. Crede-ma ca nu curiozitatea ma îndeamna sa-ti cer asta, numai compatimirea ce-o simt pentru d-ta.
— Hm... atunci trebuie sa ma lamuresti mai întâi de unde cunosti numele Gonzalez, zise uriasul Trebuie sa stiu neaparat, altminteri nu mai raspund de mine... As fi în stare sa te torturez, cum m-au torturat pe mine indienii lui Gonzalez, ca sa-mi smulga taina.
George raspunse linistit ca cei trei indieni întâlniti pe insula, le povestise despre stapânul lor care-i lasase acolo. Apoi adaoga:
— Nu cunosc macar numele d-tale, domnule nu stiu nici despre ce anume e vorba. Dar noi toti am simtit instinctiv ca trebuie sa-ti venim în ajutor. Cum s-a facut de ai ajuns în pustietatea asta gol pusca, întocmai ca cel mai primitiv salbatici.
— Îti voi povesti totul, raspunse uriasul, cu glas înabusit.

V.

TAINA „RATACITORULUI NOPTII”.

GEORGE MAI TREBUI S-ASTEPTE cinci minute pâna când uriasul, care se ghemuise iar lânga foc, înalta capul, îsi atinti asupra-i ochii strapungatori si începu:
— Ma numesc Ferdinand Hirsch, sunt doctor în stiinte – specialitatea zoologie. Un unchi al meu, care si-a petrecut aproape toata viata în America de Sud, mi-a lasat mostenire o avere frumusica si afara de asta, un plan misterios, în care era vorba de o comoara straveche, foarte pretioasa. Când inflatia din Germania mi-a înghitit banii, am luat hotarârea sa scot la iveala comoara. Am vorbit despre asta cu logodnica mea care s-a hotarât în cele din urma sa plece cu mine, deoarece îndata dupa dobândirea comoarei aveam de gând sa ne casatorim. În planul acesta unchiul meu indicase numele „Gonzalez” si trebuia sa ma adresez acestui om care cunostea chestia. S-a întâmplat însa altfel. Gonzalez, un om de vârsta mea, m-a atras în cursa, poftindu-ma la vânatoare. În inima padurii seculare m-au atacat indienii lui si m-au torturat, deoarece Gonzalez credea ca eu cunosc exact locul unde e ascunsa comoara. Si chiar îl stiu, caci era însemnat destul de lamurit pe harta, numai ca am facut o schimbare. Înainte de a cadea în nesimtire, Gonzalez îmi striga în batjocura ca logodnica mea i-a tradat totul. Probabil ca asa e, domnule George, caci eu nu vorbisem înca cu el despre comoara, pentru ca omul nu mi-a placut

din primul moment. Asa dar, am fost tradat de fiinta cea mai draga pe care o aveam pe pamânt.
Prefacându-ma lesinat mai mult timp, izbutii sa scap de sub paza indienilor. Gonzalez însa cu ticalosii lui complici mi-au luat urma. M-am refugiat pe un bric care mergea în Australia. Mi-era teama, caci torturile la care m-au supus ma slabisera cu desavârsire trupeste si sufleteste. Bricul nostru a fost zvârlit aici pe stânci si numai eu am scapat cu bine din catastrofa, pentru ca-mi regasisem puterile de odinioara. A doua zi am observat însa ca un alt vapor a debarcat cei trei indieni de obârsie americana. De aceea nu ieseam decât noaptea din ascunzatoare; dar nu îi slabeam din ochi pe cei trei indieni, caci am banuit îndata ca Gonzalez i-a trimis încoace. Pe ei îi astept eu mereu si fii sigur ca va simti cu vârf si îndesat ura si razbunarea mea... Dupa aceea voi considera sfârsita opera vietii mele.
George fu zguduit adânc de povestirea lui Ferdinand Hirsch. Fireste ca nu-si putea face o imagine exacta a celor întâmplate, dar îsi dadea seama ca omul acesta prea încrezator fusese înselat miseleste. Se simti dator sa-l îmbarbateze:
— Domnule Hirsch, nu trebuie sa o osândesti înca pe logodnica d-tale. Poate ca Gonzalez a prins cândva o discutie între dv. si s-a folosit de asta în chip viclean. Când un om recurge la torturi e în stare si de altele.
Uriasul ramase pe gânduri câtva timp. Apoi raspunse:

— As vrea cu draga inima sa cred. Duc dorul adevarului si sinceritatii, sa fie oare cu putinta? Oare Charlotte sa fi tinut totusi cu mine?... Dar atunci unde a dus-o monstrul acela cu chip de om?
— Asta o vei putea afla daca te vei întovarasi cu noi, îl asigura George. Noi te vom ajuta din toate puterile si te vom aduce chiar îndarat în America de Sud, daca va fi nevoie.
Doctorul se ridica încet, îsi îndrepta trupul lui voinic, apoi repeta ca în vis:
— Oh, dac-ar fi asa! Daca într-adevar ar fi ramas credincioasa si sincera! Am suferit mult, domnule George, torturile la care am fost supus au înrâurit asupra mintii mele. E groaznic când te gândesti ca fiinta care ti-e mai draga ca orice pe lume te-a înselat în mod rusinos... Acum mi-am recapatat nadejdea si ma voi încredinta eu însumi de adevar. Haide, domnule George. Du-ma la tatal d-tale! Simt ca ai gânduri bune cu mine.
Tânarul se ridica de pe culcusul moale si întreba:
— Ce facem acum cu cei trei indieni pe care dusmanul d-tale i-a lasat aici?
— Daca n-au fost si ei printre tovarasii lor care m-au schingiuit, atunci vor trebui sa-mi spuna numai daca Gonzalez a rostit adevarul, zise uriasul cu o energie surprinzatoare în glas. Vor mai trebui sa-mi marturiseasca daca si când se va înapoia aici stapânul lor.
— Asia nu stiu nici ei, raspunse George. Ne-au spus ca ei i-a lasat aici, zicându-le ca se va înapoia. Sa tragem nadejde ca asta se va întâmpla în curând, altminteri

va trebui sa ne ducem chiar în America de Sud.
— Hm... si ati face asta daca ar fi nevoie? întreba uriasul.
— Fireste, suntem gata oricând e vorba sa venim în ajutorul unui om si sa mai întâmpinam si aventuri cu prilejul acesta, raspunse George. Acum, însa, hai sa iesim de aici, domnule doctor, caci tata si camarazii mei vor fi îngrijorati de soarta mea.
Se auzi iar un sunet slab si uriasul zise îndata:
— Într-adevar, au si ajuns la locul stâncos care închide intrarea de sus spre locuinta mea de aici. Dar oricât s-ar sili, nu-l vor putea îndeparta. Dovedeste însa ca au un miros extraordinar.
— Nu e chiar atât de extraordinar, domnule doctor, zise George, zâmbind. D-ta ai luat de pe vasul nostru încaltaminte cu care nu erai obisnuit dupa atâta timp de mers descult. Cu prilejul acesta ai sfarâmat adesea pietricele, care ar fi facut pe oricine sa-ti dea de urma.
— Hm... asa e – încuviinta uriasul – dar cu toate astea tot se poate numi aproape o minune. Cred ca putini oameni ar fi în stare de asa ceva. Ai dreptate însa, tatal d-tale va fi îngrijorat de lipsa fiului sau. Hai sa-i luam aceasta povara de pe suflet!
Înainte de a parasi însa încaperea, se apleca deasupra vetrei, dadu în laturi un bolovan si din gaura care iesi la iveala, lua armele lui George, pe care le înmâna acestuia, zâmbind si spunând:

— Ia asta ca prima dovada ca încep sa-mi redobândesc încrederea în oameni Uite si lampa de buzunar. Lumineaza, te rog.
Iesi afara din încapere înaintea lui George, strabatu pestera si se salta în deschizatura de sus, pe care cu putin înainte o aratase tânarului cam în batjocura. George porni în urma lui. Tunelul acesta, care urca, era mult mai înalt si mai lat. Tânarul putu sa mearga fara sa se aplece, pe câta vreme uriasul trebui sa-si îndoaie trupul din mijloc.
Drumul tinu câteva minute numai. George auzea tot mai lamurit ciocanituri în stânca. Ferdinand Hirsch se opri brusc în fata unui perete care taia drumul, se întoarse pe jumatate si zise cu glas scazut:
— Domnule George, trebuie sa spui acum tatalui si camarazilor d-tale ca te înapoiezi teafar si nevatamat, caci atunci când voi împinge afara blocul de stânca s-ar putea ca ei sa se foloseasca de arme.
George urma sfatul uriasului si striga cu glas puternic:
— Tata, aici sunt!
Loviturile încetara îndata, în schimb se auzi glasul mirat al capitanului:
— Dumnezeule mare! Esti într-adevar tu, George? Dar unde te afli, baiete? Am fost foarte îngrijorati de soarta ta.
— Voi fi îndata la voi – raspunse tânarul – dar aduc un oaspete.
— Un oaspete? întreba Farrow, surprins. Pe cine?
— Pe ratacitorul noptii, raspunse George, râzând.

Facu un semn uriasului si acesta se lipi de stânca tocmai la locul care închidea gangul. Împinse cu toata puterea, apoi se ivi deodata o crapatura prin care patrunse o lumina vie. George recunoscu glasurile tatalui sau si ale tovarasilor, puse si el umarul si ajuta doctorului sa dea la o parte blocul de piatra.
Când treaba fu gata, George dadu buzna afara. Se auzira strigate de bucurie, dar se facu tacere mormântala îndata ce uriasul misterios se ivi la lumina împrastiata de numeroasele lampi de buzunar.
— Acesta e doctorul Hirsch – zise George. Tata, trebuie sa-i venim neaparat în ajutor. Poate va fi nevoie sa plecam în America de Sud.
— Daca facem o fapta buna cu asta, de ce nu? raspunse Farrow.
Se apropie de urias si-i întinse mâna, spunând:
— Numele meu e Farrow. Daca îti putem veni în ajutor, o vom face cu draga inima.
— Am si discutat cu fiul d-tale despre toate, raspunse uriasul. Cereti-i lui sa va povesteasca. Ma bucur ca, dupa cât vad nu-mi luati în nume de râu vizita pe care v-am facut-o ieri pe submarin. Sunt aici cele trei santinele pe care am fost nevoit sa le atac. Aruncând cu pietre în ele?
La un semn al capitanului, se apropiara Plundow si cei doi camarazi ai sai, cu mutrele cam posomorite. Dar supararea le trecu repede când uriasul scoase din buzunarul de la piept al hainei luata de pe submarin, trei bulgarasi de aur pe care li întinse celor trei marinari.

— Va rog, domnilor – zise el prietenos – luati astea ca o mica despagubire. Nadajduiesc ca voi fi în masura sa daruiesc si mai mult viteazului echipaj al submarinului. Ah...
Cu un tipat salbatic, care nu avea nimic omenesc într-unsul, uriasul se napusti la unul din cei trei indieni care tocmai pasea în cercul de lumini al unei lampi de buzunar. Înainte ca tovarasii sa poata interveni, trupul indianului zbura deasupra capetelor lor. Doctorul Hirsch îi înhatase brusc; cu mâna stânga apuca partea stânga a pieptului celuilalt, iar dreapta se înfipse în moalele trupului indianului.
Nenorocitul se balabanea acum în bratele ridicate ale uriasului, ai carui ochi se roteau salbatic în cap. Doctorul puse o întrebare energica, dar indianul clatina capul. În clipa urmatoare, însa, el scoase un tipat înfiorator, urmat de un vaiet prelung. Uriasul întreba din nou si de data asta veni raspunsul.
Doctorul izbucni într-un râs nervos, apoi, înainte ca sa poata fi împiedecat de cineva, îl si zvârli pe indian cât colo, deasupra capetelor celorlalti. Când trupul se izbi cu putere de pamânt, el zise calm:
— A fost si el de fata când m-au schingiuit. Mi-a adus întâi o veste buna, dar si una foarte trista, de care totusi ma bucur. Domnule George, aveai dreptate. Charlotta mi-a ramas credincioasa, nu m-a tradat. Cum am crezut. Gonzalez a vrut s-o cucereasca, dar ea s-a sinucis. Asta mi-a spus Indianul. Si mi-a mai spus ca Gonzalez va veni cu siguranta

aici, chiar astazi. Oh! atunci voi încorona opera vietii mele, oricât de trista ar fi ea. Peste un ceas se înnopteaza si el va sosi.
Ca o furtuna îsi facu loc printre camarazi si disparu într-una din deschizaturile pesterii.
— Trebuie sa mergem dupa el – zise capitanul – în drum ne vei putea istorisi ce-ai aflat, George.
Tânarul povesti totul în amanuntime si când sfârsi, Farrow zise foarte serios:
— Asadar, presupunerile mele nu m-au înselat; am banuit eu ca omul acesta nu e un criminal. Ar trebui sa fiu suparat pe tine, George, ca ai facut si de data asta dupa capul tau si împotriva sfatului meu. Dar în cazul de fata cu atât mai bine. Nu l-am fi putut linisti pe bietul om daca am fi dat navala toti asupra lui. S-ar fi iscat o lupta înversunata, care s-ar fi sfârsit cu moartea lui, înainte ca sa-i putem afla taina. Acum trebuie sa bagam de seama sa nu dea ochi cu Gonzalez acela. Indianul, caruia i-a frânt sira spinarii, din nenorocire, o fi stiind el ca americanul soseste astazi.
— Atunci zau n-as vrea sa fiu în pielea lui Gonzalez ala, zise George, cutremurându-se. L-a chinuit îngrozitor pe bietul doctor.
— Poate c-ar fi mai nimerit sa-l lasam pe urias sa faca asa cum va crede el de cuviinta, zise doctorul Bertram. E doar un om pierdut si nu va putea uita niciodata ce a patimit, iar noi nu suntem în masura sa-l pedepsim pe Gonzalez precum merita.

— Trebuie sa vedem totusi ce putem face, zise capitanul. Sa nu avem ce ne imputa mai târziu. Camarazi, înainte!
Micul convoi parasi pestera în graba. Prin poteca îngusta si întortocheata prin care patrunsese George mai întâi, camarazii ajunsera afara. Alergara dea lungul stâncilor, vrând s-ajunga cât mai repede la submarin, desi nu stiau nici ei prea bine ce vor face acolo.
George se asezase iar în frunte. O luase înaintea celorlalti si nici nu auzea prevenirile tatalui sau, care venea imediat în urma lui.
Tânarul ajunsese aproape de poteca ce ducea, printre stânci, la golful unde se afla submarinul.
Deodata se auzi o împuscatura, urmata de un tipat plin de ura, aproape animalic. Încordându-si puterile, George alerga înainte, ajunse la capatul stâncii si privi în lungul potecii înguste. Vazu atunci un om înalt si gras, cu chipul grosolan, care privea zâmbind la doctorul Hirsch, care zacea la picioarele sale. Tinea în mâna un pistol cu teava lunga si parea multumit ca glontul sau nimerise bine.
George recunoscu îndata în omul acesta o corcitura mexicana si simti o ura atât de înversunata împotriva lui, încât scoase revolverul si vru sa-l culce la pamânt. Dar Gonzalez avea sa fie pedepsit în altfel. Soarta vroia ca el sa nu moara de glontul unui aparator al dreptatii si într-un chip cu mult mai îngrozitor si care însemna o pedeapsa dumnezeiasca.
Cu o repeziciune de necrezut, doctorul sari deodata în picioare. Fata îi era

scaldata în sânge si din ochi îi tâsneau fulgere de mânie. Corcitura trase iarasi, dar uriasul îl si înhatase de data asta.
Pistolul îi cazu la pamânt si George se simti cutremurat de groaza auzind pârâitul oaselor de la mâna criminalului, pe care doctorul o strângea ca într-un cleste cu stânga lui. Gonzalez nu mai putea nici se tipe, caci „ratacitorul noptii" îi cuprinse gâtlejul cu degetele mânii drepte.
Linistit si nemiscat statea acolo razbunatorul, dar în pumnul lui de fier muri omul care-i facuse atâta rau.
Zadarnic încerca George si ceilalti camarazi, care alergara în graba, sa-l elibereze pe nenorocit. Cu dintii strânsi de furie, razbunatorul îsi tinea bine prada si nimeni n-ar fi fost în stare sa i-o smulga.
Deodata, însa, uriasul îsi întoarse fata spre George. Ochii arzatori capatara o lucire blânda, apoi sopti:
— Tinere, tu mi-ai redat credinta... Îti multumesc. Comoara mea cea mare se afla...
Dar în aceeasi clipa, moartea îi închise gura pentru totdeauna. O singura privire mai putu arunca spre George, o privire în care se citea o recunostinta nemarginita... apoi se prabusi greoi la pamânt tinând înca strâns între degete gâtlejul dusmanului sau de moarte, care nu mai era decât un cadavru. Fu nevoie de puterile unite ale lui Petre Uriasul si Kard ca sa desprinda degetele acestea ce pareau tintuite acolo.

Dupa apusul soarelui, camarazii plecara de pe insula. Toti erau tacuti si seriosi. Lasasera în urma lor trei morminte si în cel mai frumos odihnea de veci doctorul Ferdinand Hirsch, a carui viata fusese un sir neîntrerupt de suferinte.
George istorisi tovarasilor tot ce aflase de la omul pe care-l gasise în pestera si ochii camarazilor se umplura de lacrimi aflând aceste amanunte dureroase.
Cei doi indieni care mai ramasesera în viata, plecasera cu minunatul yacht cu care venise încoace bogatul crescator de vite, ca sa smulga de la doctor taina comoarei. Echipajul nu cutezase sa ia o atitudine dusmanoasa, caci cele doua tunuri de pe puntea submarinului, pe lânga care îsi tot cauta de lucru Jean Brike, le impunea respect.
Capitanul afla de la un servitor tânar al lui Gonzalez, ca acesta pusese într-adevar oameni sa-l schingiuiasca pe urias, ca sa-i smulga cu orice pret taina comoarei, în care scop i-a rapit si logodnica, împingând-o apoi pe calea sinuciderii.
Când insula nu se mai zari decât doar ca un punct mic în lumina noptii tropicale, capitanul se adresa lui Bertram:
— Doctore, a fost bine ca ai gaurit tancurile de apa. Altminteri poate ca Gonzalez ala tot si-ar fi atins tinta. Asa, însa, ti-a capatat pedeapsa cuvenita.

61
DEMONUL ALOMPRA.

I.

LA FLUVIUL MANIPUR.

«LORDUL HAGERSTONY îsi trimise minunatul sau yacht „Lady Jane" la Calcutta, în vreme ce noi plecaram cu trenul de la Rangoon, prin Mandalay, capitala Burmei, spre Manipur, care se afla asezat la nord.
Parasiseram intentia de la început de a prinde un rinocer, caci ne ispitea taina insulei ratacitoare, pe care se afla, zice-se, o printesa vrajita.
Când coborâram în gara cam primitiva, Marian zise:
— Mylord, sa pornim îndata spre lac? E la vreo treizeci de kilometri departare si, daca închiriam acum doua trasuri, putem fi acolo dupa amiaza.
— Eu aveam intentia sa ma duc întâi în oraselul Moirang – zise Hagerstony – ca sa ma informez acolo cum stau lucrurile. Poate ca Giuseppe ala si-a batut numai joc de noi si ma tem sa nu facem drumul degeaba.
— Vezi la asta m-am gândit si eu la început, pe când d-ta erai de parere contrarie. Dar acum ca suntem în apropiere, putem cel putin sa vedem lacul; trebuie sa aiba vreo zece kilometri largime si douazeci de kilometri lungime, ceea ce înseamna destul de mult. Daca nu dam de insula misterioasa, ne ramâne în schimb posibilitatea sa vânam rinoceri în muntii de la rasarit de fluviul Manipur. Dar fireste ca e mai bine sa mergem întâi la Moirang. Poate ca acolo gasim si o calauza care sa cunoasca locurile.

— Bine, atunci sa pornim imediat. A! Uite colo un politist, o sa stau de vorba cu el.
Pe când lordul se îndrepta spre politistul bastinas, eu priveam la amestecul acela de oameni, care se zgâiau la noi ca la niste animale necunoscute. Nu prea se întâmpla în fiecare zi sa debarce aici o ceata de sapte persoane, înarmata cu cele mai bune arme.
În primul rând însa Pongo era acela care atragea asupra-i privirile speriate ale oamenilor si avea si de ce.
Lordul se înapoia curând.
— Vorbeste o englezeasca de te baga în sperieti, indianul. Ne recomanda însa pe unul anume Tatsun, care locuieste aproape, în casa aia galbena. E un chinez, la care vom putea gasi îndata doua trasuri.
Dupa multa tocmeala ne împacaram cu chinezul si dupa o jumatate de ceas calatoream spre sud-vest în doua trasuri care ne zdruncinam al naibii, trase de doi caluti – asa zisii ponei. Drumul era ca vai de el, asa ca abia dupa cinci ceasuri ajunseseram la Moirang, frânti de oboseala.
Ocuparam câteva camere în cel mal mare han, care se numea pompos „Queen Victoria” si dupa ce ne curatiram de praf merseram în sala de mâncare cam întunecoasa. Mâncarea fu o surpriza placuta pentru noi, caci ne asteptasem la cocos cu orez, dar în loc de aceasta capataram o minunata friptura de cerb. Birtasul, un fost sergent în armata engleza, vânase salbaticiunea chiar în dimineata aceea.

Când eram în toiul cu mâncarea, intra în sala un individ în haine de culoare verzuie. Daci n-ar fi scârtâit usa nici nu l-am fi observat pe noul oaspete, atât de usori îi erau pasii. Si pe când se îndrepta spre o masa mai departata, miscarile fapturii sale înalte si vânjoase ma facura sa ma gândesc fara voie la furisatul unei pantere.
Dupa ce se aseza, arunci o privire spre noi. Fara sa vreau aplecai putin capul, atât de taioase si reci erau privirile lui, care tâsneau din doi ochi albastri. Lordul statea cu spatele la el, dar strainul se ridici îndata, facu doi pasi repezi spre noi si puse mâna pe umarul lui Hagerstony.
— Buna ziua, mylord, zise el. Ma bucur ca te revad.
Glasul lui era moale si posomorit, iar lordul sari îndata în picioare si exclama vesel:
— Asta e Brough, vechiul meu prieten. Ma bucur si eu din inima ca te revad. Dar ia sezi colea si îngaduie-mi sa-ti prezint pe prietenii mei.
Când Brough auzi numele noastre, un zâmbet binevoitor îi lumina chipul aspru.
— Am auzit de dv., domnilor, zise el. În Singapore de la lordul Abednego si acum din nou în Penang. Îmi pare bine ca va cunosc. Vreti sa vânati pe aici?
— Da – râse lordul – prietenul meu Farrow vrea si prinda un rinocer. Dar mai întâi mi-am propus sa fac altceva, însa nu vreau sa-ti spun despre ce e vorba, caci va râde de mine. Dar d-ta ce cauti pe aici? Esti în misiune secreta? Ah, uitasem sa spun prietenilor mei ca

esti cel mai destoinic detectiv al politiei. Fireste, nu-ti vei trada misiunea.
Brough lua loc linistit, comanda mâncare si-l privi scrutator pe lord. Apoi zise încet:
— Poti sa-mi spui fara teama, mylord, ce ti-ai pus în gând sa faci pe aici. Nu voi râde de d-ta, caci si misiunea mea îti va parea, probabil, foarte ciudata si vrednica de luat în râs.
— În sfârsit – râse Hagerstony – caut o insula...
— .. care se zice ca e ratacitoare, îl întrerupse detectivul, calm. Îmi închipuiam eu. De unde si pâna unde ai aflat de ea?
— Drace! facu lordul, mirat.
— Nu cumva vrei si d-ta s-o eliberezi pe printesa? Îmi pare rau. Mi-ar fi placut sa fiu eu cel dintâi care s-o gasesc si s-o eliberez.
— Îmi datorezi înca raspunsul la întrebare: de unde stii de chestia asta, mylord? zise Brough.
— Trebuie sa va spun ca îndaratul acestui caz se ascunde, poate, o crima; mai mult înca, probabil se va isca – din pricina asta – o mare turburare politica în unul din statele vasale de prin muntii astia de aici. Te-as ruga sa nu cercetezi mai departe chestia, caci e mare primejdie la mijloc; dar stiu eu ca tocmai primejdia e un îndemn pentru d-ta si tovarasii d-tale... Ce-ar fi sa pornim la lucru împreuna?
— Cu toata placerea. Si acum sa-ti raspund la întrebarea de mai înainte: cunosc chestia de la unul Giuseppe, care ne-a furat o comoara.

— Ah, Giuseppe Albio. Stiu deja ca împreuna cu prietenul sau Teddy Svenstroop a condus banda sa de contrabandisti în Tenasserim. Asa dar a mirosit si el afacerea.
— Dar de fapt ce e cu afacerea asta?
— Ati auzit probabil ca dupa moartea printului Singh, un var îndepartat al acestuia a urmat ca stapânitor. Acum am primit vestea din diferite parti ca varul acesta, Gai, tine prizoniera o fiica a lui Singh. Pe cât stiu eu, populatia e agitata, desi Gai, cu ajutorul complicilor sai, pedepseste cu mare strasnicie pe oricine raspândeste acest zvon. De aceea a si durat mult pâna am aflat ceva despre asta. Fireste ca fiica aceasta, despre care se zice ca a murit, va fi recunoscuta de noi ca stapânitoare – daca o voi gasi.
— Hi, hi! chicoti lordul.
— Daca o salvati va fi pentru voi o stapânitoare foarte buna, care va jura credinta Angliei. Dar sa lasam gluma la o parte! Fireste ca trebuie sa salvam pe fata. Usor nu va fi, caci Gai ala, de care am auzit si eu, îsi va fi luat el masurile, fii pe pace. Nu pricep însa de ce a ascuns-o aici si nu în tara lui?
— Tocmai asta e siretenia. În tara lui ar fi fost ai siguranta descoperita pâna acum, pe câta vreme nimanui nu-i va fi dat în gând ca ea traieste aici, pe lacul acesta. Si taina a iesit la iveala întâmplator cu ajutorul unui fost servitor al printesei. Gai l-a alungat din tara, deoarece omul e inteligent si nu vroia sa creada în moartea stapânei sale. A fugit cu o luntre în josul fluviului si acolo cica ar fi vazut-o

si auzit-o pe printesa. Scrise rubedeniilor sale, care au raspândit apoi vestea în popor. Servitorul si rudele sale sunt morti acum. Zvonul tot a razbit însa pâna la noi si eu am primit însarcinarea sa lamuresc taina.
Hagerstony îsi freca mâinile, multumit:
— Ma temeam ca ar putea sa fie numai o poveste, acum însa vad ca nu e asa si nadajduiesc ca vom întâmpina aventuri frumoase. Ai facut vreun plan, draga Brough?
— Aveam de gând mai întâi sa colind lacul ca pescuitor, dar mi-am zis ca m-as putea „nenoroci" usor cu prilejul acesta. Complicii lui Gai, care probabil ca vegheaza asupra printesei, vor avea de furca acum, caci nu cred s-o scoata repede la capat cu opt oameni.
Lacul se afla la zece kilometri departare si drumul într-acolo e bun. La început sunt colibele câtorva pescari, de la care cred ca vom putea închiria barci. Vom spune, fireste, ca vrem sa pescuim, dar de fapt vom cerceta sistematic tot lacul.
— Minunat! exclama lordul. Când pornim?
— Cred ca peste doua ceasuri. Cu un ceas înainte de apusul soarelui ajungem la lac si ne putem cauta adapost.
— Adapost n-avem nevoie sa cautam – zise Hagerstony – caci am adus cu noi corturi. Sau te pomenesti ca-ti face mare placere sa dormi într-o coliba de bastinasi?
— N-ar fi pentru întâia oara, dar daca zici ca aveti corturi, nu mai e nevoie.

— Pe mine ma mira numai de ce Gai ala n-a pus s-o omoare pur si simplu pe printesa despre care se zice ca e prizoniera, cum e mereu în primejdie de a fi descoperit, interveni Marian.
— Am si lamurirea acestui fapt. Gai are un fiu cu numele de Baber, pe care l-o fi destinat ca sot pentru printesa. Asta e o banuiala a noastra, dar pare sa fie îndreptatita. Din izvor vrednic de încredere am primit stirea ca Baber acesta – în vârsta de douazeci si patru de ani – a plecat de câteva zile, cica la vânatoare de tigri. Asa ca nadajduiesc sa dau si de tânarul acesta pe insula ratacitoare, îndeletnicindu-se, probabil, sa dobândeasca dragostea printesei.
— Daca ea îl iubeste, atunci nu mai e nimic de zis. Asta înseamna ca mai târziu printesa tot va ajunge pe tron.
— Da, dar tot neamul lui Gai ramâne la cârma si noi avem interesul ca Sindia sa reintre în vechile ei drepturi.
— Ce sa spun, mie toata chestia asta îmi e indiferenta, caci politica nu m-a interesat niciodata. Dar când e vorba de eliberat o fata, nu ma dau în laturi. Si cu cât mai multe primejdii, cu atât mai bine.
— Bravo! exclama Hagerstony. Sunt exact de aceeasi parere. Trebuie s-o eliberam pe printesa. Pe bogatiile si onorurile ce vom dobândi de pe urma asta – cum zicea Giuseppe ala – nu dau doi bani. Pe mine ma intereseaza numai primejdiile le vom întâmpina.
Îsi freca iar mâinile multumit, apoi supraveghea el însusi pregatirile plecarii,

punând sa se împacheteze merinde din belsug si tot ce mai era nevoie.
La vremea hotarâta porniram. Dupa cum spusese detectivul, drumul – care ducea printr-o padure cu copaci de santal – era destul de bun. Cu toate astea nu trecu mult si sudoarea curgea siroaie de pe noi, caci caldura era grozava sub acoperamântul de frunzis. Lordul Hagerstony, care era poate cel mâi rezistent dintre noi, mormaia necontenit, pâna izbucni în cele din urma:
— Ce sa zic, e îngrozitori îmi face impresia ca Dumnezeu vrea sa prapadeasca lumea si si-a pas în gând sa ne prajeasca pe noi întâi. Am fost eu si prin pustiul Saharei, dar caldura ca asta n-am simtit nici acolo.
— La lac o sa fie mai racoare – încerca sa-l mângâie Brough. Peste trei sferturi de ceas suntem la destinatie.
Încetisor ne târâram mai departe, poticnindu-ne la fiecare pas, de moleseala. Numai Pongo mergea drept, de parca nici nu simtea zapuseala.
În cele din urma începu sa se simta o boare mai racoroasa, o luaram mai repejor si dupa un sfert de ceas padurea se sfârsise.
În fata noastra se afla o plaja larga de vreo suta de metri, cu tufe rasfirate pe ici-colo, iar îndaratul lor sclipea ca argintul apa lacului urias. Pe stânga zariram grupul celor zece colibe, care pareau pustii. De sigur ca locuitorii se adapostisera de caldura sub acoperamântul de bambus.

Gasiram repede unde sa ne ridicam tabara, sub un copac urias si imediat începuram sa întindem corturile, cu care prilej lordul zise ca el va împarti cortul sau ca Brough. Terminaram repede cu treaba asta si John – unul din servitorii lordului – care îsi luase însarcinarea de bucatar, sapa o groapa mica si facu foc, ca sa pregateasca ceaiul.
Ne aflam la vreo patruzeci de metri de malul lacului si acum porniram spre apa. Suprafata sclipitoare se întindea hat-departe si nu se vedea nici o barca, nici o pasare înotatoare – dar, din pacate, nici o insula. În schimb, o negura ciudata, fina, plutea deasupra lacului, probabil urmarea caldurii înabusitoare care prefacea apa în aburi.
— N-or fi crocodili pe aici? întreba lordul. Placut n-ar prea fi daca ne-am ciocni cu vreunul. Marian râse si arata spre dreapta, acolo se afla în apa un butuc, care avea înfatisarea unui trunchi de copac.
— Crocodil inguinal, zise prietenul meu.
— Socot ca are vreo opt metri lungime.
— Chiar asa e! facu lordul. Hm… de noroc sa se plânga omul. Aveam pofta de o baie, dar acum mi-a cam pierit pofta. Acolo în fund e un punct negru. Sa fie oare insula aia?
Priviram încordati spre rasarit. Într-adevar, acolo se ivise un punctulet întunecat, care parea sa se apropie.
— E un nor, domnilor, zise deodata Hoddge. Dupa caldura asta nu e exclus s-avem la noapte o furtuna în lege. Sa strângem mai tare funiile corturilor

noastre, altminteri putem zbura cu corturi cu tot.
— Si eu care credeam ca am si descoperit insula! zise lordul cu parere de râu. În sfârsit, sa aducem la îndeplinire mai întâi sfatul capitanului, apoi sa mergem sa facem o vizita pescarilor. Nu vad de ce ar dormi dumnealor, în vreme ce noi ne batem capul aici.
— Sa nadajduim ca ne vom putea întelege cu ei – zise Marian. Nu cred sa vorbeasca hindustana si nici prea multa englezeasca nu vor fi învatat prin locurile astea singuratice.
— Hm... asa e – raspunse lordul dezamagit Ce facem atunci?
— Sunt încredintat ca pescarii fac parte sau din marele trib Naga, sau din Kuki si eu cunosc binisor ambele limbi, zise Brough. E drept ca Nagasii sunt un popor cam primitiv, cel putin în locurile lor de bastina, sus în munti. Dar o vom scoate noi la capat cu ei.

II.
DEMONUL ALOMPRA.

CÂND SFÂRSIRAM cu strânsul funiilor, Pongo, zise deodata:
— Om iesit din coliba, vazut noi repede îndarat.
— Ei da – râse Brough – s-o fi speriat zarindu-ne. Coliba cea dintâi a fost? Atunci ma duc îndata într-acolo.
ÎI urmaram pe detectiv, care se îndrepta repede spre coliba. Cu glas tare striga în sus spre coliba din împletitura de bambus, cocotata pe niste stâlpi de doi

metri înaltime. Trebui sa repete de trei ori strigarea, pâna sa apara în deschizatura usii o faptura negricioasa, pe jumatate goala.
Era un indian înalt, bine legat, purtând un sort larg, galben. În jurul soldurilor si tinând în mâna o furca, ale carei vârfuri erau aplecate ca o amenintare usoara si îndreptate spre Brough.
Detectivul îi vorbi prietenos si pe masura ce vorbea, chipul întunecat al indianului se lumina, pâna ce, în cele din urma, cobori scara îngusta de bambu. Ne privi nepasator, numai când îl zari pe Pongo al nostru, chipul lui scofâlcit lua o expresiei de spaima.
Dar se linisti imediat si ne facu semn sa-l urmam. Printre câteva tufe ducea o poteca îngusta si deodata ne treziram la un golf cam adânc, în apa caruia se aflau vreo duzina de barci înguste.
Indianul arata spre câteva din acestea si Brough începu sa trateze cumpararea lor, dupa cum ghiciram din „discutia" cu degetele pe care o avea cu negustorul. În cele din urma, târgul se facu si lordul plati în bani de argint. Apoi Hagerstony întreba pe detectiv daca îl cercetase pe indian despre insula ratacitoare, la care Brough raspunde ca va face asta îndata si vorbi iar cu bastinasul.
Deodata însa chipul acestuia se schimonosi de groaza, exclama în repetate rânduri cuvântul „Alompra", o zbughi brusc pe dinaintea noastra si se facu nevazut printre tufe. Ne uitaram înmarmuriti dupa el, apoi ne zgâiram la detectiv si lordul întreba:

— Ce l-a apucat asa deodata pe individul ala, draga Brough? Ce l-ai întrebat?
— Hm… ciudat lucru! facu Brough clatinând capul. L-am întrebat tocmai despre insula ratacitoare si ati vazut în ce fel a raspuns. A mai strigat doar: „Fiti cu bagare de seama, e demonul Alompra! Fiti cu bagare de seama, Alompra va va nimicii". Ce-o fi însemnând asta stie Dumnezeu, dar cei putin se pare ca suntem la locul nimerit.
— Alompra? Alompra? facu Marian, îngândurat Numele acesta l-am auzit eu, sau poate am citit numai despre el. Pentru moment nu-mi aduc însa bine aminte.
— Întâmplator stiu eu – zise Brough – caci fireste ca m-am ocupat si cu istoria tarii, înainte de-a porni sa-mi îndeplinesc însarcinarea. „Alompra" se numeste de fapt „Aong Osaga" si însemneaza: „embrionarul Buddha".
Sub numele acesta, în anul 750. Un taran burmen i-a alungat pe Pegheri, care au cucerit tara. Fireste ca nu stiu daca familia lui Gai ala îsi trage originea de la Alompra si sa aiba prin urmare vreun drept asupra demnitatii de stapânitor. Dar lucrul e probabil. De sigur ca paznicii printesei i-au pazit atât de bine ascunzatoarea, încât niste oameni slabi cu duhul ca pescarii acestia cred în „demonul Alompra". E o presupunere cât se poate de îndreptatita.
— Fara îndoiala – încuviinta Marian – si noi trebuie sa încercam sa-l cunoastem mai de aproape pe demonul cu pricina.

Peste o jumatate de ceas se înnopteaza. Ce ziceti, plecam pe lac?
— Eu nu v-as sfatui – raspunse Hoddge – caci cu siguranta ca vom avea o furtuna.
— Dar bine, draga capitane – râse lordul – cerul e doar atât de senin! Si apoi nici n-avem nevoie sa ne departam prea mult de tarm, ca sa fim la adapost daca va izbucni într-adevar furtuna.
— Daca tii cu tot dinadinsul, apoi fireste ca merg si eu, desi ramân la parerea mea. Barcile par sa fie de ajuns de trainice, câte trei persoane încap în fiecare din ele; mai mult nu v-as sfatui sa încarcati, caci lacul asta urias va stârni valuri mari în caz de furtuna.
— Bine – hotarî lordul – atunci plecam în doua barci. Jim si John vor ramâne pe plaja si vor întretine un foc ca sa stim unde sa ne înapoiem. Daca va izbucni furtuna, fireste ca vor trebui sa stânga focul si sa ne dea semnale cu lanterne oarbe.
— Nu va folosi prea mult, daca va cadea ploaia, zise Hoddge.
— Ah, nu mai cobi – râse lordul – haide, sa luam repede o înghititura de ceai, apoi sa plecam. Brough si Hoddge, noi trei mergem împreuna, caci Farrow si Bertram nu vor voi sa se desparta de Pongo al lor.
Porniram repede înapoi spre lagar si bauram la repezeala câte o ceasca de ceai. Jim si John erau foarte necajiti ca trebuiau sa ramâna, fagaduira însa ca vor da semnale daca se va stârni furtuna.
Cu putin înainte de a se înnopta porniram la drum cu barcile acelea

usoare. Lordul, Brough si Hoddge erau într-una, eu, Marian si Pongo în cealalta. Fiecare din noi avea o vâsla de mâna, cu ajutorul carora barcile înaintau repede. Când ajunseram la vreo doua sute de metri de tarm, se lasa noaptea.

— Acum sunt curios sa vad daca s-o arata Alompra ala, striga spre noi lordul, râzând. E destul de întuneric ca sa îndrazneasca.

Într-adevar, nu se vedea nici o stea pe cer si în sinea mea ma temeam ca proorocirea lui Hoddge se va împlini caci aerul era înca înabusitor si calm.

În primele minute era cu neputinta sa ne orientam pe apa si ramaseram foarte mirati când se ivi pe mal un punct luminos, aratându-ne ca în loc sa mergem paralel cu malul, ne îndreptam în largul lacului. Si când încercaram sa cârmim îndarat, daduram de o piedica, parca o forta nevazuta ne-ar fi dus spre larg.

— Un curent puternic! striga Hoddge. Mal bine sa vâslim îndarat la mal. Va veni si furtuna în curând, o simt eu.

— A! A! exclama Hagerstony în aceeasi clipa. Colo în fund e insula ratacitoare.

Departe pe lac se ivise o lumina care înainta încet spre nord. Era foarte îndepartata si trebuie sa fie vorba de un izvor de lumina foarte puternic, ale carui raze ajungeau pâna la noi. Acum uitasem de curent si de furtuna care ne ameninta; cârmiram repede din nou si porniram cu iuteala spre lumina aceea îndepartata.

Curentul ne tragea cu o putere de neînvins si când strigai pe cei din barca

cealalta, nu primii nici un raspuns. Trebuie sa se fi îndepartat mult de noi si prea tare nu vrui sa strig, de teama ca locuitorii insulei ratacitoare ne-ar putea auzi.
Deodata mi se paru ca zaresc o cladire înalta si întunecata pe insula-fantoma – dar în aceeasi clipa o rabufneala calda de vânt ne lovi în fata. Ne daduram îndata seama de primejdia unei furtuni si încercaram sa întoarcem în graba.
Curentul era însa atât de puternic încât abia puturam rasuci prora cu o jumatate metru. Atunci se stârni o a doua rabufneala de vânt si asta ne veni în ajutor, întorcând barca.
Acum trebuia sa vâslim împotriva curentului si desi faceam sfortari disperate, avui impresia ca nu înaintam nici cu un centimetru. Deodata auziram un muget înabusit apropiindu-se tot mai mult, apoi furam înhatati de un pumn urias si împinsi spre mal cu o iuteala de neînchipuit. De jur-împrejur tâsnira fulgere, câte zece, douazeci deodata si tunetul începu sa bubuie cu atâta putere încât ameninta sa ne sparga timpanele.
Departe, departe înaintea noastra vazuram doua puncte mici luminoase care se roteau în cercuri repezi. Erau semnalele de lanterna ale lui Jim si John. Mai puturam schimba putin directia barcii noastre si tinuram drumul spre aceste puncte, când se porni ploaia.
Din pricina torentelor de apa ce cadeau cu nemiluita nu mai puturam vedea luminile. Ba nici de vâslit nu mai eram în

stare, caci mâinile ne erau ocupate cu golirea apei din barca.
Priveam din când în când în juru-mi daca nu se zarea vreo urma de banca lordului, dar fulgerele ma orbeau prea tare si apoi trebuia sa golesc iar apa caci nu mai era ploaie ceea ce cadea acum, ci un adevarat potop.
Barca se scufunda tot mai mult, deoarece nu puteam zvârli afara, cu mâinile goale, masele de apa si viteza noastra se încetinea din ce în ce. Putea sa mai fie un kilometru pâna la tarmul salvator..
Tot atât de repede precum se stârnise, furtuna trecu de noi.
Curând vazuram în departare, peste plaja, tâsnind manunchiuri de fulgere, dar ploaia si vântul continuara cu aceeasi înversunare.
Munciram ca nebunii, dar barca noastra lua mereu apa si viteza-i se micsora din ce în ce. Ma gândii la crocodilul urias pe care-l vazuse Marian si ma înfiorai fara voie la gândul ca s-ar putea afla pe aproape câteva din aceste fiare. Daca ploaia continua sa cada mai departe cu aceeasi furie, vom fi sfâsiati curând de coltii lor grozavi.
Furtuna paru ca sporeste si barca noastra pe jumatate afundata începu sa se clatine. Valuri uriase veneau în urma noastra si amenintau sa rastoarne barca. Dar tocmai când îmi pierdusem toata nadejdea, ploaia înceta brusc. Acum puturam goli în graba apa si cu nadejdea redesteptara ne îndoiram sfortarile.
Si atunci se ivi brusc îndaratul nostru din nou lumina aceea vie, care fusese cât

pe-aci sa însemneze pierzania noastra, daca ne luam dupa ea. Priviram cu încordare într-acolo si recunoscuram mult cautata insula ratacitoare care îsi vedea de drum îndaratul nostru. Lumina venea din launtrul unul zid înalt, care se înalta pe marginea misterioasei insule. Focuri uriase trebuiau sa arda acolo, ca sa arunce o lumina atât de puternica.
Insula era la cel mult douazeci de metri de noi si bagaram de seama ca nu se clatina deloc, cu toate valurile puternice; asta însemna ca se adâncea mult în apa.
Deodata se deschise în zidul întunecat o usa lata si în lumina care patrundea prin transa aparu o faptura înfioratoare. La început nu stiam daca e om sau vreun animal necunoscut. Avea peste doi metri înaltime si era acoperita complet cu par lung, aproape alb, iar în jurul capului se întindea ca o coroana de par ce statea îndepartat, ca o rama si aceasta „podoaba" a capului enorm facea ca impresia sa fie si mai înspaimântatoare.
Deodata faptura misterioasa începu sa danseze cu niste miscari nespus de ciudate. În acelasi timp striga câteva cuvinte (acum se dovedi ca era om) cu glas pitigaiat si pricepui doar cuvântul „Alompra" rostit de doua ori. Asa dar acesta era demonul despre care ne vorbise pescarul superstitios.
Un om slab de îngeri de sigur cu si-ar fi putut pierde mintile din pricina acestei vedenii, dar eu îmi dadui seama acum ca era numai o masca nascocita de vreun criminal, pus s-o pazeasca pe nefericita

printesa si sa sperie pe musafirii nepoftiti.
Misterioasa insula luneca repede pe lânga noi; înca odata mai auzii strigatul „Alompra”, apoi faptura sari înapoi, usa se închise si în acelasi timp se stinse brusc lumina orbitoare înlauntrul zidului înalt.
Valurile lacului vuiau înca si Marian fu nevoit sa strige aproape ca sa-l aud:
— Dibaci oameni! Se pricep sa-i înfricoseze pe cei slabi de înger…
— Asa e, raspunsei eu. Dar unde o fi barca lordului? Numai de nu s-ar fi rasturnat.
— Hoddge se pricepe sa conduca o barca, raspunse Marian. S-or fi îndepartat putin de noi. A, se vad iarasi semnalele celor doi servitori. Hai sa pornim repede spre uscat!
Vâsliram cu putere si dupa vreo douazeci de minute barca noastra se izbi cu prora de mal. Jim si John ne dadura o mâna de ajutor sa coborâm, apoi traseram barca pe plaja, ca s-o ferim de izbiturile valurilor.
— Lordul s-a întors? întrebai eu repede.
— Nu – raspunse Jim, calm – dar va veni el.
Încrederea aceasta a servitorului ma linisti si eu dadui acum o mâna de ajutor lui Marian care se silea sa atâte focul din nou. Dar crengile erau prea umezite de ploaie, asa ca trebui sa ne multumim sa dam semnale spre tac cu lampile noastre de buzunar.
Dar vremea trecea si barca cu tovarasii tot nu se iveau. Sa fi devenit oare o jertfa

a furtunii grozave si a ploii?
— N-are nici un rost – zise Marian în cele din urma – uzam degeaba bateriile lampilor noastre. Si cine stie cât vom mai avea nevoie de ele! Poate ca lemnul s-a mai uscat si putem aprinde un focsor.
În vreme ce ne îndreptam spre mormanul de lemne, îl întrebai pe Marian:
— Crezi ca s-au rasturnat?
— Se prea poate – raspunse el cu seriozitate. Si în cazul acesta plutim în mare primejdie. Ma tem de crocodili. Dar e cu putinta – si nadajduiesc ca asa va fi – ca au fost târâti de curent în largul lacului.
— A, lemnul de deasupra e uscat; vom putea aprinde un foc acum.
O flacara slaba se ridica în curând, dar lemnele de dedesubt erau înca umede. În asemenea împrejurari nu puteam nadajdui sa capatam o flacara înalta, luminoasa.
— Ma duc în padure sa caut niste crengi uscate ca sa putem aprinde un foc care sa fie vazut de departe, propuse John.
— E o idee buna – încuviinta Marian. Vezi de te grabeste, pâna atunci voi întretine eu focsorul asta saracacios, care nu arde, din pricina ca crengile sunt umede.
John disparu si vazui lumina lampii sale de buzunar licarind îndaratul copacilor padurii apropiate. Nu trecu mult si se întoarse; plin de bucurie zvârli un brat de vreascuri uscate în foc. Îndata se înalta o vapaie, a carei lumina trebuia sa se vada de la mari departari.

— Ma duc sa mai aduc, caci am gasit un munte întreg de vreascuri sub un copac urias, zise John cu însufletire si pleca repede îndarat în padure.
— ÎI voi ajuta si eu, zise Jim si-l urma pe camaradul sau.
John se înapoia curând cu alte vreascuri si spuse ca Jim ramasese în padure ca, sa rupa crengi uscate de tot, care vor întretine mai mult timp focul.
Priveam tocmai pe suprafata agitata a apei ca sa vad daca nu se zareste barca tovarasilor nostri, când se auzi dinspre padure un strigat puternic scos de Jim si în clipa urmatoare îl vazuram, în lumina focului, alergând cu sarituri mari spre noi.
— Un monstru acoperit cu par s-a napustit asupra mea – gâfâi el, când se afla în fata noastra.
— Mi-a dat o lovitura grozava. Uite ca mi-a rupt hainele.
Într-adevar, haina si camasa lui Jim erau sfâsiate si pe piept se vedea o dunga lata, rosie. Marian întreba repede:
— Un monstru acoperit cu par, ziceai? Parul era de culoare deschisa, aproape alba?
— Nu, monstrul a fost negru. Totusi, am putut observa o pata mai deschisa, atunci când mi-a dat lovitura.
— Si sustii ca era un animal? cerceta Marian mai departe. N-a scos nici un sunet? Cât de mare era?
— Cu mult mai marc decât mine, asa dar trebuie sa fi avut vreo doi metri înaltime. Cred totusi ca fost un om, caci a scos un mormait de necaz când ne-am ciocnit.

— Atunci trebuie sa cautam daca nu gasim urme, hotarî Marian. N-avem nevoie de dusmani în spatele nostru. Condu-ne la locul unde ai fost atacat.
Cu lanternele aprinse patrunseram cu bagare de seama în padure. Jim ne duse la un copac mare, lânga al carui trunchi se aflau îngramadite crengi taiate de el. Dar nu puturam descoperi nici un fel de urma.
— N-avem încotro, zise Marian dezamagit, mâine, pe lumina, va trebui sa cercetam cu mai multa atentiune. Hai sa ne înapoiem.

III.
ÎN PRIMEJDIE DE MOARTE.

LUARAM HOTARÂREA sa facem de veghe cu schimbul câte un ceas si sa întretinem focul. Prin tragere la sorti îmi reveni mie a treia veghe si marturisesc ca îmi încordai privirea si auzul mai mult spre padure decât spre mare, care se linistise aproape de tot în vremea asta.
Mai erau doua ceasuri pâna la ziua si ma chinuia mereu gândul ca tovarasii nostri puteau sa se fi prapadit, sfârtecati de crocodilii lacomi ce roiau pe acolo, când fui trezit din gândurile mele de un zgomot slab ce venea dinspre padure, ca si cum un picior greu ar fi frânt o craca uscata.
Sarii repede în sus si-mi atintii privirea spre copaci; în acelasi timp zvârlii cu piciorul câteva vreascuri în foc, din care izbucni imediat o flacara mare.
Atunci vazui nelamurit îndaratul primilor copaci o faptura enorma, neagra, care

avea la înaltimea pieptului o pata alba. Trasei imediat revolverul, dar misterioasa faptura parea sa cunoasca miscarea aceasta, caci disparu fulgerator îndaratul copacilor.
Ma îndreptai spre corturi si-l strigai pe Marian care iesi îndata afara.
— L-am vazut! soptii eu. Trebuie sa fie paznicul de pe insula care si-a învelit trupul acum într-o blana neagra. Numai pe piept lucea o pata de culoare deschisa. Când am dus mâna la revolver a disparut printre crengi.
— N-are nici un rost sa pornim acum pe urma lui, facu Marian, dupa câteva clipe de chibzuiala. Peste doua ceasuri se lumineaza de ziua si atunci vom cerceta padurea cu amanuntime. Culca-te acum, caci e rândul meu sa fac de veghe!
— Dar sa ma trezesti daca se întâmpla ceva deosebit, îl rugai eu si intrai în cort, unde ma culcai si adormii.
Fui trezit de glasurile tovarasilor mei. Iesii repede din cort si vazui ca era ziua mare. Suprafata imensului lac era linistita, sclipind în primele raze ale soarelui.
Camarazii stateau adunati pe mal priveau cu încordare spre întinsul apei. Ma apropiai de Marian si-l întrebai ce mai e nou.
— Pongo sustine ca a vazut în departare un mic punct negru. Ne uitam si noi acum, caci se poate sa fie barca lordului.
— Massers punct colo! striga Pongo în aceeasi clipa si arata spre întinsul lacului.

Pentru noi însa, departarea era prea mare si chiar Marian, care avea ochi foarte buni. Clatina capul si zise:
— Nu vad nimic. Dar daca Pongo sustine cu atâta tarie, de sigur ca asa e. Prin urmare, sau e lordul, sau insula ratacitoare.
— Atunci cel mai bun lucru e sa pornim imediat pe lac, propusei eu. În vremea asta John va prepara ceaiul si Jim va purta de grija si vada daca se va ivi iar dusmanul de azi noapte. Pe asta îl putem cauta mai târziu.
— Fireste, încuviinta Marian. E tot ce avem mai bun de facut. Hai sa punem iar barca pe apa.
Facuram întocmai, ne urcaram intr-unsa si începuram sa vâslim cu putere. Când ne îndepartaram de plaja, spusei mirat:
— Cum se face ca n-avem acum deloc curent? Aseara, la distanta asta de mal, am fost târâti cu putere.
— Da, tocmai ce-mi spuneam si eu – raspunse Marian. Îmi face impresia ca lacul însusi are tainele sale. Poate ca sunt aici izvoare subpamântene, care produc curente numai în mod vremelnic.
— Massers poate vedea acum, striga Pongo si arata cu mâna înainte.
— Punct mare acolo.
Priviram cu încordare în razele soarelui. Într-adevar mi se paru ca zaresc un punct mititel pe suprafata apei. Dar ochii începura sa ma usture din pricina luminii orbitoare, încât fui nevoit sa-i închida pentru câteva clipe. Lui Marian i se întâmplase la fel, caci zise:

— Am vazut si eu ceva, dar a trebuit sa închid repede ochii. Ca o fi barca, ori insula, trebuie sa mergem repede într-acolo.
Ne îndoiram sfortarile la vâslit, Stateam cu fata înainte. Pongo vâslea la stânga, Marian si eu la dreapta.
În felul acesta puteam privi din când în când la punctul cu pricina. Dar numai din când în când, caci soarele ne orbea. Avuram însa multumirea sa vedem ca punctul crestea mereu.
Deodata ajunse la urechile noastre ecoul înabusit al unei împuscaturi de revolver. Eram aproape siguri ca fusese slobozit de unul din tovarasii nostri disparuti, care se gaseau probabil într-o situatie primejdioasa. Asta ne dadu puteri noi.
În vremea asta, soarele se ridica încet pe cer, asa ca razele lui nu ne mai orbeau atât de, tare. Si acum puteam tine mereu sub observatie punctul acela misterios. Din nou patrunse pâna la noi ecoul unei împuscaturi si Pongo striga îngrijat:
— Este Masser lord, Masser Hoddge si Masser nou. Barca rasturnata, sta sus si face semne. Oh, repede, Khinh lânga barca!
Khinh este numele pe care bastinasii Africii l-au dat crocodililor cu platosa. Fireste ca nu putea fi vorba aici decât de foarte primejdiosii crocodili inguinali, al caror nume credinciosul nostru Pongo nu-l cunostea înca. Asa dar tot se rasturnase barca si tovarasii nostri erau în cel mai mare pericol din pricina acelor dihanii lacome.

Imediat dupa exclamatia sa înspaimântata, Pongo începu sa vâsleasca cu atâta vigoare încât ne sili si pe noi sa ne încordam toate puterile. Barca noastra zbura deasupra apei si în curând avuram înaintea ochilor o priveliste înfioratoare.
Barca pescareasca a lordului plutea cu fundul în sus si pe podeaua ei îngusta se tineau cu greu în cumpana cei trei camarazi ai nostri. Nu puteau cuteza sa se aseze calare, ceea ce ar fi restabilit echilibrul barcii caci de jur împrejurul acesteia se ivira capetele unor crocodili uriasi.
Scosei deodata un tipat de spaima, caci o târâtoare din acestea enorma tocmai se napusti asupra barcii. Ma asteptam sa vad lemnul zburând în tandari sub izbitura monstrului, dar atunci Brough, care sedea în spatele lordului, ridica linistit mâna si slobozi doua gloante în dihania întarâtata. Nimerise bine, caci aceasta se arunca în laturi, apoi trecu ca o sageata pe lânga barca, departându-se. Primejdia nu era înca înlaturata. Alti doi crocodili se napustira din alta parte asupra barcii. Se parea acum ca prietenii nostri sunt pierduti caci din gloantele pe care le slobozeau nici unul nu-si atinse tinta.
Dihaniile mai erau numai la sase metri departare de prada lor – când deodata se ciocnira una de alta si în clipa urmatoare formara un ghemotoc, prinsi în vârtejul unei lupte înversunate.
Ne aflam la cincizeci de metri departare si ne apropiam pe fiece clipa. Deodata se ivi

ceva nou, care primejduia în chipul cel mai grozav situatia camarazilor nostri.
Caci cei doi crocodili ce se încaierasera, se repezira brusc spre barca si apa începu sa spumege si sa clocoteasca la cel mult doi metri de ea.
Bietii nostri tovarasi încercau cu disperare sa-si tie echilibrul, facând miscari cu bratele, dar din clipa în clipa ne asteptam sa-i vedem alunecând în apa. Atunci Brough striga cu glas tunator o porunca si imediat toti trei încalecara pe coama barcii.
Acum erau în echilibru, în schimb îsi primejduiau viata, caci crocodilii vor înhata picioarele lasate în apa imediat ce le vor vedea.
Lucrul acesta îl stiau si tovarasii mei, caci nu slabeau din ochi apa din jurul lor, ca sa observe din vreme sosirea vreunei dihanii. În acelasi timp începura sa vâsleasca si cu picioarele si barca se îndeparta încet-încet din apropierea primejdioasa a crocodililor încaierati.
Eram înca la douazeci de metri de tovarasi când lordul ne striga sa ne grabim si mai mult. Se parea ca glasul sau atrase luarea – aminte a crocodililor caci imediat câtiva din ei se pusera în miscare si înotara încetisor înspre barca. Prietenii nostri îsi retrasera picioarele în sus si începura iar sa se legene.
Si fiarele dadeau târcoale barcii atât de aproape, încât chiar o împuscatura ar fi fost primejdioasa daca animalul ar fi început sa biciuiasca apa cu coada-i enorma.

Eram acum la zece metrii de barca, dar mai mult nu ne puteam apropia, caci de ambele parti forfoteau crocodilii ca niste paznici neadormiti.
Furam nevoiti sa oprim barca noastra ca sa nu ne expunem primejdiei sa fim noi însine atacati.
— Trebuie sa îndepartez vecinatatea primejdioasa! striga Marian catre ceilalti, când lordul întreba cam necajit, de ce nu ne apropiem.
Apoi prietenul meu se ridica în picioare, puse mana pe „Parabellum" si lua la ochi un crocodil din stânga barcii, apoi altul din dreapta.
Un singur glont slobozi în fiecare reptila si imediat acestea începura sa biciuiasca apa, prefacând-o în spuma. Dupa cum se asteptase Marian, celelalte dihanii se napustira imediat asupra ranitilor ca sa-i sfâsie cu lacomie.
Acum puturam vâsli repede pâna la barca rasturnata.
— Suiti-va cu bagare de seama! striga Marian tovarasilor primejduiti.
— Barca noastra va tine cu greutate sase persoane. Trebuie sa întoarcem barca voastra, mylord si sa golim apa din ea!
Barca noastra se lasase într-adevar foarte mult înapoi când Hagerstony, Hoddge si Brough coborâra în ea. Erau într-adevar atât de sfârsiti de oboseala încât se prabusira fara puteri pe scândurile barcii noastre.
Cu ajutorul vâslelor reusiram sa întoarcem cu fata în sus barca rasturnata, apoi începuram sa scoatem apa din ea. Dupa ce o goliram pe

jumatate, o traseram lânga a noastra si cu ajutorul mâinilor facute caus goliram si restul apei.
Deoarece prietenii nostri erau istoviti si nu puteau vâsli, eu cu Marian trecuram în barca, iar Pongo urma sa duca la mal singur barca încarcata cu patru persoane.
Cautaram sa ne îndepartam repede de fioroasele fiare, care de altfel erau demult înlantuite în razboire lor, ca sa ne dea vreo atentie.
Strabatuseram abia vreo doua sute de metri, când le vazuram ivindu-se din nou la mica departare îndaratul nostru.
Cu chiu cu vai ajunseram la tinta urmati de un alai întreg de crocodili care ramasera însa dezamagiti când ne vazura debarcând pe plaja salvatoare.
Jim si John întâmpinara cu urale pe cei salvati care erau atât de istoviti încât numai ce baura nitel ceai cu pesmeti ca se si retrasera în corturi ca sa se odihneasca.
Mult as fi vrut sa-i înec pe crocodili într-o baie de sânge, dar Marian era împotriva sa risipim gloante si pe de alta parte se temea ca ecoul împuscaturilor noastre i-ar putea atrage pe dusmani. Ma multumi, deci, sa arunc câteva pietroaie înspre ei si când reusi sa-l nimeresc pe unul care o rupse la fuga în larg, ceilalti înotara dupa el, facându-se nevazuti.
— Acum ti-ai facut pofta! râse Marian când ma apropiai mândru de foc.
— Ce zici sa pornim sa-l gasim pe vizitatorul de azi-noapte sau sa asteptam pâna se vor trezi camarazii?

— Mai bine sa asteptam, propusei eu, caci unul dintre noi trebuie sa ramâna neaparat aicea si în timp ce noi vom fi cautat, se poate ca el sa fi atacat. Apoi cred ca trei oameni sunt prea putini în padure, caci daca dusmanul acela misterios sta la pânda, ascuns, ar putea dobori pe cel putin unul dintre noi.
— Ai dreptate, încuviinta Marian, am vazut doar cu Jim cât de rau loveste individul ala.
— Si trebuie sa aiba o arma grozava, zisei eu, caci îmbracamintea lui Jim a fost rupta în multe locuri si în afara de asta are vânataia aia lata pe piept. Îmi dau seama ca potrivnicul nostru are vreo maciuca cu tinte.
— Vrei sa zici o ghioaga tintuita? Dar soiul acesta de arme nu e cunoscut în India! Mai curând o fi fost vreo maciuca de lemn. Dar daca o fi omul de pe insula plutitoare, atunci trebuie sa fie pe aici vreun golf în care sa se poata adaposti criminalii cu ciudatul lor vas. De îndata ce camarazii nostri vor fi iar pe picioare, deci, vom încerca sa pornim pe urmele vizitatorului nocturn. Poate ca dam de ascunzatoare cu pricina.
— Mi-am facut felurite gânduri cu privire la aceasta insula, zisei eu sovaitor – gonea doar pe furtuna cea mare împotriva vântului. Sa fie vorba oare de mai multe barci legate împreuna si puse în miscare de motoare puternice?
— Cam la fel m-am gândit si eu, încuviinta Marian, dar la presupunerea asta se împotriveste zidul care pare ca se înalta de-a dreptul din apa. Fireste, poate

fi un soi de înselaciune, dar nu-mi închipui sa fie cu putinta asa ceva în mijlocul acestui lac izolat.
— Gândeste-te însa ca îndaratul chestiunii se afla un print bogat care se lupta pentru tronul sau. E drept ca si pe mine m-a izbit faptul ca lipsea curentul care ne-a târât ieri pe noi. Asadar lacul tot are tainele si ciudateniile sale. N-ar strica ca Brough sa-i chestioneze mai târziu pe pescari asupra acestui lucru.
— Ei si ce facem acum?
— Nu ne ramâne decât sa asteptam pâna când se vor scula tovarasii. În rastimpul acesta as fi de parere sa ne curatam armele si sa le încarcam. Când stai si te gândesti bine, viata noastra atârna de acesti prieteni de otel.
Marian avea dreptate, asa ca ne asezaram la umbra unor copaci mari si ne puseram pe lucru.

IV.
CELE DINTÂI ACCIDENTE.

CURATIREA ÎNGRIJITA A UNOR ARME BUNE cere mult timp. Si armele noastre erau poate cele mai bune din câte existau pe vremea aceea. Astfel, nu furam de loc surprinsi când John veni sa ne cheme la masa de prânz. Ne lasaram jos lânga groapa de foc unde „bucatarul” preparase conservele si îndata venira si Hagerstony, Brough si Hoddge din corturile lor.
Lordul ne masura cu privirea câtva timp, apoi izbucni:
— Domnilor, ma cunoasteti numai de putin timp, dar stiti, desigur, destul de

bine ca nu stiu ce-i frica. Ceea ce cred ca am dovedit îndeajuns pâna acum.
— Dar bine, mylord – râse Marian – ce-ti trece prin minte! Doar nu e nevoie sa ne facem complimente unul altuia.
— Stiu; cu toate astea trebuie sa marturisesc însa ca am trecut prin clipe de spaima grozava în noaptea trecuta. Da, mi-a fost frica, frica nu gluma, te rog sa ma crezi…
— Atunci trebuie sa fi trecut prin lucruri cu totul extraordinare, caci eu unul nu-mi pot închipui ca lordul Hagerstony sa fie cuprins de spaima pentru orice.
— Chiar spaima n-a fi fost – interveni detectivul Brough dar trebuie sa marturisesc si eu am avut înca un astfel de simtimânt.
Eu am întâmpinat cele mai groaznice furtuni pe puntea vapoarelor, vreme ce catargele si pânzele zburau peste bord – zise Hoddge – dar în noaptea trecuta am cunoscut ce vasazica fiorii groazei… Se prea poate ca nervii nostri sa fi fost slabiti de pe urma ceasurilor pe care le-am petrecut pe barca rasturnata înconjurati mereu de crocodilii aceia lacomi, care amenintau sa ne sfâsie. Trebuie sa marturisesc însa ca n-as vrea sa mai traiesc o astfel de noapte, desi sunt cu trup si suflet omul aventurilor.
— Dar ce Dumnezeu vi s-a întâmplat? întreba Marian, zâmbind.. Eu cred ca grozava dv. calatorie pe barca rasturnata, în mijlocul crocodililor, nu putea fi întrecuta de nimic care sa fie mai îngrozitor.

— Hoddge spunea bine ca asta a fost colac peste pupaza, cum s-ar zice mormai lordul – cel putin pentru nervii nostri. Dar eram înca dinainte aproape zdrobiti. Prima spaima am avut-o când n-am mai stiut nimic de voi si n-am primit nici un raspuns la chemarile noastre.
Apoi a venit furtuna. Fireste ca am încercat sa întoarcem imediat barca, pentru ca sa iesim din curentul puternic, dar abia cotiseram putin ca un curent nou ne târî spre sud. De vâslit nu puteam caci trebuia sa golim apa pe care valurile puternice o aruncau în barca.
Atunci izbucni deodata în fata noastra o lumina, care venea de pe insula ratacitoare, Trebuie s-o fi zarit si voi, caci în lumina aceea puternica noi v-am vazut la cel mult douazeci de metri înaintea noastra. Dar toate chemarile noastre fura zadarnice, caci urletul furtunii acoperea glasurile. Trecuram pe lânga voi, mereu îndaratul acelei insule blestemate, pe care dantuia individul acela paros, pe care l-ati vazut, desigur si voi. Deodata se stinse lumina de pe insula tot atât de brusc se potoli si furtuna, iar noi plutiram spre nord cu o iuteala din ce în ce mai mare. Si valurile puternice ne izbeau necontenit din coasta, amenintând sa ne rastoarne.
Doua ceasuri s-au scurs astfel, târâti vijelios de curentul acesta misterios. Deodata izbucni la vreo zece metri înaintea noastra aceeasi lumina vie si din nou recunoscuram zidul înalt al insulei ratacitoare. Dar acum domnea însufletire în launtrul ei. Auzeam larma înabusita si

Brough ne spuse ca erau rugaciuni, care se îndeplineau în cadrul unei ceremonii ciudate.
Porniram dupa insula aceea afurisita, caci nu ne ramânea altceva de facut. Puteam nadajdui numai ca locuitorii ei, care erau, de sigur, dusmanii nostri, nu ne vor descoperi prin întunericul noptii.
Dar aproape sa ne dam singuri de gol, caci deodata se auzira de pe insula tipete disperate. Si niste lovituri grele, rasunatoare, ne facura sa întelegem ca un om era biciuit acolo. Tipetele se schimbara apoi în gemete si imediat se deschise usita din zid, prin care iesi iarasi individul acela paros. Ducea pe brate un trup omenesc, pe care-l zvârli în apa. Deveniram astfel martorii oculari al unei executiuni josnice si instinctiv ridicaram pistoalele ca sa-l doborâm pe ucigas.
Norocul nostru a fost însa ca ne-a dat îndata în gând ca în felul acesta ne-am putea trada.
Mortul se izbi de barca noastra si noi vâsliram în laturi, ca sa ne îndepartam din vecinatatea asta neplacuta. Curentul mâna însa cadavrul mereu spre noi si în acelasi timp barca noastra fu smucita în vreme ce insula disparu spre nord. Nimeriseram, asa dar, într-un vârtej si asta ne veni de hac, caci din pricina smuciturii barca se rasturna, Acum furam împinsi iarasi spre sud, de unde veniseram. Încalecaseram pe coama barcii si nici nu ne trecea prin gând ce primejdie ne ameninta din partea crocodililor. Cadavrul plutea mereu

alaturi de noi, ba uneori ne lovea chiar cu picioarele.
Când lacul se linisti si se lumina de ziua, vazuram ca era un indian vânjos, un Nagu – dupa cum ne lamuri Brough – al carui spate era sfâsiat de lovituri de bici. Gâtlejul îi era taiat si era o priveliste înfioratoare sa vezi cum capul îi atârna în apa.
Nu puturam scapa de tovarasia asta neplacuta pâna când doi crocodili uriasi se ivira brusc si sfâsiara trupul sub ochii nostri.
Furam siliti sa ne ridicam picioarele si sa le tinem în echilibru, caci dihaniile dadura navala din toate partile. Ce am patimit în ceasurile urmatoare, ati vazut si voi, când ne-ati salvat în cele din urma.
— N-au prea fost întâmplari placute, zise Marian, când lordul sfârsi.
— Dar cine sa fi fost nenorocitul ucis în chip atât de groaznic pe insula?
— M-am întrebat si eu – raspunse Brough – si cred ca a fost vreun servitor credincios al printesei, care l-a descoperit ascunzatoarea si a platit cu viata devotamentul lui pentru ea. Îmi închipui lesne acum ca toti adeptii printesei tremura de frica acestui Gai.
— Dar când printesa se va întoarce în tara ei, nu scapa nici el cu viata, îsi dadu cu parere Hoddge. Cum sa gasim însa acum insula asta?
— Cred ca la noapte nu va fi furtuna – raspunse Marian.
— Vom porni iar pe lac si vom încerca sa trecem zidul. Prea multi paznici nu pot fi

pe insula si cu cei care sunt vom sfârsi noi repede.
— S-a facut! încuviinta lordul.
— Vreau sa-i platesc ticalosului pentru noaptea de groaza pe care am trait-o.
— Daca insula a fost mânata atât de departe spre nord, atunci paznicul ei barbos nu poate fi musafirul de azi noapte care l-a atacat pe Jim.
Lordul sari în sus:
— Ce este? Jim a fost atacat?
Marian îi povesti pe scurt cele întâmplate.
— Trebuie sa pornim imediat sa-i cautam urmele. Altminteri nu putem lasa aici pe Jim si John când vom porni din nou pe lac, la noapte.
— Asa vom face, am asteptat numai sa va treziti dv. Dar trebuie neaparat sa lasam un paznic aici la corturi. Sa tragem la sorti.
— Ramân eu – se oferi John – caci grasimea mea nu prea e potrivita pentru desisul padurii.
— Bine, John, încuviinta lordul. Asa dar, la drum, domnilor!
Curând furam lânga copacul unde Jim fusese atacat de misteriosul dusman. Era foarte greu de gasit o urma, dar Pongo dadea mereu de crengi rupte sau frunze scuturate. Doua ceasuri ne pierduram în felul acesta si la sfârsit ne treziram iar la marginea padurii.
— Ciudat! facu Hagerstony si arata spre o creanga rupta. Face impresia ca si cum individul ar fi patruns chiar acum pe aici. Uite, urma duce de-a dreptul spre lagarul nostru. Hai sa ne grabim, caci John...

Tacu, speriat si ne priviram câteva clipe unul pe altul. Paliram cu totii, caci dinspre corturi se auzi un tipat de spaima scos din pieptul gras al lui John. Înmarmurirea noastra tinu putin, apoi o zbughiram înainte, cu sarituri mari, în frunte cu Pongo, care tinea sulita gata de zvârlit.
Strigatele lui John – care devenira tot mai dese, ne îndemnara sa alergam mult mai repede si în curând ne aflaram în luminisul unde se aflau corturile noastre.
În mijloc ardea focul, deasupra caruia atârna un cazan din care aburea apa pentru ceaiul pe care grijuliul John vroia sa ni-l pregateasca, iar lânga focul acesta statea o faptura uriasa, neagra, care-l tinea în brate pe bietul John. Ce facea individul cu tovarasul nostru nu puteam vedea, dar John îsi lasase capul pe spate si scotea tipete grozave de durere.
O clipa numai si sulita lui Pongo suiera prin aer, înfigându-se în trupul individului paros; cu un urlet grozav acesta sari în sus si dadu drumul lui John, care cazu la pamânt. Vazuram acum cu cine aveam de-a face: era un urias urs buzat. Ramase un moment în picioare, cu ochi scaparatori, cu dintii sclipitori apoi începu sa se clatine si se prabusi lânga sarmanul John.
În vreme ce Pongo smulse sulita din trupul fiarei, noi îl ridicaram pe John. Mâna-i stânga era plina de sânge si înteleseram de ce racnise atât de tare. Se stie ca ursii buzati obisnuiesc sa strânga în labe victimele lor, ca sa le zdrobeasca unul dupa altul madularele, sugându-le

în acelasi timp sângele. Si ursul acesta zdrobise de tot doua degete ale nenorocitului englez.
Brough scoase din buzunar o gentulita care continea instrumente medicale. Umplu repede o siringa si facu ranitului o injectie în mâna sfâsiata. Dupa câteva minute, John îi privi recunoscator pe detectiv. Caci durerile trecusera deocamdata. Brough ruga pe Jim sa aduca apa de la un izvor apropiati din padure, spala dupa aceea mina ranita si zise apoi cu parere de rau:
— Cele doua degete sunt pierdute, trebuie sa le amputez. Noroc ca am facut ceva studii de medicina.
Îi mai facu ranitului o injectie, apoi începu operatia. Era miscator sa vezi cat de grijuliu se arata lordul fata de servitorul sau. Îi spunea cu blândete cuvinte de îmbarbatare, îl batea pe umar si lua asupra lui vina acestei nenorociri, care se întâmplase numai din pricina poftei lui nesatioase de aventuri.
În cele din urma, Brough izbuti sa panseze mâna si John se duse sa se culce în cortul sau, în vreme ce Pongo lua în primire slujba de bucatar. Uriasul nostru prieten, ajutat de Hoddge, târî cadavrul ursului în padure, caci carnea lui nu e buna de mâncat si nu place Europenilor, iar blana nu face multe parale.
Cina fu cam posomorita, caci nenorocirea care îl lovise pe tovarasul nostru ne întrista pe toti.
Dupa masa mai staturam de vorba asupra planului nostru si orânduiram ca

Jim sa ramâna de paza lânga tovarasul sau ranit. Mai era un ceas pâna la apusul soarelui si Jim se duse în padure sa adune vreascuri pentru foc. Aduse de doua ori câte o legatura, dar la a treia oara, îl auziram deodata înjurând strasnic, apoi veni în fuga mare înapoi si tinu mâna stânga în fata lui Brough.
— M-a muscat un sarpe! gâfâi el. Am crezut ca e o creanga si am dat s-o rup.
Sariram în sus speriati. În degetul cel gros Jim avea doua gaurele, semnele tipice ale dintilor veninosi ai unui sarpe mare. Brough îi lega imediat mâna cu un snur gros si întreba cum arata sarpele.
— Era de culoare cafenie si avea dungi albe în jurul trupului.
— Atunci sa stiti c-a fost un Krait zise Marian, la Jim, bea toata sticla asta!
Dadu slabanogului sticla lui plina cu whisky, de care nu ne desparteam niciodata, caci o foloseam ca leac. Jim goli sticla pâna la fund deoarece se stie ca rachiul cea mai buna contraotrava împotriva muscaturilor de sarpe. În vremea asta Brough taiase eu bisturiul pielea din jurul muscaturii si spala locul cu amoniac.
Pongo, care alergase repede în padure; se întoarse cu o planta ciudata, strânse în palma frunzele si stoarse sucul pe rana. Jim scoase un tipat, dar Pongo îi zâmbi încurajator si zise:
— Bun pentru sarpe. Masser Jim face sanatos.
Apoi puse frunzele stoarse pe degetul gros al servitorului si Brough, care stia, de sigur, ca omul acesta trait în sânul

naturii cunostea cele mai bune leacuri, lega cataplasma de frunte cu o fasa...
Jim începu sa se clatine pe picioare – poate efectul veninului sau al alcoolului – încât furam siliti sa-l ducem în cort, unde îl culcaram în asternut.
Ne priviram mâhniti si lordul zise încetisor.
— Îmi vine sa cred ca era mai bine sa nu ne ocupam de insula asta. Pare si fie blestemata si Alompra e într-adevar un demon. Ce facem acum? Nu-i putem doar lasa singuri pe cei doi tovarasi. Va scapa Jim al meu, draga Brough?
— Muscatura acestui soi de serpii e foarte primejdioasa, dar am facut tot cea fost cu putinta. Si eu cred în asigurarea lui Pongo, ca bietul Jim se va însanatosi. Sa amânam expeditia pâna va fi iar pe picioare.
— Cât va dura asta?
— De, câteva zile.
— Nu, atunci sa pornim la noapte. Am o ura grozava împotriva acestor oameni si simt nevoia sa mi-o descarc. Unul din noi trebuie sa ramâna aici. Sa tragem la sorti!
— Da, raspunsesera toti într-un glas. Traseram la sorti cu fire de iarba de diferite lungimi si lui Hoddge îi cazu cel mai scurt. Pierduse; privi trist dupa noi, când ne îndreptaram spre mal si ne vazu împingând barcile pe apa.
Întunericul trebuia sa se lase din clipa-n clipa, ceea ce ne hotarî sa vâslim de zor, ca sa ajungem cat mai repede la locul acela de pe lac unde ne asteptam sa întâlnim insula misterioasa.

Se întuneca si priviram încordati în zare, ca sa zarim lumina aceea vie. Dar suprafata apei ramase linistita. Numai îndaratul nostru se zarea focul pe care-l aprinsese Hoddge. Ne tineam barcile alaturate si eu ma urcasem în aceea în care se aflau lordul si Brough, caci altminteri fortele ar fi fost inegale. la vâslit.

Ciudat era ca nu observaram nici un curent – dar dupa ce vâsliram cu putere vreun sfat de ceas, barcile noastre fura târâte brusc spre sud.

Si deodata, îndaratul nostru se aprinse lumina misterioasa a insulei. Venea dinspre nord, din partea aceea a lacului unde disparuse noaptea trecuta.

Ne încordaram puterile la vâslit ca sa iesim din curent si ne opriram abia când dobândiram siguranta ca lumina tainica nu ne putea învalui. Presupuneam ca în fata insulei statea o santinela si vroiam, doar sa acostam alaturi si sa-ncercam sa ne cataram pe zid.

Punctul luminos era acum la aceeasi înaltime cu noi si imediat începuram sa vâslim cu putere înainte. Ne apropiam repede de insula misterioasa si puturam acosta neobservati în coasta limbii de pamânt plutitoare.

Acum ne încredintaram ca era într-adevar o insula, pe marginea careia cresteau arbusti mici. Zidul înalt se ridica la câtiva metri de noi, dar lumina vie dinauntru nu ne putea învalui, deoarece eram ocrotiti de umbra zidului înalt.

Domnea o tacere de moarte pe insula si dupa ce iscodiram câtva timp daca sosirea noastra nu fusese simtita, debarcaram cu bagare de seama, priponiram barcile de copaci si porniram în vârful picioarelor spre zid.

V.
DUSMANI FIOROSI.

ACESTA ERA ÎNALT DE PESTE DOI METRI si construit din blocuri mari de piatra. Dar avea multe crapaturi si iesituri, multumita carora ne puturam catara cu usurinta. Ridicaram binisor capetele deasupra crestei zidului si vazuram o curte marisoara, în stânga careia se aflau câteva colibe joase de lemn.
— În colibele astea nu se pot afla multi oameni, sopti Marian. Propun sa ne dam drumul în jos si sa eliberam cu forta pe printesa. Nu prea cred ca paznicii sa înceapa o lupta cu noi când or vedea pistoalele noastre.
— Propunerea se admite, zise lordul si se si salta peste zid.
Îl urmaram repede si coborâm între doua focuri dintre cele sase care ardeau în jurul zidului. Ne furisaram cu bagare de seama spre cea mai apropiata coliba si ascultaram cu încordare. Era liniste adânca si Marian deschise usa fara sa sovaie.
Dar în clipa urmatoare se dadu îndarat clatinându-se si, gemând duse mâinile la ochi. Eu eram în spatele lui si simti un miros piscator. Cineva trebuie sa-i fi

aruncat lui Marian în fata un praf tare, piperat.
Înainte sa-l pot întreba ce se întâmplase, usile tuturor colibelor fura deschise brusc si cu tipete salbatice, se napustira niste fapturi asupra noastra. Se vede treaba ca picaseram într-o adevarata cursa. În clipa urmatoare ne încaieraseram cu potrivnicii nostri.
Nu avuseseram nici macar ragazul sa tragem pistoalele, asa ca fuseram siliti sa ne lasam toata nadejdea în pumni. Dar chiar daca izbutiram sa rapunem pe câtiva cu lovituri de box, numarul lor mare ne coplesea. Furam înhatati din toate partile si cu toata împotrivirea noastra apriga furam înfrânti.
Eu fui trântit la pamânt de patru insi si desi ma smulgeam cu disperare, fui legat cu brutalitate de mâini si de picioare. Lânga mine zacea lordul, caruia îi curgea sângele siroaie dintr-o rana mare de la frunte. Ridicai capul si-l vazui pe Brough si Pongo luptând, în vreme ce Marian era legat de doi potrivnici. Curând fu învins si detectivul si fu trântit la pamânt alaturi de noi.
Numai Pongo mai ramasese în picioare. Cine se apropia de el se prabusea repede, racnind sau zbura prin aer ca o minge. Acum îl vazui înhatând un indian urias care încercase sa-l culce la pamânt pe la spate; îl ridica si-l zvârli în mijlocul celorlalti, care se dadura înapoi îngroziti.
Credinciosul meu prieten îsi smulse cutitul de la brâu si se napusti racnind spre dusmani. Dar deodata începu sa se clatine, îsi apasa pumnul pe tâmpla

stânga si cazu greoi în genunchi. Vazui cum facea sfortari deznadajduite sa-si redobândeasca stapânirea asupra trupului, dar imediat se napusti asupra lui o ceata întreaga de potrivnici si dupa câteva minute zacea legat alaturi de noi.
Un indian subtirel si tânar se apropie de noi si ne masura cu privirea. În mina dreapta avea un lat de piele, cu care îsi facea de joaca:
— Vad ca bine am facut, zise el într-o englezeasca fara cusur, ca am învatat în copilaria sa arunc cu prastia cât se poate de bine. Daca piatra mea nu l-ar fi nimerit în tâmpla pe uriasul acesta negru, i-ar fi doborât pe toti oamenii mei. Pe patru din cei mai buni slujitori îi are pâna acum pe cuget si pe alti cinci i-a ranit. Pentru asta va trebui sa guste cu vârf si îndesat din toate chinurile mortii. Iar dumneavoastra domnilor, veti fi spectatori, înainte de a vi se îndeplini si voua soarta. V-ati vârât nasul într-o taina care se plateste cu moartea pentru cei nechemati. Voi mai chibzui în ce fel va ucid placut însa nu va fi – si deoarece sunteti europeni, va trebui sa aleg ceva deosebit pentru dumneavoastra.
— Dar de ce vrei sa ne omori, daca-mi dai voie sa te întreb? striga lordul. Suntem doar niste pescuitori nevinovati si numai curiozitatea ne-a îndemnat sa sarim zidul acesta. Asta nu e motiv sa ne ucizi.
— Ba este – zâmbi indianul – chiar daca sunteti într-adevar nevinovati. Întâmplator însa îl cunosc pe domnul de colo si stiu ca e în slujba politiei secrete. Asa ca vizita dv. nu e chiar întâmplatoare

si trebui sa fie pedepsita dupa cum se cuvine. Va voi comunica îndata hotarârea mea.
Ne întoarse spatele si intra în coliba cea mai mare.
— Am dat de dracu! zise Hagerstony. Atât de usoara si placuta nu cred sa fie moartea ce ni se pregateste. Cum îti merge cu ochiul, draga Farrow? Tot asa de tare te ustura?
— Merge mai bine, raspunse Marian. Îmi pare rau numai ca n-am putut lua parte la lupta.
— Ai dreptate, am mai fi scapat de câtiva dusmani. În schimb a facut treaba buna Pongo al nostru: Tu ce mai faci, Pongo?
— Pongo bine, sopti uriasul. Pongo îndata liber.
— Drace, asta ar fi ceva! facu detectivul. Banditii ala m-au legat atât de strâns încât abia ma pot misca.
— La fel mi se întâmpla si mie – zisei eu – funiile îmi taie carnea.
Lordul si Marian trebuira sa-si dea seama curând de zadarnicia sfortarilor lor de a-si rupe legaturile, asa ca furam nevoiti sa asteptam în liniste sentinta. Nici nu puteam încerca sa ne dezlegam unul pe altul, caci un Indian înalt si posomorit veni lânga noi. Si ne privi de parc-ar fi vrut sa ne înghita.
Deodata insula se izbi cu putere de ceva si imediat Indianul cel tânar iesi din coliba.
— Suntem la tarm – zise el zâmbind – si eu am luat hotarârea asta. Voi pune sa va arunce într-o groapa mare care misuna de serpi veninosi.

Pe uriasul negru însa îl voi da pe mâna lui Palo, cel mai salbatec elefant al meu. Polo se pricepe sa se joace mult timp cu victimele sale, înainte de-a le zdrobi. Veti lua parte la spectacolul acesta, domnilor.
Dadu o porunca si imediat furam ridicati de câtiva servitori si dusi la portita din zid în care se ivise paznicul paros, care facea pe demonul. Dar înainte ca s-ajungem acolo, rasuna un glas disperat de femeie:
— Salvati-ma! Salvati-ma!
Dintr-o coliba alerga spre noi o tânara si fermecatoare indiana, pe când îndaratul el gonea un barbat urias, care o ajunse si o apuca apoi cu brutalitate de umeri. Tânarul Indian se-ntoarse zâmbind spre Brough.
— Te va interesa sa afli, domnule detectiv, ca femeia asta e printesa Sindia, despre care se spune ca a murit. Tatal meu, Gai, doreste sa ma casatoresc cu ea si nadajduise sa înfrânga în curând împotrivirea ei de pâna acum. Atunci ne va ramâne noua tronul care, de fapt, apartine ei. De sigur ca pentru a afla asta ati venit aici si îmi pare rau ca nu te vei mai putea folosi de informatiile capatate.
Facu un semn si indianul urias târî îndarat pe tânara fata. În vreme ce calauzele noastre se pusera în miscare si ne scoasera afara.
Furam dusi la unul din focuri si astfel asezati încât sa putem cuprinde cu privirea jocul. Pongo însa care statea linistit de tot, fu târât la mijloc.
Tânarul indian veni lânga noi si zise batjocoritor:

— Fiti cu mare bagare de seama, domnilor, e foarte interesant cum se va juca Palo cu prietenul dv. negru. Dupa ce veti fi vazut spectacolul acesta, moarte în groapa cu serpi nu vi se va mai parea atât de fioroasa. Si trebuie sa recunoasteti ca va dau o moarte onorabila, caci v-am lasat armele. Europenii tin mult la asta. Uite ca vine Polo!

Dintre copaci se ivi un elefant urias. Un indian cu barba neagra calarea pe ceafa lui si îndruma uriasul spre Pongo, care tinea capul ridicat si astepta în liniste evenimentul. Inteligentul pachiderm pasea încet spre victima sa.

Se opri în fata credinciosului nostru tovaras, îsi legana trompa încoace si încolo si deodata si-o încolaci în jurul trupului lui Pongo; zvârli apoi trupul urias al Negrului si-l prinse iarasi din zbor. Facu asta de doua ori si când îl zvârli a treia oara, uriasul facu în aer o miscare încordata si în aceeasi clipa i se rupsera legaturile.

Pongo se arunca cu o smucitura în laturi si cazu…chiar pe spinarea elefantului, îndaratul calului sau. Înca o clipa si apoi indianul scoase un tipat grozav, iar Pongo îi racni în englezeasca lui oribila:

— Repede, în padure, înapoi!

Si indianul striga elefantului o porunca, a carei urmare fu ca pachidermul se-ntoarse, începu sa alerge spre padure si pieri printre copaci.

Tânarul indian ramase câteva clipe înmarmurit si se zgâi la el. Se dezmetici însa repede si racni o porunca întarâtata,

pe urma se întoarse spre noi plin de furie:
— Îl voi prinde eu, sa n-aveti grija! scrâsni el.
— Iar voi veti intra îndata în groapa cu serpi.
Servitorii se ridicara imediat, ducându-se repede în padure. Câtiva indieni mergeau cu faclii aprinse în fruntea convoiului si luminau o poteca destul de larga care parea croita de curând.
Conducatorii nostri se oprira. În fata noastra se gasea o groapa mare si tânarul indian arata în jos cu un zâmbet rautacios.
— Asta e mormântul vostru. Vom zvârli înlauntru câteva torte, ca sa-i puteti vedea la fata pe calaii vostri.
Facu precum spuse si fiori de groaza ne trecura prin trup când vazuram o multime de serpi veninosi suierând si disparând în gaurile peretilor.
— Când tortele se vor stinge vor iesi iarasi la iveala – râse neomenosul indian – si deoarece sunt foarte înfometati va vor musca de zor.
Un semn si furam coborâti încetisor în groapa. Ramaseram în picioare si ne simteam oarecum în siguranta caci prin cizmele noastre trainice nu puteau trece coltii serpilor.
Dar iata ca sarira în jos si câtiva servitori care ne trântira la pamânt si ne trasera picioarele înapoi. Ne legara apoi mâinile de picioare, în asa fel ca nu ne mai puteam ridica.
— Asa – facu tânarul indian când servitorii iesira afara din groapa – acum

desigur ca veti recunoaste ca sunteti definitiv pierduti. Facliile se vor stinge peste câteva minute apoi vor iesi la iveala serpii. Pacat ca nu pot vedea si eu ce are sa urmeze. În orice caz las doi servitori aici si mâine voi veni sa vad ce s-a ales de voi.
Cu un rânjet înfiorator se îndeparta. Sus pe marginea groapei fu aprins un foc si noi puturam vedea fapturile celor doi paznici care se plimbau de colo pâna colo în jurul groapei.
Facliile ardeau din ce în ce mai slab si dupa câteva minute se stinsera de tot.
Asteptam în bezna sfârsitul ce ne era harazit.
— De – facu lordul – altfel mi-am visat eu moartea. Îmi pare rau, domnilor, ca v-am tras si pe dumneavoastra dupa mine. Sa nadajduim… A! se întrerupse el – a cazut ceva jos si a plesnit cu un zgomot slab.
— Asa e! sopti Marian – si lânga mine a cazut ceva. Miroase tare a amoniac.
— Sa stiti ca e Pongo! zisei eu. A! Iarasi!
Din ce în ce mai multe „plesnitori" dintr-acela ciudate cadeau jos si atunci când plesneau raspândeau un miros foarte tare. Cei doi paznici se ivira deodata la marginea gropii si privira în jos.
Plesniturile încetara si paznicii fura trasi înapoi brusc. Nu scoasera nici un sunet si dupa câteva clipe, Pongo aparu pe marginea groapei si ne chema cu glas înabusit.
— Pongo! strigaram noi electrizati – elibereaza-ne repede.
Cu o torta aprinsa în mina, credinciosul negru sari în groapa si ne taie legaturile.

Râse si zise:
— Pongo a fost mereu aproape. Gasit repede fructe care alunga serpii. Massers pleaca repede la Messer Hoddge.
Îi strânseram întâii mâna, apoi iesiram din groapa aceea grozava si sub conducerea lui, o luaram la fuga prin padure. Credinciosul nostru prieten ne calauzi catre plaja si curând puturam zari în departare lumina slaba a focului din tabara noastra. Dupa un ceas de mers ajunseram acolo.
În toata graba strânseram corturile, la care ne ajuta si John, desi se plângea de dureri grozave. Numai bietul Jim gemea lipsit de cunostinta. Hotarâram sa-l ducem cu schimbul pe o targa, ne aruncaram în spate bagajele si porniram la drum în frunte cu Pongo.
Abia facuram însa câtiva pasi în atmosfera umeda si calda a padurii ca sa ne ciocnim cu putere unul de altul. Pongo se oprise brusc si ne izbiram de faptura lui uriasa ca de o stânca.
— Pongo, ce s-a întâmplat? întreba lordul.
— Massers sa fie linistiti, vine dusmani! raspunse Uriasul, în soapta.
Cu respiratia oprita ascultaram cu încordare în bezna apasatoare. Deodata, un sunet primejdios se auzi aproape de tot de noi. Era sforaitul unui elefant.
— Massers, repede înlaturi! Vine Tembo!
„Tembo” numesc Africanii elefantul. Ne lipiram imediat de tufele din dreapta si stânga potecii si asteptaram acolo neclintiti.

Deodata auzi o tremurare usoara a pamântului si primejdiosul sforait rasuna deasupra mea. În clipa urmatoare ma simti înhatat de trompa pachidermului încolacita în jurul soldurilor mele, fui tras înapoi si ridicat în sus.
Credeam ca mi-a sunat ceasul din urma, caci eram încredintat ca furiosul animal ma va zvârli la pamânt ca sa ma calce apoi în picioare.
Dar Polo – caci el era – se-ntoarse si porni cu mine în goana îndarat pe poteca spre lacul cu insula misterioasa.
— Pongo, ma duce cu el! racni eu.
Când auzi glasul meu, Polo îsi încolaci atât de strâns trompa, încât nici de strigat nu mai puteam. Apoi începu sa alerge si mai repede.
Gonea din rasputeri si în curând mi se paru ca aud un murmur de apa. Dar atunci un om scoase un racnet înfiorator. Racnetul rasuna deasupra mea si deodata auzi glasul aspru al lui Pongo care poruncea indianului sa opreasca elefantul.
Tipetele de durere încetara. Polo se opri la un îndemn al indianului si Pongo îi porunci acum acestuia ca inteligentul pachiderm sa-mi dea drumul. Ascultator, acesta ma lasa frumusel la pamânt.
— Massers fuge repede, Pongo vine în urma! îmi striga bunul nostru prieten.
O zbughii pe lânga Polo si alergai din toate puterile îndarat pe drumul pe care venisem.
Ajunsei în cele din urma la camarazi, care erau foarte îngrijorati de soarta mea. Nu era vreme de explicatii. Le spusei

numai ca Pongo vine în urma. Apucai iar targa pe care zacea Jim si porniram repede la drum.
Dupa un rastimp se auzi glasul uriasului îndaratul nostru:
— Massers fie linistiti! Tembo plecat. Dar mergeti repede, caci poate vine iarasi!
Facuram drumul în pas alergator si dupa un ceas si jumatate ajunseram la Moirang si treziram din somn pe hangiul englez la care mâncaseram în ajun. Îi puseram repede la curent cu cele întâmplate, Jim fu asezat în pat, apoi detectivul telefona la cel mai apropiat post militar, cerând sa i se trimita oameni. I se fagadui si ne lasaram odihnei, linistiti.
În zorii zilei, soldatii sosira cu automobile. Plecaram îndata spre lac si barcile pescarilor fura rechizitionate fara multa vorba, în vreme ce o parte din soldati pornira pe plaja în jurul lacului, spre locul unde era sa fim sfâsiati de serpi.
Marian si lordul luasera conducerea acestor oameni în vreme ce noi cu ceilalti, cercetaram lacul, în barci, la cele din urma, cu putin înainte de a se înnopta, daduram de insula ratacitoare. Barcile acostara în toate partile si la o comanda scurta a locotenentului care avea conducerea, soldatii se catara ca pisicile pe zid si sarira pe partea cealalta.
Pongo fu cel dintâi care se napusti cu cutitul în mâna spre cea mai apropiata coliba. Aceasta era goala, asemenea si cele urmatoare. Ne uitaram unul la altul, cu mutre prostite. Tânarul indian

parasise cu oamenii sai misterioasa insula – pe care curentii lacului o mânau când ici, când colo – si lua cu sine si pe printesa Sindia.
Târziu în noapte ne întâlniram cu cealalta echipa, care si ea îsi pierduse vremea degeaba. Luaram hotarârea sa ne înapoiem imediat la Moirang si sa pornim, dupa un plan anumit, în cautarea celor disparuti. De sigur ca tânarul indian va înapoia în tara si ne propuneam sa punem mâna pe el în drum.
— De sigur ca va fi pornit spre tara lui – zise Brough – si acolo e greu sa dam de el. Singurul lucru cu putinta e ca guvernul englez sa-l rastoarne pe Gai – pe temeiul celor întâmplate – si sa ia sub suveranitatea lui tara, pâna va fi regasita Sindia.
— Da, voi face un raport în sensul acesta si voi ruga sa se ia repede o hotarâre. Atunci îl vom putea cauta în toata linistea pe disparuti. Voi expedia imediat o telegrama.
A doua zi dimineata sosi încuviintarea ceruta. Trupe de ajutor erau pe drum si sosira peste câteva ceasuri.
Trupele vechi si cele noi luara loc în automobile, noi ne împartiram în cele patru masini mici care în se aflau sefii lor si porniram spre miaza-noapte, spre tarisoara pentru al carei tron se faptuisera crime atât de grozave.
— Dupa doua zile ajunseram la destinatie. Poporul era agitat, caci vestea regasirii printesei se raspândise ca

fulgerul. Furam primiti cu triumf, cum nici nu ne asteptam.
Gai disparuse. Ne instalaram în micul lui palat, ca sa începem în toata linistea cercetarile.
Jim si John ramasera la Moirang în buna îngrijire. Urmau sa vie dupa noi, dupa ce se vor fi însanatosit.
Pe când ne aflam la masa cu ofiterii englezi si discutam planul de actiune, ni se anunta un indian care aducea o veste importanta. Era un tânar inteligent cu privirea cinstita si sincera.
Si iata ce ne spuse:
Fiind la vânatoare în apropierea fluviului Dihong, vazuse elefantul Polo, pe care-l cunostea bine, deoarece un frate al sau fusese ucis de el, din ordinul fiului lui Gai. Acolo unde se afla Polo, trebuiau sa fie pe aproape si Gai cu feciorul sau, asa ca hotarâram sa pornim la drum imediat, sub conducerea tânarului Indian.
Menta – asa se numea acesta – era un sprijin pretios pentru noi, caci purta o ura grozava ucigasului fratelui sau. »
— Cum am gasit-o pe Sindia îti voi povesti cu alt prilej – draga George – încheie doctorul Bertram.

62
PRINTESA SINDIA.

I.
PE URMELE LUI POLO.

DOCTORUL BERTRAM îsi urma povestirea:

«— Porniram îndata la drum, calare pe elefanti. Pe primul pachiderm sedeau Marian, Hagerstony, Brough si eu. Pe al doilea Hoddge, Pongo si Menta. Spre bucuria noastra aflaram cu putin înainte de a pleca din Moirang ca Jim si John, cel doi servitori ai lordului, erau pe cale de însanatosire. Cu animalele noastre repezi socoteam sa strabatem drumul de vreo suta cincizeci de kilometri.
— Care ne despartea de fluviul Dihong – în douazeci de ceasuri.
În orele de zapuseala ale amiezii lasaram muntii granitei îndaratul nostru si ajunseram cu bine în valea Assam-ului. Trebuia sa ne îndreptam spre oraselul Sadiya, în a carui apropiere Dihoag-ul se varsa în Brahmaputra.
Drumul, cu pamântul moale si mlastinos serpuia printre jungle care bateau la ochi prin lipsa copacilor. Din pricina calaritului îndelungat si a caldurii grozave eram foarte obositi. Adesea atipeam chiar si ma trezeam abia când elefantul nostru calca în gropile cu care drumul era presarat din belsug.
Deodata fiu trezit iarasi de o smucitura din acestea, privi în juru-mi, vazui într-un luminis îngust – care se strecura ca o panglica în desisul din dreapta – un elefant urias. Atrasei imediat atentia tovarasilor mei asupra lui si ei îl mai putura zari o clipa, înainte de a trece de locul cu pricina.
— Chestia poate deveni neplacuta – zise Marian – elefantul acela a fost, daca nu ma însel, un asa numit „Muckna”, adica în pachiderm fara colti si faptul ca se afla

singur aici în luminis nu-mi place de loc. Dar poate ca face parte totusi din vreo cireada ascunsa în desis.
— A, te gândesti la un „Rogue”, domnule Farrow? zise lordul cu bucurie.
— Da, mylord si te rog sa nu te bucuri prea mult, daca s-ar afla într-adevar un Rogue prin apropiere.
Hagerstony înca nu-si pierdu veselia, lua pusca în mâna si privi cu încordare în juru-i. Facuram si noi la fel, caci nu era de glumit sa te întâlni în cale cu un Rogue.
Un „Rogue” e un elefant alungat din cireada lui, din pricina comportamentului sau furios, insuportabil. Din fericire exista numai putini Rogues adevarati, dar sunt peste masura de primejdiosi si nu se pot asemana cu nici o alta salbaticiune care traieste pe pamânt.
Karnak-ul nostru – conducatorul elefantului – îndemna animalul la fuga. Probabil, cunostea si el primejdia în care pluteam. Privind îndarat, vazui un al doilea elefant pornind si el în goana.
Se afla acum cam prin dreptul luminisului pe care statuse „Muckna”, când se auzi deodata un sunet furios de trompeta. Cunosteam cu totii sunetul acesta. La auzul lui amutesc toate celelalte glasuri de animale, cuprinse de spaima, caci el înseamna moartea. Era strigatul de atac al unui Rogue. Cum tacu, al doilea elefant se rasuci brusc si porni în goana îndarat pe unde venise. Vazui ca cel din cosul de pe spinarea lui fura zvârliti în sus si aruncati claie peste gramada.

Elefantul nostru îsi iuti si el pasii, dar nu prea mult; parea ca banuieste sau stie ca Rogue îl ochise pe tovarasul sau care venea în urma.
Eram la vreo treizeci de metri departare de luminis, în vreme ce al doilea elefant fugise înapoi cu cel mult zece metri. Atunci dadu buzna în drum o umbra uriasa, cenusie.
Era un Rogue. Rar am vazut un elefant de marimea acestuia. Avea cu siguranta peste trei metri înaltime si coltii lui erau de cel putin un metru si jumatate lungime. Toate acestea le vazui într-o clipita, caci monstrul întarâtat porni în goana dupa elefantul pe care se aflau tovarasii nostri.
Ridicai pusca, cu gând sa-l opresc din drum, dar lordul mi-o lua înainte cu „Winchester”-ul lui. Trase trei gloante la rând si efectul se arata imediat. Monstrul se întoarse si cu un raget înfiorator se lua dupa noi. Elefantul nostru parea ca turbase. Stia acum ca moartea venea dupa el. Furam zvârliti cu atâta furie unul peste altul, încât ar fi fost cu neputinta sa mai tragem vreun glont. Trebuia sa ne tinem de marginile cosului, ca sa nu cadem.
Rogue-ul se apropia mereu. Îsi încolacise trompa si coltii sai puternici luceau amenintator în lumina soarelui. Mai era la cel mult douazeci de metri de noi, când elefantul se rasuci atât de brusc în loc, încât nu lipsea mult sa fim aruncati afara din cos. În aceeasi clipa Brouqh racni:
— Atentiune, suntem pierduti. Repede ne uitaram înapoi Si trebuie sa marturisesc

ca fui cuprins de spaima de moarte, caci elefantul pe care calaream alerga de-a dreptul spre o padure. Erau copaci de teak, de ale caror ramuri de jos ne vom izbi cu siguranta... si atunci însemna sa cadem prada furiosului Rogue.
Repede privii iarasi îndarat si vazui cu bucurie ca ocolul pe care-l facuse elefantul nostru ne îndepartase oarecum de celalalt. În clipa aceasta Rogue-ul gonea drept înainte, prin fata potecutei pe care apucase pachidermul calarit de noi.
Fireste ca se va întoarce imediat si ne va urma, dar în vremea asta departarea între noi va fi sporit simtitor. Când privii însa din nou înainte, vazui ca situatia era disperata. Mai eram înca la cel mult trei metri de padure si elefantul nostru gonea nebuneste spre copacii de ale caror crengi nu se putea sa nu ne izbim.
Karnak-ul facea sfortari disperate sa-si stapâneasca animalul, acesta gonea însa cu turbare tot înainte. Marian ne striga ceva, auzii doar cuvântul: „afara!", vazui cum prietenul meu sari peste marginea cosului si tocmai ma pregateam sa-i urmez pilda, când ne si ciocniram de o creanga groasa.
Izbitura fu atât de violenta încât curelele late ale cosului se rupsera dintr-odata. Noi însa furam zvârliti din cos în coroana de crengi a copacului.
Si am avut noroc. E drept ca unele ramuri ne zdrelira obrajii si mâinile, dar cel putin nu ne izbiram cu capul sau trupul de vreo creanga groasa, ceea ce ar

fi facut sa ne pierdem cunostinta si sa devenim prada furiosului Rogue.
Izbuti sa ma agat de o creanga de deasupra. Ma saltai în sus si iata-ma cocotat pe creanga.
Lordul statea sub mine si-mi zâmbea multumit. Marian si Brough înca de rostogolisera în jos din craca în craca. Tocmai se ridicasera de la pamânt si cautau în juru-le un copac pe care sa se poata catara lesne. Caci crengile copacului pe care stateam eu si lordul se aflau la trei metri si jumatate de pamânt.
Era timpul sa gasim pentru ei un adapost sigur, caci racnetul pachidermului se auzea acum aproape de tot. Privind printre frunze, îl vazui gonind, la vreo treizeci de metri de noi.
— Repede, repede, vine! strigai tovarasilor.
Amândoi alergara spre un copac, ale carui ramuri începeau la vreo doi metri de pamânt. Îsi facura vânt în sus, se catara de o creanga si începura sa urce. Rasuflai usurat, când... se auzi un trosnete creanga era putreda si rupându-se, cei doi camarazi se trezira iar jos.
ÎI vazui pe lord luând pusca în mâna. Îi urmai îndata pilda, caci Rogue-ul era aproape... Trebuia sa-l retinem neaparat, pâna ce Marian si Brough se vor afla în siguranta.
Arma lui Hagerstony detuna. Monstrul furios scoase un raget, apoi se opri sub copacul nostru si-ncerca sa-l înhame pe lord cu trompa pe care si-o descolacise. Hagerstony trase repede picioarele în sus si din pricina asta era aproape sa-si

piarda echilibrul. Începu sa dea din mâini cu disperare si cu acest prilej lovi cu arma o craca din apropiere. Din cauza izbiturii pusca îi fu smulsa din mâini.
În clipa urmatoare tintii în tâmpla monstrului furios. Trasei doua focuri, dar pachidermul parea sa nici nu fi simtit gloantele. Scoase numai un mârâit întarâtat si cauta din nou sa înhate pe lord care se tot silea sa-si tina echilibrul.
Sânge negru îi siroia însa din tâmpla. Dovada ca gloantele nimerisera. Acum observai si la trompa sa o rana adânca, facuta de împuscatura lordului. Îmi putui lamuri furia pachidermului împotriva lui Hagerstony; inteligentul animal parea sa stie bine ca datora lordului aceasta rana dureroasa.
Mereu încerca sa-l traga în jos, îsi înalta chiar trupul ca s-ajunga la el si-l aduse în mare primejdie, caci lordul fu nevoit sa-si traga picioarele cât mai în sus, amenintând sa se rostogoleasca din clipa-n clipa la pamânt.
Mai slobozii un glont si nimerii între ochi si ureche, locul cel mal vulnerabil al monstrului Efectul se arata îndata, caci trupul urias ramase deodata nemiscat.
Ma asteptam sa-l vad prabusindu-se, dar ma înselasem. Se apleca putin pe picioarele dinainte, apoi cu puterile sporite de furie, ridica si-l înhata pe lord de un picior.
Hagerstony scoase un tipat, dupa aceea fu tras în jos de pe craca, elefantul se pregatea sa-l apuce cu trompa ca sa-l izbeasca de un trunchi – când doua gloante detunara unul dupa altul.

Marian, care se pitise cu Brough îndaratul unui copac mare, pasi putin înainte si slobozi doua gloante în tâmpla pachidermului.
De data asta i se împlinise soarta: se întinse încet la pamânt, scoase un geamat înfiorator, apoi de lasa pe o parte.
Cobori repede din copac si cu totii ne apropiaram de monstrul în agonie. Îi vazuram zvârcolindu-se înca vreo câteva clipe, apoi ramase teapan.
Brough îl examina pe bietul lord si cu bucurie constataram ca afara de câteva zgârieturi – destul de serioasa de altfel – la mâini si cap, nu se alesese cu nici o rana grava. Numai piciorul parea sa fie scrântit Detectivul îsi scoase cizma, unse piciorul cu o alifie si-l pansa.
Îi dadu apoi sa bea putin whisky si lordul clatina multumit din cap. Era prea turburat înca pentru a putea vorbi.
Ce ne faceam acum? Ne aflam la padure, elefantul nostru fugise, tot asa si celalalt cu tovarasii nostri. Putea trece mult timp pâna sa se-ntoarca – daca se va mai întoarce vreodata.
Mai cu seama pe elefantul nostru nu ne puteam bizui. Trebuia neaparat sa dam urma celor doi pachidermi. Poate dadeam undeva peste Karnak, cu teasta sfarâmata.
— Îl voi cauta eu pe conductor – zise deodata Marian.
— Tu, Robert, o iei înapoi pe poteca si cauti sa dai de al doilea elefant, iar domnul Brough va trebui sa poarte de grija lordului.

În vreme ce Marian începu sa patrunda în padure, eu ma întorsei pe poteca. Cautai multa vreme elefantul al doilea si în cele din urma leoarca de sudoare, ma vazui silit sa ma întorc fara nici un rezultat.
Lordul se restabilise întrucâtva si ma vazu zâmbi si zise încet:
— În aventura asta se pare ca nu avem noroc, draga Bertram: întâi John si Jim, iar acum mi-a venit mie rândul. Sunt curios sa vad cum vom iesi din încurcatura.
— Daca elefantii nu se înapoiaza, mergem pe jos si pe d-ta te vom duce cu schimbul, îi raspunsei.
— Te mai doare piciorul?
— Nu e cine stie ce. Dar trebuie sa marturisesc ca m-am ales cu un soc nervos de pe urma aventurii. N-am s-o uit cât oi trai.
— Te cred! Ma bucur însa ca nu te-ai ales cu vreo fractura sau cu rani mai grave.
— Nici mult nu lipsea. Dar ia spune, n-ar fi bine sa scoatem coltii elefantului? Ar fi pacat sa lasam sa se piarda astfel de trofee.
— Daca elefantii nostri nu se întorc, transportul lor ne va pricinui greutati mari. Coltii acestia care au: în afara o lungime de un metru si jumatate, vor avea cel putin câte doi metri, daca tinem seama de partea dinauntru si cel putin patruzeci de kilograme unul. Greutatea asta este adaogata la sacii nostri cu merinde si unelte, e cam mult pentru caldura de pe aici.

— Atunci am putea piti pe undeva coltii, ca sa-i luam mai târziu, propuse lordul. Gândeste-te, draga Bertram, ca o pereche din acestia e ceva rar. Ce podoaba pentru odaia d-tale!
— A mea? Dupa cât îmi amintesc d-ta ai nimerit întâi pahidermul. Asa dar, d-tale îti apartin coltii.
— Dar de unde? se împotrivi lordul. Fara d-ta as fi acum mort.
— În sfârsit. Despre asta vom sta de vorba mai târziu. Haide, domnule Brough, sa scoatem coltii din falcile monstrului. Ne mai trecem vremea pâna se înapoiaza Marian.
— Am putea lua si masa – zise Hagerstony. Ce ziceti de o fripturica din piciorul pahidermului?
— De la elefantul asiatic bucatica cea mai buna e trompa, îsi dadu cu parerea detectivul.
— O voi gati eu. Un cunoscut vânator de elefanti din India m-a învatat odata cum se gateste.
— Bina, atunci voi scoate eu singur coltii, îi raspunsei. Taiaram trompa, iar Brough facu o groapa lunga si îngusta, în care arse multe vreascuri uscate. Când fui gata cu scoaterea primului colt, detectivul aseza trompa în cenusa calda, care umplea acum toata groapa.

II.
TEMPLUL CEL VECHI.

DUPA CE SCOASERAM COLTII ELEFANTULUI, Brough dezgropa trompa din cenusa fierbinte. Raspândea un

miros foarte placut. Detectivul taia bucati mici pe care le coji de pielea groasa, arsa si ni le servi pe furculite.
— Ma înscriu si eu la ospat, se auzi în clipa aceea glasul lui Marian, care se ivise dintre copaci.
Se aseza lânga noi si începu sa înfulece cu lacomie din bucata de carne care i se oferi.
— Ei, ce-ai facut? îl întreba lordul, curios. Karnak-ul nostru nu e mort, dupa cum m-am temut, raspunse Marian. Padurea nu e adânca si ramurile copacilor sunt foarte îndepartate de pamânt. Când am trecut de ultimii arbori, am vazut urmele elefantului de-a curmezisul câmpurilor de orez ce sunt pe acolo.
Si, în acelasi timp am bagat de seama ca din directia ce-o luase trebuia sa dea pe aceeasi poteca de-a lungul careia am trecut noi. Cred ca amândoi elefanti au sa se înapoieze, caci conducatorii lor vor izbuti sa-i îmblânzeasca în cele din urma.
— Atunci putem astepta linistiti, zise lordul – caci n-am pofta si nici n-am putere sa întreprind munca zadarnica. Putem avea deplina încredere în Pongo, ne va gasi el daca Karnak-ul nostru n-o s-o faca.
— Sunt de aceeasi parere – spuse Marian dar deoarece pâna la venirea lor va mai trece mult timp sa ne cautam un loc sigur pentru dormit, Am zarit colo în padure urme proaspete de rinoceri, cu care n-as prea vrea sa dau ochi. Ne ajunge ce-am patit cu Rogue-ul ala.

— Ai dreptate, raspunse lordul – sa ne urcam în copaci?
— Pentru d-ta n-ar fi bine asta, mylord, caci trebuie sa ai un culcus moale si ti-ar fi greu sa te cateri. M-am gândit sa-ti facem un cort din cosul în care am calatorit pe spinarea elefantului. Noi ne întocmim lagarul în fata lui si aprindem un foc mare.
— Atunci si cautam un loc mai adânc în padure, caci aici în apropierea hoitului elefantului e primejdie sa primim vizite neplacute. Ma gândesc la doli.
— Cum de ti-a dat în gând asta, mylord? întreba Marian, uimit. Cred într-adevar ca se vor ivi, asa, câinii acestia salbateci – kolsunii, cum se mai numesc ei? Daca vin în numar mai mare, atunci nu mai suntem siguri de viata noastra.
— Ti-am pomenit de ei – raspunse lordul – pentru ca înainte de a veni d-ta mi s-a parut ca am auzit mârâitul cunoscut al acestui soi de câini. Brough si Bertram probabil ca n-au dat atentiune pentru ca eram ocupati cu altele.
— Hm… asta ar fi neplacut. Atunci tot mai bine e sa ne culcam în copaci.
Ne priviram nehotarâti. Kolsunii umbla de-obicei în haite de câte doisprezece, dar s-au vazut si unele de 50—60. Sunt grozav de primejdiosi si se dau chiar la ursi, tigri si leoparzi.
— Daca într-adevar vreo haita da târcoale aici – zise Marian – vor gasi hoitul elefantului si se vor ospata dintr-unsul, lasându-ne pe noi în pace, mai ales daca, vom aprinde un foc mare.

— Atunci as propuse sa ne cautam cât mai repede un loc nou pentru tabara, zisei eu, caci vor adulmeca în curând ospatul bogat de aici.
Marian si Brough se si îndreptara spre „nacela” pe care o zvârlise din spinare elefantul. Împletitura de bambu tinuse bine, numai curelele erau rupte.
— Ramâi pe loc, Robert si fi cu bagare de seama! îmi striga Marian, apucând cu Brough nacela si ducând-o de acolo.
— Ne întoarcem îndata ce vom fi gasit un loc potrivit.
Hagerstony închisese ochii si parea ca doarme. Putea sa fie si un lesin usor, care-l cuprinsese deodata si ma aplecai asupra lui sa-i cercetez pulsul. Dar ma ridicai cu iuteala fulgerului si trasei piedica pustii mele, caci auzii un sunet care-mi dadu fiori de groaza.
Era hamaitul pe care Kolsunii porniti la vânatoare îl scot din când în când. Privind în juru-mi nelinistit – caci nu stiam înca din care parte venise sunetul acela – auzii tropote grabite, care se apropiau dinspre soseaua pe care fugise elefantul nostru din fata Rogue-ului.
Putui vedea acum printre crengi un cerb mare care venea în goana, iar pe urma lui niste animale care semanau cu câini salbatici, de culoare cafenie si ruginie. Erau temutii Kolsuni.
Cerbul gonea, tocmai spre noi. Numai câteva tufe îl mai desparteau de locul unde zacea hoitul pachidermului, de care ne aflam doar la câtiva, metri. Atunci doi Kolsuni se napustira unul de-o parte, altul de alta a cerbului. Bietul dobitoc

începu îndata sa se clatine. Acesta era cunoscutul fel vânatoare al câinilor salbatici. Vânatul încoltit fu spintecat cu muscaturi fulgeratoare.
O clipa înca si toata haita fu la fata locului. Palii fara voie, caci dupa socoteala mea haita era din cel putin patruzeci de caini. Ce puteam sa fac cu singur împotriva acestui numar? Daca ne miroseau, as fi putut rapune, poate, câtiva cu gloante, dar în clipa urmatoare ceilalti s-ar fi napustit asupra mea.
— Ce s-a întâmplat Bertram? întreba lordul.
— Kolsunii au sfâsiat un cerb îndaratul tufelor de colo – raspunsei eu. Sunt cel putin patruzeci la numar.
— Aoleu! exclama Hagerstony.
— Sa stii ca suntem pierduti daca se dau la noi. Numai de s-ar înapoia mai repede Farrow si Brough. Ce-ar fi sa mergem dupa ei? Daca m-ati sprijini, poate as izbuti sa merg schiopatând.
Ma aplecai repede si dânsul ma cuprinse cu bratul stâng pe dupa gât îl apucai de solduri si ma ridicai încet.
Kolsunii sfâsiau pe bietul cerb. Auzeam lamurii cum rupeau carnea si farâmau oasele. Si pentru patruzeci de câini un cerb mare nu era prea mult. Setea lor de sânge se trezise de-a binelea ne zareau…
Nici nu vroiam sa ma gândesc la asta: luai pusca, pe care o sprijinisem de copac, si ma pregatii de mers.
— Vad ca merge, sopti lordul.
— Si colo, îndaratul copacilor, suntem oarecum în siguranta. O! Devine primejdios!

Ne opriram tintuiti locului, caci dintre tufele îndaratul carora haita se ospata din trupul cerbului se itise un câine. Dupa marimea lui parea sa fie conducatorul haitei.
Se opri brusc când ne zari si paru sa chibzuiasca. Dar privirile noastre atintite asupra lui pareau sa-l stinghereasca. Scapara din ochi si se uita apoi împrejur. Atunci vazu aproape de dânsul hoitul elefantului. Adulmeca o clipa, mai arunca o privire spre noi si disparu iar printre tufe.
— Sa ne caram repede – sopti lordul – ca se va înapoia cu tovarasii sai.
Ne întoarseram cu iuteala fulgerului si strabaturam luminisul. Rasuflaram usurati când trecuram de acestea si eram ascunsi de privirile Kolsunilor prin copacii care se aflau acolo. De sigur ca acum se vor napusti asupra hoitului.
Strabaturam vreo cincizeci de metri pe urmele elefantului nostru care fugise si deodata ne iesira înainte Marian si Brough. Le spuseram repede cele petrecute si prietenul meu zise vesel:
— Atunci am facut bine ce-am facut. Lordul va putea dormi în deplina siguranta într-un copac si înca pe moale. Haide, Robert, sa-l ducem amândoi pe prietenul nostru.
Atârnai pusca în spate, facui mâinile cruce cu ale lui Marian si asa îl duseram pe lord. Dupa vreo cincizeci de metri se ivi alt luminis si acolo vazui nacela pe care Marian si Brough o legasera de crengile unui copac. O asezasera pe o

parte astfel ca deschizatura venea spre luminis.
Nu era greu sa ajungem sus cu lordul, pentru ca crengile acestui copac începeau de la pamânt. Ne puteam catara ca pe o scara; purtându-l pe lord între noi. Marian si Brough captusira cosul pe dinauntru cu un strat gros de frunze si când Hagerstony se întinse pe acest culcus zise ca nici în patul de pe yachtul sau de lux nu se simtise mai bine.
— Mai poate trece mult pâna sa se întoarca elefantii nostri – zise Marian – de aceea trebuie sa ne facem si noi un culcus bun în copac.
Ne grabiram cât se putea si în curând avuram un culcus minunat aproape de acela al lordului.
— Acum as vrea sa vad ce vor face Kolsunii, zise Marian. Dupa ce se vor fi ospatat din hoitul elefantului suntem oarecum în siguranta, caci satui cum vor fi, setea lor de sânge se va fi potolit deocamdata.
— Pot veni fi eu? se ruga Brough. N-am vazut înca de aproape câinii acestia salbatici.
— Fireste ca vei putea veni, numai ca va trebui sa fim cu mare bagare de seama si sa umblam încet. Daca ne simt potaile, ne cataram repede în cel mai apropiat copac.
N-aveam de fel pofta sa ma expun fara folos acestei primejdii. Mai vazusem eu Kolsuni sfâsiind un animal, o priveliste pe care putini oameni au vazut-o. Preferai, deci, sa ramân în culcus. Poate

avea nevoie de mine si lordul, care acum adormise.
Marian si detectivul se facura nevazuti printre copacii de la capatul celalalt al luminisului si eu ma întinsei în voie în culcusul moale.
Fui trezit brusc din gândurile mele de un zgomot slab. O creanga trosnise undeva si în împrejurarile de fata asta era de mare însemnatate.
Zgomotul muri iar. Venea din partea stânga a luminisului, asadar nu putea fi datorita lui Marian sau detectivului. Sa fie elefantul nostru, care se întorcea? Sau poate un nou dusman?
Îndoielile se risipira îndata. O tufa stufoasa începu sa se miste si un trup mare se strecura printr-însa si deodata se ivi capul unui tigru cât toate zilele.
Asta ne mai lipsea! Daci trageam acum, as fi atras atentia câinilor asupra lagarului nostru. Marian si Brough ar fi trebuit sa fuga repede si ar fi cazut în ghearele tigrului, daca nu nimeream bine. Daca-l lasam sa treaca însa, lesne se putea sa se atina prin apropiere si sa-i atace prin surprindere pe tovarasi când se vor înapoia.
Chibzuind fulgerator ce e de tacut, luai pusca în mâna fara sa pierd din ochi tigrul, care pasise cu totul în luminis.
Ere un exemplar urias. Ca vânator patimas ce eram ma si bucuram la gândul ca voi avea blana lui. Tigrul, întoarse deodata capul enorm, ca si cum ar fi asteptat un tovaras Într-adevar vazui iar o miscare usoara în tufis. Asa dar o pereche ceea ce însemna ca lupta va fi si

mai primejdioasa. Daca tineam sa izbândesc, trebuia sa lucrez repede, caci culcusul nostru de crengi nu era atât de ridicat de la pamânt încât un tigru sa nu poata ajunge la el dintr-o saritura. Trebuia cel putin sa-l ranesc foarte grav pe cel dintâi tigru înainte ca al doilea sa se iveasca în luminis.
Ridicai încet pusca. Dar o lasai fara voie în jos, înmarmurit, caci printre ramuri se strecurase un om: un barbat înalt, subtirel, în vesmânt de matase, alba si turban de aceeasi culoare. Pasi lânga tigrul cel mare, îl batu cu palma pe spate si fiara pasi mai departe, ca un catelus ascultator.
Asta nu m-ar fi mirat atât de mult caci la curtile Maharadjahilor traiesc multi tigrii îmblânziti. Dar barbatul acesta era …un european. Recunoscui lamurit lucrul acesta, caci chiar daca pielea lui era pârlita de soare, avea totusi trasaturi caucaziene si cea mai buna dovada erau ochii sai mari de un albastru deschis.
În inima padurii seculare sa dai de un european în vestmânt indian, în tovarasia unui tigru îmblânzit. La asta nu m-as fi asteptat si de uimire ramasei înmarmurit. Om si tigru strabatura luminisul si disparura printre copacii din dreapta. Ma frecai la ochi, sa vad daca nu visasem – dar era aievea ceea ce vazusem. În aceeasi clipa îl auzii pe lord:
— L-ai vazut pe omul cu tigru, Bertram. Sau a fost o nalucire?
— L-am vazut, mylord, si sunt bucuros ca am un martor. Dar nu-mi pot explica de fel…

— India e plina de mistere, pe care putini le banuiesc…
— A, uite-i si pe Marian cu Brough, îl întrerupsei eu.
Ma aplecai peste marginea culcusului nostru de crengi, dusei aratatorul la buze si începui sa fac semne cu bratul celalalt.
Marian vazu, îi ghionti pe Brough si amândoi o rupsera la fuga de-a curmezisul luminisului. Rasuflai usurat când îl vazui în sfârsit lânga mine. Le povestii pe scurt cele petrecute, la care Marian raspunse, îngândurat:
— Ciudat! Vor fi având vreun adapost prin apropiere. Socot c-ar fi bine sa mergem pe furis dupa ei. Trebuie sa lamurim taina aceasta.
— Vrei sa pornesti dupa ei, facui eu, mirat.
— Ai uitat de Kolsuni, pesemne?
— Aia se ospateaza din hoit – raspunse Marian – si se vor ghiftui atât de mult încât nu avem ce ne teme de ei.
— Merg si eu; zisei atunci cu hotarâre si coborâi cel dintâi din copac.
Marian ma urma si în curând ajunseram la locul pe unde se facuse nevazut europeanul cu tigrul. Strecurându-ne printre crengi, daduram de o poteca îngusta care ducea spre nord-est prin padure.
— Asta e directia catre fluviul Dihong, zise Marian…
— Asa o fi – raspunsei, râzând – numai ca pâna la fluviu mai sunt o suta de kilometri. Si nu cred ca poteca asta sa fie atât de lunga…

— Nici nu e nevoie sa fie, draga Robert. Îti amintesti, cred, ca Menta spusese ca a vazut elefantul Polo în apropierea fluviului Dihong. Deci, nu trebuie sa fi fost chiar lânga fluviu. Si cei doi printi fugari se vor fi putut ascunde pe aproape.
— Hm… asa cum zugravesti tu lucrurile, s-ar putea sa ai dreptate. Asta ar îndemna înca s-avem prea mare noroc.
— Dupa atâtea necazuri ni s-ar cuveni si putin noroc.
— Stai, uite-l!
Exclamatia lui era de prisos, caci zarisem în clipa aceea pe strain. Tocmai trecusem de o cotitura a potecii si-l vazuram la vreo treizeci de metri înaintea noastra. În fata lui pasea tigrul urias.
Ne luaram încet dupa ei, ferindu-ne pe cât ne era cu putinta si când trecuram iar de o cotitura, ne opriram brusc, caci în fata noastra, la vreo treizeci de metri, sclipea apa unui lac mic, lunguiet. O barca se dezlipea tocmai de mal si în ea se aflau europeanul misterios si tigrul sau. Se îndreptau spre un zid înalt, care se zarea la capatul lacului.
Deasupra acestui zid strajuia o cupola mare din piatra alba. Un templu stravechi, o adevarata opera de arta pierduta în pustiu.

III.
LACUL CU TAINE.

CÂND BARCA CU CEI DOI – europeanul si tigrul – mai era numai la douazeci de metri de zid, se deschise fara zgomot o poarta mare de metal care sclipea ca

aurul în bataia soarelui. Nu se vedea cine deschisese poarta.
Barca acosta si imediat tigrul sari afara, oprindu-se în deschizatura portii, în vreme ce europeanul priponi barca. Apoi cobori si el, intra cu însotitorul sau pe poarta si aceasta se închise încet în urma lor.
Ne priviram înmarmuriti câteva clipe, apoi sopti:
— Te-ai fi gândit tu la asa ceva, Mariane? Sai fie cu putinta ca fugarii sa se fi ascuns aici?
— Trebuie sa cercetam, raspunse Marian linistit. Vezi si tu ca lacul nu e prea lung, astfel ca-l putem înconjura, caci n-am pofta sa-l trec înot. Pot fi crocodili în el, ca paznici.
— Când ai de gând sa intri?
— Cel mai nimerit ar fi dupa ce se va înnopta. Fireste ca înainte de a se face asta va trebui sa cercetam pe unde putem intra mai lesne. Acu sa ne întoarcem repede sa dam de veste camarazilor si sa venim apoi imediat încoace. Ne mai ramâne destul timp sa facem înconjurul templului.
— N-ar fi mai bine ca unul din noi sa ramâna aici, poate observa ceva important în vremea asta?
— Foarte bine – încuviinta Marian – si deoarece ai dat ideea, o vei si pune în practica numai ai grija sa nu te zareasca nimeni din templul.
— Voi fi cu bagare de seama. Pleaca repede!
Marian pieri din fata mea si eu ma asezai îndaratul unui copac mare, pe dupa

trunchiul caruia puteam vedea bine poarta lata din zidul cel înalt.
Timpul se scurgea încet, fara sa descoperim nimic de seama. Deodata, pe când priveam încordat spre templu, tresari.
Poarta de metal se întredeschise si în pragul ei se ivi un indian tânar si subtire învestmântat numai cu un sort în jurul soldurilor. Ridica bratele si sari în apa, în vreme ce poarta se închise încet în urma lui.
Privi spre înotator care taia apa cu lovituri puternice. Aceasta era o constatare de mare însemnatate, caci daca am fi fost siliti sa fugim prin apa aveam cel putin siguranta ca nu erau crocodili în lac.
Indianul începu sa înoate îndarat spre poarta. Ma asteptam ca aceasta sa se deschida, dar în loc de asta îl vazui pe înotator. Afundându-se în apa la vreo cinci metri departe de tarm.
Asteptai în zadar sa iasa la suprafata. Disparut ramase. Stiam bine ca exista oameni în stare sa ramâna mai mult timp sub apa, dar trecura trei, patru, cinci minute si indianul nu se arata.
De înecat nu se putuse îneca, deoarece se afundase de bunavoie. Singura explicatie ramânea ca acolo dedesubt se afla o intrare tainuita în templu.
Poate ca dincolo de zid era un alt loc mai mic, care era în legatura cu celalalt. Atunci ar fi putut înota prin canal – care trebuia sa fie umplut cu apa – si sa iasa la suprafata înauntru. Si ceea ce putea indianul, vom putea cu siguranta si noi.

Îmi încordai iarasi atentiunea spre lac si deodata mi se paru, ca vad o pata alba adânc în apa. Asa si era. Pata se facea din ce în ce mai mare, deosebi acum un corp întunecat care venea repede în sus si brusc indianul tâsni afara, ca un spiridus. Respira adânc câteva clipe, înota încet spre poarta si striga ceva cu glas limpede.
Poarta se întredeschise, înotatorul sari pe mal si intra înauntru. Apoi canatul de metal se închise iar fara zgomot.
Nu mai stiam ce sa cred. Daca lacul ar fi fost în legatura cu un altul mai mic, dincolo de zid, scufundatorul n-ar mai fi avut nevoie sa se înapoieze în locul acesta. Si vreo pestera tot trebuia sa fie acolo, dedesubt, ca sa poata respira. Si aceasta pestera trebuia sa se afle deasupra suprafetei lacului, caci altminteri ar fi fost sau plina de apa, sau – presupunând ca era separata de atmosfera din afara – ar fi trebuit sa aiba aer atât de stricat, încât nici un om n-ar fi putut respira acolo.
Aruncându-mi privirea asupra zidului, vazui pe creasta lui venind doi indieni, unul din dreapta, celalalt din stânga. Mergeau agale, privind nepasator în jurul lor si-mi dadui seama imediat ca sunt santinele, judecând dupa armele pe care le purtau: pistoale, sabii lungi si pumnale.
Se întâlnira tocmai deasupra portii mari, schimbara câteva vorbe si îsi vazura de drum.
Când mai era poate o jumatate de ceas pâna sa se înnopteze, îl vazui pe Marian

înapoindu-se pe poteca. Ma târî repede printre tufe si când socotii ca nu mai puteam fi vazut din templu, ma ridicai si-i iesi înainte, îi povesti tot ce se întâmplase si dupa ce prietenul meu chibzui multa vreme, zise:
— Pentru afundat avem timp berechet toata noaptea. Înainte de toate as vrea sa-mi arunc privirea peste zid, ca sa stiu ce si cum. ca sa putem face asta, cel mai bun e sa luam locul sentinelelor.
— Ce… nu esti în toate mintile? facui eu naucit. Vrei sa iei locul santinelelor?
— Fireste – raspunse el zâmbind – îi luam jos pe amândoi, îi legam zdravan, îmbracam vestmintele lor si facem o plimbare pe creasta zidului în jurul templului.
— Hm, lesne de zis, dar greu de facut. Cum vrei sa-i aduci jos, fara sa faci zgomot?
— Lasa pe mine! Acum sa ne asezam din nou la postul tau de observatie si sa asteptam pâna s-o întuneca.. Apoi pornim de-a lungul lacului si punem mâna pe cei doi paznici. Hagerstony, care – ca si Brough, fireste – tinea neaparat sa vie cu mine încoace, mi-a dat un ghem de sfoara groasa. Cunosti ideea lui: de sfoara ai nevoie oricând în viata. Si de fapt are dreptate. Acum, de pilda, avem trebuinta de ea ca sa-i legam pe paznici. Haidem!
Ne târâram înapoi spre malul lacului si ne aruncaram privirea sore zid. Tocmai veneau iar santinelele al caror drum se încrucisa deasupra portii.

— Foarte bine – sopti Marian – ai bagat de seama ca cel din dreapta l-a asteptat pe celalalt, care pare sa fi întârziat putin. Asta e foarte bine pentru noi, caci fireste ca trebuie sa-i rapunem unul dupa altul.
În cele douazeci si cinci de minute care mai erau pâna sa se întunece, vazuram santinelele trecând înca de doua ori. Deoarece mergeau foarte încet însemna ca zidul templului nu putea fi prea lung. Întunericul se lasa brusc si ne puteam apuca de treaba.
Porniram pe dreapta, de-a lungul lacului. Ne cam înselasem în privinta lungimii acestuia, caci avuram nevoie de un ceas întreg sa-l ocolim. Ajunseram cu bine înca la zidul înalt de aproape trei metri, constituit din blocuri mari de piatra si asteptaram sa se iveasca santinelele.
Nu ghiceam deloc care era planul lui Marian. Îi vazui taind o creanga lunga si subtire, de pe care smulse frunzele, lasând doar un mot la vârf.
— Tu ramâi aici – îmi sopti el apoi – când santinela va veni o lasi sa treaca, dupa aceea lovesti cu creanga asta îndaratul lui pe creasta zidului. Urmarea va fi ca se va întoarce si de rest ma îngrijesc eu.
Se facu nevazut spre stânga si ma lasa acolo. De sigur, planul era bun, dar daca omul va slobozi imediat un glont în jos? Drept e ca era atât de întuneric, încât cu greu m-ar fi putut vedea, în vreme ce eu l-as fi putut zari bine, dar lucruri neprevazute tot se puteau întâmpla.
Deodata însa luna îsi arunca lumina palida deasupra zidului si ma învalui în umbra acestuia si acum veni si santinela.

Mergea agale si din toata tinuta lui se vedea lesne ca pe aici nu calcase niciodata piciorul vreunui musafir nepoftit.
Când omul trecu de mine, ridicai creanga si facui sa fosneasca frunzele pe creasta zidului, cum ma învatase Marian. Paznicul se opri si îsi încorda auzul. Repetai miscarea si-l vazui cu bucurie, întorcându-se din drum.
Acum trebuia sa-l tin în loc câteva clipe, pâna va putea interveni Marian. Trasei putin înapoi creanga si fosnii cu ea nitel mai jos de creasta zidului, asa încât el nu putea sa-si dea seama de unde vine zgomotul. Îsi zicea, probabil, ca e un sarpe, caci îl vazui scotând pumnalul si pasind aplecat mai departe.
Statea acum tocmai deasupra mea si privea încordat în jos, peste zid. Ma speriai grozav, caci m-ar fi putut descoperi. Dar atunci îl vazui pe Marian ivindu-se în spatele lui.
Prietenul meu n-ar fi putut face mare lucru caci indianul statea prea aplecat. Trebuia sa-l înhate cu putere de ceafa si sa-l traga imediat înapoi.
Împinsei creanga în obrazul paznicului care se trase speriat înapoi si ramase în picioare. În aceeasi clipa, Marian îl apuca de gât pe la spate.
Omul începu sa se zbata, dar prietenii meu îl strânse mai tare pâna ramase linistit. Îi dadu apoi drumul în jos, eu îl prinsei în brate si-l culcai binisor pe pamânt.
Dupa câteva clipe, Marian era lânga mine; îl dezbracaram pe indian, îi

legaram si-i puseram un calus în gura.
— Alearga acum spre poarta de metal si opreste-te sub ea! Îmi porunci Marian. Pe al doilea paznic nu-l voi astepta chiar deasupra portii ci îi voi iesi în întâmpinare, caci banuiesc ca la poarta e un al treilea paznic. Repede, nu trebuie sa-l lasam sa astepte mult.
Era înca prea târziu. Eram mereu în spatele lui Marian, care mergea zorit ca sa câstige timpul pierdut Si când zariram poarta cea mare da fier, vazuram pe al doilea paznic tocmai deasupra ei.
— Du-te câtiva pasi mai departe – îmi sopti Marian – eu voi ramâne aici si voi încerca sa-l ademenesc.
Facui patru pasi înainte, ma întorsei apoi si privi în sus spre Marian. Ei se oprise si facea semne agitate si misterioase, celui de-al doilea paznic. Miscarile erau atât de ciudate, aproape imploratoare, încât în indian se trezi curiozitatea si o lua ceva mai repede.
Când ajunsei la vreo zece metri, începu sa-l strige cu glas înabusit, dar Marian clatina capul cu hotarâre si urma sa faca semne.
Paznicul trecuse de mine si se opri în fata lui Marian, care înceta brusc cu semnele.
Indianul rosti câteva cuvinte, dar un gest energic cu mâna al lui Marian îl facu sa amuteasca. Acum miscai iar creanga, la câtiva pasi îndaratul santinelei.
Lucrul merse ca si prima oara. Indianul se întoarse, se apleca, eu împinsei creanga în sus, la fel cum facusem cu celalalt si dupa câteva minute era

dezbracata, legat, cu un calus în gura si eu îi luai locul pe zid.
Marian se îndreptase spre poarta, iar eu spre partea cealalta.
Privii cu atentiune înauntrul zidului înalt Templul, care stralucea alb sub lumina lunei, se afla la vreo douazeci de metri de zid. Nu vazui nici o alta cladire si nici un lac mai mic decât crezusem. Si când ma întâlnii cu Marian pe partea opusa a portii îmi zise ca nici el nu observase ceva.
Ocoliram zidul de înca de trei ori, nadajduind sa vedem ceva miscare în templu. Dar totul parea mort. Nici un semn de viata nu se zarea, nici o luminita, nici un zgomot cât de usor.
Când ma întâlnii iar cu Marian deasupra portii, el îmi sopti:
— Când ne vom încrucisa din nou la celalalt capat al zidului, ne dam drumul în jos.
Îmi iutii pasii si la locul unde ne daduseram întâlnire trebui sa-l astept câteva minute. Tocmai când îl vazui venind, auzii îndaratul meu un zgomot si privind în jos ramasei înmarmurit de spaima, când tigrul urias se afla dedesubtul meu, se asezase pe labele dinapoi si mârâia în sus spre mine.
Marian vazu scena si îmi zise încet: „Jos” si disparu. Ma grabii sa-l urmez, auzii mârâitul întarâtat al tigrului si tinându-ma dupa Marian alergai repede în jurul zidului, spre lac.
Când ajunseram la colt, ne opriram.
— Sa ne afundam în lac si sa încercam sa gasim intrarea tainuita – îmi sopti

Marian.
— Sa dezbracam repede vestmintele astea de culoare deschisa, în hainele noastre nu vom atrage atentia.
Dezbracaram halaturile pe care le pusesem deasupra hainelor noastre si porniram spre lac. Tocmai vroiam sa ma las în apa, când Marian ma trase îndarat.
— Pe acolo! sopti el si arata cu mâna spre partea cealalta a lacului.
De pe poteca pe care o strabatuseram iesira doua fapturi în alb. Cea dintâi scoase un strigat.
Ne uitaram cu bagare de seama pe dupa coltul zidului si la lumina lunei vazuram ca poarta mare era deschisa.. Dupa câteva clipe, barca, vâslita de un indian, se dezlipi de mal si strabatu lacul.
Când opri lânga poteca, cei doi indieni se dadura la o parte si acum se ivira alti doi indienii, care duceau un trup neînsufletit pe care-l asezara în barca. Dupa ei veneau înca doi indieni, cu un alt trup pe care-l asezara lânga celalalt, apoi cei patru indieni se lasara în apa, se prinsera de marginea barcii si ciudata încarcatura porni îndarat.
Aproape de poarta cea mare vâslasul oferi barca si scoase din ea unul din trupuri.
La lumina lunii îl recunoscuram: era lordul Hagerstony.
Când plescai în apa, cât pe-aci sa scot un tipat de spaima, daca Marian nu mi-ar fi apasat la timp mâna pe gura. Si atunci vazui ca doi din indienii înotatori apucara trupul lordului si se afundara cu el în lacul întunecat.

— Stai linistit! îmi sopti Marian cu asprime, în ureche.
— Colo jos trebuie sa fie o pestera în care îsi închid prizonierii. Poate ca tot acolo e si printesa Sindia.
Acum fu ridicat peste bord si Brough, care disparu dupa câteva clipe si el sub apa cu ceilalti doi indieni.
Vâslasul înca porni îndarat pe lac si-i lua pe cei doi indieni care asteptau. Când ajunsera la poarta, cei patru indieni care se afundasera în apa cu camarazii nostri iesira la suprafata, sarira pe mal si disparura si ei pe poarta care se închise repede în urma lor.
— Cel mai bun lucru ar fi sa facem îndata o încercare de eliberare înainte ca cei din templu sa fi prins de veste ca au disparut santinelele – zise Marian. Haide, trebuie sa ne lasam încet în apa si sa înotam cu bagare de seama. Ma voi afunda eu întâi si daca dupa trei minute nu sunt înapoi sus, vii dupa mine.
Pustile, care n-ar fi facut decât sa ne împiedece le lasaram sub tufa unde le aruncaseram când i-am dezbracata pe paznici. Cu bagare de seama ne lasaram în apa calduta.
Fara sa scoatem zgomot înotaram încet spre poarta.. Când ne aflaram cam pe la locul unde disparusera indienii, Marian îmi sopti:
— De la sine înteles ca trebuie sa tii în mâna lampa ta de buzunar. Când ne vom fi afundat câtiva metri, le putem aprinde fara teama, ca sa gasim tunelul.
Se lasa binisor în apa, în vreme ce eu priveam înaintea mea. Deodata vazui

lumina lampii sale sclipind la câtiva metri sub mine. Punctul luminos se adâncea tot mai mult, se facea din ce în ce mai mic. Apoi vazui ca prietenul meu merse putin înainte, pentru ca sa dispara brusc. Asadar gasise tunelul care era la mare adâncime.
Mai asteptai doua minute, trasei aer în piept apoi ma lasai afund. Când aprinsei lampa de buzunar, trebuii sa ma obisnuiesc mai întâi cu lumina ce se rasfrângea în mii de raze prin apa. Îmi dadui drumul din ce în ce mâi adânc si deodata se casca înaintea mea o gaura mare în stânca colturoasa care împrejmuia lacul.
Înotai îndata înauntru si cât pe-aci sa ma izbesc cu capul de alt perete de stânca ca se ivi la câtiva metri înaintea mea. Gangul înca ducea spre stânga, asa dar se despartea de tunel.
Eram mirat de asta, însa continuai sa înot de zor mai departe, caci începui sa simt lipsa de aer. Urechile îmi vâjâiau si nu stiam cât va mai trebui sa înot, când vazui ca gangul se înalta în panta dreapta. Apa ma împingea piezis în sus, tot mai repede, pâna când fui zvârlit brusc din apa. Stinsei îndata lampa si trasei aer în piept.
— Ei, Robert – îl auzii pe Marian aproape de tot – înoata încoace!
Câteva clipe vazui lampa sa luminând, înotai spre ea si simtii curând mâna pe care el mi-o întinse, dibuind.
— Hai sus! zise el iarasi. Stau aici pe un brâu îngust de stânca.

Ma saltai nitel, simtii la dreapta stânca aspra, apoi ramasei linistit lânga Marian si amândoi ne tineam auzul încordat.

IV.
O SOARTA GROZAVA.

DEODATA AUZIRAM UN GEAMAT si mi se paru ca e glasul lordului. De unde venea geamatul nu puteam sti, caci, dupa toate aparentele, ne aflam într-o pestera mare, boltita, care întarea ecoul ce parea sa vie din toate partile.
Ochii ni se obisnuira încetul cu încetul cu întunerecul si deodata zariram înaintea noastra o raza slaba de lumina, care parea sa vie dintr-o deschizatura.
— Tine-te de bratul meu, vom merge înainte – zise Marian.
Dibuiram drumul cu bagare de seama, lumina sporea din ce în ce si în cele din urma ne puturam da seama ca mergeam spre o deschizatura îngusta, sapata în peretele pesterii din stânca. Trecuram prin strâmtoarea aceasta si ajunseram într-o a doua pestera, cu mult mai mica.
Încaperea rotunda era luminata de faclii.
În mijloc era un lac mic, rotund, care nu parea însa sa fie în legatura cu acela din pestera cea mare. De jur-împrejurul acestui lac era un brâu stâncos, lat de vreo cinci metri. În pereti erau multe deschizaturi asemanatoare usilor, îndaratul carora banuiam ca sunt camarute.
Geamatul se auzi iar. Venea dintr-una din aceste deschizaturi, aproape de noi.

ÎI ghiontii pe Marian, el facu semn ca a priceput si pasiram încet spre deschizatura aceasta. Era a treia de noi si în trecere luminai cu lampa mea înauntrul primelor doua. Erau camarute sapate în stânca, lungi de trei metri si largi de doi.
Când ajunseram la a treia camaruta, lumina lampii noastre cazu asupra lordului si a lui Brough, care zaceau la pamânt, legati fedeles. În gura aveau calusuri mari, care îi împiedecau sa tipe, dar lordul, care avea, de sigur, dureri grozave la piciorul ranit, izbutea totusi sa scoata gemete.
Ne apropiaram îndata de ei si ne aplecaram, pentru a le taia legaturile care le intrau în carne, când ma simtii tras înapoi de picioare, încât cazui peste lord, deasupra caruia ma aplecasem. Marian cazu peste detectiv.
Cu iuteala fulgerului furam trasi înapoi, ne izbiram cu fata de piatra, încercaram sa ne rasturnam pe partea cealalta, dar bratele ne fura înhatate de mâini puternice, aduse la spate si legate zdravan.
Înainte de a putea face vreo miscare de împotrivire, ne fura legate si picioarele, o strânsoare puternica în jurul craniului ne facu sa deschidem gura si peste o clipa eram încalusati atât de bine, ca abia mai puteam respira.
Furam întorsi pe spate si zvârliti alaturi de tovarasii nostri. Acum aveam putinta sa-i vedem pe dusmani. Indieni înalti, mladiosi, cu ochi întunecati de fanatici.

Erau sase indivizi, care se înghesuiau în usa si ne luminau cu faclii.
Deodata se dadura în laturi si facura loc unui indian, care se deosebea de ei prin îmbracamintea lui bogata. Era si mai înalt cu un cap ca dânsii. Ne masura cu o privire rece, fioroasa, arata apoi spre lord si dadu o porunca scurta.
Ceilalti sase indieni ne dusera afara din încapere, pe rând, în pestera cea mica, ne asezara în asa fel pe brâul de stânca încât puteam cuprinde cu privirea lacul mic din mijloc. Dar indienii se aplecara asupra lordului si-i scoasera calusul din gura. Viteazul nostru camarad începu imediat sa-l împroaste cu înjuraturi, una si una. Înca Indianul nici nu tresariri, ci îi dezlegara picioarele. Îndepartara chiar si pansamentul pe care Brough i-l facuse la piciorul ranit.
Indianul înalt se apropia si zise lui Hagerstony într-o englezeasca fara cusur:
— Ne-ai insultat, domnule; când te-am luat prizonier. Te-am fi jertfit si pe d-ta zeului nostru, cum vom face cu tovarasii d-tale, dar injuriile grave pe care si le-ai adus va trebui sa le ispasesti greu.
Raspunsul lordului fu o observatie prea putin magulitoare.
— Lasa ca vei racni îndata si vei implora mila, zise indianul calm. Si dv., domnilor – ni se adresa el apoi – veti vedea cum moare tovarasul vostru. Si atunci veti considera ca o favoare moartea grabnica ce va asteapta în fata imaginei zeului nostru.
În vreme ce un indian ne scoase calusurile din gura, seful striga o

porunca spre tavanul pesterii si din mijlocul boltii se lasa în aceeasi clipa o funie groasa, pe care un servitor o trase în jos cu un cârlig lung. Funia fu trecuta si legata pe sub bratele lordului, seful dadu o noua porunca si ea fu trasa în sus.

Lordul plutea, leganându-se deasupra lacului. Picioarele sale erau la vreun metru de apa. Când se afla exact în dreptul mijlocului lacului, funia coborî numai atât cât picioarele sale s-atinga aproape apa.

— Trebuie sa va lamuresc – zise seful – ca funia asta va fi lasata încetisor în jos; tot mai adânc. Motivul îl veti afla îndata.

— Trage picioarele în sus, mylord! striga Marian.

Era înca prea târziu. Din apa tâsnira brusc câtiva pesti în greutate, fiecare, de un kilogram puna la un kilogram si jumatate si bietul Hagerstony si scoabe un tipat de durere. Ridica repede picioarele, dar vazuram lamurit ca sângera din diferite locuri.

— Vedeti cum se bucura locuitorii acestei ape de prada lor cea noua – zise indianul, cu cruzime, când pestii fiorosi tâsnira în sus fara sa-l poata, atinge pe lord.

— Va dura mult pâna ce funia sa se fi lasat cu totul în jos. Pâna mâine dimineata, când va sosi timpul jertfirii voastre, veti vedea cum tovarasul vostru va fi mâncat încetul cu încetul. Asta e pedeapsa cuvenita pentru insultele sale.

Groaza de aceasta cruzime ne amuti aproape. Cu atât mai furios deveni înca

lordul, care ocara pe indieni cum îi venea la gura.
Pentru moment furia îl împiedeca sa vada situatia în toata grozavia ei.
Lacul acesta mic parea ca misuna de pestii primejdiosi care se repezeau în cârduri la prada lor. Trebuia sa fie un soi necunoscut înca de piranha, acei pesti fiorosi ai apelor Americii de Sud, care roiesc acolo cu miile si care sunt foarte temuti de bastinasi.
Nici un animal nu poate strabate înot o astfel de apa, caci e sfâsiat în bucati, în adevaratul înteles al cuvântului, sau e pe jumatate schelet daca izbuteste sa ajunga pe tarmul celalalt. Si cu toate aceste nu sunt mai lungi de treizeci de centimetri.
Când masinaria grozava va intra în activitate, lordul va lasat în apa, fiorosii pesti de prada îl tot sfâsia cu încetul.
Indianul parea sa citeasca groaza zugravita pe chipurile noastre; rânji sinistru si iesi din pestera urmat de oamenii sai.
În aceeasi clipa, Hagerstony scoase iarasi un tipat ascutit. Fara voie lasase putin picioarele în jos când îi vazuse pe ticalosi îndepartându-se si imediat pestii tâsnira din apa si-i smulsera bucati întregi de carne.
Acum se parea ca lordul începe sa-si dea seama în ce situatie grozava se gaseste. Gemând, ne privi cu ochii holbati.
— Mylord, nu-ti pierde nadejdea! îi striga Marian. — Încearca sa îndoi picioarele înapoi, în asa fel ca sa le poti tine cu mâinile si sa nu obosesti prea tare.

Deoarece mâinile îi erau legate la spate, izbuti dupa câteva încercari. Si curajul îi reveni imediat.
— Acum îmi pot roade cel mult genunchii – zise el. Ptiu! Afurisite dihanii sunt astea Mi-au smuls bucati întregi de carne. Drace! Am alunecat o bucata mai adânc.
Fioroasa masina se si pusese în miscare. Pestii se îngramadeau cu sutele. Se loveau chiar de genunchii lordului, dar, din fericire, nu-si puteau înfige dintii ascutiti în rotulele netede ale genunchilor.
Hagerstony parea sa simta înca ca deznodamântul se apropia încet, dar sigur. Gemu din adâncul pieptului si ne arunca o privire disperate.
— Mylord, indianul a spus ca vei fi lasat în jos foarte încet – zise Marian – si pâna atunci cu siguranta ca vom primi ajutor. Pongo ne va gasi el.
— Nu, draga Farrow, simt ca aici îmi voi da sfârsitul. Un sfârsit cum nici nu poate fi mai grozav. Orice salvare e cu neputinta. Cine m-a pus sa-i înjur pe nemernicii astia atunci când m-au scos din cos!
— Acum e prea târziu pentru regrete, mylord. Dar eu voi.. Ce s-a întâmplat? Se întrerupse el, când lordul scoase iar un tipat de durere.
— Un diavol din astia a izbutit totusi sa-mi muste o bucata de carne mai jos de genunchi, gemu nenorocitul englez.
— Robert, rostogoleste-te pe-o parte – îmi sopti Marian – trebuie sa încercam sa ne desfacem legaturile. Repede, altminteri lordul e pierdut.

Ma întorsei pe-o parte, observai ca Marian se rostogolea spre mine si simtii curând degetele sale la funiile care-mi legau mâinile. Dar nodurile erau desigur prea strânse, caci dupa câteva încercai prietenul meu zise:
— Nu le pot desface.
— Marian, în buzunarul din stânga al hainei mele e briceagul meu. Poate izbutesti sa-l scoti.
Marian se târî si mai aproape si câtva timp îmi sopti:
— L-am gasit… O sa-ti tai legaturile.
Nu trecu mult si eram liber. Luai îndata briceagul, îmi taiai legaturile de la picioare, apoi îi liberai pe Marian si Brough.
— Acum sa pofteasca sa ne mai jertfeasca zeului, scrâsni detectivul si batu cu degetele pe tocurile revolverelor.
— Au fost foarte draguti dumnealor ca au uitat sa ne ia armele.
— Baga seama d-ta la crapatura aia prin care au disparut dusmanii nostri – sopti Marian – în vremea asta noi îi vom elibera pe lord.
Marian lua repede cârligul lung cu care indienii trasesera în jos funia si-i trase pe lord spre noi. Prin asta el se cam înalta, fireste si eu fui nevoit sa ma urc pe umerii detectivului ca sa-i tai legaturile si sa pot deznoda funia.
Cu bagare de seama îl dadui pe bietul lord prietenului meu, care-l transporta îndata într-una din încaperi.
— Haide, Brough – zise Marian – trebuie sa-l pansam. Robert, tu trebuie sa stai de paza.

Ma asezai lânga crapatura din stânca si întinsei capul înainte. În stânca era sapat un gang cam lung, îngust, luminat de câteva faclii. Banuiam ca gangul acesta ducea într-o încapere unde se afla statuia zeului în cinstea caruia urma sa fim jertfiti noi în zorii zilei.
Templul din launtrul zidului nu putea sa fie înalt. Trebuia sa ne aflam în interiorul unui deal scund, din padurea care se gasea la stânga acestui templu. Si alta intrare decât prin lac nu parea sa fie, caci acum îmi veni în gând ca îmbracamintea sefului Indienilor era uda.
Tresarii speriat, simtind deodata o mâna pe umarul meu. Era Marian care-mi soptea:
— Ranile lordului sunt destul de serioase. Deocamdata nu va putea merge, caci pestii grozavi i-au smuls bucati întregi de carne. Daca iesim cu bine de-aici, va trebui sa-l transportam imediat în cel mai apropiat oras, ca sa aiba îngrijirea cuvenita. Pentru câtva timp cred ca s-a vindecat de aventuri... Sst Vin oameni!
Privind în jos, pe gang, vazui doua fapturi care se apropiau încet.
— Îndarat! sopti Marian.
— Sunt Gai si Baber, fiul sau.
Ma trase repede înapoi si-i striga pe Brough care iesi repede din încapere.
— Ne asezam iar unul lânga altul, zise Marian, poate ca-n batjocura ne tradeaza unde e printesa.
— Dar daca întreaba de Hagerstony? facui eu.

— Vom spune ca funia s-a rupt si lordul a fost sfâsiat de pesti.
Stateam alaturi unul de altul, pusesem mâinile la spate si tineam în de revolverele pregatite.
În cele din turnam auziram pasii celor doi ticalosi, apoi doua exclamatii de uimire si în clipa urmatoare se aflau înaintea noastra.
— Unde e lordul? se rasti Baber la noi.
— Funia s-a desprins si el a cazut în lac – zise Marian, îndurerat.
— Ah, pacat, as fi avut mare pofta sa-l vad chinuindu-se. L-am rugat în zadar pe prietenul meu, preotul, sa va spânzure si pe voi aici, caci v-as fi dorit o moarte mai putin usoara. Va închipuiti lesne asta, fiindca din pricina voastra am pierdut noi tronul.
— Si eu regret numai ca ne-ati scapat, zise Marian, calm. Pentru rapirea printesei as fi tinut mult sa va vad atârnati în streang.
— Cred si eu! scrâsni Baber – si ma bucur ca am luat-o cu noi pe Sindia. Ea va fi jertfita împreuna cu voi.
— Când am patruns aici, mi s-a parut ca am vazut-o pe printesa afara, în padure – minti Marian. De sigur c-o fi fugit.
— Te înseli amarnic – râse Baber printesa e într-o încapere lânga statuia zeului, colo în templu. Sunt câteva minute de când am vazut-o.
— Foarte frumos din partea dv. ca ne-ati tradat locul unde se afla. Ne vom duce acum s-o luam pe printesa si vom pleca cu ea de aici. Ier voi veti veni cu noi, daca nu va suparati. Sus mâinile!

V.
SALVATII.

LA ORDINUL ASPRU al lui Marian ne ridicaram cu iuteala fulgerului si îndreptaram revolverele spre cei doi ticalosi. Rar am vazut o spaima atât de grozava întiparita pe chipurile unor oameni. Si soarta vroia, de sigur, ca Gai si Baber sa fie pedepsiti îngrozitor pentru ticalosiile lor.
Baber se clatina pe spate, se lovi de tatal sau, care se clatina si el din pricina izbituri si îsi pierdu echilibrul pe marginea lacului. Se prinse cu mâinile de fiul sau, dar nici acesta nu-si mai gasi sprijin si cu racnete asurzitoare se prabusira în apa.
Daduram buzna sa-i scoatem afara, când ajunseram înca la marginea lacului pestii grozavi se si aruncasera asupra prazii lor. Aproape de tot de tarm – dar prea departe, totusi, ca sa-i ajungem cu bratele – cei doi indieni începura sa lupte cu moartea.
Scotând tipete înfioratoare de durere încercara cu disperare sa se apropie de tarm, dar puterile îi paraseau încetul cu încetul. Dupa câteva minute se afundara, acoperiti literalmente de pestii hulpavi care îi sfâsiau cu cruzime.
Paliram în fata acestui spectacol înfiorator si Brough zise grav:
— Soarta pedepseste mai aspru decât am putea-o face noi, oamenii. Gai si Baber au trebuit sa ispaseasca amarnic ticalosiile lor.

— Acum s-o eliberam pe printesa – sopti Marian – fara sa-i spunem sfârsitul grozav al celor doi. Ma duc sa-i dau de stire lordului sa fie cu bagare de seama si sa-si tie revolverul pregatit. Sa nadajduim ca durerile ce le-a indurat si pierderea de sânge nu l-au slabit prea mult.
Intra în camera sapata în stânca, se-ntoarse curând si zise:
— Totul e în regula. Hagerstony e înca în puteri, dar nu va scapa de friguri. Trebuie sa luam bine seama, caci de sigur ca încaperea unde au loc jertfele e bine pazita.
Intra cel dintâi în gang, dupa ei venea detectivul, iar eu la urma. Dupa câtva timp de mers se ivi o pestera mare înaintea noastra, la capatul careia se înalta statuia uriasa a unui idol oribil. În fata statuii era un bloc mare de marmora alba, presarat cu pete mari, negricioase. Când ne apropiaram, vazuram cu groaza ca era sânge. Asa dar, aici urma sa ne dam sufletul, sub cutitele preotilor.
Încaperea era goala, în peretii ei erau multe deschizaturi, acoperite înca de perdele. Banuiam – si pe buna dreptate – ca îndaratul acestora se aflau locuintele paznicilor.
Stopam acum lânga statuia zeului si Marian pasi spre deschizatura din dreapta. Îsi încorda auzul înainte de a da în laturi perdeaua. O lasa însa repede în jos si se dadu înapoi. Duse degetul la buze si pasi spre deschizatura din stânga idolului. Dupa ce apropie urechea si de

acesta, ridica perdeaua, ne facu semn si disparu înauntru.
ÎI urmaram, dar eu aruncai numai o privire asupra printesei care zacea la pamânt si lânga care Marian se si lasase în genunchi. Apoi ma întorsei si printr-o crapatura a perdelei, privii în încaperea templului. În cele din urma, Marian sopti:
— Haide, Robert, afara!
Iesii repede si strabatui încaperea. Uitându-ma îndarat, ma încredintai ca tovarasii veneau în urma cu printesa. Ajunsei în gang, intrai înauntru, când deodata rasuna în templu un strigat puternic.
— Înainte, înainte! ne zori Marian. E preotul. Trebuie sa iesim repede. Brough trebuie sa se afunde cu lordul, iar tu, Robert, cu printesa. Eu va voi ocroti retragerea.
Porniram în goana. Când ajunsei în pestera cu lacul pestilor, ma repezii spre camera lordului, urmat de Brough. Îi ridicaram pe bietul englez si iesiram iar afara.
— Dumneata – îl strigai eu printesei – tine-te de brâul meu!
Vazusem ca Marian se oprise la capatul gangului îngust si când intrai în crapatura care ducea la pestera, auzii revolverul lui detunând de patru ori în sir.
Ne aprinseram lampile si în lumina lor alergaram spre capatul grotei în cele din urma ajunseram la locul unde iesisem afara din apa.

— Iesirea e aici jos, la stânga – îi strigai lui Brougb.
— Repede afunda-te d-ta cu lordul.
Detectivul se lasa în apa, iar eu îi dadui drumul lui Hagerstony în jos. Brough îl apuca, amândoi trasera adânc aer în piept, apoi se afundara repede în adâncime, cu lampa aprinsa. Eu îmi întipari bine în minte locul unde disparu brusc lumina, o ajutai grabnic pe printesa sa intre în apa, ma lasai dupa ea si o apucai de solduri.
— Trage aer în piept! îi strigai si asteptând putin, ma adâncii si eu.
Era foarte greu pentru mine sa ma afund, caci printesa nu numai ca nu-mi ajuta, ci ma împiedeca, tinându-ma strâns ca într-un cleste. În cele din urma vazui în lumina lampii deschizatura întunecoasa în peretele de stânca si înotai înauntru.
Drumul dura mai mult acum la întoarcere si începui sa ma îndoiesc daca Sindia va rezista, caci începu deodata sa ma strânga cu putere.
Dar dupa câteva minute grele furam zvârliti în sus. Stinsei îndata lampa si peste câteva clipe respiraram aerul proaspat de deasupra lacului.
Înotai repede spre tarm. La vreo cincisprezece metri înaintea mea era Brough, care-l sprijine pe lord. Din fericire, Sindia era o buna înotatoare asa ca ne apropiam repede de tovarasi.
Dar, când daduram sa punem piciorul pe tarm, de pe poteca mica ce ducea la lagarul nostru se ivi tigrul îmblânzit, urmat de stapânul sau.
— Drace! scrâsnii fara sa vreau.

— Oare nu mai scapam de necazuri?
Auzii atunci cu uimire pe celalalt spunând în limba materna:
— A, esti un compatriot, domnule? Vino fara teama pe uscat, Tirra al meu nu-ti va face nimic.
Rasuflând usurati, sariram pe tarm, privind totusi banuitor la fiara uriasa, care insa nici nu ne lua în seama.
— De unde veniti domnilor? întreba strainul.
— Din faimosul dv. templu al sângelui, de colo jos, raspunsei eu cam înfuriat, caci îl tineam drept tovaras al fanaticilor.
— Templul sângelui? facu el înmarmurit în templul ala de acolo în care locuiesc de cincisprezece ani, cu vreo câtiva credinciosi de-ai mei, n-a curs niciodata sânge.
Vroiam sa încep sa-i istorisesc pataniile noastre, când Marian sari pe tarm.
— Repede, repede – striga el – i-am tinut numai putin timp în loc prin împuscaturile mele.
— Va rog sa ma lamuriti – zise strainul – daca va urmaresc niscaiva dusmani, atunci Tirra îi va opri.
Striga tigrului câteva cuvinte si fiara uriasa pasi îndata spre tarm.
— Sa intram ceva mai adânc în padure – urma necunoscutul – acolo îmi veti putea povesti ce vi s-a întâmplat.
În vreme ce Marian istorisea totul pe scurt, eu îmi încordai auzul spre lac. Curând auzii plescaituri, apoi chemari necajite si deodata pufaitul tigrului, caruia îi urma câteva tipete de spaima.
Marian îsi sfârsise povestirea.

— Voi veni cu dv. si va voi ocroti – zise strainul dupa câteva clipe. Eu am fost înselat de preoti, caci n-as fi putut crede niciodata ca e un templu misterios, în ca e sunt jertfiti oameni. Parasise un loc de refugiu care mi-a devenit drag si unde n-ati auzit nimic de lumea cu care am rupt-o de mult Ma mai tinea nadejdea ca as putea regasi fericirea, aici, unde am pierdut-o în urma cu cincisprezece ani.
Vorbise cu atâta tristete, încât tacuram. Lordul gemu deodata, cuprins, probabil, de frigurile ranilor.

— Duceti-l pe camaradul dv. – zise strainul – eu îi voi porunci lui Tirra ca sa ne urmeze într-un ceas.
În vreme ce eu cu Brough îl duceam pe lord, Marian mergea înaintea noastra. O sprijinea pe printesa, care abia pasea si lumina calea cu lampa lui.
Perspectivele nu prea erau frumoase pentru noi. Lordul gemea tot mai dureros si curând începu sa aiureze. Trebuia neaparat s-ajungem cât mai curând în cel mai apropiat oras, dar nu prea avansam repede si urmaritorii ramâneau mereu dupa noi.
Nici printesa n-ar fi suportat un mars fortat si ar fi fost indicat ca unul din noi sa ramâna în urma, ca sa-i vesteasca pe tovarasi, când se voi întoarce cu elefantii. Altminteri s-ar fi putut sa cada în mâinile fanaticilor. As fi vrut sa discut cu Marian chestiunile acestea, dar nu era acum timp pentru asta.
— Veti avea o surpriza când veti ajunge la locul unde zace scheletul elefantului –

zise deodata strainul îndaratul meu.
— Sunt acolo doi elefanti si niste barbati de care presupun ca suni tovarasii dv. N-am putut sa ma apropii prea mult de locul lor, pentru ca elefantii ar fi mirosit pe Tirra al meu.
— Mariane, suntem salvati! strigai eu. Elefantii nostri s-au înapoiat.
— De aceea am si poruncit lui Tirra sa stea în urma cu un ceas – zise noul nostru însotitor – caci veti voi sa puneti în ordine cosul pe care l-ati lasat agatat în copac. Tirra ne va urma, nu vreau sa pierd animalul acesta credincios.
Am iutit pasii fara sa vrem si ajunseram curând în luminisul unde atârna cosul în copac. Si atunci ne iesi înainte Pongo, chiuind de bucurie. Îi lua pe lord ca pe un fulg în bratele-i puternice si porni repede înaintea noastra.
— Pongo aduce cos, mai spuse el.
Ne era foarte placut, fireste ca el vroia sa ne la treaba asta, caci nadajduim ca strainul ne va povesti taina sa, când vom ajunge în tabara.
Ajunseram la focul din lagar si dupa ce strânseram cu bucurie mâna lui Hoddge, strainul zise:
— Numele meu e Thomas Stendrup si înainte vreme am fost profesor de geologie.
Ne prezentaram si noi imediat si nu fu uitat nici Pongo despre care Marian aminti ca e cel mai bun prieten al nostru.
Brough îi dadu bietului lord un calmant împotriva frigurilor, apoi îl asezaram în cosul celui de-al doilea elefant, caci vroiam sa fim pregatiti sa pornim repede

daca va fi nevoie. Menta urca si el în cos si fagadui sa vegheze asupra bolnavului.
Mâncaram la repezeala niste conserve încalzite si baurara câte o ceasca de ceai. Dar spre marea noastra parere de rau, Stendrup nu sufla un cuvânt cu privire la taina sa. Poate ca vroia mai întâi sa ne cunoasca de aproape.
Dupa câtva timp Pongo se înapoie cu cosul si se puse îndata pe lucru sa lege cu sfori împletite marginile rupte ale curelelor. Ne puteam încrede ca va face treaba cum se cuvine.
Misteriosul profesor de geologie privea mereu cercetator spre chipul uriasului Negru, care în lumina focului facea o impresie salbatica.
Trecu aproape un ceas pâna ce Pongo fu gata cu treaba. Legaram repede cosul pe spinarea elefantului nostru si deoarece lordul zacea în cosul celui de-al doilea pahiderm, îl puturam lua pe Stendrup la noi. Ne ruga înca sa urcam noi, întâii, caci avea de dat ceva în grija lui Tirra al sau.
Merse câtiva pasi înapoi si îsi astepta animalul credincios. Noi ne urcaram în cosuri, gata de plecare.
Deodata elefantii nostri deveniri nelinistiti si Stendrup dadu o porunca scurta. Apoi se-ntoarse repede, se catara sprinten pe elefantul nostru si intra în cos.
În pas alergator, pachidermii pornira la drum. Privind întâmplator îndarat, vazui tigrul enorm trecând în fuga pe dinaintea focului din lagar. Inteligentul animal ne urma, asa dar, la distanta potrivita.

Printesa gasi abia acum ragazul sa ne multumeasca pentru ca am salvat-o. Era atât de obosita încât o rugaram sa se culce pe podeaua cosului. Noi ne asezaram la margine, ca sa aiba destul loc; si dupa câteva minute dormea adânc cu toate zdruncinaturile provocate de neregularitatile terenului.
Când rasari soarele, vazuram în deparare ivindu-se orasul a carui stapânitoare fusese salvata de noi. Când ajunseram în apropierea celor dintâi ruse, Stendrup zise:
— Voi cobori aici si voi astepta cu Tirra. Nu puteti veni sa ma luati cu o trasura închisa? Caci nu pot sa alerg cu tigrul meu prin strazile orasului.
Fagaduiram sa-i îndeplinim cât mai repede rugamintea, apoi porniram mai departe si curând intraram în oras.
Era de neînteles pentru mine ca elefantii nu se speriara când auzira strigatele de triumf si ovatiile în care izbucnira locuitorii vazând pe Sindia, care se ridicase în picioare. Cu greu ne puturam croi drum prin multimea ce tipa si se framânta si dura mult timp pâna ajunseram la palat. De aici trimiseram repede o trasura înapoi. Vrui sa ma duc si eu dar Marian fu de parere ca Stendrup se va simti mai bine numai cu tigrul sau, în trasura închisa.
Dupa ce luaram o baie si ne schimbaram hainele vizitaram pe lord, pe care medicul militar englez îl luase îndata în îngrijirea lui. Hagerstony zacea în friguri si dupa cum ne spuse, medicul, vor trece saptamâni de zile pâna sa se

însanatoseasca. Luaram hotarârea sa ramânem în oras pâna vor fi trecut frigurile, apoi va merge cu masina la yachtul sau care-l astepta la Calcutta.
Sindia puse la dispozitia profesorului Stendrup o odaie si pentru tigrul sau un grajd. Trasura cu profesorul si ciudatul sau însotitor sosi dupa un ceas. Hoddge, care avea aceeasi statura cu el, îi dadu un rând de haine din ale sale, caci ar fi batut prea mult la ochi ca european în vestminte indiene.
În cursul dupa-amiezii avu loc solemnitatea întronarii tinerei printese de catre englezi, în cadrul unei parade militare de toata frumusetea. Dupa masa de seara, la care luara parte ofiterii englezi si demnitarii tarii, profesorul Stendrup ne invita în odaia lui. Aflase probabil de la Hoddge de aventurile noastre din trecut, caci zise imediat:
— Domnii mei, dv. mergeti mereu pe cai de care alti oameni se feresc si aveti însusirile de a salva din orice primejdie. Cea mai mare impresie a facut-o asupra mea povestirea capitanului salvat la Penang pe tânara doamna Violette din mâinile vânzatorilor de sclavi. Atunci s-a nascut în sufletul meu nadejdea ca ar fi cu putinta sa-mi regasesc fericirea pierduta.
— Daca îti putem veni în ajutor, cu draga inima – zise Marian.
— Îti multumesc, domnule Farrow. Va voi povesti de ce traiesc de cincisprezece ani ca pustnic într-un templu singuratic. Ma îndeletniceam în tinutul acela cu studii geologice; pe sotia si fetita mea de cinci

ani le lasasem în Calcutta, la o familie prietena, engleza. Într-o zi l-am salvat pe preotul templului, care fusese muscat de un sarpe, dat fiind ca aveam la mine serul împotriva otravii. În urma acestui fapt, puteam intra în templu oricând. Vechea constructie ma interesa mult si aproape tot timpul liber mi-l petreceam la indieni Nu stiam nimic de grozavul templu de sânge dinauntrul dealului. Eram de o jumatate de an acolo, când se ivi deodata sotia mea Inge, cu fetita noastra Charlotte, O napadise un dor atât de mare ca pornise la drumul acela lung în tovarasia unii servitor indian. Bucuria mea era foarte mare si capetenia preotilor ne dadu un apartament în templu, unde duceam o viata fericita. Dar nenorocirea a facut sa capat un acces de friguri, care ma tintui la pat doua saptamâni, lipsit cunostinta. Si când îmi revenii în fire, în cele din urma, sotia si copila mea disparusera. Capetenia preotilor îmi povesti ca fugisera cu servitorul Thassa, dar îmi venea greu sa cred asta, ci presupusei ca, cu prilejul unei plimbari, au cazut victimele unui tigru. De aceea am st ramas în tinutul acela, unde am fost fericit si unde mi-am pierdut fericirea. Acum s-a trezit în mine banuiala ca preotii le-au jertfit, poate, în templul lor grozav, desi cred ca mai marele preotilor, care-mi datoreaza viata, n-ar fi facut asa ceva. De bunavoie n-a plecat sotia mea de lânga mine, asta pot sa jur. Asa ca nu ramâne decât ca a fost rapita de Thassa. Dar cum s-o regasesc? Nadejdea mea, însa, domnilor, sunteti dv.

Credeti ca va va fi cu putinta sa dati de urmele celor disparuti? Sunt cincisprezece ani de atunci.
— Cu neputinta nu e raspunse Marian – dar în cazul d-tale cautarea e foarte grea. Totul e nehotarât..
— Ai dreptate – zise profesorul îndurerat. V-as fi înca foarte recunoscator daca ati încerca cel putin. Fireste ca iau asupra mea toate cheltuielile, caci în cursul anilor averea mea a sporit mult. An de an am dat de veste bancii unde îmi tin banii ca mai sunt în viata. Caci nadejdea nu s-a stins cu totul înca în sufletul meu.
— Bine, domnule profesor, în ce ma priveste, te ajut cu draga inima – zise Marian – si sunt încredintat ca tovarasii mei nu-si vor precupeti nici ei concursul.
La încuviintarea noastra, el urma:
— Acum e vorba sa gasim un cât de mic punct de sprijin si la asta trebuie sa ne serveasca persoana servitorului: Era un hindus?
— Se tragea din Nepal, mai mult nu stiu nici eu despre el. Un angajat la Calcutta cu putin înainte de a începe expeditia.
— Stii din ce loc era?
— Din Parsa.
— Ah, asta e oraselul din apropierea frontierei. Se afla în asa numitul Tarai. Atunci trebuie sa pornim într-acolo si sa-ncepem cercetarile. Deoarece mai trebuie sa ramânem aici pâna ce lordul îsi va fi venit nitel în fire, îl voi ruga pe domnul Brough sa ne faca rost de recomandatii catre printul din Nepal. Nadajduiesc sa putem porni peste opt zile.

— Minunat, exclama profesorul cu bucurie. În vremea alta voi putea cere sa mi se trimita din patrie o suma mai mare de bani. Va multumesc din tot sufletul, domnilor.
— Vrei sa iei si tigrul cu d-ta?
— Nu, voi ruga pe printesa sa aiba grija de el. Ne-ar împiedeca foarte mult.
Exact dupa opt zile porniram la drum. În a sasea zi, lordul scapase de friguri si ne spuse ca, împreuna cu servitorii sai, care sosisera din Moirang, se va înapoia în Londra, caci aventurile prin care trecuse i-au taiat pofta de India.
Furam nevoiti sa-i fagaduim ca-l vom vizita când vom avea drum prin Anglia, dar ne dadu de înteles ca dupa mai mult timp se va înapoia poate, totusi, în India. Si atunci ne va gasi el daca vom mai fi înca în tara. În orice caz, ne ruga sa ne scriem din când în când.
Cu strângere de inima ne luaram ramas bun de la viteazul lord si de la servitorii sai, caci nimic nu leaga mai mult pe oameni între ei ca primejdiile prin care au trecut împreuna.
Pe elefantii luati din grajdurile printesei Sindia, calariram spre cel mai apropiat oras mai mare.
De acolo porniram cu trenul catre Bettia, oraselul de la hotarul Nepalului.
Într-o dimineata plina de soare porniram spre Parsa, fara sa banuim ce aventuri ne asteptau.»
— Despre asta, însa, cu alt prilej draga George, încheie doctorul Bertram.

63

LUMI PLUTITOARE.

I.
O FATA ÎN PRIMEJDIE.

— PETRE, CE PLUTESTE ACOLO?
Uriasul privi în directia aratata, puse mina streasina la ochii din pricina soarelui sclipitor si raspunse:
— Pare sa fie o bucata de lemn, domule George. Hm... mi se pare însa ca e zugravita sau te pomenesti ca soarele o face s-arate cu pete si cercuri..
— Nu e din pricina soarelui – zise George, care dusese la ochi ocheanul sau – vad lamurit niste zugraveli barbare pe lemn.
— Atunci sa stii ca o furtuna a naruit coliba vreunui insular si a dus darâmaturile cu ea, fu de parere Petre.
— Las-o sa plutească unde-o pofti, domnule George.
Dar tânarul nu fu de aceeasi parere. Submarinul se îndrepta dea curmezisul spre insula plutitoare de iarba de mare si ciudata bucata de lemn aparea tot mai lamurit prin ochean.
— Petre – exclama deodata a George si prinse bratul Uriasului – nu e o zugraveala barbara, ci e un strigat de ajutor în limba engleza: „Oameni buni, veniti-mi în ajutor!” scrie pe ea. Petre, trebuie sa pun neaparat mâna pe bucata aia de lemn.
— Hm... eu însa n-as vrea sa ne apropiem prea mult de insula plutitoare, raspunse Uriasul – mai bine sa-l desteptam pe domnul capitan. Desigur ca nu ne va lua în nume de rau ci l-am

trezit din somnul de dupa-amiaza, când e vorba de ceva atât de însemnat.
— Ba sa-l lasam pe tata sa doamna, Petre – zise George – el a stat aproape toata noaptea în turn ca sa observe ciudata licarire de pe mare. Sa tragem spre noi bucata de lemn, ca sa vedem daca strigatul de ajutor e serios. Sau numai o gluma.
— Doar nu glumeste nimeni cu de alde astea, mormai Petre. De sigur ca un om la mare ananghie o fi scris vorbele acelea pe bârna. Sa stii ca e asa cum spun eu: vreun flux puternic o fi inundat o insula si un locuitor a izbutit sa mai scrie repede cuvintele astea pe un stâlp al colibei sale. Dealtminteri n-are nici un rost, domnule George si ne mai batem capul de bucata aia de lemn. Ca tot nu-i mai putem ajuta celuia care a scris.
— Poate, totusi, Petre – starui tânarul – te pomenesti ca mai e scris si altceva pe lemnul acela, ce nu putem vedea de aici. Trebuie sa-l prind.
— Atunci o sa fie nevoie sa te folosesti de o barca de aluminiu si va trebui sa încetinim mersul vasului.
Fireste ca asa vom face.
— Oh, bine c-ai venit; domnule Rindow – se adresa el primului ofiter care tocmai urca în turn.
— Vrei sa fii bun sa iei d-ta comanda si cârma pâna voi fi prins eu bucata aia de lemn de pe insula aceea plutitoare de iarba. E scris pe ea o chemare de ajutor în limba engleza, pe care as vrea s-o cercetez mai de aproape. Cred ca tata n-

ar avea nimic împotriva, daca „Dox”-ul s-ar opri în loc câtva timp.
— Fireste, draga George si capitanul ar face la fel ca d-ta. Voi pune sa se aduca îndata o barca de aluminiu pe bord. De altfel, nu va fi prea lesne sa patrundem în insula plutitoare.
— Trebuie sa mergem la marginea de nord – zise George. Care privea încordat prin ochean.
— Zaresc acolo o scobitura îngusta. Daca intram într-unsa, ajungem aproape de lemnul acela.
Rindow, duse si el ocheanul la ochi si zise:
— Da, domnule George, ai dreptate; în felul aceste vei putea apuca bucata de lemn. Sa nadajduim ca scrie mai mult pe ea, ca sa putem stabili astfel de unde vine lemnul. Nu pare însa sa stea de mult pe mare. Ar fi trebuit, de fapt, sa simtim într-un fel vreo furtuna care ar fi bântuit în tinutul acesta. Cred ca am dat iar de o taina, care ne va da mult de furca, aducându-ne în primejdie.
— Sa speram! se grabi sa raspunda George.
— Ne apropiem tot mai mult de „Insula odihnei” a noastra, unde vom ramâne, de sigur, câteva saptamâni, în care timp va trebui sa ne lipsim de aventuri si primejdii. Ar fi putut pâna atunci sa mai întâmpinam niscaiva aventuri, ca sa ne despagubim pentru timpul de odihna.
— Ai gusturi cam ciudate – râse Rindow. Alti oameni cauta sa se fereasca din calea primejdiilor, pe când d-ta le cauti. Dar las ca la toti ne merge la fel. Cine s-a

obisnuit odata cu aventuri st primejdii, nu se va simti niciodata bine cu o viata linistita.
Petre si coborâse în submarin si se înapoia dupa câtva timp însotit de doi camarazi care duceau diferitele parti ale unei barci de aluminiu. Aceasta fu montata la repezeala si lasata pe apa..
— Dar de ce iei pusca cu tine? întreba Rindow pe Uriasul care trecu pe lânga el. Banuiesti vreo primejdie?
— Eu am numai arareori presimtiri – raspunse Petre – dar atunci când le am se si realizeaza. În familia mea sunt câtiva batrâni care au darul sa prevada lucrurile. Tot asa mi se întâmpla si mie acum. Nu stiu ce ma sileste sa iau pusca cu mine..
Primul ofiter cazu pe gânduri apoi dadu din cap si zise:
— Atunci sa fim cu mare bagare de seama Petre, caci George al nostru e cam usuratic de felul lui. Cine stie ce e cu bucata aceea de lemn! Nu ma îndoiesc nicio singura clipa ca e legata vreo primejdie de dânsa. Fii deci cu ochii în patru!
George nu auzise nimic din ce vorbeau ei. Cobori sprinten în barca mica, de aluminiu, pe care Petre o îndeparta apoi cu vâsla de lânga submarinul care stopase. Întâmplator, George zari pusca pe care Uriasul o asezase la îndemâna pe banca din fata lui si zise râzând:
— Ei, Petre, ce-ai de gând sa faci cu pusca? Crezi cumva ca bucata aia de lemn e atât de primejdioasa?

— Se poate sa fie, raspunse Uriasul, clatinând capul!
— Cine stie ce e ascuns în iarba aia de mare!
— Oho! Iar vreo presimtire de-a voastra! zise George jumatate îngrijorat, jumatate în râs.
— Om trai si-am vedea! raspunde Uriasul.
Mâna repede barca în jurul capatului de nord al insulei plutitoare si cârmi apoi în taietura larga care înainta pâna aproape în mijlocul suprafetei verzi. Cu ajutorul cangii, lunga de vreun metru si jumatate, George izbuti sa traga spre sine si sa aduca în barca o scândura de vreo jumatate metru lungime si cel putin cinci centimetri grosime. O întoarse si exclama surprins:
— Petre, e într-adevar uimitor! O fata a scris pe scândura asta, Ellen Bar… Din pacate, din numele de familie nu se pot deslusi decât primele trei litere. Ia asculta ce scrie aici: „Sunt tinuta prizoniera pe o lume plutitoare, salvati-ma! Suntem pe o insula cu munte înalt, mergem spre miazazi. Ellen Bar…” Ce zici de asta? N-am facut bine ca am tinut neaparat sa pun mâna pe scândura?
— Asa e, domnule George, încuviinta Uriasul.
Privi insa nelinistit în juru-i ceea ce-l facu pe tânar sa întrebe:
— Dar ce ai, Petre? Doar nu se vede acum nici un fel de primejdie!
— Da, da, mormai Uriasul, în vreme ce scotea afara barca din canal. E adevarat ca nu se vede nimic, dar nu stiu de fie

sunt atât de nelinistit. Poate sa ma si însel, mai stii?
Cu toate astea el parea tot îngrijorat si urma sa priveasca mereu spre suprafata albastra a apei dinaintea insulei plutitoare. O briza usoara se stârni deodata dinspre Miazazi, întarindu-se cu o repeziciune uimitoare si împingând afara barca din scobitura insulei. Petre fu chiar nevoit sa vâsleasca cu putere ca sa faca un ocol pentru ca barca sa se înapoieze la submarin. În aceeasi clipa, George striga agitat:
— Petre, colo înainte s-a desprins o a doua bucata de lemn din iarba insulei.. Uite, e mânata repede spre nord. Mi se pare ca vad si pe ea scria ceva. Vâsleste repede într-acolo!
Uriasul cârmi imediat barca îndarat, tinând directia spre scândura împinsa mereu de briza tot mai tare. În curând, George putu s-o apuce, dar când vru s-o traga în barca vazu ca se înselase în ce priveste greutatea ei. O rabufneala puternica de vânt împinse brusc barca înainte; George tocmai îsi înclestase mâinile de scândura, dar din pricina smuciturii fu zvârlit peste bord. Râzând, se ridica iar la suprafata si facu semne lui Petre, care în aceste câteva clipe fu împins cu vreo douazeci de metri de locul acela. Uriasul rasuci barca cu toata puterea, dar fu târât mai departe, caci vântul se stârnise cu adevarata furie.
George se tinu de scândura si înota cu bratul stâng spre barca. Înainta însa încet de tot, caci scândura era grea si-i îngreuia miscarile.

Deodata auzi un racnet al lui Petre, apoi vazu ca Uriasul se ridicase si luase pusca din fata lui. Fara sa se întoarca îsi dadu seama imediat ca la spatele sau pândea o primejdie; cu mult sânge rece dadu drumul scânduri si începu sa înoate cu putere spre barca salvatoare.
Asa dar, pajistea plutitoare tot trebuie sa fi adapostit un oaspete primejdios. Presimtirea lui Petre se împlinise deci. Cu iuteala fulgerului George privi îndarat si vazu ca Uriasul dusese pusca ia ochi. Un fior de gheata îi strabatu trupul caci, la mica distanta îndaratul sau, vazu coada unui rechin.
Dihania trebuie sa se fi ascund sub iarba de mare si caderea în apa a tânarului îi atrasese atentia asupra lui. Dupa prima spaima, George îsi recapata sângele rece; mai avusese el de-a face cu rechini, ba chiar omorâse odata unul numai cu cutitul. Acum nu avea nicio arma, dar credinciosul Urias îi va veni în ajutor, stia el bine.
Întorcând iar capul, tânarul fu scuturat din nou: de un fior, caci vazu un rechin-tigru numai la câtiva metri îndaratul sau.
Trei împuscaturi la rând detunara din arma lui Petre; George auzi în spatele sau un plescait puternic, privi înapoi si vazu trupul vargat al dihaniei zvârcolindu-se în apa care se înrosi de sânge, apoi rechinul grav ranit goni îndarat spre adapostul insulei plutitoare. George se întoarse imediat si înota iar spre scândura. O ajunse si înclestându-se de ea înota spre Petre care se apropia si el dupa câteva minute, Uriasul ridica

scândura în barca si-l prinse pe George în brate, tragându-l înauntru.
— Îti multumesc, Petre, tipa tânarul, miscat. Acum cred si eu în presimtiri, dest îmi bateam întotdeauna joc de ele.
— Ei vezi! zâmbi Uriasul.
— Asta e un dar pe care-l au numai putini oameni. Dar acum vezi ce-i cu scândura asta, domnule George. Ar fi pacat daca te-ai fi vârât fara folos în primejdie.
Tânarul se apleca repede si întoarse scândura pe partea cealalta.
— Asa e, înca un strigat de ajutor! Exclama el agitat – Aici scrie insa numai: „Ajutati-ma, Ellen Barri…" Asa dar cunoastem Înca doua litere ale numelui ei de familie. Expresia „lume plutitoare" de pe scândura cealalta e cam ciudata. Ce-o fi vrând sa spuna?
Rindow urmarise cu groaza primejdioasa aventura a lui George. În spaima lui, vesti îndata pe capitan prin porta-voce si Farrow, trezindu-se imediat, dadu buzna în turn.
Sosi tocmai când rechinul ranit disparea si George apucase scândura. În câteva cuvinte, Rindow îi spuse cum stau lucrurile.
— Drace! exclama capitanul.
— Ce bine a facut Petre ca a luat pusca cu el, altminteri baiatul ar fi fost sfâsiat de dihanie. Asadar, ne asteapta o noua aventura! Am impresia ca va trece iar mult timp pâna sa revedem „Insula odihnei". Ce sa-i faci, asa ni se cam întâmpla noua. Ar fi trebuit sa ne obisnuim!

— Sunt foarte curios, daca George a gasit într-adevar ceva de seama, zise acum Rindow. Cred insa ca vom afla cu greu unde au fost zvârlite în mare scândurile acestea.
— George face o mutra prea încrezatoare, zise Farrow, care privea prin ochean la barca ce se apropia: Am devenit si eu foarte curios sa vad ce scrie pe scânduri.
George începu sa faca semne spre tatal sau când fu la oarecare distanta de submarin.
— Tata – striga el – trebuie sa pornim spre Sud, dupa lumea plutitoare.
— Lume plutitoare? repeta Farrow uimit si-l privi pe Rindow. Ce vrea sa spuna baiatul?
— Suna ciudat, într-adevar, încuviinta primul ofiter. George are noroc la astfel de lucruri neobisnuite.
Barca de aluminiu se opri lânga submarin, George zvârli cele doua gânduri pe punte, apoi se urca si el. Pasi repede spre turn si zise:
— Tata, e într-adevar ceva ciudat. O fata cu numele de Ellen Barri... se afla pe o „lume plutitoare" care merge spre Sud. Ia citeste si tu!
Kard, care venise sa-i ajute lui Petre la demontarea barcii, ridica prima scândura gasita de George si o arata capitanului.
— Foarte ciudat! facu Farrow.
— Ce o fi vrut sa spuna scriitoarea acestor rânduri prin „lume plutitoare"? Suna atât de misterios încât îmi vine sa cred ca e o talmacire a unei expresiuni bastinase. Foarte probabil ca e vorba de o insula formata din lemne plutitoare si

care colinda acum pe întinsul apei! Sau poate vreun: vapor care poarta numele acesta curios. Trebuie sa pornim spre Sud, ceea ce vom face imediat. De insula cu muntele înalt nu va fi greu sa dam. Dar de unde sa fi luat fata, sau femeia vopseau cu care a scris cuvintele? Nu prea cred ca pe o insula ca aceea pe care o presupun exista existe vopsea cu ulei.
— Doctorul ne va putea spune din ce e facuta aceasta vopsea, zise George. E ciudat ca: s-a tinut în apa de mare. Dar probabil c-a fost mânata spre insula vreo epava, de pe care, s-a salvat si vopsea cu ulei, odata cu alte marfuri, de catre locuitorii acestei lumi ciudate.
— Ei da, asta ar fi o explicatie, încuviinta George – dar culoarea arata atât de ciudat incit nu-mi pot închipui lucrul acesta, Aha! Uite-l pe doctor. Va cerceta el cum stau lucrurile.

II.
ÎN CAUTAREA INSULEI.

DOCTORUL BERTRAM se arata foarte interesat la vederea scândurilor. Zgârii cu cutitul putin din vopseaua cu care erau scrise literele, o examina cu bagare de seama si zise:
— Pare sa fie huma deschisa, amestecata cu rasina. Asa se explica faptul ca vopseaua nu s-a sters în apa. Prea mult timp nu s-arata sa fi stat scândurile în apa, caci rasina e înca destul de proaspata. Altminteri s-ar fi întarit mai mult.

— Ce parere ai d-ta de expresia: „lume plutitoare”? întreba capitanul.
— Trebuie sa fie o insula mare plutitoare – raspunse doctorul. Banuiesc ca locuiesc si bastinasi pe ea, care i-au dat numele acesta. Scriitoarea acestor rânduri a tradus numele în englezeste. Când vom gasi insula cu muntele înalt vom putea cerceta daca întâlnim acolo si bastinasi, care ne-ar putea da o indicatie.
— Tot ce se poate – încuviinta Farrow.
— O insula atât de mare cam presupun eu, nu va pluti atât de repede.
— Totusi e ciudat – zice George deodata, îngândurat.
— Ce sa fie ciudat? întreba capitanul.
Ma gândeam tocmai cum e cu putinta ca insula – adica „lumea plutitoare” – sa pluteasca spre miazazi, câta vreme cele doua scânduri au fost mânate spre miazanoapte.
— Ai dreptate! facu capitanul.
— E o contrazicere pe care nu mi-o pot lamuri pentru moment. D-ta ce zici, doctore?
— Nu e prea greu de lamurit, raspunse Bertram, care stia de toate.
— Insula plutitoare va fi stând adânc în apa si un curent o va fi ducând pe dedesubt spre miazazi, în vreme ce scândurile ce pluteau deasupra au fost mânate de vânt spre Nord... pentru ca George sa le gaseasca.
— Bravo! Asta e o lamurire cât se poate de buna – încuviinta Farrow.
— Tocmai în marea aceasta se petrec lucruri neobisnuite, printre care feluritele soiuri de curenti joaca un rol însemnat.

Poate avem noroc si dam înca înainte de a se insera peste insula cu muntele înalt.
Farrow dadu comanda de continuare a calatoriei, cârmi submarinul spre Sud, apoi predase iar cârma lui Petre.
— Ma duc sa-mi urmez somnul întrerupt – zise el – poate ca la noapte voi avea de lucru. Daca vezi ceva deosebit, George, trezeste-ma!
— Da, tata, asa voi face, fagadui tânarul. Oh, ma voi bucura atât de mult daca vom gasi fata si o vom salva. Fireste ca si taina acestei lumi plutitoare ma intereseaza foarte mult Voi fi cu bagare de seama, ca sa nu mi se întâmple nimic.
— Atunci e bine, zise Farrow, zâmbind – curiozitatea asta a ta îmi da cel putin siguranta ca vei fi într-adevar cu bagare de seama si nu vei porni cu usurinta în cine stie ce aventura primejdioasa. Chiar daca nu pare sa fie nici un pericol, da-mi totusi de veste îndata ce-ti bate la ochi ceva.
Capitanul se înapoia linistit în cabina sa. Petre urma sa fie schimbat peste un ceas de Plundow, dar ramase cu George în turn. Taina asta parea ca-i intereseaza, apoi tinea neaparat sa fie în apropierea tânarului.
Ceas dupa ceas se scurse fara sa fi întâmple nimic deosebit. Trecura pe lânga câteva insule, dar niciuna din ele n-avea pe dânsa un munte înalt. Seara se apropia, George începu sa-si piarda nadejdea si se pregatea sa ramâna în turn si peste noapte, ca sa nu scape insula. Ceru sa i se aduca si cina sus, iar

când capitanul, odihnit, se ivi în turn, exclama mirat si vesel:
— Dar bine, George, n-ai obosit înca? Ai stat tot timpul în turn ca sa descoperi insula cu pricina? Mare interes trebuie sa ai pentru ea! Ia te rog sa te duci jos si sa te odihnesti câteva ceasuri! Te voi trezi îndata ce se va ivi insula cu pricina.
— Nu vreau, tata, lasa-ma sa ramân aici sus, se ruga baiatul.
— Nu sunt de fel obosit si apoi cred ca insula se va ivi în curând.
— Ai dreptate – încuviinta capitanul.
— Tata, colo în fund se iveste un punct negricios! striga George în aceeasi clipa. Sa stii ca e insula cautata de noi. La departata asta nu s-ar vedea o insula daca nu s-ar înalta mult din mare, ceea ce ma face sa cred ca e vorba de crestetul muntelui.
— Asta ar însemna ca am ajuns la tinta, raspunse Farrow.
George duse ocheanul la ochi si zise vesel:
— Da, e într-adevar un munte înalt. Sa facem mai bine un ocol, caci mergem de-a dreptul spre el. Daca o fi vreun om pe crestetul acestui munte, ne-ar putea zari îndata.
— Ai dreptate, trebuie sa facem un ocol si înca mare, raspunse capitanul si facu un semn lui Petre.
Acesta cârmi îndata vasul spre rasarit. Era de-ajuns ca numai. Muntele sa ramâna în raza vederii, fara ca submarinul sa poata fi zarit de pe insula.
Rindow si Brun, cei doi ofiteri ai „Dox”-ului, venira sus si sarira pe punte; la fel

facura Hagen si doctorul Bertram.
Acesta din urma care pe lânga atâtea alte stiinte se pricepea si în grafologie, sustinu ca scrierea de pe scânduri apartinea unei fete foarte tinere. Sa fie vorba oare de niste banditi care fura fete? Dar cum sa-si desfaca ticalosii marfa prin marile astea îndepartate de lumea civilizata?
În vreme ce submarinul trecea în goana pe dinaintea insulei cu muntele înalt camarazii schimbau pareri între el fara sa ia de la ochii ocheanele, cercetând cu luare-aminte zarea.
Dupa câteva minute urma sa se întunece, capitanul vroia insa sa se foloseasca si de timpul acesta scurt îsi memorizase bine directia unde se afla insula cu muntele îndaratul submarinului si era încredintat ca o va descoperi chiar în întinerea cu simturile sale de orientare dezvoltate.
George ardea de nerabdare si privea tinta înainte, dar nu putu descoperi nici urma, de „lume plutitoare". Dezamagit lasa jos ocheanul, tocmai când se întuneca brusc.
— Îndarat! comanda capitanul.
— Daca avem noroc, vom putea vedea si prin întuneric semne de viata pe insula cu muntele înalt; vom debarca atunci ca sa luam la cercetari pe bastinasi. Altminteri va trebui sa ramânem în aproprierea insulei pâna se va lumina de ziua.
— Ca în vremea asta, „lumea plutitoare" sa se îndeparteze tot mal mult spre miazazi – zise George – si cine stie daca

din pricina acestei pierderi de timp nu vom sosi prea târziu.
— Atunci nu vom avea nicio vina – raspunse capitanul – vom fi facut tot ce a fost cu putinta. Tu mai cu seama, George, ti-ai primejduit viata ca sa scoti din apa scândurile cu pricina. Nu va trebui, deci, sa ne facem imputari daca va fi sa nu gasim „lumea plutitoare". Eu, totusi, cred ca vom avea noroc, caci pâna acum ne-a reusit tot ce-am întreprins, printre care au fost lucruri si mai grele ca asta de acum.
Tot vorbind, capitanul cârmi vasul, îndreptându-se spre Nord, spre insula cu muntele înalt. Zece minute vasul aluneca pe mare cu iuteala, apoi capitanul dadu comanda în sala masinilor sa se reduca viteza la jumatate. Insula cu muntele trebuia sa fie în apropiere si daca se aflau într-adevar locuitori pe acolo, ar fi putut auzi zgomotul motoarelor, daca acestea ar fi functionat în plin.
Toate privirile erau acum îndreptate înainte, ca sa strabata întunericul. Luna nu rasarise înca.
— Colo se zareste o lumina! striga George deodata. Uite înca una. O, par sa fie focuri de lagar. Tata, sunt sigur ca vom gasi un sat în care vom capata informatii privitoare în ceea ce ne intereseaza.
— Sa speram, raspunse capitanul. S-ajungem mai întâi la insula si apoi vom vedea – motoarele la un sfert, striga el în porta-voce.
Cu viteza mult redusa „Dox"-ul înainta mai departe. Capitanul cârmea direct spre punctele luminoase care sclipeau

înaintea lor. Pe masura ce submarinul se apropia, ele sporeau, ceea ce era o dovada ca pe tarmul insulei se afla un sat întins.
Dupa cinci minute, se si puteau vedea prin ocheane fapturi negricioase, care forfoteau în lumina vie a focurilor de lagar. Si cu cât submarinul se apropia mai mult de insula, cu atât mai lamurit se vedeau amanuntele.
Plaja pe care ardeau focurile era lata de cel putin treizeci de metri, începeau apoi tufe si copaci, printre care erau construite colibe. Îndaratul lor se înalta muntele.
— E un sat marisor, zise Rindow capitanului. Daca locuitorii or fi porniti împotriva strainilor, sa stii ca vom avea de furca. Sunt oameni înalti si vânjosi, dupa cât se poate vedea.
— La asta m-am gândit si eu, încuviinta Farrow. Nadajduiesc însa ca ivirea noastra pe întuneric si mai cu seama înfatisarea deosebita a vasului nostru, le va vâri o spaima superstitioasa în oase. Colo, la dreapta, lânga locul cel mare, sta de sigur capetenia cu sfetnicii sai – vad o distanta între el si celelalte focuri. Trebuie sa cautam sa debarcam tocmai în fata acestui foc, pentru ca tovarasii nostri de pe punte sa aiba posibilitatea de a-i tine la respect, în primul rând pe capetenie si pe cei mai de seama dintre oamenii tribului.
Capitanul ordona sa se încetineasca si mai mult iuteala vasului. Acesta se apropia pâna la o suta de metri de tarm si doctorul Bertram se uita cu interes

prin ochean la locuitorii care nu banuiau nimic. Apoi explica lui George, care statea lânga el:
— Sunt polinezieni, cu care ma voi putea întelege bine. Par sa fie pasnici, dupa cât pot judeca din înfatisarea lor.
Capitanul dadu comanda sa stopeze cu totul motoarele. „Dox”-ul va avea înca destula forta – în virtutea inertiei – ca sa alunece pâna la tarm. Capitanul vroia sa se iveasca pe neasteptate, ca sa faca impresie asupra bastinasilor.
Planul sau izbuti în totul. Marea era destul de adânca pâna la tarmul care cadea drept în jos, pentru ca vasul sa se poata apropia de tot. Abia când nisipul scârtâi sub talpoaia submarinului, fu trezita atentia bastinasilor.
În aceeasi clipa se auzira strigate de spaima. Nici nu era de mirare, caci oamenii vor fi crezut în primul moment ca s-a ivit vreun monstru marin.
Capetenia si sfetnicii lui ramasera însa linistiti la locurile lor, caci erau cel mai aproape de tarm si n-ar fi putut fugi atât de repede ca ceilalti: bastinasi.
Doctorul striga îndata cât putu mai tare:
— Capetenie, venim ca prieteni.
Batrânul se ridica tremurând – avea o statura impunatoare – si raspunse prin câteva cuvinte.
— Îi suntem bineveniti – talmaci doctorul, multumit. Putem cobori fara teama pe uscat, dar trebuie, fireste, sa fim cu bagare de seama.
— Se întelege de la sine, draga doctore, raspund capitanul.

— O parte din tovarasii nostri trebuie sa ramâna de paza la prora submarinului, cu armele pregatite, în vreme ce noi vom sta de vorba cu capetenia si supusii sai. Draga Rindow, te as ruga sa ramâi pe vas si sa iei comanda, ocrotindu-ne.
— Fireste ca voi ramâne, domnule capitan – raspunse primul ofiter.
— Voi chema îndata sus pe camarazii cei mai vrednici de încredere. Sunt de parere sa luam si granate cu gaze, caci acestea; se pot folosi mai bine ca armele de foc.
Fiecare din noi va lua câte doua granate din acestea, hotarî Farrow.
— Pe uscat merge doctorul Bertram, George, Petre si eu. Suntem destui.
— Petre, adu repede sus opt granate – pentru noi. D-ta, draga doctore, spune capeteniei ca vom veni îndata. Ce zici. Sa-i ducem vreun dar?
— M-am gândit si eu la asta, poate vreo oglinjoara, propuse doctorul.
— Cu astfel de fleacuri îi câstigi pe salbatici. Voi jertfi oglinda mea de barbierit pentru scopul acesta; ea va face o impresie si mai mare dat fiind ca mareste imaginile.
Bertram striga capeteniei câteva cuvinte, apoi coborî repede înauntrul vasului ca s-aduca oglinda. În vremea asta, sosira sus cei zece marinari alesi de Rindow si-si luara posturile la prora submarinului.
Petre Uriasul veni cu cele opt granate cu gaze, urmat de doctorul Bertram cu oglinda de barbierit. Capitanul, George, doctorul si Petre îsi vârâra în brâu câte doua granate, apoi încalecara parapetul si sarira pe tarm.

Doctorul tinu oglinda înaintea lui, prinse în ea lumina focului si-o îndrepta în fata capeteniei, care privi cu teama si nehotarât în raza aceasta ciudata. Bertram vorbi cu el si acum camarazii îl putura pricepe foarte bine, caci se folosea de un dialect care era înrudit cu limba malaieza. Aproape toate limbile polineziene se aseamana cu malaieza Asiei de sud-est.

— Capetenie, îti aduc un dar însemnat, care îti va face bucurie si prin care vei câstiga totodata respectul tribului tau, începu doctorul.

Curios, totusi cu oarecare teama, capetenia lua oglinda si privi în ea. Probabil ca mai vazuse el oglinzi, dar una ca asta, care marea imaginile, îi era necunoscuta. Caci dupa ce arunca o privire într-unsa se dadu speriat înapoi si striga îngrozit:

— Oh, asta e vraja, capul mi se umfla.

— E într-adevar vraja – raspunse doctorul – dar nu-ti poarta gând rau. Numai dusmanilor tai le va dauna. Ia-o fara teama, caci duhurile care salasluiesc într-unsa îti sunt binevoitoare.

Capetenia se mai uita odata în oglinda, aseza apoi sticla poleita lânga el si anume cu fata în jos, apoi începu sa-si pipaie capul, ca sa se încredinteze daca e tot cum îl stia el.

Cei patru camarazi abia îsi puteau stapâni râsul. Felul cum procedase doctorul era cât se poate de întelept. Capetenia se va feri acum sa faptuiasca ceva dusmanos împotriva acestor salbatici care venisera cu un vas atât de

ciudat si care aveau lucruri vrajite atât de misterioase.
— Strainule, îti multumesc, zise acum salbaticul. Eu sunt capetenia Tonda, care domneste peste, aceasta insula. Darul tau pare sa fie de mare pret. Ce vrei sa-ti dau în schimb?
— Nu cer nimic – raspunse doctorul, spre mirarea celuilalt.
— Noi am venit sa ne încalzim putin la focurile voastre, apoi pornim iar la drum. Obiectul vrajit pe care ti l-am dat devenise nelinistit când ne-am apropiat de insula ta si atunci am stiut ca vrea la tine. Foloseste-te de el cu rost si atunci îti va aduce noroc.

III.
TAINA MUNTELUI.

CAPITANUL ZÂMBI MULTUMIT. Tonda arunca iar o privire banuitoare spre oglinda de lânga el, apoi se dadu, nelinistit, ceva mai la o parte.
— Îti multumesc înca-odata, strainule – zise dupa aceea, plin de demnitate – dar nu pot primi un dar atât de mare, fara sa-ti dau în schimb un semn al prieteniei mele. Da-mi timp sa ma gândesc ce pot sa-ti dau.
Capitanul îi sopti atunci lui Bertram:
— Doctore, spune-i ca vrei sa capeti în schimb o informatie asupra „lumii plutitoare”. Asta are acum cea mai mare valoare pentru noi.
— Voi încerca sa-i lamuresc despre ce e vorba, raspunse doctorul.
Chibzui câteva clipe, apoi zise lui Tonda:

— Capetenie, eu am multe comori si multe lucruri vrajite si nu vreau sa iau de la tine nimic la care tii. Dar poti totusi sa-mi faci un dar, care nu te costa mult. As dori sa aflu ceva, care-ti este cunoscut, poate si daca mi-o spui, asta sa fie darul tau.
Chipul capeteniei se însenina. O simpla informatie nu-l costa nimic si asta însemna ca dobândise foarte ieftin obiectul acela vrajit.
— Întreba, strainule, zise el. Îti voi spune tot ce stiu. Dar se si poate sa nu fiu în stare sa-ti dau un raspuns.
— Atunci dorinta ta de a-mi raspunde sa fie darul pe care vrei sa mi-l faci, îi linisti doctorul.
— Îmi poti spune daca ai vazut aici, lânga insula ta, o alta insula, care plutea spre miazazi? Sau îti este cunoscut numele „lume plutitoare”?
Efectul acestor întrebari fu surprinzator. Tonda tresari, iar ceilalti batrâni, care pâna atunci statusera ca niste statui lânga foc, facura gesturi de spaima.
Dupa putin timp, capetenia se linisti, se gândi apoi câteva minute în tacere si în cele din urma zise încet:
— Strainule, ceea ce ceri de la mine e un dar mare. E vorba aici de o vraja care poate fi mai puternica decât aceea pe care mi-ai adus-o tu. Nu vreau însa sa zici ca Tonda ia daruri degeaba. Eu însumi nu-ti pot spune taina; urmati-ma, va voi duce la Mali-Mali, vrajitorul nostru, el va va istorisi ce stie despre ea.
Batrânul se ridica linistit si se îndeparta de foc. Doctorul si George îl urmara

îndata, în vreme ce capitanul se ridica încet si sovai.
— Hai si d-ta, îi striga doctorul peste umar. Nu exista nicio primejdie. Capetenia se preface numai, ca sa sporeasca valoarea darului sau. Pacat ca n-am adus un dar si pentru vrajitor, dar îi voi fagadui unul. Fireste, cu încuviintarea capeteniei.
Farrow îi urma si el acum, dar cu sovaiala, caci tot nu putea sa-si învinga înca banuiala care i se trezise în suflet. De ce se speriase el si sfetnicii sai, când doctorul amintise de „lumea plutitoare?" Trebuia sa fie o taina mare la mijloc, a cârd dezlegare putea fi legata de primejdii.
Se linisti insa curând si pasi mai repede, asa îi ajunse pe doctor si George înainte ca acestia, împreuna cu capetenia, sa fi ajuns la brâul de tufe si copaci care se întindea la poalele muntelui. Tonda pasi spre un loc al paduricii unde nu ardea nici un foc de lagar si nu se vedea nicio coliba.
— Doctore zise capitanul – întreaba-l, te rog, pe batrân cât mai avem de mers. Nu stiu de ce, dar lucrul mi se pare cam suspect.
La întrebarea lui Bertram capetenia se-ntoarse si raspunse calm:
— Mali-Mali locuieste într-o pestera a muntelui, unde vom ajunge dupa ce vom fi trecut de tufe.
— N-are ce sa fie primejdios – zise doctorul – si în, definitiv, îl avem pe batrân înaintea noastra; va fi stiind el ca

e pierdut daca vom observa ceva ce ne da de banuit.
— Hm… eu l-as chema mai bine pe Brun cu câtiva camarazi pe uscat, zise iar capitanul. În felul acesta am avea, cel putin o acoperire din spate. În orice caz sa-i dam de veste lui Rindow.
Se-ntoarse si-i striga primului ofiter ca se duce sa faca o vizita vrajitorului tribului. Îi spuse sa intervie fara nici o zabava îndata ce va observa vreo primejdie. Abia acum cei patru tovarasi îl urmara pe batrân, care se oprise la marginea paduricii.
O poteca îngusta si întortocheata serpuia prin desis. George, care mergea în spatele capeteniei, aprinse îndata lampa de buzunar. Se mira în sinea lui ca Tonda nu parea deloc surprins de lumina asta ciudata ce cadea din mina unui strain, caci nici nu se-ntoarse când snopul de raze trecu pe dinaintea lui.
Brâul de verdeata, din care se-naltau palmieri în grupuri strânse, era larg de vreo patruzeci de metri, apoi venea o fâsie de vreo trei metri latime, formata numai din stânca plesuva. Abia dupa aceea începea iar vegetatie, fara nici un copac însa.
Fâsia asta stâncoasa era neteda si umeda si doctorul gasi imediat explicatia faptului:
Dupa fiecare ploaie, apele din munte se scurg în jos, de aceea nu s-a putut aseza aici pamânt si nici vegetatie. E interesant pentru cercetator.
Mie unul mi-ar fi mai placut sa ma vad înapoi pe submarin, caci, drept sa va

spun, am din ce în ce mai putina încredere în batrânul asta, raspunse capitanul De ce nu s-a mirat când George a aprins lampa de buzunar? Asta ma face sa cred ca a venit adesea în atingere cu albi. Eu banuiesc ca Tonda se afla în raporturi strânse cu „lumea plutitoare”.
Capetenia trecuse de fâsia stâncoasa si disparu între tufisurile care se-ntindeau în susul muntelui. Lampa lui George lumina continuarea potecii înguste, care dupa câtiva metri facea un cot ascutit.
— Acolo se opri si zise:
— O, Mali-Mali, au venit straini care întreaba de „lumile plutitoare”. Raspunde-le tu, caci asa le-am fagaduit.
— Aha, vorbeste de „lumi plutitoare”, devine din ce în ce mai interesant, sopti capitanul.
Cei patru camarazi se oprisera la începutul potecii înguste. George tinea îndreptata lumina lampii asupra capeteniei. Asa ca nu li se putea întâmpla nimic.
Se scursera câteva minute, apoi Tonda se dadu în laturi si facu loc unei fapturi înalte, sulemenita ciudat si împopotonata. Vrajitorul parea o aratare care ar fi înspaimântat pe cei slabi de îngeri.
Ceea ce îi dadea o înfatisare grozava nu erau numai sulemenelile barbare, ci si podoabele ce si le atârnase, cum ar fi oase, lilieci uscati si broaste. Râmase câtva timp cu privirea atintita în lumina orbitoare, pe care George o tinea îndreptata asupra lui si în cele din urma

întreba cu un glas care parea sa vie din mormânt:
— Strainilor, cine v-a tradat taina?
— Vraja mea mi-a soptit-o si tot ea m-a îndemnat sa vin încoace, raspunse doctorul, calm.
Surprins, vrajitorul holba ochii si facu un gest cu mâna. Dupa o pauza cam lunga începu sa mormaie niste cuvinte pe care nici doctorul nu le pricepu, dar deoarece dadea din mâini ca un iesit din minti, camarazii îsi zisera ca erau formule de invocare a vreunor duhuri. Dupa ce sfârsi, zise:
— Strainilor, am domolit duhurile mele; ele nu mai sunt mâniate ca ati vrut sa cunoasteti taina. Haideti, sa nu va fie teama de grozaviile pe care le veti vedea, caci vraja mea va ocroteste.
Cei patru camarazi erau cam surprinsi ca vrajitorul se-ntoarse si pasi înainte, la fel cum facuse mai înainte capetenia. Pe când Tonda se mai vedea înca, el desfacu tufa care includea, probabil, poteca în partea de sus. Îndaratul deschizaturii se arata acum o alta poteca. Ce parea sa duca sus la munte.
Vrajitorul o lua înaintea capeteniei, prin tufis. Tonda îl urma imediat, fara s-arunce macar o privire celor patru camarazi.
— Cred ca-i putem urma fara teama, sopti doctorul. Se pare ca stiu într-adevar ceva despre „lumile plutitoare”, dar vor sa dea lucrului o astfel de înfatisare încât sa cred ca mi se face un dar pretios.
— Mie nu-mi prea place ce se petrece, raspunse Farrow. Totul e prea ciudat si

nu pot scapa de un simtimânt de neliniste. Eu îl socot pe Tonda asta un mare sarlatan, amestecat într-un fel oarecare în taina primejdioasa a „lumilor plutitoare”, Cine stie ce se ascunde aici. De aceea as fi de parere sa ne-ntoarcem si sa aducem întariri.
Dar George, curios din fire si desfacuse tufa luminând cu lampa dea lungul potecii. Deodata striga îndarat, înabusindu-si glasul:
— Tata, la câtiva pasi mai încolo muntele are o crapatura mare, în care tocmai au disparut Tonda. Si vrajitorul. Haideti, n-are ce sa fie primejdios, poate vedem într-adevar lucruri interesante, dupa cum ne-a fagaduit vrajitorul.
Se strecura prin frunzis, fara s-astepte raspuns si doctorul, care era si el dornic sa afle lucruri noi, îl urma imediat. Farrow se vazu silit sa-i urmeze si el, dar înainte îi spuse lui Petre, care venea în spatele lui:
— Petre, nu lasa revolverul din mâna si trage îndata ce ti se va parea ceva suspect. Pacat, as fi trebuit sa-i spun lui Rindow sa slobozeasca imediat câteva granate pe munte, de îndata ce ne vom fi folosit de pistoalele noastre. Ei, acum e prea târziu, însa, sa nadajduim numai ca vom izbuti sa iesim din munte.
Se strecura repede prin frunzis si-l mai vazu pe doctor facându-se nevazut în crapatura de stânca ce se afla la vreo cinci metri departare. Scoasa lanterna de buzunar si o aprinse, constatând cu multumire ca tufele de ambele, laturi ale poteci nu erau atât de dese încât nu se

putea sa fie ascunsi acolo salbatici, care sa-i atace, la un moment dat.
Când capitanul ajunse la crapatura, vazu ca un gang îngust, de înaltimea unui om, ducea drept înauntrul muntelui. Poate ca natura însati sapase gangul acesta, dar acum pamântul de sub picioare si peretii erau atât de netezi încât se cunostea de la prima vedere ca era la mijloc mâna omeneasca.
Pe de alta parte însa, nu era de crezut ca polinezienii acestia sa fi fost în stare de o astfel de lucrare, care parea sa dateze de veacuri Poate ca vreun popor cultivat locuise pe insula, care putea sa fi fost si mai mare, înainte ca oceanul nesatios sa fi înghitit parti însemnate de uscat. Cu mult înaintea lui Farrow îl vazu pe doctor si pe George, ale caror lampi luminau faptura capeteniei, care se afla la vreo treizeci de metri de capitan.
Asta îi paru suspect capitanului. Cei doi salbatici trebuiau, abia ajunsi în gang, sa-si fi iutit mult pasii, altminteri n-ar fi putut fi înca atât de departe. Pricina acestei grabe nu putea fi insa decât vreo viclenie pusa la calce si asta însemna primejdie?
Farrow o lua la picior, pâna îl ajunse din urma pe George. Petre venea dupa el. Un bubuit asurzitor îi facu sa se înspaimânte. Se întoarsera cu iuteala fulgerului si vazura întâi un nor sclipitor de praf, apoi observara ca un bloc de stânca închidea cararea.
Petre vru sa alerge îndata într-acolo ca sa încerce cu puterea sa de urias sa

îndeparteze închizatoarea aceasta, dar Farrow îl opri.
— Repede înainte, trebuie sa-i ajungem pe capetenie si pe vrajitori Nu trebuie sa ne scape în nici un chip, altminteri suntem pierdutii.
Când îsi întoarsera însa din nou privirile, cei doi ticalosi disparusera. Cu toate astea prizonierii o luara în goana înainte si ajunsera curând la locul unde cei doi fusesera vazuti în urma. Atunci George care o luase înainte, se opri brusc din fuga si striga; „îndarat" si se arunca înapoi. Izbindu-l pe doctor care îl prinse imediat în brate.
Asta a fost salvarea celor doi camarazi. Petre; care auzise strigatul tânarului, îl înhata imediat pe capitan si se trase înapoi cu el, iar Farrow mai izbuti sa apuce bratul stâng al doctorului, pe care-l tinu astfel împreuna cu George.
— Dati-va putin îndarat! striga George. Sunt cu un picior deasupra unei prapastii.
Petre trase putin pe capitan, aducându-i în siguranta pe toti. George pasi iar putin înainte, apoi lumina cu lampa. Zarira cu spaima o prapastie larga de vreo trei metri, cu peretii aplecati si al carei fund nu-l puteau vedea la lumina lampilor.
George lumina repede peretele care cadea în adâncime, direct în fata lui. Dar acesta era atât de neted, încât cei doi salbatici s-ar fi putut cobori pe el în jos. Peretele de peste drum avea crapaturi si iesituri, însa acestea erau atât de neînsemnate încât un om abia s-ar fi putut folosit de ele.

— De sigur c-au sarit în jos – îsi dadu cu parerea George.
— Nu ne va ramâne altceva de facut decât sa-i urmam.
— E drept, aici nu putem ramâne, zise capitanul. Înapoi nu vom izbuti s-ajungem în nici un caz, caci nu vom putea sa dam la o parte piatra pe care au pus-o la intrare. Asa dar trebuie sa mergem mai departe. Dar acum fii cu mare bagare de seama, George, caci e foarte cu putinta ca sa mai fie si alte asemenea capcane, ca acea dinaintea noastra.
Cei patru camarazi mersera o bucata înapoi, ca sa-si ia vânt, apoi George sari cel dintâi peste crapatura larga. Unul dupa altul sarira si ceilalti tovarasi si ajunsera cu bine dincolo.
— Asta e o saritura frumoasa, zise doctorul. Acesti doi salbatici batrâni trebuie sa fie înca destul de îndemânateci. Zau sunt curios daca vom avea prilejul sa vedem acum lucrurile alea grozave de care ne vorbea vrajitorul.
— Le-am fi vazut cu siguranta daca ne-am fi prabusit în râpa asta, zise capitanul – fii cu bagare de seama, George!
— Da, tata, ma astept acum la toate surprizele cu putinta, raspunse George.
— Voi fi cu multa bagare de seama, poti fi linistit în privinta asta.
Cu bagare de seama si totusi repede pornira de-a lungul gangului. Observara îndata ca acesta se lasa pe panta si facea o cotitura la stânga, parând asadar ca se adâncea spre mijlocul muntelui. Mersera

tot mai departe, apoi gangul facu deodata o cotitura brusca; George abia trecu de dânsa ca se si opri brusc. Privelistea care-i se înfatisa avea ceva atât de sinistru si înfiorator încât nu era de mirare ca spaima îl tintui în loc. În fata lui se afla o încapere rotunda, ai carei pereti erau acoperiti cu chipuri ciudate, cioplite în piatra. De jur-împrejurul peretilor stateau însiruite mumii omenesti, cu vestminte stravechi si ciudate.

— Dumnezeule sfinte, parc-ar fi criptele vechilor Aztecii – exclama doctorul, care era în spatele lui George. Am impresia ca ne aflam în mausoleul lui Montezma, zau asa! Acum pricep de ce vorbea batrânul vrajitor de lucruri fioroase. E interesant de tot!

— Eu sunt de parere ca am putea examina cu alt prilej locul acesta interesant, daca vom mai iesi în viata de aici – zise capitanul.

— Aceste mumii stravechi s-au conservat atât de bine numai. Prin faptul ca aerul e aici lipsit de curenti si uscat Asa dar n-o fi nici macar vreo usa secreta prin care sa poata patrunde o boare de aer.

— Dar unde sa fi ramas cei doi salbatici? întreba doctorul. Nu se poate sa nu existe o iesire. În orice caz, sa cautam.

Ai dreptate, încuviinta capitanul.

— Ia d-ta cu George partea dreapta, iar eu cu Petre vom începe aici, pe stânga.

Cei patru prizonieri cercetara cu cea mai mare atentiune peretii si terenul acestui cavou ciudat. Curând capitanul observa ca doctorul se interesa mai mult de

mumii decât de iesirea din cavou. Stia, de altfel ca patimasul cercetator ar fi vrut din toata inima sa ia cu sine una din mumiile uscate. Într-adevar, doctorul Bertram tocmai examina o mumie care se pastrase foarte bine, când exclama uluit:
— Solul se mis…
Mai mult nu izbuti sa spuna. Un zanganit ascutit rasuna în încapere si camarazii privira nauciti în spre mijlocul acesteia; pe podeaua neteda scânteiau cioburi de sticla colorata. Într-o clipa încaperea se umplu cu un fum subtire, care se îngrosa vazând cu ochii.
— Afara, repede, afa…
Nici capitanul nu izbuti sa-si sfârseasca vorba, caci trebui sa se tie repede cu mâna de perete ca sa nu cada. Din pricina ametelii ce-l cuprinsese. Cauta cu toata puterea sa-si pastreze luciditatea, vazu pe doctorul Bertram prabusindu-se, apoi lânga el pe uriasul Petre, pâna ce în cele din urma. Aluneca si el la pamânt, pierzându-si cunostinta.

IV.
ENGLEZUL MISTERIOS.

CÂND GEORGE DESCHISE OCHII, fu orbit de o lumina vie. Închise repede pleoape la loc si începu sa chibzuiasca. Si încetul cu încetul îsi aduse aminte de ce se întâmplase. Fusesera surprinsi în cripta mumiilor de un gaz ametitor, care-i culcase la pamânt.
Cu multa bagase de seama încerca sa-si miste mâinile, dar baga îndata de seama ca era legat. Crapa putin pleoapele si

vazu ca un foc viu ardea la picioarele sale. Acest foc lumina capul lui Tonda, al vrajitorului si ale altor patru salbatici care stateau muti si tepeni în semicerc, de partea cealalta a focului.
George privi cu coada ochiului la dreapta si la stânga si-i vazu pe camarazi stând nemiscati. Îsi aminti acum ca el se prabusise cel din urma; poate ca fumul otravitor nu avusese un efect atât de puternic asupra lui, caci fara voie îsi tinuse rasuflarea când vazuse pe camarazi cazând la pamânt.
De aceea se si trezise cel dintâi, de sigur, dar se hotarî sa faca pe lesinatul. Poate izbutea sa afle ceva de la potrivnicii acestia vicleni.
Într-adevar, într-un târziu auzi pe unul rostind în englezeste:
— Tonda, când se vor trezi?
Capetenia întoarse pe jumatate capul spre locul de unde venise glasul, apoi raspunse într-o englezeasca stâlcita:
— Trebuie sa se trezeasca curând, stapâne. Vrei sa-i iau la rost?
— Nu, caci înainte de moarte nu trebuie sa stie ca eu sunt aici. Nu cumva sa le vorbesti în limba mea. Întreaba-i numai de unde au aflat despre „lumile plutitoare”.
— Da, stapâne, asa voi face. Apoi vom primi sticlele colorate cu apa aceea?
— Fireste, stiti doar ca eu ma tin de cuvânt.
George pricepu ca englezul acesta îi cumparase pe salbateci în schimbul alcoolului. Nadajduia sa mai afle ceva cu privire la lumile plutitoare, dar, din

nefericire, în clipa aceasta se misca Petre Uriasul. Încerca sa se ridice, cazu Insa îndarat pe spate si scoase o înjuratura.
Dupa câtva timp Uriasul deschise ochii si mormai:
— Care va sa zica tot am ajuns în iad, dupa cum îmi proorocea mereu bietul meu profesor.
Un hohot de râs al doctorului îl întrerupse. Poate ca si doctorul îsi recapatase, de câtva timp cunostinta si-l auzise fi el pe englez vorbind. Asta o dovedea hohotul sau de râs. De altfel, vorbele Uriasului sunasera atât de comic; încât si George trebui sa se stapâneasca patru a nu izbucni în râs.
— Dar bine, Petre; astia sunt doar capetenia Tonda eu vrajitorul si sfetnicii lor. Le-am picat în capcana; n-as fi crezut ca salbaticii acestia au si bombe cu gaze... I-asculta, Tonda – se adresa el apoi capeteniei în limba lui – sa stii ca o sa vezi pe dracu. Sau poate nu crezi ca tovarasii nostri vor veni în curând? Nu ti-e teama de vraja noastra?
Tonda rânji, apoi raspunse linistit:
— Ceilalti straini s-au dus pe-aci încolo. Oamenii mei au aruncat cu pietre în vapor, de pe deal. Eu le-am strigat ca cei patru straini si-au pierdut viata în munte. Veti muri acum. Dar de unde stii de lumii straine?
Din raspunsul pe care i-l dadu doctorul, George afla ca si acesta ascultase ce spusese englezul:
— Dar bine, Tonda, crezi tu într-adevar ca-ti voi trada tie taina mea? Ce crezi ca nu stiu eu ca tu însuti ai vrea sa cunosti

secretul lumilor plutitoare? N-ai sa-l afli însa. Pentru asta ar trebui sa-ti viu eu în ajutor.
Batrânul se framânta nelinistit pe locul sau. Uneori întorcea capul, de parca s-ar fi asteptat sa-i spuna englezul ce are de facut Dar acesta statea ascuns în umbra si se ferea sa scoata un cuvânt.
— Lasa ca descopar eu taina, zise doctorul Pe „lumile plutitoare" se capata apa aceea care arde ca focul. E atât de multa acolo ca poti bea o viata întreaga si nu se mai ispraveste. Da, e o taina frumoasa pe care poti s-o dezlegi lesne, Tonda.
— Strainule… strainule, vei putea tu într-adevar sa dezlegi taina? bolborosi batrânul, agitat – nu… nu, nu cred asta. Voi trebui sa muriti, dar mai înainte veti spune ce stiti despre „lumile plutitoare".
Zicând acestea, Tonda întoarse, iar capul spre locul unde era ascuns englezul. Poate ca în creierul lui batrân si viclean se nascuse gândul – care e exprimat atât de bine de întelepciune populara: „vrabia din mâna e mai buna ca cioara de pe gard". Doctorul Bertram era doar numai cioara, e drept ca el fagaduia mult. Dar nimeni nu stia daca îsi va putea tine fagaduielile.
— Ei asii! Nu spun nimic, macar ca stiu totul. Asa, n-are decât sa se piarda apa aceea multa, care arde atât de frumos. O, Tonda, stiu si mai mult si batrânii regi, ale caror trupuri uscate le-am vazut, vor fi pierduti.
— Heavens!

Numai exclamatia aceasta furioasa se auzi. Dar doctorul chicoti pe înfundate. Tonda îl privi cu furie pe Bertram, apoi scrâsni:
— Strainule, voi ati vazut prea mult si trebuie sa muriti neaparat Dar înainte va vom taia cu cutitul, pâna veti spune unde se afla „lumile plutitoare”.
— Hm… nu prea ar fi placut sa fim macelariti – raspunse doctorul, în bataie de joc – cred însa ca ne vom putea întelege într-un fel oarecare. Ma gândesc mai cu seama la mumiile acelea minunate, draga Tonda.
— Taci! scrâsni capetenia. Taci, sau de nu îti tai îndata limba.
Într-adevar, în mâna lui osoasa lua un cutit mare si expresia chipului sau dovedea ca n-ar sovai sa puna în practica amenintarea. Deodata aparu pe nesimtite îndaratul lui un bastinas, care-i sopti ceva în graba. Tonda sari repede în picioare, iesi din raza focului si se-ndreapta dincolo se auzise glasul englezului.
În ungherul acesta se porni apoi: o convorbire în soapta, în limba engleza, dupa cum auzi George în câteva rânduri. Tonda se înapoia: pe urma la foc st dadu o porunca în soapta tânarului bastinas care adusese vestea. Acesta se apropia îndata de doctorul Bertram, cu un cutit în mâna, se apleca… si taie legaturile de la picioarele medicului.
— Strainule, vino cu mine! Camarazii tai vor sa debarce pe insula cu forta. Spune-le ca daca vor face asta voi patru va trebui sa muriti.

— Nu face nimic, daca om muri – raspunse doctorul, calm. Tovarasii ne vor razbuna. Nu cred ca vreunul din voi sa mai ramâna în viata dupa aceea. A, ai auzit?
Înabusit si îndepartat se auzi explozia unei granate în vârful muntelui. Cel patru prizonieri se trezisera toti în vremea asta – îsi dadura seama imediat ca fusese o granata explozibila; care impresiona cu totul altfel pe salbatici decât granatele cu gaze, care nu prea faceau zgomot.
Vrajitoria si sfetnicii sai sarira îngroziti de la locurile lor si începura sa tremure din tot trupul, de asemenea si Tonda.
— Strainule, striga batrânul, agitat – spune tovarasilor tai ca nu va vom ucide daca vor renunta sa vie pe insula. Jur pe duhurile puternice care plutesc deasupra noastra. Va trebui însa sa-mi spuneti ce stiti despre „insule plutitoare”.
— Domnule capitan, putem avea încredere în ticalosul asta batrân? întreba doctorul.
— Spune-i lui Rindow ca deocamdata sa nu întreprinda nici un atac, hotarî Farrow – însa zugraveste-le exact situatia noastra. Daca da navala acum, suntem pierduti în orice caz. Dar daca amâna atacul, vom avea perspective sa fugim, desi nu prea am încredere în batrân.
Doctorul Bertram se-ntoarse spre capetenie si zise:
— Bine, Tonda, ai jurat si te cred ca nu ne vei ucide. Hai repede, voi spune camarazilor mei cum stau lucrurile.

În aceeasi clipa dealul fu cutremurat de o a doua explozie si capetenia îl trase pe Bertram cu putere dupa el. Capitanul râse vazând graba asta, apoi se adresa lui Petre, care statea lânga George:
— Petre, George nu s-a trezit înca? Sa speram ca gazul acela afurisit nu i-a facut prea mult rau.
Tânarul ar fi vrut sa-l linisteasca pe tatal sau, dar tinea sa-si joace rolul pâna la capat. Ramase deci nemiscat, cu ochii închisi, desii auzea lamurit cum credinciosul Urias se rostogolea pe-o parte ca sa-l cerceteze.
— Domnule George, domnule George, m-auzi.
Tânarul urma sa faca pe mortul, desi se întrista când auzi pe Urias zicând:
— Pare sa-l fi ametit rau, domnule capitan. O, l-as rupe în bucati pe banditii astia daca as putea!
— A înghitit mai mult gaz si atâta tot, cauta capitanul sa se linisteasca.
— Sa asteptam întoarcerea doctorului ca sa-l examineze pe bietul baiat.
Dupa vreo cinci minute, Bertram si Tonda se întorsesera.
— Totul e în regula, domnule capitan, zise doctorul.
— Rindow sta gata de lupta. Daca pâna într-un ceas nu ne aratam, porneste la atac.
— Bine, draga doctore, ai facut cum nu se poate mai bine. Acum te rog sa spui capeteniei ca e neaparata nevoie sa-l examinezi pe George al nostru. Sunt îngrijorat ca nu da semne de viata.

Dupa o scurta convorbire cu capetenia, doi tineri bastinasi! Înarmati cu maciuci scurte si grele, care se tinusera pâna atunci în fundul pesterii, scoasera armele din brâul lui Bertram si-i taiara legaturile de la mâini.
Doctorul se apleca asupra lui George si-i pipai capul. Dupa ce-l examina amanuntit, murmura:
— Ciudat, nu pot gasi nimic.
Apoi se lasa în genunchi lânga tânar lipi urechea de pieptul lui.
George se folosi de clipa aceasta ca sa-i sopteasca:
— Doctore, ma simt cat se poate de bine, ma prefac numai lesinat. Poate ca jocul acesta ne va fi de folos.
Doctorul nu-si trada surprinderea nici macar printr-o tresarire. Se ridica, examina înc-o data capul lui George, apoi zise:
— Aha, am gasit: s-a izbit probabil de un colt al stâncii când a cazut. Rana nu e primejdioasa, dar mai poate trece mult timp pâna sa-si vina în fire.
Îi comunica si capeteniei lucrul acesta, apoi fu legat iar imediat. Ciudat era numai ca tinerii bastinasi îi pusera la loc armele la brâu. Dupa aceea fu asezat alaturi de capitan si i se legara si picioarele.
Tonda pieri iarasi la fundul pesterii, unde se stârni iar o discutie în soapta. Doctorul se folosi de prilej ca sa-i împartaseasca lui Farrow cum stau lucrurile cu George. Capitanul comunica stirea îmbucuratoare lui Petre si toti erau acum linistiti.

Convorbirea dintre Tonda si misteriosul englez tinu cam mult, ceea ce-l facu pe doctor sa strige cam aspru:
— Capetenie, stii ca tovarasii nostri n-au rabdare s-astepte mult. Grabeste, deci, cu hotarârea ta.
Soaptele devenira mai însufletite si dupa câteva minute Tonda se înapoia lânga foc si zise agitat:
— Povestiti-mi acum ce stiti despre „lumile plutitoare". Pentru asta, însa, vom alege alta încapere, unde cred ca veti vorbi mai curând.
Celor trei camarazi li se dezlegara funiile, sfetnicii capeteniei le ajutara sa se ridice, apoi furia dusi de acolo. George ramase culcat deocamdata, caci el trebuia dus pe sus si asta o vor face, de sigur, cei doi tineri bastinasi care îl scosesera afara pe Petre.
Dupa plecarea salbatecilor cu prizonierilor, George mai ramase nemiscat un minut, apoi încredintându-se ca era singur în pestera, începu sa-si miste cu toata puterea mâinile legate la spate. Era culcat pe o piatra si frecând de zor frânghia de muchea acesteia, izbuti, dupa mari sfortari, s-o rupa.
Acum era liber, caci legaturile de la picioare le putea taia repede cu cutitul. Nu i se luase niciuna din arme si nici granatele cu gaze. cu ajutorul carora s-ar fi putut apara lesne la nevoie.
Minutele se scurgeau unul dupa altul, dar George n-auzi nici un zgomot de pasi apropiindu-se. Cu o hotarâre brusca, el se ridica, scoase cutitul si îsi taie legaturile de la picioare. Frânghioarele le

zvârli în foc, spunându-si ca e mai bine sa stearga orice urma ca se liberase singur. N-au decât sa creada ca salbatecii când or veni, ca vreo vraja si-a vârât codita aici.
Sari în picioare si-si scoase revolverul, apoi porni încet prin pestera destul de mare apucând pe drumul pe care-l luasera bastinasii cu tovarasii sai.
Lumina focului arunca raze slabe pe pereti; George aprinse lampa de buzunar si descoperi o crapatura îngusta si înalta, în care intra.
Îndata îsi dadu seama ca se afla pe drumul adevarat, vazând pe o iesitura da stânca o fâsie de stofa: vreunii din camarazii sai trebui sa se fi poticnit, lovindu-se cu bratul de acest colt de piatra, cu care prilej se rupsese o bucata din tunica lui alba.
Tunelul îngust ducea în jos. Deodata, George îsi stinse lampa si se opri din mers. Auzise undeva soapte, dar deocamdata nu-si putea da seama de unde veneau. Trebuia însa sa fie pe aproape si atunci porni încet înainte, dibuind drumul.

V.
LUMILE PLUTITOARE.

GLASURILE DEVENEAU TOT MAI LAMURITE. În cele din urma, George izbuti sa priceapa chiar câteva cuvinte – caci se vorbea englezeste. Cei doi care vorbeau nu puteau fi decât englezul misterios si Tonda. Mergând mai departe, tânarul îl auzii într-adevar pe englez:

— …trebuie s-o scoti de la el Niciodata nu va voi mai aduce apa arzatoare în schimbul careia îmi dati numai Kopra si nuci pietroase, pe care le gasiti în pamânt sau în pesterile din stânca. Strainii trebuie sa ne spuna de unde au aflat despre cele doua „lumi plutitoare”.
— Da, stapâne – zise capetenia – voi face totul ca sa-l silesc sa vorbeasca. Dar e adevarat ca pe „lumile plutitoare” e atâta apa arzatoare?
— Care va sa zica asa, pentru ca noi am venit noaptea, vrei sa încerci sa întreprinzi cu oamenii tai o mica expeditie de prada! striga englezul râzând.
— Asta nu se va întâmpla, Tonda; cele doua lumi plutitoare, care stau acum în golful insulei tale si nu pot fi vazute de nimeni, nu vor fi calcate de tine. Duhurile pe care le-am acolo de paza te vor ucide pe tine si pe oamenii tai.
— Dar si strainii au duhuri puternice – raspunse capetenia – si poate ca ei sunt mai tari ca cele de pe „lumile plutitoare”.
Englezul scoase o înjuratura, apoi striga furios:
— Tonda, esti un dobitoc. Nu pricepi oare ca strainii vor sa ia pentru ei sticlele cu apa arzatoare?
— Tie nu-ti vor da niciuna. Si tu esti un înselator. De ce nu mi-ai spus nimic despre oamenii aceia uscati care zac în muntele asta?
— Stapâne – murmura Tonda cu teama – astea sunt duhuri mari. Oamenii mei si-au pus în primejdie viata când au scos afara pe strainii ametiti Duhurile stau

linistite si tepene de pereti si vegheaza. Stapâne, asta e tabu si n-am voie sa-ti vorbesc.
— Lasa ca stiu eu – râse englezul. Îmi vei arata camera. Si pentru fiecare duh pe care-l voi scoate afara, primesti trei sticle cu apa arzatoare Trei sticle, ai priceput?
— Stapâne, trebuie sa ma mai gândesc, murmura batrânul, orbit de aceasta perspectiva.
Dupa o pauza scurta, urma:
— Cu duhurile care salasluiesc acolo nu ma pot masura eu. Stapâne, va trebui sa faci asta cu celalalt fiu al mamei tale.
Asa dar englezul avea un frate. Vestea aceasta era de mare însemnatate pentru George. Putea socoti, deci, ca în labirintul stâncos de aici avea în fata sa doi dusmani puternici; cu care nu era de glumit. Dupa o clipii, însa, i se lua grija aceasta de pe inima, apoi englezul zise:
— Fratele meu s-a îmbolnavit, asa ca nu-mi poate ajuta. Dar voi alunga eu duhurile, pentru ca supusii tai sa poata scoate afara oamenii uscati. Întâi trebuie însa sa-i alungam pe straini în vaporul lor. Chinuieste-i pe prizonieri ca sa marturiseasca de unde cunosc taina noastra, apoi da-le drumul daca vrei. Le-ai fagaduit doar sa nu-i ucizi.
— O, stapâne, noi nu-i vom ucide – zise capetenia – dar nu vom avea nici o vina daca vor muri singuri si asa se va si întâmpla, daca vor muri singuri.
— Siret mai esti, facu englezul, rânjind.
— Numai ca nu merge cum vrei tu, ci trebuie sa plece liberi, altminteri tovarasii lor de pe vas darâma tot muntele cu

tunurile lor. Mie îmi dai mumiile si-ti voi da pentru fiecare din ei trei sticle cu apa arzatoare.
— Bine, stapâne, tinerii mei vor scoate afara duhurile; am eu câtiva condamnati la moarte si astia o vor putea face, salvându-si viata în felul acesta. Le voi spune ca duhurile le vor da o moarte mai usoara decât aceea pe care ar primi-o din mâna mea.
Englezul izbucni în râs.
— Mosule – zise el – esti într-adevar un om rau. Trebuie ca sa se pazeasca omul de tine. Pacat ca James s-a îmbolnavit si nu pot întreprinde nimic singur. Si Ellen îmi da de gândit – numai de n-ar mai încerca odata sa fuga.
— Haide, Tonda, du-te de ia la rost pe straini pâna vor spune tot ce stiu.
Câteva clipe George vazu înaintea sa o raza palida de lumina, care iesea dintr-o crapatura a peretelui din dreapta a gangului. Auzi apoi un râcâit slab si în acelasi timp, disparu lumina. El îsi dadu seama imediat ca acolo trebuia sa fie o usa secreta, prin care englezul sili capetenia disparusera din firida gangului, unde statusera.
George asculta cu încordare câteva clipe apoi dibui drumul pâna la crapatura si aprinse din nou lampa.
Firida pe care o vazu era goala; intra repede înauntru si examina cu amanuntime peretele din fata lui. Descoperi îndata un colt de stânca, puse mina pe el si trase si deodata peretele firidei se dadu în laturi.

Tânarul stinse la repezeala lampa. Vazu înaintea sa pe englez care statea la vreo zece metri, întors cu spatele spre el. Încaperea în care intrase George era o pestera mare în mijlocul careia ardea un foc puternic, care învaluia în lumina sa faptura englezului.
Tânarul îsi dadu seama ca omul acesta e foarte primejdios pentru dânsii si vroia sa împiedece cu orice pret ca tatal sau si camarazii sa fie torturati.
Apuca revolverul de teava, vâri lampa în buzunar si pasi în vârful picioarelor spre ticalos. Când ajunse în spatele lui, englezul paru sa presimta o primejdie. Facu o miscare, vrând sa se întoarca. Dar era prea târziu.
George, apuca de beregata pe englez cu toata puterea, apoi îl pocni cu patul armei în tâmpla dreapta.. Se isca o lupta, scurta, dat în cele din urma ticalosul se prabusi la pamânt, ca o cârpa.
Tânarul nu-si mai pierdu vremea sa-l lege caci trebuia sa se îngrijeasca în primul rând de camarazi. Facu repede un pus înainte si privi jos, în pesteri.
Privelistea era înfioratoare. Înaintea focului zaceau tatal sau si cei doi camarazi. Lânga ei statea Tonda cu sfetnicii lui; vrajitorul tocmai scotea din foc un drug înrosit, cu gând sa chinuiasca pe prizonierii Legati.
— Vreti sa vorbiti? le striga Tonda. Atunci interveni George. Ridica arma, tinti si glontul suiera prin pestera. Detunatura lasa un ecou prelung, dar fu întrecuta de tipetele salbaticilor si de durere al vrajitorului care lasa drugul din mâna si-

si duse mâna stânga la bratul drept. Bastinasii privira nauciti în jurul lor, caci nu stiau de unde venise împuscatura.
George se daduse îndata câtiva pesi înapoi. Capetenia îsi întoarse acum fata spre local unde statuse înainte englezul si întreba tânguitor:
— Stapâne, ce sa fac?
George auzi atunci un zgomot slab îndaratul sau si-si dadu seama îndata ca englezul se trezise din lesin si ca va navali asupra lui.
Se apleca cu iuteala fulgerului, simti o izbituri în spatele-i încovoiat, îndrepti revolverul îndarat si apasa de doua ori pe tragaci.
Se auzi un tipat asurzitor, apoi un trup greu cazu deasupra lui George, amenintând sa-l traga la pamânt. Cu o miscare puternica, tânarul împinse însa trupul în laturi si se ridica repede. Trebui sa-si dea seama ce fac salbaticii.
Era si timpul, caci vazu ca unul din tinerii salbatici pusese iar mâna pe drug. George ridica mina. Din nou se auzi o împuscatura, repetata de ecou si pentru a doua oara drugul cazu înapoi în foc, iar bastinasul, racnind de durere, facu aceleasi miscari ca mai înainte vrajitorul.
Asta era prea mult pentru capetenie si sfetnicii sai. Tipând de spaima începura s-alerge ca nebunii, urmati de tinerii salbatici. În coada venea vrajitorul si salbatecul ranit, care alerga aproape tot atât de repede ca tovarasii lor teferi.
Numai când îi vazu disparând, George sari peste bariera stâncoasa care-l despartise pâna atunci de pestera

principala si alerga repede spre camarazi Dupa câteva clipe acestia erau liberi.
— Dragul meu baiat, al lucrat din nou ca un viteaz zise capitanul. Sunt foarte mândru de tine. Acum trebuie sa cautam însa sa iesim de aici.
Mai întâi sa vedem ce face englezul pe care l-am împuscat – propuse George.
— Poate nu e atât de grav ranit si mai e în stare sa ne conduca afara. Mort nu cred sa fie, cel mult grav ranit.
Atunci mai bine sa nu ne încredem în el luându-l de calauza, zise capitanul.
— Daca miroase ca s-a sfârsit cu el, atunci cu siguranta ca va încerca sa ne prapadeasca.
E drept ca ne-am putea teme de asta; încuviinta capitanul. Cred ca-l putem lasa fara teama aici, sa-i vie în ajutor mai târziu prietenii sai.
Când doctorul se apleca însa deasupra englezului, clatina capul si zise cu parere de rau.
— E mort. Gloantele lui George i-au gaurit inima, acum n-avem încotro, trebuie sa gasim singuri drumul.
— Bastinasii au luat-o la stânga, zise capitanul. Cred ca vom da lesne de urmele lor.
— Împotrivire nu cred sa opuie – zise George. L-am ranit chiar pe vrajitorul lor, astfel ca vor presupune ca duhurile sau demonii nostri sunt totusi mai tari. De altfel am auzit ce este cu lumile alea plutitoare; va voi povesti în liniste când vom iesi din munte si vom fi pe submarinul nostru. Sunt acum amândoua într-unul din golfurile insulei;

fratele bolnav si fata care a chemat în ajutor se afla pe una din ele. Dar se pare ca e primejdios pentru straini sa calce fara precautiuni pe dânsele.
— Minunat! exclama capitanul, vesel. În felul acesta înseamna sa rezolvam în chip fericit sarcina noastra. Cred ca vom sfârsi lesne cu bastinasii.
— În caz de nevoie le vom da câteva sticle cu rom, din proviziile noastre.
— Nici nu e nevoie tata, caci pe insulele plutitoare se gaseste o mare provizie de alcool, dupa cum am auzit.
Pornira repede spre partea stânga a pesterii. Aici era foarte întuneric, dar la lumina lampilor de buzunar descoperira imediat o crapatura îngusta si când se apropiara de ea, George se apleca si ridica triumfator o broasca testoasa uscata.
Vrajitorul a pierdut-o în graba lui de-a fugi zise el, vesel – suntem, deci, pe drumul bun.
Vru sa arunce uscatura mare cât mâna, doctorul insa i-o lua repede si o vâri în brâu, ca si cum ar fi fost un obiect pretios.
— Poate ca este un soi necunoscut, caruia îi pot da de rost, cu toata starea de uscaciune în care se afla, zise el, agitat – poate ca vrajitorul mai poarta cu el si alte lucruri pe care le voi putea lua. Îi voi da în schimb destul alcool din proviziile de pe insulele plutitoare.
— Pare ca ajungem afara! striga în aceeasi clipa capitanul, care o luase înainte prin gangul îngust – daca nu ma însel, vad lumina acolo înaintea noastra.

Doctore, nici nu stiu cât timp am zacut în nesimtire. Era ziua când ai fost scos afara din munte ca sa vorbesti cu Rindow?
— Nu, domnule capitan, cel mult o jumatate de ceas daca am stat lesinati. Dar luna tocmai îsi croia drum printre nori.
— Aha, atunci sa stii ca e lumina de luna ceea ce vad eu acolo!
În câteva minute Farrow fu afara din munte. Vazu imediat ca iesisera pe partea de nord-est la vreo douazeci de metri mai jos de poteca ce ducea înclinata de la iesirea aceasta, se afla un brâu de vegetatie din care îsi înaltau coroanele câtiva palmieri.
În linie dreapta spre nord, camarazii – care stateau acum alaturi pe poteca îngusta – vazura un golf larg si George striga imediat:
— Tata, n-or fi acolo ancorate cele doua „lumi plutitoare”? englezul, pe care am fost nevoit sa-l împusc, vorbea de ele.
— Se prea poate sa fie cum zici tu – încuviinta capitanul – dar asta vom putea-o cerceta abia mai târziu. Acum trebuie sa-i dam de veste lui Rindow cum stau lucrurile, altminteri începe iar sa bombardeze muntele si da navala asupra insulei.
— A, colo duce un coborâs foarte bun spre golf, striga George iarasi. Tata, tu si cu doctorul ati putea sa le dati de veste camarazilor nostri iar în vremea asta eu cu Petre voi cobori în vale. Am o presimtire ciudata cu ar fi timpul sa venim în ajutorul tinerei fete.

— Bine, baiete, încuviinta Farrow dupa câteva clipe de gândire. Si mie mi se pare mai bine sa întreprindeti îndata ceva pentru ocrotirea fetei. Batrânul Tonda va cauta, de sigur, sa se foloseasca de prilej ca sa puna stapânire pe alcoolul de pe „lumea plutitoare".
George nu mai sovai.. Se lasa aproape de-a rostogolul la vale, urmat de credinciosul sau Petre si când ajunsera, tânarul aprinse imediat lampa de buzunar si dupa putina cautare, descoperi o potecuta, care parea sa fi fost croita de curând prin desis.
— Petre, vezi ca presimtirea nu m-a înselat, sopti George. Tânara fata pluteste în mare primejdie. Sa ne grabim!
Nici nu era nevoie de acest îndemn, caci Uriasul si începu sa faca pasi atât de mari, încât George avu de furca sa-l urmeze.
Din fericire poteca era destul de larga, se parea ca cel putin, doua persoane se strecurasera printre tufe, una alaturi de alta. Astfel, cei doi camarazi nu întâmpinara piedici si putura înainta fara sa faca zgomot.
Timp de doua minute alergara în goana – atât cât le îngaduia locul acela – si dupa socoteala lui George trebuie sa fi ajuns în apropierea marii. Deodata, înaintea lor rasuna un strigat de ajutor, scos de un glas femeiesc.
George îsi îndoi sfortarile si zbura aproape prin golurile dintre tufe. Dupa câteva clipe, care i se parura veacuri, vazu sclipind apa înaintea sa. Doua, trei

sarituri înca si se întepeni în loc cu revolverul întins.
Vazu la câtiva metri departare de tarm, un teren pe care cresteau tufe si buruieni; între ele se aflau doua colibe. În fata uneia din aceste colibe o tânara fata se lupta, pe cât îi îngaduiau puterile, cu un tânar bastinas care încerca s-o doboare la pamânt.
George nu sovai o clipa: ochi, trase, glontul porni. În aceeasi clipa aproape salbaticul dadu drumul, scoase un racnet si cazu gramada.
Usa colibei se deschise atunci si fapturi negricioase dadura buzna afara, napustindu-se spre George. Acesta îi recunoscu îndata: erau capetenia si sfetnicii sai. Unii din ei se si clatinau pe picioare si toti aveau în mâini sticle de diferite marimi. Îsi luasera singuri „apa arzatoare", cu ajutorul careia cei doi frati îsi faceau afacerile lor criminale.
George si Petre se dadura repede în laturi, caci de spaima salbaticii îsi pierdusera într-atâta capul, încât sarira în apa care era foarte putin adânca si înotara cum putura spre mal. Fara sa se uite macar la cei doi tovarasi, ei disparura repede în tufis.
George si Petre alergara acum prin apa, spre ciudata insula. Tânara fata se sprijinea de coliba si plângea cu sughituri. Se linisti însa când Uriasul trase deoparte cadavrul salbaticului si George cauta s-o mângâie.
Tânarul afla acum trista ei poveste. Tatal ei, Lionel Barrings, începuse un negot cu cei doi frati Fields si dadeau bastinasilor

alcool, în schimbul produselor tarii si a altor lucruri de pret.
Împotriva unui astfel de negot erau, fireste, toate guvernele. De aceea ei îsi construisera doua plute trainice, în mijlocul carora era o gaura mare. Acolo instalasera un motor puternic, care punea în miscare o elice de vapor. În felul acesta puteau colinda, fara sa atraga atentia, insulele îndepartate, caci plutele erau acoperite cu pamânt în care înfipsesera tufe si buruieni. Daca se arata vreun vapor; le lua drept o insula miscatoare. Alcoolul era adus în fiecare luna de un bric, care lua înapoi marfurile obtinute.
Tatal Ellenei murise de curând si fratii hotarâre ca fata si se casatoreasca cu cel mai tânar. Atunci ea daduse drumul pe apa celor doua scânduri prin care cerea ajutor.
George se interesa de celalalt Fields si afla ca murise de curând, cam în acelasi timp când el împuscase pe fratele sau în lupta.
*
— A doua zi dimineata, capitanul Farrow trase în larg cele doua plute – carora bastinasii le daduse poeticul nume de „lumi plutitoare” – si le scufunda cu ajutorul câtorva granate. Era o fapta buna pe care o facea, caci alcoolul nu va mai otravii pe bietii salbatici.
Ellen fu luata pe bordul „Dox”-ului. Ea avea rude la Adelaida, unde capitanul îi fagadui s-o duca.
Cel mai fericit era însa doctorul. Izbuti sa-l hotarasca pe Tonda sa-l duca în

cripte, de unde lua cea mai frumoasa mumie, care era acum cea mai pretioasa comoara a sa.

64
MUMIA MISTERIOASA.

I.
NALUCA DE LA MIEZUL NOPTII.

— NU, JEAN, asta nu i-o voi povesti capitanului în nici un caz. Stii doar bine ca întotdeauna ne-a luat în râs pe noi doi pentru superstitiile noastre. Nu, nu, te pomenesti ca-mi taie portia zilnica de rom pentru ceai daca scap vreo vorba.
Capitanul Farrow – care tocmai trecea de-a lungul gangului din mijlocul submarinului, ducându-se sa-l viziteze pe Bertram în cabina sa – râmase în loc când auzi discutia aceasta, care venea din magazia în care se aflau granatele si gloantele, precum si câteva torpile. Recunoscu îndata glasul timonierului Gerard Plundow si al lui Jean Brike si cuvintele pe care le auzi îi stârnira curiozitatea.
— Gerard – auzi el acum vocea batrânului tunar – eu nu gasesc nimic de râs în povestea asta. Si nici nu poate fi vorba de superstitie, caci stii tu ca mumii dintr-astea vechi au întotdeauna tainele lor. Ia gândeste-te nitelus la sapaturile vestite ale lordului Carnavon, care a scos la iveala mumia lui Tutankhamon. El si însotitorii sai si-au gasit moartea din pricina unui blestem vechi de sute de ani. Mumia pe care doctorul Bertram al

nostru a scos-o din muntele acela misterios va fi având si ea tainele ei. Trebuie sa marturisesc ca nu prea ma simteam bine când a fost adusa la bord. Eu unul n-as putea dormi nicio noapte stiind ca în camaruta de alaturi se afla un om uscat dintr-aia.

— Jean, exclama celalalt, agitat – n-ai observat ca de ieri doctorul arata foarte rau, ca are o privire ciudata, ca si cum ar vedea lucruri necunoscute noua? Nu m-ar mira de fel daca si dânsul ar fi vazut mumia ratacind prin încaperile submarinului nostru.

Capitanul trebui sa se stapâneasca pentru a nu izbucni în râs. Curios peste masura, asculta mai departe si cu mare bucurie îl auzi pe Jean Brike urmând:

— Gerard, sa stii ca mumia vrea sa se înapoieze la locul ei. Eu unul cred ca nu e cu neputinta ca uneori sa mai gândeasca si sa simta la fel ca noi ceilalti, cei vii, vreau adica sa spun ca s-ar putea ca sufletul sa se întoarca iar în trup, pentru ca trupul nu s-a prefacut înca în pulbere. Dar ia mai povesteste odata cum s-au petrecut lucrurile, caci n-am priceput bine ce spuneai adineaori, fiindca ma uluisesi rau de tot.

— Aveam rondul de la ora unsprezece – începu timonierul – si tocmai treceam prin cabina de comanda, unde îi dadusem raportul dlui Brun, când mi se paru ca cineva se uita la mine. Cunosti si tu simtimântul acela care te sileste uneori sa te uiti îndarat, crezând ca cineva e în spatele tau. Si asa s-a facut ca m-am întors si eu, insa n-am putut

vedea nimic. Dar când am iesit din cabina de comanda, pe gang, aproape sa mi se opreasca inima în loc de spaima, caci am vazut lamurit cum mumia deschise usa de la încaperile doctorului si intra înauntru. Ma ciupii de brat sa vad daca nu visez. Dar era aievea. Nu ma puteam misca sa dau alarmat atât eram de înmarmurit si mi-am venit în fire abia când mumia a închis usa în urma ei.
— Hm… si de ce n-ai raportat, ma rog tie? întreba tunarul.
— Jean, n-am cutezat, marturisi Plundow. M-am temut ca ma vor lua toti în râs. Nu ti-as fi povestit nici tie, daca privirile tale speriate nu m-ar fi izbit. Dar te rog si nu scoti o vorba – eu nu voi pomeni nimanui despre asta pâna nu va mai vedea si altul ratacind mumia, de care doctorul sustine ca a fost cândva un rege.
— N-ai grija, nu voi sufla un cuvânt, raspunse timarul. Dar eu te cred, Gerard, caci am vazut pâna acum lucruri atât de ciudate încât nici un om nu le-ar lua drept adevaruri.
Farrow zâmbi pe sub mustata. Pomi mai departe si peste câteva clipe deschise usa cabinei infirmerie. Doctorul nu era acolo, dar Farrow stia ca nu poate fi decât în cabinetul de raritati, unde strânsese tot solul de obiecte si trofee.
Batând în usa acestei încaperi, nu primi nici un raspuns. Intra atunci dreptul si-l vazu pe doctor stând la masuta îngusta din odaie. În fata lui se afla un bloc de scris, dar mâna în care tinea condeiul sta nemiscata pe tablia otel a mesei. Capul

era aplecat într-o parte, în directia unde, lânga un raft de fier, se afla mumia regala.
— Doctore, ce ti s-a întâmplat? striga capitanul.
Bertram se trezi ca dintr-un vis, îsi trecu mâna peste frunte si-si întoarse încet fata spre Farrow.
— Ah, domnul capitan, zise el ca în vis… Eu… eu… tocmai ma gândeam cu încordare, cum de a ajuns aici în Oceanul Pacific mumia aceasta care este, fara îndoiala, de origina sud-americana.
— Taina asta nu cred s-o poti dezlega, raspunse Farrow.
Apoi urma, zâmbind:
— Eu unul as închide undeva mumia, draga doctore, caci tocmai am auzit din gura lui Plundow ca are obiceiul sa colinde noaptea prin submarin.
Se astepta ca doctorul sa izbucneasca în râs, dar spre uimirea lui, Bertram ramase serios si raspunse:
— Da, da, numai daca ar folosi la ceva…
— Dar bine, doctore, ce nu? striga capitanul. Nu cumva vrei sa spui ca si d-ta crezi în prostiile astea?
Cu glas ciudat de rece, Bertram urma:
— Pâna acum n-as fi crezut nici eu în asta, dar am devenit de alta parere.
— Vorbesti serios, doctore? întreba Farrow, îngrijorat Nu cumva ultima aventura te-a cam slabit? Nu arati bine de loc, poate ca te-ai îmbolnavit de friguri.
— M-am gândit si eu la asta, capitane, dar pulsul meu e foarte normal si nu observ nici un semn de friguri. Nu pot

râde însa de spusele lui Plundow, caci eu însumi am vazut mumia ratacind pe aici noaptea trecuta.
Capitanul se aseza scaunel alaturi de doctor si privind cu îngrijorare sincera pe vechiul sau camarad, întreba:
— Doctore, te mai întreb odata: vorbesti serios? Nu esti de parere ca ai visat?
— Nu, draga capitane – raspunse medicul, zâmbind.
— Crede-ma ca sunt complet normal. Mi-am spus si eu la început ca poate sa fi visat, dar m-am încredintat apoi ca nu e asa. Eram treaz când mumia regala a trecut prin cabina mea si s-a înapoiat dupa vreo jumatate de ora.
— Ia povesteste-mi mai amanuntit ce s-a întâmplat, îl ruga Farrow, dupa câteva clipe de tacere.
— Hai sa auzim!
— M-am trezit cu putin înainte de ora douasprezece – începu doctorul – si prima privire cazu pe cadranul luminos al ceasornicului meu. Tocmai vroiam sa ma întorc pe partea cealalta, când vazui o ciudata raza de lumina. Usa a doua a acestei încaperi, care duce în dormitorul meu, statea deschisa, desi eu o închid în fiecare seara. Asa facusem si seara trecuta. Crezui ca visez si ma ciupii de brat, caci în usa aparu mumie, strabatu încet încaperea si disparu în cabina-infirmerie. Vrui sa strig, sa sar în sus; dar nu putui scoate nici un sunet, nu putui misca nici un membru. Peste o jumatate de ceas aparitia se înapoia, intra în cabinetul de raritati si închise usa în urma ei. Abia atunci ma trezii din

înmarmurire, sarii repede în picioare, alergai – desi cu groaza în suflet – în cabinet si vazui mumia stând linistita lânga raft, unde se mai afla si acum. Nu stiu cât timp m-am holbat la ea, dar când ma înapoiai în sfârsit în patul meu vazui cu mirare ca era ceasul unu. Adormi îndata si când mi trezii dimineata crezui ca am visat urât petele vinete de pe bratul meu stâng ma încredintara însa ca am fost totusi treaz.

Farrow cazu pe gânduri, în care timp nu-si lua ochii de la mumia misterioasa. Cu multa maiestrie, vechii preparatori au asezat în figura uscata, ochi din tabla vopsita în culori luminoase - cum lamuri doctorul – si care pareau vii. Acesti ochi faceau o impresie sinistra si te strapungeau parca. Farrow simti un fior trecându-i prin trup, îsi întoarse repede privirea de la acesti ochi si zise cu o nepasare prefacuta:

— Draga doctore, n-ar fi fost oare cu putinta ca sa te fi ciupit la mâna în vis? Asta mi se pare mai probabil decât ca uscatura asta sa se fi plimbat pe aici.

— Fireste, fireste – încuviinta Bertram – si eu mi-am zis asa. Dar cu toate astea sunt încredintat ca eram treaz când mumia umbla prin cabina. Spuneai doar si d-ta, draga capitane, ca a vazut si Plundow mumia.

— Asa cel putin povestea prietenului sau de idei Jean Brike. Dar acum îti spun ca poate sa fi auzit ceva, de la tine. Ai vorbit cuiva de întâmplarea asta?

— Am cam vorbit – încuviinta doctorul – i-am povestit lui George, caci se

intereseaza si el mult de mumie. El mi-a fagaduit însa sa nu sufle un cuvânt.
— Atunci sa stii ca Plundow a auzit povestirea d-tale si când s-a culcat azi dimineata dupa ce si-a terminat slujba, a avut acelasi vis. Cu imaginatia lui e lesne cu putinta. Cred ca asta e cea mai buna explicatie cu privire la presupusa plimbare a mumiei.
Chipul doctorului se lumina la vorbele acestea ale capitanului. Cu glas schimbat el zise:
— Poate sa ai dreptate – sa stii ca asa s-or fi întâmplat lucrurile. Si îti voi urma sfatul si voi lega diseara mumia.
Farrow râse vesel, dar deodata se întuneca la fata si întreba:
— Când i-ai povestit lui George istoria asta ciudata, doctore? Plundow mai era treaz sau se dusese la culcare?
— Era parca treaz, l-am vazut putin mai târziu pe gangul principal, când am iesit împreuna cu George din infirmerie. Tocmai se ducea spre dormitorul echipajului.
— Ei, da, acum stiu cu siguranta ce e, zise Farrow, multumit – nu ma mai poti încredinta ca d-ta si Plundow erati treji, când ati visat ce vi s-a parut ca vedeti.
Zâmbind, capitanul iesi din cabinetul doctorul si se duse în magazia cu munitii. Gasi acolo pe Plundow si Brike, care aranjau granatele si celelalte monitiuni.
— Ascultati, dragii mei, începu Farrow cu glas blând – m-a auzit întâmplator adineauri ce vorbeati amândoi despre mumie. Vin de la doctor, care mi-a

povestit ca a avut un vis ciudat si anume: cica ar fi vazut mumia umblând prin cabina lui.
— Dumnezeule sfânt! exclama Plundow, speriat – a vazut-o asadar si domnul doctor. Sfânta Fecioara! Si eu ma mângâiam în faina cu gândul ca ma voi fi înselat. Ore va sa zica e adevarat.
— Nu, nu e adevarat – raspunse Farrow cu asprime.
— Cum se poate sa crezi o prostie ca asta, draga Plundow. Azi dimineata doctorul i-a povestit domnului George visul sau; d-ta, Gerard, ai auzit cele ce vorbeau, apoi ai visat si acum o iei drept realitate. Te-as ruga mult, dragul meu, sa tii povestea asta pentru tine. Si d-ta, Brike, sa fii bun sa nu pomenesti de visul asta pe care ti l-a povestit Plundow.
— Am înteles, domnule capitan! raspunsera cei doi camarazi.
Farrow parasi magazia, încredintat în sinea sa ca Plundow nu va da crezare vorbelor lui.
Când ajunse în cabina sa îl gasi acolo pe George.
— Tata – îl întâmpina tânarul – ai auzit povestea doctorului? Ce zici de ea?
— Ca Bertram a visat si atâta tot, raspunse capitanul, calm.
— L-am convins eu ca asa e. si ciupitura aia de la brat si-a facut-o în vis. Plundow o fi auzit convorbirea voastra, când s-a dus sa se culce si dupa ce a avut acelasi vis, n-a avut alta treaba decât sa-l povesteasca lui Jean Brike. Eu i-am oprit cu asprime sa nu povesteasca si altora si te-as ruga si pe tine sa-ti ti gura.

Altminteri te pomenesti ca viseaza si ceilalti camarazi mumia si o vad dând târcoale prin submarin.
— Fireste ca voi tacea – raspunse George imediat – dar crezi tu într-adevar, tata, ca doctorul a visat numai? A spus-o doar atât de amanuntit si serios…
— Dar bine, George, zise capitanul cu imputare, esti tu de parere ca mumia a luat-o razna? Cum îti poti închipui asa ceva?
— Nu stiu nici eu, tata. Dar se poate ea un om, vreun bastinas mai maruntel, sa fie ascuns înauntrul mumiei. Batrânul vrajitor al salbatecilor si-o fi pastrat prin asta marea lui înrâurire. Acum probabil ca piticul cu masca de mumie a pornit prin submarin sa-si caute de mâncare. De ce n-ar fi cu putinta?
— E drept ca noi am vazut multe lucruri care pareau imposibile oricarui om normal, zise Farrow, îngândurat – asa dar si aceasta explicatie ar putea fi întemeiata. Ia sa mergem amândoi la doctor si sa cercetam bine mumia, împreuna cu el.
Când tatal si fiul intrara în cabinetul de raritati al lui Bertram, nu-si putura opri râsul, caci savantul medic era ocupat tocmai sa lege cu funii groase mumia. Farrow îi împartasi parerea lui George, ceea ce-l facu pe doctor sa ramâna o clipa cu gura cascata, apoi însa dadu din cap si zise:
— Sa stii ca baiatul a avut o idee buna, ia sa cercetam mumia cu toata atentiunea. Eu mi-am propus de fapt, sa fac treaba

asta abia când vom ajunge pe „Insula odihnei” - dar mai bine acum.
Desfacu din nou funiile, apoi ajutat de George, duse mumia grea în cabina-infirmerie si o aseza pe masa de operatie.
Cu multa bagare de seama îndepartara îmbracamintea multicolora de pe trupul uscat, dar tovarasii vazura îndata ca aveau de-a face într-adevar cu un corp omenesc, pe care arta preotilor vechi izbutise sa-l prepare în asa fel încât sa-si pastreze formele. Carnea, care acoperea oasele cu a fâsie subtire, facea impresia de piele de ghete.
— E exclus ca trupul acesta sa fie gaunos – zise doctorul – asa ca nu se poate ascunde un pitic într-unsul. Ia sa-i examinam si spatele.
Mumia fu întoarsa, apoi doctorul dadu de o parte vestmintele largi. În clipa urmatoare, scoase o exclamatie de mirare si se apleca deasupra spatelui gol.

II.
MISTERUL SPORESTE.

— CE S-A ÎNTÂMPLAT? întreba Farrow, surprins.
— Un pergament vechi, îngalbenit, e legat aici cu o curea de piele. A capatat aproape aceeasi culoare ca însasi mumia. E foarte interesant si poate ca vom afla pe calea asta explicatia cum au ajuns aici mumiile.
Doctorul taia cu un cutit fasia de piele si scoase documentul. Cu o graba lesne de-nteles, puse iar în ordine vestmintele

bogate, apoi duse împreuna cu George mumia în cabinetul de raritati.
— George, leag-o d-ta – zise Bertram – în vremea asta eu voi încerca sa citesc documentul.
Doctorul se aseza imediat la masa de lucru, aprinse lampa si puse pergamentul înaintea sa. Îi privi întâi cu bagare de seama, fara sa-l despatureze, apoi se adresa lui Farrow, care se apropiase de el:
— Domnule capitan, asta pare sa fie un soi de piele cum rar se vede si anume piele omeneasca, preparata cu arta. Cred ca contine o comunicare foarte importanta.
Cu mare grija despaturi documentul, dar clatina capul cu parere de rau când privi literele zugravite în rosu pe piele.
Pare sa fie latineste – zise el – dar o combinatie care ma face sa banuiesc ca e vorba de scriere secreta. Poate dura mult pâna s-o descifrez. Pacat, altminteri as fi stiut îndata ce taina poarta cu el mortul acesta. Presupun ca documentul a fost legat pe trupul sau odata cu îmbalsamarea, asa c-o fi si el vechi de câteva sute de ani.
— O scriere secreta! exclama George care, terminându-si treaba, venise si el în cabinetul doctorului – o, asta e foarte interesant. Ia s-o vad si eu, poate izbutesc s-o descifrez.
— Ei, atunci puneti-va voi pe treaba – zise Farrow – eu ma duc mai bine în turn. Azi e vreme frumoasa si ar fi pacat sa-mi pierd timpul pe aici.

Zâmbind, observa graba cu care tânarul se aseza lânga doctor, apoi parasi cabinetul, dupa ce mai arunca o privire mumiei. Tresari usor, caci i se paru ca ochii misteriosi avura o lucire ironica.
Ajuns în turn, cauta sa-si faca curaj si privi câtva timp în largul marii. Întinsul albastru era calm si soarele îl facea sa sclipeasca feeric. Era o zi cu adevarat minunata.
Rasuflând usurat, capitanul întoarse capul si-l privi pe Petre Uriasul, care era la cârma. Tresari, caci zari o trasatura ciudata pe chipul credinciosului servitor.
— Petre, ce e cu tine? întreba el posomorit.
Primul sau gând fu ca Plundow istorisise totusi mai departe povestea visului sau.
Dar Uriasul se facu rosu ca focul si raspunse încurcat:
— Nu stiu ce sa cred, domnule capitan, am un simtimânt neplacut pe care nu mi-l pot lamuri, îmi spune inima ca ne asteapta o primejdie, n-as putea spune însa de unde ar putea veni.
— Probabil ca din cauza timpului care e atât de frumos încât e cu totul neobisnuit pentru noi, zise Farrow, serios.
— Ce vezi tu colo? urma el, vazând ca Uriasul întorsese capul, privind spre Rasarit.
Petre îsi freca ochii, râse încurcat si raspunse:
— Mi se parea ca am vazut colo în zare o pata mare galbena. De un galben luminos, cam ia fel ca vestmântul pe care-l poarta mumia domnului doctor.

— Mumia? exclama Farrow, iritat. Cum de ti-a venit în gând una ca asta?
— De, nici eu nu stiu, raspunse Uriasul.
Se uita la capitan, apoi îsi întoarse privirea spre Apus si ramase cu ochii holbati. Farrow se-ntoarse fulgerator si se sperie.
La Apus, orizontul avea o înfatisare sinistra. Cerul era acoperit de un galben ciudat, ca de pucioasa, un galben care-l facu si pe capitan sa se gândeasca îndata la culoarea vestmântul mumiei. El stia însa si ce însemna galbenul acesta: în curând se va stârni dinspre Apus un ciclon puternic.
— Hm… proasta afacere, Petre – zise el, calm însa.
— Va trebui sa ne afundam la zece metri, sau poate chiar mai mult, ca sa nu-i simtim prea tare suduiturile. S-ar putea chiar sa ne abata din drum si sa ne alunge putin spre Rasarit.
— Da, într-acolo unde am vazut tocmai pata galbena – pata care mi-a adus aminte îndata de mumia aia blestemata.
— Petre, de spui „blestemata”? întrebi capitanul, cautând sa-si pastreze calmul. Mumia are o valoare neasemuita, noi am cercetat-o tocmai cu amanuntime si am vazut ca e ceva foarte interesant.
— O fi, dar vezi dumneata, e grozav sa ai pe bord un om uscat. Cine stie dac-o iesi bine povestea asta.
— Mai Petre, ce e cu tine? facu Farrow, necajit.
— Ti-e frica de un om mort? Zau nu m-as fi asteptat la asa ceva din partea ta.
Uriasul se facu rosu ca racul, apoi zise:

— Domnule capitan, eu nu ma tem de oameni, fie ei morti ori vii. Dar nu-mi da pace gândul ca omul acesta – chiar daca e mort de sute de ani – nu si-a gasit linistea în mormântul lui. Nu-s eu atât de superstitios cum ma credeti, însa cred ca mortul ala ne va aduce nenorocire, atâta timp cat se afla pe vasul nostru.
— Stii ca ai haz! Atunci câte nenorociri trebuie sa loveasca toate muzeele din lume, unde zac cu zecile asemenea mumii! Petre, Petre, te-oi fi molipsit de la Jean Brike. Dar lasa ca o sa te rusinezi tu singur când vei vedea ca biata mumie nu ne va aduce nici o nenorocire. Sau nu cumva vrei sa sustii ca ea a adus ciclonul acela care vine dintr-acolo?
— Cu toate astea e ciudat ca vine dinspre Apus si vrea sa ne zvârle în spre punctul unde s-a zarit pata galbena. Mai bine ar fi; sa ne afundam repede, domnule capitan.
— Bine, cara-te jos Petre, ne vom cufunda.
În vreme ce pompele sugeau apa în tancurile de balast, capitanul ramase, cu privirea atintite spre apus, clatina apoi capul cu necaz, coborî scarita de fier si închise capacul turnului în urma lui.
— Vine un ciclon, spuse el lui Rindow, care se afla în cabina de comanda si-l privea întrebator.
— Socot ca-l vom simti chiar daca ne vom afunda cât mai adânc. Sa ne lasam pâna la cincisprezece metri si sa asteptam acolo.
Batometrul arata opt metri, când vasul fu zguduit de la un capat la altul. Era o

izbitura usoara si ei îsi dadura îndata seama de ce e vorba.
— Un banc de nisip – zise Farrow, scurt – asta n-as fi crezut. Marea arata pretutindeni deopotriva de limpede. Îndarat cu toata puterea! dadu comanda în porta-voce.
Electromotoarele functionau din plin, dar „Dox”-ul nu se clinti.
— De sigur, pamânt moale în care ne-am împotmolit… – murmura capitanul, furios.
— Asta ne mai lipseai La adâncimea asta mica ciclonul ne va da mult de lucru.
Dadu comanda sa se porneasca elicea câtva timp înainte, apoi iar înapoi, dar nici prin manevra asta nu izbutira se-ndrepte vasul în stare de plutire.
— Totul e în zadar, zise Farrow în cele din urma, înaltând din umeri. Trebuie sa asteptam pâna ce furtuna va fi rascolit marea. Atunci apele razvratite ne vor smulge, desigur, din mâl. E drept ca si atunci vom mai avea de furca pâna s-ajungem la o adâncime potrivita.
— Cine stie ce ne mai asteapta – zise Rindow, îngândurat.
— A, uite ca s-a si pornit.
O smucitura usoara zgudui vasul. Cea dintâi manifestare a ciclonului apropiat trebuie sa fi stârnit valuri înalte de câtiva metri pe mare, ca sa se simta pâna la adâncimea aceasta.
Se scursera câteva minute, apoi se produse un sir de suduituri destul de tari. Când elicea începu sa se învârteasca cu putere îndarat, se produse o smucitura, vasul se desprinse din

înclestarea bancului de namol si toti camarazii rasuflara usurati. Petre, Plundow si Brike stateau si ei în cabina de comanda; pe chipurile lor era zugravita o vadita îngrijorare, care l-ar fi facut pe capitan sa înjure daca ar fi observat-o.
Pompele functionara din nou, submarinul se afunde încet pâna la noua metri, mergând tot înapoi. Urma iar o zguduitura… „Dox”-ul se asezase taman între doua bancuri de namol sau huma si se gasea, probabil, între ele, ca într-o albie.
Elicea se-nvârtea cu furie înainte, vasul se desprinse, dar în clipa urmatoare deveni o jucarie a furtunii dezlantuite.
— Rindow, ce parere ai d-ta? întreba capitanul.
— Sa ne-ndreptam spre Apus? Poate ca astfel izbutim sa iesim din câmpul de actiune al ciclonului.
Primul ofiter statu nitel sa chibzuiasca, dar înainte de a putea raspunde se auzi glasul linistit al lui Petre Uriasul:
— Trebuie sa mergem spre Rasarit, domnule capitan. Vom ajunge si acolo.
— El, drace, iar ti s-a nazarit vreo superstitie sau o presimtire! izbucni Farrow.
— Pata aia galbena nu-ti mai da pace, dupa cum vad. Eu spre Apus vreau sa ma duc, întelegi?
În aceeasi clipa se stinse lumina în submarin, electromotoarele se oprira din mers si apele ravasite rasucira vasul, ca sa-l târasca spre Apus.

— Am banuit eu… mormai Petre linistit – dar nu ni se va întâmpla nimic pâna vom ajunge acolo.
Imediat se aprinsera câteva lampi de buzunar. Farrow cerceta batometrul, care arata noua metri adâncime, apoi telefona necajit în sala masinilor, cerând sa i se raspunda ce se întâmplase. Hagen zise ca se produsese un scurtcircuit brusc si se va grabi sa repare defectul.
— Hm… atunci nu putem deocamdata decât sa ramânem în apa, zise Farrow.
— E drept ca suntem târâti spre Rasarit, dar nadajduiesc ca nu ne vom izbi de vreun alt banc, caci ar putea deveni neplacut pentru noi. Dumnezeule, asta trebuie sa fie ciclon, nu gluma, daca-l simtim atât de tare le adâncimea unde ne aflam.
Submarinul era aruncat, într-adevar, încoace si-ncolo, se apleca când pe-o parte, când pe alta. Camarazii trebuira sa se înclesteze de drugi cu toata puterea, ca sa nu fie aruncati ca niste mingi.
O tacere apasatoare domnea în cabina de comanda. Deodata se auzi glasul limpede al lui George:
— Ah, pacat, s-a produs un scurt circuit? Eu cu doctorul am izbutit sa traducem cu preciziune aproape primul rând al documentului. Tata, un calugar a fost acela care l-a scris. EI spune într-unsul ca diferiti oameni de seama al regatului au fost trimisi în Apus, pentru ca regele îi învinovatise ca ar fi pus la cale comploturi. Chiar si fratele regelui ar fi fost îndepartat si lui vroia calugarul sa-i predea documentul. Doctorul e de parere

ca în Rasarit ar mai fi o insula pe care ar fi debarcat de asemeni Aztecii alungati, caci trebuie sa îi fost mult mai multi decât am gasit noi în muntele acela.
Capitanul tresari fara voie. Se parea într-adevar c-ar fi o legatura între punctul galben pe care-l vazuse Petre, ciclonul furios care târa vasul spre Rasarit si scurtcircuitul brusc care-l împiedeca sa se îndrepte spre Apus, împotriva uraganului naprasnic.
Telefonul interior începu sa zbârnâie si Hagen vesti:
— Am gasit defectul, domnule capitan. Doua cabluri principale s-au ars. Lucram de zor, dar mai poate dura o jumatate de ceas pâna sa ispravim. Electromotoarele au fost prea mult puse la încercare prin functionarea elicei în bancurile de namol.
Minutele pareau ceasuri. În cabina de comanda taceau cu totii. Deodata simtira ca vasul se smuceste, fiind târât spre nord-est, dar numai un drum scurt, apoi fu din nou dus spre Rasarit.
— A fost vreo piedeca înaintea noastra – zise Farrow, calm. Am avut mare noroc. Ei, dar ce s-a întâmplat iar?

III.
INSULA MORTII.

ÎNTREBAREA CAPITANULUI era îndreptatita, caci vasul fu rasucit în unghi drept spre Sud, apoi iar spre Rasarit. Si deodata apele rascolite pareau sa se fi linistit, caci miscarile neregulate ale trupului de otel încetara si „Dox”-ul nu mai era târât înainte atât de furtunos.

— Sa se fi potolit atât de brusc ciclonul? întreba Rindow.
— De cele mai multe ori asa se întâmpla lucrurile, dar atunci marea ar trebui sa mai ramâna agitata câtva timp. Zau nu pricep aceasta linistire brusca si ciudata.
— Probabil ca am fost târâti în jurul unei insule mari – zise Farrow – si acum ne aflam pe partea ei de rasarit, unde fireste ca marea e mai linistita, deoarece insula opreste întrucâtva furia ciclonului.
— Sa stiti ca asa este – încuviinta Rindow – pacat ca nu functioneaza motoarele, caci atunci am putea sa ramânem pe loc. Ma tem ca vom fi târâti încet mai departe, pâna vom nimeri iar în apele agitate.
— La asta ma astept si eu, raspunse capitanul.
— De-ar termina odata Hagen reparatia. Acum ne-am putea ridica fara teama la suprafata, fiindca marea pare sa fie linistita. Am sti cel putin unde ne aflam.
Abia termina vorba capitanul, ca becurile electrice se si aprinsera si electromotoarele începura sa zbârnâie.
— Reparatia s-a facut, raporta inginerul prin porta-voce.
— Elicea cu jumatate putere îndarat, comanda capitanul.
Apoi completa:
— Goliti tancurile de balast!
Submarinul începu sa se-nalta încetisor. Farrow ridica de tot periscopul. În cele din urma iesi din apa si imediat capitanul dadu comanda pentru întoarcerea vasului îndaratul lor, la Apus; numai la doua sute de metri departare, descoperise o insula mare,

lunguiata. „Dox”-ul fusese smucit pe dupa capatul ei de nord; probabil ca în adâncime se formase un curent, care îsi urma drumul sub înrâurirea uraganului de la suprafata si târâse cu el submarinul.
Elicea tragea mereu vasul înapoi, acum însa cu pupa înainte, facând un ocol spre Sud. Dupa ce se facu virajul si prora vasului arata spre insula, capitanul lasa elicea sa se învârteasca înainte. Submarinul se înalta tot mai mult, turnul se ivi în cele din urma dintre valuri, apoi puntea, iar la comanda capitanului, Petre deschise capacul si toti respirara cu nesat aerul curat care patrunse imediat înauntru.
Rotoarele Diesel începura sa functioneze si vasul porni acum, cu viteza redusa la jumatate, spre insula.
Farrow parasi locul de comanda si urca în turn urmat de George, Rindow si Petre. Un tablou neobisnuit li se înfatisa.
La nordul si la sudul insulei se rostogoleau munti uriasi de apa spre Rasarit, cari, la vreo cinci sute de metri de insula, se uneau si porneau înainte într-un front larg. Ciclonul însusi parea sa se fi desprins de insula si sa-si fi napustit furia asupra celor doua capete ale insulei. Ca si cum ar fi fost vointa soartei, submarinul iesise la suprafata tocmai în zona care era ocrotita.
— Ei, Petre – zise Farrow în ironie catre Urias – se pare ca am ajuns într-adevar la pata aceea galbena despre care vorbeai tu. Sunt curios sa vad cum se va sfârsi aventura noastra. Cred ca nu o sa sustii

acum ca vreo putere misterioasa a trimis ciclonul acesta si ne-a adus apoi pe noi încoace.
— Nu stiu, domnule capitan – raspunse Petre, calm – dar ciudat e oricum. Ne datoram salvarea cu adevarat unei minuni. Cred ca orice alt vas s-ar fi sfarâmat de coasta de vest.
— Si eu cred ca o datoram faptului ca ne-am afundat la noua metri adâncime. Te-as ruga sa nu mai spui si altora prostia în care crezi cu atâta încapatânare.
Farrow vorbise ceva mai aspru decât îi era obiceiul, dar în sinea lui si el se gândea la concursul ciudat de împrejurari, care contribuise la salvarea vasului.
Petre ramase linistit, parând sa banuiasca ce se petrecea în sufletul capitanului sau.
O dispozitie cu totul ciudata domnea pe submarin din clipa când doctorul adusese pe bord mumia batrânului Aztec. Camarazii priveau cu încordare spre insula, iar George îsi îndrepta toata atentiunea catre coasta împadurita a acesteia, care era lata de vreun kilometru.
Nu se zari însa nimic suspect. O plaja alba de doi metri latime se întindea în fata fâsiei de padure si aceasta plaja era cu desavârsire neteda. Submarinul se apropiase pâna la vreo treizeci de metri de coasta si Farrow îl lasa sa mearga cu viteza cea mai redusa, pâna ce se lipi de plaja.
Petre si George sarira îndata pe uscat si cu ajutorul a doua funii – fixate de pupa

si de prora – priponira vasul de niste palmieri tineri dar trainici.
Pe punte se adunasera în vremea asta toti marinarii care erau de serviciu. Când George si Petre se înapoiara la submarin, Farrow zise:
— Sunt de parere sa ramânem aici câteva ceasuri pâna ce marea se va fi linistit întrucâtva, apoi ne vom putea urma drumul. Dupa cât s-arata insula, e complet nelocuita si n-avem nici un motiv sa debarcam pe ea, astfel ca aceasta odihna silita va decurge, probabil, fara nicio aventura pentru noi.
George sovai însa sa se urce îndarat pe puntea vasului si ruga pe capitan:
— Tata, nu s-ar putea sa fac o mica plimbare pe aici? Poate ca gasesc ceva fructe bune de mâncat. Se pare ca sunt fluturi rari, din care as vrea s-aduc câteva exemplare iubitului nostru doctor.
— N-am nimic împotriva, George – zise capitanul – numai ca va trebui sa-l iei si pe Petre cu tine si sa nu te îndepartezi prea mult de submarin. Îmi fagaduiesti?
— Fireste, tata, se grabi sa raspunda tânarul.
— Voi lua repede ce-mi trebuie pentru prins fluturi. Ce o sa se mai bucure doctorul!
Dupa cinci minute, George se înapoia cu cele trebuincioase pentru prins fluturi. Se adresa râzând tatalui sau:
— Doctorul nu vrea sa se deranjeze; pentru moment nu simte nici un interes pentru soiuri noua de insecte. Se pare ca a ajuns la un punct însemnat în cercetarea documentului acela vechi.

Haide Petre, vom cerceta mai întâi marginea desisului, apoi vom patrunde mai în adânc, daca vom da de vreo spartura pe undeva.
Porni înaintea Uriasului, spre desis si avu norocul sa prinda un fluture minunat cum nu vazuse înca pâna atunci. În vreme ce aseza fluturele într-o cutie, Petre pornise mai departe dea lungul brâului de padure. Deodata scoase o exclamatie, de mirare.
George fu îndata lânga ei si întreba:
— Ce s-a întâmplat, Petre?
— Mi s-a parut ca am auzit un fosnet slab în desis si imediat dupa asta am vazut un trup omenesc negricios alunecând ca o umbra, raspunse Uriasul în soapta.
— Lucru curat nu prea pare sa fie pe aici. Domnule George, sa ne înapoiem mai bine la submarin si sa spunem si celorlalti. Sa nu ne pomenim cu salbaticii în spinare.
— Ai dreptate, dar n-ar fi mai nimerit sa iscodim mai întâii în desis daca nu cumva te-ai înselat? Dac-a fost un om, atunci desigur ca trebuie sa fi lasat urme.
— Fara îndoiala – încuviinta Uriasul – numai ca nu stiu daca facem bine patrunzând singuri în desis. S-ar putea sa fie ascunsi acolo mai multi bastinasi, care ne vor ataca la repezeala. Mai nimerit ar fi sa ne întoarcem si sa luam câtiva camarazi cu noi.
— Dar daca te-ai înselat? zise George.
— Ramâi putin în urma mea, ma furisez eu în desis sa cercetez locul. Daca voi fi

atacat într-adevar de bastinasi, n-ai decât sa-i împuste.
Fara sa mai stea pe gânduri, tânarul departa crengile si se strecura prin deschizatura. De nevoie, Petre trebui sa-l urmeze.
George se afla la vreo trei metri de dânsul. Îsi facu loc cu dibacie printre tufe, ramase apoi în loc si striga încetisor înapoi, peste umar:
— Petre, ai dreptate, aici e întiparita o urma de picior gol. Ce zici, sa înaintam? Omul pare sa fi fost singur. Poate ca descoperim satul si putem da apoi un raport amanuntit tatei.
Uriasul cerceta atent urma, apoi raspunse:
— Da, a fost singur; o fi fost vreo iscoada, care a venit încoace din întâmplare. Sa vezi ca o sa scoale acum tot satul în picioare, dar poate izbutim pâna atunci sa vedem ceva de folos pentru noi. Prea repede nu vor cadea de acord bastinasii, când va fi vorba sa dea un atac asupra vasului.
Urmele omului erau destul de lamurite. Parea sa nu-si fi dat nicio osteneala sa-si stearga urmele, sau sa se fereasca sa le lase. Se parea ca se strecurase în mare graba printre tufe, fara sa ia seama ca frângea ramuri sau rupea frunze. Cei doi camarazi mersera dupa urme cât putura mai repede si în cele din urma ajunsera într-o padure de palmieri, unde umbletul era mai usor. Dar si aici putura urmari lesne urmele bastinasului, caci calcase în picioare buruienele ce cresteau în umbra palmierilor.

— Petre – sopti George – se vede treaba ca ivirea noastra l-a înspaimântat rau pe bastinas. Nu s-o fi ascunzând oare ceva cu totul deosebit aici? Nu stiu ce sa zic, dar am presimtirea ca iscoada asta a banuit aproape venirea noastra pe insula.
— Domnule George si eu m-am gândit la asa ceva – raspunse Petre.
— N-am vrut sa-ti spun însa, de teama sa nu ma iei în râs. Chiar pe noi nu ne-or fi asteptat bastinasii, dar probabil ca aveau aici mereu o iscoada pe coasta de rasarit, cârc astepta sosirea vreunor Albi.
Cei doi camarazi mai mersera cinci minute prin padure, apoi se oprira în acelasi timp, ca întepeniti. În fata lor se facea un luminis mare, ale carui margini cadeau în panta spre punctul central. Acest punct central era însa un lac urias, cu o suprafata de vreo jumatate kilometru.
Pe marginea de nord a suprafetei întinse, care facea impresia unul crater, se aflau multe colibe de crengi; acestea pareau destul de trainice si de încapatoare. O mare însufletire domnea printre colibe.
Un punct mic, negricios, alerga nebuneste spre colibe. Era iscoada care vestea sosirea strainilor. Puncte asemanatoare dadura buzna din colibe în întâmpinarea lui si totul parea un musuroi de furnici în plina activitate.
— Asta e interesant de tot! facu George.
— Aici trebuie sa se fi format de foarte multa vreme un crater, care s-a stins apoi si ai carui pereti s-au acoperit cu plante pitice. Ia te uita cât de agitati sunt locuitorii satului. Ivirea noastra a avut o

înrâurire ciudata. Pare sa fie un trib puternic si as fi de parere sa ne întoarcem mai bine si sa-i spunem tatei ce am vazut. Vasul nostru trebuie pus îndata în pozitie de aparare, caci nu se stie ce se poate întâmpla:
— Socot ca tribul are cel putin doua sute de razboinici – zise Petre.
— Sunt înarmati cu suliti si maciuci, asa ca ne pot fi primejdiosi. Hai sa ne întoarcem, domnule George si sa dam de stire capitanului.
— Asteapta o clipa, trebuie sa vedem mai întâi ce gânduri au. Poate ca ne sunt prietenosi. Ia te uita, pare sa aiba loc o consfatuire importanta – uriasul ala salbatic din mijloc o fi capetenia. Pacat ca n-am luat ocheanul. Oho, ala o fi vrajitorul… Ciudat, pretutindeni e la fel.
Ochii ageri ai celor doi camarazi zarira o faptura înalta, fantastica – ce se ivise dintr-o coliba asezata mai la o parte Multimea, se dadu în laturi si vrajitorul pasi mândru înainte, se opri în fata capeteniei si paru sa tie un discurs, la sfârsitul caruia bastinasii izbucnira în exclamatii care pareau sa fie de aprobare. Se produse iar o miscare furtunoasa, apoi se forma un nou drum în masa negricioasa de oameni, de data asta însa pe partea care ducea spre lacul din crater.
Capetenia si vrajitorul pasira alaturi spre lac, urmati de câtiva razboinici care duceau între ei un porc care se zbatea grozav. La oarecare departare veneau ceilalti locuitori ai satului.

— Ce-or fi având de gând cu bietul râmator?
— Ce-or fi având de gând cu bietul râmator? mormai Petre.
— Te pomenesti ca se pregatesc de vreo jertfa!
Convoiul bastinasilor se puse încetisor în miscare spre lac Când capetenia si vrajitorul ajunsera la mal, cel din urma se apropia de râpa, care se afla la vreun metru si jumatate deasupra apei si începu sa faca gesturi imploratoare cu bratele.
— Aha, or fi banuind ca se ascunde vreun demon în acul acesta – îsi dadu cu parerea George – de sigur ca vor sa jertfeasca porcul.
În vremea asta, bastinasii formasera un semicerc de-a lungul tarmului. Vrajitorul facu acum o miscare poruncitoare si razboinicii care duceau porcul aruncara animalul în apa.
Râmatorul încerca îndata sa înoate îndarat la tarm, dar fu alungat cu pietre si speriat de tipetele asurzitoare ale locuitorilor. Se întoarse înspaimântat, încercând sa strabata lacul înot spre celalalt tarm.
— Ciudat! zise George.
— Poate vor sa vada pe care parte urca porcul pe tarm. O fi si asta un fel de oracol pentru el. Asta îmi aminteste de…
Îsi rupse vorba si apuca bratul lui Petre. Înotând din toate puterile, porcul ajunsese în mijlocul lacului, când… se desprinse de pe fundul negru un trup urias, albicios, tâsni în sus cu iuteala fulgerului, doi, trei serpi se avântara din

apa încolacindu-se în jurul porcului, care se zbatea salbatic. Monstrul albicios se lasa pe urma iar în jos, trase jertfa cu sine în adânc, un nor negricios se raspândi – si atât.
— Ia te uita! facu George, speriat.
— Care va sa zica astfel de locuitori are locul acesta. Atunci nu ma mira deloc ca locuitorii cred ca salasluieste un demon într-unsul. Aha, oracolul lor pare sa fi cazut favorabil pentru ei, au pornit sa dantuiasca întocmai ca nebunii. Si acum aduc ramuri verzi si se rânduiesc într-un convoi lung. Hai repede. Petre, trebuie sa ne înapoiem. Am impresia ca vom fi primiti prieteneste de ei.
Bastinasii paseau într-adevar într-un convoi lung spre desis. Fiecare ducea în mâna o ramura încarcata cu frunze, pe care o agita vesel. Semnul acesta pacific e raspândit în lumea întreaga, dar trebuie sa fii totusi cu bagare de seama, caci salbaticii sunt sireti nevoie mare.
George si Petre se înapoie în graba la submarin. Când ajunsera la plaja, camarazii, înarmati pâna în dinti, tocmai se pregateau sa paraseasca puntea. Disparitia celor doi tovarasi stârnise mare îngrijorare si cu atât mai mare era acum bucuria când îi vazura întorcându-se teferi.
George povesti repede cele ce vazuse, adaugând ca bastinasii veneau acum. Dupa cât se parea cu gânduri pasnice.
Capitanul era însa prevazator. Ordona sa vie pe punte toti marinarii liberi, fiecare înarmat cu pusca si granate de mâna. Pe

de alta parte, Jean Brike trebuia sa-si încarce tunul cu o granata de gaze.
Când pregatirile fura terminate, doctorul se ivi în turn foarte agitat.
— Domnule capitan, George – striga el – am izbutit sa descifrez mai departe documentul acela vechi. E vorba acolo de o insula a mortii, pe care salasluieste un demon caruia trebuie sa i se aduca jertfe omenesti. Acolo cica s-ar gasi dezlegarea unei taine oarecare. Fratele regelui a carui mumie o am eu, urma sa caute insula asta. Sa fie oare insula cu muntele înalt, unde am fost noi?
— Nu, domnule doctor – raspunse George – ne aflam acum pe aceasta insula a mortii si am si fost chiar de fata la o jertfire. E drept ca jertfa a fost numai un biet porc. Demonul cu pricina e un polip urias, care traieste într-un lac de cratere în mijlocul insulei.

IV.
LUPTA CU „DEMONUL”.

— ADEVARAT? STRIGA BERTRAM, peste masura de bucuros. Atunci suntem poate aproape de dezlegarea enigmei de care pomeneste calugarul. Sa mergem imediat la lacul acela. Sau sa-ncerc mai întâii sa descifrez documentul mai departe?
— Nu e timp pentru asta, se împotrivi – caci bastinasii se si afla în drum spre noi, dupa cum îmi spunea George. Dar cum e cu putinta ca acel calugar, care traia la sase mii de kilometri departare de aci, sa fi stiut de asta acum mai bine de trei sute

de ani? Însusi faptul acesta e o taina pe care nu cred s-o dezlegam vreodata.
— Asa e – încuviinta doctorul – nici eu nu gasesc deocamdata explicatia. E posibil, totusi, sa fi existat pe atunci comunicare regulata de vapoare între insulele acestea si America de Sud. Fireste ca nu va fi acelasi polip, dar lacul de crater trebuie sa aiba legatura cu marea si pentru astfel de monstri e o ascunzatoare cum nu se poate mai buna. Sunt foarte curios s-aud ce ne-or povesti bastinasii.
Trecura vreo zece minute, apoi se produse miscare în tufisuri si în fruntea razboinicilor si celorlalti locuitori, aparura capetenia si vrajitorul, agitând ramurile înfrunzite.
Farrow ridica mâna poruncitor si alaiul se opri îndata. Capitanul facu apoi un semn doctorului si acesta întreba în aceeasi limba de care se folosise pe insula cu muntele înalt si pe care o întelegeau în parte cei mai multi Camarazi:
— Ce vreti?
— Stapâne – raspunse vrajitorul si facu un pas înainte – noi v-am asteptat. Nu numai noi, ci si parintii nostri parintii parintilor nostri. Ni se spunea ca dinspre soare-rasare va veni un vas strain cu oameni albi într-unsul. Acestia trebuie sa omoare demonul care stapâneste insula noastra, caruia trebuie sa-i jertfim pe bolnavii si batrânii nostri. Stapâne, voi sunteti strainii aceia care trebuie sa ne scape de blestem.
Doctorul se uita uluit la capitan si sopti:

— Interesanta poveste, n-am ce zice! Pare sa fie vorba de o proorocire care dainuieste de veacuri si nu si-a pierdut nimic din tarie. Asadar se aduc si jertfe omenesti demonului. Dar de ce l-or fi dat acum un porc? Esti, de parere sa ucidem monstrul?
— Fireste – raspunse Farrow, cu hotarâre.
— Prin asta punem capat cel putin acestor jertfiri fioroase.
Doctorul se-ntoarse spre vrajitor si spuse cu demnitate:
— O, vrajitorule, am venit sa va scapam de demonul acesta, dar dupa ce vom face asta nu va mai trebui sa aduceti nicio jertfa, chiar altui demon, care se va ivi poate mai târziu. Dar ia spune, de ce ati jertfit adineauri un porc?
Vrajitorul era cât p-aci sa cada pe spate, la fel si capetenia si ceilalti care auzisera întrebarea doctorului. Apoi bâlbâi:
— Strainule, de unde stii tu ca noi am jertfit un porc? Hotarârea a pornit de la mine, pe când ma aflam singur în coliba mea si abia pe urma am împartasit-o tribului.
— Vrajitoriile, sa-ti ajunga ca stiu, raspunse doctorul.
— Dar de ce ai facut-o?
— Am spus norodului ca voi, strainii, veti omorî demonul daca acesta va lua în locul unui om un porc. Asta ar însemna ca vraja a pierit pentru totdeauna.
— Ai grait bine – încuviinta Bertram – noi vom ucide monstrul. Cum te numesti?
— Tentu si capetenia se numeste Forsa:

Capetenia, un om voinic si tânar înca, facu un pas înainte si ridica dreapta în semn de salut Farrow si camarazii raspunsera în acelasi fel, apoi capitanul îl puse pe doctor sa spuna:
— Ne vom pune îndata pe lucru si vom ucide monstrul. Forsa, porunceste oamenilor tai sa o ia înainte, dar sa nu se apropie de lac.
— Va sa zica nu veniti chiar acum cu noi? Întreba capetenia, dezamagit.
— Trebuie sa ne pregatim mai întâi pentru o lupta grea, i se raspunse.
— Tu, Tentu si câtiva din razboinicii vostri puteti ramâne aici ca sa mergeti cu noi. Vom fi îndata gata.
Capetenia se declara multumit cu hotarârea aceasta, porunci supusilor sai sa plece, apoi se aseza cu însotitorii sai pe plaja, ca sa priveasca cu atentiune submarinul.
Farrow vroia sa dobândeasca un succes deplin. Fireste ca nu era atât de lesne sa momeasca afara din apa polipul urias, dupa ce i se daduse de mâncat porcul acela mare. Capitanul vroia însa sa omoare monstrul în asa fel încât bastinasii sa-l poata duce pe uscat ca sa-l priveasca. Abia atunci vor ramâne încredintati ca au fost scapati de demon.
Doctorul sprijini planul acesta din toate puterile, dar el tinea mai mult sa poata fotografia polipul urias si sa prepare unele parti din el. Din pricina asta uita aproape de faptul ca bastinasii aveau o profetie veche, care se parea ca se va realiza abia acum.
George, însa, se adresa încet lui Petre:

— E într-adevar ciudat, Petre! I-auzi, sa contribuim noi la înfaptuirea unei profetii pe care un om oarecare a facut-o cu sute de ani în urma, poate.
— Totul e ciudat la aventura asta, zise Uriasul, cu seriozitate.
— As fi bucuros sa treaca odata. Cine stie cum va sfârsii?
— Cât de mult ma bucur de aventura asta, zise George, vesel.
— Ar trebui sa luam cu noi si o barca de aluminiu, poate trebuie sa pornim pe lac ca sa momim monstrul din ascunzatoarea lui.
Farrow încuviinta imediat:
— Ai dreptate, dragi George, asa sa si facem. Cred ca cel mai bun lucru ar fi sa ucidem dihania printr-o explozie, aruncând în apa un manunchi de granate de mâna, dupa ce vom fi stabilit locul unde se ascunde. Pe urma va trebui sa scoatem hoitul la suprafata, ca sa-l aratam bastinasilor.
— Oh, atunci ne luam si costumele noastre de scafandru, zise George, cu însufletire.
— Petre, vi si tu jos. — Nu? Vom petrece funii în jurul trupului monstrului, apoi camarazii îl vor putea trage în sus.
— Bine – încuviinta capitanul – poate ca veti descoperi lucruri interesante acolo jos. Dar trebuie sa fiti cu mare bagare de seama, ca te pomenesti ca sunt doua dihanii colo jos.
— Asta vom observa noi când se va produce explozia – îsi dadu cu parerea doctorul – prin turburarea apei va iesi la suprafata si cel de-al doilea monstru,

daca exista. Dar cred ca o dihanie atât de uriasa nu va rabda pe lânga ea un tovaras.
— Asta e drept – zise capitanul – dar cu ochii în patru tot trebuie sa fim. N-as vrea ca vrednicii nostri camarazi sa fie atacati sub apa de o dihanie ca asta.
Repede fura aduse pe punte diferite parti ale unei barci de aluminiu, apoi capitanul ordona sa se mai aduca una. Vroia sa fie cât mai multi camarazi pe lac, spre a veni în, ajutor, la nevoie, scafandrilor care se vor lasa în apa pentru a scoate monstrul la suprafata.
Pe submarin ramasera numai Brun si Hagen, împreuna cu echipaje de serviciu. Farrow lua cu el pe toti oamenii disponibili, caci nu prea avea el încredere în bastinasi.
Era un convoi respectabil acela care se pusese miscare acum prin desis; în frunte mergeau Farrow, George, doctorul si Rindow, iar îndaratul lor veneau capetenia si vrajitorul. Doctorul se folosea de orice prilej ca sa-l cerceteze pe Tentu si astfel se facu ca într-un rând acesta zise, într-o doara:
— Tatal meu mai spunea ca strainii Albi vor descoperi si o taina mare când vor veni pe aici; vor trebui sa faca asta, caci abia atunci vor avea liniste din partea unui demon mare, care se afla la ei. Strainule, e adevarat ca aveti la voi un demon mare?
Doctorul si George se privira uluiti. Era într-adevar asa, caci mumia regelui însemna pentru salbaticii acestia primitivi un demon mare.

— Da – raspunse Bertram, sovaind – avem un demon, care ne-a adus chiar încoace. Dar asta e tabu nu trebuie sa vorbim de el.
Vrajitorul dadu din cap, în semn ca întelesese.
Dupa o pauza scurta, doctorul întreba mai departe:
— Tentu, sti ceva despre taina pe care trebuie s-o descoperim? Nu ti-a spus nimic tatal tau în privinta asta?
— A vorbit foarte nelamurit, raspunse vrajitorul, sovaind.
— Fusese grav ranit de un rechin si cu putin înainte de moarte mi-a povestit toate tainele. Vorbea numai de niste demoni care ar fi prinsi pe fundul marii, dar care vor fi liberati prin strainii albi.
— Ei dracie! – sopti doctorul catre George – asta suna foarte frumos. Sa fim numai cu bagare de seama când va veti scufunda în apa. Dar mai întâi va trebui sa venim de hac monstrului acela si nadajduiesc ca-l vom aduce apoi pe uscat.
— Greu nu cred sa fie – raspunse George – ma tem numai ca lacul e în legatura cu marea. Polipul o fi stând atât de adânc în tunel încât nici prin explozia granatelor nu-l vom putea ucide. O va sterge frumusel, ca sa se înapoieze dupa saptamâni în vechea lui ascunzatoare.
— Asa e, trebuie sa ne gândim si la asta – încuviinta Bertram – dar pe de alta parte trebuie sa ne si asteptam ca sa ne atace imediat când barcile vor fi lasate pe apa. Atunci trebui sa intervenim repede cu pustile noastre.

— Vom face noi treaba cum trebuie, zise George plin de voiosie.
— Doctore, dupa socoteala mea, monstrul ala are un trup de cel putin opt metri lungime, iar tentaculele sunt si ele de vreo doisprezece metri:
— Dumnezeule sfinte, atunci trebuie sa fie un exemplar enorm! exclama Bertram.
Convoiul ajunsese la luminisul cel mare si camarazii se uitara uimiti la imensul lac din crater. Locuitorii se asezasera în fata satului si toti priveau cu încordare spre albii, care porneau acum la lupta împotriva demonului lacului.
În câteva minute ajunsera la mal. Doctorul Bertram abia aruncase o privire în apa limpede ca si spuse:
— Da, acesta e un crater, dar nu cred sa fi aruncat vreodata lava fierbinte, caci în cazul acesta ar trebui sa vedem urme pe maluri si sub apa. Cel mult poate sa se fi produs o prabusire de teren, poate ca focul din centrul pamântului vroia sa-si croiasca un drum pe aici, dar a fost stins îndata de apa marii. Care va sa zica, acolo jos sunt demonii pe care trebuie sa-i rapunem noi. Sunt foarte curios sa vad ce-o iesi de aici.
— Craterul pare sa fie destul de adânc – zise George – socot ca are cel putin douazeci si cinci de metri.
— Daca nu si mai mult – îsi dadu cu parerea doctorul.
— Veti avea de furca. Vreau sa spun daca va fi nevoie sa va afundati. Aha, a si început.
Cele doua barci fura montate repede. Farrow facu semn fiului sau sa se

apropie si zise:
— George, costumele voastre de scafandru le puteti lasa deocamdata pe mal, caci nu veti iesi din barca, ci o veti lua de-a lungul malului si a peretilor craterului spre adâncime. Acu sa încercam sa descoperim monstrul. În fiecare barca se afla un manunchi de granate de mâna; e de ajuns daca se va rupe una singura înainte de a fi aruncate în jos. Mai întâi trebuie sa stabilim însa unde se afla dihania. Capetenia Forsa sa ne procure doua bucati mari de carne si fiecare barca va trebui sa traga dupa sine, de-a lungul peretilor craterului, câte o momeala din acestea. De îndata ce vom fi descoperit ascunzatoarea, vom lasa în jos – cu ajutorul unei sfori – granatele de mâna, pâna la punctul acela. Tu cu doctorul, Petre si Kard veti veni în barca mea. Rindow va ocupa cealalta barca împreuna cu patru din cei mai buni tintasi. Trebuie s-avem si pustile pregatite, caci ai povestit doar ca polipul s-a urcat repede la suprafata când porcul înota la mijlocul lacului. Ne putem astepta sa atace barcile noastre si daca nu-l nimerim bine, ne va trage în jos dupa el. Doctore, spune d-ta capeteniei sa ne faca rost de doua bucati mari de carne.
Bertram îndeplini însarcinarea si imediat pornira în sat patru razboinici; se înapoiara îndata cu doua jumatati de porc. Acestea fura fixate de niste frânghioare trainice, la fel si manunchiurile de granate. Apoi

îndraznetii expeditionari se urcara în barci si pornira traind dupa ei momelile.
George privea cu încordare în apa limpede a lacului. Kard tinea frânghioara cu momeala, Petre pe cea cu granatele, în vreme ce capitanul, doctorul si George stateau cu pustile pregatite.
Înaintau de vreo cinci minute dea lungul malului. Kard vâslea cu mâna stânga, caci dreapta o avea ocupata înconjurasera un sfert din suprafata lacului si se aflau acum pe tarmul apusean.
Deodata tâsni dintr-o crapatura de stânca un brat lung si albicios ca un sarpe, momeala fu înhatata si smulsa cu atâta putere, încât bietul Kard, cât era el de puternic, cât p-aci sa fie aruncat peste bord Barca usoara fu amenintata o clipa sa se rastoarne si numai multumita prezentei de spirit a celor cinci marinari, ea îsi pastra echilibrul.
Se produse o plescaiala zgomotoasa si deodata Kard racni:
— Diavolul vine sus, atentiune! Polipul parea sa fie foarte flamând. Trupul urias, albicios, iesise din crapatura de stânci si tâsni în sus cu iuteala fulgerului.
Numai George si Petre aveau pustile în mâna, caci ceilalti trei le dadusera drumul pe podeaua barcii ca sa se poata înclesta de marginea acesteia, când amenintase sa se rastoarne Petre slobozi trei gloante unul dupa altul, dar ele parura sa nu faca nicio impresie asupra polipului, desi nu se putea sa nu-l fi nimerit.

În clipa urmatoare, una din tentacule lungi se abatu pe marginea barcii, dar George si dusese pusca la ochi. La vreo opt metri sub apa el vazu ochii fiorosi ai dihaniei si tinti scurt apoi trase de doua ori. Desi barca se legana puternic, el îsi dadu seama ca nimerise.
Ceilalti camarazi trasera si ei acum, dar bratul monstruos se si desprinsese de barca si dihania se afunda iarasi în ascunzatoarea sa din fundul apei.
— Drace, am fost la un pas de moarte! exclama capitanul când barca îsi recapatase echilibrul – bravo, baiete, tu ai salvat situatia si de data asta; nu ti-ai pierdut cumpatul nici în clipele acestea de primejdie. Hi, acu stim unde domiciliaza dihania – Petre, da drumul în apa legaturii cu granate!
— Sa nadajduim cu aceasta crapatura n-are legatura cu marea – zise George – poate ca monstrul o si zburat si ne jertfim zadarnic granatele noastre cu gaze.
Uriasul smulse focosul uneia din granate si cufunda repede în apa legatura, care dupa câteva minute plutea tocmai în fata deschizaturii în care disparuse monstrul.
— Sase... sapte... opt, numara Petre – si deodata tâsnii iarasi din scobitura stâncii o tentacule care înhata legatura cu granate si o trase în pestera.
— Minunat! exclama doctorul. S-a dat singur prada mortii.
— ...unsprezece, douasprezece, treisprezece, paisprezece, cincisprezece...
Explozia se simti în barca usoara de aluminiu. Din crapatura stâncii tâsni o

volbura de spuma, câteva clipe bratele lungi se zbatura cu furie – apoi cazura moi, atârnând cu vreo doi metri afara din crapatura.
Apa se linisti. Barca a doua se oprise imediat ce se auzisera împuscaturile si Rindow primi de la capitan însarcinarea sa cerceteze daca nu cumva se afla înca un monstru din acestia în lacul din crater.
Kard mina barca înapoi spre mal, unde fura întâmpinati cu urale de catre camarazi si de locuitorii satului.

V.
TAINA LACULUI.

CRED CA ACUM va puteti îmbraca costumele de scafandru – zise capitanul, când coborâra pe uscat.
— Nu-mi închipui ca Rindow sa aiba succes, caci dihania aceea nu va fi rabdat ea un al doilea polip în preajma ei. Sunt de parere ca e mai bine daca veti coborî din barca, caci altminteri vi s-ar putea rupe costumele de colturile ascutite ale stâncilor.
— Da, tata, asta vroiam sa propun si eu – zise George – Barca a doua va trebui, fireste, sa ne ajute.
Ne putem lasa jos pe funii. Vom avea sarcina usoara, nu va fi nevoie decât sa legam polipul, Apoi voi va veti putea trage în sus si sa-l târâti pe uscat.
— Ma bucur cu adevarat ca aventura asta a iesit atât de bine. Ciudat, cam ne-a azvârlit ciclonul pe insula, ca sa-i scapam pe locuitori de monstrul acesta!

— Stai ca vom mai descoperi o taina, asa mi-a fagaduit vrajitorul – zise doctorul Bertram. Banuiesc ca abia de acum încolo chestia devine interesanta.
— Atunci sunt curios sa vad ce va descoperi George în fundul marii, zise capitanul. Ma si bucurasem ca aventura s-a sfârsit.
— În definitiv, nu stim înca daca profetia aceea se întemeiaza pe adevar – zise doctorul.
— Poate ca vicleanul vrajitor a iscodit-o numai ca si ne îndemne sa ucidem polipul. Stia, de sigur, ca noi europenii ne pricepem sa luptam împotriva unui astfel de monstru, deoarece avem cu totul altfel de arme.
— Aha! facu capitanul, sa stiti ca Rindow n-a descoperit nimic. E si asta o mângâiere pentru noi.
Primul ofiter se apropia cu barca lui si înalta putin umeri cu parere de rau. Ar fi vrut fi el sa se ia la lupta cu un monstru din aceia, dar nu avusese noroc.
În vremea asta, George, Petre si Kard îmbracasera costumele de scafandru, cu ajutorul carora se puteau misca în apa nevatamati de vreun vas. Farrow explici pe scurt primului ofiter ce aveau de facut. Cei trei scafandri nu puteau cobori dintr-o singura barca, de aceea Kard trebuia sa se afunde din barca lui Rindow.
Se luara funii trainice, caci trebuiau sa astepte sa fie atacati de polip. Camarazii fura împartiti în barci, scafandrii luara loc în ele, apoi se înapoiara la locul unde, la zece metri adâncime, zacea, în pestera

stâncoasa, trupul neînsufletit al polipului urias.
Când ajunsera la destinatie se lasara în apa funii dea lungul carora îsi dadura drumul cei trei scafandri.
George îndrepta lumina lampii sale în pestera si vazu ca ramânea destul loc ca sa poata intra înauntru peste hoitul urias al polipului. Acesta se ghemuise la intrare, unde îsi daduse duhul. Avea înfatisarea unei sfere uriase, cu opt tentacule chircite pe dânsa.
George se ridica ceva mai sus, apoi pasi cu bagare de seama, pe tentaculele dihaniei. Se tinea înclestat de funie si cu toate ca bratele acelea scârboase erau alunecoase, porni încetinel înainte tragând funia dupa el.
Petre si Kard îl urmara. Dupa o jumatate de metru crapatura se largea si dupa alti trei pasi George se afla într-o pestera marisoara. Asta usura mult lucrul camarazilor, caci acum puteau merge în jurul trupului monstrului si sa lege cele trei funii în asa fel, încât sa nu le scape.
Când fura gata, George smuci de trei ori de funia sa, tinuta sus de doi marinari. Acesta era semnalul ca puteau trage în sus dihania.
Cele trei funii se întinsera încetisor, scafandrii trasera din toate puterile hoitul greu si el iesi afara din grota încetul cu încetul.
Dupa ce monstrul fu târât afara; George începu sa-si plimbe lumina lampii prin pestera. Peretii acesteia erau ciudat de netezi si tânarul se mira ca acea catastrofa naturala putuse da loc la asa

ceva. Deodata, însa, îsi opri lumina asupra unui loc si cei doi camarazi ai sai îsi aprinsera si ei lampile. Vazura atunci o adâncitura în care parea sa fie o usa si în câteva locuri sclipea ca aurul.
George nu statu mult pe gânduri si porni spre locul cu pricina, urmat de Petre si Kard. Cu cât se apropia mai mult, cu atât recunostea mai lamurit ca era vorba de o usa. Suprafata ei era acoperita cu scoici, numai pe alocurea sclipea metalul.
Tânarul scoase cutitul lung ce-l purta cu sine si îndeparta câteva scoici. Vazu atunci si aici sclipiri aurii; dupa cât se parea, usa înalta si lata era din aur sau aurita numai.
Zadarnic cauta însa vreo clanta, ca sa poata deschide usa. Curiozitatea sa spori la culme. Aici parea sa se înfaptuiasca profetia de care vorbise vrajitorul.
Îi ghionti cu putere pe cei doi camarazi si începu sa îndeparteze cu bagare de seama scoicile. Petre si Kard îi urmara pilda si în curând tânarul dadu peste o gaura îngusta, în care îsi rasuci vârful cutitului.
Urma ceva surprinzator. Fara nicio sfortare din partea lui, usa de aur se deschise. Scafandrii se dadura un pas îndarat, caci nu stiau ce taine adaposteste încaperea dindaratul usii. Dar, dupa câteva clipe, George pasi iar înainte si îndrepta lumina lampii în deschizatura.
Ramase înmarmurit: în fata lui se afla o încapere rotunda, umpluta cu apa si pe niste blocuri de piatra, asezate în jurul peretilor, se aflau mumii, ale caror

vesminte putrede, aveau culoarea galbena.
Aceasta era asa dar taina! ... George se simti strabatut de un fior, caci se gândi imediat ia mumia pe care o aveau pe vas. Acel frate de rege plecase în lume cu sute de ani în urma, ca sa-i caute pe oamenii acestia de aici. Acum ei au fost gasiti, dar în împrejurari cu totul ciudate.
George intra pe usa si se apropia de întâia mumie. Deplasarea apei, care se produce din pricina asta, facu ca trupul sa se clatine; deodata se desprinde de pe blocul de piatra si pluti încet spre tavan. Imediat îl urmara fratii sai întru moarte. Era o priveliste grozava, cum aceste trupuri tepene se ridicau aproape solemn, unul dupa altul, de pe postamentele lor – pe care statusera veacuri dea rândul – si pluteau tot mal sus, vrând parca sa iasa din grota.
Tavanul era însa numai atât de înalt, încât picioarele lor ajungeau pâna la piepturile îndraznetilor scafandri. Prin faptul ca Petre si Kard intrasera si ei în încapere, mumiile se pusera si mai mult în miscare. Pareau ca danseaza o hora ciudata în apa usor agitata.
Dupa ce îsi reveni din înmarmurire, George îsi zise ca mumiile acestea nu trebuiau sa ramâna aici, unde apa le va distruge cu timpul. Facu un semn energic însotitorilor sai, apoi trase în jos mumia care-i venea la îndemâna si o aduse spre iesire. Petre si Kard pricepura îndata despre fi vorba.
Cu bagare de scama luara si ei câte o mumie si o scoasera afara din încaperea

care fusese cândva un cavou, probabil, scufundat din pricina unei eruptii.
Sus, camarazii erau foarte nelinistiti. Trasesera polipul urias aproape pâna la suprafata si doctorul îl privea cu un interes deosebit. El se apleca atât de mult peste marginea barcii, încât capitanul trebui sa-l traga înapoi cu putere în câteva rânduri, ca sa nu cada în apa.
Deodata, însa, se dadu înapoi atât de brusc, încât era cât p-aci sa rastoarne barca de aluminiu, caci lânga hoitul polipului se ridica încetinel altceva: un obiect negricios, ciudat. Apoi timp de câteva clipe, doctorul vazu un chip omenesc, întunecat si schimonosit, din care priveau spre el doi ochi sinistri.
Capitanul ramase si el încremenit când, urmarind directia aratata cu degetul de Bertram, vazu chipul mumiei, care dantuia usor în apa. Si când începura sa urce spre suprafata alte trupuri asemanatoare, marinarii din o doua barca scoasera tipete de spaima si pareau gata s-o ia la fuga îngroziti.
În cele din urma, Farrow îsi dadu seama cum stau lucrurile si striga:
— Camarazi, scafandrii nostri au descoperit colo jos un al doilea cavou cu mumii, pe care le scot acum la suprafata. Puneti mâna cu totii, pentru ca aceste trupuri sa capete un mormânt cuviincios, pe care-l asteapta de sute de ani.
Doctorul se dezmeticise si el si zise, rasuflând usurat:
— În viata mea n-am trecut printr-o spaima atât de mare, draga capitane. Am crezut ca mumia din cabinetul de raritati

s-a luat dupa noi si s-a ivit deodata aici. Zau nu stiu ce sa mai cred... Nu-ti vine sa crezi ca mumia aceea regala, pe care am gasit-o de pe insula cu muntele, ne-a calauzit încoace? Scrie doar în documentul aceia vechi ca ea a pornit în cautarea oamenilor care au parasit tara înaintea ei. Acum l-a regasit în sfârsit în moarte.
— Sa nu ne gândim la asta, zise Farrow.
— Hai sa scoatem mai bine trupurile din apa.
Cele trei mumii fura scoase repede din apa si zvârlite pe mal. Alte trei venira la suprafata, apoi înca trei. Dupa aceea se ivi George pe marginea crapaturii de stânca si apuca funia destinata scafandrilor.
Când se urca în barca si-si scoase casca, zise încet:
— A fost din cale afara de misterios colo jos. Ceva ma silea sa scot afara mumiile. Sunt de parere sa le înmormântam.
— Pacat, pacat, murmura doctorul, plimbându-si privirea asupra celor noua mumii. Cred însa ca se vor descompune repede, caci au stat prea mult în apa de mare. Sau poate ca prin asta au capatat si mai multa trainicie... Domnule capitan, ar fi interesant... îngaduie-mi sa iau si eu macar una din ele.
— Esti nesatios, draga doctore, glumi capitanul.
— Despre asta vom vorbi mai târziu. Acum ocupa-te cu fotografierea polipului si ia partile pe care vrei sa le prepari.
Cele doua barci remorcara hoitul, târându-l spre punctul acela al malului

unde astepta Tentu cu oamenii sai si camarazii. Bastinasii erau înmarmuriti si îsi plimbau privirile îngrozite de la polip la cele noua mumii, care zaceau pe tarmul de apus al lacului.
Doctorul îi linisti imediat.
— Tentu, Forsa – striga el – aici e demonul care v-ati temut atât. L-am ucis, dupa cum v-au prezis stramosii vostri. Oamenii aia de colo, înca sunt o vraja care nu va priveste pe voi. Asta e o taina pe care am lamurit-o noi. Suntem învingatorii tuturor demonilor care salasluiesc în adâncimea lacului. Sa stiti însa ca nu mai aveti voie sa jertfiti oameni, caci altminteri se-ntorc demonii si atunci nu vor mai ramâne în lac, ci vor veni pe uscat, unde vor da târcoale, noaptea, colibelor voastre si vor ucide cu încetul tot ce este vietate pe insula.
Bastinasii se facura pamântii la fata, pâna si vrajitorul, singurul, poate, care nu credea în lucruri supranaturale – desi asta îi era meseria – paru si el încurcat. Cauta repede sa iasa din încurcatura, zicând:
— Strainule, am stiut totul dinainte. Niciodata nu vom mai aduce jertfe demonilor lacului, caci stiu ca el nu ne mai pot face nimic. Mai. Stiu chiar ca lacul va fi populat de acum încolo de pesti si alte animale, care ne vor servi de hrana.
Doctorul încuviinta din cap. Forsa acesta era un om viclean nevoie mare, cunostea, de sigur, polipii si parea sa banuiasca adevarul, ca monstrul acesta venise în lac din mare. Si de vreme ce era mort,

pestii puteau trai în tihna în lac, caci dusmanul care-i amenintase fusese rapus.
— Da, Forsa, asa se va întâmpla, zise doctorul. Acum ajutati-ne cu totii sa tragem demonul pe uscat. Trebuie sa nu mai ramâna nici urma din el.
Marinarii mai legara câteva funii în jurul trupului monstrului, Petre si Kard facura un fel de punte din copacei tineri, apoi marinarii, împreuna cu razboinicii, începura sa traga hoitul greu pe uscat.
Aproape doua ceasuri se scursera pâna ce dihania fu adusa pe mal. Doctorul Bertram lua vreo douazeci de fotografii apoi taia o tentacule, botul grozav si alte parti din trup, pa care avea de gând sa le împaieze.
Treaba asta tinu alte doua ceasuri si în cele din urma dadu câtorva marinari însarcinarea sa transporte pe submarin partile acestea. Dupa aceea se întoarse spre capitan si zise:
— S-a facut ce era mai de seama; acum, bastinasii pot zvârli înapoi în apa ce a ramas. Îi voi încredinta eu ca nu li se mai poate întâmpla nimic.
Si treaba asta fu îndeplinita, fara prea multa greutate.
— Acum sa ne ocupam nitelus de mumii, domnule capitan – zise doctorul.
— Asa dar, una o s-o iau eu, caci trebuie sa studiez efectul apei de mare asupra mumiilor în general.
Deoarece era aproape sa se înnopteze, camarazii pornira repede dea lungul malului lacului. Când ajunsera însa la locul unde lasasera mumiile, ramasera

înmarmuriti, privindu-se unul pe altul; caci nu mai erau acolo decât cârpele umede ale vestmintelor galbene si vântul usor care sufla dinspre lac lua praful galben cu sine si-l ducea spre padure. Numai oasele pe jumatate putrede mai ramasesera din mumiile care se prefacusera în pulbere din pricina soarelui.
— Pacat – murmura doctorul, cu parere de rau. Nu ne mai ramâne acum decât sa îngropam oasele.
Treaba asta fu facuta repede, apoi vrednicii marinari se înapoiara la submarin, însotiti de capetenie, de vrajitor si de zece razboinici. Locuitorii satului îi petrecura cu urale, pâna se facura nevazuti în padure.
Doctorul alerga imediat în cabinetul de raritati, unde vroia sa împaieze partile luate de la polip. Deodata scoase un tipat si capitanul cu George dadura buzna în încapere. Încremenit, doctorul arata spre locul unde statuse mumia regala. Acolo se afla acum numai vestmântul, alaturi de care se vedea un praf cafeniu si oase putrezite.
— Doctore, asa a fost sa fie, zise Farrow, solemn. Hai sa-l îngropam, caci si-a îndeplinit misiunea pentru care a pornit în lume cu veacuri în urma!
— Oh, ar fi trebuit sa stiu... ar fi trebuit s-o împaiez de mult, se tângui doctorul. A stat prea mult în aerul uscat al cavoului si aerul umed al marii a distrus-o.
Ramasitele pamântesti ale fratelui regelui fura de asemeni îngropate, apoi submarinul porni la drum, îndreptându-

se spre „Insula odihnei”. Doctorul se închise în cabinetul sau ca sa studieze mai departe documentul vechi.
Deodata dadu buzna în sala ofiterilor si striga turburat:
— Domnule capitan, George, batrânul calugar scrie ca fratele regelui trebuia neaparat sa gaseasca pe oamenii aceia. Nu trebuia sa aiba astâmpar pâna ce nu-i va regasi, chiar si dupa moarte – asa i-au poruncit preotii. Afara de asta, capetenia preotilor i-a dat puterea sa rataceasca si dupa moarte. Am râs când am citit asta, dar la sfârsit calugarul adauga ca vechii Mexicani cunosteau un praf cu care îmbalsamau câteodata mumiile. Praful acesta avea efecte ciudate asupra oamenilor vii – printre altele acestia vedea mumiile ratacind… Ce zici de asta?
— Nu zic nimic, raspunse capitanul.
— Totul e atât de ciudat încât mintea ne ramâne în loc. Sa închidem taina în noi – am facut o fapta buna. Bucura-te, doctore, ca posezi documentul pretios.
— Da, draga capitane, sa ne multumim cu asta – dar acum putem spune ca între pamânt si cer de petrec fapte pe care nici în vis nu le întrevedem.

65
LUPII DIN TARAI

I.
SPRE NEPAL.

VITEJII MARINARI AI „DOX”-ULUI se retrasesera prin cabinele lor, în vreme ce

submarinul îsi urma drumul spre „Insula odihnei”.
Prietenia dintre doctorul Bertram si George era din ce în ce mai strânsa, caci cei doi camarazi erau însufletiti de aceleasi idealuri si tânarul avea în savantul medic un profesor de la care învata multe lucruri interesante si folositoare.
Dupa aventura cu mumiile, în vreme ce „Dox”-ul plutea în larg, îndreptându-se spre „Insula odihnei”, doctorul si George se închisera în cabinetul cu raritati, unde mai cercetara câtva timp împreuna documentul acela vechi. Apoi, plictisiti oarecum de munca aceasta migaloasa, tânarul ruga pe doctor sa urmeze cu povestirea aventurilor sale din tinerete, care îl interesau atât de mult.
Bertram se supuse si în linistea cabinetului plin cu obiecte de pret, începu, vesel si neobosit, ca întotdeauna:

«— Coborâram din tren la Bettia, ultima statie înainte de granita Nepalului. Trupa noastra îsi micsorase efectivul. Lordul Hagerstony si cei doi servitori ai sai fura nevoiti sa ne praseasca din pricina ranilor lor. Apoi patania viteazului lord, când fusese spânzurat deasupra lacului cu pestii aceia fiorosi (Vezi vol. 62.. Aventurile echipajului „Dox”) avusese o înrâurire atât de puternica asupra lui, încât se hotarî sa se înapoieze pentru câtva timp în Anglia, unde avea numeroase proprietati. Iar Brough, detectivul secret din slujba politiei engleze, terminându-si misiunea prin

regasirea printesei rapite, se întoarse la Bombay.
În schimb, capataram un nou tovaras: profesorul Thomas Stendrup, care traise cincisprezece ani în templul misterios, dupa ce disparusera acolo sotia si fiica sa. El ne rugase sa pornim în cautarea celor doua disparute si cu toate ca întreprinderea aceasta parea aproape fara sorti de izbânda, i-am fagaduit, totusi, ajutorul nostru, caci ne atragea si pe noi Nepalul, tara aceasta plina înca de mistere.
Si-apoi, nadajduiam ca în oraselul Parsa din apropierea granitei, vom putea afla ceva, caci fostul servitor al lui Stendrup, cu numele de Thassa, care disparuse cu sotia si copilita profesorului, era de loc din Parsa. Marian fusese înca de la început de parere ca acest Thassa nu era strain de disparitia aceasta misterioasa.
Ca pretutindeni, ivirea noastra în oraselul Bettia batu la ochi si mai ales Pongo, cu faptura lui uriasa si chipul dezgustator la vedere. N-aveam interes sa ramânem mult acolo, de aceea ne urcaram îndata într-o trasura si porniram spre politie.
Multumita trecerii mari de care se bucura pretutindeni lordul Hagerstony care ne daduse cele mai bune scrisori de recomandare, ne asiguraram sprijinul si ocrotirea autoritatilor. Deocamdata, însa, n-aveam nevoie decât de un sfat.
În camera de garda furam nevoiti sa asteptam câtva timp si un slujbas duse sefului o scrisoare închisa pe care i-o dadu Marian. Ceilalti politisti din

încapere aruncau mereu priviri speriate spre Pongo al nostru, care facea niste mutre... Doamne, Doamne!
Dupa câtva timp, omul veni îndarat si ne pofti politicos sa-l urmam. Maiorul Vander, un barbat înalt si slabanog, ne întâmpina foarte prietenos.
— Am auzit multe despre dumneavoastra, domnilor, zise el cu un zâmbet binevoitor. Stiu ca ati trecut prin multe întâmplari în viata. Vreti sa cautati acum aventuri asemanatoare si prin tinutul nostru?
Ne strânse mâna fiecaruia în parte, chiar si lui Pongo, pe care-l masura cu o privire de admiratie.
— Nu – raspunse Marian, râzând – vrem numai sa vizitam Nepalul. Si pentru asta am dori sfatul d-voastra, domnule maior. Ca sa intram în tara aceasta avem nevoie de pasaport sau numai de o autorizatie?
— E de-ajuns daca va voi da o recomandatie catre curtea princiara din Katmanda, raspunse maiorul. Îmi dati voie sa va întreb daca doriti sa vizitati tara cu un scop anumit?
— Da, tovarasul nostru aci de fata, profesorul Stendrup, îsi cauta sotia si copila disparute de cincisprezece ani.
Vander se uita cu mirare la profesor, iar acesta istorisi în cuvinte simple povestea sa.
— Care vasazica spre Parsa vreti sa mergeti, zise seful politiei, îngândurat. Atunci îmi dati voie sa va spun ca acolo ati putea întâmpina aventuri dupa placul dumneavoastra. Caci Tarai-ul, fâsia aceea de pamânt grozava si bogata în ape

de la sudul Nepal-ului, e în prada unei mari nelinisti de câteva saptamâni încoace. Oamenii sunt atacati si jefuiti, unii dispar fara urma si pâna acum politia Nepal-ului n-a putut face lumina în cazurile acestea. E drept ca la politistii bastinasi superstitia joaca un rol foarte mare…

— Superstitia? întreba Marian, interesat.

— E vreo taina legata de aceste tâlharii?

Maiorul râse cam în sila.

— Da, domnilor – raspunse el – e la mijloc si putina superstitie. Victimele care au izbutit sa scape, povestesc ca au fost urmarite de o haita, de lupi. Dar la nici unul nu s-au vazut muscaturi si cu toate astea declaratiile lor nu pot fi puse la îndoiala. Pe aici nu se vorbeste decât de „lupii din Tarai”.

Marian clatina capul, apoi zise:

— Lupul indian nu poate sa fi ajuns atât de departe spre Nord, asa ca nu prea cred în zvonurile astea.

— Nici eu, domnule Farrow, desi toate victimele au spus la fel. Sunt încredintat, însa, domnilor, ca d-voastra nu veti cadea victime acestor lupi. Voi scrie acum recomandatia pentru curtea princiara si sunt sigur ca Birna Sahi, printul si fiul sau Bahdur vor fi foarte bucurosi sa va cunoasca.

Asternu câteva rânduri pe o coala de hârtie si înmânându-ne adauga:

— Poftim, asta e de-ajuns.

— Va multumesc calduros, domnule maior, raspunse Marian. Nadajduiesc ca vom ispravi repede cu ceea ce ne duce la Pansa, apoi ne vom înapoia aci.

Aventurile prin care am trecut în ultimul timp ne-au împiedecat sa ne vedem de ceea ce ne-am pus în gând la început, adica sa prindem animale. Si când te gândesti ca avem o comanda de rinoceri, în special pentru un rinocer cuirasat.
— Da, da, am auzit de asta, zise maiorul, cu interes. Ati vazut totusi unul din animalele acestea misterioase, înainte de a fi fost atacati de Batasi.
— Foarte adevarat si de atunci a început lantul aventurilor noastre. Trebuie însa neaparat sa ne mai ducem odata în Sumatra.
— Ah, v-as însoti si eu cu draga inima. Daca o mai amânati pentru o luna, cer un concediu mai lung. Ma interesez si eu foarte mult de zoologie, caci sunt un patimas vânator de fiare salbatice.
— Vom mai sta de vorba în privinta asta, domnule maior. Deocamdata trebuie sa încercam sa-i venim în ajutor domnului profesor.
— Va doresc izbânda, domnilor.
Ne despartiram de amabilul maior si când furam în strada, Marian zise:
— Sa ramânem în oraselul acesta cât mai putin cu putinta. În primul rând trebuie sa ne cumparam conserve, ca sa avem cu ce trai, fara sa vânam, cel putin o saptamâna. Acesti „lupi din Tarai” ne cam încurca socotelile, caci în cercetarile ce vom porni acum va trebui sa fim mereu cu ochii-n patru sa nu ne întâlnim cu ei.
— Colo peste drum vom gasi ce cautam, zisei eu si aratai spre o pravalie mai mare.

— Da, sa trecem strada.
Eram cei dintâi musterii ai negustorul Johnson, un barbat scund si uscativ, ne servi chiar el singur. Furam surprinsi cât de bine aprovizionata era pravalia lui si la întrebarea noastra ne raspunse ca de aici pornesc adesea partide de vânatoare spre Tarai si oamenii se aprovizioneaza de la el.
— Si acum, când s-ou ivit „lupii din Tarai”? întreba Marian, râzând.
Fara sa vreau privii spre negustor si-l vazui închizând ochii în chip ciudat. Arunca apoi o privire patrunzatoare asupra prietenului meu si întreba:
— „Lupii din Tarai”? Ce vreti sa întelegeti cu asta?
— Hm… am auzit ca în saptamânile din urma s-au întâmplat multe atacuri, în care e vorba si de lupii acestia. D-ta, ca localnic, n-ai auzit înca nimic de asa ceva?
— Ba am auzit, zâmbi Johnson, dar n-am prea luat în seama aceste zvonuri. Unor astfel de basme nu trebuie sa le dai crezare. Bastinasii au obiceiul sa ia drept aievea ceea ce au visat, poate.
— Ei, da si eu socot ca e o prostie – încuviinta Marian.
— Cel putin cred ca nu s-a întâmplat nimic pâna acum vreunor vânatori europeni?
Negustorul îl fulgera iar cu privirea pe Marian apoi raspunse:
— Nu, despre asa ceva n-am auzit niciodata. De fapt întotdeauna vânatorii acestia voiau strabata Nepalul, fara sa se

înapoieze aici. N-am mai auzit apoi nimic de dânsii.
— Cu noi se va întâmpla acelasi lucru, zise Marian într-o doara.
— Asa, acum am cumparat ce aveam nevoie. Poftim plata.
Johnson lua banii zâmbind si-i puse în buzunar. Mie nu-mi placu deloc mutra lui. În clipa aceea semana cu o vulpe vicleana. Si când ne conduse cu plecaciuni pâna la usa, simtii o antipatie atât de puternica împotriva lui, încât ma facui ca nici nu vad mâna ce mi-o întinse.
— Scârbos om, zise Marian când porniram în jos pe strada principala a oraselului.
— Aveam impresia ca stie mai mult decât vrea sa spuna, despre „lupii din Tarai". Nu m-ar mira deloc daca vom face si noi cunostinta mai de aproape cu fiarele alea misterioase.
Numai ca nu vor fi lupi – raspunsei eu – caci, dupa cum spuneai tu mai adineaori, acestia nu ajung atât de sus spre Nord.
— În sfârsit, vom vedea noi, raspunse Marian. Acum trebuie sa pornim la drum vârtos. As vrea ca în noaptea asta ca ne si asezam tabara în apropiere de Parsa.
— Atunci ar trebui sa ne zorim, nu gluma, zisei eu, caci sunt peste saptezeci de kilometri.
— Asa e, chiar atâta au vom face, dar s-apucam macar sa trecem hotarul. Daca avem noroc, mai facem cunostinta înca azi cu lupii aia.
— Asta numesti d-ta noroc? întreba profesorul.

— Eu as zice ca mai mare noroc ar fi sa nu dam ochi cu ei.
— Ba nu, caci atunci am fi mereu amenintati de ei si poate în clipele cele mai nepotrivite.
Tot vorbind, iesiram din orasel si apucaram pe soseaua ce mergea spre Nord. Întorcându-ma odata întâmplator, mi se paru ca zaresc o faptura care venea în urma noastra la mare departare. Când ma oprii locului, umbra pieri undeva pe câmp.
— Ce s-a întâmplat, Robert? întreba prietenul meu.
— Mi se pare ca suntem urmariti, raspunsei eu. Omul dindaratul nostru n-ar fi trebuit sa se ascunda în câmp atunci când m-am oprit.
— O fi fost un taran care are treaba la ogor, îsi dadu cu parerea profesorul.
— Nu, acum nu e timpul pentru munca pamântului, zise Marian. Recolta de bumbac e gata abia peste vreo sase saptamâni. Sa mergem linistiti înainte si vom descoperi noi îndata daca suntem urmariti sau nu. Din când în când ma voi întoarce pe neasteptate.
Porniram de zor înainte. Marian, care sa asezase în frunte, se întorcea din vreme în vreme, iar noi îl acopeream ca sa nu fie vazut de presupusul urmaritor.
— Pare totusi sa fie un taran care îsi vede de drumul lui – zise el în cele din urma – caci daca ar fi fost un urmaritor nu se putea sa nu-l fi vazut.
— Numai daca nu s-o fi pitit pe marginea câmpului, îndaratul arbustilor de bumbac, zisei eu.

— Orice ai spune, mie nu-mi iese din cap ca omul acesta ne urmareste.
— Si pentru ce anume? întreba profesorul.
— Cine sa aiba vreun interes în expeditia noastra?
— Cine? Negustorul Johnson, raspunsei cu hotarâre.
— Eu n-am nici un fel de încredere în omul acesta. Si sunt încredintat ca stie mai mult decât spunea despre „Lupii din Tarai".
— Toate bune, dar care e pricina? întreba mai departe profesorul.
— Asta trebuie s-o aflam, raspunse Marian. Banuiesc eu ceva, dar deocamdata e mai bine sa tac.
— Ce-ar fi sa asteptam aici? propusei eu.
— O jumatate de ora mai mult sau mai putin n-are importanta si ne-am putea încredinta daca suntem urmarii sau nu.
— Putem face asta, hotarî Marian. Soseaua face colo o cotitura, pe dupa care ne putem piti în câmpie.
— Si daca urmaritorul vine într-adevar? întreba Stendrup.
— ÎI lasam s-o ia înainte si-l urmarim noi pe el. A, uite ici la dreapta copaceii sunt atât de desi încât ne putem ascunde de minune.
Cu multa bagare de seama ne furisaram printre arbusti si ne ghemuiram la pamânt. Nu puteam fi vazuti dinspre sosea, în schimb puteam vedea printre copacel pe oricine ar fi trecut prin fata noastra. Prea placuta nu era însa sederea noastra acolo, caci eram amenintati de tigri si serpi veninosi.

Deodata, Marian ma ghionti usor si arata cu capul spre sosea. Trecea pe acolo, cu pasi furisati, un indian înalt. Chipul îi era aproape frumos, îndraznet, dar expresia ochilor sai negri, care azvârleau fulgere de jur împrejur, era fioroasa. Omul acesta ar fi putut fi un dusman foarte primejdios.
Privirile sale alunecara cu multa bagare de seama deasupra tufelor îndaratul carora ne ascunseseram noi, încât credeam ca ne-a si descoperit. Când îi vazui însa departându-se, socotii primejdia trecuta. Se petrecu însa atunci ceva neasteptat.
Profesorul Stendrup sari deodata în sus si-si facu loc printre tufe, iesind în sosea. Alerga repede spre indian, care duse mina fulgerator la pumnalul ce-l purta în brâu. Dar Stendrup striga plin de bucurie:
— Thassa, Thassa, unde e sotia mea, unde e copilul meu?
Indianul tresari, înspaimântat. Arunca apoi o privire cercetatoare asupra chipului agitat al profesorului care-l apucase de brat, se libera cu o smucitura si zise linistit, într-o englezeasca fara cusur:
— Iarta-ma, domnule, nu te cunosc. Nici nu ma numesc Thassa, ci Rukoo.
— Bine, Thassa, pentru ce ma minti? striga profesorul..
— Sau crezi poate ca nu te recunosc? Unde ai lasat pe sotia si pe copilul meu?
— Îmi pare rau, domnule – raspunse indianul, calm, însa cu ochi

strapungatori – dar repet ca nu te cunosc.
— Va sa zica tagaduiesti ca ai fost servitorul meu acum cincisprezece ani? Ca ai disparut brusc cu sotia si copila mea?
Indianul îsi lua o mutra mândra:
— E drept ca aveam odata un frate cu numele de Thassa, care s-a înjosit primind sa slujeasca pe niste europeni. Dar eu nu mai stiu de el.
— Ba nu – striga Stendrup, necajit – nu poate sa existe o astfel de asemanare. Tu esti Thassa si faptul ca încerci si tagaduiesti, îmi da de înteles ca stii unde se afla Inge si Charlotte, sotia si fiica mea. Domnilor, veniti-mi în ajutor, va rog! Omul acesta trebuie sa vorbeasca!
Spunând aceste cuvinte, se-ntoarse spre tufele îndaratul carora ne aflam noi, asa ca furam nevoiti sa ne ridicam. Marian sopti repede credinciosului nostru Negru:
— Pongo, tu ramâi aici! Ne vei urma daca vom porni mai departe cu omul acela!
— Bine, Masser, Pongo asa face.
Iesiram apoi în sosea si Marian zise calm:
— Domnule profesor, exista doar – mai cu seama între frati gemeni – asemanari uimitoare. Poate însa ca Rukoo stie unde se afla fratele sau Thassa.
— Nu, domnule, nu stiu. Dupa cum spuneam, sunt ani de zile de când n-am mai aflat nimic de el. Si acum va rog sa ma lasati sa plec.
Saluta scurt si porni repede mai departe. Marian privi lung dupa el si zise în soapta:

— Domnule profesor, sunt si eu încredintat ca, asta e mult-cautatul Thassa. Încapatânarea cu care neaga e o dovada ca stie unde se afla sotia si fetita d-tale. Nu trebuie sa-l pierdem din ochi cu nici un pret. Pongo al nostru ne va urma neobservat. E bine sa avem o acoperire în spate. Daca ni se va întâmpla ceva, sa nu ne dam de gol ca-l stim pe Pongo în urma noastra. Stati sa ma duc sa-i spun.
Marian se facu iar nevazut între tufe, de unde se întoarse dupa câteva clipe si zise:
— La drum! Nu trebuie sa-l lasam pe Thassa ala sa ne-o ia prea mult înainte.
Bagaram însa repede de seama, ca indianul, care n-avea bagaje ca noi, o luase repede la picior. Abia ne puteam tine dupa el si profesorul începu curând sa gâfâie.
— Trebuie sa ne tinem bine – striga Marian – gândeste-te la sotia si la fiica d-tale, domnule profesor. Sa nu-l pierdem din ochi pe Thassa!
— Luati-o d-voastra înainte – gemu profesorul – va voi ajunge eu când veti fi ridicat undeva vreo tabara pentru noapte. Nu pot alerga atât de repede.
— Robert, ramâi atunci si tu cu profesorul, hotarî Marian.
— N-as vrea cu nici un chip sa-l las singur. Prea mare nu va fi distanta între noi, caci nu prea cred ca indianul sa alerge mereu asa. Daca va fi sa ne abatem din drum, voi însemna locul cu crengute verzi.

Nu-mi mai lasa timp sa raspund si porni si mai repede. De voie, de nevoie, ramasei cu profesorul, care îsi domoli pasul. Asta nu dura însa mult, caci dupa câteva minute zise:
— Acum sa mergem mai repede, caci ma simt mult mai întarit. Si dorul dupa cei ce-mi sunt atât de dragi, îmi da puteri noii.

II.
SE ARATA „LUPII”

PPROFESORUL PORNI ATÂT DE REPEDE, încât aproape ca nu mai puteam tine pas cu el. Îi vazui adesea întorcându-se spre mine si de fiecare data clatina capul. Cauta sa-l descopere pe Pongo, ceea ce însa nu izbutea. Dar eu eram ferm încredintat ca uriasul Negru era pe aproape si nu ne pierdea din ochi.
Dupa vreo jumatate de ora de mers fortat, zariram în sfârsit pe Marian care pasea înaintea noastra. Dupa alte zece minute îl ajunseram.
— Thassa sau Rukoo – cum se numeste acum – e cu putin înaintea noastra – zise el – si merge acum foarte încet. A, l-ai vazut?
Trecuseram de o cotitura a drumului si la vreo suta de metri departare, faptura înalta a indianului tocmai pierea pe dupa alta cotitura. Marian porni ceva mai repejor si când ajunse la cotitura iscodi cu bagare de seama, apoi ne facu semn.
Aici începea padurea care acopera mari întinderi de pamânt în Tarai. Drumul

ducea câtiva kilometri drept înainte si Marian sopti:
— Sa mergem pe delaturi, pe sub copaci. Thassa nu trebuie sa observe imediat ca-l urmarim, desi cred ca banuieste. Altminteri s-ar fi întors macar odata, fara doar si poate. Si asta ma pune pe gânduri. Ma tem ca vrea sa ne atraga într-o cursa.
— Sau sa încerce sa ne scape prin întuneric, zisei eu. Ori crezi ca va aprinde un foc?
— O va face din pricina tigrilor – raspunse prietenul meu – daca nu cumva are pe aici o ascunzatoare sigura.
— Ma îndoiesc. Cred insa ca vom ajunge curând la granita si prin asta în tinutul lupilor. Sunt curios sa dau ochi cu ei.
Tinuram drumul la adapostul copacilor; numai Marian se apleca din când în când în afara ca sa se uite dupa indian. De fiecare data dadea din cap în semn ca cel urmarit se afla înca înaintea noastra.
Tot mergând, lasaram în urma hotarul Nepalului. Observaram asta si dupa vegetatia padurii, care devenea tot mai deasa.
Vremea prânzului trecuse de mult si Thassa tot nu-si îngaduia ragaz. Îmbucaram ceva în graba, fara sa ne oprim din mers.
Deodata, la dreapta noastra, în padure rasuna un tipat ascutit de pasare.
— Când paunul tipa, tigrul nu e departe, zise Marian si lua pusca din spate.
Îi urmai pilda, numai Stendrup ramase linistit. Se gândea probabil la tigrul sau îmblânzit si nu tinea seama ca sunt altii

care traiesc în stare de salbaticie. Sau poate ca se bizuia în totul pe noi. Într-o privinta asta era cât se poate de bine, caci un puscas prost nu poate decât sa strice la o vânatoare de tigri.
Ne vazuram siliti sa iesim în sosea, caci sub copaci era prea primejdios. Paunul obisnuieste sa tipe când simte un tigru care se furiseaza si de multe ori strica socotelile fiarei prin semnalul de alarma ce-l da.
Lasa-i pe seama lui Marian sa nu slabeasca din ochi pe indian, iar eu priveam cu atentiune spre copacii din dreapta. Erau vreo douazeci de metri pâna acolo si as fi putut trage fara gres daca s-ar fi aratat cumva „stapânul Junglei".
Iarasi tipa un paun, de data asta cu mult mai aproape. Se parea ca-l însoteste pe tigru în plimbarea sa, pentru a-i preveni pe cei amenintati de el. Deodata ma izbii de Marian, care se oprise brusc.
— Ce s-a întâmplat? întrebai încet.
— S-a oprit si Thassa – raspunse el.
— Dar nu se-ntoarce. A, uite ca merge mai departe, înainte! Fiti cu bagare de seama daca se iveste vreun tigrul.
— Asta e de la sine înte…
N-apucai sa-mi termin vorba si holbai ochii spre copaci, unde se ivisera pe nesimtite animale.
„Lupi", fu primul meu gând. Fiarele, de un cenusiu batând în cafeniu, înalte de peste un metru, sapte la numar, stateau nemiscate si se holbau la noi. Ma oprisem imediat, deasemenea si Marian,

care atunci când îmi rupse vorba stiuse îndata ca se petrecuse ceva neobisnuit.
Lupii pareau ca stau la gânduri daca sa ne atace sau nu. Si eu ma gândeam la acelasi lucru. Fireste, am fi putut împusca lesne aceste sapte dihanii, înainte de a se apropia de noi, dar poate ca erau numai înaintasii unei haite numeroase careia nu l-ar li fost greu sa ne sfâsie cât ai clipi din ochi.
— Nu trage! îmi sopti Marian în aceeasi clipa.
Avusese, deci, acelasi gând. Fiarele ne priveau mereu. Traiam clipe îngrozitoare, Pe de alta parte, nu ne mai puteam ocupa de Thassa, care în vremea asta ar fi putut lesne sa dispara.
Atunci, cel mai mare dintre lupi îsi întoarse capul, ca si cum ar fi vrut sa sopteasca ceva tovarasilor sai, se-ntoarse si pieri fara zgomot în padure. Celelalte sase fiare se luara dupa el. Rasuflaram usurati.
— Asa dar, tot e adevarata povestea cu lupii, zisei eu. Pare sa fie vorba de un soi mai mare si mai puternic. Pacat ca nu putem rapune unul. Ar fi interesant pentru stiinta.
— Cred ca vei avea curând prilejul sa rapui chiar mai multi si atunci vei putea sa studiezi si specia, raspunse Marian. A, Thassa a mers încet de tot, asa ca putem ramâne pe urmele sale.
Pasiram mai departe fara sa scoatem o vorba cufundati în gânduri. Deodata, insa, ne opriram înspaimântati. Dintre copacii de pe dreapta tâsni ca o furtuna un tigru urias. Dar înainte s-avem timp

sa ridicam pustile, el strabatu soseaua din câteva sarituri si disparu pe stânga în padure. Ne priviram înmarmuriti, apoi Marian zise:
— Probabil ca lupii au dat de el si l-au alungat. Nici chiar un „stapân al junglei" nu cuteaza sa se ia la lupta cu o haita de lupi.
Porniram iarasi la drum, gândindu-ne mereu la primejdiile de care eram înconjurati, când deodata îl auziram pe Marian:
— Ah, minunat! Thassa vrea sa mâie peste noapte lânga iazul acela mic din dreapta. Uite ca îsi si cauta lemne. E cât se poate de bine, caci ne putem ridica si noi tabara în luminisul mic din stânga. Lumina focului nostru n-o va putea vedea, caci o împiedica arborii, pe când noi putem vedea ce face el, înaintând doar cu vreo câtiva pasi.
— Care va sa zica nu vrei sa-l slabesti de din ochi? Atunci eu voi aduna vreascuri în vremea asta si voi pregati lagarul.
— Foarte bine. Uite, Thassa a si început sa îngramadeasca lemnele pentru foc. Grabeste-te, caci peste o jumatate de ceas se întuneca.
Facui repede treaba si când se înnopta aprinsei un focsor la care încalzii conserve si ceai. Îmbucai ceva la repezeala, pentru ca apoi sa-l schimb pe Marian la postul de observatie.
Indianul aprinsese si el un foc si prietenul meu înaintase atât de mult, încât putea sa-l vada bine. Când îi spusei ca am venit sa-l schimb, Marian zise:

— N-are nici un rost, Robert, sa stai aci. În primul rând e prea primejdios sa fii atacat de vreo fiara pe întuneric. Hai cu mine îndarat la foc, e de-ajuns daca vom face acolo de paza cu schimbul.
Asa si facuram. Dupa ce Marian îmbuca si el, zise:
— Haide, Robert, trebuie sa-i ducem ceva lui Pongo. Sunt aproape sigur ca el se si afla pe marginea acestui luminis si anume în partea de miaza-zi, în directia de unde am venit noi.
Luaram câteva cutii cu conserve si o sticla cu ceai si porniram spre latura de sud a luminisului înainte de a fi apucat noi sa chemam, se si auzi:
— Massers, aici!
Bratul lui Pongo se ivi dintr-o tufa deasa si lua în primire merindele. Dupa aceea Uriasul sopti:
— Massers, nu bine aici. Mbulus pretutindeni.
Asa dar si Pongo observase lupii, pe care-i numea pe limba bastinasilor. Marian întreba imediat:
— Mai sunt si acum aici, Pongo?
— Pretutindeni, Massers. Pongo merge pe copaci, Massers asemeni.
Propunerea nu era de loc rea, dar pentru noi de neîndeplinit, caci daca Pongo se pricepea sa înșele simturile fine ale lupilor, pe noi tot ne vor descoperi ei si ne vor înconjura. Se va isca o lupta îndârjita si va trece mult pâna sa-i împuscam sau sa-i punem pe fuga, iar în vremea asta Thassa ne va scapa.
Fireste ca vecinatatea asta era foarte primejdioasa, dar eu socoteam totusi ca

fiarele nu vor cuteza sa ne atace. Marian parea; sa fie de aceeasi parere, caci zise:
— La asta ne vom putea gândi si mâine. Chiar daca suntem înconjurati de ele, nu ma supara de loc. Nu cred ca ne vor ataca si apoi Thassa ma intereseaza mai mult decât lupii. Pongo, tu ne vei urma în orice caz, însa nu vei interveni daca vom fi atacati si luati prizonieri de banditi. Vei ramâne mereu în urma noastra, oriunde ne-or târî si dupa ce vom fi descoperit ascunzatoarea bandei, vei încerca sa ne eliberezi.
— Massers fie linistiti, Pongo face.
Ne înapoiaram la loc si-i zisei lui Marian:
— I-ai vorbit lui Pongo în asa fel, ca si cum ai sti ca vom fi neaparat atacati de o banda de tâlhari. N-ai putea sa-mi spui cum ai ajuns la credinta asta?
— Îmi închipui. Si banuiesc ca lupii pe care i-am vazut si despre care cred ca se afla acum pretutindeni în jurul nostru sunt ca sa zic asa, primul semnal.
— Asta înseamna ca indienii atacati au spus adevarul!
— Cu siguranta. N-as fi crezut daca nu s-ar fi ivit cei sapte lupi. Si deoarece Pongo spune ca ei ar fi acum în preajma noastra, trebuie ca numarul lor sa fie mult mai mare.
— Atunci s-ar parea – rasei eu – ca lupii sunt tovarasi cu banditii?
— Întocmai, raspunse Marian cu seriozitate.
Câteva clipe ramasei înmarmurit. Apoi mai vorbiram despre toate, de lupi, de Johnson, de Thassa cu care prilej profesorul lua si el cuvântul:

— Sunt absolut încredintat ca el e. Am cautat sa-mi reamintesc multe din caracteristicile lui, pe care si le-a pastrat. E cu neputinta sa fie un frate geaman al lui Thassa, dupa cum sustine dânsul. Oh, Doamne, de le-as revedea pe Inge si pe…

Îsi rupse vorba si privi tinta deasupra focului spre marginea de miaza-zi a luminisului. Venea dintr-acolo un zgomot slab, ca si cum s-ar fi frânt niste ramuri. Si deodata vazui la lumina focului multe perechi de ochi sclipind în culori rosii si verzi, la o mica departare de noi. Erau lupii. Aruncai repede un brat de vreascuri în foc, care dupa câteva clipe se înteti. Si lupii erau acolo…

Cel putin douazeci de fapturi, strânse una lânga alta, ca soldatii în front. Stateau tepene, numai ochii le ardeau. Mai zvârlii câteva vreascuri în foc, caci flacara era acum singura noastra pavaza împotriva fiarelor, apoi luai revolverul în mâna.

— N-are nici un rost, Robert, caci sunt prea multi. Pe de alta parte, sunt încredintat ca-i aveti si în spate. Hai sa aprindem un al doilea foc îndaratul nostru.

Marian smulse o creanga aprinsa din foc si-o zvârli la câtiva metri înapoia noastra. Îndata ce flacara tâsni, câteva fapturi negricioase începura sa mârâie si fugira care încotro.

Zvârliram repede vreascuri uscate peste creanga aprinsa si dupa câteva clipe, aveam si îndaratul nostru un foc mare. Vazuram atunci fapturile cenusii stând

acolo strânse laolalta si holbându-se la noi. Cele doua focuri faceau sa fie luminate si laturile luminisului si dupa cum prevazuse Marian, se aflau si acolo fiare cu ochi verzi si rosii.
Era o situatie foarte neplacuta. Partea cea mai ciudata era ca stateau linistiti de tot, parând c-asteapta numai ca focul nostru sa arda pâna la sfârsit. Dar slava Domnului ca ma îngrijisem de vreascuri îndestulatoare si flacarile erau pentru ei o piedeca de netrecut.
— N-ar fi bine sa zvârlim printre ei câteva vreascuri aprinse? propusei eu.
— Nu cred ca se vor îndeparta nici asa, raspunse Marian. N-as vrea sa-i întarit zadarnic, caci tot se vor înapoia pe urma.
— Mariane, astazi vorbesti în enigme, zau asa! Eu as fi multumit ca fiarele sa dispara si tu ai vrea sa le revezi… Stie Dumnezeu ce vei fi vrând sa spui cu asta. A, uite-i ca pleaca singuri, ai avut dreptate…
Asa si era. Ca la o comanda, lupii facura stânga împrejur si disparura printre tufe. Ma uitai uimit la Marian, care zâmbea doar si dadea din cap.
— Profesorul îsi freca si el ochii si întreba, mirat:
— Domnule Farrow, ce dracovenie mai fu si asta?
— N-a fost nici un fel de dracovenie, e numai teatru, raspunse Marian, zâmbind. Cred ca acum pricep cum stau lucrurile, numai nu prea cunosc motivele adevarate. Astea le vom afla când vom fi luati prizonieri de banda.

— Multumesc de asa perspectiva, zisei eu cu ciuda. Daca stii bine ca asa se va întâmpla, de ce nu stergem putina cât mai repede cu putinta?
— Pentru ca facând astfel, nu vom gasi niciodata pe sotia si copila profesorului. Si asta e doar telul nostru principal, raspunse Marian. Afara de asta nu cred sa izbutim sa fugim, caci „lupii" ne vor înhata fara zabava.
— Apesi atât de ciudat pe cuvântul „lupii", zisei eu.
— În curând vei vedea singur de ce, râse iar prietenul meu. N-as vrea sa te lipsesc de o surpriza.
— Esti foarte amabil, n-am ce zice, dar mai placut mi-ar fi daca ai spune acum ce stii.
— Nu, Robert, nu pot înca, crede-ma! Poate ca ma însel si eu si n-as vrea sa fiu luat apoi în râs, caci banuiala mea e atât de fantastica încât ai râde de mine chiar acum.
— Hm... stiu eu ce sa mai zici cel putin dac-as sti de ce au luat-o lupii la goana atât de brusc.
— Poate ca au ascultat de o comanda, raspunse Marian, scurt.

III.
UN ATAC VICLEAN.

CÂT P-ACI SA-MI SARA TANDARA, caci credeam ca prietenul meu îsi bate joc de mine. Când vazui însa mutra lui serioasa, îmi dadui seama ca nu-i ardea de gluma. De aceea îi zisei:

— Mariane, vad ca n-are nici un rost sa te plictisesc cu întrebari. Te-as ruga numai sa ma lamuresti de comanda cui asculta lupii acestia?
— Banuiesc ca de a lui Thassa.
Pufnii în râs fara sa vreau si profesorul facu la fel. Marian ramase însa serios si zise:
— Draga Robert, sunt sigur ca-ti va pieri pofta de râs când vei vedea ca presupunerile mele se adeveresc întocmai. Daca ma vezi atât de linistit, e numai pentru ca-l stiu pe Pongo în spatele nostru. Numai astfel e cu putinta salvarea noastra. Cred, totusi, ca noaptea asta „lupii" ne vor lasa în pace. Ia, te rog, tu, Robert, prima veghe. Dupa un ceas îl trezesti pe domnul profesor, pe care îl voi schimba eu apoi. De fapt, nu va fi nevoie, dar trebuie sa întretinem focul.
Spunând asta se culca si ne lasa în voia gândurilor noastre. Mai starui câteva clipe de vorba cu Stendrup, apoi se culca si el. Eu întretineam amândoua focurile, iscodind mereu în jurul meu, pâna ce se împlini ceasul. Îi trezii pe profesor, care-mi lua locul si culcându-ma, adormii îndata.
Marian ma destepta pentru a doua veghe, care trecu de asemeni în deplina liniste.
Prietenul meu avea ultima veghe si când ma trezi în zori, îmi spuse ca nu observase nimic suspect.
— Asa, acum putem porni, zise ei dupa ce bauram câte-o ceasca cu ceai – eu voi porni înainte si-l voi urmari pe Thassa. Sunt încredintat însa ca nu-l voi mai gasi.

— În cazul acesta, nu cred sa ne mai atingem tinta, se tângui profesorul. Mi-am pus toata nadejdea în urmarirea lui Thassa.
— Lasa ca-l vom revedea noi, îi mângâia Marian.
— E drept ca în cu totul alte împrejurari.
— Aoleu! Iar începi cu enigmele tale, facui eu necajit.
— Hai mai bine sa plecam!
— Din nenorocire e prea târziu pentru asta, zise Marian, calm, ba zâmbi chiar cu înteles.
Situatia noastra nu era deloc vesela, caci deodata ne pomeniram înconjurati de haita de lupi.
Pe nesimtite se ivisera din toate partile si facusera acum un cerc strâns în jurul nostru. Stateau linistiti si ne priveau amenintator.
Orice aparare ar fi fost de prisos. Întepenisem pe loc si nici nu cutezam sa duc mâna la revolver, caci capetele celor mai apropiate fiare erau abia la un metru de mine. Tovarasii mei stateau înca lânga focul stins.
În vreme ce profesorul palise, Marian privea „lupii" cu mare luare aminte. Mi se parea chiar, ca se bucura de aceasta vizita. Îmi arunca o privire, zâmbi si dadu din cap, ca si cum ar fi vrut sa spuna ca se asteptase la asta.
Necajit de atitudinea prietenului meu, ma întorsei si examinai mai atent fiarele. Si vazui ca... nici nu erau lupi. Fiarele astea uriase erau Kolsuni sau Buansusi neobisnuit de mari. Adica acei fiorosi câini salbatici din nordul Indiei. Dar nici

câini salbatici nu li se putea spune, caci se parea ca sunt îmblânziti si ascultau de o porunca.
Lucrul acesta Marian trebuie sa-l fi observat înca de ieri.
Începeam sa-mi pierd rabdarea. Cât va mai dura oare situatia asta grozava? Prea multa vreme nu puteam doar ramâne nemiscati.
Rasuflai usurat când îl vazui deodata pe indianul Thassa strabatând încet luminisul si venind spre noi. Se opri îndaratul cercului format de câini si ne privi batjocoritor, apoi se înclina si zise:
— Domnilor, trebuie sa va exprim admiratia mea. Pâna acum, toti – chiar si europenii – care au facut cunostinta cu câinii nostri si-au dat pe fata spaima si groaza. Dv. sunteti oameni foarte viteji, dupa cât se vede si cu atât mai mult îmi pare rau ca trebuie sa va iau prizonieri.
— Thassa, unde e sotia si copila mea? striga profesorul.
Rostind aceste cuvinte, facu o miscare nervoasa cu mâna si imediat câinii din fata pasira spire el, mârâind. Indianul le striga o porunca scurta, în urma careia se oprira, privind însa amenintator pe profesor.
— Trebuie sa fiti cu bagare de seama – zâmbi Thassa – caci câinii nostri nu stiu de gluma. Asa dar, va rog sa ramâneti linistit, domnule profesor, chiar daca va fi sa aveti acum o mare bucurie. Sotia si copila d-voastra traiesc si le veti revedea în curând. Acum însa, domnilor, trebuie sa va dezarmez.

Batu din palme si dintre tufe se ivira sase indieni. Thassa le dadu o porunca în urma careia ei însi facura loc prin cercul format de câini.
Câte doi indieni pentru fiecare din noi ne scoasera revolverele din buzunare, ne luara pustile si cutitele mari pentru taiat maracinisul. Noi nu cutezaram sa ne miscam, de teama câinilor.
— Foarte bine, zise Thassa când indienii iesira din cercul câinilor.
— Vad ca domnii însi dau seama de situatie. Va rog ridicati-va, domnilor – se adresa el lui Marian si profesorului.
— Asa, acum sa mergem în lagarul nostru. Veti ramâne surprinsi si bucurosi în acelasi timp, întâlnind acolo o societate numeroasa. Va rog sa ma urmati.
Se-ntoarse si pasi spre sosea. Ne puseram în miscare si câinii din fata facura stânga-mprejur si pornira înaintea noastra. Ceilalti formara un alai mut, dar amenintator, care ne taia pofta de fuga. Îndaratul nostru veneau cei sase Indieni.
— Avem voie sa vorbim? întreba, Marian pe Thassa.
— Fireste, raspunse acesta peste umar – ma intereseaza chiar sa aud parerea d-voastra.
— Atunci afla ca pricep cum stau lucrurile, zise Marian.
— Negustorul Johnson din Bettia va da de veste despre toate expeditiile pe care le aprovizioneaza el. Cu ajutorul faimosilor vostri câini prindeti pe toti membrii acestor expeditii si-i tineti prizonieri, iar marfurile sunt retrimise lui Johnson.

Sunt atacati si indieni din când în când, dar pe acestia îi pradati numai. Astfel s-a raspândit zvonul despre „lupii din Tarai”. Un singur lucru nu prea pricep: de ce îi tineti prizonieri pe europeni?
— Esti foarte inteligent, domnule, zise, Thassa cu admiratie. Caci lucrurile stau întocmai asa cum spunem. Cu ce scop îi tinem prizonieri pe europeni veti vedea când vom ajunge în lagar. Seful nostru va va lamuri el însusi.
— Si eu credeam ca d-ta esti seful bandei, zise Marian.
— Parerea d-tale ma maguleste, dar adevarul e ca eu sunt numai al doilea sef, desi apartin de peste cincisprezece ani asociatiei noastre. Prima mea fapta a fost rapirea sotiei si copilei d-lui profesor. De atunci m-am ocupat mai ales cu dresarea câinilor nostri. Stramosii lor au fost niste pui de Buansus, pe care i-am gasit eu. Prin alegerea celor mai mari si puternici pentru dresare, am dobândit aceste animale minunate.
— Si ai capatat astfel niste ajutoare cum nici nu se poate mai bune, zise Marian.
— Cred ca nici un prizonier nu încearca sa fuga.
— Asa e, domnii au avut atâta minte nici sa nu încerce. Ne-au scutit astfel de vreo varsare de sânge. Va rog, domnilor, trebuie sa cotim acum la stânga, în padure.
Tot vorbind, facuram o bucata buna de drum pe sosea. Thassa coti si disparu într-un tufis des.
— Veniti, va rog! Ne striga el dinauntru.

Îndaratul tufisului se facea un luminis mic, din care porneau câteva poteci batatorite de animale. Thassa arata spre una care ducea spre Nord-Vest.
— Asa, domnilor, tinând mereu pe poteca asta vom ajunge peste câteva ceasuri în lagarul nostru.
Cufundati în gânduri mergeam de zor înconjurati de câinii care nu ne slabeau o clipa si când îmi aruncai privirea pe ceasul-bratara constatai cu uimire ca eram pe drum de trei ceasuri. Fara voie îl admiram pe profesor, care mergea neobosit mânat de dorul de a-si revedea pe cele doua fapturi dragi lui. În acelasi timp ma cuprinse îngrijorarea gândindu-ma ca sfortarile pe care le facea i-ar putea dauna. La vârsta sa si neobisnuit cu asemenea oboseli, nu era exclus sa se resimta de pe urma acestui mars lung.
Deodata se sfârsi padurea si ne treziram printre întinse plantatii de bumbac. Era aproape o minune sa întâlnesti în inima padurii seculare aceasta dovada a harniciei omenesti. Era rodul unei munci uriase, caci padurea deasa fusese destelenita cu îngrijire.
Thassa se opri si se uita la noi. Probabil ca mutrele noastre exprimau admiratie, caci el zâmbi cu mândrie si zise:
— Asta se datoreste asociatiei noastre, domnilor. Veti afla în curând cum a fost cu putinta sa se înfaptuiasca tot ce vedeti aici. Tatal meu, seful, a început munca acum cincisprezece ani si mai bine.
— E într-adevar vrednic de admiratie – încuviinta Marian.

— E aproape de necrezut sa gasesti în locurile astea tainuite astfel de dovezi de munca omeneasca. M-ar interesa mult sa stiu de unde ati luat lucratorii.
Thassa zâmbi ciudat.
— Si asta va va spune tatal meu. Va veti încredinta atunci ca ideea lui a fost dreapta si rodnica. Va rog, sa mergem mai departe, mai avem cale lunga înaintea noastra.
Îngânduratí, pasiram în urma lui, înconjurati de câini. Mai mult de un ceas merseram printre câmpuri muncite cu îngrijire, apoi ajunseram pe o întindere mare, unde se ridicau niste baraci. În mijlocul lor se afla o casa în forma de vila, construita din trunchiuri de copaci.
Thassa se îndrepta spre cladirea aceasta, ne spuse sa asteptam, afara si disparu înauntru.
Dupa vreo cinci minute se întoarse, se aseza lânga usa si se înclina în fata unui indian care iesea încetisor din casa. Era un batrân înalt, cu parul si barba alba si ochii mari, negri. Ne privi câteva clipe în tacere, dadu apoi din cap spre Thassa si ni se adresa dupa aceea într-o englezeasca fara cusur:
— Domnilor, trebuie s-aduc laude fiului meu ca v-a adus încoace. Pareti sa fiti vânjosi si puternici. De asemenea, ma bucur ca a venit cu d-voastra si profesorul Stendrup, caci sotia si fiica sa îi duc dorul. Acum trebuie sa va lamuresc ce veti avea de facut aici. Va trebui sa munciti pentru noi. Da, chiar daca faceti mutre cam mirate. Am trait si am vazut cum tatal meu a fost supus la

cele mai umilitoare munci de sclav de catre englezi, dupa rascoala cea mare. El a murit din pricina asta, el, un print al tarii noastre. Mi-am jurat atunci sa-l razbun si acum toti strainii care îmi cad în mâna trebuie sa munceasca pe câmpurile noastre. Asta e razbunarea mea împotriva natiunii cuceritoare straine. Si tara noastra trage foloase de pe urma asta. Pun sa fie jefuiti toti indienii care fac negot cu marfuri straine, dar îi scutesc de munci de sclav. Acestea sunt pentru domnii de rasa alba. Thassa, arata-le domnilor ce au de facut.

Eram încremeniti. La asa ceva nu ne-am fi asteptat.

Ma uitai pe furis la Marian, caci ma asteptam sa protesteze cu tarie. Dar prietenul meu privea gânditor la câinii aceia grozavi care ne înconjurau si întelesei ca se gândea la o posibilitate de fuga.

Batrânul indian parea sa-i fi ghicit gândurile, caci zâmbi batjocoritor si zise:

— Fuga este cu neputinta, domnule. Fiul meu a dresat prea bine câinii si va veti încredinta ca ei sunt cei mai buni paznici.

Profesorul Stendrup, care tot timpul privise cercetator în juru-i, striga cu energie:

— Unde e sotia si fiica mea?

— Veniti cu mine, raspunse Thassa, politicos. Doamnelor li s-a dat în seama gospodaria si se afla acum la bucatarie.

Indianul deschise usa unei baraci si-l lasa pe Stendrup sa intre. Auziram un

strigat: „Inge”, apoi Thassa ne facu semn sa-l urmam mai departe.
La baraca uimitoare deschise iar o usa lata si pasi înauntru împreuna cu noi. Era o sala mare de mâncare, în care stateau vreo treizeci de barbati în jurul unor mese lungi. La intrarea noastra sarira în sus, iar eu observai ca si aici se aflau sub banci si mese câtiva din câinii aceia grozavi.
Thassa arata spre noi si zise:
— Domnilor, sunt încredintat ca veti face cunostinta singuri. Spuneti, va rog, noilor d-voastra tovarasi ce au de facut si care sunt îndatoririle lor. Cu prilejul acesta va dau libertate pentru restul zilei.
Se înclina politicos si parasi încaperea. Imediat se apropia de noi un barbat mai în vârsta si zise:
— Îngaduiti-mi, sa ma prezint, domnilor; sunt colonelul Allison. Fiind cel mai batrân, tovarasii mei de suferinta m-au ales seful lor. Va compatimesc din suflet pentru soarta care v-a lovit, desi suntem bucurosi sa vedem chipuri noi sa aflam ce se mai petrece prin lume.
Ne prezentaram la rândul nostru si colonelul ne facu cunostinta cu ceilalti domni. Erau ofiteri, exploratori si negustori, care fusesera luati prizonieri de indieni în cursul anilor. Colonelul se afla de cincisprezece ani aici.
Povesti ca batrânul indian si fiul sau, nu le cerea sa munceasca mai mult decât îi slujeau puterile. Lauda oarecum omenia cu care erau tratati prizonierii. Dar cuvintele sale erau totusi pline de amaraciune.

— N-ati încercat niciodata sa fugiti? întreba Marian.
— Asta e cu neputinta, raspunse colonelul. Câinii aceia fiorosi ne însotesc pretutindeni. Fiecare din noi are pe lânga el, când munceste în padure sau pe câmp, doi paznici dintr-acestia, care l-ar sfâsia ta bucati dac-ar încerca sa fuga.
— Eu unul va spun pe sleau ca nu voi ramâne mult timp aici, zise Marian, calm. Si fireste ca voi încerca tot ce va fi cu putinta ca sa va eliberez si pe d-voastra. Cel putin voi fi avut o aventura cum nu se poate mai frumoasa.
Toti privira uimiti pe Marian. Probabil ca nu-l prea socoteau în toate mintile.

IV.
PONGO SE IVESTE.

URMA O DISCUTIE ÎNSUFLETITA. Fiecare cauta sa ne încredinteaza ca fuga din captivitate era absolut cu neputinta. Dar Marian întâmpina potopul de vorbe cu un zâmbet.
Stiam ca se bizuia pe Pongo si în sinea mea, ma bucuram de mutrele pe care le vor face tovarasii nostri de suferinta când vor zari pe credinciosul nostru Negru.
Deodata se deschise usa si profesorul Stendrup intra cu chipul stralucitor de fericire, însotit de doua femei: sotia si fiica sa. Era de nedescris bucuria „muncitorilor”, vazând fericirea acestei familii, caci cele doua femei erau foarte iubite de catre prizonieri.
Dupa ce se potoli bucuria, doamna Stendrup ne vesti ca mâncarea e gata. Ca

la militarie merseram în bucatarie, unde un indian ne dadu fiecaruia o gamela si tacâmuri, apoi trecuram unul dupa altul prin fata vetrei si doamna Stendrup ne dadu câte-o portie respectabila. Era carne de cerb si colonelul ne istorisi mai târziu ca vreo câtiva indieni se duceau mereu la vânatoare si ca hrana era îndestulatoare si buna.
Furam purtati apoi prin lagar, ni se aratara locurile pentru dormit si ne puturam încredinta cât de bine îsi organizase opera batrânul Indian. Haine, rufe, medicamente, ba chiar si o mica biblioteca într-o sala de lectura.
Erau si jocuri de carti si sah si nu era de mirare ca unii prizonieri se împacasera cu noua lor situatie.
Trebuia sa dormim la un loc cu alti patru insi. Erau doi ofiteri, un medic si un zoolog. Îmi atrase atentia faptul ca Marian se informa de la cine primeau hrana câinii. Si prietenul meu îsi freca multumit mâinile când medicul îi raspunse ca Thassa le împarte mâncarea, care e gatita, însa, de sotia si fiica lui Stendrup.
Când se ivira zorile, furam treziti din somn. Ceaiul de dimineata îl luaram în sala de mâncare, apoi se ivi Thassa si orândui munca zilei. Spre marea mea bucurie el spuse ca Marian si eu paream destul de vânjosi ca sa ajutam la despadurirea unor fâsii de padure. Acolo va gasi Pongo un prilej sa se puna în legatura cu noi.
O încapere mica lânga bucatarie servea drept depozit de unelte. Ni se dadu câte

un topor si un ferastrau, apoi Thassa ne conduse spre Nord-Vest, printre lanurile unde câtiva din tovarasii nostri se si apucasera de lucru.
Drumul tinu ca la vreun ceas, apoi începea padurea salbatica. Thassa arata spre un copac mare de teak si zise foarte politicos:
— Va rog, domnilor, cu taiatul acestui copac veti fi gata pâna la prânz. Dupa aceea veti lua în lucru copacul urmator. Cu un ceas înainte de masa de amiaza, când veti auzi un sunet de gong. Va întoarceti acasa. Câinii acestia patru de aici ramân sa va pazeasca. Va previn înca odata sa nu încercati sa fugiti, caci nici cu securea nu va veti putea apara de muscaturile lor.
— Ne dam si noi seama de asta, raspunse Marian. Si avem destula minte ca sa nu întreprindem ceva care n-are sorti de izbânda.
— Foarte bine faceti, zise Thassa, bucuros, dupa care ne saluta si se înapoia în lagar.
Lucraram în tacere timp de vreun ceas, apoi, pentru ca obosisem tot mânuind ferestraul, Marian începu sa izbeasca în lemn cu toporul. Ma uitai la el câtva timp, pe urma începui sa privesc la cei patru paznici ai nostri.
Inteligentele animale se trântisera lânga noi, cu botul pe labe si nu ne lasau o clipa din ochi. Avusese dreptate Thassa, nici cu securile nu ne-am fi putut apara de ei.
Deodata ridicara capetele si ciulira urechile. Trebuie sa fi auzit vreun zgomot

pe undeva. Atrasei atentia lui Marian, care înceta îndata cu lucrul si privi la câini.
— Sa fie Pongo? soptii eu.
Toti patru câini se ridicara în acelasi timp si îsi atintira privirile în desisul din dreapta noastra.
— Poate sa fie si o fiara salbatica, îsi dadu cu parerea Marian.
Ma întrebai în gând daca acesti patru câini ar fi în stare sa se apere de un tigru. Si fara voie îmi îndreptai privirile spre copacul apropiat caci îmi spusei imediat ca tigrul i-ar birui îndata!
Parul de pe spatele câinilor se zburli si ei începura sa mârâie amenintator. Apoi, înghesuiti unul într-altul, o zbughira în desis.
— Daca e un tigru, repede într-un copac! îl strigai lui Marian.
Atunci se auzi din desis un horcait, apoi altul si înca doua. Fara îndoiala ca erau horcaiturile de moarte ale celor patru paznici ai nostri. Ma îndreptai îndata spre un copac de teak, dar în clipa aceea se si auzira fosnete în desisul unde avusese loc lupta si... glasul lui Pongo rasuna:
— O, Massers, Pongo foarte bucuros.
Cu inima plina de bucurie strânseram mâna credinciosului Negru, apoi Marian întreba:
— Pongo, cum ai izbutit sa faci treaba asta? Cei patru caini sunt morti?
Uriasul dadu doar din cap si scoase pe jumatate din teaca cutitul sau enorm. Nu-i placea sa-si piarda vremea cu vorba.

— Trebuie sa-i ascunzi în asa fel încât sa nu poata fi gasiti, zise Marian.
— Iar noi, Robert, vom istorisi ca au adulmecat probabil vreun tigru.
— Cel mai simplu lucru ar fi ca Pongo sa ucida în fiecare zi câteva din animalele astea, zisei eu. În felul acesta suntem repede liberi.
— Presupun ca Thassa ne va da acum mal multi câini de paza; afara de asta, cu siguranta ca ne va controla mai des. Va fi cam greu sa-l facem sa creada povestea cu tigrul.
— Ce facem acum? întrebai eu.
— Din spirit de prevedere, ieri, în biblioteca am rupt o foaie alba dintr-o carte. Creionul mi l-au lasat, din nebagare de seama. Voi scrie acum o scrisoare si Pongo o va duce la Bettia, la maiorul Vander.
— Ce vrei sa-i scrii? întrebai eu, curios.
Marian clatina doar capul si asternu în graba câteva rânduri pe hârtie.
— Ia asta, Pongo! zise el apoi. Maiorul îti va da câteva pachete pe care mi le vei aduce aici. De gasit ne vei gasi tu, chiar daca vom fi mutati în alt loc. Grabeste-te, însa, caci n-avem pofta sa ramânem mult timp aici.
— Pongo face repede, fagadui credinciosul nostru tovaras.
— Si vezi de piteste bine hoiturile câinilor! striga Marian dupa el.
— Pongo face bine, raspunse uriasul din desis.
— Asa!, zise prietenul meu, multumit, acum ne înapoiem în lagar. Thassa ne va crede mai curând daca-i vom istorisi ca

ne-am înapoiat de teama tigrului, dupa ce au disparut câinii. Vezi sa te tii bine si sa nu te dai de gol, Robert. Indianul batrân va cauta sa ne iscodeasca. Sa ma lasi pe mine sa vorbesc si tu întareste numai spusele mele.
Pasiram încet printre tarine si ne mariram pasii abia când îi zariram pe camarazii nostri muncind în apropierea lagarului.
— A, uite-l colo pe Thassa, zise Marian deodata. Sa-i spunem repede minciuna pe care am ticluit-o.
Când indianul ne vazu venind fara câini îsi zori pasii.
— Ce s-a întâmplat, domnilor? întreba el agitat. Unde sunt câinii?
Marian îsi juca rolul de minune. Rasufla din adânc, îsi sterse fruntea si zise cu glas înabusit:
— A fost îngrozitori. Sa fim multumiti c-am scapat cu viata... Trebuie sa ne fi dat târcoale vreun tigru... si se vede ca a fost numai la câtiva pasi de noi. Câinii au zbughit-o brusc în desis si am auzit ca au început sa goneasca în padure dupa vreo fiara salbatica. Asteptaram câtva timp, dar vazând ca nu se întorc, am presupus ca i-a sfâsiat tigrul. Atunci am pornit repede înapoi.
Thassa ne privi patrunzator. Când ma vazu si pe mine încuviintând din cap, întreba deodata:
— Dar de ce n-ati încercat sa fugiti?
— Ce sa facem cu un topor împotriva unui tigru! striga Marian, aproape furios.
— Si-apoi, veti fi pus câinii pe urmele noastre.

— Asta asa e, încuviinta indianul.
— Va credeam însa mai viteji.
— De gândit ne-am gândit s-o stergem, zise Marian cu ton batjocoritor – asta o marturisesc deschis. Dar daca am fi fugit, de sigur cai i-ati fi ucis pe toti ceilalti, deoarece ati fi putut presupune ca vom trimite încoace armata. De asta ne-am temut si am preferat sa ramânem.
— Esti foarte sincer – zâmbi Thassa – de aceea voi marturisi si eu deschis ca am fi facut-o cu siguranta. La o singura comanda, toti câinii se napustesc asupra prizonierilor. Haideti acum îndarat în lagar, în curând va fi vremea prânzului. Dupa masa va voi duce înapoi în padure si va voi da alti câini. Trebuie sa cercetez mai de-aproape lucrurile, caci asa ceva nu s-a mai întâmplat. Vai de voi daca m-ati mintit!
Privirea cu care Thassa însoti aceasta amenintare nu era deloc blânda, dar Marian înalta din umeri si raspunse:
— Daca nu vrei sa ne crezi, n-am ce-ti face.
— Va voi cere scuze daca voi constata ca, povestirea dv. e adevarata; zise Thassa, zâmbind.
— Hai sa mergem ceva mai repede, caci trebuie sa-i spun tatei ce s-a întâmplat.
Când ne puse sa asteptam în fata usii batrânului, Marian îmi sopti:
— Bravo, Robert, faci o mutra cu totul nevinovata. Vezi de te tine bine si de acum încolo.
Batrânul Rukoo fesi afara si privirea lui era într-adevar atât de fioroasa încât ma

speria aproape. Ne masura timp de câteva clipe, apoi întreba cu asprime:
— Asa dar, câinii au alergat dupa un tigru?
— Cel putin asta e parerea mea, raspunse Marian, calm – caci cu siguranta ca s-ar fi înapoiat dac-ar fi ramas în viata. Îmi închipui, însa, ca tigrul i-a ucis în padure.
— De ce n-ati fugit? se adresa el apoi mie.
— I-am explicat fiului d-tale de ce n-am facut-o, zisei eu, întepat.
— Va puteti încredinta la fata locului daca am spus sau nu adevarul.
— Bine, zise batrânul, asa vom face.
Intra înapoi în casa si Thassa adauga:
— Pâna va fi timpul mesei, duceti-va în biblioteca, domnilor. Eu va spun de pe acum ca va cred. Va trebui însa sa lucrati mai departe în acelasi loc. Pe viitor va voi da sase câini. Asta e de ajuns pentru orice tigru.
— Si daca vine o pereche? întreba Marian.
— Atunci câinii vor tine fiarele atâta timp în loc, pâna sa va puteti pune la adapost, urcându-va într-un copac. Daca nu va întoarceti la vreme, voi sti ca s-a întâmplat ceva.
Când intraram în biblioteca, Marian îmi sopti:
— Acum sa vorbim despre lucruri indiferente.
Ma gândisem si eu ca am putea fi spionati, de aceea dadui din cap si zisei:
— Ar fi neplacut daca tigrul s-ar mai întoarce si cred c-o va face, de vreme ce a

pus mâna pe o prada atât de buna.
— Daca se mai întâmpla înca odata eu refuz sa mai lucrez acolo, zise prietenul meu. N-am pofta sa fiu sfâsiat în bucati.
— Asa e, încuviintai cu.
— Ah, biblioteca asta e bogata si aleasa. Uite, eu o sa citesc ceva de Robertson.
Ne adânciram în cartile noastre si nu mai rostiram nici o vorba pâna ce batu gongul pentru masa. Când parasiram încaperea, vazui cu bucurie pe Thassa departându-se. De sigur ca trasese cu urechea la fereastra si se plictisise în lege.
La masa se vorbi mult de aventura noastra. Ne arataram si aici înfuriati ca nu ni se dadea crezare.
Îndata dupa masa, Thassa ne chema afara. Ducea dupa el sase câini si în pas alergator porniram spre locul de munca.
Ma simtii cam îngrijorat când Thassa patrunse imediat cu câinii în tufisul pe care i-l aratasem. Oare Pongo stersese destul de bine urmele pentru ca indianul sa nu descopere nimic?
Marian era cu desavârsire linistit Ba chiar începu sa dea cu toporul în copac. În sfârsit, Thassa se înapoia.
— Iertati-mi, va rog, banuiala, domnilor, zise el.
— Spusele d-voastra par sa fie adevarate. Câinii au alergat dupa vreo fiara salbatica; aceasta si-a croit o poteca îngusta prin desis.
Daduram din cap numai si indianul pleca. Asa dar, Pongo al nostru facuse treaba cum se cuvine.
Reluaram lucrul de zor si dupa câteva ceasuri trunchiul enorm se prabusi la

pamânt. Începuram îndata cu al doilea si nu ne opriram decât atunci când gongul ne vesti ca se încheiase ziua de munca.

V.
ELIBERAREA.

CÂND NE ÎNAPOIARAM ÎN LAGAR, trecând prin tarini, zisei prietenului meu:
— Mariane, Pongo va avea acum sase câini împotriva lui. Crezi ca-i va da gata si pe acestia?
— Desigur. E o nimica toata pentru el. Pe de alta parte, îl voi mai ajuta si eu cu toporul. E drept ca am uitat sa-i spun ca sa puna la noapte pachetele aici. Asta ar fi fost de ajuns. Acum va trebui sa spunem pentru a doua oara povestea cu tigrul.
— Aoleu! Nu-i vor mai da crezare. Si cu siguranta ca ne vor pune sa lucram în alta parte.
— N-au decât!
— Cum voi avea pachetele, putem sterge putina în aceeasi zi. Vreau sa zic ca Pongo ar trebui sa mi le aduca în cursul diminetii. Trag nadejde însa ca totul va sfârsi cu bine. Acum fii linistit, ne apropiem de locotenent. Aha, ne-a asteptat!
Tânarul ofiter, prizonier ca si noi, ne saluta si zise:
— Lovitura de gong se da mai de vreme pentru cei care lucreaza afara, ca sa poata ajunge la timp în lagar, pentru masa. Noi trebuie sa va asteptam si pe d-voastra, ca sa mergem împreuna. Ei, v-a mai suparat tigrul?

— Nu, slava Domnului! Dar nu e deloc placut sa te stii în apropierea unor astfel de fiare.
— Te obisnuiesti cu de toate; ne-am obisnuit noi si cu prizonieratul, dupa cum vedeti. Dar credeti într-adevar ca e cu putinta sa ne eliberam?
— Te rog, nu vorbi atât de tare, domnule locotenent Da, cred cu toata hotarârea. Va voi da de veste când va veni momentul, caci voi avea nevoie de oameni viteji care nu se sperie de nimic.
— Te poti bizui pe mine, zise locotenentul, simplu.
— Asta ma bucura. Sper ca în trei zile vom da lovitura cea mare. A, uite-l si pe domnul colonel. Ei, cum o duceti cu munca?
— Ne-am deprins, ce sa-i faci! raspunse batrânul. Dar tot mai bine mi-ar placea sa ma înapoiez în patrie.
— Sa nu-ti pierzi nadejdea, îl mângâia Marian.
— Esti înca nou – zâmbi colonelul.
— Peste câteva luni vei gândi si d-ta altfel. Cred ca cele mai fericite sunt cele doua doamne, de când îl au aci pe profesor.
— Asa e, încuviinta Marian.
— Admir tactul lui Thassa care l-a scutit pentru început de orice munca pe domnul Stendrup. Thassa pare sa fie în toate privintele un om foarte civilizat si cult.
— Asa si e, zise colonelul.
Ajunseram în lagar si intraram în sala de mâncare. Dupa masa mai staturam de

voita câtva timp, apoi ne duseram la culcare.
Â doua zi dimineata, când porniram la lucru în tovarasia celor sase paznici, privii adesea spre tufisul din care se ivise Pongo al nostru. Marian râse însa si zise:
— Draga Robert, chiar daca Pongo si-ar pune la contributie toata iscusinta sa, nu poate ajunge aici decât mâine dimineata.
— Pacat! facui eu. Aproape ca nu mai îmi gasesc loc de neastâmpar. Nu stiu de ce am presimtirea ca se va ivi ceva cu totul neprevazut.
— Nu mai cobi! râse Marian. Am chibzuit totul atât de temeinic, încât…
Îsi rupse vorba si odata cu el ma întorsei si eu brusc, caci din tufis se auzi un sunet care ma înfiora. Era mârâitul întarâtat al unui tigru.
Asa dar, soarta voia ca minciuna noastra sa se schimbe în adevar. Cel sase câini se napustira îndata spre tufis, dar înainte sa poata patrunde, un trup enorm, dungat, iesi dintre ramuri si în clipa urmatoare se isca o încaierare cum n-am mai vazut.
Ne daduram seama îndata ca izbânda va fi de partea tigrului. Nu trecura decât câteva minute si doi câni zburara în laturi, cu capetele zdrobite. Si când al treilea cazu lânga picioarele noastre, cu coastele sfarâmate, alergaram îndata spre cel mai apropiat copac.
Tocmai la timp, caci abia ne cataraseram câtiva metri deasupra pamântului, ca tigrul si zdrobise cu laba capul ultimului câine. Strabatu pe urma în goana

luminisul si îsi întinse labele spre copacul nostru.
Noi ne urcaram mai sus si atunci fiara furioasa se întinse la radacina copacului si-si atinti spre noi ochii plini de vapaie. O jumatate de ora se scurse astfel, apoi Marian zise:
— Sa ne urcam în frunzis, pâna nu ne-o mai putea vedea. Poate ca atunci se va îndeparta. Partea proasta e însa ca Thassa ne va duce sa lucram în alta parte.
— Da si Pongo va trebui sa ne caute apoi.
— Vom pierde astfel un timp pretios… Nu stiu de ce, dar am devenit de o nervozitate ciudata. Am impresia ca ne paste o nenorocire.
— Ai început iar sa cobesti, zise Marian, necajit.
— N-are nici un rost sa ne certam însa, ci mai bine sa ramânem linistiti, caci altminteri nu mai pleaca deloc fiara aia de jos.
De data asta ne-am gresit socotelile. Tigrul parea ca n-are de gând sa plece, nici nu se sinchisea macar de trupurile câinilor, ca si cum ar fi avut pofta numai de carne de om.
Când suna gongul pentru masa de prânz, Marian zise încet:
— Vreo doua ceasuri tot va trebui s-asteptam, cred, caci mai de vreme nu poate veni Thassa cu ajutoare.
Într-adevar, Marian parea sa aiba dreptate. Dupa vreo doua ceasuri si ceva, tigrul ridica deodata capul si iscodi cu privirea spre tarini. Peste câteva clipe o întreaga haita de câini dadu buzna în

luminis. Fiara uriasa se scapa repede de câtiva, apoi paru sa-si dea seama ca avea împotriva o forta superioara. Îsi aduna puterile, mai rapuse înca doi câini cu lovituri de laba, dupa aceea o zbughi în tufis.
Thassa cu trei indieni, toti înarmati cu pusti, pasira în luminis. Noi coborâram încetisor si când ajunseram jos, tânarul indian ne întâmpina cu vorbele:
— Ma bucur, ca ati izbutit sa va salvati. Câinii pe care îi am acum cu mine, sunt asa fel dresati ca pornesc în urmarirea unui vânat numai daca le poruncesc eu. Tigrul nu ne va mai putea face nimic.
— Ar fi de dorit chiar, zise Marian, râzând. N-am prea petrecut clipe placute în copac.
— Va cred, domnilor, zise Thassa, înclinându-se. Mâine va voi duce în alta parte la lucru. Acum sa mergem!
Dupa cum am presupus, dupa masa n-am mai capatat de lucru. Ne-am petrecut vremea citind câteva romane. O singura data Marian se facu nevazut în bucatarie si se înapoia dupa o jumatate de ora. Dar, deoarece nu i se putea citi nimic pe fata, nici nu încercai sa-l întreb ce facuse.
A doua zi dimineata furam dusi spre partea de sud-est, unde trebuira sa ne îndeletnicim tot cu despadurirea. Aveam si de data asta sase paznici si intrai la grija pentru Pongo. Putea sa vina astazi si atunci lupta lui cu dihaniile astea va fi foarte grea.
Ni se daduse iar sarcina sa doborâm un copac urias, dar nu ne prea era capul la

lucru. Ne uitam mereu la cei sase câini si la tufisurile din jurul nostru.
Se vede însa ca nu-l cunosteam destul de bine pe Pongo. Întâlnirea cu primii patru câini îl facuse mai bagator de seama. Fara ca paznicii nostri sa dea vreun semn de neliniste, zbura deodata peste capetele noastre un fulger sclipitor.
Dupa o clipa, doi din cei sase câini scoasera urlete de moarte. Sulita grozava a lui Pongo gaurise trupurile animalelor, trântindu-le la pamânt. Apoi, faptura uriasa a prietenului nostru sari dintr-un copac. Ceilalti patru câini se napustira îndata asupra lui. Marian ridica toporul, ca sa intervina în lupta. Dar nu mai era nevoie. Pongo învârti cutitul de rechini si în câteva clipe câinii fura rapusi.
Marian privi câteva clipe lesurile, pe urma zise:
— Pongo, cainii trebuie sa dispara de aici! Se poate ca Thassa sa vie cu noi încoace, chiar înainte de prânz si va trebui sa-i povestim ca un tigru a omorât iar câinii. Ia spune, ai adus lucrurile?
Pongo dadu doar din cap, alerga spre copacul din care sarise si se catara într-unsul ca o pisica. Dupa câteva clipe se înapoie cu o cutie mare de carton si un pachet mai mic.
— Foarte bine, zise Marian, acum trebuie sa-i cautam în graba pe ofiterii prizonieri. Slava Domnului ca cei mai multi lucreaza pe tarinile pe unde trebuie sa trecem când ne înapoiem în lagar. Vom putea împarti foarte bine armele... în cutia aceasta sunt douazeci de pistoale

automate, cu câte sapte gloante, mi se adresa el.
— Trebuie sa împartim armele fara sa se bage de seama. Pachetul astalalt va fi dat doamnei Stendrup.
Spunând asta, ascunse în buzunarul din spate pachetelul de marimea unei cutii de tigari, apoi deschise cutia cea mare si-mi dadu zece revolvere.
Ascunseram armele în toate buzunarele pe care le aveam, dupa aceea Marian îi spuse lui Pongo sa ne astepte pâna seara. Deoarece mai erau trei ore pâna la prânz, Marian propuse sa mai stam o ora. Când porniram apoi încet la drum spre lagar, daduram câte-o arma fiecarui ofiter pe care-l întâlniram.
Fireste ca trebuira sa ne tagaduiasca sa nu se foloseasca de ele, pâna ce Marian va da semnalul.
Tot nu stiam înca ce avea de gând sa faca Marian si ajunsei în lagar muncit de curiozitate. Mai era un ceas pâna la masa de prânz si vazui cu mirare ca prietenul meu disparu în bucatarie. Se înapoia peste câteva minute, îmi zâmbi si zise:
— Acum sa-l cautam pe Thassa. Daca nu e aici vom merge la batrânul Rukoo.
Negasindu-l pe tânar, tocmai ne pregateam sa batem la usa tatalui sau, când Thassa iesi din casa. Încrunta sprâncenele când ne vazu.
— Se pare ca avem nenoroc, zise Marian, zâmbind. Cei sase câini au fost si ei sfâsiati de un tigru. Am izbutit sa fugim la vreme, în timp ce lupta mai dainuia înca.

— De necrezut, murmura Thassa si clatina capul. Se pare ca sunteti urmariti de fiarele astea. Dupa masa voi cerceta locul luptei. Pâna atunci va rog sa mergeti în biblioteca.
Îndepliniram porunca aceasta cu multa placere. În vreme ce ne alegeam niste romane, Marian îmi sopti:
— Acum am câstigat partida în orice caz. Mai temeam ca Thassa va tine sa mearga imediat la locul luptei, ceea ce ar fi îngreuiat situatia noastra. Asa, însa, vom putea porni îndata dupa masa.
— M-ai facut foarte curios, zisei eu, clatinând capul. Bine ca am împartit armele la oameni vrednici de încredere, asa ca vom putea împusca animalele.
— Nici nu va fi nevoie, zâmbi Marian.
— Armele sunt numai pentru indieni.
Nedumerit, renuntai sa-l mai întreb si ma adânci în citit. Într-un târziu se auzi gongul care chema pe oameni la masa.
Când intraram în sala de mâncare, camarazii carora le dadusem armele ne privira cu încordare. Dar Marian facu o mutra de nepatruns si din când în când se scula, privind pe fereastra.
Dupa ce repeta de vreo zece ori treaba aste, se întoarse brusc, scoase arme sa din buzunar si spuse grav:
— Domnilor, toti câinii au fost facuti nevatamatori. Am rugat-o pe doamna Stendrup sa le amestece în mâncare o otrava puternica. Otrava aceasta si pistoalele ne-au fost aduse de camaradul nostru Pongo, despre care v-a vorbit prietenul meu Bertram. Acum ne mai ramâne numai sa-i luam pe neasteptate

pe cei câtiva indieni. Cred ca si d-voastra sunteti împotriva unei varsari de sânge. E de-ajuns daca-i vom dezarma, închizându-i în vreo baraca.
Fara sa astepte raspuns, se-ndrepta spre usa, urmat de mine si de ofiteri, care sarira imediat de la locurile lor.
În fata baracii ne iesi înainte Thassa. Marian ridica revolverul si striga:
— Sus mâinile!
Indianul pali, dar dupa o clipa scoase o fluieratura.
— Degeaba, Thassa, zise Marian, calm. Câinii vostri au fost otraviti. Orice împotrivire e de prisos, suntem înarmati. Deci, repet: Sus mâinile!
Thassa se supuse. Restul merse usor. Toti indienii trebuira sa ne predea armele, apoi fura închisi în sala de mâncare.
Dupa o jumatate de ceas porniram la drum si în curând avuram o surpriza placuta: dupa un ceas de mers prin tarini, ne iesira în întâmpinare Pongo si maiorul Vander. Aflaram cu bucurie ca pe sosea ne asteptau câteva camioane automobile.
Seara ajunseram cu bine în Bettia si asistaram la multe scene miscatoare, când cei disparuti îsi revazura familiile.
Maiorul Vander organiza imediat o expeditie care porni spre lagarul indienilor. Dar acestia disparusera. De sigur ca dupa câteva saptamâni numai, padurea seculara înghitise iar plantatiile facute de mana omeneasca.
Nu ramaseram mult în oraselul de granita. Îndata dupa procesul

negustorului Johnson care fu pedepsit cu asprime, porniram mai departe. Tineam sa vizitam Kasmirul, tara aceea minunata, unde s-ar fi aflat odata raiul, dupa cum spun legendele.»
Si în drumul într-acolo, întâmpinaram aventuri, mai misterioase înca decât cele pe care ti le-am povestit pâna acum, draga George – încheia doctorul Bertram, zâmbind.

66
DIAVOLII PACIFICULUI

I.
O CRIMA GROZAVA.

— LA NORD-EST SE ZARESTE O EPAVA! vesti Plundow prin porta-voce în cabina capitanului.
— Bine, viu! raspunse Farrow, apoi, întorcându-se spre tovarasii sai de masa Rindow, Brun, Bertram, Hagen si George. Le zise: Plundow vesteste ca se vede o epava. Nu e de mirare, dupa uraganul care a bântuit în cursul noptii. Poate ca izbutim sa salvam câtiva naufragiati.
Se ridica imediat de la masa, camarazii sarira de la locurile lor si urmara în graba pe capitan, care o luase înainte pe gangul îngust al vasului. N-aveau toti loc în turn, caci în vremea asta venisera sus si Petre Uriasul cu Jean Brike.
Cei doi din urma, George, Bertram si Rindow, sarira îndata pe punte si privira prin ocheane în directia aratata. Cu toata departarea cea mare, ochii ageri ai lui Plundow vazusera bine. La Nord-Est se

afla o insula mica, pe a carei plaja se zarea scheletul unui bric.
— Echipajul se va fi salvat pe insula – zise capitanul.
— Nu vad nici un pavilion, asa ca nu pot sti ce nationalitate au oamenii. Numai de n-ar fi francezi, caci în cazul acesta ne-ar pricinui neplaceri, cu toata situatia disperata în care se afla.
— Judecând dupa constructie, este un vas australian, striga Petre. Oho! Pare sa arda.., uite, o a doua trâmba de fum urca din chepengul de la pupa.
— Compresoarele! ordona Farrow, scurt.
Submarinul tâsni în sus când compresoarele fura puse în functiune, apoi porni ca o sageata spre insula. Prevazator, inginerul Hagen porunci oamenilor sai sa adapteze furtunuri la puternicele pompe de apa gândindu-se la posibilitatea stingerii focului.
Zece minute numai dupa ce Plundow descoperise epava, submarinul se si afla lânga ea. Capitanul striga câteva cuvinte, dar nimeni nu raspunse. Podisca de legatura cu uscatul era lasata în jos, asa ca nu se putea ca oamenii sa fi parasit vasul.
— Cred ca trebuie sa fim cu multa bagare de seama, zise Rindow. Tare ma tem ca e o farsa la mijloc. Însusi faptul ca lipseste pavilionul, este suspect si apoi linistea asta misterioasa.
— Ai dreptate, draga Rindow – încuviinta Farrow – trebuie sa fim cu ochii în patru. Vreo cincisprezece dintre noi sa urcam pe vas, ceilalti camarazi ramân pe puntea submarinului. Deoarece nu putem

arunca în sus funii, trupa de asalt va trebui sa se urce pe umerii celor ramasi.
Dupa trei minute, puntea bricului misuna de marinari înarmati cu revolvere si granate de mâna. Cincisprezece oameni se asezara lipiti de parapet, sprijinindu-se de peretele de babord al bricului.
Afara de capitan, George, doctorul Bertram si Petre. Înca zece camarazi mai urcara pe punica epavei. Se oprira însa îndata, înfricosati, apoi doctorul exclama:
— Ah, face impresia ca s-a comis o crima grozava aici. Desigur ca asta e sânge omenesc... colo e o dâra... si dincolo... Domnule capitan, fara îndoiala ca oameni raniti sau morti au fost târâti spre parapet si zvârliti peste bord.
— Asa se pare – încuviinta Farrow – cred ca s-a stârnit o revolta pe vas. Daca sunt într-adevar supravietuitori pe insula, n-avem ce ne teme de ei. Bricul acesta a avut un echipaj de cel mult cincisprezece marinari, din care o mare parte va lipsi. Hai sa vedem acum daca putem stinge focul!
— Draga Hagen – striga el spre submarin – întinde încoace furtunurile alea.
În vremea asta, Petre îsi cautase de lucru pe punte si dadu de o secure al carei tais era înrosit de sânge. Probabil ca arma aceasta cazuse din mâna vreunui luptator.
Fumul începu sa tâsneasca iar prin chepengul de la prora. Uriasul încerca sa deschida capacul, cu ajutorul securii. Izbuti, dar imediat rabufnira nori si mai

grosi de fum, ceea ce-l facu pe capitan sa strige:
— Petre, fii cu bagare de seama, asteapta pâna ce furtunurile vor fi pe punte. Daca patrunde acum aer proaspat, flacarile pot izbucni cu mai multa putere.
Uriasul închise la loc capacul. În vremea asta fura zvârlite pe puntea bricului trei furtunuri si Petre apuca îndata unul din ele. Deschise iar capacul, fumul izbucni si mai navalnic, dar Uriasul ridica acum mina si imediat un camarad de lânga parapet facu un semn în jos spre submarin.
Dupa câteva minute, furtunurile începura sa împrastie apa. Uriasul trebuie sa fi descoperit cuibul focului, caci coborî câteva trepte înlauntrul bricului si facu semn camarazilor cu celelalte furtunuri sa-l urmeze.
Norii de fum se facura mai desi, dar curând devenira albiciosi, fiind amestecati cu aburi de apa. În cele din urma disparura cu totul si Petre striga în sus ca focul fusese stins.
Din prevedere, furtunurile ramasera înca pe bric, caci putea sa mai fie pe undeva înca un cuib de foc. Petre, care coborâse cel dintâi, scoase deodata o exclamatie de uimire si spaima.
Aici zace un ranit, striga el apoi.
— ÎI voi aduce pe punte, caci jos e prea strâmt locul si aerul e înabusitor.
Treptele începura curând sa fosneasca sub pasii grei, pe urma aparu Uriasul cu ranitul.
Acesta era si el un urias. Petre îl aseza jos cu bagare de seama, iar doctorul se

lasa îndata în genunchi lânga el si examina rana de la cap a ranitului.
— O lovitura de secure, zise el îngrijorat Nu cred ca mai poata fi salvat. L-a înabusit fumul… trebuie sa fi zacut mult în starea asta. Petre, am nevoie de putina apa sa spal rana. Voi încerca sa-l readuc la viata, dar slaba nadejde.
— Poate izbutesti sa-l aduci în simtiri pentru câtva timp numai, zise Farrow – ca sa ne lamureasca ce s-a întâmplat aici. Judecând dupa îmbracaminte pare sa fie capitanul sau chiar proprietarul vasului.
— Fireste ca voi face tot ce-mi va sta în putinta, fagadui doctorul.
Chema un marinar si-l ruga sa aduca diferite medicamente si fasa din cabina-infirmerie. Examina apoi mai departe pe ranit si zise, în cele din urma:
— Numai lovitura aceea de secure l-a doborât. În nici un caz nu va trai, caci teasta e sfarâmata. Totusi, o sa-l readuc în simtiri.
Petre se întoarse cu o galeata de pânza plina cu apa, iar doctorul se apuca sa spele rana. Ranitul gemu si doctorul zise încet:
— Probabil ca aschii de os au patruns în creier.
Marinarul se înapoia cu medicamentele cerute si bandaje. Doctorul se puse pe lucru si trecu mult timp pâna ce lesinatul sa deschida ochii.
Doi ochi injectati de sânge se atintira asupra celor care se aplecara cu interes asupra nenorocitului.

— Acesta murmura câteva cuvinte, pe care nu le pricepu însa nimeni.
— Nu cred sa-si mai recapete limpezimea mintii, zise doctorul. Voi încerca înca odata.
Ranitul, a carui privire se mai limpezi acum, murmura:
— Maud, Maud a mea!
Camarazii se privira mirati. Banuira îndata ci aici era vorba de o drama, cum se întâmpla de obicei pe vapoare când e o femeie la mijloc.
Doctorul întrebuinta toate mijloacele ca sa-l tina pe ranit câtva timp înca în starea asta. În cele din urma, rânitul încerca sa se ridice si întreba:
— Cine sunteti?
— Eu sunt capitanul Farrow, poate ca ai auzit de mine.
Uriasul facu un gest de mirare, apoi exclama:
— D-ta esti Farrow? Oh, cerul te trimite. Salveaz-o pe Maud a mea, care se afla în mâinile diavolilor Pacificului! Aseara mi-au atacat bricul, au ucis pe oamenii din echipaj si i-au aruncat peste bord. Pe Maud au târât-o cu el, am auzit-o tipând, dar eu zaceam jos în vas, unde m-au doborât cu o lovitura de secure. Deodata izbucni un foc în apropiere si nu l-am putut stinge. Oh, capitane Farrow, salveaz-o pe fiica mea, Maud Hosfield din Brisbane.
— Unde s-a produs atacul? întreba repede Farrow, caci vedea ca ranitul slabea din ce în ce mai mult.
— La Sud-Vest de aici, raspunse Hosfield, adunându-si toate puterile.

Toata noaptea a bântuit o furtuna, care m-a alungat încoace. Farrow... d-ta esti nadejdea mea.
Din ochii albastri ai uriasului porni o privire rugatoare spre capitan, apoi trupul puternic se încorda strabatut de un fior – si în cele din urmi nenorocitul îsi dadu sfârsitul.
— S-a sfârsiti murmura doctorul.
— Sa-i dam un mormânt vrednic de un marinar.
— Si dupa aceea sa vedem daca nu-i putem prinde pe acei „pirati al Pacificului" – zise Farrow cu ciuda.
— Trebuie sa fie vorba de o banda de pirati, care pare sa fie cunoscuta prin tinuturile acestea. Dar mai întâi sa cercetam cu bagare de seama bricul, poate izbutim sa salvam ceva lucruri importante.
Cu toata cercetarea amanuntita a bricului mare si trainic, camarazii întelesera ca fusese jefuit cu desavârsire. Nu gasira nici macar registrul de bord sau alte documente.
Când i se raporta capitanului faptele acestea, ei striga necajit:
— Care va sa zica e vorba de o banda de pirati care ataca si jefuieste vase mai mici, prin tinuturile singuratice ale marii.
— În cala se mai afla numai marfuri pentru bastinasi.
— Lucruri ieftine, fara nici o valoare pentru banditi. La drum, camarazi, sa pornim repede spre Sud-Vest! În primul rând trebuie sa salvam pe fiica acestui nenorocit, apoi sa pedepsim banda.

Trupul lui Hosfield fu adus pe puntea submarinului. În vreme ce doi marinari îl cusura în pânza de sac si-i legara de picioare o greutate, toti ceilalti, ascultând de ordinul capitanului, se dusera pe uscat si cu puteri unite trasera cât putura mai mult, bricul pe plaja.
Daca salvarea iui Maud Hosfield va izbuti, averea tatalui ei va fi cel putin salvata. Chiar daca încarcatura fusese jefuita.
— Tot ramânea bricul.
În nisipul alb al plajei, camarazii nu putura descoperi nici o urma din care sa poata deduce daca insula era locuita.
Dupa ce priponira bricul de câtiva palmieri, Farrow dadu comanda de îmbarcare. Departe, la orizont, se ivi o trâmba de fum, care putea sa fie de la un distrugator australian, aflat în cautarea piratilor Pacificului.
Oamenii echipajului îsi luara posturile în primire, capitanul facu un ocol în jurul insulei, care veni astfel între el si tromba de fum îndepartata. Echipajul fu chemat înapoi pe punte, se aseza pe doua rânduri si dupa câteva cuvinte, bine simtite ale capitanului, trupul lui Hosfield fu încredintat valurilor.
Mai erau vreo trei ceasuri pâna sa se înnopta. Capitanul facu iar un ocol înapoi, vrând sa se încredinteze ce fel de vas se ascundea sub trâmba de fum. Când putu privi pe dupa insula, dadu imediat comanda de afundare – caci de la vreo patru kilometri departare venea în goana un distrugator puternic. Deoarece Farrow se tinuse aproape de tot de

insula, turnul sau abia putu fi vazut. Mergea si foarte încet si dupa câteva minute de la ivirea vasului de razboi, turnul si disparuse sub apa.
Deoarece distrugatorul luase directia spre insula, capitanul presupuse ca zarise bricul naufragiati. De aceea porni catre rasarit, pâna se departa cu vreo doi kilometri. Acolo ramase pe loc si se puse la pânda.
Recunoscu în curând la pupa vasului strain pavilionul australian. Puntea sa era întesata de marinari îmbracati în alb, care priveau cu toti spre insula.
Vasul de razboi îsi încetini iuteala si în cele din urma arunca ancora cu putin înainte de a ajunge la insula.
Doua barci mici cu motor fura lasate pe apa, în câteva clipe se umplura cu ofiteri si marinari si pornira spre tarm.
Prin periscop, Farrow putu vedea cum doi ofiteri cercetau cu atentiune urmele pe care le lasasera el cu oamenii sai când trasesera bricul pe uscat. Abia dupa aceea marinarii îsi facura vânt pe punte.
Cercetarile tinura cam multisor si când, în sfârsit barcile se înapoiara la distrugator, acesta nu porni imediat cum se asteptase capitanul – ci se paru ca pe bordul lui se tine mai întâi sfat. Deodata, însa, ancora fu ridicata, elicea începu sa se încretească, distrugatorul facu un viraj scurt si... porni dea dreptul spre submarin.
Capitanul se afundase la sase metri. Trase acum periscopul de tot înauntru, dadu comanda sa se umple tancurile de balast si în acelasi timp puse în

functiune electromotoarele. Cu cea mai mare viteza posibila, „Dox"-ul porni spre Sud.
Dupa câteva minute numai, vâjâitul elicei distrugatorului se auzi pâna jos la submarin. Când zgomotul acesta se pierdu în departare, Farrow înalta cu bagare de seama periscopul. Atunci vazu ca distrugatorul cotise la vreun kilometru spre Sud. Parea asa dar ca cerceteaza marea în mod sistematic.
— Cred ca cel mai nimerit lucru ar fi sa ramânem aici pâna se va înnopta – zise Farrow catre Rindow, caruia îi raportase ce vazuse.
— Australienilor nu le vor da în gând ca ne aflam aici, ci vor cauta pe pirati, de care nu pot crede ca au un submarin. Dupa ce se va înnopta, as dori chiar sa ma pun în legatura cu distrugatorul prin radiotelegrafie, ca sa-i comunic ca e la mijloc mana criminala a „diavolilor Pacificului".
— Atunci însa va porni si distrugatorul spre Sud-Vest si ne va împiedeca mult miscarile – zise Rindow.
— Ce, crezi ca le voi spune eu unde s-a dat atacul! Desi, la o adica, ar fi foarte bine daca am ramâne mereu în legatura cu australianul. Banda aceasta pare sa fie foarte puternica, poate ca vom avea nevoie de ajutorul distrugatorului.

II.
O NOUA CRIMA.

FARROW NU SLABI DIN OCHI DISTRUGATORUL, care merse întâi

încetisor spre Sud, apoi facu un viraj spre Apus. Cu ocheanele lor puternice, ofiterii cercetau de sigur orizontul, ca sa descopere o urma a piratilor banuiti ca s-ar afla prin apropiere.
Vasul întoarse acum iar spre Nord si Farrow dadu îndata comanda de înaintare spre Sud. Stia ca peste câteva minute se va înnopta si atunci se va putea înalta la suprafata ca sa-si îndoiasca viteza.
Dupa ce se lasa întunerecul, capitanul mai merse câtva timp sub apa, înainte de a da comanda de ridicare la suprafata.
Când turnul iesi din apa si capacul fu deschis, Farrow urca îndata sus si privi prin ocheanul de noapte spre Rasarit. Atunci vazu în departare ploaia de scântei ce tâsnea din cosul distrugatorului.
— Minunat! zise el catre Rindow, care venise si el sus.
— Asa dar, nu ne-a descoperit. Pune te rog sa se aseze imediat antena, caci vreau sa transmit o radiograma.
Marinarii care se pricepeau la treaba asta, o îndeplinira îndata. Apoi telegrafistul „Dox" -ului transmise dupa dictatul capitanului:
„Allo, distrugator, aici submarinul capitanului Farrow. Rog raspuns".
„Aici distrugatorul Swalow. Ce s-a întâmplat?" veni raspunsul dupa câteva minute.
„Nu ni s-a întâmplat nimic. Pe bricul de pe insula am gasit grav ranit pe capitanul Hosfield din Brisbane. A mai putut declara ca niste pirati, numiti «diavolii

Pacificului», au atacat bricul sau, au ucis echipajul, i-au aruncat peste bord si au luat cu ei pe fiica sa Maud. Hosfield a murit si l-am încredintat valurilor, la nord de insula. Acum am pornit pe urma acestor pirati".

„Capitane Farrow, vrem sa lucram împreuna la opera asta. Indica-ne numai încotro vrei sa te îndrepti. Nu vom întreprinde nimic împotriva d-tale. Daca ne vom apropia unul de altul. Maud Hosfield e logodnica locotenentului nostru".

„Bine, primesc" – raspunse Farrow – „Hosfield mi-a indicat ca atacul s-a dat la Sud-Vest. Plecam acum într-acolo".

„Multumesc, capitane, te vom urma la distanta. Asteptam aici înca zece minute, în care timp vei putea lua un avans mare".

„Bine, asta îmi ajunge; nadajduiesc s-avem succes".

Motoarele Diesel mânara vasul cu toata viteza spre Sud-Vest. O noapte întreaga si aproape toata ziua bricul fusese împins de furtuna spre Nord-Est, asa dar atacul trebuia sa se fi dat la foarte mare departare.

Se scursera doua ceasuri. Deodata, observa, cu mult înaintea sa, un punct luminos. Duse îndata la ochi ocheanul de noapte si zari un vas arzând. Sa fie o noua crima a piratilor sau luase foc din întâmplare?

Farrow dadu ordin sa se puna în functiune compresoarele, caci vroia sa alerge în ajutorul vasului. „Dox"-ul porni cu mare viteza înainte; curând capitanul

si tovarasii sai din turn putura zari cu ochiul liber vasul si George, care avea privirea mai agera ca a celorlalti, striga:
— Am vazut un om care mergea încetisor spre puntea de jos. Acolo e în siguranta pentru câtva timp, dar flacarile nu vor întârzia sa-l cuprinda în cele din urma.
— Mergea încet? întreba capitanul.
— Atunci sa stii ca e ranit, caci un om sanatos ar alerga cât l-ar tine picioarele când focul e în spatele sau.
— Da, daca nu mu însel, mergea putin aplecat – raspunse George.
— L-am vazut însa numai câteva clipe, asa ca se poate sa ma fi înselat.
— Ei lasa, peste cinci minute vom sti cum stau lucrurile – zise Farrow.
— Totusi, ma mira mult ca se mai afla un om pe vasul în flacari. Daca ar fi un incendiu normal, provocat din neglijenta sau scurt-circuit, atunci tot echipajul ar fi fugit cu barcile de salvare din apropierea epavei cuprinsa de foc.
— Nu se vede însa nici o barca – se amesteca în vorba Rindow.
— Ar trebui neaparat sa le vedem în lumina puternica a vaporului în flacari, daca nu cumva or fi luat-o spre Sud.
Farrow îndrepta „Dox”-ul spre pupa vasului. Pâna acolo nu ajunsese înca focul, dar camarazii putura zari în lumina raspândita de flacarile care mistuiau partea dinainte, ca o faptura omeneasca, negricioasa, se apleca peste parapet.
— Ei, omule, de ce ai mai ramas pe vaporul în flacari? îi striga capitanul,

dupa ce îsi opri „Dox”-ul sub pupa vasului.
— Vino repede jos, pâna nu e prea târziu.
Dar omul nu raspunse. George îsi aprinse lampa de buzunar si îndrepta în sus lumina ei puternica. Lumina chipul unui barbat foarte tânar, care atârna fara viata peste parapet, cu ochii închisi.
— Stai ca-l iau eu de-acolo – se oferi imediat Petre.
— Kard, hai si tu, noi doi suntem de ajuns.
Cei doi uriasi sarira îndata din fum pe puntea submarinului si alergara spre parapet. Kard, se lipi de peretele de la pupa al vasului în flacari, Petre se urca pe umerii lui si cât ai clipi din ochi, fu pe puntea bricului.
Cu bagare de seama ridica peste parapet trupul neînsufletit al marinarului si dadu drumul încet în jos, pâna ce Kard îl prinse în brate, apoi striga în jos:
— Domnule capitan, sa mai cercetez putintel pe aici? Focul tocmai a ajuns în mijlocul vasului.
— Atunci nu vei gasi nimic, raspunse Farrow.
— Focul trebuie sa fi si mistuit cabina capitanului pâna acum. Vino jos, poate izbutim sa aflam ceva de la acela pe care l-ai salvat. Vezi vreo urma a distrugatorului?
Petre privi cu încordare spre Nord-Est, apoi striga agitat:
— Da, domnule capitan, vad la mare departare scânteile care ies de pe cosuri. Iaca, vin!

Îsi dadu drumul în jos si Kard îl lua în primire.
„Dox”-ul se îndeparta încet de la pupa vasului în flacari, apoi Farrow porni cu el mai departe spre Sud.
Marinarul salvat fu transportat fara zabava în infirmerie unde doctorul Bertram îl examina cu atentiune. Farrow predase cârma primului ofiter, cu ordinul sa tie mereu drumul spre dreapta. El cu George se duse în cabina-infirmerie si-l întreba pe Bertram care e situatia.
— A primit o lovitura puternica de cutit – raspunse doctorul – probabil ca a fost atins plamânul. Nadajduiesc ca tineretea lui va învinge.
— Atunci sa asteptam, poate aflam ceva de la el. Fara îndoiala ca si aici s-a petrecut o crima, caci barcile de salvare atârna înca de cârligele lor. Piratii Pacificului vor fi ucis si echipajul acesta, zvârlindu-l apoi peste bord.
Lesinatul scoase un geamat slab. Doctorul pansase cu maiestrie rana si acum zise lui Petre, care statea în usa:
— Petre, aseaza-l cu bagare de seama pe patul de colo. Voi încerca sa-l readuc în simtiri.
Uriasul îndeplini porunca, apoi medicul se puse pe lucru si dupa câteva minute ranitul deschise ochii.
— Ce s-a întâmplat? întreba îndata capitanul.
— A fost atacat bricul?
— Da, au venit diavolii Pacificului – raspunse tânarul, agitat – toti marinarii au fost ucisi si aruncati peste bord. Eu am izbutit sa ma ascund.

Cu un geamat înabusit, capul îi cazu iar într-o parte. Doctorul se apleca îndata asupra lui, îl examina din nou si zise apoi încet:
— Domnule capitan, e mai grav ranit decât banuiam. Nu cred sa apuce ziua.
Ranitul paru sa fi auzit cuvintele acestea, caci ridica capul si murmura:
— Trebuie sa mor? Atunci va rog sa dati de veste tatalui meu, Josua Timm din Adelaida. Bricul era al lui. Diavolii Pacificului... oh, monstrii acestia cu chip de om!
Capul îi recazu pe perne, fata i se facu pamântie si doctorul zise:
— Deznodamântul e mai aproape decât credeam. Probabil o hemoragie interna. Atacul piratilor nu poate sa fi avut loc de mult.
— Asa e, asta se vede dupa întinderea pe care a luat-o focul. Pacat, dac-ar fi ziua, am mai putea vedea vasul piratilor, zise Farrow, cu amaraciune.
— N-ar fi mai bine sa ramânem pe aproape pâna se face ziua? Propuse George.
— Poate ca piratii se atin si ei prin apropiere, ca sa vada cine vine în ajutorul vasului incendiat.
— Asta se poate presupune, dar daca vor vedea distrugatorul australian, o vor lua la goana cât mai repede. Am banuiala ca ascunzatoarea lor e pe undeva prin Sud-Vest. Acolo poate sa se fi dat si atacul asupra bricului lui Hosfield, asa dar îsi vor fi ales ei cu deosebire partea aceasta a Pacificului pentru nelegiuirile lor.

— Sa mergem sus, vreau sa transmit o radiograma distrugatorului. Voi cauta sa ma exprim cât mai pe ascuns, pentru ca nu cumva piratii sa intercepteze si el radiograma mea.
Astfel fu transmisa urmatoarea radiograma catre distrugatorul australian, ale carui contururi întunecate se vedeau acum la Nord, în reflexul bricului care ardea:
„Aici vas cunoscut. Rog nu precizati nume, caci dusmanul poate intercepta. Bricul incendiat apartine lui Josua Timm, din Adelaida. Fiul sau muribund la mine pe bord. Plec mai departe în directia cunoscuta”
„Priceput totul bine. Venim dupa d-voastra” fu raspunsul.
Farrow lua acum directia spre Sud-Vest. Capitanul cu George mai ramasera un ceas în turn, apoi predase cârma lui Petre, care era de veghe.
Noaptea trecu în liniste si când se ivira zorile, nu se zarea pe întinsul marii nici un alt vas. Submarinul înainta mereu spre Sud-Vest si în cele din urma se ivira în departare puncte negricioase.
Plundow care avea prima veghe, trezi îndata pe capitan, raportând:
— La Sud-Vest se gaseste un grup de insule.
Dupa câteva minute, Farrow era în turn, privi spre punctele cu pricina, apoi dadu comanda:
— Pregatiti totul pentru afundare!
Tragea nadejde ca se apropie de ascunzatoarea banditilor, dar trebuia sa fie cu mare bagare de seama. Nu putea

merge la suprafata, caci în cazul acesta succesul putea fi zadarnicit.
Se suna desteptarea. George si Rindow intrara în cabina de comanda, unde capitanul statea la periscop. Petre se ivi si el cu o tava pe care se gasea cafeaua.
— Te rog, draga Rindow – zise Farrow – tine sub observatie insulele spre care mergem. În primul rând fii atent daca se zareste vreun semn de viata. Poate avem noroc si dam aici peste vizuina piratilor.
Capitanul bau repede cafeaua, apoi se duse cu George în cabina-infirmerie. Doctorul le zise îndurerat:
— Bietul tânar si-a dat sufletul acum câteva minute. Criminalii aceia trebuie neaparat sa-si primeasca pedeapsa.
— Asta fara dor si poate, raspunse capitanul, cu hotarâre. Vom face tot ce ne va sta în putinta ca sa-i pedepsim cât mai aspru. Ma mir numai ca distrugatorul australian nu mi-a transmis ceva amanunte asupra piratilor. O fi crezând poate ca noi stim mai mult.

III.
CURSA PRIMEJDIOASA.

FARROW INTRA ÎN CABINA DE COMANDA. Rindow îi zise agitat:
— Domnule capitan, am vazut pe tarm sase bastinasi. Erau fapturi înalte si vânjoase, dar purtau pantaloni albi, europenesti. Trebuie sa fi zarit si ei periscopul nostru, caci au privit cu atentie încoace, apoi au disparut repede în tufis. Asta s-a întâmplat colo la dreapta, lânga cei doi palmieri gemeni.

Farrow privi imediat prin periscop, examina plaja insulei apropiate si zise:
— Pe coasta aceasta de Nord-Est nu se afla nici un golf în care sa se poata ascunde un vas. Vom înconjura încet insula, poate ca am dat într-adevar de vizuina banditilor. Faptul ca bastinasii poarta pantaloni europenesti, e o dovada ca sunt mereu în legatura cu Albii. Si tinând seama ca tinutul acesta e izolat, asta înseamna ca numai elemente certate cu morala pot recurge la ajutorul acestor oameni.
— Atunci avem într-adevar noroc, zise George, vesel.
— Poate îi putem lua prin surprindere si sa-i predam distrugatorului australian, cu ajutorul câtorva granate cu gaze se poate face treaba.
— Mi-a venit o idee! zise deodata capitanul. Ne întoarcem acum si înconjuram insula dinspre Apus. Cei sase bastinasi pe care i-ai vazut d-ta, draga Rindow, vor da desigur de veste stapânilor lor, ca noi venim dinspre coasta de Rasarit, Daca se pune la cale, deci, ceva împotriva noastra, ne putem feri, facând ocolul acesta.
Virajul fu îndeplinit îndata si submarinul ocoli capatul de Nord-Est. Nici pe coasta de Nord nu se observa ceva suspect. Dar când ajunsera pe cea de Apus, capitanul scoase un fluierat usor.
Vazu îndata ca toata coasta era bogata în golfuri, iar pe ele alta parte îi atrase atentia un punct unde parea ca domneste multa însufletire. Din spirit de prevedere trase înauntru periscopul

aproape de tot, apoi dadu comanda sa se încetineasca si mai mult viteza.
Cu cât înainta spre Miaza-zi, cu atât mai lamurit devenea punctul care-i atrasese atentia. În cele din urma putu deosebi chiar si fapturi mici, care misunau pe acolo. Vazu deslusit oameni jumatate albi si jumatate negri.
— Acestia erau asadar bastinasii cu pantaloni albi pe care îi vazuse Rindow. Dar printre acestia se miscau si fapturi cu totul albe... Se parea, deci, ca dadusera într-adevar, peste cuibul piratilor.
În stânga observa un golf adânc, în care patrunse imediat. Daduse comanda pentru aceasta fara sa stie bine pentru ce. Simtise un imbold puternic s-o faca.
Abia când submarinul se afla la tarm, Farrow zise tovarasilor sai:
— La vreo trei sute de metri de noi sunt oameni pe tarm.
— Bastinasi pe jumatate goi sunt si albi printre ei. Cred ca am descoperit cuibul piratilor, dar nu trebuie sa ne ducem dea dreptul într-acolo si sa ne folosim de granatele cu gaze, ci trebuie sa ne încredintam mai întâi daca e vorba într-adevar de banditii pe care îi cautam. Sa debarcam aici o echipa care se va strecura prin desis si-i va fine sub observatie pe oameni. Fireste ca nu trebuie sa fie prea multi camarazi. Eu voi conduce echipa. Bineînteles ca va merge si George, Petre si Kard. Noi patru suntem de ajuns. Dupa ce vom fi parasit vasul, d-ta, draga Rindow, lasa-te iar sub apa George, Petre si Kard luati cu voi

pistoale si granate cu gaze. Cred ca nu e nevoie sa va atrag atentiunea ca trebuie sa fiti cu cea mai mare bagare de seama.
Submarinul se ridica încet din apa. În tot timpul cât vorbise, capitanul nu-si luase ochii de la desis, dar nu vazuse nimic suspect. Nici chiar când turnul iesi la suprafata nu observa vreo miscare în tufis.
Petre Uriasul se si catarase pe scara si deschise capacul. Astepta pâna iesi puntea din apa, apoi îsi facu vânt afara. George îl urma imediat si sari cel dintâi pe plaja. Cu mâna pe revolver cerceta cu privirea desisul si când, dupa câteva minute, ceilalti camarazi erau lânga el, le zise:
— Cred ca avem noroc, nu pare sa fie ascunsa pe aici nici o iscoada. Sa nadajduim ca desisul nu e prea încâlcit, ca sa ne putem strecura cu bagare de seama printr-unsul.
O spartura îngusta se arata între doua tufe înalte. George se furisa, binisor, într-acolo, îsi încorda auzul câteva clipe, apoi se strecura prin spartura. Se vazu îndata pe o poteca îngusta, care parea sa nu fi fost folosita, de mai mult timp, dar care nu prezenta, totusi, piedeci prea mari, cum se întâmpla de obicei.
Cutitul ascutit al tânarului îndeparta fara zgomot lianele si maracinii din cale. Camarazii pornira înainte pe drumul acesta si dupa ce strabatura vreo doua sute de metri, auzira în sfârâit zvon de glasuri ca de o adunare mai mare de oameni. Râsete si strigate ajungeau pâna la ei, apoi auzira însa un sunet care-i

facu sa se opreasca în loc câteva clipe: tipatul de groaza al unei femei.
Dar George nu statu mult pe gânduri, ci porni înainte, însufletit numai de gândul ca trebuia sa vie cuiva în ajutor. Camarazii îl urmara în graba, ocolind cu bagare de seama piedicile de pe poteca.
Strigatul se auzi iarasi, ceea ce îndemna pe camarazi sa se grabeasca si mai mult. George alerga mai repede decât toti, fara sa-si mai ia oboseala sa taie lianele si maracinii. Distanta dintre el si tatal sau se facea tot mai mare, dar capitanul nu cuteza sa-l strige, ca sa nu atraga luarea aminte a piratilor.
Situatia se schimbase cu totul. În loc sa spioneze cu bagare de seama cuibul banditilor, camarazii erau acum însufletiti numai de gândul sa alerge în ajutorul bietei fete, chiar daca va trebui sa se ia la lupta cu întreaga banda. Banuiau ca este vorba de Maud Hosfield, fata care îsi pierduse parintele într-un chip atât de înfiorator.
Tipatul se auzi din nou. George întelese ca venea de la cel mult treizeci de metri departare. Curând trebuia s-ajunga la golful unde tatal sau vazuse fapturile piratilor. Un glas launtric îi spunea sa fie cu bagare de seama, dar cu toate acestea porni orbeste înainte, scotând totusi revolverul din buzunar, ca sa se poata folosi de el.
Deodata simti o smucitura puternica si cât p-aci sa cada în nas. O creanga mare ce iesea din pamânt se prinsese de brâul sau, rupându-i-l aproape de tot.

Tânarul nu se sinchisi prea mult de întâmplarea aceasta, însufletit numai de gândul sa vie în ajutorul fetei. Nici nu se gândi ca prin faptul acesta îsi lasase acolo granatele cu gaze. Se bizuia pe cele doua revolvere ale sale. Gloante de rezerva avea destule în buzunarele hainei.
O tufa mare închidea poteca. George simti instinctiv ca îndaratul acestei tufe trebuia sa fie un luminis care ducea la golf. Mai simti însa ca aici era si primejdia cea mare. Fu si cu mai multa bagare de seama.
Poteca pornea la dreapta si la stânga în jurul acestei tufe. O clipa doar statu George nehotarât, pe urma o lua pe poteca din stânga.
Aceasta ducea drept înainte, vreo zece metri numai, apoi George fu izbit de o lumina orbitoare. Auzi hohote de râs, apoi glasul implorator al unei fete, acoperit însa de râsul celorlalti.
Pâna aproape de capatul potecii merse tot în fuga, apoi se opri câteva clipe rasufla adânc ca sa-si potoleasca bataile inimii. Porni apoi iar înainte si în cele din urma putu arunca o privire asupra luminisului.
La cel mult zece metri în dreapta lui stateau câtiva bastinasi goi pâna la brâu, îmbracati doar cu pantaloni albi, europenesti. Probabil ca acolo se sfârsea poteca din dreapta, pe care el o ocolise – din fericire. Pe partea stânga a luminisului se aflau mai multe colibe si câteva cladiri lungi ca niste soproane. În mijlocul luminisului stateau europenii în

jurul unei tinere fete, care scoase acum iarasi un tipat îngrozitor, când unul din barbati o lovi pe spate cu un biciul lung.
Fiarele acestea cu chip de om racneau de placere.
Dar deodata rasuna un tipat scos de unul din bastinasii din dreapta lui George. În clipa urmatoare porni o împuscatura din tufis si George recunoscu îndata, dupa detunatura, ca tatal sau era acela care trasese.
Bastinasii se dadura speriati în laturi, la dreapta si la stânga potecii.
— Numai unul din ei ridica bratele si cazu greoi la pamânt. Europenii scoasera îndata revolverele si sarira si ei în laturi, ca sa nu fie nimeriti de gloantele care veneau dinspre poteca. Chipurile lor aspre mai zâmbeau înca si nu pareau de loc surprinsi, ci faceau mai curând impresia ca se asteptasera la atacul acesta.
Doi din ei însa înhatara fata si o târâra cu brutalitate prin luminis, spre colibe. George ridica atunci revolverul, doua împuscaturi detunara, cei doi pirati dadura drumul fetei, ramasera câteva clipe ca încremeniti, apoi se prabusira la pamânt.
Vreo zece, douasprezece revolvere începura îndata sa scuipe foc, gloantele nimerira în tufis, ciuruind frunze si crengi. Dar George se aruncase la pamânt îndata dupa ce trasese. Arma lui detuna din nou, un pirat urias, cu barba neagra, îsi acoperi fata cu mâinile, se clatina câtva timp, apoi se întinse cât era de lung.

George privi repede spre fata care parea încremenita de spaima.
Deodata se stârni însufletire printre tufele din jurul sau. Auzi înjuraturile celor doi uriasi, Petre si Kard, apoi o comanda energica a tatalui sau, câteva împuscaturi si dupa aceea racnete salbatice de triumf. Îsi dadu seama atunci ca piratii ascunsesera dinainte pe bastinasi în tufis si tatal sau cu cei doi tovarasi cazusera în cursa.
El singur nu putea întreprinde nimic acum, trebuia sa caute sa se salveze si sa se-ntoarca la submarin. Cu iuteala fulgerului se afunda în tufisul lânga care se afla.
Fireste ca bastinasii vor cerceta desisul ca niste câini de vânatoare, silindu-l sa încerce sa se strecoare nebagat în seama pe dinaintea lor. Dar dupa clipa se razgândi, spunându-si ca nu trebuia sa mearga înapoi, caci dusmanii îi vor taia de sigur calea.
Daca mergea însa înainte, daca încerca sa ajunga la una din colibe, nimeni nu va banui asta. Si atunci s-ar afla, pe de alta parte, în apropierea tatalui sau, a camarazilor si a tinerei fete. Poate ca era cu putinta sa-i salveze, fara sa fie nevoie de interventia cu mijloace energice a tovarasilor de pe submarin.
George auzi aproape de el un zgomot slab.
Ocoli cu bagare de seama printre ramuri si vazu un picior gol, care iesea dintr-un pantalon alb. Asadar, bastinasii îl împresurasera acum – dar vor banui ei oare ca el se ascunsese în tufisul acesta?

Era greu de presupus asta – mai curând vor crede ca el se si retrasese în desis. Într-adevar, bastinasul al carui picior îl vazuse, nu ramase locului, ci porni înainte dea lungul potecii. ÎI urmara altii, sase la numar, grabindu-se cu totii spre desis.
George mai astepta câteva clipe, apoi se furisa înainte cu bagare de seama, pâna putu cuprinde cu privirea luminisul, printre crengi si frunze. Dupa cum nadajduise, luminisul era pustiu.
George nu statu mult la gânduri. De sigur ca piratii albi se aflau în colibe cu prizonierii, iar complicii lor, bastinasii, fara îndoiala ca pornisera în desis sa-l caute pe el.
Colibele si soproanele erau asezate toate pe partea stânga a luminisului. Îsi dadu seama ca s-ar putea furisa într-acolo, daca se tinea mereu pe marginea desisului.
Iesi binisor din tufis, apoi se ridica si sari repede pe dinaintea potecii din stânga. Se pitula repede îndaratul unei tufe dese si iscodi cu atentiune cladirile.
Vazu cu mirare ca albii paraseau colibele printr-o a doua iesire, pe partea opusa. Duceau baloturi grele si lazi si disparura în desis.
George privi lung dupa ei. Ce duceau oamenii cu dânsii? Trebuia sa se încredinteze neaparat. Unde sa fi ramas prizonierii si tânara fata?
Cu bagare de seama merse înainte pe marginea desisului, iscodind în toate partile. Se apropia tot mai mult de colibe si auzi iar zgomotele facute de ei, chemari

cu glas tare, înjuraturi si uneori hohote de râs.
În cele din urma ajunse la prima coliba, care era la vreo opt metri departare de tufa îndaratul careia se ascunsese. George se uita prin usa care era deschisa si vazu ca încaperea era destul de bine mobilata. Un dulap statea deschis, dar era cu desavârsire gol. Doua scaune erau rasturnate la pamânt. Din coliba aceasta nu venea nici un zgomot si George, fara sa stea mult pe gânduri, strabatu locul liber din fata sa si ajunse la usa.
Auzul nu-l înselase, în coliba nu era nimeni. Probabil ca locuitorii ei o parasisera În mare graba. Afara de dulap, George mai vazu doua rafturi; golite pe jumatate. Cu mirare zari însa acolo carti bune în limba engleza si franceza.
Trebuia sa fi fost un om foarte ciudat acela care locuia în aceasta coliba. Parea sa fie foarte cult si cu toate astea se întovarasise cu piratii. Dându-si seama ca n-avea timp de pierdut, George se duse la usa din dos si îsi lipi urechea de ea, înainte de a o deschide. Aceasta a doua usa în fiecare coliba, dovedea cât erau de prevazatori banditii în ceea ce faceau.

IV.
PE VASUL PIRATILOR.

PESTE DRUM, la sase metri departare, se afla alta coliba, a carei usa din fata era de asemeni deschisa, George strabatu spatiul acesta din câtiva pasi, lipi iar urechea de usa, apoi sari înauntru. Si

aici se aratau semnele unei plecari pripite, iar pe masa se aflau doua legaturi care pareau sa fi fost strânse în graba. Curios, George desfacu putin una din ele si vazu cu mirare, ca era într-unsa îmbracaminte femeiasca. Îsi dadu îndata seama de rostul acestui lucru. Piratii vor fi atacat în diferite rânduri vapoare pe care se gaseau femei. Nenorocitele victime, fusesera sau ucise, sau avusesera o soarta mai grozava pe insula aceasta.

Faptul ca rochiile erau acum duse de aici, era poate o dovada ca afara de Maud Hosfield mai traiau si alte nenorocite pe insula, care fusesera târâte repede în desis.

De sigur ca piratii vor fi presupus ca fusesera atacati de o trupa mai numeroasa, astfel ca lasasera apararea pe seama bastinasilor, iar ei îsi cautasera scaparea în fuga.

George se pregatea tocmai sa paraseasca aceasta coliba pe usa din dos, când auzi deodata pasi usori. Cauta repede o ascunzatoare si se piti îndaratul canatului usii care era dat de perete.

Era o ascunzatoare foarte primitiva; daca celor ce intrau le-ar fi dat în gând sa închida usa, era descoperit. Dar lui George nu-i ramasese altceva de facut, caci odaia nu avea alte mobile îndaratul carora sa se fi putut piti.

Auzi deodata glasuri si vazu doi oameni intrând pe usa din dos. Avea amândoua revolverele pregatite si era sigur ca gloantele sale nu vor da gres.

— Ei, John – auzi el un glas aspru – asta e într-adevar o surpriza neplacuta. Credeam c-avem de-a face numai cu capitanul Farrow, dar acum iata ca se iveste la orizont si distrugatorul australian. De sigur ca pornise împotriva submarinului si acum ne strica noua socotelile.
— Seful e turbat rau – se auzi al doilea glas – si zau n-as vrea sa fiu în pielea prizonierilor. Daca bastinasii nostri nu pun mâna pe al patrulea, pe tânarul acela care l-a împuscat pe subseful nostru, îsi va descarca mânia asupra lor. Dar sunt oameni îndrazneti; vin numai patru pe insula si ne ataca, pur si simplu.
— Tot a avut dreptate seful – zise primul pirat, cu admiratie – au uitat îndata toata prevederea, când a început fata sa racneasca. Cele câteva lovituri n-au avut ce sa-i strice, ea a tipat mai mult de teama celorlalte amenintari.
— Dar prin asta noua ne-au picat în plasa pasarelele.
— Numai cea mai buna pasare a sters-o. În sfârsit, acum sa ne grabim, altminteri te pomenesti ca seful pleaca fara noi. N-as vrea sa ma paraseasca pe insula când distrugatorul australian îsi va debarca oamenii.
George auzi cum piratii luara cele doua legaturi de pe masa si parasira repede coliba. (Vezi ilustratia de pe coperta). O furie de nedescris puse stapânire pe el. Asadar, fusese numai o siretenie biciuirea fetei de catre banditi, o siretenie care-i facuse pe el si pe tovarasii sai sa

uite de orice prevedere. Dar tot avea o multumire si anume ca rapusese trei banditi, printre care era si subseful.
Seful acestei bande blestemate vroia sa stearga putina repede, luând cu sine, fireste si pe prizonieri. N-ar putea oare el, George, s-ajunga repede la submarin? Dar bastinasii dadeau târcoale pretutindeni si fara îndoiala ca-l vor intuita înainte s-ajunga la tarm. Distrugatorul australian parea sa fie departe înca si nu putea s-astepte nici un ajutor din partea lui deocamdata.
Mai bine era sa se furiseze în urma celor doi pirati, ca s-ajunga pe bricul cu care aveau de gând sa fuga. Va gasi el apoi prilej sa-i elibereze pe prizonieri sau sa vesteasca pe cei de pe submarin.
Numai câteva clipe statu în cumpana, apoi începu s-alerge în vârful picioarelor prin coliba si privi afara pe usa din dos. La stânga lui vazu tocmai pe cei doi pirati facându-se nevazuti în desis. Nici nu întoarsera capul, fiind multumiti ca ajunsesera sub copacii ocrotitori.
Ca un sarpe se lua George dupa ei. Când ajunse la desis vazu capatul unei poteci înguste, foarte bine întretinuta. Poteca asta trebuie sa fi fost folosita mereu, caci pamântul era bine batatorit.
Era lesne pentru George sa-i urmeze pe cei doi pirati, caci acestia nici nu se gândeau c-ar putea fi urmariti de cineva, mai cu seama de acela pe a carui prindere seful punea atâta pret. Ei discutau în soapta si George se apropia atât de mult, Incit putu prinde câteva

frânturi de fraze. Izbuti datorita faptului ca poteca facea cotituri foarte dese.
Iata ce auzi:
— … femeia, care traieste de un an de zile la noi, …
— … se va fi obisnuit pâna acum si nu va spune nimic. Eu cunosc femeile…
— …de sigur ca seful va ramâne pentru totdeauna în ascunzatoarea noastra principala. Marfa n-am prea lasat multa de unde am fugit, asa ca putem trai câtva timp fara sa facem nimic. Agitatia se va potoli daca vom ramâne linistiti câteva luni… Nimeni nu se va mai gândi la diavolii Pacificului.
— Si cu atât mai lesne vom putea iesi din bârlogul nostru, râse piratul cu vocea aspra. Abia atunci va începe sa înfloreasca afacerea si ne va despagubi din plin pentru odihna asta silita.
— Tii… dac-am pune mâna pe submarin! zise celalalt – ar fi o afacere sigura – Farrow ala e prea prost, din nenorocire si nu va vroi sa se alature asociatiei noastre.
— Cred si eu – încuviinta tovarasul sau – dar poate izbuteste seful sa atraga submarinul într-o cursa. Prizonierii pretuiesc tot atâta aur cât trag la cântar si asta înseamna ceva daca te gândesti la cei doi uriasi. Sa vezi ca o sa-i atraga si pe cel de pe submarin în ascunzatoarea noastra si acolo vom sfârsi cu ei. Multi dintre oi vor prefera sa se alature de noi decât sa piara de o moarte grozava.
Sa speram, dar eu unul nu voi fi linistit pâna atunci când vom fi departe de

insula. Nu m-am simtit niciodata prea bine aici.
— A fost o idee minunata din partea sefului nostru – zise primul pirat – cumparatorii nostri erau aproape.
— Si pe de alta parte nici un om nu va banui ca adevarata noastra ascunzatoare se afla la câtiva kilometri departare. Acolo nu ne vor cauta niciodata.
— Da, da, asa e, de aceea as dori sa ma vad odata acolo. Pacat ca bricul nostru No. 2 se afla înca în calatorie, caci e mai bun ca rabla asta. E o idee trasnita a sefului sa se foloseasca mereu de vasul asta vechi.
— Pentru ca bate mai putin la ochi. Instalatia e doar moderna de tot, avem pe bord pâna si telegrafie fara fir.
— Faci tu ce fad si ai întotdeauna dreptate, mormai celalalt. Eu sunt astazi însa foarte prost dispus, as putea spune chiar nervos. O asemenea neliniste n-am simtit nici cu prilejul celor mai primejdioase întreprinderi.
— Într-adevar, îmi pari cam nu stiu cum. Lasa ca totul va fi bine. Uite c-am ajuns, acum trebuie sa ne grabim nitelus.
George se opri când auzi ultimele cuvinte. Pe dupa cotitura potecii în fata careia tocmai se afla, trebuia deci sa se afle locul de ancorare al bricului.
Se târî cu bagare de seama mai departe si întinse numai capul. La vreo zece metri în fata lui se afla bricul de culoare închisa, sub a carui nevinovata înfatisare nimeni n-ar fi banuit un vas de pirati. Funia de la prora care-l tinea priponit de

un palier era dezlegata si bricul coti încetisor.
Cei doi pirati a caror discutie fu de mare folos lui George, zvârlira tovarasilor pe punte legaturi pe care le adusesera, apoi se catara în graba pe o scara de frânghie care fu trasa imediat în sus. Acum fu dezlegata si cealalta funie.
George baga de seama ca piratii care faceau treaba asta nici nu se uitau spre insula. Si ceilalti banditi disparusera de la babord, iar putinii care erau de vazut priveau încordati spre mare.
Atunci George lua cea mai îndrazneata hotarâre, poate, din viata sa. Se târî încet înainte, se atinu aproape de tot de marginea tufisului care se întindea în semicerc pâna aproape de tarm, alerga repede ultimii doi metri, se lasa iute în apa si înota spre cârma bricului.
Elicea se învârtea încet de tot, asa ca se putea feri sa nu se atinga cu picioarele de ea. Cârma era astfel construita încât George se putu urca o bucata, pâna gasi un bun punct de sprijin.
Apoi se aseza pe locul ales, deoarece elicea si începuse sa se învârteasca mai repede, stârnind valuri înalte în juru-i. George îsi dadu seama ca vasul acesta mic trebuia sa aiba o masina foarte puternica, multumita careia putea înainta cu mare viteza.
Bricul se întoarse în golf, apoi porni în larg, luând directia Sud-Est. Tânarul privi cu oarecare parere de rau îndarat spre insula, care se facea din ce în ce mai mica.

Elicea se învârtea tot mai repede, valurile erau zvârlite uneori pâna la locul unde se afla George, dar asta nu-l prea supara. Privea mereu înapoi spre insula si îsi spuse ca de la departarea aceasta n-ar putea descoperi periscopul cu ochiul liber. Se putea însa ca Rindow sa fi zarii bricul si dându-si seama de situatie se luase dupa el.
Tânarul scoase repede batista si începu s-o agite în bataia vântului. Nadajduia sa izbuteasca prin asta sa atraga atentiunea camarazilor.
Ciudat era faptul ca deodata se lasa o ceata fina între el si insula. Dimineata fusese atât de stralucitoare încât nu se putea ivi atât de brusc o negura. Cu toate astea asa era, ceata slaba se îngrosa din ce în ce mai mult, luând în cele din urma o culoare laptoasa si înghitind cu desavârsire insula.
— Minunati – auzi George deasupra lui un glas râzând.
— Poarta de grija ca prizonierii si femeile sa fie pusi la adapost sigur, pune sa se închida toate chepengurile si toate obiectele de pe punte sa fie întarite bine. Am mai întâmpinat eu odata în aceste tinuturi o furtuna care s-a stârnit dupa o astfel de ceata brusca. Vom avea de furca spre a scapa teferi.
— Daca zici d-ta, sefule, asa trebuie sa fie, raspunse iar celalalt glas. Avem încredere însa în d-ta ca vom ajunge cu bine la ascunzatoare.
— Fireste ca voi face totul, Jack, zise seful. Totusi, spune camarazilor ca vom avea mult de furca. Acum putem lua

directia dea dreptul spre Sud. Vom iesi astfel în întâmpinarea furtunii, care vine dinspre tinuturile ghetoase de la Sud.
În vremea asta ceata se îngrosase atât de mult încât George abia mai putea vedea apa de sub el si pupa de deasupra lui. Auzea lamurit însa ca cei doi indivizi se îndepartau si atunci lua hotarârea sa se catere sus. Nu putea ramâne pe cârma, caci daca se stârnea o furtuna, valurile uriase îl vor zvârli îndata de pe locul sau.
Se ridica încet, se încredinta ca cele doua revolvere erau puse bine în buzunare, apoi începu sa se urce cu bagare de seama. Avea un sprijin bun în capetele niturilor care tintuiau marginea întarita a cârmei de fier.
Mai avu de înlaturat o piedeca, atunci când atinse capatul cârmei, caci deasupra lui se întindea pupa bricului. Se ridica atât cât putu mai sus, se înclesta cu genunchii, apoi se apleca pe spate si izbuti sa se apuce de marginea puntii. Acum trebuia sa-si desprinda genunchii, ramânând atârnat numai în degete, apoi sa se salte în sus ca sa ajunga pe punte, sarind peste parapet.
Stia ca e cât se poate de greu, dar îsi spuse ca trebuia s-o faca, deoarece era în joc viata tatalui sau, a camarazilor si a bietelor femei care se aflau în puterea banditilor.
Voia sa se mai odihneasca vreo câteva minute, apoi va întreprinde primejdioasa încercare. Daca aluneca, era pierdut. Chiar daca ar striga dupa ajutor si l-ar auzi piratii, cu greu ar fi cu putinta salvarea, caci în ceata groasa care

învaluia vasul nu l-ar putea vedea nimeni.
Tocmai vroia sa-si desprinda genunchii, când auzi iar pasi deasupra lui, apoi zgomote ca si cum un obiect greu ar fi târât pe scânduri.
— Hi, Austin! striga apoi cineva.
— Adu-mi o funie, vreau sa leg butoaiele astea de aici:
Dupa câteva clipe capetele unei funii, pe care piratul o petrecuse în jurul butoaielor si parapetului, cazura în jos si ramasera atârnate în fata lui George. Pasii piratilor se îndepartara; tânarul s-a apuca cu mâna stânga cele doua capete ale funiei, le încerca daca sunt destul de trainice, apoi se folosi si de mâna dreapta. Acum era lesne de tot sa urce.
Butoiul îi servea si de acoperire, dindaratul lui putea privi peste puntea inferioara, însa nu vazu pe nici unul din pirati. Dar mai departe, în fata; se auzeau zgomotele facute de ei.
George se salta repede peste parapet. Trebuia sa-si caute mai întâi un loc unde sa fie la adapost, caci trebuia sa calatoreasca împreuna cu banditii pâna la ascunzatoarea lor.
Porni înainte cu bagare de seama si fu cât p-aci sa cada într-o deschizatura care ducea înauntrul vasului; abia în ultima clipa observa gaura ce se casca în fata lui si un gând îndraznet îi strafulgera prin minte. Ce sa caute pe puntea care în curând va fi ravasita de furtuna? În interiorul vasului era mai la adapost si în acelasi timp putea cerceta ce se întâmplase cu prizonierii.

Fara sa stea pe gânduri, începu sa coboare scara îngusta si dreapta. Ajunse cu bine jos si se opri la capatul scarii.
Statu câtva timp pâna se obisnui cu întunerecul, apoi începu sa dibuie drumul de-a lungul gangului.
Cunostea bine cum erau amenajate aceste bricuri mici, se putea însa ca piratii sa fi adaptat vasul acesta pentru scopurile lor. De fapt ar fi trebuit ca la capatul gangului, îndaratul lui, sa fie o cabina mare, dar acolo va locui probabil seful, deoarece aceasta încapere de la pupa era cea mai mare de pe vas. Îndaratul lui se afla cala, plina, de sigur, cu obiecte furate. La dreapta si la stânga puteau fi cabine mai mici, iar în fata, la prora, trebuia sa fie sala echipajului.
Oare prizonierii sa fi fost adapostit; în cala? Nu, caci tot spatiul de colo jos va fi fost, de sigur, umplut cu lazi si saci, asa ca ramânea posibilitatea ca tovarasii sai si femeile sa se afle în cabinele din stânga si din dreapta gangului.
Tot mergând înainte, George asculta cu încordare în toate partile, dar nu putu auzi nimic. Probabil ca acolo se aflau cabinele piratilor mai „de seama”.
Ajunse la peretele din fata al gangului. Zari aici fâsii înguste de lumina, contururile usii. Lipi repede urechea de tablie si auzi murmur înabusite de voci.
Un glas limpede zise:
— Lasa ca seful o va scoate la capat. Putem fi linistiti, chiar daca batrânul nostru bric va începe sa dantuiasca.
George se furisa repede mai departe. Asa dar piratii locuiau colo în fata si acum

singura lui speranta ramânea ca prizonierii sa se afle în cabinele de la babord.
Avu noroc chiar la prima cabina. Auzi plânsete dinauntru si un glas mângâietor de femeie. Pipai cu bagare de seama usa pâna gasi doua zavoare, pe care le trase binisor. Deschise usa numai de doua degete; plânsetele încetara imediat înauntru si George sopti grabit:
— Taceti, nu ma tradati, va aduc ajutor. Maud Hosfield e aici?
— Da… da, cine esti d-ta? întreba un glas stins. E… e adevarat? De unde ma cunosti?
George se furisa în cabina întunecoasa si trase dupa el.
— Am gasit bricul tatalui d-tale si am mai apucat sa vorbim cu el. Ne-a rugat sa te salvam.
— Oh, Dumnezeule, mi-ai ascultat ruga, sa mai aflu ceva despre bietul meu tata. Asa dar n-a ars de viu, dupa cum îmi spun ticalosii acestia?
— Nu, a murit linistit si a avut parte de un mormânt marinaresc, raspunse George.
Tânara fata începu sa plânga, iar cealalta femeie întreba:
— Cine esti d-ta, domnule?
— Ma numesc George Farrow – nu cred sa ma cunosti.
— A! D-ta esti fiul viteazului capitan care a fost prins de banditi? El se bucura mult de faptul acesta, dar nu prea stiu pentru care motiv. E într-adevar cu putinta salvarea noastra, domnule?

— Situatia noastra e foarte grea – zise George – dar pâna în ultima clipa nadejdea nu ma va parasi. Mai sunt si alte femei prizoniere?
— Da, înca una, dar ea a trecut de partea piratilor – raspunse femeia – barbatul ei a tratat-o mereu cu asprime si brutalitate, asa ca a fost pentru ea o izbavire uciderea lui.
— Stii poate unde se afla tovarasii mei, întreba George.
— Trebuie sa încerc sa-i eliberez.
— În cabina alaturata – raspunse femeia – sunt legati de niste verigi de fier fixate în pereti.
— Multumesc. Ramâneti aici si asteptati. Trebuie sa zavoresc la loc usa, ca sa nu bata la ochi. Sa nu va fie teama de furtuna care se va stârni în curând, caci piratii sustin ca seful lor e un marinar dibaci.
— O, nu ne temem noi de furtuna – zise femeia – du-te acum, ne punem toata nadejdea în d-ta.

V.
RAPUNEREA PIRATILOR.

GEORGE VOIA TOCMAI SA DESCHIDA USA, când bricul se ridica deodata cu botul în sus. Cu greu izbuti tânarul sa nu se izbeasca de unul din peretii cabinei. Furtuna se stârnise si facea din micul vas o adevarata jucarie.
Pârâiea din toate încheieturile, apoi se apleca cu capul înainte George deschise usa, dar auzi pasi greoi care apropiau dinspre scara de jos. Omul parea ca-si

cauta sprijin pretutindeni, caci înjura si blestema de zor.
Tânarul închise repede usa, spunându-si ca individul ce venea va fi zvârlit de la un perete la altul al gangului de zbuciumarile vasului. Într-adevar, dupa câteva clipe el zbura în usa îndaratul careia statea George, mai scoase o înjuraturi si se opri la usa salii echipajului.
Dupa câteva clipe tânarul deschise iar usa, se furisa si trase cele doua zavoare la loc. Dibui apoi drumul spre cabina alaturata, al carei zavor îl trase.
— Tata – sopti el, dupa ce deschise usa.
— Copilul meu se auzi dupa câteva clipe exclamatia de mirare a capitanului.
— La asta nu m-as fi asteptat. Petre însa nu s-a îndoit o clipa; spunea mereu ca te vei furisa pe bord.
George intra în cabina întunecoasa si închise usa dupa el. Dibui drumul dea lungul peretelui si se lovi curând de un trup, în care recunoscu pe unul din cei doi uriasi.
— Vi s-au luat toate armele? Întreba el încet.
— Da – raspunse Petre, de care se lovise.
— Dar în buzunarul meu de la spate se afla un cutit mare.
— În bluza mea se afla o lampa de buzunar, se auzi glasul lui Kard, care era legat ceva mai încolo.
— Si eu am un revolver mic în buzunarul de la piept, adauga capitanul. Banditii nu l-au bagat de seama.
— Atunci stam bine, zise George si se apuca sa scotoceasca prin buzunarele lui

Petre.
— Eu am amândoua revolverele, dar brâul l-am pierdut, din nenorocire.
— L-am gasit eu si l-am luat cu mine, zise Uriasul, caruia George îi si taiase legaturile.
— Trebuie sa fie acum în cabina aceluia pe care-l numesc ei „seful”.
— Atunci cred ca ne vom putea lua înapoi armele – zise George, care taia legaturile tatalui sau.
— Seful trebuie sa fie sus pe punte, caci a fagaduit oamenilor sai sa scoata vasul cu bine din furtuna.
— Atunci sa stii c-o fi un marinar priceput – zise Farrow.
George taia si legaturile uriasului Kard, prizonierii facura putina gimnastica pentru a-si dezmorteasca madularele, apoi Kard aprinse lampa de buzunar. Cabina era foarte simplu mobilata.
— Un singur pat se afla în partea stânga. Probabil ca era destinata pentru prizonieri.
— Dovada verigele groase de fier fixate în perete.
Vasul scârtâia sub izbiturile furtunii, care-l învatase din fata. Nimeni n-ar fi putut auzi zgomotul facut de Kard care, aplecându-se, rupse unul din picioarele patului. Acum avea o arma care în mâinile sale putea deveni grozava.
— Sa încercau sa ne luam îndarat armele zise capitanul.
— Apoi ne înapoiam în cabina si sa asteptam evenimentele.
Camarazii se furisara cu bagare de seama pe gang. Erau acum oarecum la

adapost de întâlniri neplacute, caci toate ajutoarele „sefului” se aflau de sigur pe punte; din sala echipajului nici un pirat nu va cuteza sa iasa pe puntea ravasita de furtuna.
Camarazii ajunsera nestânjeniti la scara de la pupa si se aflara în fata unei usi care ducea în cabina de jos. Usa aceasta era închisa, dar Petre stiu sa iasa din încurcatura. Vârî lama cutitului sau în crapatura, deasupra broastei si izbuti s-o deschida.
La lumina lampii lui Kard vazura o încapere foarte bine mobilata; printre altele, trei rafturi pline cu carti si o canapea încapatoare... O odaie cum di fi putut gasi într-o casa luxoasa din orice capitala europeana.
Dar putin le pasa acum camarazilor de toate acestea. Ei descoperira pe unul din rafturi brâurile lor, de care atârnau toate armele, deasemenea si granatele de gaze.
— Acum sa mergem repede înapoi, zise capitanul.
— Pacat ca pe furtuna asta nu putem întreprinde nimic, altminteri as propune sa ne folosim îndata de granatele cu gaze.
Ajunsera cu bine în cabina în care înainte cu câteva minute capitanul si cei doi uriasi erau înca legati. Se asezara unul lânga altul pe patul îngust si George începu sa-si povesteasca pataniile.
— Asadar, alaturi se mai afla doua prizoniere, zise Farrow dupa ce tânarul sfârsi.
— A treia femeie nu cred sa vrea sa se înapoieze la viata dinainte. Acum trebuie însa sa mergem si noi pâna la

ascunzatoarea principala a piratilor, caci pâna nu va fi curatat cuibul acesta, va exista mereu o banda de pirati, chiar daca vom izbuti sa-i rapunem pe sef cu ai lui. Partea cea mai mare a banditilor o fi, sigur, pe al doilea bric. Pacat ca nu putem înstiinta pe Rindow si distrugatorul australian.

— Nu cred ca primul ofiter sa fi observat batista pe care o fluturai tu, George. Trebuie sa ne bizuim numai pe fortele noastre, de aceea avem o situatie cam grea.

George statu pe gânduri câteva clipe, apoi lua o hotarâre brusca.

— Tata – zise el cu glas agitat – am un plan pe care trebuie sa-l ducem la îndeplinire neaparat. Din convorbirea celor doi banditi am aflat ca bricul acesta e înzestrat cu instalatie completa de radiotelegrafie. Trebuie sa ne furisam pe punte, sa patrundem în cabina de T. F. F. si sa-i telegrafiam lui Rindow. Asculta ce ploaie cade afara, însotita de furtuna, asa ca tinând seama si de întunerecul care domneste, piratii nici nu ne vor baga în seama.

— Hm… planul e bun dar cât se poate de îndraznet, raspunse Farrow dupa câteva clipe de chibzuiala.

— Da, da, trebuie sa-l punem imediat în aplicare, atâta vreme cât mai bântuie furtuna. Ceata de care vorbeai va fi fost demult risipita de furtuna, în schimb norii întunecosi si ploaia ne vor feri sa fim descoperiti.

— Asa dar sa mergem pe punte! exclama George si sari de la locul sau.

— Asa e, baiete, sa pornim! striga Farrow. George deschise usa cu bagare de seama. Petre, parasi cel din urma cabina, trase amândoua zavoarele.
Camarazii alergara spre scara de la pupa. Cabina de T. F. F. trebuia sa fie în mijlocul vasului, în imediata apropiere a cârmei, unde se afla seful. Întrebarea era daca nu cumva se aflau pirati pe puntea inferioara. Când fura lânga scara, Kard aprinse lampa; George baga de seama ca si Petre rupsese un picior de la pat îsi zise imediat ca cei doi uriasi aveau de gând sa se foloseasca de aceste arme ca sa rapuna fara zgomot pe piratii care le-ar iesi în cale.
George porni cel dintâi în sus pe scara, înainte ca tatal sau sa-l poata opri. Când ajunse la deschizatura, îsi încorda auzul, dar afara de vuietul furtunii si rapaitul ploii pe punte nu putu auzi nimic.
Ridica încet chepengul. Dupa cum nadajduise, norii întunecati faceau sa domneasca o bezna desavârsita, dar fulgerele care izbucneau aproape în fiecare clipa luminau cel mai mic lucru. În schimb, întunericul ce urma era cu atât mai apasator.
George privi pe punte, însa nu putu descoperi pe nimeni; ridica de tot chepengul, îl tinu cu toata puterea ca nu cumva sa i-l smulga furtuna din mâini, apoi îl lasa încet pe punte.
Iesi afara, urmat de tovarasii sai si Petre închise capacul la loc. Îndoiti din mijloc, alergara în vârful picioarelor spre cabina din mijlocul vasului. George cauta sa

descopere sârmele instalatiei de T. F. F. si gasi îndata usita care ducea în cabina.
Petre îl împinse în laturi însa. De sigur ca telegrafistul se afla acolo pentru ca, în caz de primejdie, sa poata transmite S.O.S.-ul. Trebuia înlaturat repede si fara zgomot, înainte ca sa se poata împotrivi.
Uriasul deschise usa cu bagare de seama si privi înauntru, apoi îsi repezi mâna stânga, dadu cu dreapta o lovitura, dupa aceea trase afara din cabina trupul neînsufletit al unui om.
Acum veni rândul lui George sa lucreze. Tânarul învatase toate tainele radiotelegrafiei si îndata ce Petre sfârsi cu sarcina sa, se furisa în cabina si-si puse pe cap casca ce cazuse jos de pe urechile telegrafistului doborât de Urias.
Farrow se apropie de fiul sau, iar cei doi uriasi trebuira sa ramâna afara cu telegrafistul lesinat, deoarece cabina era foarte mica. George puse în functiune transmitatorul si telegrafia:
„Alo, alo, submarinul Dox, aici George!”
Trebui sa repete de câteva ori transmisiunea, dar în cele din urma primi raspunsul:
„Alo, alo, George, aici Rindow, transmite mai departe, vrem sa cunoastem locul unde va aflati”
„Plecam direct spre Sud” – transmise George – „bagati de seama la al doilea bric al piratilor, care vine si el la ascunzatoarea principala. Urmariti de la distanta mare, suntem liberi pe punte”.
„Alo, Farrow” – se amesteca o alta radiograma – „aici Swallow. Ati gasit-o pe Maud Hosfield?”

„Am vorbit cu ea, deocamdata se afla în siguranta” – raspunse George. „Veniti spre Sud!”
„Multumesc, venim!”
George închise aparatul, caci era primejdios sa se foloseasca de el pe furtuna asta. Îsi scoase casca si comunica tatalui sau ce transmisese si raspunsurile pe care le primise.
— Sa-l asezam acum pe telegrafistul lesinat îndarat la locul sau si sa-i punem casca pe cap, zise Farrow. Când se va trezi, va crede ca zgâltâielile vasului l-au izbit cu capul de perete, ametindu-l.
Capitanul deschise usa si-i facu semn lui Petre sa intre. Fulgerele erau din ce în ce mai rare, furtuna parea sa se potoleasca, asa ca era timpul pentru cei patru camarazi sa se înapoieze sub punte, înainte de a se face lumina.
Petre îi aseza pe telegrafist în scaunul sau, George îi trase pe cap casca, pe urma închise usa cabinei.
Ocrotiti de întuneric ajunsera înapoi în cabina si cei doi uriasi asezara la loc picioarele patului pe care le rupsesera.
Stateau linistiti unul lânga altul, soptindu-si doar din când în când câte ceva. Dar toate simturile lor erau încordate la culme, caci cu fiecare minut se apropia deznodamântul.
Trecusera cam vreo doua ceasuri, marea se linistise aproape si bricul îsi recapatase echilibrul.
— Când deodata se auzira pasi venind din sala echipajului si îndreptându-se spre scara de la pupa.

— Se apropie clipa hotarâtoare, zise Farrow, în soapta.
Se mai scursera cinci minute, apoi pasii se întoarsera si se oprira în fata cabinei.
— Jack, vino încoace cu Austin! rasuna glasul aspru, pe care George îl mai auzise.
— Trebuie s-aducem pe punte pe cei trei prizonieri, seful vrea sa le arate ascunzatoarea si celalalt bric al nostru.
Nu se putea ca omul sa nu bage de seama acum ca zavoarele erau trase. Înainte ca Farrow sa poata da o porunca, Petre se si repezise la usa, o deschise brusc, apoi rasunara doua lovituri înabusite, gemete slabe, iar Uriasul trase victima în cabina si o aseza jos.
— Vino, Kard – zise el încet – pe ceilalti doi îi lasam sa intre.
Uriasii se asezara de amândoua partile usii. Pasii piratilor se apropiau.
— Indivizii n-aveau de ce sa fie surprinsi ca usa era deschisa, caci îl credeau pe tovarasul lor în cabina. Fara sa banuiasca nimic, intrara înauntru, cei doi uriasi îi înhatara, se auzira gemete, apoi lesinatii fura asezati lânga tovarasul lor.
— Pe Maud Hosfield si pe tovarasa ei le luam sus, hotarî Farrow când iesira pe gang.
— Trebuie sa ramâie mereu lânga noi, altminteri li se poate întâmpla ceva aci jos, din pricina celorlalti pirati.
Usa fu zavorita pe dinafara, asa ca cei trei banditi, chiar daca se trezeau, n-ar fi putut iesi atât de curând.

George deschise usa cabinei alaturate si chema afara pe cele doua prizoniere. Capitanul le spuse pe scurt ca se putea sa aiba loc o lupta înversunata, dar femeile se aratara pline de curaj si se declarara gata sa vie sus.
George porni înainte, urmat de capitan si de cele doua prizoniere, iar la urma veneau Petre si Kard. Chepengul fiind înca deschis, George sari repede afara si privi în juru-i. Nu vazu însa nici un bandit, în schimb o insula apropiata, în al carei golf se legana un bric.
— Repede la puntea de comanda! sopti Farrow fiului sau.
George porni înainte, dar atunci se-ndreapta spre el o faptura subtire si înalta, vazu lucind doi ochi cenusii, apoi o miscare repede cu mina, a carei însemnatate o cunostea bine. Înainte ea seful sa poata scoate revolverul, detuna arma tânarului. Câteva clipe mai-marele piratilor ramase nemiscat, pe urma cazu cu fata în jos si ramase teapan.
Petre închise repede chepengul, apoi, ajutat de Kard, rostogoli într-acolo butoiul greu pe care-l dezlegase de la parapet. Banditii care se aflau sub punte nu mai puteau sa iasa acum de acolo.
Dar poate ca mai ducea a doua scara în sus, dintr-una din cabinele de la prora sau din sala echipajului.
Dinspre uscat si de pe al doilea bric rasunara chemari puternice. Împuscatura fusese auzita si piratii erau probabil îngrijorati. Cei patru tovarasi alergara spre prora împreuna cu femeile. Din cabina de la cârma detuna o

împuscatura, glontul suiera deasupra lui George, dar în clipa urmatoare timonierul zvârli bratele în sus si cazu greoi la pamânt... Glontul lui George nimerise mai bine.
Tânarul se napusti îndata în cabina de la cârma si striga peste umar tatalui sau ca va îndrepta bricul spre larg. În situatia lor acesta era cel mai bun lucru ce-l aveau de facut. Farrow striga doar un „bravo", apoi porni si el repede înainte, urmat de Petre, în vreme ce Kard venea ceva mai în urma, pentru ca se dusese sa vada ce mai face telegrafistul, caruia îi lua armele si-l ameti din nou cu un pumn zdravan.
Capitanul cu Petre ajunsera tocmai la timp, când se ridica un chepeng din partea superioara. Uriasul sari doar deasupra lui, se auzira bocanituri si strigate de spaima, apoi Petre sari îndarat de pe capac, al carui lemn începu sa fie ciuruit de gloante. Kard îi veni în ajutor; descoperi îndata înca un butoi, pe care îl desprinse de la parapet si-l rostogoli împreuna cu Petre pe chepeng.
În vremea asta, George întoarse bricul si porni în larg cu el. Farrow cu cele doua femei veni lânga puntea de comanda si zâmbi în sus spre el. Acum erau stapânii bricului.
Când fura la vreo cinci sute de metri de insula, capitanul vazu ca al doilea bric al piratilor se desprinsese de tarm si venea dupa ei. Acum trebuia sa se arate care vas era mai bun.
Poate ca mai aveau de înfruntat lupte grele, poate ca mai erau expusi sa fie

prinsi din nou de piratii urmaritori.
La început câstigara putin avans, apoi, însa, bricul urmaritor ramase la aceeasi distanta, ba parea chiar s-o ia ceva înainte.
— Se pare ca nu vom scapa atât de usor, zise Petre catre capitan.
— Atunci va trebui sa luptam, raspunse, calm, Farrow.
Deodata motoarele se oprira – piratii, din sala masinilor pareau sa fi observat ca ceva nu e în ordine. Îndrazneti camarazi nici nu se gândisera ca ceilalti pirati, pe care îi închisesera, vor da de veste tovarasilor lor.
Situatia devenise foarte primejdioasa, bricul urmaritor se apropia cu repeziciune, iar piratii dinauntru faceau sfortari tot mai mari sa iasa pe punte, dupa cum se putea vedea din zvârcolelile celor doua butoaie de deasupra chepengurilor. Bricul celalalt mai era numai la o suta de metri, puntea lui era întesati de oameni.
— O împotrivire cu sorti de izbânda parea cu neputinta.
George parasise cârma si venise lânga ai sai. Cu revolverele întinse nu pierdeau din ochi bricul care venea în goana spre ei.
Dedata se auzi o detunatura, câteva urlete, apoi exploda o granata în cabina de cârma a bricului piratilor. Vasul începu sa plutească fara tinta, iar George scoase o exclamatie de triumf.
Aproape de tot de ei se ivise submarinul si Jean Brike, care slobozise ghiuleaua, tocmai îsi încerca iar tunul. Ceva mai în

urma venea distrugatorul australian. De pe puntea acestuia pornira doua ghiulele care lovira bricul pirat. Masinile acestuia se oprira si vasul se apleca încet pe-o parte. Dupa câteva minute, „Dox”-ul acosta lânga bricul pe care se aflau camarazii cu femeile salvate. Farrow, George si cei doi uriasi îsi luara bun-ramas de la Maud Hosfield si tovarasa ei de suferinta, care ramasera sa fie luate pe distrugator. Nu mai aveau sa se astepte la nici o primejdie.
Camarazii sarira repede pe puntea submarinului, ai carui marinari izbucnira în urale.
Mai târziu, Farrow primi o radiograma de multumire din partea locotenentului care se unise din nou cu logodnica lui.
Asta era cea mai frumoasa rasplata pe care ar fi putut-o primi vrednicii camarazi.

67
PRINTUL DIN NEPAL

I.
LA CURTEA DIN NEPAL.

«— MAIORUL VANDEB, seful politiei din oraselul de frontiera Bettia, predase lui Marian o scrisoare – începu doctorul Bertram, în timp ce statea cu George în cabina sa de pe „Dox”.
— Din Katmandu – zise el – de sigur de la printul Nepalului. Sen Thappa e un barbat foarte cult, prietenos si nu ma îndoiesc ca te invita la el.
— Ei, am dreptate?

Marian deschisese scrisoarea si parcurse rândurile.
— Da, ai, dreptate, domnule maior – râse el – e într-adevar o invitatie din partea printului.
— Ne scrie ca vrea sa ne multumeasca în persoana pentru faptul ca am rapus „lupii din Tarai”. Si deoarece vorbeste de vânatori de elefanti si tigri, primesc cu draga inima invitatia. De sigur ca si tu, Robert?
— Mai încape vorba! De mult vroiam eu sa cunosc Nepalul.
— Bine. Atunci îi voi. Trimite printului telegrafic, multumirile noastre pentru aceasta invitatie. Presupun ca va trimite automobile la frontiera în întâmpinarea noastra.
— Mai mult ca sigur – încuviinta Vander – printii indieni pun mare pret pe cele mai scumpe masini. Asa dar, ati renuntat la planul de a vizita Kasmirul?
— Deocamdata, da. Vom ajunge odata si odata noi si acolo. Nepalul este mai interesant caci n-a fost cercetat de nimeni înca.
— Asa e. Va doresc petrecere frumoasa, domnilor; în primul rând... multe aventuri.
— Multumesc – râse Marian – din moment ce vom trai aventuri nu ne trebuie alte petreceri. Asa dar, domnule maior, poate, ca vizitam împreuna Sumatra peste o luna când veti capata concediu. Spuneai ca vrei sa mergi cu noi într-acolo.
— Nu-mi iau înapoi cuvântul. Sunt cu draga inima alaturi de dv.

La telegrama lui Marian sosi dupa câteva ceasuri raspunsul prin care ni se vestea ca, vreo câteva masini au si pornit spre granita. Pe de alta parte, seful politiei ne puse la dispozitie trasuri pâna la frontiera lui North-West Provinces si peste o jumatate de ceas eram pe drum.
La granita nu asteptaram mult. Curând sosiri doua automobile minunate, unul pentru noi trei, celalalt pentru bagaje. Primul ministru al printului, Bhima, un indian mai în vârsta, inteligent, venise si el si ne întâmpina în numele lui Sen Thappa.
Calatoria fu minunata în luxoasele masini. Ajunseram cu bine la Katmandu, automobile intrara în curtea imensa a palatului si oprira la o scara larga de marmora alba. Acolo stateau soldati însiruiti pe doua rânduri, care prezentara armele când urcaram treptele.
Observai cu prilejul acesta ca flacaii acestia aveau ochii mari si holbati. Aruncai o privire repede spre Pongo, care mergea alaturi de mine si cât pe ce sa ma pufneasca râsul.
Caci prietenul nostru Negru nu avusese parte înca de o astfel de primire si încurcatura în care se afla îl sili sa faca o mutra în stare sa primejduiasca parada în cinstea noastra...
Vazând cum stau lucrurile, îi dadui un ghiont puternic si el cauta sa se stapâneasca. În capul scarii ne astepta un indian înalt si zvelt, ca de vreo treizeci de ani. Figura lui energici si îndrazneata se putea spune ca e frumoasa si ochii mari, întunecati, exprimau inteligenta.

— Sen Thappa – se prezinta el într-o englezeasca fara cusur.
— Ma bucura mult cunostinta dvs.
Ne strânse mâna si nu-l uita nici pe Pongo, care fu iar stânjenit Dar printul îl privi pe Negru cu multa placere, ne zâmbi si zise:
— Am urmarit în ziare toate aventurile dv., domnilor si îmi dau lesne seama cât va este de pretios prietenul Pongo. Urmati-va, va rog, vreau sa va arat odaile ce v-am pus la dispozitie.
Printul ne conduse la primul etaj al palatului! Ne arata acolo trei încaperi mari, mobilate europeneste, cu tot confortul modern.
— Peste o jumatate de ceas îmi voi îngadui sa va invit la masa – zise Sen Thappa cu amabilitate. Servitorii mei vor veni sa va ia.
Ne facuram toaleta în graba, dupa ce ne îmbaiam si deoarece îmi mai ramasesera câteva clipe de ragaz intrai în odaia lui Marian, care statea la fereastra si privea îngândurat în curtea imensa.
— Încântator barbat printul, zisei eu, apropiindu-ma de el.
— Da – încuviinta Marian, dus pe gânduri.
— De-as sti numai ce are pe inima!
— Ce, ai observat ceva? întrebai eu, mirat.
— Da, ochii lui erau uimitori de nelinistiti. Trebuie sa fie muncit de ceva. Si cred ca invitatia lui e mai putin de dragul vânatorii, cât pentru a-l ajuta în chestia ce-l framânta.
— Ar fi minunat! râsei eu.

— Ma gândeam sa ma recreez putin cu vânatoarea, când colo, te pomenesti ca ne asteapta noi aventuri!
— În privinta asta soarta ne e favorabila. Cine stie, poate devine interesanta de tot chestia. Aha! Se aude gongul, sa vezi ca acum se ivesc servitorii.
Chiar în aceeasi clipa se auzira batai în usa. Un indian intra în odaie si înclinându-se în fata noastra ne ruga sa-l urmam.
Într-o sala mare de la parter, cu mobile vechi orientale minunat sculptate, gasiram adunati o mica societate.
Sen Thappa facu prezentarile: erau mai toti ministrii sai si slujbasi înalti. Deoarece Pongo se împotrivise cu îndârjire sa ia masa cu noi, printul îi trimise mâncarea în odaia lui. Sen Thappa luase loc între noi. Era singurul care purta haine europenesti si numai pe cap avea un turban alb cu o minunata agrafa din diamante. Ceilalti purtau vestminte albe indiene.
Convorbirile se urmara în englezeste, limba pe care toti o vorbeau fara cusur. Frantuzeste vorbeau numai printul si medicul sau, un barbat tânar înca si care îsi facuse studiile în Franta.
Cuvintele lui Marian ma facura sa fiu mai atent si-i privii cu multa bagare de seama pe cei din jurul meu. Si observai într-adevar ca erau cu totii stapâniti de neliniste, ca si cum se asteptau sa se întâmple ceva.
Cu cât se apropia masa de sfârsit, cu atât ei deveneau mai turburati si nervozitatea

lor ma molipsi si pe mine. Asteptam si eu acum sa se întâmple ceva.
Si se si întâmpla, dar sub cu totul alta forma decât ma asteptasem: un servitor aduse printului un pachetel nu mai mare ca o cutie de tigarete.
Observai atunci ca Sen Thappa se cutremura si vorbi ceva în limba indiana cu servitorul, cu ton iritat. Iar lamuririle date de acesta pareau ca nu-l multumesc de loc caci printul devenea din ce în ce mai nervos.
În cele din urma indianul care sedea lânga mine – un var îndepartat al printului, cu numele de Dsang – se apleca deasupra mesei si-i sopti lui Sen Thappa câteva cuvinte.
Printul dadu din cap, rupse învelitoarea pachetului si sari în sus de pe scaun, ca zvârlit de un resort. Apoi întinse mâna si arata celor de fata obiectul micut din pachet.
Eram dezamagita. Dac-ar fi fost un sarpe veninos, as fi priceput turburarea care-i cuprinsese acum pe toti. Însa nu era decât un tigru mic… sculptat din lemn.
Printul izbuti sa-si revie în fire, îsi trecu mâna peste frunte si se adresa deodata lui Marian:
— Domnule Farrow, îndraznesc sa te rog sa asculti o mica povestire, împreuna cu prietenul d-tale Robert. Vreti sa veniti în camera mea de lucru?
— Fireste, Alteta – raspunse Marian, cu amabilitate.
— Eu am si… dar – se întrerupse el – asta va voi povesti mai târziu.

Spre multumirea mea nu venira decât Dsang si primul-ministru Bhima în cabinetul mobilat europeneste al printului.
Sen Thappa se lasa într-un fotoliu si ne pofti sa luam loc în fata lui. Dsang si Bhima ramasera în picioare în spatele nostru.
— Domnilor – începu maharadjahul – trebuie sa va marturisesc sincer ca nu v-am invitat numai de dragul vânatorii. Deoarece am auzit multe despre aventurile dv., mi-am zis ca voi gasi poate în dv. un ajutor pretios. Sunteti dispusi sa-mi dati concursul într-o chestiune misterioasa, poate chiar si foarte primejdioasa?
Marian paru ca sta pe gânduri câteva clipe apoi raspunse:
— Alteta, tinta vietii mele e tocmai sa lamuresc chestiile misterioase si pline de primejdii. Astfel ca sunt gata sa va ajut în toate privintele. Spuneti-ne despre ce e vorba si cât despre prietenul meu Robert, garantez la fel ca pentru Pongo.
Printul se înclina:
— Îti multumesc, domnule Farrow. Aflati ca eu nu sunt printul îndreptatit al acestei tari. Asta este Bahadur, unchiul meu, care se trage din vechea semintie a Radspuzilor, care a domnit în Nepal pâna în veacul al optsprezecelea. Si n-as fi ajuns pe tron, daca acum trei ani ar fi disparut subit unchiul meu Bahadur, care poarta numele de familie al lui Dsang Bahadur, marele reformator al tarii noastre.

Sen Thappa ne privi întrebator. Astepta probabil, sa spunem ceva, dar eu nu voiam sa-i iau cuvântul lui Marian si prietenul meu tacea chitic.
Dupa câteva clipe, printul urma:
— Dv., domnilor, cazul vi se pare fara însemnatate. Dar pentru tara noastra a fost de o însemnatate extrem de mare. Caci eu ajungând pe tron, marea clasa a Radspuzilor ma învinovateste ca l-am înlaturat pe unchiul meu, ca sa devin domnitor. Si va rog sa ma credeti ca nici prin gând nu mi-ar fi trecut sa fac asa ceva.
Ne privi din nou cercetator si de data aceasta Marian zise:
— Alteta, pricep bine durerea dv. si fiti încredintat ca va voi ajuta cu draga inima daca ne va sta în putere. Dar pentru asta trebuie sa-mi explicati însemnatatea tigrului sculptat pe care l-ati primit astazi.
— Da, domnule Farrow – raspunse Thappa – tocmai de aceea am dorit ajutorul dv. Aceasta figurina este o amuleta veche a unchiului meu, pe care n-a dat-o niciodata din mâna. Si din transmiterea acestei amulete constat lamurit ca unchiul meu a mai trait pâna acum, ba poate mai traieste. Gânditi-va însa, domnii mei, ca de la disparitia lui au trecut trei ani. Credeti ca mai poate fi în viata?
— Cred asta ne... Ba nu, nu cred de loc, zise Marian.
— De sigur, Alteta, au vrut sa va joace o festa.

— Nu, domnule Farrow, raspunse maharadjahul, nu e prima oara ca primesc vesti de la unchiul meu disparut. Ati bagat de seama poate ca si în timpul mesei am fost cam nelinistit. Asta pentru ca asteptam vreo veste privitoare la unchiul meu, caci în cursul acestor trei ani am primit la anumite intervale solii asemanatoare cu aceasta de astazi. Asa dar, dovezi ca unchiul s-ar mai afla în viata.
— Dar azi v-ati înspaimântat rau de tot, dupa cât am bagat de seama, zise Marian.
— Banuiesc, deci, ca celelalte semne pe care le-ati primit aveau alta însemnatate.
— Ai dreptate, domnule Farrow, zise printul, surprins. Am primit mereu pâna acum numai obiecte pe care unchiul meu le purta la el, dar care nu-i erau atât de pretioase, ca aceasta figurina care mi-a fost adusa azi. Pâna acum banuiam adesea ca unchiul meu ar fi fost omorât si transmiterea obiectelor erau miscari de sah ale ucigasilor, ca sa zic asa.
— De ce anume miscari de sah? întreba Marian.
— Sunt chestiuni de politica interna, domnule Farrow, pe care nu ti le pot explica deocamdata, raspunse printul. Oricum, convingerea mea ferma e ca sunt aratat drept ucigasul unchiului meu. Si dusmanii mei tainici vor sa ridice împotriva mea poporul în felul acesta. Caci toate întâmplarile care se petrec la mine chiar în cercurile cele mai restrânse, îsi fac drum în opinia publica.

— E lesne de priceput – zise Marian dupa câteva clipe.
— Caci pretutindeni sunt urechi care stau la pânda.
— Domnule Farrow, cred ca ai priceput bine cum stau lucrurile. Eu…
Se întrerupse si chibzui câteva momente.
— Nu – zise el apoi – pâna acum m-am exprimat foarte nelamurit Caci mie însumi toata situatia îmi e nelamurita. Sovaiam mereu între presupunerile ca unchiul traieste sau e mort. Atunci cum se explica transmiterea obiectelor care te face sa crezi ca el ar mai fi în viata?
— M-am gândit la asta, Alteta – raspunse Marian – si dupa cum ati remarcat pe buna dreptate mai înainte, asta ar putea fi o maiastra miscare de sah a dusmanilor dv., caci fara îndoiala se va raspândi în popor parerea ca însusi dv. ati fi autorul acestei solii, ca sa treziti astfel credinta ca unchiul dv. mai e în viata, asa dar n-a fost ucis de dv.
Auzii un sunet slab, suierator îndaratul nostru. Ma întorsei repede si observai o expresie întunecata pe chipul lui Dsang, care striga înfuriat:
— Asta ar fi o uneltire draceasca.
— Fireste – încuviinta printul.
— La asta nu m-as fi gândit. Dsang, trebuie raspândita în popor presupunerea asta.
— Voi lua masuri sa se faca imediat, se grabi sa raspunda varul printului.
— Eu as fi de parere sa n-o faceti – zâmbi Marian – caci prin asta s-ar putea produce rezultatul contrar, dat fiind ca oamenii haraziti sa ia contact cu poporul

ar trebui sa fie foarte dibaci si diplomati. Daca sunt câtusi de putin imprudenti, supusii dv., Alteta, ar putea lesne banui ca vestea a fost raspândita chiar de dv. Si atunci banuiala va spori, în loc sa scada.
— Foarte bine – zise printul, recunoscator – ma bucur nespus ca v-am fost de ajutor. Si ce ma sfatuiti acum?
— Deocamdata nu va pot da nici un sfat, Alteta – raspunse Marian, îngândurat – caci trebuie sa chibzuiesc bine asupra cazului. În primul rând e vorba sa-i gasim pe ucigasii si chinuitorii unchiului dv. Banuiesc ca nu va fi prea lesne, însa.
Printul zâmbi cu tristete.
— Timp de trei ani n-am izbutit eu sa fac asta, domnule Farrow – zise el – si aveam la dispozitie ajutoare câte vrei. În special varul meu Dsang a organizat un serviciu de detectivi care si-a întins itele peste întreaga tara.
— Si totusi n-a izbutit sa dea de vreo urma? întreba Marian, îngândurat.
— Atunci înseamna ca avem o misiune foarte grea de îndeplinit. Ma mir însa ca poporul a stat linistit timp de trei ani. N-au izbucnit revolte niciodata?
— Ba da si situatia mea e din ce în ce mai grea. Si când se va afla ca am primit figurina cu tigrul a unchiului meu, se vor produce conflicte serioase.
— Ca print aveti însa puterea în mâna si puteti înabusi o eventuala revolta. Vreau sa zic, daca trupele va ramân credincioase. Si asta depinde de comandanti.
— Pentru asta as fi în stare sa garantez, zâmbi Sen Thappa – caci comandantul

suprem al tuturor trupelor este varul meu Dsang, aici de fata.
— Asa da – încuviinta Marian.
— Cu alte cuvinte, daca se vor produce turburari n-aveti de ce va teme. Si nadajduiesc ca voi izbuti sa limpezesc în curând lucrurile.
Ultimele cuvinte le rosti atât de îngândurat, încât îl privii mirat. Lasase capul în jos si parea sa chibzuiasca profund. Abia peste câteva minute tresari si zise:
— Va rog sa ma iertati, am chibzuit asupra unui punct.
— Am bagat de seama, spuse printul, zâmbind.
— Poate ca ai dat si de-o urma, în gând.
— Se prea poate, desi e foarte îndraznet gândul meu. Dar voi urma drumul acesta, în nadejdea ca ma va duce la izbânda.
— Si… ce anume vrei sa faci acum? întreba printul.
— Sa observ, zâmbi Marian. Toate ca faptuitorul e imprudent si-mi da el însusi dovada în mâna. Apoi voi sti ce am de facut.
— Asta cred, zise printul, cu însufletire.
— A! Tocmai îmi da ceva în gând: sarcina d-tale îti va da ragazul sa ma însotesti mâine la vânatoare. Mi s-a adus la cunostinta ca în apropierea unui mic templu vechi s-au aratat tigri. E cu putinta, deoarece templul acesta sta parasit de, ani de zile în mijlocul junglei.

II.
O VÂNATOARE NEOBISNUITA.

— CE, VREI SA MERGI LA TEMPLUL LUI MAHA? întreba Dsang, aproape speriat.
— Da, raspunse printul, surprins. De ce n-as face-o?
— Sunt îngrijorat – zise Dsang, sovaitor – templul acela e atât de izolat! Cât de lesne ni s-ar putea întâmpla o nenorocire acolo, cu prilejul vânatorii.
— O nenorocire mi se poate întâmpla oriunde la vânatoare. Pe de alta parte as vrea sa revad templul vechi. Pacat ca e parasit dupa moartea lui Maha.
Dsang chibzui câtva timp apoi înalta din umeri si zise:
— Ei, da, ai dreptate. Oriunde ti se poate întâmpla ceva. Si daca domnii te însoresc ai cea mai buna ocrotire. Îmi pare rau ca nu pot veni si eu, caci am proiectai pentru mâine o vizita.
— E mai bine asa – zise printul – caci daca ai fi plecat si tu, dusmanii mei or putea întreprinde vreun act de violenta.
— Foarte adevarat Atâta vreme însa cât sunt aici, nu vor cuteza. Iei cu tine si elefantul tau de vânatoare?
— Nu, voi trimite înca azi pe Schikarii mei într-acolo ca sa construiasca doua madjamuri. De sigur ca tigrii vor veni la iazul din spatele templului si atunci vom avea cel mai bun prilej sa-i împuscam.
— Felul acesta de vânatoare va fi prea banal pentru dumnealor – zâmbi Dsang – cred ca sunt obisnuiti mai mult sa atace tigrul pe jos.
— Ba de loc – raspunse Marian – n-am cautat niciodata primejdia. Toate salbataciunile pe care le-am doborât de

aproape ne-au atacat ele înainte de a avea noi prilejul sa ne punem la adapost. Ma bucur chiar de prilejul de a vâna din madjam, caci astfel am posibilitatea sa-l observ pe tigru dinainte.
Dsang zâmbi cam batjocoritor, dar tacu.
— Care va sa zica s-a facut, zise printul si se ridica.
— Mâine în zorii zilei pornim la drum. Voi îngriji eu de merinde, caci se poate întâmpla sa întârziem pâna poimâine. Vine si Pongo al dv., nu?
— De sigur, nu va lasa el sa-i scape o vânatoare de tigri.
— Foarte bine; în cazul acesta v-as ruga sa vie în madjam-ul meu. Mi-ar face placere sa stau de vorba cu el.
Asta era o mare cinste pentru prietenul nostru negru si eu ma bucuram mult, desi Dsang facu o mutra cam mirata; ba chiar batjocoritoare.
— Domnilor – urma printul – fireste ca puteti umbla în voie prin palat. Presupun ca asta v-ar face placere, deoarece spuneati doar ca vreti sa iscoditi.
— Va multumesc, Alteta – raspunse Marian.
— Acum va trebui sa ma iertati – zise Sen Thappa – ma asteapta ministrii.
Parasiram odaia si ne îndreptaram spre încaperile noastre.
— Parerea mea e ca acest caz nu e atât de simplu, zisei eu, ca sa-l îndemn la vorba pe Marian.
El zâmbi însa, dadu din umeri si zise doar.
— Da, tot ce se poate.
— Ai vreo banuiala sigura?

— Asa cred, Robert. Ceva sigur nu pot spune însa. Poate, ba chiar foarte probabil ca vom avea diferite surprize în zilele urmatoare.
— Atunci ar fi mai nimerit, cred, sa nu mergem mâine la vânatoare, zisei eu.
— Trebuie sa mergem, altminteri ramâne printul fara nici o aparare. Si tocmai acum pluteste, poate, în cea mai mare primejdie. Dupa cum spuneam, criza pare sa se apropie.
— Te gândesti la misterioasa transmitere a tigrului sculptat?
— Da. Si mai curios e ca figurina a sosit odata cu noi.
ÎI privii surprins pe prietenul meu.
— Crezi, asa dar, ca potrivnicii printului stiau sigur ca el ne va chema în ajutor?
— Cam asa ceva. Cel putin se arata ca prezenta noastra grabeste deznodamântul. Si de oarece e vorba de rapunerea lui Sen Thappa, fireste ca vom fi atinsi si noi.
— Frumoasa afacere. Si ce vrei sa faci împotriva?
— Trebuie sa asteptam pâna se vor arata potrivnicii. Deocamdata am numai o banuiala, pe temeiul careia nu pot întreprinde nimic însa.
Ajunseram la odaile noastre si pasiram înauntru. Pongo statea la fereastra, se întoarse si ne veni încet în întâmpinare. Când ne întâlniram în mijlocul odaii, ne sopti:
— Massers, aici nu bine, trebuie bagare de seama.
— Ai observat ceva, Pongo? întreba Marian.

Uriasul trase o pânza de pe masa si vazuram trei serpi mici cu capetele zdrobite. Erau Krait-uri, serpii aceia extrem de veninosi care în India fac tot atâtea victime ca si cobrele.
— Drace! Unde au fost? întreba Marian, agitat.
Pongo arata spre pat, apoi întinse capul spre odaia alaturata – (intraseram în camera lui Marian, care se afla între celelalte doua) – si raspunse:
— În asternutul de la Masser Bertram si Pongo.
— Si cum i-ai observat? întreba mai departe Marian.
Uriasul arata iar spre pat.
— S-a miscat. Pongo cercetat apoi.
Prietenul meu deveni foarte serios. Ramase pe gânduri câtva timp, dupa aceea zise:
— În asemenea împrejurari e mai bine ca am renunta la vizitarea palatului, caci lesne ne-ar putea nenoroci. Afara de asta nu trebuie sa ne lasam camerele nesupravegheate.
— Dar mâine? întrebai.
— Suntem doar invitati la vânatoarea de tigri!
— ÎI vom ruga pe print ca în timpul acesta sa puie un om de încredere în odaile noastre. Fireste ca-i vom povesti chestia cu serpii.
— Va fi o surpriza frumoasa si pentru el, zisei.
— Pentru noi, chestia e o dovada de interesul ce ni-l poarta domnii dusmani. Daca se grabesc atât de mult sa ne faca seama, înseamna ca le stam în cale.

— Fara doar si poate. Or fi auzit si ei de aventurile noastre si stiu ca am avut întotdeauna noroc în ceea ce am întreprins. Si vor sa împiedece, de sigur, ca sa avem noroc si cu ei.
— Cu serpii am avut noroc. Sunt curios sa vad ce va urma.
— Dar ia spune, ce facem acum? Ramânem toata ziua în camera?
— E vorba numai de dupa-amiaza si cred ca e mult mai bine daca ramânem aici. Sau poate vrei ca diseara sa mai gasesti câtiva serpisori dintr-acestia în patul tau?
— Nu – dar îmi spun ca Pongo va veghea.
— De sigur, dar ce vrei sa cauti în palat? Îti spuneam doar ca ni se poate lesne întâmpla o nenorocire în vreme ce am vizita începerile. Cine sa ne gaseasca daca vom dispare în vreo odaie departata a acestei cladiri imense?
— Dar bine, Marian, atunci dusmanii trebuie sa fie prin apropierea printului?
Prietenul meu arata cu un gest spre serpi.
— Ei, da, asa e, încuviintai eu, asta e doar dovada cea mai buna. Stii, mie nu mi-a placut de loc ministrul acela care sedea cu doua scaune la dreapta ta. Are o mutra întunecata si respingatoare, iar ochii lui au o expresie vicleana. Si adesea îl privea pe print pe furis. Omul acesta îmi pare suspect.
— Asta e Siga, mâna dreapta a lui Dsang în conducerea armatei. M-am informat la print în privinta lui si Sen Thappa n-a avut decât cuvinte de lauda pentru el.

— Printul pare sa fie un om foarte încrezator.
— Eu în locul lui i-as lua la ochi pe toti ministrii.
— N-ar face mare brânza cu asta. Pe temeiul unei simple banuieli doar nu-i poate aresta sau executa pe toti.
— Nici noi nu facem mare treaba cu vorba, rasei eu. Mai bine ma duc în odaia mea si astern pe hârtie ultima aventura.
— Bine si eu voi chibzui în liniste asupra celor ce avem de facut.
Ma adâncii în lucru, fara sa bag de seama cum trec ceasurile. Ramasei surprins când se ivi decodata un servitor al printului si ne invita la cina. Intrând în odaia lui Marian, o gasii îmbâcsita cu fum de tutun, iar prietenul meu statea la fereastra si privea tinta afara.
Tresari speriat când îi pusei mâna pe umar – apoi însa râse si zise:
— Mi-am pierdut vremea visând, fara sa ajung la vreun rezultat. De fapt am faurit multe planuri, dar nici unul nu face doi bani.
— Atunci tot eu am facut treaba mai buna cu scrisul, spusei, razând.
— Haide acum. Printul ne-a chemat la cina.
Îi daduram de veste lui Pongo si iesiram pe coridor. Servitorul mai astepta, sa ne conduca în sala de mâncare si tocmai veneau alti doi servitori cu mâncarea pentru Pongo. Marian privi dupa ei când disparura în odaie, facu o miscare ca si cum ar fi vrut sa-i urmeze, apoi clatina capul si-l urma pe servitorul care ne chemase.

Gestul sau fusese ciudat, dar nu-i dadui mare importanta. Servitorul nu ne conduse acum în sala cea mare, ci într-o sufragerie mobilata europeneste. La masa mai luau parte, afara de Sen Thappa, Dsang si primul-ministru Bhima.
Abia spre sfârsitul mesei Marian povesti, râzând, chestia cu serpii gasiti în pat. Surpriza si mânia celor trei indieni era sincera, caci îi observai atent. Dsang îsi exprima furia în cuvinte aspre si ameninta pe faptasi cu tot soiul de morti, dintre care cea mai blânda era ciopârtirea în patru.
Sen Thappa îi facu semn sa taca si zise:
— Domnilor, credeti-ma ca acest caz îmi este cât se poate de neplacut. Deoarece însa vad din asta cât de primejduita va este viata, v-as ruga sa ma parasiti. Nu doresc ca sprijinul ce mi l-ati fagaduit sa-l platiti, poate, cu viata. Daca nu aveti nimic împotriva, voi dispune sa vie masinile care sa va transporte îndarat.
Cuvintele acestea ale printului vadeau caracterul sau nobil. Ne ridicaram imediat si înclinându-ne, Marian zise:
— Alteta, apreciem bunatatea dv. si va multumim. Dar noi v-am fagaduit ajutorul si nu ne speriem de astfel de nimicuri. În numele meu si al prietenului Bertram va declar ca de-acum ca vom lucra din toata inima spre a lamuri aceasta chestiune. Tocmai acum vom depune toate sfortarile ca sa-i demascam pe dusmanii acestia vicleni. Ar fi împotriva onoarei noastre sa plecam fara sa facem nimic.

— Daca asa stau lucrurile n-am încotro si trebuie sa va împlinesc dorinta, zise Sen Thappa.
Se facuse târziu când ne despartiram. Pongo ne mai astepta si ne raporta ca nu se întâmplase nimic.
Abia se ivisera zorile ca furam treziti. Cupa un dejun frugal coborâram în curte unde ne asteptau cele doua automobile.
Drumul mergea spre Sud. Dupa vreo doua ceasuri masinile îsi încetinira goana si soferii privira cu bagare de seama de-a lungul marginii din dreapta a padurii. Apoi automobilele oprira; un Schikari înalt statea pe sosea si ridica mâna.
Sariram repede afara; din masina a doua se ivira servitorii cu pustile si merindele. O poteca îngusta ducea în padure.
— Domnilor – zise printul – omul meu tocmai îmi raporteaza ca a descoperit la elesteu urme omenesti, care ieri, când au construit madjam-urile, nu erau înca. Sa însemneze asta vreo primejdie pentru noi?
— Tot ce se poate – raspunse Marian – dar tot atât de lesne se poate sa fie urma unui biet pelerin care venise la templu.
— Dar templul e pustiu de trei ani, zise printul.
— De unde sa se iveasca, dupa atâta timp, un vizitator?
— O fi vreun credincios care crede ca numai acolo ar gasi ispasirea pacatelor. Dar, precum spuneam, e numai o presupunere. Sa consideram însa ca avem de-a face cu un dusman, asa ca vom fi cu bagare de seama.

— Atunci sa mergem într-acolo, zise Sen Thappa si facu un semn Schikari-ului.
Omul apuca îndata pe poteca îngusta iar noi îl urmaram.
Dupa vreo douazeci de minute de mers, padurea se lumina si deasupra copacilor se ivira zidurile înnegrite de vreme ale unui templu mic.
Ciudat ca poteca ducea de-a dreptul spre lacasul sfânt, dar la câtiva pasi de usa de intrare calauza coti la dreapta. Aproape de tot de perete poteca ducea de jur împrejurul templului, apoi mergea vreo doua sute de metri înainte si sfârsea într-un luminis mic, pe stânga caruia sclipea un elesteu mic.
Când ne apropiaram, trei indieni se lasara jos din doi copaci înalti. Venira repede spre noi si dadura printului raportul. Sen Thappa clatina din cap, arata apoi spre copaci si zise spre noi:
— Colo sus sunt construite cele doua madjamuri. La început vroiam sa aleg copacul acela din dreapta, dar acum vad ca de aici ai un câmp de vedere mai larg. Luati va rog locul acesta!
Primiram propunerea. Predaram servitorilor pustile grele si ne catararam cu îndemânare în copaci, cu merindele. Se putea întâmpla sa fim nevoiti sa ramânem acolo douazeci si patru de ceasuri.
Când Pongo afla ca urma sa ramâie cu printul pe mica platforma, fu cât pe ce s-o ia la fuga si numai interventia energica a lui Marian îl hotarî sa primeasca aceasta cinste.

Înainte de a ne urca în madjamuri ne duseram la elesteu ca sa examinam urmele suspecte de picioare. Nenumarate urme de picioare de animale duceau spre apa si printre ele întipariturile tigrilor asteptati. Si în mijlocul lor se putea observa adâncitura unui picior omenesc.
— O gheata usoara, turtita, fara talpa – constata Marian – ceea ce înseamna ca e un bastinas. Trebuie sa fi facut un drum lung ca sa-si potoleasca setea la elesteul asta primejdios. Poale ca dam de el în templu si se dovedeste ca e un biet pelerin.

III.
UNELTIRILE DUSMANILOR.

— N-ARE CE SA NE STRICE – râse printul – si cercetarea templului o putem face si dupa vânatoare. Ne urcam acum sus în copaci? Altminteri se poate întâmpla sa mai asteptam mult.
— Eu sunt gata – zise Marian – desi as fi vrut sa-l urmaresc pe misteriosul pelerin. Dar daca se mai afla în templu nu ne va scapa.. Când se înapoiaza oamenii, Alteta?
Spunând asta arata spre indienii care ne însoteau.
— Vor astepta afara pe sosea pâna voi trage cu trei gloante din pistolul meu. Acesta e semnul ca sa vie sa ne ia.
— Foarte bine, acu sa ne urcam în madjamuri.
Indienii le construisera cât se poate de bine si când furam sus puturam cuprinde cu privirea luminisul si elesteul.

Daca ar veni acolo tigrii sa se adape, nu se putea sa nu cada în mâinile noastre. Ne întinseram în voie, puseram pustile în poala si priviram apoi spre celalalt madjam, unde stateau Sen Thappa cu Pongo, vorbindu-si încetisor.
— As vrea sa vad acum mutra lui Pongo, râsei eu – atât de încurcat nu cred sa fi fost în viata lui. E cât se poate de frumos din partea printului ca si-l apropie în felul acesta.
— O face din interes pentru prietenul nostru negru si indirect ca sa ne cinsteasca pe noi, raspunse Marian. În orice caz, sunt bucuros ca Sen Thappa se afla acum sub cea mai buna pavaza. Niciun tigru si nici un dusman în doua picioare nu va ajunge pe madjam, câta vreme e Pongo acolo.
— Fara îndoiala, încuviintai eu. Si în palat Pongo e o pavaza pretioasa pentru noi toti. Te pomenesti ca dusmanii îsi dau seama de primejdia ce-o prezinta el pentru dânsii si se gândesc sa se scape de el în primul rând.
— Usor nu le va fi, când e vorba de Pongo – râse Marian – eu unul n-as vrea s-o încerc. Ah! – se întrerupse el si-mi puse mâna pe umar – îl vezi?
Pe malul celalalt al elesteului începura sa se miste tufele, apoi ramurile din fata se desfacura si un tigru cât toate zilele scoase afara capul, apoi tot trupul.
Ramase nemiscat câteva clipe, rotindu-si privirea. Era o priveliste minunata si noi priveam tinta, cu interesul cercetatorului. „Stapânul junglei” parea sa se fi încredintat ca nu e nici o primejdie prin

apropiere. Întoarse încetisor capul spre tufele de unde iesise si vazuram cu uimire strecurându-se afara – un al doilea trup vargat – probabil femeiusca.
Cele doua feline porni încetisor în jurul elesteului. Probabil ca malul celalalt era prea râpos si vroiau sa se adape la locul care era aproape direct sub picioarele noastre.
Ajunsera acolo si tigrul începu si bea cumpatat în vreme ce tigroaica statea îndaratul iui si îsi rotea privirea de jur-împrejur. Apoi se-ntoarse si lua el locul de paznic.
Acum trebuia sa tragem, altminteri s-ar fi putut ca fiarele sa dispara printre copaci. Privii pe furis spre Marian care încuviinta din cap si ridica încet pusca. Dupa o învoiala veche eu, care ma aflam la stânga, trebuia sa trag în tigrul dinspre partea mea, adica în femeiusca.
Ne aplecaram trupurile înainte, cu pustile întinse, ca sa putem tinti în capetele fiarelor.
Dar atunci trosnira deodata crengile pe care se sprijinea platforma noastra si… întâi încet, apoi din ce în ce mai repede, madjamul se apleca înainte. Nu mai puteam sari înapoi, dar stiam ca acum vom cadea direct în fata celor doua fiare, astfel ca, în vreme ce începuram sa alunecam pe platforma înclinata, sloboziram câteva gloante la rând asupra tigrilor surprinsi.
Dinspre madjamul printului mai auzii câteva împuscaturi, apoi horcaitul tigrilor si dupa aceea ne pravaliram în mijlocul crengilor rupte, tocmai lânga cele doua

fiare care se zvârcoleau de moarte la pamânt.
Prin faptul ca o parte a platformei se prabusise asupra noastra, eram împiedecati sa ne rostogolim din aceasta vecinatate primejdioasa si nici de sarit în sus n-aveam voie, ca sa nu atragem luarea-aminte a fiarelor.
Caci desi erau ranite de moarte ne-ar fi putut sfâsia, totusi, cu furia ultimelor puteri. Printul nu putea nici el sa traga, deoarece daca gloantele ar fi ricosat, lesne ne-ar fi putut nimeri.
Lipit de pamânt, acoperit pe jumatate de crengi, priveam încordat la tigrul care la un metru si jumatate de mine, smulgea iarba si o framânta cu labele. Parea sa ma fi adulmecat, caci se ridica brusc si clatinându-se pe picioare îsi atinti ochii învapaiati asupra mea.
Si iata-l întinzându-si picioarele dinapoi, pregatindu-se de saritura. Chibzuii fulgerator daca n-ar fi bine sa sar în sus si sa-i slobod în cap câteva gloante de revolver.
Dar tocmai când ma pregateam sa aduc la îndeplinire gândul acesta, bunul nostru Pongo se ivi lânga fiara.
Tinea în mâna dreapta cutitul enorm pentru spintecat rechini si se repezi cu el la dusmanul grozav. Tigrul se-ntoarse cu greu. Banuia probabil primejdia care-l pastea, dar nu mai avu ragazul sa i se împotriveasca, deoarece taisul ascutit al cutitului îi si patrunse în trup adânc de tot. Fiara se zvârcoli câteva clipe, horcai sinistru, apoi ramase întinsa.

Dupa isprava aceasta uriasul se îndrepta spre tigroaica ranita, care încerca si ea sa se ridice. Cutitul sau se mai roti odata în aer si dupa câteva clipe fu rapusa si femeiusca.
Iesiram cu greu de sub crengi si ne ridicaram. În vremea asta coborâse si printul din madjamul sau si se apropia de noi. Ne strânse calduros mâinile si zise:
— Domnilor, multumesc Atotputernicului ca v-a îngaduit sa scapati cu bine din aceasta primejdie mare. Am trait clipe îngrozitoare când v-am vazut în situatia aceea.
Privi cadavrele, celor doi tigri, apoi zise?
— Voi pedepsi aspru pe oamenii mei care prin neglijenta lor au provocat aceasta nenorocire. De altfel e pentru prima oara ca se prabuseste un madjam.
Marian se aplecase si cercetase câteva din crengile rupte. Când se ridica zise cu ton serios:
— Alteta, oamenii dv. n-au nici o vina. Vedeti si dv., crengile au fost taiate pe jumatate, cu ferestraul. Si dupa toate probabilitatile, a fost un atentat îndreptat împotriva dv. caci la-nceput dv. vroiati sa va urcati pe acest madjam.
Sen Thappa privi înspaimântat suprafetele netede ale crengilor. Si pe mine ma trecu un fior caci era un atentat pus la cale cu o viclenie draceasca. Apoi mi se duse gândul la urma de picior, care dovedea ca dupa construirea platformelor fusese un om în luminisul acesta unde de obicei nu calca nimeni. Fara-ndoiala ca faptuise crima în cursul noptii.

Tocmai când vroiam sa-mi exprim parerea, zise Marian:
— Fireste ca acum trebuie sa cercetam templul, caci nu e exclus ca criminalul sa fie acolo.
— Crezi asa dar cât fusese omul a carui urma se vede lânga elesteul de aici? întrebai eu.
— Da, raspunse Marian. O fi iscodit pe când lucrau oamenii printului si a aflat astfel ca el va urca pe madjamul acesta.
— Voi chema îndata încoace pe Schikarii mei – zise Sen Thappa – dupa aceea vom putea cerceta cu amanuntime templul. Sau aveti cumva alt plan?
— Ma gândeam sa cercetez singur templul – zise prietenul meu – caci se poate întâmpla ca criminalul sa fie ascuns prin apropiere, sa fi asteptat sa vada rezultatul crimei sale. Si daca asteptam prea mult aici, va gasi prilej de fuga.
— E drept ce spui d-ta – încuviinta printul.
— Voi slobozi acum cele trei gloante, apoi vom merge îndata la templu sa-l cercetam.
Printul scoase pistolul si dadu semnalul învoit. Parasiram apoi luminisul si porniram spre vechiul lacas.
Dupa sfatul lui Marian înconjuraram întâi cladirea, tot cautând urme. Mai ales sub ferestre cercetaram pamântul cu bagare de seama, caci voiam sa stim daca misteriosul vizitator de la elesteu intrase în templu. În pamântul moale ar fi trebuit sa se întipareasca orice urma si când ne întâlniram la usa de intrare – eu

cu Pongo ocoliseram partea stânga a templului, Marian cu printul cea dreapta – stiam ca nu se folosise de nici o fereastra spre a intra, caci nu gasiseram nici o urma.. Si nici la singura usa a vechiului lacas, în fata careia stateam acum, nu se vedea nici o întiparitura de picior.
— Pacat – zise Sen Thappa – nu cred sa mai aiba rost cercetarea.
— Cladirile vechi au întotdeauna tainele lor – zise Marian, dus pe gânduri – si daca vreun om se tine ascuns pe aici nu se poate sa nu le cunoasca.
— Ai dreptate, încuviinta printul.
— Nu m-am gândit la ganguri secrete. De sigur ca sunt pe aici mai multe chiar. Dar n-ar fi bine sa asteptam pâna vor veni Schikarii mei? Ar putea împresura templul pe o distanta mare.
— Bine ziceti! facu Marian. Si eventual ne-ar putea elibera daca am cadea în vreo cursa.
Trebuia sa ne asteptam la toate. Fara voie privirea mea aluneca deasupra ferestrelor si deodata mi se paru ca zaresc un cap omenesc îndaratul uneia din ele. Tocmai vroiam sa atrag atentia celorlalti, când Pongo zise:
— Massers, acolo cap.
Spunând asta arata spre fereastra cu pricina.
— Am observat si eu – întarii eu – asadar tot se afla un om înauntrul templului.
— Minunat, zise Thappa, frecându-si mâinile.
— A! Uite ca vin si Schikarii, zise Marian în aceeasi clipa.

— Alteta, ar fi bine sa-i instruiti pe oameni în asa fel ca patru din ei sa împresoare templul la distanta mare, iar ceilalti doi sa se atina în apropierea intrarii, ca sa ne poata veni în ajutor când vom fi în primejdie.
Printul statu de vorba cu indienii inteligenti si puternici, care se înclinara în tacere si îsi luara locurile. Apoi ne apropiaram cu bagare de seama de intrarea templului.
O usa grea de bronz, cu ornamente minunate, se ivi înaintea noastra, înverzita de vreme. Marian si ridicase mâna ca sa apese pe clanta, dar se opri, sovaitor. Apoi se-ntoarse spre Pongo si-l ruga în soapta sa-i taie dintr-o tufa apropiata o creanga lunga si trainica.
Cu batul gros si lung de vreo doi metri pe care Pongo îl aduse curând Marian apasa în jos clanta si deschise usa.
— Foarte bine – sopti printul, cu admiratie – s-ar fi putut ca în clanta sa fie ascuns un ac otravit. La temple dintr-astea parasite preoti se apara cu astfel de instalatii.
Marian încuviinta din cap si privi cu bagare de seama în interiorul templului. Ma uitai peste umarul lui si vazui o sala care primea o lumina sezuta prin ferestrele mici. În fata usii statea pe un soclu albicios de piatra un zeu de înaltimea unui om, care parea aurit în întregime. Si printul sopti în spatele meu:
— Figura zeului e turnata din aur curat. Cântareste câteva sute de kilograme. Si acum îti poti închipui ca batrânul Maha

si-a aparat cu toate mijloacele zeul împotriva furtului.
— Cred – încuviintai ea – desi ar fi greu de tot pentru un hot sa scoata afara statuia din padurea aceasta.
— Acum da – sopti Sen Thappa – dar înainte ducea un drum larg spre templu, pe care umblau carute si oameni. Atunci ar fi fost lesne sa duca de aici prada grea. Trei sau patru oameni ar fi facut treaba.
— Si toata circulatia asta a încetat brusc?
Întrebai eu.
— Da, când a murit Maha, acum trei ani. Sau mai bine zis când a disparut fara urma, în chip cu totul misterios. Cu toate cercetarile, întreprinse în primul rând de varul meu Dsang, el n-a fost regasit. Si atunci s-a raspândit în popor zvonul ca ar fi fost înghitit de zeul care se mâniase din cine stie ce motiv. De atunci templul a ramas gol.
Marian se-ntoarse brusc.
— Am auzit cuvintele dv. Alteta – zise el ciudat de îngândurat – si le-am ascultat cu mult interes. Poate ca prin asta am facut un pas spre lamurirea chestiunii.
— Ar fi comic – zâmbi Sen Thappa – dar câte nu se-ntâmpla în viata!
Marian dadu din cap doar, apoi se-ntoarse iar si intra încetisor în sala mare a templului. Observai ca lovea cu batul fiecare îmbucatura a pietrelor ce formau pardoseala, înainte de a pune piciorul; în felul, acesta se ferea sa cada în vreo deschizatura secata, în care erau atât de mesteri constructorii indieni din veacurile trecute.

ÎI urmaream la pas, rotindu-mi privirea în toate partile, fara sa observam nimic suspect, însa.
Maha cel disparut fara urma, pe care l-ar fi înghitit zeul de aur, nu-mi iesea din minte. Ce taina sa fie ascunsa aici?
Sa ni se întâmple oare si noua la fel? Fara voie privii figura fioroasa a zeului, pe care sculptorul îl înfatisase cu slutenie respingatoare. Cât de batjocoritor îmi rânjea gura lata, schimonosita – nasul gros, animalic parea sa adulmece o noua jertfa, iar ochii – ma cutremurai din cap pâna în picioare, caci acesti ochi pareau vii.
Ma fulgerau din întunerecul lor – scosei un strigat înabusit... iata-i ca se îndreapta asupra lui Marian care statea la câtiva metri de statuia hidoasa.
— Aha! sopti printul lânga mine – ai vazut si d-ta? Omul misterios se afla înauntrul statuii. Asta o fac adesea si în zilele noastre preotii ca sa faca pe oracolul sau sa intimideze poporul. Uite si prietenul d-tale a observat.
Cu o miscare repede, Marian ridicase capul, se holba câteva clipe la ochii zeului, se dadu repede un pas înapoi si smulse pistolul.
Glontul pocni si Marian, tintas minunat, nimerii deschizatura ochiului drept al statuii. Zic „deschizatura ochiului”, caci am observat ca ochii vii disparusera cu o zecime de secunda înainte ca glontul sa porneasca.
— Pacat – zise Marian – ar fost mai repede ca mine. Dar acum stie cel putin suntem preveniti. Pun ramasag ca din

launtrul statuii porneste intrarea spre gangurile tainuite de sub templu. Trebuie sa intram deci în statuie si cred ca usa se afla în spatele zeului.
— Sau statuia se da în laturi, zisei eu.
— Nu cred, caci atunci nimeni n-ar putea patrunde înauntru neobservat. Dar pot sa încerc.
Prietenul meu lovi cu batul lung pe partea dreapta a statuii si în clipa urmatoare de jur-împrejurul soclului de piatra se dadura peste cap, în jos, placile pardoselei, dar în, acelasi timp tâsnira din crapaturi ascunse ale soclului, în toate partile, taisuri lungi si sclipitoare de sabii.
Ne priviram înspaimântati. Era ceva dracesc. Hotul, care ar fi încercat sa zvârle jos figura de aur de pe soclu, ar fi fost strapuns, sau ar fi cazut în adâncimi misterioase, care l-ar fi înghitit pentru totdeauna.
— Frumos, n-am ce zice! facu Marian, dupa câtva timp.
— Am facut bine ca m-am folosit de bat. Acum ne putem apropia fara teama de zeu. Chepengurile nu-s prea largi asa ca putem sari lesne peste ele. Si pe soclu avem loc de ajuns. Voi încerca eu întâi.

IV.
ÎN PRIMEJDIE.

— MARIANE, FII CU BAGARE DE SEAMA! îl preveni eu.
— Cine stie ce dracovenii mai sunt ascunse în statuie!
— Da, domnule Farrow – zise si printul.

— Fii cu ochii-n patru! Mai bine ar fi sa renuntam la cercetare caci ne primejduim fara folos si pe criminal tot nu-l vom gasi. Sa ne înapoiem la Katmandu.
— Nu e vorba numai de criminalul acela – raspunse Marian – nadajduiesc sa aflu aici si lamurirea chestiunii.
Fara sa mai astepte raspuns, Marian se întoarse iar spre statuie si pipai soclul cu bratul. Dar oricât de tare apasa pe toate partile, nimic nu se misca.
— Ne putem apropia fara teama, zise el. Examinând fiecare centimetru al pardoselei el, pasi spre zeu. Eu trasesem pistolul si observam atent gaurile goale ale ochilor.
Marian statea acum în fata deschizaturii ce se casca în podea si care înconjura soclul de piatra. Mai încerca odata cu batul diferite parti ale soclului, puse apoi deoparte batul si se apleca înainte, pentru ca sa puna mâna pe soclu, între doua sabii care ieseau în afara.
Dar se ridica repede iar, caci în aceeasi clipa se auzi un scârtâit înfundat si în vreme ce placile podelii se ridicau încetisor în jurul soclului de piatra, sabiile intrara îndarat în piatra. Marian privi banuitor statuia, iar eu îi zisei:
— Mariane, vino-ncoace! E prea primejdios acolo.
Printul îl preveni si el, hotarându-l sa se dea câtiva pasi înapoi.
— As pune ramasag ca omul ascuns ne observa cu bagare de seama, zise el.
— Dar trebuie sa dezleg neaparat taina de aici. Si anume – se apropia de noi si

coborî glasul – trebuia s-o facem astfel încât…
Prietenul meu fu întrerupt de un strigat al lui Pongo. Uriasul negru sari înapoi brusc, arata în sus si racni:
— Massers pleaca repede!
Auziram deasupra capetelor noastre un scârtâit puternic si fara sa aruncam o privire în sus alergaram dupa Pongo. Totul se petrecu în câteva clipe; îndaratul nostru pamântul se cutremura sub izbitura unei greutati mari, care se prabusise din înaltime.
Vrui sa ma-ntorc ca sa vad ce dracovenie noua pusese la cale dusmanul ascuns, dar în aceeasi clipa pamântul ne fugi de sub picioare, într-un loc pe unde trecusem cu putin timp înainte.
Zadarnic încercaram sa sarim înapoi. Capcana era asezata cu prea mult rafinament. Izbindu-ne unul de altul cazuram în adâncime, înainte de a ne putea da seama ce se întâmplase, ne treziram pe pamânt moale si deasupra noastra se închisera scârtâind placile pardoselii.
— Am patit-o! zise Marian, dupa câteva clipe. Acum stam dedesubtul templului – tocmai unde voiam s-ajungem. A! Bine ca nu s-a stricat lampa mea de buzunar, în cadere.
Facu lumina si atunci vazuram ca ne aflam într-o pivnita, la vreo cinci metri adâncime. Aveam loc destul caci era un patrat de vreo patru metri. Zidurile erau din blocuri trainice de piatra.
Marian îndrepta lumina spre pamânt si – atunci ne cutremuraram. Caci

numeroase teste si oseminte ne dovedira ca nu era cei dintâi închisi în aceasta capcana.
— Robert, trebuie sa cercetam cu atentie peretii, zise Marian.
— Ia si tu lampa ta si cauta niscaiva crapaturi unde sa putem începe lucrul. Trebuie sa scoatem blocurile de piatra.
Ma apropiai de un perete si examinai blocurile. Si spre marea mea bucurie vazui ca cimentul nu era atât de întarit dupa cum ma asteptam. Si atunci îl auzii pe Marian din cealalta parte a carcerei:
— Robert, vino-ncoace! Trebuie sa ne croim drum spre interiorul templului, altminteri nu ajungem afara. Aici sunt crapaturi foarte largi.
Mersei într-acolo si-l si vazui pe Pongo îndepartând cimentul cu cutitul sau pentru spintecat rechini. Lucraram încordati cu totii, chiar si printul. Trebuia sa ne eliberam cât mai repede cu putinta, ca sa putem pune mâna pe atentatorul ascuns.
Abia peste un ceas însa izbutiram sa scoatem atâtea pietre ca sa ne putem strecura prin deschizatura, Marian lumina în deschizatura si scoase o exclamatie de necaz.
— Aici alaturi mai e o carcera – zise el. Trebuie sa lucram mai departe.
În vreme ce el intra în cealalta începere, prin deschizatura, printul zise râzând:
— N-are ce sa ne strice, domnule Farrow, am capatat doar experienta.
Intraram în carcera a doua si luminaram peretii.

Vazuram ca încaperea era amenajata pentru locuit: un culcus moale într-un ungher, o masa si un scaun, o lampa veche cu petrol si o cana de apa. Si într-unul din pereti observaram o usa de lemn negru.
Hm... lemnul va fi mai greu de spart decât scândurile! râse Marian si se-ndrepta spre usa.
Când ajunse, scoase o exclamatie de surpriza:
— Usa e deschisa. Acum mi se lamuresc multe. Trebuie sa ne grabim, ca sa împiedecam o eventuala crima.
Fara sa raspunda întrebarilor noastre nedumerite, trase usa, ne facu semn sa nu vorbim si iesi cu bagare de seama afara din carcera. Îi urmaream în vârful picioarelor si la lumina lampilor noastre vazuram un gang strâmt si boltit.
Câteva usi dadeau pe el si avuram banuiala îndreptatita ca îndaratul lor erau carcere, caci erau prevazute cu zavoare uriase, care nu erau închise însa.
Marian se îndrepta mai întâi la, stânga, dar acolo gangul se sfârsea dupa câtiva metri. Era închis detin perete format din blocuri mari si dupa ce îl cercetaram, daca nu cumva era vreo usa ascunsa, ne înapoiaram si porniram spre dreapta. Dar si acolo daduram peste un zid masiv si Marian zise, dupa câteva clipe de chibzuiala:
— Gangul e atât de lung încât cele doua ziduri terminale trebuie sa fie identice cu zidurile din afara ale templului. Ceea ce înseamna ca iesirea se afla îndaratul

uneia din usi. Sa cercetam fiecare încapere la stânga si la dreapta gangului. Îndaratul celor dintâi usi erau încaperi goale, care însa pareau sa fi servit altadata tot drept carcere. În cele din urma, Marian deschise o usa cam pe la mijlocul gangului si zise îndata:
— Aici trebuie sa fie! Aproape direct deasupra noastra cred ca se afla statuia.
— Dar bine, Marian, vrei sa intri într-unsa? întrebai eu.
— Da, asta vreau, pentru bunul motiv ca as dori sa cuprind cu privirea templul, prin gaurile ochilor, ca sa stiu daca în vremea asta n-ati intrat în templu alti dusmani. Trebuie sa ne asteptam la toate.
— Te admir din ce în ce mai mult, domnule Farrow, zise printul.
Când privi insa în încaperea în care intrase Marian, zise speriat:
— Atentie, paziti-va de manivelele acelea. Asteapta, eu ma cam pricep la de-alde astea, caci într-un alt templu am vazut o încapere asemanatoare, pe care mi-au lamurit-o preotii.
Marian se oprise imediat, privi numeroasele manivele de forma veche din pereti si de pe podea, apoi zise:
— Daca vi pricepeti în de-alde astea, Alteta, situatia noastra se usureaza mult. Dar as putea spune ca aflu îndata scopul acestor manivele.
— Uiti numai, domnule Farrow, ca încaperea asta este, ca sa zic asa, inima întregului templu, înainte vreme de aici erau puse în functiune instalatiile mecanice, care serveau pe deoparte sa

apere statuia, iar pe de alta parte sa întareasca frica în rândurile poporului superstitios. Si de la sine înteles ca tainele acestei încaperi sunt ocrotite si prin capcane dracesti.
— La asta m-am gândit si eu – zise Marian – si de aceea am mânuit numai manivelele care au înfatisarea cea mai primejdioasa. Caci cele care par mai simple pun, de sigur, în miscare capcanele.
— Asa e! facu printul, surprins.
— Ai mai vazut dumneata o astfel de încapere? De unde stii altminteri?
— Ei, nu e greu sa ghicesti. Când un strain nimereste într-o astfel de capcana, e pierdut prin însasi faptul acesta; se agata de manivelele care li par mai simple.
— Asa e, încuviinta Sen Thappa. Vezi, manivelele astea cu înfatisare atât de nevinovata ne-ar zvârli într-o capcana noua, din care cu greu am putea iesi. Vrei sa intri în statuie? Atunci capacul trebuie sa fie deschis de manivela asta de aici.
Printul rasuci, linistit, o manivela mare si deasupra noastra se deschise un capac în tavan. În acelasi timp se lasa jos cu un zgomot slab o scara de frânghie din deschizatura.
— Vezi cât de practic el zâmbi printul.
— Daca te urci însa, domnule Farrow, pazeste-te sa atingi vreo manivela înlauntrul statuii.
— Fireste ca ma voi pazi, raspunse Marian si apucând scara de frânghie se urca cu îndemânare.

Dupa ce disparu, Sen Thappa zise:
— Nu cred sa descopere ceva, dar afara de curajul prietenului d-tale trebuie sa admir si darul lui genial de combinatiune. A! Uite-l ca vine jos – asa dar n-a vazut nimic.
Dar Marian avea o mutra atât de serioasa încât banuii imediat contrariul.
— Alteta – zise el – trebuie sa iesim repede afara! Cei doi Schikari pe care i-ati pus de paza ta usa templului stau neînsufletiti, probabil morti, pe prag. Cred ca s-a faptuit colo sus o crima îngrozitoare.
Speriat, printul murmura câteva cuvinte în limba sa, chibzui putin, apoi rasuci o manivela.
În zid se ivi o deschizatura.
— Pe acolo trebuie sa duca un drum într-o încapere a templului – zise el.
— Va trebui sa parasim apoi templul prin fereastra, caci n-as mai vrea sa trec prin sala cea mare.
— Bine, Alteta, va voi astepta sus, daca-mi îngaduiti s-o iau înainte. Robert, tu vii la urma.
Prea bine nu ma simteam când îl vazui pe Pongo disparând în deschizatura si eu ramasei înca în încaperea misterioasa. Asa ca ma grabii cât putui sa-l urmez pe prietenul nostru negru. Îndaratul deschizaturii strâmte ducea o scara îngusta si dreapta în sus. Urcai repede treptele si dupa putin timp vazui lumina zilei.
Tovarasii ma asteptau într-o încapere mica, de lânga sola templului. Prin gauri

mici în pereti se putea vedea în întregime sala.
Printul privi cu atentiune deschizatura ferestrei.
— Pare sa nu fie nici o capcana, zise el în cele din urma. În general se-ntâmpla sa cada de sus drugi grei si ascutiti, de fier, când cineva intra în deschizatura. Dar aici nu pot descoperi nici o deschizatura. Vezi si d-ta, domnule Farrow.
— Cred ca nu e nevoie, zise Marian, calm, se prinse de marginea deschizaturii si sari afara – veniti fara teama, nici aici nu pare sa fie vreo primejdie pe aproape. Si apoi, trebuie sa ne grabim.
— Dar ce e? întreba printul mirat. Pari sa stii exact ce va urma acum.
— Banuiesc cel putin – îl auzii pe Marian raspunzând – Robert, cât poti, repede!
Cu toata faptura-i uriasa, Pongo se furisa ca un sobolan în deschizatura. Îi urmai pilda si rasuflai usurat când ma vazui afara din templul misterios.
Marian porni îndata în jurul zidurilor vechi, îndreptându-se spre intrare. Acolo zaceau cei doi oameni pe care îi lasase de paza printul. Marian se apleca deasupra lor si dupa ce-i examina zise serios:
— Înjunghiati pe la spate. Omul misterios din templu trebuie, asadar, sa aiba un complice. Trebuie sa-ncercam acum sa-i dam de urma. Nadajduiesc ca nu va fi greu.
Spre mirarea mea, Marian nu cerceta însa pamântul, ca sa descopere urme de pasi, ci privi cu atentiune tufele care împrejmuiau locul. Arata apoi spre un loc anumit si zise:

— Pe acolo au patruns. Trebuie sa-i urmam repede, caci am pierdut timp pretios în carcera.
Se-ndrepta spre tufa aratata si se facu nevazut printre crengi. Când ma strecurai si eu, observai ca unele crengi erau frânte si frunze rupte. Asta trebuie sa se fi întâmplat de vreun ceas, caci sub dogoarea soarelui frunzele s-ar fi uscat.
Se parea ca fusese târâta o sarcina prin desis. „Desis" nu prea e cuvântul potrivit. Era o poteca veche de animale, aceea dea lungul careia mergeam noi, dar acoperita de balarii. Înaintasii nostri înlaturasera însa piedecile, astfel ca avansam destul de repede.
— A! ne apropiam de un loc ciudat în mijlocul padurii! exclama deodata printul.
— E o portiune de teren cam marisoara si golasa. De sigur ca aici se aduna tot soiul de fiare.
— De n-ar fi ceva mai rau, îsi dadu cu parerea Marian.
— Ei! facu printul. Cam ce-ai vrea sa fie, domnule Farrow!
— Veti vedea. Daca nu vom ajunge prea târziu, probabil ca surpriza dv. va fi foarte mare. Presupunând, fireste, ca banuielile mele se dovedesc întemeiate.
— Tu ai avut întotdeauna dreptate cu presupunerile tale – zisei eu – asa ca vei avea si de data asta.
— Nadajduiesc – numai sa nu venim prea târziu, dupa cum spuneam.
Marian îsi iuti si mai mult pasii, iar noi îi urmaram pilda.

— Peste câteva minute vom fi ajuns la luminis – zise printul.
— Eu cunosc bine tinutul, caci am împuscat odata o fiara acolo.
Merseram mai departe si deodata, la o cotitura a potecii, Marian se opri si trase pistolul. Dar atunci zbura un glont si Marian se apleca fulgerator în laturi.
În clipa urmatoare detuna arma sa si urmarea fu un racnet de moarte. Daduram buzna dupa prietenul meu, care sarise înainte. Statea linistit lânga un indian întins la pamânt.
— N-ar fi trebuit sa ridice arma împotriva mea, zise el si arata spre gaurica din mijlocul fruntii mortului.
— Glontul sau a trecut la câtiva milimetri de tâmpla mea. Acum sa mergem înainte însa.
— Îl cunosc pe mort! striga printul.
— E un fost preot în templul lui Maha.
— Atunci sa stiti ca presupunerile mele sunt întemeiate în toate privintele, zise Marian.
— Dar sa pornim repede înainte!
Merseram vreo cinci minute, apoi Sen Thappa sopti:
— Colo, sub brâul de padure, se întinde luminisul. E vizitat adesea de salbaticiuni.
Marian îsi iuti pasii. Poteca se tot largea si acum alergam unul dupa altul spre brâul de padure. Ajunseram cu totii în acelasi timp, aruncaram o privire asupra tufelor scunde si cu exclamatii de spaima, smulseram pustile de pe umar.

V.

TRADAREA PEDEPSITA.

PRIVELISTEA CARE NI SE ÎNFATISA era atât de înfioratoare încât la început crezui ca visez. Numai un creier asiatic ar fi putut nascoci o astfel de metoda pentru înlaturarea unul dusman.
Luminisul de care amintise printul era larg de vreo douazeci de metri si lung cam de optzeci. Era acoperit de iarba si maracini si numeroasele urme de animale sub forma de dungi negricioase dovedeau ca pe locul acesta se adunau tot soiul de fiare.
Si înaintea noastra privelistea era înfioratoare. În fata tufelor îndaratul carora stateam noi se ivea din pamânt capul unui om. Era un indian, a carui figura n-o puteam recunoaste, caci eram în spatele lui.
Si dintre tufe ieseau animale. Una, doua, trei... Ca niste câini mari sareau dintre crengi, se târau o bucata pe pântece, apoi se ridicau. Si iata-i atintindu-si ochii spre capul îngropat în pamânt. (Vezi ilustratia – de pe coperta).
Abia atunci le recunoscui. Erau hiene dintr-a celea care populeaza aproape întreaga Africa si sudul Asiei pâna în India de nord-vest.
Asa dar, cei doi criminali din templu dadusera pe seama acestor calai fiorosi pe nefericitul prizonier.
Ce trebuie sa fi simtit bietul condamnat! Complet lipsit de aparare, în inima junglei, vedea apropiindu-se moartea sub forma cea mai înfioratoare.

Hiena din frunte facu un pas... nenorocitul scoase un tipat care îndemna si pe celelalte hiene sa se apropie. Înca un tipat înabusit... si pusca lui Marian detuna.
Prima hiena se prabusi în aceeasi clipa, se zvârcoli câtva timp si ramase întinsa. Celelalte doua se întoarsera îndata si alergara spre tufisurile ocrotitoare.
Nu stiam însa cât era de mare haita care se afla în tufis. Dac-ar fi fost mai multe ne-ar fi putut ataca, de aceea era mai bine sa cunoastem mai întâi numarul lor.
Pusca printului si a mea culcara la pamânt cele doua fiare, înainte ca ele s-ajunga la tufe. Imediat se produse miscare în frunzis. Haita vazuse cum murisera cei din avangarda si sterse putina în graba. Se vor întoarce însa dupa câtva timp, ca sa se ospateze din hoiturile tovarasilor.
Staturam câteva clipe în asteptare, apoi iesiram din tufe si alergaram spre nenorocitul îngropat de viu. Eu ajunsei cel dintâi, ma aplecai deasupra sa si-i trecui încetisor mâna peste cap.
El tresari, înfiorat, crezând, probabil, ca-l atingea una din fiare. Apoi deschise pleoapele si ma privi cu ochii-i mari, negri. O raza de bucurie îi lumina chipul schimonosit de suferinta si murmura într-o englezeasca fara cusur:
— Îti multumesc, domnule. Salveaza-ma complet, te pot rasplati.
— Noi nu cerem nici o rasplata – îi raspunsei – facem binele cu draga inima.
Vrui sa-i mai spun câteva cuvinte de mângâiere, dar printul ma împinse

deoparte. Se apleca si privi agitat la omul îngropat în pamânt, apoi îngenunchea înaintea lui si începu sa-i mângâie obrajii scofâlciti.
— Bahadur, unchiul meu Bahadur! exclama el cu glas înabusit.
Încremenisem de uimire si ma uitam mirat la Marian. Dar prietenul meu îmi zâmbi doar si atunci stiui ca el banuise asta.
— Haide, Robert – zise el apoi – colo lânga tufe sunt doua sape. Trebuie sa-l dezgropam repede pe print.
Ne puseram pe lucru cu zel. Furam schimbati dupa câtva timp de Sen Thappa si Pongo si în curând îl eliberaram pe printul Bahadur, domnitorul adevarat al Nepal-ului.
Fusese legat în chip brutal si trebuiram sa-i facem masaje ca sa-si revina în fire. În cele din urma se ridica; îsi îmbratisa nepotul si ne întinse mâna.
— Domnilor – zise el – puteti judeca singuri câta recunostinta va port. As vrea sa aflu însa cum s-au petrecut lucrurile în amanuntime. Sen Thappa, povesteste-mi, te rog, totul.
Ne asezaram la umbra unui copac si Sen Thappa istorisi despre greutatile cu care avusese de luptat de la disparitia unchiului sau si la sfârsit ajunse sa vorbeasca de noi, cum ne chemase în ajutor si cum izbutiram sa dam, în scurt timp, de unchiul disparut.
Când fu gata, printul Bahadur ramase mult timp pe gânduri, apoi zise:
— Admiratia mea pentru dv., domnilor, a devenit tot atât de mare ca recunostinta

ce v-o port. Pornim acum spre Katmandu, nu?
Marian zâmbi:
— Alteta, nu prea cred sa va bucurati de o primire buna acolo. Eu stiu cine vroia sa puna mâna pe putere si de aceea v-a luat prizonier întâi pe dv., apoi, când ne-am ivit noi, au vrut sa-l înlature pe nepotul dv. În templul cel vechi. O întrebare, va rog: paznicul dv. din carcera templului a fost batrânul preot Maha – nu?
— Da – raspunse Bahadur, surprins, în vreme ce Sen Thappa se holba la prietenul meu – dar nu mi-a spus niciodata de ce sunt tinut prizonier.
Marian nu tinu seama de mutrele surprinse ale celor doi printi, ci urma:
— Atunci s-a dus repede la Katmandu ca sa comunice noilor stapâni ca drumul e liber. Dar nu trebuie sa ne ivim pe fata, ci trebuie sa-l surprindem pe criminali. Alteta, sunteti siguri ca soldatii va sunt credinciosi?
— De sigur! strigara într-un glas amândoi printi.
— Cu atât mai mult cu cât Dsang e comandantul suprem.
— Asa... Ofiterii s-au împacat întotdeauna cu dl. Dsang?
— Asta nu, raspunse Sen Thappa.
— Mai ales de când a disparut unchiul meu mi s-au plâns adesea de Dsang. Dar cu priveam asprimea lui ca o dovada a dragostei sale pentru mine si de aceea am cautat întotdeauna sa împac lucrurile.

— Asa care va sa zica. Propun acum urmatoarele: peste vreo trei ceasuri se va înnopta. Vom putea fi atunci pe soseaua ce duce la Katmandu, unde vom ajunge însa noaptea târziu. Asta ar primejdui mult planul meu. De aceea sunt de parere sa ne înapoiem acum la templu. Poate mai sunt acolo cei patru Schikari pe care i-ati pus sa stea de paza în jurul templului, la distanta mare. Merinde mai avem pe madjamuri, asa ca putem înnopta fara grija acolo si sa pornim la drum mâine dimineata, caci automobilele nu se vor mai întoarce.
— Toate bune, dar de ce nu vrei sa ajungem la Katmandu chiar în noaptea asta? întreba printul Bahadur, mirat. În clipa când ma voi ivi, se vor spulbera doar toate banuielile ce apasa asupra nepotului meu.
— Dar e prea târziu, Alteta, raspunse Marian, cu seriozitate.
— Credeti-ma ca noul stapân va pune îndata sa va înlature. Trebuie sa-l luam prin surprindere si cu viclenie.
— Vrei sa zici ca-i si cunosti pe dusmanul nostru?
— Am banuit-o din prima zi chiar, însa abia acum am dobândit siguranta. Cu toate astea s-ar putea sa ma însel, de aceea vreau sa pastrez pentru mine numele, deocamdata.
Ajunseram la templu putin înainte de a se înnopta, caci printul Bahadur era prea slabit pentru a putea merge mai repede.
Întâlniram unul din Schikarii pusi de paza si la dorinta lui Marian, Sen Thappa îi porunci sa-si cheme tovarasii.

Tocmai când ajunsesera la intrarea templului, venira patru flacai voinici. Zarindu-l pe printul Bahadur, îl privira mai întâi cu spaima, apoi se aruncara la pamânt si îsi exprimara bucuria în chip zgomotos.
Ridicându-se de la pamânt, la o porunca a printului, Marian îl ruga pe acesta sa-i trimita sa aduca merindele si lemne pentru foc.
Când oamenii se îndepartasera, prietenul meu zise:
— Alteta, spuneti, va rog, oamenilor ca între timp altii au luat puterea pentru el. Daca baietii vor sa va ramâie credinciosi, ne-ar putea fi de mare ajutor.
— Îmi sunt credinciosi, zise Bahadur, cu hotarâre.
— Atunci planul meu va reusi. Înca o întrebare, Alteta: aveti vreun ofiter superior în armata dv. care se are cu deosebire rau cu varul dv. Dsang?
— Ah! facu Sen Thappa, caruia îi fusese adresata întrebarea. Acesta e Atja, comandantul garzii princiare. Pe el îl banuiesti? Da... s-ar putea. Domnule Farrow, admir din ce în ce mai mult spiritul dv. de observatie.
Marian zâmbi.
— Sunt încredintat, Alteta, ca va asteapta o mare surpriza, zise el. Din pacate nu va fi prea placuta pentru dv.
— Ai dreptate, domnule Farrow – raspunse Sen Thappa – pentru Atja as fi pus mâna în foc.
Convorbirea fu întrerupta din pricina înapoierii Schikarilor. Dupa ce încinsera

un foc în luminisul din fata templului, îngropata cadavrele camarazilor lor ucisi.
Când sfârsira, printul Bahadur le lamuri cum stau lucrurile, iar cei patru indieni îl încredintara ca-i ramân credinciosi.
Îmbucaram ceva, apoi printul Bahadur se întinse pe culcusul de frunzis pe care i-l facusera Schikarii.
Deoarece acestia se însarcinara cu paza, ne puturam deda si noi odihnei. Dar noaptea n-avea sa treaca în liniste.
Ma trezii brusc, simtindu-ma atins de cineva. Si în clipa urmatoare un fior de spaima îmi strabatu trupul, caci când deschisei ochii vazui un cobra mare, încolacita lânga capul meu în acelasi timp simtii ca se misca ceva la picioarele mele.
Acum îmi dadu în gând ca vechiul templu ascundea, de sigur, nenumarate reptile veninoase, care erau atrase de caldura focului. Nu îndrazneam sa tip. Tot ce puteam face era sa ramân neclintit, caci cea mai mica miscare ar fi putut însemna moartea.
Ma gândeam cu groaza ca va trebui, poate, sa ramân asa pâna dimineata. Si nu numai eu, ci toti care se aflau în jurul focului.
Dar nu fu asa. Santinela veni lânga foc ca sa mai arunce lemne. Îi auzii scotând un tipat de spaima, apoi îsi striga camarazii.
Ramasei în admiratie vazând cu câta îndemânare si sânge rece ne scapara cei patru indieni de musafirii nepoftiti. Fara nici o arma se apropiara cu bagare de

seama si înhatând serpii cu ambele mâini, zvârlira câte doi cât colo.
De cinci ori la rând facura la fel, ceea ce însemna ca se aciuisera douazeci de reptile lânga focul nostru. Cei doi printi si camarazii mei se trezira si dânsii la atingerea trupurilor reci si ramasera nemiscati ca si mine.
Acum ne ridicaram si printul Bahadur multumi oamenilor.
Ca aparare împotriva unei noii vizite a serpilor, fu aprins al doilea foc pe pragul templului. Ne culcaram apoi la loc si somnul nu ne mai fu turburat.
Îndata dupa rasaritul soarelui ne trezi santinela. Îmbucaram ceva, apoi porniram prin padure spre soseaua care ducea la Katmandu.
Marian socotise bine ca abia spre seara vom ajunge acolo, caci printul Bahadur nu putea merge prea repede. Începu sa ne povesteasca suferintele îndurate în cursul celor trei ani. Zacuse în carcera grozava de sub templu, numai un ceas pe zi având dreptul sa faca o plimbare în luminisul de lânga elesteu, însotit de Maha sau celalalt preot, cu arma întinsa. Numai nadejdea ca va fi salvat odata îl oprise sa încerce sa-si rapuna paznicul.
Apoi ceasurile de groaza din ziua trecuta. Cei doi paznici se ivisera deodata în carcera, îi legasera, îi pusesera calus si-l dusesera repede în padure, pâna în luminisul unde sapara groapa. Si dupa ce-l vârâra în pamânt se îndepartara si Maha îi striga în batjocura ca-si poate chema acum salvatorii.

În departare se ivira casele din Katmandu. Mai zaboviram o jumatate de ceas într-o padurice, pâna se înnopta, apoi merseram înainte.
Spre mirarea tuturor, Marian rugase pe printi sa-l conduca la locuinta lui Atja. Comandantul garzii palatului. Dorinta îi fu împlinita.
Ajunseram în fata casei impunatoare. Marian trimise înauntru doi Schikari, care sa-l pofteasca pe comandant în vestibul.
Prin geamurile usii îl vazuram pe indianul înalt în uniforma-i pompoasa, coborând treptele. Atunci Marian deschise usa si ruga pe printi sa intre. Acestia se supusera, surprinsi.
Când însa Atja îi vazu, alerga spre ei cu exclamatii de bucurie si se arunca la pamânt. Si bucuria lui era atât de sincera încât Bahadur si Sen Thappa se uitara uimiti la prietenul meu.
— Stiam, domnilor, ca Atja va este credincios – zâmbi Marian.
— Tradatorul e din nenorocire… Dsang.
Printii facura un pas îndarat, îngroziti. Dar înainte sa poata pune vreo întrebare, cuvintele lui Marian fura confirmate de Atja, care zise cu tristete:
— Dsang a pus mâna pe putere în complicitate cu Siga si batrânul Maha. Eu n-as mai fi fost de mult în viata daca soldatii mei nu mi-ar fi fost atât de credinciosi.
— Asa mi-am spus si eu – zâmbi Marian – de aceea v-am si întrebat, Alteta. Acum sa-i luam prin surprindere pe domnii din

palat îi rog pe domnul Atja sa-si adune trupele.
Cred ca niciodata o armata nu si-a facut datoria cu mai multa tragere de inima. În câteva minute palatul princiar fu ocupat de trupele credincioase si cei doi printi urcara scara larga cu toata solemnitatea cuvenita.
Când intraram în sala mare în care se afla Dsang cu ministrii, vazuram chipuri înlemnite de spaima. Dar se dovedi apoi ca cei mai multi sfetnici ramasesera totusi credinciosi printilor.
Numai câtiva se grabisera sa se alature noilor stapâni. Acestia fura executati peste câteva zile, împreuna cu Dsang, Siga si Maha.
Câteva zile ramaseram oaspetii printilor recunoscatori, apoi porniram spre noi aventuri. »
— Ti le voi istorisi cu alt prilej, draga George, îsi încheia povestirea doctorul Bertram.

68
DOMNITA JUNGLEI

I.
SPRE „RAIUL PAMÂNTULUI”

DOCTORUL BERTRAM POVESTI MAI departe lui George, a doua zi, când „Dox”-ul spinteca valurile:
«— Marian deschise telegrama.
— Ah! Se potriveste de minune! exclama el, vesel; ni se da însarcinarea sa prindem pentru gradina zoologica din Londra câtiva tapi salbateci si moscuri.

Tot aveam noi de gând sa plecam spre Kasmir, tara aceea minunata, despre care vechii indieni spuneau ca e „Raiul pe pamânt”, iar mai târziu leaganul omenirii. Si iata ca acum ni se ofera si prilejul sa câstigam bune parale de pe urma acestei calatorii.
— Minunat! exclamai eu. Atunci putem merge cu trenul pâna la Lahore si sa facem acolo o vizita domnului William Johnson. Lordul Hagerstony ne-a rugat doar înainte de plecare sa-l vizitam pe bunul sau prieten din tinerete.
— Da, la asta m-am gândit si eu. Din Lahore pâna la Srinagar, capitala Kasmirului, avem un drum de vreo trei sute de kilometri numai.
— Prietenul nostru Hagerstony a staruit atât de mult sa-l vizitam pe Johnson, ca si cum ar fi avut un anumit gând cu asta. Am presimtirea ca aceasta vizita ne va vârî într-o noua aventura.
Marian ma privi, surprins.
— Mi-ai luat vorba din gura, draga Robert – râse el apoi – caci tocmai vroiam si spun acelasi lucru. Ei, de stricat n-are ce sa ne strice, caci ne-am odihnit câteva zile.
— Dupa ce am întâmpinat lucruri destul de neplacute, zisei eu.
— Mai curând interesante decât neplacute, raspunse Marian.
— Esti dat dracului, dragul meu!
— În sfârsit sa lasam gluma. Sa ne luam ramas-bun de la printi, apoi, cu automobilul pus la dispozitie de el plecam pâna la Bettia în North-West

Provinces si de acolo ajungem la calea ferata care trece si ea prin Lahore.
Printului Bahadur al Nepalului st nepotului sau Sen Thappa le parea rau de plecarea noastra, caci le salvaseram doar viata si tronul. Ne însotira pâna la granita tarii lor si la despartire ne detera fiecaruia câte un inel pretios cu briliante.
Fireste ca nu puteam – mai ales Pongo – sa purtam aceste giuvaieruri pe deget, de aceea le atârnaram de gât, pe un siret de matase.
Râsei în sinea mea când Bahadur ne zise ca în aceste inele salasluieste o putere mare. Desi vazusem multe ciudatenii în India, nu credeam ca aceste lucruri neînsufletite pot avea vreo putere tainica. Cu toate acestea, inelele cu pricina aveau sa ne salveze viata, numai ca în alt chip de cum crezusem.
În Bettia furam întâmpinati cu multa caldura de seful politiei, maiorul Vander. El auzise ce scop avea noua noastra calatorie si-i parea rau din suflet ca nu avea concediu înca, spre a ne putea însoti.
Catre seara ne urcaram în trenul care trebuia sa ne duca la Lahore. În noaptea urmatoare ajunseram în orasul vechilor împarati Moguli, sub domnia carora Lahore se îmbogatise cu cele mai minunate cladiri.
Deoarece era prea târziu ca sa mai mergem la Miam Mir, localitatea de garnizoana situata la vreo zece kilometri departare, unde locuia Johnson, petrecuram noaptea într-unul din hotelurile de lux din apropierea garii.

La cina, pe care o luaram în sala de mâncare, îl întrebai pe Marian:
— Mergem mâine direct la Johnson, sau vizitam întâi orasul?
— Cred ca nu pierdem nimic daca ajungem cu câteva ceasuri mai târziu la el, raspunse prietenul meu, asa ca sunt de parere sa vedem mai întâi minunatele cladiri vechi din Lahore.
A doua zi dimineata porniram în oras. În primul rând vizitaram vechiul palat mogul „Hasaribagh", care e alcatuit din patru curti mari patrate; apoi mausoleul din mijlocul unui parc mare – al împaratului Dsehangir, care poarta numele „Sahdura". Dupa ce mai vazuram câteva cladiri de mai mica însemnatate, merseram la „Salimar", Casa bucuriei, apoi la parcul Sahului Dsaohan, unul din cele mai frumoase din lume.
Într-acestea se facuse amiaza; dupa ce prânziram la hotelul nostru, plecaram spre Miam Mir. Bagajele le lasaram la hotel.
La Miam Mâr se aflau cantonate câteva regimente engleze si bastinase. Fireste ca oamenii se uitau cam chiondorâs la noi si la asta contribui mult mutra lui Pongo.
Când întrebaram pe un politist englez de William Johnson, omul ne masura banuitor, facu apoi semn unui coleg sa se apropie si ne ceru sa-l urmam. Furam condusi la polite.
Când sergentul raporta ca vroiam sa mergem la Mister William Johnson, comisarul de serviciu ne privi mirat, apoi ne întreba:
— Ce treaba aveti dv. cu Mister Johnson?

— Sa-i dam buna-ziua, raspunse Marian, linistit, în vreme ce eu fierbeam de mânie.
Comisarul râse.
— Nu oricine poate vorbi cu Mister Johnson, raspunse el.
— Nu veti ajunge la el daca nu-mi spuneti ce doriti.
— Bine. Domnule comisar, zise Marian, cu nepasare – atunci plecam. Dar te rog sa comunici domnului Johnson ca-i aducem salutari de la lordul Hagerstony. Buna ziua.
Înclina usor capul si iesiram din localul politiei, înainte ca naucitul comisar sa poata spune ceva. Cu tramvaiul ne înapoiaram la Lahore.
— Chestia pare sa devie interesanta – zise Marian – caci Johnson acela trebuie sa aiba o functie foarte importanta si pare ca se simte amenintat de niscaiva dusmani, de vreme ce se pazeste atât de mult de vizite. În sfârsit, sa vedem daca nu da vreun semn de viata.
— Vrei sa spui ca politistul îi va spune despre vizita noastra?
— Fara îndoiala. Pe de alta parte, cu siguranta ca Hagerstony îi va fi scris despre noi. Sa vezi tu: când vom ajunge la hotel va apare si Mister Johnson.
Marian avea sa aiba dreptate. Eram la jumatatea drumului, când o masina puternica a politiei zbura pe dinaintea tramvaiului în care ne aflam. La prima statie opri, comisarul astepta vagonul nostru, se urca într-unsul, saluta militareste si zise cam încurcat:

— Domnilor, Mister Johnson va roaga calduros sa-l vizitati si în acelasi timp sa primiti scuze pentru faptul ca am vrut sa va supun unui interogatoriu. Dar n-am facut decât sa ascult de un ordin.
— Te cred, domnule comisar, raspunse Marian, prietenos. Te însotim cu placere.
Coborâram din tramvai în ploconelile conductorului. Atât de însemnat personaj sa fie oare Johnson în Lahore?
Si soferul masinii cu care venise comisarul statu teapan când ne urcaram. Porniram apoi îndarat cu o iuteala ametitoare.
Miam Mir este construit dupa gustul european. Strabaturam piete mari si strazi cu case trainice din piatra. Masina opri în fata unei cladiri impunatoare, în care recunosteai îndata palatul guvernamental.
Când coborâram, cele doua sentinele de la intrare prezentara armele. Comisarul ne conduse în camera de garda, unde furam întâmpinati cu mare respect de un locotenent.
— Sunteti atât de buni sa ma urmati, domnilor, ne ruga el. Domnul guvernator va asteapta.
Ne priviram uimiti o clipa. Asa dar, prietenul lordului nostru avea slujba aceasta înalta?! Atunci era lesne cu putinta sa aiba nevoie de ajutorul nostru în vreo chestiune deosebita.
Peste câteva minute ne aflam în fata lui, în cabinetul de lucru. William Johnson avea o statura uriasa; era putin mai scund ca Pongo al nostru, dar pe chipu-i energic era sapata o trasatura de

suferinta. Omul acesta puternic trebuie sa fi fost chinuit de gânduri triste – sau cine stie ce taina îi amara viata.
În vreme ce-mi treceau prin minte gândurile acestea, Johnson îmi strânse mâna calduros si îsi exprima cu însufletire bucuria de a ne face cunostinta. Probabil ca lordul Hagerstony îi scrisese lucruri magulitoare despre noi.
— Nadajduiesc ca veti binevoi sa fiti oaspetii mei câteva zile, zise el apoi, cu amabilitate.
— Afara de lucrurile vrednice de vazut ale orasului si împrejurimilor, va pot oferi si minunate prilejuri de vânatoare. Si înca…
— Îsi întrerupse vorba, ramase pe gânduri câteva clipe, apoi urma: Despre asta vom putea vorbi în tihna diseara. Îmi dati voie sa trimit sa vi se aduca bagajul de la hotel? Multumesc, voi da îndata ordinele trebuincioase. Aghiotantul meu va va arata încaperile ce va sunt rezervate; din nenorocire eu sunt prea ocupat deocamdata si va rog sa ma iertati.
Vazuram în vestibul asteptând o multime de ofiteri si alta lume; ne despartiram de el si locotenentul ne conduse în curtea cladirii.
Acolo astepta masina care ne adusese; tot ea ne transporta repede la o vila mare, asezata într-o pozitie pitoreasca. Furam primiti de un englez tânar, foarte simpatic, care ni se prezinta drept secretar particular al lui Johnson. Facuram câte o baie, apoi ne culcaram pentru câteva ceasuri.

Ne treziram spre seara si dupa ce ne îmbracaram, ni se anunta tânarul secretar, Buster Oven si ne invita la cina. Johnson se întorsese de la slujba.
Ne saluta amabil si ne ruga – si pe Pongo – sa luam loc, apoi porunci sa fie adusa mâncarea. Cina trecu în tacere, dar dupa ce servitorii indieni strânsera masa, minunatele tigari fura aprinse si sampania spumega în pahare, Johnson se lasa pe spate în fotoliul sau, privi îngândurat în pahar si zise încet:
— Domnilor, am aflat de la prietenul meu lordul Hagerstony, ca va interesati mult de lucruri misterioase, mai ales atunci când se leaga aventuri de ele.
Tacu si se uita la noi. Marian se înclina si raspunse:
— Domnule Johnson, va rog sa ne povestiti necazul ce va apasa, „necaz" e poate putin, am impresia ca va îngrijoreaza un dusman sau o soarta potrivnica – cunoscuta si necunoscuta totusi.
— Dumnezeule! exclama guvernatorul. Ai darul de a citi gândurile, domnule Farrow?
— Nu, domnule Johnson – zâmbi prietenul meu – dar când lordul Hagerstony m-a rugat atât de staruitor sa va predau salutari, am banuit ceva asemanator. Si am dobândit încredintare deplina asupra acestui lucru când am vazut felul banuitor cu care ne-au întâmpinat politistii dv.
— Foarte bine, zise Johnson, cu admiratie. Lucrurile stau într-adevar asa. Daca îngaduiti, va voi istorisi chestia în

amanuntime. De vreo doua luni observam printre bastinasii districtului meu nelinisti care ne sunt cu totul inexplicabile. Fireste, pretutindeni mocneste focul în India, dar eu m-am priceput pâna acum sa pastrez încrederea bastinasilor, astfel ca în districtul meu a fost liniste deplina. Nici acum nu sunt rascoale, cum s-au produs în restul Indiei, ci numai atacuri personale, îndreptate împotriva mea. Numai norocul m-a scapat din câteva atentate si ceea ce nu-mi lamuresc deloc, e ca nu cunosc pe nimeni care sa ma dusmaneasca de moarte. Mi-am îndeplinit întotdeauna slujba în asa fel încât pâna si potrivnicii mei politici au fata de mine o atitudine de respect, ba chiar de simpatie.

— Si nu va amintiti de loc sa fi faptuit vreo nedreptate vreodata, chiar de mult de tot? întreba Marian. Se-ntâmpla adesea sa se razbune lucrurile vechi, la care nici nu te mai gândesti.

Mult timp Johnson ramase pe gânduri. O singura data clatina capul, ca si cum ar fi vrut s-alunge un gând, apoi zise sovaitor:

— Nu-mi pot aminti deloc sa fi facut cuiva o nedreptate. Dac-as fi stiut de asa ceva, as fi pornit de mult cercetari si în directia aceasta. Dispun de un corp minunat de politisti secreti si as fi ajuns pâna acum la un rezultat, daca as fi avut un singur punct de sprijin.

— Si cu toate acestea obârsia acestei miscari dusmanoase împotriva dv. nu-si poate, avea radacinile decât în trecut, zise Marian cu hotarâre si-l privi tinta pe

guvernator. Îngaduiti-mi înca o întrebare, domnule Johnson: ati dat din cap înainte. În vreme ce va gândeati; de sigur ca v-ati amintit de o împrejurare care ar putea fi pusa totusi în legatura cu chestia aceasta.
Guvernatorul se uita mirat la prietenul meu. Chipul sau se rosi apoi si cu glas nesigur zise:
— Ai un neasemuit spirit de observatie, domnule Farrow. E drept ca m-am gândit la o întâmplare care s-a petrecut înca pe vremea studiilor mele la Eton, în Anglia. Cu prilejul unui maci de foot-ball am ranit atunci un prieten atât de grav, încât trebuie sa fi ramas schiop pentru toata viata. Dar deoarece accidentul acesta s-a produs din nebagare de seama la joc, n-avea rost sa-mi poarte pica. De altfel, era Allan Oven, tatal secretarului meu particular.
Tânarul Oven plecase îndata dupa masa, asa ca Marian putu întreba:
— Stie secretarul dv. de accidentul acesta? Stie ca l-ati ranit atât de grav pe tatal lui?
— Da, stie – raspunse Johnson – dar am vorbit adesea despre asta si atât el cât si tatal sau nu-mi poarta nici un fel de pica.
— A, da, nici eu nu cred sa poata fi vorba de o razbunare întârziata, raspunse Marian, cam codindu-se.
— De sigur ca ati izbutit sa-l cunoasteti bine pe tânarul Oven în cursul activitatii sale.
— Fireste – se grabi, sa raspunda guvernatorul – garantez pentru el.. Sau poate crezi ca dânsul sau tatal sau ar

putea fi pricina dusmaniei ascunse împotriva mea?
— Nu, acum n-o mai cred, zise Marian – caci nu-l socot în stare de o miselie pe tânarul acesta. Apoi, nici n-ar avea prilejul sa provoace, în taina, turburari printre bastinasi. Înca o întrebare, domnule Johnson: turburarile se manifesta prin acte de violenta, sau lupta împotriva dv. e dusa pe sub ascuns?
— Atentatele ce se produc împotriva mea sunt într-adevar acte de violenta si pe de alta parte din diferite parti ale districtului meu pornesc plângeri catre vice-regele Indiei împotriva mea plângeri care se dovedesc întotdeauna neîntemeiate, dar care, prin numarul lor, mi-au clatinat situatia.
— Atunci se pare ca lucreaza din umbra un dusman înversunat împotriva dv. si va fi greu sa punem mâna pe el. Daca ne-ati putea da vreun punct de sprijin, ar fi lesne.
— Asa, însa, nici nu stim de unde sa începem.
— Poate n-ar fi greu de stabilit din ce parte a tarii vin cele mai multe plângeri. Îmi dadui eu cu parerea. Si chiar daca va fi sa prindem câtiva atentatori, din documentele respective se va putea vedea daca apartin unui anumit district.
— Bravo! striga Marian, ai grait bine, draga Robert în felul acesta avem cel putin un punct de sprijin, unde se poate gasi conspiratorul.
— La asta nu m-am gândit înca, zise Johnson.

— ÎI voi însarcina imediat pe Oven cu cercetarile, dar pâna mâine nu vom putea avea nici un rezultat.
Mai ramaseram un ceas împreuna, vorbind de toate, apoi ne-am retras în odaile noastre.
A doua zi dimineata fierbeam de curiozitate sa aflu vestile aduse de Buster Oven. Dar trebuia sa-mi înfrâng nerabdarea pâna la amiaza, caci abia atunci guvernatorul scoase un biletel din buzunar si ne zise:
— Domnilor, propunerea domnului Bertram a fost într-adevar foarte buna, caci dupa raportul facut de politie, cele mai multe plângeri împotriva mea vin din apropierea oraselului Sialkot, la vreo suta de kilometri la nord de noi si cei mal multi atentatori dovediti sunt tot de pe acolo.
— Asa dar acolo trebuie sa se afle presupusul provocator al campaniei împotriva dv., domnule Johnson, zise Marian. Va rog sa ne dati o recomandatie catre seful politia din Sialkot, caci vrem sa pornim chiar în cursul dupa-amiezii de astazi, ca sa putem începe înca mâine dimineata cercetarile.
— Ce, atât de repede vreti sa plecati? întreba Johnson mirat.
— Da, caci fierul trebuie batut cât e cald, cum zice poporul. Veniti si dv., domnule guvernator?
— Din pacate nu mi-e cu putinta, caci situatia serioasa de acum din toata India reclama prezenta mea aici.
— Pacat – dar vom face nici treaba si singuri. Asa dar, de Sialkot e vorba.

Dupa câte stiu, prin apropiere se afla jungle întinse – nu?
— Asa e, raspunse guvernatorul – si se zice ca în aceste jungle ar locui o stapânitoare misterioasa, de care asculta satele si triburile învecinate. Fireste ca am cautat sa vedem ce e adevarat din zvonul acesta, dar nici cei mai buni politisti ai mei n-au putut descoperi ceva.
— Atunci nici n-o fi întemeiat zvonul acesta, zâmbi Marian. As fi însa foarte curios sa cunosc o astfel de persoana misterioasa, care poarta si titlul de stapânitoare.
— Poate ca dai ochii cu ea, râse guvernatorul. Acum voi scrie recomandatia catre Harrikot; seful politiei din Sialkot. Daca luati trenul care pleaca peste doua ceasuri, ajungeti acolo cam pe la zece seara. Cred ca ar fi bine sa telegrafiez ca sa vi se retina camere.
— Mai bine sa n-o faceti – zise Marian – caci trebuie sa pe asteptam ca dusmanul sa aiba iscoade pretutindeni si astfel sa poata lua cunostinta si de telegrama dv.

II.
ÎN SIALKOT.

— VAD EU ACUM CA AFACEREA E ÎN MÂINI BUNE, caci va gânditi la toate, draga domnule Farrow, zise Johnson, cu admiratie. Dar cum voi afla vesti de la dv.? Caci nici dv. nu-mi puteti scrie, fara sa va tradati.
— Voi comunica tot ce va trebui secretarului dv. particular, Oven, fagadui

Marian. Si daca va fi nevoie de prezenta dv., veti primi o telegrama.
— Va multumesc din inima pentru dragostea cu care va puneti la dispozitia mea, zise guvernatorul. Va doresc noroc si fiti siguri de recunostinta mea.
Ne referaseram în odaile noastre ca sa ne facem pregatirile. Încercaram si armele, caci de ele depindea viata noastra în cele mai multe cazuri.
Plecaram spre gara si când trenul intra în statie ne urcaram într-un compartiment gol.
În drum îl întrebai pe Marian:
— Crezi asa dar în nevinovatia lui Oven? Nu s-ar putea oare ca Allan Oven sa mai poarte ura lui Johnson si sa caute sa se razbune acum pe ascuns, cu ajutorul fiului sau?
— Tot ce se poate – încuviinta Marian – de aceea voi si cerceta mai întâi la Sialkot daca Buster Oven întretine corespondenta acolo. Seful politiei va trebui sa-mi dea concursul, multumita scrisorii de recomandatie.
— Daca nu cumva o fi si el din banda care s-a pus pe capul lui Johnson, îmi dadui eu cu parerea.
— Tii, Robert, ca banuitor ai mai devenit! râse prietenul meu.
— La drept vorbind ar trebui sa suspectam, toate persoanele care vin în atingere cu guvernatorul. Crede-ma, însa, eu sunt convins ca Johnson ne-a ascuns ceva din trecutul sau si ca în punctul acesta trebuie cautat izvorul atacurilor împotriva lui.

— Ah! Atunci nu m-am înselat nici eu în observatiile mele. Aceeasi impresie am avut-o si eu, numai ca n-am vrut sa vorbesc despre asta
— Daca ai observat-o si tu, presupunerea mea capata tot mai mult temei – dar cu atât mai grea ar deveni, fireste, limpezirea chestiunii.
— Ar fi trebuit sa i-o spunem lui Johnson în fata, poate ca atunci ne-am fi crutat multa munca.
— Nu prea cred ca ai fi scos ceva de la el – spuse Marian – caci e probabil o chestiune delicata, pe care n-o poate pune în legatura cu evenimentele de acum.
— Bine. Sa ne îndreptam deci atentiunea mai întâi asupra celor doi Oven. Chiar daca aceasta cale ar fi gresit, e cel putin un început, poate ca tot gasim drumul drept.
— De aceeasi parere sunt si eu. Acum sa încercam sa dormim putin, cât mai tine drumul. Cine stie daca evenimentele ne-or mai îngadui odihna.
Se întinse pe spate si închise ochii. Facui la fel si, adormind, ma trezii abia când trenul intra în gara din Sialkot.
— Luam o camera la hotel numai pentru o noapte – zise Marian – apoi vom încerca sa închiriem pentru noi doi o mica vila, caci în hotel suntem prea mult sub control.
— Prea iei în lucrurile în serios – zâmbii eu – eu unul nu cred sa ne fi bagat în seama cineva.
— Atunci nu l-ai observat pe indianul care la vederea noastra s-a pitit dupa

dugheana aia de colo, la stânga. Facea impresia ca ne-ar fi asteptat – si nu m-as mira de loc daca-i vom revedea în curând.
— Dar bine, Mariane, cine sa fi aflat de sosirea noastra? Johnson n-a telegrafiat doar nimanui.
— Poate altcineva. Sau poate nu crezi ca pasagerilor din tramvaiul electric dintre Miam Mir si Lahore le-a atras atentia faptul ca am fost luati cu automobilul politiei?
— Foarte bine, dar cine îti spune ca se afla printre el un spion al complotistilor? întrebai eu.
— Tot ce se poate si în cazul acesta s-a si anuntat aici prezenta noastra. La drept vorbind, asta nu mi-ar fi de loc neplacut, caci daca indivizii ne ies înainte, suntem scutiti sa-i mai cautam.
— E adevarat, numai ca întâlnirea cu ei nu va fi prea placuta pentru noi, zisei eu.
— Asta asa e – râse Marian – dar noi suntem obisnuiti cu surprizele. Uite colo un hotel care pare destul de bun – sa luam o odaie pentru noapte.
Strabaturam piateta din fata garii si intraram în hotelul care apartinea unui englez. Fireste ca si mutra lui Pongo stârni senzatie si hotelierul, un omulet slabanog, cu chip de vulpe, ne dadu camera abia dupa ce Marian îi puse pe masa suma ceruta si comanda o cina îmbelsugata.
În vreme ce vorbea cu patronul, bagai de seama ca privea adesea spre intrare. Ba într-un rând vazui chiar un indian care

privea cu atentiune înauntru, dar disparu apoi fulgerator.
— L-ai vazut si tu? ma întreba Marian, când intraram în odaile noastre de la etajul întâi.
— Pe indian? întrebai.
— Da, l-am observat, caci prea se uita cu atentiune în holul hotelului.
— Ce sa fie cu dânsul?
— Asta a fost omul care s-a pitit repede. În gara, atunci când ne-a zarit. Banuiesc pe buna dreptate, deci, ca e un spion al dusmanilor lui Johnson.
— Pacat, ar fi trebuit sa-l urmarim, zisei eu.
— N-ar prea fi avut rost, raspunse Marian, caci se afla aici la largul lui si de sigur c-ar fi disparut brusc. Potrivnicii nostri ar fi stiut atunci ca am prins banuieli. Cu cât ne aratam mai nepasatori, cu atât mai bine pentru noi. A! Uite ca vine cina.
Se auzira batai în usa si la invitatia lui Marian intra un servitor indian cu o tava mare, pe care se afla mâncarea si bautura. Puse masa în odaia lui Marian si noi îl chemaram pe Pongo din camera vecina. În vreme ce eu turnam sifon în whisky, prietenul meu împartea friptura de cocos.
— Deodata se opri din îndeletnicirea lui, privi atent marginea castronului si zise:
— Îmi face impresia ca vor sa ne dea gata chiar din primul moment. Vezi tu aici cristalele astea mititele? As pune ramasag ca e o otrava cu efect fulgerator.
Îngrozit, îmi atintii privirea pe fulgii albi.
— Dar zisei numaidecât:

— Mariane, poate sa fie numai sare. Atât de repede nu se poate pune la cale un atentat împotriva noastra.
— Vom vedea, raspunse Marian, se duse la usa si-l chema pe chelner.
Veni unul, dar nu era acela care ne adusese mâncarea.
— Unde-i celalalt chelner? îl întreba Marian, cu asprime.
Indianul nu raspunse, privi mirat la mâncarea de pe masa, apoi bâlbâi într-o englezeasca stâlcita:
— Ati primit mâncarea? Si noi cautam în bucatarie.
— Asa? facu prietenul meu. Atunci cheama-l te rog pe patron!
Micul englez se ivi curând; facu si el ochi mari când zari castroanele pe masa noastra si fara sa astepte vreo întrebare striga:
— Heavens, uite-o aici! V-ati luat-o singuri, domnilor?
— Nu – raspunse Marian si-l privi, tinta – ne-a adus-o un servitor indian. Si… ia te uita aici… a fost otravita.
Birtasul se facu galben ca ceara, apoi apasa degetul pe cristalele suspecte si vru sa le duca la gura. Marian îl opri însa la timp si zise:
— Sunt încredintat ca nu stii nimic despre afacerea asta; trebuie sa-ti spun ca avem aici dusmani primejdiosi care vor sa ne înlature pe calea asta. Dar ia spune, cum a fost cu putinta ca un om strain s-ajunga la mâncare?
— De trei zile am un bucatar nou - raspunse birtasul.

— E obiceiul la noi ca atunci când mâncarurile sunt gata sa fie puse pe bufet de unde le iau chelnerii. Fireste ca bucatarul n-avea de unde sa stie ca a fost un indian strain.
— Dupa cum se pare, dusmanii nostri sunt foarte bine organizati, murmura Marian.
— Sa trecem sub tacere toata chestia si îngrijeste sa primim alta mâncare… neotravita. Mai vroiam sa te întreb daca nu cumva cunosti un bungalow, pe care sa-l închiriem pentru câtva timp.
— Fireste, fireste, raspunse birtasul, repede.
— La marginea orasului, în fata marilor jungle, cineva are un bungalow frumos, pe care-l închiriaza. Mâine dimineata va pot duce acolo.
Se vedea cât colo ca birtasul ar fi fost bucuros sa plecam cât mai curând din casa lui si nu i-o puteam lua în nume de rau, caci nu e deloc placut sa ai oaspeti care sunt urmariti de dusmani care le pun la cale moartea. Marian zâmbi vazând graba cu care raspunse omul la întrebarea lui, apoi repeta cererea de a ni se aduce alta mâncare. Birtasul se departa.
Dupa câtva timp se înapoia cu un indian care ducea mâncarea si puse apoi din fiecare castron câte putin pe o farfurie, din care gusta sub ochii nostri.
— Asa, domnilor – zise dupa aceea – acum cred ca puteti mânca fara teama. L-am pus si pe bucatar sa guste din ele, dupa aceea am umplut cu mâna mea castroanele. Pofta buna.

Dupa ce servitorul strânse mai târziu masa. Marian zise:
— Dusmanii nostri vor fi aflat, de sigur, ca lovitura a dat gres, asa ca ne putem astepta la un nou atentat, chiar în noaptea asta. Trebuie, deci, sa facem de veghe cu schimbul. Usile dintre odaile noastre le lasam deschise, fireste. Acum e ora unsprezece; ia tu prima veghe, Robert, apoi Pongo, dupa aceea eu. La ora doua te trezesc iarasi. Sa stingem lumina însa altminteri dusmanii nostri nu se vor arata – si eu vreau neaparat sa stiu ce vor întreprinde acum.
Eu aveam odaia din stânga, Marian pe cea din mijloc, iar Pongo dormea în cea din dreapta. Fireste ca nu ne dezbracaram, ci tovarasii mei se culcara îmbracati în paturile lor, iar eu ramasei la masa. Dupa vreo jumatate de ceas totul amuti în hotel si eu începui sa ascult cu încordare, daca nu cumva se aude vreun zgomot suspect.
Nimic nu se-ntâmpla însa. Când cadranul fosforescent al ceasului bratara arata miezul noptii, rasuflai usurat si-l trezii pe Pongo; apoi ma-ntorsei pe patul meu si cu toata încordarea nervoasa de care eram stapânit, adormit numaidecât.
Ma desteptai simtindu-ma scuturat de brat. Dusei mâna la revolver, dar Marian îmi sopti:
— Ei, draga Robert, ai un somn foarte greu. E ora doua, ti-a venit rândul.
Sarii repede în picioare, ma asezai iar la masa, auzii cum Marian se trânteste pe patul sau si începui sa ascult din nou în întuneric.

Deodata simtii o adiere usoara de aer, pe care n-o simtisem înainte. Sa fi fost deschisa o usa sau o fereastra? Dibui îndata pe masa, unde pusesem revolverul – si un fior de spaima îmi trecu prin trup: arma disparuse, de asemeni si lampa de buzunar.
Vrui sa ma ridic ca sa-l strig pe Marian, dar nu mai avui ragazul, caci doua mâini îmi înclestara gâtul pe la spate. Strânsoarea era atât de grozava ca nu putui scoate nici un sunet si durerea ce o simteam ameninta sa ma faca sa-mi pierd cunostinta.
Începui sa dau din mâini si din picioare, izbii de câteva ori în masa, provocând zgomot. Si tocmai când simtii ca-mi pierd cunostinta, fulgera lumina unei lampi, auzii sarituri usoare, apoi o lovitura grea si strânsoarea de fier din jurul gâtului meu slabi.
Gâfâind si tusind ma ridicai în picioare. Ma întorsei si-l vazui îndaratul meu pe Pongo, aplecat deasupra unei fapturi ce zacea la pamânt. Acum se ivi si Marian în usa si întreba încet:
— Ei, Robert, care va sa zica tot te-au atacat?
— Da, pe neasteptate, raspunse cu greutate. Era cât p-aci sa ma gâtuie, daca Pongo nu mi-ar fi sarit atât de repede în ajutor.
Întinsei mâna prietenului nostru negru, care raspunse încurcat:
— Pongo auzit: loveste Masser Bertram, alergat repede si culca la pamânt om strain.

— Pasii lui Pongo m-au facut sa ma trezesc, zise Marian. Si înainte ca sa-mi dau seama ce se-ntâmpla, viteazul nostru prieten mântuise treaba. Acum sa-l legam pe agresor!
Individul era un indian înalt si subtire, cu chipul îndraznet. Îi legaram cu sfori groase, îi goliram buzunarele si îmi luai înapoi revolverul si lampa de buzunar.
Cercetaram odaia si vazuram ca un ochi de geam fusese taiat cu maiestrie. Asa dar, o spargere cu îndemânarea unui spargator din Europa.
— Sa tragem obloanele de dinafara, propuse Marian. Nu e nevoie sa-l trezim pe hotelier, o va afla mâine dimineata. Vom trage obloanele si în celelalte odai si vom lasa lumina sa arda. Fireste ca vom urma sa facem de veghe si sa nu-l slabim din ochi pe prizonier.
Se apleca asupra omului nemiscat, îl privi câtva timp, îl scutura cu putere, apoi zise:
— E mort. Pacat, poate tot am fi scos ceva de la el. Pongo l-a lovit atât de rau încât cred ca i-a rupt sira spinarii. Nu merge, trebuie sa-l trezim pe hotelier si sa-l rugam sa anunte pe seful politiei, Harrikot.
Marian suna si când sosi servitorul îi porunci sa-l cheme pe patron. Bietul englez se facu galben ca ceara când îi povestiram aventura mea si-i arataram cadavrul. Pleca îndata sa dea personal de veste politiei si sa-l aduca pe sef.
Dupa un sfert de ceas numai acesta aparu, însotit de câteva persoane. Energicul Harrikot ne placu de la prima

vedere. Ne strânse mâinile bucuros dupa ce citi scrisoarea lui Johnson, privi apoi cadavrul si zise surprins:
— Indianul acesta face parte dintr-un trib care traieste în adâncul junglei. Rareori unul din ei vine la oras sa faca schimb de marfuri sau sa cumpere. Nu pot pricepe ce i-a îndemnat sa faca o spargere la dv., domnilor.
— Care va sa zica în jungla traieste, tribul acesta, zise Marian, îngândurat. Bine, în privinta asta vom sta de vorba mâine mai amanuntit, domnule Harrikot. Cred ca mortul ar putea fi dus acum de aici; împrejurarile în care si-a gasit sfârsitul sunt limpezi.
— Fireste, încuviinta seful, aruncând o privire de admiratie spre Pongo; dar e aproape de necrezut ca un om sa fie omorât cu o lovitura de pumn. Prietenul dv. trebuie sa aiba o putere extraordinara.
— Nu gresiti deloc – raspunse Marian – desi în cazul de fata mi-ar fi fost mai placut sa nu fi lovit atât de tare. Dar daca vom da de tribul din care facea parte mortul, vom face poate un pas mare înainte.
— Nu stiu cu ce misiune ati venit aici, domnule Farrow – zise Harrikot – oricum ar fi însa va stau la dispozitie în orice privinta, cu tot efectivul meu politienesc. Astept deci vizita dv. mâine dimineata, când îmi veti da lamuriri mai amanuntite. Pentru restul noptii voi pune oameni de paza în jurul hotelului.
Marian multumi si fagadui sefului sa-i vorbeasca mai pe larg a doua zi. În

vremea asta politistii scosesera afara cadavrul, iar noi ne culcaram din nou.
Dormiram tun pâna dimineata. Dupa dejun plecaram la politie si ne anuntaram sefului. Marian îi povesti cum stau lucrurile si când sfârsi, Harrikot facu o mutra îngândurata:
— Si credeti într-adevar, domnilor, ca veti gasi în tinutul acesta dezlegarea tainei?
— Da, domnule Harrikot – raspunse Marian – caci din cele doua atentate care au fost faptuite asupra noastra curând dupa ce ati venit, puteti vedea si d-voastra ca suntem pe drumul drept. Dusmanii ne cunosc si încearca sa ne înlature. Asta e întotdeauna o dovada de slabiciune.
— Si vreti sa patrundeti în jungla ca sa dati de tribul din care facea parte cel cazut sub pumnul lui Pongo al dv., zise Harrikot – atunci veti avea prilejul în acelasi timp sa cercetati un zvon…
— Stiu – îl întrerupse Marian – e vorba de femeia misterioasa despre care se spune ca stapâneste peste mai multe triburi. Ne-a povestit Johnson de asta. Dar daca acest lucru nu va stânjeneste – vreau sa spun daca pentru Anglia stapânirea ei nu prezinta nici un pericol, atunci fireste ca nu ma voi ocupa de chestie.
— Deocamdata ivirea acestei femei nu ne stânjeneste deloc – raspunse seful politiei – n-am avea însa ce pierde daca am dobândi lamuriri asupra ei, caci se poate întâmpla ca mai târziu ea sa constituie o primejdie.
— Bine, daca voi da de urma ei, voi cerceta, fagadui Marian. Acum ma voi

duce sa închiriez bungalow-ul pe care mi l-a recomandat hotelierul, caci as vrea sa fiu netulburat cât voi sta pe aici.
— A! De sigur ca e vorba de bungalow-ul lui Mirzam, la marginea orasului. Casa ar fi foarte potrivita pentru dv., caci e asezata aproape la începutul junglei, dar e cu atât mai primejdioasa. Caci acolo puteti fi atacati de o banda întreaga, fara sa aflam ceva.
— Ei, lasa ca veti afla dv. când vom deschide un foc viu asupra dumnealor, râse Marian.
— Dar cred ca nu vor ajunge lucrurile pâna acolo. Fireste ca suntem mai expusi acolo, dar vom fi si noi mai cu bagare de seama. În orice caz v-as ruga, domnule Harrikot, sa nu puneti oameni sa ne pazeasca, pentru ca astfel i-ati alunga pe dusmani. Sa vie dumnealor la noi – daca nu i-om gasi!
Politistul privi cu admiratie pe prietenul meu.
— Respectate mele, domnilor, zise el apoi. Oricare alt om ar fi fost multumit dac-ar fi putut sa se fereasca de un eventual atac al dusmanilor sai, pe când dv. se pare ca-l doriti. Trebuie sa admit acum ca în felul acesta veti ajunge la izbânda, va doresc însa din inima sa-i gasiti pe dusmani pe alta cale.

III.
ÎN JUNGLA.

— NE-AR FI SI NOUA PLACUT – raspunse Marian, râzând – dar daca nu se poate altfel, n-am încotro. Principalul e

sa izbândesti. Asa dar acum îl vom cauta pe dl. Mirzam acela. Cred ca locuieste în oras.
— Nu?
— Desigur, domnule Farrow, dugheana de colo e a lui. Bungalow-ul sau sta gol de doua luni, Spuneti-i ca sunteti trimisi de mine si atunci va va face un pret mai moderat.
— Sau dimpotriva, râse Marian.
Fara sa mai astepte s-auda ce spune seful, care ramase cam uluit, el îi strânse repede mâna si iesi din odaie. Când ajunseram în strada, îl întrebai:
— Mariane, ce vroiai si spui cu asta?
— Ei, mai nimic, o presupunere, raspunse el. M-a izbit faptul ca bungalow-ul sta gol de doua luni.
— A, nu cumva crezi ca Mirzam e poate în lega…
— Ti-am spus doar ca nu e decât o presupunere, ma întrerupse el cam aspru. Te rog sa nu mai vorbesti acum despre asta. Nu putem sti daca nu suntem înconjurati de spioni.
Avea dreptate, asa ca tacui, dar ma uitai cu bagare de seama de jur-împrejur, daca nu se vedea vreun urmaritor. Deodata îl auzii pe Marian mormaind necajit:
— Prin purtarea ta batatoare la ochi ai sa-l mai si alungi. În sfârsit, slava Domnului ca am ajuns.
Pasi în dugheana si eu îl urmai cam îndârjit. Sa fi zarit Marian într-adevar un urmaritor? Îi privii întrebator, pe furis, dar el dadu din cap si întreba pe tânarul vânzator care-i iesi înainte unde-l poate gasi pe stapân. Si când, la întrebarea

politicoasa a functionarului, Marian raspunse ca veniseram pentru închirierea bungalow-ului, tânarul se-ndeparta repede si se înapoia dupa câteva minute, rugându-ne sa-l urmam.
Furam condusi în biroul particular al negustorului. Omul trebuia sa fie foarte bogat ca sa-si îngaduie un lux atât de mare. Asa ceva nu vazusem nici în cele mai mari orase ale Indiei, darmite într-un orasel ca acesta. Si îndata ma cuprinse o banuiala împotriva lui Mirzam.
Cu toate astea el facea impresia cea mai buna. Jumatatea de jos a figurii îi era acoperita de o barba mare, deasa, dar fruntea si, mai ales, ochii dovedeau o fire dreapta, cinstita.
Marian merse dea dreptul la tinta:
— Am dori sa închiriam bungalow-ul dv., domnule Mirzam. Ce pret pretindeti?
Mirzam facu o mutra cam mirata, apoi zise, sovaitor, într-o englezeasca fara cusur:
— Îmi dati voie sa întreb ce va face sa închiriati tocmai casa aceasta singuratica? Nu... nu prea veti fi în siguranta acolo, caci jungla e foarte aproape.
— Asta nu ne sperie, raspunse Marian cu glas prietenos. Noi vrem sa vânam, astfel ca se nimereste bine ca domeniul de vânatoare nu e prea departe.
— Asa e, încuviinta Mirzam.
— Dar trebuie sa va spun ca tocmai în jungla asta s-au iscat în momentul de fata turburari printre locuitori, în cea mai mare parte triburi mici. S-ar putea ivi ciocniri cu urmari neplacute pentru dv..

— Nu ne e frica noua de asta, zâmbi Marian. Si apoi, nu le-am facut nimic oamenilor, vrem cel mult sa-i scapam de salbaticiunile de care sunt amenintati. Va multumesc deci, pentru sfatul binevoitor, dar daca n-aveti nimic împotriva, am vrea sa închiriam bungalow-ul.
— Daca tineti cu tot dinadinsul – raspunse negustorul, înaltând din umeri – nu va pot abate de la gândul acesta. Si deoarece bungalow-ul n-are nici o valoare pentru mine va cer o lira sterlina pe luna.
— Bine – raspunse Marian, scoase portofelul si. Puse banii pe masa.
— Asta e un pret foarte convenabil. Poftim chiria pe o luna înainte. Mai mult cred ca nu vom ramâne.
Negatorul ne dadu o chitanta si zise:
— Daca doriti servitori va pot recomanda doi indieni care au mai servit la vânatori Veti fi multumiti de ei.
Spre mirarea mea îl auzii pe Marian raspunzând:
— Da, domnule Mirzam, mi-ar fi foarte placut Da-le de veste oamenilor cât mai curând, caci as vrea sa ma mut. Servitorii vor putea sa ne aduca bagajele de la hotel.
— O clipa, zise Mirzam, ridicându-se.
— Îi voi chema îndata pe oameni încoace.
Iesi din odaie si se înapoie curând, însotit de doi indieni.
— Asta e Rukos, bucatarul si cestalalt Tandu, servitorul – îi prezenta el.
— Vi-i recomand calduros pe acesti doi oameni.
Indienii faceau o impresie foarte buna, vrednica de încredere, pareau sa fie

linistiti, modesti si dupa privire, foarte inteligenti. Vorbeau bine englezeste si Marian se învoi curând cu el.
Multumind, ne despartiram de negustor si ne înapoiaram la hotel, împreuna cu servitorii. Acestia mergeau la oarecare departare îndaratul nostru, astfel ca Marian gasi prilejul sa-mi sopteasca:
— Tandu asta ne-a urmarit de la hotel si mai târziu de la politie pâna la Mirzam. Acum îi va fi mai lesne sa ne tie sub ochi, dar si noi vom putea da mai usor, prin el, de urma vrajmasilor nostri.
— Hm, nu prea e placut sa ai un dusman în preajma ta, raspunsei eu.
— Ce te faci daca Rukos îsi pune în gând sa ne otraveasca?
— Va trebui sa guste el înainte din fiecare mâncare. Asta i-o voi spune dupa ce ne vom fi mutat în bungalow.
Ajunseram la botel si predaram bagajele noastre celor doi indieni, care se speriara de moarte zarindu-l pe Pongo. Ne luaram ramas-bun de la hotelier si porniram spre bungalow.
Cele patru încaperi ale vilei erau simplu mobilate. Servitorii nostri se apucara în primul rând sa dea afara musafirii nepoftiti care îsi facusera acolo salasul în numar mare: serpi, sopârle si tot soiul de gânganii. Când sfârsira treaba, Marian se adresa bucatarului:
— E aproape vremea mesei, Rukos. Voi încerca sa împusc un cerb, altminteri va trebui sa ne multumim cu conservele noastre. Peste doua ceasuri sunt înapoi.
— Vrei sa mergi singur? întrebai eu.

— Da, Robert, nu voi patrunde prea adânc în jungla. În vremea asta, tu cu Pongo puteti aranja culcusurile noastre.
Îmi dadu de înteles cu prilejul acesta ca sa veghez asupra celor doi servitori, lua pusca sub brat, ne saluta, apoi se facu nevazut în gradina si în curând fu înghitit de tufele înalte.
Nelinistea puse stapânire pe mine. Ieseam mereu pe terasa, încordându-mi auzul spre jungla din fata vilei, caci asteptam sa aud împuscatura cu care trebuia sa rapuna cerbul.
În acelasi timp nu-i slabeam din ochi pe Rukos si Tandu, care îsi faceau treaba linistiti, în vreme ce Pongo orânduia culcusurile.
Bucataria se afla spre curte. Avea o vatra obisnuita de pamânt si într-un ungher al el era fântâna, care parea sa fie foarte adânca. Fireste ca nu vom bea apa din ea fara s-o fierbem.
Se scurse un ceas de asteptare încordata. Chinuit de nerabdare luai pusca sub brat ca sa pornesc spre jungla, caci eram aproape sigur ca se întâmplase ceva bunului meu prieten. Ma razgândii, însa aducându-mi aminte ca Marian spusese ca va întârzia doua ceasuri.
Când se scurse si ragazul acesta, nu ma mai rabda locul în bungalow. Îi dadui repede în seama lui Pongo sa aiba grija de cei doi indieni, îmi încercai armele si parasii casa pe acelasi drum pe care apucase Marian.
Dupa ramurile frânte si frunzele rupte putui vedea pe unde mersese prietenul meu. În curând lasai în urma gradina si

pasii într-una din cararile înguste care duceau în jungla.
Aici dadui de o poteca de animale, veche si întortocheata, care ducea tot mai adânc în jungla. La ceasul acesta al zilei domnea o caldura înabusitoare si numai grija de soarta prietenului meu ma facea sa gonesc fara ragaz, desi inima îmi batea cu putere si plamânii aproape ca nu mai respirau.
Deodata ma oprii, caci în fata mea se vedeau pe o bucata de pamânt moale urmele picioarelor lui Marian. Trebuia sa fi stat mai mult timp aici, caci urmele se aflau una lânga alta si erau întiparite adânc în pamânt Pasi exact pe urmele sale. Si ajungând la un tufis marunt putui cuprinde cu privirea, pe deasupra lui un luminis întins, care parea sa fie un loc unde se adunau salbaticiunile junglei. Dupa câteva minute de asteptare se ivira deodata din partea stânga câtiva cerbi care ramasera locului pe marginea luminisului.
La privelistea aceasta ma cuprinse o teama grozava pentru soarta lui Marian. Trebuia sa fi observat si el vânat pe aici si atunci se punea întrebarea de ce nu împuscase nimic.
Cercetai cu luare aminte pamântul luminisului si vazui o dunga îngusta si negricioasa care mergea prin iarba înalta pâna la marginea cealalta. Asa dar Marian strabatuse luminisul.
Iesii repede din tufis si alergai de-a lungul luminisului, în vreme ce bietii cerbi, speriati, o rupsera de fuga în padure.

Gasii alta poteca de salbaticiuni, care parea sa mai fie folosita, caci era curatata de maracini si pamântul era batatorit.
Lânga o tufa, pe partea dreapta a potecii descoperii deodata o bucata de pânza alba. O cercetai repede si vazui ca nu putea fi rupta de mult timp si anume de la un vestmânt indian. Asta însemna ca Marian vazuse un indian suspect, pe care-l urmarise în jungla.
Pornii repede înainte, nadajduind sa-l ajung pe prietenul meu si sa-l îndemn sa se înapoieze sau sa-i vin în ajutor daca s-ar afla în primejdie. Dar îmi dadui îndata seama cu groaza ca era prea târziu, caci într-un luminis mic si rotund, care se ivi deodata în fata mea, vazul urmele lamurite ale unei lupte înversunate. Iarba era calcata, o tufa mica era doborâta si... aplecându-ma repede ridicai un obiect stralucitor. Era porttigaretul lui Marian.
Asa dar, fusese atacat aici de un numar mare de dusmani si învins. O urma lata ducea de la câmpul de lupta în padure. Pornii repede dupa urma aceasta, dadui de continuarea potecii si începui sa alerg ca un nebun.
De sigur ca indienii îi târâsera pe aici pe Marian, caci într-un loc unde pamântul era negru, descoperi urmele adânci ale unor sandale indiene, dar nici o urma a cizmelor lui Marian.
Tot mergând, dadui iar într-un luminis, unde nu mai putui urmari urmele imediat, caci porneau mai multe poteci si iarba era atât de calcata încât îmi spusei ca pe aici trebuie sa fi trecut multa lume.
Acum, pe care poteca sa pornesc?

Hotarâi sa înaintez sistematic si pasii pe una din potecile înguste. Dar desi cercetai cu mare atentiune pamântul si tufele, nu gasii nici o urma. Cercetasem pâna acum trei poteci în felul acesta si începui sa-mi pierd nadejdea. Când intrai însa pe a patra poteca, observai ca aceasta nu putea sa fi fost batatorita atât de des, caci pamântul era mai moale si ierburile nu erau calcate.

Tocmai vroiam sa ma-ntorc, când tresarii. Se vedea lamurit o întiparitura de picior, care nu putea fi prea veche, caci marginile erau umede înca, dupa cum ma încredintai pipaindu-le. Era o întiparitura de gheata, dar – si, asta ma umplu de uimire – întiparitura piciorului unei femei. Era micuta si eleganta.

Si atunci îmi veni un gând fulgerator: printesa junglei. Oare sa domneasca ea peste tribul ai carui oameni îl atacasera pe Marian? Atunci trebuia neaparat sa ma iau dupa ea. Poate ca izbuteam s-o înving si sa-l eliberez pe Marian. Trebuia sa fie cu putin înaintea mea, singura, caci nu gasii alte urme în pamântul moale.

Ma ridicai, îmi încordai auzul câtva timp, apoi pornii cu bagare de seama dupa urmele ghetei.

De ambele parti jungla devenea tot mai deasa si încâlcita. Ce sa caute femeia aceasta aici, în inima codrului primejdios? Poteca aceasta nu putea sa duca la tabara, caci observai ca se despartea de directia celorlalte poteci.

Deodata ramasei locului, privii printre crengile unei tufe dese, care închidea

poteca, apoi ma furisai cu bagare de seama în jurul acestei piedici. Vazusem lucind ceva alb – trebuia sa fie femeia misterioasa.
Când privii pe dupa tufa, crezui ca visez. În fata mea se facea un luminis mic si lânga trunchiul unui teak enorm îngenunchea o femeie în costum de pânza alba. De sub casca tropicala iesea la iveala parul negru, iar profilul ei avea trasaturi minunate si energice.
Era atât de adâncita în lucrul ei, încât nu observase venirea mea, caci... sapa cu o sapa mica o gaura adânca în pamântul dintre radacinile copacilor.
M-as fi asteptat la orice, dar nu sa întâlnesc în inima primejdioasei paduri tropicale o femeie tânara si frumoasa, o europeana – caci europeana era, judecând dupa trasaturile caucaziene, desi chipul îi era pârlit de soare. Ce-o fi cautând cu atâta zel în pamântul negru si umed?
Statui la gânduri daca sa sar asupra ei si s-o iau prizoniera, spunându-mi ca nu putea fi altcineva decât domnita junglei.
Vroiam sa vad însa mai întâi ce cauta acolo.
Poate ca era o taina care avea însemnatate si pentru noi. Eram atât de adâncit în contemplare, încât nici nu aruncai o privire în laturi si când o facui acum întâmplator, când privirea mea atinse marginea luminisului dindaratul tinerei femei, ma trecu un fior de spaima.
Caci numai la câtiva metri în spatele femeii îngenunchiate, se strecura din frunzis capul unul tigru urias. Ochii-i

arzatori se atinteau asupra fapturii albe. Se parea ca chibzuieste daca sa se repeada sau sa se retraga pe nesimtite, asa cum venise.
Vazul însa apoi ca se pregatea de saritura si asta însemna moartea pentru tânara femeie.
Ridicai repede pusca, trasei piedica si când capul fiarei se întoarse spre mine, îi slobozii repede patru gloante în capatâna. Un raget înfiorator sfâsia linistea codrului, fiara cu trupul vargat tâsni din desis si începu sa se zvârcoleasca la pamânt lânga femeie.

IV.
ÎNCERCARI DE ELIBERARE.

GLOANTELE MELE NU DADUSERA GRES. Fiara se lupta cu moartea si totusi mai putea deveni primejdioasa femeii, în zvârcolirile ei, caci la cel mult un metru si jumatate de copacul la a carui radacina sapase femeia misterioasa, labele grozave ale tigrului smulgeau iarba, iar femeia ramasese încremenita în genunchi si astepta.
Se sprijinise în sapa si privea îngrozita. O singura miscare a fiarei ar fi facut-o una cu pamântul. De aceea îi strigai în englezeste:
— Arunca-te în laturi, repede, altminteri esti pierduta.
Ea ridica fulgerator capul, ma privi câteva clipe cu ochii mari, negri, sari deodata în sus si alerga îndaratul copacului.

Acum era rândul meu sa ramân înmarmurit si furios în acelasi timp începui sa-mi fac imputari, spunându-mi ca ar fi trebuit s-o retin pe femeia aceasta, caci de sigur ea ar fi fost cheia pentru eliberarea lui Marian. Si eu lasasem sa treaca prilejul acesta…

Dar nu-mi pierdui multa: în vreme cu gândurile acestea, ea strabatu repede luminisul, trecând pe lânga tigrul în agonie si ma furisai si eu în jurul copacului.

O poteca pornea de aici si fara sa sovai porni pe ea. Dar de femeia misterioasa nu ramasese nici o urma; trebuie sa fi fugit într-o goana nebuna. Curând bagai de seama ca directia drumului se schimba. Cotea tot mai mult spre dreapta si în cele din urma dobândii încredintarea ca el trebuia sa duca în satul tribului junglei.

Trebuia sa-ncerc, deci, s-ajung în lagar pe alt drum. Alergai repede înapoi si-mi dadu în gând ca as putea cerceta acum ce vroia sa dezgroape femeia la radacina copacului.

Ajunsei în luminis, vazui ca tigrul era mort. Ma repezii la copac, luai sapa în mâna si ma pregatii sa adâncesc groapa începuta.

Atunci auzi însa un zgomot slab, de parca m-ar fi lovit doua bucati de fier. Gândindu-ma ca ar putea fi vorba de arme, socotii nimerit sa ma pitesc îndaratul copacului.

Asta a fost salvarea mea, caci dupa câteva clipe pasira în luminis cinci indieni înarmati pâna-n dinti. Veneau din directie opusa, ceea ce însemna ca se

luasera dupa urmele lasate de mine când pornisem pe acelea ale femeii.
Toti când erau indivizi vânjosi si înalti si mutrele lor erau atât de aspre încât îmi dadui seama îndata ca n-ar fi avut nici un rost sa lupt împotriva lor, caci m-ar fi biruit numaidecât indienii se uitau la tigru si vorbeau cu însufletire între ei.
Se lasara apoi în genunchi lânga groapa si începura sa sape cu mâinile si cu sapa. As fi vrut mult sa vad ce vor gasi acolo, dar situatia mea era prea primejdioasa. O întâmplare nenorocita si eram descoperit.
Privii cu atentie în juru-mi. Eram despartit de indieni numai de trunchiul copacului, trebuia deci sa ma feresc sa ma tradez prin vreun zgomot.
Vazui atunci în desisul dindaratul meu o spartura înalta de vreun metru si lata de trei sferturi. Cu multa bagare de seama ma furisai în trecatoarea aceasta si izbutii sa ma îndepartez de dusmanii mei, caci dupa ce strabatui câtiva metri, ma oprii si îmi încordai auzul. Nu patrundea nici un zgomot din care as fi putut întelege ca sunt urmarit.
Cu sudoarea curgându-mi siroaie mersei mai departe, când deodata auzii bocanituri pe pamânt care se apropiau repede. Îmi dadui seama imediat ca nu putea fi decât un animal greoi. Trasei revolverul din buzunar si asteptai cu încordare ivirea fiarei. Aceasta nu se lasa mult asteptata.. Trebuie sa marturisesc ca ma speriai grozav, caci întâlnirea era foarte neplacuta. Era mi mistret urias, care când ma vazu se opri brusc din fuga, ma privi furios si grohai.

Fireste ca l-as fi putut rapune lesne prin câteva gloante bine tintite, dar nu vroiam sa trag, pentru ca împuscaturile sa nu fie auzite de dusmanii apropiati.
Mistretul negru parea sa nu stie nici el ce sa faca; scormonea furios pamântul cu picioarele dinainte, smulgea crengi si frunze si ma privea tinta cu ochii lui mititei.
Tineam pusca sub bratul stâng, lipita de trup. Ma gândeam tocmai daca s-o împing încetisor, spre el, când mistretul, aruncându-mi înca o privire furioasa, scormoni cu putere pamântul, se-ntoarse si porni înapoi pe unde venise.
Acum puteam sa înaintez ceva mai repede si dura vreun ceas pâna dadui, în sfârsit, de o poteca de animale. Rasuflând usurat îmi înaltai trupul; trebuia sa stiu deocamdata unde ma aflam. Stiam cam în ce directie mergea poteca pe care apucase mistretul, dar se punea acum întrebarea pentru mine daca sa-ncerc singur sa-l eliberez pe Marian, sau sa-l iau cu mine pe Pongo în scopul acesta.
În cele din urma ma hotarâi pentru aceasta din urma si pornii în trap spre directia unde se afla bungalow-ul, ca sa pot ajunge la vreme si sa ma înapoiez înainte de a se înnopta.
Frânt de oboseala, ajunsei în luminisul de unde se desparteau potecile batatorite. Aici auzii deodata un zgomot de pasi, care se apropiau de liniste. Mai avui timp sa sar înapoi pe poteca din care tocmai iesisem si sa ma lipesc de o tufa.
În aceeasi clipa, însa, cât pe aci sa scot o exclamatie de uimire, caci vazui trecând

pe acolo pe… Mirzam.
Acesta nu ma observa, parea foarte iritat si aproape alerga prin luminis. Îmi întiparii în minte poteca pe care o alesese – (de sigur ca si Marian fusese dus pe aceasta) – mai asteptai câteva minute, apoi strabatui cu pasi mari luminisul.
Cu vreo doua ceasuri înainte de apusul soarelui ajunse nevatamat la bungalow-ul nostru, unde ma astepta o surpriza mare: casa era goala! Nici Pongo, nici cei doi servitori nu se vedeau. Lucrurile noastre erau neatinse, pe vatra mai ardea înca un foc slab si câteva cutii goale de conserve dovedeau ca Pongo si cei doi indieni, mâncasera.
Asta îmi aduse aminte ca nu pusesem înca nimic în gura si ca prin farmec începura sa-mi chioraie matele. Deschisei repede o cutie cu conserve de peste si mâncai.
Dar grija de soarta prietenului meu nu-mi dadea astâmpar. Aruncai cutia goala într-un ungher al bucatariei si dadui buzna afara. În vreme ce strabateam în fuga gradina, gândurile mi se întoarsera fara voie la Pongo; daca ne-ar fi urmat, de sigur ca ar fi apucat pe acelasi drum, caci cu simturile sale ascutite ar fi gasit chiar si urme pe care nici un alt ochi nu le-ar fi putut descoperi. Cu atât mai mult urmele noastre atât de lamurite.
Ajunsei iarasi în jungla si începui sa gonesc pe poteca cunoscuta. Trebuia sa ma grabesc, ca sa nu fiu surprins de întuneric înainte de a ajunge în lagarul cu pricina.

În cele din urma ajunsei în luminisul de unde porneau potecile acelea numeroase. Alesei pe aceea pe care apucase Mirzam, spunându-mi ca în graba sa trebuia sa o fi luat pe cea mai scurta dintre ele.
Coteam tocmai pe dupa un colt, când întunericul se lasa brusc. În aceeasi clipa fui cuprins însa de un simtamânt de bucurie, caci în departare zarii sumedenie de luminite tremuratoare, care ramâneau totusi pe loc. Nu puteau fi decât focuri si asta însemna ca gasisem lagarul pe care-l cautam.
Trebuia acum sa fiu cu bagare de seama la sentinelele care probabil ca fusesera asezate acolo. Încet de tot, cu pasi de pisica, mersei înainte.
Punctele luminoase deveneau tot mai lamurite si mai mari si în curând putui zari umbre: oameni care se miscau încoace si-ncolo.
Ma oprii si priveam acum la indienii care învestmântati în alb, se-ndeletniceau cu pregatirea cinei. Zadarnic, însa, îl cautam pe Marian.
Trebuia, deci, sa înconjur lagarul de jur-împrejur. Aruncai repede pusca pe umar si luai în mâna revolverul, caci acum nu mai aveam a ma teme de fiare, ci numai de oameni.
Ajunsei la luminis si cotii la dreapta, tot tinându-ma în umbra tufelor ce-l margineau. Dupa cum observasem înca înainte din departare, indienii din lagar pareau linistiti si fara griji. În cazane fierbea mâncarea, al carei miros îmi gâdila narile.

Ocolisem jumatate de tabara si ma aflam în apropierea corturilor. Ramasei linistit, cautând sa vad daca nu se zareste vreo straja si atunci vazui oameni multi care alergau agitati printre colibe. Facea impresia ca se petrecuse un lucra deosebit.
Gândul ca i se putuse întâmpla ceva lui Marian ma tacu sa pornesc repede pe dinaintea tufelor ce margineau luminisul, ca s-ajung cât mai curând în apropierea colibelor. Mai eram la vreo zece metri de ele, când.., un lat îmi cuprinse gâtul. Si înainte sa pot vârî degetul ca sa slabesc strânsoarea; snurul de matase îmi strânse atât de tare gâtlejul, încât îmi pierdui cunostinta.
Desteptarea fu foarte neplacuta. Eram legat si cu calus în gura, într-o încapere întunecoasa. Respiram cu greutate caci latul îmi umflase gâtul si la asta se adauga calusul gros legat cu un snur în jurul capului.
Adunându-mi gândurile încâlcite, primul lucru ce-l tacui fu sa încerc sa-mi slabesc legaturile. Dar de la prima miscare a mâinilor ma oprii, caci sforile subtiri îmi taiau carnea.
Renuntai de voie, de nevoie si-mi încordai auzul. Desluseam lamurit zgomotul din lagar, glasurile multor oameni care vorbeau însa într-o limba ce-mi era necunoscuta.
Cu toata durerea pe care o resimteam miscându-ma – din pricina legaturilor – ma rostogolii întâi pe partea stânga, pâna dadui de perete, apoi spre dreapta cu

nadejdea ca ma voi lovi de alt trup omenesc. Dar nu dadui de nimic.
Simti deodata o oboseala coplesitoare si nu stiu cum se facu ca adormi.
Ma trezi brusc. N-as fi putut spune cât de mult dormisem, dar cred ca trecusera câteva ceasuri, caci zgomotele din lagar amutisera. Tresarii speriat simtind o atingere usoara pe fata si fara voie ma gândii la vreun sarpe, dupa cum mi se întâmplase si în alte dati.
Îmi dadui seama repede ca era o mâna omeneasca si când atinse calusul auzii… glasul soptit al credinciosului nostru Pongo:
— Master Bertram, fie linistit. Pongo face liber.
Facuse bine ca ma prevenise sa fiu linistit; caci când îmi taiase acum legaturile, aproape sa tip de bucurie.
— Pongo, credinciosul si bunul nostru prieten, cum de ai ajuns aici, soptii eu.
— Pongo vazut cum Master Bertram fost facut prizonier – raspunse el încetisor – trebuit astepte pâna adormit dusmani. Master Farrow gata liber.
— Ce, e liber? soptii eu, mirat Tot tu ai facut si asta?
— Nu, Master Farrow singur. Acum fie linistit.
Ma apuca de mâna si ma trase din coliba. În luminis mai ardeau numai câteva focuri la marginile din afara si putui zari câteva sentinele care paseau în sus si-n jos. Nu stiam cum vom putea iesi neobservati din tabara, dar Pongo înainta nepasator spre unul din focuri, ma apasa apoi la pamânt si-mi sopti în ureche:

— Master Bertram vine când straja va fi linistit.
Eram foarte curios sa vad ce va face uriasul. Santinelele se-ntâlneau regulat în apropierea focului, apoi se-ntorceau si mergeau pâna la jumatatea drumului spre focul urmator. Pongo se facuse brusc nevazut, atât de nesimtit ca nici macar eu care sezusem lânga el, nu bagasem de seama nimic.
Cele doua sentinele se-ntâlnira iar si atunci iesi ca din pamânt în fata lor faptura uriasa a lui Pongo. O singura miscare facu doar si cei doi indieni se prabusira la pamânt Ma ridicai repede si alergai spre credinciosul nostru negru, care ramasese linistit în loc.
— Bun, Master Bertram – mormai el – acum fim liberi.
Alergaram pe dinaintea focului si curând ne aflam în siguranta. Pongo parea sa cunoasca bine drumul caci, cu tot întunericul, ma conduse pe o poteca îngusta, pe care n-as fi gasit-o singur.
Vreo jumatate de ceas ma târî dupa el, apoi ajunseram într-un luminis marginit de arbori uriasi de teak. Pongo pasi spre unul din acesti arbori si când ajunseram striga în sus, spre frunzis:
— Master Farrow, totul bine.
În clipa urmatoare prietenul meu se lasa în jos de-a lungul trunchiului, îmi strânse mâna si zise:
— Stiam ca vei veni dupa mine, draga Robert.

V.
DOMNITA JUNGLEI.

NU SE POATE DESCRIE BUCURIA MEA la aceasta revedere. Nu puteam scoate nici o vorba, ci ma multumeam sa-i strâng mâinile cu putere. Când îmi recapatai graiul, îi zisei:
— Mariane, am vazut pe domnita junglei, ba chiar am salvat-o de la moarte.
Îi istorisii întâlnirea cu femeia misterioasa si dupa câteva clipe de gândire Marian spuse:
— Daca are într-adevar vreo putere asupra acestui trib. Atunci suntem în afara de orice primejdie, caci nu cred sa faca vreun rau salvatorului ei si camarazilor acestuia. As vrea s-o caut, ca sa lamurim odata toate tainele.
— Ce-o fi dezgropat acolo? întrebai eu.
— Asta numai ea ar putea-o spune si…
— Masters, repede copac! zise Pongo, deodata.
Auzul sau fin trebuie sa fi prins apropierea vreunei primejdii si fara sa ne pierdem vremea cu întrebari, ne catararam în graba între crengile copacului, la adapostul acoperamântului de frunzis.
Înca în vreme ce vorbeam, luna rasarise pe cer si-si trimitea razele în luminis. Ne asezaram în asa fel printre ramuri încât puteam cuprinde cu privirea raristea luminata pe jumatate, fara sa ne temem ca vom fi descoperiti de jos.
Trecura câteva minute si deodata se strecura în luminis trupul urias al unui rinocer. Era un exemplar neobisnuit si, dupa ce adulmeca în juru-i câtva timp, începu sa smulga cu dintii iarba.

Era neînteles pentru mine cum putuse Pongo sa simta apropierea lui. Priveam cu interes la animalul de o marime uriasa, care ridica deodata capul, îsi atinti câteva clipa ochii pe poteca pe care fugiseram noi din lagarul indienilor, sufla apoi necajit, îsi rasuci trupul enorm si porni în goana îndarat în padure.
Dupa câtva timpi se ivi pe poteca o raza slaba de lumina, care se marea, apropiindu-se repede. Si dupa câteva minute vreo zece indieni cu faclii aprinse pasira în luminis, având în frunte pe… misterioasa femeie. Alaturi de ea mergea Mirzam, care cerceta pamântul cu bagare de seama.
Când coloana ajunse la locul unde se rasucise rinocerul, Mirzam ridica bratul si toti ramasera linistiti. Examina apoi foarte atent pamântul, vorbi cu însufletire cu femela si în cele din urma privi în juru-i.
— E un urmaritor foarte primejdios – sopti Marian în aceea clipa. Acum cu siguranta ca ne va descoperi.
— A! Îmi închipuiam eu: aprind un loc în luminis si vor astepta pâna dimineata.
Indienii aprinsesera un foc mare si adunau mereu vreascuri, dovada ca într-adevar vroiau sa ramâie acolo toata noaptea. Se asezara apoi pe vine în jurul focului, Iar femeia pe o buturuga. Acum îi puteam vedea lamurit chipul.
— Era de o dragalasenie uimitoare, numai ca nu se potrivea la asta cuta adânca de pe frunte si expresia ochilor ei, cu care privea în foc.
Marian ma ghionti si sopti:

— Nu ti se pare ca seamana cu o cunostinta a noastra?
Mirat privii câtva timp spre ea, lasai sa-mi treaca prin minte toti cunoscutii mei, dar degeaba.
— Nu – raspunsei lui Marian – la cine te gândesti?
— Se poate sa ma fi înselat – a fost doar o presupunere trecatoare… care însa ar putea lamuri toata chestia – adauga el, îngândurat.
Chestia? Cu asta nu putea crede decât însarcinarea data de Johnson. Si când mai privii odata profilul tinerei femei, se facu brusc lumina în mine. Fara nici o îndoiala, erau aceleasi trasaturi energice si îndraznete, precum si cuta îndurerata din jurul gurii.
— Johnson! exclamai, uimit.
— Tacere! sopti Marian. Nu trebuie sa vorbesti prea tare. Dar vad ca ai recunoscut-o si tu. Fata are mare asemanare cu guvernatorul. Asa dar acesta e punctul întunecat, pe care el l-a trecut, totusi, sub tacere.
— Vrei sa zici ca ar fi fiica lui?
— Poate… Ba nu, am alta idee, care cred ca e mai aproape de adevar. Da, da, asa trebuie sa fie.
— Ce vrei sa spui? Îl întrebai, dar Marian nu vru sa raspunda si se adânci pe gânduri.
Facui la fel, dar nu ajunsei la alt rezultat decât ca e fiica guvernatorului si îmi spusei ca daca ea e într-adevar instigatoarea atentatelor împotriva tatalui ei, trebuie sa fie pricinuite de împrejurari cu totul deosebite.

Fui turburat din gândurile mele de un zgomot ciudat, un bubuit înabusit, regulat, care crestea din ce în ce.
— Robert, pustile pregatite! sopti în aceeasi clipa Marian. Poate mai trebuie s-o salvam odata pe tânara fata.
Indienii din jurul focului sarisera în sus. Vazui acum ca erau înarmati numai cu pistoale pe care le tineau în mâna.
Fata scosese si ea o arma si toti priveau tinta spre poteca ce ducea în padure, de unde pe ivi – suflând si mârâind – rinocerul de mai înainte, care vroia probabil sa stie cine îi turburase ospatul adineauri. Era atât de înfuriat, încât nu-l speria nici focul, nici zbieretele pe care le scoasera indienii când îl vazura.
Pistoalele detunara, dar ce puteau sa-i strice gloantele mici, matahalei care se napustea asupra grupului de oamenii. Si cea mai primejduita era tânara fata caci statea pe partea dinspre poteca.
Tocmai când. Ma pregateam sa trag, doua gloante detunara din pusca lui Marian. Nimerise bine prietenul meu.
Animalul se arunca în laturi, se rasuci în loc de câteva ori ca turbat – apoi goni înapoi în padure.
— L-am nimerit în nas – zise Marian, calm – asta nu pot indura ei. Si ma bucur ca n-am fost silit sa-l omor, caci animalele acestea sunt pe cale de disparitie.
Nu raspunse ci îmi îndreptai pusca spre indieni. Acum ne daduseram singuri de gol si indivizii se zgâiau în sus la noi, în vreme ce fata se apropia, sovaitoare.

— Venim, venim – îi striga Marian – dar te-as ruga sa le spui oamenilor d-tale sa-si vâre armele la loc. Altminteri ne vom vedea siliti sa deschidem focul.
Fata striga câteva cuvinte cu glas poruncitor si indienii vârâra îndata armele în brâu.
— Haidem! ne zise Marian si începu sa coboare. Cred ca vom rezolva acum chestia spre multumirea ambelor parti.
Îl urmaram – eu si Pongo – fata se daduse înapoi pâna la foc si statea lânga Mirzam, cu care vorbea cu însufletire. Marian astepta pâna furam lânga el, ne zise un scurt: „Haideti” si se-ndrepta spre foc.
Cu mâna pe arma iscodeam miscarile indienilor, dar acestia nici nu se clinteau si nici privirile lor nu aveau nimic dusmanos.
Marian saluta politicos pe tânara fata si eu facui asemenea. Înainte ca el sa poata spune ceva, ea ne întinse mâna si începu:
— Domnilor, pentru a doua oara mi-ati salvat viata. Caci banuiesc, mai bine zis sunt sigura ca domnul acesta – arata spre mine – a ucis tigrul care ma ameninta.
— Asa e – zâmbi Marian – eu ma aflam atunci în puterea oamenilor d-tale.
— Va rog sa ma iertati de întâmplarea asta, domnilor. Veniti în lagar, acolo va voi istorisi totul. Sa n-aveti nici o teama, acum sunteti în siguranta.
— Cu toata placerea, domnisoara, raspunse Marian.

Fata dadu o porunca oamenilor si acestia aprinsera imediat facliile.
Când ajunseram în lagar, se aprinsera pretutindeni focuri. Toti pareau sa fie pe picioare. Dar furam întâmpinati în tacere si ni se facu loc sa mergem spre o coliba mare si frumos lucrata.
La un semn al fetei, însotitorii nostri ramasera la usa, iar noi intraram înauntru. Privirea ne cazu imediat pe ceva întins pe o masa din mijlocul încaperii ceva acoperit cu pânza alba.
Fata se apropia de masa, dadu putin pânza la o parte si iesi în iveala capul unui mort, la a carui vedere strigai speriat:
— Pentru numele lui Dumnezeu, Johnson! Asadar, i s-a împlinit soarta?
Fara voie dusei mâna la revolver. Marian pasi însa linistit spre masa, examina mortul si zise fetei:
— Domnisoara Johnson, o pierdere mare pentru dv. Daca nu ma-nsel sunteti o nepoata a guvernatorului din Lahore?
— Ma numesc Maud Johnson – raspunse fata calm. Luati loc, va rog, trebuie sa va povestesc viata mea.
Ne arata câteva scaune în jurul unei masute dintr-un ungher, acoperi la loc cadavrul si porni înaintea noastra spre ungherul acela.
Dupa ce luaram loc, ea arata spre mort si zise:
— Pâna la moartea lui îl socoteam drept tatal meu si abia acum, dupa ce am dezgropat o lada ascunsa, stiu ca a fost unchiul meu. Si inima îmi spunea mereu

asta, caci nu-l puteam iubi cum îsi iubeste o fiica tatal.
Marian se înclina în scaunul sau:
— Stimata domnisoara, sunt încredintat ca tatal d-voastra, guvernatorul, se va bucura mult când va veti înapoia la el, împreuna cu noi.
În vreme ce eu ma uitam naucit la prietenul meu, fata zise printre lacrimi:
— Nu stiu daca ma va primi în aiurarile dinaintea mortii sale, unchiul meu a indicat exact locul unde îngropase lada. Si din anumite indicatiuni mi-am dat seama ca tot continutul ei ar fi foarte important si pentru mine. Ieri, dupa ce a murit, m-am dus sa dezgrop lada. În vremea asta oamenii mei te-au prins pe d-ta, domnule Farrow, caci au banuit ca esti un spion al guvernului, iar domnul Bertram mi-a salvat viata. Când mi-a vorbit, am rupt-o de fuga si am trimis câtiva oameni care îmi adusera lada. D-ta domnule Bertram, disparusesi. Din hârtiile aflate în lada, am aflat ca adevaratul meu tata e William Johnson, guvernatorul din Lahore. Mortul e fratele lui gemen, Oliver. Acum douazeci de ani, folosindu-se de scrisori false, a izbutit s-o convinga pe mama ca sotul ei o înseala si ca a comis nereguli în slujba sa, ceea ce facea necesara arestarea lui. În realitate, însa, Oliver a facut toate astea, caci era împreuna cu tatal meu în slujba. Mama l-a crezut însa si a fugit cu el. Acum zece ani a murit.
Fata tacu si ochii-i frumosi se umplura de lacrimi.

— Pricep – zise Marian – unchiul d-tale ti-a povestit ca fratele sau l-a nenorocit si de aceea socoteai drepte atentatele si denunturile împotriva lui. Nu înteleg însa de ce a început cu ele abia acum doua luni?
— Aveti dreptate, domnule, asa stau lucrurile. Faptul ca au început abia acum doua luni se explica prin aceea ca pâna atunci nu auzise nimic de el, în izolarea sa de aici. Atunci s-a înapoiat aici un membru al tribului – care îsi ispasise o pedeapsa în închisoare – si s-a priceput sa-l atâte pe unchiul meu. Acest indian a pus la cale atentatele, pâna ce a fost ucis si el, cu prilejul celui din urma.
— Atunci totul e lamurit – zise Marian – numai nu stiu ce rol joaca Mirzam în afacerea asta.
— Mirzam e tovarasul meu. Aveam banuieli împotriva unchiului meu – desi îl tineam drept tatal meu – si l-am însarcinat pe el sa ia informatii despre guvernator.
Marian se ridica.
— S-a facut ziua, domnisoara Johnson, zise el, ia te uita cum râde soarele! Fie ca si viata d-tale, de-acum încolo, sa decurga atât de frumos si limpede, dupa ce te vei fi înapoiat la tatal d-tale.
— Îti multumesc pentru vorbele astea, zise fata si-i întinse mana. Voi veni cu d-voastra.
În aceeasi clipa se auzira batai în usa. Mirzam intra. Schimba câteva cuvinte cu fata, apoi intrara în încapere câtiva indieni, care ridicara mortul si-l dusera afara.

Nespusa fu bucuria guvernatorului când îsi revazu fiica, dupa atâtia ani. Ramaseram putin timp în Lahore, caci dorul de aventuri nu ne lasa multa vreme pe loc. Drumul nostru ducea spre frumosul Kasmir, unde aveam sa gasim tot ce ne dorea inima, dar despre asta, cu alt prilej draga George», încheia doctorul Bertram.

69
VÂNATORI DE BALENE.

I.
O ÎNTÂLNIRE CU BUCLUC.

— CE S-A ÎNTÂMPLAT, RINDOW, ai si descoperit insula? Faci o mutra atât de uluita!
Capitanul Farrow, care statea în turn lânga primul sau ofiter, nici nu mai astepta raspunsul acestuia, ci îndrepta minunatul sau ochean în directia în care privea Rindow de câteva minute.
— Ei, ce-o mai fi asta, draga Rindow? Plutesc oare colo în fata noastra trunchiuri de copaci în apa, sau sunt sticle mari? Mai întreaba el, mirat.
— Nici eu nu stiu ce sunt, domnule capitan, raspunse ofiterul. Nu se misca de loc, însa se afunda si ies la suprafata mereu, urmând jocul valurilor. Trebuie sa fim aproape de insula la care vrem sa ajungem.
În clipa aceasta se ivi în turn doctorul Bertram, care întreba razând daca au descoperit iarasi un distrugator francez.

— Nu, draga doctore – raspunse capitanul Farrow – am zarit ceva ciudat în fata noastra. Priveste te rog si d-ta prin ochean, poate ne lamuresti ce pluteste colo în apa.
Doctorul lua ocheanul din mâna capitanului si cum arunca o privire în directia cu pricina, exclama vesel:
— Minunat! Capitane, asa ceva n-am nai vazut înca niciodata. Animalele stau dea dreptul în apa.
— Ce fel de animale? întreba în acelasi timp capitanul si Rindow. Nu cumva vrei sa sustii ca... trunchiurile alea de acolo sunt animale?
— Fara îndoiala, domnule capitan, sunt balene. Am auzit adesea ca se ivesc în cârduri mari, numite „scoala" si ca stau de-a în picioarele în apa, dar de vazut n-am vazut pâna acum. E o priveliste interesanta.
— Esti sigur ca sunt balene, draga doctore? Întreba Farrow. Atunci ar trebui sa ne schimbam directia, caci n-as vrea sa ma întâlnesc cu dihaniile astea.
— Balene sunt, domnule capitan, dar te poti apropia de ele fara teama, caci vreau sa le vad de aproape.
— Nu, nu, asta nu se poate, draga doctore. Stii doar si d-ta cât de primejdioase pot deveni aceste animale. E drept ca submarinul nostru e de otel, dar cu toate astea o lovitura puternica l-ar putea gauri. Poate ca izbutim sa le ocolim caci trebuie neaparat sa ajungem la insula, altminteri ramânem pe apa. Hagen trebuie sa schimbe lagarul acela al elicei.

— Pare sa fie un cârd cam marisor –zise doctorul.
Interesul naturalistului se trezise într-unsul si nu se mai gândea la primejdie. În vremea asta Rindow cerceta zarea cu ocheanul si în cele din urma zise:
Trebuie sa facem un ocol foarte mare, domnule capitan, ca sa nu atragem asupra noastra atentia monstrilor. Stiti ca sunt foarte razboinici si mai repede ataca un vas decât sa fuga de el. Îi voi întreba pe domnul Hagen daca mai putem face un ocol cu lagarul defect.
Prin porta-voce ruga pe inginer sa vie sus. În vremea asta capitanul încetinise si mai mult viteza submarinului. Balenele erau la vreo trei mii de metri de vas, dar ar fi fost luau usor pentru ele sa strabata distanta aceasta în timp, foarte scurt.
— Domnule Hagen, Trebuie sa facem un ocol – se adresa capitanul inginerului sau când acesta se ivi în turn.
— Colo în fata noastra e un cârd mare de balene, de care trebuie sa ne ferim. Crezi ca lagarul defect va mai tine atâta timp?
Inginerul dadu din umeri si raspunse:
— Nu cred, domnule capitan. Lagarul e aproape topit si daca nu-l schimb cât mai repede, se poate întâmpla sa ramânem în drum. As putea face reparatia aici pe apa, deoarece la apropierea vreunei primejdii ne-am putea afunda lesne, dar mai placut mi-ar fi sa ajungem la o insula.
— Cred, asa dar, ca nu trebuie sa facem acest ocol? întreba Farrow.
— Nu, domnule capitan, mai bine ramân aici pe apa. Reparatia nu dureaza mai

mult de doua ceasuri.
— Bine, ramânem unde suntem, hotarî Farrow.
Prin porta-voce dadu comanda în sala masinilor sa se opreasca imediat vasul din mers.
Minunatul submarin se opri dupa câteva minute si începu sa se legene pe valurile usoare.
Hagen se duse imediat jos sa înceapa reparatia. Capitanul, doctorul si Rindow priveau mereu la cârdul de balene. Bertram îsi aduse si el ocheanul si Petre îi anunta pe George de descoperirea tatalui sau. Tânarul veni si el repede în turn, începu sa priveasca cu interes la balenele care tot mai stateau ridicate în apa.
— N-am stiut pâna acum ca balenele pot sta în apa de-a în picioarele, ca sa zic asa, spuse tânarul. Pacat ca nu ne putem apropia, as fi vrea mult sa le privesc de aproape.
— Nu avem voie sa facem asta – raspunse capitanul. Ma tem ca ne pot zari si aici unde ne aflam si sa dea buzna peste noi. N-as vrea sa ma ciocnesc cu ele.
— Daca stam linistiti nu ne vor face nimic, capitane, zise Bertram. În cel mai rau caz va trebui sa ne afundam repede.
— Dar balenele nu se pot afunda si ele sub apa? întreba George. Afundarea nu ne-ar fi atunci de nici un folos.
— Ba se afunda destul de mult sub apa, pentru ca acolo îsi gasesc în deosebi hrana. Îti dai seama de câta hrana are

nevoie o astfel de dihanie, lunga de 25 metri si cu circumferinta de 12 metri?
— Îmi cam închipui eu, draga doctore, dar cred ca sub apa nu se vor da la noi. Ne putem aseza pe fundul marii doar.
— Asta ar fi singurul lucru ce am avea de facut, George, raspunse doctorul. Despre balenele acestea am citit lucruri pe care nu-ti vine sa le crezi. Astazi balenierele sunt altfel construite ca în urma cu ani; pe atunci nu era rost sa le iesi în cale, caci îti sfarâmau vasul la repezeala.
— Atentiune! striga în aceeasi clipa capitanul. Cred ca balenele ne-au zarit. Nu mai stau ridicate în apa, ci culcate la suprafata. Asa e... s-au pus în miscare... vin spre noi.
Doctorul Bertram arunca repede o privire prin ocheanul sau si zise:
— Trebuie sa ne afundam, domnule capitan, altfel ne ciocnim de dihaniile acestea!
Disparura cu totii repede înauntru si capitanul dadu comanda de afundare. În câteva clipe vasul se afla sub apa. Se adâncea încetisor tot mai mult si în cele din urma atinse fundul marii. Erau la douazeci de metri adâncime si toti alergara acum spre capatul vasului unde Hagen construise fereastra miraculoasa.
Capitanul nu aprinse însa reflectorul de data aceasta, caci nu vroia sa atraga balenele. Stateau cu totii tacuti în mica încapere si asteptau ivirea dihaniilor.
În cele din urma zarira o balena enorma, care târsni la vreo patru metri de submarin, fara sa dea vreo atentie acestuia.

— Dupa ce lagarul va fi reparat, ne vom putea urma drumul sub apa, tata, zise George. Aici desigur ca ne va ataca o balena.
— Are dreptate, încuviinta doctorul. Ar fi neplacut sa iesim brusc la suprafata în mijlocul cârdului de balene. Daca am mai merge vreo doi kilometri sub apa, nu mai avem ce ne teme de ele. A! uite-l pe domnul Hagen. De sigur ca lagarul e reparat.
— Asa e, domnilor, n-a fost asa de greu cum am crezut la început raspunse, râzând, inginerul. Acum ne putem urma drumul. Ati vazut balenele.
— Numai una, raspunse Bertram. Suntem bucurosi ca nu s-au ivit toate.
— Atunci sa urcam acum pâna la zece metri si sa ne urmam drumul, zise capitanul.
— George si d-ta, doctore, puteti ramâne aici, ca sa ne dati de veste îndata ce s-or arata dihaniile.
— Bine, domnule capitan, desi nu cred ca ne vom mai întâlni odata cu ceata. De sigur ca s-au carat de mult.
Farrow si Rindow se înapoiara în turn, iar Hagen se duse în sala masinilor. Numai Bertram si George ramasera în camaruta de la prora, dar reflectorul tot nu-l aprinsera. Când submarinul se înalta, apa se mai lumina înaintea lor si putura zari la mare departare umbrele balenelor. Nici una nu se mai apropia si în timp ce „Dox”-ul strabatuse vreo 3000 metri, Farrow dadu comanda de iesire la suprafata.

Cât puteai cuprinde cu privirea nu se mai zarea nici o balena. Numai la vreo patru kilometri departare vazura o dunga neagra la orizont.
— E insula unde vrem sa acostam – zise Rindow. Daca n-am avea neaparata nevoie de apa, as propune sa ne urmam drumul, caci insulele acestea de pe aici sunt cam primejdioase, dupa cum prea bine stii, domnule capitan.
— Ai dreptate, dragul meu, dar trebuie sa ne oprim, caci nu ne mai ajunge apa de baut. Nu cred, însa, sa întâlnim salbateci pe aici, caci prea e izolata insula de toate celelalte.
— Salbateci ar putea locui totusi acolo, domnule capitan – interveni doctorul Bertram – desi insula e socotita ca apartinând grupului Kermadec si nelocuita. Trebuie sa fim cu bagare de seama.
Cu viteza mare submarinul se apropie de insula. În curând camarazii o putura vedea cu ochiul liber si când mai erau numai la o suta de metri, o cercetara cu ocheanele. Nici o fiinta nu se zarea. Una din coaste era presarata cu stânci înalte, pe când cealalta era toata împadurita. Parea sa aiba un diametru de numai doi kilometri.
— Sa debarcam pe tarmul stâncos – propuse Farrow – acolo nu se pot ascunde salbateci daca ar fi indivizi dintr-acestia pe insula. Afara de asta gasim aici apa de baut mai curând ca dincolo.
— Domnule capitan, eu totusi cred ca insula e locuita, zise deodata Rindow.

— Vezi golfuletul acela din fata noastra? Colo pe tarm e ceva ce nu poate fi facut decât de mâna omeneasca! Cred ca e o undita.
Toti îsi îndreptara îndata ocheanele într-acolo si doctorul exclama:
— Ai dreptate, draga Rindow, e o undita. Dar nu e dintr-aceia cum îsi fac salbatecii, ci trebuie sa apartina unui alb. Poate dam de vreun naufragiat pe aici.
— Tot ce se poate, domnule doctor. Da, undita e facuta de un alb, caci snurul e din sfoara obisnuita, alba. Sa debarcam aci. Domnule capitan, sau sa opresc vasul la oarecare distanta de tarm si sa dau drumul pe apa câtorva barci?
— Putem merge pâna la tarm, Rindow, apa e destul de adânca. Vor putea debarca toti daca ne va ameninta vreo primejdie. Sa acostam la platoul acela mic.
„Dox”-ul facu un ocol si dupa câteva minute se afla la locul indicat de capitan. Puteau coborî de pe punte direct pe tarm si când George cobori primul, capitanul îl striga:
— Ai grija, George, nu stii înca cine locuieste pe insula asta. Asteapta pâna vom coborî cu totii! Voi lua vreo zece marinari, ca sa cercetam insula.
Petre, care nu-l lasa niciodata singur pe George sarise si el pe tarm si-l ajunse din urma pe tânar. Deoarece stia ca acesta e întotdeauna foarte înflacarat si tine sa fie întâiul la cercetari, îl ruga pe George sa astepte pâna ce capitanul îsi va fi ales oamenii si va veni cu ei pe uscat.

Dar tânarul începu sa se plictiseasca. Nu vroia sa îndeparteze prea mult, însa curiozitatea nu-l lasa sa stea locului. Din crestetul stâncii de colo de sigur ca se putea cuprinde cu privirea insula. Nu era nevoie sa vie toti colo sus, era de ajuns daca se catara el singur. Striga tatalui sau intentia ce-o avea si capitanul vru sa se împotriveasca la început, dar când îl vazu pe Urias alaturi de fiul sau, nu mai zise nimic.

— Urca-te împreuna cu Petre, George, dar fi cu mare bagare de seama! Noi vom astepta aici jos pâna ne vei spune ce vezi acolo.

George alerga îndata spre stânca în care se afla o scobitura adânca. De acolo trebuia sa duca o poteca în sus, îngaduindu-i sa urce mai usor. Aproape ca nici nu-l lua în seama pe Petre care-l urmase imediat.

Disparu repede în scobitura si Uriasul se lua dupa el. Când ajunse si dânsul, îl vazu pe George stând ca înspaimântat la capatul trecatoarei. Privea într-o anumita directie, de parc-ar fi vazut ceva interesant acolo. Petre îl ajunse dupa câteva minute pe tânarul sau stapân, dar înainte sa poata rosti o vorba, ramase si el împietrit. De aici putea privi în jos spre o vâlcea foarte rodnica si acoperita de flori. Deoparte se afla o coliba, în fata caruia statea un batrân alb, cufundat în gânduri.

La orice s-ar fi asteptat George, numai la asta nu. Tocmai vroia sa faca un semn la Petre sa coboare împreuna în vale, când zarita un al doilea om, tot un alb, care

venea din cealalta parte a vaii. Era mult mai tânar ca cel din fata colibei, purta o arma pe umar si parea sa fi vânat ceva.
George astepta sa vada ce va face acest al doilea om. Nu stia cu cine avea de-a face si din atitudinea lor vroia sa deduca daca erau dusmani sau niscai naufragiati.
— Petre, alearga înapoi la tata – sopti el Uriasului – si adu-l încoace! Voi astepta pâna veniti. Poate e mai bine daca ne ivim cu totii în acelasi timp, colo, în luminis.
Petre porni în graba îndarat si ajunse curând la capitan, care-si astepta fiul pe tarm. Alesese zece oameni care sa-l însoteasca. Vazându-l pe Petre venind în fuga, îi iesi înainte împreuna cu doctorul si Rindow.
Uriasul îi linisti, povestind ce vazusera. Farrow dadu repede câteva comenzi spre submarin, îi ruga pe Rindow sa ia comanda pentru tot timpul lipsei sale, apoi îl urma pe Urias, însotit de doctorul si de cei zece marinari.
Când îi ajunsera pe George, acesta le vesti ca al doilea alb se afla în coliba, unde pregatea, probabil, prânzul. Nu parea sa fie nici o primejdie pe aici.
Capitanul hotarî, deci, sa coboare în vale si pasi cu calm, alaturi de doctor, George si Petre.
Când batrânul auzi pasi sari repede în sus. Scoase un strigat si se holba la straini. Imediat se ivi al doilea alb din coliba, dar când îi vazu pe straini chipul i se lumina si exclama bucuros:
— Tata, salvarea noastra sa apropie în sfârsit. Nu trebuie sa-ti fie teama, sunt

marinari care de sigur ca ne-au descoperit întâmplator aici.
Capitanul se apropiase, saluta per cei doi pustnici si-i întreba daca sunt naufragiati.
— Da, domnule, suntem naufragiati, raspunse tânarul.
— De sase ani tot asteptam ajutor, dar pâna acum nici un vas n-a venit aici, desi stateam adesea sus pe stânca iscodind în larg.. Vreti sa ne luati si pe noi, ca sa ne lasati pe urma în vreun port?
— De ce nu! raspunse Farrow.
— Sunteti singurii naufragiati pe insula aceasta?
— Da, domnule. Vasul nostru, o baleniera, ne-a lasat în drum.
— Probabil ca marinarii s-au rasculat, în vreme ce eu si tata ne aflam într-o barca. Prinseseram o balena uriasa, dar când ne apropiaram cu barca de dihania moarta furam atacati de alta balena, care rasturna barca noastra. Nadajduiam ca ne va veni în ajutor vasul nostru, „Queen Victoria", dar îl vazuram deodata pornind în larg si lasându-ne singuri pe apa. Probabil ca marinarii se gândisera sa puna ei mâna pe prada pretioasa.. Stiti doar ce valoare are o balena.
— Da, stiu. Si ati înotat spre insula asta, unde traiti singuri de atunci?
— Întocmai, domnule. Tatal meu era capitanul si proprietarul vasului „Queen Victoria" suntem de obârsie engleza.
Capitanul Farrow se prezinta. Cei doi nu auzisera înca de numele sau, asa ca nici nu puteau sti ca vrednicii marinari sunt cautati de englezi. Naufragiatii se

numeau Jack si Tim Robber. Tim fusese prim-timonier pe vasul tatalui sau.
Daca nu ma-nsel, am vazut acum câtva timp vasul „Queen Victoria” la Singapore, zise capitanul Farrow.
— Nu e o baleniera moderna de tot, care merge atât cu pânze cât si cu forta motrice?
— Întocmai, domnule capitan, striga batrânul Robber. Dea Domnul sa-mi mai revad odata vaporul!
În fata colibei se afla o masa simpla de lemn si doua banci. Farrow, Bertram, George si Petre luara loc si capitanul începu sa-i ia la cercetare pe naufragiati.
— De ce presupui ca marinarii de pe vasul d-tale s-au rasculat, domnule Robber? Ai observat ceva înainte?
— Da. Pe vasul meu era un timonier, care ceruse în doua rânduri mâna fiicei mele. Acum zece ani m-am expatriat în America; locuiam în apropiere de San Francisco si aveam noroc în meseria mea. Încetul cu-ncetul am strâns o avere frumusica, m-am cumparat o casuta si pamânt si traiam multumit alaturi de fiul si fiica mea. Odata pe an plecam la vânatoare de balene si luam cu mine pe fiul meu, iar fata ramânea singura acasa. Acum sase ani, când ma pregateam sa pornesc din nou, veni la mine timonierul secund si-mi ceru mâna fiicei mele. I-am râs în nas, dar asta nu l-a descurajat si peste trei zile si-a repetat cererea. M-am necajit si l-am amenintat cu concedierea daca va mai veni cu asemenea propuneri prostesti. Îmi arunca o privire de ura; dar nu-i dadui nici o atentie faptului, cu atât

mai mult cu cât dupa doua zile porniram la drum. În cursul calatoriei se vede ca timonierul acesta i-a atâtat pe marinari, caci numai asa îmi pot lamuri ceea ce s-a petrecut. Toti erau oameni de încredere, care au fost orbiti probabil numai de fagaduielile de câstig ale timonierului. Astazi vor fi crezând cu totii, poate, ca m-am înecat.
— E posibil ca omul acesta – sa fi luat în stapânire vasul dv. domnule Robber. Deoarece l-am vazut la Singapore. Sau sa-l fi vândut fiica d-tale?
— Cu neputinta! Asta n-ar face-o, mai ales ca nu stie în mod sigur ca eu m-am înecat. Ea îl uraste pe timonier, îi e scârba chiar de el si mi-a spus-o în repetate rânduri.
— Cum îl cheama? întreba capitanul.
— William Hunter; e american.
— Bine, domnule Robber, va voi lua cu mine pe amândoi si va voi lasa în primul port mai mare. Din nenorocire nu ma pot afisa nicaieri, caci sunt cautat de fostele Puteri aliate. Esti si d-ta Englez, dar cu toate astea îti voi istorisi povestea mea.
Si Farrow îi vorbi de minunatul sau submarin si de aventurile prin care trecuse. Când sfârsi, tatal si fiul îi strânsera mâna si fagaduira ca nu-l vor trada niciodata.

II.
UN VAS SUSPECT.

FARROW LE MAI ISTORISI ca zarira în drumul lor încoace un cârd de balene. Ochii celor doi englezi stralucira, dar

ramasera tacuti si când capitanul îi întreba ce aveau de gând sa întreprinda pe uscat, batrânul Robber raspunse:
— Mai întâi îl vom cauta pe William Hunter acela si-i vom lua înapoi vasul nostru. Daca l-a vândut în vremea asta, voi dovedi autoritatilor ca mi-a fost furat. Abia dupa aceea ne vom înapoia în America.
— Si unde aveti de gând sa-l cautati pe Hunter, domnule Robber?
— Nu spuneai ca l-ai vazut la Singapore – adica vasul meu – domnule capitan? Voi porni îndata într-acolo si ma voi informa.
— Ai destui bani ca sa-ti platesti calatoria asta? Din motive temeinice eu nu va pot duce pâna acolo.
— Stiu, domnule capitan, dar am pastrat portofelul, în care se afla 5000 de dolari. Sper ca suma aceasta îmi va ajunge deocamdata.
— Fireste, domnule Robber, raspunse capitanul, râzând.
— Dar ia spune-mi acum unde gasim apa de baut pe insula asta?
— Jim, arata oamenilor izvorul! zise batrânul.
— Când vreti sa parasiti insula, domnule capitan?
— Îndata ce vom avea pe bord apa destula. Ar fi bine sa va strângeti de pe acum lucrurile.
Deoarece batrânul avea în portofel o fotografie a balenierei sale, o arata lui Farrow care recunoscu imediat vasul si-l încredinta din nou ca-l vazuse la Singapore. Ruga apoi pe cei doi

naufragiati sa vie pe submarin, deoarece vor gasi acolo mâncare mai buna.
Batrânul care paruse la început un om doborât, capata deodata noi puteri. Pasi sprinten alaturi de capitan si zâmbi pe sub mustata când acesta îi întreba de vârsta.
— Sunt în etate de 60 ani, domnule capitan, dar ma simt ca de 40. M-am casatorit târziu, fiul meu e în etate de 30 ani, dar fiica mea n-are decât 24. Nadajduiesc ca ma voi tine înca multa vreme de vechea mea meserie, pescuitul balenelor.
În vreme ce vorbeau ajunsera la submarin unde marinarii erau ocupati de zor sa umple tancurile cu apa de baut.
Rindow vesti ca într-o jumatate de ceas vor putea porni iar la drum si întreba pe capitan ce directie vroia sa ia.
— În privinta asta vom sta de vorba la masa, draga Rindow, nici eu nu stiu înca unde îi vom duce pe oaspetii nostri, raspunse Farrow. Primul port mai mare ar fi în Auckland în Noua Zeelanda, de unde cei doi domni ar putea merge apoi mai departe.
Oaspetii mâncara cu pofta si când capitanul le comunica dupa masa ca are de gând sa se îndrepte spre Auckland, Jack Robber raspunse repede:
— Minunat, domnule capitan, am acolo buni prieteni, care îmi vor ajuta poate. Când veti ajunge în portul acela?
— Înca în noaptea asta, domnilor. Stiti ca trebuie sa fiu cu mare bagare de seama ca vei pleca de pe vas cu barcile. În nici

un caz submarinul meu nu trebuie sa fie vazut.
Tim Robber, care ascultase în tacere pâna acum, se adresa capitanului:
— Am o mare rugaminte la d-voastra, domnule capitan si m-as bucura mult daca mi-ati împlini-o. Îmi îngaduiti sa ramân câtva timp pe vasul d-voastra? Poate ca întâlnim în drum „Queen Victoria". Într-un port cred ca l-am gasi mai greu.
Capitanul avusese de gând, de altfel, sa se înapoieze la „Insula odihnei", dar vazând ca i se ofera prilejul sa vie în ajutorul unul om, se lasa înduplecat si zise catre batrânul Robber:
— Ce parere ai d-ta despre asta? Ai avea si d-ta pofta sa ramâi câtva timp pe submarinul meu? Deocamdata n-am o tinta anumita si cu draga inima as vrea sa va viu în ajutor.
— Îti multumesc din suflet pentru oferta d-tale domnule capitan – raspunse batrânul – dar as vrea sa merg la Auckland. Daca vreti însa sa-l tineti pe fiul meu pe bordul d-voastra, mi-ar fi foarte placut. Eu as putea porni de pe uscat cercetarile pentru gasirea vasului meu, în vreme ce d-voastra veti face acelasi lucru din apele astea. Sunt încredintat ca veti gasi curând vasul meu daca... stapânii lui de acum n-au renuntat la pescuitul balenelor.
— Nu cred asta, domnule Robber, caci când l-am vazut la Singapore era echipat pentru vânatoare. Te voi lasa deci pe dumneata Ia Auckland, iar eu voi cutreiera câtva timp partile astea ale

Pacificului. Fireste ca nu va trebui sa spui cine te-a salvat, altminteri îmi sar în spate francezii si englezii.
— Nu voi aminti de numele d-tale, domnule capitan. Cum voi putea afla, însa, daca ai avut vreun succes?
— Da-mi adresa unui cunoscut al d-tale din Auckland si-i voi transmite o radiotelegrama.
— Bine, domnule capitan, asa ramâne. Probabil ca voi pleca eu singur la Singapore, mai întâii si voi porni cercetari de acolo.
Dupa o jumatate de ceas capitanul dadu comanda de plecare. Submarinul lua îndata directia spre sud si deoarece Farrow vroia sa ajunga încât din cursul noptii la Auckland, dadu ordin sa se puna în functiune compresoarele. Cu o iuteala ametitoare „Dox”-ul spinteca valurile si alerga astfel ceas dupa ceas; spre seara, cu putin înainte de a se lasa întunericul, Rindow, care statea în turn, la cârma, exclama deodata:
— Se zareste un vapor, domnule capitan. Sa ne afundam?
Farrow duse ocheanul la ochi si dupa ce privi si el spre vapor, se adresa lui Jack Robber:
— Pare sa fie o baleniera – vrei sa te uiti si d-ta? Te pomenesti ca o fi chiar vasul d-tale, adauga el, zâmbind.
Jack Robber privi câtva timp prin ochean la vaporul îndepartat, apoi, fara sa spuie un cuvânt dadu instrumentul fiului sau, privindu-l însa ca naucit.
— Ei, nu zici nimic, domnule Robber? facu Farrow. Cunosti poate vaporul

acesta?
— Domnule capitan, cred ca ma însel. Nu poate sa fie „Queen Victoria”, caci atâta noroc nu pot avea. Tim, tu ce zici?
— E înca prea departe, tata, dar trebuie sa marturisesc ca seamana mult cu vaporul nostru. Dar nu se poate… vedem naluci… toate balenierele se cam aseamana între ele. Vrei sa te apropii, domnule capitan, sau tii sa te feresti de o întâlnire?
— Mai bine m-as feri, domnilor, caci daca indivizii aceia au pe bord un post de radiotelegrafie, vor vesti în lumea întreaga ca m-au vazut aici. Urmarea ar fi ca peste câteva ceasuri ne-am trezi cu distrugatoare în spate si n-am mai putea cerceta cum trebuie. În orice caz as dori sa ma afund acum si sa urmaresc prin periscop vasul.
Toti parasira puntea si peste câteva minute „Dox”-ul se lasa la fund si îsi urma drumul la patru metri sub apa. Capitanul nu înalta imediat periscopul, ca sa nu fie zarit de vaporul strain; vroia sa se apropie mai întâi si când ajunse la distanta îndestulatoare înalta încet periscopul.
La vreo trei sute de metri de ei venea cu viteza vasul celalalt. Jack Robber, care-l vedea bine acum, zise dezamagita:
— Nu e baleniera mea, domnule capitan, dar cunosc bine pe proprietarul ei. E batrânul capitan Henricksen, un norvegian, cu care am stat adesea de vorba la un paharel.
— Crezi ca l-am putea striga fara sa ne temem ca vom fi tradati de el? întreba

Farrow.
— De sigur, domnule capitan. Daca Henricksen ma va recunoaste si-l voi ruga sa-mi vie în ajutor, nu va întreprinde nimic împotriva d-voastra. Nu stiu însa ce parere au oamenii sai în privinta asta.
— De asta nu-mi pasa, caci n-ar putea povesti despre întâlnirea cu noi decât când vor ajunge într-un port oarecare. Rindow, da comanda de iesire la suprafata!
Tocmai când Petre deschise capacul turnului se lasa întunericul. Norvegianul nu zarise înca submarinul deoarece acesta n-avea luminile aprinse si nu putea fi vazut nici acum. Farrow, însa, vedea lamurit înaintea sa. Îi spuse lui Rindow sa faca un ocol si se apropia de el pe la spate. Când fu la douazeci de metri, puse pe Jack Robber sa-l strige:
— Ei, capitane Henricksen, unde esti?
— Cine ma cheama? se auzi un glas mirat.
— Nu vad nici un vapor.
— Stopeaza vasul, domnule capitan, aici e Jack Robber… As dori sa-ti vorbesc.
— Jack Robber e mort de mult! se auzi glasul puternic al capitanului Henricksen.
Un reflector mic se aprinse atunci si lumina marca. Descoperi dupa câteva clipe submarinul si dadu comanda de stopare a masinilor.
— Allo, domnule capitan Henricksen! striga acum si Farrow. Vino te rog la parapet, caci as vrea sa-ti comunic ceva. Nu suntem pirati, cum banuiesti, poate.

— Stiu pe cine am în fata mea. Apropie-te cu vasul d-tale, capitane Farrow, caci d-ta esti doar. De mult doream sa te cunosc personal.
— Îti aduc cunoscuti vechi, capitane Henricksen, raspunse, râzând, Farrow.
Dadu lui Rindow comanda sa se apropie încet de vasul celalalt, care stopase cu totul si când ajunse sari cu îndemânare peste parapet; se trezi fata în fata cu un adevarat urias, care-i întinse mâna, râzând. Marinarii norvegianului se apropiasera si ei, formând un semicerc în jurul celor, doi comandanti.
— Ma bucur din inima sa te cunosc personal, domnule capitan Farrow, zise Henricksen.
— Atunci sper ca nu vei raspândi în lume vestea întâlnirii noastre, raspunse Farrow, râzând.
— Ma crezi oare spion? facu celalalt aproape suparat. Sa n-ai nici o grija, noi ne bucuram chiar, când aflam ca ai scapat de urmaritorii d-tale – dar ce spuneai de capitanul Robber? Acesta s-a înecat doar cu prilejul unei vânatori de balene.
— Nu, domnule capitan, el si fiul sau se afla pe bordul submarinului meu. Daca va aplecati peste parapet le puteti strânge mâinile.
Henricksen facu întocmai si deoarece reflectorul fusese stins, striga în jos, spre submarin:
— Allo, unde esti, Jack Robber? E adevarat ca traiti?
— E adevarat! raspunse batrânul englez si se catara pe puntea norvegianului,

urmat de fiul sau.
Henricksen îl privi înmarmurit o clipa, apoi îl întinse amândoua mâinile si striga:
— Nu, nu e nici o amagire, te recunosc bine. Trebuie sa fi trecut prin multe, Jack, caci te-ai schimbat grozav. A! Uite-l si pe Tim. Vino sa te îmbratisez, flacaule! Unde ati fost atât amar de vreme?
— Pe o insula pustie, Knut. Am fost atacati de balene, care ne-au distrus barca în care ne aflam. Dar în loc ca oamenii mei sa ma salveze, au luat-o Ia fuga si m-au lasat luptându-ma cu valurile împreuna cu fiul meu. Banuiesc ca timonierul secund de fie atunci, William Hunter, a rasculat echipajul si m-au lasat în voia soartei. Am aflat de la domnul capitan Farrow ca „Queen Victoria" a mea mai brazdeaza apele acestea si face vânatoare de balene.
— Asa e, draga Jack. Dar sa mergem în cabina mea si sa sarbatorim revederea la un paharel de whisky si d-ta, domnule capitan Farrow. Ah, iata-l si pe fiul d-tale, George, de care am auzit atâtea. Urca-te tinere, vreau sa-ti strâng mâna si d-tale.
Henricksen era în culmea fericirii. Îsi duse oaspetii în cabina sa si porunci bucatarului sa pregateasca ceva bun.
— Asa dar, draga Jack, lucrurile stau dupa cum urmeaza: William Hunter acela s-a înapoiat la San Francisco, aducând vestea ca v-ati înecat amândoi. Adauga ca ati fost scosi din apa, dar ca ati murit dupa doua ceasuri. Cu putin înainte de a-ti da sfârsitul, zicea el, l-ai fi rugat sa

poarte de grija fiicei tale si sa ia el comanda vasului. Fiica ta a plâns, pâna l-au secat lacrimile, totusi când Hunter a cautat s-o mângâie în felul lui, ea îi respinse, dar respectând ultima ta dorinta i-a lasat comanda vasului tau. Fireste ca individul acesta a lucrat mereu dupa metoda sa si frumoasa ta „Queen Victoria" si-a pierdut repede reputatia printre ceilalti baleniere. Nimeni nu mai vroia sa aiba de-a face cu Hunter sau echipajul sau, desi toti aveau bani din belsug.
Acum vreo opt saptamâni fiica ta a disparut fara urma într-o buna zi. Hunter a raspândit zvonul ca a pornit sa faca o calatorie, dar nimeni n-a mai vazut-o de atunci.
— Ce, fiica mea a disparut? striga Jack Robber. Ah! Daca pun mâna pe ticalosul acela de Hunter, îi arat eu! Spune, Knut, când ai vazul ultima oara vasul meu si unde a fost asta?
— Cred ca în momentul de fata cutreiera apele acestea, Jack, dupa cum am aflat de curând. Se zice ca ar fi pe aici cârduri întregi de balene, ceea ce m-a facut si pe mine sa pornesc încoace.
— E adevarat, capitane Henricksen, râse Farrow. Am vazut si noi un astfel de cârd. Trebuie sa se atie la nord-vest de aici.
— Atunci n-am fost gresit informat, raspunse norvegianul. Dar acum voi renunta la balene si-ti pun la dispozitie vasul meu, draga Jack, ca sa dai de urma lui Hunter acela.
— Îti multumesc si primesc cu draga inima, draga Knut. Fiul meu vrea sa

ramâie însa pe submarinul capitanului Farrow, care mi-a fagaduit si el sprijinul sau. As vrea sa stiu numai unde se afla fiica mea. Crezi ca e pe bordul lui „Queen Victoria”?
— Probabil ca se aflase acolo, dar acum nu cred sa mai fie. Poate ca Hunter a debarcat-o undeva.
— Ticalosul! Crede ca m-am înecat, dar voi apare ca razbunator în fata lui. Ce facem acum Knut?
— Propun sa pornim spre nord-est, în cautarea vasului tau. Hunter are numai 12 oameni si cu astia sfârsim noi repede. „Dox”-ul capitanului Farrow e mai rapid ca baleniera mea, asa ca va gasi vasul mal curând ca mine. În cazul acesta te-as ruga sa-mi dai o radiograma, domnule capitan. Sa ne întelegem asupra unul semn conventional, ca sa nu priceapa ordine.
În clipa asta se ivi un marinar în cabina si vesti ca în departare se zaresc luminile unui vapor. Toti urcara îndata pe punte, dar desi aveau ocheane bune, nu putura recunoaste ce fel de vas era.
Ma voi apropia cu „Dox”-ul si voi cerceta, zise Farrow.
— Fiul d-tale ma va însoti, domnule Robber. De va fi „Queen Victoria”, va voi da de stire imediat.
— Bine, domnule capitan Farrow, va voi urma cât voi putea repede – zise Henricksen.
Dupa câteva minute submarinul spinteca cu repeziciune valurile, îndreptându-se spre vasul care se zarea în deportare. Nu

mergea prea repede si Farrow nadajduia sa-i ajunga într-un ceas.
Se apropiau din nou de insulele Kermadec si cât p-aci s-ajunga vasul dinaintea lor, când deodata acesta îsi stinse luminile si disparu fara urma.
— Ca doar nu s-o fi scufundat, domnule capitan, zise Tim Robber, care statea si el pe punte.
De scufundat în nici un caz nu s-a scufundat, domnule Robber, dar cred ca în fata noastra, colo, se afla câteva insulite. Poate ca s-a dus spre una din ele, ca sa ramâie peste noapte acolo. Într-o jumatate de ceas vom ajunge si noi la locul unde a disparut vasul.
Submarinul îsi urma drumul cu viteza redusa. Toti stateau linistiti pe punte si observau apa dinaintea lor. Asteptau în fiecare clipa sa vada ivindu-se o insula, dar când rasari si luna, învaluind în lumina marea, nu vazura pe tot cuprinsul ei nici un petec de pamânt. Ajunsera la locul unde disparuse vasul; de jur-împrejur era numai apa – nu se vedea nici o ascunzatoare unde sa se fi putut piti vaporul.
— Nu mai pricep nimic, zise capitanul. Am vazut doar lamurit luminile, trebuie sa fi fost un vas mare.
Tata, poate ca au vrut sa fie prevazatori, îsi dadu cu parerea George. Capitanul a vazut desigur luminile vasului lui Henricksen si a observat ca a luat directia spre el. Atunci ca sa se fereasca de o întâlnire, a stins propriile sale lumini si a luat alta directie.

— Dar atunci tot trebuie sa mai vedeti vaporul, care nu poate sa fie departe. Ce s-a întâmplat, Rindow, ai vazut ceva?
— Mi s-a parut ca a tâsnit o flacara colo la apus de noi, raspunse primul ofiter. Poate ca vasul a ancorat undeva prin locurile acelea.
— Atunci trebuie sa fie si acolo insule, Rindow, zise capitanul.
— Asa e, sunt însa cam mici si nelocuite. Sa iau directia într-acolo?
— Da, caci nu putem ramâne pe loc. Vasul dinaintea noastra s-a facut suspect si cred ca am dat de o urma a lui „Queen Victoria".
— Dar Hunter n-avea nevoie sa stinga luminile – zise George – caci nu stie înca despre cei doi Robber ca mai sunt în viata.
— Atunci o fi învârtind altceva pe aici, raspunse capitanul. Vezi tu... insulele acelea mici din fata noastra n-au fost înca cercetate toate, pentru ca... nu poti avea nici un folos. De sigur, ca sunt acolo si salbatici si cu acestia Hunter, face afaceri. Le-o fi aducând marfuri din oras si ia în schimb altceva. Poate ca vinde si... femei.
— Domnule capitan, te gândesti la sora mea? striga Tim Robber îngrozit.
— Nu pot sa stiu nimic hotarât. Poate ca o gasim pe sora dumitale pe aici undeva.
— Poate ca a devenit zeita alba a vreunui trib.
— Domnule capitan, înaintea noastra se afla câteva insulite care nu-s trecute pe harta de navigatiei zise Rindow deodata,

sa le ocolesc? Poate ca dam fie vaporul acela.
— Bine, fa si asa, dar tine-te la distanta.

III.
FLOAREA ALBA.

SUBMARINUL ÎSI URMA DRUMUL ÎNCET. Toti stateau pe punte, cu ocheanele îndreptate spre insulite. Rindow le ocoli la oarecare distanta, dar nu gasira nici urma de vasul misterios.
La mare departare, zarira în sfârsit alte doua insule, una mai mare si alta mai mica. Rindow porni îndata spre ele si înca înainte de a ajunge, marinarii putura sa-si dea seama ca cea mai mare era împadurita, în vreme ce a doua era formata din stânci.
Când Farrow ajunse cu „Dox”-ul la vreo cincizeci de metri de cea mai mare, vazu în fata lui un golf destul de lat ca sa îngaduie trecerea unei baleniere.
— Daca e destul de adânc, vom intra înauntru, Rindow – zise Farrow catre primul sau ofiter. Presupun ca am descoperit aici o ascunzatoare. Ia sa masoare Petre adâncimea la capatul vasului.
Ordinele fura executate. Uriasul gasi o adâncime de zece metri si nici direct la intrare nu era mai mica.
Sa încercam, Rindow.
— Nu cred ca apa sa scada mai încolo. Dar bagare de seama!
Capitanul se duse si el la capatul vasului, unde Petre se mai îndeletnicea cu masurarea adâncimii. Aceasta

ramânea neschimbata si dupa câteva clipe „Dox”-ul disparuse înauntru.
Deodata se ivi în fata marinarilor un lac mic, închis de jur-împrejur de stânci. Rindow comanda imediat stoparea masinilor si arata spre dreapta unde se zareau, în lumina lunei, contururile unui vapor.
— Sa acostam la stânga, draga Rindow. Sopti capitanul catre primul sau ofiter. Cred ca nu se afla nici un om pe bordul vaporului, dar trebuie sa-l cercetam mai întâii. Eu cu George, doctorul Bertram, Petre si cinci marinari vom coborî si cerceta împrejurimile. În vremea asta d-ta poti parasi lacul ca sa vezi ce e cu baleniera lui Henricksen. Ar fi bine daca ar veni si el încoace.
Marinarii fura repede trasi la sorti si când „Dox”-ul acosta la un platou de stânca ce iesea în afara, capitanul cu oamenii sai coborâra cu graba de pe vas.
Tim Robber se alatura si el, dupa ce Farrow le dadu arme.
În timp ce capitanul cerceta împrejurimile, submarinul iesi înapoi afara din strâmtoare. Deodata George se opri si îsi încorda auzul. Din departare auzea lamurit zgomote ciudate. Pareau sunete de toba si din când în când i se parea ca aude un strigat slab.
— Acolo trebuie sa fie salbateci, zise capitanul încet. Poate ca albii sunt acum la ei si se sarbatoreste primirea lor. Sa mergem mai întâi la vapor si sa-l cercetam. Domnul Robber va trebui sa ne spuie în primul rând daca e într-adevar

„Queen Victoria”, altminteri n-avem voie sa dam atacul.
Se furisara încet înainte si ajunsera curând în apropierea vaporului misterios. Abia arunca o privire asupra lui, ca Tim Robber striga:
— Domnule capitan, e într-adevar „Queen Victoria”. Pacat ca nu e tata aici, ca si-ar fi reluat imediat vasul.
— Asta o poti face si d-ta, domnule Robber.
— Ai fost prim-timonier pe el si afara de asta esti fiul proprietarului. Daca nu întâlnim nici un om pe dânsul, îi vom scoate pur si simplu de acolo si vom ancora în larg, ca sa-l ferim de primejdii. Atentiune, fiti linistiti, cred ca sunt totusi oameni pe vapor.
Auzeau lamurit pasi, sus, pe punte. Ramasese probabil o santinela si Farrow se gândea cum ar putea sa o înlature cât mai repede. Atunci se apropia Petre Uriasul de el si-l întreba daca sa ia pe seama lui doborârea sentinelei.
Capitanul încuviinta. Petre facu un semn lui George, fara de care nu întreprindea niciodata nimic si amândoi se furisara pâna la puntea de legatura cu uscatul, asteptând acolo pâna ce sentinela, în mersul ei, se îndeparta iarasi. Se urcara apoi repede pe vapor si se pitira acolo îndaratul unui colac mare de frânghii. Sentinela trecu fara sa banuiasca nimic si deodata se prabusi la pamânt. Uriasul îl înhatase de gât, lasându-l în nesimtire.
— Ei, Tom, ce s-a întâmplat? se auzi deodata un glas dinspre scara care ducea înlauntrul vasului. M-ai chemat?

În acelas timp se ivi un al doilea barbat, care-si roti privirea în toate partile. Îi mai striga de doua ori pe Tom, dar neprimind nici un raspuns, porni spre puntea de legatura cu uscatul, ca sa coboare spre tarm. Petre îl înhata si pe el si dupa câteva clipe zacea întins lânga camaradul sau.

— Sa mergem jos sa cercetam vaporul, sopti George lui Petre.

— N-ar fi mai nimerit sa-l chemi pe domnul capitan? E mai bine daca suntem mai multi. Poate cu dorm acolo jos câtiva oameni si numai Hunter ala s-a dus pe uscat.

— Ar dura prea mult, Petre, pâna sa vie tata. Noi amândoi suntem destul de voinici ca sa doborâm tot echipajul. Haide sa ispravim repede.

Fara sa astepte raspuns, se repezi pe scara, asa ca Uriasul trebui sa-l urmeze. Tânarul aprinse îndata lampa de buzunar si lumina cabinele la rând, dar nu dadu de nimeni. În cabina capitanului, se aflau pe masa câteva hârtii, pe care George le cerceta în graba. Cu prilejul acesta îi atrase luarea-aminte o schita care nu putea reprezenta decât o insula. O vâri în buzunar, apoi se înapoie sus, împreuna cu Petre si-l striga încet pe tatal sau. Nu dura mult si capitanul ocupa vasul cu oamenii sai si dadu îndata porunca Sa se puie în functiune motoarele si sa se dezlege odgoanele. Vroia sa duca vasul în siguranta.

Tim Robber statea cu ochii scânteietori la cârma si conduse vasul spre iesire.

La oarecare departare de insula, vazura luminile balenierei norvegiene, care se apropia acum cu bagare de seama. Tim Robber aprinse si el lampile de pozitie. Curând cele doua vase erau unul lânga altul si capitanul Robber puse piciorul, fericit pe vaporul sau, drag.
Tocmai acum îsi revenira în simtiri cei doi prizonieri. Jack Robber recunoscu într-unsii pe doi fosti marinari ai sai pe care vroia sa-i ia la rost imediat. Era si Henricksen de fata si-i sfatui sa le dea mai întâi o bataie zdravana.
Cei doi sarira în sus, speriati, când recunoscura pe fostul lor capitan, pe care-l credeau mort. Acesta îi privi sfredelitor, apoi întreba:
— Unde William Hunter?
— S-a dus cu toti oamenii pe uscat ca sa-l viziteze pe capetenia Yorik.
— Ce vor de la el?
— Nu stiu, domnule capitan, caci nu ne-a destainuit nimic pâna acum. Eu si cu Tom trebuia sa ramânem totdeauna pe vapor.
— Unde e fiica mea?
Cei doi prizonieri nu raspunsera. Întrebându-i din nou si neprimind raspuns nici de data asta, Robber facu un semn fiului sau si zise:
— Tim, îi vom spânzura colo sus; n-are nici un rost sa ne pierdem vremea cu ei daca nu vor sa marturiseasca nimic.
Tim Robber încuviinta din cap.
— Da, tata – zise el apoi – ai dreptate. Am si pregatit doua funii trainice si voi îndeplini cu placere porunca ta. Daca însa cei doi ticalosi ne-ar fi destainuit

ceva cu privire la sora mea, te-as fi rugat sa fii milos cu ei si sa-i lasi în plata Domnului.
— Ia încearca de-i întreaba si tu, poate ca tie au sa-ti raspunda.
— Îi voi întreba, dar abia când vor începe sa se balabaneasca de funie. Mister Petre, n-ai vrea sa-mi dai o mâna de ajutor la treaba asta?
Uriasul se apropia repede, înhata pe unul din prizonieri si-l aseza în picioare. Într-o clipita Tim Robber îi trecu latul în jurul gâtului si celalalt capat îl petrecu pe dupa o grinda. Pe urma, dupa ce strânse bine funia, întreba pe prizonieri:
— Asa dar, unde e sora mea? O singura data te întreb si daca nu-mi raspunzi, s-a ispravit cu tine.
— William Hunter a rapit-o, domnule Robber, marturisi individul. Credem ca se afla la salbatecii astia de aici. Hunter e bun prieten cu capetenia, îi aduce mereu fel de fel de marfuri.
— Asa dar, zici ca s-ar afla pe insula. Bine, daca o gasim în viata atunci veti fi liberi amândoi. Dar va vom lasa pe insula unde am trait cu tata sase ani de zile. Poate veti avea mai mult noroc si va veti salva mai repede decât noi. Daca n-o vom gasi însa pe sora mea stiti ce va asteapta. Va voi spânzura împreuna cu toti complicii vostri.
Jack Robber încuviinta cele spuse de fiul sau, apoi puse sa fie dusi în interiorul vasului cel doi prizonieri. Tatal si fiul cercetara tot vasul. Gasira multe marfuri destinate schimbului si ramasera încredintati ca William Hunter facea

negot cu diferite triburi si parasise cu totul negotul cu balene.
Farrow propuse ca cei doi Robber si capitanul Henricksen sa-l însoteasca pe submarinul sau, deoarece mai vroia sa debarce odata pe insula; prima lovitura Ie izbutise si poate aveau noroc acum sa puie mâna pe Hunter si s-o elibereze pe fiica lui Robber.
Toti fura de aceiasi parere si în vreme ce balenierele ramasera la oarecare departare de insula. „Dox"-ul mai trecu odata prin strâmtoare, spre lac si capitanul Farrow debarca cu zece marinari care aveau sa-l însoteasca prin desis la lagarul salbatecilor.
De la locul unde ancorase „Queen Victoria", ducea prin padure o poteca îngusta, pe care pasira acum cu totii. Capitanul porni în frunte, cu revolverul în mâna, urmat de George si Petre.
Poteca facea multe cotituri si dupa ce mersera timp îndelungat, vazura printre copaci si tufe lumina si cunoscura îndata doua focuri mari de lagar, în jurul carora stateau vreo doisprezece albi si douazeci de salbateci. Pareau ca puneau la cale o afacere, caci un salbatec gros, care arata sa fie capetenie si se împotrivea mereu sa primeasca conditiile pe care i le punea albul, William Hunter.
Albii adusesera lucruri de tot soiul. Hunter scotea necontenit fel de fel de obiecte din doi saci desfacuti: stofe, margele, oglinzi si chiar palarii. Salbatecii priveau cu ochi lacomi obiectele, dar când Hunter spunea ceva, capetenia clatina capul.

Capitanul Farrow întelese situatia dintr-o privire repede. Erau acolo douazeci de salbateci pe care i-ar fi putut învinge lesne, dar cei doisprezece albi nu erau deloc dusmani de dispretuit. El cu însotitorii sai erau numai saptesprezece la numar si s-ar fi iscat o lupta înversunata daca ar fi pornit cu arma în mâna împotriva lor.
De aceea dadu comanda sa se pregateasca granatele cu gaze; el însusi purta doua din aceste granate si spuse lui George si lui Petre s-arunce în acelas timp cu el, pentru ca nici un potrivnic sa nu scape.
Dupa câteva clipe minunatele granate suierara prin aer. Albii si salbatecii dusera îndata mâna la arme, dar înainte sa poata face vreo miscare granatele explodara si cei din jurul focurilor cazura la pamânt.
— Acum trebuie sa asteptam o jumatate de ceas, zise capitanul, adresându-se celor doi Robber si lui Henricksen. Dupa asta vom porni sa cercetam prin lagar si vom încerca sa gasim si femeile, caci aici nu le vad. De sigur ca împreuna cu ele va fi si domnisoara Robber. Farrow ceru însotitorilor sai sa vorbeasca încet deoarece era de parere ca mai puteau fi salbateci în padure. Asteptara în liniste jumatate de ceas, pâna ce capitanul dadu semnalul pornirii spre altar.
Când ajunsera acolo nu gasira decât pe oamenii lesinati din jurul focurilor. Deoarece nu se vedea nici un fel de colibe aici, Farrow fu încredintat ca adevaratul lagar trebuie sa afle în alta parte.

Tocmai vroia sa porneasca mai departe, când deodata baga de seama lipsa lui George si a lui Petre. Îi striga pe nume, dar nu primi raspuns.
Un simtimânt de frica îi cuprinse. Descoperise el o poteca ce ducea de la acest lagar în mijlocul insulei, dar George si Petre n-au putut apuca pe ea, altfel i-ar fi vazut.
— Trebuie sa pornim pe poteca asta – hotarî el în cele din urma. Prizonierii nostri nu se trezesc pâna mâine seara.
Spunând acestea intra pe poteca si o lua la picior. Dupa un sfert de ceas ajunse într-un lagar presarat cu colibe, dar nu vazu nici tipenie de om acolo. Adaposturile erau goale.
*
George si Petre se îndepartasera putin de lagar, deoarece tânarul descoperise o poteca laturalnica pe care vroia s-o cerceteze în treacat. Deodata, dânsul avu impresia ca se ivise ceva negru în fata sa si vroia sa-l previe pe Urias.
— Dar înainte ca sa poata rosti o vorba, fu înhatat de numeroase mâini. Aceeasi soarta o avu si Petre; dupa câteva minute zacea legat si cu calus în gura alaturi de tânarul sau stapân.
Cei doi camarazi fura ridicati apoi pe sus si misteriosii dusmani se îndepartara cu pasi repezi. Nu se îndreptara însa spre lagarul unde se aflau colibele, ci spre tarmul unde stateau pregatite trei kanuuri lungi.
Doi salbateci alergara însa în lagarul femeilor si le preveni. În câteva minute,

lagarul fu pustiu, deoarece fugisera într-un desis de nepatruns.
Patru salbateci urcara într-un kanu cu cei doi prizonieri lesinati si vâslira repede. Tinta lor era insula cea mai apropiata, care era foarte stâncoasa si de aceea nu fusese cercetata de capitanul Farrow.
Când salbatecii debarcara, îi ridicara din nou pe sus pe George si Petre si-i dusera pe poteci stâncoase, pâna ajunsera într-o trecatoare, ai carei pereti erau atât de drepti încât nici un om nu s-ar ti putut catara pe ei. În fund se afla o pestera, în fata careia salbatecii îi lasara jos pe prizonieri.
George si Petre îsi revenira în simtiri, dar calusurile îi împiedecau sa tipe. Unul din salbateci îi mai striga ceva într-o englezeasca stricata, din care George nu întelese decât cuvintele: „floare alba”. Apoi salbatecii se facura nevazuti. George observase ca fusesera cuprinsi de oarecare spaima, când intrasera în trecatoarea aceasta.
Cu ajutorul lui Petre încerca sa-si slabeasca legaturile de la mâini, ceea ce izbuti si în curând avea mâinile libere; nu trecu mult si erau amândoi cu totul liberi.
— As dori sa stiu unde ne-au târât salbatecii acestia – zise tânarul. Îmi fac impresia ca vor sa ne jertfeasca. Poate ca salasluieste aici vreo fiara.
— Domnule George, salbatecii nici nu s-au gândit sa ne ia armele. Daca se afla într-adevar o fiara pe aici o vom împusca. Mai am si o granata cu gaze la mine.

— Minunat, draga Petre, atunci nu avem de ce ne mai teme. Tata va observa lipsa mea si va pune totul în miscara ca sa ne gaseasca. Ia sa-ncercam, nu gatim vreo iesire de aici.
Abia facura câtiva pasi, ca auzira un tipat de spaima îndaratul lor. Dusera repede mâinile la arme, dar când se întoarsera brusc, se trezira fata în fata cu o tânara fata, care îi privi cu mirare.
George îsi recapata cel dintâi sângele rece si zise:
— Ah, Petre, cred ca am gasit-o pe domnisoara Robber, pe care o cautam.
— M-ati cautat, domnilor? întreba fata.
— E drept ca ma numesc Robber, dar cum se face de ma cunoasteti?
George îsi spuse numele. Bucuroasa, fata se apropia si întinse mâna.
— Am auzit multe despre d-ta si tatal d-tale, domnule Farrow, dar te rog sa-mi raspunzi mal întâi la întrebarea cum ai ajuns sa ma cauti aici. Sunt socotita drept sfânta, oamenii ma numesc „floarea alba" si mi se aduce tot ce poftesc, numai ca sa nu-mi pierd buna dispozitie. Daca fac o mutra întunecata, salbatecii se întristeaza. Daca râd, însa, atunci se bucura si cânta. Vin aici din trei în trei zile.
— Domnisoara Robber, trebuie sa-ti vestesc ceva care te va bucura mult. Crezi desigur, ca tatal si fratele d-tale s-au înecat...
— Domnule Farrow, spune repede te rog: traiesc amândoi? îl întrerupse fata.
— Da, domnisoara, traiesc si sunt aproape. Am recucerit „Queen Victoria" si

l-am luat prizonier pe Wlliam Hunter. Numai pe d-ta nu te-am putut gasi. În întunericul noptii salbatecii m-au atacat si pe mine si pe însotitorul meu si ne-au adus aici. Poate îmi poti spune ce vor sa faca acum cu noi?
— Ah, domnule Farrow, salbatecii acestia au fost întotdeauna buni cu mine… poate ca vor sa-mi aduca o jertfa. Ati avut noroc ca v-au adus la mine… la „floarea alba". Când vor veni mâine salbatecii, voi face în asa fel, ca si cum m-ar fi bucurat jertfa aceasta.
— Caci de aici nu puteti fugi, am încercat si eu zadarnic în câteva rânduri. Numai salbatecii cunosc intrarea tainuita spre aceasta trecatoare.
— William Hunter a fost vreodata pe aici, domnisoara Robber? întreba George.
— Nu, slava Domnului! Salbatecii nu i-ar îngadui, caci trecatoarea asta e sfânta pentru ei.
— Cum ai ajuns pe insula asta domnisoara? Am întâlnit în drum un capitan cu numele de Henricksen, care ne-a înstiintat despre disparitia d-tale. Tatal d-tale e foarte îngrijorat.

IV.
ÎN CAPCANA.

— VINO TE ROG CU MINE ÎN PESTERA MEA, domnule Farrow. Acolo putem sta de vorba mai bine. Îti voi povesti prin câte am trecut de când am aflat de moartea fetei. Credeam mereu ca Hunter spune adevarul, pâna mi-am dat seama – prea târziu, din pacate, ca ma minte.

George si Petre o urmara si peste câteva clipe sedeau cu totii în pestera, dar în asa fel incit sa poata cuprinde cu privirea trecatoare, luminata de luna.
— Într-o zi – începu fata – William Hunter se înapoie la San Francisco si îmi vesti moartea tatalui si a fratelui meu. Spunea ca au fost atacati de o balena, care sfarâma barca în care se aflau, asa fel ca se înecara amândoi. Izbuti sa-l pescuiasca pe tata, dar curând dupa aceea îsi dadu sfârsitul. Cu putin înainte de moarta l-ar fi rugat sa se îngrijeasca de mine, luându-ma de sotie si sa pastreze pentru el „Queen Victoria".
La început nu stiam ce sa fac. În cele din urma am predat lui Hunter vasul, care facu diferite calatorii cu el. Se înapoia însa întotdeauna cu buzunarele goale, spunând ca n-a avut noroc la pescuit si eu începui sa ma gândesc sa aleg pe altcineva, care s-ar fi îngrijit mai mult de interesele mele.
Înainte de ultima sa calatorie Hunter veni la mine si-mi apuse ca avea dovezi sigure ca tatal meu traieste. Îmi ceru sa fac împreuna cu el calatoria, ca sa ma încredintez singura de lucrul acesta.
Acum opt saptamâni am pornit la drum si am ajuns cu bine în Oceanul Pacific. Hunter debarca pe o insula singuratica si se duse s-o cerceteze numai cu oamenii sai. Se întoarse abia catre seara si-mi povesti ca descoperise o coliba, în care se parea ca locuieste un alb – si tinu sa ma duca îndata acolo. La început m-am împotrivit sa merg singura cu el prin întuneric; dar deoarece aveam la mine un

revolver, m-am lasat convinsa. Ajunseram într-un lagar parasit si înainte sa-mi dau bine seama unde ma aflu, ma simtii înhatata ti legata. Hunter statea lânga mine si râdea. Ma predase salbatecilor. Credeam ca soarta îmi e pecetluita, dar în curând vazui ca eram tratata ca o sfânta. Dupa ce Hunter pleca, fui adusa pe insula asta, unde am trait pâna azi o viata foarte placuta. Am mâncare buna si salbatecii nici nu se ating de mine. Sarcina mea e sa le zâmbesc prietenos; sa-i vezi atunci cum se bucura ca niste copii. Din pacate nu cunosc limba lor, altminteri i-as fi rugat de mult sa-mi redea libertatea. Lui Hunter i-am jurat însa razbunare si cred ca voi avea prilejul în curând sa-i arunc în fata dispretul meu.

— În curând va veni si clipa aceasta, domnisoara Robber, zise George, caci nadajduiesc ca vom pleca de aici în zorii zilei. Daca nu vom gasi iesirea, atunci ma va cauta tatal meu. Va gasi el mijloace sa-l sileasca pe capetenie sa-i spuna unde ma aflu.

Pâna se lumina de ziua statura de vorba în pestera. Când se facu lumina afara, domnisoara Robber zise:

— Acum trebuie sa va ascundeti în pestera, domnilor, caci în curând vor veni doi salbateci sa-mi aduca mâncarea.

George si Petre se dusera pâna în fundul pesterii unde ramasera în asteptare. Dupa câteva minute numai vazura de dupa o stânca ivindu-se doi salbateci, care se apropiara încet de pestera si pusera jos în fata ei un fel de cos. Apoi se

înapoiara repede, fara sa întoarca macar capul. Tânara fata râse.
— Au vazut ca lipesc cei doi albi, domnule Farrow – zise ea – si si-au zis ca i-am luat în puterea mea. Oare va face placere, sa mâncam acum ceva. În cos sunt fructe minunate si pesti prajiti.
Fireste ca cei dai oaspeti nu refuzara si în curând cosul se goli. George luase bine seama pe unde disparusera salbateci si ceru fetei si lui Petre sa-l urmeze.
Curând ajunsera la locul de unde se ivisera salbatecii. Îndaratul unei stânci iesite în afara se afla o alta bucata de stanca, închizând o trecatoare larga de numai jumatate de metru. Era cu neputinta ca sa îndeparteze blocul acesta. Îsi sleira puterile amândoi.
Deodata Petre scoase o fluieratura, se apleca si împinse dedesubtul blocului de stânca un al doilea, mai mic. Se ivi o deschizatura, destul de mare ca sa îngaduie trecerea unui om printr-însa.
— Bravo, Petre! exclama tânarul. Nu mi-as fi închipuit ca usa e colo jos. Ma voi strecura eu înainte ca sa vad daca nu e vreo sentinela afara. Sa ma urmezi numai când te voi chema.
Petre încuviinta. Îi lasa pe George sa faca precum vroia si ramase în asteptare. Dar când vazu ca timpul trece fara ca tânarul sa dea vreun semn de viata, fu cuprins de îngrijorare. Spuse domnisoarei Robber sa-l astepte si se strecura si el prin trecatoarea îngusta.
Abia strabatu insa patru metri ca pamântul începu sa-i fuga de sub picioare si se prabusi într-o prapastie.

Cazu pe moale si anume pe un om: pe George, care se rostogolise înaintea Lui si care tocmai se trezea din lesin. Tânarul cazuse în cap si acum simtea dureri îngrozitoare.
Se gaseau într-un soi de groapa, lunga de cinci metri si lata de patru, care n-avea nici o iesire.
De jur-împrejur se înaltau pereti drepti, pe care nu te puteai catara.
Am cazut într-o cursa, domnule George, zise Uriasul.
— Ar mai lipsi ca domnisoara Robber sa-si piarda rabdarea asteptând si sa ne pomenim cu ea aici jos. De iesit nu mai iesim caci se pare c-am nimerit în vatra unui crater stins.
— Asa m-am gândit si eu, Petre. Ia stai, mi se pare ca vine si domnisoara Robber! S-o prindem în brate, ce sa nu-i se întâmple ceva. A! Petre, uite ca vine!
Un tipat usor rasuna deasupra lor. Uriasul întinse mâinile si o prinse pe fata.
— Ce e asta domnule Farrow? întreba ea, nauca. Unde ne aflam? Nu mai putem iesi de aici?
— Nu prea cred, domnisoara. Se pare ca am cazut într-o capcana.
Tânarul aprinse lampa de buzunar si plimba lumina în juru-i. Deodata scoase o exclamatie de bucurie. În ungherul din fund era o gaura îngusta, prin care s-ar fi putut strecura poate. Nu stia unde duce, dar mai bine era sa caute iesirea acolo decât sa încerce s-ajunga sus.
George se lasa în genunchi si lumina în gang, apoi se târî înainte, încet de tot,

caci era foarte strâmt locul.
Dupa ce trecu de o cotitura, vazu înaintea sa lumina zilei. Rasuflând usurat se opri câteva clipe apoi porni mai departe si ajunse în cele din urma la capatul gangului. În fata lui se întindea marea si dedesubtul lui, în adâncime, vazu o trecatoare unde care forfoteau salbateci. Încoace fugisera deci femeile si copiii, când tatal sau cerceta cealalta insula.
George se afla acum pe un mic platou de stânca, la vreo douazeci de metri deasupra salbatecilor. Ar fi putut sa coboare de aici, caci iesiturile stâncii formau ca un fel de trepte.
— Dar atunci ar fi cazut în mâinile salbatecilor, printre care se aflau vreo zece barbati. Singura posibilitate era sa se urce si mai sus si sa caute acolo un drum pe unde sa poata fugi.
Mai întâi trebuia sa se înapoieze Ia Petre si domnisoara Robber, ca sa le dea de veste. Micul platou îi îngaduia sa se întoarca si peste câteva clipe disparu iar în gangul pe care-l strabatu acum mai lesne.
Ajungând la tovarasii sai le povesti cum stau lucrurile si Petre disparu cel dintâi în gang, urmat de tânara fata si de George.
Deoarece platoul era prea mic ca sa încapa toti pe el. Uriasul trebui sa se catere îndata mai sus. Mai erau zece metri pâna la pisc si dupa zece minute numai îl atinse. Domnisoara Robber iesi pe platou si ea; George îi ceru sa urce, iar

el o urma imediat, ca s-o sprijine la caz de nevoie.
Ajunsera în sfârsit în vârf si Petre îi trase spre el. Rasuflând usurat îsi rotira privirile în toate partile. Vedeau a doua insula unde ancorau cele doua vase si mai vedeau submarinul în micul lac al insulei.
Spre nord mai descoperira o insulita, care era însa atât de îndepartata încât malurile ei se vedeau nelamurit.
— Domnule George, dac-am putea ajunge jos suntem salvatii zise deodata Petre.
— Vezi colo cele doua Kanu-uri? Daca izbutim sa ne îmbarcam în ele, salbatecii nu ne-ar mai putea ajunge. Ah, tatal d-tale a pus marinarii sa duca pe submarin prizonierii albi, probabil ca vrea sa-i transporte pe „Queen Victoria". Se trezesc doar abia la noapte.
George încerca sa se faca observat prin semne, dar departarea era prea mare.
Pornira în drum pe coama stâncii, zarira deodata dedesubtul lor trecatoarea „floarei albe" si vazura acolo multi salbateci, care cercetau de zor pestera si crapaturile stâncilor. Probabil ca observasera lipsa „floarei albe" si nu stiau unde ar putea fi.
Tot înaintând de-a lungul crestei, George gasi un loc potrivit pe unde se putea cobori.
Petre îsi dadu drumul cel dintâi si ajunse cu bine pe tarm. Când însa ceilalti doi ajunsera la jumatatea drumului. Uriasul scoase deodata un strigat. George nu se putea întoarce, astfel ca nu putea observa ca cinci salbateci se ivisera pe

neasteptate si-l înhatara pe Petre. Acesta mai putuse scoate strigatul, apoi gura îi fu închisa de un calus.
George se opri si când fu în stare s-arunce o privire în jos, nu mai vazu nici un salbatec si nici pe Urias.
Urma sa coboare si atinse tarmul în acelas timp cu tânara fata, dar cum puse piciorul pe pamânt, fu înhatat pe la spate si trântit jos. Lui nu-i pusera calus salbatecii, dar îl legara atât de vârtos în cât nu putea face nici o miscare.
Înmarmurita de groaza, domnisoara Robber se astepta ca salbatecii sa se napusteasca si asupra ei. Când acestia vazura însa chipul ei înspaimântat, cazura la pamânt si murmurara cuvinte neîntelese. Un salbatec înalt sari în sus, scoase un cutit mare si vru sa-l împlânte în trupul lui George. Fata tipa de groaza, ceea ce-l facu pe salbatec sa renunte la gândul sau. Ea se apropia de el, îi lua cutitul din mâna, se apleca deasupra lui George, îi taia funiile si-i zise repede:
— Domnule Farrow, adreseaza-mi câteva cuvinte cu glas tare si voi începe sa râd si urmarea va fi ca salbatecii se vor linisti.
Tânarul se ridica repede, se înclina în fata fetei si striga:
— Banda asta ar merita sa fie spânzurata.
Domnisoara Robber se prefacu ca se bucura tare si izbucni în râs. Salbatecii sarira îndata în picioare si se pornira sa joace ca nebunii.
Ea mai tinea cutitul în mâna si-l cauta acum pe Petre care se afla îndaratul unei

stânci si-i taia si lui legaturile si-i scoase calusul.
Dupa aceia toti trei fura dusi de salbateci în jurul stâncilor si se vazura deodata în trecatoarea unde se aflau femeile si copiii salbatecilor. Aproape toti se aruncara la pamânt când o vazura venind pe „Floarea alba" si nici nu luara în seama pe cei doi Albi. În fundul vaii se afla o coliba mare, spre care fu dusa domnisoara Robber. George si Petre ramasera în fata colibei, când ea disparu înauntru.
— Domnule Farrow – se auzi deodata din coliba – înainte de a se înnopta nu putem întreprinde nimic. Salbatecii pazesc acum cu mare bagare de seama – ei au vazut ca eu nu vreau moartea voastra, asa ca nu va vor face nici un rau. La noapte va trebui sa încercam sa ajungem Ia unul din Kanu-urile acelea, ca sa putem fugi repede la vasele care ancoreaza la tarmul insulei.
— Ah, îmi pâre ca vine tata! exclama George în aceeasi clipa. Vad ca salbatecii devin nelinistiti si se dau înapoi.
— E de ajuns sa strigam de câteva ori ca sa afle capitanul unde suntem, zise Petre.
— Dar nu e sigur ca e chiar tatal d-tale. Voi încerca sa ma târasc pâna la intrarea vaii.
Petre facu precum spusese, când ajunse însa aproape de intrare, cinci salbateci i se asezara în fata amenintatori. Atunci domnisoara Robber striga în gura mare si indivizii se dadura îndata în urma, lasându-l în pace pe Urias. Acesta ajunse la intrarea acoperita si privi prin câteva

crapaturi. Pe mare, la o suta de metri de el numai trecea… un distrugator francez.
Petre se cutremura. Alerga repede înapoi la George si vesti descoperirea. Tânarul îl linisti spunându-i ca cele doua baleniere erau o pavaza pentru submarinul lor, împotriva vasului dusman.

V.
PRIZONIERI LA FRANCEZI.

NU TRECU ÎNSA NICI UN CEAS de la ivirea distrugatorului francez, când salbatecii parura iar înspaimântati si se retrasera de la intrare. George merse el însusi într-acolo de data asta si vazu cu groaza, afara pe tarm, vreo douazeci de marinari francezi care primeau tocmai ordine de la un comandant. Urmarea fu ca se împrastiara pe insula parând ca vor s-o cerceteze cu deamanuntul. Comandantul ramase în apropierea intrarii si vorbi cu un ofiter. George putea auzi aproape fiecare cuvânt.
— Cele doua vase îmi par foarte suspecte, zicea tocmai comandantul.
— Sunt doua baleniere care au facut escala aici, dar povestirile capitanului Robber par atât de necrezut, încât presupun ca sta în legatura cu vestitul capitan Farrow. Se spune doar ca submarinul sau a fost vazut de curând prin apele acestea.
Dar am cercetat cu amanuntime cealalta insula si nu i-am gasit decât pe salbateci, domnule comandant. Probabil ca s-au îmbatat cu vreo bautura tare si au cazut în nesimtire. Ciudat e numai faptul ca si

marinarii albi – fiind rasculati – sunt si ei ametiti. Capitanul Robber a refuzat ajutorul meu si sustine ca prietenul sau, norvegianul, îl va ajuta. Vrea sa-l predea el însusi pe prizonieri.
În clipa aceasta se întâmpla ca domnisoarei Robber îi veni sa stranute cu putere. Cel doi ofiteri privira imediat în sus si comandantul zise, aratând spre intrarea tainuita:
— Aici în spate trebuie sa fi fost, domnule locotenent. Cheama repede câtiva oameni încoace. Cred ca vom descoperi ceva. Vezi, peretele acesta pare sa fie artificial.
Locotenentul striga ceva spre tarm. Imediat venira vreo zece marinari care, la ordinul comandantului lor se apucara sa îndeparteze blocurile de stânca pe care salbatecii le asezasera în fata intrarii. George alerga spre coliba si disparu într-unsa, împreuna cu Petre.
Nu trecu mult si marinarii patrunsera în trecatoare. Salbatecii se retrasera într-un colt si se ghemuira acolo la pamânt. George si Petre însa iesira repede din coliba si-l salutara pe comandant prefacându-se bucurosi.
— Ati venii la timp, domnule comandant, zise George în frantuzesti. Am fost trimisi de capitanul Robber al nostru sa-i cautam fiica, pe care am si gasit-o chiar aici – dar salbatecii au vrut sa ne împiedice sa parasim insula.
— Si unde se afla domnisoara, Robber? întreba comandantul, banuitor.
— Aici sunt, domnule.
Tânara fata iesi din coliba si privi zâmbitoare la comandatii. Acesta o saluta

militareste si întorcându-se iar spre George, zise:
— Faci parte asa dar din echipajul balenierei „Queen Victoria”? Îmi dai voie sa va întreb de numele d-tale?
— Domnule comandant, ne aflam aici pe teritoriu englez, asa ca nu poti sa-mi impui sa-ti raspund. Numele meu n-are nici o legatura cu chestia asta si nici eu nu tin sa-l cunosc pe al dv.
Comandantul ramase cam surprins. Îi privi acum si pe Urias, apoi zise:
— Te înseli domnule, daca crezi ca te afli pe teritoriu englez. Insulele acestea nu-s trecute înca pe hartile marine si de aceea le iau eu cum în stapânire, ca francez. Sau ai si facut-o, poate, d-ta... ca german?
— Din pacate, nu înca, raspunse George, fara sa banuiasca ce cursa îi întindea capitanul.
— Recunosti deci ca esti German? întreba comandantul.
— Da, raspunse tânarul. Acum v-as ruga numai sa ne lasati sa plecam de aici, deoarece capitanul meu doreste sa-si revada cât mai curând fiica. Cred ca n-aveti nimic împotriva.
— Ba am, domnule, caci mai întâi Trebuie sa stiu cine esti. Banuiesc ca ai fi fiul capitanului Farrow.
George izbucni în râs:
— Îmi pare rau, domnule, ca trebuie sa-ti procur o dezamagire, caci tatal meu nu e capitan.
— As dori sa-ti vad hârtiile. Daca d-ta st tovarasul d-tale n-aveti acte la dv., voi fi nevoit sa va arestez. Sustin ca faceti

parte din echipajul capitanului Farrow. Poti dovedi contrariul?
— Cum sa va dovedesc asta, domnule comandant? Daca vreti sa ma arestati, n-aveti decât, dar înainte de a o face, va rog s-o duceti pe domnisoara la tatal ei, care o asteapta cu inima îndurerata.
— Se va face, raspunse comandantul. Domnule locotenent, acesti doi oameni sunt prizonierii d-tale si-mi raspunzi de ei. Daca se va dovedi ca am facut o greseala, ma voi scuza fata de dv.
— Nu va fi nevoie, domnule comandant, caci va marturisesc singur ca sunt fiul capitanului Farrow, zise George. N-am faptuit alta crima decât aceea de a fi luat parte la calatoriile tatalui meu, asa ca nu pot fi adus în fata nici unui tribunal.
— Asta las-o pe seama noastra, domnule Farrow. Ma bucur însa ca ai spus adevarul si astfel te vei bucura pe bord de mai multa libertate decât ceilalti prizonieri. Pâna te voi preda, vei fi... oaspetele meu.
— Ma bizui pe cuvântul dv., domnule comandant, dar va cer sa mi-l lasati pe însotitorul meu pentru serviciul meu personal.
— Îti încuviintez si aceasta dorinta.
— Asa, domnule locotenent, cred ca putem pleca acum. Mai întâii s-o duci pe domnisoara la tatal ei si vesteste-l ca l-ai arestat pe fiul capitanului Farrow.
Dupa un sfert de ceas, George si Petre se aflau pe bordul distrugatorului, care porni imediat spre Australia. Insulele piereau din ce în ce la orizont si tânarul

se simti cuprins de un simtamânt de tristete când nu mai zari submarinul lor.
Se bucura de libertate deplina pe distrugator si era mereu împreuna cu Petre. Comandantul tocmai plecase de linga ei, când Uriasul sopti repede tânarului sau stapân:
— Domnule George, am un plan foarte bun. Desigur ca tatal dumitale urmareste în taina distrugatorul, astfel ca n-ar fi nevoie decât sa cadem încet peste bord, ca nimeni sa nu bage de seama. E drept ca sunt multi rechini pe aici, dar asta nu face nimic. Am cercetat ferestruica de la cabina noastra si am izbutit s-o deschid, desi era închisa bine pe dinafara. Când s-o înnopta, mergem sa ne culcam mai de vreme si... ne facem nevazuti prin ferestruica. Ce parere ai de planul meu?
— Bine, Petre, asa vom face. Ah! Comandantul se înapoiaza. De sigur ca vrea sa cineze cu mine.
Amabil, cum sunt toti Francezii, capitanul se apropia de George si-l invita la masa ofiterilor. Jos, în sala de mâncare, fu prezentat ofiterilor si fu nevoit sa povesteasca din aventurile sale. Cam pe la ora noua, când se sfârsi masa, George îsi lua ramas-bun, spunând ca vinul îl cam ametise si simtea nevoia sa se culce.
În cabina dadu de Petre care se prefacea ca doarme în hamacul sau. Fara sa schimbe o vorba, cu el, George se culca si asculta cu încordare pâna se potolira sus zgomote! E si nu se mai auzeau decât pasii sentinelelor.

Atunci se scula si atinse bratul lui Petre. Acesta asteptase de mult semnalul si se furisa pâna la ferestruica, pe care o trase încetisor înauntru. Era destul de mare ca sa se poata strecura printr-însa si Uriasul facu cel dintâi treaba asta.
Dupa câteva minute se aflau amândoi în apa, îndepartându-se tot mal mult de distrugator, care spinteca valurile cu repeziciune. Petre tinea în mâna lampa lui de buzunar si începu sa dea semnale în directia de unde venisera.
Si… minune! La o mica departare semnalele fura repetate, iar dupa câteva minute „Dox”-ul spinteca apa ca o sageata, oprind brusc lânga cei doi înotatori. Dupa alte câteva minute George îl îmbratisa pe tatal sau, multumindu-l pentru ca-l salvase atât de repede.
— Ce s-a facut cu capitanul Robber, tata? întreba el, dupa ce-si schimba hainele. A luat prizonierii cu el, ca sa-i predea autoritatilor?
— Da; pe William Hunter l-a pedepsit însa el însusi. L-a osândit sa primeasca o suta de lovituri pe care sa i le dea singur, la intervale anumite. Douazeci si cinci a si primit si Trebuie sa marturisesc deschis ca în cazul de fata pedeapsa cu bataia e la locul ei.
— Si ce a spus când si-a revazut fiica? Mi-a parut rau ca nu i-am putut-o aduce eu.
— Sunt de parere sa plecam acum repede înapoi si vom mai întâlni amândoua vapoarele. Ah! Ce s-a întâmplat, Rindow? S-a înapoiat cumva distrugatorul si îi cauta pe prizonieri?

— Cam asa se arata, domnule capitan, Trebuie sa ne afundam imediat, raspunse primul ofiter.
— A aprins reflectoarele si cerceteaza marea?
— Da, înca n-as putea porni spre sud si el nici n-ar baga de seama, iar noi vom putea observa unde ramâne.
— Chiar asa sa facem, draga Rindow; viu si eu acus sus ca sa-l vad pe francezul ala. Nu-mi mai ia el fiul a doua oara.
Submarinul facu un viraj si porni în unghi drept, fata de drumul de pâna acum. Deodata „Dox”ul fu învaluit într-o baie de lumina; un reflector îl descoperise. Capitanul dadu îndata comanda de afundare, dar înainte ca sa poata fi închis capacul, se auzi o bubuitura si o ghiulea lovi apa la mica departare.
Când capacul fu bine închis, submarinul începu sa se afunde cu repeziciune. Mai simtira explozia câtorva bombe în apa, dar Farrow schimba îndata directia si scapa „Dox”-ul cu bine.
Înca în cursul noptii ajunsera la insule si tocmai când iesira la suprafata se lumina de ziua. Fura întâmpinati cu bucurie de toti si abia catre amiaza se despartira iarasi.
Robber vroia sa se îndrepte spre primul port englez, ca sa-i predea pe prizonierii sai. Apoi avea de gând sa se înapoieze, dupa ce îsi va fi angajat alt echipaj si sa reînceapa vânatul balenelor, împreuna cu capitanul Henricksen.

70

MAREA ÎN FLACARI

I.
TAINA DESENULUI.

— EI, GEORGE, AI SCOS-O LA CAPAT? întreba capitanul, mângâind capul fiului sau. Sunt câteva zile de când tot examinezi desenul pe care l-ai gasit în baleniera. Probabil ca merge greu descifrarea?
— Nici nu cred ca o voi scoate la capat, raspunse George, cam necajit. De obicei descifrez usor scrierile secrete, de data asta însa nu vrea sa mearga si pace! Si doctorul a încercat, dar i-a fost munca în zadar.
— Ei, las ca vei izbuti tu, îl îmbarbata capitanul. Cu cât e mai greu, cu atât te vei bucura mai mult când îti va reusi.
— Fara îndoiala ca e vorba de o insula – zise George si privi cu mare bagare de seama desenul – dar nu vad nici o indicatie unde ar putea fi. Pe dosul desenului trebuie sa fi fost scris ceva, se vad urme de litere daca tii hârtia în dreptul luminii.
Petre Uriasul, care statea sprijinit pe punte, lânga turn, se amesteca în vorba:
— Domnule George, as încerca eu sa colorez dosul desenului. Poate ca literele ies la iveala.
— Ideea e cât se poate de buna, Petre! striga tânarul, cu însufletire. Voi face imediat cum ai spus. Poate ca va merge daca voi sufla putin praf de grafit pe dosul desenului. Acesta va intra în adâncituri.

— Tot ce se poate, încuviinta capitanul. Cel mai bun lucru ar fi s-o faci împreuna cu doctorul. Vino si ne spune pe urma la ce rezultat ai ajuns.
George cobori în graba scari în din turn. Capitanul privi zâmbind dupa el, apoi zise catre Petre:
— Nu m-as mira de loc daca desenul acesta ne va vârî într-o noua aventura. În privinta aceasta se poate spune ca George are un adevarat noroc. Dar de ce privesti cu atâta încordare spre Rasarit?
Petre clatina capul încurcat si raspunse:
— M-am înselat; credeam ca vad colo în departare un bric. Dar se pare ca e numai un nor, care sta dea dreptul deasupra marii.
— Un nor deasupra marii? întreba capitanul, mirat. Asta ar fi foarte ciudat, ba poate foarte primejdios.
Duse ocheanul la ochi si cerceta zarea spre rasarit.
— Într-adevar – zise el apoi – e un nor de forma si culcare ciudata. Si spuneai ca vazusi înainte acolo un bric?
— Da, domnule capitan, cred însa ca m-am înselat. Poate ca marginile norului au fost mai îngrosate si asta a facut sa cred ca e un bric.
— Oricum, trebuie sa fim cu bagare de seama, zise Farrow. Haidem în turn, Petre, poate va fi nevoie sa ne lasam repede la fund. Norul acela nu-mi place deloc. Asta e ori un semn ca se apropie un uragan grozav, ori o fi ascuns într-adevar în nor un vas strain, care a disparut repede din raza vederii tale, vârându-se în negura. Poate sa fie si un

vas care are pe bord un aparat de produs ceata.
— Atunci tot trebuie sa ne fi descoperit – zise Petre.
— Tot ce se poate. Va fi având ocheane bune, prin care vad la mari departari. Ia te uita, norul calatoreste dea lungul oceanului. E, deci, cu siguranta un vapor care s-a învaluit în ceata. Mai bine sa ne afundam si sa observam norul ciudat prin periscop.
Petre cobori îndata scara, urmat de capitan, care închise capacul. Dupa câteva minute submarinul disparuse sub apa. Farrow urmarea prin periscop. Norul ciudat, care parea sa rataceasca pe apa la vreo patru kilometri spre rasarit. Desi electromotoarele functionau din plin, norul ramânea mereu la aceeasi înaltime. Trebuie deci sa fie ascuns în ceata un vas care alerga cu toata viteza spre Nord.
Se scurse cam vreo jumatate de ceas dar privelistea ramase neschimbata. Rindow, care statea lânga Farrow si capatase lamuriri de la acesta, întreba:
— Nu se vede înca nimic nou, domnule capitan?
— Pâna acum nu... ah, norul pare ca-si schimba înfatisarea, se destrama. Ia te uita, se iveste bolul unui vas din ceata... da, e un bric marisor, care alearga repede spre Nord. Foarte interesant. Trebuie sa urmareasca ceva deosebit, de vreme ce s-a ascuns astfel de noi.
— Daca ar fi un vas al autoritatilor, nu s-ar fi departat atunci când ne-a zarit, ci ar fi încercat sa se apropie de noi la adapostul norului, îsi dadu cu parerea

Rindow. Asa dar, trebuie fie, dimpotriva, un vas care are toate motivele sa se fereasca de vapoarele autoritatilor.
— Ai dreptate, la fel ma gândesc si eu – încuviinta capitanul. Cei de pe bric ne-or fi luat drept un submarin al vreunuia din statele care poseda dominionuri aici. Uite, se pare ca avem aceeasi directie deocamdata, ceea ce ne îngaduie sa-l observam bine. Aha, vad ca o ia spre Nord-Vest. O! Aveam dreptate, am zarit câteva puncte ce sclipeau în bataia soarelui ce apune. Asta înseamna ca bricul cerceteaza marea cu ocheanele.
— Pacat ca peste doua ceasuri se înnopteaza – zise Rindow – în întunerec desigur ca bricul ne va scapa. Prin ceata de care s-a învaluit, s-a facut foarte suspect.
În clipa aceea George veni într-un suflet în cabina de comanda. Flutura în mâna desenul cu care îsi batuse capul atâta vreme si striga:
— Tata, Petre mi-a dat un sfat foarte bun. Din pacate n-am putut descifra totul, dar acum stiu cel putin ca e vorba de insula Mallikolo. Trebuie sa mergem într-acolo; pare ca s-a faptuit o crima împotriva unei tinere fete.
— Draga Rindow, tine dumneata bricul sub observare – zise capitanul – chestia lui George ma intereseaza foarte mult. Daca pastram directia în care mergem acum, ajungem cam tot la Mallikolo, caci se afla în grupul Noilor Hebride. Asa, baiete, arata-ne acum ce-ai descoperit!
— Uite, tata, aici poti citi lamurit numele Mallikolo si dincoace numele Ellen

Hami…, numele de familie nu e prea citet, dar cred ca e „Hamilton”. Probabil ca e scris de o ruda apropiata a ei, ca aici sta: „singura mea”, apoi: „se afla în cea mai mare pri…” Jos e înca un nume. … „eph Blowt”… poate fi: „Joseph Blowter”.
— Joseph Blowter? exclama Rindow, surprins. Asta e numele unui cunoscut bandit, cautat de autoritatile australiene. Îti aduci aminte de radiograma pe care am prins-o acum vreo sase saptamâni, domnule capitan? Se spunea într-unsa ca se acorda o rasplata mare pentru prinderea acestui individ.
— Îmi amintesc – raspunse Farrow. Dupa descrierea care s-a dat despre el, Blowter ar fi faptuit o crima împotriva unei fete sau unei femei. Hm… sunt de parere sa mergem spre Mallikolo. Poate descoperi indicatiuni mai precise pe documentul acela. Numai cu datele astea nu putem începe mare lucru.
— Fireste ca voi încerca sa descifrez mai departe scrierea, zise George. Doctorul se si îndeletniceste cu fabricarea unui lichid colorant, care va scoate la iveala poate si alte litere.
Tânarul parasi repede cabina de comanda, cu desenul în mâna. Rindow, care nu scapase din ochi bricul, zise acum:
— Domnule capitan, în radiograma guvernului australian se dadea ca probabil ca Blowter se folosise de un bric pentru a fugi. Nu e exclus sa se afle pe vasul acela suspect dinaintea noastra, altminteri n-ar fi pus în functiune

aparatul de produs ceata, când ne-a descoperit.
— Fireste, draga Rindow, se poate sa fie asa, încuviinta capitanul. Atunci descoperirea facuta de George pe baleniera ar fi foarte importanta. Poate izbutim sa scapam din mare primejdie o tânara fata si în acelasi timp sa punem mâna pe Blowter acela. Pacat numai ca n-am pastrat radiograma de atunci, nu-mi mai pot aminti bine ce se spunea în ea despre Blowter.
— Eu însa da, zise Rindow. A fost mai întâi bandit de codru pe teritoriul australian, apoi, când politia i-a dat de urma si-a stramutat câmpul de activitate pe apa si a început sa se ocupe cu contrabanda de coasta si piraterie. Se pun în sarcina lui multe atacuri asupra bricurilor mici, precum si câteva omoruri. Aha, uite ca se azvârle niste obiecte peste bord de pe bric; a facut si un viraj foarte pronuntat spre Rasarit. Mereu cad obiectele de la pupa în mare. Trebuie sa ma folosesc de telescop.
Hagen, care în cursul timpului înzestrase submarinul cu perfectiunile cele mai practice, izbutise sa adapteze la periscop un dispozitiv care avea însusiri de telescop, îngaduind sa fie recunoscute lamurit obiecte de la mare distanta. Când Rindow privi printr-unsul, exclama speriat:
— Ce ticalosi… probabil ca banuiesc ca îi urmarim. Arunca în mare bombe, care sunt legate între ele cu o funie. De funie sunt atârnate „înotatoare” (bombe goale, care mentin echilibrul, în împrejurari

anumite), care vor tine bombele la o adâncime anumita de la suprafata marii.
— Atunci ia directia spre Apus! striga Farrow.
— Spuneai doar ca bricul întinde barajul spre rasarit.
Cu o smucitura submarinul îsi schimba cursul spre Vest. Capitanul Farrow stia ca se poate bizui în totul pe primul sau ofiter, asa ca îi lasa conducerea vasului.
— Aha, a asezat barajul de bombe la vreo doua sute de metri spre rasarit – zise Rindow – acum a pornit înapoi. De fapt e, o manevra foarte proasta din partea lui, caci îsi poate închipui ca-l supraveghem. E cu putinta sa fi zarit periscopul nostru si ne tine mereu sub observatie.
— Atunci de sigur nu stie ca-i putem recunoaste bine de la departarea aceasta, fu de parere Farrow. Va presupune ca nu vedem ce face. În orice caz, socoteste probabil ca noi am luat acum directia spre rasarit si alergam dea dreptul în barajul de bombe.
— Tot ce se poate, încuviinta Rindow. Ah, goneste spre apus…, a ajuns cam la punctul unde a început sa aseze barajul acela afurisit. Dumnezeule sfinte! Acum aseaza un nou lant de bombe, de data asta spre Apus. Trebuie sa ma abat si mai mult din drum… Omul asta nu se gândeste ca primejduieste în felul acesta toate vasele care vor trece cândva pe aici.
— Hm… ar trebui sa distrugem într-un fel oarecare barajul, zise Farrow. E harazit noua, asa ca avem îndatorirea sa aparam si alte vase de primejdia ce le

ameninta. Dar cum putem face asta? Bombele sunt mari?
— Socot ca sunt de ajuns de mari ca sa distruga amândoua învelisurile submarinului nostru. Mai mult ca sigur ca sunt umplute cu un explozibil foarte puternic.
— Nu trebuie sa pierdem timp – zise capitanul – si nici bricul nu trebuie sa-l slabim din ochi, altminteri mai aseaza un baraj în care ne vom prinde.
— Ah, draga Hagen, vii tocmai la timp – se adresa el inginerului, care tocmai intra în cabina de comanda.
— Cum am putea scapa în modul cel mai sigur si mai repede de barajul de bombe din fata noastra?
Zugravi inginerului pe scurt situatia, accentuând ca nu vroia numai sa se strecoare prin baraj, ci sa faca sa explodeze bombele, pentru ca sa nu fie primejduite alte vase.
— Cred ca e de ajuns sa provocam explozia unei singure bombe din flecare lant – zise Hagen – atunci celelalte se vor afunda destul de adânc ca sa nu mai primejduiasca nici un vas.
— E drept ce spui dumneata – încuviinta capitanul – dar cum putem face treaba asta, fara sa ne primejduim noi însine? De sigur ca nu e atât de simplu, caci nu trebuie sa pierdem din ochi bricul pentru mai mult timp.

II.
O ÎNTREPRINDERE PRIMEJDIOASA.

— ÎN CAZUL ACESTA NU EXISTA DECÂT O SINGURA CALE, care nu e lipsita de pericole mari, raspunse inginerul. Trebuie s-asteptam câtva timp pâna nu vom mai putea fi vazuti de pe bric. Apoi va fi nevoie sa ne ridicam repede la suprafata; Jean Brike va trimite câte o granata în amândoua barajele, care însa va trebui sa explodeze pe mare îndata dupa ce va fi slobozita. Lucrul e posibil, potrivindu-se aprinzatorul.

— Hm... asta e foarte primejdios, zise capitanul. Înseamna ca aprinzatorul trebuie potrivit pentru cinci secunde; Brike va trebui sa încarce cu iuteala fulgerului si sa sloboada bomba cu o secunda înainte de explozie. Treaba ar merge, vad eu, dar prea e riscata. E de ajuns sa nu functioneze prima oara granata si atunci se duce dracului si tunul si vrednicul nostru Jean. Afara de asta, dragul meu, nici nu vom avea izbânda pe care o urmarim, caci daca vor exploda cu adevarat câteva bombe, înotatoarele vor duce cu atât mai bine celelalte bombe.

— Cam ai dreptate, fu nevoit sa încuviinteze inginerul. Nu ne ramâne altceva, deci, decât sa asteptam pâna ce bricul nu se va mai vedea si atunci sa ne ridicam la suprafata si sa taiem „înotatoarele", noi ramânând pe vasul nostru. Bombele se vor duce la fund si numai constituie nici o primejdie.

— Ei, da, altceva nu ne ramâne de facut, repeta capitanul. Vom ajunge noi dupa aceea bricul. Tot se mai vede, Rindow?

— Ba, domnule capitan si-a încetinit viteza. Daca nu ma-nsel, pare ca stopeaza. De sigur ca vrea sa vada daca barajul de bombe îsi va faca efectul.
— Neplacuta afacere! murmura capitanul. Ce putem face ca sa-l înselam de-a binelea? Ei, George, ce s-a întâmplat iar?
— Pe desen a iesit la iveala o cruce lânga Mallikolo! striga George, agitat; trebuie sa fie, de sigur, vreo insulita din Sud, de însemnatate cu totul deosebita.
— Bine, baiete, vom vedea, asta când vom ajunge acolo. Deocamdata stam locului aici.
— Da, m-am mirat si eu ca nu mai functioneaza motoarele. Ce s-a întâmplat?
Farrow îi vorbi despre situatia grea în care se afla. Tânarul ramase pe gânduri câteva clipe, apoi se-ntoarse spre tatal sau, cu chipul stralucitor:
— Tata, am o idee foarte buna: vom putea pacali de minune echipajul bricului. Dar trebuie sa-mi îngadui sa si aduc la îndeplinire aceasta idee.
ÎI privi rugator pe capitan, care raspunse, sovaind:
— Daca nu e primejdios, fie! Dar povesteste-ne repede ce ti-ai pus în gând.
— O clipa, vreau s-aduc obiectele care îmi trebuie pentru asta.
Iesi grabit din cabina de comanda, lasând pe tovarasi în nedumerire.
Nu trecu însa mult si se înapoia cu un echipament cam ciudat. Îsi pusese o masca împotriva gazelor, dar în loc de cartusul pentru aerisire, adaptase matul

unui aparat de oxigen, pe care-l legase de brâul sau lat. Aparatele acestea le luasera cândva de la niste pirati foarte primejdiosi. În mâini, George tinea un cleste mare si greu. Îsi scoase masca si zise râzând:
— Tata, voi parasi submarinul prin camaruta de scafandru, voi înota pana la barajul de bombe si voi taia „înotatoarele”; în felul acesta bombele cazând pe fundul marii nu vor mai vatama nimanui.
— Ideea e foarte buna, dar prea primejdioasa, exclama capitanul.
— Încarcat cu clestele si cu sticlele de oxigen, vei fi împiedicat sa înoti si afara de asta e lesne cu putinta sa fii atacat de un rechin. Atunci cu greu vom fi în stare sa-ti venim în ajutor. Pe de alta parte, trebuie sa producem neaparat explozia uneia dintre bombe, caci bricul asteapta sa vada explozia barajului.
— Putem face si asta, se grabi sa raspunda tânarul.
— Bombele de apa sunt astfel construite, încât sa explodeze în urma unei izbituri puternice. Voi face în asa fel încât sa las sa înoate doua bombe, voi lega însa o sfoara lunga de „înotatoarea” mijlocie. Daca vom trage apoi din toate puterile, bombele se vor ciocni intre ele si nu se poate sa nu explodeze.
— George, asta e însa prea primejdios, se împotrivi capitanul. În primul rând îti va veni nespus de greu sa te tii deasupra apei. Si cum vrei sa mai si lucrezi în situatia aceasta? Nu cred s-o scoti la capat.

— M-am gândit eu la asta si-mi voi pune un colac de salvare.
— Hagen, ce crezi de ideea baiatului? întreba capitanul pe inginer.
— Cred ca planul lui George e foarte bun. În felul acesta nu pierdem din ochi bricul. Afara de asta planul e si mai sigur ca cele nascocite de noi.
— Hm… asa el încuviinta capitanul.
— Dar eu unul sunt îngrijorat, caci ma tem de rechini.
George râse si scoase de la brâu un cutit mare si ascutit.
— Uite, tata, tu stii ca ma pricep sa ma apar bine împotriva unui rechin. Nu fii îngrijorat, caci ma voi întoarce teafar.
— Ei bine, baiete, faca-se voia ta, hotarî Farrow în cele din urma. Timp mult de pierdut n-avem. Rindow, ia-o cât mai înainte, caci stii cam pe unde sunt barajele de bombe. Du-te, George si fa treaba cum trebuie.
Tânarul intra în camaruta de scafandru de la tribord. Abia se închise usa în urma lui, ca apa si fu pompata înauntru. George fu ridicat încet în apa, colacul de salvare pe care si-l pusese se dovedi destul de trainic, ca sa sustie funia lunga si clestele acela greu. Camaruta se umplu repede, George deschise usa din afara si iesi prin deschizatura îngusta. Colacul de salvare îl ridica îndata la suprafata. În fata lui George vazu sirul lung de „înotatoare” dantuind pe valurile usoare. Nu înota însa îndata într-acolo, ci se afunda mai întâi ca sa lege de parapetul submarinului unul din capetele funiei.

Când vasul va da înapoi, bombele urmau sa se ciocneasca între ele.
Abia când sfârsi treaba aceasta importanta, el înota cu bagare de seama spre primejdioasele baraje de bombe. Descoperi îndata cele doua baraje întinse, caci acela care ducea spre apus se afla la câtiva metri de celalalt. El lua la ochi întâi pe cel dinspre Rasarit, înota pâna la capatul din dreapta si începu sa taie funia care lega una de alta „înotatoarele". Acestea fura îndepartate, iar bombele se afundara în adâncul apei.
Curând barajul fu înlaturat, afara de ultimele doua bombe, de a caror funie de legatura George fixa frânghia de care o adusese. Apoi se duse la celalalt.
Deoarece tânarul era un bun înotator si taierea funiei nu-i facea mari greutati, fu gata în scurt timp cu treaba lui si înota înapoi la submarin. Totul mersese atât de bine, cum nici nu se asteptase. Simtea o bucurie mare si o mândrie fara margini ca izbutise sa-i scoata pe tovarasi din situatia aceasta neplacuta.
Când ajunse aproape de submarin, îsi întoarse privirea. Vroia sa vada daca nu putea zari ci ochiul liber bricul îndepartat. Asta n-ar fi fost tocmai pe placul lui, caci atunci ar fi însemnat ca, prin ocheanele lor puternice, piratii l-ar fi putut vedea si pe el foarte bine la lucru.
Dar se încredinta ca nici cu ochii sai ageri nu putea vedea punctuletul de pe suprafata întinsa a apei, astfel ca era cu neputinta sa fi fost zarit el de catre ceilalti.

Vroia tocmai sa se-ntoarca iar, când ramase înmarmurit. La cel mult douazeci de metri de el, coada triunghiulara a unui rechin spinteca undele limpezi.
Dihania zarise victima, înainta tot mai repede… câteva clipe doar si-l va înhata pe nefericitul tânar… Dar George nu se gasea pentru prima data într-o astfel de situatie.
Cu iuteala fulgerului trase afara cutitul si taie mai întâi cureaua lata care-i tinea colacul de salvare. Apoi se lasa repede la fund, caci banuia ca monstrul se afla în spatele sau. Se afunda ca un bolovan, caci purta la brâu sticlele grele de oxigen.
Nici n-ar fi fost vreme de pierdut, caci simti la picioare o lovitura puternica: rechinul îl atinsese cu coada lui grozava.
În vreme ce se afunda, George, care tinea între dinti cutitul, desprinse sticlele de oxigen de la brâu si scoase masca. Acum era liber si se putea razboi cu rechinul.
Îsi întoarse trupul în apa si privi în sus. Monstrul dadea navala spre el, cu o furie salbatica. George se afla într-o situatie foarte primejdioasa; caci sub apa nu se putea misca atât de repede si în sarituri, cum ar fi fost nevoie.
Rechinul parea însa ca nici nu vrea sa se azvârle pe spate – cascase botul urias crezând ca va putea înhata cu siguranta prada. O clipa numai chibzui George, apoi se lasa iar afund, cu capul înainte. Nu putea sa atace înca; în clipa aceasta trebuia sa se fereasca de navala dihaniei.
Totusi, în vreme ce se afunda, îsi întoarse capul Si vazu aproape de el afundându-se si trupul urias al rechinului. Tânarul

lovi si vâri cutitul mare în corpul monstrului, dar nu-l atinse decât lânga coada. Nu-l ranise prea grav, rechinul însa se înspaimânta, cel putin si se adânci si mai mult.
Prin asta George câstiga timp si încordându-si puterile, îsi facu vânt la suprafata. Trase cu nesat aer în piept, dar nu pierdu din vedere sa faca semne spre periscopul submarinului, care se afla în apropiere. Apoi se-ntoarse iar si privi în apa. Din fericire aceasta era stravezie, asa ca putu vedea lamurit umbra care tâsni din nou la suprafata, din adâncul verzui.
Rechinul îsi zari si el victima, se repezi dea dreptul spre George, acum însa nu se putea folosi de botul sau de forma ciudata, fara sa se arunce pe spate.
George asta astepta, caci atunci lupta devenea hotarâtoare pentru el. Când trupul urias al dihaniei ajunse la suprafata, lânga el, tânarul era pregatit. Monstrul se rasuci fulgerator si începu sa se zvârcoleasca furios, ca sa-si înhate prada. Dar George se si aruncase în laturi si burta monstrului aluneca lânga el, asa ca avu timp sa-i împlânte cutitul adânc în trup. Tinu cu toata puterea mânerul acestuia, când rechinul tâsni mai departe lovind din coada si taisul ascutit spinteca trupul dihaniei pâna la radacina cozii.
Fericit de izbânda aceasta, George înota în jurul rechinului, îndreptându-se spre submarin. Acum avea de îndeplinit o sarcina grea, trebuind s-ajunga în vas fara masca de scafandru, ceea ce

însemna ca trebuia sa rabde în camaruta lipsa de aer, pâna când pompele vor fi împins afara o parte din apa.
Mai facu odata semn spre periscop, trase adânc aer în piept, apoi se afunda cu capul în jos. Lasase deschisa usa exterioara a camarutei de scafandru, când iesise si acum se furisa repede înauntru, închise usa si puse zavorul.
Camarazii trebuie sa fi observat bine cum stau lucrurile, caci înainte înca de a ciocani în usii a dinauntru, ca semn ca totul e în regula, pompele si începura sa dea afara apa. În vârtejul care se stârnise, George îsi încorda toate puterile ca sa se ridice la suprafata. Acolo era un ventil cate potrivea intrarea si iesirea aerului în si din camaruta, dupa cum era umpluta sau golita de apa.
În cele din urma George izbuti sa-si scoata capul deasupra apei spumegânde. Trase în piept aerul care venea dinauntrul submarinului si... orice primejdie trecuse.
În câteva minute camaruta de scafandru era golita, usa dinauntru fu deschisa si în mijlocul uralelor camarazilor, tânarul îsi facu vânt în pântecul submarinului.
— Ai lucrat minunat, scumpul meu copil! exclama capitanul, cu mândrie.
— Vino repede în cabina de comanda dupa ce-ti vei fi schimbat hainele. Vom porni acum în graba înapoi, ca sa producem explozia bombelor.
— Da, asta trebuie facut repede – zise tânarul – ma tem ca zvârcolelile rechinului au tras atentia piratilor. Ma

voi grabi cât pe poate, chiar în vremea asta îndepliniti manevra care sa-l însele.
— Bine, raspunse Farrow si alerga spre „comanda”, în timp ce George se duse în cabina lui ca sa-si schimbe hainele.
Era înca ocupat cu asta, când simti smucitura cu care vasul porni repede îndarat. Se scursera câteva clipe, apoi se produse o zguduitura destul de puternica. Desi submarinul se afla departe de bombele cari, atunci când funia se-ntinse fura ciocnite cu putere, explozia se simti totusi destul de tare – dovada ca aveau o încarcatura puternica.
Dupa câtva timp George dadu fuga în „comanda”. Capitanul privea prin periscop si tocmai zicea:
— Siretenia noastra pare sa fi reusit – bricul s-a pus iar în miscare. George, îti multumesc c-ai facut treaba cum trebuie.
— Cu toata viteza înainte! striga el apoi în sala motoarelor.
Înca o smucitura si vasul porni cu viteza tot mai mare spre nord, dupa bricul suspect si primejdios.

III.
O DESCOPERIRE GROZAVA.

— CURÂND SE VA ÎNTUNECA – urma Farrow – si ne vom putea ridica la suprafata ca sa ne apropiem de bric.
Trecura vreo zece minute, apoi capitanul parasi periscopul, rasuflând usurat:
— Pregatiti totul pentru ridicare la suprafata! ordona el. Rindow, împarte d-ta, te rog, veghea de noapte. Vino sa mai stam câteva ceasuri în turn, George.

Dupa câteva minute trageau în piept cu nesat aerul rece al noptii. Afara de capitan si George mai venisera în turn Hagen si Petre. Camarazii stateau tacuti si priveau în larg. Farrow dadu cu glas încet comanda:
— Compresoarele în functiune! Folositi amortizoarele!
Zgomotul motoarelor abia se auzea si totusi „Dox”-ul gonea prin noapte cu viteza aproape îndoita.
Drumul se facu în liniste. Dupa vreo jumatate de ceas auzira zgomotul slab si regulat al unui motor. Ajunsesera, deci, din urma bricul.
— Cred c-ar fi bine sa ne tinem la oarecare distanta – fu de parere Farrow. Se prea poate sa mature marea cu reflectoarele. E de ajuns daca vom încerca s-auzim mereu zgomotul motoarelor. Dupa ecou, suntem la cel mult un kilometru departare.
— Asa cred si eu – încuviinta Hagen, dupa ce îsi încorda auzul câtva timp. La departarea aceasta suntem oarecum la adapost de-a fi descoperiti de reflectoare. Ei, ce-a fost asta?
Camarazii ascultara în tacere. Se auzise un tipat salbatec, care trebuie sa fi venit de pe bric. Tipatul se repeta... si acum recunoscura lamurit un glas barbatesc, care striga dupa ajutor. Apoi se auzi un plescait puternic – un corp greu fusese zvârlit în apa. Un hohot de râs batjocoritor rasuna apoi si Farrow zise agitat:
— Pare sa se fi iscat o cearta între pirati.

— Au zvârlit peste bord pe unul din tovarasii lor. Trebuie sa-ncercam sa-l salvam pe nenorocit.
— Poate izbutim sa scoatem de la el amanunte importante.
— Daca nu i-or fi vârât un cutit în piept înainte de a-l fi aruncat în mare, zise Hagen.
— Se mai poate sa-l fi si legat si în cazul acesta ajutorul nostru ar veni prea târziu.
— Totusi, trebuie sa-ncercam! hotarî Farrow.
— Pacat numai ca nu putem pune în functiune reflectoarele. Ia te uita, bricul alearga mereu înainte – asa dar, nenorocitul a fost lasat prada valurilor.
— Am auzit iar un strigat slab – zise George, dupa câteva minute – ceea ce înseamna ca tot se mai lupta cu moartea. Trebuie sa-l gasim cu orice chip! Chiar daca e un criminal fioros. În clipele acestea îsi ispaseste nelegiuirile cu vârf si îndesat.
Submarinul alerga înainte; cei patru camarazi se aplecasera peste marginea turnului si îsi încordasera auzul în noapte. Tresarira cu totii în acelasi timp, când auzira pe aproape un strigat slab.
— Allo, allo! striga Farrow cu putere.
Drept raspuns un geamat, pe jumatate înabusit. Capitanul dadu imediat comanda de stopare a motoarelor.
— Cum l-am putea gasi acum? întreba Hagen, când submarinul se opri brusc.
Dar George sari pe punte, alerga pâna la parapet si îndrepta spre apa lumina lampii sale de buzunar.

Din nou rasuna în întuneric strigatul, dar lumina nu batea atât de departe ca sa poata fi zarit înotatorul. Atunci George, care auzise lamurit din ce directie rasunase strigatul, nu statu mult la gânduri si se arunca în mare. Luase lampa intre dinti si începu sa înoate cu putere. În curând lumina cazu pe un cap omenesc, în care scânteiau ciudat doi ochi holbati.

— Viu si eu, domnule George – auzi el îndaratul sau glasul credinciosului Petre, apoi rasuna o plescaitura puternica în apa.

În clipa urmatoare George îl si ajunsese pe nenorocit si cu o miscare dibace îl apuca de brate. Îi întoarse cu fata în sus, se vârî sub trupul lui si, înotând pe spate, îsi croi drum spre submarin.

Dupa câteva clipe sosi si Uriasul lânga el si acum putura lua pe nenorocit între ei si sa înoate pe piept.

În turnul submarinului capitanul aprinsese lampa si îndrepta lumina piezis pe apa, ca sa arate celor doi calea. Câtiva camarazi sarisera pe punte si întinsera bratele. Necunoscutul fu tras pe bord, apoi se urca si George cu Petre.

— George, azi sunt de doua ori mândru de tine! exclama capitanul. Ai salvat din nou viata unui om, în împrejurari din cele mal grele.

— N-a fost cine stie ce, tata – oricare alt camarad al nostru ar fi facut la fel.

Doctorul Bertram sari îndata pe punte si începu sa-l examineze pe lesinat, caruia Petre tocmai îl taia funiile cu care era

legat. Dupa câteva clipe savantul medic se ridica si zise vesel:
— Se va trezi în curând –e o slabiciune trecatoare, provocata de sfortarile uriase ce le-a facut.
Lesinatul fu dus îndata în turn si de acolo în cabina-infirmerie. Farrow zise, râzând, fiului sau:
— Acum trebuie sa-ti schimbi iar hainele, George; si nadajduim ca e pentru ultima oara.
George îsi puse în graba alte haine, apoi se duse în infirmerie, ca sa vada cum stau lucrurile cu omul pe care-l salvase. Gasi acolo pe tatal sau si pe Petre, iar doctorul Bertram îi striga vesel:
— George, se va trezi curând si cred ca sanatatea sa nu va avea de suferit de pe urm „accidentului". A! Uite ca se si misca! De altfel, arata a fi foarte inteligent.
— Nu-mi vine sa cred ca ar fi putut avea ceva de-a face cu piratii.
Capitanul privi îngândurat la chipul palid al tânarului, care sa tot fi avut 25—26 ani.
— Ai dreptate, draga doctore – zise el apoi – nu are mutra de pirat. Dar te poti însela lesne uneori.
— Sub învelisul cel mai bun se ascunde adesea cea mai mare putreziciune. Vom vedea noi îndata ce e cu el.
Necunoscutul misca mâinile, clatina apoi capul încolo si-ncoace, gemu slab si deschise ochii. Acestia erau de un albastru închis, mari si în lumina artificiala pareau negri. Privi ratacit în juru-i, apoi îngâna:

— Unde... unde sunt? Ce s-a în... întâmplat? Da... m-au legat si zvârlit peste bord, apoi am auzit chemari, am vazut lumina, m-am simtit apucat... tocmai când eram gata sa ma afund. Oh, acum stiu, sunt salvat... printr-o minune dumnezeiasca.
Se ridica pe jumatate si-i privi pe camarazi. Cu un zâmbet de fericire, care dadu chipului sau o expresie foarte simpatica, urma:
— E adevarat... da, e adevarat... va multumesc din adâncul inimii, domnilor. Acum tot mi-a mai ramas nadejdea s-o salvez pe Ellen a mea. Va duceti cumva spre Mallikolo?
— Da, într-acolo mergem, raspunse capitanul. Vrem sa salvam o fata cu numele de Ellen Hamilton, care s-ar afla acolo în primejdie.
— Logodnica mea! striga omul, uimit. Logodnica mea! De unde o cunoasteti d-voastra? întreba el apoi, banuitor. De unde stiti ca se afla în primejdie pe Mallikolo?
— Nu trebuie sa-ti fie teama – zise Farrow, zâmbind. Numai întâmplarea a facut sa dam de aceasta taina. Pe o baleniera am gasit un fel de harta cu scriere secreta, pe care am izbutit, însa, s-o descifram. Harta asta ne-a pus pe urmele ei. Apoi ne-a atras luarea-aminte felul ciudat de navigatie al unui bric si ne-am luat dupa el. Am auzit un om strigând ajutor, dupa ce fusese zvârlit în apa si fiul meu a izbutit sa te salveze.
— Dumnezeu sa-l rasplateasca pentru asta? zise tânarul, cu sinceritate în glas.

Totul pare o minune, zau asa! Tocmai d-voastra trebuie sa ma si salvati. Ma numesc Joe Godley, sunt inginer si m-am furisat în Brisbane pe bricul piratilor, deoarece întâmplator am auzit într-o taverna din port, ca oamenii stiau despre disparitia logodnicei mele. Când s-a întunecat, am fost descoperit în ascunzatoarea mea; seful – un monstru cu chip de om – m-a recunoscut si la porunca lui fui legat si zvârlit în mare.
— Seful acela nu cumva se numeste Joseph Blowter? întreba repede capitanul.
Godley tresari surprins, apoi striga cu glas înabusit de furie:
— Da, e ticalosul acela, piratul cunoscut de o lume întreaga. Oh! De-as pune mâna pe el. Nu-mi scapa pâna nu si-o ispasi toate ticalosiile.
— Poate vei avea prilejul în curând – zise capitanul – eu stiu ca Blowter e un mare criminal, care are si omoruri pe constiinta. Vom face tot ce ne va sta în putinta ca sa-l prindem si sa facem sa-si primeasca pedeapsa cuvenita. Dar acum odihneste-te, caci ai nevoie sa-ti întaresti nervii. Gândeste-te ca poti avea toata nadejdea sa-ti revezi logodnica. Mâine vom vorbi mai pe larg.
— Da, simt nevoia sa ma odihnesc… dar as dori totusi sa cunosc numele salvatorului meu.
— Eu sunt capitanul Farrow, pe al carui submarin te afli. Poate ca numele meu nu-ti este strain.
— Oh, capitanul Farrow! exclama Godley, cu un zâmbet fericit. Acum cu adevarat

sunt sigur ca o voi revedea pe Ellen a mea. Oh, nici nu va dati seama cât sunt de multumit. Acum voi...
Restul vorbelor sale se pierdura într-un murmur nedeslusit. Oboseala îl învinsese.
— A cazut într-un somn adânc, zise doctorul Bertram. Haide, Petre, sa-l asezam în pat!
Uriasul facu singur, însa, treaba asta. Ridica pe tânarul acela voinic ca pe un copil si-l duse la pat. Doctorul îl înveli cu grija parinteasca, apoi facu semn camarazilor sa iasa încet din cabina.
— Minunat! zise George când fu dincolo de usa. Se pare ca însasi soarta a vrut ca sa-l salvez tocmai pe logodnicul tinerei fete pe care o cautam. Bucuria mea e fara margini.
— Ai tot dreptul sa te bucuri, draga George, îi raspunse Farrow. E într-adevar o coincidenta ciudata. S-asteptam pâna mâine, când ne va da lamuriri mai amanuntite despre Blowter acela. Vroiai sa spui ceva, Petre?
— O! eu... ma gândeam numai... daca... hm.. daca vom trece cu bine noaptea, bolborosi Uriasul, încurcat. Piratii astia ne-au dovedit doar ca sunt dati dracului si ca...
— Ia nu mai cobi, Petre! se rasti Farrow, mai în gluma, mai în serios. Ai început sa ai presimtiri, ca Plundow si Brike, cei doi superstitiosi? Nu m-as fi asteptat la una ca asta din partea ta.
— Domnule capitan, v-aduceti aminte când cu mumia misterioasa, tot eu aveam dreptate! se apara Petre. Si acum

tot o presimtire ca asta ma munceste. Ma tem ca vom întâmpina primejdii mari.
— Prostii! raspunse capitanul. Hai mai bine în turn, unde aerul proaspat al noptii îti va alunga gargaunii din cap.
Cu mutra cam plouata, Petre îl urma pe capitan si George, care urcara, repede scarita în turn.
— Ei, e ceva nou, draga Rindow?
— Mi s-a parut c-am auzit plescaind ceva în apa la mare departare, raporta primul ofiter, codindu-se nitel. Bricul pare sa-si fi sporit viteza, zgomotul motoarelor sale a devenit ceva mai slab.
Petre mormai ceva în barba, iar Farrow întreba îngrijorat:
— Asa dar piratii au aruncat iar ceva în mare? Lucrul poate fi neplacut pentru noi. Cam ce putea sa fie?
— N-as putea sa spun, raspunse Rindow. Plescaitura a fost destul de tare, dar zgomotul suna cam suierator... nici eu nu ma pot exprima cum trebuie.
Câteva clipe camarazii ramasera tacuti, apoi Rindow striga:
— Cred ca bricul alearga acum si mai repede, domnule capitan; zgomotul motoarelor devine tot mai slab. Sa nu-l pierdem din vedere daca facem un ocol.
— Pare într-adevar ca se îndeparteaza – încuviinta Farrow.
— Dar cred ca tot e mai bine. Capitanul, care auzise totusi ultimele cuvinte ale obiectul care a fost zvârlit acum în mare: Cârmeste fara grija ceva mai spre rasarit, draga Rindow!
Primul ofiter schimba îndata directia, apoi Farrow zise:

— Vom pune în functiune compresoarele si astfel vom recâstiga distanta pierduta.
Dadu comanda cuvenita si submarinul îsi spori simtitor, viteza. Toti îsi încordara auzul în noapte si în cele din urma Farrow facu multumit:
— Ne apropiem, zgomotul motoarelor bricului se aude mai tare.
— Pare însa c-a luat directia spre Rasarit, domnule capitan, zise Petre.
Toti îsi încordara din nou auzul, apoi Farrow raspunse:
— Nu, draga Petre, de sigur ca te-ai înselat. Alearga acum direct înaintea noastra. E drept ca si noi am facut un mic ocol spre Rasarit.
— Asa dar asta o fi adevarata directie.
— Merge totusi mai departe spre Rasarit, starui Petre, dupa câtva timp. Asta nu e lucru curat.
— Ba nu, spre Apus merge! Capitanul.
— N-auzi?
— Da, acum aud si eu – încuviinta Uriasul. Atunci trebuie sa fi facut brusc un ocol mare.
— Te vei fi înselat tu adineauri, raspunse capitanul. Ne-am înselat cu totii.
— De, vom vedea! zise Petre, încet.

IV.
ARDE MAREA.

— PETRE, NU MAI COBII, se rasti, aproape capitanul, care auzise totusi ultimele cuvinte ale Uriasului. Cine stie ce-au aruncat piratii! Poate câteva galeti cu resturi de la bucatarie sau ceva

asemanator. Ei or fi crezând cu siguranta ca barajele de mine ne-au dat gata.
— Poate însa ca Blowter acela e un om foarte prevazator si ne-a pregatit înca vreo surpriza, zise si Rindow, cu sovaiala. Zgomotele pe care le-am prins sunau foarte ciudat.
— Ei lasa, am luat-o înainte atât de mult, încât nu ma mai tem de nici o primejdie, zise Farrow. Nu cred sa mai fi pus înca odata un baraj de bombe. Ar fi trebuit atunci sa se auda piese…
Capitanul nu-si sfârsi vorba. În plina viteza submarinul se izbi de o piedica moale, elastica. Nimeni nu putea sti ce era, dar toti avura îndata presimtirea unei primejdii grozave.
— Înapoi cu toata viteza! racni capitanul în porta-voce.
Din cauza smuciturii bruste pe care o produse îndeplinirea acestei comenzi, camarazii fura izbiti cu putere de marginea din fata a turnului. Îndata însa scoasera în acelasi timp o exclamatiei de groaza, caci deodata tâsni o lumina orbitoare de jur-împrejurul „Dox”-ului – marea era acoperita cu flacari pe o distanta mare.
Era într-adevar foc, caci simtira numaidecât o caldura dogoritoare împroscata de valurile în flacari, Cu iuteala din ce în ce mai mare, elicea tragea vasul înapoi, dar focul grozav parea sa-i urmareasca.
— Dumnezeule, ce si fie aste? striga Rindow, cu glas înabusit. Nu mai înaintam.

— Coborâti în vas! porunci Farrow. Repede, nu e nici o clipa de pierdut! Trebuie sa ne afundam sub apa. Banuiesc ca Blowter ala a facut o descoperire draceasca. Repede înauntru!
Camarazii coborâra cu toata graba scarita din turn. George ramase pâna în ultima clipa sus, desi vapaia tot mai grozava îi taia rasuflarea. Vazu ca focul era tras înapoi în unghi ascutit de la submarin, dar nu putu gasi nici o explicatie pentru asta.
Dupa ce închise capacul si coborî scarita, spuse tatalui sau despre ciudatenia aceasta. Hagen, caruia capitanul îi lamurise cum stau lucrurile, zise imediat:
— Atunci nu trebuie sa ne lasam afund, ci sa ne urmam drumul de-a-ndaratelea, cu toata viteza. Blowter acela trebuie sa fi zvârlit o plasa în care se gasesc bombe umplute cu felurite substante chimice care, venind în atingere cu apa dau loc la focul acela grozav. Trebuie sa fie ceva asemanator cu carbidul. Pintenul submarinului nostru a intrat în plasa si s-a prins atât de bine într-unul din ochiuri, încât acum tragem dupa noi toti plasa cu focul acela dracesc. Daca n-ai fi dat imediat comanda de întoarcere, domnule capitan, atunci cu siguranta ca plasa aceea s-ar fi închis în jurul nostru. Fara îndoiala ca asta a si fost gândul lui Blowter.
— Omul acesta e într-adevar un geniu diabolic, zise capitanul. Dar cum scapam acum de vapaia asta grozava? Ma tem ca a început sa se topeasca învelisul din

afara al submarinului nostru în fata la prora.
— Ma duc imediat acolo – se oferi Hagen – voi cauta sa racesc învelisul pe dinauntru.
Va fi foarte bine daca am putea libera vasul nostru din plasa.
— Tata, asta las-o pe seama mea, zise George, Din turn treaba se poate face mai lesne, cu ajutorul unor bete lung! Îmi voi pune iar o masca, pe care o voi lega cu un aparat de oxigen, Voi putea astfel rabda caldura, oricât ar fi ea de mare.
— Îti voi da si eu o mâna de ajutor, domnule George, zise Petre.
Hagen alerga la prora, urmat de patru marinari, din care facuse buni mecanici, pe când George si Petre se facura nevazuti, dar se înapoiara dupa câtva timp, echipati cu masti si aparate de oxigen.
— Fiti cu bagare de seama! le zise Farrow îngrijorat. Daca focul se-ntinde prea mult, înapoiati-va imediat.
— Vom face totul cum trebuie! raspunse tânarul.
Însuruba apoi teava aparatului de oxigen la gura mastii si se catara pe scarita de fier. Când deschise capacul turnului, îl izbi în fata o caldura de iad, care îi arse aproape mâinile si celelalte parti neacoperite ale trupului. Chiar si camarazii din cabina de comanda simtira aceasta vapaie, care patrundea înauntru cu zgomot; Farrow si primul ofiter se privira înspaimântati.
— Nu vor putea sa rabde dogoarea – zise Rindow – nici Farrow nu va putea apara

vasul împotriva acestei mari de flacari. Suntem într-o situatie foarte primejdioasa. Blowter acela trebuie sa fie un diavol.
George era cât p-aci sa se-ntoarca atunci când simti caldura grozava izbindu-l în fata. Avea impresia ca pielea neacoperita i se face basici.
— Dar cauta sa-si învinga slabiciunea si continua sa se catere pe scarita din turn.
Când ajunse la marginea acestuia, vru sa se salte afara, se vazu însa nevoit sa-si desprinda mâinile de pe fier, caci acesta era fierbinte. Privi în sus si-l vazu pe Petre iesind prin deschizatura. Asta îi insufla energie si îsi zise ca nu trebuia sa dea îndarat acum, ca sa nu se faca de râs în fata tovarasilor.
Petre se ghemui la marginea deschizaturii turnului si scoase afara doua cangi lungi. Acestea erau facute din lemn greu si tare si aveau vârfuri lungi de fier.
George se ridica, hotarât. Trebuia sa-nchida ochii caci îl orbea vapaia de iad, care parea sa fi devenit si mai grozava. Îsi obisnui cu încetul ochii cu lumina orbitoare, apoi simti în mâna una din cangile pe care i-o întinse Uriasul.
Cu dintii strânsi, cu lacrimi în ochi, George împinse cangea cu vârful spre prora. Întâmpina curând o piedica elastica.
— Gasise plasa de otel, de a carui îndepartare atârna salvarea submarinului. Se opinti cu toata puterea în cange; plasa însa ramânea pe loc.
Dar Petre ajunse lânga el, împinse cangea si atinse si el plasa. Se opintira

amândoi si forta uriasa a lui Petre facu ca piedeca si cedeze încet.
George era gata sa se prabuseasca din pricina durerilor. Nu mai vedea nimic înaintea ochilor, dar îsi aduna puterile si împinse nebuneste.
Plasa se îndeparta tot mai mult si în cele din urma nu o mai simtira de fel, iar cei doi camarazi cazura cu fata înainte.
Se dadura înapoi cu graba, caci peretele de otel al turnului se înrosise de caldura. George nadajduia ca vasul fusese liberat în sfârsit din plasa, dar atunci observa cu spaima ca vapaia alunecase ceva mai departe, dar la capatul cel mai înaintat al prorei plasa trebuie sa se fi prins înca odata de parapet.
Cangile ajungeau si pâna acolo, dar din turn nu mai puteau fi mânuite.
Nu aveau încotro, trebuiau sa iasa pe punte sa înainteze cât mai mult cu putinta. Fara sa stea mult la cumpana, cei doi camarazi aruncara pe punte cangile, al caror lemn începuse sa fumege, apoi sarira peste marginea turnului, fara sa-l atinga cu mâinile.
George avu impresia ca sarise de-a dreptul în foc, atât de grozava era caldura. Nu era timp de sovait, nici o clipa nu putea fi pierduta, caci altminteri s-ar fi prabusit pe punte.
Petre îsi luase în primire cangea si pasi încet spre prora. George, nevoind sa ramâie de rusine, îl urma, desi mâinile îi ardeau atât de tare, încât îsi închipuia ca nu se va mai putea folosi niciodata de ele.
În cele din urma Uriasul se opri si ridica repede cangea. În lumina orbitoare

George putu recunoaste nelamurit câteva fire subtiri – erau sârmele de otel ale plasei. Ridica si el repede cangea si o noua durere îi strabatu trupul, caci lemnul devenise si mai fierbinte ca aerul, care se racise putin, datorita curentului care venea dinspre prora.
Gemând dureros, tânarul aseza capatul cangei pe unul din firele subtiri si se opinti din rasputeri. Petre facu la fel si în clipa urmatoare, amândoi cazura pe puntea fierbinte.
Sarira repede în sus, cu mâinile arse în diferite locuri. Dar inimile li se umplura de mândrie si bucurie, caci submarinul fusese salvat.
Dogoarea începu sa se domoleasca. Înca înainte de a ajunge la turn, aerul se racise atât de mult încât îsi putura lua jos mastile.
Capitanul se ivi în turn.
— George, Petre! exclama el emotionat. Sunteti într-adevar niste eroi. Ati salvat submarinul si pe noi toti de o soarta grozava. Hagen n-ar mai fi putut tine mult timp învelisul exterior, caci apa cu care-l stropea se prefacea imediat în aburi. Sunt mândru de voi, baietii!
— A fost îngrozitor, tatal zise George, cu glas ragusit.
— Am simtit ce înseamna sa fii ars de viu. Dar nici nu-ti închipui cât ma bucur ca am izbutit totusi sa va salvam.
— A fost o munca grea, nu gluma, întari si Petre.
— Cât p-aci sa ma prapadesc, zau asa. Ei, dar las ca pun numai mâna pe

Blowter acela, îl învat eu minte. N-as vrea sa fiu în pielea lui…
— Cred ca vom avea mult de furca cu el, zise capitanul, îngândurat.
— Oare o fi crezând el ca ne-a distrus submarinul cu totul?
— Asa trebuie sa creada – zise George – caci cum sa-si închipuie ca am scapat din acest foc de iad! Ia te uita, plasa mai arde chiar în adâncul marii!
Un punct mare, luminos, se vedea în adâncime si Farrow zise:
— Da, George, el va crede, desigur, ca vasul nostru se afunda acolo. În mod normal, învelisurile ar fi trebuit sa se topeasca, atunci când am fost împresurati de vapaia aceasta. Dar acum sa luam alta directie; stim doar ca banditul se îndreapta spre Mallikolo.
George si Petre coborâra în turn, abia târându-se pe picioare. Când fura în cabina de comanda, Rindow le zise:
— Bravo, ma închin în fata voastra! Ati facut ceva ce n-ar putea face nimeni altul. Credeam ca ni se apropie sfârsitul. Pâna si aici jos, era o caldura ca într-un cuptor. Îmi închipui ce-o fi fost sus la voi.
— Placut n-a fost deloc, raspunse tânarul, râzând. Cred ca ar fi bine sa ne ducem la doctor sa vada ce-i cu mâinile noastre. Puntea dogorea ca jarul. Haide, Petre, sa mergem la doctor!
Rindow privi cu admiratie dupa cei doi camarazi, apoi auzi comanda:
— Înainte cu toata viteza!
Din nou se simti o smucitura, dupa care trapul de otel porni înainte; Farrow lua directia spre Rasarit si curând fu departe

de locul în care submarinul sau era cât p-aci sa se prapadeasca.
În vremea asta George si Petre intrara în cabina-infirmerie. Doctorul citise de zor si nici nu banuise în ce primejdie se aflase „Dox”-ul lor. Când George îi povesti ce se întâmplase, paru foarte necajit, dar nu din pricina primejdiei, ci pentru ca scapase prilejul sa vada interesanta priveliste a marii în flacari.
Se linisti însa îndata când George îi întinse mâinile. Câteva basici provocate de arsuri se vedeau la radacina si la vârfurile degetelor si medicul începu îndata tratamentul. Petre avea si el câteva basici, mai putin grave însa.
George se înapoia apoi în turn si-l întreba pe capitan:
— Când crezi ca vom ajunge la Mallikolo, tata?
— Daca nu intervin alte dracovenii ale piratilor, nadajduiesc sa fim acolo mâine spre seara.
— Asta ar fi minunat. Am putea sa mai descoperim poate, bricul misterios. Te pomenesti ca izbutim chiar s-o liberam pe fata în cursul noptii.
— Nu trebuie sa nadajduim prea mult – raspunse capitanul.
— Blowter acela e un individ foarte primejdios si viclean, dupa cum ati aflat pe propria voastra piele. Cred ca vom mâi avea mult de furca, înainte ca sa ne ajungem tinta – daca ne-o vom ajunge vreodata.
— Trebuie neaparat, zise George, cu hotarâre. Piratul acela trebuie sa-si capete pedeapsa.

— Ei, da, vom încerca tot ce se poate – zise Farrow, râzând – dar acum te-as sfatui sa te culci nitel. Ti se cuvine, pe buna dreptate, putina odihna.
— Da, sunt într-adevar istovit, raspunse tânarul Noapte buna, tata.
— Noapte buna, baiete!

Drumul se facu în liniste pâna a doua zi dimineata. Dupa o calatorie de o jumatate de ceas, capitanul schimbase directia si o luase spre, nord-vest. Fu înlocuit de Rindow la conducerea vasului, apoi veni Brun si la urma Plundow.
Vrednicul timonier avea ordin sa-l scoale pe capitan în zorii zilei. Cerul tocmai se înrosea la Rasarit când Farrow pasi pe punte.
— Nimic nou de raportat! zise Plundow.
Capitanul multumi si privi în juru-i. Marea era linistita pe tot întinsul ei. Nu se vedea nici un vas, nici o insula. Dar capitanul era banuitor de felul lui.
Îsi lua ocheanul sau puternic si cerceta zarea de jur-împrejur, mai întâi spre miaza-zi, apoi spre rasarit si la sfârsit spre apus. Nu se vedea nimic suspect si în cele din urma privi spre nord-vest, directia în care mergea. Nici acolo nu se zarea nimic, cu toate astea tinu ocheanul mai mult timp la ochi. Cunostea destul de bine partea aceasta a Pacificului si stia ca în curând se vor ivi insulele din grupul Noilor Hebride, la sud-est de Mallikolo.
Dupa câteva minute clatina capul, multumit. La orizont se ivi o dunga slaba – una din insulele dintre Api si Efato.

Socoteala sa se potrivea, deci: va ajunge la Mallikolo înca înainte de a se înnopta.
— Du-te jos, Plundow si mai odihneste-te putin! zise el, prietenos. Poate ca la noapte nu vom avea odihna. E foarte probabil sa ne ciocnim cu piratii aceia care ne-au mai dat de lucru cu inventiile lor dracesti.
Capitanul nu ramase însa multa vreme singur, caci deodata se ivi George, dându-i buna-dimineata.
— Ei, te-ai si sculat, baiete? îl întreba capitanul, vesel.
— Cum o mai duci cu mâinile?
— Nu mai simt nici o durere, plasturele pe care mi l-a pus doctorul mi-a facut bine. Am dormit minunat si ma simt iarasi în puteri.
— Asta ma bucura, scumpul meu copil. Spre seara ne vom ajunge tinta si sunt foarte curios sa vad ce vom întâmpina acolo.
— Sa nadajduim ca ne va fi dat sa vedem moartea lui Blowter acela, zise George. Omul asta trebuie facut nevatamator cu orice chip, caci traieste numai spre paguba semenilor sai.
— Ai dreptate, George. Vom încerca totul ca sa-l punem cu botul pe labe. Dar fagaduieste-mi sa nu te pripesti si sa nu fii neprevazator.
— Piratul acesta e foarte primejdios, dupa cum am avut prilejul sa ne dam seama.
— Dar bine, tata, eu sunt totdeauna prevazator, raspunse George, râzând. Ce pot face eu, daca primejdiile îmi ies în cale!

Capitanul se multumi cu aceasta fagaduiala si se întoarse ca sa-l salute pe Rindow si pe marinarul care trebuia sa ia cârma pentru primele ceasuri ale diminetii.
— Sa bem repede cafeaua! zise el primului ofiter. Apoi va trebui sa fim cu bagare de seama, caci prin partile acestea ale Pacificului, e o mare forfoteala.

V.
O SALVARE MIRACULOASA.

ÎN SUFRAGERIA unde luau ofiterii cafeaua de dimineata, domnea o atmosfera foarte serioasa. Toti stiau ca se ducea lupta împotriva unui dusman care dispunea de arme cu totul deosebite si de care se folosea fara nici un scrupul.
Doctorul îsi termina repede dejunul si îsi ceru scuze de la ceilalti. Pricina grabei sale o aflara însa ceva mai târziu, când se înapoie cu Joe Godley, caruia îi împrumutase unul din costumele sale. Tânarul Australian mai multumi înca odata capitanului si lui George îndeosebi, apoi primi invitatia lui Farrow la cafea. Se dovedi a fi un om cult, interesant si simpatic, astfel ca George se bucura tot mai mult ca-l salvase.
Godley se posomori deodata si întreba:
— Domnule capitan, e vreo nadejde s-o salvam pe logodnica mea? Blowter acela e un diavol cu chip de om. Dar si un geniu în anumite privinte. E un inginer si un chimist desavârsit si se mai pricepe si în multe alte domenii, cu totul opuse.

— Am avut prilejul sa ne dam seama de asta, zise Farrow zâmbind si povesti tânarului de cursele pe care li le întinsese Blowter.
Godley se grabi sa spuie:
— Vedeti, n-am exagerat. Acum însa trebuie sa va istorisesc amanuntit toata povestea: Tatal Ellenei era în legaturi de afaceri cu toate insulele Pacificului si era foarte bine situat, as putea spune chiar foarte bogat. Se ocupa si cu vânatoarea de balene si se prea poate ca se afla pe vasul unde ati gasit d-voastra biletul de care-mi vorbea doctorul. Joseph Blowter se apropiase de el sub un nume fals, dându-se drept negustor bogat; motivul era Ellen, cu care eram pe atunci logodit în taina. Eu am izbutit sa-i descopar jocul, în urma carui fapt fu nevoit sa fuga în graba; dar dupa o jumatate de an se întoarse, fireste iar sub o masca de nerecunoscut. Cum a izbutit s-o însele pe Ellen, am aflat-o abia când mi-a strigat în fata batjocoritor, în vreme ce ma arunca în mare: îi spusese ca tatal ei se îmbolnavise grav la Mallikolo si vroia neaparat sa-i mai vorbeasca odata, înainte de moarte. Fata se îmbarca pe primul vas care pornea într-acolo, refuzând oferta lui Blowter de a calatori cu bricul lui. Asta îi strica toate socotelile, dar un prieten, caruia îi telegrafiase, o rapi pe Ellen la debarcader si o duse pe o insulita de lânga Mallikolo. Am aflat de ticalosia asta si m-am furisat pe bricul sau. Am fost descoperit si aruncat în apa.

— Atunci putem avea mare nadejde s-o scapam, zise capitanul. Blowter nu poate ajunge la insula decât cu putin timp înaintea noastra. Ai încredere, domnule Godley, caci îti vei vedea în curând logodnica.
— Sa dea Dumnezeu! ofta Australianul, cu inima strânsa de durere..
Aproape toata ziua Farrow, George si Joe Godley statura în turn sau pe punte. George era cam tacut si gânditor si în cursul dupa-amiezii, aflându-se singur cu tatal sau la prora, zise:
— Tata, n-ar fi mai bine sa punem în functiune compresoarele? Blowter ne-a luat-o mult înainte si cine stie ce rau i-ar putea face bietei fete, daca nu ajungem îndata dupa el.
— Hm… ai dreptate, baiete. Cu viteza de acum am mai avea de facut patru ceasuri, pe care le-am putea reduce numai la doua si jumatate, daca ne-am folosi de compresoare. Da, asa vom face!
Godley vazu cu mirare ca viteza submarinului spori aproape înca odata pe atâta. George îi dadu lamuririle cuvenite, scotând în evidenta meritele genialului inginer Hagen, apoi zise:
— Vino acum, domnule Godley, ne apropiem cu fiecare clipa de un loc cu o circulatie foarte mare si poate va trebui sa ne afundam.
Mersera în turn si George privi cu atentiune prin ocheanul sau puternic, cercetând împrejurimile. Submarinul alerga cu viteza aceasta timp de o jumatate de ceas, apoi George exclama deodata:

— Tata, cred ca acolo în fata, e bricul lui Blowter. Tine directia veche spre Mallikolo, pe care pornise dupa ce a pus barajul de foc.
Farrow duse si el ocheanul la ochi, cercetând punctuletul care se ivise în zare.
— Ai dreptate, George – zise el – pare sa fie Blowter. Trebuie sa încetinim viteza, altminteri ne va vedea prin telescoapele sale.
Compresoarele fura oprite si capitanul încetini viteza atât pâna ce punctul îndepartat disparu din câmpul vederii sale.
— Înca vreo doua ceasuri – se adresa el lui Godley – apoi se va hotarî totul. Du-te mai bine înauntrul vasului, caci se poate ca vom fi nevoiti sa ne afundam pe neasteptate.
Rindow si Petre coborâra si ei, fiecare fiind o piedica, daca vasul ar fi trebuit sa se afunde repede dintr-un motiv oarecare. Camarazii erau într-o încordare lesne de înteles, caci stiau cu ce fel de dusman primejdios aveau de-a face.
Capitanul si George priveau cu bagare de seama în jurul lor; în fiecare clipa se putea ivi un vas strain, din fata caruia ar fi trebuit sa dispara repede. Dar abia peste un ceas vazura venind dinspre rasarit un vas de comert. Coborâra repede scarita de fier, George închise capacul turnului si submarinul disparu sub apa.
Trecura pe lânga vasul de comert dar fara îndoiala ca nimeni din echipajul acestuia n-ar fi banuit ca atât de aproape de ei

aluneca mult cautatul submarin al capitanului Farrow.
„Dox”-ul trebui acum sa mearga mai mult timp sub apa si când vasul strain fu departe si capitanul iesi din nou la suprafata cu submarinul, mai putu înainta pe apa numai un ceas, apoi trebui sa se lase iar la fund, deoarece la orizont se ivi o insulita.
Farrow o privi cu atentiune prin telescop, apoi zise camarazilor care stateau încordati în jurul lui.
— Asta pare sa fie insula cautata însemnata pe harta cu o cruce. Se afla în fata lui Mallikolo, e acoperita cu vegetatie si daca nu ma însel, malurile sunt foarte neregulate si au golfuri care patrund adânc într-unsa. Poate ca zarim bricul piratilor într-unul din aceste golfuri.
Submarinul îsi încetini viteza si capitanul se apropia pâna la cinci sute de metri de insula, apoi cârmi vasul spre apus, încetini si mai mult viteza si aluneca, la distanta asta, dea lungul malurilor.
Prin periscop putu vedea foarte bine tarmul. Golfurile se însirau acolo aproape unul lânga altul, dar bricul cautat nu-l putu descoperi.
Curând ajunse la capatul de apus al insulei; si coti spre nord. Coasta de apus, dea lungul careia înaintau acum. Era si mai sfârtecata, dar în niciuna din scobiturile în forma de fiord nu putu zari bricul.
Începuse sa devina nelinistit, când, deodata vazu la capatul unei scobituri înguste si lungi, o miscare usoara în

tufele dese care cresteau lânga apa, întinzându-si ramurile deasupra ei.
Capitanul trecu linistit pe dinaintea golfului, spunându-si ca miscarea aceea era facuta de vreo santinela pe care Blowter o pusese acolo. Împartasi camarazilor parerea sa si George se grabi sa spuie:
— Tata, atunci sa stii ca bricul se afla între tufe. Blowter trebuie doar sa-l piteasca, pentru ca sa nu bata la ochi. Pe lânga insula trec multe vapoare, ale caror echipaje s-ar mira de sigur vazând un bric acostat în insula asta pierduta.
— Da, baiete, se poate sa ai dreptate – încuviinta capitanul.
— Atunci sa debarcam de cealalta parte a insulei si sa încercam sa descoperim lagarul ascuns al piratilor. Pe cât cu putinta trebuie sa ne ferim de o lupta, cautând s-o scoatem prin viclenie pe fata rapita.
— Asta în orice caz, zise George, agitat. Blowter acela ar fi în stare s-o înlature într-un fel sau altul. Daca lucrurile vor ajunge la o lupta. Unde vrei sa debarcam? În nici un caz, nu prea departe de golful în care ai observat miscare.
— Fireste ca nu. Raspunse capitanul. Mai întâi as vrea totusi sa ocolesc insula, poate gasim ceva ce ne-ar putea interesa.
La comande capitanului, submarinul începu sa alunece mai repede. Insula nu era prea întinsa si dupa numai o jumatate de ceas ajunsera iarasi pe coasta de vest.

Capitanul nu trecu acum pe lânga golful în care observase miscarea suspecta, ci cu putin înainte de ea cârmi într-o alta scobitura îngusta. Intra aproape pâna la capatul ei, apoi dadu comanda de stopare, când vasul se afla în fata tufelor care si aici ajungeau pâna la apa.
Farrow privi mai întâi câtva timp împrejurimile si abia când nu putu descoperi nici o miscare suspecta, dadu comanda pentru golirea tancurilor de balast.
Monstrul de otel se ridica încetisor din mare. Când marginea turnului atinse suprafata. George se si repezi în sus pe scara si deschise capacul. Asculta cu încordare, dar de jur-împrejur domnea o tacere de moarte.
În cele din urma puntea iesi la suprafata cu totul, George sari afara si alerga la prora. Putu atinge cu mâna frunzisul si desfacu ramurile, ca sa sara pe tarm. Lucrul merse mai lesne decât îsi închipuise, caci vasul era cu prora numai la o jumatate de metru de tarm.
Fireste ca George se înarmase cu pistoalele, cutitul si granatele cu gaze. Îi revenira în minte prevenirile tatalui sau, sa nu fie prea usuratic, statu la gânduri câteva clipe, apoi, vazând ca Petre iese din turn, tânarul sari pe tarm.
Tufele se închisera îndaratul sau, George privi în juru-i si vazu o poteca îngusta, care mergea spre nord si spre sud. Golful în care tatal sau zarise miscarea suspecta, era mai spre nord si imediat el alerga într-acolo, cu pasi usori.

Se simtea în deplina siguranta, caci îl stia pe credinciosul Urias îndaratul lui. Merse vreo treizeci de metri pe poteca îngusta, când deodata aceasta facu o cotitura spre mijlocul insulei. George banui ca va da acum de o sentinela, astfel ca-si încetini pasii, furisându-se dupa colt.

În clipa urmatoare tufele fosnira lânga el, îsi duse repede mâna la revolver, dar era prea târziu... Simti la tâmpla o lovitura atât de puternica, încât se poticni si cazu în genunchi. Urma a doua lovitura si mai puternica si de data asta se prabusi cu totul.

Din tufis iesi un barbat de statura mijlocie, cu chipul brutal si cu o barba ce-i dadea o înfatisare salbatacita. Parea sa aiba puteri de urias, caci îl înhata pe George si-l ridica în sus ca pe un fulg. Apoi porni în goana pe poteca, pieri în desis.

Când se trezi, tânarul auzi glasuri ragusite vorbind si râzând si la cap simti o durere sfredelitoare. Dura mult pâna sa-si poata aduna gândurile-i încâlcite.

Se afla, asa dar, în puterea acelui Blowter, pe care vroise sa-l prinda în bârlogul lui. Gemu fara voie, nu atât de durere cât, de furie.

— Aha, se trezeste flacaul! se auzi un glas taios.

— Jack, toarna-i apa pe cap.

Dusul rece îl readuse pe George cu totul în simtiri. Se ridica si privi în jurul sau. Se afla într-un luminis potrivit de mare, marginit de câteva colibe. În fata lui ardea un foc care nu facea nici un pic de

fum. În jurul acestui foc stateau fapturi cu mutre oarecum salbatice, iar în mijlocul lor o fata frumoasa, ai carei ochi înlacrimati îl priveau cu o expresie de durere.
— Sa nu-ti faci nici o nadejde, baiete, oamenii tai nu vor putea sa te salveze. Sa pofteasca numai, daca vor s-alerge de-a dreptul în bratele mortii. Frumosul submarin îl voi lua eu, caci am nevoie de el. Ei, Joe?
Un barbat înalt, de vreo douazeci si cinci de ani, pasi în graba lânga foc.
— Vin foarte încet, capitane, sopti el. Mai poate dura un ceas pâna vor fi în capcana. Ambrosie va face atunci sa explodeze mina.
— Foarte bine! râse piratul, cu cruzime. Vor veni apoi si ceilalti oameni de pe submarin ca sa vada ce e cu tovarasii lor si astfel îsi vor gasi si ei moartea.
— Asa, tinere, acum sa ne ocupam si de tine. Ai fost îndraznet din cale afara, vroiai sa te poti lauda ca ai prins pe Joseph Blowter si ai eliberat-o pe micuta lui logodnica, nu e asa? Ei vezi, asta se pedepseste la noi. Ce parere aveti voi, baieti, sa-l trimitem înaintea camarazilor sai?
Se auzira murmure de încuviintare. Blowter zâmbi multumit si urma:
— În ce fel sa-l expediem? Vrem doar sa petrecem pe socoteala lui.
Se auzira propuneri la auzul carora lui George îi îngheta sângele în vine. N-ar fi crezut niciodata ca exista astfel de monstri printre europeni. Sau poate vroiau numai sa-l sperie? Dar privind

mutrele acelea care capatasera acum o înfatisare de fiara, îsi zise ca nu se putea astepta la nici un fel de crutare din partea acestor oameni.
— Prea multa vreme nu trebuie sa ne pierdem însa cu el, caci s-ar putea ca tovarasii sai sa faca totusi ceva, zise deodata seful piratilor. Trebuie sa tineti seama c-avem de-a face cu capitanul Farrow. El cu oamenii sai a adus la îndeplinire pâna acum cele mai neînchipuite si îndraznete fapte.
— Capitane, atunci sa-l mal lasam pe baiat în viata, pâna ce se va fi terminat treaba, propuse unul din pirati. Dupa aceea vom avea mai mult timp fi vom petrece mai bine pe socoteala lui.
— Ai dreptate, Francis, du-l în coliba. Du-o si pe fata, caci n-am vreme acum pentru ea.
George, care abia acum baga de seama ca era legat fedeles, fu ridicat în sus si târât spre una din colibe. Nu era nimic în ea, numai pe pereti se aflau, din distanta în distanta, verigi de fier. De una din acestea fu încatusat George, apoi fu împinsa înainte fata, ale carei mâini erau de asemeni legate la spate; fu legata si ea de o veriga, în fata tânarului:
— Asa, acum puteti sta de vorba! rânji un pirat, înainte de a parasi, cu tovarasul sau, coliba.
George o privi cu tristete pe Ellen Hamilton, apoi zise încet:
— Sa nu-ti pierzi curajul, domnisoara, caci tatal meu si camarazii ne vor scoate el de aici. Cu dânsii e si logodnicul d-tale, pe care l-am salvat din mare.

— Ah, Joe traieste? exclama ea si chipul îi se lumina. Atunci vreau sa traiesc si eu... Pierdusem toata bucuria de viata. Cine esti dumneata?
— George Farrow. Nu stiu daca...
— Fireste ca te cunosc! exclama ea, vesel. Acum am încredere ca totul se va sfârsi cu bine. Piratii nu m-au legat prea tare si nici nu stiu ei ca eu ma pricep în toate sporturile. Voi fi libera îndata.
George vazu cum facea sfortari sa-si slabeasca curelele care-i tineau legate mâinile. Începu si el imediat sa faca la fel si i se paru ca legaturile nu erau atât de strânse, precum crezuse la început. Cu dintii înclestati îsi smucea mâinile încoace si încolo, încerca mereu sa-si slabeasca legaturile prin întinderea bratelor si simti în cele din urma cu multumire, ca treaba mergea struna.
Un strigat de triumf îl facu sa-si ridice ochii: Ellen Hamilton se liberase, cureaua trainica din jurul mâinilor atârna de veriga de fier.
— Vin sa-ti ajut! striga ea, dar în aceeasi clipa izbutise si George sa-si scoata o mâna, apoi cealalta.
— Acum lucrurile se prezinta altfel! exclama el vesel. Trebuie sa încerc sa-mi recapat armele.
— Domnule Farrow, am vazut ca brâul d-tale cu arme a fost dus în coliba de alaturi, zise Ellen. Acolo locuieste piratul, care m-a pazit tot timpul, pâna la venirea lui Blowter, tot el m-a luat în primire la Mallikolo si m-a adus încoace.
— Trebuie sa vad mai întâi daca au ramas acasa multi pirati, zise George.

Pasi cu bagare de seama la ferestruica îngusta si privi afara. Lânga foc statea un singur om si Ellen, care venise în urma tânarului, sopti:
— Asta e paznicul – nu cred sa mai fie si altii.
În clipa aceea omul se ridica, privi nehotarât în toate partile, apoi merse spre coliba în care se aflau cei doi tineri. George îl privi linistit, în vreme ce Ellen tremura de frica în spatele lui.
Tânarul nostru erou îsi dadu seama îndata ce individul era foarte puternic, dar el se bizuia pe propria-i îndemânare si luarea prin surprindere. Vazu îndata ca paznicul avea numai un pistol în mâna dreapta si imediat se furisa spre usa si se lipi de ea.
Paznicul intra cu hotarâre înauntru, dupa ce facu însa un pas, se opri si se holba la veriga de care fusese legat George. Clipa asta îi fu fatala. Tânarul se repezi fulgerator spre el, îi smulse pistolul de la brâu si striga:
— Sus mâinile!
În acelasi timp se dadu nitel înapoi ca sa nu poata fi înhatat de celalalt. Piratul, însa, asculta de porunca, deoarece expresia chipului lui George era amenintatoare.
— Întoarce-te! mai porunci George. Mâinile la spate!
Înjurând si mormaind, piratul îndeplini si porunca aceasta. Tânarul se apropia de el si zise Ellenei:
— Leaga-l cum se cuvine, domnisoara Hamilton!

Scrâsnind din dinti, piratul se lasa ca fata sa-l lege fedeles. Nu degeaba îi spusese lui George ca era antrenata în toate sporturile, caci chipul banditului, care se schimonosea uneori de durere, îi dovedea ca era într-adevar foarte puternica.

— Aseaza-te la perele! mai porunci George, dupa ce mâinile paznicului fura legate.

Ellen îl lega de inelul, de cure fusese ferecat înainte George, iar tânarul rupse din camasa prizonierului o fâsie mare, din care-i facu un calus.

Râzând cu pofta, cei doi tineri parasira coliba; George intra repede în cea alaturata si gasi îndata brâul sau, din care nu lipsea nimic. Si-l puse în jurul mijlocului si vru tocmai sa paraseasca repede coliba, când vazu atârnând pe perete o pusca foarte buna. O lua jos, se încredinta ca e încarcata si si-o zvârli pe umar.

Ajuns afara o întreba pe Ellen, care se înarmase cu pistolul paznicului:

— Ai vazut încotro s-au îndreptat piratii? Trebuie sa ne grabim acum, caci ma tem ca tovarasii mei sa nu cada în capcana de care vorbea Blowter.

— Au coborât poteca aceea de colo, raspunse fata.

Abia acum observa George ca mijlocul insulei pe care se aflau, era un platou înalt si îsi dadu seama eu tovarasii sai trebuiau sa vie printr-o trecatoare. Aceasta era probabil minata si explozia care se va produce, va darâma stâncile

sub care vor fi îngropati vrednicii marinari.
În toata graba, tânarul porni pe poteca ce cobora în panta. Dupa câteva minute se opri, auzind glasuri îndaratul unei tufe dese; cu mare bagare de seama înconjura tufa aceasta si avu o priveliste ciudata.
Pe un platou stâncos si îngust stateau piratii în frunte cu Blowter. În fata lor se afla trecatoarea, spre care priveau ei. Mai departe cu vreo douazeci de metri statea un singur pirat, care privea si el în adânc.
— Aha, uite-i ca vini exclama Blowter. Francis, când voi ridica mâinile, apasa pe buton!
George îsi dadu seama ca nu era nici o clipa de pierdut. Vazu ca piratul vroia sa se aplece de cealalta parte a trecatoarei stâncoase… si atunci îsi smulse repede de pe umar pusca pe care o luase din coliba. Când detuna împuscatura, Francis sari în sus, cazu apoi greoi la pamânt si se rostogoli în prapastie, peste marginea platoului.
În aceeasi clipa George smulsese cele doua granate cu gaze ce le avea la brâu si le zvârli la picioarele piratilor, care erau în numar de vreo douazeci. Îi vazu pe Blowter clatinându-se si rostogolindu-se si el peste marginea platoului. Îi vazu pe ceilalti cazând în genunchi… O apuca repede pe Ellen de mâna si-ncepu sa alerge cu ea îndarat pe poteca.
— I-am pus cu botul pe labe pe totii striga el, triumfator. În curând îti vei revedea logodnicul. Piratii sunt ametiti acum pentru douazeci si patru de ore.

Dupa o jumatate de ceas camarazii veneau în fuga prin alta trecatoare spre luminis si în fruntea lor aflau Petre si Joe Godley: Cu un strigat de bucurie, Ellen se repezi înaintea logodnicului ei si cei doi tineri ramasera multa vreme strâns îmbratisati.
Farrow se apropia cu o mutra întunecata de George, pregatindu-se sa-i faca mustrari ca nu tinuse seama de sfaturile sale si pornise iar de capul lui. Dar George i-o lua înainte si zise:
— Tata, nu trebuie sa-mi faci mustrari – fii multumit ca piratii au pus mâna pe mine. Altminteri, cu siguranta, ca v-ati fi gasit toti moartea.
Povesti repede despre capcana draceasca pe care o asezase Blowter si când sfârsi, capitanul îl strânse în brate în vreme ce camarazii izbucnira în urale.
Înca înainte de a se înnopta, Farrow porni la drum, vrând sa-i duca pe Joe Godley si Ellen Hamilton la Mallikolo. Acolo urmau sa înstiinteze autoritatile ce s-a întâmplat cu Blowter si piratii lui.
Seara târziu, capitanul îsi lua ramas-bun calduros de la tânara pereche si parasi Mallikolo. Când fura în larg se întinsera antenele si în curând toate statiunile politienesti fura înstiintate ca mult-cautatul pirat Joseph Blowter e mort si ca oamenii sai zac lesinati pe insulita.
Apoi Farrow îndrepta submarinul spre miazazi, ca s-ajunga în sfârsit la „Insula odihnei”.

71
DUSMANUL MAHARADJAHULUI

I
PE DRUMURI GRELE

LAHORE ERA ÎNDARATUL NOSTRU. Dom¬nita junglei îsi parasise ,,poporul" ei si se înapoiase la tatal sau — începu doctorul Bertram sa povesteasca lui George, în vreme ce subma¬rinul îsi vedea linistit de drum spre „Insula odihnei". Noi, însa, eram atrasi spre „Paradisul pamântesc", spre Kasmir, unde legendele indiene spun ca ar fi fost leaganul neamului omenesc.

Aveam cele mai bune scrisori de recomandatie catre Mahab Singh, maharadjahul acestei tari minunate, caci prin nenumaratele noastre aventuri pe cari le-am întâmpinat în India de¬veniseram foarte cunoscuti, în primul rând pentru ca avuseseram prilejul sa aducem servicii pre¬tioase unor înalti slujbasi englezi si printi in¬dieni.

N-aveam vreo tinta anumita în Kasmir, ci vro¬iam nurnai sa vizitam minunata tara, a carei frumusete n-o întrece nici o alta pe pamânt.

Am plecat cu trenul de la Lahore la Jehlam si de acolo aveam de gând sa mergem pe jos pâna la trecatoarea Pir Pandschal, care se afla la o departare de vreo suta zece kilometri. Ne-am fi putut folosi de vreun alt mijloc de transport, dar preferam sa mergem apostoleste, ca sa cunoastem mai de-aproape tara sl oamenii.

Eram siguri de o primire buna la curtea prin¬ciara caci guvernatorul din Lahore

anuntase te¬legrafic sosirea noastra. Dar, ascultându-ne ru¬gamintea, nu indicase timpul exact al sosirii, caci vroiam sa ne ferim a fi obiectul unei pri¬miri batatoare la ochi.
Când coboriram în mica statiune de cale ferata, priviram în juru-ne, din obisnuinta ca si cum ne-am fi asteptat la ceva. Eram convinsi noi, însine de asta si tânjeam dupa ceva nou, extra¬ordinar, ne intrase in sânge si n-aveam încotro.
Ca întotdeauna stârniram luare-aminte a ba¬stinasilor care populau peronul, în primul rând Pongo cu faptura-i uriasa si capu-i grozav. Si politistul englez care facea de garda în gara ne lua la ochi, se apropia apoi de noi si-ne întreba foarte politicos, dar cu priviri banuitoare, daca ne-ar putea fi de folos cumva.
— Fireste, raspunse Marian, prietenos. Daca ai vrea sa fii atât de dragut, ne-ai putea arata drumul care duce la trecatoarea Pir Pnndschal.
Automobilul ala de colo pleaca spre tre¬catoare, zise politistul la fel de politicos ca înainte.
— Vezi ca noi vrem s-o luam apostoleste, raspunse Marian, zâmbind.
— Sa-mi fie cu iertaciune, domnilor, zise politistul, cu ton autoritar, v-as ruga sa va legitimati. În vremea din urma situatia a de¬venit atât de turbure în tinutul acesta de fron¬tiera, încât suntem siliti sa-i rugam pe straini sa-si arate identitatea.
— Cu toata placerea, raspunse Marian, prie¬tenos. Te multumesti cu aceasta scrisoare a guvernatorului din Lahore? E

o recomandatie catre toate autoritatile ca sa binevoiasca sa ne sprijine în toate privintele.
Politistul facu „dreptii" si zise tare si mi¬litaros:
— Domnule Farrow, va stau cu totul la dispo¬zitie.
— Nu asa, dragul meu, râse Marian, vreau numai sa-mi arati drumul prin oras ca sa ies Ia soseaua ce duce la Pir Pandschal.
— Vreti într-adevar sa mergeti pe jos, domnule Farrow? întreba politistul, mirat.
— Da, ca în felul acesta cunosc mai bine oamenii sl locurile.
— Prilejul cel mai bun pentru asta îl veti avea, probabil, la trecatoare, zâmbi politistul, caci în ultimul timp se dau pe acolo atacuri asupra calatorilor. Dupa cate am auzit, guvernul nostru s-a plâns de asta chiar sl printului din Kasmir.
— Ei vezi, asta ar fi tocmai ceva pentru noi, râse Marian, Au fost atacati si calatori eu-ropeni?
— Nu, ca atunci am fi luat alte masuri, în cea mai mare parte victime au fost Hindusi.
— Asa, asal Daca nu ma însel locuitorii Kasmirului sunt în cea mai mare parte mahomedani? Si tocmai cei câtiva Hindusi sunt atacati?
— Asupra acestui lucru n-am prea stat sa chibzulesc domnule Farrow, râse politistul. Daca vreti, putem merge acum. Îl vad colo pe cama¬radul care ma schimba, asa ca am vreme sa va calauzesc prin oras.

Tocmai când ne pregateam de drum, Pongo ma pisca deodata de brat si-mi sopti:
— Messer Bertram, om de colo nu bun. Stat aproape noi, a auzit, acum pleaca repede.
Spunând asta arata cu capul spre un Indian înalt, care se îndeparta cu pasi grabiti spre piata unde se aflau automobilele. Îi atrag atentia lui Marian, dar el dadu din umeri si zise.
— Ce vrei, nu putem face nimic împotriva lui. Doar nu ne putem lua dupa el sa-l întrebam de ce statuse aproape de noi.
De vreme ce Pongo l-a luat la ochi, sa stii câ e suspect, rostesc.
— Sunt de aceeasi parere, încuviinta prie¬tenul meu, chiar pe o simpla banuiala nu putem porni nimic împotriva Iul.
— Uite ca se urca într-o masina, zisei eu.
Am putea merge si noi cu asa ceva pâna la trecatoare.
— Crezi de sigur ca vrea sa ne pândeasca acolo sus? râse Marian. Eu cred mai degraba ca e un slujbas al printului, asa ca nu vom scapa totusi de o primire triumfala.
— Sa stii ca asa e, încuviintai eu. Cu toate astea ne-am putea încredinta mal bine deca am pleca si noi cu o masina.
— Ba de loc. Vom mergem pe jos, ca sa ve¬dem frumusetile tarii, dragul meu
Se-ntoarse el spre politistul care ascultase mirat convorbirea noastra.
— Acum suntem gata de drum. Vrei sa fii atât de bun sa ne calau¬zesti?

Cu placere, domnule Farrow. Din pacate oraselul nostru n-are lucruri vrednice de vazut, de aceea va voi duce pe drumul cel mal scurt afara din oras. Aveti cale lunga de facut si va sfatuiesc sa popositi cel putin doua nopti înainte de a ajungeti în trecatoare.
— Sunt hanuri bune pe drum? întreba Ma¬rian.
— Da, da, atât pe distanta pâna la Rajaori, cât sl mei departe, între localitatea asta si treca¬toare. Cel dintâi han este condus de un Chinez, al doilea de un Persan.
— Numai cu doua hanuri nu facem nimic, zise Marian, caci departare e prea mare. Va trebui deci sa-noptam si în Rajaori.
— Fireste, domnule Farrow. Acolo sunt mai multe hanuri. Cel mai mare e tinut chiar de un European, cred ca e Olandez.
— Înca ceva: socot ca dela ultimul han îna¬intea trecatorii nu ajungem într-o singura zi la Srinagar, capitala Kasmirului. Cunosti cumva dru¬mul si de acolo mai departe?
— Din pacate, nu, domnule Farrow. Am fost numai pâna la trecatoare ca s-arunc o privire în jos, spre valea Kasmirului.
— În sfârsit, nu face nimic, vom gasi noi undeva adapost, zise Marian. Si la urma urmei daca nu vom avea încotro, va trebui sa facem ce-am mai facut de atâtea ori, adica sa dormim sub cerul liber.
Padurile Kasmirului sunt însa bogate în salbaticiuni, zise calauza noastra. Sunt

populate mai ales de ursi, în numar foarte mare.
— Nu ne e teama noua de ei, râse Marian. Aprindem un foc mare si-i alungam. Si chiar daca ar cuteza sa se apropie, avem la îndemâna minunatele noastre arme, cu cari ara rapus noi salbaticiunii si mai ceva ca ursii.
Politistul se opri si zise:
— Asa, domnilor, soseaua asta duce la Rajaori si de acolo mai departe, în trecatoarea lantului de munti Pir Pandschal. A fost o cinste pentru mine sa va fiu calauza si nadajduiesc ca va veti întoarce cu bine.
— Sper si eu, ba simt chiar sigur, râse Marian.
Ne luaram ramas bun de la amabilul politist si porniram repede pe soseaua alba. Era înca devreme si timpul era racoros. Dar soarele începuse sa urce pe cer, incalzindu-ne cu razele sale.
Marian se împotrivise sa luam prea multe merinde din Lahore, caci credea ca în drumul nostru spre Srinagar vom gasi unde cumpara conserve.
La început, privelistea era tipic indiana. Plan¬tatii de bumbac si orez de amândoua laturile soselei, dar dupa câteva ceasuri, trecând hotarul Kasmirului, privelistea se schimba. Daduram în¬tâi de jungle, cari se deosebeau de acele din sudul Indiei prin faptul ca erau mai luminoase, începuram sa fim cu bagare de seama, caci se pu¬tea sa se atina pe acolo tigri, pantere sau alte fiare. Pe lânga asta deveni si mersul mai greu, deoarece pe de o parte

caldura era tot mai puter¬nica, iar pe de alta soseaua începu sa urce.
Din îndaratul nostru, departe, se auzi deodata su¬netul unul claxon de automobil. Ne întoarseram privirea sl vazuram o masina venind în goana nebuna. Deoarece stârnise un nor urias de praf, ne daduram repede în laturi de pe sosea, Ma¬rian si Pongo pe partea dreapta, eu pe cea stânga. Patrunsei o bucata buna în desis, ma oprii într-o rariste si printre copaci putui cuprinde cu privirea o parte din sosea.
Masina se apropia. Ciudat era faptul ca-si în¬cetinise viteza. De ce oare?
Vedeam umbrele celor cari stateau în fundul masinii deschise si deodata auzii o izbitura pu¬ternica deasupra capului în trunchiul copacului urias de care ma sprijineam — apoi masina dis¬paru.
La sgomotul ciudat ce se produsese deasupra mea ma-ntorsei brusc si privind în sus spre betele de bambus vazui urma atacului viclean care se daduse asupra mea. O gaura mica si ro¬tunda în lemn îmi dovedi ca se trasese asupra-mi cu un pistol care trebuia sa fi avut o colosala forta de patrundere. În primul moment fusei speriat, apoi însa ma cuprinse furia sl smulgandu-mi pusca de pe umar pornii cu pasi mari spre sosea, ca sa trimit în urma masinii o salutare de plumb...
Dar când ajunsei pe sosea, îmi dadui seama cu parere de rau ca automobilul disparuse dupa cotitura drumului.
— Ei, Robert, ce vrei sa împusti? îl auzii în clipa aceea pe Marian, din partea

cealalta, care tocmai iesea din desis, urmat de Pongo.
— Pe individul din masina, raspunsei eu, fu¬rios. A tras asupra mea.
— Ce? facu Marian si din câtiva pasi fu lânga mine. Te-a nimerit, Robert? mai întreba el, privindu-ma îngrijorat.
— Din fericire, nu, zisei, dar glontul a trecut doar la câtiva centimetri deasupra capului meu sl a lovit în bambus.
— În masina om rau, zise in aceeasi clipa Pongo, care se apropiase.
— Ce? facui eu, sarind în sus. L-ai recunoscut iar pe omul acela? A fost acelasi care ne-a spionat în Jehlam?
— Fost om rau, repeta credinciosul urias. Hm... chestia începe iarasi frumos, zise Marian dupa o pauza scurta.
— Cine sa se intereseze oare de noi, de cum am pasit pe teri¬toriul Kasmirului?
— Nici eu nu-mi pot lamuri asta, raspun¬sei, caci n-am fost chemati în ajutor de ni¬meni, asa câ nu ne putem astepta sa dam de dusmani.
— Poate câ ne-a asemuit cu altii, îsi dadu cu parerea Marian, dar când stau si ma gândesc mai bine îmi zic ca tot pe noi ne-a luat la ochi, câci Indianul si-a îndreptat atentiunea asupra noastra, abia când politistul din Jehlam mi-a rostit numele. Poate ca omul acela e un membru al bandei de tâlhari care îsi face veacul la tre¬catoarea Pir Pandschal, si s-o fi gândind ca suntem pe urmele lor. Din pacate ne-am facut cunoscuti prin aventurile noastre !
— Sa stii ca asa e, încuviintai eu. Pacat ca nu le-am putut spune indivizilor ca

putin ne pasa de ticalosiile lor.
— Ia spune, Robert râse Marian vrei cumva sa tagaduiesti ca ai aratat si tu mare interes la povestirea politistului? Sau te vei da în laturi daca printul ne-ar ruga sa luam pe seama noastra prinderea acestei bande? Cred ca în privinta asta suntem amândoi plamaditi din acelasi aluat.
— Asta fara doar si poate, încuviintai eu, râ¬zând. Dupa cât se pare, banda asta ma cu-noaste foarte bine. Slava Domnului, am avut destul de-aface cu pirati si alti domnisori de felul acesta, asa ca s-ar putea lesne sa fie în banda asta vreunul care ne cunoaste dinainte.
Vezi, tot asa mi-am zis si eu, raspunse Marian, cu însufletire. Poate ca revedem cu¬noscuti vechi colo sus.
Tot ce se poate, zisei eu. Fapt e ca omul acela a faptuit o mare nechibzuinta tragând asupra noastra, caci prin asta ne-a prevenit.
Hm... nu stiu ce sa spun — facu Marian, dupa oarecare chibzuiala. Punctul acesta îmi da de gândit. Daca, presupunând ca face parte din banda, ar fi trecut fara sa ne faca ni¬mic, atunci domnisorii din trecatoare ne-ar rapus fara sa prindem de veste. Trebue doar sa-si fi spus ca prin glontul lui a primejduit tot planul.
Stateam înca în mijlocul soselei si priveam spre luminisul unde era sa fiu rapus de glontul ne¬cunoscutului din masina. Deodata furam ghion¬titi cu atâta putere încât zburarараm împreuna în desisul din fata noastra. Si în acelasi timp Pongo racni:

— Massers, bagare de seama.
Trecu apoi ca un fulger pe lânga noi, în vreme ce cautam sa ne recapatam echilibrul. Si când priviram nauciti în juru-ne, vazuram doar un nor urias de praf pe sosea, care se îndrepta ver¬tiginos spre Jehlam.
— Ah, care va sa zica s-a înapoiat si a vrut sa ne calce cu masina , zis Marian.
— Om rau e în masina, spuse Pongo.
— A, ai vazut si asta! facu prietenul meu. Pongo esti un om minunat.
Strânseram bratul uriasului, apoi zisei;
— Mariane, sunt încredintat ca dusmanul a¬cesta misterios s-a ascuns undeva înaintea noa¬stra. Si când vom ajunge la locul acela, ne va împusca în toata linistea.
— Tot ce se poate, încuviinta Marian. În cazul acesta ar fi mai bine sa parasim so¬seaua si sa ne urmam drumul prin jungla.
Zis si facut. Parasiram soseaua, patrunseram vreo cincizeci de metri în padure, pornind apoi spre nord-vest, în directia trecatoarei îndepartate.
Aproape doua ceasuri merseram prin caldura tot mai arzatoare, apoi ne opriram într-un lu¬minis mic, unde Marian propuse sa îmbucam ceva, apoi sa ne odihnim putin.
De partea cealalta a luminisului era un cires salbatec, dovada ca ne apropiam de tara-minune a Kasmirului. Ne asezaram lagarul la radacina arborelui urias si în vreme ce noi sapam o groapa pentru foc, Pongo aduna vreascuri, cu cari facuram un focsor, pentru a ne încalzi conservele.

Dupa ce mâncaram, ne lasaram odihnei vreun ceas la umbra copacului. Ne ridicaram apoi si aruncându-ne bagajul în spinare porniram din nou prin desis.
Deodata ne treziram la marginea unor câm¬puri întinse de orez. Soseaua era la vreo cinci-zeci de metri la stânga noastra si priviram înde¬lung într-acolo, înainte de a patrunde printre spi¬cele fosnitoare, unde caldura era cumplita.

II
HANUL CHINEZULUI

MERSERAM VREO DOI KILOMETRI pe di¬gurile înguste cari strabat câmpurile ce stau sub apa, dupa aceea îl auzi pe Marian spunând:
— Acum putem merge iar pe sosea, catre cea mai apropiata padure ce cu mult înaintea noastra si deocamdata dusmanului nostru nu i se prezinta nicaieri vreun loc unde sa se poata ascunde.
Eram peste masura de bucuros ca pot parasi terenul acesta neplacut si alergai repede spre digul transversal care ducea spre sosea. Se vede treaba, însa, ca nu e bine sa te bucuri prea repede, caci în graba mea alunecai de pe dig sl cazui în apa mocirloasa.
Si ca si cum asta n-ar fi fost deajuns, ma trezii deodata în primejdie de moarte, caci pe când ma sileam sa ies din namol, spicele de orez din apropiere fosnira sl în clipa urmatoare se ri¬dica, suierând, o cobra uriasa, aproape neagra, la câtiva centimetri numai de mine.

Ramasei imediat în nemiscare, ca sa nu întarât sarpele. Dar situatia mea nu înceta sa fie din cele mai grozave.
Un fulger strabatu vazduhul si capul amenintator al sarpelui zburara în laturi. Sari în sus, cad sângele trupului care se zbatea, ma stropi în fata. Cu scârba dadui în laturi cu piciorul reptila retezata, ma catarai repede pe dig si strân¬sei miscat mâna viteazului Pongo.
El îsi daduse îndata seama de primejdia în care ma aflam, se lasase în genunchi si, cu cutitul sau de spintecat rechini, înlaturase pericolul.

Ca întotdeauna, uriasul facu o mutra încurcata la multumirile noastre si zise:
— Massers merge mai departe. Aici multi serpi.
Îi ascultaram sfatul si porniram la drum.
Ajungând în sosea, priviram câtva timp înda¬rat, daca nu cumva se ivea din jungla dusmanul nostru. Nimeni nu se arata însa si Marian zise:
— Ati pierdut cam mult timp cu mâncarea si odihna. În vremea asta, el putea lesne sa ne-o ia înainte, ca sa se ascunda în padure. Prin ur¬mare, când vom ajunge la cei dintâi copaci, va trebui sa parasim din nou soseaua. Slava Dom¬nului, nu s-arata sa fie jungla pe acolo, ci pa¬dure batrâna.
— Care, însa, poate fi mult mai deasa ca jun¬glele, zisei eu.
— Atunci va trebui sa ne croim drum, spuse Marian. E mai bine asa, decât sa ne trezim cu vreun glont pe nepusa masa.
— Cred si eu.

Cu toate ca eram foarte obositi, mergeam voi¬niceste si acum vedeam ceva mai lamurit padu¬rea dinaintea noastra. Era din copaci înalti de teak si atât cât puteam recunoaste de departe, acestia nu erau prea desi.
Repede, dar cu multa bagare de seama, ne apropiaram de marginea padurii. În cele din urma, ajunseram la vreo cincizeci de metri si ne opri¬ram, caci acum trebuia sa se hotarasca. Tineam pustile pregatite în mâna, ca sa putem raspunde unui eventual atac. Dar nu se arata nimeni.
— Ce sa ne mai facem griji, zise Marian. Ramânem pe sosea si pace! Daca va fi sa ne ajunga soarta, se poate întâmpla tot atât de bine si în padure.
— Ai dreptate, Mariane. Sa mergem deci mai departe!
Asa si facuram. Marian cerceta cu privirea în dreapta, eu în stânga, în vreme ce Pongo — dupa cum stiam foarte bine, îsi avea ochii pre¬tutindeni.
Merseram vreun kilometru prin padure si prie¬tenul meu clatina din când în când capul, ca si cum linistea aceea nu-i placea de fel; eu deve¬neam tot mai nelinistit, caci ma gândeam ce pu¬tea planui necunoscutul nostru vrajmas, pentru a ne înlatura în mod sigur.
Deodata se facu în dreapta un luminis mare si câteva cladiri frumusele dovedeau ca ajunse¬seram la mult-cautatul han al Chinezului.
Cu aceeasi bagare de seama ca pâna acum, pasiram cu armele în mâna spre

usa de intrare. Marian o deschise si-mi striga peste umar:
— Pare ca ne-am înselat , Robert.
— Da, încuviintai dar cine stie ce ne mai asteapta.
Intraseram într-o odaie mare sl curata. Un Chinez tânar, îmbracat europeneste, cu chipul sim¬patic si inteligent, pasi spre noi, facu o plecaciune politicoasa si, spre mirarea noastra, spuse intr-o germana fara cusur:
— Buna ziua, domnilor. Îmi dati voe sa ma prezint: doctorul Tsao, proprietarul acestei case. Cu ce va pot fi de folos?
— Am dori sa ramânem peste noapte aici, ras¬punse Marian. Înainte de asta, am vrea sa luam si ceva în gura. Trebue sâ va spun însa ca nu m-as fi asteptat sa va aud vorbind atât de bine nemteste.
La aceasta, chinezul zâmbi, apoi zise:
— Am studiat trei ani Ia Heidelberg, dupa aceea am fost nevoit sa viu acasa si sa iau locul tatâlui meu, deoarece el a murit.
Tsao ne duse la etaj, unde capataram trei odai alaturate, foarte curate si cu mobila buna. Pro¬babil ca hanul avea clienti, altminteri Chinezul n-ar fi facut atâta cheltuiala. Din pacate, odaile n-aveau comunicatie între ele. Vazuram însa ca broastele la usile ce dadeau pe coridor erau foarte trainice si complicate si, când Tsao baga de sea¬ma ca aratam interes pentru asta, ne zise:
— Sunt broaste de siguranta, domnilor, cari nu seamana una cu alta. Le-am pus pentru ca fiecare calator sa se simta în siguranta.

— E atât de nesigur tinutul acesta? întreba Marian râzând.
Observai cu oarecare neliniste ca Tsao îndrepta spre el o privire ciudata prin ochii întredeschisi, apoi zise, dând din umeri:
— Nu stiu daca domnii, cari vin de sigur din Jehlam, n-au auzit acolo ca la trecatoarea Pir Pandschal îsi face veacul de câtva timp o banda de jefuitori. Din pricina aceasta, socot nimerit sa ma îngrijesc de siguranta clientilor mei.
— E foarte frumos din partea dumitale, zise Marian, dar ma gândesc ca trecatoarea cu pri¬cina e cam departe. Crezi ca banda ar putea veni pâna aici?
— Cu o masina, drumul se face repede, ras¬punse Chinezul zâmbind.
— Aha! sa nadajduim totusi ca nu ni se va întâmpla nimic, râse Marian. Acum ne vom face putin toaleta la repezeala, apoi vom coborî la masa.
Tsao se înclina adânc si iesi. Ma aflam singur cu Marian si îndreptându-ma spre usa ca sa ma duc în camera mea, prietenul meu zise, într-o doara:
— Interesant barbat acest doctor Tsao.
— Da, încuviintai, nu stiu însa bine ce sa cred despre el.
— Nici eu nu stiu înca, Robert, dar poate ca în timpul sederii noastre aici, o vom afla. Acum schimba-ti repede hainele, caci sunt flamând ca un lup.
În odaia mea, dezbracai hainele murdare, pu¬sei un costum curat si abia fui gata cu treaba asta, ca un pui de Chinez intra în odaie, dupa ce batu în usa si, într-o

englezeasca îngrozitoare, ceru sa-i dau costumul ca sa-l curete.
Eram surprins peste masura ca Tsao se în¬grijea atât de mult de clientii sai; dadui baia-tului costumul si-l întrebai când mi-l aduce înapoi.
— Mâine dimineata, raspunse el.
Pasii pe coridor si încuiai camera. În acelasi timp venira din odaile lor si Marian cu Pongo. Când intraram în sala mare de jos, vazuram asezata o masa la fereastra, de unde puteam privi afara pe sosea. Abia luaram loc, la invitatia lui Tsao, ca se si aduse mâncarea, o minunata frip¬tura de vânat, stropita cu un vin tot atât de bun.
Dupa ce ne potoliram foamea, mai râmaseram de vorba la un pahar. Nu prea aveam noi pri¬lejul adesea sa stam sub un acoperamânt ome¬nesc, la o masa ca lumea. Numai Pongo ceruse îngaduinta sa se retraga si iesise din casa.
Banui imediat ca voia sa se încredinteze daca adapostul nostru era într-adevar sigur. Cât despre dusmani, eram sigur ca-l va dibui el, oricât de ascunsi ar fi acestia.
La invitatia lui Marian, Tsao lua loc la masa noastra, dar refuza paharul cu vin pe care i-l oferi. Prietenul meu întreba daca hanul era vizitat adesea de drumeti. Doctorul raspunse, zâmbind, ca era multumit. Dupa câtva timp, Marian mai întreba:
— Îmi pare , domnule doctor, ca fost azi un automobil care a venit cu putin înaintea noastra.

Auzind aceasta, Tsao tresari puternic, apoi zise sovaind:
— Este adevarat, domnilor. Era un automobil care a trecut numai, dar n-a tras aici, ci a trecut prin fata hanului. L-am vazut întâmplator prin fereastra.
M-am încredintat în aceeasi clipa ca Tsao min¬tea si eram încredintat ca si Marian gandea la fel, caci zise linistit:
— As fi vrut sa stau de vorba cu cei dinlauntrul lui, caci mi se pare ca am vazut pe unul din ei în Jenam.
— Atunci trebuie sa fi mers foarte repede în dreptul hanului ... Nu am putut observa din cauza grabei cu care circula . Atunci, se vede ca m-am înselat, raspunse Marian. La urma urmei nici nu e atât de im-portant.
— Urmariti un scop anumit cu vizita dumneavoastra, în Kasmir? întreba Tsao. Poate va pot fi de folos cu ceva?
— O, nu, raspunse Marian, vrem numai sa cunoastem tara si oamenii. Apoi mai vrem sa facem o vizita maharadjahului.
— Maliab Singh, actualul maharadjab, va va primi cu greu, zise doctorul sovaind. Am auzit ca are necazuri mari acum.
— Ei, atunci vom calatori, zâmbi Marian. Pentru noi, lucrul cel mai de seama e sa cunoas¬tem frumusetile Kasmirului.
— E frumoasa tara, ce-i drept, zise doc¬torul, cu însufletire, dar stiu ca daca dumneavoastra, cari ati vazut atâtea, veti pretui frumusetea ei! Daca va face placere, v-as da o calauza priceputa.
— Nu, nu, ne place mai mult sa fim singuri.

— Daca mergeti pe jos, poate sa întâmpinati primejdii la trecatoare, zise Tsao, dupa ce chibzui câteva clipe. Calatorii, în special Euro¬peni, cari trec cu masina peste trecatoare, sunt lasati în pace, dar de pedestrasi se cam leaga.
— Las-ca stim noi sa ne aparam, zâmbi Marian. Cred ca le-ar parea rau banditilor daca ne-ar cauta pricina.
— Fireste, domnilor, aveti arme minunate si or sa se teama de Uriasul acela care va însoteste, pare sa fiti si oameni foarte pu¬ternici, dar ce aveti sa faceti împotriva unei forte superioare, care o mai fi stând si ascunsa?
— Las-ca nu vor ajunge lucrurile atât de de¬parte! zise Marian, zâmbind, si se ridica. Trebuie sa marturisesc ca sunt cam obosit, marsul pe care l-am facut m-a istovit si mâine în zorii zilei, trebuie sa pornim la drum. Ne îngadui, deci, d-le doctor, sa ne retragem, în camerele noastre?
— Ia te uita, s-a lasat noaptea sl eu nici n-am bagat de seama, în toiul discutiei, zise Tsao, mi¬rat. Va doresc odihna placuta, domnilor.
— Multumesc, asemenea, domnule doctor
Când ajunseram cam la jumatatea salii, Tsao striga dupa noi:
— Dar unde e însotitorul dumneavoastra, domnilor?
— N-avea grija, va veni si Pongo, raspunsa Marian.
Observai ca la auzul acestui nume, Chinezul tresari puternic. Dar se stapâni repede si zise mirat:

— Pongo? Ce nume caraghios! A! mi se pare ca l-am mai auzit. Nu sunteti dumneavoastra. domnii Farrow si Bertram?
— Ba chiar noi suntem, zâmbi Marian. Iarta-ne, te rog, ca am trecut cu vederea sa-ne prezentam.
— Hm!, atunci cred ca nu va temeti dv. de banditii de la trecatoare, zise Tsao. Asa fiind, de sigur ca veti fi primiti si de maharadjah.
— Crezi cumva ca ne va cere sa-i dam aju¬torul nostru? Cunosti ceva amanunte cu privire la necazurile sale?
Tsao îsi întoarse repede privirea în alta parte.
— Nu, nu, zise el apoi. Nu stiu nimic hotarit. Niste calatori spuneau ca ar avea ne¬cazuri mari.
— Asa! Vom vedea atunci daca nu-i putem risipi necazurile acestea, zâmbi Marian. Ah, uite-l pe Pongo.
Credinciosul nostru tovaras intra în han, ve¬nind de afara. Nu spuse nimic, dar ochii-i scânteiau si asta era pentru noi un semn ca des¬coperise ceva de seama. Ne despartiram de Chi¬nez si urcaram la etaj intrând cu totii în odaia lui Marian, care-l întreba îndata pe credinciosul urias:
— Ia spune, Pongo, ce ai vazut?
— Om rau vazut! raspunse Negrul. Fugit, îna¬inte ca Pongo poate prinde la el.
Ne uitaram unii la altii, îngrijorati. Asta era o veste importanta, ce-i drept. Oare hangiul chinez sa fie tovaras cu ei ?
— Foarte neplacuta chestie, întrerupse tacerea Marian in cele din urma. Acum

trebue sa stam de veghe cu schimbul peste noapte. Am impresia ca toata afacerea asta sta în legatura cu planuita noastra vizita la maharadjah.
— Tacere, Massers! zise deodata Pongo. Afara om.
Noi nu auziseram nimic, dar când Marian fu acum dintr-o saritura la usa si o deschise brusc, doctorul Tsao statea afara si întreba, zâmbind, daca doream sa fim treziti a doua zi.
Marian îi multumi politicos, spunând ca obisnuiam sa ne trezim singuri în zorii zilei. Chi¬nezul se înclina si se facu nevazut, fara zgomot.
— Frumos! sopti Marian dupa câteva dipe. De sigur ca a auzit ca îl suspectezi, Robert. Cred ca ar fi mai bine sa ne petrecem cu toti noaptea în camera asta. Ia aduceti-va bagajele si armele!
Treaba fu facuta repede, si când furam iar îm¬preuna, orânduiram veghea. Eu faceam începu¬tul, apoi venea Pongo, iar al treilea era Marian.
Prima mea veghe era usoara, caci camarazii nu se culcara îndata ci îmi tinura tovarasie, pâna veni rândul lui Pongo. Ma culcai pe canapea si adormii îndata.
Marian ma trezi. Îsi facuse si el veghea si îmi sopti la ureche:
— Robert, atat Pongo, cât si eu am auzit sgomote suspecte în casa, iar afara, în fata ferestrelor, trebuie sa fi fost oameni. Fii cu bagare de seama si tine pistolul pregatit! Cred ca Tsao asta n-are cugetul curat.

Ma dadui jos de pe canapea si Marian îmi lua locul. Pongo dormea în pat.
Ma asezai la masa, pusei revolverul si lampa de buzunar la îndemâna si ramasei în asteptare.
Sa fî trecut vreo jumatate de ceas, când ma cuprinse deodata o oboseala atât de mare în-cât abia puteam tine ochii deschisi. Ma ridicai repede si începui sa masor odaia în lung si-n lat.
Dupa vreo zece minute tresarii, caci auzii lamurit un sunet, ca si cum cineva ar fi umblat la gea¬mul ferestrei. Nu mi-a trebuit multa bataie de cap ca sa-mi dau seama ca cineva taia geamul.
Ma apropiai în vârful picioarelor de masa, luai pistolul în mâna dreapta si lampa de buzunar în cea stânga. Dar nu mai avui nevoie de lampa, caci în clipa când vrui s-o aprind, luna rasari pe cer si în lumina ei orbitoare zarii în odaia noastra umbra amenintatoare a unui cap omenesc.
În mai putin de o secunda vazul ca era un Indian si fara sa stau pe gânduri ridicai arma si slobozii un glont în geam. Dar misteriosul in¬divid de afara fu mai repede ca mine. El trebue sa fie observat gestul meu si cu iuteala ful¬gerului daduse capul de o parte.
Marian si Pongo sarira repede în picioare la auzul detunaturii, dar când prietenul nostru Ne¬gru deschise fereastra si privi afara, nu se mai vedea nimeni.
— Ciudat!, facu Marian. As vrea sa stiu nu¬mai daca Tsao ala e amestecat aici. Probabil ca asa e, caci as pune ramasag

ca el îl cunoaste pe Indianul care a tras asupra ta, Robert.
— Stai! Acum stiu! strigai eu, înfuriat. Fara îndoiala ca a fost acelasi individ care a tras asupra-mi din masina. Ce-o fi având el cu noi? Suntem doar cu totul nevinovati.
— Suntem nevinovati pâna nu dam ochi cu maharadjahul. raspunse Marian. Si probabil ca de asta se tem oamenii cari stau în legatura cu dus¬manul nostru;
— Masser, tacere! mormai bunul nostru Pongo, în întunericul odaii. Om pe coridor.
Stateam înca la masa, cu pistolul în mâna. Luai repede lampa de buzunar, ma repezii spre usa, pe care o descuiai si o deschisei repede si lu¬minai afara pe coridor.
În fata mea statea zâmbitor... doctorul Tsao.

III
LA STAPÂNITORUL KASMIRULUI

— CE CAUTI AICI?, ma rastii eu la el.
— Ah, domnul doctor, zise în aceeasi clipa Marian, în spatele meu. De sigur ca ai auzit împuscatura din odaia noastra. Închipuieste-ti, un Indian strain încercase sa taie geamul de la fe¬reastra.
— Asta e cât se poate de neplacut, zise Tsao, parând foarte necajit. De când am preluat ho¬telul e pentru prima oara ca niste pasageri de ai mei sunt deranjati în felul acesta.
Nu aprinseseram lampa de masa si asta fu no¬rocul nostru, caci deodata detuna

afara o îm¬puscatura, glontul, sparse geamul, suiera prin¬tre capetele noastre, trecând deasupra Chinezului ce statea în fata noastra si se înfipse în pere¬tele coridorului.
Lumina lampii mele îl învaluia pe doctorul Tsao si fui surprins vazând cât de calm ramasesi. Caci, desi glontul ii trecuse doar la câtiva centimetri deasupra capului, nici un muschi de pe fata sa nu tresari. Stinsei imediat lampa de buzunar si întrebai cu asprime:
— Si asa, doctore, nu gasesti nimic de spus când se trag gloante asupra pasagerilor d-tale. Cel putin am observat ca nu te-ai speriat deloc când glontul ti-a trecut deasupra capului.
Tsao râse, apoi zise:
— Domnule Farrow, eu nu ma speriu nici chiar daca zeci de gloante ar suiera deasupra capului meu. Ce mi se poate întâmpla? Daca m-ar ni¬meri, peste o clipa voiu fi la stramosii mei, atâta tot. Si asta e soarta cea mai frumoasa ce poate fi harazita unui om pe pamânt. Zau ca nu stiu cine a tras asupra dumneavoastra, dar cred ca numele dumneasvoastra sunt destul de cunoscute în toata India si ca va puteti astepta sa întâlniti pretutindeni dus¬mani.
Era adevarat si tonul cu care rostise Chinezul cuvintele, parea cu totul nevinovat — cu toate astea nu putui scapa dc o banuiala ce-o aveam împotriva lui.
Înainte însa de a-i raspunde cu asprime, cum vroiam, Marian zise linistit:

— Drept e ca am adus oarecare turburare în casa d-tale, domnule doctor. Te rog sa ne ierti si ma declar dispus sa platesc toate pagubele. Trece, te rog, si geamul spart în socoteala mea.
— Dar bine, domnule Farrow, nici nu poate fi vorba de asta, raspunse Tsao, jignit. Eu... re¬gret într-adevar foarte mult ca a trebuit sa vi se întâmple asa ceva tocmai în casa mea.
— Dar bine, domnule doctor, zise Marian, pe acelasi ton, ce vina ai d-ta? Si de vreme ce suntem musafiri atât de primejdiosi, fi¬reste ca trebue sa raspundem de orice paguba. Nadajduiesc ca nu vom mai fi suparati de-acum încolo, deoarece prietenul nostru Pongo sta de veghe la fereastra asa ca cred ca ne putem culca fara teama.
— Sun... sunteti foarte curajosi, îngâima Tsao. Nu cred ca altii în locul dv. sa ramâna tot atât de linistiti .
— Eh, asta o înveti cu timpul, râse Marian, care ma împinse în laturi si se apropiase si el de usa. Ingaduie-mi, domnule doctor, sa închid la loc usa. Fii încredintat ca puscasul acela ascuns nu va avea noroc cu noi.
Fara s-astepte raspunsul Chinezului, închise usa. Auzii nelamurit glasul lui Tsao, care murmura, probabil, un buna seara, apoi Marian îmi sopti:
— E ceva ,,putred" aici si trebue sa fim cu ochii-n patru. Cred însa ca vom avea liniste pentru restul noptii, asa ca putem merge la cul¬care. Nici Pongo nu mai trebuie sa stea de paza, caci la urma

urmei avem cu totii un somn atât de usor ca vom auzi îndata cel mai usor zgomot.
Deoarece eram, într-adevar, foarte obosit dupa marsul lung din timpul zilei, nu ma mai împotrivii, ci ma trântii lânga el pe pat, iar Pongo se în¬tinse pe canapea.
Noaptea trecu în liniste.
A doua zi dimineata intrând în salon, com¬plect echipati pentru drum, Tsao ne iesi înainte, frecându-si mâinile.
— Eu v-as sfatui totusi sa luati o masina, zise el, caci se pare ca aveti aici potrivnici care procedeaza fara nici un fel de scrupule.
Marian zâmbi si raspunse linistit:
— Draga domnule doctor, asta nu ne sperie deloc. Am spus ca vrem sâ mergem pe jos in Kasmir si asa ramâne.
— Cum doriti! zâmbi Chinezul. Eu v-am vrut binele.
Îmbucaram ceva la repezeala, apoi Marian plati socoteala si iesiram din hanul suspect.
Marian o lua îndata la picior pâna ne înde¬partaram simtitor de han, apoi îsi încetini pasul si dupa câtva timp se aseza brusc pe marginea soselei.
— Asa, zise el, acum sa asteptam nitel aici; cred ca vom întâlni în curând o masina.
— Care va sa zica ai renuntat sa mergi pe jos? întrebai eu, mirat.
— Da, caci dusmanul nostru va fi stând pro¬babil în legatura cu Tsao si va fi aflat ca avem de gând sa mergem pe jos, asa ca trebue sa-l luam prin surprindere.
Pongo nu lua parte la discutie, ci iscodea cu bagare de seama de jur-împrejur. Se

scursera astfel vreo doua ceasuri si începui sa-mi cam pierd rabdarea, când se auzi un duduit slab, care se apropia repede.
Un automobil minunat, o masina de lux cum rar se vede, venea dinspre Kasmir. Afara de con¬ducatorul bastinas se mai afla intr-ânsa un In¬dian foarte distins.
Eu n-as fi cutezat sa opresc masina asta boie¬reasca, dar Marian sari îndata în picioare, se re¬pezi spre mijlocul soselei si ridica mâinile... Si, spre uimirea mea, masina opri îndata, Indianul distins coborî si întreba politicos, într-o engle¬zeasca perfecta:
— Am onoarea cu domnul Farrow?,
— Da, raspunse prietenul meu. Cred ca nu ma însel presupunând ca printul Mahab Singh ne trimite masina în întâmpinare?
— Asa e, domnule Farrow, raspunse Indianul, facând o plecaciune adânca. Îngaduiti-mi sa ma prezint: sunt primul ministru Randschit.
— Încântat, domnule Randschit, zâmbi Marian, amabil. Acesta e prietenul meu Robert Bertram Si cestalalt e credinciosul nostru însotitor si prieten Pongo.
Indianul îmi strânse mâna, tresari putin când îl zari pe Pongo, dar îl saluta apoi si pe el cu amabilitate.
Uriasul Negru lua loc lânga sofer, pe când pe noi ministrul ne pofti sa ne asezam în masina.
Astfel scaparam de mersul pe jos si ajunseram în primele ceasuri ale amiezii la hanul Persanului, pe care-l aveam trecut în planul nostru de ca¬latorie.

Îmbucaram ceva la repezeala, apoi mi¬nunata masina porni pe soseaua din munti, care ducea la trecatoarea Pir Pandschal, cocotata la 3.500 metri înaltime.
În tot timpul drumului, Marian nu prea vorbise mult, aciuit în coltul sau. Când ne apropiaram însa de trecatoare, deveni mai vioiu. Îmi arunca o privire scurta si, fara ca ministrul, ce statea în fata noastra, sa fi observat ceva, scoase revolverul din buzunar. Eram cam mirat de asta, dar îi urmai pilda si luai la ochi partea stânga a soselei, care zrabura pe dinaintea noastra.
Cu un semnal scurt din claxon, masina patrunse în trecatoarea îngusta care taie în doua uriasul lant de munti Pir Pandschal. Primul ministru tocmai se întoarse spre noi si arata spre o stânca de forma ciudata, de care ne apropiam cu viteza ametitoare. Vroia probabil sa ne arate o minune, dar vorba îi se opri pe buze, caci în aceeasi clipa rasunara împuscaturi de ambele laturi ale soselei si gloantele suierara amenintator de aproape de capetele noastre. Revolverul lui Marian raspunse în aceeasi clipa si deoarece si eu vazui câteva tevi de pusca ce dovedeau pre¬zenta banditilor. Golii la repezeala încarcatorul ar-mei mele.
Nu puteam sti daca am nimerit pe cineva, caci lucrurile se petrecusera prea repede. Iesiseram din trecatoare, când ministrul izbuti sa îngâne:
— Dar, dar, domnilor, ce fu asta?
— Probabil împuscaturi, râse Marian, bine dis¬pus. Ceea ce ma bucura e ca

frumoasa masina a scapat neatinsa.
Randschit clatina capul apoi zise, ca pentru sine:
— Poate ca stapânul meu are dreptate.
— Ce întelegi prin asta? se grabi sa întreba Marian.
Sfetnicul înalta din umeri, enervat .
— O, domnule Farrow, zise el apoi, lasa ca va va povesti stapânul meu, printul, mai bina ca mine.
— Fie!, spuse Marian, dupa câteva clipe. Recunosc ca nu puteti sau nu vreti sa-mi des¬tainuiti nimic. Sa lasam deci pâna vom ajunge la Srinagar.
Coboram acum într-o vâlcea minunata, trecuram prin paduri batrâne, apoi venira padurici cu pomi fructiferi, si când ajunseram în valea proriu-zisa, ne izbi în fata parfumul trandafirilor salbateci, al iasomiei si al altor flori. Era un adevarat rai pamântesc.
În cele din urma ajunseram în Srînagar, capitala tarii. Orasul e asezat între malul drept al Dsebimn-ului si e taiat de multe canale mari îmi aminteau Venetia. Numai ca cladirile de aici, din caramizi si scânduri, se deosebesc mult de palatele din vechiul oras al Dogilor.
Palatul printului în schimb era fastuos, cum numai un stapânitor bogat si-ar putea îngadui. Si tocmai de ceea ce am fi vrut sa ne ferim... se-ntampla acum, caci atunci când masina noastra intra, în sunete de goarne, în curte, garda de onoare a printului se rândui de ambele parti ale scarii pe care ne conduse primul ministru, cu toata cinstea-cuvenita.

Într-o încapere mare si mobilata cu mult lux, furam rugati sa asteptam putin, apoi Randschit dadu în laturi o perdea si, înclinându-se adânc, ne pofti sa intram.
Patrunseram într-un cabinet de lucru mobilat europeneste, iar de la masa de scris se ridica maharadjahul Mahab Singh si ne iesi în întâmpinare.
Facea o impresie cât se poate de distinsa si simpatica, parând a fi în vârsta de vreo saizeci si cinci de ani. Purta un costum elegant, de cu¬loare închisa, si pe cap un turban alb, prins cu o minunata agrafa de diamante.
— Buna ziua, domnilor, ne saluta el într-o germana fara cusur, ma bucur foarte mult ca am prilejul sa va fac cunostinta.
Dupa ce ne strânse mâinile, ne ruga sa luam loc în scaunele din fata biroului.
— Ministrul meu mi-a si comunicat de atacul dat asupra d-voastra, urma el, reluându-si locul la masa de scris. Poate ca ati aflat de faptul ca, acolo sus, în trecatoarea Pir Pandschal, viata calatorilor nu mai e în siguranta.
— Da, Alteta, am auzit asta înca pe când ne aflam In Jehlam, raspunse Marian. Dar cred ca în fiecare tara se iveste câteodata o banda care face nesigur un loc anumit.
— Parerea mea însa e ca aici e vorba de lucruri mai serioase, zise printul, cu glasul turburat, caci, ca mai peste tot în vremurile astea, si tronul meu e primejduit, fara sa stiu de catre cine. Am însa unele dovezi ca poporul e atât mereu împotriva mea.

— În cazul acesta, v-am veni cu mare placere în ajutor, Alteta, zise Marian. Noi am mai facut si printului din Nepal un serviciu asema¬nator.
— Stiu asta, domnilor, si de aceea am fost foarte bucuros când mi s-a vestit vizita d-voastra. Da, vroiam sa va fac rugamintea aceasta, dar vad ca mi-ati luat-o înainte cu atâta amabilitate. Ajutati-ma, domnilor!
— Vom începe chiar imediat, Alteta, raspunse Marian. Aveti vreo banuiala?
— Nu, raspunse printul, cu hotarâre. M-am gândit în fel si chip, dar nu cunosc niciun om care sa caute sa ma rastoarne de pe tronul ce l-am mostenit de la parinti.
— Succesiunea la tron e asigurata:
— Da, fiul meu Akbar îmi va lua locul, când Atotputernicul ma va chema la el.
— Mai aveti si alti copil, Alteta?
— Da, un fiu mai tânar, Gulab, si o fiica: Meghawa.
Marian se cufunda în gânduri si pe mine ma cuprinse o anumita banuiala împotriva fiului mai tânar. El era exclus dela mostenirea tronului, numai daca n-ar cauta sa dobândeasca prin forta propriul loc.
— Fiul d-voastra, Akbar, e iubit de popor, Alteta?, îmi întrerupse gândurile Marian
— Ca sa fiu sincer... nu prea, raspunse prin¬tul cu sovaiala. Akbar e foarte mândru si face impresie rea din pricina asta.
— Atunci fiul d-voastra Gulab o fi altfel, zise Marian într-o doara. De obiceiu asa se-ntâmpla.

— Foarte adevarat. Gulab e într-adevar un om bun. I-am dat pe mâna armata mea si sol-datii s-ar duce la moarte pentru el.
Lauda aceasta a parintelui îmi întari banuiala, caci daca cineva are armata cu el, îi e foarte usor sa dea jos de pe tron pe un altul si sa sa urce el.
Marian scutura capul, ca si cum ar fi alun¬gat un gând, apoi întreba:
— Am observat o neliniste mare în palat, Al¬teta. S-a întâmplat ceva?
— Nu, nu, raspunse printul, vroiam toc¬mai sa v-o spun si în acelasi timp sa va cer scuze pentru faptul ca va trebui sa locuiti într-un turn vechi al palatului meu. Fiica mea Meghawa se casatoreste peste trei zile asa ca de câteva saptamâni casa e plina de oaspeti.
— Viitorul dv. ginere face parte si el dintr-o familie princiara? întreba Marian.
— Da, apartine celei mai de seama familii din tara mea.
— Fireste ca, sarcina noastra va fi oarecum îngreunata din pricina agitatiei ce domneste aici, dur pe de alta parte putem face cercetarile mai neobservati. S-au faptuit atentate împotriva dv. personal?
— Da, si înca foarte viclene. Astfel, de pilda, am gasit într-un rând, cu totul întâmplator, în mâneca hainei mele un ac, în care m-as fi în¬tepat cu siguranta daca as fi îmbracat haina. Si acul acesta fusese muiat într-o otrava foarte pu¬ternica. Am gasit otrava si în mâncarurile cari mi se aduceau si de

atunci pus bucatarul sa le guste el întâi, sub ochii mei.
— Asta e foarte îngrijorator, zise Marian, si chestia cu acul otravit dovedeste ca aveti un dusman foarte primejdios sl viclean. Puteti avea încredere în servitorii dv. personali?
— Cred ca da. Sunt de ani de zile în serviciul meu si as putea spune ca-mi sunt foarte cre¬dinciosi.
— Trebuie sa cercetez lucrurile în liniste, zise Marian, în primul rând voi cauta sa observ în taina pe cei ce va înconjoara. Câci faptuitorul trebue sa...
Prietenul meu îsi întrerupse vorba si privi încordat spre o perdea din spatele printului, care începuse sa se miste. Stofa grea se desparti în doua si un tânar Indian, în uniforma pompoasa, intra în odaie.
Printul se ridica si facu prezentarile.
— Fiul meu cel mai tânar, zise el radios si mândria parinteasca îi lucea în ochi.
Si avea si de ce sa fie mândru, cand printul Gulab facea o impresie cât se poate de buna. Avea o figura foarte simpatica si inteligenta, un trup minunat si cu noi, se arata de o ama¬bilitate fara seaman.
Dupa ce se scuza fata de noi, Gulab schimba câteva cuvinte cu tatal sau în limba tarii, apoi îsi ramas-bun in chip cât se poate de politicos apoi parasi încaperea.
— Ei, cum va place fiul meu? întreba prin¬tul. N-aveam dreptate când sustineam ca are de ce sa fie iubit de toti ?

— De, Alteta, cred si eu asta, raspunse Marian. Fiul dv. e un om atât de minunat cum nu întâlnesti multi. Daca ne îngaduiti, Alteta, vom merge acum în încaperile noastre, ca sa scuturam nitel praful de pe noi.
— Va voi conduce chiar eu, se oferi prin¬tul, cu bunavointa. Poftiti, domnilor.

IV
O LOCUINTA PRIMEJDIOASA

NE CONDUSE prin întreg palatul, prin cori¬doare lungi, pe lânga unghere întunecoase, ur¬caram si coborârîra scari. Nu era usor sa ne în¬tiparim în minte drumul, si printul, oare observa probabil mutra mea îngrijorata, zise zâmbind:
— Fireste ca va stau la dispozitie servitori, cari va vor arata tot palatul, pâna veti cunoaste sin¬guri toate drumurile. Iata, acum am ajuns. Va voiu chema Ia masa.
Deschise o usa de metal artistic lucrata si ne invita sa intram într-o camera mobilata oriental.
— Socot ca aici, ar putea locui credinciosul dv. însotitor, Pongo, zise el, pe când dv. domnilor, veti capata doua odai alaturate la etajul de deasupra. Urmati-ma, va rog.
Desfacu o perdea din peretele de peste drum si deschise o usa care se afla îndaratul ei. O scara îngusta ducea în sus la un coridor mic, din care porneau iarasi doua usi în odaile luxos amenajate

pentru noi si cari — spre multumirea noastra — comunicau printr-o usa între ele. La întrebarea noastra, printul ne lamuri ca nimeni afara de noi, nu mai locueste în turnul acesta lateral. De la fereastra ne arata, ca Ia cel mult un metru distanta, se afla zidul larg care în¬conjura întreg palatul. Creasta zidului era aproa¬pe la aceeasi înaltime cu fereastra odaii lui Pongo.
Printul se desparti de noi dupa ce ne mai spuse ca puteam chema servitorul batând într-un gong mare din coridor.
Ma spalai sl îmbracai haina pe care tânarul servitor chinez mi-o curatase si calcase de mi¬nune în hanul lui Tsao, apoi ma dusei în odaia lui Marian si îl întrebai în soapta:
— Ia spune, Mariane, ce parere ai tu de Gu¬lab acela? E un om foarte simpatic, nu e asa?
Prietenul meu ma privi înveselit.
— Te astepti sa-ti spun, de sigur, ca-l ba¬nuiesc, zâmbi el. Desi te-ai stapânit cât ai putut, eu totusi ti-am ghicit gândurile si sentimentele. Si parerile tale sunt în oarecare masura îndrepta¬tite, dar ar fi gresit sa te încâlcesti în ele, caci adesea te-nseala tocmai cele mai smintite sentimente.
— Ei, da, încuviintai eu, dar nu pot scapa totusi de o anumita banuiala împotriva lui. Prea suspecta a fost ivirea lui brusca în odaie, toc¬mai când tu vorbeai despre dusmanul printului.
O bataie în usa ne întrerupse si, la încuviinta¬rea noastra se ivi servitorul

care ne comunica, într-o englezeasca fara cusur, ca printul ne in¬vita la masa.
Ca de obicei, Pongo refuza cu îndârjire sa ia parte. Aranjam ca mâncarea sa-i fie adusa în camera. Noi furam condusi însa într-o sala imensa, în care se aflau vreo treizeci de persoane.
Mahab Singh ne prezinta si în primul rând, luaram cunostinta cu fiul sau mai mare Akbar. Mi-l închipuisem mult mai impunator si mai mân¬dru, dar spre placuta mea dezamagire, vazui un tânar foarte serios si simpatic, însa foarte deo¬sebit de fratele sau.
Ne înclinaram apoi în fata Meghawei, tânara logodnica. Era nespus de frumoasa, dar facea si ea o impresie foarte serioasa si trista, asa ca avui îndata simtimântul ca nu prea îi era placuta casatoria pe care trebuia s-o faca.
Totusi, Raubir, logodnicul ei, era un barbat foarte frumos si simpatic, care parea s-o iubeasca mult, dupa cum dovedea atitudinea sa.
Fui prezentat si celorlalti oaspeti, tot unul si unul, printi si înalti demnitari din tarile înveci¬nate.
Tocmai eram recomandat unui ministru cu nu¬mele de Kalischka, reprezentantul unei tari mun¬toase de la nord. Si când vazui pe barbatul acesta întunecat, ai carui ochi se atinteau asupra-mi cu neîncredere, ma strabatu banuiala ca în jocul politic de aici erau amestecate, poate, si alte tari, cari urmareau sa-si întareasca pu¬terea de pe urma unei schimbari de tron. Daca asa stateau

lucrurile, atunci aveam o sarcina foar¬te grea.
Ni se daduse locul de cinste lânga print, care în lot cursul mesei îmbelsugate, discuta cu însufletire cu noi. Mahab Singh colindase mult prin lume si era un om foarte cult. Cât de deosebit era el de vechii despoti cari domnisera înainte vreme peste aceasta tara minunata !
Dupa masa, oaspetii se retrasera ca sa-si pe¬treaca ceasurile calduroase în odaile racoroase. Pentru seara, printul aranjase o plimbare generala pe fluviul Dsilam, si drumul aveam sa-l facem cu barci cu motor pâna la uriasul lac Wular.
Servitorul nostru ne conduse înapoi în turn, dar de data asta ne întipariram mai bine în memorie, drumul. Pongo statea culcat pe pat, dar, sari jos când intraram si întreba:
— Massers descoperit om rau?
— Nu, draga Pongo, râse Marian, chiar atât de usor nu merge. Dar cred ca am o banuiala.
— Kalischka, nu ma putui retine sa strig, fara îndoiala ca sta în legatura cu Gulab.
— Ah, pentruca a ciocnit paharul cu el? zambi Marian. Robert, cred ca te-ai înselat în ideile tale. Fireste, nici mie nu mi-e simpatic omul acesta si vom fi cu bagare de seama, dar asta nu trebue sa ne faca sa credem ca am si rezolvat chestia. În sfârsit, acum sa ne culcam si noi si sa dormim. Pongo, diseara va trebui sa vii si tu cu noi, caci facem o plimbare pe apa.
În vreme ce Uriasul se întinse iarasi în patul sau, noi urcaram în odaile noastre.

As fi dorit mult sa stau de vorba cu Marian, sa-i împartasesc parerile mele, dar el facu un gest de îm¬potrivire si-mi spuse ca se simte prea obosit. Stiam bine însa ca voia sa fie singur.
Cam indispus intrai în odaia mea, statui câteva clipe în fata patului, apoi, deoarece nu eram de¬loc obosit, hotarâi sa privesc mai bine afara pe fereastra, ca sa ma orientez putin asupra împrejurimilor.
Din pacate, nu putui vedea decât zidul, caci pe una din parti curgea Dsilam-ul, iar cealalta era marginita de o padure deasa. Plictisit, tocmai vroiam sa ma retrag, când zarii ceva care ma facu sa cred la început ca visez: dealungul zi¬dului mergea o pantera enorma.
Primul meu gând fu ca venise probabil din padure, dar pasea atât de nepasâtoare pe po¬teca de piatra încât ajunsei la încredintarea ca e vorba de un animal îmblânzit, caci multi printi Indieni dau drumul în timpul noptii unor tigri si pantere, pentru paza palatelor lor.
Înmarmurit priveam minunatul animal, care se apropia încet. Ajunse direct sub fereastra mea si în clipa urmatoare... zburara aproape pe fereas¬tra deschisa a odaii lui Pongo.
O clipa ramasei ca împietrit, apoi ma repezii la masa, luai pistolul si strigai prin usa deschisa ce dadea în odaia învecinata:
— Mariane, repede, o pantera în camera Iui Pongo !
Prietenul meu sari din pat, iar eu dadui buzna pe coridor si ma rostogolii pe

scara; imediat în urma mea, venea Marian. Când deschiseram usa spre odaia lui Pongo, ni se înfatisa o priveliste ei im nu poate fi mai grozava si frumoasa în acelasi timp.
Pongo al nostru, uriasul aceia cu atâtea însu¬siri minunate, nu putea fi luat prin surprindere nici de o pantera. Smulsese patura groasa de pe masa, si-o infasurase în jurul bratului stâng si în felul astfel aparat îl întinse în fata panterei, care se ridicase pe labele dinapoi, ca sa-si înfinga coltii si ghiarele în patura.
Pongo se pregatea tocmai sa loveasca cu enormu-i cutit de spintecat rechini. (Vezi ilustratia 36 de pe coperta). Fara sa-si întoarca spre noi capul, el lovi cu toata forta-i uriasa...
Era o lovitura de maestru, caci uriasa fiara se cutremura, ramase câteva clipe pe loc, în vreme ce Pongo scotea din trupul ei arma-i grozava, — apoi trupul vargat se clatina, pentru ca în cele din urma sa se rostogoleasca pe podea.
— Minunat! exclamai eu, entuziasmat. Pongo, esti un om extraordinar!
Nici Marian nu-si precupeti laudele, în vreme ce uriasul înalta doar din umeri si zise:
— Tigri foarte prosti. Face prea multa ga¬lagie, miscat prea încet.
Atât si nimic mai mult...
Marian batu într-un gong fixat în fata usii lui Pongo, si când servitorul nostru se ivi, prietenul meu îi arata doar pantera.

— Oh, asta e Mahmud, pantera stapânului nos¬tru, Gulab! striga Indianul speriat.
— Asa? facu Marian. Dar cum a iesit fiara din cusca ei?
— Stapâne, asta nu stiu. Numai stapânul nos¬tru se ocupa de animalul, care era foarte rau fata de ceilalti.
— Cheama pe Alteta Sa încoace! porunci Ma¬rian, — si servitorul disparu imediat.
Dupa câteva minute, Mahab Singh veni intr-un suflet.
— Asta e de necrezut, domnilor! exclama el, dupa ce privi încremenit la cadavrul panterei. Zau nu pricep cum fiara a putut scapa din cusca, caci cheia o are fiul meu Gulab. Spune-i sa vie repede aici! porunci servitorului.
Gulab nu se lasa mult asteptat. Ramase o clipa ca împietrit, apoi se înrosi sl bâlbâi:
— Asta e cu neputintei
Cauta cu înfrigurare în brâul vestmântului sau de matase, apoi exclama:
— Trebuie sa fi pierdut cheia, dar cine sa fi deschis cusca? Nimeni nu putea doar sa se apropie de animal.
— O cusca poate fi deschisa si de la departare, unde esti la adapost, zise Marian calm. Dar, îngaduiti-mi o întrebare, Alteta: când ati avut cheia ultima oara?
— Azi dupa amiaza, raspunse Gulab, fara sa sovaie. I-am aratat ministrului Kalischka pe Mahmud al meu si în scopul acesta am intrat chiar în cusca.

— Kalischka! si îmi frecai mâinile multumit, caci pre¬supunerea mea se dovedea îndreptatita.
— Ati plutit în mare primejdie, zise printul Mahab Singh, caci fiul meu a locuit vreme înde¬lungata aici si pantera era obisnuita sa vie la el si sa faca plimbari scurte pe creasta zidului.
— Atunci a fost foarte firesc sa alerge îndata aici, zise Marian. Ma gândesc ca vreun servitor a deschis din greseala cusca, sau, poate, pentru a-si arata curajul, dar fara sa tie seama de urmari.
Mahab Singh îi arunca o privire pe furis si zise:
— Îti multumesc ca vrei sa explici astfel în¬tâmplarea, domnule Farrow. Dar eu am parerea mea si voiu încerca sa descopar pe vinovatul care-a deschis cusca si fii sigur ca îsi va primi pe¬deapsa meritata.
Lovi in gong si imediat venira câtiva servi¬tori cari dusera afara trupul greu al panterei. Apoi printul zise:
— Domnilor, îmi e cât se poate de neplacut ca v-a amenintat o astfel de primejdie în casa mea. Aveti toata încrederea ca voi stii cum sa gasesc pe vinovati. Acum va rog sa ma scuzati caci vreau sa pornesc cercetari amanuntite.
Dupa ce parasi odaia împreuna cu fiul sau, zisei lui Marian:
— Sa-l ia la rost pe fiul sau Gulab si pe ministrul Kalischka acela, îsi va putea cruta în modul acesta alta osteneala.
— Cred însa ca si osteneala asta va fi zadar¬nica, zise Marian, îngândurat. Fireste. În prima clipa am fost si eu

surprins de coincidenta ciu¬data, dar chibzuind mai îndelung am ajuns Ia alta explicatie. Nu cred ca Gulab are vreo vina în chestia asta.
— Atunci, eu în locul tau, as cauta sa-l fac cam necajit. Cred ca lucrurile sunt limpezi ca lu¬mina zilei. Se pusese la cale înlaturarea noastra, ca dusmani primejdiosi, cu ajutorul panterei.
— Tocmai aici e buba, zâmbi Marian, lucrul e prea limpede. Si asta ma nelinisteste.
— Atunci, eu în locul tau, as cauta sa-l fac si putin limpede, zisei, necajit. Dar acum ma duc sa ma culc si eu nitelus.
Urcai în odaia mea si ma trântii pe pat, pu¬nând revolverul la îndemâna. Dupa câtva timp adormii si începui sa visez despre patria mea minunata, pe care n-o mai vazusem de ani de zile.
Dar, ca tot ce e frumos pe pamânt, si visul meu avea sa fie turburat, si înca într-un fel foarte neplacut. Ma trezii sirntindu-mi trupul zgudâit cu putere, si când vrui sa ma ridic, pe jumatate adormit cum eram, simtii în jurul gâtului un lant subtire care se strângea mereu.
Zadarnic dadui din mâini, nu-l puteam înfrânge pe dusmanul viclean. Mi se întuneca înainte ochilor, încercai sa strig, dar latul ucigas ma strângea tot mal mult.
Totusi, zvârcolelile mele înaintea îmi adusera salvarea, caci dadui peste etajera pe care îmi pusesem ar¬mele si izbutii s-o rastorn. În aceeasi clipa vazui în prin ceata faptura lui Marian, auzii un strigât,

apoi strânsoarea din jurul gâtului meu slabi.
Cu o smucitura puternica Marian rupse snurul subtire si cu un simtimânt de fericire nespusa rasuflai în voie.
Ma ridicai repede si privii în juru-mi. Dar pe dusmanul meu nu-l putui zari nici acum. Uluit îl întrebai cu glas ragusit pe Marian:
— Cine... cine a facut asta?
— Nu stiu — raspunse prietenul meu, îngrijorat. Cum te simti?
— Mai bine... Cum de a fost cu putinta asa ceva ?
— Palatele vechi îsi au tainele lor, raspunse Marian, cu seriozitate. Poate ca nici printul n-o stie, altminteri te-ar fi atras atentiunea. În zi¬duri trebue sa fie ganguri si pe deasupra pa¬tului e o clapa, prin care poate îi ucis foarte lesne un om adormit, am vazut numai o mâna cafenie care tragea de lat. Când am sarit în¬coace, mâna a disparut si clapa s-a închis ful¬gerator. Ia sa încercâm daca n-o putem deschide.
— Doamne Dumnezeule, ce s-o fi întâmplat cu Pongo? strigai, speriat. Oare ucigasul sa-l fi omorât pe el întâi, înainte de a veni sus?
Nici nu-mi sfârsii bine vorba, ca Marian si dadu buzna pe usa, dar dupa câteva clipe se ivi Pongo si eu rasuflai usurat.
— Pongo n-o observat nimic, zise el. În odaia de jos lipseste ta¬petul de lemn dela capatâiul patului. Instalatia blestemata pare sa existe numai în camera aceasta.

— Ia sa încercam daca putem deschide clapa!
Cu ajutorul unui cutit Marian gasi crapaturile cari nu puteau fi descoperite decât atunci când le câutai cu mare atentiune. Si când mai veni în ajutor Pongo cu cutitul sau enorm, sari deo¬data în sus clapa mare de vreo jumatate metru patrat. Se ivi o gaura întunecoasa, în care Ma¬rian îndrepta lumina lampii de buzunar.
— Duce o scara în jos — zise el — si deoa¬rece nu se zareste niciun gang lateral, înseamna ca instalatia aceasta se afla numai ad în camera. Va trebui pe urma sa cercetam afara daca nu cumva se gaseste în perete o usa ascunsa. De¬oarece scara merge drept în jos, stiu aproximativ locul unde trebue s-o cautam.
— Eu unul nu mai dorm aici, spusei.
— Fireste ca nu, raspunse Marian. Haide, Pongo, vom duce paiul tn odaia mea.
Îi urmai pe camarazi cari dusera în camera alaturata patul greu, si Marian îmi porunci:
— Robert te vei culca iarasi si vei dormi. Stii ca diseara facem plimbarea pe apa.
M-am supus si dupa câtva timp dormeam adânc.

V
O DESCOPERIRE SURPRINZATOARE

— SCOALA ROBERT, a sosit vremea !
Marian ma scutura si eu sari în sus, speriat.
— E târziu? Îl întrebai.

— Peste o jumatate de ceas pornim, râse prie¬tenul meu. Grabeste-te, ca sa mai ai vreme sa manânci ceva. Ti-am adus bucatele de la masa acum o jumatate de ceas, caci îmi puneam ca somnul îti va face mai bine ca mâncarea.
— Multumesc, Mariane ! Pai nu vrei sa cau¬tam usa secreta înainte de-a porni la drum?
— Am fost mai harnic ca tine, râse prietenul meu. Usa am gasit-o repede, era acoperita cu di¬bacie de plante agatatoare. Am pus apoi pe ser¬vitorul nostru sa-mi aduca niste unelte, am stricat broasca usii si, afara de asta, clapa din odaia ala¬turata, am batut-o atât de bine, încât nu mai poate fi deschisa. Asa dar, putem fi linistiti în privinta. asta.
Merseram în odaia alaturata si îmbucai ceva la repezeala, din mâncarea pregatita de Marian. Tocmai când eram pe sfârsite, se ivi servitorul no¬stru si vesti ca printul ne asteapta.
Iata-ne adunati cu toti la o laolalta, strabatând parcul spre malul Dsilam-ului. Acolo se aflau doua barci mari cu motor, moderne, în cari luaram loc. Printul starui sa ramânem în apropierea lui si ne arata locurile la prora uneia din barci. Lânga noi sedeau fiii sai si logodnicii — Maghawa cu chipul trist, Raubir foarte vesel.
Mai erau doua ceasuri pâna sa se înopteze si dupa un ceas ajunseram la uriasul lac Wular, care are o întindere de vreo doua sute sapte zeci si cinci de kilometri patrati. Mai zaboviram vreun

ceas pe apa, apoi se lasa noaptea si porniram înapoi, în lumina reflectoarelor.
Observai acum ca Marian devenise nelinistit. Ma aplecai spre el si-l întrebai în soapta:
— Ce ai, Mariane?
— As vrea mai bine sa stau la pupa, raspunse el. Nu prea mi-a placut sa am oameni în spate.
Gasii ca are dreptate, dar vorbele lui îmi stri¬cara tot cheful, caci trebuia sa ma gândesc, me¬reu la grozavul lat care-mi fusese aruncat în ju¬rul gâtului.
Devenii si mai nelinistit când Gulab se ridica si se târî spre fundul barcii. Acum îl stiam pe dusman în spate si ma asezai în asa fel ca sa fiu pe jumatate întors spre interiorul barcii. Din pacate nu puteam vedea unde statea ministrul Kalischka, dar eram încredintat ca Gulab vorbea acum cu el.
Tocmai când îmi treceau acestea prin gând, printul se înapoia si îsi relua locul.
Alunecam pe dinaintea unei paduri dese, când motorul barcii se opri brusc. Conducatorul cârmî îndata spre mal si un servitor lega cablul de ancorare de un copac puternic.
A doua barca acosta si ea când observa ac¬cidentul, si în vreme ce conducatorul lucra de zor la motor, eu priveam padurea din fata noa¬stra.
Deodata, îmi zburara ceva pe dinaintea ochilor. Crezui la început ca era un gândac mare, dar când lucrul se repeta de câteva ori, devenii cam nervos. „Gândacii" veneau toti de pe de laturi si

le placea mult se vede sa bâzâie în jurul capului meu.
În interiorul barcii fusese aprinsa lumina la faruri sl ea se rasfrânse pe capetele noastre.
Deodata îl auzii pe Marian mormaind:
— Pentru numele lui Dumnezeu, apleacate, caci sagetile pot fi otravite, ele ne sunt destinate numai noua.
Înspaimântat, ma aplecai neobservat, dar în asa fel ca eram aparat acum de peretele de bord. În aceeasi clipa se auzira ciudatele zgomote.
Abia acum avui ragazul sa chibzuiesc la vor¬bele lui Marian. Sageti... otravite?
Dar iata ca motorul nostru începu sa functio¬neze iar, barca fu desprinsa, si alunecaram repede pe fluviu în jos. Abia dupa câtva timp însa, cu¬tezaram sa ne ridicam capetele.
Vroiam sa vorbesc cu Marian cu privire la ata¬cul acesta viclean, dar în aceeasi clipa Akbar, fiul mai mare al printului, care în timpul panei se atinuse pe lânga motor, veni spre prora si zise:
— Deranjamentul a fost provocat, — probabil de cineva care vruse sa faca o gluma si a turtit cu un cleste conducta de benzina. E o gluma proasta.
Îmi dadui seama îndata cum stau lucrurile... Arcasii erau ascunsi în padure si un complice din barca provocase deranjamentul la timpul po¬trivit.
În vreme ce printul cu însotitorii sai faceau diferite presupuneri cine ar fi putut face aceasta gluma proasta, Marian era cufundat în gânduri si eu nu vroiam

sa-l tulbur. Abia când ajunseram la palat ridica el capul si zise ca pentru sine:
— Da, asa trebue sa fie.
Din pacate nu i-am putut întreba de însemna¬tatea acestor cuvinte, deoarece printul nu-i mai dadu drumul. Mai luaram o mica gustare, apoi toti oaspetii se împrastiara.
Bagai de seama ca ministrul Kalischka se des¬parti foarte politicos de Gulab. facând cu prile¬jul acesta niste ochi ca vechii Auguri din Roma.
Fireste ca îndata ce furam în odaile noastre, împartasii lui Marian observatiile mele.
— Robert, zise el foarte serios, ti-am mai spus ca ideea ta e gresita. L-am observat bine pe Gulab si afirm cu toata siguranta ca-l socot cu desavârsire nevinovat. Sunt însa pe o urma, care cred ca e cea mai buna. Numai ca nu-ti pot spune înca nimic, deoarece ma tem ca nu te vei putea stapâni sa nu te dai de gol. Si, acum, vom încerca sa demascam pe faptas.
— Cum, chiar acum noaptea? întrebai, mirat.
— Da. Am si vorbit cu printul. Uite, inelul acesta ne îngaduie intrare libera pretutindeni si sentinelele de afara si din palat trebue sa ne sprijine în toate privintele.
Marian îsi lua lampa de buzunar si revolverul, eu facui la fel, apoi coborâram binisor scara si intraram în odaia lui Pongo. Uriasul Negru sari imediat în picioare.
— Pongo, acum e acum! zise Marian.

— Foarte bine, Masser! se bucura Uriasul. Prin¬dem om rau.
Prietenul meu deschise încetinel usa, asculta cu încordare câteva momente, apoi ne facu semn sa-l urmam.
Observaram îndata ca sentinelele erau la postu¬rile lor, caci aproape din douazeci în douazeci de metri, eram opriti. Marian arata atunci inelul si soldatii îsi luau imediat pozitia.
Marian ne conduse la primul etaj si se opri în fata unei usi, în care batu încet. Apoi ne sopti sa asteptâm. îsi spuse numele, când un glas barbatesc întreba dinauntru cine e, si se stre¬cura pe usa.
Trecu destul de mult pâna ce usa se deschise iar. îndaratul lui Marian iesi un Indian tânar, care ne fusese si el prezentat in cursul zilei, dar al carui nume îl uitasem.
Marian banui probabil situatia, caci îl recomanda înca odata :
— Draga Robert, acesta e domnul Rintschawa, noul nostru tovaras. Nici nu ne-am fi putut dori unul mai bun, caci doua pasiuni puternice îl în¬deamna sa ne ajute.
Acum îmi adusei aminte: acest Indian tânar si foarte simpatic, facea parte dintr-una din cele mai distinse familii ale tarii, — tatal sau era ministru al printului si familia sa locuia chiar în palat.
Ne strânseram mâinile, apoi Marian întreba în¬cet :
— Asa dar, trebue sa mergem în cealalta aripa a castelului? Va rog sa fiti cu bagare de seama si sa nu faceti sgomot!

Ne furisaram din nou ca niste fantome prin co¬ridoarele si salile lungi ale palatului, pretutindeni furam opriti de sentinele si când ajunseram într-un gang mai lat, ele erau si mai numeroase.
— Aici locuiesc oaspetii cei mai distinsi, îmi sopti Marian.
Deodata scârtâi o usa si Marian stinse lampa. Ne pitiram îndaratul unei coloane si mai mult simtiram decât auziram ca o faptura trece pe di¬naintea noastra. Sentinelele o oprira dar indi¬vidul parea sa aiba si el un talisman ca al lui Marian.
— Dupa ei ! sopti prietenul meu si porniram in vârful picioarelor în urma omului misterios.
Din nou scârtâi o usa si îndata ne îndreptaram pasii într-acolo. În odaie rasunara glasuri, în limba necunoscuta noua a Kasmirului.
Acum îmi dadui seama de ce-l luase Marian pe tânarul Indian, caci acesta îsi lipi urechea de usa si asculta cu încordare.
Dupa vreo zece minute Rintschawa se retrase Si sopti:
— Repede înapoi, vor veni îndata ! Domnule Farrow, planul d-tale a fost bun, nu se poate sa nu cada în cursa, repede !
Porniram dea lungul gangului si când cotiram pe dupa un colt, Marian aprinse din nou lampa.
— Trebue sa intram în odaia lui Pongo si la dumneavoastra, sopti Indianul, în vreme ce alergam, acolo vor sa patrunda.
Ajunseram în sfârsit în camera uriasului, Ma¬rian îsi plimba lumina lampii de jur-

împrejur si Rintschawa arata deodata spre un loc al pere¬telui care ducea afara.
— Aici e! zise el. Kalischka a explicat-o la¬murit. Pe acolo vor sa-si trimeatâ acele otravite, ca sa-l înlature în primul rând pe Pongo.
— Ah! atunci vor aduce si o lanterna, zise Marian, repede, trebue sa vârâm perne sub patura patului, ca sa-i înselam.
Treaba se facu repede, apoi ne asezaram, lânga zidul indicat de Rintschawa, lasând un spatiu de vreun metru si jumatate între noi.
Deodata simtii un curent slab de aer. Usa tai¬nuita trebuia, deci, sa fi fost deschisa fara zgomot. Lumina orbitoare a unei lampi de buzunar cazu pe patul lui Pongo si în aceeasi clipa zburarara doua ace lungi, lucitoare, prin raza de lu¬mina si se înfipsera prin patura, patrunzând în perne.
Un hohot de râs se auzi.
Doua fapturi se furisara in odaie; în clipa urmatoare Marian aprinse lampa, eu îi urmai pilda si prietenul meu striga;
— Sus mâinile !
Ca împietrit ramase Kalischka, ai carui dinti luceau prin barba neagra. Nu era omul care sa se dea batut fara împotrivire, — duse mâna ful¬gerator la buzunarul vestmântului sau si în clipa urmatoare luci în mâna-i ridicata unul din acele otravite.
Si atunci Pongo se repezi ca o pantera, mâna ticalosului se lasa în jos si dupa o lupta scurta ministrul se prabusi, urlând. Pongo îi rasu¬cise bratul.

Si celalalt ticalos vru sa faca o miscare, dar uriasul Negru îi dadu un pumn facându-l sa se rostogoleasca pe podea. Când Marian îi lumina fata, scoase o exclamatie de mirare, caci în fata noastra, la pamânt, nu zacea Gulab, ci Raubir, viitorul ginere al printului.

— Da, da, facu Marian zâmbind, am banuit eu. Am prins o privire pe care o schim¬base cu Kalischka si atunci am stiut cum stau lucrurile. Acum sa-l chemam pe print.

Lui Mahab Singh nu-i venea sa-si creada ochilor când îi zari pe cei doi, pe cari noi îi le-gaseram la repezeala. Dar Raubir, care îsi reveni cel dintâi, îi striga furios adevarul în fata, cum ca avea de gând sa cucereasca tronul iar Kalischka pe acela al tarii învecinate, urmând ca apoi sa creeze împreuna un regat puternic. Banditii de la trecatoare si arcasii ascunsi în padure, erau com¬plicii lor.

Mahab Singh îsi chema servitorii ca sa-i duca afara pe cei doi prizonieri, apoi ne zise:

— Domnilor, i-ati crutat în primul rând fiicei mele mari suferinte. Am banuit eu ca nu se sim¬tea fericita, dar ma gândeam ca Raubir va izbuti sa-i cucereasca dragostea. Acum poate sa-si aleaga pe cine o îndeamna inima.

Rintschawa veni în fata printului si zise cu hotarîre:

— Atunci cer eu mâna printesei, caci ne iubim.

— Bine! facu printul surprins. Mi-am dat cu¬vântul, si nu-mi ramâne decât sa te iau de ginere.

— Mai râmaseram câtva timp ca oaspeti ai printu¬lui, apoi, într-o zi, ateriza un avion în fata pa¬latului si pilotul sau, un tânar ofiter, ne înmâna o telegrama care ne chema în pustietatile aco¬perite de gheata. Dar pâna sa ajungem acolo, mai întâmpinaram multe aventuri minunate, draga George.

72
BANDITII DIN TIBET

I.
UN STRIGAT DE AJUTOR.

«— ÎN SRINAGAR, capitala frumosului Kasmir, am primit o scrisoare ciudata – urma doctorul Bertram – si tot atât de ciudat a fost si felul cum ne-a fost înmânata. În fata palatului printului ateriza un avion elegant si ofiterul englez care cobori dintr-unsul, ne predase o scrisoare din partea lordului Bird, unul din cei mai de seama barbati din conducerea Indiei. Scrisoarea glasuia:

„Prea stimate domnule Farrow!
Am urmarit cu mare interes vestile privitoare la ciudatele d-voastre aventuri. Pe de alta parte, am aflat de la prietenul meu, lordul Hagerstony, ca dati cu placere o mâna de ajutor acolo unde puteti; am nevoie urgenta de ajutorul d-voastre!
Ca sa-ti dai seama despre ce e vorba trebuie sa-ti istorisesc o chestie familiara, pe care n-a aflat-o înca nimeni. Singura mea sora s-a casatorit acum douazeci de

ani cu unul anume Tim Gallagher, un barbat foarte frumos, ce-i drept, care s-a dovedit, însa, lipsit de caracter. În scurt timp a facut praf din marea avere pe care a avut-o ca zestre sora mea, apoi a disparut cu dansa si nu am mai auzit de ei.
Acum am primit de la sora mea o scrisoare scrisa de ea pe patul de moarte. Scrisoarea vine din Alaska unde a dus-o Tim Gallagher pe tânara-i sotie.
Nadajduise sa gaseasca aur acolo dar în cele din urma fu nevoit sa lucreze pamântul si sa se ocupe cu vânatul, pentru a putea hrani pe ai sai (Sora mea daduse viata între timp unei fetite, cu numele de Maud).
Când biata mea sora îsi simti sfârsitul aproape îmi scrise se o scrisoare imploratoare, prin care ma ruga s-o scot pe fiica ei – astazi în vârsta de optsprezece ani – din pustietatea aceea grozava, cu iarna nesfârsita.
Am primit scrisoarea aceasta tocmai când ma întorceam din concediul meu din Europa. Stii si d-ta, stimate domnule Farrow, ca tocmai în vremea asta, când turburarile mocnesc pretutindeni, prezenta mea aici e mai necesara ca oricând si afara de asta, fiind om batrân, n-as mai fi în stare sa îndur greutatile unei astfel de calatorii.
De aceea, am cumparat avionul cu care capitanul Babcock îti aduce scrisoarea de fata si ti-l tin la dispozitie. Stiu ca în vremea razboiului ai fost unul din cei mai buni aviatori, ca si prietenul d-tale, Bertram. În acelasi timp am dat

capitanului Babcock suma de trei mii lire sterline pentru cheltuielile ce le veti face pe drum.
Vezi, domnule Farrow, ca am dispus de d-ta fara multa vorba, dar te rog sa ma ierti, tinând seama de grija ce o am pentru nepoata mea. Va implor sa primesti sarcina aceasta. Avionul e destul de mare pentru d-ta si cei doi tovarasi ai d-tale: domnul Bertram si admirabilul Pongo. Capitanul Babcock se va înapoia cu trenul si nadajduiesc sa-mi aduca vestea ca îmi veti îndeplini rugamintea; îti doresc noroc si izbânda deplina, prea stimate domnule Farrow.
Primeste salutarile mele calduroase si transmite-le si camarazilor d-tale.
Cu deosebita stima,
Lordul James Bird”

„P. S. – Cumnatul meu s-a stabilit pe tarmul fluviului Yukon, la vreo douazeci kilometri de mare. Sunt încredintat ca-l veti gasi, totusi, cu toate indicatiile neprecise. J. B.”

Marian citise scrisoarea cu glas tare si dupa ce sfârsi ma privi întrebator.
— Ei, Robert, ce parere ai?
— Cred ca P.S.-ul e cea mai importanta parte din scrisoare, raspunsei, simplu. Când decolam?
— Asa îmi placi, râse prietenul meu. Eram hotarât din primul moment sa îndeplinesc rugamintea asta. Mai întâi sa-l întrebam însa pe capitanul Babcock ce raza de actiune are avionul.

Tânarul si simpaticul capitan se îndepartase putin dupa ce predase lui Marian scrisoarea. Ne apropiaram de el si la întrebarea lui Marian, raspunse spre bucuria noastra:
— Aparatul e construit special pentru un raid lung. Dar deoarece proiectul a dat gres, lordul Bird l-a putut cumpara. Are o raza de actiune de doua mii de kilometri.
— Minunat! exclama Marian. Atunci, facând cu rândul, putem ajunge la destinatie în câteva zile, caci dupa socoteala mea, drumul ce avem de strabatut e de vreo zece mii de kilometri.
— Eu v-as sfatui sa faceti escala pentru aprovizionarea cu benzina în modul urmator, zise capitanul: în Barkul, apoi Ignaschana, a treia statiune Worrowskoje în Kamciatka si la sfârsit, pe una din insulele Vulpei.
— Foarte adevarat, încuviinta Marian. Vom face acum un zbor de proba cu avionul, apoi îti voi preda o scrisoare pentru lord, domnule capitan. Vrei sa urci si d-ta cu noi?
— Cu placere.
Ne urcaram în aparatul minunat si-l pilotaram fiecare câte o jumatate de ceas, familiarizându-ne cu el. Benzina consumata pâna acum o înlocuiram cu alta luata de la print si dupa o scurta consfatuire, luaram hotarârea sa decolam a doua zi dimineata.
Printul Mahab Singh, gazda noastra, fu sincer întristat când îl vestiram ca-l vom parasi a doua zi. Ar fi vrut din toata inima sa mai ramânem câtva timp la el, dar îsi dadu seama ca nu se putea.

Sarcina noastra era ceva cu totul nou de data aceasta. Din tinuturi tropicale, minunate, ne duceam în Alaska ghetoasa si neprimitoare. Eram în anotimpul iernii, asa ca trebuia sa ne asteptam la geruri strasnice, necunoscute unui european.
Eram oarecum îngrijorat pentru Pongo al nostru. EI traise în Africa torida, locuise numai la tropice si acum se va pomeni deodata într-o clima necunoscuta lui. O va putea îndura el oare?
Seara, printul ne dadu un ospat de adio, la care lua parte si capitanul Babcock.
Cu putin înainte de rasaritul soarelui puseram alicea în functiune. Dupa vreo zece minute motorul se încalzise, noi ne ocuparam locurile – Marian luase cârma – un ramas bun inimos de la familia princiara... apoi pasarea galbena porni cu viteza dea lungul câmpului, pentru ca, dupa o suta de metri, sa se înalte usor în vazduh.
Eram în drum spre nord, spre Alaska neprimitoare si neexplorata. În timp ce zburam deasupra vaii întinse, minunate, a Kasmir-ului, nici prin gând nu-mi trecea prin câte aventuri mai aveam sa trecem înainte de a ajunge în Alaska.
Când fermecatorul tinut disparu în urma noastra, vremea se schimba brusc. Senina si însorita mai înainte, deodata începu sa se-nalte un abur usor, care acoperi pamântul, învalui lanturile de munti si furam nevoiti sa ne înaltam tot mai sus, ca sa nu ne ciocnim de vreo stânca.
Aburul de sub noi se prefacu în ceata deasa, nu mai vedeam nimic dedesubtul

nostru si se parea ca plutim deasupra unei mari cenusii, usor ondulata.
Soarele fu învaluit si el încetul cu încetul si în acelasi timp se stârni un vânt puternic de la Nord, aparatul nostru începu sa se legene si deodata Marian exclama speriat:
— Dumnezeule, s-a rupt acul busolei! Acu trebuie sa zburam la întâmplare, pâna la cel mai apropiat aerodrom.
— Asta era cel mai neplacut lucru ce ni se putea întâmpla. Fara sa vedem nimic dedesubtul nostru, lipsiti de posibilitatea de orientare, eram în voia elementelor, la o înaltime de vreo trei mii de metri.
Si furtuna se întetea mereu. În curând deveni un adevarat uragan, prin care aparatul nostru trebuia sa-si croiasca drum. Stateam alaturi de Pongo în cele doua locuri din spatele lui Marian si priveam din când în când îngrijorat la credinciosul nostru Negru, temându-ma ca s-ar putea îmbolnavi din cauza leganarilor avionului.
Dar Pongo statea linistit, parând chiar ca-i prieste, caci râdea tot mai vesel. Astfel ca îngrijorarea mea se-ndrepta asupra directiei zborului. Din pricina lipsei busolei, de sigur ca ne abatuseram din directia Nord-Est si cine stie unde ne vom trezi când vom putea privi iar dedesubtul nostru.
În cabina închisa nu se auzea prea tare duduitul motorului, asa ca îi putui împartasi lui Marian îngrijorarea mea.
Prietenul meu înalta din umeri si raspunse:

— Singurul lucru ce ni se poate întâmpla e sa fim mânati spre North-West-Provinces. Acolo vom capata îndata alta busola, vom putea lua si benzina si facem un ocol de cel mult câteva sute de kilometri. Situatia nu e atât de grozava.
— O fi! Pentru Tim Gallagher ala, de care trebuie sa dam în Alaska, e cam tot una daca venim cu doua, trei zile mai târziu. Cu toate astea, mie unul mi-ar placea mai bine un mars prin padurea tropicala, decât zborul acesta la întâmplare.
— Ai dreptate – râse Marian – daca am fi împinsi prin Gaurisankar, lucrul ar putea deveni neplacut, caci atunci ar trebui sa zburam la cel putin noua mii de metri.
— Frumoasa mângâiere! Indicatorul de înaltime functiona înca, dar arata numai trei mii cinci sute de metri si numai Mount Everest era de vreo doua ori atât de înalt. Si deoarece zburam de vreo opt ceasuri, se prea putea sa ne si aflam în împaratia acestui urias lant de munti.
Cu tot vântul care ne lovea din coasta, mai aveam totusi o viteza de vreo suta cincizeci de kilometri pe ceas.
Ma framântam pe scaunul meu, în vreme ce Marian îsi pastra toata linistea, la fel si Pongo, care parea sa se simta destul de bine.
Trecura astfel vreo doua ceasuri si deodata Marian se-ntoarse si zise, râzând:
— Asa, draga Robert, ia mai ia si tu în primire aparatul.
Nu puteam refuza, caci prietenul meu pilotase destul. Schimbai locul cu el si în

curând uitai de toate temerile, absorbit cu totul de sarcina de a conduce avionul.
Sa fi trecut iar vreo doua ceasuri, când observai deodata ca motorul facea un zgomot ca totul ciudat. Cercetai cu bagare de seama, fara sa gasesc pricina si tocmai când vroiam sa-l consult pe Marian, motorul se opri cu totul.
Prietenul meu, care atipise, se trezi îndata; unul din noi trebuia acum sa iasa din avion ca sa descopere defectul, în vreme ce ne putem tine înca mult timp în zbor planat, la înaltimea asta. Numai de n-ar fi fost grozavul vânt de la nord!
Marian îmi dadu de-nteles ca lua asupra lui sarcina grea de a se catara pe aripile aparatului. Aveam însa si eu destul de furca pentru a pilota avionul, care fara forta motorului, se legana acum ca o frunza în vânt.
Numai zburatorii încercati îsi pot da seama de greutatea acestei sarcini. Uneori, uraganul apasa în jos aparatul cu atâta putere, încât se parea ca ne prabusim. Încercam mereu sa-l tin în înaltime, dar observai cu spaima ca sfortarile mele erau zadarnice.
Altimetrul arata deodata numai o mie de metri atât de mult ne împinsese în jos uraganul. Cu o hotarâre brusca repezii aparatul spre nord, înaintea furtunii, caci numai astfel puteam nadajdui ca uriasa contra-apasare va înalta din nou avionul.
Înainte de a face manevra aceasta, ma gândii, fireste, la Marian. Se putea lesne întâmpla ca din pricina smuciturii bruste si a directiei schimbate a furtunii, sa fie zvârlit de pe aripa aparatului, dar pe de

alta parte stiam ca el, ca zburator, încercat, îsi va închipui usor în ce situatie ma aflam eu.
Pentru mine nu exista alta cale decât virajul acesta si el trebuia sa fie pregatit pentru aceasta. Într-adevar, nu trecusera trei minute, ca-l vazui sarind prin usa cabinei, împins de un vârtej de vânt.
— Totul e zadarnic, Robert – zise el – nu pot gasi nici un defect la motor. Trebuie sa-ncercam, deci, sa coborâm în zbor planat. În împrejurarile de fata e cam neplacut asta, dar nu se poate; altfel. Dealtminteri ai facut minunat virajul în directia vântului. M-am asteptat la asta si m-am înclestat bine.
Raportul sau nu prea era încurajator, dar trecuseram noi prin atâtea altele în cariera noastra de vântura-lume… încercai deci din toate puterile sa aduc aparatul pe cât cu putinta în înaltime, vazui însa cu spaima ca altimetrul cobora tot mai mult.
— Arata numai opt sute de metri acum. Opt sute de metri în tinutul acesta unde amenintau de jur-împrejur creste de munti de câte opt mii de metri… Si nu vedeai nimic, din cauza cetii!
Tocmai când Marian intra în avion, se lasa noaptea, Acum sarcina mea era si mai grea, caci nu ma mai puteam orienta decât dupa aparate. Si lucru principal, busola nu functiona, iar cel mai rau lucru era lipsa fortei motorului, care singur ne-ar mai fi putut tine împotriva uraganului grozav.
Altimetrul cobora tot mai mult. Aruncai lui Marian o privire disperata, dar nici el

nu-mi putea ajuta.
— Robert, încearca, poate izbutesti sa ramâi sus pâna se iveste luna! îl auzii zicând.
Asta era o mica nadejde de salvare, dar foarte slaba. Luna – daca izbutea sa razbata prin nori – putea rasari de abia peste doua ceasuri. Atâta timp sa tin aparatul împotriva furtunii? Cu neputinta!
— Da, draga, Robert – zise prietenul meu, vazându-mi gestul de neîncredere – e cu neputinta. Tot ce putem face e sa îngramadim în jurul nostru toate pernele, când altimetrul va arata apropierea pamântului; vom lasa atunci aparatul sa cada cum o vrea el.
Încuviintai propunerea asta, caci în aceeasi clipa furtuna apasa în jos aparatul cu înca cincizeci de metri. Auzeam pe Marian îndaratul meu scotând toate pernele scaunelor. Spuse si lui Pongo ce va avea de facut, îmi mai puse mie o perna pe cap, apoi asteptaram catastrofa.
Si ea nu se lasa mult asteptata. Înca doua rabufneli puternice si ajunseram la cincizeci de metri.
Deodata aparatul îsi pierdu cu totul echilibrul. Nimeriram într-unul din cunoscutele „goluri de aer” – provocate de curentii atmosferici – în care si-au pierdut viata multi aviatori curajosi.
Era cu neputinta sa mai folosesti de cârma caci aparatul cadea în jos ca un bolovan. În clipa urmatoare se produse o zguduitura puternica, o pârâitura, furam azvârliti unul peste altul, aparatul se

rasturna si daduram peste acoperisul cabinei, care întorsese la pamânt. Ametiti înca, ne ridicaram; Pongo, cu forta lui de urias, împinse usa îndoita a cabinei si iesiram repede dintre sfarâmaturile avionului, caci ne putem astepta ca benzina scursa sa se aprinda de motorul încins.
Era întuneric bezna. Nu puteam sti unde ne aflam, dar fugind din apropierea sfarâmaturilor primejdioase ale aparatului, vazui ca alergam pe un teren stâncos. Asa dar, ne prabusiseram undeva prin muntii Himalayei.
Era foarte frig si noi n-aveam haine groase. Dupa ce ne îndepartaram cam cu vreo suta de metri de aparat – Marian zise ca ne-am afla în siguranta – ne opriram tremurând si nehotarâti în bezna apasatoare.
Trebuia sa întreprindem ceva si dupa câtva timp zisei:
— Acum de sigur ca e exclusa primejdia exploziei benzinei. Socot cel mai nimerit lucru e sa scoatem din cabina pernele si lemnaria scaunelor Si sa aprindem un focsor. Nu ne putem petrece noaptea pe frigul asta.
Porniram încet îndarat, dar ne iutiram deodata pasii, caci auziram sunete care ne vârâra spaima în oase. Era latratul unei haite de lupi.

II.
ÎN PUTEREA BANDITILOR.

— TREBUIE SA APRINDEM CÂT MAI REPEDE UN FOC, altminteri eram fara

nici o aparare în fata acestor fiare. Ciudat era ca urletele se auzeau deasupra noastra, ca si cum lupii s-ar afla pe un munte. Împrejurarea asta ma umplu de mirare, caci de obicei lupii se atin numai prin stepe.
Era o fuga foarte grea, caci ne poticneam mereu de nenumaratii bolovani cu care era acoperit pamântul. Si în bezna care ne înconjura, nu ne puteam calauzi decât numai dupa simturi.
Urletele fioroase se auzeau tot mai aproape. Puteau sa fi fost doar la vreo cincizeci de metri departare, dar se auzeau tot deasupra noastra. Îmi framântam creierul gândindu-ma la împrejurarea asta ciudata – când ma izbii de o aripa a avionului nostru.
Strigatul meu îi calauzi încoace pe camarazi, gasiram repede usa deschisa a cabinei si intraram înauntru. Pongo închise la loc usa turtita de metal; deocamdata eram la adapost de lupi. Mai dainuia însa primejdia unei explozii.
Din fericire nu mirosea a benzina scursa si linistiti oarecum, dibuiram locul unde puseseram armele si lampile de buzunar. Plasa nu se rupsese si cu mare usurare vârâi în brâu revolverele atât de nepretuite, mai ales acum.
Aprinseram apoi lampile si la lumina lor strânseram toate pernele, în vreme ce Pongo despica lemnul scaunelor, cu cutitul sau. Adunaram astfel o legatura buna de combustibil. Dar acum trebuia sa chibzuim unde sa aprindem focul.
Marian lua repede o hotarâre. Rotind în toate partile lumina lampii sale, iesi prin

usa pe care Pongo o deschise la un semn al sau, se catara cu îndemânare pe una din aripile avionului si alerga câtiva pasi pe întuneric. Vazui lamurit câteva trupuri de animale dându-se îndarat din fata luminii lampii; iesii si eu afara si venii în ajutorul lui Marian.
Acum puteam lumina în acelasi timp în doua directii si vazuram lucind ochi rosii sau verzi când îi atingea lumina. În vremea asta Pongo atâtase un foc si curând flacarile împrastiara întunericul pe o mare întindere.
Încalziram repede niste conserve de carne si mâncaram cu pofta. Apoi, dând la o parte bolovanii, ne culcaram linistiti, în timp ce Pongo luase întâia veghe.
Multumita economiei pe care o facuram cu lemnele, avuram foc toata noaptea si nu furam suparati de nici un lup.
Când se lumina de ziua, vazuram unde ne aflam. Aparatul se prabusise într-o râpa, ai carei pereti, de ambele parti, erau înalti de cel putin cincizeci de metri. Singura iesire era spre nord, caci de acolo ducea în sus o poteca stâncoasa, îngusta, cu multe cotituri.
Tot cercetând în jurul nostru, descoperiram în apropiere un izvoras limpede, care tâsnea din peretele de stânca.
— Foarte bine! facu Marian. Acum avem cu ce ne face câte un ceai, ba sa ne umplem chiar si sticlele „termos”. Dupa aceea vom putea porni spre cel mai apropiat oras, ca sa-i dam de veste de acolo lordului Bird. Poate ne pune la

dispozitie un avion nou, caci de sigur ca cel sfarâmat a fost asigurat.
În curând ceaiul fu gata, bauram pe saturate, apoi ne umpluram sticlele. Dupa aceea, Pongo intra iarasi în avion, vârî în sacii nostri cutii cu conserve, ne încarcaram bagajele în spinare si porniram spre poteca ce ducea afara din vagauna.
Deodata ramasei locului si ma frecai la ochi. Mi se paruse ca vazusem sus la o cotitura a potecii, o faptura omeneasca. Fusese ca o umbra ce disparuse repede.
— Ce s-a întâmplat, Robert? întreba Marian.
— Mi se pare ca am vazut colo sus un om, care s-a ascuns în graba, raspunsei.
— Oare nu te vei fi înselat? facu prietenul meu. Atunci ar fi un semn ca individul nu umbla cu gânduri bune. Dar poate sa fie si o iluzie optica, sau a fost vreun pastor singuratic, care a socotit mai nimerit s-o stearga vazând trei straini.
— Asa sau altminteri, noi sa fim cu bagare de seama!
Privind mereu în sus, urcaram încet poteca. Nu se întâmpla nimic însa si începui sa cred ca m-am înselat.
Când ajunseram la cotitura unde mi se paruse ca zarisem umbra, Marian înfipse palaria în vârful tevii armei sale si o împinse înainte. Nimic nu se misca si atunci privi cu bagare de seama pe dupa cotitura.
— Te vei fi înselat – zise el apoi si pasi înainte. Sau omul o fi sters-o de mult.
— Atunci putem fi linistiti – rasei eu.

— În orice caz, sa fim cu bagare de seama. Iesim îndata din vagauna si vom vedea unde ne aflam.
Sfatul sau era bun si-l urmaram cu totii. Dar împotriva sireteniei si al uneltirilor nu foloseste uneori nici cea mai mare prevedere. Trecuram iar de o cotitura, peretele stâncos pe de laturi era sfârtecat, dar nu daduram mare atentie acestui lucru, deoarece în curând trebuia sa ajungem la platou.
Deodata, ne pomeniram cu niste lovituri atât de puternice în cap, încât ne clatinaram si cât p-aci sa ne rostogolim la vale. Ni se aruncara niste paturi peste cap si înainte ca sa ne putem gândi la vreo aparare, eram legati ca niste pachete, ridicati pe sus si dusi de acolo. Îmi dadui seama însa ca nu eram dusi în sus, adica afara din vagauna, ci pe drum drept si deoarece aerul deveni deodata foarte rece, banui ca eram târâti înauntrul peretelui stâncos.
Drumul trebuie sa fi fost lung de vreo cincizeci de metri, apoi acei care ma duceau se oprira si ma aruncara la pamânt. Cazusem pe piatra si izbitura îmi zdruncina maruntaiele. Îmi dadui seama ca si Marian cu Pongo fura zvârliti lânga mine. Sub patura care-mi îngreuia respiratia deslusii murmure înabusite. Trebuie sa fi fost adunati multi oameni într-o încapere mare. Auzi un glas limpede, patrunzator si îndata furam înhatati iarasi. Câtiva oameni îmi tineau bratele înclestate si funiile care tineau patura fura dezlegate.

Asteptam sa mi se dezlege funiile care îmi legau bratele, caci eram hotarât sa nu ma las legat din nou fara o împotrivire înversunata. Poate ca izbuteam sa scot chiar revolverele…
Dusmanii mei erau însa mai sireti. Când patura fu destul de slabita din legaturi. Funiile îmi mai tineau strâns lipite bratele de trup. Încheieturile mâinilor îmi fura înhatate, strânse una de alta si legate fulgerator.
Îmi scotocira apoi buzunarele, golindu-le. În din urma mi se lua cu totul patura. Ma rostogolii imediat pe spate si-mi ridicai partea de sus a trupului.
Alaturi de mine stateau Pongo si Marian, amândoi legati fedeles. Rotind privirea în juru-mi, vazui ca ne aflam într-o pestera mare, ale carei sculpturi dovedeau ca e de obârsie straveche. În jurul nostru stateau vreo treizeci de barbati care ne priveau în tacere. Erau Tibetani, lucru ce-l observai imediat, dupa statura lor marunta; fruntile înguste, umerii obrajilor largi si ochii oblici.
Chiar si îmbracamintea lor era tipica: haine lungi – galbene sau rosii – strânse cu un brâu în jurul mijlocului. Cizme de piele sau pâsla si caciuli de blana.
Unul din ei îi întrecea pe toti ceilalti atât în înaltime, cât si prin îmbracamintea mai buna si armele mai de pret. Acesta începu sa ne vorbeasca, cu glasul poruncitor pe care-l auzisem de sub patura. Vorbea o englezeasca stricata de tot:
— Domnilor, sunteti cu totul în puterea noastra si nu veti izbuti sa scapati, dupa

cum n-au izbutit multi înaintea voastra. Nu vi se va întâmpla nimic, dar va trebui sa scrieti prietenilor sau reprezentantilor tarii voastre, ca veti fi liberati numai în schimbul unul pret mare de rascumparare, adica o mie de lire sterline de cap. De obicei nu luam atât de mult, dar deoarece am gasit la voi trei mii de lire sterline, pare sa fiti foarte bogati, ceea ce dovedeste si avionul vostru.
— Atât avionul cât si banii nu erau ai nostri, raspunse Marian, cu hotarâre. Ne-au fost încredintati, ca sa aducem la îndeplinire o sarcina.
— Nu face nimic, zise capetenia banditilor. În cazul acesta vor trebui sa plateasca cei ce v-au dat însarcinarea. Sau poate vreti sa muriti aici? Atunci n-aveti decât sa nu scrieti scrisorile si în clipa urmatoare veti fi spânzurati. Noi nu glumim.
— Bine – zise Marian, dupa câteva clipe de gândire. Voi adresa scrisoarea lordului Bird, care ne-a dat avionul si banii. În ce fel sa fie trimisa suma?
— Ne aflam aici – ceea ce probabil nu stiti – în apropiere de Lhassa, capitala Tibetului. Veti scrie lordului sa trimita suma negustorului Me-Hang de acolo. Nu uitati însa ca la cel mai mic semn de tradare viata voastra e în primejdie.
— Bine, asa voi face, raspunse Marian.
Banditul scoase un pistol si îndrepta teava spre capul lui Marian. În acelasi timp, un alt bandit arunca prietenului meu un lat în jurul gâtului si trase funia printr-un inel de fier fixat la oarecare înaltime în perete.

— Va vom dezlega bratele – zise capetenia – si daca veti face o miscare suspecta, veti fi gâtuiti pe loc Daca nu va fi de ajuns asta, va gauresc teasta cu un glont.
Striga o porunca si imediat veni un tânar cu o scândura pe care se aflau cele de trebuinta pentru scris. Scândura fu asezata peste genunchii lui Marian, apoi doi indivizi îi dezlegara mâinile.
Marian îsi freca încheieturile câtva timp, apoi începu sa scrie. Abia sfârsi ca mâinile îi fura aduse la spate legate la loc.
Seful banditilor citi scrisoarea, apoi zise, multumit:
— Asa, ai facut bine, caci unii prizonieri au încercat sa-i îndemne pe prieteni lor sa puie în miscare politia. Fireste ca i-am spânzurat fara multa vorba.
Dupa o pauza urma:
— O veti duce bine, aici, domnilor si nu veti indura lipsuri. Dupa cum am vazut, tocmai ati baut ceaiul, asa ca pâna Ia prânz veti putea astepta. Voi pune acum sa va duca în închisoarea noastra.
Dadu o noua porunca, oamenii se napustira asupra noastra, furam ridicati pe sus si târâti repede în fundul pesterii.
Aici erau firide adânci în stânca si paznicii nostri intrara aplecati în cea mal mare dintre ele, asezându-ne pe frunzisul care acoperea pamântul. Ni se aruncara deasupra trupurilor si blanuri, caci era frig al naibii.
Eram asezati în asa fel încât din gaura boltita care servea de intrare, puteam privi în pestera luminata de focuri mari.

Noi zaceam în întunerec si imediat îmi veni gândul ca ne-am putea slobozi unul altuia legaturile.
Dar nu pusesem la socoteala viclenia sefului bandei. Acesta se ivi în fata firidei, se apleca în jos si striga:
— Sa nu faceti vreo încercare sa va sloboziti unul altuia legaturile. Sunteti supravegheati fara încetare si daca vom baga de seama ca ati nesocotit porunca mea, ma voi vedea silit sa va ucid. În fiecare zi, la ora meselor, va vom dezlega mâinile, iar timp de doua ceasuri zilnic veti putea alerga prin pestera.
— Avem voie sa stam de vorba? întreba Marian, politicos.
— Fireste, n-avem nici un interes sa va oprim.
Seful râse, se ridica si pleca.
— Am intrat rau la apa, mormaii eu. Crezi ca lordul va trimite banii?
— Trei mii de lire e o suma frumusica – raspunse Marian.
— Si aceeasi suma banditii ne-au si luat-o – cam scump va plati lordul însarcinarea pe care ne-a dat-o.
— Si daca va fi s-o ducem mai departe, va trebui sa ne mai trimita bani de cheltuiala.
— Trebuie sa încercam sa fugim, zisei eu, încet.
— La asta ma gândesc de mult – raspunse Marian – dar as vrea sa iau înapoi cele trei mii de lire.
— Si armele noastre.
— Asta e de la sine înteles. Poate ca-mi vine în gând vreun plan bun, caci fireste ca numai prin siretenie putem izbuti.

Trebuie sa lucram repede, caci altminteri vom iesi cu greu din încurcatura. Banda trebuie sa fie luata prin surprindere. Îndata dupa masa voi face o încercare.
Tocmai vroiam sa raspund, când seful se ivi iar Ia gura firidei.
— Tocmai acum mi-am amintit, domnule Farrow – zise el politicos – ca prizonierii mei sunt cunoscutii si vestitii vânturalume, despre a caror fapte au scris si gazetele noastre. Va rog sa nu va închipuiti însa ca va veti elibera. Chiar daca ati izbutit sa scapati din alte situatii primejdioase, aici e zadarnica orice încercare. De altfel mi-ar parea si rau daca as fi nevoit sa ucid oameni atât de viteji.
— Mi-am dat si eu seama ca iesirea de aici este foarte grea, daca nu chiar cu neputinta – raspunse Marian, linistit – totusi nu ne-ai putea opri s-o facem, daca se va ivi un prilej potrivit.
— Fireste ca v-as putea opri, dar un astfel de prilej cred ca nu se va ivi niciodata. Va previn încaodata, domnilor si vom întari si mai mult supravegherea noastra.
— Pacat! facui eu dupa ce se îndeparta. Trebuie sa asteptam pâna ce lordul va fi trimis banii de rascumparare. Pacat, zau asa!
— O! Acum aventura e si mai interesanta, râse Marian. Cu cât un lucru e mai primejdios si mai greu cu atât îmi place mai mult. Lasa! Pe seama mea sa gasesc calea cea mai buna si apoi vom vedea.

Tacuram si începui sa chibzuiesc si eu la vreun mijloc de scapare, dar degeaba nu gaseam inimic. Pongo statea cu totul nemiscat, adunându-si puteri, probabil, caci îi auzeam rasuflarea adânca si regulata.
Ceasurile treceau încet. Deodata, îl vazui pe Marian miscându-se, apoi îmi zise:
— Robert, mi se pare ca am gasit o cale, dar e foarte grea. E însa singura pe care putem apuca. Daca facem cum trebuie, nu se poate sa nu izbutim si atunci avem în mâna toata banda.
— Ah! Acum banuiesc despre ce e vorba! exclamai eu, luminat deodata. Vrei sa-l iei prizonier pe seful bandei?
— Întocmai. Îi avem astfel ca ostatec si vom cere ca în schimbul liberarii sale sa ni se redea si noua libertatea. Vom face încercarea îndata dupa masa.
Ma simtii înviorat ca prin minune. Examinai planul acesta îndraznet, din toate punctele de vedere si în cele din urma trebuii sa recunosc ca e singurul care fagaduia izbânda. Fireste ca trebuia sa punem mâna pe el când va sta de vorba cu noi si sa-l tragem în firida noastra în asa fel încât sa ne acopere cu trupul sau. Apoi puteam dicta conditiile noastre.
Împartasii lui Marian gândurile mele si el încuviinta.
— Trebuie sa facem astfel ca sa se apropie cât mai mult de noi – zise el – caci altminteri va fi prea greu. Daca sare înapoi repede nu-l mai putem prinde. Cel mai bun lucru ar fi sa ma prefac bolnav; tu îl vei striga si atunci, probabil ca va

intra în firida. Pongo îl va înhata apoi si când va simti strânsoarea pumnilor sai în jurul gâtului, va primi toate conditiile ce i se vor pune.
— Numai de n-ar veni însotit, caci dupa cât se arata e foarte banuitor, îmi dadui eu cu parerea.
— Atunci îi luam pe seama noastra si pe însotitori si astfel avem mai multi ostatici, râse Marian.
ÎI învata în soapta pe Pongo, ce are de facut. Uriasul se bucura ca un copil si raspunse:
— Oh, Massers, foarte bine! Pongo apuca om rau.

III.
O ELIBERARE ÎNDRAZNEATA.

N-AVURAM DE ASTEPTAT MULT pâna venira câtiva Tibetani în închisoarea noastra. Ne ridicara de jos si ne dusera afara. Marian începu sa geama, prefacându-se ca îi e rau si la întrebarea sefului ce are, raspunse ca nu se simte bine, din pricina ca fusese lovit prea tare în cap.
— Nu face nimici zise seful. Într-o doara.
Dadu apoi o porunca si imediat ni se dezlegara mâinile. Ne asezara pe un morman de blanuri – probabil culcusul vreunui bandit – si ni se dadu în strachini mari carne de capra bine fiarta si foarte gustoasa.
Marian uita cu totul ca... era bolnav si goli strachina cu mare pofta. Sefului nu-i scapa asta, caci zise:

— Vezi, domnule Farrow, se pare ca lucrurile nu stau atât de rau cu dumneata. Cel putin vad ca nu te plângi de pofta de mâncare.
— Pai da... mâncarea mi-a facut foarte bine, raspunse Marian, fara sa se turbure. Si cred ca daca voi dormi putin, ma voi însanatosi repede.
— De fapt acum ar fi ora plimbarii – zise seful – dar daca vreti puteti face asta si seara.
— Cred ca e mai bine sa amânam plimbarea pe diseara – spuse Marian.
— Cum vreti, raspunse banditul, spre usurarea noastra.
— Atunci trebuie s-astepte pâna atunci si tovarasii d-tale. Caci cu oameni primejdiosi ca d-voastra nu cutezam sa facem experienta de doua ori pe zi.
Ne supuseram vointei sale si ne jucaram rolurile atât de bine, încât seful n-ar fi putut prinde nici o banuiala.
Furam din nou legati cu mare bagare de seama, dar observai ca funiile nu erau atât de strânse – poate ca seful vroia sa ne dea o dovada de omenia sa.
Tibetanii ne dusera iar în firida, ne asezara pe frunzis si se facura nevazuti.
— Nu cred ca vreun paznic sa poata observa prin întuneric miscarile noastre – zise Marian – caci lumina focului aproape ca nu ajunge pâna la noi. Hai, Pongo, întoarce-te si încearca sa-mi dezlegi frânghiile!
Marian zacea între mine si Negru. Cu mare bagare de seama, ca sa nu faca zgomot, cei doi se întoarsera, asa fel ca venira spate în spate.

Cu puterea de urias a lui Pongo nu era greu sa rupa frânghiile, dar în starea în care ne aflam trecura vreo douazeci de minute pâna ce Marian sopti:
— Asa, asta s-a facut! Acum vii tu la rând, Robert. Întoarce-te repede sa te dezleg.
Simtii îndata ca mâinile sale lucreaza la legaturile mele. În vremea asta Pongo se caznea sa-si libereze picioarele, treaba cu care fu gata tocmai când Marian sfârsi sa-mi dezlege mie mâinile.
Acum venea si pentru noi partea grea – dezlegarea picioarelor – dar în cele din urma izbutiram.
Duseram din nou mâinile la spate, caci se putea ca seful sa vie cu o lumânare când va pasi în închisoarea noastra. Ba poate se pricepea omul sa se foloseasca de lampile noastre de buzunar.
Marian începu deodata sa se rasuceasca încoace si-ncolo si din când în când gemea adânc. Nu trecura decât doua minute si se ivi un tibetan în fata intrarii, privi cu bagare de seama înauntru, apoi se facu nevazut.
„Acu e acu! îmi zisei. De sigur ca va veni cu seful". Si într-adevar, nu trecu mult si faptura înalta a capului bandei se ivi în lumina focului.
Întocmai cum ne asteptaseram, el ramase locului la doi pasi de pestera si întreba:
— Ce s-a întâmplat, domnilor? Sentinela mi-a spus ca domnul Farrow e nelinistit.
— Prietenul meu pare sa fie serios bolnav, raspunsei eu repede, în vreme ce Marian gemu iar. Nu s-ar putea sa-i puneti niste comprese reci pe cap?

Câtva timp domni tacere. Seful parea sa chibzuiasca ce are de facut, apoi striga deodata o porunca si imediat venira doi paznici, care însotira pe sef care intra, aplecat, în firida noastra.
Marian gemea mereu si... când cei trei banditi fura la picioarele noastre, sariram în sus ca împinsi de un arc. Fiecare din ei capata câte un pumn puternic în stomac, încât cazura în cap, cu rasuflarea taiata. Apoi le mai daduram câte o lovitura în tâmpla si-i apucaram de beregata. În clipa urmatoare zaceau neputinciosi sub pumnii nostri.
Imediat trasei potrivnicului meu pistolul de la brâu, caci lupta trebuie sa fi fost auzita de ceilalti paznici. Dar, lucru ciudat, nimeni nu se arata. Probabil ca cei mai multi banditi se culcasera dupa masa.
Astfel îi puturam lega în toata linistea pe prizonierii nostri, cu aceleasi funii cu care fuseseram legati noi.
În cele din urma începura sa se miste. Cel dintâi care se trezi fu seful. Când vazu ca era legat, statu câteva clipe nemiscat, apoi începu sa smuceasca legaturile cu furie si scrâsnind din dinti. Pongo însa facuse treaba buna si seful se resemna, gemând de durere si furie.
— Da, da, acum s-a întors foaia, râse Marian. Ia sa începem sa ne punem conditiile. Asculta: eliberare fara nici o pretentie din partea voastra, înapoierea lucrurilor noastre – împreuna cu cele trei mii lire sterline – în schimb va eliberam si noi. Fireste ca va trebui sa ne asiguram

de vreun atac din partea oamenilor vostri.
Seful banditilor rosti o înjuratura într-o limba straina, ramase apoi iar linistit câtva timp si în cele din urma zise:
— Nu credeam ca sunteti atât de primejdiosi. Trebuie sa primesc conditiile voastre, dar va înstiintez de pe acum ca lupta va reîncepe de îndata ce va veti fi îndepartat o anumita distanta de vagauna noastra. Si atunci nu vom sti ce-i crutarea, caci n-avem pofta sa ne tradati.
— Bine – încuviinta Marian, cu sânge rece. Sa zicem ca ne îngadui sa ne îndepartam un kilometru. Cât mai o pâna la Lhassa?
— Vreo zece kilometri. Ne vom sili sa va ajungem înainte ca sa intrati în oras si chiar daca veti izbuti, nu ne vom lasa pâna nu va vom da de urma.
— E cam usuratic din partea d-tale sa ameninti în felul acesta – raspunse Marian – dar deoarece nu ne temem de d-ta si oamenii d-tale, n-aveti decât sa faceti cum va taie capul. Ne-am înteles: ne lasi sa ne îndepartam un kilometru.
— Bine, atunci îmi voi chema oamenii si le voi porunci sa se adune în fundul pesterii. Dupa aceea noi vom iesi afara, d-voastra va îndepartati si dupa ce veti fi strabatut un kilometru, ne dati drumul.
— S-a facut, zise Marian dupa o scurta chibzuiala.
— Dar da ordin sa se aduca chiar acum lucrurile noastre si sa fie puse undeva de unde sa le putem lua fara primejdie.

Spune oamenilor ca la cel mai mic semn suspect îi paste moartea.
Seful banditilor scrâsni iar din dinti, apoi striga ceva. Dadu câteva porunci si vazuram – (apucasem sa-l ducem spre intrarea firidei) – ca banditii adunara cu totii într-un ungher al pesterii, din fata intrarii.
Toate lucrurile noastre fura asezate pe un morman de piei, aproape de iesire. Pongo îl lua în primire pe sef, iar Marian si eu pe ceilalti prizonieri si cu propriile lor pistoale îi siliram s-o în înainte.
Trebuie sa marturisesc ca ma simteam mai linistit acum când aveam iarasi armele noastre. Acele ale prizonierilor le puseram jos, caci nu vroiam sa le luam.
Apoi porniram pe o poteca îngusta si întortocheata. Intrarea spre lagarul bandei se afla aproape de tot de marginea vagaunii. Urcaram câtiva metri numai si ne aflaram pe un platou întins. În fund de tot, nelamurit, sclipea si scânteia ceva în soarele de dupa-amiaza. Trebuia sa fie Lhassa, orasul plin de mistere.
O luaram la picior, caci vroiam sa ajungem în oras înainte de a se însera. Nu-l puteam pierde din ochi atâta vreme cât ne aflam pe platou. Cu toate astea ne-ar fi fost mai placut sa fim în tinuturi mai adânci, caci în padure te ascunzi mai usor ca pe stânci golase.
Totusi, când strabatuseram în cele din urma kilometrul convenit, vazui cu bucurie ca dorinta mea se va împlini curând, caci numai la câteva sute de metri de noi, platoul se sfârsea. La întrebarea ce-o puseram sefului, acesta

ne raspunse ca acolo vom da de un coborâs bun si apoi de un drum prin paduri si peste câmpii, dupa care drumul urca iar spre oras.
Îi spuseram ca acum putea sa se întoarca împreuna cu cei doi însotitori ai sai, dar nu le dezlegaram mâinile, caci ar fi putut avea ascunse arme cu care sa ne ucida apoi pe la spate.
Capetenia banditilor se uita lung la noi si zise cu admiratie:
— Domnilor, d-voastra ati izbutit sa faceti ceea ce n-a reusit înca nimanui. Îmi pare rau ca nu va mai pot cruta acum, caci ar însemna sa-mi calc juramântul pe care mi l-am facut mie însumi.
— Numai de-ai putea, râse Marian.
— Va voi prinde, raspunse banditul, cu hotarâre.
— Asta ar însemna sa ai noroc. Acum e timpul sa ne vedem de drum.
Lasaram pe cei trei banditi în plata Domnului, facuram stânga împrejur si porniram repede spre padurea ocrotitoare. Când ajunseram la marginea platoului, ma mai întorsei odata si vazui ca fostii nostri ostateci alergau de zor înapoi. În fund de tot se ivira câteva puncte miscatoare; erau banditii care ieseau din vagauna si porneau în urmarirea noastra.
— Uite-i ca si vin! strigai eu si iutiram pasii.
Seful nu mintise, caci drumul pe care coboram acum, era în stare buna, iar jos ducea o potecuta printr-o padurice.

Curând observaram ca ne apropiam de capitala, caci începura sa se iveasca întinse câmpuri cu legume, o dovada de cultura.
Fara îndoiala ca noi ne pricepeam sa alergam mai bine decât tibetanii aceia piperniciti: pe de alta parte, era sigur ca ne vor mirosi urma în oras. În vreme ce alergam de zor, împartasii temeiurile mele lui Marian si el raspunse:
— Ai dreptate, Robert, situatia noastra va fi foarte grea. Mai nimerit ar fi sa parasim îndata Lhassa, dar ma gândesc ca trebuie sa telegrafiem neaparat lordului, chiar dac-ar fi numai ca sa afle ca ne-am prabusit cu avionul. Cel mai nimerit lucru va fi ca eu sa dau telegrama si tu vei îngriji în vremea asta de cai buni. Vom calatori apoi dea curmezisul Tibetului, poate pâna în China. Acolo vom gasi noi un avion, chiar de-ar fi sa-l luam de la aviatia militara.
În clipa asta ma întorsei instinctiv si vazui cu spaima ca îndaratul nostru veneau calareti. Erau vreo opt la numar si se apropiau cu iuteala.
— Mariane, banda are cai! Strigai eu si începui sa gonesc.
Dar prietenul meu ma opri, zicând:
— N-are nici un rost, Robert, îti pierzi respiratia, te vor ajunge totusi din urma si daca va fi s-ajungem la lupta nu vei mai putea trage cum trebuie. Sunt doar numai opt indivizi, pe care îi putem rapune usor. Ramâi linistit pe loc, vor fi îndata aici. Ia te uita, în urma lor vin în fuga si ceilalti banditi. Ah, calaretii par sa nici nu faca parte din banda. Sunt bine

îmbracati si cred ca avem de-a face cu locuitori de conditie mai buna din Lhassa. Hai sa ne dam în laturi sa-i lasam sa treaca.
Mica trupa de calareti se apropia îndata. Tinuram pustile pregatite, caci nu stiam daca erau dusmani sau nu.
Dar cavalcada trecu în zbor pe dinaintea noastra, fara ca indivizii sa para ca ne-au vazut. Numai cel din frunte, un barbat înalt si vânjos, arunca o privire în treacat asupra noastra. Si aceasta privire era ca de gheata, facându-ma sa ma cutremur fara voie.
Porniram mai departe si Marian zise:
— Hm… domnul acesta pare sa fie un individ cam neplacut. Sa vezi ca vom avea de furca atunci când vom intra în Lhassa.
— Asta ar fi frumos! Si unde mai pui ca banda din urma noastra va sosi cu cel mult o jumatate de ceas dupa noi. Stie Dumnezeu ce-o mai iesi din afacerea asta! Cincizeci de oameni nu putem împusca doar cu una, cu doua.
— Când o fi vorba la o adica, o facem noi si pe asta, zise Marian, calm. Acum s-o luam iar mai repede, altfel urmaritorii se apropie prea mult. A! Uite ca se vede mai lamurit Lhassa. Cred ca nu mai sunt decât doi kilometri pâna acolo.
— Si tocmai atunci se va însera! gâfâii eu, caci Marian o luase la goana nebuneste si drumul începuse sa urce. Poate ca asta va fi salvarea noastra, caci pe întunerec ne vor pierde urma. Si daca nu ne vom opri mult timp, ci vom porni

îndata mai departe, calari, au sa ne caute ei mult si bine.
— Fireste ca vom face o plângere la politie si vom comunica aventura noastra. O voi face în scris însa, caci altfel pierdem numai vremea.
Întorsei din nou capul si vazui cu bucurie ca urmaritorii nostri se pierdeau în departare.
— Ramân în urma! îi strigai lui Marian.
— Asa si trebuie! îmi raspunse el peste umar As dori s-ajung cât mai repede în Lhassa, caci am presimtirea ca ne aduc nenorocire calareti de mai înainte. Se poate întâmpla sa ma si însel. Dar privirea aluia mi-a dat de gândit. Daca individul e, dupa cum mi-a facut impresia, un slujbas mai înalt, atunci sa stii ca ne asteapta politistii.
— În cazul acesta vom avea cea mai buna aparare împotriva bandei, asupra careia le vom atrage îndata luarea-aminte. Da, trebuie s-ajungem cât mai repede în oras.
Începui s-alerg atât de repede, încât Marian îmi spuse râzând ca ma va lasa sa fug singur.
Fireste ca asta nu-mi convenea, asa ca îmi mai încetinii galopul.
Lhassa se apropia tot mai mult. Formele bizare ale templelor sale asezate pe coline se profilau misterios pe cerul care începuse sa se coloreze. Si când ajunseram la cele dintâi case – (urmaritorii nostri nu se mai zareau deocamdata) – nu mai aveam înaintea noastra decât cel mult o jumatate ceas pâna se va întuneca.

Ne grabiram spre inima orasului, banuind ca acolo se aflau magazinele mai mari si posta. Fireste ca îmbracamintea noastra stârni senzatie si când descoperiram în cele din urma o pravalie mai însemnata, daduram buzna înauntru. Negustorul era un chinez si ceea ce era foarte placut pentru noi – vorbea bine englezeste. Ne învoiram repede. Lasaram acolo hainele noastre tropicale, caci deocamdata n-aveam nevoie de ele, ne cumpararam câte doua costume groase, despre care chinezul ne spuse ca se poarta foarte mult. Asta si vroiam, caci ca sa nu batem la ochi, era mai bine sa nu ne îmbracam în portul national.
Chinezul ne arata drumul spre cel mai apropiat oficiu postal si ne mai dadu si adresa unui negustor de cai, chinez si el.

IV.
IAR URMARITI.

AJUNGÂND LA POSTA, Marian se facu nevazut înauntru, în vreme ce eu pornii spre chinezul a carui adresa ni se daduse, ca sa cumpar patru cai. Deoarece stiam ca în Tibet se gasesc numai cai mici, aveam de gând sa-l folosim pe al patrulea pentru bagajele noastre.
N-avui însa noroc. Chinezul grasun si zâmbitor îmi zise ca pentru moment n-avea decât doi cai. Dar daca eram dispusi sa asteptam vreo doua ceasuri, ar putea gasi înca doi. Asta era cam neplacut, caci

în vremea asta banditii ne vor fi dat de urma.
Pe când vorbeam cu chinezul, sosi Marian. Aflând cum stau lucrurile, fu si el foarte necajit câteva clipe, însi regasi însa repede energia, totusi nu izbuti sa-l înfricoseze pe chinez, care devenea tot mai politicos.
În cele din urma Marian se hotarî:
— Atunci luam acum acesti doi cai. Câte parale?
Chinezul ceru o suma pentru care s-ar fi putut cumpara un pur-sânge englezesc. Marian îi dadu îndata a zecea parte din pret, dar, spre mirarea noastra, galbenul tinu mortis la pretul sau.
— Aha – îmi zise Marian, încet – probabil ca trebuie sa fim retinuti aici. Când am intrat în casa, tocmai iesea un baiat care a luat-o repede la fuga. As pune ramasag ca s-a dus sa vesteasca politia sau pe banditi de sosirea noastra aici.
— În primul caz te gândesti, probabil la calaretul ala? Dar ce crima am facut? Sau...
Fui întrerupt, caci în aceeasi clipa intrara în curte sase politisti, al caror conducator – probabil un soi de comisar – ne ceru, într-o englezeasca stâlcita, sa-l urmam.
Ar fi fost zadarnic sa ne împotrivim. Aruncaram chinezului care rânjea o privire amenintatoare, apoi furam încercuiti de cei sase indivizi. Ne dusera într-o cladire mare – probabil Prefectura politiei – trebuiram sa asteptam mult într-o sala, apoi furam condusi în alta încapere, luminata de numeroase lampi.

Îndaratul unei mese mari sedea calaretul, care ne masura acum cu ochii lui ca de gheata.
Sustinuram netulburati privirea aceasta. Se parea ca acum nu-i e lui îndemâna, caci începu sa se framânte pe scaun si în cele din urma zise, într-o englezeasca fara cusur:
— În calitate de sef al politiei din Lhassa sunt îndreptatit si obligat sa iau în cercetare pe orice strain. Îmi dati voie sa va cer lamuriri asupra persoanelor d-voastra?
— Fireste – raspunse Marian, politicos.
Se apropia de masa, dadu sefului pasaportul sau si în vreme ce omul examina documentul, prietenul meu îi istorisi ultima noastra aventura.
Când aminti de banda din vagauna, mi se paru ca seful tresare usor. Dar apoi asculta în liniste urmarea povestirii si la urma spuse:
— Numele d-voastra îmi sunt cunoscute, domnule Farrow. Va voi da asa dar autorizatia sa parasiti imediat Lhassa. Trebuie sa va previn însa, ca sunteti fara aparare fata de aceasta banda de tâlhari. Nici nu stiti când va poate nimeri un glont sau o lovitura de cutit.
— Vom sti noi sa ne pazim, raspunse Marian, zâmbind. Cred totusi ca v-am dat o indicatie pretioasa, Acum puteti da navala în ascunzatoarea, bandei.
— Nu mai are nici un rost, zise seful. Banditii stiu ca d-ta m-ai înstiintat, astfel ca înainte de a ajunge noi la vagauna, ei vor fi sters putina. Bandele astea au multe ascunzatori.

— Atunci s-ar putea cel putin sa fie scos avionul si pus la adapost pentru lordul Bird, ceru Marian.
— Fireste, domnule Farrow, voi purta grija sa se faca asta.
— Nu vreti sa-l arestati pe chinezul Me-Hang care este, de sigur, tainuitorul bandei?
— Cu neputinta, zâmbi politistul. Va sustine ca nu putea sa stie nimic de suma trimisa de lord si ca va retrimite banii.
— Asa e, încuviinta Marian. Dar mai am sa va fac o rugaminte: am putea capata patru cai? Dorim sa parasim cât mai repede Lhassa.
— Duceti-va la chinezul în casa caruia ati fost arestati. Trebuia sa va opreasca acolo pâna la sosirea politistilor. Acesta a fost ordinul meu. Acum fireste ca puteti cumpara caii cu pret convenabil.
— Va multumesc. Putem pleca, deci?
— Aveti toata libertatea, domnule Farrow. Fiti cu ochii-n patru însa!
Când furam afara zisei lui Marian:
— N-a fost atât de rau cum ne asteptasem. La drept vorbind e un om foarte simpatic.
— N-ai putut descoperi nici o asemanare la el? întreba Marian.
Tresari, caci întrebarea lui suna atât de hotarâta, încât îmi dadui îndata seama ca facuse o descoperire. Zadarnic însa cautai sa-mi readuc în memorie chipul rece si îndraznet al sefului politiei. Nu-mi puteam aminti pentru moment sa fi vazut vreodata un om cu o înfatisare asemanatoare.

Marian râse si zise:
— Nu trebuie sa te întorci înapoi cu gândul, draga Robert. Cugeta nitelus la aventura noastra cea mai recenta. Îti mai aduci aminte, cred, de seful bandei de tâlhari?
Asta fu ca un dus rece. Acesti doi oameni, capetenia banditilor si seful politiei, trebuiau sa fie rude apropiate, poate chiar frati. Si acum pricepui si de ce politistul nu voise sa porneasca spre ascunzatoarea bandei.
Situatia noastra era deci si mai primejdioasa. În loc sa ne bucuram de protectia polutiei, eram, dimpotriva, lasati în voia razbunarii acestei bande.
— Sa stii ca am dat de dracu, Mariane! facui eu. Nu crezi si tu ca Me-Hang ala e tovaras cu banda? Cine stie ce ne asteapta în casa lui!
— Ai dreptate, la asta m-am gândit si eu – încuviinta Marian. N-avem însa încotro, trebuie sa intram în bârlogul ursului; vom vedea pe urma cum scapam de acolo.
Pe când vorbeam, ajunseram în fata casei chinezului. Politistul pe care ni-l daduse seful ca însotitor, batu cu ciocanul în usa si imediat se ivi în prag Me-Hang.
— A! Care va sa zica s-a aranjat totul, domnilor? facu el, politicos. În vremea asta am primit si cei doi cai care îmi mai lipseau. Afara de asta om facut o noua socoteala a pretului si va pot oferi toti patru cai pentru o suma mult mai mica.
Spuse un pret, destul de piparat si acesta, dar aproape un fleac pe lânga cel dintâi. Marian nu se tocmi deloc si zise:

— Bine, vreau sa pornesc repede la drum, asa ca o suta mai mult sau mai putin, n-are vreo însemnatate. Pune dumneata sa fie adusi caii în curte. Banii tii dau când vom fi în sea si poarta deschisa.
— Fireste, fireste, chicoti Chinezul. La voia dumneavoastra, domnilor!
În vremea asta politistul salutase si se îndepartase. Cu mâna pe revolvere noi stateam aproape de poarta, rotind priviri banuitoare împrejur, dar nu puturam descoperi nimic suspect.
Câtiva pui de chinezi scoteau tocmai afara cei patru cai. Observaram îndata ca animalele – desi mici de statura – erau însa iuti si rezistente, împrejurarea asta ma umplu de îndoieli.
Daca era vorba sa fim rapusi aici, atunci dusmanii nostri n-aveau nevoie sa ne dea cai atât de buni, îmi zisei.
Ca si cum Marian mi-ar fi ghicit gândurile, zise încet:
— Asta e o viclenie de-a lor. Dându-ne acesti cai buni, vor sa ne legene în credinta ca suntem în siguranta, pentru ca apoi sa ne atace cu atât mai pe neasteptate.
Avea dreptate prietenul meu. Îl vazui platind chinezului pretul cerut, apoi îl întreba de drumul cel mai apropiat care iese din oras si galbenul descrise cu amanuntime strazile prin care urma sa trecem. Încalecaram, salutaram pe vicleanul negustor si iesiram pe poarta.
Dar în loc s-o ia la stânga, dupa cum spusese Me-Hang, Marian coti la dreapta.

Îi pricepui gândul, caci nu era greu de înteles ca urma sa fim îndreptati pe o cale gresita, prin strazi pe unde banditii stateau la pânda. Directia pe care o luaram acum ducea spre rasarit, spre China îndepartata, unde trebuia neaparat sa ajungem ca sa ne putem aduce la îndeplinire sarcina.
Vazuram curând ca bine tacuseram, caci abia îndepartaseram o bucata mica de casa chinezului, ca politistul care ne condusese acolo ni se aseza în drum si prin gesturi disperate cu mâinile ne arata spre directia opusa.
Marian râse numai, îi zvârli o moneda si îsi clatina calul atât de tare ca reprezentantul fortei publice fu nevoit sa sara repede în laturi. Fara sa ne sinchisim de racnetele lui, ne vazuram linistiti de drum. Marian îsi îndemna tot mai mult calul si trecatorii se dadeau la o parte, înjurând.
Deodata bagai de seama, cu spaima, ca strazile deveneau tot mai înguste si mai întunecoase. N-om fi nimerit oare pe un drum gresit?
În aceeasi clipa auzii îndaratul nostru racnete. Desigur ca erau urmaritorii, care ne dadusera de urma.
— Înainte, înainte! striga Marian. În curând vom iesi la loc sigur si atunci nu ne mai pot tare nimic.
În galop nebun trecuram pe lânga casele scunde.
Marian apuca brusc la dreapta, într-o strada mai larga. La capatul ei sclipeau lumini si puteam nadajdui ca sunt

felinarele vreunui post de paza de la bariera orasului.
Curând însa aveam sa suferim o dezamagire, dupa ce coborâram strada, ajunseram într-o piata marisoara, marginita de cladiri înalte si posomorite. Prin curtea casei din fata noastra ducea o poarta spre câmp liber, spre stepa salvatoare Era însa închisa de un grilaj masiv, lucrat cu arta si când caii nostri tropaira pe caldarâmul strazii, iesira Ia iveala din casa vreo zece politisti, care îsi îndreptara armele înspre noi.
Îndaratul nostru se auzeau tot mai aproape strigatele urmaritorilor. Marian scoase repede pasaportul sau si-l deschise la foaia pe care pusese stampila seful politiei. Îl arata celui dintâi politist si în acelasi timp arata poruncitor spre grilaj. Dar tibetanul dadu din umeri, facu apoi un semn sa descalecam si întinse mâna spre cladire. Asta însemna ca trebuia sa trecem mai întâi pe la comisariat.
În strada dindaratul nostru tocmai coteau câteva fapturi cu înfatisare salbatica. Nu era aici locul sa ne luam la lupta, asa ca, la îndemnul lui Marian sariram de pe cai si escortati de politisti, daduram buzna în localul sectiei.
Urmaritorii nostri izbucnira în urlete de furie. Dar noi eram, deocamdata, la adapost. Mai mult ca sigur însa ca animalele noastre erau pierdute si odata cu ele si bagajele. Dar cel putin scapaseram cu viata si ne pastraseram si armele.

Din pacate nici un politist nu vorbea englezeste. Ne spusera ei ceva, nu pricepuram însa nimic. Unul din ei dadu atunci o porunca altuia, care pleca imediat.
Dupa vreo jumatate de ceas usa grea de la intrare fu deschisa brusc si se ivi seful politiei. Zâmbi când dadu cu ochii de noi si zise politicos:
— Îmi pare foarte rau, domnilor, ca ati fost retinuti aici. Dar vina e numai a d-voastra, caci politistul meu v-a aratat directia. Prin poarta asta nu trec decât preotii înaltului cler.
— Foarte neplacut pentru noi, raspunse Marian. Am luat-o pe drumul acesta pentru ca urmaritorii nostri stateau la pânda pe celalalt drum. Au fost chiar pe urmele noastre si ne-am putut salva numai intrând nici. Daca va trebui sa ne întoarcem acum, de sigur ca ne vor ataca.
— Asta e adevarat – încuviinta seful – dar eu va voi ajuta cât îmi va sta în puteri. Dându-va o echipa de însotitori, banditii nu se vor apropia de d-voastra.
— În vremea asta se vor fi ascuns probabil prin case si ne vor putea împusca în voie, când vom trece pe dinaintea lor, zise Marian.
Seful înalta din umeri si se pierdu în gânduri. Apoi zise, cam sovaitor:
— Asta e foarte probabil si zau nu stiu cum sa va ocrotesc.
— Poate ca izbutiti sa ni se dea autorizatia preotilor sa trecem prin poarta asta – încerca Marian.

— E cu desavârsire exclus. Nimeni în afara de ei nu poate trece pe aici. Nu exista alta cale decât aceea de a va întoarce îndarat cu o acoperire puternica.
— Atunci e mult mai bine sa plecam singuri, hotarî Marian. Oamenii d-tale ar trebui sa alerge pe jos si prin asta am pierde vremea, caci noi vom fi calare. Te-as ruga acum sa-mi descrii drumul exact.
Marian îi întinse o foaie alba din carnetul sau de notite si tibetanul schita strazile pe care trebuia sa trecem. La sfârsit adauga:
— Fireste ca nu pot lua nici o raspundere pentru siguranta d-voastra, domnilor, oricât mi-ar parea de rau. Sunteti din alta tara si poate nu va vine sa credeti, banda aceasta de tâlhari e mai puternica decât politia – dar, din pacate, asa este.
Marian lua foaia de hârtie si dupa ce o privi, raspunse:
— Mai am o rugaminte: ar putea trei din politisti sa ne duca caii la poarta de iesire însemnata aici? În cazul acesta am încerca mai bine sa ne strecuram pe jos pâna acolo.
Seful încrunta o clipa sprâncenele, pe urma zisei cu nepasare:
— Fireste, se poate. Când vreti sa plecati?
— Chiar acum. Nu trebuie sa sovaira mult caci luna s-a ridicat foarte mult pe cer si mai târziu nu vom avea umbra la adapostul caselor. Ne dai voie sa plecam? Politisti cu caii ne-o vor lua înainte, de sigur.
Seful ne strânse mâna si ne încredinta din nou ca îi este foarte neplacuta

situatia noastra. În ochi i se citea parca bucuria.
Iesiram afara din sectie. Piata era luminata de felinare înfipte în ziduri, asa ca trebuiram s-o strabatem repede. Marian zise încet Negrului:
— Pongo, tu o iei înainte. Daca te opreste careva, îl culci îndata la pamânt. Nu începe crutare.
— Pongo face! rânji credinciosul urias.
Trecuram în goana pe lânga caii nostri, cari mai stateau în fata cladirii. Strabatuseram piata pe trei sferturi, când se auzi de undeva un strigat ciudat, caruia i se raspunse din toate partile. Dusmanii erau la posturi.
Ajungând în strada pe jumatate luminata de luna, auziram o bufnitura înabusita si din umbra zbura, în lumina astrului noptii, un trup întunecat. Pongo doborâse; în bandit.
Prin strigate scurte Marian ne indica directia.
Din nou arunca Pongo în laturi un trup omenesc, apoi cotiram la dreapta într-o ulita învaluita în bezna. Acum nu mai puteam alerga, ci trebuia sa dibuim drumul pe lânga case, atât era de întunerec. Deodata Marian sopti:
— Am apucat acum pe drumul opus, caci n-am încredere în seful politiei. Trebuie sa iesim pe aici, chiar de-ar fi nevoie sa ne cataram pe o casa sau pe un zid.
— Si caii nostri? întrebai.
— Trebuie sa renuntam la ei. Stepele sunt pline de cai, asa ca vom putea avea altii în drum. Înainte, trebuie sa izbutim!

V.
IARASI ÎN PRIMEJDIE.

STRADA FACEA COTITURI NENUMARATE. Dibuiram drumul cu bagare de seama, ferindu-ne sa facem zgomot. Si astfel puturam auzi strigatele banditilor, departe în urma noastra. Marian râse si sosoti:
Ce papara o sa manânce seful politiei de la fratele sau, banditul! Le-am tras clapa.
— Massers, tacere! sopti Pongo.
Ne oprim îndata, caci Marian se ciocnise de negru, care ramasese pe loc. Ascultaram cu încordare în bezna si în cele din urma auziram pasi usori târsiti, care se apropiau.
În clipa urmatoare se auzi o lovitura înabusita urmata de o bufnitura: Pongo îl culcase la pamânt pe individul suspect Deodata rasuna un strigat de alarma la câtiva pasi de noi si imediat raspunsera glasuri îndaratul nostru.
Iar se auzi un tipat, care amuti însa îndata. Pongo se repezise înainte si facuse de petrecanie si celuilalt bandit.
— Massers, vine repede! striga el acum.
Alergaram înainte, dea lungul ulicioarei întunecate, cu mâinile întinse, ca sa nu ne izbim de vreo piedeca. Si în urma noastra rasunau mereu strigatele prin care banditii se întelegeau între ei.
Deodata Pongo scoase un tipat de prevenire si în clipa urmatoare ne izbiram de un zid înalt, care ne închidea drumul. Asta putea sa însemneze libertatea, caci de sigur ca îndaratul lui începea stepa.

Blocurile mari de piatra ofereau sprijin bun mâinilor si picioarelor noastre si imediat începuram sa ne cataram. Zidul era înalt de vreo cinci metri si când ajunseram pe creasta lui, auziram destul de aproape glasurile urmaritorilor nostri. Încalecaram repede creasta si ne lasaram în jos pe partea cealalta.

Dar când puseram piciorul pe pamânt si ne pregateam sa pornim prin stepa, ramaseram încremeniti. Luna, care nu patrunsese în ulita îngusta, lumina acum în fata noastra cladiri uriase si bizare. Intraseram într-un al doilea oras si îndata îmi spusei ca nu putea fi decât orasul templelor, în care nu ne era îngaduit sa intram.

— Neplacuta afacere! sopti Marian. Mi se pare ca am cazut din lac în put, cum s-ar zice. Daca ne descopera preotii, suntem pierduti, caci nici un european n-a patruns înca în orasul sfânt.

— Cred ca n-au pus paznici – raspunsei eu – asa ca ne putem strecura. De partea cealalta ne asteapta libertatea.

Îndaratul nostru rasunara strigate furioase, Dar tocmai când ma temeam ca larma asta i-ar putea aduna pe preoti, glasurile amutira brusc si auziram lamurit pasi grabiti îndepartându-se.

— Înainte! striga Marian. De sigur ca vor sa le dea de veste preotilor.

Lipiti aproape de cladirile uriase, alergaram înainte. Nici tipenie de om, de parca partea asta a orasului ar fi fost un mormânt. Dar tocmai linistea aceasta avea ceva misterios într-unsa. Se parea

ca primejdia sta la pânda în fiecare ungher.
Observai deodata cu spaima ca strazile începeau sa urce. Si noi care vroiam sa iesim în stepa! Marian baga si el de seama, caci se opri imediat.
— Daca mergem mai departe – sopti el – cu siguranta ca ajungem la cel mai înalt si mai sfânt templu. Trebuie sa ne atinem acum pe de laturi ca sa ne strecuram în jurul colinei. Pacat, de la început ar fi trebuit sa alergam de-a lungul zidului.
— Uite aici, la dreapta, sa apucam pe strada asta – fui eu de parere. Pe o parte e umbra.
Cotiram repede în straduta îngusta.
Deodata, tacerea misterioasa care ne înconjura fu întrerupta de un sunet de corn repetat de pe ziduri.
— Dumnezeule sfinte! exclama Marian. De sigur ca vreun paznic îi înstiinteaza pe preoti. Fara îndoiala ca banditii le-au dat de veste ca am patruns aici.
Orasul tacut se însufleti. De jur-împrejurul nostru se auzira sunete de corn. Ba si glasuri omenesti pornira sa strige porunci, care se încrucisau unele cu altele.
În cele din urma larma se mai potoli si acum puturam deosebi un glas sonor, care striga fraze scurte, poruncitoare.
— De sigur capetenia preotilor – zise Marian. Acum vor începe vânatoarea. Intrati aici!
Ajunseseram la o poarta mare de fier si Marian apasase clanta. Poarta se deschise fara zgomot, ne strecuraram

înauntru si închiseram canatul greu în urma noastra.
Din strada se auzeau pasi apropiindu-se si trecând în graba pe dinaintea portii. Era si timpul sa intram aici, altminteri dusmanii ar fi pus mâna pe noi.
Pe afara treceau din ce în ce mai multi oameni si Marian susoti deodata:
— Trebuie sa ne ascundem aici pe undeva. Daca nu ne vor gasi, vor presupune, de sigur, ca am scapat. Dupa ce galagia se va fi potolit, vom putea încerca sa iesim. Sa aprindem lampile!
Snopuri de lumina brazdara întunericul si... cu mare greutate izbutii sa-mi înabus un tipat de spaima, caci în fata ne rânji hidos, înfiorator, un chip urias, dracesc, ce parea viu.
Era vreun zeu, probabil înca din vremea când chinezii stapâneau Tibetul. Chipul acesta din metal lucitor era o opera de arta, ce-i drept, dar era atât de hidos cum numai creierul chinezesc a putut nascoci.
Încaperea în care trona acest zeu nu era prea mare si cu o usurare lesne de înteles nu vazui nici un fel de jertfe la picioarele grozavei statui, probabil ca zeul acesta nu se bucura de mari simpatii si puteam trage nadejde ca nu vom fi descoperiti atât de repede.
Marian pasi linistit spre statuie, ne facu semn si înconjura uriasul soclu de piatra pe care statea statuia de metal. În spate era un spatiu strâmt intre soclu si zid si el ne oferea o ascunzatoare foarte buna.
Se vede însa ca Marian nu era multumit cu asta. Îsi plimba lumina tâmpii

deasupra soclului de piatra si examina cu bagare de seama fiecare crapatura.
— Ce cauti? îl întrebai. Ascunzatoarea e doar cât se poate de buna.
— Am auzit cândva ca idolii astia vechi îsi au tainele lor – raspunse Marian. Poate ca ne putem ascunde chiar în statuie, caci aici în dos puteam fi lesne descoperiti.
Îndreptai îndata, lumina lampii mele spre spadele zeului în nadejdea ca voi gasi acolo o usa. În aceeasi clipa Marian scoase o suieratura slaba, îsi ridica cutitul si vârî vârful într-o crapatura mai larga a soclului. Apasa cu putere: scârtâind usor se dadu în laturi o lespede enorma de piatra si lampile noastre luminara o scara îngusta care ducea în jos.
— Înauntru! porunci Marian. Poate ca ajungem în ganguri secrete care duc afara din templu.
Cu nadejdea în suflet coborâi cel din urma scara straveche. Jos era foarte frig si mirosea a mucegai. Asta era un semn ca gangul secret era complet necunoscut preotilor. O dovedea si praful care zacea gros de câteva degete pe treptele de piatra.
— Foarte bine – soptii eu – aici pare sa nu fi calcat înca picior omenesc.
— Din nenorocire! zise Marian, spre mirarea mea. Mai placut mi-ar fi daca templul de sus ar fi mai des folosit.
— De ce? întrebai, surprins.
— Pentru ca pe praful podelei de sus am lasat acum întiparituri de picioare, raspunse prietenul meu. Si urmele duc

îndaratul soclului de piatra. Chiar daca gangul acesta secret e necunoscut preotilor, vor descoperi totusi lesne, unde se deschide lespedea.
Câteva clipe ramasei înmarmurit. La asta nu m-as fi gândit si cu toate astea explicatia era Ia mintea omului.
— Ai dreptate, Mariane! izbutii sa îngân în cele din urma. Sa speram însa ca deocamdata nu va patrunde nimeni în templu.
— Da, asta e si singura mea nadejde. A! Uite, de aici duc mai multe ganguri. Cred ca ar fi bine sa apucam pe asta din dreapta, caci duce spre rasarit, adica tocmai încotro vrem noi.
Ajunseram la capatul scarii si ne aflam într-o pestera mica, din care porneau, în forma de raze, câteva ganguri scunde. Intraram repede în cel aratat de Marian. Si aici era un strat gros de praf pe jos, dovada ca gangul n-a fost folosit ani de zile.
În cele din urma bagaram de seama ca terenul se înclina usor. O noua nadejde încolti în inimile noastre, caci ne putem astepta acum sa gasim o iesire spre stepa. Si mai bagaram de seama ca aerul, care pâna acum mirosise a mucegai, era mai curat.
Totusi, gangul se înclina tot mai mult, aerul devenea tot mai rece, dar si mai usor în acelasi timp, Pongo începu deodata sa adulmece aerul, apoi zise, scurt:
— Apa.
Ne priviram mirati Pretiosul nostru însotitor sa aiba oare simturi atât de

dezvoltate încât sa adulmece pâna si apa?
Ne urmaram drumul, dar dupa vreo treizeci de metri observaram si noi ca aerul e tot mai greu si mai umed. Pongo avusese dreptate, ne apropiam de o apa.
— Poate ca e un râu care curge prin apropiere, îmi dadui cu parerea.
— Atunci ar trebui sa-i auzim sopotul, raspunse Marian. Eu însa banuiesc ca vom avea o surpriza foarte neplacuta.
— Nu mai cobi! zisei, necajit.
— Uite ca si vine colo îndaratul nostru, raspunse el, scurt.
Departe, în spatele nostru, se auzira strigate slabe. De sigur ca vreun preot ne descoperise urmele si îsi chema acum tovarasii. Iutiram pasii, drumul cobora tot mai mult si deodata, ne opriram la un lac subpamântean.
Avea un diametru de vreo douazeci de metri, apa lui era grozav de neagra, dovedind cu asta ca avea o mare adâncime. Era rece ca gheata dupa cum simtii când vârâi degetul înauntru, crezând ca o vom putea strabate înot. Dar când Marian plimba în jur lumina lampii sale, vazuram cu spaima ca drumul se oprea aci. Lacul era înconjurat de pereti netezi de stânca.
Atunci Pongo arata în sus. În tavanul scund, deasupra noastra, era o gaura rotunda, cu un diametru de vreun metru. Din gaura asta adia un curent de aer rece.
— Trebuie sa fie o fântâna, zise Marian. Repede sus! Daca ne înclestam de pereti

ne putem catara. De sigur ca vom ajunge în vreo curte.
— Dar repede, caci vin preotii!
Pongo se salta cel dintâi, urmat de Marian, iar la urma veneam eu. Groapa sapata în stânca cine stie cu câta truda, era înalta de vreo zece metri. Norocul nostru ca era întuneric, caci când ajunsei Ia margine si camarazii îmi ajutara sa ies, ne treziram într-o curte slab luminata, înconjurata de cladiri înalte.
Ne daduram imediat în umbra, ne lipiram de zid si ramaseram în asteptare. Curând auziram glasurile urmaritorilor rasunând din fântâna – probabil ca se sfatuiau – apoi vocile se îndepartara iar, pierzându-se încet.
— Acum vor sti probabil ca ne aflam în curtea asta – sopti Marian. Ia sa vedem daca nu putem iesi de aici.
Ne furisaram în jurul curtii, dea lungul cladirilor. Daduram de câteva usi, toate încuiate. Deodata se stârni însufletire într-una din case.
— Înapoi în fântâna! porunci Marian. Sa alegem alt gang. Repede!
Pongo încaleca îndata marginea fântânii urmat de Marian, iar eu ramasei din nou la urma. Abia disparusem înauntru ca si auzii strigate în curte.
Când ajunsei jos, Pongo ma prinse în brate si ma trase în gang. Vazui atunci, în lumina lampii lui Marian, un trup neînsufletit zacând la pamânt. Era un preot, ramas de paza si pe care Pongo îl ametise fara zgomot.
— Repede, repede! starui Marian. Vor sti îndata ca am sarit înapoi în fântâna.

Porniram în graba de-a lungul gangului si în cele din urma ajunseram în pestera mica din care porneau diferitele ganguri. Marian chibzui câteva clipe. Si iata ca îndaratul nostru, în gangul pe care tocmai îl parasisem, se auzira strigate salbatice. Asadar, preotii coborâsera si ei în fântâna si dadura peste tovarasul lor ametit.

— Aici înauntru! striga Marian si arata spre un gang care era ceva mai înalt ca celelalte. Duce spre nord-est; poate ca acolo ne e scaparea.

Cu sarituri uriase goniram de-a lungul gangului si în curând nu mai auziram îndaratul nostru strigatele salbatice.

Deodata însa Pongo se opri. Ajunseram din nou într-o pesteri mica, din care porneau câteva ganguri. Si aici vazuram în stratul gros de praf o carare care lega, de-a curmezisul pesterii, doua ganguri ce-si stateau fata-n fata. Asta însemna ca pe aici treceau adesea oameni.

— Trebuie s-o luam spre stânga! hotarî Marian îndata.

Începuram s-alergam ca nebunii, cu Pongo în frunte. Gangul facu deodata o cotitura brusca spre dreapta, adica sud-est.

— Foarte bine! zise Marian. Cu siguranta ca iesim acum afara. Repede, repede!

Fara sa stiu cum, îmi iutii pasii si mai mult, caci deodata se auzira iar îndaratul nostru strigate furioase. Urmaritorii pareau sa se fi apropiat, dar furia lor era o dovada ca ne aflam pe drumul bun, spre libertate.

Marian izbucni în râs auzind urletele lor de furie.
— Vezi tu, Robert, iesim în stepa. Acolo sa vad daca ne-or prinde dumnealor!
Departarea dintre noi si urmaritori parea sa sporeasca, deoarece strigatele lor se auzeau tot mai slab. Si asta ne îndemna la o sfortare si mai mare, de credeam uneori ca voi cadea zdrobit.
O adiere rece, învioratoare, ne lovi în fata. Drumul ducea în sus, înca cincizeci de metri mai goniram pe terenul stâncos, apoi auzii crengi fosnind. O clipa înca si ele ma izbira în fata; cu toate astea eram cât p-aci sa scot un strigat de triumf, caci când patrunsei printre tufe îndaratul camarazilor mei, înaintea mea se întindea stepa luminata de luna.
Îndaratul nostru se înaltau zidurile întunecate care împrejmuiau Lhassa, orasul misterios. O clipa doar ne opriram, traseram aer în piept, apoi Marian porunci:
— Înainte! Colo în fund e padurea. La ea trebuie s-ajungem, caci abia atunci vom fi salvati.
Cu sarituri mari alergaram prin iarba marunta, spre dunga neagra care se zarea. Dupa o jumatate de ceas ajunseram si când ne opriram sub cei dintâi copaci, ne puturam socoti salvati.
Se vede însa ca nu ne era dat sa ne bucuram multa vreme de libertatea redobândita. Preotii erau mai vicleni si mai îndrazneti în ura lor, decât ne închipuiam noi. Aventurile pe care le-am mai întâmpinat cu dânsii ti le voi povesti

cu alt prilej, draga George», încheia doctorul Bertram.

73
PRINTRE FANATICI

I.
IARASI PRIZONIERI.

DOCTORUL BERTRAM ÎI POVESTI mai departe lui George:
«— Rasuflând usurati vazuram cu bucurie soarele rasarind în zarea stepei, caci toata noaptea tremuraseram de frig. Ca masura de prevedere, din pricina noilor nostri dusmani, preotii din cartierul oprit al orasului Lhassa, n-am cutezat sa aprindem un foc.
Acum, la ivirea zorilor, nadajduiam sa dam de ceva vânat si de herghelii de cai pe jumatate salbateci care cutreiera stepa. Marian privi peste întinsul pustei spre rasarit, apoi zise:
— Acum e momentul sa încercam. Slava Domnului ca mai avem armele noastre, numai ca Pongo si-a pierdut minunata lui sulita prin gangurile subpamântene ale orasului oprit. Vom purta însa noi de grija sa capatam ceva vânat si trag nadejde ca vom da curând de o herghelie de cai, din care sa ne alegem vreo trei pentru calarit. Asa dar, înainte, spre rasarit!
Ne frecaram nitel madularele amortite, aruncaram armele pe umar si ne pregatiram de drum.
Dar nu facuram nici trei pasi, ca tufele începura sa fosneasca din toate partile si

peste o clipa furam împresurati de atâtea fapturi salbatece încât toata munitia pistoalelor si pustilor noastre n-ar fi fost de ajuns sa-i doboare pe toti. Afara de asta, cei mai multi tineau îndreptate spre noi revolvere automate, moderne, împotriva carora cu greu ne-am fi putut apara.
Ramaseram locului privind la fapturile salbatece. Un barbat, care se deosebea de ceilalti prin înaltime, pasi spre noi si zise într-o englezeasca stâlcita:
— Sunteti prizonierii nostri. Urmati-ne!
Însoti vorbele acestea de un gest atât de poruncitor încât ne daduram seama îndata ca nu încapea împotrivire.
Dupa ce ne puseram în miscare, câtiva indivizi priceputi ne luara armele, aproape fara sa simtim.
Într-o tacere desavârsita ne urmaram drumul de-a curmezisul stepei arsa de soare, îndarat spre zidurile care înconjurau orasul sfânt. Tibetanii nici nu se mai sinchiseau de noi. Ne luasera doar armele, erau în numar mare si atât le era de ajuns.
Tot chibzuind la un mijloc de scapare, nici nu bagai de seama când trecu timpul si ne treziram deodata în fata zidului înalt îndaratul caruia mocneau atâtea taine întunecate.
Furam dusi spre o poarta mare de fier, care se deschise la o chemare a tibetanului înalt.
O clipa doar vazuram în fata noastra temple ciudate, apoi furam împinsi cu brutalitate într-o încapere întunecoasa de la dreapta intrarii. Se închise fulgerator

usa în urma noastra si zavoarele fura trase din afara. Priviram imediat printr-o deschizatura zabrelita din aceasta usa si vazuram cu bucurie ca armele noastre fusesera duse într-o încapere de peste drum, sapata si ea în zid. Probabil ca acolo era ghereta pazniculuI.
Marian se apuca îndata sa cerceteze usa. Era din lemn, dar în cursul anilor – poate a veacurilor – acesta devenise tare ca fierul. Si cu bricegele noastre – preotii nu ne scotocisera buzunarele, slava Domnului! N-am fi putut întreprinde nimic împotriva. Marian aprinse lampa sa si cerceta peretii carcerei, apoi zise pe soptite:
— Peretii trebuie sa fie de piatra, caci atât de gros nu poate fi zidul. De sigur ca numai aici la poarta o fi atât de gros. Poate izbutim sa scoatem câteva blocuri si ne recapatam astfel libertatea. Daca reusim sa gaurim zidul, atunci putem scoate colo în adapostul pazniculuI câteva pietre si prin deschizatura sa ne luam armele. Fireste ca asta va fi cu putinta numai noaptea, când paznicii dorm.
— Ar fi minunat! ma bucurai eu. As vrea sa vad mutrele preotilor când vor gasi mâine cuibul gol.
— Daca ne-or lasa în pace pâna mâine, raspunse Marian.
— Ma tem însa ca ne vor judeca si condamna chiar astazi.
— Vom cere atunci sa fim dusi în fata mai-marelui lor, Dalai Lama. Daca îi vom istorisi cum s-au petrecut lucrurile în realitate, poate ca ne va lasa liberi.

— Sau poate nu – mormai Marian, în vreme ce încerca sa-si vâre cutitul într-o crapatura. Ia te uita, cimentul nici nu e atât de tare precum ma asteptam.
— Minunat! facui eu.
— Atunci sa ne punem pe lucru.
— Dar va trebui sa facem de paza cu schimbul la ferestruica zabrelita spre usa paznicilor, hotarî Marian. Robert, ia-ti tu întâi sarcina asta, în vreme ce eu cu Pongo vom începe sa desprindem tencuiala.
Ma asezai la postul de observatie sa nu scap din ochi pe cei doi paznici de la poarta care se asezasera pe o banca de piatra din fata adapostului lor si stateau nemiscati ca niste stane de piatra. Îndaratul meu auzeam zgomotul regulat facut de cutitele camarazilor mei.
În cele din urma, Marian ma batu încet pe umar si-mi sopti:
— Acum du-te de lucreaza tu si voi sta eu la pânda. Am desprins pâna acum doua pietre.
Munca nu era de loc usoara, caci oricât erau de trainice bricegele noastre, nu prea erau ele potrivite pentru lucrul acesta greu. Când izbutiram în cele din urma sa mai desprindem doua pietre, îl trimisei pe Pongo sa-l schimbe pe Marian. Mai desprinseseram înca o piatra dupa sfortari uriase, când deodata Pongo scoase o exclamatie usoara de prevenire. Ne ridicaram imediat cu niste mutre nepasatoare, cu spatele la perete, ca sa acoperim astfel urmele muncii noastre de pâna acum.

Pongo continua sa priveasca linistit prin deschizatura mica, se dadu apoi un pas îndarat si în clipa urmatoare cele doua zavoare fura trase.
Usa fu deschisa brusc si în ea se ivira vreo zece preoti care judecând dupa vestmintele lor bogate, pareau sa apartina unei tagme mai înalte.
Cel din frunte, un barbat mai în vârsta cu mutra aspra si rece, ne masura mult timp cu privirea, apoi ridica mâna si zise poruncitor într-o englezeasca fara cusur:
— Ati patruns în orasul oprit ceea ce se pedepseste cu mare asprime. Haideti cu noi, acum urmeaza sa se dea sentinta.
Preotii n-aveau arme, dar cei doi paznici care se ridicasera de pe banca de piatra îndreptara amenintator pistoalele spre noi. Orice împotrivire ar fi fost deci zadarnica, asa ca iesiram repede din închisoare fara sa crâcnim.
Spre usurarea noastra usa fu încuiata la loc, fara ca cineva sa fi bagat de seama ca am dat jos tencuiala. Preotii ne luara în mijloc si convoiul se puse în miscare. Strabaturam o strada îngusta si întortocheata si ne opriram pe o piata mare, întesata cu preoti de toate categoriile. Multimea asta forma în tacere un loc de trecere pâna la usa de fier a unei cladiri mari, ai carei pereti din afara erau împodobiti cu figuri caraghioase.
Era nespus de misterioasa tacerea asta întrerupta numai de zgomotul pasilor nostri. Ajungând la câtiva pasi numai de usa aceea straveche, aceasta se deschise fara zgomot si în fata noastra se ivi o sala mare, cu desavârsire goala. Numai peretii

erau împodobiti cu aceleasi figuri caraghioase care dadeau o înfatisare atât de misterioasa ridurilor.
În mijlocul salii preotii ne oprira, iar ei se dadura în laturi, lipindu-se de pereti. În fundul salii se desfacu o perdea si doi preoti adusera înauntru un jilt de aur, bogat împodobit, pe care-i asezara jos la câtiva pasi de perete.
O lovitura înabusita de gong rasuna undeva si în aceeasi clipa se ivira de dupa perdea o sumedenie de preoti, care formara în tacere siruri lungi, întreite, dea lungul peretilor salii. Ne aflam asa dar la mijloc, la vreo zece metri departare de jiltul în forma de tron.
O lovitura de gong rasuna din nou, toti preotii se înclinara adânc si un barbat în vestminte de mare pret pasi agale în sala.
Omul se aseza linistit si eu ni gasii altceva mai bun de facut decât si-i privesc cu atentie chipul fanatic. Trasaturile-i aspre exprimau energie salbateca, crunta, buzele-i subtiri erau strânse si narile îi tremurau usor, tradând o fire nervoasa si iute la mânie.
Ridica mâna si imediat pasi în fata preotul mai în vârsta, care ne scosese din carcera.
— Va aflati înaintea Tribunalului preotilor – ni se adresa el – aplecati-va si spuneti de ce ati patruns în orasul nostru sfânt.
Marian îsi înalta trupul si povesti cu sinceritate pataniile noastre. Când sfârsi, preotul talmaci cuvintele sale în limba tarii.

Staretul închisese ochii si parea sa asculte cu mare luare aminte. Dupa câtva timp îi deschise iar si ne privi lung. Noi îl sustinuram în liniste privirea, caci acum trebuia sa ne dovedim nevinovatia si prin atitudinea noastra. Apoi ridica mâna si din rândurile preotilor se apropiara de el înca cinci preoti în vârsta, în vestminte bogate. El le puse diferite întrebari, la care ei raspunsera cu chibzuiala, imul dupa altul.
Ridica din nou mâna si cei cinci sfetnici se înapoiara la locurile lor. Apoi staretul vorbi mai mult timp cu tâlmaciul, care se întoarse apoi spre noi.
— Povestirea dv. pare sa fie adevarata – zise el spre bucuria mea – vom supune cazul acesta capeteniei noastre, care va lua o hotarâre. Mâine veti avea raspunsul, dar tin sa va spun ca patrunderea dv. în orasul nostru sfânt ramâne fapt si asta se pedepseste cu moartea. Capetenia, însa, poate sa hotarasca cum va crede de cuviinta. Retrageti-va!
În vreme ce preotul mai vorbea, staretul se facuse nevazut dupa perdea, urmarit de plecaciunile adânci ale preotilor. Noi luaram drumul înapoi, în mijlocul celor zece preoti care ne adusesera.
Abia se închisese în urma noastra usa carcerei, ca Marian îl aseza pe Pongo la postul de observatie si începu sa trebaluiasca la zid cu cutitul sau. Ma apropiai de el si-i dadui o mâna de ajutor. Avem înaintea noastra un ragaz – o noapte – pe care trebuia neaparat sa-l folosim pentru fuga.

— Acum e nevoie sa lucram de zor – scrâsni Marian printre dinti – si daca izbutim sa scapam de aici, sa nu mai ramânem colo în padurice, ci sa alergam toata noaptea, oricâte sfortari ne-ar trebui pentru asta.
— Da, numai daca ne-am putea lua îndarat armele – raspunsei eu – asta e partea cea mai grea a lucrului nostru. De sigur ca paznicii vor auzi zgomotul pe care-l vom face, când vom desprinde pietrele de dinafara.
— Trebuie sa ne silim sa lucram cât mai încet – zise el.
Ne urmaram munca în tacere, slabiram doua pietre si eu îl schimbai pe Pongo, ca sa tie sub observatie pe cei doi paznici de pe banca de piatra. Deodata se ivira trei preoti; doi duceau strachini si cani, din care ieseau aburi, iar al treilea o legatura enorma de paie.
— Ne aduc mâncare si culcusuri! spusei încet.
Tovarasii mei acoperira îndata cu trupurile lor peretele la care lucrasem. Usa fu deschisa – paznicii cu pistoalele în mâini – si cei trei preoti intrara înauntru.
Fara sa rosteasca un cuvânt, unul din ei arunca pe pamânt legatura de paie, ceilalti pusera jos strachinile si canile, apoi iesira din încapere.
— A mers bine, râse Marian, când zavoarele fura trase la loc. Ia sa vedem cum miroase ospatul din urma.
Era carne de capra bine fiarta si ca bautura ceai. Mâncaram cu pofta dupa munca pe care o depuseseram pâna atunci. Dupa ce sfârsiram masa furam

nevoiti sa mai asteptam vreun ceas, pâna ce preotii venira sa ia înapoi strachinile si canile goale.
Începuram iarasi munca si nu încetaram pâna ce ni se aduse cina: carne rece, un fel de pâine si ceai. Slabiseram atâtea pietre de la locul lor, încât prin deschizatura facuta am fi putut iesi lesne afara. Mai bine zis: prin deschizatura ce s-ar fi facut. Caci pâna acum lasaseram înca pietrele la locul lor.
Abia se însera însa, ca si începuram sa scoatem bolovanii. Pe unul din bolovani furam nevoiti sa-l împingem în afara, dar din fericire iarba deasa de lânga zid înabusi zgomotul. Pe ceilalti îi îngramadiseram înauntru, caci la caz de nevoie puteau servi drept arme minunate în mâinile lui Pongo.
Tocmai când eram gata cu scosul pietrelor, fu aprins în fata usii noastre un foc viu, care lumina în parte carcera noastra.
Fireste ca asta era neplacut, caci acum paznicii ne-ar fi putut zari când paraseam încaperea. Dar Marian gasi leac si pentru asta.
Aranjaram paiele în asa fel încât facea impresia ca doua trupuri se sprijineau de perete, în vreme ce, cu schimbul, unul din noi avea sa se culce în fata, în vazul cui ar fi privit întâmplator din afara. Raza focului cadea tocmai pe culcusul de paie, în timp ce deschizatura din zid nu se vedea, din fericire.
Eu fui ales pentru prima veghe; ma întinsei pe paie, iar camarazii mei disparura fara zgomot, ca sa-si înceapa

lucrul la casuta paznicilor. Ma asezasem în asa fel ca sa fiu cu fata spre usa si pe când chibzuiam la situatia noastra, auzii deodata galagie la intrare. Sarii repede în sus si privind afara vazui cu bucurie ca paznicii tocmai erau schimbati. Preotii statura de vorba câtva timp, pâna ce paznicii de pâna atunci se îndepartara agale.
Deodata, tresarii speriat. Fara sa faca cel mai mic zgomot Marian intrase prin deschizatura, veni lânga mine si-mi sopti:
— Acum, merge bine, Robert, du-te tu afara! Lua locul meu si eu ma folosii de fosnetul paielor ca sa ma strecor prin gaura din zid.
Ma-ndreptai spre stânga si trecui pe dinaintea portii, pâna ma izbii de Pongo care lucra de zor.

II.
ÎN ULTIMA CLIPA.

PIPAII PERETELE si bagai de seama ca Marian si Pongo lucrasera cu spor. Pusei si eu mâna si cu mare bucurie observai ca tencuiala era atât de moale – probabil din pricina ploii si a schimbarilor de temperatura – încât cutitul nu facea nici un zgomot.
Într-un rând îmi scapa cutitul prin patura subtire de tencuiala lasata ca prevedere; cu bagare de seama trasei cutitul îndarat si vazui ca prin gaura facuta patrundea lumina.
Ma uitai îndata printr-însa, cuprinsei cu privirea o parte din încaperea luminata cu lampi vechi de petrol si descoperii

câtiva paznici care se si întinsesera pe niste culcusuri de paie. Deoarece fumau însa din pipe lungi de alama eram nevoiti sa mai asteptam mult timp înainte ca sa cutezam sa scoatem afara pietrele. Îi trasei pe Pongo lânga mine si-l pusei sa priveasca si el prin deschizatura.
— Masser, foarte bine – sopti el – dusmanii îndata doarme.
Lucraram în tacere mai departe vreo jumatate de ceas, apoi îl trimesei pe credinciosul Negru sa-l schimbe pe Marian. Când veni prietenul meu priviram mai întâi prin deschizatura facuta fara voie si observaram, cu bucurie, ca vreo câtiva paznici adormisera.
— Sa nadajduim ca au fumat opiu – îmi sopti Marian – în cazul acesta sarcina noastra ar fi cât se poate de usoara.
— Nu cred sa faca asta când sunt de veghe, raspunsei eu.
— Trebuie sa observam la ce interval de timp îi schimba pe cei doi paznici de afara. Numai cu putin înainte de vremea schimbului putem scoate pietrele.
— Am urmarit eu asta înca în cursul zilei – raspunse Marian. Se schimba la fiecare ceas. Dupa cum vezi sunt douazeci si patru de oameni, asa dar urmatorul schimb al întregii echipe vine peste douasprezece ore.
— Pacat, facui eu. Daca s-ar fi schimbat din doua în doua ceasuri treaba ar fi mers mai lesne, caci atunci de sigur c-ar fi dormit mai adânc. Ei, dar trebuie sa mearga si asa, cel putin eu am mare încredere.

Un zgomot puternic dinauntrul casutei paznicilor ne facu sa ne întrerupem vorba. Marian privi repede prin deschizatura, apoi zise, linistit:
— S-a facut schimbul paznicilor de afara. Oamenii par sa fie foarte obositi, caci în afara de cei doi schimbati, ceilalti par sa doarma.
— N-am putea încerca lovitura dupa vreo trei sferturi de ceas?
— Bine ar fi! Cu cât fugim mai repede, cu atât mai mult ne putem îndeparta pâna sa prinda ei de veste. Dar trebuie sa fie neaparat si Pongo, caci el va scoate armele. Noi nu putem lucra atât de fara zgomot ca dânsul.
— Atunci sa începem chiar de pe acum sa îndepartam tencuiala din partea de sus. E nevoie si de data asta sa aruncam afara prima piatra.
— Ai dreptate – încuviinta Marian – sa începem de la deschizatura facuta de tine. Fii cu bagare de seama când arunci tencuiala afara!
— Fireste!
Marii cu atentiune deschizatura cu vârful cutitului si împinsei mereu în afara tencuiala sfarâmata lasând-o sa cada în iarba moale.
Crapatura fu în curând atât de mare încât si Marian putu sa lucreze de partea cealalta. Si odata la lucru, îndepartaram si tencuiala care lega vertical pietrele intre ele.
Acum puteam cuprinde cu privirea toata încaperea. Numai doi paznici, probabil cei schimbati, se mai miscau din când în

când ca sa-si gaseasca un loc mal bun, probabil.
— În curând vor fi adormit tun, sopti Marian.
— Cred ca-l putem chema pe Pongo. Vezi armele noastre?
Da, le vedeam. Erau îngramadite tocmai în coltul opus, pe o parte libera a culcusului, dar Pongo – odata intrat – va sti el sa înlature si greutatea asta.
Se parea însa ca soarta vroia altfel decât nadajduiam noi. Nu pot spune daca a fost o neprevedere din partea mea sau a lui Marian – în tot cazul trei din bolovanii desprinsi cazura cu mare zgomot în adapostul paznicilor.
Muti de spaima priveam prin deschizatura astfel formata la mutrele încremenite ale paznicilor, care la zgomotul acesta se trezisera îndata si se ridicara de jos.
Ne recapataram însa repede sângele rece, ne daduram fulgerator în laturi si alergaram spre carcera noastra.
— Pongo, repede afara! striga Marian. În deschizatura de zid.
În aceeasi clipa aproape, uriasul se si afla lânga noi. La auzul zgomotului facut de caderea pietrelor el îsi spusese îndata ca planul nostru a dat gres.
Acum trebuia cel putin sa ne salvam viata. Fugim repede în stepa, desi fara arme asta însemna aproape o sinucidere.
Alergaram în graba dea lungul zidului. Nu trebuia sa mergem imediat în stepa, caci luna îsi arunca tocmai luminasi alba peste întinsul sclipitor. Am fi putut fi lesne descoperiti de pe zid, astfel ca

furam siliti sa alergam mai întâi o bucata pe lânga acesta, înainte de a porni în goana peste câmpia luminata, caci de sigur ca urmaritorii nostri vor iesi în curând pe poarta.
Strigatele lor rasunau amenintator spre noi, sunete de corn sfâsiau tacerea noptii si pretutindeni în misteriosul oras al templelor se stârni însufletire.
Deodata îl auzii pe Marian izbucnind în râs si în vreme ce alerga zise:
— Am un plan bun, Robert. Trebuie sa ne recapatam neaparat armele, altminteri suntem pierduti în stepa. Asa dar ne înapoiam si patrundem în gangul secret din care am fugit noaptea trecuta. Asta n-o vor banui el, pentru nimic în lume. Odata ce vom fi în orasul lor, vom izbuti poate, în tulburarea generala, sa ajungem la poarta si sa ne luam armele. Atâta vreme cât luna nu lumineaza strazile, e aproape cu neputinta sa fim descoperiti.
— Bravo, Mariane! încuviintai eu. Asta e o idee minunata, pe care fireste ca trebuie s-o si aducem la îndeplinire.
Ramaseram multa vreme în loc si ascultaram daca nu cumva câtiva preoti au pornit în urmarirea noastra pe drumul acesta. Vazând însa ca totul ramâne linistit, urcaram cu bagare de seama scara veche de piatra si ajunseram curând în fata lespedei care forma usa aproape nevazuta în soclul enorm de piatra pe care trona zeul hidos.
Înauntru încuietoarea era foarte simpla. Marian o deschise, ridica lespedea, asculta câteva clipe afara, apoi iesi. Eu îl

urmai, dar când si Pongo scoase capul, Marian zise:
— În orice caz e mai bine daca Pongo ramâne aici. În primul rând va bate la ochi în întuneric trupul lui înalt, iar în al doilea rând ne va sluji de o acoperire foarte buna, daca ne va fi dat sa mai fim prinsi odata.
Trebuii sa-i dau dreptate si îndurerat, credinciosul urias închise din nou lespedea de piatra, caci nu cuteza sa iasa din cuvântul nostru.
Ne aflam îndaratul zeului grozav, mai ascultaram cu încordare câtva timp în bezna, apoi, la un strigat scurt al lui Marian ne parasiram locul, ca sa ne furisam spre usa.
— Strada de afara trebuie sa duca pe piata la al carei capat se afla cadirea unde urma sa fim judecati astazi – sopti Marian.
— Din piata asta nu mai avem mult pâna la poarta. Sunt sigur ca tot ca paznicii au alergat spre stepa.
— Atunci ar fi lucru de nimic pentru noi – zisei eu. Dar tacere, vine cineva!
Pasi grabiti rasunara de afara, din ulita îngusta; oare sa aiba de gând vreun preot sa intre în templul acela vechi? Ne daduram repede în laturi, în asa fel ca Marian statea la dreapta si eu la stânga usii. Daca omul intra înauntru, trebuia înlaturat din calea noastra.
Într-adevar, pasii se dorira în fata usii si o mâna apasa clanta.
Asteptaram încordati; dar omul de afara parea un se fi razgândit, caci deodata pasi grabiti, care se-ndepartau în josul

strazii, ne dovedira ca pornise spre poarta din a carei carcera fugiseram noi.
— Acum repede, dupa el! sopti eu.
Dar Marian scoase un suierat usor, care ma facu sa tac. Trebuie sa fi auzit ei ceva, care mie îmi scapase.
Si în clipa urmatoare, clanta usii scârtâi iarasi. Asta însemna ca trebuie sa fi venit doi preoti, dintre care numai unul se îndepartase, sau un altul se furisase usor dar fusese auzit de Marian.
Usa fu deschisa încet; în întunericul adânc care domnea afara, nu puteam vedea nimic, dar se auzea rasuflarea grabita a unul om, care însa nu intra în templu, ci striga încet câteva cuvinte înauntru.
Fireste ca ramaseram nemiscati si ne siliram sa ne oprim respiratia. Omul nevazut din apropierea noastra ramase tacut câteva clipe, apoi murmura necajit ceva ca pentru sine, mai strica odata ceva neînteles si în cele din urma intra.
Auziram pasii lui usori trecând pe lânga noi în clipa urmatoare aprinsei lampa mea de buzunar.
Lamina cazu asupra unul preot în vestminte nespus de bogate, ceea ce însemna ca avea un rang foarte înalt; el se rasuci brusc în loc, ramase orbit de lumina lampii si deschise gura sa strige.
Dar Marian îl si apucase de beregata cu stânga, asa încât tipatul se pierdu într-un horcait. Apoi lovi de doua ori cu dreapta în tâmpla omului; acesta se zbatu nitel, apoi trupul i se muia si numai multumita ajutorului lui Marian nu se prabusi la pamânt.

Împinsei repede usa templului, ca nu cumva lumina lampii sa fie zarita din strada de vreun trecator. În vremea asta Marian culcase la pamânt pe lesinat si rupse din vestmântul bogat fâsii late, pe care le rasuciram ca sa facem frânghii din ele.
Din acelasi vestmânt îi facuram si un calus, pe care i-l vârâram în gura, iar o alta fâsie i-o legaram peste fata, ca sa nu-l dea afara cu limba.
ÎI duseram pe urma îndaratul soclului de piatra. Marian batu în lespede si-l striga pe Pongo care deschise imediat. El dadu din cap când vazu pe prizonier, îl înhata si-l trase înauntru.
— Pongo baga de seama – sopti el – om nu fuge.
— Foarte bine. Acum vom încerca sa ne redobândim armele. Dumnezeule, asta e…
Prietenul meu îsi rupse vorba, intra repede prin deschizatura înauntru la Pongo, iar eu îl urmai. Repede, dar cu bagare de seama, închiseram lespedea de piatra, eu stinsei lampa si acum stateam într-o bezna adânca pe scara si ascultam cu o încordare de nedescris.
Marian îsi întrerupsese vorba pentru bunul motiv ca poarta templului se deschisese iar si rasunasera câteva glasuri.
— Repede jos! sopti Marian. Daca nu, trebuie sa ne ascundem undeva. Haide, Pongo!
Dar credinciosul urias se si coborâse cu prizonierul sau si eu îi urmai repede,

folosindu-ma de lampa, în vreme ce Marian mai ramase sus ca sa asculte.
Ma aflam cu Pongo într-o pestera mica, din care porneau câteva ganguri. Daca veneau preotii, puteam lesne iesi iar afara. Si prizonierul nostru ar fi putut deveni un ostatec de pret, în schimbul caruia am fi cerut sa ni se înapoieze armele.
La lumina lampii mele cercetai gangul, dar nu putui vedea nici o lumina care sa arate apropierea preotilor.
Acum însa ma cuprinse nelinistea pentru Marian. Daca preotii ar voi sa se foloseasca de intrarea prin lespedea de piatra, atunci n-ar mai fi avut vreme sa se retraga neobservat.
Nelinistea asta nu-mi mai dadu pace. Soptii repede lui Pongo sa ramâie pe loc, iar eu începui sa urc binisor scara.
Cu mâinile întinse dadui în sfârsit de picioarele lui Marian, care statea nemiscat. Ma lipii de el si-mi încordai si eu pe cât putui auzul. În templu domnea mare zarva. Pasi grabiti alergau de colo pâna colo, glasuri se amestecau si din când în când o voce limpede dadea porunci.
— N-ar fi mai bine sa ne retragem? soptii eu.
— Parca n-au de gând sa intre aici – raspunse Marian.
— Dar nu-mi pot explica deloc ce fac ei în templu. Te pomenesti ca implora pe zeul parasit ca sa le ajute la prinderea noastra.
— Hai sa ne furisam afara si sa iscodim cu bagare de seama în jurul soclului de

piatra! propusei eu.
— La asta m-am gândit si eu. Haide, putem cuteza!
Deschiseram cu atentiune lespedea de piatra. O lumina vie patrunse prin crapatura îngusta, zgomotele din templu se auzira mai lamurit, dar nimeni nu parea sa dea vreo atentie ascunzatorii noastre.
Atunci Marian deschise cu totul lespedea, iesi afara si se furisa spre coltul din dreapta al soclului de piatra. Eu îl urmai imediat, dar îmi alesei coltul stâng.
Întinsei putin capul înainte si vazui o priveliste prea putin obisnuita. Templul acesta parea sa fie locul de pedeapsa al orasului sfânt si în momentul de fata victimele erau paznicii nostri, care nu fusesera cu destula bagare de seama fata de noi.
Cei douazeci si patru de oameni stateau însiruiti, goi pâna la brâu. Un preot în vestmânt bogat dadu o porunca, primul paznic înainta câtiva pasi si primi douazeci de lovituri de bici de la doi preoti voinici.
Condamnatul nici nu scânci macar, se înclina dupa sfârsitul pedepsei în fata capeteniei, îsi îmbraca sutana pe care o tinea un alt preot si trecu în rândurile spectatorilor, de unde privi linistit cum camaradul sau, al doilea la rând îsi primea pedeapsa.
Prea frumoasa nu era privelistea asta, dar mie îmi batu la ochi ca odata cu pedeapsa aceasta vina paznicilor parea cu totul uitata, caci cei batuti îsi reluara imediat locurile printre tovarasii lor, ca si

cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Si trebuie sa marturisesc ca asta îmi placu.
Ultimul paznic îsi primise pedeapsa, poarta templului fu deschisa si capetenia iesi cel dintâi afara. Ceilalti îl urmara care cum apuca, multi din ei purtau faclii, pe care le stinsera când parasira templul.
În cele din urma ultimul purtator de faclie iesise, stinse torta si împinse poarta.
Strigaram credinciosului nostru tovaras sa vie imediat sus cu preotul prizonier. Marian îi împartasi cele întâmplate si-l preveni încaodata sa nu lase sa-i scape ostatecul, apoi Pongo închise pe dinauntru lespedea si noi ne furisaram spre poarta templului.
Ascultaram câtva timp cu încordare în strada, apoi Marian apasa clanta, deschise binisor poarta si iesiram repede afara.
Întuneric desavârsit domnea în strada, dar acoperisurile cladirilor din dreapta erau luminate de luna. Trebuia sa ne grabit deci, daca vroiam sa ne înapoiem înca pe întunerec.
Alergaram îndata în josul strazii. Ajunseram repede pe locul liber pe care-l cunosteam înca de dimineata. Nu mai era mult pâna la poarta, dar abia acum devenea primejdioasa întreprinderea noastra, caci în primul rând piata era viu luminata de luna si apoi forfoteau multi preoti, care erau probabil în cautarea noastra.
— Haidem! zise Marian, hotarât. Orice sovaiala mareste primejdia. Ne vom atine

pe cât cu putinta, pe lânga cladirile din dreapta.
Strabaturam piata si ajunseram în strada care ducea la poarta. Aici domnea mare zarva, dar din fericire, cladirile din stânga aruncau atâta umbra încât n-aveam a ne teme ca vom fi recunoscuti.
Ajunseram în sfârsit la poarta. Era atâta înghesuiala, încât nu puteam cuteza sa ne amestecam si noi în multime. Pe de alta parte locul era atât de luminat de faclii, încât fara îndoiala ca am fi batut la ochi în vestmintele noastre.
Marian ma trase repede într-o firida adânca a portii, de unde observaram desfasurarea lucrurilor.
Deodata se auzi un glas poruncitor care acoperi larma. Preotii se linistira si capetenia, care condusese pedepsirea paznicilor portii, dadu câteva porunci. Imediat preotii se împrastiara, se întoarsera dupa câtva timp cu vase mari de lemn si vazuram c-aveau de gând sa zideasca la loc gaurile facute de noi în zid.
Si într-adevar, parasira cu totii piata prin poarta larg deschisa, ca sa puna la loc pietrele pe dinafara.
— Când vor fi vârât pietrele la loc si vor începe sa dea cu tencuiala, ne vom putea strecura în cabina paznicilor, sopti Marian. Acum e acum, a sosit momentul!
Strabaturam repede mica piata, ne apropiaram de usa odaii si ne uitaram înauntru. Încaperea era goala. Privind spre zidul de afara ma încredintai ca pietrele fusesera asezate la loc, iar preotii se îndeletniceau acum cu întarirea lor.

Armele noastre erau tot la locul lor. Pasiram repede înauntru, dar în clipa aceea se auzi în spatele nostru un zgomot si înainte de-a avea ragazul sa ne-ntoarcem, furam prinsi de brate zdravene. Zadarnic ne siliram sa ne liberam si sa punem mâna pe arme. Într-o clipa pumnii se înzecira, toti ne înhatau, pâna îmi simtii mâinile legate la spate. Eram iar în puterea preotilor ti aruncând o privire repede lânga mine, vazui ca Marian împartasise aceeasi soarta.

III.
ÎNVOIALA.

CEI CE NE ÎNHATASERA erau paznicii cari fusesera pedepsiti cu lovituri de bici pentru fuga noastra. Nu era de mirare ca la vederea noastra nu-si putusera stapâni furia. Probabil ca ne zarisera mai dinainte si ne sarisera în spate.
Eram zdrobit. Atât de aproape de tinta si… Dar gândul la Pongo si la prizonierul nostru îmi dadu curaj. Poate ca izbuteam sa ne recapatam libertatea facând schimb de prizonieri.
Dusmanii nostri izbucnira în chiote de veselie, ceea ce aduse repede la fata locului pe capetenia preotilor. Când ne zari, o raza de bucurie îi lumina chipul, zâmbi multumit catre paznici, apoi se încrunta si privind în juru-i puse câteva întrebari.
Paznicii dadura de înteles prin vorbe si gesturi ca nu stiau nimic si asta ma facu

sa pricep ca mai-marele întrebase de Pongo. Într-adevar, se întoarse spre noi.
— Unde e camaradul vostru? ne întreba el într-o englezeasca perfecta.
— E la adapost, raspunse Marian, calm. Si cu el se afla, legat, un preot mai mare, pe care l-am luat prizonier în templul zeului pedepsei. Daca ni se va întâmpla ceva, nu stiu daca va scapa cu viata.
Preotul tresari si chipul îi se schimonosi de furie. Apoi dadu o porunca paznicilor si imediat furam târâti în sala în care fuseseram interogati în cursul diminetii.
Din nou se însiruira preoti de ambele parti.
Din nou fu adus jiltul bogat si în curând se ivi staretul cu mutra fanatica.
Si el strânse buzele de furie când ne zari, apoi se aseza si ridica mâna. Seful preotilor înainta si ne întreba:
— E adevarat ca l-ati prins pe tovarasul nostru?
— Da; purta un vestmânt de matase rosie, brodat cu figuri aurite de animale, raspunse Marian. Calm.
Cel ce întrebase tresari iar si celalalt, din jilt, facu ochii mari.
— I s-a întâmplat ceva? întreba preotul, cu glas tremurator.
— Nu, însa i se va întâmpla, daca ne veti face noua ceva.
— Asadar în templul zeului pedepsei l-ati prins? Atunci vom sti noi sa-l gasim.
Vazui ca Marian îsi musca buzele. Prin vorba asta nechibzuita tradase el însusi unde se afla Pongo. Preotul dadu câteva porunci, în urma carora ceilalti se împrastiara îndata.

Începui sa tremur acum pentru libertatea lui Pongo, ba chiar pentru viata lui, caci de sigur ca fanaticii vor încerca sa-l împuste pe ascuns când vor vedea ca nu se pot apropia de el.
Dupa mutra întunecata a lui Marian vazui c-avea aceleasi gânduri. Îsi facea de sigur imputari ca faptuise aceasta nechibzuinta.
Numai câtiva preoti – lamale – ramasesera în sala. Dac-am fi avut bratele libere, cu siguranta ca am fi pus mâna pe staret, care statea pe jilt numai la câtiva pasi de noi si privea în gol.
Singura noastra nadejde ramasese Pongo. Daca lasa sa-i scape preotul, atunci eram pierduti cu desavârsire, caci ne astepta moartea. Si desi ne puteam bizui pe Pongo în orice împrejurare, acum însa situatia lui era atât de grea, încât nu stiam cum ar fi putut iesi învingator.
Dupa o asteptare chinuitoare, câtiva preoti se înapoiara, în prada unei vii agitatii. Vorbira cu însufletire mai-marelui lor, care se întretinu apoi iar mult timp cu staretul. În cele din urma se-ntoarse spre noi. Chipul îi era schimonosit de furie si cu glas ragusit izbucni:
— Tovarasul vostru ameninta sa-l gâtuiasca pe prizonier. Fireste ca în acest caz v-ar astepta o moarte grozava. A închis pe dinauntru lespedea de piatra si-l tine pe preot drept scut în fata sa. Va vom duce acum în templul zeului pedepsei si veti porunci tovarasului vostru sa iasa afara. Numai astfel va puteti astepta la îndurare.

— Noi nu cerem îndurare, raspunse Marian, calm. Ceea ce vrem este dreptate. Redati-ne armele si libertatea si atunci va fi liber si prizonierul nostru.
— Pentru faptul ca ati patruns în orasul nostru, trebuie sa fiti pedepsiti, scrâsni preotul. Va înrautatiti situatia daca nu dati drumul prizonierului.
Marian zâmbi si raspunse:
— Situatia noastra e destul de proasta si cred ca cel mult o putem îmbunatati daca staruim în pretentiile noastre. Asa dar, repet: armele si libertatea pentru libertatea preotului prizonier.
Capetenia vorbi iar agitat cu cel din jilt, apoi zise scurt:
— În privinta asta va hotarî cel mai mare. Va vom duce acum la adapost si mâine veti capata raspunsul. Dar nu va dau nici o nadejde, sa stiti. Mai bine sa moara prizonierul decât sa scapati voi nepedepsiti.
Câteva lamale ne înhatara de brate si ne trasera afara. Trecuram prin câteva strazi, apoi se deschise o poarta mare si intraram într-o sala viu luminata, goala si ea si ai carei pereti erau acoperiti cu zugraveli ciudate.
În mijlocul podelei se casca o gaura mare din care pornea o scara.
— Colo jos! porunci preotul.
Câteva lamale coborâra înainte si noi furam siliti de asemeni sa ne lasam în jos, îngaduindu-ni-se sa facem asta cu fata înainte, ca sa ne putem tine cu mâinile legate la spate. Milostivi oameni!
Jos era o încapere mica ai carei pereti erau alcatuiti din blocuri mari de piatra.

Într-un ungher fura asternute paie, aduse de doua lamale. Seful preotilor arata spre culcusul acesta si zise:
— Aici va puteti odihni. Mâine dimineata veti afla hotarârea. Fuga e cu desavârsire exclusa, asa dar nu va osteniti degeaba.
Ne zâmbi batjocoritor, dadu oamenilor sai o porunca scurta, apoi urca iar scara. În câteva inele de fier din pereti fusesera fixate faclii, care acum fura stinse; dar prin gaura mare de sus cadea în jos destula lumina ca sa putem vedea cât ne trebuia.
În fâsia lata de lumina vazuram lamalele urcând unul dupa altul si la sfârsit fu trasa în sus scara, precum ma si asteptasem.
— Pacat, facu Marian, acum ne va veni greu sa iesim de aici. În primul rând sa ne scapam de legaturi, caci nu e placut sa dormi asa.
Capataseram destula experienta în de-alde astea, multumita nenumaratelor noastre aventuri. Ne rostogoliram ca sa venim spate în spate si dezlegaram nodurile strânse; era greu, ce-i drept si ne cam rupseram unghiile, dar dupa un sfert de ceas eram liberi.
— N-am putea încerca sa iesim? întrebai acum pe soptite.
— M-am gândit în fel si chip, raspunse Marian, dar e cu neputinta. Sa asteptam linistiti sentinta de mâine. Cred ca Dalai Lama e destul de inteligent ca sa primeasca propunerea mea, caci preotul pe care-l tine Pongo în puterea lui pare sa fie de un rang foarte înalt.

— Da, asa trebuie sa fie. Sa nadajduim ca totul se va sfârsi cu bine. Cred c-ar fi nimerit sa încercam acum sa dormim nitel. Poate ca mâine vom avea nevoie de noii puteri.
— Ai dreptate, draga Robert si cred ca vom dormi bine, caci culcusul e moale si suntem cam obositi.
Ne întinseram în voie si adormii tun.
*
Furam treziti de vuiet de glasuri si o lumina vie. Fara sa-mi pierd cumpatul adusei din nou mâinile la spate, ca si cum as mai fi fost legat. Si Marian facu la fel.
Scara fusese iar lasata în jos si câteva lamale se îndeletniceau cu aprinderea facliilor din perete. Slava Domnului ca erau atât de ocupati cu treaba lor încât n-au bagat de seama miscarile noastre.
Vreo cincisprezece preoti coborâra scara si luara loc în tacere de-a lungul peretilor. Încet, cu demnitate, coborî apoi capetenia, care însa nu se întoarse spre noi, ci râmase la piciorul scarii.
De sus se auzi acum un sunet de gong – ca la începutul unei reprezentatii teatrale – si mai încet înca, cu si mai multa demnitate cobori staretul, pe care seful preotilor îl întâmpina cu o plecaciune adânca, iar ceilalti îsi încovoiara spinarile.
Gasiram ca e mai nimerit sa ne ridicam, dar ca masura de prevedere ramaseram lipiti de perete, ca sa nu se vada ca ne dezlegaseram bratele. Staretul înainta spre noi, însotit de capetenia preotilor, care începu:

— Mi s-a adus la cunostinta ca tovarasul dumneavoastra a disparut cu prizonierul. Prin asta l-am sters din comunitatea noastra, caci acum nu-si va mai recapata libertatea. Nici d-voastra nu stiti unde sa va cautati camaradul.
Pe lânga furie mai era si teama în glasul sau, caci de sigur ca oamenii acestia superstitiosi îl tineau pe Pongo drept un diavol care se putea face nevazut.
Vestea asta fu pentru noi o mare surpriza. Ne pastraram sângele rece însa si Marian zise:
— Daca vom fi liberati va fi liber si prizonierul. Îl cunosc pe tovarasul meu si stiu ca nu face nimic necugetat si vede totul ori de unde s-ar gasi.
Aproape sa ma pufneasca râsul când, la vorbele acestea, preotul si staretul se-ntoarsera repede si privira în pestera, ca si cum ar cauta sa-l descopere pe Pongo. Prin asta dobândiram convingerea ca si el pricepea englezeste. Se tinea prea mândru numai, ca sa ne vorbeasca direct noua, muritori de rând.
— Nu-l puteti vedea, dar el observa toate, grabi sa spuna Marian, foarte serios. Capetenia preotilor îsi recapatase stapânirea de fi sine, însa si zise zâmbind:
— Nu e nevoie sa ne spuneti asta. Tovarasul vostru e un om voinic si viclean, dar nu e duh. Acum ascultati sentinta pe care a dat-o superiorul nostru. Ea a fost schimbata în ultima clipa, dupa ce s-a cunoscut disparitia tovarasului vostru.

— Dar daca se iveste din nou? întreba Marian.
— Atunci e valabila prima sentinta. Ascultati: superiorul a poruncit ca sa fiti condamnati la moarte; pentru vina de a fi pângarit orasul sfânt, pentru încercarea de fuga si luarea ca ostatec a unui preot, care acum a disparut. Cum se cuvine unor oameni viteji, veti fi împuscati. Nadajduiesc ca va dati seama de aceasta favoare.
— Fireste, raspunse Marian foarte serios si se înclina. Va suntem foarte recunoscatori pentru felul acesta de moarte. Dar as putea cunoaste si prima sentinta?
— Ea glasuieste: „Daca îi dati drumul nevatamat preotului prizonier, veti recapata si voi libertatea. Dar ca pedeapsa pentru profanarea templelor noastre, va trebui sa parasiti orasul fara arme".
— Asta ar fi cam la fel cu o condamnare la moarte, zise Marian, rece, fiindca fara arme ne asteapta moartea în stepa. Prefer a doua sentinta, caci moartea prin împuscare merge mai repede. Îmi dati voie sa întreb unde urmeaza sa fie executata sentinta?
În templul zeului pedepsei. Pregatiti-va, caci va fi îndeplinita îndata! Marian aplecase capul, ceea ce însemna ca chibzuia adânc. Seful preotilor facu un gest de nerabdare si atunci prietenul meu ridica iar capul si zise:
— Ne-ati mai da un mic ragaz, dac-am vrea sa încercam sa-l aducem pe tovarasul nostru? M-am razgândit,

spunându-ne ca prima sentinta ne-ar da totusi prilejul sa ne salvam viata.
Mirat, capetenia se întoarse spre staret si statu de vorba cu el. Si eu eram mirat, caci daca Marian îl chema într-adevar pe Pongo, eram cu totul în puterea acestor fanatici. Ce asigurare aveam ca-si vor tine cuvântul?
Dar observai ca Marian zâmbea pe sub mustata si atunci îmi dadui seama ca avea el planul lui. Si pe când îmi bateam capul sa pot ghici despre ce e vorba, îmi sopti de abia auzit:
— Când voi sari înainte, tu ia pe capetenie, eu pe staret.
Oricât de încet soptise, capetenia parea totusi sa fi auzit, caci îsi întrerupse discutia cu celalalt, ne privi aspru si zise:
— Paziti-va sa faceti vreo nechibzuinta. De aici nu puteti iesi. Asteptati pâna vom fi luat o hotarâre.
Apoi îsi continua discutia cu celalalt. Din mutrele celor doi îmi putui da seama ca staretul era învoit cu propunerea lui Marian, în vreme ce celalalt parea sa fie împotriva. Si asta ma linisti, caci, în definitiv, cel dintâi avea mai mult drept sa hotarasca.
Izbuti însa sa-si impuie parerea, caci în cele din urma preotul se întoarse spre noi si zise cam necajit:
— Va mai încuviintam un ragaz de un ceas. Daca în vremea asta îl veti putea aduce pe tovarasul vostru, atunci e valabila prima sentinta.
— Dar cum sa-l chem de aici? zise Marian. Trebuie sa ne duceti sus, caci

desigur ca se atine prin vreuna din cladiri.
Cei doi preoti se sfatuira din nou, dar acum se parea ca si staretul devenise banuitor, caci clatina mereu capul. În cele din urma talmaciul ne vesti ca nu ne poate fi îngaduita parasirea încaperii, deoarece am dat dovezi ca suntem foarte primejdiosi.
Marian înalta din umeri si zise:
— Atunci nu pot chezasui ca tovarasul meu va veni. Fireste ca voi încerca sa-l chem, dar mi prea cred ca va veni.
— Ar fi rau pentru voi – zâmbi cu cruzime preotul – caci atunci înseamna ca veti fi împuscati peste un ceas.
Se înclina batjocoritor si se pregati sa plece. Împreuna cu celalalt. Deodata se petrecu ceva la care nu m-as fi asteptat niciodata.

IV.
FAPTA UIMITOARE A LUI PONGO.

DE SUS DIN ÎNCAPERE se auzira deodata strigate salbatece de spaima. Apoi cazura greu trupuri la pamânt, într-un vacarm de tipete de durere si groaza. Cei doi preoti se oprira în loc si se holbara spre deschizatura din tavan. În clipa aceea zburara în jos trei trupuri omenesti, care ramasera nemiscate pe pamânt, lânga scara.
O faptura uriasa se ivi în deschizatura si aluneca fulgerator pe scara. Era Pongo. Venise fara sa fie chemat, mânat de grija pentru noi.

Lamalele vrura sa se repeada asupra lui, dar când el sari la ei scotând fiorosul sau strigat de lupta, îi apuca cu câte o mâna si-i zvârli printre ceilalti, se dadura cu totii înapoi, ca dinaintea unei aratari diavolesti.
Nu ramaseram nici noi cu mâinile în sân. În vreme ce Marian doborî pe staret, eu îl înhatai pe celalalt si izbindu-l în tâmpla îl culcai la pamânt.
— Oh, Massers liberi – se bucura uriasul. Massers vine repede!
— Ia-l si pe el! striga Marian si arata spre staret, apoi sari spre scara pe care o urca repede.
Eu îl urmai si îndaratul meu venea Pongo care, desi îl purta pe lesinat sub bratul drept, nu fu mai putin iute de picior ca noi. Lamalele izbucnira într-un strigat de furie, dar nici unul nu cuteza sa ne urmareasca.
Când ajunsei afara vazui vreo opt trupuri întinse la pamânt, dar prin poarta de intrare veneau tocmai câtiva preoti si îndaratul lor se auzeau strigate si pasi în goana, ceea ce dovedea ca soseau întariri. Credeam acum ca toate sfortarile noastre fusesera zadarnice, dar Pongo, care tocmai sarise afara cu povara sa, alerga spre peretele opus si striga:
— Massers, vine repede!
ÎI urmaram, caci stiam ca ne puteam încrede în ei. Daduram în perete peste o deschizatura îngusta, care nu era altceva decât o usa. Pongo o împinse cu totul si disparu cu povara lui în întuneric.
Noi dupa el. Închisei repede usa în urma noastra, Marian aprinse îndata lampa de

buzunar si îndrepta lumina spre usa asa ca putui zari îndata zavorul enorm, pe care-i împinsei.
Zgomotul pe care-l facu, dadu nastere unui adevarat urlet de furie si câtiva începura sa izbeasca cu pumnii în usa. Râseram si priviram: încaperea în care intraseram. Avea o suprafata de cel mult patru metri patrati, peretii erau din bolovani mari, la fel podeaua si tavanul în fata noastra se mai afla o usa de fier, închisa si ea cu doua zavoare.
Lânga unul din pereti statea ghemotoc preotul pe care-l luasem prizonier în templul zeului pedepsei.
— Pongo, cum ai facut treaba asta? întreba Marian, punând mâinile pe umerii credinciosului urias.
Acesta raspunse, încurcat:
— Pongo gasit usa în piatra, deschis cu cutitul gasit în gang, venit aici. Auzit oameni vorbeste, privit în gaura podea, spus îndata ca Massers acolo este. Pongo repede coborât, Massers liberi acum.
Si desi facea o mutra de împotrivire, îi tinuram mâinile strânse pâna ce striga în cele din urma:
— Massers, om trezit.
Într-adevar, se trezise pretiosul nostru ostatec. Batrânul se ridicase, privi nauc în juru-i si se freca la cap.
— Stiu ca vorbesti englezeste – îi zise Marian – esti acum în puterea noastra si oamenii dumitale nu pot face nimic ca sa te libereze. Poate ca nu stii înca unde te afli?
Omul dadu din cap cu o mutra plouata, apoi bolborosi:

— Ba stiu, aici a fost înainte vreme tezaurul. Ce vreti sa faceti cu mine?
— Asta atârna de dumneata – raspunse Marian.
— Cerem sa ni se redea libertatea si armele. Iar în schimb te lasam liberi, pe dumneata si pe preotul de colo.
Batrânul arunca o privire asupra preotului legat care la cuvintele lui Marian ridicase capul – si se cutremura. Apoi pleca ochii, chibzui câtva timp si zise:
— Ai dreptate, suntem în puterea voastra. Voi sta de vorba cu oamenii mei, cerându-le sa înstiinteze pe superior.
— Bine – raspunse Marian – trebuie s-ajungem la o iesire din situatia asta. Dar îmi îngadui sa te caut daca n-ai arme.
Batrânul râse obosit si zise:
— Poti face asta, domnule, dar te asigur ca nu port arme la mine.
— Cuvântul acesta îmi ajunge, se grabi sa spuie Marian.
— Te rog, pune-te în legatura cu oamenii d-tale!
Tibetanul îl privi mirat câteva clipe, apoi zise cu ton prietenos:
— Mi-ai dovedit mare încredere si din asta vad ca ati patruns neintentionat în orasul nostru. Pentru acest motiv ma voi sfatui si eu cu preotul meu în limba engleza, ca sa puteti controla ca nu umblam cu gânduri ascunse.
— Ma rog, ma rogi facu Marian, politicos.
— Poate e mai bine daca si celelalte lamale vor pricepe cuvintele dv. Folositi-va linistit de graiul dv.

— Bine! Facu batrânul, dând din cap. Pare sa fiti oameni cu totul deosebiti. E mai bine asa. Va asigur însa ca voi reda întocmai propunerea dv.
— Nu m-am îndoit o clipa de asta, raspunse Marian, amabil.
Batrânul se ridica cu anevoie, dar Pongo se grabi sa-l ajute. Aruncând o privire sfioasa spre urias, se târî pâna la usa care ducea în sala cea mare si striga:
— Chultun! Chultun!
De cealalta parte se auzi imediat glasul limpede al sefului preotilor pe care-l doborâsem noi jos în pivnita.
Începu o conversatie mai lunga, foarte însufletita si în cele din urma staretul se-ntoarse spre noi si zise:
— Chultun va comunica îndata superiorului propunerea dv. si nu ma îndoiesc ca va fi primita. Veti. Putea parasi orasul cu armele dv. ca sa va continuati drumul în stepa.
— Vom fi urmariti? întreba Marian.
— De noi nu – raspunse batrânul, imediat.
Dar se prea poate ca banda de tâlhari din mâinile carora ati fugit, sa stea la pânda, caci existenta lor se afla în mâinile dv. Daca veti ajunge într-un oras strain si veti istorisi Englezilor aventura dv., de sigur ca se va porni o actiune împotriva bandei.
Staretul, tacu câtva timp, apoi, deodata, se uita cu ochii mari la prietenul meu, desprinse un obiect mic de pe vestmântul sau si-l dadu lui Marian, spunând cu multa seriozitate:

— D-ta mi-ai crutat viata si poate ca talismanul acesta îti va putea folosi vreodata. Daca în drumul dv. prin Tibet sau chiar, prin Mongolia – caci veti atinge si coasta – veti alunge în mare primejdie din pricina locuitorilor salbateci ai stepelor, e de ajuns sa aratati asta.
Era o figura de zeu mititica, lunga de o jumatate de deget, dintr-o piatra verzuie. Dar noi stiam sa pretuim valoarea acestui dar si Marian multumi calduros.
Apoi adauga:
— Mi-ar fi foarte placut daca ne-am putea recapata caii nostri, pe care i-am cumparat în oras, caci unul din ei poarta proviziile noastre.
— Voi îngriji sa aveti caii, fagadui prizonierul nostru.
— Stiu ca sunt acum în mâinile politiei. Daca superiorul încuviinteaza propunerea d-tale, veti putea pleca cu caii dv.
— Atunci suntem salvatii exclama Marian, vesel. — Caci de banditi nu ne temem, chiar dac-ar sta la pânda. Si deoarece am toata încrederea în d-ta, îl voi dezlega acum si pe preotul de colo.
Se apropie de prizonier si-i desfacu legaturile. Omul se ridica încet, îsi freca mult timp încheieturile, apoi zise într-o englezeasca perfecta:
— Domnilor, va admir. Sunteti cei dintâi straini care au pasit în orasul nostru sfânt si n-au fost pedepsiti. Sunt încredintat ca superiorul va încuviinta propunerea dv. si mai stiu ca va veti atinge tinta.

Dupa acest „discurs” se ghemui într-un ungher al încaperii si îsi sprijini capul în palme.
Minutele se scurgeau într-o tacere apasatoare. În sfârsit, dupa vreo jumatate de ceas se auzira batai în usa de fier si apoi glasul limpede al preotului. Dadu un raport lung staretului si acesta ne comunica, plin de bucurie:
— Sunteti liberi, domnilor si am mai poruncit sa fie adusi caii vostri. Pâna atunci ramânem aici, apoi, când se va deschide usa aceasta, va vor fi date armele. Noi doi, prizonierii, va vom conduce apoi singuri pâna la poarta. Veti încaleca si când veti porni la drum suntem si noi liberi.
— Bine, fie si asa. Dar fiti încredintat ca v-a sunat clipa din urma daca vom mirosi vreo tradare – raspunse Marian.
— Veti vedea ca ne tinem de cuvânt, raspunse celalalt, linistit.
— Atunci suntem întelesi. Spune, te rog, oamenilor s-aduca încoace toate armele noastre.
— Asta se face chiar acum. Îi si aud pe oamenii mei venind. Daca uriasul dv. tovaras vrea sa le ia în primire, nu poate încapea nici o siretenie.
— Trebuie sa ne ierti daca suntem cu bagare de seama, zise Marian dupa o pauza scurta. Oricât ar fi de voinic Pongo al nostru n-ar putea face nimic împotriva unui glont care l-ar nimeri în clipa când ar deschide usa. Propun deci ca armele sa fie puse jos, afara în fata usii. Oamenii d-tale vor trebui apoi sa se retraga si abia

când vom fi în stapânirea armelor vom parasi cu totii încaperea asta.
Marele preot clatina capul si zise, jignit:
— V-am asigurat, domnilor, ca puteti parasi nevatamati orasul nostru. Dar recunosc ca trebuie sa fiti prevazatori si banuitori. De aceea voi da porunca ceruta de d-ta si peste câteva minute vom parasi orasul. Voi ramâne cu dv. pâna veti fi pe cai.
Batrânul se duse la usa si vorbi cu preotul care adusese raspunsul lui Dalai Lama. Apoi se-ntoarse spre noi si zise:
— Totul e în regula, domnilor, armele dv., vor fi asezate în fata usii. Puteti auzi si dv. Auzeam într-adevar zânganitul de metale, apoi pasi care se îndepartau.
La un semn al lui Marian, Pongo deschise usa cu bagare de seama. Temerile noastre se dovedira neîndreptatite, caci uriasul ne întinse toate armele. Cu totul altfel ne simteam acum, când puteam cuprinde cu palma paturile credincioaselor noastre pistoale; nu m-as fi temut acum sa pasesc printre rândurile tuturor preotilor din orasul sfânt.
Dar, precum spusese staretul, sala în care intraram acum era pustie. Ne orânduiram în asa fel ca Pongo s-o ia înainte, apoi urmau cei doi preoti prizonieri, iar Marian venea în coada.
Strazile erau pustii, în apusul soarelui. Deodata ne treziram în fata portii din a carei carcera încercaseram sa fugim.
Nici aici nu se vedea nimeni, poarta enorma era larg deschisa si afara, în libertate, pasteau cei trei cai ai nostri. Ne

apropiaram de ei si staretul ne întinse mâna si zise foarte serios:
— Domnilor, n-am avut înca prilejul sa cunosc barbati de felul dv. voi ruga pe Atotputernicul sa va ocroteasca în calea voastra. Ati avut de patimit multe în orasul nostru. Nu ne judecati cu asprime, caci nu facem decât sa ne pastram traditia straveche, care acum a fost calcata pentru întâia oara, prin dv.
Îi strânseram mâna si Marian raspunse:
— Ma voi gândi cu placere la orasul sfânt. Caci în d-ta am avut prilejul sa cunoastem un om bun si drept.
Încalecaram repede, îndreptaram caii spre rasarit si în galop porniram spre stepa nesfârsita.
Eram iarasi liberi.
Numai gândul la banda de tâlhari ne mai preocupa. Politia trebuie sa le fi dat de veste banditilor ca am scapat din orasul sfânt. De aceea iscodiram cu bagare de seama în toate partile, dar nu puturam descoperi nici un urmaritor.
— Asta nu-mi place de loc – zise Marian în cele din urma.
— Ma tem ca ne-au întins vreo cursa pe undeva. Ei stiu doar ca trebuie s-o luam pe aici spre rasarit si au avut destula vreme sa se ascunda.
— În timpul zilei nu vor cuteza sa ne atace – zisei eu – caci se tem de armele noastre. Noaptea însa va deveni primejdioasa.
— De aceea va trebui sa calarim toata noaptea.
— Numai de-ar tine caii, care nu cred sa fie obisnuiti la drum lung.

— Atunci sa mergem acum mai încet, ca sa le crutam puterile.
Înfrânaram galopul animalelor si înaintaram în trap. Deodata Pongo ridica bratul si arata spre nord-est.
— Vine barbati! zise el, scurt.
Eu nu putui descoperi nimic înca, deoarece nu aveam ochi ageri ca ai uriasului. Asa trebuia sa fie însa si asta însemna ca situatia noastra devenea îngrijoratoare. Daca erau banditii, atunci scaparea noastra era numai în fuga, sau trebuia în orice caz sa ajungem la un loc, unde sa ne putem apara bine. Departe, înaintea noastra se înalta o dunga întunecata din mijlocul sesului. Vreun lant de munti probabil, le care trebuia sa ajungem cât mai curând, înainte ca sa fim ajunsi de urmaritori.
Tocmai când ma gândeam la asta, Marian dadu porunca sa îndemnam caii la galop. Dar Pongo, care nu-l slabea din ochi pe cei nevazuti de noi zise îndata:
— Oameni vin încet, nu este primejdie.
— Sa calarim mai încet – propuse Marian – pâna vom putea vedea cu cine avem de-a face. Daca simt banditii, atunci se vor împrastia în linie larga prin stepa, ca sa ne prinda.
Spunând asta se-ntoarse în sea si se uita îndarat, apoi înalta din umeri si zise:
— Foarte ciudat, par într-adevar sa nu ne urmareasca. Fireste ca asta m-ar bucura, dar ma tem, totusi, sa nu fie vreo cursa. Ah! Acum pot recunoaste punctele.
În zare se ivisera puncte mici de tot. Si dupa cum observase de mult Pongo, ele înaintau foarte încet. Îndreptaram caii în

unghi drept spre nord, ca sa ne-ntâlnim, astfel, cu presupusa caravana.
În curând punctele erau atât de mari încât puturam recunoaste calareti. Trebuie sa ne fi observat si ei, caci convoiul se opri. De sigur ca acei calatori vroiau sa se încredinteze în primul rând cine suntem. Din asta pricepuram îndata ca nu putea fi banda de tâlhari, caci acestia ar fi pornit glont spre noi daca ne-ar fi descoperit.
— Sa mergem în trap spre ei – propuse Marian – si în vreme ce ne vom apropia va trebui sa ridicam bratele, ca sa-i încredintam ca nu suntem primejdiosi.
În curând ne puturam da seama ca avem într-adevar o caravana înaintea noastra. Erau vreo douazeci de oameni, care însoteau un mare numar de animale de povara. Recunoscuram apoi ca e vorba de chinezi si împrejurarea aceasta fu o mica dezamagire pentru noi. Chinezii – mai ales când e vorba de calatori – nu prea sunt viteji în lupta. Cu astfel de potrivnici banditii vor sfârsi repede.
Când ne apropiaram pâna la vreo cincizeci de metri, calaretul din frunte – un barbat gras – ridica mâna, în care avea un pistol. Imediat ridicaram bratele si Marian striga:
— Vorbiti englezeste?
— Da, suna raspunsul.
— Cine sunteti?
— Fugari din Lhassa – raspunse Marian – vrem sa mergem în China. Nu ne-am putea alatura de dv.?
Caii nostri se oprisera când daduram drumul frâielor. Chinezul cel gras ne

masura din cap pâna în picioare, apoi zise:
— Apropiati-va, faceti impresie buna si vreau sa am încredere în voi. Si noi vrem sa ne înapoiem în tara noastra asa ca tovarasi de drum nu ne pot fi decât bine-veniti. Se prea poate sa fim atacati de banditi prin partile astea.
Porniram spre ei, Marian se apleca politicos în sea si spuse numele noastre.
Chinezul se lumina la fata si se prezinta si el:
— Numele meu e Ho-ang.
Ne strânseram mâinile si Chinezul cel gras, care de aproape facea impresia unui om simpatic si inteligent, arata spre însotitorii sai si zise:
— Acestia sunt servitorii mei. Sa pornim acum mai departe, caci as dori sa ies cât mai repede din tinutul acesta, care e foarte primejdios.
— Stim si noi asta, raspunse Marian. Nu e mult de când am izbutit sa scapam din mâinile acestei bande.
— Povestiti, povestitii striga Ho-ang. Aratati a fi oameni foarte îndrazneti si viteji.
În timpul povestirii lui Marian, pe chipul chinezului se oglindeau, pe rând, aproape toate simtimintele omenesti si când prietenul meu sfârsi, bunul Ho-ang calari multa vreme în tacere, dar cu gura cascata.
Clatina apoi capul si abia putu îngâna:
— Eu as fi murit daca mi se întâmpla asa ceva. În lupta dreapta cu tâlharii ma simt destul de tare, dar la asa ceva nu, încheie el înfiorându-se.

V.
CEA DIN URMA LUPTA.

PONGO RIDICA DEODATA BRATUL si arata spre sud-est Acolo se ivisera munti înalti si uriasul striga acum:
— Massers, oameni pe munte.
Priviram cu încordare într-acolo, dar nu puturam zari pe nimeni; totusi asa trebuia sa fie, de vreme ce sustinea Pongo si Marian îl întreba imediat pe chinez:
— Trebuie sa trecem peste muntii de colo?
— Da, domnule Farrow, duce o trecatoare larga printre ei.
— Asta e foarte neplacut; as dori mai curând sa-i ocolesc. Daca s-or fi atinând oameni pe acolo, cu siguranta ca n-au gânduri bune.
— Sa stii ca sunt banditi – zise grasul, cu sânge rece.
— Mai mult ca sigur ca mâine se va isca o lupta. Trecatoarea asta o aleg ei mai ales pentru a da atacuri.
Slabi brâul în care îsi avea înfipte pistoalele, lua de pe umar pusca, o arma moderna, cu repetitie – si o aseza în fata lui, dea curmezisul, pe sea. Apoi striga oamenilor sai câteva cuvinte si spre mirarea mea observai ca si servitorii se pregateau de lupta, aproape nepasatori.
Luaram si noi pustile pe sei si Marian zise:
— Vom avea pierderi mari, caci banditii vor fi pitit bine sus în munti.

— Asa e – încuviinta Ho-ang, nepasator. Va trebui sa calarim foarte repede prin trecatoare, care e lunga de vreo doi kilometri.
— Si nu se poate ocoli Muntele? întreba Marian din nou.
— Cu neputinta, raspunse chinezul, de amândoua partile sunt mlastini care nu pot fi trecute.
— Atunci va trebui sa ne croim drum cum s-o putea – zise Marian.
— Mi-ar parea rau numai daca va fi sa pierzi din oameni.
— Ei nu se tem de moarte! raspunse Ho-ang, linistit. Se duc la stramosii lor. Într-o lume mai buna.
Înca o suta de metri ne mai desparteau de intrarea trecatoarei. Despiedicaram pustile si servitorii Chinezului facura la fel. Pareau sa fi trecut adesea calare pe drumul acesta. Ho-ang zise:
— Când vom fi la cincizeci de metri, va trebui sa gonim cât mal tare. În felul acesta trecem în câteva minute de locul primejdios. În drum va trebui sa tragem mereu în sus, caci asta îi sperie pe dusmani.
Deoarece sfatul acesta era cel mai bun, încuviintaram îndata. În curând sosi clipa hotarâtoare. Ho-ang ridica mâna si imediat întreaga caravana începu sa galopeze, spre trecatoare. Nu cazu nici un glont si chinezul facu o mutra foarte mirata, în vreme ce ochii lui cercetau stâncile. Sa se fi înselat Pongo? Vazuse oare lupi?
Totusi, asa ceva nu i se putea întâmpla credinciosului nostru urias. Oameni

trebuie sa fi fost, fara nici o îndoiala, dar poate ca erau niste ciobani sau vânatori, carora li s-o fi facut frica de noi.
Dar iata ca, trecând de o cotitura, vazuram ca am cazut într-o capcana. Dea curmezisul drumului era îngramadita o baricada înalta de bolovani, peste care caii nostri n-ar fi putut sari cu nici un chip.
Si când opriram animalele în fata acestei stavile, ne pomeniram cu un foc viu din toate partile. Doi Chinezi, tipând înfiorator, ridicara bratele si se prabusira de pe sea, morti.
— Jos de pe caii racni Marian. Cautati acoperire îndaratul stâncilor!
Ho-ang talmaci îndata porunca aceasta oamenilor sai, sariram de pe caii speriati si alergaram spre marginea potecii. Împuscaturile dusmanilor slabira îndata; acum ne puteam îngriji si noi de o tinta pentru gloantele noastre.
Ne împartiram în asa fel încât de fiecare parte a potecii era aproape acelasi numar de oameni, astfel ca puteam tine sub foc amândoi peretii de stânca. Un glont suiera în aer si un servitor de lânga mine ridica mâinile în sus si cazu mort la pamânt.
Dar în aceeasi clipa detuna pusca lui Marian si din crestetul peretelui de stânca se rostogoli o faptura întunecata.
Un urlet de furie se auzi, apoi gloantele dusmane rapaira fara tinta în jurul nostru: nu mai facura nici o victima.
Aceasta izbucnire de furie a banditilor ne dadu prilej sa trimitem câteva gloante înspre ei. Marian trase de doua ori, eu

rapusei un dusman si Pongo altul. Patru trupuri se rostogolira la vale.
Ho-ang, care statea în fata noastra, se dovedi si el a fi un bun tintas si cu sânge rece. Pusca lui detuna de doua ori si deasupra noastra se auzira doua racnete de moarte.
Dusmanii devenira mai cu bagare de seama. Din când în când doar se mai ivea o caciula îndaratul unui bloc de stânca si un glont, pornea atunci la nimereala. Mai izbutiram sa rapunem înca trei tâlhari, iar Ho-ang împusca pe unul de deasupra noastra. Trupul lui se prabusi pe sosea, chiar lânga noi.
Imediat îmi dadui seama ca aveam de-a face cu banda din mâinile careia scapasem, caci recunoscui pe cel ucis. Chipul sau fioros îmi batuse la ochi înca în ascunzatoarea banditilor.
— Pongo – striga Marian – da în laturi darâmaturile de stânca! Vom baga noi de seama sa nu traga nimeni asupra ta.
Uriasul Negru dadu din cap, îsi zvârli pusca pe umar si începu sa curete din cale bolovanii care zburau ca pietricelele din mâna lui.
De doua ori încercara banditii sa traga asupra lui. Dar platira cu viata încercarea lor.
Pongo îndepartase jumatate din bolovani când deodata Ho-ang striga câtorva servitori o porunca. Acestia îsi parasira adapostul de lânga stânca si mânara caii prin spartura.
Acum banditii nu se mai putura stapâni. De pretutindeni se ivira fapturile lor întunecate îndaratul stâncilor si o ploaie

de gloante se abatu asupra noastra. Cu toate acestea, numai un servitor fu usor ranit, caci în furia lor banditii îsi greseau tinta.
În schimb noi, linistiti, îi luaram la ochi, unul dupa altul si banda pierdu vreo opt oameni de pe partea din fata noastra, în vreme ce Ho-ang si ai lui doborâra vreo sase.
Urma o liniste de câteva minute, care fu folosita de vitejii servitori ai Chinezului, ca sa treaca prin drumul facut de Pongo, toti caii ramasi neatinsi.
Greul pentru noi era acum sa ne asiguram retragerea. Fara îndoiala ca banditii vor trage asupra noastra atâta timp cât ne vor putea vedea si ne putem astepta la mari pierderi.
Dar Marian stiu si de data asta ce e de facut. Sfatuit de el, Pongo facu si de cealalta parte a barierei o spartura destul de mare pentru ca un om sa se poata strecura printr-însa. Si atinându-ne mereu pe lânga stânca, ne strecuraram încet prin spartura si urmaram caii pe care servitorii îi scosesera aproape din trecatoare.
Banditii, care ghicira îndata gândul nostru, deschisera iar un foc violent, dar tintira prost si de data asta, asa ca numai un servitor fu usor ranit. Noi, în schimb, mai culcaram la pamânt doi din ei.
Abia se facu putina liniste, ca porniram iar mai departe. Dar, precum ma asteptasem, banditii ne urmarira sus în munti si dupa vreo douazeci de metri furam nevoiti sa ne aparam iar împotriva

unui atac. Înca un servitor al lut Ho-ang ramase pe teren.
În schimb, Marian avu o mare izbânda. Dupa ultimul sau glont urma un tipat de moarte, o faptura înalta batu aerul cu bratele, apoi zbura în jos, pe poteca. În cadavrul lui recunoscuram îndata pe capetenia bandei.
Oamenii sai izbucnira în strigate salbatece. Îsi pierdura capul si se repezira jos spre noi, fara sa se mai gândeasca sa traga. Se cumintira abia când câtiva din ei cazura sub gloantele noastre.
Începura sa traga si ei, fara însa sa nimereasca, în timp ce noi mergeam linistiti mai departe, trimitând din când în când un glont în sus, când se ivea vreo caciula.
În cele din urma ajunseram la capatul trecatoarei. Servitorii lui Ho-ang dusesera caii la câteva sute de metri departare, în stepa, unde nu puteau fi ajunsi de gloantele banditilor. Pentru noi începea acum greul, caci trebuia sa ne parasim acoperirea stâncilor si sa alergam în plin ses.
Ca banditii ne urmarisera pâna acum, o dovedeau gloantele care vâjiiau din când în când în jurul nostru. Marian chibzui câteva clipe, apoi striga spre Ho-ang:
— Trebuie sa alergam repede de tot, mereu în zigzag, spre caii nostri. Ma voi opri la rastimpuri si voi încerca sa trag câte un foc. Spune si oamenilor d-tale, apoi dau comanda.
— Bine – raspunse chinezul – e cel mai bun lucru ce avem de facut.

Striga oamenilor sai câteva vorbe, pe urma privi întrebator spre Marian, care nu întârzie sa dea semnalul, ridicând mâna. Urmarea fu ca daduram buzna în stepa.
Mereu urmariti de gloante, ajunseram în cele din urma la cai, încalecaram repede si parasiram în galop tinutul acesta primejdios.
ÎI admiram acum pe Ho-ang, caci nu mai rosti nici un cuvânt cu privire la lupta, ca si rum ar fi fost ceva neînsemnat.
Calariram în tacere pâna la amiaza. Atunci chinezul îsi opri animalul si zise:
— Sa poposim aici câtva timp, domnilor. Caii au nevoie de odihna si noi deasemenea.
Primiram propunerea, caci din seara trecuta nu îmbucaseram nimic.
— Întotdeauna faceam popas aici – zise Ho-ang – în apropiere se afla un izvor si lemne pentru foc.
Nu trecu mult si stateam în jurul focului, ne încalziram conserve si ceai pe care ni-l oferi chinezul.
— La ce departare se afla primul oras? întreba Marian.
Ho-ang chibzui câteva clipe, apoi zise:
— Asta ar fi Tsamkar, care se afla pe malul lui Jarro Tsangpo. Sa fie vreo doua sute cincizeci kilometri pâna acolo.
— Atunci vom avea nevoie cam de cinci zile.
— Da, mai mult de cincizeci de kilometri pe zi nu putem face cu animalele de povara.
— Alta localitate nu se-afla pe aproape?

— Vreti de sigur sa telegrafiati si asta nu puteti face decât în Tsamkar. Ar fi un oras prin apropiere, dar nici un om n-a pasit într-unsul. De sigur ca e numai o legenda.
Cuvintele acestea ne stârnira curiozitatea, caci tocmai lucrurile astea misterioase ne interesau pe noi.
— Asta e ceva ce-mi place mie, se grabi sa spuna Marian.
— N-ai putea sa ne dai amanunte?
Chinezul paru încurcat.
— Da, domnilor, e vorbii numai de o legenda. La vreo zece kilometri în nord de aici, se zice ca a existat cândva un oras însemnat din vremuri stravechi, Tatarii l-ar fi distrus si astazi n-au mai ramas decât ruinele cladirilor, dar nimeni nu cuteaza sa se apropie, caci se spune c-ar salaslui acolo duhuri rele.
— Pacat! facu Marian, cam dezamagit.
— M-am asteptat la mai mult. Un oras vechi în ruine e si el interesant, dar ma gândeam c-o fi legata de el vreo împrejurare deosebita. Cel putin primele d-tale cuvinte m-au facut sa banuiesc asta.
— Spuneam c-ar salaslui acolo duhuri rele – raspunse Ho-ang, linistit – si chiar daca, personal, nu cred în asta, e fapt stabilit ca au disparut fara urma multe caravane al caror drum ducea pe acolo. Exista o cale mai buna si mal scurta într-acolo, dar nimeni nu mai cuteaza sa se foloseasca de ea.
— Hm, eu unul m-as folosi de drumul acesta, ca sa ajung mai repede la tinta,

caci des diavoli sau duhuri rele nu ma tem deloc, zise Marian.
— Atunci ar trebui sa mergeti singuri – raspunse Ho-ang – caci nu i-as putea convinge pe servitorii mei sa va urmeze. Va sfatuiesc, însa, sa veniti cu noi, caci chiar daca dureaza mai mult, ajungeti sigur la tinta, în vreme ce pe drumul celalalt poate ca ati fi pierduti.
— Vom calatori împreuna cu dv., hotarî Marian dupa oarecare gândire.
— Nu de teama, ci pentru ca stiti drumul. Pe celalalt ar trebui sa-l cautam. Dar as vrea sa cercetez acest oras în ruine, caci se poate sa dau de unele taine.
— De când nu s-a mai întors si o trupa de soldati trimisa într-acolo, nimeni n-a mai îndraznit sa calce prin tinutul acela, zise Ho-ang. — Trebuie sa fie o taina grozava.
Ne priviram mirati. Era deci vorba de un mister si de primejdii, de vreme ce pâna si soldatii disparusera fara urma.
Ho-ang deveni deodata nerabdator. Starui sa pornim si-mi facea impresia ca i se facuse frica, pentru ca amintise de orasul misterios.
Dupa o jumatate de ceas, eram pe cai si în trap linistit porniram prin stepa nesfârsita.»
— Ce-am întâmpinat acolo, îti voi povesti cu alt prilej, draga George.

74
CORABIA MORTII

I.

O DESCOPERIRE ÎNFIORATOARE.

MINUNATUL SUBMARIN al capitanului Farrow plutea linistit prin marea Coraliilor. Cerul înstelat se-ntindea luminos deasupra apei pe care nici o boare de vânt n-o turbura.
Petre Uriasul, care statea la cârma, îsi ridica adesea privirea, cu admiratie, spre bolta albastra si ramânea dus pe gânduri.
— Ei, Petre, visezi? striga deodata George lânga el.
Uriasul tresari, speriat:
— Ah, buna-dimineata, domnule George, e drept ca în curând se va lumina de ziua, dar chiar atât de devreme nu te-am asteptat aici. Ai fi dormit rau poate?
Tânarul vru sa raspunda, în aceeasi clipa însa se ivi în fata lor o umbra întunecata. Petre abia avu vreme sa mai smuceasca repede cârma, altminteri s-ar fi ciocnit cu rabla aceea de culoare închisa, care se ivise atât de neasteptat înaintea lor.
— Ce Dumnezeu, vasul ala nu si-a aprins luminile, Petre! zise George, mirat, dupa ce-i trecu nitel spaima.
— Nici noi, domnule George – raspunse uriasul, zâmbind – te pomenesti ca si aia or fi având motive sa n-o faca. Dar vad ca vasul nu înainteaza de loc. Ia sa dau o raita în jurul lui, desigur ca e un pirat care sta la panda pe aici.
George duse la ochi ocheanul de noapte si cerceta cu bagare de seama puntea vasului misterios. Era un vas cu pânze cu trei catarge. Dar toate pânzele erau strânse si pe punte nu era tipenie de om.

Petre ocoli de doua ori vasul cu submarinul, dar nimeni nu se arata la bord.
— Nu pricep ce sa fie asta, Petre! – zise tânarul – ma duc sa-l trezesc pe tata si pe Rindow; mie nu prea mi se pare sa fie lucru curat la mijloc.
— Domnule George, mai bine sa ne carabanim de aici – raspunse Uriasul. Te pomenesti ca avem în fata noastra pe „Olandezul Zburator”.
George rase, apoi zise:
— Opreste vasul la oarecare departare, Petre, eu ma duc sa-l aduc pe tata. În curând se face lumina si atunci vom vedea ce e cu vasul ala.
Fara sa mai astepte un raspuns coborî înlauntru vasului, în vreme ce Petre se îndeparta putin de vasul cu pricina. Era superstitios ca toti marinarii si banuia ca e vorba de vreo corabie-fantoma, asa ca mai curând l-ar fi tras inima sa plece de lânga el.
Dar iata ca aparu pe punte si capitanul Farrow cu fiul sau, urmat de Rindow si doctorul Bertram.
Primul ofiter lua în primire cârma si se apropie de vasul cu pânze; striga apoi într-acolo, dar nu primi nici un raspuns. Se parea ca nici o fiinta vie nu se mai afla la bord.
— Ciudata afacere, domnule capitan! zise el în cele din urma. Trebuie sa mergem pe bord si sa vedem cum stau lucrurile. A, slava Domnului ca se lumineaza de ziua! Asta ne va usura munca.
În lumina cenusie a zorilor, puturam vedea mai lamurit vasul cu pânze. Era o

rabla neagra, care avea la pupa numele: „Helena”. Toate pânzele erau strânse si din câte putura observa camarazii, ordine desavârsita domnea pe bordul corabiei.
— Trebuie sa cercetam vasul, zise capitanul, dupa câteva clipe de gândire. Dar sa fim cu bagare de seama, caci se poate sa fie vreo cursa.
— Nu prea cred asta, domnule capitan – raspunse Rindow. Mai curând as zice ca echipajul a parasit vasul dintr-un motiv oarecare, poate ca s-a revoltat, sau o fi izbucnit vreo molima. Iau cu mine câtiva marinari si ma duc pe bord ca sa cercetez.
— Bine faci, draga Rindow, eu voi ramâne la cârma si în caz de primejdie voi lua hotarârile trebuincioase.
— Tata, ma duc si eu cu Petre pe bordul vasului, zise George capitanului, care încuviinta fara multa vorba.
Rindow alese cinci marinari, care se înarmara imediat. Farrow se apropia încetisor cu „Dox”-ul de corabia cu pânze si Rindow sari cel dintâi pe punte. Peste câteva clipe fura acolo atât marinarii cât si George si toti privira cu mirare în jurul lor. Nimeni nu se afla pe punte si nici la cârma care era legata.
Primul ofiter strabatu coverta urmat de George si Petre. Deodata se oprira ca împietriti si ramasera cu privirea pironita la doi barbati, care, numai cu ghetele în picioare zaceau morti la picioarele catargului cel mare. Pareau sa fi murit de curând.
Petre cerceta cu bagare de seama cele doua cadavre si când sfârsi, zise:

— Amândoi au fost omorâti cu lovituri; au la ceafa câte o rana deschisa.
— Atunci cu siguranta ca ucigasii mai sunt la bord, zise George, caci nu lipseste nici o barca de salvare, dupa cum vad.
— Sa mergem înlauntrul vasului, poate ca descoperim acolo ce s-a întâmplat, zise Rindow.
Înainte însa ca sa coboare scarita ce ducea jos, se apropia de parapet si spuse în câteva cuvinte capitanului Farrow de grozava descoperire pe care o facusera. Îl ruga sa-i mai trimita cinci marinari, care sa vegheze pe punte în vreme ce el cu ceilalti vor fi înauntru.
George si Petre îsi mai rotira privirile pe punte, se îndreptara apoi spre partea dinainte si ajunsera la magazia vasului. Se dadura îngroziti înapoi când zarira pe podeaua acesteia cinci cadavre care aveau si ele aceleasi rani ca si ceilalti. Chemara repede pe Rindow si marinari si examinara lesurile mai de aproape. Printre morti erau si trei negri.
Mai gasira si în alta parte un cadavru, care prezenta si el semne de crima.
— Nu mai pricep nimic – zise în cele din urma Rindow. Face impresia ca vasul acesta a fost atacat, dar ranile par sa fi fost facute de oamenii unui trib salbatec, ceea ce nu exista pe aici pe aproape. Daca vasul ar fi cazut în mana unor pirati, atunci l-ar fi jefuit si poate l-ar fi scufundat.
— Poate mai descoperim altele sub punte – zise George – hai sa coborâm! Am impresia ca vom gasi lamuriri colo, jos.

Rindow încuviinta si pasi îndata spre scara ce ducea în launtrul vasului. O liniste înfioratoare îi întâmpina. Se oprira încordându-si auzul, apoi primul ofiter strabatu gangul îngust si deschise o usita pe dreapta. Toti îsi luasera lampile de buzunar cu care luminara mica încapere din fata lor.
Aceasta era cabina capitanului. Pe pat zacea un om într-o balta de sânge si Petre, care-l examina la repezeala, exclama:
— Omul traieste înca, aduceti repede apa, poate sa ne mai spuie ceva înainte de a-si da sufletul. E si el grav ranit.
Rindow dadu o porunca unui marinar, care alerga în sus pe scara sa-l cheme pe doctorul Bertram. Dupa câteva minute, acesta fu la fata locului si-l examina pe ranit.
— Trebuie sa-l ducem pe bordul submarinului nostru – zise medicul, în cele din urma – poate mai izbutesc sa-l salvez, desi rana e foarte grava.
Cu ajutorul a doi marinari omul tu transportat sus, în vreme ce Rindow si George începura sa cerceteze cabina. Gasira registrele de bord, din care primul ofiter stabili ca e vorba de un vas american, care facea negot de schimb prin tinuturile acestea. Cercetând mai departe în cala, ei mai constatara ca vasul nu se afla înca pe drumul de înapoiere si dupa toate aparentele vroia sa mai viziteze diferite insulele tinutului. Capitanul se numea Tommy Watson, din San Francisco.

Cercetarea celorlalte încaperi nu dadu nici un rezultat. Nu descoperira nici o urma de ucigasi si în cele din urma se înapoiara pe punte, ca a discute chestiunea cu capitanul Farrow.
— Nu trebuie sa luam nimic cu noi, zise acesta, când George îi propuse sa puie la adapost cel putin obiectele de pret.
Dadu ordin telegrafistului sa transmita o radiograma guvernului australian, ca sa ia în primire vasul si sa faca cercetarile cuvenite.
— Nu era nevoie sa dam radiograma, zise deodata Rindow si arata spre o trâmba de fum care se ivise la orizont, spre sud. Pare sa fie un distrugator, care vine încoace. Daca nu, îi putem da de veste.
Toti îsi îndreptara privirile spre vasul care se apropia cu repeziciune. Venea de-a dreptul spre corabia cu pânze si Farrow se vazu silit sa se pregateasca de afundare. Mai scrise repede un raport scurt, în care spunea ca întâlnise în drumul sau corabia cu pânze si prinse „scrisoarea” de catargul cel mare, pe urma toti marinarii se înapoiara pe bordul submarinului, care dupa câteva minute si disparu sub apa. În raportul sau capitanul Farrow trecuse sub tacere înadins faptul descoperirii ranitului.
Din departare observa prin periscop distrugatorul, care dadu si el un apoi se opri lânga el si câtiva marinari urcara pe punte.
Capitanul Farrow trase periscopul înlauntru si porni spre strâmtoarea Torres. Dupa aceea, însotit de George de George, se duse la cabina – infirmerie

unde doctorul Bertram se mai îndeletnicea cu examinarea ranitului. Astepta în tacere rezultatul, când medicul sfârsi în cele din urma zise catre capitan:
— Cred ca îl voi salva. Nu s-a trezit înca din lesin, dar a gemut adesea pe când îl spalam rana. Am gasit în haina lui un carnetel, din care poate izbutesti sa afli ceva.
— Când crezi ca se va trezi, doctore? întreba Farrow.
— Eu ramân lânga el si îl voi tine sub observatie. De îndata ce-si va veni în simtiri, te voi chema, în vremea asta ai putea cerceta carnetelul.
Capitanul se-ntoarse în cabina sa, însotit de George si amândoi începura sa rasfoiasca micul carnet. Era un fel de jurnal. Ranitul se numea Jack Watson si era fratele capitanului Tommy Watson, pe care-l însotea mereu în calatoriile sale. Acum se aflau în drum spre Noua Guinee si naufragiasera în golful Papua.
— Ciudat – zise George – Jack Watson scrie aici ca înca de acum doua zile ar fi ajuns în golful Papua, pe câta vreme noi am gasit vasul în Marea Coralilor.
— Tot ce se poate, George – raspunse capitanul – presupun ca vasul a fost atacat în golful acesta, poate chiar de salbaticii cu care cei doi frati vroiau sa faca negot. Voi da îndata comanda lui Rindow sa nu mai porneasca spre strâmtoarea Torres, ci spre golful Papua. Poate ca Tommy a fost luat prizonier si se mai afla în mâinile salbaticilor.

Mai cercetara odata carnetelul si capitanul Farrow stabili ca „Helene” ancorase în apropierea muntilor „Owen Stanley” si ca a fost atacata acolo, probabil, de salbateci. Vasul cu care n-aveau ce face, pornise probabil singur în larg si astfel ajunsese în marea Coraliilor.
— Dar bine, tata, atunci salbatecii ar fi jefuit vaporul, zise George. Mai erau doar destule marfuri în magazie.
— Poate c-au luat numai o parte, George, raspunse capitanul. Si mie îmi da de banuit faptul ca „Helene” a ancorat în apropierea muntii lor. Acolo doar nu exista salbateci. Trebuie sa-l întreb pe doctorul Bertram, care cunoaste mai bine popoarele astea. Ei, ce s-a întâmplat, Petre? se adresa el Uriasului, care tocmai intrase în cabina.
— Ranitul s-a trezit si e limpede la minte. Domnul doctor va roaga sa poftiti îndata la el.
Capitanul si George iesira din cabina si se îndreptara spre „infirmerie”. Când intrara, Bertram arata cu mâna spre ranit. Tatal si fiul se apropiara de pat si salutara pe bolnav.
— Te simti mai bine, domnule Watson? îl întreba Farrow. Te-am gasit într-o situatie proasta de tot.
— Ma cunoasteti, domnule? întreba ranitul.
— Dar spuneti-mi mai întâi, va rog, unde se afla fratele meu Tommy, care a fost cu mine când salbatecii ne-au atacat pe neasteptate. Pe mine m-au lovit la cap si am izbutit ca sa ma salvez în cabina, unde m-am prabusit.

— Fratele d-tale pare sa nu fie ranit, domnule Watson. Am citit „jurnalul” d-tale si am aflat astfel cum te cheama. Numele meu e Farrow.
— Capitanul Farrow, care e cautat de lumea? întreba Watson, aproape vesel.
— Da. Te afli acum pe submarinul meu si esti în mâini bune. Povesteste-ne repede unde ai fost atacat si unde l-am putea gasi pe fratele d-tale, daca a cazut într-adevar în puterea salbatecilor. Probabil ca în curând te vor cuprinde frigurile, asa ca e mai bine daca stim totul dinainte.
— Ca de obicei, ne-am îndreptat spre golful Papua, domnule capitan; fratele meu pleca odata pe an într-acolo, ca sa faca negot cu salbatecii. Eu îl însoteam întotdeauna si câstigam foarte bine cu marfurile de schimb. Acum doua zile ne aflam aproape de muntii Owen Stanley si aveam de gând sa patrundem mai adânc în golf a doua zi dimineata. În cursul noptii, însa, se ivira deodata pe bord salbatecii în numar mare si, înainte de a ne putea apara, furam culcati la pamânt. Am mai putut vedea trei fapturi aruncându-se asupra fratelui meu, dar n-am mai izbutit sa-i vin în ajutor, de oarece eu însumi am capatat o loviturii în ceafa. M-am rostogolit pe scara vrând sa-mi iau armele din cabina, m-am prabusit însa în nesimtire pe patul meu. Probabil ci salbatecii au jefuit tot vaporul.
— Nu, domnule Watson. Ne-am mirat noi de asta. Stii poate din ce trib erau salbatecii?
— Din nenorocire nu stiu, domnule capitan. Îl puteti salva pe fratele meu?

— Cred ca da, domnule Watson, daca nu-i s-a întâmplat nimic înca. Pacat ca n-ai recunoscut tribul.
— Mi s-a parut ca am vazut un alb printre acesti salbateci, domnule Farrow, dar n-as putea afirma cu siguranta. Daca vasul n-a fost jefuit, probabil ca salbaticii au fost alungati de ceva si vaporul a fost împins de vânt în Marea Coralilor. Unde va aflati acum, domnule capitan?
— Tocmai intram în Golful Papua, domnule Watson, raspunse Farrow. Încearca sa dormi ca sa nu simti atât de mult frigurile. Poate ca atunci când te vei trezi ti-l voi putea prezenta pe fratele d-tale.
Ranitul multumi recunoscator, apoi închise ochii, obosit. Farrow si George parasira încet cabina-infirmerie si se înapoiara în aceea a capitanului. Curând se ivi si doctorul Bertram care-l lasase pe bolnav în grija unui marinar.
— Tot nu stim unde l-am putea gasi pe Tommy Watson acela, zise doctorul. Desigur ca salbaticii locuiesc departe în interiorul insulei si vin la tarm numai în epoci anumite, când asteapta un vapor. Ce-ai de gând sa întreprinzi acum, domnule capitan?
— În primul rând, spune-ne doctore daca si în muntii Noii-Guinee traiesc salbaticii sau daca acestia nu prefera mai curând padurile seculare. Vasul a fost atacat în apropiere de muntii Owen Stanley, probabil sub conducerea unui alb, caci nu-mi vine sa cred ca salbaticii acestia au fost în stare sa puie singuri la cale un astfel de plan.

— Locuitorii Noii-Guinee formeaza un popor împartit în triburi mici de tot care fac parte din rasa Melanezienilor. N-am auzit pana acum ca ar fi locuind în munti, dar sunt încredintat ca au fost adusi încoace, ca sa încerce atacul asupra vaporului. Probabil ca avem de-a face cu un trib care a înaintat pana la coasta si e sub conducerea unui alb, ceea ce se întâmpla ades pe aici.
— Atunci socotiti c-ar fi mai bine sa nu ancoram lânga munte, ci sa înaintam de-a dreptul în golf? întreba Farrow.
— Acesta ar fi cel mai nimerit lucru, capitane. S-a facut! Ma voi pune îndata în legatura cu Rindow. E mai bine sa mergem sub apa, caci astfel nu se vor ascunde salbatecii de noi.

II.
ÎN CERCETARE.

DE TREI CEASURI submarinul mergea sub apa de-a lungul coastei golfului Papua. Rindow si Farrow faceau cu schimbul la periscop si observau tarmul. Pâna acum vazusera numai munti înalti ai lantului Owen Stanley, dar când zarea ivindu-se deodata padurea seculara în fata lor, Rindow micsora si mai mult viteza.
Înca un ceas se mai scurse. Fara sa se observe nimic deosebit. Pe dupa o mica limba de pamânt tâsni deodata o piroga în care se aflau doi salbateci. Deoarece „Dox”-ul mergea sub apa, ei nu-l putura zari si nici periscopul înaltat nu-l observara îndata. Pareau sa fie foarte

grabiti si vâsleau spre alta limba de pamânt la vreo suta de metri mai la nord. Când ajunsera la tarm, debarcara si trasera piroga pe uscat. Dupa câteva clipe se facura nevazuti cu ea. Capitanul Farrow ocoli limba de pamânt dar nu descoperi nimic.

— Nu putem iesi la suprafata, zise capitanul lui Rindow. Va trebui probabil sa asteptam pâna se va întuneca, pentru ca sa ne furisam atunci. E drept ca nu stiu înca daca sunt aceiasi salbateci care au atacat vasul cu pânze, dar banuiesc ca ei sunt.

— Atunci Tommy Watson trebuie sa fie si el pe aproape, domnule capitan, raspunse Rindow. Ce-ar fi sa mergem înainte de-a lungul coastei si sa debarcam într-un loc singuratec? Eu cu douazeci de marinari îi voi înconjura atunci pe salbateci dinspre uscat, în vreme ce d-ta vei putea face acelasi lucru dinspre apa. O granata cu gaze n-ar strica în cazul acesta.

— Ai dreptate, draga Rindow. A... ce sa fie acolo? Ia te uita.... De dupa prima limba pamânt vine iar o piroga, cu un alb în ea. Repede, trebuie sa-ntoarcem si sa iesim la suprafata, poate izbutim sa punem mâna pe alb. Nu stim daca e Tommy sau conducatorul salbatecilor.

Submarinul facu un viraj scurt si în acelasi timp se înalta încet. Petre statea lânga capacul turnului, pe care-l deschise repede când „Dox”-ul atinse oglinda apei. În mai putin de o clipa fu pe punte si alerga spre prora vasului.

Salbatecii observara abia acum submarinul si scotând strigate de spaima, vâslira spre tarm. Dar „Dox”-ul fu mai repede si în curând vârful lui atinse piroga. Petre se apleca peste înhatându-l pe alb, îl trase sus. (Vezi ilustratia de pe coperta).
Salbatecii fura atât de îngroziti încât nu se gândira sa se împotriveasca, ci gonira cat mai repede spre tarm. Si acolo se ivisera salbaticii care începura sa agite armele, tipând de zor. Capitanul Farrow facu un viraj si porni spre larg. Se bucura ca pusese mana atât de repede pe albul acesta, caci îsi dadu seama îndata ca nu putea fi capetenia salbatecilor deoarece omul rasufla usurat când Farrow îl întreba:
— Cine esti domnule si ce vor salbatecii de d-ta?
— Eu sunt timonierul „Hellenei” si am fost luat prizonier împreuna cu capitanul meu acum doua zile, când salbatecii au atacat vasul nostru de comert. Vroiau sa ne târasca în lagarul lor sa ne manânce.
— Nu stii cumva daca domnul capitan al vostru mai traieste? Întreba Farrow.
— Da, traieste; nu e nici un ceas de când l-am vazut si i-am vorbit. Eu ma numesc John Classen si capitanul meu e Tommy Watson.
— Stiu asta, domnule Classen, raspunse Farrow. — Am întâlnit vasul dv., în drum si am luat pe bord pe fratele capitanului vostru, care este grav ranit. Unde se afla acum salbatecii. Nu cumva pe peninsula aia de colo?

— Nu, acolo se afla acum numai barcile. Cei mai multi salbateci au pornit în insula luând cu ei si pe capitanul meu. Eu urma sa vin cu ultimii salbateci. Printre ei se afla si un alb, un francez, care vroia sa-l libereze pe capitan si pe mine, în schimbul unei mari sume de rascumparare. Salbatecii n-au putut jefui de tot vasul nostru, caci în golf se ivi un distrugator, care nu vazu însa vasul. Parasira cu piroagele lor „Helena" noastra si se înapoiara la ascunzatori.
A doua zi, când vrura sa-si desavârseasca fapta vasul nu se mai vedea, caci fusese mânat de valuri. Salbatecii erau înfuriati si-l învinovatira pe alb de faptul ca se alesesera cu o prada atât de mica. Acesta însa, trebuie sa aiba putere mare asupra bastinasilor, caci se rasti la ei si-i facu sa amuteasca. Se multumira sa-i arunce doar priviri de furie.
— Stii cel putin încotro au apucat salbatecii acestia, domnule Classen?
— Da, caci am luat bine seama.
— Ne-ai putea calauzi când vom patrunde în padure?
— Numai atâta cât stiu si eu. Iertati-mi întrebarea, am cumva cinstea sa ma aflu în fata capitanului Farrow?
— Da, eu sunt, raspunse comandantul „Dox"-ului, râzând. Dar cum m-ai recunoscut, domnule Classen?
— Vad ca ma aflu pe un submarin german si apoi… uniformele.
— Ai dreptate. Uniformele astea ne-au dat de gol de multe ori. Voi pune sa ni se faca altele. Acum haidem sub punte, caci

trebuie sa-ti fie tare foame si cred ca o sa te bucuri sa-l vezi pe fratele capitanului d-tale. Toti ceilalti camarazi ai d-tale au fost ucisi.
— Ce, toti sunt morti? striga timonierul. Nu… asta nu se poate, ar fi îngrozitor!
— Din nefericire asa este, am vazut-o cu ochi nostri, domnule Classen. Acum, trebuie sa ne grabim, ca sa nu-i lasam pe salbateci sa ne-o ia prea mult înainte.
În sala echipajului se dadu de mâncare timonierului salvat, care înfuleca cu o lacomie de lup. În vremea asta capitanul afla de la Bertram ca ranitul dormea linistit.
Farrow tinu sfat cu toti oamenii si erau de parere sa se porneasca imediat în urmarirea salbatecilor. Se trasera la sorti oamenii care aveau sa ia parte la expeditie.
Capitanul, George, Rindow, Petre cincisprezece marinari urmau sa porneasca, fiindca dupa spusele timonierului Classen salbaticii erau în numar de numai treizeci.
Repede se facura pregatirile si dupa o jumatate de ceas capitanul, Rindow si câtiva marinari se aflau la tarmul limbii de pamânt, pe care o cercetara temeinic. În vremea asta, însa, barcile cu George si oamenii care ramasera cu el vâslira în susul apei.
Luasera întelegere sa-si dea de veste prin doua împuscaturi la caz de primejdie; în felul acesta îsi puteau sari în ajutor unul altuia.
Pentru George, patrunderea în launtrul Noii-Guinee era o adevarata placere. El

cu Petre, Kard si înca un marinar se aflau în prima barca, în vreme ce a doua îi urma la o mica distanta.
Spre seara, cu putin înainte de a se lasa întunerecul, îsi facura tabara pe un banc de nisip. Pasari si lilieci mari, care raspândeau în jurul lor un miros patrunzator de mosc, îsi începura viata de noapte. Liliecii zburau în roiuri dese, încât George si Petre aproape ca îi puteau prinde cu mâna. Camarazii stateau în jurul unui foc mic, prajind pestii pe care Kard îi pescuise.
Deodata tresarira speriati. O larma grozava se stârni brusc si din padure se ivira salbateci bine înarmati care, agitând arcuri si suliti, veneau în goana spre ei.
George trase îndata revolverul si vru sa-l îndrepte asupra salbatecilor din primul rând, dar vazu cu uimire ca acestia îsi asezara armele la pamânt si se apropiau, racnind.
La distanta mica de cei doi camarazi, ei se oprira si începura sa vorbeasca într-o limba pe care nici George, nici Petre n-o pricepura. Tânarul îsi zise însa ca asta ar fi un fel de salut, se ridica si începu si el sa îndruge ceva într-o pasareasca cum îi venea la gura, râzând necontenit în acelasi timp. Salbatecii pareau sa se bucure mult, se asezara jos, facând cerc în jurul albilor si acum începu o palavrageala în toata regula, dupa moravurile papuase. Cu timpul George izbuti sa se înteleaga într-atâta cu oameni acestia, încât îsi dadu seama ca ei îi invitau în tabara lor.

Tânarul se codea însa, deoarece nu prea avea încredere în prietenia asta neasteptata. Încerca prin semne, sa le dea de înteles ca se afla în cautarea unui prieten, care ar fi fost rapit de alti salbateci. Mai marele bastinasilor statea sa chibzuiasca putin, apoi ridica deodata bratul si arata în directia unde trebuia sa fi mers prin padure capitanul Farrow, ca sa caute lagarul celorlalti salbateci. Omul dadu de înteles ca acolo putea fi gasit cu siguranta „prietenul “, dar ca el, salbatecul, n-are nimic de-a face cu ceilalti.

Mai prin semne, mai prin vorbe, George izbuti sa afle în cele din urma pe ce drum sa apuce ca s-ajunga în lagarul acestor salbateci. Trebuia sa mearga pe apa pâna la amiaza, apoi sa coboare pe tarmul stâng. Acolo va da de lagar.

Salbatecul „prieten” îi mai dadu ceilalti sunt foarte fiorosi si-l sfatui sa fie cu mare bagare de seama.

În vremea asta se lasase noaptea si George puse sa se stinga focul. Salbatecii îsi luara ramas-bun de la camarazi si disparura în padure.

— Eu ma si pregatisem pentru o lupta înversunata, domnule George, zise Petre. N-as fi crezut ca salbatecii astia sa fie atât de pasnici.

— Cu siguranta ca se temeau de armele noastre, raspunse George. Cred însa ca e mai bine sa punem doua sentinele pentru timpul noptii.

— Ai dreptate – încuviinta Uriasul – apoi mai cred ca locuiesc si alte triburi aici în padure.

Sentinelele fura trase la sorti la repezeala. George cu Petre îsi pastrara pentru ei ultima veghe.
Dar noaptea trecu în deplina liniste si când rasari soarele, camarazii se îmbarcara iar în barci si pornira mai departe.
Pe la amiaza dadura din nou peste un banc de nisip si George hotarî sa debarce, pentru a încerca sa patrunda în padurea seculara. Zadarnic cauta însa un loc potrivit pentru debarcare, caci padurea era atât de deasa încât era cu neputinta sa intri în ea. Si cu toate asta „prietenul" sau, canibalul, sustinuse ca se putea patrunde pe aici, pe tarmul stâng.
— Sa mai mergem o bucata în susul apei, domnule George, propuse Petre. Salbatecii astia or fi socotind timpul de mers dupa pirogile lor repezi, pe câta vreme noi am mers mai încet. E de ajuns sa înaintam dea lungul tarmului si sa-l observam cu bagare de seama ca sa gasim locul pe care-l crezuse salbatecul.
George gasi buna propunerea. La deportare de doi metri de tarm o luara înainte, fara sa banuiasca ce primejdie îi astepta.
Fluviul facea o cotitura si când trecura de ea, vazura în fata lor, la vreo zece metri, un alt banc de nisip, pe care însa misunau crocodilii. Oare bancul acesta îl crezuse salbatecul? Atunci trebuiau sa treaca peste el, ceea ce nu era deloc usor.
Cele doua barci oprira una lânga alta. Petre propuse sa coboare chiar aici si sa duca barcile în jurul bancului de nisip.

Tarmul era atât de îngust încât trebuiau sa mearga mai mult în apa.
În cele din urma George îsi dadu seama ca asta era singura posibilitate pentru a putea înainta. Orândui, deci, ca barca a doua sa fie dusa mai întâi în jurul bancului de catre cei patru marinari, în vreme ce el cu Petre si Kard va sta de veghe cu armele pregatite, ca nu cumva crocodilii sa-i atace.
Dupa ce vor fi ocolit cu bine bancul de nisip si vor fi pus barca la adapost, se vor înapoia ca s-o aduca si pe cealalta, deoarece George si Petre trebuiau sa aiba mâinile libere, pentru aparare.
Celor patru marinari le cam batea inima când trecura prin apropierea crocodililor. Acestia însa nici nu se puteau misca pe uscat, deoarece nu erau în elementul lor; rasuflând usurati marinarii ajunsera la locul unde putura lasa iar barca pe apa.
Se apropiara repede ca s-o aduca si pe cealalta si ajunsesera cu bine si de data asta la locul ales. Ramasera însa îngroziti când vazura ca barca nu mai era la tarm, ci pe apa. Un curent usor o mâna dea dreptul spre bancul unde misunau crocodilii.

III.
ÎN MÂINILE CANIBALILOR.

GEORGE PORUNCI MARINARILOR sa lase repede pe apa a doua barca. Vroia sa-ncerce ca împreuna cu Kard si Petre s-ajunga cealalta luntre.
Într-o clipa se îmbarca împreuna cu camarazii sai. Uriasul apuca vâslele si

barca porni ca o sageata. Dar George îsi dadu seama ca n-o va putea ajunge pe cealalta înainte de a trece pe lânga banc si îsi si pregati revolverul, ca sa nu lase timp crocodililor sa-i atace.
Când fura numai la trei metri de cealalta barca, aceasta si atinsese bancul de nisip. Cu prilejul acesta lovi coada unui crocodil care se întoarse imediat si se repezi la barca. Înainte de a-si da drumul în apa, izbi cu coada atât de tare în barca, încât aceasta era cât p-aci sa se rastoarne.
Ceilalti crocodili, tulburati din linistea lor, se lasara si ei în apa si într-o clipa George si camarazii sai se vazura împresurati de reptile.
Cu toata primejdia în care se aflau, Petre apropia barca lor de cealalta si George sari repede într-însa. Apuca vâsla si încerca sa aduca la adapost a doua barca.
Crocodilii nu prea vedeau cu ochi buni treaba asta, caci deodata se vazu si el înconjurat de o multime de reptile si, hotarându-se repede, trase revolverul, tinti spre ochiul celei mai apropiate dihanii si trase.
Se vede ca nimerise bine, caci capul disparu imediat. Începu sub apa o lupta înversunata si primejdioasa. Ceilalti crocodili se napustisera asupra celui ranit si începura sa-l sfâsie si pastra linistea. Petre îsi si adusese barca la adapost si astepta la oarecare departare pentru ca la nevoie sa poata sari în ajutorul iubitului sau stapân. Kard statea si el cu carabina pregatita. Din

câteva lovituri de lopata, George izbuti sa iasa din zona primejdioasa si fu în curând lânga Petre care mâna si el barca spre tarm. Când ajunsera la acesta dupa câteva minute, vazura pe camarazii lor stând cu carabinele în mâna.
— Lucrul ar fi putut deveni primejdios, domnule George – zise Kard – numai de n-ar fi auzit salbatecii împuscaturile.
— Ba eu cred ca le-au auzit, Kard, dar acum nu ma mai tem de ei. Avem granate cu gaze si ne vom pregati o primire calduroasa daca se vor ivi aici. Sa pornim cu bagare de seama mai departe; crocodilii par sa se fi astâmparat si cred ca nu se vor apropia prea mult de mal. Din clipa ne putem astepta sa dam de poteca ce duce la lagarul salbatecilor.
Dupa câteva minute pluteau iar pe apa.
— Domnule George, vad colo o scobitura – zise deodata Petre – desigur ca vom putea intra într-însa. Sa debarcam aici unde putem ascunde mai bine barcile.
George încuviinta. Deoarece nu îmbucasera nimic la prânz, avea de gând sa faca un mic popas înainte de a intra în padure.
Lasara sa treaca o jumatate de ceas, apoi pornira iar la drum. George cu Petre si Kard o luara înainte. Poteca ce ducea din partea asta în padure devenea adesea atât de îngusta încât trebuiau sa paseasca unul în urma celuilalt. Mergeau aproape de o ora, când George zari deodata o umbra întunecata. Sub copacii, desi lumina era atât de slaba încât tânarul nu-si putu da seama îndata despre ce e vorba. Ca sa se încredinteze,

alerga înainte cu sarituri mari si disparu dupa o cotitura, înainte ca Petre si Kard sa-l poata urma.
Umbra pierise. George ramase locului, încordându-si auzul, când se simti deodata înhamat si târât în desis. O mâna îl strângea de beregata si nu putu scoate nici macar un singur strigat. Fu dus de acolo în pas alergator.
Strânsoarea din jurul gâtului îi taiase respiratia si în cele din urma îsi pierdu cunostinta. Când se trezi dupa un ceas, se vazu legat, într-o coliba mica. Lânga el statea un alb, care-l privea, zâmbind.
— Ei, domnule, te-ai trezit? întreba el în frantuzeste.
George nu raspunse imediat si, privind cu mirare la omul din fata sa, întreba:
— Unde ma aflu si cine esti d-ta?
— Te afli în mâinile mele, domnule si daca nu vei face ceea ce îti voi porunci eu, vei sluji de hrana canibalilor de pe aici. Numele meu e Raoul Valbre. Înainte vreme faceam si eu negot cu salbatecii acestia, dar în cele din urma mi-am dat seama ca te poti îmbogati mai repede si pe alta cale. Esti în stare sa platesti o suma de rascumparare?
— Depinde cât ceri, raspunse George, care nu-si pierdu o clipa cumpatul.
Daca la salbaticii astia se afla si un alb, putea nadajdui ca nu va servi ca friptura. Afara de asta, camarazii si tatal sau erau pe drum încoace si vor izbuti ei sa-l elibereze în curând. Ca si cum i-ar fi citit gândurile, francezul zise:
— Sa nu te bizui pe camarazii dumitale, domnule; pe doi din ei i-am si prins, iar

ceilalti au alergat înapoi la tarm si vor încerca, desigur, sa treaca singuri bancul de nisip. De mult te-am pandit eu; am observat cum trageai cu sânge rece în crocodili si trebuie sa marturisesc ca ti-am admirat curajul. Ti-o spun asta, caci pe un potrivnic curajos se cuvine sa-l respecti.

— Cu atât mai mult se cuvine sa dispretuiesti pe unul viclean, raspunse George, zâmbind. D-ta, n-ai prea dat dovada de curaj, asa cum ai procedat.

— Cum vrei s-o iei si… chestie de afaceri, domnule, zise francezul. Dar sa ne-ntoarcem la chestia noastra. Ce zici, e mult daca cer o mie de lire sterline de persoana, drept pret de rascumparare? De sigur ca d-ta esti conducatorul si nu ma îndoiesc ca vei fi bucuros ca cer atât de putin. Unul din camarazii d-tale ar putea aduce banii. Daca pâna într-un timp anumit nu se întoarce, atunci… va trebui sa te predau oamenilor mei, care se vor bucura mult de chilipirul asta.

— Atâtia bani n-am; poate c-o lasi mai ieftin, zise George. Sa zicem… 1500 de lire pentru toti.

— Îmi pare rau, domnule, dar vezi d-ta, cheltuielile sunt si ele mari. Trebuie sa fac daruri salbaticilor, pe care le capata de la mine fara sa-mi dea nimic în schimb. De aceea am si atâta putere asupra lor. Asadar trei mii de lire. Ai timp un ceas. Daca nu-mi dai raspuns pana atunci, nu mai stau de vorba.

— În cazul acesta nici nu mai e nevoie sa s-asteptam sa treaca ceasul acesta… vad ca trebuie sa primesc conditiile d-tale.

Dar cum sa facem? La mine n-am nici un ban si un sol ar avea nevoie de prea mult timp pana sa se înapoieze, caci ar trebui sa mearga pâna la Singapore unde am cunoscuti.
Francezul râse batjocoritor.
— Ma crezi pesemne prea prost, dumneata – zise el apoi – îti închipui ca n-am ghicit eu de mult cine esti? Stiu cine e tatal d-tale si ca e cautat de ani de zile de Puterile aliate. E de ajuns sa trimiti o scrisoare tatalui d-tale, care se afla în golful Papua si sa-i ceri sa trimita banii, domnule... George Farrow..
Tânarul chibzui. Vrea sa zica francezul nici nu banuia ca tatal sau se afla pe drum încoace. De aceea raspunse cu o nevinovatie prefacuta:
— Bine, domnule, voi scrie scrisoarea si sunt sigur ca tata îti va trimite banii. Cine îmi garanteaza, însa, ca-mi vei da drumul pe urma?
— Nu-s atât de prost încât sa te dau prada canibalilor, dupa asta. Dimpotriva, nadajduiesc ca-mi vei mai face o vizita în curând, caci trei mii de lire se topesc repede.
— Atunci da-mi hârtie si cerneala si voi scrie scrisoarea întocmai dupa cum îmi vei dicta. Pe cine vrei sa trimiti la tatal meu?
— Nu pe camaradul cel mare, ci pe cel mic, domnule Farrow. Dar mai cer o mie de lire pentru omul alb pe care tatal d-tale i-a luat oamenilor mei. Sa nu crezi ca ma las cu pagubit de asa ceva.
George râse în sinea lui. De sigur ca tatal tau se si afla pe aproape, poate ca si

pusese mana pe santinele si supraveghea de la distanta lagarul. Francezul aduse hârtie si un stilou si dezlega mâinile lui George. Cu revolverul îndreptat spre tânar, ceru acestuia sa scrie scrisoarea. Dadu multumit din cap când George o semna, apoi îl lega iarasi.
— Solul n-are nevoie sa ia drumul pe apa – zise el dupa aceea – unul din oamenii mei îl poate duce la tarm prin padure. În felul acesta se înapoiaza mai curând. Astept trei ore si daca în rastimpul acesta nu primesc banii, stii ce urmeaza…
George zâmbi. Deodata îi veni o idee.
— Domnule Valbre – zise el – mai ai un prizonier aici, pe Mister Tommy Watson, pe care-l cautam. Nu s-ar putea ca tata sa-l rascumpere si pe el, ca sa ne înapoiem apoi cu totii?
— Asta nu merge, domnule Farrow. Pe Watson acesta a trebuit sa-l predau salbaticilor, altminteri n-ar mai fi ascultat de mine.
Peste un sfert de ceas se ivi Kard în coliba si-l privi cu tristete pe George. Dar tânarul îi zâmbi si atunci marinarul întelese ca situatia nu e atât de grava.
— Am cazut în mâinile unui… santajist, Kard, zise George, linistit, în fata francezului, care surâse doar la aceste cuvinte. Da o fuga pana la tata, în golful Papua si preda-i scrisoarea asta. Daca tata va întreprinde ceva ca sa ma libereze, voi fi ucis îndata. Sa trimita imediat banii, apoi voi fi în curând la el. Vei fi însotit de un salbatec, care nu se va atinge de tine. Grabeste-te, caci as vrea sa fiu liberat mai repede.

Kard îi fagadui sa faca tot ce-i va sta în putinta si iesi din coliba. George stia ca bravul camarad nu-l va cauta pe capitan în golf, ci în padurea de acolo.
Tânarul încerca sa-si slabeasca legaturile, prin rasucirea mâinilor. Nu prea nadajduia sa izbuteasca, dar deodata baga de seama ca legaturile se slabisera într-adevar. Se vede ca francezul nu prea fusese atent la ce face când îl legase a doua oara, astfel ca George putu, dupa câtva timp, sa-si miste liber mâinile.
Dar la ce-i folosea asta deocamdata? Afara, în fata colibei se aflau vreo treizeci de salbateci, care l-ar înhata imediat ce-ar încerca sa fuga din coliba. Trebuia sa recurga la un viclesug, aducându-l poate pe francez în puterea sa.
Îsi libera repede si picioarele, dar aseza funiile asa fel ca sa para ca mai e legat Si mâinile le aduse la spate si astepta înapoierea francezului.
Ceas dupa ceas trecu fara sa se petreaca ceva. Deodata se lasa întunerec si George îsi zise ca sosise, momentul sa lucreze, caci se astepta sa vie în curând cineva sa-i aduca mâncarea.
Cu bagare de seama tânarul se ridica în capul oaselor si încerca s-arunce o privire în luminisul în care se afla tabara salbatecilor. Afara ardea acum un foc si el putu zari lamurit vreo treizeci de salbateci care stateau în jurul acestuia si mâncau.
Colibele se aflau la marginea luminisului si daca izbutea sa fuga prin peretele din spate, s-ar afla îndata în padure. Dat

fiind ca aceste colibe erau construite din ramurele subtiri, George izbuti în scurt timp sa-si faca o iesire prin care îsi vara capul cu bagare de seama.
În partea asta care dadea în padure era întuneric si nimeni nu-l va vedea când va parasi. Fara sa stea mult la gânduri se strecura cu totul prin deschizatura si peste câteva clipe disparu în padure.
Era însa atât de deasa încât cu greu izbuti sa înainteze. Daca salbatecii ar observa fuga lui, cu siguranta ca l-ar prinde imediat. Patrunsese vreo douazeci de metri în padure, când îi veni deodata o idee buna. Trebuia sa se înapoieze si sa se urce într-un copac din apropierea lagarului salbatecilor; acolo desigur ca nu vor da peste el atât de repede.
Se-ntoarse imediat si-i vazu pe canibali stând tot în jurul focului si mâncând. George îsi alese un copac înalt si des si se urca într-unsul fara multa greutate. Sus îsi gasi un loc bun, de unde putea cuprinde cu privirea lagarul, fara ca el însusi sa poata fi zarit.
Timp de o jumatate de ceas nu-si clinti privirea de la lagar, când, deodata, se ivi din padure francezul si dadu câteva porunci salbaticilor. Imediat se ridicara doi oameni, luara ceva mâncare si disparura într-o coliba ce se afla pe partea cealalta a luminisului. Acolo se afla, probabil, alt prizonier si George îsi propuse sa-l libereze si pe acesta, dupa ce se vor fi linistit, în urma descoperirii sale. Francezul nu se asezase lânga foc si în fata unei colibe unde lua si el cina. Dupa câtva timp venira înapoi salbatecii

care dusesera de mâncare celuilalt prizonier, luara alte merinde si... se îndrepta spre coliba unde statuse George. Abia intrara înauntru, ca tânarul auzi doua strigate puternice. Salbatecii se ivisera iar în luminis si racnira câteva cuvinte la francez care sari în sus speriat. Se stârni o galagie de nedescris în lagar. Salbatecii racneau care mai de care si glasul aspru al francezului izbuti cu greu sa-i potoleasca. Se duse el însusi în coliba, dar dupa câteva clipe se înapoia si dadu noii porunci.

Sase salbateci pusera mâna pe arme si luând-o prin spatele colibei lui George, dadura buzna în padure.

Francezul era foarte agitat. Se rastea la salbateci, parând ca le face imputari aspre. Într-un rând intra în coliba celuilalt prizonier si când iesi afara puse doua santinele în fata ei.

George îl admira pe acest om care tinea pe salbateci în puterea lui si faceau tot ce le poruncea el. Dar agitatia francezului spori când salbatecii care patrunsesera în padure se înapoiara fara nici un rezultat. Scoase revolverul si-i ameninta cu el, încât oamenii se înapoiara în padure, dupa ce capatasera, probabil, porunca sa nu se întoarca fara prizonier.

Trecu aproape un ceas pâna ce salbatecii si albul sa se mai linisteasca putin. Se mai scurse înca un ceas, fara ca, totusi, oamenii trimisi în cercetare sa se înapoieze.

Atunci George se hotarî sa faca o încercare de eliberare. Coborî încet din copac, cu ochii mereu atintiti la salbatecii

din luminis. Acestia micsorasera focul, asa fel ca raristea era slab luminata. Îndaratul colibelor, pe marginea luminisului, George se furisa mai departe. Curând ajunse la coliba unde se afla cel de-al doilea prizonier. Paznicii mai stateau acolo, facând rondul ca sa împiedice o fuga a celui închis.
George se ascunse în padure, în spatele colibei. Vroia s-astepte pâna se ivea momentul potrivit.
Dupa un sfert de ceas vazu un salbatec facând ocolul colibei. Se opri îndaratul ei si cerceta cu bagare de seama, apoi se înapoia multumit la camaradul sau. Fulgerator, George se furisa atunci în dosul colibei si încerca sa faca acolo o gaura, destul de mare, prin care sa poata patrunde înauntru.
În cele din urma izbuti. Fara sa stea pe gânduri patrunse înauntru si pipai în juru-i; se izbi de un trup si deoarece nu-l putea vedea, întreba în soapta:
— Cine e aici? Raspunde încetisor, am sa te liberez.
Tânarul se astepta sa fi dat de capitanul Tommy Watson, dar cu atât mai mare fu bucuria lui când auzi glasul cunoscut al lui Petre.
— D-ta esti, domnule George? Slava Domnului ca ai venit – începusem sa ma tem ca de data asta ni s-a înfundat. Uite aici mâinile mele. Probabil ca n-ai cutit si va trebui sa te chinuiesti sa desfaci nodurile. Trebuie sa ne grabim, caci paznicii ocolesc coliba din zece în zece minute.

— Stiu, Petre, raspunse tânarul, în vreme ce lucra de zor sa deznoade funiile.
În cele din urma izbuti sa dezlege mâinile Uriasului si acesta începu sa-si dezlege singur picioarele. În câteva clipe fu gata si cei doi camarazi se furisara cu bagare de seama afara din coliba.
Când se departara cu vreo câtiva metri de ea, Petre spuse în soapta stapânului sau:
— Domnule George, mi-a venit o idee buna: ce-ar fi sa ne furisam la coliba francezului, care sta si asteapta întoarcerea salbatecilor? Într-una din colibe se afla, de sigur, armele noastre care ne-ar fi de mare folos acum, mai ales granatele de gaze.
— O putem face, Petre, dar ne punem pielea în joc daca ne prinde francezul. Totusi sa-ncercam, caci fara arme nu putem face nimic în padurea asta.
Ocolira ca niste umbre lagarul si dupa câtva timp ajunsera la coliba francezului. Petre se puse pe lucru sa faca o deschizatura în spatele ei, ceea ce si izbuti în scurt timp. În vremea asta George îl observase în taina pe Francez, care statea pe gânduri, parând ca nu baga de seama nimic.
Petre si disparuse în coliba, unde urma sa caute armele. Deodata francezul se ridica si privirea ca vrea sa intre în coliba sa. George nu-l mai putu preveni pe Urias, asa ca se pregati de fuga. Francezul intra în coliba, dar George astepta în zadar s-auda vreun strigat de alarma.
I se paru, totusi ca aude zgomotul unei lupte scurte, dar nu putea sa vie în

ajutorul camaradului sau, caci trebuia sa nu-i scape din ochi pe ceilalti salbateci.
Într-un târziu auzi glasul slab al lui Petre, care-si vara capul prin peretele din spatele colibei.
— Aici, domnule George, sunt armele dumitale si granatele cu gaze. L-am cam atins pe francez, încât si-a pierdut cunostinta. Ce facem cu el.
— Nu-l putem lua cu noi, Petre, caci trebuie sa-i facem nevatamatori mai întâi pe ceilalti salbateci. Ce-ar fi fost sa le trimitem aici câteva granate cu gaze?
— Minunat, domnule George! le vom zvârli amândoi în acelasi timp. Dumneata sa porti de grija s-o arunci asa încât sa fie atinsi si paznicii care stau mai deoparte.
Pregatira îndata doua granate, pe care le si aruncara, fara ca cei ce dormeau lânga foc sa bage de seama.
Minunatele arme facura explozie si cei doi camarazi alergara îndata spre padure, unde puteau astepta jumatatea de ceas pâna se vor împrastia gazele.

IV.
DISPARITIA CAPITANULUI FARROW.

STATURA PESTE JUMATATE DE CEAS în padure, înainte de a se înapoia în lagar. Acolo îi astepta o mica surpriza si anume: cei sase salbateci trimisi în cercetare se înapoiasera în vremea asta si pasind în tufis cazura si ei ametiti la pamânt.
George râse si îi zise lui Petre:

— Mai bine de cum s-a întâmplat nici nu ne-am fi dorit. Aproape toti salbaticii sunt acum scosi din lupta si numai însotitorul lui Kard ne mai lipseste. Pana si pe francez îl avem în puterea noastra. Abia rostise aceste cuvinte, ca dinspre luminis se auzira doua împuscaturi. Gloantele zburara la câtiva milimetri doar de capetelor celor doi camarazi care se aruncara îndata la pamânt si îsi trasera revolverele. Apoi se retrasera încetisor spre padure, unde se putura ridica iar.
— Ce sa fi fost asta, Petre? întreba George, mirat.
— Poate ca Francezul s-a trezit si s-a putut libera, domnule George, raspunse Uriasul. Ia sa cercetam în coliba lui.
— Ar fi pacat sa se fi întâmplat asa, Petre, De sigur ca el o fi fost, caci salbatecii n-au arme de foc.
Ajunsera repede la coliba si se încredintara ca francezul stersese într-adevar putina. Funiile cu care fusese legat zaceau la pamânt.
— Atunci nu ne putem arata în luminis, Petre, caci va trage în noi imediat, îsi dadu cu parerea tânarul.
— Cu toate astea sa încercam sa-l prindem din nou, domnule George. Singur n-are ce face omul acesta în padure.
— Cu siguranta ca mai cunoaste alti salbateci cu care s-o fi împrietenit. Gândeste-te numai la disparutul capitan Watson, care nu se afla aici, ceea ce înseamna ca a fost rapit de altii. Noi am pornit doar sa-l cautam pe el si pâna acum n-am facut decât sa-i ametim pe

acesti salbateci. Abia acum începe de fapt aventura noastra Si e pacat ca nu sunt si camarazii nostri aici.
— Mai bine sa ne furisam înspre spre tarm si sa-i cautam, raspunse Petre. Aici tot nu putem începe nimic pâna nu se lumineaza de ziua. Ma mir numai ca tatal d-tale n-a sosit înca.
— Si eu ma mir, Petre, ba sunt chiar îngrijorat de soarta lui.
— Vom afla îndata cum stau lucrurile, domnule George. Sa nu ne mai pierdem vremea pe aici, ci sa ne furisam spre tarm, poate ca tot sunt prin apropiere camarazii nostri.
George gasi buna propunerea asta. Mai dadura târcoale odata lagarului, apoi disparura pe poteca îngusta care trebuia sa duca la fluviu. Fara sa se gândeasca la vreo primejdie, mergeau cu graba înainte si dupa doua ceasuri ajunsesera la tarm. Dar nu vazura nici urma de camarazi.
Bancul de nisip nu era ocupat deocamdata de crocodili si George pasi pe el ca si priveasca de acolo în josul fluviului. De aici, putea vedea totul destul de bine, de oarece luna lumina ca luna lumina la fel ca ziua.
Petre ramasese pe tarm si chibzuia ce-ar fi putut întreprinde fara ajutorul camarazilor. Deodata fu trezit din gândurile sale, de un zgomot. În tufis se miscase ceva si când îsi trase revolverul si se dadu cu câtiva pasi îndarat, auzi spre marea-i bucurie, un glas cunoscut:
— E Petre Uriasul, zau asa!
Si imediat auzira fosnete în tufis si camarazii sai se ivira deodata în fata lui.

George se apropia si el în graba si-i saluta plin de bucurie. Acum lucrurile se schimbau caci sapte oameni bine înarmati puteau întreprinde ceva împotriva acestor salbateci.
— Dar unde ati fost atâta timp? întreba George. De sigur ca v-au cautat si pe voi salbaticii?
— Da, domnule George – raspunse unul din marinari – am fugit întâi cu barcile, dar în timpul noptii ne-am înapoiat si acum doua ceasuri am debarcat iar pe mal.
— Minunat, facu George. Ia sa mâncam acum omeneste baieti! Apoi ne vom furisa înapoi în tufis si la lumina zilei vom încerca sa punem mana pe albul acela.
Marinarii primira cu entuziasm. Dar interesându-se de soarta capitanului lor si aflând ca acesta nu se ivise în lagarul salbaticilor, fura cuprinsi de teama sa nu i se întâmplat ceva.
Dupa un ceas pornira iar la drum. Ajunsera cu bine în lagar, vazura pe salbaticii zacând în jurul focului stins acum, apoi se împrastiara de jur-împrejurul luminisului, la distante egale, ca sa astepte ivirea zorilor.
În cele din urma se lumina de ziua. George începu sa cerceteze cu amanuntime împrejurarile lagarului. De aici mai pornea spre partea cealalta numai o poteca pe care desigur o luase Kard cu însotitorul lui ca sa ajunga în golful Papua.
Altminteri padurea era de nepatruns si ei trebuira sa se hotarasca sa apuce tot pe poteca asta.

Strabatura o bucata buna fara sa dea de vreun salbatec. George mergea iar în frunte cu Petre, când deodata ajunsesera la o rascruce a potecii si Uriasul, cercetând cu luare-aminte terenul, fu de parere ca Farrow înaintase pâna aici cu oamenii sai, apoi pornise pe poteca alaturata.
Rasuflara cu totii usurati când acum vazura lamurit ca Farrow nu putuse veni în lagarul salbaticilor pentru ca gresise drumul. Vrura sa mearga mai departe si George coti pe poteca alaturata, când Petre îl trase repede înapoi.
Tânarul îl privi mirat, dar uriasul arata spre poteca laturalnica si zise:
— Am vazut pierind fulgerator în tufis o umbra, domnule George, trebuie sa fi fost un salbatec care ne asteapta desigur pe noi, sa înaintam toti odata si sa tragem fara sovaiala daca ne ameninta ceva.
— Nu cumva te-ai înselat, Petre? întreba George.
— Am vazut lamurit cum te vad si ma vezi. E pitit colo, la stânga în tufis. Poate ca e si pe acolo o poteca latura si o fi anuntat si pe ceilalti despre ivirea noastra.
— Dar nici nu putem ramâne locului, Petre raspunse tânarul, nerabdator. Daca stii cu hotarâre ca s-a pitit acolo atunci n-aveam de ce ne teme si trebuie numai sa fim cu bagare de seama când s-o ivi din tufis.
— Nici nu mi-a trecut prin minte sa stam locului, domnule George, ci am vrut, doar sa-ti împartasesc descoperirea facuta. Te

rog sa nu pornesti singur mai departe, altminteri dam iar de vreun bucluc.
George rase de îngrijorarea camaradului sau si-i ceru sa ramâna alaturi de el. Dar abia pusera piciorul pe poteca aceea ca se si ivi un om dintre tufe si alerga între ei. Bratele ridicate ale camarazilor se lasara iar în jos când îl zarira pe individ si Petre striga vesel?
— Tu esti Kard? Dar de ce Dumnezeu te ascunzi de noi?
— Credeam ca sunt salbatecii, raspunse timonierul. Îmi pare bine ca ai venit domnule George, caci trebuie sa-ti dau o veste trista: tatal dumneavoastra cu oamenii sai au cazut în mâinile salbaticilor. Pe doi i-a împuscat, dar erau prea multi asa ca ai nostri au fost învinsi. Si francezul e acum acolo si probabil el vrea sa scoata o suma mare de rascumparare.
George se speria auzind vestea asta. Chibzui o clipa, apoi îl întreba pe Kard cum izbutise sa se libereze.
— A fost usor de tot, domnule George, raspunse timonierul. Francezul a mers cu noi pâna pe poteca asta, unde mai dadu câteva porunci salbatecului care urma sa ma însoteasca. Apoi se întoarse si disparu iar în padure. Eu cu salbatecul merseram în tacere mai departe; asteptai câteva minute, apoi îi dadui o lovitura de box, care-l culca la pamânt, unde ramase în nesimtire, Domnul capitan ne sfatuise sa luam multe funii cu noi si cu una din ele îl legai pe salbatec si-i mai pusei si un calus în gura. Încercai apoi pe întuneric sa ma înapoiez în lagar, dar ajunsei acolo

tocmai dupa ce ati fugit dv., domnule George. Fui nevoit sa ma retrag iar, deoarece salbatecii cercetau si poteca asta de aici. Stam ascuns la încrucisarea asta de poteci si am asteptat. Dupa câtva timp auzii pe cineva venind si vazui cu spaima ca era francezul, care disparu în graba pe poteca asta laturalnica. Fireste ca m-am luat dupa el si dupa un ceas ajunsei la un al doilea lagar de salbateci, unde francezul fu întâmpinat cu bucurie de ei. Vazui pe urma ca salbatecii luasera prizonieri pe tatal dv. cu oamenii lui si asta m-a hotarât sa ma întorc repede ca sa va înstiintez, sau sa aduc ajutoare de pe submarin.

— Atunci stiu cel putin ca-l vom gasi cu siguranta pe tata, zise George. Probabil ca va trebui sa ne folosim de granatele cu gaze si chiar daca prizonierii vor adormi, înca n-ar fi nimic. N-avem încotro, mai bine ca tata sa doarma douazeci si patru de ceasuri, decât sa ramâna în mâinile canibalilor.

— Sa nadajduim ca acum, în timpul zilei salbaticii n-au pus nici un praznic, zise Petre – francezul le-o fi spus desigur – ca am fugit si i-am facut nevatamatori pe ceilalti; poate ca vor porni, chiar, pe urmele noastre.

— La asta ma gândeam si eu, Petre, dar acum nu mai avem timp de pierdut. Liberarea capitanului Watson pare sa fie mai grea decât ne închipuiam noi.

— Dar pâna deseara trebuie sa terminam totul – adauga uriasul – altminteri se trezesc ceilalti salbateci si vom fi nevoiti sa luptam pe doua fronturi.

Tânarul tremura de manie. Trebuia sa încerce totul ca sa-i elibereze pe camarazi si sa dea de urma lui Tommy Watson.
Porni în fruntea micii sale trupe mai departe. Mersera aproape doua ceasuri fara sa dea de vreun salbatec.
Când ajunsera aproape de o cotitura a potecii, auzira deodata racnete de furie si imediat vazura venind de dupa cotitura o droaie de salbateci alergând în sarituri mari. Aveau în mâini securi ciudate pe care le fluturau amenintator înspre camarazi.
— Scoateti granatele de mâna, porunci George.
El însusi luase una în mana si o aruncase la picioarele primului salbatec care-i iesi înainte. Petre la rândul lui arunca alta care cazu si exploda lânga cotitura care o facea poteca.
Camarazii se dadura repede înapoi ca sa nu fie si ei ametiti de gaze. Salbaticii se oprira brusc din fuga si cazura la pamânt. Cei din urma se prabusira peste acestelalti ametiti si ei.
— Sa speram ca astia au fost toti din tabara, zise Petre, asa ca ne ramâne s-asteptam doar jumatate de ceas ca sa-i eliberam pe prizonieri.
— Mai sunt si altii în lagar, zise Kard, care-l vizitase în timpul noptii. Ma tem sa nu le faca vreun rau prizonierilor ca sa se razbune. Francezul e doar cu ei.
Astepta în tacere. George privea mereu la ceas, pana în cele din urma trecu jumatate de ceas.
Pornira la drum si dupa ce trecu de cotitura potecii unde zaceau lesinati

salbaticii, zarira la oarecare distanta un luminis si Kard zise ca acolo era lagarul. George, urmat de Petre o lua la goana, având în mana stânga revolverul, iar în dreapta o granata cu gaze. Pasi cel dintâi în luminis, dar fu tras imediat înapoi de Petre, care-l ajunse din urma. Patru sageti zburara deasupra capetelor lor, apoi imediat detuna o împuscatura de revolver.

Nehotarât, tânarul se uita la Petre, dar când alte câteva sageti mai suiera în aer, fu cuprins de furie. Cu o smucitura se desprinse de Petre si dadu buzna în luminis. Uriasul se vazu nevoit sa-l urmeze imediat, caci cu toata primejdia, nu-l putea lasa singur pe tânarul sau stapân. În partea de fund a luminisului stateau cinci salbateci care tocmai îsi încordau arcurile. Când George facu o miscare cu mana, ei lasara jos arcurile si sagetile si disparura în padure. Numai francezul mai statea acolo si vru sa ridice revolverul, dar George fu mai repede ca el. Trase de doua ori, omul scoase o înjuratura, scapa arma din mana... Si se facu nevazut în desis.

Marinarii din urma alergara îndata într-acolo dupa alb, dar ei nu putura sa intre atât de repede în padure. Se multumira sa se aseze la pânda ca sa preîntâmpine alte atacuri. În vremea asta George cerceta colibele si Petre auzi o exclamatie de bucurie. Împrastiati prin coliba se aflau camarazii, teferi si nevatamati. Tânarul îl elibera pe tatal sau si lasa în seama lui Petre sa-i dezlege pe ceilalti.

Farrow îsi îmbratisa fiul si-i istorisi pe scurt cum fusesera luati prizonieri.
— Dar capitanul Watson nu e aici? întreba George.
— Pana acum nu l-am vazut, raspunse Farrow.
— Trebuie sa-l urmarim pe francezul asta, tata, cu ciuda. În fata noastra mai avem cinci salbateci de care nu trebuie sa ne temem. Desigur ca Francezul stie unde se afla Watson.
— Asa cred si eu, George, dar va fi cu neputinta sa-l urmarim caci stie el sa se descurce pe aici mai bine decât mine. Noi vom fi nevoiti sa ne croim un drum, în vreme ce el cunoaste toate locurile unde se poate strecura din tufis. Lucrul cel mai bun ar fi sa ramânem aici peste noapte si apoi sa-i luam la cercetari pe salbaticii din celalalt lagar care ne vor destainui unde se afla capitanul, daca îi vom ameninta cu moartea.
— Asta ar însemna o prea mare pierdere de timp – raspunse George – si apoi vom avea împotriva noastra toti salbaticii. Eu cu Petre îl voi urmari pe ticalosul acela si cred ca voi da de el. Ah ce s-o fi întâmplat? Îl vad pe Kard râzând ca un nebun.
Viteazul timonier se apropie de capitanul sau si-i vesti ca izbutise sa mai prinda un salbatec, pe care-l vor aduce camarazii sai. Se împotrivise vajnic, dar pumnii marinarilor i-au venit de hac.
Dinspre marginea luminisului veneau trei marinari târând dupa ei un salbatec. Fu dus îndata în fata capitanului Farrow, care încerca sa se înteleaga cu el prin

semne si îl ceru sa îi arate unde se afla prizonierul alb, pe care voiau sa îl manânce.
La început salbatecul nu pricepu, dar când Farrow îi puse revolverul în piept, paru sa-nteleaga. Prin semne arata ca albul cu pricina nu sosise înca si ca francezul îi fagaduise numai ca-l va aduce, daca totul se va sfârsi pe placul lui. De aceea si ascultara toti de sfatul lui toti caci altminteri si-ar fi pierdut „friptura".
— Asta nu e cu putinta – zise timonierul Classen – caci eu l-am vazut pe capitanul meu când ne aflam în golful Papua.
Farrow îl întreba prin semne pe salbatec si afla ca francezul îl dusese în alta parte pe capitanul Watson când se ivise submarinul. Trebuia sa aiba o ascunzatoare în munti.
— Sa ne înapoiem cat mai repede, zise capitanul care începu sa priceapa cum stau lucrurile.
Daca ne grabim ajungem la coasta mai repede decât francezul deoarece ne putem folosi de o poteca neteda, care nu prezinta nici o piedeca, pe când el trebuie sa-si croiasca cu greu drumul. În golf se afla barcile salbatecilor de care se va folosi de sigur, ca s-ajunga la ascunzatoarea lui. Sunt încredintat ca salbatecul acesta ne-a spus adevarul.
Camarazii îmbucara ceva în graba si pornira la drum. George vroia sa se foloseasca de barci, deoarece pe apa puteau ajunge la coasta mai repede ca prin padure.

Pornira în fuga si se despartira la rascrucea potecii. Farrow apuca drumul spre coasta, în vreme ce fiul lui apuca pe cel ce ducea la al doilea lagar, ca s-ajunga la malul fluviului.

V.
UN PAIANJEN OMENESC.

GEORGE CU OAMENII SAI AJUNSERA cu bine la barci si peste putin timp se si aflau pe apa. Vâslira de zor si pana sa se înnopteze, strabatura jumatate din drum. La ivirea zorilor se aflau la gura fluviului si vâslira îndata spre limba de pamânt.
Timonierul Plundow care luase comanda „Dox”-ului vazu venind barcile camarazilor sai si iesi imediat la suprafata. Revederea dintre doctorul Bertram si George fu cat se poate de calduroasa. Ranitul nu prea avusese friguri, în schimb întrebase mereu de fratele sau. Doctorul nu vroia înca sa anunte înapoierea camarazilor. Tânarul povesti repede ce întâmpinasera în drum si încheie cu speranta ca va izbuti poate acum sa puna mana pe francez.
— N-ar avea nici un rost, George – zise doctorul Bertram – sau crezi cumva ca omul acela îti va spune unde l-a ascuns pe capitanul Watson?
George recunoscu ca doctorul are dreptate si hotarî sa-i urmeze sfatul, ramânând pe submarin pâna se va ivi si tatal sau.
— E mai bine sa nu ne aratam aici – adauga doctorul – când va veni tatal tau ne afundam iar si ne asezam la pânda

sub apa. Francezul se va folosi, de sigur, de o barca a salbatecilor, ca s-ajunga la ascunzatoarea lui. Prin periscop îl putem supraveghea si vom sti încotro o ia.
— Ideea e buna, doctore si cred ca si tata o va încuviinta.
Dupa câteva minute „Dox”-ul se afla la patru metri adâncime, pe fundul golfului.
Pe la amiaza se ivi capitanul Farrow cu oamenii sai. Rindow dadu îndata semnalul de ridicare la suprafata. În curând fura toti pe bord si George împartasi capitanului planul doctorului. Farrow îl încuviinta imediat.
Rindow lua iar comanda submarinului si facea cu schimbul cu George la periscop ca sa tie sub ochi malul.
Dupa doua ceasuri se ivi francezul pe tarm si cerceta cu atentiune întinsul apei. Vazând ca totul e linistit, disparu pe limba de pamânt, dar dupa câteva minute se ivi cu o piroga care o lasa în apa. Porni dea lungul coastei spre munti. Rindow îl urmari încetisor cu submarinul. Se apropiau tot mai mult de munti si dupa un drum de trei ceasuri francezul ajunsese la locul unde se daduse atacul asupra „Helenei”. Rindow si George trebuiau sa fie acum cu mare bagare de seama, caci ticalosul putea coborî pe uscat din clipa în clipa. Capitanul Farrow venise si el în cabina de observatie si lua parte la urmarirea francezului.
Stânci înalte si colturoase se înaltau din apa; capitanul socotea ca individul nu va putea sa debarce acum, îl vazu vâslind spre tarm… si disparând printre stânci.

— Acolo trebuie sa fie o intrare îngusta, zise el primului ofiter. Francezul tocmai a disparut. Ne putem apropia fara grija de mal si sa ne ridicam la suprafata, caci acum stiu unde sa-l cautam.
Rindow arunca o privire prin periscop si dadu comanda pentru sporirea vitezei. Ajunse curând la mal si iesi la suprafata.
Dupa propunerea capitanului se lasa pe apa o barca de aluminium, în cere luara loc Farrow, Rindow, George si Petre. Barca se-ndrepta spre locul unde disparuse aceea a francezului si când ajunsera, George, care statea în fata, zise:
— Tata, drept în fata noastra e un canal îngust pe cere nu-l poti recunoaste din departare. E atât de strâmt încât abia putem trece printr-însul.
Era o crapatura de stânca, care se adâncea mult înlauntrul muntelui. Fara sa sovaie, capitanul îndruma barca într-acolo. Mersera tot înainte si ajunsesera aproape de capat când George care îsi îndreptase ochii în sus, exclama:
— Petre, repede înainte, altfel suntem pierduti! Ticalosul vrea sa ne bombardeze cu bolovani… ne-a descoperit!
Uriasul vâsli din rasputeri de câteva ori. Dar îndata se si auzi un plescait puternic în apa, îndaratul barcii: un bloc enorm fusese rostogolit de sus. Toti trasera îndata revolverele si asteptara sa se iveasca iar ticalosul.
Dar acesta nu se mai arata. George începu sa se îndoiasca ca ar fi fost adevarat francezul sau altcineva.

— Trebuie sa se mai atie cineva pe aici, zise Farrow – altminteri prizonierul ar muri de foame. Presupun ca francezul nici n-o fi ajuns înca sus, caci a intrat în canal cu putin înaintea noastra.
— Se poate, domnule capitan, raspunse Rindow. Acolo se sfârseste canalul... Acum îl vom vedea cu siguranta pe francez.
Barca intra tocmai într-un cazan de stanca, în fundul caruia era un platou, pe care se afla piroga. Fara sa stea pe gânduri, Farrow porni într-acolo si George sari cel dintâi pe platou. Privind cu bagare de seama în juru-i, el apuca la stânga si în curând disparu din fata celorlalti.
Când Petre vazu asta fu cuprins de o teama nelamurita. Priponi repede barca de stanca si sari si el jos. O lua înaintea capitanului si a lui Rindow si disparu de asemeni pe dupa cea mai apropiata stânca.
Striga în gura mare numele iubitului sau stapân, dar nu primi nici un raspuns. La capatul platoului vazu doar o poteca îngusta, urcând, îsi zise ca George nu se putuse sui înca pe ea. Ramase pe loc si astepta sosirea capitanului.
Cercetara încaodata platoul, dar nicaieri nu gasira vreo crapatura sau vreo pestera cât de mica.
— Atunci sa stiti ca numai în apa ar putea sa fi cazut, îsi dadu cu parerea Rindow. Când vazu însa chipul speriat al capitanului, adauga:
— Nu, nu, asta nu se poate caci ar fi trebuit sa vedem tulburându-se apa.

— E drept ca asa s-a si întâmplat, domnule capitan, zise Petre – dar nu ca si cum s-ar fi luptat cineva sa iasa la suprafata. S-ar parea ca ar fi cazut ceva la fund care nu s-a mai miscat în apa.
— Stati, mi-a venit o idee! exclama deodata Rindow. Petre, ia-ti lampa de buzunar, leag-o cu o funie si las-o în adâncime în locul unde ai vazut apa tulburându-se.
Uriasul facu întocmai. Apa era adânca de cel mult trei metri si cei de sus puteau vedea lamurit fundul. Cât despre George, nici urma. Dar când Farrow vru sa reînceapa cercetarile, Rindow îl opri spunându-i:
— Stiu unde se afla fiul d-tale, d-le capitan. În stânca asta se gaseste desigur o pestera subpamânteana a carei intrare se afla aici, sub apa. Ca s-ajungem la George trebuie sa ne afundam si sa strabatem iute un tunel. Nu se poate sa fie altfel. Am vazut bine intrarea tunelului, când Petre a lasat lampa în apa. La început capitanul nici n-a vrut sa creada, vazând însa ca Uriasul se si pregateste sa intre în apa, îi strânse mâna si zise.
— Petre, daca mi-l aduci pe fiul meu, îti voi fi recunoscator toata viata.
Uriasul zâmbi pe sub mustata, sari repede în apa, se afunda si se trezi în fata tunelului. Era lung numai de un metru si credinciosul camarad îl strabatu îndata, iesind pe partea cealalta. Când se ivi la suprafata, însa, o împuscatura detuna înaintea lui si glontul plescai în apa lânga el. Uriasul vru sa se afunde iar, când

vazu în semiobscuritatea pesterii ivindu-se o a doua faptura, care dadu un brânci celei dintâi. Aceasta cazu în apa, aproape de tot de Petre. Uriasul o înhata imediat si o împinse în jos.
— Petre, e francezul, nu-l cruta deloc, caci a vrut sa ma tie aici prizonier si sa ma dea apoi hrana salbatecilor. M-a smuls de pe platou si m-a târât repede prin tunel.
Petre îl afunda pe ticalos, dar acesta se împotrivea din rasputeri, astfel ca Uriasul se vazu silit sa-l ameteasca cu un pumn. Deoarece apa în pestera era adânca doar de vreun metru, Petre putu sa-l ridice în sus pe lesinat, dându-l în primire lui George, care-l lega imediat. Apoi, se salta si el pe platforma care ocolea de jur-împrejur pestera.
În fundul acesteia cei doi camarazi gasira un culcus, merinde si munitii. Dar de capitanul Watson nici urma.
— Sa iesim de aici, domnule George, caci domnul capitan o fi îngrijorat. Pe francez – acest „paianjen” omenesc – îl lasam aici. De fugit nu poate fugi, ci doar sa cada în apa când s-o misca.
Cei doi camarazi parasiri pestera prin tunel si în curând fura alaturi de capitan a carui bucurie era de nedescris. Partea grea a întreprinderii venea însa abia acum: trebuia sa urce pe munte si sa puna mâna pe tovarasul francezului, care desigur ca-l pazea acolo pe capitanul Watson. De data asta porni Petre în frunte, urmat de capitan, George si Rindow.

Poteca urca tot mai sus si deodata detuna o împuscatura, iar glontul trecu la un deget numai de capul Uriasului. Aproape în aceeasi clipa acesta trase revolverul si pasi linistit mai departe. Atunci se ivi în fata lui o faptura, îndreptând o arma asupra lui. Petre fu însa mai iute de mana, ridica revolverul, glontul porni si individul cazu din înaltime, plescaind în apa de picioarele lor.

— L-am lovit în cap, zise Uriasul nepasator.

Tot urcând poteca si ajungând la partea care dadea înspre mare, vazura deodata în fata lor o pestera încapatoare. Petre intra repede intr-unsa si peste câteva clipe aduse afara un om legat de mâini si de picioare si cu un calus în gura. Era capitanul Tommy Watson.

Fu dezlegat repede si rasufla usurat când Farrow îi spuse ca îl cauta de mult timp. Apoi îi povesti ca se întâmplase.

— Nu credeam sa mai ies de aici, zise capitanul Watson. Francezul ala e un ticalos care merita de o mie de ori moartea. Ar trebui tras pe roata.

— E prizonierul nostru domnule capitan. Îl poti lua ca sa-l predai autoritatilor, raspunse Farrow.

Pornira încet înapoi pe poteca, Watson fiind sprijinit de Petre. Când ajunsesera la platou, capitanul Farrow facu un semn Uriasului sa-l aduca pe prizonier. Dar când intra în pestera vazu cu spaima ca Francezul disparuse... zacea pe fundul apei asa legat cum fusese. Se înecase.

Uriasul se înapoie si povesti ce se întâmplase în pestera.
— A avut o moarte prea usoara domnilor, spuse capitanul Watson. Nici nu stiti prin ce am trecut eu si altii ca mine înainte de a fi dati pe mana salbaticilor. Ajunsera cu bine la submarin unde fura întâmpinati cu bucurie. Dupa câteva minute numai, minunatul „Dox" se puse în miscare, îndreptându-se spre strâmtoarea Torres. Mare fu bucuria celor doi frati când se revazura; nu mai stiau cum sa multumeasca lui Farrow pentru ajutorul dat.
Submarinul ajunse pe coastele Australiei si deoarece rana lui Jack Watson nu era atât de grava cum parea la început, capitanul Farrow debarca pe cei doi frati în apropierea unui oras mare. Despartire fu cât se poate de calduroasa si camarazi de pe „Dox" se puteau mândri cu înca o fapta buna, pe lânga atâtea altele.

75
PUNGUTA FERMECATA.

I.
DUSMAN SAU PRIETEN?

— DE DATA ASTA si-au pus de gând sa ne prinda cu orice chip, domnule capitan, zise Rindow. Vad înaintea noastra trei distrugatoare si la orizont se mai iveste o trâmba de fum. Englezii trebuie sa fi primit informatii hotarâte ca ne aflam aici în Marea Bandei.
— Nu ma tem de cele trei distrugatoare – raspunse Farrow – ne-am strecurat noi

pâna acum printre forte mai mari.
— Dar nu sunt numai cele trei distrugatoare care au pornit vânatoarea împotriva noastra, domnule capitan. Ai vazut doar si d-ta în drum vasele de razboi si care par sa ne caute. Daca le ocolim pe toate, e o flota în toata puterea cuvântului.
— Care e însa atât de rasfirata încât nu trebuie s-o luam în seama. Sa tragem înauntru periscopul si sa luam directia spre nord si atunci distrugatoarele vor trece pe dinaintea noastre.
Rindow mai arunca o privire cercetatoare asupra apei, apoi dadu prin porta-voce comanda de adâncire. Vroia sa se afunde pâna la treizeci de metri, unde s-ar afla în deplina siguranta.
Capitanul se înapoie în cabina lui ca sa-si termine însemnarile cu care fusese ocupat pana ce Rindow îl chemase. Dar nu trecu decât un sfert de ceas, ca George veni si-l ruga sa urce imediat în turn.
— Stam prost, tata – zise tânarul – caci se pare ca englezii au chiar si trei submarine. Rindow sustine ca ar fi vazut periscoapele lor.
— Asta ar fi cât se poate de rau, George. Nu ne-ar ramâne decât sa cautam imediat o insula si sa ne ascundem acolo pâna trece primejdia. Cu trei submarine nu ne putem încerca puterile.
Ajunsera în turn si capitanul privi îndata prin periscop, apoi în aceeasi clipa dadu comanda de afundare mai adânc si pentru tragerea înauntru a periscopului.

La departare de o suta de metri recunoscuse periscoapele a doua submarine care lasau o dâra pe apa linistita.
— Unde ne aflam acum? îl întreba pe Rindow.
— La vreo treizeci de kilometri de insulele Moluce, domnule capitan. Putem ajunge la ele într-un ceas si jumatate. Nu pot înainta repede pe aici, deoarece sunt multe stânci care nu-s însemnate pe hartile marine. Cel mai bun lucru ar fi ca George si Petre sa mearga în cabina de observatie ca sa controleze mersul.
Capitanul încuviinta. George disparu repede din turn si gasindu-l pe Urias, se dusera împreuna în cabina de observatie.
„Dox”-ul se afundase iar la treizeci de metri adâncime. Minunatul submarin spinteca apa cu viteza potrivita, apropiindu-se de insulele Moluce.
George privea prin geamurile groase de cristal.
Desi lumina cam lasa de dorit în apa, putea totusi sa recunoasca lamurit orice obiect. Prin porta-voce el statea în legatura cu cei ce conduceau submarinul si care executau imediat comenzile pe care le dadea George, în interesul sigurantei mersului.
Dupa o jumatate de ceas de calatorie sub apa, se ivi deodata, de o parte a submarinului un corp lung, întunecat, care parea ca sta pe o stânca marina. George dadu imediat comanda de stopare. Elicea uriasa se învârti înapoi si vasul se opri aproape brusc, alaturi de corpul cu pricina, în care tânarul

recunoscu îndata un... submarin, care se împotmolise aici. Ei vesti imediat pe tatal sau de ceea ce descoperise.
Capitanul si Rindow venira fara zabava în cabina de observatie si amândoi privira la submarinul dusman. Parea ca se afla de curând aici si facea impresia ca e foarte nou.
— E un englez – zise Rindow – poate ca s-a împotmolit si asteapta ajutor.
— Ah, atunci e lesne sa ne închipuim cum stau lucrurile, draga Rindow. Englezii nu ne cauta pe noi, ci submarinul lor. Se vede ca nu le-a mai putut da de veste. Pacat ca nu e pe fundul marii, ca sa putem cerceta daca nu s-or mai fi aflând supravietuitori într-unsul.
— Asta o putem face si asa, tata, fara fie nevoie sa coborâm. Ne apropiem cu „Dox”-ul de submarin, ne ducem în camaruta blindata si deschidem usa. Prin ciocanituri ne vom putea întelege cu echipajul.
— Ideea e buna, domnule capitan – zise Rindow. Probabil ca englezii nici nu stiu înca unde se aflu vasul lor.
— Le vom da noi de veste mai târziu – raspunse Farrow. Acum sa facem asa cum a propus George.
Tânarul si Petre se grabira sa-si îmbrace costumele de scafandri. Nu trecu mult si cei doi camarazi intrara în camaruta, care se umplu cu apa imediat. Peste câteva minute tânarul deschise usa din afara si vazu celalalt submarin la doi metri departare. Astepta apoi pana ce

vasul lor se apropie cu totul de cel englez în asa fel ca-l putu atinge cu mana.
Începu sa loveasca cu ciocanul în peretele blindat al submarinului strain si dupa câteva clipe auzi raspunsul. Încerca atunci sa se înteleaga cu oamenii de acolo prin semnale de alfabet Morse si urmatoarea convorbire avu loc între ei:
— Alo, traiti cu totii? întreba George.
— Da, trebuie însa sa ne veniti repede în ajutor, caci aerul a devenit foarte rau si rar. De trei zile stam aici.
— Va vom ajuta îndata, n-aveti grija. Peste o jumatate de ceas veti avea aer de ajuns.
— Grabiti-va, tocmai au lesinat înca doi oameni de-ai nostri. Cine a venit sa ne salveze?
— Capitanul Farrow, pe care l-ati cautat cu atâta înversunare, raspunse George, cu mândrie. Dar nu va purtam nici un fel de dusmanie si va vom veni în ajutor îndata.
George închise la loc usa de afara si astepta pâna se goli apa din camaruta. Ajungând înapoi în submarin si scotându-si casca, striga cu bucurie tatalui sau:
— Traiesc cu totii, tata, dar au foarte putin aer. Hagen trebuie sa faca îndata o gaura în peretele din afara al submarinului strain, cu sa putem trece un tub de aluminium si sa-l alimentam cu aer. E însa nevoie sa ne grabim.
— Ti-ai si facut planul, George, râse capitanul. A, uite-l si pe Hagen! Va trebui sa îmbrace al treilea costum de

scafandru si sa se puie îndata pe lucru, împreuna cu noi.
Inginerul îsi facu repede „toaleta”, dupa care puse sa se aduca în camaruta blindata aparatul de sudat, care lucra sub apa. Tubul fu si el tras imediat.
Dupa un sfert de ceas totul era pregatit si Farrow puse sa se umple iar cu apa camaruta; prin geamurile groase urmarea cum înainta lucrul.
Prin semnale Morse, Hagen dadu dispozitiunile de trebuinta si se apuca îndata de treaba. În câteva minute facuse o gaura mica în peretele de otel al celuilalt submarin si vârî tubul de aluminiu care se potrivea întocmai. Dupa ce astupa bine gaura de jur împrejur, dadu un semnal capitanului Farrow.
Electromotoarele începura sa functioneze si pompele împinsera rezerve de aer în celalalt submarin. Dupa un sfert de ceas întreba prin tubul de aer – care servea acum de porta-voce – daca ajutorul venise la timp.
— Va multumim din suflet, domnule capitan, aici e chiar comandantul submarinului, se auzi raspunsul. — Numele meu e Vilbert si ma bucur ca-ti pot exprima personal multumirile mele. Ma voi grabi sa aduc la cunostinta guvernului meu frumoasa d-tale fapta.
— Ma bucur si eu ca te-am putut ajuta, domnule comandant, raspunse Farrow. Voi mai pompa aer, ca sa aveti pentru cel putin patruzeci si opt de ore. Camarazii dv. va cauta pe sus si-i voi vesti imediat ca va aflati aici. Nadajduiesc ca vasul va putea fi scos la suprafata. Daca s-ar

întâmpla sa nu va poata veni în ajutor camarazii dv., atunci ma înapoiez dupa patruzeci si opt de ore si va scot eu afara.
— Dar cum vrei sa faci asta, domnule capitan Farrow? întreba, mirat, comandantul.
— E secretul meu, pe care nu ti-l pot trada, din motive lesne de înteles.
— Îti multumesc înca odata, domnule capitan. M-as bucura din suflet sa-ti pot vorbi personal si sa-ti strâng mâna.
— Asta va fi cam greu, domnule comandant, dar… poate ca ne mai vedem cândva. Ramâi cu bine si în patruzeci si opt de ore ma voi încredinta daca esti salvat, altminteri te scot eu afara.
Pompele de aer începura din nou sa lucreze de zor. Capitanul pompa cât mai mult aer, apoi se sfatui cu Rindow, doctorul Bertram, George si Brun cum ar putea da de veste englezilor, ca sa gaseasca si ei locul unde zacea submarinul scufundat.
— E de ajuns sa punem aici o baliza, domnule capitan – zise Rindow – si atunci englezii vor sti unde se afla vasul.
— Si daca vor gasi baliza peste cine stie cate zile, ce te faci? Asta înseamna ca tot noi va trebui sa-i scoatem afara pe bietii oameni.
— Tata, ne putem ridica la suprafata fara grija, e vorba doar de vieti omenesti nici, zise George, ca doar Englezii nu i-or lua prizonieri pe salvatorii camarazilor lor, ce dracu'!
— La asta m-am gândit si eu, domnule George, dar daca o vor face-o, totusi?

— Atunci procedam fara crutare fata de ei si lansam o torpila.
Propunerea fu primita si dupa ce Hagen trase înapoi tubul de aer si astupa gaura din celalalt submarin, capitanul Farrow dadu comanda de iesire la suprafata. George urma sa deschida capacul si sa dea semnale cu un stegulet alb, ca sa nu fie atacati din primul moment. Capitanul avea de gând sa se puna apoi în legatura cu englezii.
Tânarul statea dedesubtul capacului si astepta momentul când submarinul va fi iesit cu totul la suprafata. În cele din urma acesta atinse oglinda apei si dupa câteva clipe George se afla pe punte. Dar nu se folosi înca de steguletul alb, caci cât cuprindeai cu privirea nu se zarea nici un vas dusman.
— Acum când îi cautam nu se arata, zise capitanul, necajit.
— Trebuie sa ne facem observasi – propuse Rindow. Cel mai nimerit lucru ar fi sa transmitem o radiograma si atunci nu vor întârzia sa vie. Voi pune sa se întinda antena.
Farrow încuviinta. Nu trecu mult si porni în spatiu vestea ca submarinul „Dox" daduse peste vasul englez scufundat si astepta ajutoare. Indica exact locul nenorocirii.
Dupa câteva minute sosira raspunsurile. Vreo cinci distrugatoare si trei vase mari de razboi porneau la drum imediat si capitanul Farrow era rugat sa nu paraseasca locul cu pricina, pentru ca cei închisi în submarinul scufundat sa poata capata îndata ajutor.

Dupa doua ceasuri sosira vasele. Cu ele venisera si cele trei submarine si deodata capitanul Farrow se trezi împresurat de vase engleze.
Câteva vase de razboi lansara imediat pe apa barci, care se îndreptara spre „Dox", care statea nemiscat. Pe punte se aflau capitanul. Rindow, George, doctorul Bertram, Brun si Petre. Barcile care veneau erau ocupate de ofiteri si comandanti si peste putin timp se oprira toate lânga submarin. Puntea acestuia fu întesata, în curând, de uniforme englezesti.
Un ofiter superior se apropia de Farrow si-l saluta militareste.
— Ma bucur, domnule capitan Farrow – zise el – ca i-ati gasit pe camarazii nostri; numele meu e Bildiur, comandantul vasului de razboi „Nelson". Sa n-aveti teama ca vom întreprinde ceva împotriva dv. Si cuvântul meu e valabil pentru toti câti suntem aici.
Farrow multumi politicos si raspunse ca nici nu se asteptase altfel, altminteri n-ar fi ramas în locul acesta, apoi se facura prezentarile si Farrow povesti cum izbutise sa dea primele ajutoare celor din submarinul scufundat. Trecu sub tacere însa existenta instalatiei secrete de scafandru.
Vasele de razboi adusesera cu ele tot ce era de trebuinta pentru ridicarea la suprafata a submarinului si imediat se lasara afund câtiva scafandri. Farrow nu vru s-astepte rezultatul si se desparti de ofiterii englezi.

— Din pacate suntem siliti de guvernele noastre sa continuam urmarirea împotriva dvs., domnule capitan Farrow – zise comandantul Bildiur – dar aveti acum timp douazeci si patru de ore sa va puneti la adapost. Dupa trecerea acestui timp, vom fi nevoiti, cu parere de rau, sa ne luam iar dupa dv. În numele întregului popor englez, însa, va exprim cele mai calduroase multumiri si nadajduiesc sa ne putem întâlni cândva camaradereste, în alte împrejurari.
Dupa un ceas de drum se ivi pamânt în fata „Dox”-ului.. Farrow lua directia într-acolo si vru sa intre într-un golf ascuns, unde sa ancoreze si sa astepte pâna ce englezii se vor fi îndepartat cu submarinul scos la suprafata. Apoi avea de gând sa porneasca spre Formosa.
— E insula Amboina, domnule capitan – zise Rindow, când se apropiara de uscat – acolo suntem netulburati, deoarece insula se afla sub stapânirea olandeza.
— Face parte din grupul Moluscelor, îsi dadu cu parerea doctorul Bertram. Aici în Pacific se afla si un golf mare si adânc cu portul si orasul Amboina, care desparte insula în doua jumatati. Cea mai mare, la Nord, se numeste Hitu, cealalta, mai mica, la Sud, poarta numele de Leitimor Pe aceasta din urma locuitorii traiesc în satulete cocotate pe munti, în timp ce pe Hitu ei locuiesc pe coasta. De aceea propun sa ne îndreptam spre Leitimor, al carei tarm e mai putin populat.
Capitanul Farrow încuviinta si dadu lui Rindow comanda. Mergând de-a lungul marginei peninsulei sudice, ei cautara un

golf ascuns, pe care nu întârziara sa-l gaseasca. Era înconjurat de o padure densa si munti înalti si deoarece dinspre apa nu exista decât o intrare îngusta, locul de ancorare era cu adevarat minunat.
— Dar putem fi închisi aici, zise Rindow.
— Nimeni nu ne va cauta aici, raspunse Farrow. Asteptam în locul asta pâna vom afla daca englezii au scos la suprafata submarinul scufundat si ca sa nu ne plictisim în vremea asta, vom da o raita prin insula, poate gasim ceva care sa te intereseze pe d-ta, doctore.
— La asta m-am gândit si eu, capitane. Îi voi ruga pe George sa ma însoteasca. – De asemeni si pe Petre.
— Dar sa nu lipsesti mult timp, draga doctore, caci se apropie noaptea. Cu deosebire vezi de nu-l lasa singur pe George!

II.
O REVEDERE NEASTEPTATA.

FIRESTE CA GEORGE se declara îndata gata sa-l însoteasca pe doctor. Îi vesti repede pe Petre si dupa câteva minute parasira submarinul si disparura în padure.
Doctorul Bertram stia ca locuitorii se atineau mai mult prin munti si vroia sa viziteze unul din satele de pe acolo. În drum privi cu mult interes la lumea insectelor si nici nu observa ca George si Petre pornisera înainte fara sa se sinchiseasca de el.

Doctorul se oprise din nou în fata unui copacel si privea la un gândac de un soi deosebit pe care nu-l avea înca în colectia sa. Scoase repede o sticluta cu gâtul larg, care continea un lichid tare si, cu multa atentiune, introduse gândacul înauntru. Mândru de isprava lui îsi ridica trupul si, pregatindu-se de drum, vazu înaintea sa un om, o corcitura, care se holba la dânsul.
O clipa doar tinu uimirea acestuia, apoi întreba în limba bastinasilor, pe care si doctorul o pricepea:
— Cum ai ajuns aici, strainule? Acesta e pamântul meu, pe care nici un om n-are voie sa-l calce fara îngaduinta mea.
— Nu stiam asta – raspunse doctorul – am venit aici de curând si am pornit sa facem o mica plimbare. Dar cine esti tu ca ne opresti sa încalcam tinutul acesta, esti cumva regele din Amboina?
— Sunt Jack din Amboina si în curând voi fi rege aici, astfel ca te poftesc sa parasesti imediat tinutul.
— Care va sa zica nu-mi îngadui sa studiez gândacii tarii tale, Jack? întreba, în gluma, doctorul. Ti-as darui ceva frumos în schimb.
— N-am nevoie de daruri, vreau numai sa te supui îndata poruncii mele.
— Dar si camarazii mei sunt aici; au pornit înainte si de sigur ca m-asteapta. Trebuie sa ma duc la ei si sa le spun porunca ta. Vii si tu?
Corcitura facu cu mâna un gest doctorului s-o ia înainte, dar acesta nu se supuse, ci zise, râzând:

— Un rege nu trebuie sa mearga în spatele cuiva, ci se cuvine s-o ia înainte. Asa dar, fa asa, Jack!
Dar si corcitura era banuitor, astfel ca în cele din urma cazura la învoiala sa mearga alaturi si în tot cursul drumului se privira pe furis unul pe altul.
— Te-as fi putut ucide – zise Jack din Amboina – când te lasasesi în genunchi lânga copacel si erai cu spatele la mine.
— N-ai facut-o însa si ma mir de ce vrei sa ma opresti sa calc pamântul acesta. Vroiam sa te vizitez înca în cursul zilei de azi si sa-ti aduc daruri.
— Eu nu primesc nici un fel de dar, raspunse încaodata corcitura. Vreau sa parasesti tara, pentru ca acum n-am ce face cu strainii aici. Mai târziu, când voi fi rege ma vei putea vizita – acum însa trebuie sa pleci, caci oamenii mei vor ucide pe toti strainii.
— Si cum vrei s-ajungi rege? întreba doctorul.
— Eu sunt Jack din Amboina – raspunse cu mândrie omul – si oamenii mei ma vor înalta la rangul de rege. Voi conduce cu singur tara mea si voi da porunci.
Doctorul facu mult haz pe socoteala acestui om si mai afla ca el e un urmas al colonistilor portughezi si olandezi de odinioara, care de pe atunci înca îsi dadeau aere de stapâni.
Bertram încerca în zadar sa dea de urma lui George si Petre. Îi striga în câteva rânduri, dar fara nici un folos, ceea ce-l facu pe Jack sa spuie:
— Or fi cazut în mâinile oamenilor mei, care îsi au lagarul în apropiere. Ne-am si

înteles cu locuitorii, care ne privesc ca stapâni. Hai sa mergem în lagar, poate îi gasim acolo pe tovarasii tai.
Cuprins de teama pentru soarta lui George, doctorul Bertram porni repede alaturi de viitorul „rege" si dupa un ceas ajunsera la lagarul din padure. Jack din Amboina fu primit cu bucurie si înainte ca doctorul sa-si dea seama de ceva, fu împresurat de o multime de oameni, înhatat si legat de trunchiul unui copac. La oarecare departare îi vazu pe George si Petre, care fusesera legati si ei.
Jack din Amboina protesta cu tarie împotriva tratamentului la care era supus însotitorul sau, dar doctorul vazu îndata ca dânsul nu era înca regele, caci bastinasii se împotrivira cu hotarâre si refuzara sa-i libereze pe prizonieri. Erau acolo bastinasi si corcituri, precum si câtiva Chinezi.
În cele din urma Jack veni la doctor si zise ca si cum ar fi vrut sa se scuze:
— Eu n-am vrut sa te iau prizonier si am încercat totul sa te lase liber, dar tovarasii mei nu vor. Si-au pus în gând sa va tie aici ca ostateci si sa va ucida îndata ce guvernul olandez va întreprinde ceva împotriva noastra.
— Dar eu credeam ca esti rege? zise doctorul.
— Nu sunt înca, din pacate, dar îmi voi impune totusi vointa. Dupa ce se va înnopta voi veni si va voi elibera.
— Dar si pe camarazii mei, Jack, altminteri îi liberez eu singur. Mi-ati luat armele, pe care vreau neaparat sa le redobândesc.

— Ti le voi aduce la noapte, dar nu stiu daca-i voi putea elibera pe camarazii d-tale.
Doctorul Bertram bagase de seama ca Jack devenise foarte politicos si încetase sa-l tutuiasca.
Noaptea se lasa surprinzator de repede. Doctorul îi observa cu atentiune pe oamenii din jurul focului. Deodata simti cum cineva îi cerceta usurel mâinile legate la spate, în jurul copacului, Se si credea salvat, dar atingerea înceta brusc.
— Vom veni mai târziu sa te eliberam, auzi pe cineva soptindu-i în ureche si recunoscu îndata glasul lui Kard.
Apoi se facu iar tacere în jurul lui. Îsi îndrepta privirea spre George si Petre si cât p-aci sa izbucneasca într-un strigat de triumf, vazându-i pe acestia disparând deodata de lânga copaci. Niciunul din cei adunati în jurul focului nu baga de seama imediat disparitia, astfel ca cei doi camarazi avura prilejul sa se ascunda în desisul padurii.
Deodata, însa, oamenii din jurul focului izbucnira în strigate. Observasera disparitia prizonierilor si ridicându-se de la locurile lor alergara în padure ca sa puna mâna pe fugari.
Plecasera cu totii, numai Jack si înca doi oameni mai ramasera lânga foc. Pe neasteptate se ivira dinspre partea cealalta a lagarului George si Petre, se furisara prin spatele celor trei barbati si disparura într-o coliba din apropiere. Dupa câteva clipe iesira afara, tinând armele în mâini, facura un semn doctorului, apoi pierira iar în padure.

Zadarnic astepta însa Bertram sa vie sa-l libereze si pe el; probabil ca vroiau sa se puna întâi ei la adapost, caci unul dupa altul se înapoiau acum în lagar ceilalti oameni, care fura primiti cu imputari de barbatii din jurul focului. Numai Jack tacea privind întristat spre doctorul Bertram.

Deodata, acesta din urma vazu un om ridicându-se de lânga foc si venind spre el. Cerceta mai întâi legaturile prizonierului si gasindu-le în ordine, se aseza jos pe pamânt la vreo trei pasi de copac si nu slabea din ochi pe ostatec.

Dar doctorul simti deodata ca cineva îi pipaia iar legaturile la spate. Încetul cu încetul acestea slabira si-n cele din urma îi fura luate cu totul. Ar fi putut s-o rupa de fuga acum, se hotarî însa s-astepte un moment mai prielnic. Si acesta sosi când paznicul începu sa motaie, fapt de care Bertram se folosi ca sa se faca nevazut. Dar omul se trezi din nou si vazând ca prizonierul disparuse, scoase un tipat rasunator, alarmând tot lagarul.

George îl liberase într-adevar pe doctorul Bertram si trase dupa sine prin padurea cufundata în bezna. Nu pornira însa îndarat pe poteca pe care venisera, ci se ascunsera într-o tufa deasa, în care asteptau mai de mult Petre si Kard.

Nu trecu mult si cei alarmati sosira în goana, alergând în jos spre golfulet, fara sa arunce macar o privire spre tufis.

Camarazii asteptara cu încordare înapoierea urmaritorilor. Kard le povesti în vremea asta ca Farrow devenise îngrijorat de întârzierea doctorului si a

însotitorilor sai si atunci cu Kard luase hotarârea sa-i caute pe camarazi, pe care izbuti sa-i gaseasca si sa-i libereze.
George strânse mâna, în tacere, viteazului timonier. Apoi mai asteptara un ceas pâna auzira ca bastinasii se înapoiaza. Acestia pareau dezamagiti.
Dupa ce trecura de tufa, George mai lasa sa se scurga câteva minute, pe urma dadu semnalul de plecare. Cu multa bagare de seama pornira la drum si ajunsera cu bine în golf.
Ramasera însa încremeniti, nevazând nici o urma de submarin. Sa fi fost descoperit „Dox”-ul si capitanul sa fi parasit în graba adapostul?
Stateau nehotarâti pe tarm, nestiind ce sa faca, Tresarira speriati când se ivi deodata o faptura în fata lor, dar rasuflara usurati recunoscându-l pe Jack din Amboina.
— M-am luat dupa voi, dar n-am de gând sa va fac prizonieri, zise corcitura. Nici unul din oamenii mei nu stie unde ma aflu acum. Am vazut vasul cu care ati venit si v-as ruga sa ma luati si pe mine, caci nu mai pot ramâne mult timp împreuna cu oamenii acestia.
— Dar parca spuneai ca vrei sa devii regele Amboinei? râse doctorul Bertram. S-a irosit visul?
— A fost o înselatorie, cu care am vrut sa-mi dau aere fata de dv., domnilor. Nu vreau sa am nimic de-a face cu oamenii aia, care n-au alta grija decât sa jefuiasca. Vreti sa-mi îndepliniti dorinta, luându-ma cu dv.?

— Pentru asta ai trebui sa vorbesti mai întâi cu tatal meu, raspunse George. Numai el poate hotarî. Încotro vrei sa te duci?
— As dori sa ma duc la o insulita care ascunde o taina. Bastinasii vroiau într-un rând sa-mi smulga cu de-a sila aceasta taina, dar eu n-am spus nimic.
— Atunci trebuie s-asteptam aici pâna se înapoiaza submarinul – zise George. Nici noi nu stim încotro s-a dus.
— S-a lasat la fund când au venit oamenii mei, am vazut eu bine, raspunse corcitura. Cunosc eu vasele astea care pot merge sub apa.
— Atunci trebuie sa mai fie pe aici, zise George. Voi da un semnal, caci sunt sigur ca ei cerceteaza tarmul cu periscopul.
Scoase repede lampa de buzunar si dadu semnalul convenit. Dupa câteva minute vazura ivindu-se într-adevar trupul de otel al „Dox”-ului si imediat aparura pe punte capitanul si Rindow, întrebând cine e pe tarm. Era atât de întuneric sub copaci încât cei trei nu puteau fi vazuti.
George povesti tatalui sau despre Jack din Amboina, împartasindu-i rugamintea acestuia. Când Farrow auzi ca strainul avea o taina pe o insulita, primi sa-l ia pe bord.
Noaptea trecu în liniste. Când se ridicara la suprafata a doua zi primira vesti prin T. F. F. despre submarinul scufundat. Acesta fusese scos atât cât oamenii dintr-unsul sa poata fi salvati. Accidentul era datorit unei pompe, care nu putuse fi înlocuita sub apa, nefiind pe bord piese

de schimb. Englezii telegrafiau ca reparatia va fi facuta în curând, astfel ca submarinul va fi în masura sa porneasca singur.
— Atunci nu mai avem ce cauta aici, zise Rindow. Sa ne vedem de drum!
— Ba nu, dragul meu – raspunse capitanul – mai ramânem pâna se vor fi îndepartat englezii. Îndata ce vom fi zariti, începe vânatoarea împotriva noastra. Mâine dimineata pornim. Jack va veni în cabina mea, caci vreau sa aflu cum stau lucrurile cu el.
George se facu nevazut si dupa câtva timp se înapoie cu doctorul si cu Jack. Nu mult dupa aceasta se ivira în cabina si Rindow cu Petre.
— Haide, Jack, povesteste-mi ce cautai pe insula asta si cine esti de fapt, zise capitanul. Ca sa-ti ajutam, trebuie sa stim cu cine avem de a face.
— Ma numesc Jack din Amboina, domnule capitan – raspunse el – prietenii mei îmi facura propunerea sa devin rege pe insula aceasta, dar din pacate am aflat prea târziu ce anume vroiau de la mine oamenii acestia, pe care îi numeam prieteni. De la tatal meu, care a murit acum doi ani, am aflat ceva despre care n-am vorbit înca cu nimeni. Dar prietenii mei aflasera totusi ca stiam ceva si tineau neaparat sa-mi smulga taina. De aceea îmi propusera sa ma faca regele acestei insule; totul n-a fost însa decât înselatorie, dupa cum am vazut în noaptea asta. Banditii nu urmareau decât sa-i jefuiasca pe bastinasi si sa ceara pret de rascumparare pentru ei. I-

am parasit în taina si m-am luat dupa fiul dv., care izbutise sa fuga. L-am rugat sa ma ia cu dânsul si sa ma lase pe o anumita insula.
— Si ce fel de insula e asta?
— Nu e prea departe, domnule capitan. Pe lânga insulele Banda. E mica si – dupa cât se pare – nelocuita. O cunosc numai dupa descriere, am si un plan la mine, pe care vi-l voi preda mâine, dupa ce vom porni la drum. Poate ca dupa el vei izbuti sa gasiti insula.
— Bine. Jack, asta e cu putinta. Ia spune-ne acum ce-a fost cu tatal d-tale!
— Parintele meu fusese colonist pe insula asta, dar n-a putut face nici o scofala, deoarece au fost câtiva ani de seceta. Nu mi-a lasat nici o mostenire, astfel ca ramas cu totul lipsit de mijloace.
— Dar despre stramosii d-tale ai aflat ceva?
Jack paru încurcat si tacu. Deodata, însa, ridica repede capul si zise:
— Va voi povesti si asta mâine, când vom fi în drum; din diferite motive n-as dori s-o spun aici.
— Am înteles. Mâine dimineata în zori pornim la drum si în cursul zilei vom ajunge cu siguranta la insula cu pricina.
Privirea lui Jack se lumina. Multumi calduros capitanului si când parasi cabina, doctorul Bertram zise:
— Pun ramasag ca stramosii lui au fost… pirati si ca pe insula aceea se afla ascuns ceva ce Jack ar dori sa gaseasca neaparat.
— Asa mi-am spus si eu, draga doctore, raspunse capitanul. Dar ce e, Brun, s-a

întâmplat ceva?
Secundul intrase în cabina si raporta ca prinsesera tocmai o radiograma în care se spunea ca submarinul fusese scos la suprafata si îsi putea urma drumul singur.
— Atunci vom avea liniste mâine când vom porni iar spre sud, zise Farrow. Ziua de azi s-o hotarâm odihnei si sa nu mergem pe uscat. O baie însa n-are ce sa ne strice. Dimpotriva.
Banditii nu se aratara pe tarm, astfel ca ziua si noaptea trecura în liniste. Când rasari soarele a doua zi, capitanul înalta periscopul, ca sa cerceteze suprafata apei. Nu descoperi nimic suspect si vru tocmai sa dea comanda pentru ridicare, când zari aproape de tot de „Dox”-ul sau, la doi metri numai, ivindu-se din apa un alt periscop. Farrow se sperie atât de tare încât uita sa traga înauntru pe al sau. Se tradase, asa dar si acum va cadea în mâinile dusmanilor.
La strigatul sau de alarma dadura buzna aproape toti în turn si aflara vestea grozava. În nici un caz nu puteau parasi acum golful sub apa, deoarece celalalt submarin se afla tocmai în fata lor si închidea iesirea.
— Sa ne ridicam la suprafata si sa încercam s-ajungem la o întelegere, zise capitanul în cele din urma.
Era singurul lucru ce-l au de facut, de altfel. De aceea Farrow scoase vasul la suprafata si George deschise capacul, sarind pe punte, unde fu urmat de tatal sau de ceilalti.

Periscopul dusman era înca acolo si Farrow dadu un semnal invitând submarinul strain sa iasa si el la suprafata. Acesta se supuse si când capacul turnului fu deschis, se ivi pe punte, un ofiter englez, care saluta zâmbind.
— Mi s-a împlinit dorinta – zise apoi comandantul submarinului englez – pot exprima personal multumirile mele salvatorului nostru. Numele meu este Vilbert, domnule capitan Farrow si vasul pe care l-ati gasit sub apa e al meu.
Cei din echipajul „Dox”-ului ramasera înmarmuriti o clipa, apoi Farrow raspunse zâmbind:
— Ne temeam ca am cazut în mâinile dusmanilor nostri, domnule comandant, dar acum nu cred ca am avea sa ne temem de ceva din partea dv.
— Fireste ca nu, domnilor; cum ati putea crede ca exista în lumea asta oameni atât de nerecunoscatori? Ati fost doar salvatorul nostru dintr-o primejdie grozava. Îmi dati voie sa va invit cu camarazii dv. pe bordul meu, ca sa va pot strânge mâna?
Capitanul primi si dat fiind ca cele doua vase se aflau alaturi, nu le fu greu camarazilor sa treaca pe submarinul englez. Comandantul acestuia tinu mult timp mâna lui Farrow într-a sa, apoi strânse si mâinile celorlalti, multumindu-le calduros.
În sala de mâncare a ofiterilor fu servita masa si vorbira despre întâmplarile de pe apa si de sub apa.

Marinarii celor doua vase se împrietenira si ei, facându-si daruri unii altora si petrecura clipe de adevarata camaraderie.
— Daca va fi sa te mai întâlnesc odata în drum, domnule capitan – zise comandantul englez, atunci nu trebuie sa te temi de mine, ci sa ne alaturam vasele, ca sa luam masa împreuna.
— Dar cum te voi putea recunoaste, domnule comandant? Întreba Farrow.
— Asa e, ai dreptate. Voi vopsi o dunga alba pe turnul meu si astfel vei sti cine e.
Masa trecu într-o atmosfera de veselie si abia dupa trei ceasuri se despartira, fiecare pornind în drumul lui.
Farrow se duse în cabina sa si-l trimise pe George sa-l aduca pe Jack. Când acesta sosi, îi zise:
— Jack, acum da-mi, te rog, desenul pe care l-ai primit de la tatal d-tale.
Corcitura îl si avea în mâna si-l puse pe masa în fata lui Farrow.
— Insula ar fi însemnata aici cu rosu, domnule capitan, zise el. Dedesubt e o descriere dupa ce anume poate fi recunoscuta.
Toti se aplecara asupra hârtiei si capitanul citi cu glas tare ce scria acolo:
„Insula nu e usor de gasit. Pe dânsa se ridica o stânca înalta si ascutita care are în partea de sus o gaura rotunda. În golful insulei stau trei palmieri unul lânga altul si de acolo duce o poteca îngusta spre stânca, aceasta fiind singura ridicatura de pe insula. Lucrul cautat se gaseste însa abia dupa ce te-ai

urcat pe stânca si ai privit prin ferestruica rotunda”.
— Dupa descrierea asta va fi lesne sa gasim insula — zise capitanul – daca se afla într-adevar între insulele Banda.
— Nu e între ele, ci ceva mai de o parte; zise Jack. Si acum va voi spune si ce se gaseste acolo.
„Strabunicul meu a fost marinar si nicidecum pirat, dupa cum credeati poate. Într-o buna zi a descoperit insulita si a fost nevoit sa debarce acolo. Cu ani în urma probabil c-au locuit pe insula pirati, caci strabunul meu a vazut o pestera plina cu tot soiul de marfuri. Fireste ca le lua cu sine si într-un carnet gasi însemnari în care se spunea ca pe insula ar mai fi o comoara mare. Zadarnic o cauta el si tot degeaba fura si cercetarile bunicului si tatalui meu.”
— Atunci sa stii ca n-au privit prin „fereastra”, zise capitanul. Acolo o fi ascunsa taina, cu siguranta.
— O voi face eu în schimb, domnule Farrow si poate sa am mai mult noroc ca stramosii mei.

III.
ÎN PRIMEJDIE.

LA ORA PATRU DUPA AMIAZA Rindow zari insulele Banda si încetini mersul submarinului. Dupa indicatiile de pe plan, insula trebuia sa se afle imediat la stânga acestui grup, astfel ca Farrow lua directia într-acolo. Statea el însusi în turn si cerceta cu privirea insulele din fata sa.

„Dox”-ul lasa la dreapta insulele Banda si se-ndreapta spre unele mai mici, care pareau sa fie nelocuite. Dupa un ceas ajunsera la ele si le înconjurara. Dar nu vazura nici o ridicatura, astfel ca pornira iar spre sud. Mersera în felul acesta pâna se înnopta si în cele din urma capitanul intra într-un golfulet, unde avea de gând sa petreaca noaptea.
Când se întuneca si toti se aflau la masa, santinela de pe punte raporta deodata ca se vede lumina de foc pe insula. Deoarece aceasta avea prea putina vegetatie, fiind alcatuita mai mult din stânci plesuve, toti se mirara ca ar putea trai aici vreun om.
— Trebuie sa mergem într-acolo si sa vedem cu cine avem de a face, zise capitanul.
Îsi alese cinci marinari – printre care Petre si Kard – si parasi submarinul împreuna cu Rindow si George. Zarira lamurit raza focului care lumina cam dinspre mijlocul insulei. Nu exista padure pe acolo, dar cataratul pe stânca le dadu de furca. Se apropiara totusi repede de foc si în cele din urma vazura o vâlcea în care ardea focul. Un om statea lânga el si mânca linistit.
— Cine-o fi asta? întreba capitanul, în soapta. E îmbracat ca un locuitor al preriilor americane si vad ca e bine înarmat.
— Ar fi mai bine, tata, sa ma duc singur la el si sa-l iau putin la rost, zise George. De sigur ca-mi va povesti mai mult decât ar face-o daca am veni cu totii.
Capitanul ramase pe gânduri câteva clipe, apoi se uita întrebator la Rindow.

Vazând ca acesta încuviinteaza din cap, dadu permisiunea ceruta de fiul sau.
George porni repede, bucurându-se de aceasta noua aventura. Ocoli repede vâlceaua, vrând sa se furiseze pe nesimtite, ca sa-l ia prin surprindere pe strain.
Acesta statea tot lânga foc. Sfârsise de mâncat si acum privea pe toate partile un obiect. George se întinse la pamânt si se târî încetisor înainte. Acum putu recunoaste obiectul: era un medalion pe care omul îl tinea deschis în mâna si-l privea cu interes. Omul fiind absorbit de treaba asta, lui George nu-i fu greu sa se apropie de tot si când se ridica brusc în picioare, celalalt se-ntoarse speriat si îndrepta asupra tânarului pistolul pe care-l trasese repede de la brâu.
— Stai pe loc, tinere! striga el. Ce vrei aici la mine si de unde vii?
— Am fost zvârlit aici cu barca mea de salvare, raspunse George, apropiindu-se si mai mult de foc. Vroiam sa vad numai cine sta lânga focul acesta pe care l-am zarit de pe tarm. Ma bucur din inima ca am dat de d-ta.
— Asa si de aia te furisezi ca o pisica, ai?
— Doar nu stiam pe cine voi gasi. Putea fi si un salbatec, care m-ar fi ucis imediat.
— Aseaza-te colea si povesteste-mi ce ti s-a întâmplat!
George se supuse. Strainul continua sa-l priveasca banuitor, dar în cele din urma se mai linisti.
— Corabia noastra cu pânze a naufragiat azi dupa-amiaza pe un recif – povesti tânarul – si s-a scufundat cât ai clipi din

ochi. Am fost nevoit sa sar în apa, deoarece barcile de salvare n-au mai putut fi desprinse. Timp de doua ceasuri am înotat neîncetat si în cele din urma zarind o barca de salvare, goala, am sarit într-unsa si am vâslit cât ma tineau puterile. Acum vreun ceas am zarit pamânt, dar tocmai atunci s-a înnoptat. Am avut însa noroc si ajungând la insula asta, am zarit o raza de foc; atunci m-am hotarât sa ma furisez încoace ca sa vad daca nu gasesc pe cineva care sa ma ajute. Asta-i totul.

— Dar ia spune, tinere, ce-ti trebuie tie, simplu marinar, doua pistoale si un pumnal? N-am auzit înca pân-acum ca un capitan de vas sa îngaduie asta.

George se prefacu încurcat si sovai cu raspunsul. Strainul râse ironic si zise:

— N-ai nevoie sa-mi povestesti, tinere, stiu eu ce vas a fost ala pe care lucrai tu. Nu e asa ca faceati si putintica piraterie?

George se prefacu speriat, dar nu raspunse nici acum. Strainul îl batu atunci pe umar si zise, râzând:

— Nu-ti fie teama, tinere, eu nu-s de la politie. As avea nevoie de tine si daca vrei sa ramâi aici, spune-o. Va trebui, însa, sa ma asculti orbeste.

De data asta George se prefacu voios. Avea ochii stralucitori când batu palma cu strainul si-i fagadui sa ramâie la el.

— As vrea însa sa mai dau o fuga pâna la tarm si sa vad ce e cu barca mea – zise dânsul. N-am priponit-o si ma tem ca vântul o va mâna în larg.

— Bine, tinere, du-te, dar vezi sa nu zabovesti prea mult.

George se facu nevazut. Când privi îndarat peste câteva clipe, nu-l mai vazu, pe strain la foc. Desigur ca se luase dupa el. Si George care vroia sa-l vesteasca pe tatal sau ca avea de gând sa ramâie o zi la strainul acela, ca sa vada cu ce se îndeletnicea! De aceea se ascunse îndaratul unui bloc de stânca si numai dupa ce-l vazu pe strain trecând pe acolo si iscodind cu privirea în toate partile, se hotarî sa porneasca mai departe.

Dar abia se ridica de jos, ca vazu ivindu-se o faptura de dupa alta stânca. O clipa ramase ca împietrit apoi izbucni în râs fi zise:

— Ah, Petre, bine ai facut ca ai venit. Tocmai vroiam sa vin la voi sa vai dau de veste ce si cum. Ramân o zi pe insula si te rog sa spui tatei sa porneasca mai departe spre insula cautata de Jack. Trebuie sa aflu ce învârteste strainul asta pe aici; mi-a propus sa ramân la el.

Uriasul vru sa se împotriveasca, ceru apoi lui George sa-l lase si pe dânsul sa se dea drept naufragiat ca sa poata fi împreuna, dar tânarul nu se învoi.

În cele din urma Petre se dadu batut si pleca.

George facu atunci un mic ocol si alerga spre tarm, unde începu sa priveasca cercetator în toate partile, prefacându-se ca nu gaseste barca pe care o cauta. Mormai câteva înjuraturi si în cele din urma porni înapoi pe poteca ce ducea la foc. Vazu însa de departe ca strainul nu se afla înca acolo. Când ajunse, privi mirat în jurul sau si deodata se ivi omul în fata sa, privindu-l zâmbitor.

— Ei, tinere, nu e asa ca n-ai gasit barca? întreba el. Dar nu face nimic, caci vii cu mine. M-am dus si eu la barca mea, sa vad daca totul e în regula. Cum te cheama?
— George, domnule. Si pe d-ta cum sa te numesc?
— John Ratter, mai mult n-ai nevoie sa stii. Ti-o fi foame, nu? Uite aici mâncare, manânca atât cât poftesti!
În vreme ce tânarul mânca, Ratter scoase la iveala câteva hârtii pe care le privi cu bagare de seama. Se sinchisi prea putin de musafirul sau si era atât de adâncit, încât tresari speriat când George zise:
— Se va stinge focul, domnule Ratter; sa mai aduc vreascuri?
— Nu e nevoie, tinere, caci mergem la barca mea cu motor, unde putem dormi mai comod ca aici. Ia spune mai bine, cunosti tu tinuturile pe aici, ca doar veti fi colindat mult?
— De colindat nici vorba ca am colindat, domnule Ratter, dar depinde ce anume cautati?
— Caut o insula care trebuie sa fie prin tinutul acesta. Cica are o stânca ascutita, cu o gaura rotunda în vârf. Ai vazut vreodata insula asta?
George ramase înmarmurit. Asta era doar insula pe care o cauta Jack din Amboina. Oare Ratter sa fi auzit si el despre comoara si o fi având si el schita cu pricina?
— Insula asta n-am vazut-o înca, domnule Ratter, raspunse dânsul, în cele din urma. Poate ca nu i-am dat atentie când am trecut pe lânga ea. Dac-o fi prin

tinutul acesta, apoi o gasim noi, fara doar si poate. Dar ce vrei sa cauti acolo?
— Esti cam curios, tinere, dar pot sa-ti spun, caci urmeaza doar sa ma ajuti. Am aici câteva însemnari, în care se spune ca pe insula aceea... s-ar fi aflând un vapor vechi de pirati, pe care as dori scos la suprafata. Te pricepi la citirea hartilor?
— Fireste, domnule Ratter. Ca marinar nici nu s-ar putea sa nu ma pricep.
Strainul îi întinse harta si George recunoscu îndata ca era întocmai ca aceea pe care o avea Jack din Amboina, numai ca asta era copiata.
— Insula trebuie sa fie pe aproape, domnule Ratter si o vom gasi noi cu siguranta.
Dupa ce mai statura putin de vorba mersera la barca strainului. În partea din fata a acesteia era o cabina încapatoare, care slujea de dormitor. Se culcara pe câte o canapea si adormira.
George se trezi abia când Ratter îl scutura cu putere:
— Scoala, tinere, avem de facut drum lung. Poate gasim înca azi insula cu pricina.
George ajuta la pregatirea mesei. Îi dadu în gând atunci ca tatal sau va veni sa-l ia de acolo la noapte, dupa cum îi trimisese vorba cu Petre. Dar daca pleca acum cu Ratter, atunci capitanul îl va astepta zadarnic si în vremea asta celalalt va fi putut gasi insula.
Dupa ce mâncara, Ratter zise tânarului:
— Acum sa pornim la drum, barca mea cu motor alearga repede. Tu vei îngriji de motor, în vreme ce eu voi sta la cârma.

Asta îi convenea lui George. Daca va zari submarinul lor, va face în asa fel încât motorul sa se defecteze si barca sa se împotmoleasca.
Micul vas porni ca o sageata în larg, luând directia spre sud. George era încredintat ca misterioasa insula se va ivi în curând, dar habar n-avea ce va face atunci. Cel mai bun lucru era sa fure hârtiile „stapânului" sau. Dar cum sa aduca la îndeplinire treaba asta, câta vreme Ratter le purta în haina?
Întâmplarea îi veni în ajutor, însa. Spre amiaza zarira o insulita si hotarâra sa faca acolo un scurt popas, ca sa îmbuce ceva. Ancorara într-un golfulet si în vreme ce George aprindea masina de spirt ca sa încalzeasca conservele, Ratter îsi scoase haina si o aseza în apropierea tânarului.
Dupa masa piratul cauta ceva în cabina si George se folosi de clipa asta ca sa-si însuseasca portofoliul. Îi vârî repede în buzunarul pantalonului sau, fara ca celalalt sa fi observat ceva.
Insula era atât de împadurita încât atât George cât si Ratter nu observara ca vreo câtiva salbateci se furisara pâna la tarm. Ca din pamânt se mai ivira si altii din toate partile si înainte ca vreunul din cei doi sa poata scoate pistolul, salbatecii tabarâra asupra lor si-i legara fedeles.
În convoi triumfal strabatura apoi desisul, îndreptându-se spre lagarul salbatecilor, unde prizonierii fura trântiti la pamânt. Cu putin înainte de a fi înhatat, Ratter îsi îmbracase haina si

deoarece mâinile îi fura legate în fata, simti deodata ca-i lipsea portofoliul.
— Toata întreprinderea mea nu mai are nici un rost acum, se tângui el. M-am si crezut la tinta, dar salbatecii acestia m-au facut sa pierd totul.
— Crezi ca ne vor ucide? întreba George.
— Dar de ce alta sa ne fi luat prizonieri, tinere? Ah, de-ai sti cine sunt eu, poate ca m-ai compatimi!
— Dar de ce ti-ai dat un nume de împrumut? urma George.
— Numele n-are importanta. Ca doar noi spune cuiva cine sunt! Adevaratul meu nume e Jack din Amboina.
— Ce, … ceee? Jack din Amboina? striga George. — Asta nu e cu putinta, domnule.
— De ce n-ar fi cu putinta, tinere? întreba celalalt, mirat.
— Asta zau n-a pricep, domnule. Îmi dai cuvântul d-tale de cinste ca esti într-adevar Jack din Amboina?
— Fireste; dac-as mai avea actele as putea-o dovedi. Dar ia spune, de ce pui la îndoiala spusele mele?
— Pentru ca… Cunosc pe un… Jack din Amboina, care cauta si el insula aceea, ca sa ridice comoara.
— Nu se poate! striga noul Jack. Cum arata omul acela care se da drept eu?
— E o corcitura; l-am întâlnit acum doua zile pe insula Amboina, unde vroia sa… devie rege.
— Ah, stiu acum cine e. Ticalosul de Tobi, care mi-a furat taina. El a fost servitorul meu pe Amboina, unde am locuit ani de zile si unde au stat si

stramosii mei. De aici mi se trage si numele.
— La fel ne-a povestit si celalalt Jack, pe care-l numesti Tobi. Probabil ca ne-a înselat.
— Te tot aud vorbind la plural, tinere. Ce însemneaza asta?
— Vad ca trebuie sa-ti spun adevarul. Afla, deci, ca tatal meu se numeste Farrow si eu sunt fiul sau, George. Eram în drum cu submarinul nostru si ne-am oprit într-un golf de pe coasta de sud a Amboinei. Eu împreuna cu doi camarazi am fost atacati, dar am izbutit sa ne eliberam si atunci l-am cunoscut pe asa-zisul Jack, Care ne-a rugat sa-l ducem la insula cu pricina, unde avea de ridicat o comoara. El se afla acum pe bordul submarinului tatalui meu.
George urma sa povesteasca ce s-a petrecut în urma si când sfârsi, noul Jack zise:
— Care va sa zica d-ta esti într-adevar George Farrow, fiul mult cautatului capitan Farrow?
— Da si nadajduiesc ca nu-mi vei lua în nume de rau comedia pe care am jucat-o. Acum totul se va întoarce în bine pentru d-ta si va trebui sa gasim insula în orice caz.
— Nu prea înteleg. Vorbesti ca si cum n-am avea sa ne temem de nimic aici. Afara de asta mi-a disparut portofoliul în care aveam hârtiile.
— L-am gasit eu, domnule si l-am ridicat de jos când am fost atacati. N-am mai avut timp sa ti-l înapoiez; îl am la mine.

— Slava Domnului, atunci totul se mai poate întoarce în bine.
Ar fi vrut sa mai adauge ceva, dar salbatecii se sculara în picioare si se asezara în fata prizonierilor. Un individ înalt vorbi, gesticulând celorlalti si deodata toti începura sa topaie. George si Jack fura ridicati si legati de doi copaci, apoi salbatecii îsi luara cutitele si sulitele si se asezara înaintea celor doi.

IV.
FALSUL JACK.

PRIZONIERII ERAU ATÂT DE STRÂNS legati încât abia se puteau misca. Omul înalt înainta iar si roti amenintator cutitul, zvârlindu-l apoi cu putere. Dar George, caruia îi era harazita lovitura, vazu cutitul trecând la un centimetru deasupra capului sau, apoi mai observa ca salbatecul îsi schimonosi chipul într-un rânjet. Probabil ca-i facea placere sa-si chinuiasca prizonierul în felul acesta.
Mai repeta jocul de câteva ori, dar când vazu ca George nici nu tresare, se apropia de copacul de care era legat Jack si reîncepu acolo comedia. Acesta întelese însa ce urmarea salbatecul, asa ca ramase si el linistit.
În cele din urma salbatecul renunta la joaca si dadu o porunca scurta si imediat se protapira în fata prizonierilor alti patru salbateci, ridicând sulitele. Scotând racnete zvârlira armele spre captivi, dar nu nimerira: sulitele se înfipsera în copacii dindaratul acestora.

De patru ori repetara jocul, apoi capetenia mai dadu o porunca, în urma careia altii se postara în fata copacilor si zvârlira cutitele lor spre George si Jack. Nici acestea nu nimerira, însa trecura atât de aproape de urechile prizonierilor, încât acestia se crezura pierduti. Dar tot nu tresarira, ceea ce stârni mare admiratie în rândurile salbatecilor.
Când interveni o mica pauza, Jack îi sopti lui George:
— As vrea sa stiu ce urmaresc indivizii acestia.
— Poate ca într-adevar nu vor sa pe raneasca – poate ca au anumite gânduri cu noi. A! Uite ca încep iarasi – acum cred ca vine ceea ce e mai principal.
Capetenia ceruse sa i se dea o maciuca mare pe care o roti amenintator, apoi îi dadu drumul... Suierând trecu la un centimetru deasupra capului lui George si se izbi de un copac care se afla la vreo doi metri mai departe. Tânarul, care se cam speria de data aceasta, încerca totusi sa râda, ceea ce stârni veselie la salbateci.
Acelasi joc se repeta cu Jack. Nici el nu se clinti si râse de asemeni când maciuca se izbi de copac.
Amândoi erau curiosi sa vada ce va urma acum. Capetenia ceru un cutit si pasi spre ei. Reîncepu vechiul joc cu cutitul, dar de data asta parea ca-si ia rolul în serios, încât George crezu ca i-a sunat ceasul din urma.
Capetenia topaia în jurul copacului, scotând tipete ciudate, în vreme ce zvârlira cutitele unul dupa altul.

Deodata George simti ca legaturile îi slabesc. Probabil ca salbatecul facuse o greseala si nimerise funia, taind-o.
Tânarul ramase linistit pentru ca dusmanii sa nu bage de seama. În cele din urma capetenia se îndrepta spre Jack si dupa ce se juca si cu el câtva timp, îsi lua seama si înapoindu-se la razboinicii sai, se aseza lânga foc; ceilalti îi urmara pilda.
George îl privi cu înteles pe Jack si-i sopti:
— Daca vom avea acum liniste câtva timp, nadajduiesc sa ma pot libera, caci salbatecul mi-a taiat legaturile, din nebagare de seama. Nu cumva stii unde sunt armele noastre? Trebuie sa le avem imediat ce vom disparea de lânga copaci.
— Am vazut bine când capetenia le-a dus în coliba aceea mica. Sa dea Dumnezeu s-avem noroc.
George încerca sa-si libereze mâinile, profitând de faptul ca salbatecii discutau de zor între ei. În câteva clipe duse treaba la bun sfârsit. Greutatea mare erau legaturile de la picioare, dar dupa câtva timp izbuti sa se scape si de ele. Mai ramase câteva clipe la copac, observându-i pe salbateci, apoi facu o saritura si zbura ca o sageata prin luminis, spre coliba, în care se facu nevazut, înainte ca dusmanii sa-si poata da scama ce se petrecuse. Când se dezmeticira, sarira cu totii în picioare si dadura buzna spre coliba. Unii îsi luara sulitele si le zvârlira în peretii acesteia.
George gasi imediat armele. Le vârî repede în brâu, apoi lua si pistoalele lui

Jack. Tinând câte unul în fiecare mâna, vru sa iasa afara, dat sulitele zburara atunci prin pereti si erau cât pe-aci sa-l nimereasca. Nu mai era nici o clipa de pierdut. Scoase repede cutitul si-si croi drum prin spatele colibei.
O zbughi grabnic în padure si se piti îndaratul unui copac. Salbatecii nu observasera fuga lui din coliba, deoarece aceasta era aproape lipita de cei dintâi copaci ai codrului.
George avu atunci o idee buna: se retrase si mai mult în padure si sub ocrotirea copacilor facu ocolul lagarului, îndreptându-se spre locul unde era legat Jack. Nimeni nu se preocupa de al doilea prizonier, astfel ca fu usor pentru George sa-l libereze pe tovarasul sau. Îi vârî repede în mâna pistoalele si dupa ce se pitira amândoi în spatele trunchiului, trasera doua gloante, ca sa sperie pe salbateci.
Efectul fu surprinzator. În primele clipe salbatecii ramasera ca împietriti. George mai slobozi atunci un glont si urmarea fu ca maciuca pe care capetenia o tinea în mâna zbura cât colo. Dar în loc ca salbatecii s-o ia la fuga în padure si sa se pregateasca de aparare, ei zvârlira armele, se lasara în genunchi si ridicara bratele, ca si cum ar îi vrut sa dea de înteles ca se predau.
George striga atunci pe capetenie si constata cu uimire ca acesta cunostea câteva boabe englezeste, îl implora pe George sa nu mai „pocneasca”, spunând ca-l vor recunoaste cu totii drept stapân

si nu vor mai întreprinde nimic împotriva lui.
— Barbati foarte viteji sunt – o rupse el pe englezeste – barbati trebuie ajute sarmanii salbateci, s-alunge duh rau de pe inima lor, noi vrem locuim acolo ca mai înainte.
George si Jack se apropiasera cu bagare de seama de salbateci, dar se încredintara îndata ca acestora parea sa le fie o frica grozava de dânsii. În cele din urma se putura misca în voie în lagar si aflata de la capetenie ce fel de insula era aceea unde salasluia un „duh rau”.
Înainte vreme salbatecii locuisera pe o insula vecina, foarte rodnica, dar fusesera alungati de cineva. Cine era acest cineva nu stiau salbatecii, îl botezasera însa „duh rau” si „dihania”. Rugara pe George si Jack sa mearga la insula cu pricina si sa ucida duhul, caci ei erau oameni foarte viteji.
Cei doi tovarasi fura nevoiti sa se aseze si ei lânga foc si aflara ce avusesera de gând salbatecii cu „jocurile razboinice”. Vroiau sa-i puna la încercare pe prizonieri daca erau viteji si fara frica, ca sa poata alunga apoi duhul rau.
Capetenia, caruia nu-i mai tacea gura acum, povestea grozavii despre insula vecina si-i duse pe cei doi „viteji” la tarm, de unde putea fi vazuta. Jack merse la barca lui de unde se înapoia cu ocheanul si când privi printr-unsul, izbucni agitat:
— Domnule Farrow, e chiar insula pe care o caut eu, dar sunt oameni acolo. Probabil tatal d-tale cu ai sai.

George îi lua repede ocheanul din mâna si dupa ce se uita cu bagare de seama i-l dadu înapoi spunând:
— Nu e tatal meu, ci niste straini, care probabil cauta si ei comoara. Am vazut lamurit un om catarându-se spre stânca, dar n-a izbutit s-ajunga sus, caci aceasta pare sa fie prea dreapta. S-asteptam pâna s-o întuneca si atunci pornim într-acolo. Tata va veni si el în cele din urma, daca nu ma va gasi pe cealalta insula.
Jack încuviinta. Cei doi îsi omorâra vremea stând de vorba cu salbatecii si când se însera, se urcara în barca si pornira la drum.
Peste câtva timp ajunsera cu bine la insula si, cautara un loc potrivit unde sa-si ascunda barca. Dupa ce facura treaba asta, o luara de-a lungul tarmului, ocolind insula care avea un diametru de vreo trei kilometri. Dadura de o poteca ce parea sa duca în launtrul ei, dar golful cu cei trei palmieri nu-l zarira înca.
Cu pistoalele în mâna pornira pe poteca si în cele din urma ajunsera într-un luminis mic. Aici se ridica stânca în al carei crestet se afla „ferestruica” rotunda.
— Sa încercam acum s-ajungem în golful cu cei trei palmieri – propuse George – poate e ancorat acolo vasul cu care au venit oamenii pe care i-am vazut prin ochean. Ei, ce fu asta? Se-ntrerupse el, speriat. Ai vazut si d-ta faptura aceea înalta care a disparut fulgerator colo printre copaci?
— Da, domnule Farrow, am vazut-o si eu. Ce sa fi fost? Pentru un om era prea mare.

— Poate ca era „dihania” de care pomeneau salbatecii. Mai stii!
George ramase pe gânduri câteva clipe, apoi hotarî:
— Sa mergem la golf! Am presimtirea ca vom da acolo peste tatal meu. Cred ca acolo în fata noastra, începe poteca ce duce la golf.
Ocolira luminisul, ajunsera cu bine la poteca si pasira pe ea. Fara nici un incident ajunsera la golf si George era cât pe aci sa scoata un strigat de bucurie vazând ca tocmai în clipa aceea intra „Dox”-ul lor. Capitanul statea în turn, alaturi de Rindow, care cu ocheanu-i de noapte cerceta tarmul.
— Ramâi d-ta în tufis, domnule Jack – zise George repede. Voi povesti tatalui meu totul si-l voi da de gol pe fostul dumitale servitor.
Jack gasi buna propunerea si disparu printre copaci, în vreme ce George merse înainte pe tarm si dadu semnale spre submarin.
Dupa câteva minute era pe bord si fu coplesit de întrebari, la care nu mai pridid sa raspunda. Se duse apoi cu tatal sau în cabina si-i povesti în amanuntime ce descoperise. La început. Capitanului nici nu-i veni sa creada. Dar când trimise sa-l cheme pe Jack cel fals la el, se dovedi ca acesta fugise din submarin, în clipa când Rindow parasise pentru putin turnul, ca sa-l aduca pe Brun, care avea sa-l schimbe.
— Atunci sa vie adevaratul Jack, poate e în masura el da ne indice unde e de gasit cel fals. Trebuie dar sa cunoasca insula.

— Nu, tata, n-a fost înca niciodata aici si pentru prima oara a pasit cu mine pe ea. Pe insula asta trebuie sa locuiasca cineva care i-a gonit pe locuitori si care face pe duhul. Poate mai stiu si altii de duhul acesta.
— Asa cred si eu acum, draga George, dar hai sa-l aducem pe Jack cel adevarat, caci as vrea sa-l cunosc.
George urca pe punte si dadu un semnal spre tarm. Imediat se ivi Jack dintre copaci si fu luat în primire pe tarm de catre Petre. Când veni pe bord si fu prezentat capitanului Farrow, povesti ca vazuse pe cineva care s-a lasat în apa de pe puntea submarinului si a înotat spre tarm. Trebuie sa fi fost Jack cel fals.
În cabina capitanului Farrow avu loc apoi o consfatuire generala. Capitanul era de parere sa astepte dimineata, ca sa întreprinda atunci ceva, dar George starui atât de mult, încât se hotarî în cele din urma sa debarce câtiva marinari care sa cerceteze insula.
Parasira submarinul în doua echipe. Capitanul Farrow lua cinci marinari vânjosi, ca sa ocoleasca întâi insula, în vreme ce George cu alti cinci – printre care Petre Uriasul – urmau sa patrunda în ea. Îndata ce se vor auzi împuscaturi, prima echipa urma sa vie în ajutorul celeilalte.
Jack se alatura si el de George si împreuna cu acesta porni iar pe poteca spre luminis, urmat de cinci marinari, Toti erau înarmati pâna în dinti si luasera chiar granate de mâna.

Ajunsera din nou la luminis, fara sa fi zarit pe cineva sau sa fi auzit vreun zgomot. Falsul Jack trebui dar sa fi fost de mult aici, dar probabil ca el cunostea insula mai bine decât spusese.
— Sa ne ducem într-acolo unde a disparut faptura aceea înalta – zise George.
Jack din Amboina fu cuprins si el de frigurile vânatoarei. Ocolira în graba luminisul si dupa scurt timp se aflau lânga un copac înalt cu frunzisul des. Pe aici disparuse faptura, dar zadarnic cautara camarazii vreun loc, pe unde sa se fi strecurat.
— Cred ca dincolo, de partea cealalta, s-a miscat din nou ceva! exclama deodata Jack. Haide repede, domnule Farrow!
— Nu, nu, ramâi d-ta aici, voi porni eu cu patru marinari si voi cerceta padurea acolo. Locul acesta de aici trebuie sa fie pazit mereu si nu vreau sa încredintez altuia sarcina aceasta.
— Bine, domnule Farrow, te voi astepta aici.
George, Petre si înca trei marinari pornira în graba lasându-l acolo pe Jack cu înca un marinar. Dar ajungând de cealalta parte a luminisului tot nu dadura de nimeni.
— Petre, tu ramâi aici cu camaradul tau si fii cu mare bagare de seama. Eu ma furisez înapoi si daca auzi cum va împuscaturi, vino repede.
Uriasul fagadui si tânarul sau stapân disparu iarasi pe marginea luminisului. Când ajunse la copacul unde-l lasase de

paza pe Jack, nu-l gasi nici pe acesta, nici pe marinar.
Pe când chibzuia cu înfrigurare unde s-ar fi putut duce amândoi, simti o mâna înclestându-i gâtul si în acelasi timp un brat îl strânse eu atâta putere, încât nu mai fu în stare nici sa se miste.
Gândurile i se încâlcira si mai simti doar ca doua brate vânjoase îl ridicara, saltându-l pe umar. Apoi omul care-l ducea se catara cu el, ca o pisica, în copac, disparând în frunzisul acestuia. Totul se petrecuse atât de repede si fara zgomot, încât Petre nu observase nimic de cealalta parte a luminisului.
Când George se trezi, statea legat si cu calus în gura lânga Jack si marinarul care fusese cu el. Nu putea deslusi nimic în jurul sau si se credea într-o coliba. Jack si marinarul aveau si ei calusuri, astfel ca nu se puteau întelege prin vorbe. Dar lui George i se paru ca recunoaste în întuneric o faptura înalta, care se aplecase pe fereastra, ca si cum astepta pe cineva.

V.
TESTAMENTUL STRABUNICULUI.

ZADARNIC ÎNCERCA GEORGE sa se scape de legaturi. Erau atât de strânse încât îi intrau în carne.
Ceasuri de-a rândul ramase în asteptare, când deodata auzi o convorbire în soapta dedesubtul lui. Unde se afla oare?
I se paru ca recunoaste glasul tatalui sau si brusc îi fulgera prin minte ca se afla într-un copac, în copacul acela sub care

statuse. Acum întelese el taina fapturii misterioase.
Începu sa se miste, ca sa atraga atentia celor de jos, dar imediat omul cel înalt fu lânga dânsul si-i puse un cutit în piept. George trebui sa se dea batut si peste putin timp auzi ca tovarasii sai se îndeparteaza.
Deodata se facu lumina. Tânarul vazu ca se afla într-o coliba de crengi pe care o construise cineva în copac. La fereastra statea un mulatru urias, care parea sa cerceteze împrejurimile. Întorcându-se spre prizonierii sai, zise mânios:
— Daca va face careva încercarea sa va libereze, va împlânt cutitul în piept. Insula îmi apartine si nici un om n-are ce cauta aici.
Individul se înapoie apoi la fereastra si privi iar afara. Parea ca vede pe cineva jos, caci scoase o suieratura ciudata si parasi coliba. Dupa câteva minute se întoarse cu cineva caruia îi facu vânt înauntru. Era falsul Jack din Amboina. Acesta privi zâmbind la prizonieri, dar când îl recunoscu pe adevaratul Jack, se speria grozav.
— De unde îi ai pe prizonieri, Tom? întreba el. Cei doi de ici fac parte din echipajul submarinului, pe când celalalt e cel mai mare dusman al nostru.
— Stiu toate astea, Tobi, dar ma mir cum ai ajuns atât de repede pe insula, aici. Ai observat cred, ca Numbier ti-a furat taina?
— Da, am banuit-o; si-a facut, pe ascuns, copii dupa hârtiile mele si vroia sa scoata singur comoara. Am venit încoace cu un

submarin si oamenii de pe dansul au vrut chiar sa-mi ajute sa dau de comoara.
— Pe care ti-ar fi luat-o apoi, râse mulatrul.
— La asta m-am gândit si eu când ne-am apropiat de insula si de aceea am debarcat în taina, ca sa caut singur. Spuneai ca Numbier e aici? Atunci de sigur c-a si pornit în cautarea comoarei?
— Fireste, Tobi, sau credeai cumva ca numai tu aveai dreptul asta? De ce n-ai vrut sa faci împarteala cu noi? Am fi fost pâna acum în stapânirea comoarei. Acu trebuie sa ne pazim de oamenii aia care te-au adus aici.
— Am facut o greseala, recunosc. Dar altfel cum as fi putut ajunge pe Insula? Banuiam eu ca voi sunteti aici.
— Si acum îti închipui ca vom împarti cu tine, Tobi? Râse mulatrul. Scoate-ti asta din cap, noi am fost cei dintâi aici si comoara e a noastra. Sa vezi ce ti-o spune si Numbier când o veni.
— Voi n-aveti ce sa-mi spuneti. Daca nu vreti sa împartiti, voi face cunoscut ca ucigasul lui…
Mai mult nu apuca. Plin de furie, mulatrul se napusti asupra falsului Jack si încerca sa-i vâre cutitul în trup. Acesta banuise asa ceva, astfel ca cei doi barbati se încaierara în lege în coliba strâmta. Mulatrul era mai puternic si de sigur ca Tobi ar fi fost rapus, dar atunci se petrecu ceva neasteptat. Coliba trosni deodata, podeaua se rupse si cei doi luptatori se prabusira în adâncime. George, care cu o miscare repede izbuti

sa se puna la adapost, auzi doar un tipat grozav si cazatura celor doua trupuri.
Imediat luminisul se umplu de glasuri si George recunoscu printre ele pe acela al tatalui sau. Dupa câteva minute se ivi Petre în coliba si-i libera pe prizonieri, pe care îi cautase zadarnic aproape toata noaptea.
Cei doi luptatori prabusiti îsi frânsesera sira spinarii în cadere; marinarii ramasera uimiti de faptura uriasa a mulatrului, care jucase rolul „duhului rau", pe insula aceasta, alungându-i pe locuitori.
— Trebuie sa mai fie doi oameni pe insula – zise George catre tatal sau – am auzit ce spunea mulatrul, falsului Jack. Unul din indivizi se numeste Numbier.
— Sa-i cautam – raspunse capitanul – sa încercam sa ne cataram pe stânci, poate ca s-au ascuns în vreo pestera.
George se oferi sa încerce cu Petre sa urce si capitanul n-avu încotro, fiind nevoit sa încuviinteze.
Stânca era înalta de vreo suta de metri si dreapta ca un zid. Cu multa greutate izbutira sa faca jumatate de drum, când deodata auzira un suierat deasupra capetelor. Era un glont slobozit dintr-un revolver care îsi înabuse zgomotul.
George trase repede revolverul. Tinându-se bine privi în sus si atunci vazu ivindu-se un cap, apoi un pistol, Arma lui George detuna, urma un strigat si capul disparu.
Întorcându-si privirile în adâncime, tânarul erou zari cu bucurie vreo zece marinari cu carabinele în mâna, privind

în sus. Asta îl linisti; vârându-si înapoi revolverul, urca mai departe, împreuna cu Petre.
— Atentie, domnule George! striga deodata Uriasul – în fata noastra trebuie sa fie o pestera în care se afla oameni. Zaresti mâna care iese la iveala colo?
George privi în sus la doi metri departare într-adevar, o mâna care statea nemiscata însa. Trebuia sa fie a unul mort.
— De sigur ca am nimerit bine, Petre – raspunse tânarul – de mâna asta n-avem ce ne mai teme. Haide repede, cu siguranta ca mai e cineva în pesteri si e mai bine sa ne pregatim revolverele.
Cei doi metri din urma trebuira sa-i strabata cu bagare de seama, deoarece nu se puteau tine cu mâna dreapta, în care aveau arma. Ajunsera cu bine la un mic platou, care nu putea fi vazut de jos si privira într-o pestera. În fund de tot statea o faptura care la ivirea lui George ridica bratele în sus. Aceasta era o dovada ca vroia sa se predea. La intrarea pesterii, însa, zacea un mort cu capul gaurit de un glont – acela tras de tânarul erou.
— Tu pazeste-l pe omul de aici, Petre, în vreme ce eu ma voi catara sus de tot si voi privi prin ferestruica. Poate gasesc acolo comoara.
Deoarece nu mai era de asteptat nici un dusman acum, Petre nu zise nimic.
George începu sa se catere tot mai sus si dupa multe sfortari ajunse la gaura rotunda, deasupra careia se apleca. Peisajul de dedesubtul lui era minunat si

primul sau gând fu cât de rentabila ar fi aici o plantatie, deoarece insula era foarte rodnica.
Nu vazu însa nici urma de comoara. Launtrul „ferestrei”, era larg de vreo treizeci de centimetri si înconjurat de pietre, pe care tânarul statea acum cu partea de sus a trupului sau. Se trase putin înapoi si scormoni cu mâna prin pietre. Deodata, dupa ce arunca în adâncime pe cele de deasupra, dadu de o piatra mai mare, pare parea întepenita acolo. Smuci cu putere si în cele din urma o scoase si pe ea si o zvârli în adânc. Apoi vârî mâna în golul ce se formase si simti o punga de piele, pe care o scoase si o vârî în buzunar. Altceva nu era acolo.
Apoi mai arunca o privire asupra insulei si ramase în admiratie. Salbatecii aveau dreptate vrând sa se reîntoarca aici, unde mai locuisera si altadata. Numai mulatrul îi putuse alunga.
George începu sa coboare. Merse mai repede decât crezuse si dupa putin timp se afla iar lânga Petre.
Nu povesti nimic despre ceea ce gasise si începura amândoi coborâsul. Prizonierul fu silit s-o ia înainte. Când George ajunse jos. Exclama cu însufletire:
— Stii, tata, a fost cam greu urcusul, dar privelistea pe care am avut-o de acolo m-a rasplatit din belsug.
— Si n-ai gasit nimic sus, George? Am vazut doar ca ai bagat ceva în buzunar.
— Da, am gasit ceva, raspunse tânarul, râzând. Dar sa mergem pe submarin,

unde vom sta de vorba. Comoara nu e atât de mare.
Marinarii îl luara pe prizonier în mijlocul lor si pornira la drum. Ceilalti veneau în urma fiind stapâniti de o curiozitate fireasca. Când se aflara în sfârsit, în cabina capitanului, George scoase punga si o dadu lui Jack din Amboina.
— Ia-o te rog, e proprietatea d-tale, domnule, zise el. Pentru d-ta am adus-o..
— Atunci se si cuvine s-o deschizi, raspunse Jack si împinse punga înapoi.
Tânarul o lua, desfacu siretul din jurul ei si varsa continutul pe masa. Erau perle minunate, de diferite marimi. O adevarata avere. Daca asta era singura comoara, atunci nu era chiar atât de pretioasa precum si-o închipuisera.
— Uite ca mai e si o scrisoare, zise George, dupa ce cercetase bine punga. Titlul glasuieste:
„Mostenitorilor mei.... Jerry din Amboina".
— Asta a fost strabunicul meu! Exclama Jack si smulse plicul din mâna celuilalt. Vreau sa deschid îndata scrisoarea si s-o citesc.
Cu mâini tremuratoare desfacu plicul gros si citi apoi cu glas tare. Scrisoarea era într-adevar de la strabunicul sau, care descoperise cândva insula aceasta si o cumpara de la guvern.... Avusese de gând sa întemeieze acolo o plantatie, deoarece locuitorii erau oameni de treaba, bucurosi sa-l ajute.
Scrisoarea încheia astfel:
„Aceasta e comoara mea, pe care o las mostenitorilor mei. Insula va apartine

voua, asa dar, va puteti pune pe lucru ca sa faceti dintr-însa o plantatie rodnica. Priviti prin fereastra din vârful stâncii si veti vedea ca am dreptate. Perlele le-am adunat ca sa constituie capitalul de exploatare pentru întemeierea plantatiei".
Jack din Amboina îsi ridica privirea si un zâmbet de fericire îi flutura pe buze. Asadar lui îi apartinea acum insula! Trebuia s-o mai cerceteze odata, chiar imediat, ca sa vada daca locul era într-adevar potrivit pentru o plantatie. George, care o vazuse de sus, întari aceasta si-i spuse sa se urce el însusi pe stânca, pentru a se încredinta cu proprii sai ochi.
Jack nu mai statu sa pregete si lua cu sine un marinar, ca sa-l ajute. Capitanul Farrow, pe de alta parte, trimise alti cinci marinari, ca îngroape cadavrele celor trei oameni, care cautasera si ei comoara. Ei nu stiusera ca adevarata comoara era însasi insula, pe care o dobândise strabunicul lui Jack din Amboina.
— Tata – zise George – eu plec chiar acum cu Petre spre insula vecina si voi spune salbaticilor sa vie încoace, ca sa locuiasca din nou aici. În felul acesta vor putea sa-l ajute pe Jack la întemeierea plantatiei sale.
— Bine, George! Ia o barca de aluminiu, caci nu e departe pâna la insula vecina.
Dupa un sfert de ceas tânarul se afla în drum împreuna cu Petre. În fata insulei vazura o barca de pescari, din care salbatecii prindeau pesti cu sulitele lor de pescuit. (Vezi ilustratia de pe coperta). Când barca de aluminiu se apropia,

bastinasii nu-l recunoscura pe George si ridicara amenintator sulitele. Dar tânarul se ridica repede si atunci pescarii vâslira mai aproape si întrebara îndata ce e cu insula.
— Puteti veni cu totii raspunse George. Noul stapân va îngaduie si vei fi sub ocrotirea lui.
— Este omul acela viteaz? întreba capetenia, care se afla cu ceilalti în burca.
— Da. Am ucis „dihania" si omul ramâne de acum încolo mereu pe Insula, ca sa va apere.
Pescarii izbucnirii într-un chiot de bucurie, încât toti ceilalti salbateci dadura fuga la tarm. Capetenia fagadui sa vina îndata si George se întoarse la submarin.
În vremea asta se înapoiase si Jack din Amboina. Ochii-i straluceau când zise:
— Da, strabunicul meu mi-a lasat o comoara care e mai pretioasa decât banii. Voi face aici o plantatie si ma voi bucura foarte mult când salbatecii se vor înapoia cu totii.
— Vor veni, domnule, raspunse George. Tocmai vin de la el si le-am spus ca d-ta ai ucis dihania si vei ramâne aci de acum încolo, ce sa-l aperi. Au izbucnit atunci într-un chiot de bucurie si au fagaduit, ca vor veni.
— Atunci voi fi un stapânitor în propria mea tara. Nadajduiesc ca ma vei vizita, domnule Farrow când vei avea drum pe aici. Deocamdata trebuie sa ma duc sa-mi vând perlele ca sa târguiesc cele trebuincioase. În portofel am gasit si

actul de cumparare al strabunicului meu si documentul acesta îmi garanteaza proprietatea.
— Îti doresc noroc, domnule Jack, zise capitanul. Perlele ti le-as cumpara chiar eu si daca esti dispus vino în cabina mea, ca sa stam de vorba.
Farrow cu ai sai mai ramasera o zi pe insula; pâna ce salbatecii construira o coliba pentru stapânul lor. Apoi se despartira de Jack din Amboina, pornind cu submarinul prin strâmtoarea Moluscelor.

76
ORASUL DEMONILOR.

I.
CALARETUL MISTERIOS.

«NE GASEAM LA VREO TREIZECI de kilometri de Lhassa, în drum spre Tsamkar – începu doctorul Bertram sa-i povesteasca lui George – chinezul cel viteaz, de a carui caravana ne alaturaseram, ne zorea tot mai mult, ca si cum ar fi vrut într-adevar sa fuga din apropierea vechiului oras în ruine, în care se spunea ca salasluiesc duhuri rele. (Vezi voi. 73 din „Aventurile echipajului Dox").
Din pacate, n-aveam vreme sa ne ocupam mai de aproape de misteriosul oras, caci trebuia sa aducem la îndeplinire cât mai repede însarcinarea data de lordul Bird si sa încercam s-ajungem în Alaska.

Deodata Ho-ang si servitorii sai îsi strunira caii si privira cu încordare înaintea lor. Acolo se ivisera niste calareti, care se apropiau cu repeziciune. Vazuram îndata ca erau tibetani, toti bine înarmati cu pusti militare rusesti, iar dea curmezisul pieptului aveau câte doua cartusiere si la brâu câte doua pistoale.
Deoarece n-aveau animale de povara cu dânsii trebuia sa fim cu bagare de seama, caci tinutul prin care calatoream era cât se poate de salbatec. Fara sa ne învredniceasca cu un salut, trecura pe lânga noi aruncându-ne priviri posomorite si-si vazura de drum, nepasatori, ca si cum nici nu ne-ar fi vazut.
Abia se îndepartara cu vreo suta de metri de noi, ca Ho-ang îsi îndemna calul la galop. Noi îl ajunseram din urma si el ne striga:
— Oamenii acestia sunt primejdiosi, trebuie sa ne îndepartam repede. Colo în fata noastra, îndaratul colinelor pe care le vedeti, ne putem apara bine, dac-ar avea de gând, într-adevar, sa ne atace.
— Bine ne merge! râse Marian; abia ai izbutit sa scapi de o banda de tâlhari, ca o alta îi si ia locul. Asa dar sa cautam s-ajungem la colinele alea!
Daduram pinteni cailor. Lantul îngust de movile din fata noastra devenea tot mai mare, dar când privii odata îndarat, vazui cu spaima ca tibetanii ne urmareau într-adevar. Goneau dupa noi, la cel mult o suta cincizeci de metri departare si acum le ghiceam lamurit gândul.

— Mai repede, mai repede! striga în aceeasi clipa Ho-ang, care îsi întorsese si el privirea.
Dar caii o si luasera în galop cat îi tineau picioarele si cu neliniste vazui ca urmaritorii nostri pareau sa aiba animale mai bune, caci se vedeau din ce în ce mai aproape, iar lantul de movile era înca la cel putin un kilometru. Ne aplecaram bine deasupra gâturilor cailor nostri, ca sa nu ni se taie rasuflarea si în acelasi timp sa nu fim o tinta prea buna împuscaturilor care vor urma.
Prevederea asta se dovedi în curând folositoare, caci deodata detunara îndaratul nostru câteva împuscaturi si gloantele suierara foarte aproape deasupra capetelor noastre.
Eram acum la vreo doua sute de metri de coline, dar banditii din urme noastra se apropiasera pâna la o suta de metri. Din nou detuna o salva si de data asta unul din servitorii lui Ho-ang scoase un tipat sfâsietor, se clatina în sea câteva clipe, apoi se prabusi la pamânt. Fireste ca nu ne puteam ocupa de el, desi tipatul lui era o dovada ca fusese grav ranit.
Iarasi se auzi o salva si unul din caii de povara se prabusi. Atunci Marian îsi smulse pusca de pe umar, se întoarse din galopul ametitor si slobozi câteva gloante. Racnete de furie îndaratul nostru dovedeau ca nu-si gresise tinta si în vreme ce se aplecase iar pe grumazul calului sau îsi încarca arma din nou si ne striga:
— Ara avut noroc, nimerind pe câtiva. Acum cred ca se vor tine mai la distanta.

Gloantele sale vor fi nimerit de, nu e vorba, dar asta ne aducea primejdii noi, caci urmaritorii nostri vor încerca acum tot ce le va fi în putinta sa se razbune cumplit. Noi eram unsprezece oameni, în vreme ce dânsii erau cel putin doua ori pe atât.
Aruncai o privire înapoi si vazui ca distanta între noi se marise putin. Câtiva banditi dusera însa pusca la ochi si dupa o clipa gloantele suierara în jurul nostru. Nenorocul ne urmarea si de data asta, caci servitorul care calarea alaturi de mine ridica bratele în aer si fara un geamat se rostogoli din sea. Imediat însa Marian se ridica iar, se întoarse si gloantele sale lasara câtiva cai fara stapân în rândurile dusmanilor.
Ajunseram la sirul de coline si trecuram peste primele darâmaturi de stânci. Ho-ang îsi struni brusc calul, arata cu mana înainte si zise:
— Colo e o trecatoare presarata cu bolovani; ne putem ascunde bine printre ei, caci dusmanii nu pot patrunde înauntru.
Se parea ca si banditii stiau asta, caci ne împroscara cu o adevarata grindina de gloante, care ne pagubi iarasi de un servitor si un cal de povara.
Ajunseram însa la trecatoare, sariram repede de pe cai, pe care un servitor îi duse mai adânc în vagauna si ne aciuiram îndaratul blocurilor uriase, care ne ofereau o acoperire minunata. Imediat pusca lui Marian detuna iar.
Banditii descalecara si se aruncara de asemeni la pamânt. N-aveau bolovani

îndaratul carora sa se adaposteasca, dar erau acoperiti bine de nenumarate tufe mici. Asta nu-l împiedeca însa pe Marian sa gaseasca o tinta pentru gloantele sale. Dupa fiecare împuscatura a lui se auzea un tipat de dincolo si câteodata o faptura sarea repede în sus, pentru ca apoi sa se pravaleasca la pamânt.
Pretutindeni îndaratul tufelor de dincolo sclipeau acum fulgere si gloantele lor loveau în meterezele noastre de piatra. Prin asta eram foarte primejduiti, caci aschiile de piatra care zburau acum în jurul nostru, erau si mai primejdioase decât gloantele. Dovada o avuram un curând auzind tipetele înfioratoare scoase doi din servitorii nostri.
Mai eram numai sapte insi si cu tot secerisul ce-l facuseram noi în rândurile potrivnicilor, situatia noastra continua sa fie disperata.
O noua salva a dusmanului rapai lânga noi si gloantele izbira blocurile de stânca. Cu un tipat puternic unul din servitorii nostri sari în sus si îsi apuca bratul drept cu mâna cealalta, strigând si înjurând mereu.
Imediat detunara iar câteva împuscaturi si omul neprevazator care se lasase biruit de durere, se prabusi greoi.
Ramaseseram acum numai sase, lucru ce parea sa-l stie bine dusmanii, caci deodata se ridicara cu totii în picioare – vreo treisprezece la numar – si se napustira spre noi. Se vede ca se gândeau ca ne vor putea învinge prin numarul, lor mai mare ca al nostru.

Noi aveam acum o tinta buna si fara sa ne pierdem vremea, goliram la repezeala încarcatoarele armelor noastre, sase dusmani fura culcati la pamânt, ceilalti se trântira repede jos, dar nu gasira acoperire destul de repede, astfel ca Marian mai putu secera doi din ei.
Ne încarcaram pustile în graba, caci ne puteam astepta în orice clipa la un nou atac. Dusmanii pareau sa se fi saturat deocamdata, caci stateau nemiscati, întinsi la pamânt, strigându-se însa unii pe altii.
Deodata, însa, deschisera iar un foc viu împotriva noastra. Ultimii doi servitori ai lui Ho-ang, care se vede ca nu-si cautasera un adapost destul de bun, capatara câte un glont în cap. Raspunseram si noi cu o ploaie de gloante si razbunaram pe bietii nostri servitori, omorând doi dusmani.
Acum nu prea aveam de ce ne mai teme, dusmanii puteau avea ca un singur om mai mult ca noi. Totusi, nici prea cutezatori nu trebuia sa fim.
În vreme ce eu chibzuiam daca n-ar fi fost bine sa încercam noi un asalt, în tabara dusmana se înalta dintr-o tufa o arma, de a carei teava atârna o pânza alba. Asa dar, vroiau sa cada la pace cu noi!
Din pacate nu pricepeam limba lor, astfel ca Ho-ang trebui sa ne serveasca de talmaci. El striga spre ceilalti întrebându-i ce vor si ne talmaci apoi raspunsul:
— Seful banditilor e grav ranit. Ne cer ajutor si fagaduiesc sa nu se mai arate

dusmanosi fata de noi. Ce sa facem, domnule Farrow?
— Fireste ca le vom ajuta, zise Marian. Spune-le sa faca o gramada, din armele lor, înainte ca sa venim la dânsii.
Ho-ang vorbi iar cu banditul de dincolo si dupa câteva clipe sase indivizi se ridicara si-si strânsera gramada pustile si pistoalele.
Banditii ne primira cam încurcati, cu plecaciuni adânci si ne condusera la seful lor ranit. Un glont îi strabatuse pieptul si din pricina scurgerii de sânge îsi pierduse cunostinta.
Spalaram rana cât mai bine, acoperiram apoi deschizaturile cu tifon iodoformizat si-i puseram un pansament în jurul pieptului. Ranitul se trezi si gemu slab. Probabil ca-l si apucasera frigurile, astfel ca-i daduram câteva hapuri, Ho-ang talmaci apoi banditilor sfaturile noastre privitoare la îngrijirea ranitului, apoi cei sase mongoli se înclinara si chinezul zise:
— Acum putem pleca, domnilor. Am spus oamenilor ca seful lor e foarte grav ranit si de aceea i s-a dat o doctorie puternica. Le-am mai spus ca s-au aciuit într-unsul si duhuri rele, ca pedeapsa ca au atacat calatori nevinovati. Asa ca acum mi vor mai întreprinde nimic dusmanos împotriva-ne si timp de o saptamâna – le-am spus – n-au voie sa se clinteasca de aici. Sunt încredintat ca se vor supune acestei oprelisti.
— Foarte bine, zâmbi Marian – în felul acesta nu suntem amenintati din spate. Sa mergem acum mai departe, dar înainte de a face asta trebuie sa-i

acoperim cu pietre pe servitorii cazuti victima gloantelor dusmane. Si-au dat doar viata pentru noi, sarmanii!
Multumita ajutorului lui Pongo, trista ceremonie se îndeplini repede. Împartiram pe ceilalti cai poverile animalelor cazute, încalecaram si porniram spre rasarit.
Dar ziua aceea parea sa ne mai aduca si alte surprize. Era cam în spre seara când iesiram din trecatoare; calaream de vreo zece minute, când Pongo striga deodata:
— Massers, oameni acolo!
Spunând acestea arata cu capul spre miazazi. La început priviram zadarnic în directia aratata, apoi, însa, descoperiram punctulete care se apropiau repede.
— Sa fie vreo noua banda de tâlhari? Întrebai. N-ar fi mai bine sa ne întoarcem si sa ne întovarasim cu cei sase banditi din trecatoare?
— Atât de apropiate nu traiesc bandele în tara asta, raspunse Ho-ang – Astia-s alti oameni. Par sa aiba cei buni cai, caci îi vad înaintând foarte repede.
— Te pomenesti c-or fi calatori pasnici care vor s-ajunga repede în Tibet, zise Marian. Asta nu e însa un motiv sa nu fim cu ochii în patru.
Lua pusca de pe umar si o puse dea curmezisul pe sea. Îi urmaram pilda si calariram mai departe, fara sa-i slabim din ochi pe strainii pari se apropiau de noi în unghi ascutit.
Erau cinci la numar, dupa cât puturam vedea. Deodata îsi oprira caii si parura sa ne supravegheze miscarile, apoi întoarsera caii si se facura din ce în ce

mai mici. Când disparura în zare. Marian zise:
— Cam suspecta afacere. Îmi face impresia ca s-au dus s-aduca întariri, dupa ce s-au încredintat ca avem forte egale. Cred ca ne mai asteapta o încercare grea pe ziua de azi.
Ho-ang îsi îndemnase calul la goana si ne striga nelinistit:
— Mai repede, domnilor, nu prea e lucru curat aici.
— Asta am observat-o si noi, raspunse Marian, calm. Dar se si poate ca cei cinci calareti sa fi fost oameni de treaba si sa fi fugit ei de noi...
— Mai repede, mai repede, domnilor! starui Ho-ang. Cred... cred... ca sunt calareti-fantome.
Izbucniram în râs, caci vorbele acestea sunau foarte caraghios în gura Chinezului, cure fusese totusi atât de viteaz în lupta.
— Dar bine, domnule Ho-ang – zise Marian – crezi într-adevar într-o prostie ca asta? Or fi cu siguranta banditi care se slujesc de anumite tertipuri, pentru ca vor fi cunoscând superstitia locuitorilor de pe aici.
— Multi au disparut pâna acum – raspunse Ho-ang – si mereu se spunea ca au fost rapiti de calaretii-fantoma. Ehei, domnilor, dv. Nu cunoasteti înca tainele acestei tari! Va rog sa ma credeti ca pe aici exista lucruri pe care un european nici nu le-ar putea banui.
— De asta nu ma îndoiesc – raspunse Marian – dar vor fi fiind numai lucruri cu totul firesti, care iau forma supranaturala

numai din pricina superstitiei poporului. Eu unul sustin ca asa-zisii calareti-fantome sunt banditi de rând.
— Oameni or fi ei, nu zic – mormai Ho-ang – dar nu banditi de rând, cum spui d-ta, ci cu siguranta membri al vreunei asociatii secrete, prin asta mai primejdiosi decât toti tâlharii de drumul mare la un loc. D-ta stii ca eu am fost în Europa si acolo am pierdut credinta în duhuri si când vorbesc despre ele, înteleg prin asta acele asociatii care se pricep, sa se înconjoare de lucruri care raspândesc spaima pretutindeni.
— Asa se schimba lucrurile, zise Marian. Si parerea mea e ca o vom duce la bun sfârsit si cu o asemenea asociatie. Sa nu-si închipuie dumnealor ca o sa le mearga si cu noi tot atât de usor ca si cu locuitorii nestiutori si superstitiosi al stepelor.
— Uite-i ca s-arata iar! striga Ho-ang, care se întorsese. Mai repede, domnilor, cât mai repede!
Dar se vede ca animalele noastre erau prea istovite. Întorsei si eu repede capul – ca si Marian – si vazuram ivindu-se punctulete numeroase dinspre miazazi. Încet, încet, deveneau tot mai mari, dovada ca indivizii aveau cai buni.
— Daca animalele noastre o mai duc la drum o jumatate de ceas, suntem salvati, zise Ho-ang, cu glas tremurator. Ajungem atunci iarasi la un sir de dealuri, în care se afla o pestera. Intrarea e numai atât de mare cât poate frece un calaret si vom putea respinge orice atac.

Marian masura cu privirea timp îndelungat punctuletele dindaratul nostru, apoi zise:
— Înainte de o jumatate de ceas nu ne pot ajunge. As fi de parere, deci, sa mai încetinim putin galopul, pentru ca animalele sa nu cada doborâte.
— Caii sunt buni si tari la drum, raspunse Ho-ang. Ne duc ei unde trebuie.
Privii iarasi înapoi si vazui cu bucurie ca urmaritorii nostri nu înaintasera decât foarte putin. Stepa devenise primejdioasa acum, caci tot mai multe sfarâmaturi de stânca erau ascunse în iarba. Cât de lesne s-ar fi putut poticni un cal sa-si frânga gâtul cu calaret cu tot!
— Sa încetinim galopul! striga Marian în cele din urma, dupa ce se ferise cu greu de un bolovan mare. Nici urmaritorii nostri nu vor putea înainta prea repede pe terenul acesta.
Ho-ang dadu din cap si îsi struni calul; curând calaream în trap si privind îndarat îi vazui pe dusmani devenind repede din ce în ce mai mari.
— Tot asa e drumul presarat cu pietre pâna la pestera? întreba Marian.
— Da – raspunse Chinezul. E înca si mai prost.
— Cat mai avem pâna acolo?
— Daca mergem asa, apoi vreun sfert de ceas. Uite ca si începe bolovanisul.
Iarba stepei disparea tot mai mult, lasând loc pietrelor. Erau bolovani în toata regula, de care caii nostri se poticneau la fiecare pas.
În vremea asta urmaritorii nostri se apropiasera atât de mult încât le putui

recunoaste trupurile, desi nelamurit. Purtau cu totii caciuli de blana, numai cel din frunte – probabil capetenia – purta o palarie cât toate zilele.
Ceata parea sa numere vreo cincizeci de oameni si în fata acestei forte fireste ca eram fara nici o putere. Când întorsei privirea dupa alte cinci minute, ei erau atât de aproape, încât putui vedea cum îsi tineau pustile atârnate de oblicul seilor, ca sa le aiba mereu la îndemâna, dovada ca se foloseau adesea de ele.
În aceeasi clipa Ho-ang striga:
— Pestera e în fata noastra, suntem salvati!

II.
PESTERA MISTERIOASA.

LANTUL DE DEALURI DOMINA STEPA. Ciudata de tot era forma stâncilor golase, care pareau muiate în sânge în apusul de soare. Pricepui lesne superstitia locuitorilor stepei, când Ho-ang zise:
— Poporul spune ca muntele acesta e al Satanei, care zace aici în manta rosie si asteapta vremea când se va putea ridica, pentru a împrastia saracie si moarte.
Aceste stânci care se înaltau ca din senin facea într-adevar o impresie misterioasa, care desigur ca vâra spaima în sufletele celor slabi de înger.
Dupa putin timp ajunseram la o trecatoare, larga, care taia lantul de movile în întreaga lungime, dupa cum ne asigura chinezul.
Intraram calari înauntru si dupa vreo cincizeci de metri Ho-ang arata spre o

crapatura îngusta, dar înalta, pe stânga.
— Acolo e intrarea, domnilor – zise el – repede înauntru, ca sa ne putem pregati pentru aparare.
Îsi îndemna cel dintâi calul înauntru si animalele de povara urmara îndata de la sine, o dovada ca Ho-ang mai fusese într-adevar aici.
Marian ne facu un semn, mie si lui Pongo, sa-l urmam pe chinez. El însa se întoarse în sea si nu slabi din ochi pe misteriosii calareti. Eu îl lasai pe Pongo sa intre înaintea mea în crapatura si-l urmai abia dupa ce-i strigai lui Marian sa fie cu bagare de seama.
Intrarea în pestera era într-adevar atât de îngusta încât un singur calaret putea patrunde înauntru – asa dar era cât se poate de potrivita pentru o aparare.
Crapatura nu ducea dea dreptul în pestera, ci dupa vreo zece metri facea o cotitura aproape în unghi drept – apoi se ivi în fata ochilor mei uimiti o încapere întinsa. Zacea în semiîntuneric, caci lumina patrundea numai printr-o crapatura marisoara, de sus din tavan, prin care iesea si fumul de la focurile aprinse de calatorii care înnoptau acolo.
Ho-ang si începuse sa dezlege încarcatura unui cal de povara si când Pongo îi dadu o mâna de ajutor iesira la iveala manunchiuri de faclii.
— Eu sunt un om prevazator de felul meu – zise chinezul; ca doar n-om sta în întunerec aici! Am adus de altfel si lemne ele foc – adaoga el, descurcând un alt animal – dar trebuie sa umblam cu

economie cu ele. Le vom folosi numai pentru pregatirea mâncarii.
Înfipseram doua faclii în niste crapaturi de stânca si le aprinseram. În lumina pe care o raspândeau, putui vedea ca pestera avea o întindere foarte mare.
Ho-ang se apuca sa despacheteze conserve, aprinseram un foc slab si în curând mirosul ispititor începu sa-mi dea târcoale pe la nas.
— Sa mâncam repede – propuse chinezul – ca sa-l putem schimba pe prietenul d-tale. Presupun ca va veni si el în curând, ca sa asigure intrarea.
Propunerea lui era buna, asa ca îmbucaram la repezeala carnea încalzita si bauram ceai din termosurile noastre. Cu prilejul acesta Ho-ang spuse ca în fundul pesterii se afla un lac cu apa buna si cu pesti.
— Sunt într-adevar pesti în lac? îl întrebai.
— Multi! raspunse el. Pesti mari, foarte gustosi. Mâine dimineata voi prinde câtiva.
Cum puteau ajunge pestii în lacul acesta din pestera? Ar fi fost cu putinta numai daca admiteam existenta unui curs subteran de apa din afara si fara voie ma gândii ca acest curs de apa ar putea servi la nevoie ca o cale de scapare.
— E mare lacul? îl întrebai.
— Da, e rotund aproape ca un cerc si are pe putin o suta de metri în diametru. Nu poti merge însa de jur-împrejurul lui, deoarece peretii de stânca sunt foarte aplecati pe marginea lui.

În clipa aceasta intra Marian calare, sari de pe cal si cu arma în mâna se aseza în asa fel încât putea cuprinde cu privirea intrarea pe dupa cotitura.
— Vin! ne striga peste umar; si cred ca n-au deloc gânduri bune. Robert, trebuie neaparat si cercetezi împreuna cu Pongo daca pestera n-are cumva vreo alta iesire; ne putem astepta la un asediu de foarte lunga durata, sau la vreun atac dinspre partea cealalta, când nici nu ne gândim?
— Manânca mai întâi, domnule Farrow – zise Ho-ang; în vremea asta voi baga eu de seama. E foarte probabil ca indivizii ala sa vrea sa trateze în primul rând si pentru asta va trebui sa-mi iau eu sarcina.
— Ai dreptate – încuviinta Marian – vino-ncoace! Mi se pare ca sunt acum în fata intrarii.
În vreme ce Ho-ang se îndrepta într-acolo, eu luai doua faclii, îi spusei lui Pongo sa faca la fel, aprinsei una de la foc si împreuna cu credinciosul urias intrai în pestera. Acum putui vedea cât uriasa era aceasta. Stalactite si stalagmite enorme atârnau de tavan sau cresteau din pamânt.
Abia dupa vreo optzeci de metri daduram de lac. Ho-ang avusese dreptate, nu se putea merge în jurul lui, caci peretii stâncosi, care se afundau drepti în apa, erau atât de netezi, încât nu ofereau nici un sprijin pentru mâini si picioare.
Lumina facliei mele atrase un numar mare de pesti si atunci îmi veni din nou gândul ca lacul trebuia neaparat sa aiba un alt afluent, care ar fi putut însemna

salvarea pentru noi, dar în acelasi timp si o primejdie mare, dac-ar fi stiut de el asediatorii nostri.
Daca ar mai fi existat o iesire, atunci nu putea fi decât la celalalt capat al lacului, care zacea într-o bezna adânca. Ridicai faclia si mi se paru ca vad o pâlpâire a flacarii în directia aceea.
— Pongo, leaga la un loc cele doua faclii ale tale – uite ici o bucata de sfoara! zisei uriasului negru.
Credinciosul nostru prieten facu întocmai, fara sa ceara lamuriri; tinu apoi facliile astfel împreuna aplecate oblic în jos, iar eu le aprinsei. Când flacara izbucni atingându-i aproape mâna, îi cerui sa arunce cu toata puterea torta deasupra lacului.
Dusei faclia mea la spate, ca sa pot vedea ce anume vor lumina, înainte de a cadea în apa cele doua faclii împreunate, zvârlite de bratele vânjoase ale Negrului.
Zvârlitura fu un adevarat record si când faclia cazu, în sfârsit, în apa, sfârâind, vazusem de ajuns: o crapatura întunecata, îngusta, care taia peretele de stânca direct la capatul celalalt. Fui încredintat ca acolo era iesirea.
Încercai apa si n-a gasii rece, dupa cum ma temusem; caci trebuia sa trecem înot lacul, pentru a ajunge la crapatura.
Ma înapoiai repede la focul de lagar si împartasi descoperirea mea lui Marian, care tocmai sfârsise de mâncat.
— Atunci voi înota într-acolo si voi cerceta crapatura, zise el îndata. Tu cu Pongo va trebui sa ramâneti aici, ca sa

dati ajutor lui Ho-ang. Ah, trebuie sa mai astept, calaretii ne dau de veste…
Un glas poruncitor patrunse de afara si Ho-ang raspunse pe acelasi ton. Urma o convorbire cam agitata pe care viteazul chinez o încheie cu un hohot de râs batjocoritor.
Imediat detunara de afara doua împuscaturi si gloantele se izbira de stânca, în acelasi timp.
Ho-ang descarca de doua ori revolverul sau dupa care urma un racnet de afara.
— Acum nu mai putem duce nici un fel de tratative, domnilor – striga Ho-ang peste umar – banditii cerusera ca sa ne predam neconditionat, deoarece am strabatut calare tinutul lor. Refuzând cererea lor, cel care vorbea a tras asupra-mi.
— A fost omul cu palaria mare? întreba Marian.
— Din pacate nu – raspunse Ho-ang – caci omul ala pare sa fie seful lor. Gloantele mele au lovit pe un altul, pe care l-o fi trimis el sa stea de vorba.
— Am descoperit o iesire la celalalt capat al lacului – sopti Marian chinezului. Ma duc s-o cercetez si în vremea lipsei mele Robert si Pongo te vor sprijini pe d-ta. De un atac din partea banditilor n-avem sa ne temem.
— Dar nici nu sunt banditi, zise Ho-ang. Dupa cum banuiam, e vorba de niste adepti al unei secte, caci vorbeau de domeniul lor sfânt si oameni de soiul acesta sunt mai primejdiosi ca banditii de rând. Vom avea de furca cu el.

— Da si asta în primul rând pentru ca se înnopteaza, zise Marian, oarecum îngrijorat; trebuie neaparat sa luminam intrarea, ca sa nu se poata furisa cineva înauntru.
— Asta o putem face numai zvârlind din când în când o faclie aprinsa în crapatura, spuse Ho-ang. Din fericire am luat cu mine un numar destul de mare de faclii.
— Cu atât mai bine, facu Marian. Cred ca putem începe chiar acum, caci soarele a apus.
— Da – încuviinta chinezul – daca vreti sa-mi dati o faclie, o voi zvârli imediat.
Scosei din brâu a doua torta pe care o luasem la lac si pe care n-a întrebuintasem – o aprinsei la foc si o dadui lui Ho-ang. El astepta câtiva clipe sa aprinda flacara, apoi cu bagare de seama o arunca pe dupa cotitura, îndata se auzira de afara strigate de furie si câteva gloante se izbira de stânca.
Ho-ang scoase cu atentiune capul afara, privi pe dupa cotitura si slobozi repede înca doua gloante. Din nou se auzi un strigat puternic – dovada ca nimerise – si chinezul exclama triumfator:
— S-a si repezit unul sa stinga faclia, dar acum cu siguranta ca se va lasa pagubas. Zace tocmai la intrare, faclia arde în fata trupului sau, astfel ca dusmanii nostri cu greu ar putea-o stinge.
În vreme ce Pongo ramase lânga chinez, eu cu Marian ne înapoiaram de focul ce sta sa se stinga si-l atâtaram cu câteva vreascuri. Marian îsi scoase hainele, îsi

lega cu o sfoara pe cap trei faclii si chibrituri, lua revolverul între dinti si porni spre lac.
Eu îl urmai cu o faclie aprinsa, el îsi dadu drumul cu bagare de seama în apa neagra si începu sa înoate vârtos spre celalalt mal. Îi luminai pe cât putui, dar curând capul sau disparu din raza facliei mele. Ramasei însa pe loc, urmând sa tin faclia ridicata, caci Marian trebuia sa vada un punct care sa-i îngaduie sa gaseasca drumui înapoi.
Îngrijorarea ma cuprinse, caci nu stiam ce fel de vietati îsi duceau traiul în apa lacului.
În cele din urma, însa vazui de partea cealalta ivindu-se un punct mic luminos, care devenea tot mai mare. Asta însemna ca Marian atinsese malul celalalt si aprinsese o faclie. Deodata lumina disparu; intrase în crapatura de dincolo.
Trecu mult timp si fui nevoit sa aprind a treia faclie pâna sa se iveasca iarasi dincolo luminita. Pe urma se stinse si atunci stiui ca Marian înota înapoi. Ma aplecai cât putui mai mult deasupra apei, tinând faclia cu bratul întins; auzii în curând susurul apei, apoi se ivi capul prietenului meu si dupa câteva clipe tâsni el întreg.
Zâmbind sari afara, se scutura si zise:
— Suntem salvati. De acolo duce o crapatura larga afara. Putem lua si caii, caci în locul acela malul e neted si crapatura de ajuns de larga ca sa putem trece calare printr-însa.
— Hai la foc sa te îmbraci! îi zisei eu.

— La ce bun! râse prietenul meu. Trebuie doar, sa intru iar în apa, caci am de gând sa pornim imediat mai departe si sa iesim înca în noaptea asta din tinutul acesta pacatos.
Ma dusei sa-l schimb pe Ho-ang si când ajunsei la cotitura, ma trântii pe burta alaturi da Pongo si întinsei capul înainte, cu bagare de seama, dar nu vazui nimic deosebit.
Dupa vreun sfert de ceas veni Marian si sopti:
— Suntem gata. Duceti-va amândoi la foc si dezbracati-va! Hainele le vom lega deasupra încarcaturii cailor, ca sa nu se ude. Eu voi sta aici de paza pâna veti fi ajuns voi de partea cealalta. Faceti treaba repede însa si dati-mi apoi prin vreun semn de veste ca pot veni si eu.
Îi lasai câteva faclii si o cutie cu chibrituri, apoi ma înapoiai repede la foc, împreuna cu Pongo. Ho-ang se si dezbraca si tocmai ducea cei dintâi cai spre lac. Ne dezbracaram si noi la repezeala si legaram hainele împreuna cu armele deasupra încarcaturii unui animal de povara. Pastraram doar câte un revolver, pe care urma sa-l tinem între, dinti.
Tocmai când chinezul, venise sa ia alti cai. Marian ma striga si ducându-ma la el, îmi spuse cu glas scazut:
— Dusmanii nu trebuie s-auda când caii vor intra în apa. Ia cu tine un revolver si trage necontenit, pâna ce toate animalele vor fi în lac. Eu voi face acelasi lucru aici, ca sa acopar plescaitul apei.

— Bine, Mariane, asa sa fie. Sa atâti însa cât mai mult, înainte de a-ti da drumul în apa; îti voi lasa câteva vreascuri.
Ma înapoiai la foc, mai pusei câteva vreascuri pe jar si alergai apoi spre lac.
Ho-ang si Pongo mânasera toti caii la apa. Împartasii chinezului planul lui Marian si viteazul om încuviinta.
Dupa aceea îi legai lui Pongo pe cap trei faclii si chibrituri, ca sa treaca întâi lacul cel dintâi, luminându-ne noua calea.
Ho-ang încaleca, aduse calul aproape de mal si cu lovituri de calcâie îl mâna în apa. Când facu saritura, eu slobozii primul glont, care avu un efect nebanuit. Caci, speriati de ecoul puternic al împuscaturii, ceilalti cai sarira imediat în apa dupa cel dintâi.
Descarcai repede si restul gloantelor ca sa acopar plescaitul si auzii în acelasi timp si arma lui Marian detunând. Încarcai din nou, luai revolverul între dinti si-mi dadui drumul în apa. Îi ajunsei îndata pe ceilalti si ne apropiaram de punctul unde ardea faclia lui Pongo. Caii sarira usor pe mal si Ho-ang îi trase unul câte unul în crapatura.
ÎI strigai pe Marian, aratându-i drumul cu faclia aprinsa si dupa vreo cinci minute iesi si el din apa si se scutura, râzând.
— Acum îmbracati-va repede, apoi la drum, porunci el.
Harnicul Ho-ang desfacuse în vremea asta o legatura din care scoase patru prosoape, cu ajutorul carora ne sterseram. Ne îmbracaram apoi si încalecaram.

Cu Marian în frunte, purtând o faclie aprinsa, micul nostru convoi se puse în miscare. Aerul devenea tot mai rece si mai proaspat, caci ne apropiam de iesire. Curând se lumina înainte-ne, desi faclia lui Marian dadea sa se stinga. În cele din urma o zvârli încolo si printr-o deschizatura înalta, colturoasa, patrunse lumina.
Dupa câteva minute iesiram dinlauntrul muntelui în stepa luminata de luna. Opriram caii si iscodiram cu privirea în jurul nostru. Nu se vedea si nu se auzea nimic suspect si dupa ce ne sfatuiram putin în soapta, hotarâram sa pornim întâi o bucata de drum spre nord, înainte ca sa cotim iar spre rasarit.

III.
ORASUL DEMONILOR.

DUPA UN DRUM CALARE de vreo jumatate de ceas, la stânga noastra se ivi iar un lant de coline, care sclipea misterios în lumina lunii. Ma gândii îndata ca s-ar putea gasi si acolo o ascunzatoare buna sau un loc potrivit pentru aparare.
Împartasiti credinta aceasta tovarasului meu.
Dar spre mirarea mea Ho-ang se împotrivi facând un gest cu mâna si zise:
— Pe muntele acela nu poate pasi nimeni, domnilor. Multi vânatori si-au gasit moartea când au ajuns la jumatatea dealului si osemintele lor sunt o prevenire grozava pentru altii. Pâna si salbataciunile se prapadesc colo sus.

Lupi si capre salbatece, ba chiar si pasarile îsi gasesc moartea acolo. Dac-ar fi ziua, ati putea vedea si voi oasele lor. Locuitorii stepei sustin ca ar salaslui acolo un duh rau. Eu însa cred ca îndaratul acestei taine se ascunde altceva.
Fui nevoit sa-mi retin râsul, dar Marian zise foarte serios:
— Ai dreptate, domnule Ho-ang. Exista o explicatie foarte fireasca pentru aceasta taina. Între Sukhum si Tupsei, în Caucazul apusean, cunosc un munte care ascunde o taina asemanatoare. Si acolo se prapadesc animalele la o anumita înaltime si numai calaretii pot strabate trecatorile. Misterul e în faptul ca din interiorul muntelui tâsneste acid carbonic, care pluteste la o înaltime de vreun metru de pamânt. Asa dar, calaretii se gasesc deasupra acestui strat ucigator si interesant e faptul ca si caii tin capul în sus când trec pe acolo si necheaza speriati pâna trec de zona primejdioasa. La fel vor fi stând lucrurile si cu muntele acesta; fireste ca poporul superstitios pune faptul pe socoteala unui duh rau.
Ho-ang râse cam în sila si raspunse:
— Explicatia e cât se poate de buna. Spuneam doar, ca taina are un temei foarte firesc.
Se-ntoarse, masura cu privirea stepa dindaratul nostru, apoi urma:
— Cred ca acum putem apuca iar spre rasarit.
— Putem face si asta – încuviinta Marian.

Îndemnaram caii la drum; trebuia sa disparem cât mai curând din vederea dusmanilor, caci probabil ca ei si patrunsesera în pestera.
Ho-ang, care îsi întorsese iarasi capul, îndemna deodata calul la galop si striga peste umar:
— Vin îndaratul nostru. Repede, repede!
Priviram si noi îndarat si vazuram cu spaima un lant întins de puncte, care se apropiau de noi. Zoriram pe cât puturam caii si dupa câteva minute putui vedea cu bucurie ca punctele erau la aceeasi departare.
În curând se ivi însa alta primejdie. Dinspre rasarit, se apropiau de asemeni calareti în lant întins. Trebuiau sa aiba gânduri dusmanoase, caci numai la lupta sau la atacuri împotriva caravanelor, salbatecii locuitori ai stepelor obisnuiesc sa calareasca în felul acesta.
Furam siliti sa ne schimbam directia, apucând întâi spre nord, apoi spre nord-vest. Prin asta ne apropiam de orasul ruinelor, dar în vreme ce Ho-ang scotea din când în când un oftat adânc, eu ma bucuram de întorsatura aceasta.
Urmaritorii dindaratul nostru facura si ei imediat aceeasi schimbare de directie, dupa cum îmi dadui seama îndata, în timp ce sirul de calareti dinspre rasarit îsi strânse rândurile si veni de-a dreptul spre noi.
— Ce-ar fi sa-ncercam sa spargem rândurile, striga deodata Ho-ang. Daca urmam tot asa nimerim de-a dreptul în orasul acela grozav.

— E cu neputinta sa-ncercam ce vrei d-ta, raspunse Marian, calm – caci sunt cel putin optzeci de calareti care ne urmaresc. Eu nu ma tem de orasul cu stafii – dimpotriva, se poate ca el sa-nsemne salvarea noastra, deoarece printre ruine ne vom putea apara mai bine.
Lantul de calareti dinspre rasarit îsi spori deodata într-atât goana încât punctele întunecate deveneau mai mari din clipa în clipa. O luase atât de mult spre nord, încât noi eram împinsi acum mai spre apus, caci aripa dreapta a navalitorilor se apropia încet de noi într-un semicerc.
Se vede ca aceia din dreapta erau calaretii cei mai iuti, care urmau sa ne întreaca si sa ne împresoare în felul acesta. Calaretii din sud cârmisera si ei putin, venind dea dreptul spre noi.
— Trebuie sa fie fanaticii de la lantul de coline pe unde am trecut – striga Ho-ang, din goana calului – daca pun mâna pe noi suntem pierduti. Nu-i vorba, suntem si asa pierduti, caci ne îndreptam de-a dreptul spre orasul demonilor.
— Lasa prostiile, domnule Ho-ang! striga Marian, furios. Stii doar si d-ta ca nu exista duhuri si demoni. Dimpotriva, vom gasi aparare în ruine.
— Eu va spun ca suntem pierduti! striga Chinezul, întarâtat. Ar fi mai bine sa încercam sai spargem rândurile. A!... uite, colo în fund se zareste orasul... Calarim dea dreptul spre el.
Încerca sa-si îndrumeze calul spre nord, dar aripa dreapta a calaretilor ce veneau din rasarit ne-o luase înainte si punctele

veneau repede spre noi. Eram mânati deci, de-a dreptul în orasul misterios, caci înaintea noastra, la departare de vreo cinci sute de metri, se ivira forme albe ciudate, care luceau în lumina lunii. Erau ruinele orasului misterios.
— Foarte bine! zise Marian. Acolo ne putem apara de minune.
Dar Ho-ang nu raspunse. Se aplecase mult deasupra grumazului calului sau si gonea nebuneste. Îmi îndemnai si eu calul, pâna fui lânga el, caci ma temeam sa nu-si fi pierdut mintile.
ÎI vazui facând niste miscari ciudate cu mâinile si stiui imediat ca, stapânit de vechea superstitie, cauta sa conjure duhurile care salasluiau – dupa credinta lui – în orasul din fata noastra.
Ruinele deveneau tot mai mari, din clipa în clipa. Calaream într-un galop turbat si când îmi aruncai privirea înapoi, vazui cu multumire ca dusmanii nostri ramasesera în urma. Poate ca le obosisera caii.
Ho-ang îsi tinea din nou trupul drept si îsi atinti privirea la ruinele albe de care ne apropiam acum. Se parea ca fusesera case tibetane care fusesera nimicite de vreun foc sau o catastrofa cosmica.
Ajunseseram la orasul misterios în jurul caruia se tesusera atâtea legende si ne struniram caii. Privind înapoi, vazuram ca vrajmasii erau cu mult în urma noastra si aveau nevoie de cel putin zece minute ca s-ajunga în oras.
Ragazul acesta era de ajuns pentru noi ca sa ne gasim un adapost sigur si chiar una din primele case ni se paru potrivita

pentru asta. Era cu totul izolata, astfel ca din nici o parte nu se putea da un atac viclean. Zidurile erau foarte groase si foarte putin darâmate, iar deschizaturile ferestrelor erau atât de mici încât nimeni n-ar fi putut patrunde înauntru prin ele. Usa era neatinsa, din lemn de stejar gros si tare ca fierul, încât ar fi putut tine piept pâna si gloantelor armelor moderne.
Ne îndreptaram îndata caii spre aceasta cladire, deschiseram cu bagare de seama usa si vazuram cu bucurie ca încaperea de jos era o singura odaie mare, în care ne puteam adaposti caii. În fund, o scara îngusta ducea sus.
Ne mânaram caii în încapere si bagaram de seama ca si ei se împotriveau. Pongo adulmeca banuitor si la întrebarile noastre raspunse ca n-ar putea spune ce taina se ascundea aici.
Închiseram usa cu ajutorul unei bârne de stejar ce se afla acolo si urcaram scara ce ducea sus. Daduram si aici de o încapere în care afla o gramada de paie. Ciudat era faptul ele erau proaspete, ceea ce ne facu sa ne privim îngrijorati.
Dar Marian zise îndata:
— Casa asta o fi servind de adapost bandei care e pe urmele noastre. Un fel de magazie în care îsi tin nutretul pentru vite. Noi ne putem însa apara aici cât se poate de bine.
Asa si era, caci în fiecare perete se aflau doua ferestruici înguste, adevarate creneluri. Când priviram spre rasarit vazuram pe dusmanii nostri, care se adunasera laolalta si calareau în ordine aproape militareasca spre orasul

ruinelor. Recunoscuram lamurit pe omul cu palaria mare, care condusese trupa ce ne mânase în pestera.
Calaretii nu veneau de-a lungul drumului pe care intraseram doi în oras si pe care l-am fi putut tine sub focul armelor noastre – dar vreo doua sute de metri de ruine omul cu palaria mare dadu o comanda, însotita de miscari cu bratele.
Imediat ceata se împrastia si calareti razleti se apropiara de oras cu atâta bagare de seama încât aveau mereu acoperire îndaratul altor case, fata de casa noastra. Asta însemna ca observasera prin ocheane ca noi intraseram în cladirea aceasta.
— Vom cam avea de furca, zise Marian. Indivizii au devenit foarte prevazatori si nu se vor lasa sa tragem în ei.
— Dar atunci nu vor putea nici dânsii sa traga asupra noastra.
— Uiti însa ca n-avem apa aici, zise prietenul meu. — Vor tine casa mereu sub ochi, astfel ca sa putem parasi si în cele din urma poate ca vom fi siliti sa ne predam din cauza setei.
— Drace! Asta e neplacut. N-ar fi bine sa încercam jos sapaturi ca sa dam de apa? Înainte vreme trebuie doar sa fi fost fântâni în oras.
— De încercat fireste ca trebuie sa-ncercam raspunse Marian – dar nu stiu daca ne va - folosi la ceva. Ar fi un noroc prea mare! Totusi, cu putinta este – adauga el, îngândurat – caci casa asta pare sa fi fost cândva facuta anume pentru aparare si cei care au cladit-o s-or fi gândit si la apa. Ramâneti voi cu ochii

la dusmani, în vreme ce eu ma voi duce sa vad cum sunt lucrurile jos.
Lua lampa de buzunar si un revolver coborî scara. Noi priviram cu încordare prin ferestrele înguste, dar nu vazuram pe nimeni.
Deodata îmi fulgera un gând prin minte.
— Spuneai înainte, domnule Ho-ang – ma adresai Chinezului – ca aproape toti locuitorii de aici sunt superstitiosi. Poate ca dusmanii nostri au parasit repede orasul de teama duhurilor care ar salaslui aici.
— Nu – raspunse Ho-ang, care îsi recapata deodata toata energia. Mi-am schimbat parerea. Banda aceasta, care e alcatuita din cel putin optzeci de oameni, va fi raspândit ea însasi zvonul despre existenta duhurilor, ca sa poata locui aici netulburata – altminteri n-ar fi intrat în oras.
— Tot ce se poate – încuviintai eu. Si sunt în numar destul de mare ca sa faca sa dispara caravane întregi si soldati.
— Da si acum mi-am recapatat si eu linistea – râse Ho-ang – caci trebuie sa marturisesc ca un sâmbure de superstitie tot mai salasluieste în mine. Educatia, ce sa-i faci! Acum stiu ca avem de-a face cu oameni si împotriva acestora ne putem apara.
— Bravo! exclamai. Nici eu nu mai vad situatia în culori atât de negre. Si daca Marian va gasi într-adevar apa, atunci îi vom putea lasa pe asediatori sa astepte mult si bine.
— Asa va fi chiar! exclama în aceeasi clipa Marian, vârând capul prin

deschizatura din podea. Oricât ar fi de necrezut, dar într-un ungher al încaperii de jos am descoperit o fântâna veche în care se mai afla apa. Domnule Ho-ang, d-ta ai o galeata ai care vom putea scoate atât cât ne va trebui.
— Minunat! se bucura chinezul. Acum putem sta cât timp vor tine conservele noastre.
— Nici prin gând nu-mi trece. La prima ocazie sterg putina si sper ca nu singur, raspunse Marian. Aha, încep iar tratativele. Domnule Ho-ang, va trebui sa faci din nou pe tâlmaciul.
De afara se auzi glasul puternic al sefului dusman. Privind prin ferestruici, îl vazuram în mijlocul locului liber din partea de sud a cladirii, stând în picioare, fara arme, cu o basma alba în mâna Ho-ang îl striga si se încinse o discutie însufletita.
Într-un târziu, chinezul se-ntoarse spre noi si zise:
— Ne cere sa ne predam, caci vii nu vom iesi de aici. Vor sa ne judece cu dreptate, pentru ca am ucis si ranit cinci din oamenii sai. Pedeapsa noastra, nu va fi însa moartea, ci munca. Asta înseamna ca va trebui sa traim aici ca sclavi un sir de ani. Ne da zece minute ragaz pentru raspuns.
— Atunci spune-i, te rog, ca în ce priveste persoana mea refuz propunerea lui – se grabi sa raspunda Marian. Sa pofteasca sa-ncerce sa ma scoata cu de-a sila.
Fireste ca fui de parerea prietenului meu, iar Pongo dadu doar din cap, zâmbind în felul lui. Ho-ang rasufla usurat si zise:

— Foarte frumos, cel putin nu ramân singur în casa, caci nici eu nu m-as fi predat, nici în ruptul capului. Îi voi da, deci, raspunsul cuvenit onorabilului sef de banda.
Dar omul cu palaria mare se si retrasese îndaratul unei case învecinate. Abia dupa zece minute precis se auzi glasul lui si se ivi din nou pe locul acela liber. Ho-ang îi striga doar câteva cuvinte, dupa care se retrase si disparu cu pasi usori printre casele celelalte.
— Acum n-au decât sa-nceapa! zise Marian. Sunt curios sa vad ce vor face.
Eram destul de linistiti, caci nu cunosteam vicleniile dusmanilor nostri. Cu atâta prefacatorie ne atrasesera într-o capcana draceasca, încât mai târziu, când furam în puterea lor, nu ne puturam opri admiratia pentru ei.
Începutul fu ca vitejii nostri cai devenira deodata nelinistiti, zvârlind în toate partile si nechezând speriati.
— Ma duc sa vad ce el zise Ho-ang si cobori repede scara.
Erau caii lui, asa ca nu ne împotriviram. Dar când vazuram ca întârzie, deveniram nelinistiti. Îi strigaram, el nu ne raspunse, iar sforaitul si tropotele cailor încetara si ele dintr-odata.
— Trebuie sa vedem ce se-ntâmpla pe acolo – zise Marian în cele din urma si disparu repede prin deschizatura, în vreme ce noi continuam sa ne îndreptam atentia în afara.
Trecura câteva minute, dar Marian nu dadu nici un semn de viata. Coplesit de neliniste îl strigai, nu capatai însa nici un

raspuns. Atunci dupa ce ma încredintai ca afara nu se clintea nimic – alergai repede la deschizatura si privii în jos. Încaperea era slab luminata, totusi vazui lamurit ca toti caii stateau nemiscati la pamânt, ca si cum ar fi fost morti.
Îl strigai pe Pongo si uriasul descoperi îndata cu privirea-i agera, obisnuita cu întunerecul, pe Marian si Ho-ang, zacând de asemeni nemiscati. Vrui sa-i cer lamuriri lui Pongo, îmi dadui însa cu spaima seama ca nu pot vorbi.
Izbutii doar sa bâlbâi ceva, vrui sa ma ridic si sa ma îndepartez de deschizatura, dar trupul nu-mi mai dadu ascultare. Ma simtii din ce în ce mai moale, pierdui echilibrul si ma rostogolii pe scara. Spre norocul meu, la capatul de jos al acesteia se afla o legatura cu paie, pe care cazui, pentru ca apoi sa ma rostogolesc mai departe în încapere.
Mai vazui faptura uriasa a lui Pongo alunecând si ea jos, cazând pe paie si rostogolindu-se apoi lânga mine. Dupa aceea îmi pierdui cunostinta.

IV.
APROAPE DE MOARTE.

MA TREZII CU GROZAVE DURERI DE CAP, cari trecura foarte repede. Vrui sa-mi duc mana la frunte, dar mâinile îmi erau legate, de asemenea si picioarele.
Ridicai capul si vazui ca zaceam într-o încapere mica, luminata printr-o deschizatura larga tinând loc de fereastra. Afara era soare stralucitor, dar nu ma simteam voios, caci acum bagai de

seama ca tovarasii mei zaceau si ei lânga mine, de asemeni legati.
Marian tocmai se misca, încerca si dânsul sa-si întinda bratele, apoi, ca si mine, înalta capul, mirat. Dadui din cap si zisei:
— Buna ziua, draga Mariane, mi se pare ca tot am fost trasi pe sfoara.
— Ba bine ca nu! — raspunse el – acum lucrurile sunt limpezi pentru mine. Banda ne-a împins înadins în orasul acesta, numai ca sa ne alegem casa asta, care parca ar fi potrivita pentru aparare. De sigur ca au instalat vreun mecanism în încaperea de jos, pentru ca s-o poata umple repede cu un gaz ametitor.
— Acum trebuie sa vedem însa cum iesim iar de aci – zise deodata Ho-ang, ridicându-se pe jumatate. La uneltiri dintr-astea de unde era sa ne asteptam! N-ar fi bine sa-ncercam sa ne dezlegam unul altuia nodurile?
— De ce sa nu fie bine! Haide, Robert, sa ne asezam spate în spate!
Bratele ne erau legate la spate. Ne rostogoliram pe o parte si Marian încerca sa-mi dezlege mâinile. Dupa vreo zece minute de sfortari, zise însa oftând:
— E zadarnic. Ne-au legat cu niste curele pe care le-au înnodat atât de tare încât e cu neputinta sa le desfacem cu degetele. Dar sa cautam, poate gasim o piatra sau alt lucru ascutit, de care sa le putem freca.
Marian, Ho-ang si eu începuram sa ne rostogolim, în cautarea unui obiect potrivit pentru ceea ce ne propusesem. Numai Pongo statea linistit, dar când

Marian îl striga, uriasul înalta capul si, zise:
— Massers fie linistiti, Pongo face!
Clatinaram nedumeriti capul, apoi începuram iar sa cautam obiectul de care aveam nevoie. Dupa o jumatate de ceas de sfortari, furam nevoiti sa recunoastem ca oboseala noastra era zadarnica.
Ne rostogoliram iar unul lânga altul, asa cum stateam la început si Marian zise încet:
— Parerea mea e ca stam prost.. Oricâta nadejde o fi având Pongo, eu unul cred va îi greu sa ne liberam, daca nu chiar cu neputinta. D-ta, domnule Ho-ang, va trebui sa-ncerci sa ne usurezi situatia, cautând sa-i ametesti cu vorbe pe banditi, caci nu-mi surâde deloc perspectiva sa fac pe sclavul aici, cine stie câti ani de zile. Poate merge sa ne rascumparam?
— Mai aveti bani? întreba Chinezul. Ar fi o minune daca nu ne-ar fi jefuit.
— Robert, încearca sa pipai daca mai am portofoliul la mine, zise Marian si se-ntoarse spre noi.
Eu ma rasucii pe o parte si pipaindu-i haina vazui ca toate buzunarele sunt goale.
— Ei, dracia dracului! Acum stiu si eu ca au pus mâna pe o prada bogata, râse Marian, cu amaraciune. Pentru a doua oara s-au prapadit banii lordului Bird. Ma-ndoiesc daca îi voi mai vedea înapoi de data asta.
Convorbirea noastra fu întrerupta brusc prin ivire omului cu palaria mare. Ramase în usa, ne masura cu privirea,

râzând batjocoritor, apoi adresa o întrebare lui Ho-ang.
În vreme ce Chinezul îi raspunse, eu avui ragazul sa-l privesc pe seful bandei. Era de statura potrivita si cu umeri largi, purta o camasa rosie de lâna si palaria aceea mare. Avea trasaturi mongole si facea impresia sa fie un om de o cruzime grozava.
Probabil ca raspunsul lui Ho-ang nu-l multumi, caci batu mânios din picior. Apoi se apropie de Pongo, care-l privi linistit si puse înca o întrebare Chinezului. Dupa ce acesta îi raspunse, seful îl masura pe Negrul nostru cu o privire batjocoritoare si-l lovi cu piciorul.
Dar în clipa urmatoare zbura ca o minge prin aer si disparu prin deschizatura usii, caci Pongo îi platise înzecit cu picioarele-i legate.
— Aoleu, Pongo – facu Marian – acum sa stii c-o sa-ti mearga rau!
— Massers fie linistiti! Pongo face! raspunse viteazul nostru tovaras.
— Dar ce vroia individul? întreba Marian pe Chinez.
— Ne-a amenintat cu fel de fel de pedepse pentru împotrivirea noastra – raspunse Ho-ang – si i-a sarit tandara când a vazut ca nu ma sperie. Apoi a întrebat ce fel de om e Pongo al dv. si când am început sa-l laud, a gasit cu cale sa-l loveasca cu piciorul. Sunt curios sa vad când se va înapoia.
— Mai va fi nitel pâna atunci – râse Marian – sunt si eu curios sa vad ce va face cu noi acum. A! Se pare ca si-a venit în fire domnul cu palaria.

De afara se auzi glasul sefului, dar nu atât de rasunator ca înainte, ci ragusit, aproape horcaitor. Pasi grabiti se apropiara, apoi intrara înauntru doi insi care duceau între dânsii pe seful ce se clatina pe picioare.
Chipul sau era fioros, schimonosit de furie si durere. Se uita multa vreme la Pongo, dar acesta nici nu se sinchisi. Apoi se întoarse spre Ho-ang si-l coplesi cu întrebari rostite cu glas salbatec. Asta dura câteva minute, dupa care mai arunca o privire fioroasa spre Pongo, scrâsni ceva spre însotitorii sai si ceru sa fie dus afara.
— Aoleu! facu Ho-ang, dupa ce pasii se îndepartara – acum zicea ca vom fi jertfiti unul zeu si înca în chinuri groaznice.
— Când o sa aiba loc jertfirea? întreba Marian.
— Astazi la prânz. Probabil ca vrea sa se restabileasca întâi de pe urma loviturii pe care i-a dat-o Pongo. Ma mir ca a scapat cu viata, zau asa!
— Trebuie neaparat sa faurim un plan – zise Marian acum – caci nu vreau sa ma las dus la taietoare, fara sa ma apar.
— Massers fie linistiti, Pongo face! zise din nou prietenul nostru.
— Atunci stam bine! hotarî Marian – daca Pongo vorbeste cu atâta siguranta, ne putem încrede în el. Si deoarece presupun ca pâna la amiaza mai sunt câteva ceasuri, propun ca în timpul acesta sa dormim, ca sa fim în puteri mai târziu. Gazul aia îsi mai arata înca efectele.

Avea dreptate, caci simteam si eu o senzatie neplacuta, o toropeala, ca atunci când ai dormit rau si ai fost chinuit de vise rele.
Ma întorsei pe o parte, ma cuibarii cum putui mai bine si în curând adormii tun.
Ma trezii simtindu-ma zguduit de umar. Deschisei ochii si vazui ca ma aflu în mâinile a patru oameni, care ma scoteau afara din închisoare.
Odata cu mine fu ridicat pe sus si Ho-ang, în vreme ce Marian si Pongo disparusera mai dinainte. În fata casei care ne servise de temnita se întindea o piata mare. La vreo zece metri înaintea mea, Marian era purtat de patru banditi, iar în fruntea convoiului mergea Pongo, la a carui transportare dadea o mâna de ajutor si seful. Asa dar se întremase individul!
Cotira curând într-o strada larga, la capatul careia se înalta o casa alba, foarte bine întretinuta. Când ne apropiaram, vazui ca partea de sus fusese distrusa cândva dar acum era reconstruita.
Când grupul din frunte, cu Pongo, ajunse lânga cladire, se deschisera pe dinauntru cele dintâi canaturi ale portii si sarii o încapere de templu, care primea lumina de la niste lampi cu ulei atârnate de pereti.
Fata de lumina soarelui, asta de aici parea turbure si chiar în templu domnea semi-întunerec. Cu toate astea sclipea pâna ia noi o uriasa statuie de zeu, cu chipul hidos, pe cap împodobit eu tepi amenintatori si tinând cu dreapta

ridicata o sabie enorma. La oarecare departare se mai afla un zeu, mai mic, dar tot atât de hidos la înfatisare.
Când Pongo fu urcat pe cele câteva trepte care duceau în templu, îl vazui ca râde. Trebuia sa aiba un plan al sau, credinciosul nostru prieten, altminteri n-ar fi râs el în situatia în care se afla. Cei care ma duceau pe mine se grabira si în curând îl ajunseram pe Marian si pe cei patru purtatori ai sai.
Pongo fu aruncat pe un bloc mare de piatra, la picioarele zeului hidos. Purtatorii lui – între care era si seful – sarira îndata în laturi. Temându-se probabil sa nu se trezeasca cu vreun picior undeva.
Pongo ramase linistit de tot pe soclul de piatra. Purtatorii mei, ai lui Marian si ai lui Ho-ang intrasera si ei acum în templu cu ramasera însa la distanta respectabila de Pongo. În sinea mea petreceam de minune. De sigur ca si noi urma sa fim zvârliti pe piatra de jertfa, dar banditii nu stiau cum sa faca treaba, fara sa fie amenintati de uriasul Negru. Totusi erau mai vicleni decât ma asteptam. Doi oameni se apropiara cu niste curele, care aveau la un capat un lat. Erau un fel de lasso-u. Cu astea puteau prinde picioarele lui Pongo si sa le tie strânse, ca sa nu mai bata mingea cu ele…
Ma uitai la Marian, care facea si el o mutra îngândurata si-l privea tinta pe Pongo, ca si cum ar fi vrut sa-l îndemne sa porneasca la fapte, în sfârsit.
Dar Negrul statea mereu linistit. Cei doi banditi cu lasso-urile se apropiara si

rotira laturile deasupra capului. Când le zvârlira în acelasi timp, Pongo strânse picioarele cu repeziciunea fulgerului si laturile se lovira de piatra.
Un murmur de nemultumire se stârni în rândurile celor de fata. Cei doi aruncatori trasera furiosi înapoi curelele, le desfacura si le rotira iar deasupra capului. Dar si a doua aruncatura dadu gres, caci Pongo veghea si se rostogolise repede în laturi.
Seful racni furios la cei doi oameni, care însa se aparara în cuvinte îndârjite. Purtatorii nostri ne asezara la pamânt, ca sa poata privi mai în voie la spectacolul asta interesant.
Aruncatorii înfasurara din nou lasso-urile, dar nu avura prilejul sa le zvârle, caci deodata Pongo sari în sus, chipul sau se schimonosi de sfortarea grozava ce o facea, se auzi un pârâit si... mâinile sale erau libere, iar curelele din jurul pieptului si bratelor rupte.
În clipa urmatoare statea drept pe picioarele-i legate, smulse cu furie din mâna zeului sabia enorma, îsi taie repede legaturile de la picioare, apoi, scotând fiorosul sau strigat de lupta, sari jos de pe soclul de piatra, napustindu-se spre banditi.
Acestia stateau ca înlemniti, atât de fulgerator se petrecusera faptele. Seful duse mâna la revolver, dar în aceeasi clipa sabia uriasa fulgera prin aer si câtiva banditi – printre care si capetenia – se prabusira fara suflare la pamânt.
Pongo se repezi acum spre purtatorii nostri, care la vederea fapturii grozave, o

zbughira afara din templu, racnind. Sabia uriasa zbura pentru a doua oara prin aer si alti doi oameni îsi dadura sufletul.
Pongo se apleca fulgerator, smulse cutitul din brâul unui mort si-l arunca între noi.
— Massers face repede liberi! – racni el – Pongo trebuie face mai mult.
Spunând acestea sari cu pasi de urias afara din templu, rotind deasupra capului sabia grozava. Marian se rostogoli îndata spre cutit, puse mâna pe el, eu întinsei repede deasupra taisului mâinile legate si într-o clipa acestea fura libere. Luai cutitul si taiai legaturile de la mâini si picioare ale lui Marian, apoi îmi liberai si eu picioarele, în vreme ce Marian lua cutitul altui mort si taie funiile lui Ho-ang.
Afara, în fata templului, era o larma de nedescris. Zeci de glasuri racneau în acelasi timp de parca s-ar fi prabusit cerul.
Nu prea ne sinchisiram de asta, ci întâia noastra grija fu sa luam armele mortilor.
— Repede îndaratul zeului! striga Marian când galagia de afara se apropie de templu.
Sariram pe soclul de piatra al statuii si ne pitiram îndaratul ei.
De afara se napusteau banditii, racnind si gesticulând, în frunte cu cei ce ne purtasera pe noi cei care fugisera de teama lui Pongo. Dadura sa urce scarile, dar fura întâmpinati de pistoalele noastre, iar în clipa urmatoare gloata se dadu înapoi, lasând morti si raniti.

Pareau sa-si fi pierdut capul cu totul, caci ramasera la oarecare distanta si deschisera focul orbeste, în spre templu.
Ne adapostiram din nou îndaratul statuii si încarcaram în graba iar pistoalele. Si când furia banditilor se mai potoli putin, viteazul Ho-ang privi cu bagare de seama pe dupa statuie, întinse bratul cu arma si celor doua gloante pe care le slobozi le urmara racnete de moarte.

V.
ELIBERAREA.

— TACERE! STRIGA MARIAN – ce s-o fi întâmplat acolo?
În departare se auzira împuscaturi, apoi deodata – dar cam înabusit – racnetul de lupta al lui Pongo.
— Probabil ca l-au legat – soptii eu – haideti repede sa-i venim în ajutor!
— Stai aici! porunci Marian cu asprime si ma trase înapoi. Pongo se va descurca el, nu ma îngrijesc de asta. A! Uite ca a început si colo afara.
Un glas aspru striga câteva porunci si privind cu bagare de seama pe dupa statuie vazui un bandit înalt, care cu gesturi de comandant cauta sa-i disciplineze pe cei ce-si pierdusera capul.
— Asta nu trebuie sa se întâmple! sopti Marian, pistolul sau detuna si noul sef se prabusi la pamânt.
Tovarasii sai deschisera acum din nou focul spre templu, dar zeul enorm era pentru noi o pavaza împotriva gloantelor.
Între doua împuscaturi auziram apoi deodata tropaitul multor picioare, care

pareau sa se apropie. Cu tot pericolul gloantelor, priviram cu bagare de seama pe dupa statuie si vazuram îndata primejdia în care pluteam.
Se vede ca banditilor le venise minte la cap, caci acum jumatate din ei trageau înauntru în templu, pe când ceilalti se cocosasera si înaintau spre atac.
— Aplecati-va! porunci Marian, dar noi si facuseram asta, dându-ne seama ca puscasii din strada trebuiau sa traga nu prea jos, ca sa nu-si nimereasca tovarasii.
— Foc! mai porunci Marian si imediat deschiseram un foc viu asupra navalitorilor.
Rezultatul fu satisfacator. Câtiva banditi ramasera întinsi la pamânt, pe când ceilalti se întoarsera, rupând-o de fuga.
— Acum e acum – zise Marian – daca vor avea atâta cap ca sa se târasca pe burta în vreme ce ailalti vor trage din amândoua parti asupra statuii, cu siguranta ca vor izbuti sa se apropie de noi.
— Uite c-asa si fac! exclamai eu în aceeasi clipa.
Scosesem cu bagare de seama capul afara de sub bratul ridicat al statuii, dar fui nevoit sa-l trag repede înapoi, caci banditii începusera acum sa traga sistematic în amândoua partile statui. Datoria noastra era sa asteptam linistiti, pana ce dusmanii ce se târau vor fi ajuns destul de aproape.
Brusc, Marian întinse putin capul, pistolul sau scuipa foc si raspunsul fu un

tipat rasunator, caruia îi urma un foc viu.
Deodata mi se paru ca aud un zgomot slab îndaratul soclului pe care se afla statuia, dar nu trebuia sa întind capul, caci gloantele, suierau ca un roi de viespi.
Ma multumii sa împing pistolul putin si sa-l golesc în jos, plimbând teava încolo si încoace. Si la a cincea împuscatura auzii un tipat care-mi dovedi ca ideea mea fusese buna.
— Bravo! exclama Marian, care observase manevra mea. Acum nadajduiesc ca ne-or da pace câtva timp. Îsi vor da ei seama ca atât de lesne nu se pot apropia de noi.
— Dar unde o fi Pongo? întrebai eu, când dusmanii nostri ramasera linistiti câteva clipe.
Marian nu raspunse, ci se folosi de cele câteva minute de ragaz ca sa arunce repede o privire în templu. În clipa urmatoare slobozi un glont, caruia îi urma un tipat.
— Era foarte aproape – zise prietenul meu. Trebuie sa fim cu mare bagare de seama.
Banditii deschisera iar focul, dar dupa câteva clipe înceta brusc. Înainte ca sa putem privi pe dupa statuie, o faptura zbura pe dinainte-mi, apoi se auzi o împuscatura si glontul suiera ia câtiva centimetri de tâmpla mea stânga. În aceeasi clipa un pocnet de pistol se auzi si înspre partea unde se afla Marian.
Fara sa-mi pierd sângele rece, slobozii si ei un glont, care gauri fruntea

îndraznetului si în acelasi timp detuna de dincolo arma lui Marian.
— Esti ranit, Robert? striga Marian speriat.
— Nu, Mariane – raspunsei eu – dar tu?
— Nici eu. Am avut noroc. A! Iar se întâmpla ceva afara.
Împuscaturile si tipetele nu se mai auzisera mult timp. Acum începura din nou, dar mult mai aproape.
La mica departare se auzi o salva atât de precisa, de parca ar fi fost executata la exercitiile unei scoli militare. Marian zise, cu mirare:
— Zau daca nu-mi face impresia ca au fost soldati. Am auzit tipetele si cred ca salva asta a facut o adevarata baie de sânge.
Vroiam tocmai sa-i întaresc parerea, dar cuvântul îmi muri pe buze, caci deodata se auzi aproape de tot racnetul salbatec al lui Pongo. Nu ma mai putui stapâni si scotând capul cu bagare de seama vazui ca nu mai era nici o primejdie pentru aceasta, caci banditii de afara se holbau cu totii spre stânga, dincotro rasunase racnetul. Apoi izbucnira deodata în strigate si ridicara pistoalele, dar în aceeasi clipa tuna o comanda careia îi urma iarasi o salva în toata regula.
Efectul fu grozav. Aproape jumatate din banditi se prabusira, ceilalti slobozira câteva gloante dar o noua salva îi doborî pe cei mai multi dintre ei; restul o rupse la fuga.
În templu nu se mai afla nici un dusman si cu ma si pregateam sa cobor de pe soclu, când Marian ma opri.

— Ramâi aici, altfel te pomenesti ca în furia luptei vom fi tinuti si noi drept banditi. Ah, Pongo!
Exclamatia aceasta de admiratie era îndreptatita. Ca un demon înfiorator uriasul negru sari, cu pasi mari dupa fugari, rotind sabia enorma deasupra capului si scotând racnetul sau grozav.
Imediat dupa dânsul urmau – aproape sa nu-mi vie sa cred ochilor – soldati. Erau chinezi, care purtau un fel de uniforma europeneasca. În fruntea lor se afla un barbat înalt, slabanog. Alerga aproape alaturi de Pongo, dadu deodata o comanda, soldatii se oprira imediat; ridicara pustile si iar rapai o salva.
Apoi, soldatii se napustira înainte. Când disparura, sosira în goana fapturi în vestminte felurite. Deodata Ho-ang striga un nume, sari jos de pe soclu si iesi repede din templu. Afara, un chinez ramase în loc uimit, apoi alerga spre Ho-ang, cu chipul plin de bucurie si amândoi se salutara cu multa caldura.
— Acum putem îndrazni si noi, zise Marian si sari jos.
ÎI urmai si iesiram încet din templu. Ho-ang ne veni înainte, brat la brat cu celalalt Chinez.
— Varul meu Tsun – ni-l prezinta el – de doi ani a disparut cu caravana lui si acum îl regasesc aici.
Chinezul tânar si bine crescut, ne saluta politicos în limba engleza, apoi Marian se întoarse spre Ho-ang si zise, zâmbind:
— Vezi d-ta, domnule Ho-ang, îti era teama sa vii în orasul acesta si acum regasesti pe unul pe care-l credeai mort.

Cred ca ai motive sa fii multumit cu mica noastra excursie.
— Si sunt chiar – râse Ho-ang – dar când ne-au târât la piatra aceea de sacrificiu nu prea m-am simtit la largul meu. Pongo al dv., e un om minune, n-am destule cuvinte sa-mi exprim admiratia pentru el Dar unde o fi acum?
— Probabil ca a dat iama în banditii ramasi în viata, cu sabia zeului – raspunse Marian. Sunt curios sa stiu de unde a adus trupele si multimea aia de civili.
— În privinta aste pot lamuri eu, se amesteca în vorba Tsun.
— Te rog chiar – zise Marian prietenos.
— Trebuie sa ma întorc putin înapoi – începu tânarul Chinez – altminteri va va fi greu sa va formati o parere dreapta cu privire la acest oras si la ciudatii sai locuitori. Acum doi ani conduceam o caravana spre Tibet. În apropierea orasului acestuia, am fost atacati de optzeci de calareti; câtiva servitori care vroiau sa se apere fura ucisi, iar noi, ceilalti, târâti încoace. Omul cu palaria – seful bandei – ne spuse ca am încalcat un tinut sfânt si ca pedeapsa trebuia sa muncim câtiva ani pentru banda.
Sarcina noastra era sa reconstruim, una dupa alta, casele distruse. O munca foarte grea. La templul acesta de pilda, am muncit si eu. Când am fost prinsi se aflau aici vreo douazeci de prizonieri, în cursul vremii mai venira cincisprezece negustori, apoi înca vreo patruzeci de soldati.

Acestia fusesera atacati peste noapte si învinsi. Ne pierduseram nadejdea sa ne mai recapatam libertatea, dar astazi, pe când munceam la reconstruirea unui templu, vazuram deodata pe Negrul urias napustindu-se cu sabia ridicata asupra paznicilor nostri si înainte ca acestia sa poata duce mâna la arme, fura toti rapusi din câteva lovituri.
Apoi Negrul ne ceru – într-o englezeasca stâlcita – sa ne luam arme. Eu talmacii vorbele lui comandantului soldatilor si deoarece stiam unde se afla depozitul banditilor, alergaram într-acolo. Negrul dv., îi rapuse si pe paznicii de aci. Dupa aceea ne înarmaram si porniram încoace. Asta e toata povestea, Marian chibzui câtva timp, apoi zise:
— Lucrul pare simplu când stai s-asculti, dar as dori sa stiu de unde aflase Pongo al nostru de prezenta dv., aici. Si noi am sosit aseara si am fost ametiti cu ajutorul gazelor.
— În privinta asta nu va pot da nici o lamurire, domnule Farrow – zâmbi Tsun – dar prietenul dv., va va povesti cum a izbutit sa afle.
— Fireste – încuviinta Marian – acum, însa, sa mergem dupa soldati. Sunt singuri aici în piata asta. Dar cred ca ce-a fost de facut s-o fi facut, caci nu mai aud nici o împuscatura.
Ne pregateam sa parasim piata, când se ivi Pongo. Ne saluta stralucitor de bucurie, dar când îi strânseram mâna, multumindu-i calduros, el facu – precum îi era obiceiul – o mutra atât de fioroasa,

încât tânarul Tsun se dadu fara voie câtiva pasi înapoi.
— Pongo – striga Marian – cum ai izbutit sa faci asta?
— Pongo trezit îndata, Massers înca lesinati Pongo gaseste piatra, roade curele. Colo – arata cu capul spre templu – rupe legaturile, aduc repede Askari (soldati) oameni rai omoara.
Atâta avea sa ne spuie!
— Pongo – întreba Marian, nedumerit – dai de unde stiai ca sunt soldati pe aici?
— Pongo ieri vazut pe fereastra, raspuns el. Au fost dusi în case, multi oameni rai cu Pongo gândit asta ajutor bun, repede adus pe ei.
Acum veni ofiterul care vorbea bine englezeste si ni se recomanda drept locotenentul Koha. El povesti ca banda omorâse pe nesimtite sentinelele sale, apoi s-a napustit brusc asupra celor ce dormeau. Si cu lovituri în cap fusesera ametiti, înainte de a se putea trezi.
Apoi ne întreba de pataniile noastre si Ho-ang îsi lua sarcina sa le povesteasca. Când sfârsi, Marian zise:
— Acum as vrea sa recapat continutul buzunarelor mele precum si armele. De asemeni si caii as dori sa-i recapatam – dar întrebarea e: unde gasim toate acestea?
— Îi voi instrui îndata pe oamenii mei, se oferi locotenentul.
Se departa si eu ma adresai lui Marian:
— Nu cred ca prizonierii sa tradeze ceva locotenentului, ca sa poata regasi lucrurile noastre. Stiu bine ei ca sunt

haraziti mortii, astfel ca nu li se va putea smulge marturisirea.
— Ai dreptate, nici cu torturi nu va izbuti locotenentul sa scoata ceva de la ei.
Fara voie apucai bratul lui Marian. La o mica departare se auzi iar rapaitul unei salve si îmi dadui seama îndata ce însemna asta. Marian clatina capul si zise:
— Probabil ca nu vroiau sa vorbeasca.. Si-au ispasit nelegiuirile si, dupa credinta lor, sunt dus acum la stramosii lor, într-o lume mai buna.
Koha se înapoie si zise:
— N-au vrut sa spuna, asa ca i-am pedepsit pe loc, caci nu-i puteam lua cu mine în China. Voi pune sa se scotoceasca prin case si sunt încredintat ca va veti recapata bunurile dv. Îmi îngaduiti sa va fiu tovaras de drum, împreuna cu oamenii mei?
Asta era politete chinezeasca, sadea. În loc ca noi sa-l fi rugat sa faca asta, cum se cuvenea – caci ne venea bine la socoteala sa fim sub scutul armatei – ne-o lua el înainte cu rugamintea. Fireste ca Marian încuviinta îndata.
Tocmai când soldatii se ivira în mica piata si Koha vroia sa le dea însarcinarea de care fusese vorba, veni Pongo încarcat cu poveri. Aducea armele care ne fusesera luate, precum si tot continutul buzunarelor noastre.
— În casa de colo! spuse el doar si arata cu capul într-o anumita directie.
Pongo dibuise si caii nostri într-un grajd, dar când îl vazuram pe cei ai banditilor, ne gândiram sa facem schimb; caci

tâlharii aceia aveau cai minunati. Si dupa ce ne luaram noi ce ne trebuia locotenentul confisca restul pentru trupa sa, Ho-ang se despagubi si el pentru caii ucisi, ceilalti negustori si servitorii lor îsi regasira de-asemeni animalele ce le apartinusera si dupa ce fu terminata treaba asta, pornira sa caute lucrurile furate.
Dar dupa atâta amar de vreme ramasese foarte putin si negustorii pagubiti se multumira sa jefuiasca, la rândul lor, tot orasul.
Toata ziua se împachetara conserve, îmbracaminte, ghetarie, arme si chiar statuile din terapie. Hotarâseram, prin buna întelegere, sa pornim la drum abia a doua zi, ca sa putem strabate cât mai mult drum pe lumina.
De aceea, îndata dupa cina ne culcaram si dormiram minunat pe culcusurile de paie.
A doua zi, când rasari soarele, ne si asteptau cazanele cu ceai fierbinte si dupa un ceas eram gata de drum.
Datorita numarului mare de acum, drumul nu merse atât de repede. În schimb nu ne mai temeam de vreo banda de tâlhari.
În cursul celor patru zile de calatorie spre Tsamkav, nu zariram nici un individ suspect. Dispozitia noastra în tot timpul acesta fu cat se poate de buna. Îndeletnicirea principala a lui Marian si a mea era vânatoarea de antilope si capre salbatice, care ne îngaduia sa mai facem o variatie în mâncarea noastra: conserve fi iar conserve.

Din Tsamkar trimisera un raport amanuntit lordului Bird, staruind asupra faptului ca nu ne vom lasa împiedecati de nimic pentru a aduce la îndeplinire sarcina ce ne-o daduse. Îi mai vesteam ca din orasul Tsung-King, unde urma sa ajungem peste vreo douazeci de zile, ne vom folosi de tren pâna la Shanghai. Acolo vom ajunge peste alte doua saptamâni si ne vom îmbarca imediat pentru Alaska.

În Tsamkar ne despartiram de cea mai mare parte a noilor nostri tovarasi, pe care îi gasisem în orasul duhurilor. Numai locotenentul Koha cu oamenii sai si Ho-ang ne mai însotirii pâna în departatul Tsung-King. Atunci când ne urcaram în tren în orasul acesta, puturam zice ca eram oarecum la adapost de primejdii.

Râmaseram iarasi singuri, caci locotenentul Koha trebuia sa porneasca spre o garnizoana nordica, în vreme ce Ho-ang avea afaceri în sud. Despartirea de viteazul chinez fu cu adevarat miscatoare.

Plini de încredere în steaua noastra porniram la drum, spre îndepartatul Shanghai, aceasta calatorie lunga cu trenul ne venea bine la socoteala, caci aveam ragaz, sa ne odihnim de cele îndurate pâna acum. Afara de asta mai vedeam tara asta interesanta si locuitorii ei si mai interesanti.

Adesea furam nevoiti sa înnoptam în statiuni mici, când pierdeam trenul de legatura, dar asta nu ne necajea deloc,

caci aveam prilejul sa cunoastem lucruri noii.
Mai curând decât ne asteptam, ajunseram la tinta noastra vremelnica. Acum trebuia sa ne îngrijim repede de bilete de vapor si sa ne îmbarcam cu destinatia spre Nord.
Dar a fost sa trecem înca odata în marele port printr-o aventura ciudata si primejdioasa, cu toate prin câte trecusem pâna atunci.»

77
BANDA LUI SAO-SHUNG

I.
ÎN SHANGHAI.

— DUPA O CALATORIE AVENTUROASA, parte în avion, parte calare si la urma cu trenul – continua doctorul Bertram sa povesteasca lui George – ajunseram în sfârsit la Shanghai, dupa ce, plecati din Srinagar, capitala frumosului Kasmir, trecuram prin Lhassa si apoi prin misteriosul Tibet.
Sosind în marele oras, cautaram un hotel bun în cartierul europenesc, ne odihniram o zi de oboseala calatoriei si a doua zi ne prezentaram consulului american.
Recomandarile lordului Bird facura adevarate minuni; afara de asta, amabilul domn Ellis ne cunostea foarte bine din cele scrise în ziare cu privire la aventurile noastre.
Ne fagadui sa poarte de grija ca sa ne putem urma drumul cât mai repede,

telefona chiar imediat unei mari societati americane de navigatie si ne comunica apoi ca peste patru zile vaporul comercial „Melissa Wright” pleca spre nord.
— E un vas foarte modern de patru mii de tone – ne lamuri el – care ia încarcaturi pentru diferitele orase de pe coasta, dar mai ales e destinat unei noi mine de carbuni de pe insula Nunivak. „Melissa Wright”, intra din strâmtoarea Coreea în marea japoneza, strabate apoi strâmtoarea „La Perouse”, ca sa dea în marea ochotica, o ia spre sud în jurul peninsulei Kamciatka, prin strâmtoarea Kurile în marea lui Bering, apoi navigheaza direct spre insula Nunivak. Voi lua întelegere cu societatea de navigatie ca vasul sa va duca mai departe, la Andreieffski, colonia asezata în gura lui Yukon-River. Mai sunt vreo cinci sule de kilometri.
Marian chibzui câteva clipe apoi zise:
— Asta înseamna ca tot drumul e cam de doua mii patru sute kilometri; dupa socoteala mea, vom avea nevoie de paisprezece zile.
— Întocmai, domnule Farrow, încuviinta consulul. Dar alt mijloc mai rapid nu exista pentru moment. Si poate ca e si ultimul, caci iarna bate la usa si atât de departe spre nord nu cred sa mai mearga vapoare, fara motive temeinice.
— Atunci n-avem încotro, trebuie sa ne folosim de „Melissa Wright”, hotarî Marian. Si va multumesc din inima pentru oboseala ce v-ati dat-o, domnule Ellis. Nadajduiesc ca-mi va fi dat sa ma platesc odata si odata.

— N-ai pentru ce, domnule Farrow. Crede-ma ca simt o mare placere sa-ti pot fi de folos. Numai ca – sovai el putin, dar urma îndata cu glas hotarât – as dori sa va dau un sfat, pe care v-as ruga însa sa nu mi-l luati în nume de rau. În timpul celor patru zile cât veti ramâne aici în Shanghai, feriti-va sa calcati în orasul chinezesc. E drept ca, mai cu seama pentru straini, e foarte interesant, dar tocmai pentru dv. e primejdios.
— Nu mai spune! râse Marian. Si de ce, ma rog, daca nu va suparati?
— Pentru ca ati contribuit în mare parte la rapunerea piratilor chinezi în Oceanul Pacific. Si daca e adevarat ca autoritatile chineze v-ar aduce laude în chip oficial, sunt încredintat, pe de alta parte ca nu v-ati putea astepta la nici un ajutor în orasul chinezesc, daca ati cadea în mâinile vreunei bande care ar vrea sa-si razbune fratii.
— Cred si eu – încuviinta Marian – cu siguranta ca nu suntem oaspeti bine vazuti aici. Dar obisnuim sa fim cu ochii în patru, caci nu vrem sa ne primejduim din nou misiunea, în chip usurarea, astfel ca voi tine seama de sfatul ce ni-l dati. Din hotelul unde locuim nu ne-or scoate, ce naiba!
— Vicleniile chinezilor sunt cu neputinta de prevazut – zise Ellis, cu seriozitate – si nu-s putini oamenii viteji si bagatori de seama care le-au cazut victima. Chiar si cei mai buni detectivi englezi, care cunosteau de minune moravurile chinezilor si credeau ca s-au deprins cu vicleniile lor, au disparut fara urma.

— Împrejurarea asta trebuie într-adevar sa ne îndemne la cea mai mare bagare de seama – zise Marian – si nadajduiesc ca în cele patru zile cât ramânem aici vom scapa neatinsi.
— V-o doresc din toata inima, domnilor. V-as ruga chiar sa fiti oaspetii mei în tot timpul. În cazul acesta va trebui sa nu parasiti deloc casa mea si deoarece e pazita în permanenta, ati fi în deplina siguranta.
— Care va sa zica, luati lucrurile atât de serios? întreba Marian, cam turburat. Daca e asa, atunci as primi cu placere amabila dv. propunere. Dar nu ca ne-ar fi teama de ceva, ci numai de dragul însarcinarii care ni s-a dat si pe care nu trebuie s-o primejduim prin usurinta noastra.
— Asta ma bucura – zise Ellis, vesel – voi pune sa vi se aduca îndata bagajul de hotel.
— Nu va grabiti, domnule Ellis – se împotrivi Marian – caci trebuie sa ne împachetam mai întâi lucrurile. Vom lua apoi o trasura! Si ne vom înapoia aici.
— Bine, domnilor, atunci va astept peste un ceas.
Ridicându-se, consulul ne întinse mâna:
— La revedere, domnilor, înapoiati-va cu bine!
În strada luaram o masina si plecaram la hotel. Acolo ne împachetaram lucrusoarele, vârâram pustile în îmbracamintea lor si parasiram locuinta noastra vremelnica.
Furam nevoiti, sa asteptam cam mult pâna sa vie o masina libera. Soferul ei era

un chinez cu o mutra grozav de dezgustatoare si în prima clipa vroiam sa-l opresc pe Marian, care-i facuse semn, dar masina oprise si prietenul meu se urca într-unsa.
N-avui încotro si trebuii sa-l urmez, dar observai ca si Pongo cam strâmba din nas când se urca în taxiul închis.
— Mariane, soferul asta nu-mi place deloc – zisei eu îndata. Pongo pare sa fie de aceeasi parere.
— Ia mai lasa-ma si tu, prea ti se nazaresc multe! râse Marian. Ce ni se poate întâmpla aici în inima orasului? N-avem decât sa spargem geamurile daca ni se pare ceva suspect. Nu strica însa sa fim cu bagare de seama si sa ne tinem pistoalele pregatite.
Din brâul pe care-l avea sub haina îsi scoase pistolul si noi îi urmaram îndata pilda.
Linistiti oarecum prin aceasta masura de prevedere, ne regasiram curând voiosia, mai ales ca soferul apucase pe drumul drept spre casa consulului american. Deodata însa coti brusc spre stânga, într-o straduta îngusta.
Marian batu în geamul care ne despartea de sofer, dar acesta paru ca n-aude, ceea ce-l facu pe prietenul meu sa repete bataia atât de tare încât ma temui sa nu sparga geamul.
Abia atunci chinezul întoarse capul facând o mutra mirata si lipi urechea de tubul acustic.
Marian duse pâlnia la gura si striga:
— Ce dracu e asta, de ce ai apucat pe un drum gresit? Îndata sa…

Îsi rupse vorba si se lasa moale pe spate. Vrui sa-i vin în ajutor, dar ma cuprinse deodata o ameteala atât de puternica încât nu putui scoate nici un sunet. Ca prin vis mai vazui ca din pâlnia tubului acustic iesea un fum verde si banuii pe data ca am cazut victima unui atentat pus la cale cu mult viclesug. Apoi îmi pierdui cunostinta.
Cat timp am zacut lesinat n-as putea spune. Când ma trezii, capul îmi ardea; fiecare fir de par mi se parea ca-mi sfredeleste teasta si în tâmple simteam niste lovituri ca de ciocan.
Ma simteam atât de rau cum rareori mi-a fost dat sa ma simt în viata si fui recunoscator soartei, când ma cuprinse un nou acces de ameteala, care-mi aduse un lesin binefacator.
Când ma trezii apoi pentru a doua oara ma simtii ceva mai bine si putui sa-mi adun gândurile. Ma gândii la tovarasii mei si, deoarece nu mi se pusese calus – altminteri eram legat fedeles de mâini si de picioare – strigai încetisor numele lui Marian. Spre bucuria mea, el raspunse îndata din imediata mea apropiere:
— Am intrat rau la apa, draga Robert. Trebuie sa fi fost al naibii gazul ala cu efect atât de fulgerator si care produce o stare atât de pacatoasa. Tu cum te simti? Bine?
— Îti bati joc pesemne! Atât de rau nu m-am simtit în viata mea, îi raspunsei. Si ma tem ca ne va merge si mai prost. De unde sa fi stiut potrivnicii nostri de sosirea noastra în Shanghai?

— Vremurile sunt foarte tulburi acum – raspunse Marian dupa câteva clipe de gândire.
— Poate ca am cazut numai întâmplator în mâinile unei bande care va cere acum un mare pret de rascumparare.
— Atunci n-am sta atât de prost – zisei ea. Consulul Ellis va plati el pentru noi. Bietul Bird de data asta cred ca cele trei mii de lire ale lui sunt cu adevarat pierdute, caci banditii ne-au jefuit pâna la ultimul gologan. Tocmai ne-am pipait buzunarele si le-am gasit goale.
— Da si eu am facut aceeasi constatare – râse Marian. Dar las ca ni le luam noi îndarat!
— Massers tace! se auzi în clipa aceea glasul lui Pongo. Vine oameni!
Auzul lui ascutit prinsese pasii usori care mie nu-mi atrasesera atentia. Deodata se deschise, scârtâind, o usa si o lumina vie napadi în încaperea întunecoasa în care ne aflam. Intrara patru chinezi, din care cel din frunte purta în mâna un felinar aprins.
— Ah, domnii s-au si trezit! zise el într-o englezeasca foarte corecta. În cazul acesta putem pune imediat afacerea la punct. Se pare ca sunteti foarte bogati, caci de regula calatorii care ne cad în mâna nu duc cu ei trei mii de lire sterline. Asa fiind, cred ca va fi o nimica toata pentru dv., sa ne mai faceti rost de înca cinci mii de lire, ca sa va redobânditi libertatea.
— Nu suntem bogati – raspunse Marian, banii pe care îi aveam la mine nu erau ai

mei, ci mi-au fost încredintati numai de cineva.
— Asta nu face nimic – zâmbi galbenul – domnul care v-a dat pe mâna suma aceasta, va mai da si banii pe care îi cerem noi. Sau poate gasiti mai placut sa fiti aruncati în Wusung?
Amenintarea asta însotita de un zâmbet era ceva pur chinezesc. Daca nu plateam banii, ne surâdea perspectiva sa fim înecati în Wusung, fluviul pe malurile caruia e asezat Shanghai-ul. Marian raspunse dupa oarecare chibzuiala:
— Suntem straini aici în Shanghai si ar trebui sa dam de veste cunoscutului nostru, care locuieste în India. Asa dar, va dura cam multisor pâna sa soseasca banii.
— Avem timp – rânji Chinezul – ma tem însa ca domnii nu se vor simti bine sa stea aici legati atâta vreme. Poate ca asta va va îndemna sa-l sfatuiti pe cunoscutul dv., sa se grabeasca pe cât mai mult cu trimiterea banilor.
— Atunci ar trebui sa-i trimit o telegrama – zise Marian – si el va trebui de asemeni sa trimita banii telegrafic. La ce adresa sa fie expediati?
— Voi scrie asta în depesa, raspunse Chinezul. E de ajuns sa-mi dati adresa cunoscutului dv. Voi purta eu de grija sa lucrez repede, ca sa va puteti bucura cât mai curând de libertate.
— Bine, atunci telegrafiaza, te rog, domnului John Parker la Bombay, zise Marian, spre uimirea mea. Dar vezi de fa repede!

— Am înteles; ma si duc la oficiul postal. Fireste însa ca veti ramâne legati pâna vor sosi banii. Lipsuri nu veti avea de îndurat, sa n-aveti teama! Voi da ordin sa vi se aduca mâncare, caci nu cred sa va simtiti tocmai bine de pe urma gazului întrebuintat de noi; mâncarea însa ajuta repede la asta.
Dadu o porunca scurta unuia din însotitorii sai si omul parasi încaperea si se înapoie curând însotit de un altul, care aducea strachini si o cana.
Mai întâi ni se dadu de baut si apa rece, careia îi adaugasera ceva, dându-i un gust acrisor, ne facu foarte bine. Apoi banditii ne hranira cu lingurile, ca pe niste copii. Era o mâncare de orez cu bucatele de carne.
Mâncaram cu mare pofta, golind strachinile, dupa care ne simtiram ca nou-nascuti. Chinezii plecara si ramaseram iar în întuneric. Întrebam în soapta pe Marian:
— De ce ai dat numele acela, Parker si de unde îl cunosti tu?
— Nici gând sa-l cunosc, raspunse prietenul meu, râzând. Vroiam numai sa câstig timp. În orice caz trebuie sa ne liberam repede, caci chinezii vor astepta banii numai o zi sau doua. Din fericire, banditii ne-au legat mâinile pe piept, asa ca nu ne va veni greu sa desfacem nodurile. Haide sa-ncerc la tine!
Se vede însa ca chinezii se pricepeau. Înnodasera atât de bine curelusa în jurul mâinilor mele, încât toate sfortarile lui Marian ramasera zadarnice.
Atunci interveni Pongo, spunând linistit:

— Pongo liber, Massers ajuta.
Într-adevar, cu ajutorul dintilor lui puternici îsi desfacuse legaturile de la mâini, apoi îsi deznoda pe cele de la picioare si dupa aceea ne libera si pe noi. Cu ajutorul masajelor ne puseram sângele în circulatie si madularele noastre amortite îsi redobândira elasticitatea.
— Sa stergem putina fara sa ne luam înapoi lucrurile? întrebai eu pe Marian.
— Tocmai la asta chibzuiam si eu, raspunse prietenul meu.
— Cel mai bun lucru ar fi sa parasim întâi închisoarea – propusei eu – pe urma vom vedea ce-o mai fi. Poate ca banditii, crezându-ne nevatamatori, vor fi slabit paza.
Din nenorocire, însa, vazuram îndata ca usa era zavorita pe dinafara. Si n-aveam nici o unealta de care sa ne putem folosi.
— Asta înseamna sa n-ai noroc, zise Marian. Nu ne ramâne decât s-asteptam pâna ce chinezul ne va vizita iar, sau pana ni se va aduce din nou mâncare. Atunci va trebui sa ne napustim asupra banditilor.
— Prea usor nu va fi, zisei eu.
— Dar n-avem încotro. Trebuie.
— Pongo face bine! se auzi atunci glasul linistit al uriasului.
— Ei vezi, putem fi linistiti, râse Marian. Si acum trebuie sa ne asezam iar la pamânt ca si cum am mai fi legati. Altminteri ne-am da de gol. Sa-i lasam pe toti sa intre înauntru.
— Atunci va îl mai greu sa-i doborâm fara sa se stârneasca zgomot, îmi dadui

eu cu parerea. Pierdem vreme daca va trebui mai întâi sa ne ridicam de jos.
— Nici nu e nevoie de asta. Cu câte un picior repezit în pântece îi vom culca la pamânt, înainte sa poata scoate vreun tipat. Dupa ce vor fi întinsi, vom avea destul timp sa ne ridicam si sa ne ispravim treaba. Greu va fi totusi daca nu vor intra toti deodata si nu se vor opri în apropierea noastra.
— Am o idee buna! facui eu. Ne prefacem bolnavi si tu va trebui sa gemi, sustinând ca apa a fost otravita. Atunci se vor apleca de sigur asupra noastra, înlesnindu-ne planul.
— Bravo, e o idee minunata! raspunse Marian. Se pare ca vine cineva! Repede la pamânt si începeti gemetele.

II.
O FUGA AVENTUROASA.

MARIAN AUZISE BINE. Abia ne aruncaram la pamânt, ca cineva trase zavoarele de la usa. Începuram sa gemem si sa ne zvârcolim pe jos.
Seful bandei se ivi însotit de alti trei de-ai lor. Vazându-se în starea asta se apropia îngrijorat de noi si întreba:
— Ce aveti, domnilor?
— Otrava.., apa proasta! bâigui Marian.
— Cu neputinta! striga Chinezul, agitat.
Apoi dadu o porunca oamenilor sai si, spre bucuria noastra; se apropiara si ei, aplecându-se asupra-ne.
Atâta si asteptam. În clipa urmatoare Marian striga: „Gata” si cu toata puterea izbiram cu piciorul în stomacurile

chinezilor din fata noastra. Pongo luase pe seama sa doi dusmani pe care îi zvârli pâna în peretele din fata lui.
Banditii gemura, dar nu fura în stare sa tipe; sariram în picioare cu iuteala fulgerului, îi izbiram cu pumnii în tâmple, apoi îi daduram de o parte.
— N-ar fi bine sa-i legam? propusei eu, Poate ca nu izbutim sa iesim atât de repede de aici si daca s-or trezi vor face galagie ceea ce va avea de urmare ca ne va aduce în spinare toata banda.
— Ai dreptate – încuviinta Marian – sa facem fâsii din vestmintele lor. Fireste ca le vom pune si calus.
Treaba fu repede gata st cât se poate de bine. Îi scotociram la iuteala prin buzunare si, spre bucuria noastra, gasiram la fiecare câte doua revolvere moderne, cu câte sapte gloante.
Iesiram binisor din încapere, închisesera usa si puseram zavoarele. Ne aflam într-o pivnita îngusta boltita, care avea la distante regulate alte usi la fel prevazute cu zavoare.
Marian porni înainte tinând în mana felinarul pe care îl luase de la unul din chinezii doborâti. Nadajduisem s-ajungem la o scara care ducea sus, dar deodata ne treziram în fata unui zid de la capatul gangului. Zadarnic cautaram aici o iesire tainuita.
— Trebuie sa deschidem usa – zise Marian, dupa o scurta chibzuiala – dupa cum am bagat de seama, zavoarele nu sunt trase. Usa care duce sus trebuie sa se afle într-una din încaperi.

Treaba fu facuta repede si când deschiseram a patra usa, daduram peste iesirea cautata. În fundul încaperii se afla o scara îngusta care ducea în sus.
Un capac greu din lemn tare ca fierul închidea deschizatura din tavan. Marian o împinse în sus cu mare bagare de seama, o lumina vie patrunse prin crapatura si prietenul meu stinse repede felinarul.
Apoi deschise cu totul chepengul si se salta, în sus. Îi urmaram repede si ajunseram într-o odaie cu câteva mobile chinezesti. Se vede ca ne aflam într-o veche casa chinezeasca, deoarece nu erau geamuri, ci deschizaturile ferestrele erau acoperite cu hârtie uleioasa, prin care nu se vedea nimic.
— Trebuie sa gasim usa casei, zise Marian.
Dadu la o parte rogojina care servea de usa si privi afara. Apoi ne facu semn si iesiram într-un gang îngust, care trebuie sa fi fost tocmai deasupra celui din pivnita.
Aici nu existau usi, ci numai perdele. Un miros dulceag plutea în aer si dupa ce Marian adulmeca putintel ne zise: A se pare ca suntem într-o taverna de opiu. Mirosul acesta e doveditor.
— Bine ar fi ca banditii sa fi fumat opiu si sa doarma acum cu totii, zisei eu.
— Repede.., aici înauntru! sopti Marian în aceeasi clipa si disparu îndaratul celei mai apropiate perdele.
Vazuse tocmai la timp ca o perdea din gang. Se miscase. Îi urmaram la repezeala si ne treziram într-o odaie

frumos mobilata, cu banci acoperite cu perne de jur-împrejurul peretilor.
Masute cu pipe asezate pe ele erau o dovada netagaduita ca ne aflatii într-una din acele taverne în care se fumeaza opiu. Pe banci stateau chircite doua fapturi, dar n-aveam de ce ne teme de ele, caci se aflau în acea frumoasa lume a visurilor unde îsi trimite opiul credinciosii.
Râmaseram nemiscati si ascultam. Aproape neauziti alunecau afara pasi pe rogojinile de cocos cu care era acoperit gangul. Apoi se misca deodata perdeaua încaperii în care ne aflam si un chinez înalt intra înauntru.
Dar înainte ca sa poata deschide gura, Pongo îl si apucase de gât si dupa o zgâltâiala scurta; galbenul atârna nemiscat în pumnul uriasului.
— Bravo! exclama Marian. Sa-l legam repede si sa-i punem calus.
Aveam oarecare îndemânare în treaba asta, asa ca o facuram la iuteala si-l lasaram pe lesinat pe banca, alaturi de cei doi fumatori de opiu.
— Acum mai departe! sopti Marian. Banuiesc ca iesirea e la capatul gangului.
— Sau poate îndaratul perdelei de dupa care a venit chinezul încoace, îmi dadui eu cu parerea.
— Da, e cu putinta si asta – încuviinta Marian – atunci sa cercetam mai întâi încaperea asta de aici.
— Dar ce-ar fi – propusei cu – daca am face o gaura în hârtia de la fereastra acestei încaperi? Presupun ca s-ar fi aflând aici curti sau gradini, caci nu-mi

vine sa cred ca odaile de fumat sa fie la strada.
Marian dadu din cap, se duse la fereastra si asculta câtva timp, apoi facu o gaura mare în hârtie cu teava revolverului sau.
— Ai dreptate, sopti el, dupa ce privi printr-însa. Ne aflam într-un parc mare. Poate ca cel mai nimerit lucru ar fi sa ne lasam jos prin fereastra asta.
— Dar ce facem cu armele si celelalte lucruri, Mariane?
— Libertatea e mai de pret – raspunse prietenul meu – si facând astfel putem cere ajutorul politiei engleze ca sa curatim spelunca asta de banditi. Cu acest prilej ne vom regasi si lucrurile. Iar daca nu, vom fi nevoiti sa cumparam altele noii.
— Si banii lordului? Îti închipui oare ca-i vom redobândi?
— Drace! Ai dreptate. La o cercetare amanuntita a casei, de sigur ca-i vom gasi. Trebuie deci sa încercam sa ne luam singuri lucrurile înapoi, oricât ar fi de primejdios.
Cu bagare de seama parasiram încaperea îmbâcsita cu miros de opiu si porniram încetisor dea lungul gangului. În fata perdelei dindaratul careia venise chinezul doborât de noi ramaseseram locului; Marian asculti câteva clipe, apoi dadu la o parte stofa de matase.
Intraram într-o camera elegant mobilata. Un dulap cu sculpturi minunate ne atrase luarea aminte si Marian deschise imediat amândoua usile. Înaintea ochilor nostri se ivira o multime de saculete umplute cu bani de metal. De sigur ca

toata averea aceasta fusese stoarsa de la prizonieri si de la fumatorii de opiu.
Spre bucuria noastra gasiram într-o despartitura a dulapului si portofoliile noastre, precum si toate celelalte lucruri pe care obisnuiam sa le purtam la buzunare. Marian vazu ca toti banii dati de lord erau neatinsi în portofoliul de piele, pe care-l vârî imediat în buzunar.
Mai trebuia sa ne gasim armele si sacii de calatorie, apoi ne puteam vedea de drum.
În încaperea în care intrasem mai era o a doua perdea, îndaratul careia se aflau alte odai. Si aici parea sa fie magazia bandei, caci la prima încapere se aflau îngramadite baloturi pâna în tavan si care pareau sa contina matase; ceea ce era o dovada ca banditii se îndeletniceau si cu contrabanda.
Spre bucuria noastra, descoperiram în a doua încapere depozitul de arme al bandei si acolo erau si armele noastre, precum si sacii pe care ni-i azvârliram îndata în spate.
Marian taia acum hârtia de la fereastra, ceea ce ne îngadui sa privim în parc. Nu se vedea nimeni si prietenul meu sari afara prin deschizatura îngusta. Eu îl urmai, apoi veni Pongo, care avu de furca putin din pricina fapturii sale de urias.
Rasuflaram usurati vazându-ne în libertate cu toate lucrurile noastre. Ne atârnaram pustile în spate si luaram revolverele în mâini; cele opt luate de la chinezi le lasaseram în magazia de arme, dupa ce le scoseseram gloantele.

Strabaturam repede cararea îngusta care înconjura vechea casa de lemn cu ornamentatii ciudate si disparuram în desisul tufelor.
Furisându-ne cu bagare de seama daduram în cele din urma de un zid înalt; Marian îl puse pe Pongo sa-l ridice si dupa ce privi de partea cealalta zise:
— Suntem lânga o apa, de sigur ca e fluviul Wusung. Din fericire nu e nici o barca pe aproape, astfel ca putem trece dincolo fara grija. Lipit de zidul acesta duce o poteca îngusta de-a lungul fluviului; s-o luam pe poteca.
— De sigur ca ne aflam cu mult afara din oras? întrebam eu.
— Da, casa asta pare sa fie ultima. Cele mai apropiate sunt la vreo mie de metri de aici. Poate gasim o barca sa ne duca repede la Shanghai. Hai sa trecem repede zidul.
Începuram sa ne cataram, tinându-se cu mâinile si picioarele de iesiturile ce le formau, pietrele. Marian se si lasase de partea cealalta si pornise de-a lungul zidului.
Puseseram revolverele în buzunar, caci altminteri nu ne-am fi putut agata cu mâinile. Ajunseseram aproape de partea cealalta, când din fundul parcului se auzira tipete puternice.
— Aha, ne-au descoperit fuga! zise Marian. Acum trebuie sa iutim pasul.
Galagia crestea mereu în parc, dar noi ajunseseram în vremea asta la capatul zidului si iesiram în câmp liber.
Atunci rasuna îndaratul nostru un strigat de alarma si în acelasi timp

detunara câteva împuscaturi, ale caror gloante ne trecura deasupra capului.
Trasei repede pistolul si ma rasucii în calcâie, dar în aceeasi clipa si detuna arma lui Marian, iar pe zid un chinez – probabil un paznic – îsi duse repede mâna la bratul gaurit de glont si cu un tipat de durere sari înapoi în parc.
— Acum s-o rupem de fuga! zise Marian dând el pilda. — Banditii vor fi în curând pe urma noastra.
Nu facuram nici cincizeci de metri ca si auziram racnete de furie îndaratul nostru. Dintr-o usita a zidului dadura buzna urmaritorii nostri care se sileau sa ne ajunga; dar fura nevoiti sa-si dea seama în curând ca noi eram în câstig cu picioarele noastre lungi.
Banditii se oprira si deschisera asupra-ne un foc viu cu pistoalele lor. Deoarece, însa, nu erau buni ochitori, iar pe de alta parte noi începuram sa alergam în zigzag, nu ne nimerira.
Cu fiecare saritura primejdia se micsora pentru noi si în cele din urma urmaritorii încetara sa traga, disparând în graba înapoi în parc.
O lasaram mai domol cu goana, ca sa mai rasuflam putin si ma folosii de acest prilej ca sa-i spun lui Marian:
— Vom anunta politia engleza, caci în cea indigena n-am nici o încredere în privinta asta. E foarte cu putinta ca o banda atât de bine organizata sa fie înteleasa cu slujbasi superiori ai politiei.
— Fireste ca asa voi face, raspunse Marian. Englezii se vor bucura de pleasca

asta. Ei, indivizii aia din fata par ca vor sa ia o atitudine dusmanoasa.
Ne apropiaseram de primele case si deodata se ivira dindaratul usilor înguste si joase vreo zece chinezi în haine saracacioase care se asezara în asa fel pe cararea îngusta încât ne închisera drumul. Mutrele lor erau întunecate erau amenintatoare.
— Scoateti revolverele! porunci Marian si îl ascultaram fara vorba.
Asta parea sa nu le vie la socoteala chinezilor caci îi vazuram sporovaind agitat între ei si tragându-se înapoi spre casele lor.
Apropiindu-se la vreo zece pasi de ei, Marian le striga:
— Vorbeste englezeste vreunul din voi?
— Da – raspunse cel mai maruntel, care facea impresia sa fie si cel mai inteligent dintre ei – ce vreti de la noi?
— Ce vreti voi de la noi? îi întoarse întrebarea prietenul meu. Cu noi nu e de glumit, luati aminte! O singura miscare suspecta din partea vreunuia si s-alege cu scafârlia gaurita. Intrati înapoi în case, repede!
Marian vorbise cu atâta asprime încât chinezul vorbi îndata agitat cu tovarasi si intra cel dintâi în casa. Aruncându-ne priviri furioase, ceilalti îl urmara, afara de unul singur, o namila de om care probabil tinea neaparat sa se ia la harta cu noi. Marian mai striga o data la el si arata cu revolverul spre intrarea casei, dar Uriasul rânji batjocoritor. Încrucisa bratele pe piept si se sprijini de zid.

N-avem voie sa tragem asupra-i, caci nu ne facuse nimic, dar trebuia sa fim cu ochii-n patru, asa ca porniram cât mai aproape de fluviu, trecând pe lânga el la o departare de vreun metru si jumatate.
Marian porni înainte, eu dupa el si Pongo la urma. Dupa ce prietenul nostru negru trecuse de chinez, eu ma întorsei încaodata si vazui ca uriasul galben se repezi la Pongo cu o saritura ca de pantera. În mâna-i dreapta ridicata sclipea un cutit lung.
— Ia seama, Pongo! strigai repede – dar credinciosul negru simtise instinctiv primejdia.
Fulgerator sari în laturi când chinezul tocmai dadea lovitura. Însa gresi tinta si îsi pierdu echilibrul. Fara ca Pongo sa-l fi atins macar, cazu în Wusung, care în locul acela facea o vâltoare.
Nenorocitul fu rasucit ca o sfârleaza si târât în josul apei. Noi nu-l puteam ajuta, caci n-aveam barca la îndemâna si de înotat ne-ar fi venit foarte greu în apa asta clocotitoare.
Salvarea îi veni însa din alta parte. O barca cu motor, pe care se aflau trei chinezi, lupta împotriva curentului. Cel cazut în apa striga cât îl tinea gura si prin asta atrase luarea-aminte a celor din barca; acestia îl luara pe bord si noi ne vazuram linistiti de drum, caci nu fuseseram observati.
Mai trecuram pe dinaintea câtorva case, apoi veni iarasi un câmp întins si abia la vreo doua sute de metri departare zariram orasul.

— Pacat ca s-a întâmplat incidentul ala cu chinezul – zisei eu – altminteri i-am fi putut hotarî pe cei din barca cu motor sa ne duca în oras.
Un duduit înabusit de motor ne facu sa ne întoarcem capul. O barca cu motor marisoara, vopsita în alb, venea în josul fluviului si în ea parea sa fie un singur om. Marian ridica bratul si facu semn individului – un Chinez – care îndrepta îndata barca spre mal.

III.
DIN LAC ÎN PUT.

— VORBESTI ENGLEZESTE? îi striga Marian si, spre bucuria noastra, chinezul raspunse da.
— Vrei sa fi atât de bun si sa ne duci în oras? îl ruga prietenul meu, politicos. Platim cu draga inima.
Galbenul ne masura din cap pâna-n picioare – cam speriat. Apoi zise, sovaind:
— Bine, va duc.
— Nu trebuie sa-ti fie teama de noi – zise Marian, râzând – suntem niste bieti turisti care nu facem nimanui nimic. Cât ceri pentru toti?
Chinezul spuse un pret atât de mare încât Marian îi râse în nas. Apoi începu o tocmeala curat orientala si la sfârsit cazura la învoiala, cu a zecea parte din pretul cerut la început.
Abia acum o privii mai de aproape pe galben. Chipul lui placut, inteligent, mi se parea cunoscut, dar în zadar cercai sa-mi amintesc de unde.

Pe fata lui se ivi o expresie de spaima când Pongo se urca si el în barca. Se vedea ca-i parea râu acum ca primise sa ne ia.
N-aveam de unde sa banuiesc ca totul era o prefacatorie si ca izbutea de minune sa ne însele, facându-ne sa credem ca e cu totul nevinovat de patania noastra. Cabinei nu-i daduram nici o atentiune, caci privind prin ferestruica vazusem ca era goala.
Deodata, însa, Marian zise:
— Când ne vom apropia de oras e mai bine sa intram în cabina. Nu trebuie sa fim recunoscuti si te pomenesti ca se mai afla în oras membri de ai bandei, care ne-au vazut.
— Asa e – încuviintai eu – în felul acesta suntem aparati si de atentate.
— Haideti – zise Marian – se vad primele case si acolo înaintea noastra se iveste si un pod.
Spuse Chinezului care era gândul nostru si omul dadu din umeri nepasator. Se parea ca-i este chiar placut sa nu fim aproape de el. Marian îi ceruse sa opreasca în apropierea politiei engleze.
Intraram în cabina, dar lasaram usa întredeschisa, ca sa putem supraveghea pe cârmaci.
Asta fu spre nenorocul nostru, caci când ne asezaram unul lânga altul lânga usa si priviram pe furis afara, se auzira deodata îndaratul nostru niste vâjâituri.
Înainte de-a ne putea întoarce, ne pomeniram cu lovituri puternice în tâmpla, apoi ne prabusiram, ametiti.

Din fericire aveam capete tari si oricât de puternice ar fi fost loviturile, ne reveniram totusi, dupa scurt timp, în simtiri, ceea ce constataram prin aceea ca ne mai aflam înca printre casele pe care le vazuseram înainte, lucru ce-l sariram prin ferestruica de la cabina.
A doua descoperire ce facuram era ca fuseseram legati si ni se pusesera câte un calus în gura. Bratele ne erau întoarse la spate si cu niste funii groase împreunate cu picioarele, care ne ajungeau la ceafa.
Capul îmi vâjâia de parca ar fi fost un stup de albine în el. Alaturi de mine zicea Marian, apoi Pongo. Banditii – caci banditi erau, de sigur, ne asezasera pe podeaua cabinei, în asa fel ca nu puteam fi vazuti de afara.
Desi motorul barcii functiona încet, aluneca totusi destul de repede, ceea ce era o dovada ca mergeam în josul fluviului. Asta era pentru mine o oarecare mângâiere, fiind o dovada ca de data asta cazuseram în mâna altei bande.
Starea mi se îmbunatatea din ce în ce si începui sa chibzuiesc cu sânge rece.
De sigur ca vreo câtiva indivizi fusesera ascunsi sub bancile din cabina, astfel ca nu-i putuseram vedea nici de afara, nici când am intrat înauntru. Nu le venise deci greu sa iasa la iveala si sa ne atace, când eram cu spatele întorsi spre dânsii.
Nu puteam întreprinde nimic acum ca sa ne liberam, caci din când în când usa cabinei era întredeschisa si un Chinez cu mutra rânjitoare se încredinta ca mai eram acolo.

Calatoria tinu vreo jumatate de ceas, apoi barca facu un viraj; se întunecase deodata si vazui prin ferestruica de la cabina ca ne aflam printre copaci.
Afara se auzi zanganit de fiare, apoi usa cabinei fu trântita cu putere si sase Chinezi intrara înauntru. Fara sa scoata un cuvânt, ne înhatara si ne dusera afara.
Când furam pe punte vazui ca ne aflam într-o gradina. Barca intrase într-un port artificial, închis înspre fluviu de o poarta înalta de fier si gradina era înconjurata de un zid nu mai putin înalt.
Banda trebuia sa fie foarte bogata, caci proprietatea era ca din basme si cat se poate de bine tinuta. Si când vazui casa, ramasei cu desavârsire uluit. Era un palat alb, cum numai milionari si l-ar putea face.
Cârmaciul barcii, care parea alaturi de mine, porni deodata înainte si lovi cu un ciocan într-o usa de bronz bogat împodobita. Pe data se deschisera canaturile grele si purtatorii nostri ne dusera într-o sala imensa, aranjata cu un gust deosebit.
Furam zvârliti pe un minunat covor moale si liberati de calusuri, apoi purtatorii nostri se îndepartara si cârmaciul ne privi cu un aer nepasator. Soptise ceva înainte unul servitor care deschise usa; se vede ca îl astepta pe sef, caci el însusi parea sa fie doar un membru de rând al bandei, deoarece îmbracamintea lui era cam simpla.
Deodata se ivi în fata noastra un chinez înalt, care intrase pe nesimtite. Pe lânga

faptul cai avea o statura uriasa, el se mai deosebea de compatriotii sai prin aceea ca chipul lui prezenta mai multe trasaturi mongolice.
Ochii sai se lasara cu o expresie rece, nepasatoare, asupra noastra, când zise într-o englezeasca fara cusur:
— De sigur ca domnii vor fi dispusi sa-si salveze viata si libertatea în schimbul unei sume de rascumparare.
— Suntem saraci – raspunse Marian, calm; am la mine niste bani pe care ml l-a încredintat un cunoscut.
— Atunci cunoscutul acesta se va bucura ca banii sai v-au salvat viata, zise galbenul, zâmbind. Cât e de mare suma?
— Trei mii de lire sterline, raspunse Marian.
Ochii chinezului scapatara de lacomie, apoi raspunse:
— Daca cunoscutul dv. e atât de bogat, de sigur ca va da înnodata pe atâta pentru viata dv. Dati-mi adresa lui ca sa-l pot încunostinta.
— John Parker, Bombai, minti Marian pentru a doua oara.
Chinezul îsi nota adresa pe o foaie de hârtie pe care o înmâna cârmaciului barcii. Acesta parea sa stie ce are de scris sau de telegrafiat, caci nu puse nici o întrebare, ci lua doar hârtia, facând o plecaciune adânca.
— Vom da o telegrama, pentru ca timpul sa nu vi se para prea lung – ni se adresa acuma Chinezul cel înalt – nadajduiesc…
Îsi rupse vorba, masura cu privirea pe Pongo, apoi vorbi ceva în soapta cu subordonatul sau care ne arunca priviri

mirate. Seful se apropie de noi, se apleca asupra-ne si suiera printre dinti:
— Acum stiu cine sunteti. L-ati omorât la Singapore pe unchiul meu. Nu încercati sa tagaduiti, caci stiu eu ce spun. L-ati schingiuit ca sa va salvati blestemata voastra de viata.
Asta era foarte neplacut pentru noi imputarile sale erau îndreptatite. (Vezi vol. 50 din „Aventurile submarinului Dox": Aventuri la Singapore).
Uriasul galben urma:
— Eu sunt Sao-Shung, nepotul sau; în întreprinderea mea au intrat câtiva servitori care au izbutit sa scape politiei din Singapore. Am jurat sa ma razbun, v-am cautat si am gasit, precum vedeti. Ati venit singuri la mine. Ce noroc! De sti ce va mai asteapta! Chiar mâine veti fi judecati.
Se întoarse repede, facu un semn cârmaciului si parasi încaperea. Eu ridicai îndata capul si-l privii pe Marian. Prietenul meu facea o mutra îngrijorata si dadu încet din umeri, apoi sopti:
— Proasta afacere! Daca nu izbutim si stergem putina, ne asteapta o moarte grozava. Dar fuga nu cred sa ne fie atât de lesnicioasa, caci Sao-Shung ne va pazi ca pe niste odoare de pret. Ma mir numai ca nu ne-au buzunarit înca.
— Lasa ca au ei grija s-o faca si pe asta, raspunsei eu. Prost e ca în sala asta nu putem încerca nimic, caci banditii se pot înapoia din clipa în clipa.
— Poate ca au si început sa se sfatuiasca asupra felului mortii noastre si asta ne

lasa timp sa cautam un mijloc de scapare, zise Marian. Eu unul si încep.
— Nu te-as putea ajuta? întrebai eu, vazând ca facea niste miscari ciudate.
— Nu e nevoie – raspunse el – nodurile erau prea strânse. Încerc acum s-ajung la cutitul meu si atunci liberarea va fi un fleac.
— Ti-l pot scoate eu afara din buzunar – îi zisei – stai nitel sa ma întorc pe partea cealalta.
Ma rasuci în asa fel încât sa vin cu spatele la Marian. El se târî de asemeni cu spatele spre mine, eu îi pipai, cu mâinile legate, brâul si gasi îndata cutitul, care alunecase putin în jos si-l trasei afara.
Marian începu sa-si frece mâinile legate cu taisul ascutit al cutitului, pe care eu îl tineam cu puterile încordate si dupa câteva minute eram liber.
Cu iuteala fulgerului taia apoi legaturile mele si ale lui Pongo, ne frecaram repede madularele amortite, apoi prietenul meu ne facu un semn si se târî spre usa mare de bronz.
Când fuseseram adusi înauntru bagaseram de seama ca usa nu facea nici un zgomot când era deschisa, ceea ce ne servea de minune acum. Marian trase cu atentiune canatul greu, privi si asculta câteva clipe afara în parc, apoi ne facu semn sa-l urmam.
Ne feriram sa strabatem locul liber din fata casei. Lipiti de zid, merseram de-a lungul cladirii si în curând ne facuram nevazuti printre tufe.

— Nu trebuie sa ne întoarcem spre fluviu, caci acolo ne vor cauta întâi, sopti Marian. Banuiesc ca de aici duce o sosea spre Shanghai. Trebuie sa fim cu bagare de seama, însa, caci or fi oameni ocupati prin parc. Poate ca sunt si paznici care stau de straja la zid. A! Uite ca se si vede zidul!

Printre câtiva copaci înalti se zareau pietrele cenusii. Si zidul acesta avea multe iesituri si adâncituri si Marian se catara îndata pe el ca sa vada unde ne aflam.

— Suntem la vreun kilometru departare de Shanghai – ne zise el, dupa ce coborî iar – din nenorocire se întinde câmp liber între casa asta si cele dintâi cladiri ale orasului, astfel ca vom avea de învins multe greutati.

— Si acum ce facem, parasim parcul imediat? întrebai eu.

— Uiti se vede ca pe partea asta a zidului poate fi un paznic – raspunse Marian – cel mai bun lucru e sa mergem pe dinauntru pana la capatul zidului si daca dam de vreun paznic îi facem de petrecanie. Apoi sarim meterezul si o luam la fuga spre Shanghai.

Ne încordam mereu auzul în directia minunatului palat, dar se parea ca fuga noastra nu fusese înca descoperita, caci nu se auzea nici un zgomot.

Deodata Pongo se opri si ridica mâna. Auzul lui trebuie sa fi prins ceva, caci ne sopti:

— Vine om!

Nu putea fi decât un paznic; ne adapostiram îndaratul unor copaci grosi

si râmaseram în asteptare.
În cele din urma, privind cu bagare de seama pe dupa copac, vazui un om apropiindu-se fara grija, Era înarmat cu doua pistoale enorme pe care le purta la brâu si cu… un ochean. Probabil ca avea sarcina sa descopere persoanele care se apropiau de proprietatea lor.
Drumul sau ducea pe dinaintea copacului îndaratul caruia statea Pongo. Privii într-acolo si vazui ca prietenul nostru se si aplecase pentru saritura. Individul acesta nu ne putea scapa.
Dar deodata se auzi în fundul parcului un strigat puternic. Paznicul se opri îndata, la vreo zece metri departare de Pongo, asculta cu încordare si când rasuna un al doilea strigat se întoarse si porni repede îndarat.
Marian facu un semn lui Pongo si ca o umbra neagra uriasul o zbughi pe urma chinezului. Porniram si noi în vârful picioarelor; vazuram ca dupa câteva clipe Pongo îl ajunse pe paznic, care se-ntoarse în ultima clipa, dar asta numai ca sa fie înhatat de tovarasul nostru, care-l strânse de gât ca pe un pui de; gaina.
Apoi uriasul negru îl aseza pe lesinat îndaratul unei tufe si, ne urmaram poteca îngusta care ducea dea lungul zidului. Gând, în cele din urma ajunseram la coltul format de zidul acesta lung cu cel care statea de-a curmezisul, vazuram ca pe colt se afla un turn de paza în toata regula. Marian se catara repede pe scarita îngusta de bambu, ramase câtva timp sus, apoi zise:

— De colo sus se poate cuprinde cu privirea toata câmpia. Astfel ca am fi fost descoperiti de omul acela, daca am fi sarit zidul prea devreme. Acum însa e momentul, caci cred ca cele doua strigate au dat de veste despre fuga noastra.
Repede ne catararam de zidul grunzuros. Sariram de partea cealalta si începuram îndata sa alergam spre oras.

IV.
SORTITI UNEI MORTI GROZAVE.

STRABATUSERAM ca la vreo jumatate de câmpie si acum trebuia sa ne încetinim fuga, caci puteam fi lesne vazuti din casele apropiate.
Eu ma întorceam adesea spre zidul cuibului de banditi, dar nu putui vedea nimic suspect. Asta ne linisti si începuram sa pasim încet spre oras, ca trei drumeti obisnuitii.
Dar când Marian se întoarse odata striga îngrozit:
— Vor si ne ucida! Pe zid a fost instalat un tun mic. Si vedeti ca au si ne împroaste cu srapnele.
Întoarseram capul repede. Si vazuram, într-adevar, ca în coltul format de împreunarea celor doua ziduri era asezat un tun mic, deasupra caruia tocmai se apleca un chinez. Teava lucitoare era îndreptata asupra noastra.
— Împrastiati-va repede! striga Marian si-i urmaram îndata sfatul.
Dar chiar în clipa aceea vâjâi ceva spre noi fara sa fi auzit vreo pocnitura. Probabil ca tunul functiona cu aer

comprimat sau arcuri puternice. Nu era însa un srapnel, cum se temuse Marian, ci la câtiva pasi de noi se înfipse în pamânt un obiect marisor.
Ne asteptam ca peste o clipa sa se produca o explozie. – Nu fu însa asa. Auziram în schimb un sâsâit patrunzator si în acelasi moment Marian racni:
— Înapoi, asta e gaz, cu siguranta!
Sariram repede în laturi si ne îndepartaram în goana de locul primejdios. Dar alt obiect ciudat zbura din tunul de pe zid si cazu înaintea noastra. Iarasi se auzi sâsâind acela si în clipa urmatoare gazul ne ajunse.
Simtii doar un miros tare, îmi oprii îndata rasuflarea si încercai sa fug în laturi. Gazul acesta parea însa sa fie o unealta a iadului. Cu toata cantitatea redusa pe care o aspirasem, mi si cuprinsese o ameteala puternica, urmata de o sfârseala grozava.
Fui nevoit sa ma opresc; câmpul dinaintea mea începu sa se roteasca în juru-mi si ca prin ceata mai vazui ca Pongo se clatina si cade, în vreme ce Marian mai statea înca în picioare, dar tot atât de teapan ca mine. Apoi ma simti smuls de forte nevazute, pâna ce în cele din urma ma prabusii într-o prapastie fara fund.
Când ma trezi iar, nu mai simti nici o greutate în cap, împrejurul meu era întuneric bezna, dar bagai de seama îndata ca picioarele nu-mi erau legate si nici catuse n-aveam. În schimb încheieturile mâinilor îmi erau ferecate în lanturi de otel.

Aerul era grea în încaperea întunecoasa, aproape umed si – lucru ciudat – închisoarea mea parea ca se misca. Podeaua se ridica si se lasa în jos în chip ciudat.
— Marian! chemai încet.
Iar imediat prietenul meu raspunse:
— Te-ai trezit si tu, draga Robert? A fost un gaz foarte primejdios, dar slava Domnului ca n-a lasat urmari. Pongo s-a trezit si el si am încercat sa ne desfacem lanturile de otel, dar sunt firea strânse. Nici puterea lui Pongo n-ajuta.
— Oameni rai! mormai uriasul, din coltul sau. Pongo nu poate libereze.
— Oare unde ne aflam, Mariane? întrebi eu. Închisoarea noastra se leagana ciudat de tot. Te pomenesti ca ne transporta cu trenul în interiorul Chinei.
— Ba nu, suntem dusi, dimpotriva, afara din tara. Dupa parerea mea, ne aflam pe un vapor care merge acum pe mare.. Stii doar ca Shanghai-ul e la vreo douazeci de kilometri de coasta. Când vom fi în larg, închisoarea noastra se va legana si mai tare de sigur.
— Aha, poate ca urmeaza sa fim dusi pe Oceanul Pacific, ca sa încasam acolo pedeapsa. Daca asa stau lucrurile avem destui vreme; izbutim noi sa ne liberam.
— Asa nadajduiesc si eu – încuviinta prietenul meu. Pâna la Singapore sunt vreo patru mii de kilometri si vasul nostru pare sa fie o jonca veche chinezeasca. Avem deci timp berechet!
— Numai daca Sao-Shung ala n-o fi prea însetat de razbunare si n-o tine sa ne pregateasca o moarte placuta, zisei eu. A

vazut el doar acum ca nu suntem atât de lesne de tinut în frâu, asa ca nu ne va mai da prilej sa ne liberam.
— De data asta e cu mare bagare de seama, ce-i drept – zise Marian – caci Pongo si eu ne-am încredintat ca banditii ne-au buzunarit în lege. Aha, se pare ca dam în mare, astea sunt valurile de coasta.
Închisoarea noastra începu sa se legene si mai si, cu izbituri scurte, tari. Asadar Wusung-ul era îndaratul nostru si intrasem acum în Marea Galbena. Ajungeam astfel mai curând decât ne asteptam, caci de fapt abia a doua zi urma sa plece vasul american care trebuia sa ne duca pâna la Yukon-River.
— De ce crezi ca ne aflam într-o jonca de lemn? întrebai eu acum.
— Ca sa-ti dai seama de asta trebuie sa vi încoace, raspunse Marian.
Cu multa încetineala dibuii drumul pâna la locul de unde se auzise glasul sau.
— Ia întoarce-te! îmi mai spuse Marian când ma lovii de el. Vei putea simti atunci ca peretele acesta al închisorii noastre e din scânduri foarte trainice. Si daca lipesti urechea de el, auzi lamurit plescaitul apei.
Ma încredintai ca are dreptate, dar înainte de a-i putea raspunde ceva se auzi glasul lui Pongo:
— Massers, tacere! Vine barbat.
Ascultaram cu încordare si într-adevar se auzi deodata zgomot de zavoare trase. O lumina vie napadi în încapere si vazui îndata ca Marian avea dreptate. Ne aflam

într-adevar într-o cusca ce nu putea fi decât în magazia vasului de lemn.
Sao-Shung intra înauntru, tinând în mâna stânga un felinar aprins, în dreapta un pistol.
— Mi-am închipuit eu ca domnii s-or fi trezit, zise el, calm. Gazul nostru nu omoara. Acum nu mai puteti fugi, caci am avut eu grija de asta. Si când vom fi departe în larg, va veti capata pedeapsa cuvenita. Înca vreo trei ceasuri mai aveti de asteptat. As da ordin sa vi se aduca mâncare si bautura, dar pentru timpul asta scurt nu mai e nevoie.
— Pacat! facu Marian, linistit. Obiceiul e ca fiecarui condamnat sa i se dea o masa de adio, cum s-ar zice. Mi-e o sete grozava si nici stomacul nu ma prea cruta.
Sao-Shung se uita uimit la el, apoi zise:
— Se pare ca esti foarte viteaz si curajos. Asta ma bucura, caci peste trei ceasuri vei putea face dovada. Îti voi împlini dorinta; vei capata putere ca sa întâmpini ceea ce te asteapta.
Dupa ce parasi închisoarea noastra, spusei în soapta lui Marian:
— Înca trei ceasuri numai. E cam putin. Si acum ne mai zaboveste si cu mâncarea. Crezi ca ne vom mai putea libera?
— Mi-am cam aruncat cu privirile prin încapere – sopti prietenul meu – într-unul din unghere sunt batute niste grinzi mari pe care le-am putea folosi ca sa rupem catusele. Trebuie îi trecem lantul scurt de otel în jurul cârligului si sa încercam sa-l rupem, rasucindu-l. Când

ne vor aduce mâncarea si se va face lumina, sa va uitati si voi la cârlige.
N-a trebuit sa asteptam mult. Zavoarele fura trase din nou, încaperea fu napadita de lumina si Sao-Shung intra însotit de patru chinezi, care duceau strachini si cani. Furam hraniti si îndopati ca niste copii, cu un fel de mâncare de carne foarte buna si un vin slab.
— Asa dar peste trei ceasuri – zise Sao-Shung, zâmbind, când se departa cu servitorii lui – ma bucur, zau, ca sunteti atât de linistiti si curajosi. Nu cred însa ca si mai târziu veti fi tot asa.
Când pasii chinezului se pierdura în departare, spusei:
— Pare sa aiba într-adevar gânduri frumoase cu noi. Ei, ia sa încercam acum daca nu putem rupe catusele!
Merseram încetisor în ungherul unde Marian descoperise cârligele. Erau batute la înaltimi diferite. Probabil ca încaperea servise înainte drept magazie de unelte sau depozit de arme. Împrejurarea asta ne servea de minune acum, caci puteam lesne ajunge la un cârlig, cu mâinile legate la spate.
Dupa cum propusese Marian, atârnaram lantul – cu care erau legate cele doua bratari de otel care ne strângeau încheieturile mâinilor – de cârlig si începuram sa-l îndoim încet.
Bratarile de otel ne cam intrau în carne, dar nu ne pasa de asta. Cu dintii strânsi rasucii lantul în toate directiile si cu toata durerea nu ma oprii o clipa. Bagai de seama îndata ca lantul va trebui sa

cedeze peste putin timp când îl auzii deodata pe Marian:
— Asa, s-a facut! Voi cum stati?
— Pongo liber, zise uriasul Negru.
— Lantul meu trebuie sa se rupa din clipa în clipa! spusei eu. Mai facui câteva sfortari disperate si… eram liber.
— Acum sa vedem cum iesim de aici, zise Marian. N-as vrea s-astept pâna vor veni chinezii sa ne ia, caci Sao-Shung de sigur ca si-a pregatit pistoalele. Zavoarele de la usa par sa fie foarte trainice, e drept, dar trebuie totusi sa încercam sa le venim de hac. Pongo, trebuie sa ne opintim cu toata puterea în usa.
— Dar bine, Marian, nu se poate ca chinezii sa n-auda asta – spusei eu – poate gasim aici vreun cui cu care sa putem împinge zavorul.
— Asta ar dura prea mult – raspunse prietenul meu – si apoi, chinezii de pe punte nu vor auzi zgomotul pe care-l facem, caci nici pâna la noi nu patrund zgomotele de sus. Asa dar, la lucru!
Dibuiram drumul pâna la usa, puseram umerii si ne opintiram din rasputeri. Usa scârtai, dar zavoarele nu se clintira. Atunci Pongo se dadu cu un pas înapoi si se repezi cu toata puterea în usa.
Si iata ca aceasta se întredeschise putin. Prin apasarea uriasa zavoarele iesira nitel din lemn. Ascultaram cu încordare prin crapatura si deoarece totul ramase linistit, uriasul Negru îsi repeta sfortarile. Usa se deschise de tot scârtaind si Pongo zbura pe un gang slab luminat. Iesiram imediat dupa el si cercetaram locul. Gangul parea sa se continue de jur-

împrejurul vasului; primea lumina prin doua ochiuri mici de geam de la pupa. La dreapta si la stânga erau pereti trainici de lemn cu mai multe usi, închise cu zavoare grele. Facea impresia unei adevarate închisori.
— Trebuie sa ajungem sus! zise Marian, în soapta. Joncile au, de obicei o cabina pe punte si acolo ne vom gasi, probabil, urmele. Si daca avem noroc, vom gasi poate un vapor, caruia îi vom semnala situatia noastra.
O scarita de bambus ducea în sus, în prora. Marian se catara întâi, ridica nitel chepengul si scoase capul. Apoi îl ridica de tot si sari repede afara. Dupa câteva clipe eram si noi lânga el.
Baloturi si butoaie, îngramadite în încaperea destul de mare, ne aratau ca ne aflam în magazie. În peretele drept al încaperii era o usita pe care Marian o deschise cu bagare de seama.
Alaturi se afla o cabina de locuit, probabil a lui Sao-Shung, caci aranjamentul era afara din cale de luxos pentru o jonca de lemn. Din pacate nu daduram de armele noastre, desi deschiseram repede toate dulapurile pe care le vazuram.
O a doua usa parea sa duca de-a dreptul pe punte, caci auziram lamurit comenzi si pasii oamenilor din echipaj.
— Pe aici nu putem iesi – sopti Marian – cel mai bun lucru ar fi sa ne ascundem în magazia de alaturi si sa-l luam prizonier pe Sao-Shung când va veni sa ne ia. În felul acesta vom câstiga partida, caci va tine mai mult la viata lui decât la razbunare.

Propunerea asta era, de sigur, cea mai buna si intraram repede în magazie, ca sa ne ascundem acolo, îndaratul baloturilor. Acum trebuia sa asteptam, pâna ce va veni Sao-Shung.
Era cât p-aci sa-mi pierd rabdarea, când auzii câtiva insi intrând în cabina alaturata, apoi usa spre magazie fu deschisa si Sao-Shung pasi înauntru, urmat de trei servitori. Fara sa se uite la noi, chinezul se duse la chepeng si vru sa-l ridice. Servitorii stateau în spatele lui.
Atunci ne repeziram noi, în frunte cu Pongo care cât ai clipi din ochi, se afla în fata chinezului. Unul din servitori mai avu ragazul sa scoata un strigat, dar Pongo îl si înhatase, pe el si pe vecinul sau si în clipa urmatoare zaceau lesinati.
Eu luai pe seama pe al treilea servitor, caci vazui ca Marian si statea în fata lui Sao-Shung. Potrivnicul meu nu era prea puternic si pe de alta parte îl luasem prin surprindere. O lovitura de box în barbie îl facu sa se clatine, apoi, cu o alta lovitura în stomac îl dadui gata.
Aproape în acelasi timp cu el se prabusi si Sao-Shung. Toata lupta durase câteva secunde. Pongo smulse de la un balot o funie groasa si-l lega pe Sao-Shung. Îi urmaram repede pilda si când banditii începura sa se miste, se trezira legata în toata regula.
Îi duseram îndaratul unor baloturi pe care Pongo le asezase în asa fel încât sa ne slujeasca drept aparare împotriva gloantelor ce-ar fi pornit din vreun loc ascuns. Sao-Shung deschise deodata

ochii, o expresie de spaima i se ivi în privire apoi spuse, cu glasul slab:
— De… de unde ati ajuns aici?
— Din închisoarea noastra, raspunse Marian râzând. Am cam schimbat rolurile acum. Presupun ca tii atât de mult la viata d-tale, încât o sa te învoiesti sa ne redai libertatea în locul ei. În schimb vom renunta si noi sa facem plângere la politia engleza.
Sao-Shung chibzui câtva timp, apoi dadu din cap si raspunse:
— Aveti puterea în mâna, domnilor si trebuie sa ma supun. Îl voi chema pe cârmaciul meu si-i voi da ordin sa porneasca jonca înapoi spre Shanghai.
— Foarte bine, nici nu cerem mai mult, zise Marian. Atrage-le însa atentia oamenilor ca la cel mai mic semn de tradare, îi ucidem.
— Stiu – mormai Sao-Shung – dar poate ca pun eu mâna iar pe dv. Si atunci nu veti mai scapa.
— Nadajduiesc ca nu-ti vei vedea visul împlinit, râse Marian.
Sao-Shung striga un nume si dupa câteva clipe intra un chinez. Tresari când seful – care se ridicase pe jumatate vorbi cu el, apoi se înclina si parasi magazia.
Deasupra noastra se ridica deodata un capac si, înainte ca sa putem face vreo miscare, zbura în jos un obiect, care se desfacu în mijlocul nostru.
În clipa urmatoare zaceam lipsiti de cunostinta atât de puternice erau gazele acelea grozave. Când ne treziram, în sfârsit, dupa mult timp, ne aflam pe coverta joncei, cu mâinile legate din nou

la spate. Stateam toti împreuna, lânga parapetul de lemn.
Sao-Shung se apropie, zâmbitor, de noi.
— De sigur ca n-ati banuit, domnilor – zise el batjocoritor – ca i-am dat cârmaciului meu porunca s-arunce o bomba de gaze printre noi. Eram mai multumit sa cad si eu în nesimtire, decât sa va redau libertatea. În vremea asta am ajuns la tinta si acum urmeaza sa va primiti pedeapsa. Mai întâi vreau însa sa va exprim admiratia mea; nici unul din prizonierii mei nu s-a aparat înca atât de dârz ca dv.
Se apropie de parapet si privi lung spre largul marii. Apoi se întoarse iar spre noi si urma:
— Mai aveti un scurt ragaz, astept niste oaspeti.
Când dadu sa plece, Marian îi striga:
— Si eu trebuie sa te felicit. Nu m-as fi asteptat, zau asa, sa ma trezesc cu o bomba de gaze între noi si-ti multumesc ca mi-ai dat prilejul sa învat ceva nou.
— Din nenorocire va veti bucura însa numai putin timp de învatatura asta. Nadajduiesc ca banditii vor veni în curând.
Dadu o porunca unui chinez, care se aseza imediat lânga noi si privi spre mare. Cu siguranta ca Sao-Shung astepta o jonca a vreunui prieten, al carui echipaj urma sa fie martorul mortii noastre.
Situatia era disperata de data aceasta, caci în fata noastra stateau în semicerc sase chinezi, cu pistoale în mâna, care nu-si luau ochii de la noi.

Ma uitai pe furis la Marian. Prietenul meu dadu din cap, trist si zise încet:
— Draga Robert, acum stam prost de tot. Îmi pare râu de lordul Bird, care va astepta zadarnic ca sa-si revada nepoata. Si banii lui par sa fie pierduti cu desavârsire, acum.
— Ah, mi se pare ca se vad oaspetii! facui eu, când chinezul de lânga noi ne lasa si alerga spre cabina lui Sao-Shung. Acum va începe, probabil reprezentatia.
Sao-Shung se ivi iar pe punte, privi spre mare, apoi ni se adresa, cu un zâmbet fioros:
— Asa, domnilor, v-a sunat ceasul. Domnul acesta – arata spre Marian – va avea cinstea sa moara cel dintâi; caci, ca si în viata, sa fie si în moarte seful.
La o porunca a lui furam înhatati, luati pe sus si asezati la parapet în asa fel încât sa putem cuprinde cu privirea marea. Spre mirarea mea, nu vazui însa nici un alt vas si nu-mi putui lamuri ce fel de oaspeti astepta ticalosul.
Privii în laturi si vazui ca Marian era târât spre prora. Banditii îi înnodara pe sub subtiori o funie groasa, apoi fu ridicat peste parapet si lasat în jos treptat, treptat. Sao-Shung trebuia sa aiba o putere enorma, caci îl tinea cu usurinta, aplecat putin deasupra parapetului. Un singur chinez, în spatele sau, mai tinea capatul funiei.
Lânga mine mai stateau trei chinezi care priveau cu încordare la trupul ce se balabanea în aer al prietenului meu. Marian se uita ai tristete la mine câteva

clipe, apoi lasa în jos capul si privi apa usor încretita de unde de sub dânsul.
Deodata îsi strânse picioarele si în aceea clipa Sao-Shung îl ridica ceva mai sus. Caci din apa tâsni... capul unui rechin urias. Botul sau triunghiular, cu dinti ascutiti, clapaia sub picioarele lui Marian.
Nu-mi putui opri un strigat de spaima, ceea ce-l facu pe Sao-Shung sa ma priveasca zâmbind.
— Acum îi cunoasteti pe oaspetii mei – îmi striga el – tin sa le ofer un ospat bogat. Îi vor primi însa în rate, cum s-ar zice, bucati-bucati, altminteri n-ar fi nici o pedeapsa pentru voi.
— Ticalosule! îi strigai, cuprins de o mânie grozava.
El se facu ca nici n-aude, se apleca iar peste bord si-l afunda mai mult pe Marian. Prietenul meu privea apa linistit si cu bagare de seama – deodata zvârli picioarele în sus, caci botul furios al unul rechin tâsni iar din apa si se închise cu zgomot sub genunchii nefericitului meu prieten.
Când rechinul tâsni afara, mai vazui îndaratul lui ivindu-se câteva pântece enorme în care se ascundea moartea grozava.
— Ah! Vegheaza bine dumnealor! zise Sao-Shung catre prietenul meu. Prin asta prelungesc reprezentatia.
Scosei un strigat de prevenire, caci în clipa aceasta doi monstri se azvârlira din apa; dar Marian veghea. Îsi strânsese trupul cât putuse mai mult, desfacuse

picioarele si scapase astfel botului înfiorator.
— Foarte bine, foarte bine! exclama chinezul. Sunt curios sa vad cât o vei mai duce.
Vazui ca în clipa aceea cârmaciul se apropie de el si-i spuse ceva. Spre bucuria mea, Sao-Shung îl trase imediat pe Marian în sus, doi servitori îi dadura ajutor si îl ridicarii peste parapet.
La o porunca a sefului furam dusi spre catarg si legati de el cu ajutorul unei funii trainice, pe care banditii o petrecura prin catusele noastre.
— Trebuie sa asteptati nitel, caci avem putina treaba, zise Sao-Shung, zâmbind, apoi vom urma reprezentatia. Va sfatuiesc însa sa va asezati jos, caci funia va îngaduie aceasta.
Îi ascultaram sfatul, gândindu-ne ca vom avea nevoie de puteri, pentru mai târziu.

V.
PEDEAPSA.

PE BORD începu sa domneasca mare însufletire. Echipajul, care pentru marimea joncei era nespus de numeros, aduse niste lazi si le asezara lânga parapet, dar numai dupa ce îndepartasera de acolo câteva scânduri. În asa fel ca peretii îngusti ai lazilor umplura golul care se formase apoi câte doi oameni se ghemuira lânga acele lazi.
Când una din scândurile parapetului, din fata mea, fu îndepartata – în cele câteva clipe care se scursera pâna sa fie împinsa

lada putui vedea prin sparturii un vapor care se gasea la vreun kilometru de noi.
Nu-mi putui da seama ce aveau de gând chinezii cu aceste lazi, dar Marian, care statea lânga mine, îmi sopti:
— Sa stii ca acum vom fi fata la un atac asupra vasului de colo. Banda asta pare ca se îndeletniceste cu multe afaceri.
— Drace! Atunci înseamna ca sunt si pirati! facui eu. Ce-or fi având în lazile alea?
— Banuiesc ca mitraliere. Când vor îi destul de aproape, vor da în laturi capacele si vor deschide focul. Zece lazi dintr-astea stau pe partea unde ne aflam noi – adauga el dupa ce arunca o privire în juru-i.
Marian se ridicase putintel si privise peste parapet.
— Pare sa fie un mic vas de comert – zise el – Sao-Shung nu va întâmpina multa împotrivire. Acum stiu de ce e atât de numeros echipajul joncei. S-ar putea lua la lupta si cu un vas de doua ori mai mare.
Sao-Shung iesi din cabina lui. Îsi pusese un chimir lat, în care se aflau doua pistoale automate, iar dea curmezisul pieptului avea o cartusiera.
Dadu o porunca unui chinez, se apropia apoi de parapet si lua sub observatie vasul strain. Dupa câteva minute, jonca fu zguduita usor, se auzira pufaituri regulate si deodata viteza ei se îndoi.
Calatoria nu dura decât vreo cinci minute, apoi Sao-Shung dadu o comanda. Chinezii dindaratul lazilor dadura în laturi capacele, niste mitraliere

grele sclipira si în clipa urmatoare cele zece arme sfâsiara vazduhul cu rapaitul lor.
Efectul trebuie sa fi fost grozav, caci nu trecura nici cinci minute si Sao-Shung facu un semn oamenilor sai, în urma caruia împuscaturile încetara. Piratul mai striga o porunca si jonca facu un mic viraj.
Sao-Shung se apropie de noi.
— Aia de dincolo au si înaltat steagul alb, ne zise el, zâmbind. Vor îi crezând ca-si pot salva viata în felul asta. Se înseala, însa, caci în trebuie sa las nici un martor în viata.
— Esti un diavol! striga Marian, înfuriat cum nu-l mai vazusem pâna atunci. Ce ti-au facut bietii oameni?
— De facut nu mi-au facut nimic – zâmbi Sao-Shung – dar nu trebuie sa ramâna în viata, caci m-ar trada. În Shanghai sunt cunoscut ca mare negustor si bogatas si sunt foarte respectat pentru filantropia mea. Ar fi pacat daca s-ar afla ca în realitate sunt sef de banda si pirat.
— Hai sa ne ridicam! zise Marian, calm. Poate ca tot mai putem sa-i prevenim.
Stateam acum împreuna în fata catargului. La vreo cincizeci de metri de jonca aluneca un vaporas de fier, pe al carui catarg scurt flutura un drapel alb.
Sao-Shung lua un tub acustic, se rezema de parapet si racni:
— Coborâti în barci si carati-va. Altminteri va împuscam.
Pe urma se dadu îndarat si zise, rânjind, catre Marian:

— Îndata ce vor fi în barci, vom trage asupra lor. Apoi jefuim vasul în toata linistea si-l scufundam.
Atunci Marian striga cu toata puterea spre vasul amenintat:
— Tradare, nu coborâti în barci!
Cu pumnul ridicat, Sao-Shung se repezi îndata la el, vrând sa treaca pe lânga Pongo. În clipa urmatoare o lovitura de picior a uriasului nostru îl facu sa zboare cu capul de parapet, unde ramase nemiscat.
Pe vasul celalalt se ivise un om care privi câteva secunde printr-un ochean spre noi. Apoi disparu iar îndaratul parapetului înalt. Deodata se deschisera câteva capace în flancurile vasului de fier, se auzira doua bubuituri de tun si ghiulele izbira pe sub apa spre jonca.
În acelasi timp parapetul de lemn al acesteia fu ciuruit de un foc vajnic de mitraliere, care din primele clipe culca la pamânt câtiva pirati, îndaratul vasului de comert se ivi în acelasi timp, un distrugator, alerga într-un viraj scurt spre partea cealalta a joncei si dupa câteva minute marinari japonezi sarira pe puntea noastra.
Cei de dincolo încetasera focul, dar tevile tunurilor si mitralierelor rânjeau amenintatoare. Piratii fusesera uluiti de atacul acesta brusc si fulgerator. Se lasara luati prizonieri de soldati fara sa se gândeasca macar la împotrivire.
Un ofiter superior se apropie de noi si ni se adresa politicos, într-o englezeasca fara cusur:

— Îmi dati voie sa ma prezint: capitanul Osaki. Va multumesc pentru prevenire si ma bucur ca prin asta v-am descoperit pe dv.. În felul acesta mitralierele camaradului meu mascat au putut sa ocoleasca cu focul lor catargul de care erati legati. Voi dispune imediat sa va libereze.
— Domnule capitan, arestati-l pe barbatul de colo, pe care camaradul nostru l-a ametit cu un picior în stomac, zise Marian. E seful bandei.
Osaki dadu imediat o porunca la doi soldati, care sarira repede la Sao-Shung si-l legara. Apoi se întoarsera si, luând pozitie, raporta ceva.
— Ah, e regretabil! facu capitanul spre noi. Seful a primit un glont pe când zacea colo lesinat. Nu mai are mult de trait.
În vremea asta un soldat taiase funia care ne tinuse de catarg si imediat ne îndreptaram cu mâinile înca încatusate – spre locul unde zacea capetenia piratilor.
Când Osaki îl zari se dadu mirai înapoi un pas, apoi însa zise vesel:
— Asa dar tot am avut dreptate. De mult îl banuiam eu pe Sao-Shung, desi juca un rol însemnat în Shanghai. Mi-au batut la ochi desele sale vizite în Yokohama. Ma bucura ca a cazut în capcana noastra.
Aproape fara sa simtim, câtiva soldati se îndeletniceau în vremea asta cu catusele noastre si deodata ne treziram cu mâinile libere.
Ne prezentaram cum se cuvenea si Marian istorisi simpaticului japonez pataniile prin care trecuseram de când cu

zborul din Lahore, Când aminti de cruzimea lui Sao-Shung, capitanul zise cu parere de rau în glas:
— Pacat ca îi e dat sa moara de un glont, ar fi trebuit sa sfârseasca în spânzuratoare. Care va sa zica vreti sa plecati mâine cu un vas de comert în Alaska, domnilor? Atunci am venit la vreme, dupa cum vad. Ne înapoiaram acum la Shanghai ca sa predam pe banditi justitiei, iar mâine va veti putea folosi de vasul de comert.
— Asta se nimereste foarte bine – se bucura Marian – daca vom mai regasi si lucrurile noastre voi fi cu desavârsire multumit.
— Atunci grabiti-va – râse Osaki – caci jonca se scufunda. Dar cred ca nu e nevoie sa va obositi caci îl vad pe locotenentul meu aducând toate obiectele pe care le-a gasit în cabina. Poate sunt si lucrurile dv. printre ele.
Asa si era. Nu lipsea nimic, pâna si banii erau neatinsi.
— Marinarii japonezi transportara pe prizonieri si raniti pe vasul de comert care în vremea asta oprise de cealalta parte a joncei. Numai muribundul Sao-Shung mai zacea înca în fata noastra.
Deodata îl vazuram miscând încet capul, deschise ochii si ne privi tinta.. În cele din urma paru sa ne recunoasca si chipul i se schimonosi de furie neputincioasa.
— Tot ati învins! suiera el printre dinti. Simt ca voi muri. Unde sunt oamenii mei – cred ca sunt liberi?
Osaki se apropie de el.

— Mi-am îngaduit sa ucid o parte din oamenii d-tale si pe ceilalti sa-i iau prizonieri, zise el, linistit. Stii doar ca de mult te-am luat la ochi. Vasul de comert, a fost o capcana în care desteptul Sao-Shung a cazut repede.
Chipul chinezului se schimonosi si mai mult si ochii sai aruncau fulgere de furie. Deodata fata sa se lumina de un zâmbet batjocoritor, ochii-i se îndreptara spre Marian, apoi ridica încet capul si zise dispretuitor:
— Pe unchiul mea si pe mine ne-ai omorât, dar razbunatorul traieste înca si va sti sa te gaseasca. Lui nu-i vei scapa, ba cred ca-l vei cauta chiar. Stiu ca ai naravul sa-ti vâri nasul în toate.
Apoi îsi îndrepta iar privirea spre Osaki si o bucurie draceasca se întipari pe chipul sau, când zise:
— Simt ca mi se apropie sfârsitul. Razbunatorul e deasupra voastra, va veti duce la el. Osaki, când te vei înapoia, vei gasi casa pustie. Tot ce ai mai de pret e Hako si ea se afla acum în mâinile razbunatorului.
Piratul izbucni într-un râs fioros, când capitanul, palid ca un mort, se clatina o clipa, apoi îsi ridica trupul si cazu greoi pe spate.
Osaki se napusti la el, îl apuca de umeri si-l zgâltâi.
— Sao-Shung, spune adevarul! îl striga în urechi. Unde e Hako?
Dar piratul nu mai raspunse, se dusese la stramosii sai.
Capitanul se ridica încet, parea îmbatrânit ca zece ani, iar ochii-i

rataceau de jur-împrejur, ca si cum cautau un sprijin. Se îndrepta spre Marian clatinându-se pe picioare, îi puse mâinile pe umeri si-l ruga:
— Domnule Farrow, ajuta-ma!
— Mai încape vorba! se grabi sa raspunda prietenul meu. Voi face tot ce-mi va sta în putinta. Dar ce vroia sa spuie piratul cu vorbele sale?
— Hako e singura mea fiica – zise Osaki, cu glas stins. Daca a rapit-o, asta înseamna moartea mea.
— Linisteste-te! cauta sa-l mângâie Marian. Multor parinti le-am readus eu fiicele pierdute. Sa plecam repede spre Japonia, poate mai ajungem la vreme.
— Ai dreptate raspunse capitanul si-si stapâni durerea. Camaradul meu îi poate duce singur pe prizonieri la Shanghai si marturia lui va fi de ajuns. Iar noi, domnilor, pornim repede spre Yokohama.
Ne luaram ramas bun de la comandantul vasului de comert, care se înapoia la Shanghai, apoi sariram peste parapet, pe puntea distrugatorului japonez, Motoarele fura puse în functiune, ne desprinseram încet de jonca ce se scufunda si porniram cu viteza tot mai mare catre nord-est, spre îndepartatul Yokohama.

78
FUDSIJAMA, MUNTELE SFÂNT.

I.
SURPRINSI DE TAIFUN.

DOCTORUL BERTRAM îsi continua povestirea: «Distrugatorul japonez care ne liberase din mâinile razbunatorului pirat galben Sao-Shung, gonea cu mare viteza spre Rasarit, pentru ca prin strâmtoarea Van Diemen, sa treaca din Marea Chineza în Oceanul Pacific.

Vroiam s-ajungem cât mai repede la Yokohama, caci dupa marturisirile muribundului sef ce banda, unica fiica a comandantului vasului japonez ar fi fost rapita de o ruda a piratului, din razbunare pentru faptul ca distrugatorul a casunat mari pagube bandei.

Stateam împreuna cu comandantul în salonasul ofiterilor. Osaki, un barbat foarte cult si distins, era înca adânc zguduit de vestea rapirii fiicei sale Hako. Desi cauta sa se stapâneasca, nu se putu împiedica, totusi, sa tremure din tot trupul si glasul sau era ragusit când începu sa povesteasca:

— Sotia mea a murit îndata ce a nascut-o pe Hako; toata dragostea si grija mea mi-am închinat-o copilului, pastrând vesnic treaza în sufletul meu memoria scumpei noastre moarte. Acum fata e în vârsta de optsprezece ani si urma sa se casatoreasca peste câteva luni cu locotenentul Nemura. Locuim o casuta la marginea orasului Yokohama si în timpul calatoriilor mele, Hako era îngrijita si pazita de doi oameni credinciosi, fosti sub comanda mea. Îmi pare aproape de necrezut cu sa fi putut avea loc rapirea sub ochii acestor doi barbati devotati si singura mea nadejde mai e daca Sao-Shung n-a vrut într-adevar de gând sa

înfaptuiasca nelegiuirea, „razbunatorul” lui – cum îl numeste – sa nu-si fi ajuns însa tinta.
— Sa speram ca asa e, zise Marian cu caldura. Muribundul Sao-Shung o fi vorbit numai mânat de o pornire de ura neputincioasa, vrând sa te loveasca în simtimintele d-tale de parinte. Ca o fi avut poate de gând sa se razbune împotriva d-tale în felul acesta, domnule Osaki, e lesne de înteles, dar nu cred sa-si fi atins tinta, tinând seama ca fiica d-tale statea sub o ocrotire atât de buna.
— Fireste, fireste! exclama comandantul, vadit usurat. — Îmi spun si eu mereu ca asa trebuie sa fie, dar se si poate ca planul sau dracesc sa fi reusit. O si ce soarta ar astepta-o pe biata fata!
— Domnule Osaki – zise Marian cu tarie – ne cunosti din darile de seama ale gazetelor, cum singur spuneai. În cazul ca fiica d-tale a fost rapita într-adevar, îti fagaduiesc ca ti-o vom readuce. Stii prea bine ca am mai salvat noi fete nevinovate din mâinile banditilor chinezi.
— Da, domnilor – raspunse Osaki – daca diavolul acela cu chip de om a izbândit în planul sau, atunci dv. sunteti ultima mea nadejde. Ma tem însa ca, în tara straina, va va fi foarte greu sa gasiti vreo urma.
— Nu te îngriji de asta, domnule Osaki! – zâmbi Marian – pâna acum am gasit mereu urme în tari straine. Si în Japonia, tara civilizata, lucrul va fi cu atât mai lesne.
O bataie în usa ne întrerupse convorbirea si la invitatia comandantului intra înauntru un locotenent, care spuse ceva

lui Osaki în limba japoneza. Acesta se scula imediat si zise:
— Ma iertati, domnilor. E nevoie de mine pe punte. Pare sa vie o furtuna grozava.
— Am putea veni si noi sus? întreba Marian. Ne-ar fi mai placut acolo decât aici jos.
— Fireste ca puteti veni, domnilor, raspunse Osaki, care se si afla lânga usa. Haideti, va rog.
Când pasiram pe punte ne izbiram de Pongo, care sta rezemat de parapet si privea cerul.
— Nu-i bun, Massers, zise el când ne zari si arata cu mâna spre Apus.
Cerul arata într-adevar foarte îngrijorator; nori galbui cu tivuri rosietice se îngramadeau si se apropiau de noi cu iuteala fantastica, în vreme ce de jos se înalta un zid de culoare albastra-neagra.
— Hm... vine o furtuna din cele grozave, îsi dadu cu parerea Osaki. Cred ca e mai bine, domnilor, sa va înapoiati jos. Chiar si noi, marinarii, izbutim cu greu sa tinem piept unei asemenea furtuni.
— Eu am trecut prin multe furtuni grele – zâmbi Marian – si chiar printr-un taifun, care e, de sigur, cea mai grozava din toate. Lasa-ne, deci, sa ramânem pe punte. Daca va fi ca distrugatorul sa se scufunde, ne va fi mai usor sa ne salvam.
Osaki ne privi grav, apoi dadu din cap:
— Bine, domnilor, vad ca sunteti cu desavârsire linistiti si pregatiti. Ceea ce vine de colo e un taifun si înca unul foarte puternic. Daca va fi sa nimerim în apropierea centrului sau, atunci e foarte probabil ca vom fi pierduti, va rog sa va

încingeti colacii de salvare. În caz ca vasul nostru va naufragia, ne va fi cu putinta, sa ne salvam, poate, prin înot.
La ordinul comandantului, câtiva marinari ne adusera colacii si ne ajutara sa ni-i punem. O vie activitate domnea pe bord. Ofiterii si marinarii îsi pusera si ei colaci, tunurile fura acoperite, fixajele barcilor de salvare examinate cu atentiune. Tot ce nu era batut în cuie sau prins în suruburi fu dus sub punte. Într-un cuvânt: distrugatorul se pregatea pentru o lupta dârza cu fortele naturii.
Aruncai o privire îndarat, spre Rasarit si ma speriai. În timp de câteva minute cerul se schimbase cu totul. Norul îngust, negru, care se ivise jos de tot pe marginea cerului galben, se înaltase tot mai mult, acoperind acum jumatate din orizont si întunerecul pe care-l împrastia acoperise marea îndaratul nostru.
— Neplacuta afacere! îl auzii pe Marian lânga mine. Vine o catastrofa, nu gluma! Aha! Pare ca si începe!
O rabufnire puternica de vânt, calduta, dinspre Rasarit, izbi distrugatorul. În clipa urmatoare se stârni alta, de data asta, însa, rece ca gheata, încât ne înfioraram cu totii. Apoi fu liniste câtva timp, pâna se auzi deodata un bâzâit usor, care se apropia repede. Venea furtuna... în vremea asta, cerul, la Rasarit, capatase o înfatisare foarte amenintatoare. Zidul negru acoperea acum întreg orizontul, dar jos, în adâncime, ardea o gaura rotunda într-un rosu viu.

— De acolo vine – zise capitanul Osaki cu glas înabusit – are sa fie ceva grozav! Domnilor, ma tem ca nu vom supravietui acestui taifun, dar fireste ca vom lupta pâna la capatul puterilor.
Socoteam cam exagerata temerea comandantului; peste o clipa, însa, bâzâiala se preschimba într-un muget înfiorator, apoi se produse o izbitura care zgudui vasul din încheieturi.
Cu glas tunator, Osaki dadu o comanda prin porta-voce – (stateam lânga el pe puntea de comanda si ne înclestasem de drugii de fier) – si vasul se rasuci îndata, ca sa vie cu prora în fata uraganului.
Manevra aceasta era cât p-aci sa însemne pieirea noastra, caci, cu prilejul întoarcerii vasului, o izbitura a taifunului îl lovi în coasta si fu gata-gata sa-l rastoarne.
Din fericire, distrugatorul îsi recapata echilibrul si întâmpina cu prora-i ascutita valurile uriase ce veneau turbate.
Acestea, înalte de câtiva metri, ridicara în sus vasul, ca sa-l zvârle apoi într-o vale adânca. Si cu prilejul acesta crestele valurilor se spargeau pe punte, asa fel ca trebuia sa ne înclestam cu toata puterea ca sa nu fim maturati peste bord.
De-ar fi fost numai atât! Mugetul si vâjâitul furtunii sporea din clipa-n clipa, valurile deveneau tot mai înalte si micul distrugator parea un dop de pluta într-un enorm cazan clocotitor.
Gaura rosie care ardea în zidul negru de nori se închisese. Rasuflai usurat, caci credeam ca taifunul va slabi în curând.

Dar în loc de asta, mugetul si vuietul devenira si mai înspaimântatoare.
În penumbra fantomatica ce domnea acum, vazui chipul capitanului Osaki luând o expresie de disperare. Oare situatia se va înrautati înca?
Deodata distrugatorul fu izbit cu putere, apoi prora lui se-ntoarse spre tribord. Osaki tuna o comanda în porta-voce, vasul vira iar în inima furtunii, aplecându-se mult. Dar viteza sa se micsora simtitor, aproape ca nu se mai putea împotrivi furiei taifunului.
— Trebuie sa se fi rupt elicea de la tribord – îmi racni Marian în ureche – taifunul ne va trage acum în centrul sau, ceea ce înseamna ca suntem pierduti.
Ma speriai de moarte. Cu forta înjumatatita vasul nu putea rezista si cât de lesne s-ar fi putut rupe si elicea de la babord!
Nici nu-mi sfârsii bine gândul, ca se si produse catastrofa. Masinile se oprira brusc, dupa ce scheletul vasului fu zguduit puternic. Osaki ne arunca o privire disperata si dadu numai din umeri. Nenorocitul tata se gândea, poate, la copila în primejdie.
Distrugatorul se clatina câteva clipe încoace si încolo, apoi fu târât de-a-ndaratelea cu viteza tot mai mare. Osaki îndeplini acum o fapta marinareasca stralucita. În toiul elementelor dezlantuite dadu o comanda, prora vasului se-ntoarse încet dea curmezisul taifunului, pentru ca sa vireze apoi repede, dupa ce era aproape sa ne rasturnam.

Distrugatorul se supunea acum iarasi cârmei, caci prin forta uriasa a taifunului porni ca o sageata.
Furam târâti spre Rasarit si în curând avui simtimântul neplacut ca ne apropiam de labirintul de insule al strâmtorii Van Diemen. Cum va izbuti Osaki – ma întrebam – sa ocoleasca stâncile si bancurile primejdioase?
Tot cerul era întunecat si în lumina de amurg crestele valurilor puternice capatasera luciri fosforescente. În asemenea conditiuni, cum va izbuti capitanul sa evite la vreme piedecile din cale?
Privii îndarat, spre cârma. Doi marinari, legati cu funii pe dupa mijloc, stateau acolo si luptau din rasputeri sa mentie drept înainte cursul vasului. Pe oamenii acestia ne puteam bizui, caci ei îsi vor face datoria pâna-n cea din urma clipa.
Ceva mai linistit, vrui sa-mi întorc privirea, când vazui ceva înfiorator. Distrugatorul fu strabatut de o zguduituri, apoi cei doi timonieri se privira îngroziti si roata din mâinile lor începu sa se învârteasca în voie. Lanturile cârmei se rupsesera... acum eram o jucarie a valurilor.
Abia se produsese aceasta catastrofa, ca efectul ce si simti. Nu mai furam târâti drept înainte, ci tot mai mult spre Nord-Est. Ne aflam, asadar într-o vâltoare grozava, cu o întindere de câtiva kilometri si eram dusi dea lungul marginii ei.
Primejdia cea mare era acum ca eram târâti tot mai spre centrul taifunului,

unde puteam fi trasi în adâncime din pricina vâltoarei puternice.
Se vedea din ce în ce mai mult ca eram târâti în cerc. Dar cu toate astea ne îndreptam mereu spre Rasarit, deoarece taifunul înainta ca viteza mare în directia aceasta.
Superstitiosi sunt toti marinarii, din orice natiune ar face parte. Nu era de mirare, deci, ca ai nostri care statusera pâna acum neclintiti la posturile lor, izbucnira aproape într-un singur glas în tipete de spaima, când deodata se ivi lânga noi un vas strain, care fu târât odata cu noi în cerc la babordul nostru.
Era un vapor ciudat, zvârlit linga noi de o mâna nevazuta. Sa fi avut vreo treizeci de metri lungime, avea o forma ciudat de rotunda si vopsit cu totul în negru. În semi-întunericul care domnea, aparea înca si mai fantomatic.
De sigur ca japonezii nostri se gândeau la vreun vas-fantoma si asta ma facu sa-mi dau seama ca de-acum încolo nici nu vor mai lupta împotriva fatalitatii, sau mai bine zis a ceea ce credeau ei ca e fatalitate.
Vasul strain dantuia în voia valurilor uriase, apropiindu-se tot mai mult de noi, pâna când putui recunoaste lamurit ciudata constructie. Si cu greu îmi retinui o exclamatie de uimire.
Vasul avea înfatisarea de parc-ar fi fost construit anume pentru luarea vreunui film. Dupa cum spuneam, sa tot fi avut vreo treizeci de metri lungime; latimea era si ea de vreo zece metri. Asta însemna

ca pentru marile furioase de aici era cât se poate de mic.
Catarg n-avea vasul acesta bizar, în schimb, ce puntea superioara si inferioara avea casute înalte si ciudate.
De curiozitate uitai aproape de taifunul care mugea în jurul nostru. Tinându-ma de drugii de fier ai puntii, ma târâi pâna la parapetul de babord, ma înclestai cu mâinile de el si privii mirat la plasmuirea ciudata de lânga noi.
Vazui ca din ferestruicile laterale tâsnea apa atunci când vasul se apleca, ceea ce ar fi putut însemna ca facuse un drum lung si era pe trei sferturi umplut cu apa.
Cu ochii atintiti în misteriosul vapor, nici nu bagasem de seama ca cerul începuse se lumineze la Rasarit. Si tot atât de putin luai seama la sunetul ciudat care se auzea acum din ce în ce mai aproape.
Abia când vasul strain, ridicat de un val urias, pluti cu vreo cinci metri mai sus de noi, îmi trecu fulgerator prin minte gândul ca acum se apropia sfârsitul. Vasul negru, de lemn, fu zvârlit cu putere de babordul distrugatorului nostru, dar, în acelasi timp, acesta fu ridicat în sus de valul care se umflase iar si imediat dupa izbitura aceea puternica, târât în laturi.
Ciocnirea aceasta avu drept urmare o mica nenorocire si anume: împreuna cu doi marinari japonezi care statusera lânga mine, fui zvârlit pe puntea vasului strain. Si distrugatorul se si afla acum la vreo treizeci de metri de noi.
Nu era vreme de stat pe gânduri. Furam nevoiti sa ne înclestam cum se putea,

caci puntea vasului de lemn era neteda de parc-ar fi fost unsa cu ulei.
Înhatai un stâlp al casutei din spate si bagai de seama ca si acesta era neted; totusi, uneori dadeam în lemn peste obiecte mici, foarte aspre la pipait.
Ultima izbitura – si cea mai puternica – a taifunului însemna sfârsitul sau. Furtuna mai tinu, nu-i vorba, dar nu mai era ca înainte. Numai valurile, tot atât de înalte, ma mai înfricosau.
Va putea oare tine piept furiei maselor de apa ciudatul vas pe care ne aflam?
În vremea asta, distrugatorul se departase si mai mult Asta se putea explica prin faptul ca: vasul nostru luase multa apa si devenise astfel mai greu.
Daca izbuteam sa ne tinem câteva ceasuri înca pe apa, eram salvati, caci atunci marea se va fi linistit si capitanul Osaki va trimite o barca de salvare sa ne ia. Îl vazui atât pe el cât si pe Marian si Pongo catând spre noi. Chibzuiau, se vede, cum sa ne vie în ajutor.
Se lumina din ce în ce mai mult si deodata îmi dadui seama cu groaza pe ce fel de vas ma aflam. În tinerete ma ocupasem mult cu studiul constructiei de vapoare, am studiat si formele celor mai vechi vase, astfel ca nu-mi fu greu sa recunosc acum ca ne gaseam pe un galion, (corabie mare de transport), cum se construia în secolul al XVI-lea si XVII-lea.
Asta mi-o dovedeau cioturile catargurilor ciudat asezate, curioasele constructiuni pe. Puntea dinainte si cea dindarat. Si acum îmi dadui seama si de ce era

lemnul atât de neted. Era iarba de mare veche de sute de ani, care se întepenise pe lemnul înnegrit si întarit ca fierul. Si obiectele mici si aspre erau scoici de mare, care se lipisera în scobiturile lemnului.
Taifunul grozav, care rascolise marea aproape pâna-n fundul ei, scosese probabil la suprafata vasul din culcusul sau stravechi. Statuse se vede pe vreo stânca, la o adâncime unde nu putuse fi descoperit, poate ca si într-un loc care nu fusese niciodata cercetat.
Nu era prea placut sa te afli pe un vas care zacuse poate vreo trei veacuri pe fundul marii. Cine stie daca în pântecele sau nu se mai aflau scheletele echipajului. Ba poate chiar comori jefuite din tari straine. Îmi aruncai ochii spre distrugator si ma speriat. Departarea se marise simtitor si daca Osaki ne pierdea din ochi, nu mai era nadejde de scapare.
Furtuna slabise. Numai valurile ne mai zvârleau încoace si-ncolo. Deodata observai cu spaima ca vechiul galion se scufunda cu partea dinainte. Nazuia oare sa se întoarca în culcusu-i secular?

II.
SALVAREA MIRACULOASA.

CEI DOI MARINARI JAPONEZI, care se înclestasera de parapetul ce tinea înca bine, se uitara la mine. Erau foarte linistiti, desi aveau ochii holbati si priveau tinta.
Departarea pâna la distrugator era acum de vreo doua sute de metri. Ma gândeam

daca n-ar fi mai bine sa ne încredintam valurilor furioase si sa încercam s-ajungem înot la vasul lui Osaki, ma si pregateam sa fac un semn celor doi marinari sa ma urmeze, când unul din ei arata cu mâna înainte si zise într-o englezeasca stricata:
— Domnu', colo salvare, colo insula.
La vreo cinci sute de metri în fata noastra, valurile îsi aruncau spuma la cel putin douazeci de metri înaltime, mereu în acelasi loc. Acolo trebuia sa fie o insula, din care nu puteam vedea nimic, din pricina valurilor spumegânde. Când ne apropiaram la vreo doua sute de metri, prora galionului se afundase simtitor. Daca nu ajungeam repede la insula, vechiul vas ar fi putut sa se dea brusc peste cap, lasându-se în adâncime. Atunci am fi fost târâti si noi cu el si ne-am fi înecat.
Când privii din nou înaintea mea, vazui ca se apropiase pana la o suta de metri de insula invizibila din pricina spumei îngramadita de valuri. Si dupa cât se parea, partea dinainte a galionului nu se mai afundase.
Un val mai înalt ca toate de pâna acum izbi vasul nostru, care fu zguduit din încheieturi. Din pricina smuciturii grozave, se deschise lânga mine o usa a casutei, pe care n-o vazusem, datorita muschiului si scoici cu care era acoperita.
Un puhoi de apa murdara se revarsa pe punte; sui repede pe o bârna veche, ca sa nu fiu udat.

Când apa trecu pe lânga mine, zarii pesti si crabi de forma ciudata, care ma interesau foarte mult pe mine, ca naturalist.
Întâmplator privii acum la cei doi japonezi pe care îi aveam tovarasi si bagai de seama cu mirare ca mutrele lor aratau acum o spaima grozava. Cu ochii holbati se uitau tinta spre deschizatura usii de lânga mine; ma uitai si eu într-acolo.
La început ma speriai si eu, caci din gaura întunecata a usii – îndaratul careia erau ascunse taine de sute de ani – iesi un brat osos, care se lungea din ce în ce mai mult.
Acestuia îi urma înca unul si atunci recunoscui – rasuflând usurat – ca era una din acele caracatite uriase – numite si paianjeni de mare – care traiesc în apele japoneze. Tentaculele dinainte ale acestor crustacee ating uneori lungimi pâna la doi metri.
Zâmbii si îndreptai priviri îngrijorate spre cei doi marinari. Dar iata ca dihania întreaga iesi afara, trecu pe lânga mine si disparu în mare, peste parapet.
Rasuflai usurat – gândindu-ma ca s-ar putea sa iasa la iveala unul si mai mare – când vazui ca ne apropiaseram de insula pâna la vreo cincizeci de metri. Era destul de larga insula asta, caci în rastimpurile dintre doua valuri puteam vedea pamânt.
Acum chestia importanta era cât de puternica va fi ciocnirea galionului cu pamântul.

— Domnu', tine bine! striga în aceeasi clipa unul din marinari.
Sarii jos de pe bârna pe care ma urcasem caci apa se retrasese de pe punte; socoteam ca e mai bine sa ma înclestez de pervazul usii deschise, chiar dac-ar fi fost ascuns vreun monstru înlauntrul galionului.
Privind îndarat, vazui ca cei doi marinari se înclestasera cu toata puterea de drugi. Spuma unui val urias tâsni direct pe dinaintea noastra si în clipa urmatoare se produse o izbitura care facu se cutremure galionul.
Furam zvârliti de casuta din partea dinainte, atât de grozava fusese izbitura. Simtiram dureri mari în brate, de parc-ar fi fost smulse din umeri.
Ne reculeseram repede însa, caci trebuia sa ne grabim sa ne dam jos de pe vasul în primejdie, pentru ca un alt talaz si însfacase galionul. Lemnul vechi începu imediat sa pârâie din toate încheieturile.
Ne catararam repede pe casuta din partea dinainte si alergaram pâna la prora.
Spre bucuria noastra, bagaram de seama ca debarcaseram într-adevar pe o insulita. De sigur ca era nelocuita, dar cel putin scapasera de primejdia amenintatoare si nadajduiam ca nu vom ramâne mult timp acolo. Marian si Osaki vor purta ei de grija sa ne scape la vreme.
Acum însa trebuia mai întâi sa ajungem teferi pe insula, caci vârful prorei se afla la vreo opt metri deasupra pamântului.
Cu multa bagare de seama ne lasaram în jos, tinându-ne cu mâinile de niste

iesituri ale lemnului si în cele din urma puseram piciorul pe uscat.
Ne îndepartaram în fuga de vechiul galion, care si începuse sa se desfaca, sub izbiturile valurilor uriase. La vreo douazeci de metri de el ma oprii si privii la spectacolul trist al distrugerii unei opere care ar fi putut împodobi cu cinste cel mai pretentios muzeu. Dupa cel mult zece minute nu mai ramasese din vechiul vas decât un morman de lemnarie.
Întorsei privirea acum spre cei doi marinari japonezi. La o mica departare de mine ei se îndeletniceau de zor cu un lucru care zacea la pamânt. Ma îndreptai spre dânsii si imediat, acela care vorbea putin englezeste, zise:
— Domnu', apa. Bun, daca trebuie ramâne aici mai mult.
Într-o adâncitura în forma de pestera a stâncii se afla apa si când gustai putin din ea o gasii limpede, rece si buna de baut Deci, nu trebuia sa ne temem ca vom îndura setea.
Acum abia îmi reveni în minte ceea ce spusese marinarul.
— Dar de ce sa ramânem aici mai mult timp? îl întrebai, mirat. Capitanul Osaki va veni sa ne ia de îndata ce va fi trecut furtuna.
— Poate dureze mult, domn, raspunse japonezul, dând din umeri. Furtuna rau, mult vapoare sufera. Timp mult, înainte vie ajutor.
Ramasei cam turburat Omul avea dreptate. La fel ca noi si alte vapoare vor fi avut sa sufere de pe urma taifunului si

pâna sa vie ajutor din Yokohama sau alt port puteau trece câteva zile.
Nu era placuta perspectiva de a ramâne atâta timp pe insula aceasta, caci chiar daca aveam apa de baut, trebuia sa ne mai gândim si la mâncare. Dac-ar fi existat ceva salbaticiuni sau pasari de mare, lucrul n-ar fi fost atât de greu, caci aveam cele doua pistoale la mine. Dar mai venea apoi chestia dormitului, a focului… Cât puteam cuprinde cu ochiul, insula era formata numai din stânca plesuva, colturoasa, batuta de vânturi aspre. Era cu neputinta si ne adapostim pe ea.
Vorbii cu unul din marinari despre asta si el arata spre Nord, spunând:
— Domnu', acolo mai bine.
Pe ce anume îsi sprijinea el parerea, nu prea vedeam; merseram însa cât puturam mai repede vreo doua sute de metri si deodata ne aflaram pe marginea unui povârnis adânc, la poalele caruia se vedeau copaci teposi.
— Foarte bun, domn – râse marinarul – acolo foc si mâncare.
Da, acolo trebuia sa gasim vânat si adapost împotriva vânturilor, astfel ca începuram imediat coborâsul nu prea usor.
Abia intraram în padure ca si dadui peste un mistret tânar, pe care-l împuscai, iar marinarul îl jupui si-l spinteca. În peretele stâncos pe care-l coborâseram gasiram o firida mare pe cerc o aleseram ca adapost pentru noapte.
Al doilea marinar taia cu cutitul sau multe vârfuri de crengi, din care facu un

culcus moale. Apoi strânse ramuri uscate, bogate în rasina si facu un foc în fata pesterii, la care fripseram salbaticiunea.
Un marinar alerga repede sus cu paharele noastre de buzunar si aduse apa de baut, în vreme ce celalalt facu din niste crengute adevarate furculite.
Trebuie sa marturisesc ca niciodata nu mi-a priit mai bine mâncarea ca atunci. Dupa ce ne saturaram, luaram hotarârea sa punem sus pe stanca un semn, care sa arate prietenilor nostri ca suntem acolo daca ar fi venit sa ne caute.
În scopul acesta fu taiat un copacel subtire, jupuit de crengi si în vârful lui atârnaram pielea de culoare deschisa a mistretului, care tinea foarte bine loc de steag. Semnul acesta fu asezat sus, aproape de mare, într-o crapatura de stânca si stindardul flutura în bataia vântului aspru, în care se schimbase taifunul.
Ne retraseram apoi în pestera aparata din trei parti, ne puseram hainele capatâi si în curând dormeam bustean.
Ne treziram abia spre seara, iesiram pe platou si cercetaram marea cu privirea, dar nu zariram nici un vapor. Mai înfulecaram cate o bucala din carnea rece de mistret, daduram pe gât o înghititura de apa si ne culcaram din nou.
Trei zile încheiate trairam pe insula si aproape sa-mi pierd speranta ca prietenii nostri vor mai da de noi. Nu duceam lipsa de mâncare, caci afara de mistreti se mai gaseau iepuri pe acolo si marea ne dadea stridii proaspete, ba unul din

marinari se pricepu chiar sa prinda pesti, pe care îi fripseram în frigare.
În sfârsit, în dimineata zilei a patra, vazuram pe mare o trâmba de fum, care se apropia repede dinspre Rasarit.
— Nu e vasul nostru, domnule, zise marinarul care vorbea englezeste.
— Nici nu s-ar putea sa fie el, raspunsei eu – caci reparatia elicelor si a lantului cârmei cere mult timp. O fi alt distrugator, care a venit sa ne caute.
Dupa un ceas de mare încordare, recunoscuram nelamurit un distrugator care venea de-a dreptul spre insula pe care ne aflam. Asta însemna ca era în cautarea noastra si imediat trimisei un marinar în pestera sa aduca hainele si paharele pe care le lasaseram acolo.
În cele din urma, marinarul îmi zise ca vasul care se vedea e un tovaras al distrugatorului nostru, cu domiciliul tot în Yokohama. Asta însemna ca prietenii nostri scapasera cu bine, ceea ce ma linisti pe deplin.
Dupa putin timp, distrugatorul ajunse aproape de Insula si o barca fu lasata repede pe apa. Când acosta lânga stânca, ramasei dezamagit, nevazând nici pe Marian nici pe Pongo. Dar tânarul locotenent care sari dintr-însa, ma lamuri îndata.
— Locotenentul Hido – se prezenta el – va aduc salutari din partea tovarasilor dv., care au ajuns cu bine în Yokohama, domnule Bertram. Din nenorocire, capitanul Osaki a primit trista veste ca fiica sa Hako a disparut, cu o zi înainte. Camarazii dv., au pornit imediat pe

urmele disparutei, astfel ca n-a venit nici unul din ei încoace.
— Îti multumesc din inima, domnule locotenent – zisei eu – atunci plecam îndata. Furam transportati repede pe distrugator unde ma întâmpina capitanul Fujo, care-mi istorisi aceeasi poveste, adaogând, însa:
— Prietenul dv., domnul Farrow, urmeaza sa va dea de veste mereu, pe adresa camaradului meu Osaki, unde se gaseste, pentru ca sa puteti veni dupa el cu masina sau cu trenul. Era de parere chiar c-ar fi mai bine sa-l urmati mai târziu, când i-ati putea aduce ajutor în vreo forma oarecare.
Aproape fara sa-mi fi dat seama, vasul pornise si ne aflam în drum spre Rasarit. Întrebai pe capitan cât timp va dura calatoria pâna la Yokohama.
— Exact cincisprezece ore, îmi raspunse el. Ne aflam aici în strâmtoarea Van Diemen. Pâna la Yokohama sunt vreo mie de kilometri.
— Aoleu! Asta înseamna ca voi sosi cu treizeci de ore întârziere – zisei eu – caci si d-ta ai facut cincisprezece ore pâna aici.
— Asa e, dar drumul nu mi s-a parut lung, caci tineam sa-l cunosc pe omul care a facut o calatorie pe furtuna, cu un vas care a iesit din mare. Domnul Farrow a recunoscut îndata ca trebuie sa fie vorba de un vapor vechi de cel putin trei sute de ani.
— N-a gresit, a fost un galion dintr-acelea care se construiau în veacul al

saptesprezecelea. Pacat ca l-au distrus valurile.
Ne întinseram la vorbi asupra acestei minuni si în vremea asta se apropiasera si alti ofiteri care vorbeau foarte bine englezeste. În cele din urma aduse vorba si asupra lui Marian.
— N-a fost atât de simplu – zise capitanul – vasul camaradului meu a ramas cu totul în voia valurilor, deoarece amândoua lanturile cârmei se rupsesera. Mare noroc au avut ca au ajuns nevatamati în marea Japoneza. Eu l-am gasit pe camaradul Osaki si l-am remorcat pâna la Yokohama.
Acolo a primit vestea trista a rapirii fiicei sale. Am încarcat repede carbuni si am pornit iar la drum sa dau de dv.

III.
URMARIREA BANDITILOR.

DUPA CUM PREVAZUSE CAPITANUL FUJO, dupa cincisprezece ore ajunseram în Yokohama, îmi luai repede ramas-bun de la amabilii ofiteri, mai salutai pe câtiva locotenenti de pe vasul lui Osaki, care erau prezenti acolo, apoi ma urcai în masina care ma astepta.
Cu mare viteza strabaturam frumosul oras si dupa o jumatate de ceas ajunseram la o casa înconjurata de o gradina minunata si foarte bine îngrijita.
Capitanul Osaki avea gust bun, caci casa asta parea o adevarata bijuterie în care ti-ar fi fost mai mare dragul sa-ti închei viata. Când sarii din masina, un Japonez

maruntel cu chipul inteligent deschise poarta gradinii.
Se înclina adânc înaintea mea si zise în englezeste:
— Domnule Bertram, domnul Farrow n-a trimis nici o veste pâna acum. Odaile dv. sunt pregatite. Va rog sa ma urmati.
Mi se puse la dispozitie un dormitor si o odaie de locuit si, spre bucuria mea, gasii acolo pusca si sacul cu lucrurile melc. Dupa ce îmbucai ceva, ma culcai, ca sa fiu în puteri a doua zi dimineata, caci nadajduiam sa capat vreo veste de la Marian.
Dar abia dormisem doua ceasuri, ci servitorul ma trezi, spunându-mi ca sunt chemat la telefon. Sarii repede din pat si alergai în odaia de lucru a capitanului, unde se afla telefonul.
Un glas necunoscut îmi aduse la cunostinta urmatoarele, într-o englezeasca fara cusur:
— Aici locotenentul Kuma. Comunicare din partea domnului capitan Osaki. Domnii va asteapta imediat în restaurantul „Curtea londoneza”, din port, deoarece au gasit urme acolo. Vai roaga sa veniti cu tot echipamentul, caci veti porni mai departe.
Înainte sa pot cere vreo lamurire, locotenentul închise aparatul. Hotarâi atunci sa urmez chemarea camarazilor.
Spusei asta servitorului, care facu însa o mutra foarte îngrijorata.
— Restaurantul „Curtea londoneza” este un local foarte rau vazut – zise el, prevenindu-ma.

— Multi straini au disparut acolo fara urma. Domnule, mai bine luati politia cu dv..
— Nici prin gând nu-mi trece! Daca localul are într-adevar renume prost, atunci o fi adevarat ca urmele disparutei duc într-acolo, raspunsei, devenit mai linistit, caci acum eram într-adevar încredintat ca voi gasi pe tovarasi.
— Adu-mi, te rog, repede o masina care sa ma duca pâna în apropierea restaurantului.
— Cu placere, domnule doctor, dar mi-as îngadui sa va mai previn odata, caci dv. Nu cunoasteti bine pe compatriotii mei.
— În schimb îi cunosc cu atât mai bine pe chinezi, cu care avem de-a face acum – râsei eu.
— Soarta ne-a aruncat prin multe meleaguri care misuna de banditi si de criminali si am scapat teferi pâna acum. Asa ca nu ma tem de nimic.
— Stiu domnule, dar tocmai din aceasta pricina nu trebuie sa fiti neprevazatori. Luati cu dv. câtiva politisti care sa va astepte în apropierea localului cu pricina si sa patrunda înauntru dupa câtva timp, când le veti da de veste ca totul e în ordine.
— Cu asta as strica tot planul prietenului meu, raspunsei, râzând. N-avea grija, voi fi cu bagare de seama sa nu cadem în vreo cursa. Acum vezi repede de o masina! Locotenentul Kuma asteapta.
Facând o plecaciune politicoasa, servitorul parasi odaia. Dupa câteva minute se auzi afara claxonul unui automobil. Strabatui repede gradina si

ma urcai în masina, care porni îndata în goana. Dupa vreo douazeci de minute soferul opri si-mi arata spre câteva ferestre luminate, cu perdele tipatoare si zugraveli la fel.
Platii si ma îndreptai într-acolo. Aceasta sa fie, asa dar, faimoasa „Curte londoneza”? Mai curând îmi facea impresia unui local asezat, în care se joaca biliard pe consumatie.
Când deschisei usa ma izbi în fata o duhoare grozava. Drept sa spun, nu era de loc aerul dintr-un restaurant ales, ci un amestec de fum de pipa, basamac, vin si sudoare omeneasca.
Nu faceau de loc impresie buna fiintele care se aflau la mesele acelea murdare si care ma privira banuitor. Printre multi japonezi si mai multi chinezi si câtiva malaiezi, vazui si multe europenesti, care pareau însa salbaticite de o viata ticaloasa.
Prin câte or fi trecut oamenii acestia. Ce sfârsit îi astepta oare?
Stapânit de aceste gânduri, îmi facui loc printre mese, dar zadarnic cautai sa-i descopar pe Marian si Pongo. Nici pe Osaki nu-l zarii si ma si cuprinse teama ca am cazut într-o cursa. Când un japonez subtirel, cu figura foarte inteligenta, se scula de la o masa si veni spre mine. Îmbracamintea lui era si ea ca val de lume, dar ramasei încredintat îndata ca trebuie sa fie un om deosebit de ceilalti de acolo.
— Domnul doctor Bertram? îmi sopti el. Eu sunt Kuma. Va rog, nu-mi dati nici un titlu, trebuie sa fim cu bagare de

seama. Veniti, va rog, cu mine, camarazii dv. Va asteapta în fund, într-una din cabine, unde trag cu urechea la cele ce vorbesc niste indivizi într-o încapere alaturata.
— Urma celei disparute duce într-adevar încoace? întrebai eu încet.
— Da, un membru al bandei s-a tradat la betie si a indicat noaptea aceasta ca data a întâlnirii. Domnul Farrow spera sa capete aici indicatiuni pretioase asupra locului unde a fost dusa rapita.
— Ai vreo idee unde se afla tânara? îl întrebai.
El dadu din umeri:
— Asta n-ar putea s-o spuie nimeni. Poate aici, în oras, poate pe mare, dar nu e cu neputinta sa se afle si în interiorul tarii, la Fudsijama sau în alta parte, caci banda îsi va zice ca Osaki va pune sub supraveghere toate porturile.
— Ai dreptate. Când spiritele se vor fi linistit oarecum si paza va fi slabit, va mai fi timp ca rapita sa fie dusa pe uscat.
Kuma se uita pe furis la mine, dadu din cap si zise încet:
— Tot ce se poate. I-am spus-o si eu capitanului, dar acum s-a gasit aici urma aceasta dupa care trebuie sa ne luam, fireste. Poftim, asta e usa!
Locotenentul deschise o usa mica, îngusta, aproape nevazuta, în perete si ma invita foarte politicos s-o iau înainte. Vazui pe japonezii de la mesele apropiate zâmbind mai mult ca de obicei, dar deoarece în aceeasi clipa simtii mirosul caracteristic de opiu izbindu-ma în fata, îmi explicai lesne zâmbetele acestea.

De sigur ca ei se gândeau ca Kuma vroia sa ma duca într-adins în odaia de fumat opiu, ca sa ma poata jefui în voie când voi fi pierdut în visuri amagitoare. Daca ticalosii acestia ar fi stiut ca însotitorul meu îmbracat ca vai de lume era un locotenent, de sigur ca n-am fi iesit vii de acolo.

Trecui repede prin deschizatura întunecata si ma trezii într-un gang îngust, cu pereti de lemn.

— Mereu înainte! sopti Kuma îndaratul meu, dupa ce închisese usa. Cabinele sunt în încaperea mare din fund.

Strabatui repede gangul lung, dadui la o parte o perdea de matase si intrai într-o încapere mare, în jurul peretilor careia se aflau despartituri de lemn, acoperite cu perdele grele de matase.

Locotenentul se duse spre una din ele si-mi facu semn cu capul sa-l urmez. Kuma apuca perdeaua cu mâna stânga si se dadu putin în laturi ca sa-mi faca loc.

În aceeasi clipa ma pomenii cu o lovitura atât de puternica în coaste, încât facui câtiva pasi în cabina, poticnindu-ma. Apoi primii în cap câteva lovituri cu un manunchi de nuiele de bambu si cazând, îmi pierdui cunostinta.

*

Când ma trezii într-un târziu, îmi simtii la început numai capul, care ma durea si-mi vâjâia grozav, izbutind; dupa un rastimp, sa deschid ochii, fui nevoit sa-i închid repede, caci o lumina orbitoare îmi lua vazul.

— A, domnul Bertram îsi revine în fire! auzii glasul batjocoritor al locotenentului

Kuma.
Furia ce ma cuprinse pentru usurinta cu care ma lasasem atras în cursa aceasta atât de stravezie, totusi avu si o parte buna. Caci grabi îmbunatatirea starii mele.
Clipii de câteva ori, apoi ochii mi se obisnuira cu lumina aceea puternica si-mi plimbai privirea prin încapere. Fireste ca în timpul cât zacusem fara cunostinta fusesem scos afara din cabina si acum ma aflam probabil în vreo pivnita, caci peretii, acoperiti cu matase, aveau în acesta pete negre, care dovedeau ca erau umezi pe dedesubt.
Observasem imediat ca în fata mea stateau câtiva oameni la o masa; cautai sa-mi dau seama întâi în ce fel de încapere ma gaseam, pentru ca nu cumva dusmanii mei sa creada ca mi-ar fi teama de dânsii.
Si din acelasi motiv ma îndeletnicii apoi cu legaturile mele, de care n-aveam ce sa ma plâng, la drept vorbind. Încheieturile mâinilor îmi erau strânse cu sfoara subtire, care la cea mai mica încercare de a ma libera îmi intra adânc în carne. Picioarele îmi erau legate în acelasi fel, asa ca-mi dadui seama repede ca-mi va fi cu neputinta sa ma liberez singur.
Abia dupa asta îmi îndreptai privirile spre indivizii de la masa din fata mea. Erau patru. Trei chinezi si Kuma, care îmi rânji batjocoritor.
Zâmbeau si chinezii, dar zâmbetul lor avea ceva fioros, amenintator.
— Ei, domnule Bertram, cum îti place aici? Facu „locotenentul”.

— Cât se peste de bine raspunsei, calm: Numai ca peretii par sa fie cam umezi.
Chipul lui Kuma se schimonosi o clipa. Chinezii, însa, nici nu tresarira la raspunsul meu. Unul din el se ridica, ma privi scrutator si zise, linistit, într-o englezeasca fara cusur:
— Ne-a venit o telegrama din Shanghai în care ni se vesteste moartea varului meu Sao-Shung. Afara de capitanul Osaki, a carui fiica se afla în puterea noastra, mai sunt vinovati de moartea lui cunoscutii aventurieri (amintim din nou aici ca expresia „aventurier" nu trebuie luata in întelesul obisnuit, ci în unul nobil, cutreierator prin lume, însetat de viata plina de primejdii pe care o ofera calatoriile îndelungate) Farrow, Bertram si însotitorul lor de rasa neagra. Pe unul îl avem în gheare – acesta esti d-ta, domnule Bertram. Si cred ca-ti dai seama ca va trebui sa platesti acum pentru asta, cu atât mai mult cu cât si la Singapore ai rapus viata unei rude a mele.
— Cred ceea ce spui – raspunsei eu, cât se poate de linistit, izbutind sa zâmbesc chiar; nadajduiesc, însa, ca va va parea rau mai târziu. Prietenul meu si mai cu seama Pongo, se vor razbuna grozav.
Chinezul ridica mâna:
— Nu ne temem de prietenii cu care te lauzi. Poate ca în curând vor fi si ei aici, în mâinile noastre. Pregatirile pentru asta au si fost facute. La început vroiam sa te executam imediat pe d-ta, dar acum am luat hotarârea ca sa-i prindem si pe tovarasii d-tale, ca sa va vedeti unul

altuia chinurile la care veti fi supusi. Vom avea prilejul sa petrecem nitel.
— Recunosc si asta, raspunsei si mai linistit, caci acum simtii trezindu-se în mine nadejdea ca tovarasii ma vor elibera.
Chinezul paru sa-mi ghiceasca gândurile, caci zâmbi si zise:
— Tovarasii d-tale nu te vor putea elibera, caci vor cadea ei însisi în capcana. Am si telefonat la casa capitanului, ca ai fi disparui aici. N-are decât sa pofteasca politia, de gasit nu te va gasi, caci te afli într-un loc unde nici un strain n-a intrat vreodata.
Kuma însa va atrage asupra-i atentia domnului Farrow si-i va calauzi în regatul nostru subteran.
Planul era dracesc, dar ma puteam bizui pe Marian si Pongo. Atât de lesne nu se vor lasa ei atrasi în cursa.
Din prevedere ma prefacui cam speriat, ceea ce paru sa-i multumeasca mult pe Chinezi si pe Kuma. Cu deosebire acesta din urma rânji si zise cu o bucurie rautacioasa:
— Poti fi încredintat ca-mi voi juca bine rolul, domnule Bertram. Pe multi functionari si straini i-am atras eu aici. Fireste ca n-au mai vazut lumina zilei nici unul din ei, caci marea le-a înghitit cadavrele.
ÎI privii linistit pe ticalos si zisei:
— Atunci a venit vremea sa fii pedepsit pentru crimele d-tale. Nadajduiesc ca vom si izbuti s-o facem.
Kuma râse ironic, dar cu furie nestapânita.

— Idiotule! scrâsni el apoi. Crezi într-adevar ca prietenii d-tale îti vor putea ajuta? Haha, îi vei vedea curând legati în fata d-tale si atunci vom auzi cine se va tângui mai mult.
— De sigur ca voi, raspunsei calm, ceea ce facu pe criminal sa spumege de mânie. Ma gândii sa ma folosesc de mânia lui, nadajduind sa pot afla locul unde fusese dusa tânara fata. De aceea adaugai repede:
— Ne vom duce la Fudsijama si o vom aduce înapoi pe Hako, scumpul meu Kuma.
Efectul vorbelor melc ma surprinse chiar pe mine. Chipul Japonezului se schimonosi de furie, iar Chinezilor le pieri zâmbetul, sarira în sus si vorbira mâniosi cu Kuma.
Acesta parea ca se apara, arata mereu spre mine si facu gesturi dispretuitoare. Le spunea, probabil, ca n-are importanta faptul ca stiu si eu unde afla fata rapita.
Ma bucuram în gând da-mi izbutise siretenia. Eram cât se poate de sigur ca tovarasii ma vor liberi.
Chinezii se asezara la locurile lor, numai Kuma ramase în picioare, cu privirea întunecata. Dupa o pauza mai lunga, Chinezul care vorbise întâi, zise:
— Tovarasul nostru de aici a facut o greseala când ti-a pomenit de Fudsijama. Pe de alta parte am facut si noi o greseala tradând, prin enervarea noastra, ca într-adevar acolo se gaseste fata rapita. Dar nu strica de loc sa stii asta, poti chiar sa povestesti si prietenilor d-tale, caci toti

veti fi în curând amutiti pentru totdeauna.
Un bec albastru se aprinse si se stinse într-un ungher al încaperii.
Chinezii se ridicara repede si cei care vorbise spuse triumfator:
— Acesta e semnalul ca tovarasii d-tale au venit cu politia. Acum încep sus cercetarile fara rezultat. În curând politia se va retrage, caci stie ca totul e în zadar. Apoi se va arata Kuma, va atrage asupra-i atentia domnului Farrow si-l va momi aici jos.
Dupa aceasta scurta cuvântare a sefului, „locotenentul" parasi încaperea printr-o nisa ascunsa. Cei trei Chinezi scoasera la iveala manunchiuri de bete de bambu si se asezara în asa fel încât usa încât sa nu poata îi vazuti îndata, în schimb sa poata lovi imediat pe cel care ar fi intrat înauntru.
Ma cam simtii nelinistit vadind pregatirile acestea, Luai hotarârea sa-l previn prin vreun tipat pe tovarasul meu care ar fi intrat.
Ca si cum mi-ar fi ghicit gândurile, Chinezul care facea pe seful, veni repede lânga mine si-mi apasa cu atâta putere beregata încât simtii ca-mi pierd rasuflarea Iii clipa urmatoare aveam un calus în gura, pe care mi-l lega pe dupa ceafa.
— E mai bine asa! facu el. Altminteri te pomeneai ca-ti da în gând sa le dai de veste tovarasilor d-tale. Când te-or vedea însa legat si cu calus, vor intra repede înauntru. Pe urma, treaba noastra!

Planul sau parea sa fie bun si îngrijorarea mea crestea mereu. Ma gândii însa la puterea uriasa si la dibacia lui Pongo, ceea ce ma linistii.
În cele din urma se paru ca se apropie momentul hotarâtor. Chinezii îsi îndreptara trupurile si ridicara nuielele grozave. Usa se deschise si locotenentul Kuma intra. Veni cu pasi repezi spre mine si daca n-as fi avut calusul fi scos o exclamatie de. Surprindere.
Caci cel ce venea nu era locotenentul Kuma, ci capitanul Osaki, care purta vestmintele celui dintâi. În mâna lui luci deodata un cutit si în clipa urmatoare aveam mâinile libere. Îmi vârî repede în mana cutitul si pistoalele, se-ntoarse apoi si, cu pistolul ridicat se întepeni în fata celor trei chinezi.
Acestia se adâncisera atât de mult în planul lor, încât nici nu privisera spre noi. Deodata, însa, toti trei fura scuturati de un fior, strânsera în mana nuielele de bambu si ridicara bratele si mai sus.
Zadarnic însa. Ca o pantera tâsni brusc Pongo prin usa. Se întoarse apoi cu iuteala fulgerului, se napusti cu strigatul sau de atac asupra banditilor, îl înhata pe sef si-l zvârli în ceilalti doi chinezi.
Galbenii se prabusira fara sa scoata un geamat.
Uriasul negru se apropia de mine, cu chipul stralucind de bucurie. În vremea asta eu îmi slobozisem picioarele, scosesem calusul din gura si strânsei mana credinciosului meu tovaras.
— Pongo, te-ai purtat iar ca un viteaz, îi zisei.

— Oh, bine ca masser Bertram gasit iarasi, zise el, stânjenit. Masser Farrow si Pongo avut frica mare.
— Stiu, dragul meu, raspunsei, miscat. Esti într-adevar un om bun si credincios.
Ma întorsei pe urma spre capitan si-i strânsei mâna, recunoscator. În aceeasi clipa intra si Marian; revederea noastra fu nespus de calduroasa. Întrebai îndata:
— Cum ati bagat de seama ca Kuma ala a cautat sa ma atraga în cursa?
— Asta e meritul servitorului meu – raspunse capitanul – mi-a spus numele pe care l-ai pomenit d-ta si atunci mi-am dat seama îndata ca trebuie sa fie un înselator, caci nu cunosc nici un locotenent Kuma. Afara de asta nu era adevarat ca ne-am fi aflat aici. Am luat numaidecât vreo câtiva politisti si am cercetat încaperile de sus, dar ne-am dat seama îndata ca trebuie sa te afli undeva jos. Am asteptat câtva timp si peste putin se ivi si Kuma care se pricepu sa ne atraga atentia asupra-i, ca sa dispara apoi pe o usa tainuita.
— Si unde e acum? Întrebai.
— La stramosii sai, zâmbi capitanul – Pongo s-a luat dupa el, l-a ajuns în gang si i-a facut de petrecanie, asa cum stie el.

IV.
LA FUDSIJAMA.

— DAR CUM ATI GASIT ÎNCAPEREA asta de aici? mai cercetai eu.
— Gangul ducea dea dreptul încoace. Am banuit îndata planul lor, de aceea mi-am pus repede vestmintele lui Kuma si am

pornit înainte; Dupa cum vezi, lucrul a mers de minune. Acum sa-i tragem de limba pe criminali Vai de ei daca nu mi-or spune unde se afla fiica mea!
Îi ferise Dumnezeu înainte, însa, pe cei trei Galbeni. Pongo facuse treaba pe de-a-ntregul, caci dintr-o singura lovitura îi omorâse pe toti. Nu era de mirare, caci izbise cu o furie de taur.
Osaki privi cadavrele si dadu din cap.
— S-a irosit o noua speranta, zise el cu mâhnire. Unde s-o cautam acum pe Hako?
— Ti-o pot spune eu, strigai, plin de mândrie. Se afla în apropiere de Fudsijama.
Povestii repede cum se daduse de gol Kuma si cum îi trasesem de limba pe ceilalti.
— Bravo, Robert! striga Marian si capitanul îmi strânse mâna.
Dupa câteva clipe, prietinul meu zise:
— Acum se pune întrebarea cam pe unde s-o cautam pe disparuta. Cuvântul „Fudsijama” e nelamurit, caci tinutul acesta e foarte întins. Domnule Osaki, ai d-ta vreun punct de sprijin. Unde ar putea fi acolo vreo ascunzatoare pentru fiica dumitale?
— În jurul Fudsijamei, muntele nostru sfânt sunt câteva sate, dar si colibe si case singuratice presarate pe povârnisurile învecinate. Va fi foarte greu s-o gasim pe disparuta în tinutul acesta întins, caci n-avem nici un punct de sprijin.
— Cu toate astea o vom gasi noi, zise Marian, cu hotarâre. Mâine dis de

dimineata pornim la drum. Sau, mai bine s-o facem chiar acum îndata, ca nu cumva aceia care o au în mâna pe fiica d-tale sa se razbune asupra-i, când vor afla de moartea sefului lor. Domnule Osaki, da ordin sa fie masina d-tale! Pornim dea dreptul de aici.
Eu cu Pongo ramasei jos linga cadavrele banditilor, în vreme de Osaki si Marian se dusera sus ca sa anunte politia si sa dea ordin ca sa vina masina capitanului.
Dupa câteva minute calatoream cu aceasta dea lungul tarmului marii, catre sud-vest, spre muntele sfânt al Japoniei. Fudsijama, cel înalt peste trei mii de metri. Departarea pâna la pantele vulcanului era de vreo suta de kilometrii.
Fireste ca nu înaintam prea repede, caci ne opream în fiecare sat si Osaki trezea din somn toti locuitori, ca sa-i întrebe daca nu cumva vazusera trecând pe acolo niste Chinezi care sa le fi batut la ochi.
Dur totul fu în zadar, caci nimeni nu observase ceva deosebit, care sa-i atraga luarea aminte.
Dupa ce strabaturam vreo optzeci de kilometri si ar fi trebuit sa vedem înca de mult muntele sfânt, daca ar fi fost lumina. — Masina se opri înaintea unei casute de lemn, care statea departe de sosea, într-o livada.
— N-are nici un rost sa mai întrebam, zise capitanul, deznadajduit.
Coborî totusi din masina si merse spre casuta, unde batu în usa. Dupa câtva timp îl auziram vorbind si deodata striga, agitat:

— Domnilor, veniti repede încoace, va rog, aflu ceva important.
Sariram din masini si alergaram într-acolo.
— Locuitorul acesta spune ca acum trei zile i-au batut la ochi câtiva chinezi care trecura pe aici cu o trasurica. Faceau o impresie proasta, priveau speriati si seful lor era un barbat înalt. Probabil banditul pe care l-a ucis Pongo. Întrebau de drumul care duce spre o colina din apropiere. Colina asta e în fata muntelui sfânt si locuitorii de prin partea locului o ocolesc, deoarece se spune ca salasluiesc acolo duhuri rele.
— Atunci sa stii ca fiica d-tale se afla pe colina aceea – îsi dadu cu parerea Marian. — Întreaba-l cati oameni erau.
— Patru – zise capitanul – dar trei dintr-unsii s-au întors azi la oras. Asadar banda ne-a atras întâi spre Tokio, ca sa poata pregati capcana pentru noi în Yokohama.
— Atunci fiica d-tale e pazita numai de un singur individ – zise Marian, vesel – astfel ca îi va fi lucru usor s-o liberam. Stii cumva daci exista case pe colina?
— Un templu mic si vechi – raspunse capitanul dupa ce statu putin de vorba cu omul din coliba. Altceva nimic.
— Spune-i sa-ti descrie drumul la templul acela! zise prietenul meu, dupa ce chibzui câteva clipe.
Osaki vorbi iar cu locuitorul casutei, apoi zise:
— Zice ca poteca e greu de urcat si mai ales pe întuneric e cu totul cu neputinta.

Chiar ziua trebuie sa fii cu mare bagare de seama, ca sa nu te pravalesti.
— Cu cât o întreprindere e mai grea, cu atât ne atâta mai mult, zise Marian, cu hotarâre. Roaga-l pe omul acesta sa ne calauzeasca cel putin pâna la începutul potecii si sa ne descrie cam cum e aceasta în susul ei.
Urma o convorbire cam agitata între Osaki si taranul japonez, apoi auzii sunând bani de argint si în cele din urma capitanul zise:
— N-a fost de loc usor, domnilor. Colina asta pare sa fie foarte temuta de compatriotii mei si taranul acesta n-a vrut cu nici un chip sa ne duca pâna-n apropierea ei. Spunea ca tocmai acum dau târcoale pe acolo duhurile rele, ca sa prinda si sa omoare pe oamenii care cuteaza sa se apropie. Dar banul are o putere mai mare ca frica.
— Numai de ne-ar calauzi pe drumul adevarat, facu Marian, caci s-ar putea ca teama sa-l faca sa apuce în alta parte. I-ai putea spune ca Pongo al nostru, pe care va avea prilejul sa-l vada curând, e si el un duh rau, care-l va sfâsia în bucati daca i-ar da în gând sa ne traga pe sfoara.
Îngrijorarea lui Marian mi se parea exagerata, dar îmi dadui curând seama ca pretuise bine firea taranului. Când omul îl zari pe Pongo ivindu-se în lumina farurilor automobilului, vru s-o ia la fuga. Dar uriasul negru îl si înhatase de ceafa.
Bietul om începu sa tremure varga. Osaki însa îi vorbi ceva ce paru ca-l mai

linisteste. În cele din urma capitanul îsi sterse sudoarea de pe frunte si zise:
— Asa, s-a facut si asta. Ai avut dreptate, domnule Farrow, se batea cu gândul sa ne duca la alta colina, de unde puteam ajunge la aceea care ne trebuie, dar pe un drum mai anevoios. L-am lamurit eu însa da Pongo îl va ocroti de duhurile rele si acum e gata sa ne calauzeasca pe drumul adevarat.
— Bun, acum sa pornim! zise Marian. Ar fi bine sa stingi farurile masinii, domnule Osaki Ar fi trebuit s-o facem de mult cadi s-ar putea, sa-i fi batut la ochi aceluia care o pazeste pe prizoniera.
— Bine zici! exclama capitanul. Colina se afla în apropiere, dar omul nu cred sa-si spuie ca vizita e harazita lui.
— Atunci e mai nimerit ca masina sa se întoarca si sa vie mâine sa ne ia. Asta e mai putin batator la ochi decât daca soferul ar stinge acum farurile.
— Ai dreptate si de data asta, zise Osaki. La toate te gândesti d-ta, domnule Farrow.
Noi ne adapostiram sub copaci în vreme ce masina întoarse. Când disparu, trebuiram sa ne obisnuim întâi ochii cu întunericul. Curând însa luna strabatu printre norii ce acopereau cerul, îngaduindu-ne sa vedem la câtiva pasi de noi!
Sub conducerea taranului, porniram la drum. Soseaua se îndeparta de mare si cotea acum printre lanturi de coline; ne apropiam de tinutul muntelui sfânt.
Dupa vreo jumatate de ceas ajunseram într-o vale îngusta si lunga, care era

cufundata într-o lumina de amurg. Calauza noastra se alipi acum de Pongo, nadajduind ca acesta îl va ocroti de duhurile rele.
În cele din urma ne gasiram la capatul vaii, ne facuram drum printre darâmaturi de stânca si bolovani, pentru ca s-ajungem în fata unei trecatori înguste, care ducea în sus, pe o panta foarte înclinata. Calauza vorbi câtva timp cu Osaki, facu apoi stânga-mprejur si o lua în goana înapoi.
Ne aflam la începutul potecii si capitanul ne spuse:
— Domnilor, dupa vreo cincizeci de metri poteca face o cotitura brusca spre dreapta, apoi duce pe marginea prapastiei tot înainte. Partea asta a drumului e cu deosebire primejdioasa, pentru ca la un pas gresit ne-am rostogoli în adâncime de la o suta de metri…
Osaki vru sa mai spuie ceva, dar îsi rupse vorba si îsi încorda auzul spre stânca înalta. Apoi sopti deodata, cu glas ragusit:
— Asta a fost vocea lui Hako a mea! Sa i se fi întâmplat ceva? Sa ne fi observat paznicul?
Noi nu auziseram nimic, dar Pongo mormai:
— Massers, femeie strigat sus.
— Parea înspaimântat glasul? întreba Marian.
— Nu, Massers, a chemat oameni.
— Ei vezi, domnule Osaki – sopti Marian capitanului – fiica d-tale te-a chemat, cuprinsa de dor. Acesta e un semn ca

paznicul se simte cu desavârsire în siguranta înainte! Poate ca o liberam usor acum. Ia spune-ne cum e poteca mai departe?
Capitanul îsi stapâni emotia si raspunse:
— Dupa cei o suta de metri ce duc pe marginea prapastiei, se poate vedea iarasi la dreapta templul vechi, care se afla pe un platou iesit în afara. De acolo porneste o poteca pâna la o stânca.
— Si cu asta se sfârseste? întreba Marian. Dar atunci unde e Fudsijama?
— Când stati în fata templului, puteti zari deasupra voastra ultima stânca, iar în fund de tot se înalta spre cer crestetul alb al muntelui sfânt.
— Am cam priceput eu cum vine asta, zise Marian. Atunci sa pornim îndata la drum.
Sub conducerea lui Marian începuram sa ne cataram pe poteca înclinata si izbutiram s-ajungem, fara sa facem zgomot, la cotitura. Acum venea ce era mai greu, caci partea aceasta a colinei – pe marginea careia ducea drumul primejdios – zacea într-un întunerec desavârsit. Trebuia sa ne bizuim numai pe simturi.
Marian disparu dupa cotitura, urmat de Osaki, apoi veneam eu si la sfârsit Pongo.
Din vreme în vreme Marian ne vestea când venea o bucata grea a drumului, înaintam la pas, dibuind drumul cu mâinile.
Sa fi strabatut vreo suta de metri când prietenul meu se opri deodata, ceea ce ne facu si pe noi sa stam pe loc.
De sus se auzi iar un glas omenesc.

— Ma chema! gemu Osaki. Domnule Farrow, te rog din suflet mai repede!
— Damnate Osaki, acum mai mult ca oricând e nevoie sa nu-ti pierzi cumpatul! Sopti Marian, cu oarecare asprime. Din chemarea aceasta poti vedea doar ca paznicul n-are nici o banuiala, asa ca-l vom putea lua pe neasteptate si o vom elibera pe fiica dumitale.
— Ai dreptate, domnule Farrow, voi linistit! Zise nefericitul parinte. Sa mergem încet înainte!

V.
PONGO SALVATORUL.

CU BAGARE DE SEAMA, ne puseram iar în miscare. Mai aveam de facut înca vreo patruzeci de metri pâna la cotitura de unde puteam vedea templul.
Când Marian facu înca un popas – probabil ca sa dea la o parte vreo piedeca din cale – ma folosii de prilej si întrebai peste umar:
— Pongo, iei seama sa nu vie nimeni în urma noastra?
Neprimind nici un raspuns, gândii dintru-ntâi ca ramasese ceva mai în urma, dar vazând ca nici când Marian porni iar, Negrul nu se vedea, vestii capitanului disparitia uriasului si Osaki transmise stirea mai departe prietenului meu. Acesta îmi raspunse tot prin capitan, ca Pongo o fi punând la cale pe socoteala lui o încercare de eliberare si ca ne putem încrede într-unsul Asta asa era, desi nu-mi puteam explica unde putea sa fi disparut asa, pe nesimtite,

prietenul nostru negru. Greutatea drumului îmi abatu gândurile de la aceasta disparitie. Desi ne sileam sa nu facem nici un zgomot nu puteam totusi sa ocolim ca sa nu lovim vreo pietricica. Dar asta n-avea ce sa ne îngrijeasca caci însusi muntele nu era chiar atât de mort cum s-ar fi putut crede. Or fi fost pasari de noapte, sau poate forte subpamântene. Fapt e ca adesea cadeau si peste noi pietricele de sus.
În cele din urma ajunseram la cotitura si vazuram deasupra noastra la vreo cincizeci de metri, formele bizare ale vechiului templu, conturându-se pe cerul slab luminat.
Poteca era acum atât de larga, încât aproape ca puteam merge unul lânga altul. Mai întâi ne opriram însa ca sa ne dam seama de situatie. Trebuia neaparat sa ne grabim, caci începuse sa se lumineze de ziua.
Porniram încet mai departe. Sa fi strabatut cam jumatatea drumului, când rasuna iar glasul plin de dor al fetei. Si capitanul îsi pierdu cumpatul acum. Nu i-o puteam lua în nume de rau, caci strigatul se auzi atât de aproape ca si cum Hako s-ar fi aflat în fata noastra. Cu o exclamatie de triumf, Osaki se repezi înainte, dar dupa trei sarituri se prabusi greoi la pamânt si în aceeasi clipa rasunara sus în templu sunetele puternice ale unui clopot mare. Când capitanul o zbughise din loc, sariseram si noi dupa el si-l ajunseram tocmai când se ridica anevoie de jos. Atunci bagaram de seama – se facuse lumina binisor în

vremea asta – ca la mica departare de pamânt fusese întinsa o funie dea curmezisul drumului. Oricine ar fi urcat poteca noaptea trebuia sa se poticneasca de ea si în acelasi timp funia ducea probabil sus în templu unde punea în miscare un clopot. Situatia noastra nu era deloc usoara acum, caci în aceeasi clipa îi daduram o mâna de Ajutor lui Osaki, rasuna în templu tipatul ascutit de spaima si durere al fetei.
Capitanul scoase un racnet si se repezi iar înainte. De voie, de nevoie, trebuia sa-l urmam, ca sa-l oprim de la vreo nesocotinta. Pe de alta parte însa, acum era vorba sa venim cât mai repede în ajutorul tinerei fete.
Dar când ajunseram la templu, gasiram poarta închisa. Trebuia, deci, sa sarim zidul înalt, ceea ce si facuram.
Ajunsi în curtea mica a templului, întâmpinaram alta dezamagire. Lacasul sfânt era si el închis si în curte nu era nimeni.
Porniram repede în jurul templului, dar nicaieri nu daduram peste o a doua usa sau o fereastra, prin care sa fi putut patrunde înauntru.
Osaki se repezi cu toata puterea în usa închisa, zadarnic însa, caci era de fier si nici nu se clinti. Ramaseram nehotarâti în loc, nestiind ce sa facem, când deodata auziram iar un tipar al fetei, care de data asta rasuna din stâncile de deasupra templului.
Imediat sariram îndarat zidul si alergaram la capatul potecii care ducea la stânca cea mai înalta.

SI atunci ne fu dat sa vedem o priveliste înfioratoare. Cu mâinile întinse în disperare, o tânara Japoneza atârna în bratele unul Chinez care statea la marginea stâncii si privea în jos cu un zâmbet batjocoritor.
— Hako, Hako! striga Osaki, înnebunit, gata sa se catere pe stânca.
Atunci galbenul facu o miscare, ca si cum ar fi vrut sa arunce pe fata în prapastie si Osaki se dadu înapoi, galben ca un mort.
Banditul striga în jos, în englezeste:
— Stiu ca tovarasii mei sunt morti sau prizonieri. Eu, însa vreau sa fiu liber. Retrageti-va cu totii si atunci îi voi reda libertatea fetei. Altminteri o arunc în prapastie si-mi voi apara dârz viata.
Ticalosul facea o impresie de om atât de hotarât, încât nu puteam pune la îndoiala amenintarea sa. De fapt era si el într-o astfel de situatie încât nu-i ramânea altceva de facut.
— Nu trebuie sa pierdem nadejdea, zise Marian linistit. Acum cel putin o vedem pe fiica d-tale, domnule Osaki si pe bandit si glontul meu va sti sa-l nimereasca înainte de a-si îndeplini amenintarea.
Ca si cum ticalosul ar fi auzit cuvintele lui Marian, se apropie în aceeasi clipa atât de mult de marginea stâncii, încât Hako plutea cu jumatatea dinainte a trupului deasupra prapastiei.
Ea scoase iar un tipat ascutit de spaima, apoi trupul ei se lasa moale în bratele banditului. Sarmana lesinase din pricina spaimei.

În timp ce capitanul gemu sfâsietor, Marian zise cu parere de rau:
— Fireste ca acum nu putem face nimic. Daca as trage în bandit, ar fi pierduta biata fata, caci s-ar prabusi amândoi în adânc.
— Atunci trebuie sa intram în tratative cu el – îmi dadui eu cu parerea.
— Da, nu ne ramâne altceva de facut – încuviinta Marian – cel putin vom încerca.
Facu un pas înainte si striga în sus:
— Noi nu cautam sa te ucidem si aici prizonier nu vrem sa te luam. Aseaz-o jos pe fata si fugi! Fii încredintat ca nu te vom urmari.
— Daca nu coborâti îndata muntele sa stiti ca dau drumul fetei în prapastie. N-am încredere în voi, caci v-ati îndoit de cuvântul meu. Plecati caci nu mai astept!
— Atunci muriti amândoi! racni Osaki si vru sa se napusteasca înainte.
Dar Marian îl trase cu putere îndarat.
— Liniste, capitane! zise el. Nu e înca nimic pierdut. Banditul o fi tinând si el la viata voi sti eu sa-l hotarasc.
— Repede, repede! racni ticalosul iarasi. Nu vreau sa mai aud nimic. Plecati de aici sau o zvârli jos.
— Sa ne întoarcem domnilor! gemu Osaki. Nu pot vedea grozavia. Poate ca tot mai izbutim s-o salvam pe Hako daca banditul va fugi cu ea.
— Bine – zise Marian – sa ne retragem!
Apoi striga în sus:
— Plecam. Când dai drumul fetei?
— Când voi avea pofta, raspunse banditul râzând. Poate sa mai dureze

mult caci e frumoasa.
Osaki ofta iar din adâncul pieptului si vru sa se întoarca, dar Marian îl opri si acum.
— Fii linistit, o vom libera pe Hako oricum ar fi.
Apoi striga îndata în sus:
— Nu te bucura prea devreme! Acum esti tu calare pe situatie, dar se poate ca lucrurile sa se schimbe mai curând decât te astepti. Cine stie daca moartea nu e în spatele tau!
Banditul scoase iar un hohot fioros, o ridica putin pe Hako si striga:
— Înca o vorba de mai spui si-i dau drumul jos. Îi veti putea culege apoi oasele din prapastie.
Marian trase pistolul si racni în sus:
— Arunc-o, e mai bine pentru ea! Ti-oi arata eu dupa aceea ce pot.
Banditul ramase o clipa înmarmurit, dar dorul de viata învinse. Repede dadu drumul fetei si o aseza ca o pavaza în fata lui.
— Trage acum daca-ti mâna! racni el.
Soarta vru însa ca sa se împlineasca vorbele pe care le rostise Marian cu câteva clipe înainte. „Cine stie daca moartea nu e în spatele tau!”.
Din labirintul de stânci de la dreapta platoului tâsni o faptura uriasa. Era, Pongo al nostru care, pe întunerecul de pe drumul primejdios, descoperise o trecatoare pe care o urmase instinctiv. Dupa cum aflaram mai târziu, trecatoarea aceasta ducea peste o poteca foarte primejdioasa pana în labirintul de stânci de sus.

Pongo îsi dadu îndata seama de situatie. În mai putin de o secunda fu lânga chinez, care nici nu observase înca primejdia grozava. Cu bratul stâng uriasul nostru îl rasuci în loc pe galben, apuca pe Hako de solduri si în clipa urmatoare îsi repezi pumnu-i grozav, zvârlindu-l pe chinez în prapastie.
Cu un racnet înfiorator banditul disparu în adânc.
Sus pe platou statea Pongo, tinând în brate pe tânara japoneza. Ca un împarat triumfator râse în jos spre noi si cu drept cuvânt putea fi mândru de isprava lui.
Acum se trezi si Hako din lesin si când vazu chipul hidos al credinciosului nostru Pongo, scoase un strigat si ridica bratele în semn de aparare.
Dar dupa câteva minute se si afla la pieptul tatalui sau si peste putin timp strânse calduros mâna lui Pongo al nostru. Îl felicitaram si noi pe urias, care parea cât se poate de bucuros. În cele din urma Marian îl întreba:
— Pongo, cum ai facut sa dispari dintr-odata si sa te cateri pâna aici?
— Pongo auzit de pe platou tipat femeie, raspunse omul-gorila. Crezut atunci e mai bine fie sus, sa prinda dusman când vrea fuge. Pongo facut bine.
— Asta fara doar si poate, scumpul nostru prieten, zise Marian, cu lacrimi de emotie în ochi. Fara tine nu i-am fi putut face nimic banditului.
Hako ne multumi acum si noua, apoi coborâram repede de pe „colina duhurilor rele”.

Când ajunseram în sfârsit jos si merseram la casa batrânului taran, acesta nici nu vru sa creada ca am scapat teferi. Apoi însa îl privi pe Pongo cu ochi speriati, caci stia acum ca uriasul acesta învinsese duhurile rele.
Porniram la pas pe soseaua minunata dea lungul marii si privind apa usor încretita de unde, ajunseram sa vorbim iar despre taifunul prin care trecusem. Fui nevoit sa povestesc si eu aventura de pe galion, caci de când ne întâlnisem în localul „Curtea londoneza", nu avusesem ragazul sa stam de vorba.
Într-un târziu ne ajunse masina capitanului si ne aduse repede la casa acestuia. Dupa ce mâncaram, eu ma culcai imediat, caci eram zdrobit de oboseala dupa cele ce patimisem.
Târziu dupa-amiaza ma desteptai voios si întarit. Imediat se ivi servitorul lui Osaki si-mi aduse la cunostinta ca peste un ceas avea loc un banchet la cazinoul ofiterilor. Facui repede o baie, dar ma gândii cu spaima ca n-aveam un rând de haine mai ca lumea…
Se gândise însa Osaki la asta. Gasii în camera mea un vesmânt japonez pe care dorinta gazdei mele era sa-l îmbraci. Si trebuie sa marturisesc ca-mi venea de minune, ca si lui Marian de altfel.
Pongo se pricepuse se faca nevazut. Pe el ospetele astea îl îngrozeau, ceea ce nici nu era de mirare, caci de abia prin noi intrase în viata civilizata.
Banchetul decurse în mod stralucit si noi furam sarbatoriti prin cuvântari înflacarate.

Partea cea mai placuta avea sa fie aproape de sfârsit. Capitanul Osaki vorbise câtva timp, cu un ofiter superior – si mie nu-mi scapa ca era vorba de noi, caci domnul acela batrân privise adesea spre noi.
Apoi pasi încetisor prin sala mare, venind la noi. Avea gradul de vice amiral.
— Capitanul Osaki îmi povestea, domnilor – începu el – ca vreti sa porniti spre Alaska, la Yukon-River. Pe de alta parte ati facut ofiterului meu – si cu asta noua tuturor – un serviciu care nici nu poate fi rasplatit. De aceea, va rog sa nu considerati ca o recompensa, ci ca o mica atentiune, rugamintea mea de a face aceasta calatorie cu cel mai rapid si mai mare torpilor al nostru. Cred ca în felul acesta veti ajunge la tinta mai repede si mai în siguranta.
Fireste ca oferta aceasta ne umplu de bucurie, caci scapam de o mare grija. Sarcina pe care ne-o daduse lordul Bird astepta de mult sa fie îndeplinita.
Hotarâram sa pornim la drum, deci, chiar a doua zi înainte de amiaza.
Tot corpul ofiteresc care nu era de serviciu tinu sa ne însoteasca pâna la locul unde era ancorat torpilorul. Spre marea noastra bucurie, vice-amiralul purtase de grija ca sa n-avem nevoie sa luam prea adesea carbuni, în cursul drumului, ceea ce ar fi însemnat pierdere de vreme. Si când vasul se puse în miscare, în sunetele muzicii militare si uralelor nesfârsite ale noilor nostri prieteni, gândul mi se duse din nou la toate aventurile prin care trecusem pâna

atunci, de când primisem la Srinagar – capitala frumosului Kasmir – telegrama lordului Bird.
Zborul nostru spre Nord, care sfârsi cu prabusirea în apropierea orasului Lhassa; luptele noastre cu banda de tâlhari, care ne mânara dea dreptul în orasul interzis, unde avuram de furca cu preotii fanatici.
Apoi aventurile din cursul drumului spre China, când nimeriram, împreuna cu o caravana, în „Orasul Demonilor" si când, în cele din urma, ajunseram în civilizata China si trenul ne duse la Shanghai, ne iesi în cale pe neasteptate un dusman înversunat: Sao-Shung, ruda unui pirat al Pacificului, care fusese ucis în Singapore, multumita ajutorului nostru.
Si iata ca facuram nevatamator si pe ultimul din banda. Acum ne puteam gândi, în sfârsit, s-o cautam pe Maud Gallagher, care locuia în pustietatile Alaskai, împreuna cu tatal ei.
Dar eram încredintati ca misiunea aceasta nu ne va rapi mult timp. Poate ca în curând vom fi iarasi în India, ba chiar în frumoasa Sumatra de care ma îndragostisem.
Însa în clipele acelea înaltatoare nu puteam sa banuiesc înca ce aventuri ne asteptau în Alaska înghetata. Si nici n-aveam de unde sa stii ca va trebui mai întâi sa strabatem jumatate de lume pâna în Africa, înainte sa ajungem în insulele Smaraldului din Oceanul Pacific.» Dar despre asta cu alt prilej, draga George, încheie doctorul Bertram.

79
TAINA DIN MENADO

I.
LADA MISTERIOASA.

— VAD EU CA NE-AM ÎNDEPARTAT cam mult de Insula noastra, domnule capitan – zise Rindow, zâmbind. E ciudat de tot cum s-au înlantuit aventurile una de alta si ne-au adus pâna aici.
— Soarta ne azvârle ca pe o minge – încuviinta Farrow – sunt curios sa vad daca mai ajungem noi acasa nestingheriti.
— Cred ca nu – grabi sa spuna George. Frumoasele insule Sunda ma atrageau înca de pe vremea când nici nu visam ca asi putea veni vreodata încoace. Îndaratul nostru este Celebes, pe care tin mult s-o cunosc mai de aproape.
— Lasa-te pagubas, raspunse capitanul, zâmbind. Nu poti sti peste ce mai dai acolo.
George se ridicase în vârful picioarelor si privea cu încordare înainte. Duse streasina la ochi mâna stânga si zise:
— Sa ma fi înselat oare, sau am vazut un obiect colo-n fata, pe apa? Poate sa fi fost o bucata de lemn plutitor, sau capul vreunui peste mare. A, uite ca se vede iar – pare sa fie numai o bucata de lemn.
— Atunci sa facem mai bine un mic ocol – raspunse Farrow, zâmbind iar – altminteri cine stie daca nu dam de vreun bucluc.
— În clipa când am zarit obiectul – zise George – am simtit parca – nu stiu cum –

ca ma mâna ceva într-acolo. Te rog, tata, fa-mi pe plac!
— Mai baieti, prea multe vrei si tu! mormai capitanul. Tare ma tem ca afacerea asta ne-ar putea aduce multe necazuri. Ce crezi dumneata, draga Rindow?
Primul ofiter arunca o privire pe furis lui George. Când vazu rugamintea din ochii tânarului, îi spuse capitanului:
— Hai sa-i facem hatârul, domnule capitan! Altminteri, domnul George ar avea mai târziu remuscari ca am fi putut salva un om din primejdie facut-o.
— Da, domnule Rindow – zise tânarul, cu însufletire, mi-as face vesnic imputari. Ceva îmi spune ca acolo e vorba de o taina încredintata marii.
— Atunci faca-se voia ta! Hotarî capitanul, desi cam sovaielnic.
Cu o miscare usoara a cârmei, Farrow dadu alta directie a vasului, care porni spre locul unde se zarea obiectul cu pricina.
Tinând ocheanul la ochi, George privea cu încordare, deodata striga:
— A, pare sa fie o lada. O fi cazut în apa de pe un vapor comercial. Oricum, va fi interesat sa cercetam continutul.
În curând ladita se putea vedea si cu ochiul liber. Era lunga de cel mult 40 de centimetri, lata de 25 si înalta de 15. Continutul parea sa fie destul de greu, caci lada iesea numai putin deasupra apei.
— Toata aventura se va margini sa încercam sa predam proprietarului ei – zise capitanul.

— Ar fi pacat, zise George, cu parere de rau. Eu nadajduiesc ca din continutul ei va iesi o însarcinare interesanta pentru noi. Când stai si te gândesti bine, e ciudat ca o lada atât de mica sa fi cazut de pe un vas comercial; mai curând as crede ca a fost zvârlita peste bord. Ori o fi vrut cineva sa se scape de dânsa, or i-a fost furata proprietarului, ca sa i casuneze o paguba.

Farrow dadu comanda de stopare. Ajuns foarte aproape de lada. George sari de pe alerga spre prora. Cu viteza redusa submarinul aluneca spre cutie si capitanul cârmi în asa fel încât ea veni la câtiva centimetri de babord. George se apleca peste parapet si trase în sus lada. Aceasta era foarte grea, dar parea sa nu fi stat mult timp în apa, caci lemnul era foarte putin patruns de umezeala. „Dox”-ul porni iar cu viteza, iar George duse lada spre turn. Scuturând-o, auzi un zanganit slab înauntru.

Petre aduse îndata un drug mic de fier si un cleste. Sari si el pe punte si se lasa în genunchi lânga George ca sa deschida capacul batut în cuie..

Tânarul observa acum ca fusese lipita o adresa pe lada, dar aceasta fusese stearsa în mare parte de apa.

Totusi, putu citi ca loc de destinatie numele „Menado” ca loc de destinatie.

Spuse capitanului care facu o mutra îngrijorata.

— Sa vezi draga Rindow, sopti el primului ofiter ca s-ar putea sa ne întoarcem din drum si sa pornim spre Menado.

— Cam asa e, încuviinta celalalt râzând. Domnul George al nostru cu siguranta ca ne va cere asta, daca lada va avea un continut atât de important.
Dupa mari sfortari, Petre izbutise sa ridice capacul. George se grabi sa priveasca înauntru. Deasupra se afla o patura colorata de lâna si tânarul puse mâna s-o dea la o parte.
În aceeasi clipa Petre privi si el în launtrul lazi de pe care George tocmai îndepartase paturea; un tipat de spaima si de prevenire scapa de pe buzele Uriasului si fierul pe care-l tinea în mana zbura lânga bratul tânarului, în lada.
Instinctiv, George se dadu înapoi fulgerator, caci din purtarea lui Petre îsi dadu seama ca-l ameninta o mare primejdie. Continutul lazii nu-l putuse vedea deoarece tinuse patura în mana.
Dar, în vreme ce Uriasul se pregatea sa dea a doua lovitura, tânarul vazu cu groaza un sarpe de forma turtita, cu dungi late de doua degete, rosii si negre. Era o napârca cu margele, unul dintre mai primejdiosi serpi de mare.
George pali, caci stia ca scapase ca prin urechile acului de o muscatura.
George izbi a doua oara si partea de sus a trupului napârcii, care se ridicase, cazu moale îndata. Totul se petrecuse cu iuteala fulgerului. Capitanul si Rindow îngalbenisera si Farrow zise:
— Petre, îti multumesc ca l-ai scapat pe George al meu de o soarta grozava. Fiti cu ochii în patru, poate mai sunt si alti serpi în lada! Sa speram ca asta a fost toata aventura. De sigur ca e vorba de

vreun transport adresat unui colectionar din Menado, care se intereseaza de serpi veninosi. Mai sunt doua cutii mici în lada, domnule capitan, zise Petre. Sunt legate cu sârma de fundul ei.
— O! facu Farrow, atunci o fi vorba de vreo cursa. Primitorul urma sa fie muscat de sarpe odata cu deschiderea lazii. Pacat ca nu mai e citeata adresa, altminteri am fi putut descoperi lucruri interesante.
— Poate ca continutul celor doua cutii ne da vreo indicatie, zise George, care îsi revenise din spaima.
Cu bagare de seama dadu de o parte trupul lung de un metru si jumatate al napârcii, apoi privi mult timp cele doua cutii întepenite cu sârma, înainte de a le desprinde cu clestele.
Una din cutii era patrata, cealalta era turtita ca o carte. Cu bagare de seama tânarul taia sârmele si scoase afara cele doua cutii.
— Sa mergem în cabina doctorului si sa cercetam total – propuse capitanul – adu sarpele ucis si cutiile, Petre! Poate o fi ascunsa si în cutii vreo primejdie.
Timonierul Plundow fu chemat în turn ca sa conduca vasul mai departe. Farrow stia ca primul ofiter era si el curios sa vada ce e în cutii, de aceea nu vroia sa-l lase de serviciu.
Când camarazii intrara în cabina doctorului, acesta era adâncit în studiul unei lucrari stiintifice. Asculta cu atentiune povestirea capitanului; apoi se îngriji în primul rând de napârca moarta, pe care o puse spre conservare într-o solutie puternica de formalin. Dupa

aceea se întoarse la cele doua cutii, care se aflau pe masa în fata lui. Le scutura în dreptul urechi, le puse înapoi si zise:
— Dupa cat se pare, nu e nimic primejdios în ele si cred ca le pot deschide fara teama.
Petre scoase un briceag cât toate zilele si cu limba cea mare desfacu capacul cutiei patate. Era umpluta pâna la margine cu vata, pe care capitanul Bertram o privi banuitor.
— În vata asta poate sa fie ascunsa vreo dracovenie – zise el – ma voi folosi mai bine de un clestisor.
ÎI aduse repede si cu mare bagare de seama ridica stratul de vata de deasupra.
— Aha, o cupa! facu el. Probabil de aur. Daca nu ma însel, e o antichitate chinezeasca.
Tot banuitor si cu atentiune, cu clestisorul ridica încet cupa destul de grea. O învârti la dreapta si la stânga, privind-o cu multa bagare de seama, apoi zise în cele din urma:
— Ma temeam ca e prevazuta cu niscaiva tepi otravitori sau alta dracovenie primejdioasa, dar vad ca nu e asa. Totusi, n-as cuteza sa beau dintr-însa, caci sunt cupe dintr-astea vechi care otravesc orice lichid.
— Se vad însa inscriptiuni chinezesti pe dansa care par sa fie gravate de curând, zise George, cu însufletire. Nu cumva putem capata prin asta vreo indicatie cu privire la primitorul acestui transport primejdios?
— Voi încerca sa descifrez scrierea – zise doctorul Bertram – dar pâna atunci sa

cercetam cutia cealalta; banuiesc ca vom dobândi astfel indicatiuni mai bune.
George deschise si cutia turtita cu ajutorul briceagului sau. Contine o foaie de hârtie groasa, împaturita. Doctorul n-o scoase afara îndata, ci o privi mai întâi cu multa atentiune, apoi lua chiar si o lupa în ajutor.
Un zâmbet amar i se ivi pe buze, lua dintr-un sertar o pereche de mânusi de cauciuc, pe care le trase pe mâini.
— Am observat o sclipire ciudata pe hârtie; zise el camarazilor. Nu m-ar mira de loc daca documentul acesta ar fi presarat cu vreun praf otravitor, foarte primejdios la atingere. Ia sa cercetez cristalele la microscop! Dar mai întâi sa citim hârtia!
Cu bagare de seama despaturi hârtia aspra, tinând capul departat, ca sa nu traga în piept din otrava cristalelor. Foaia era acoperita cu mici litere chinezesti, dar avea o adresa pe englezeste:
„Mr. Stuart Dunbar, MENADO, CELEBES”.
— Slava Domnului, avem cel putin un punct de sprijin, dupa care ne putem calauzi, zise George care privea peste umarul doctorului. Acum, însa, trebuie sa ne talmacesti continutul, doctore. Poate ca izbutim sa dam de tâlcul acestei întreite încercari de asasinat.
— De ce întreita? întreba capitanul. — A, te vei fi gândit si la cupa, care ar otravi lichidul ce s-ar afla într-însa, cum zicea doctorul. Da, atunci ar fi într-adevar trei încercari de atentat la viata primitorului acestei lazi.

Doctorul lua din biblioteca un volum gros si începu sa talmaceasca documentul cu ajutorul dictionarului. Parea sa întâmpine greutati si în cele din urma spuse:
— E scris într-un dialect cu totul deosebit si cred ca talmacirea va dura mai mult timp.
— Atunci sa te lasam sa lucrezi în liniste – zise Farrow – în orice caz voi întoarce însa vasul luând directia spre Menado. Cred ca acolo vom gasi dezlegarea tainei.
— Sunt de aceeasi parere, raspunse Bertram, tot frunzarind prin dictionar.
Farrow facu un semn tovarasilor si toti parasira încaperea.
Din cabina de comanda, capitanul ordona apoi lui Plundow sa întoarca, luând directia nord-vest, spre orasul Menado.
Era vremea mesei si Farrow chema pe George si Rindow în cabina lui. Petre vru sa le aduca mâncarea, dar capitanul îl opri.
— Petre – zise el – tin minte ca înainte de razboi ai stat câtva timp în China, ca elev-marinar. Asa?
— Da, domnule capitan.
— Foarte bine; atunci probabil stii ca în tara aceasta exista multe asociatii secrete si de banditi, ambele urmând, de sigur, aceleasi scopuri?
— Adevarat, domnule capitan; am cunoscut chiar o astfel de banda, sau asociatie, cum îi spuneti dv.. Îsi ziceau „Inimile de aur”.
— Da, e lucru stiut ca aceste bande chinezesti îsi dau astfel de numiri

poetice, încuviinta Farrow.
— Dar cred ca mai stii, Petre, ca unele din aceste bande lasa la victimele lor un soi de carte de vizita, un asa-zis Hong?
— Întocmai, domnule capitan, am vazut si eu.
— Atunci va trebui sa te uiti de aproape la cupa, zise capitanul – caci daca nu ma însel semnele proaspat gravate reprezinta un astfel de „Hong”.
— Ah, credeti cumva ca acest Stuart Dunbar are ceva de-a face cu una din bandele astea? interveni Rindow.
— Da, asta e credinta mea nestramutata, raspunse Farrow. Cele trei curse întinse aici sunt treaba de pirati, asa c-as dori sa dau de acest Mister Dunbar si sa limpezesc chestia.
George îsi freca mâinile, multumit.
— Tata, se pare ca am avut iar noroc – zise el, vesel – sa vezi ca iar vom avea o aventura frumoasa. Daca nu ma însel vom fi în masura sa facem un mare serviciu lui Dunbar acela. Si acum dau fuga la doctor sa vad daca a izbutit sa talmaceasca documentul. N-ai idee cât de curios sunt!
Sari de la locul sau si dadu sa iasa, când usa se deschise si Bertram intra.
— Domnilor, e într-adevar vorba de ceva foarte interesant, zise el înca din prag. Cred ca am dat de urma unui lucru foarte important. Se pare ca e vorba de o banda însemnata.
— Te pomenesti c-o fi „Inimile de aur”? întreba Farrow, zâmbind.
Doctorul îl privi mirat si raspunse:
— Nu, e vorba de „Pasarile verzi”.

II.
UN CUTREMUR MARIN.

— AHA, NU M-AM ÎNSELAT în banuiala mea, spuse Farrow, multumit. Cred si eu ca e vorba de ceva important, ceea ce se poate vedea din pregatirile diavolesti ce le-au facut. Ai izbutit sa talmacesti în întregime scrisoarea adresata lui Stuart Dunbar, draga doctore?
— Da, am scris-o chiar pe hârtii. Ia ascultati ce spune:
«Domnului Stuart Dunbar, Menado:
„Pasarile verzi" trimit cupa al carei al doilea exemplar se poate gasi în templul cel mic. Daca scapi de toate primejdiile, vei putea lamuri taina cea mare pe care tatal tau a descoperit-o în tara noastra. Dar noi vegheam, viata ta e mereu în primejdie, retrage-te cât mai e timp. „Pasarile verzi" pazesc taina».
— Ce zici de asta, domnule capitan? Crezi ca e nevoie sa-l cautam pe Stuart Dunbar acela? Lada cu al ei continut primejdios poate fi socotita doar ca pierduta. Cred ca-l ocrotim pe Dunbar de un pericol foarte mare daca nu-i spunem nimic de asta.
— Asa ceva nu trebuie sa facem – se grabi sa spuna George – poate ca taina e de mare însemnatate pentru el. Poate ca tatal lui i-a lasat multi bani de care o fi având omul nevoie. Afara de asta, ma intereseaza nespus banda cu pricina; trebuie sa fie niste ticalosi care nu se dau înapoi de la cele mai diavolesti mijloace.

— Asa o fi – încuviinta capitanul – dovada am avut-o doar si noi. Draga doctore, fii cu bagare de seama când vei cerceta documentul, caci poate fi vorba si acolo de o otrava foarte primejdioasa.
— Chiar asa si e; am examinat în graba câteva cristale si am constatat ca e vorba de o otrava pentru piele, cu efecte grozave, raspunse Bertram. Daca Dunbar ar fi luat documentul cu mana sa-l citeasca, cu siguranta ca si-ar fi pierdut viata. Acum ma duc sa examinez mai de aproape cupa. Avea dreptate George când spunea ca unele litere par sa fie gravate de curând. Poate ca limpezim întrucâtva lucrurile prin asta.
— Pot veni si eu cu d-ta, doctore? întreba George, cu însufletire. Ma intereseaza mult chestia.
— Fireste, draga George, vino!
În cabina doctorului cele doua obiecte primejdioase – scrisoarea si cupa se aflau pe masa îngusta. Bertram îsi puse iar mânusile de cauciuc si umplu cupa cu apa. Cei doi camarazi privirii cu încordare lichidul si dupa câteva minute George zise, agitat:
— Ia te uita, doctore, nu se ridica la suprafata niste margele mici din apa?
— Da, asa e – încuviinta Bertram – dupa cum banuiam, cupa asta e astfel facut încât orice lichid se toarna într-însa devine otravit în atingere cu metalul.
Se ridica si scoase dintr-un dulapior din perete câteva eprubete si retorte, precum si sticlute cu lichide colorate.
George privi cu interes cum proceda doctorul cu apa din cupa. În cele din

urma medicul ridica o eprubeta în care turnase apa încalzita din cupa si câteva picaturi dintr-însa din sticlutele sale si zise triumfator:
— Uite dovada: apa din cupa contine acum acid prusic în mare cantitate. Drace! Banda asta chinezeasca lucreaza cu cele mai rafinate mijloace. Acum sa încercam sa talmacim semnele gravate pe cupa. Sunt si ele într-un dialect anumit.
Doctorul traduse rar semnele, care glasuiau:
„Daca bei, te vei apropia de adevar”.
— Asta e o ticalosie în toata puterea cuvântului! exclama George, înfuriat.
— Care va sa zica am lamurit si asta, zise Bertram, linistit. Acum îmi mai ramâne sa cercetez cristalele cu care e presarat documentul.
De data asta cercetarea dura mai mult timp, în cele din urma doctorul ridica iar o eprubeta în care un lichid se colorase în rosu, dupa ce fura aruncate în el câteva din cristale.
— Ia te uita, George! E o otrava care patrunde foarte adânc în pori si produce otravirea sângelui. Asta înseamna ca moartea lui Dunbar trebuie sa fie de mare însemnatate pentru banda „pasarilor verzi”. Dar tot atât de însemnata o fi si taina care se ascunde îndaratul întregii chestiuni.
— De aceea ma si intereseaza atât de mult lamurirea ei – raspunse George – banuiesc ca chinezii se slujesc de multa ticalosie împotriva acestui Dunbar.
— Fireste, asta se vede chiar dupa „darul” ce i l-au trimis. Cred ca nu o sa-l

fie de loc placut bandei când va afla ca mijlocul de care s-a folosit nu si-a atins tinta.
— Sunt foarte curios sa vad ce vom întâmpina în Menado, doctore. O sa ma bucur într-adevar daca vom izbuti sa smulgem victima din mâinile celor care îsi zic „pasarile verzi”.
— De izbutit se poate sa izbutim, dar nu ti-as dori deloc, draga George, sa faci cunostinta cu banda aceea într-un chip neplacut. Ei, dar ce s-a întâmplat?
Strigatul acela îngrozit doctorul Bertram îl scoase când mergea clatinându-se prin cabina, izbindu-se apoi de pat, pe care cazu. George se prabusi si el, din pricina zguduirii si a aplecarii vasului.
Înainte de a-si da ei seama ce se întâmplase, submarinul se zgudui iar si dupa o clipa fu zvârlit pe partea cealalta; cu capul înainte cei doi camarazi zburara împreuna pe masa de lucru a doctorului.
Strigate si comenzi se auzira dea valma de pe gangul care ducea spre cabina de comanda. Doctorul si George izbutira sa se ridice, se privira înmarmuriti câteva clipe, apoi tânarul dadu buzna la usa si o smuci cu putere. În momentul urmator, însa, fu zvârlit înapoi în cabina, se izbi de doctor si amândoi ajunsera în peretele din partea opusa usii. Submarinul se afundase mult cu prora, se ridicase acum iarasi si cei doi tovarasi zburara împreuna în gang, prin usa deschisa.
Se izbira de câtiva marinari, care iesisera si ei, speriati, din sala echipajului si erau aruncati de asemeni unul peste altul, din pricina clatinarilor vasului.

Cu mare greutate, George îsi croi drum spre usa cabinei de comanda si o deschise brusc, dar o alta smucitura a submarinului îl facu sa se izbeasca de tatal sau, care se înclestase cu mâinile de aparate.
— Ce s-a întâmplat, tata? izbuti sa îngâne tânarul.
— Un cutremur marin, raspunse capitanul, scurt. Din fericire, Plundow a închis îndata capacul, când a observat primele semne. Probabil ca ne aflam însa în centrul cutremurului.
George pali. Un cutremur marin era o catastrofa naturala, care lesne ar fi putut fi fatala submarinului.
— Poti vedea ceva, tata? mai întreba tânarul cu încredere.
Capitanul îsi lipea numai arareori ochiul de periscop, caci din pricina zguduiturilor vasului s-ar fi putut rani. Tocmai privise din nou si zise cu glas ragusit:
— Se produc eruptiuni uriase pe fundul marii; am vazut chiar acum îndaratul nostru trâmbe de fum si coloane de foc care tâsnesc pâna la suprafata marii. George, situatia noastra e foarte serioasa, n-ar fi trebuit sa ne întoarcem din drum, caci cutremurul merge în noua directie pe care am luat-o noi:
— Atunci de vina e numai lada chinezului, zise tânarul. Asta ar fi într-adevar un semn al soartei. Dar am încredere în norocul nostru, tata: ne-am aflat doar în situatiuni si mai...
Mai mult nu izbuti sa spuna, caci submarinul fu zguduit cu atâta putere

încât toti care se aflau în cabina de comanda fura zvârliti unul în altul.
Dupa aceea „Dox”-ul ramase linistit câteva clipe si camarazii se privira îngroziti, caci îsi dadusera seama imediat ca fusesera aruncati pe un recif.
Valurile agitate începura sa izbeasca cu o furie grozava în vasul întepenit. De fiecare data scheletul de otel se cutremura din încheieturi si camarazii stiau ca chiar cele doua învelisuri trainice vor fi zdrobite în curând.
— Camarazi, striga capitanul cu glas hotarât – nu trebuie sa ne asteptam sfârsitul cu mâinile în san, trebuie sa iesim afara si sa încercam sa desprindem submarinul. Vad ca turnul e afara din apa, asa ca s-ar putea s-aducem „Dox”-ul în stare de plutire.
Tovarasii se puteau misca în voie acum, caci clatinarile grozave ale submarinului încetasera, numai valurile uriase îi mai faceau sa se cutremure. George fu cel dintâi care urca scarita de fier si deschise capacul turnului. Când dadu peste cap învelisul cel greu, fu împins înapoi cu putere, caci aerul care-l izbi în fata era fierbinte si încarcat cu pucioasa.
Dar îsi reveni repede si se salta în turn. Cu ochii înlacramati, luptând sa învinga tusea ce-l chinuia, George îsi roti privirile în juru-i. O priveliste grozava si mareata i se înfatisa ochilor. Spre sud, la vreo mie de metri de submarin, se ridicau din apa trâmbe uriase de fum, din care izbucneau adesea limbi rosii de foc.
Privi în preajma-i si vazu ca – probabil din pricina cutremurului – se formase o

ridicatura a fundului marii, pe care submarinul se întepenise. Nouri de fum se ridicau din stânca de margean împinsa la suprafata si vapaia de care se simtea învaluit tânarul, provenea, de sigur, de la reciful fierbinte.
Capitanul se ivi lânga fiul sau, privi si el în juru-i si înalta din umeri. Parea cu totul exclus sa se libereze vasul cu forte omenesti, caci se îngropase cu totul în stânca.
Rindow, doctorul Bertram si Petre venira si ei în turn. Doctorul era foarte linistit si se uita cu mare interes la ce vedea, dar ceilalti camarazi palisera, caci îsi dadura seama îndata de primejdie.
Cu greutate, întrerupt de tuse, capitanul spuse:
— Nu putem întreprinde nimic, camarazi; trebuie sa lasam totul pe seama soartei.
George fu însa de alta parere:
— Tata – zise el, agitat – reciful din fata noastra este îngust; ce-ar fi sa încercam sa-l aruncam în aer? Piatra pare fie moale, am butea face lesne câteva gauri într-însa si sa punem granate de mâna. Explozia n-are ce sa strice submarinului nostru, în schimb ar putea distruge barajul care ne tine înclestati.
— Dragul meu, asta e cu neputinta – raspunse capitanul – nici un om nu poate calca pe reciful fierbinte. E si foarte primejdios, caci în fiecare clipa se poate produce o noua explozie care sa faca sa dispara cu totul reciful acesta si atunci oricine se afla afara din vas e pierdut.
— Dar ne putem lega si înlaturam primejdia, raspunse George. Eruptiile par

sa se apropie, astfel ca trebuie sa încercam totul ca sa ne liberam.
— Lasati pe seama noastra, domnule capitan – interveni si Petre. Cu o secure vom putea facea repede gauri adânci în care sa vârâm granatele.
— Bine, încercati! încuviinta Farrow, înaltând din umeri.
Petre disparu repede în turn, iar George sari pe punte. Aluneca si se rostogoli spre margine, caci tocmai în clipa aceasta un val navalnic zgudui vasul. Afara de asta, puntea era acoperita cu un strat foarte subtire de cenusa, pe care spuma valurilor ce se spargeau o facea foarte alunecoasa.
Fara sa-si piarda cumpatul, George se înclesta de parapet, ferindu-se astfel sa nu cada în apa. Se ridica repede si începu sa se târasca spre prora, pe unde vroia sa paraseasca puntea.
Tusea mereu, caci mirosul de pucioasa urca dea dreptul din recif. Cu bucurie vazu însa ca, în fata vasului, stânca avea o crapatura foarte lata si adânca. Prin asta îsi puteau cruta multa munca: cu toporul vor largi putin în fata crapatura, pentru ca explozia sa se produca în fata barajului.
Se întoarse si facu semne de încurajare spre turn. Petre tocmai îsi dadea drumul pe punte, ducând doua topoare, doua funii subtiri si o legatura cu granate de mâna. George îi iesi înainte ca sa-l ajute.
La jumatatea drumului cei doi camarazi se întâlnira. Tânarul lua din mâna tovarasului sau nu topor, o funie si o parte din granate, apoi se târî iar spre

prora. Acolo lega funia de parapet, îsi petrecu celalalt capat în jurul trupului si îsi dadu drumul cu bagare de seama pe stânca. Petre îl urma îndata.
Cele doua funii, pe care si le legasera numai pentru siguranta lor proprie, se dovedira acum foarte necesare, caci altminteri ar fi trebuit sa sara în jos câtiva metri, neavând de ce sa se tie pe peretele neted al vasului.
Când George puse piciorul pe recif, simti cât era piatra de moale. În acelasi timp, însa, simti si caldura grozava care-l frigea, prin talpile ghetelor subtiri. Nu putea ramâne mult acolo, asa ca porni repede. Pe marginea stânga a crapaturii pâna la capatul ei.
Petre merse dea lungul marginei drepte si cu lovituri puternice de topor largira partea aceasta a crapaturii ce se împreuna.
Dupa vreo zece minute facusera o pestera destul de mare în stânca moale. Granatele de mâna erau prevazute cu focoase, care produceau explozii dupa cincisprezece secunde de la rupere.
Petre lega cu sfoara toate granatele împreuna, apoi zise catre George:
— Domnule George, dupa ce vom fi vârât granatele în gaura, va trebui sa împingem repede câtiva bolovani în crapatura, ca s-o închidem cât mai bine. În felul asta explozia o sa fie si mai grozava. Fireste ca nu trebuie sa întrebuintam mai mult de când pâna la sase secunde în scopul asta, caci trebuie sa si fim pe submarin când se va produce explozia. Hai sa

cautam deci repede câtiva bolovani mai mari, ca sa nu pierdem nici o clipa.
În toata graba adunara pietrele si se culcara la pamânt. Puteau înfunda acum deschizatura pesterii, de îndata ce Petre va fi vârât granatele înauntru.
— Asa, acum am pregatit totul, zise Uriasul. Voi începe sa numar, îndata ce voi fi rupt focosul.
Cei doi camarazi se lasara în genunchi în fata deschizaturii. Petre rupse focosul granatei din mijloc, începu sa numere si vara manunchiul de explozibile adânc în pestera.
Abia îsi trase înapoi bratul, ca George si împinse bolovanul cel mai mare în deschizatura. Petre facu acelasi lucru cu alte doua, apoi sarira amândoi în picioare si cu câteva lovituri de topor întepenira bolovanii cât putura mai bine.
— Sapte! rosti Uriasul si în aceeasi clipa amândoi se întoarsera si alergara spre submarin.
Când Petre striga: „douasprezece”, ei si ajunsera în submarin si începura sa urce, tinându-se de funii.
— Treisprezece… patrusprezece.. Cincisprezece… numara Uriasul.
Cei doi camarazi erau pe la jumatatea funiei atârnati la vreo cinci metri deasupra recifului. În aceeasi clipa se auzi o detunatura grozava îndaratul lor. Stanca se cutremura, în clipa urmatoare bolovani zburara pe lânga îndraznetii tovarasi. George simti deodata o izbitura puternica în ceafa si scoase un strigat slab; cunostinta ameninta sa-l paraseasca. Fu lovit si în piciorul drept,

dar când mâinile-i înclestate erau gata sa se desprinda de funie, Petre îl înhata cu o mana.
Pe puntea submarinului, capitanul, Rindow si Kard venisera la prora, ca sa urmareasca fapta îndrazneata a lui George si Petre. În clipa exploziei ei se trântisera jos si astfel scapara de grindina de pietre care fusesera zvârlite deasupra vasului.
Ridicându-se, observara îndata situatia primejdioasa a celor doi tovarasi. Kard se repezi si apuca funia de care se tinea Petre cu mâna stânga. George îsi pierduse cunostinta cu desavârsire si credinciosul Urias îl tinea de un brat.
Nu putea sa urce mai departe astfel împovarat, dar Kard îi veni în ajutor, tragând de funie. Farrow si Rindow ajutara si ei si dupa câteva minute tânarul erou fu ridicat pe punte de tatal sau. Petre se salta singur peste parapet, apoi îl lua pe George pe brate si-l duse repede înlauntrul vasului. Aici interveni doctorul Bertram, caci tânarul sângera mult la ceafa.
Astfel, Petre nu avu prilej sa se încredinteze de efectul exploziei, dar, pasind pe gang spre cabina infirmeriei, observa ca submarinul se misca, se legana de câteva ori în asa fel încât cu greu Petre putu sa-si mentie echilibrul. Se produsera si câteva izbituri puternice care facura sa tremure vasul. Apoi însa motoarele începura subit duduie si „Dox”-ul aluneca pe apa.
Farrow si Rindow vazusera cu bucurie ca prin explozie reciful fu crapat pâna în

adânc. Mai bine decât nadajduisera ei, forta exploziei actionase si în adâncime. Pana spre submarin se întinse explozia si crapatura din fata prorei fu largita mult.
Apa spumegânda a marii dadu navala înauntru, spori si mai mult apasarea în parti si împinse masele de stânca în laturi. Camarazii sarira îndata înapoi în turn, caci vasul fu apasat spre fund; ajuns astfel în elementul sau, fu împins înainte de valurile uriase.
Era si timpul, caci coloanele amenintatoare de fum si foc se apropiau. Vasul se mai izbi de câteva ori de stânca, dar în cele din urma aluneca prin stânca darâmata si capitanul dadu imediat comanda de punere în functiune a motoarelor. Cu mare viteza „Dox”-ul porni spre nord-vest, îndepartându-se tot mai mult din locul acela atât de amenintator.

III.
LUPTA ÎNCEPE.

TRÂMBELE DE FUM ce se înaltau din mare se faceau tot mai mici si în cele din urma Farrow zise, rasuflând usurat:
— Se pare ca ne departam din tinutul eruptiilor, draga Rindow. Ia te uita, acum a sarit în aer reciful pe care ne întepenisem. Si de data asta ne datoram salvarea, curajului si jertfei de sine a lui George al meu. Priveste, asta a fost cea mai puternica eruptie din toate.
Pe locul unde se aflase stânca se înalta o flacara uriasa însotita de o coloana de fum, care se largi în forma de ciuperca..

Dupa câteva clipe bubuitul eruptiei se auzi pâna la submarin, cu asta, însa, cutremurul submarin paru sa-si fi pierdut taria, caci se scursera câteva minute fara sa se mai arate vreo coloana.
— George al d-tale ne-a salvat de la un sfârsit groaznic – zise Rindow catre capitan. Cu toata tineretea lui, e un erou în toata puterea cuvântului. Numai de n-ar fi ranit grav.
— Ma voi duce îndata jos, sa vad în ce stare se afla, raspunse Farrow.
Când intra în cabina infirmeriei, auzi glasul fiului sau, care spunea, vesel:
— Minunat, Petre! Va sa zica tot nu ne-a fost truda în zadar. Da-mi voie sa-ti multumesc, Petre, caci mai salvat încaodata din primejdie.
— Da, Petre – interveni capitanul – si eu îti multumesc pentru salvarea lui George si pentru aceea a submarinului nostru. Nu eram departe de stânca si am vazut-o zburând în aer din pricina uriasei eruptii.
— Slava Domnului! facu Uriasul. Domnul George al nostru a chibzuit si a lucrat destul de repede. A fost un lucru cam primejdios, dar acum vedem cât a fost de trebuincios. Cred ca vom avea noroc si de acum încolo.
— Nu te pripi, Petre! zise capitanul. Adesea se întâmpla tocmai anapoda. Ei, George, cum o duci cu capul?
— Ma doare iuta strasnic, raspunse tânarul, zâmbind. Si piciorul drept ma supara. Dar nu face nimic, sunt bucuros ca vasul nostru e salvat. Pâna sa ajungem la Menado, voi fi iar la postul meu.

Din fericire baza craniului n-a fost atinsa, interveni doctorul Bertram. Are o rana cam mare, dar eu sângele lui sanatos se va vindeca repede. Piciorul îl va durea câteva zile, atâta tot. Atunci ma voi duce în cabina mea sa ma întind în pat, zise tânarul, vrând sa se ridice, dar Petre i-o lua înainte si, fara sa tie seama de protestarile lui, îl ridica pe brate.

— E mai bine asa, domnule George, zise el. Trebuie sa-ti cruti piciorul. Pentru mine e o nimica toata sa te duc în cabina.

Capitanul zâmbi cu recunostinta Uriasului, care îl duse repede pe iubitul sau stapân dea lungul gongului, în cabina. Acolo îl aseza cu grija în hamac, pe urma zise:

— Acum de sigur ca ti-e foame, domnule George. Ma duc sa-ti aduc ceva întaritor.

Iesi repede din cabina si se înapoie dupa câtva timp cu o tava plina cu bunatati. George mânca cu pofta, apoi adormi.

În cursul calatoriei, inginerul Hagen cu oamenii sai examina vasul cu deamanuntul. Afara de câteva nituri care slabisera, minunatul submarin nu mai suferise nimic.

Capitanul si Rindow se urcasera în turn. Era de asteptat ca vapoarele de prin apropiere sa-si schimbe cursul, ca sa cerceteze locul cutremurului. Lesne s-ar fi putut întâmpla ca vreun vas mai mic sa fi fost sfarâmat si naufragiatii sa plutească fara ajutor pe apa.

— Sa întindem antena si sa încercam poate prindem vreo radiograma a vapoarelor straine, zise capitanul, dupa

ce privi prin ochean si se încredinta ca nu se vedea nimic în zare. Dadu ordin prin portavoce dupa câteva minute telegrafistul cu ajutoarele sale întinsera antena.
Farrow tinu urechea la portavoce care ducea în cabina de radiotelegrafie. Trecura câteva minute, apoi telegrafistul comunica:
— Radiograma a bricului „Ho fong", la nord-est de noi, în drum spre Menado. Vesteste tuturor vaselor observarea unor îndepartate eruptii vulcanice pe mare. – Apoi o prevenire a crucisatorului australian „Tasmania", care anunta ca s-au ivit din adâncimi; recifuri, care au disparut iar în parte.
— Aha! facu Farrow, împartasind lui Rindow cele ce auzise. Asadar, se afla si un chinez în drum spre Menado. Oare de la el sa fie lada?
— Chinezii se îndeletnicesc mult cu negotul de coasta prin marile de aici – zise Rindow – se prea poate ca bricul cu pricina sa vie din China si facând un ocol mare sa se îndrepte spre Menado. Poate ca a vizitat mai întâi Australia. Nu e exclus sa fi avut lada pe bord. Numai ca nu pricep de ce a lasat-o sa cada în apa.
Submarinul înainta netulburat pâna spre seara. Capitanul alesese însa un drum care era în afara cailor pe unde treceau vapoarele.
Înainte de a se lasa întunerecul, ajunsera în Marea Molucelor, pe care trebuira s-o taie în directie nordica, pentru a porni în sus pe coasta de rasarit a Celebei. Curând dupa aceea „Dox"-ul fu nevoit sa

se afunde, caci aproape în acelasi timp se ivisera în apus si rasarit vapoare mari, care veneau dinspre Singapore sau mergeau într-acolo.
Abia mult mai târziu Farrow cuteza sa se ridice iar la suprafata, caci recifurile si bancurile de stânci primejduiau calatoria sub apa prin partile acestea.
Când capitanul si Rindow coborâra pentru cina, îl vazura pe doctorul Bertram venind dea lungul gangului.
— George tocmai s-a trezit si m-a chemat la el, zise medicul.
Îngrijorati, capitanul, Rindow si Bertram intrara în cabina tânarului. Dar îngrijorarea lor era neîntemeiata, caci George statea vesel în hamacul sau si înfuleca de zor mâncarea adusa de Petre.
— Ai dureri, draga George? întreba Bertram. Nu, domnule doctor, ma simt cât se poate de bine. Vroiam sa te întreb numai daca ai mai descoperit ceva pe documentul acela sau pe cupa.
— Da, George. Dupa o cercetare amanuntita a fundului cupei, am mai descoperit o inscriptie aproape invizibila; acelasi lucru pe lemnul lazii. Dupa cât se pare, amândoua inscriptiile provin de la aceeasi mâna, caci semnele sunt foarte slabe si neregulate, ca si cum ar fi de femeie sau copil. Amândoua inscriptiile sunt preveniri; cea de pe lada spune ca primitorul trebuie sa fie cu mare bagare de seama la deschidere. Iar cea de pe cupa, ca în nici un caz sa nu bea dintr-însa. Pe aceasta din urma mai e ceva ca o semnatura: „Narcisa alba”. De aceea cred

ca o femeie a scris, în taina si cu teama, amândoua inscriptiile.
— Asta e de mare însemnatate – zise capitanul. Stuart Dunbar ne va putea spune, cu siguranta, cine este „Narcisa alba”. Vom avea astfel un punct de sprijin. În sfârsit, sa asteptam pana mâine seara si-om vedea! George, am prins o radiograma transmisa de un vas chinezesc cu numele de „Ho fong”. Radiograma era privitoare numai la cutremurul marin, care a fost observat de pe vas, dar de oarece acesta avea directia spre Menado, mi-am spus îndata ca lada s-ar putea sa fi cazut de pe el.
— Oh, asta ar fi minunat! facu tânarul. Atunci vom avea prilejul, poate, sa cunoastem mai de aproape câtiva membri ai acestei bande.
Când se lumina de ziua, vasul înaintase cu o bucata buna de drum dea lungul coastei Celebei. Farrow si Rindow se aflau în turn, când George urca scarita îngusta. Vesel, le dadu buna dimineata si capitanul îl întâmpina, multumit:
— Ma bucur mult, baiatule, ca te vad iar pe picioare. Te mai doare ceva?
— Piciorul ma mai supara înca putin, raspunse tânarul, dar nu e cine stie ce. Rana de la cap nici n-o mai simt, cred ca s-a vindecat cu totul.
— Cu atât mai bine. Ma bucur din inima ca n-ai fost ranit mai grav. A! Dar ce-o fi asta?
Exclamatia lui era îndreptatita, caci în imediata apropiere a turnului cazu pe punte un enorm biban de mare. Pricina acestei sarituri disperate a uriasului

peste se vazu îndata, care la babordul vasului se produse o izbitura puternica, apoi se arata câteva clipe botul deschis amenintator al unul rechin enorm, dupa care dihanie cazu înapoi în apa, ramânând, totusi în apropiere.
Bibanul era grav ranit la coada – probabil ca rechinul îl si înhatase, dar izbutise sa-i scape, facând o sfortare disperata.
— Vom avea un prânz minunat! zise Petre, care venise în turn nesimtit de nimeni.
Sari repede pe punte si, din câteva lovituri de cutit, spinteca trupul bibanului, care se zvârcolea cat putea. Apoi privi rechinul enorm, cere se atinea pe lânga vas si îsi tinea ochii lacomi îndreptati spre dânsul.
— Domnule capitan – zise Uriasul – cred ca am face o fapta buna dac-am rapune dihania. Poate ca prin asta salvam viata multor oameni.
— Dar nu ne putem pierde vremea cu pescuitul, raspunse Farrow. Trebuie sa-l împusti, daca poti.
— Lasa pe mine! Se oferi George. Am avut eu multe întâlniri neplacute cu de alde astia si nu vreau sa scap prilejul de a ma razbuna.
Pe cât de repede îi îngaduia piciorul, coborî scarita în launtrul vasului si-si lua pusca grea. Rechinul urma sa plutească lânga submarin, netulburat.
George tinti în ochiul stâng al dihaniei, apoi slobozi doua gloante unul dupa altul. În clipa urmatoare un val de spuma se abatu asupra vasului, acoperindu-l în întregime pe bietul Petre. Rechinul se

zvârcoli turbat timp de vreun minut, apoi camarazii de pe vasul care se îndeparta vazura ca se afunda încetisor.
— Bravo, George! striga capitanul. Ai nimerit exact în ochiul dihaniei. Oho! facu el deodata, împuscaturile par sa fi atras o barca de bastinasi... Vad doi chinezi într-însa! Ce-or fi cautând prin partea asta pustie a coastei?
Dintr-un golf ascuns al coastei îndepartate tâsnise un kanu mic. Cu ajutorul ocheanelor camarazii vazura doi chinezi cu palarii ascutite si cu marginile late, vâslind grabiti spre nord. Capitanul schimba neobservat cursul submarinului, apropiindu-se de coasta.
„Dox”-ul ajunse cam la vreo doua sute de metri de kanu, când cei doi dintr-însul încetara sa vâsleasca, se holbara la submarinul care venea spre ei, apoi, ca la o comanda, lasara iar în apa vâslele late si scurte si întoarsera kanu-ul spre tarm. Acesta porni ca o sageata si deodata disparu ca prin farmec.
— Au intrat într-o crapatura îngusta din stânca – zise George – am vazut eu bine. Tata, n-ar fi bine sa lasam pe apa o barca de aluminiu si sa pornim într-acolo? Am presimtirea ca dam de urma unei taine, poate chiar a aceleia care ne preocupa în clipa de fata.
— Drace! exclama Farrow, surprins. Eu m-am gândit în acelasi fel când i-am vazut pe cei doi chinezi. Bine, fie! Nu pierdem nimic, caci tot trebuie s-asteptam înainte de Menado, pâna se lasa noaptea. Te poti duce tu cu Petre.

Dadu o comanda si dupa câteva minute o barca fu montata pe punte de mâini îndemânatece. Uriasul si adusese pentru sine si George serparul cu arme: pistoale si cutite. În vreme ce tânarul si-l punea pe al sau, privi îngândurat coasta apropiata, apoi zise deodata:
— Tata, se prea poate sa fie acolo o ascunzatoare a mai multor chinezi. Mai bine ar fi sa-l iau cu mine si pe Kard, ba chiar înca un camarad.
— Fireste, dragul meu, caci nu se poate sti cum veti fi întâmpinati acolo. De aceea voi merge si eu si nadajduiesc ca patru oameni vor fi de ajuns.
Barca fu lasata repede pe apa si camarazii sarira într-însa. Petre vâsli cu putere la tarm, spre locul unde disparuse kanu-ul cu cei doi Chinezi.
Când barca se apropiase pâna la vreo treizeci de metri se ivi o crapatura îngusta în peretele stâncos ce se înalta vreo sase metri din mare. Crapatura era atât de larga cât sa poata intra o barca în ea.
— Lucrul poate deveni primejdios la o adica, zise Farrow. Daca pe marginile de sus ale crapaturii stau oameni, ne-ar putea ataca, aruncând asupra-ne cu pietre.
— Poate ar fi mai bine daca m-as catara pe marginea tarmului, zise George. As putea vedea îndata daca chinezii ne-au pregatit vreo cursa colo, sus.
— Ai dreptate, încuviinta Farrow. Ia-l însa si pe Petre cu tine.
Uriasul dadu din cap si împinse barca spre tarmul stâncos. Kard lua vâslele, iar

Petre si George începura sa se catare cu o îndemânare de pisica.
Ajunsera curând sa poata cuprinde cu privirea platoul, care era acoperit cu blocuri uriase de stânca; la vreo doua sute de metri departare începea padurea, în fata careia se afla un desis încâlcit. Deoarece nu se vedea nimic suspect, cei doi se saltara cu totul în sus si pasira pe marginea crapaturii înguste, care ajungea pâna jos la mare.
Crapatura mergea drept vreo patruzeci de metri, apoi facea un cot ascutit spre miazazi. Tocmai la aceasta cotitura erau îngramaditi, claie post o gramada, bolovani de toate marimile. Daca pândea din umbra vreo primejdie pe undeva, atunci numai aici putea sa fie. George si Petre îsi iutira pasii.
Tânarul era însa atât de zorit încât nu baga de seama un bolovan marisor, astfel ca se poticni de el, în vreme ce piatra fu zvârlita cât colo. Ea se izbi cu zgomot de niste bolovani apropiati si în aceeasi clipa se ivira dindaratul acestora capetele a doi chinezi, care se holbara speriati la noii sositi. Se parea ca sunt cei doi galbeni din kanu, care pregatisera într-adevar o cursa urmaritorilor lor.
Camarazii îsi trasera îndata pistoalele, dar cele doua capete disparura fulgerator. Acum lucrul începea sa devina primejdios, caci chinezii aveau acoperire buna, în timp ce George si Petre erau nevoiti sa se apropie pe pamânt neted, fara nici o ocrotire.
Fara a lua întelegere, facura singurul lucru ce se impunea: sarira înainte cu

pasi mari si se aplecara în fata bolovanilor pe dupa care disparusera galbenii. Apoi, stând nemiscati, ramasera cu auzul încordat. Si într-adevar, auzira un zgomot slab, care însa venea cam de departe. Ceva ca rostogolirea unei pietre.
— Fug spre padure, sopti Uriasul.
Se ridica cu bagare de seama si iscodi cu privirea deasupra bolovanilor, ceea ce facu si George, dar nici unul din ei nu putu descoperi ceva.
Deodata, însa, la vreo cincizeci de metri departare, se ivira îndaratul ultimilor bolovani cele doua capete ale chinezilor. Îsi scoasera palariile, se holbara câteva clipe spre cei doi camarazi, apoi îsi ridicara brusc bratele si doua obiecte mititele, lucitoare; zburara spre George si Petre.
Vrednicii camarazi îsi dadura seama imediat ca aceste obiecte erau foarte primejdioase. Cu iuteala fulgerului îsi scoasera pistoalele si trasera fara tinta, la întâmplare. Dar îndemânarea pe care o aveau îl facu sa nimereasca. Cele doua obiecte rotunde fura atinse din zbor, doi nourasi de fum verzui se înaltara în vazduh si George zise, rasuflând usurat:
— Cred ca am scapat de o otravire grava, care ne-ar fi adus moartea A! Uite-i colo pe cei doi banditi… fug!
Cu o repeziciune uimitoare Galbenii goneau spre padure. George ridica din nou pistolul, tinti câteva clipe, apoi apasa pe tragaci. Când se auzi detunatura, unul din chinezi se întoarse ca o sfârleaza, îsi duse mâna stânga la bratul drept, apoi începu s-alerge mai departe în

urma tovarasului sau. Amândoi fugeau acum în zig-zag si cu parere de rau George lasa arma în jos.
— N-are nici un rost – zise el – e pacat de gloante, caci nu-i mai pot ajunge. Ma bucur însa ca l-am nimerit cel putin pe ala unul, chiar daca glontul nu i-a patruns decât în brat. Asta o sa-l mai tie din drum.
— Asa cred si eu – încuviinta tânarul.
— Petre, trebuie totusi sa-i urmarim pe cei doi chinezi. Caci daca ranitul nu poate înainta repede, ne va fi lesne sa-l ajungem.
— Bine ar fi, domnule George, raspunse Uriasul. Dar trebuie neaparat sa-i dai de veste tatalui dumitale.
— Fireste.
Tânarul se apropie de marginea crapaturii adânci si vazu barca dedesubtul sau. Farrow privea încordat în sus si întreba în graba când îl zari pe fiul sau:
— Ce s-a întâmplat, George?
— Cei doi chinezi s-au pitit printre blocurile de stânca de aici si au zvârlit doua bombe cu gaze pe care noi le-am împuscat însa din zbor. Banditii au fugit apoi în padure, dar am izbutit sa ranesc pe unul din ei. Tata, vreau sa-i urmaresc, împreuna cu Petre, caci presupun ca se îndreapta spre Menado. Acolo ne vom întâlni cu siguranta.
— Bine, baiete, raspunse Farrow, dupa ce chibzui nitel. Urmariti-l, deci, pe ticalosi dar fiti cu multa bagare de seama.

Tânarul se întoarse repede si, alaturi de Petre, începu sa alerge spre padurea în care disparusera cu putin înainte galbenii.

IV.
ÎN MENADO.

GEORGE, care patrunsese în desis înaintea Uriasului, se opri deodata si sopti:
— Petre, trebuie sa ne asteptam la curse dracesti. Cu oamenii astia se pare ca nu e de glumit si cred ca trebuie sa încercam sa înaintam într-atâta încât sa-i avem mereu sub ochi pe cei doi chinezi. Trebuie însa sa fim cu mare bagare de seama ca sa n-o patim.
— Nu vrei sa ma lasi s-o iau înainte, domnule George? se ruga Petre. Te poti bizui pe mine ca voi sti sa descopar vreo capcana ce ni s-ar întinde.
— Nu, draga Petre, tot atât de bine pot si eu treaba asta, raspunse tânarul, zâmbind. Tu ramâi pe urmele mele. Hai, acum la drum!
Se întoarse iar si porni pe poteca îngusta ce parea sa fi fost folosita adesea. În timp ce gonea vazu crengi frânte de curând si frunze cazute. Dovada ca si cei doi chinezi se grabisera.
Poteca coti deodata spre Nord si George se opri fara voie. Se târî cu bagare de seama înainta si iscodi cu privirea în juru-i. La început nu putu vedea nimic suspect, dar dupa vreo douazeci de metri poteca facea înca un cot în directia de la început.

Îsi mai plimba încaodata privirile de jur-împrejur si i se paru ca zareste, la înaltimea pieptului unui om, o dunga negricioasa dea curmezisul potecii.
La început crezu ca se înseala, dar încordându-si privirea, vazu ca, într-adevar, de-a latul potecii era întina un fir de culoare închisa.
— Petre, mi se pare ca am descoperit ceva, zise el. — Vezi firul acela întins de-a curmezisul potecii? Sunt încredintat ca nu e lucru curat. As fi de parere sa-l taiam cu bagare de seama.
— Nu, domnule George, mai bine sa nu facem asta. Tocmai prin taierea firului s-ar putea sa fie pusa în functiune capcana. Mai nimerit ar fi sa zvârlim de aici o craca groasa peste sfoara – sau ce-o fi aia – si când se va rupe vom vedea despre ce e vorba.
— Ai dreptate, încuviinta tânarul. Uite colo o creanga, ia sa tai o bucata dintr-însa.
George merse spre tufa pe care o aratase si întinse mâna, dar în aceeasi clipa sari înapoi, speriat si-si tinse cutitul de la brâu. Presupusa ramura era un sarpe de culoare închisa, care atârna nemiscat de pe un palmier scund, dar când îi zari pe cel ce-i turbura tihna, începu sa se agite amenintator. George se dezmeteci însa repede, izbi fulgerator si în clipa urmatoare târâtoarea decapitata cazu jos si începu sa zvârcoleasca în tarâna.
— Fii cu bagare de seama! zise Petre, linistit. Mi-am spus eu îndata ca creanga aceea desfrunzita nu e lucru curat. Dar asta de aici e buna.

Taia o bucata lunga dintr-o craca de grosimea degetului, ochi scurt si zvârli lemnul spre sfoara. În clipa urmatoare se auzira fosnete în tufisuri, de amândoua partile potecii si pe ea cazura nuiele lungi de câte trei metri fiecare. Nuielele erau la cel mult zece centimetri departare una de alta, astfel ca ar fi trebuit sa nimereasca chiar mai multi oameni deodata, daca unul singur ar fi atins firul.
— Frumoasa surpriza! facu George. As pune ramasag ca nuielele alea aveau tepi otraviti. Chinezii sunt doar mesteri în treburi dintr-astea. Acum, însa, putem înainta fara teama.
La o mai de aproape cercetare se dovedi într-adevar ca nuielele erau întepate cu ace mulate într-o materie galbuie, cea mai buna dovada ca erau otravite.
— Sa le taiem, zise George – ca sa nu mai puna în primejdie vieti omenesti. Dar fii cu bagare de seama, Petre, caci cea mai mica zgârietura poate aduce moartea.
Uriasul mormai ceva si încapu îndata sa taie nuielele care acopereau poteca. Curând treaba fu facuta si dupa ce betele ucigatoare fura zvârlite în desis, cei doi camarazi îsi vazura de drum, poteca mai facu trei cotituri si de fiecare data George cerceta terenul cu toata luarea-aminte, dar nu descoperi nimic suspect. Când trecura de un al patrulea cot, tânarul vazu înaintea sa pe chinezii urmariti. Alergau de zor, fara sa întoarca macar odata capul, iar camarazii se tinura cât mai în urma, în asa fel ca nu vedeau, din când în când, decât pe ultimul chinez. Era cel mai înalt, care se tot tinea de

bratul drept, ceea ce însemna ca glontul lui George îl ranise grav.
Continuara goana si cu toate ca tânarul nostru erou era obisnuit cu oboseala, se temu totusi ca nu se va putea tine dupa chinezi, daca acestia urmau s-alerge tot atât de repede.
Aerul era înabusitor sub frunzisul des al copacilor; fiecare miscare mai repede cerea sfortari îndoite. Chinezii însa pareau sa fie obisnuiti, caci nu dadura nici o dovada de slabiciune.
George începu sa simta dureri, la piciorul care-i fusese ranit de sfarâmaturile de stânca, cu prilejul exploziei granatei de mâna si fu nevoit sa-si înclesteze dintii ca sa poata goni mai departe. Deodata vazu cu bucurie ca chinezul ranit începe sa se clatine apoi îsi încetini de tot pasul si George îi fu recunoscator pentru asta, caci n-ar mai fi putut s-o duca mult în goana asta.
Timp de vreo jumatate de ceas, galbenii îsi urmara drumul aproape la pas; dar acum se întorceau din când în când. În cele din urma se oprira la o apa îngusta.
— Petre, ne-ar prii si noua putina apa – sopti George. Hai sa facem un ocol si ajungem la râu prin desis. De acolo vom putea vedea când vor porni înainte.
Cu mare bagare de seama patrunsera fara zgomot în desis De data asta Petre pornise înainte si înlatura cu cutitul sau piedecile din cale. În cele din urma ajunsera la râul cu apa limpede si baura cu lacomie. Gasira si banane padurete cu care-si potolira foamea. Îsi alesesera un loc de unde puteau cuprinde cu privirea

raul. Chinezii se asezara la cel mult cincizeci de metri de ei.
Se scurse ca la vreun ceas, când deodata George vazu pe cei doi urmariti înotând repede de-a curmezisul apei st facându-se nevazuti în desisul de pe malul celalalt. Camarazii asteptara vreo cinci minute, apoi strabatura si ei apa si dupa putin timp se aflara si ei pe poteca pe care apucasera chinezii.
Trebuira sa porneasca iar în goana, dar cu toate astea abia dupa vreo doua ceasuri zarira în departare pe chinezi.
Deodata padurea se sfârsi si începura sa se iveasca culturi de tutun, înlocuite curând de plantatii de cafea. Trestiile înalte ofereau urmaritorilor o acoperire buna si la propunerea lui George începura sa goneasca. Se îndepartau acum în directie piezisa de poteca de pâna acum, astfel ca în curând fura la aceeasi înaltime cu Chinezii, dar la vreo cincizeci de metri distanta de ei.
Numai din când în când vedeau ivindu-se printre plante capetele celor suspecti. Dar acum erau siguri ca nu vor fi descoperiti, caci chinezii nu i-ar putea banui decât în spatele lor.
În departare se ivira arbori înalti, acoperisuri sclipeau ici colo dintre coame de verdeata. Se apropiau de Menado, capitala provinciei cu acelasi nume, unde socoteau sa poata lamuri taina care-i pusese pe drum.
— Domnule George – zise deodata Petre – îmi cam dau cu gândul ce cautasera cei doi chinezi pe coasta de rasarit. Fara

îndoiala ca vroiau sa ia niscai marfa de pe vreun vapor.
Poate chiar ladita pe care am gasit-o noi. Probabil ca banda face si contrabanda. Ivirea noastra i-o fi speriat într-atât încât s-au dus repede sa-l anunte pe sef.
— Fireste, Petre, asa o fi, încuviinta George. Dar, asta o vom afla în Menado. Acum trebuie sa fim cu mare bagare de seama, sa nu-i pierdem din ochi si sa nu ne lasam vazuti de ei.
— Va fi cam greu, raspunse Uriasul, îngândurat, în primul rând sa ne legam chimirele sub haine, altminteri batem la ochi când vom fi în oras.
Lucrul se facu repede. Camarazii ajunsera la marginea orasului si asteptara pâna ce chinezii disparusera în strada principala. Pornira apoi încet dea lungul ultimelor case, pâna putura cuprinde cu privirea strada. Circulatia era destul de mare, totusi George izbuti sa-l descopere pe cel mai înalt dintre cei doi urmariti.
Se mai întorcea el din când în când, dar. Acum cei doi camarazi erau acoperiti de multimea de trasuri si trecatori. Costumele lor de marinari nu bateau la ochi, caci veneau aici multe vapoare, ai caror marinari populau strazile.
Chinezii coborâra brusc într-o strada laturalnica, strada ce ducea într-o piata marisoara, unde se înalta, umbrit de palmieri, un templu micut si bizar, în stil chinezesc. (Vezi ilustratia de pe coperta).
Acesta era asadar templul în care se afla perechea cupei primejdioase. Cei doi chinezi se facura nevazuti în sfântul

locas, care era împrejmuit de un gard de maracini înalt de vreo trei metri. Era cu neputinta sa arunci o privire prin frunzisul des, de aceea camarazii nici nu încercara sa se apropie, ci ramasera locului la oarecare distanta.
Un barbat cu chipul simpatic, grasun, trecu pe lânga ei. George se apropie de el si întreba în englezeste daca cunoaste orasul.
Celalalt raspunse în limba olandeza si tânarul nostru erou, care cunostea graiul acesta, întreba politicos ducii stie de unul Stuart Dunbar.
— Fireste, tinere, locuieste acolo raspunse strainul si arata spre o cladire din spatele templului.
Si aceasta era împrejmuita cu un gard de maracini. George multumi, apoi se îndrepta, împreuna cu Petre, într-acolo.
Ar fi fost de temut ca cei doi chinezi sa fi ramas îndaratul usii, pândind pe presupusii lor urmaritori. – Dar trecusera deja câteva minute. Apoi George observa – când putu vedea usa – ca aceasta era din lemn tare si atât de exact asezata în gard, încât nu puteai privi nici în gradina, nici dinauntru în afara.
Poarta casei cu pricina n-avea nici o firma pe ea, dar când George suna auzi îndata pasi scârtaind pe pietris.
— Cine e? întreba un glas cu accent englezesc.
— Domnule Dunbar, deschide te rog, caci îti aducem o veste foarte importanta, raspunse tânarul.
Poarta se destinse cu bucure de seama si George vazu un englez foarte spatos,

foarte simpatic. Acesta îi masura cu privirea pe cei doi camarazi, clatina capul si zise scurt:
— Intrati!
Închise apoi poarta cu grija si împinse doua zavoare.
— Asta e din pricina chinezilor, spusa el.
— Si noi am venit sa stam de vorba cu d-ta tot în privinta unor chinezi, zise George. Cunosti poate „pasarile verzi”?
Englezul sari ca ars si îndrepta doua pistoale spre camarazii care ramasera ai aura cascata.
— Sunteti din banda? întreba ei, cu glas amenintator.
— Nu, dar mi-ar face mare placere sa-i cunosc pe banditi, raspunse George. Din pricina lor am fost în mare primejdie – dar despre asta cred ca e mai bine sa stam de vorba la casa.
Englezul îi învalui într-o privire banuitoare, apoi cele doua pistoale disparura. Împinse usa casei si zise politicos:
— Poftim, intrati!

V.
ÎN TEMPLUL CHINEZESC.

ÎNTR-O ÎNCAPERE CONFORTABILA, englezul îi pofti sa ia loc si aduse imediat whisky. Dupa aceea George începu:
— De sigur ca ati auzit de numele meu, domnule Dunbar; sunt fiul capitanului Farrow.
— Aha, George! zise Englezul, cu oarecare mirare. Ma bucur ca te cunosc Acum stiu si ca pot avea deplina

încredere în d-ta. Cum de te-ai întâlnit cu banditii?
George povesti pe larg de gasirea lazii cu primejdiosul continut. Dunbar catina capul si zise apoi:
— Da, fac ei cam multe glume dintr-astea. As fi trebuit sa mor de douazeci de ori pâna acum, dac-ar fi fost dupa ei. Asadar în templu se afla a doua cupa! Atunci sa stii ca au pus acolo si o capcana draceasca. E vorba aici de o foarte pretioasa colectie de pietre pretioase, pe care tatal meu a capatat-o în dar de la un mandarin chinez. Parintele meu era medic si salvase viata mandarinului. Dar „pasarile verzi", o cunoscuta banda de tâlhari. Si-au vrut partea. Mandarinul a pus sa se aduca aici, în Celebe colectia, nu însa în casa noastra, ci omul sau de încredere a ascuns-o undeva. Pe o cupa de argint, pe care i-o trimise, el arata ascunzatoarea, printr-o scriere secreta convenita tatalui meu. Cupa aceasta a fost furata trimisului. Sunt încredintat ca banditii au asezat în templu cupa veritabila; ei nadajduiesc probabil ca eu sunt în masura sa descifrez inscriptia si sa-i duc la ascunzatoarea nestematelor.
— Atunci de ce cautau sa te rapuna? întreba George. Moartea d-tale nu le-ar fi adus nici un folos.
— Asta asa e, dar ei m-au prevenit îndeajuns prin amenintari si încercari de a ma lovi, care au dat însa întotdeauna gres. De cele mai adeseori „Narcisa alba", o chinezoaica micuta, care se pare ca era de partea tatalui meu, scrisese o

prevenire pe vreun obiect primejdios. Asa ca în nici un n-as fi cazut victima uneia din cele trei încercari de asasinat, pe care le pregatisera împotriva mea. Asta o stiau ei bine. Abia acum lucrul devine cu adevarat primejdios, dar sper sa le pot zadarnici planurile, în orice caz, va multumesc calduros, domnilor, pentru bunavointa ce ati avut-o fata de mine. Nadajduiesc ca-l vei întâlni pe tatal d-tale, domnule George, când va debarca la noapte. De fapt, nu cred s-aveti a va teme de ceva aici, pe teritoriu olandez. Pe de alta parte cred ca si Anglia va înceta în curând prigoana împotriva d-voastra.
— Domnule Dunbar, eu as vrea însa sa iau parte pâna la sfârsit la aceasta aventura, zise George. Tin neaparat sa vizitez templul împreuna cu dumneata. Mai doresc sa fiu de fata si când vei ridica d-ta comoara, caci atunci primejdia va fi mai mare ca oricând.
— Stiu asta, raspunse englezul. Mi-e chiar foarte placut ca vreti sa-mi ajutati, caci stiu ca poti avea deplina încredere în capitanul Farrow si fiul sau. La noapte am de gând sa vizitez templul; poate vine si tatal d-tale, asa ca vom porni chiar imediat în cautarea ascunzatorii cu pricina.
— Atunci sa luam întelegere imediat, zise George, cu însufletire. Când se va înnopta, ma voi duce în port unde-l voi întâlni pe tata si-i voi spune cum stau lucrurile. Vom lua un numar mai mare de camarazi, ca s-o putem scoate la capat dac-or fi chinezi mai multi. Fireste ca

vom face asta cat mai neobservat. Banda nu trebuie sa bage de scama nimic.
— Bine. Vom merge deci în templu la miezul noptii, hotarî Dunbar. El e mereu închis dar broasca e de moda veche si se poate deschide lesne, dupa cum am avut prilejul sa observ. Acum va rog sa fiti oaspetii mei pâna se va însera; cred ca va voi putea arata colectii foarte interesante, a caror temelie a pus-o bunicul meu. Mai ramân patru ani pe Celebe, apoi îmi iau tot ce am aici si ma duc în Anglia.
George îl admira pe cutezatorul englez. Acesta nu mai rosti nici un cuvânt cu privire la banditii chinezi, care totusi îl urmareau cu atâta înversunare.
Colectiile tânarului englez erau într-adevar foarte interesante si lui George îi paru rau când Dunbar îi invita la masa, întrerupând cercetarea pretioaselor obiecte.
Când se întuneca îsi luara ramas-bun pâna la miezul noptii si gazda le dadu drumul afara.
— Ah, se pare ca au si început sa faca pregatiri mari, zise dânsul, vazând lumini în templu.
— Dar trebuie sa stie doar ca nici n-am primit lada trimisa. Sunt însa sigur ca-mi vor da ei de veste pe alta cale. Fireste tot prin vreo viclenie de-a lor.
— Fii cu bagare de seama! îl preveni George.
— Chinezii astia sunt în stare de orice. Voi cauta sa dau cat mai repede de tatal meu, caci sunt îngrijorat pentru d-ta.
— Nu-ti fie teama. Domnule Farrow. Oricum, îti multumesc de grija ce-mi

porti. La revedere!
George privi cu atentie în juru-i, în vreme ce mergea spre port, alaturi de Urias. Dar nu-l zari nicaieri pe tatal sau. Se plimba acolo pe chei în sus si-n jos, fara nici un rezultat însa. Tânarul deveni din ce în ce mai nerabdator si în cele din urma zise:
— Petre, poate cu tata a coborât în cu totul alt loc. Hai sa ne întoarcem, caci cu siguranta ca vom da de el la templu sau la Dunbar.
— Da, domnule George, tocmai ce vroiam sa spun si eu, încuviinta Uriasul.
— Ia te uita, s-a si facut unsprezece si jumatate! Murmura tânarul, speriat, dupa ce arunca o privire pe ceas. Haidem repede înapoi!
Când ajunsera iar în piata, vazura ca luminile din templu erau stinse. Sunara la Dunbar dar nu raspunse nimeni. George mai încerca de câteva ori, apoi zise cu glas sugrumat:
— Petre, s-a întâmplat ceva... Hai la templu, poate aflam acolo ceva de soarta lui Dunbar.
Luna învaluia piata într-o lumina puternica. Cei doi camarazi se furisara cu bagare de seama spre templu, tinând mana pe revolverele de sub haina.
Totul ramase linistit însa, O tacere aproape misterioasa domnea în jur, întrerupta doar de bâzâitul insectelor..
Ajunsera la usa templului si vazura cu mirare ca aceasta nu era închisa. Tânarul erou sovai câteva clipe, temându-se de vrea primejdie care pândea dinauntru, dar deodata i se paru

ca aude de acolo un sunet asemanator geamatului unui om.
Împinse încetisor usa, asculta cu încordare, apoi se strecura înauntru.
Dupa ce se închise la loc usa, el aprinse lampa-i de buzunar si plimba lumina în jur câteva clipe. Templul era gol, dar peste drum de usa trona, pe un soclu înalt de piatra, statuia unui zeu hidos, care ar fi înspaimântat pe cei slabi de îngeri.
Tânarul stinse repede lampa si-si încorda auzul. De undeva venea murmurul unui glas, apoi iar geamatul înabusit de adineauri. Parea sa vie dinspre statuie. George se-ndrepta într-acolo, dupa ce prinse bratul lui Petre. Din prevedere, nu, merse însa dea dreptul spre zeu, ci facu un ocol. Auzise el deja ca în astfel de temple vechi, existau adesea usi mascate, în care dispar cu usurinta cei ce nu baga de seama. I se întâmplase chiar lui asa ceva într-un rând.
Murmurul deveni din ce în ce mai lamurii si geamatul se auzi iar. Când George pasi pe de laturi spre statuie, zari în spatele acesteia o dunga slaba de lumina. Îsi iuti pasii si vazu lamurit ca îndaratul zeului se afla o usa îngusta, întredeschisa, iar lumina venea dinauntrul statui.
Tânarul împinse usa cu bagare de seama si vazu o scara care ducea spre soclul pe care era asezat zeul. Acum se auzea lamurit de tot murmurul întrerupt din când în când de gemete.
Fara sa stea la cumpana, George intra în statuie si începu sa coboare scara. Tinea revolverul în mâna dreapta si stia ca

Petre îl urma înarmat si el. Lumina se facea tot mai mare apoi vazu deodata dedesubtul sau o încapere luminata de faclii.
Sase chinezi sedeau pe vine în jurul unui trup legat, în care George recunoscu, îngrozit, pe Stuart Dunbar. Unul din galbeni avea în mana o cupa de aur pe care-o întindea englezului; iar un altul mânuia un instrument de tortura cu care strângea mâna nenorocitului prizonier.
Când Dunbar clatina capul cu hotarâre, chinezul rasucea, rânjind, unealta draceasca si atunci englezul gemea, dar ramânea totusi dârz si galbenul repeta, murmurând, întrebarea.
Tocmai când ticalosul se pregatea sa strânga mai tare surubul, George trase. Cu un tipat asurzitor chinezul începu sa-si balabaneasca mâna ranita. Câteva clipe domni o tacere mormântala, apoi banditii sarira în sus. George trase din nou si de data aceasta cel ce tinea cupa o scapa din mâna si sari cat colo, în vreme ce sângele îi siroia din locul ranit.
George coborî toate treptele, urmat de Petre. Vazând asta, chinezii disparura cu iuteala fulgerului îndaratul unei perdele groase, înainte ca cei doi camarazi mai poata descarca vreun glont.
— Petre, fii cu bagare de seama! striga George, apoi se apleca si desprinse unealta de tortura de la mâna englezului.
— Îti multumesc, draga Farrow, zise Dunbar, cu glas slab, dar totusi zâmbind. Nu lipsea mult sa fiu silit sa tradez secretul. Asta ar fi fost însa si moartea mea. M-au atacat în casa la mine îndata

ce-ai plecat d-ta. Ah! Mi-e mâna întepenita înca. Hai sa cautam acum locul despre care se pomeneste pe cupa.
Se ridica cu greutate, dar nu trecu mult si-si recapata linistea dinainte. George îi bandaja repede mana ranita, cu pansamentul ce-l purta totdeauna la dansul.
— Îti multumesc din inima, zise iar englezul. Acum sa ne grabim. N-am pofta sa mai cad a doua oara în mâinile lor. Sunt sapte indivizi, dintre care pe unul l-ai ranit în drum d-ta, domnule Farrow si zace bolnav într-un han chinezesc. Acum ai ranit alti doi, astfel ca au mai ramas patru potrivnici, cu care sper sa sfârsim repede.
— Dar ascunzatoarea unde e? întreba George, curios.
— În apropiere de coasta, sub o stânca pe care o numim „Acul”.
Lui George i se paru ca aude un zgomot slab, dar nu tinu seama de asta, ci parasi repede încaperea subpamânteana, trecând prin statuie.
Stuart Dunbar îi duse prin stradute laturalnice afara din oras. În cursul drumului, lui George i se nazari în repetate rânduri ca aude zgomote în urma sa, dar desi se-ntorcea adesea, nu putu vedea nimic.
Trecura printr-o padurice deasa, apoi se ivi în fata lor o plaja întinsa, acoperita cu bolovani uriasi.
Dunbar merse spre un bloc de stânca foarte înalt si ascutit si zise:
— Aici s-ar afla, zice-se, pietrele pretioase.

În aceeasi clipa sarira de dupa bolovanii cei mari fapturi care se napustira fara zgomot asupra celor trei oameni. Erau opt chinezi în ale caror mâini sclipeau cutite lungi. Fara îndoiala ca lovitura le-ar fi reusit, daca n-ar fi fost prea grabiti. Asa, însa, se împingeau unul pe altul si asta dadu prilej lui Petre s-arate ce poate. Uriasul se apleca, înhata pe un galben de picioare, apoi pocni cu el ca si cu o maciuca în ceilalti.
George si Dunbar apucara pistoalele de teava. – Nevrând sa traga, ca detunaturile si nu atraga atentia asupra lor – si cu paturile armelor izbira în dreapta si-n stânga.
Cu toate astea situatia lor era foarte primejdioasa, caci galbenii atacau cu o înversunare dracoasa. Totusi la urma ar fi iesit biruitori, poate, daca deodata n-ar ti dat navala mai multi insi pe câmpul de lupta.
Erau capitanul Farrow, Rindow, Kard si înca trei camarazi.
Lupta nu tinu decât putine secunde, caci numai Kard înhata doi chinezi si le ciocani capetele, lasându-i întinsi la pamânt.
— Îti multumesc, capitane Farrow, zise Dunbar, dupa ce lucrurile se potolisera. Ma bucur ca-ti pot face cunostinta, Acum vei avea prilejul sa vezi ce vroiau de la mine ticalosii din banda „pasarilor verzi”.
Se apleca lânga stânca înalta, cerceta câtva timp, arunca în laturi câtiva bolovani si se ridica tinând în mâna doua pungi de piele.

Netulburat varsa continutul în palarie si razele lunii se rasfrânsese ide mii de ori în culori felurite, în pretioasele diamante, safire si smaralde.
Dunbar alese câteva pietre pretioase si vârî câte una în mâna fiecarui camarad.
— Mi-ati aduce o mare jicnire daca ati refuza sa primiti aceste mici daruri, zise el. Fara ajutorul dv., n-as fi vazut niciodata nestematele, ba mi-as fi pierdut chiar viata.
Vrednicii marinari n-avura încotro si primira darurile.
— Acum sa-i legam pe banditi! zise apoi englezul. Voi anunta politia, caci am destule dovezi cu sa fac sa fie osânditi cum li se cuvine.
— Si noi ne vom înapoia la submarinul nostru, zise capitanul. Am fost retinuti în drum de o patrula politieneasca, de aceea am venit atât de târziu. Tocmai am mai apucat sa vad cum d-ta cu George si Petre paraseati templul si câtiva chinezi se luasera dupa voi. Atunci ne-am furisat dupa galbeni si am sosit la vreme.
Marinarii legara pe banditi, Dunbar îsi descarca revolverul ca sa adune politisti, apoi îsi lua ramas-bun si Farrow îsi conduse tovarasii spre un golf ascuns în care se afla submarinul.
Dupa o jumatate de ceas pluteau în larg si capitanul zise cu hotarâre:
— Acum nu ne vom mai lasa opriti de nimic si ne îndreptam direct spre „Insula odihnei”.

80
FIARA ROSIE.

I.
ÎN FORTUL CEL VECHI.

— PREA PLACUT nu-mi prea este, credema! zise capitanul catre fiul sau George. Drept e ca olandezii nu vor întreprinde nimic împotriva noastra, dar se prea poate ca vreun francez sau englez, aflator pe aici, prin Makassar, sa te recunoasca. Daca va da apoi o radiograma prin care sa vesteasca prezenta noastra în locurile acestea, se poate sa ne lovim nas în nas cu vreun vas de razboi de-al lor, care sa caute sa ne prinda când vom iesi de aici.
— Asta ar fi o întâmplare cu totul neobisnuita, raspunse George. Si apoi, n-avem de gând sa ne atinem multa vreme prin meleagurile astea. Doar pâna când inginerul Hagen îsi va procura acid pentru acumulatori. Dupa ce ma voi înapoia din scurta mea plimbare, ne vom putea vedea de drum.
— Bine. Îti dau ragaz un ceas – ba si mai mult – sa vizitezi orasul asta interesant, încuviinta capitanul. As fi însa mai bucuros daca l-ai lua cu tine si pe Petre.
— Fireste, m-as bucura chiar dac-ar veni si Uriasul, raspunse George. În primul rând vreau sa vizitez fortul vechi, despre care povestea doctorul ca a fost construit de portughezi în anul 1525. Sunt curios sa vad daca ruinele lui s-au pastrat înca în stare buna.
— Nu prea cred asta, caci tocmai clima tropicala distruge constructiile. Mai bine ai privi forfota de pe strazi, poate descoperi câtiva din locuitorii bastinasi si

sa vezi daca rasa nu s-a amestecat ca altele straine.
— Da, alfurii. Doctorul mi-a istorisit ca ei cutreiera cu deosebire partea rasariteana a insulei Celebe, în asa zisa Minahassa, dar poate dau de câtiva si aici în Makassar. Nu era oare în mare cinste la ei, odinioara, vânatoarea de capete?
— Da, întocmai ca la dajakii din Borneo, raspunse Farrow. Se zice ca acum obiceiul aresta a fost stârpit si mai exista doar pe insulele Salomon, dupa cum am avut prilejul sa constatam din propria noastra experienta. Cu norocul pe care-l ai tu în astfel de lucruri se prea poate sa dai de vreun Alfur care sa fie înca vânator de capete.
— Uite ca vine Petre! Sa va luati însa arme si fi cu mare bagare de seama, baiete!
Tânarul împartasi repede Uriasului planul sau de a vizita orasul în timp ce inginerul Hagen va fi ocupat cu procurarea acidului sulfuric si credinciosul servitor se învoi numaidecât.
Barca de aluminiu care trebuia sa-l duca pe Hagen în port plecase de câteva minute; a doua barca fu adusa pe punte si montata, apoi Petre vâsli cu putere spre coasta.
Nu mai era mult pâna sa se lumineze de ziua; Hagen care era însotit de Kard, urma sa tocmeasca un hamal care sa aduca baloanele cu acid pe un carucior, la locul unde oprise barca de aluminiu. Atât Kard cât Petre fusesera înainte de razboi în Makassar, astfel ca nu erau strainii pe acolo. Nu era de mirare, deci,

ca si Uriasul opri barca în golful ascuns pe care-l alesese si Kard. Din acest golf pornea un drum de o jumatate de ceas spre Makassar.
Vechiul fort portughez pe care vroia sa-l viziteze George, se afla lânga drumul acesta, la intrarea în oras. Tânarul sentelese cu Petre sa viziteze o jumatate de ceas fortul, apoi alta jumatate de ceas sa colinde strazile orasului.
În vreme ce Hagen cu Kard se-ndreptara spre oras, George merse spre ruinele fortului. Ramase cam dezamagit când patrunse înlauntrul vechei cladiri, caci nu gasi nimic interesant acolo.
— Cred ca vom lua-o în curând spre oras – zise el lui Petre, dupa vreo zece minute – nu prea e, cine stie ce de vazut aici. Dar ce ai? întreba deodata, coborând glasul, vazând ca Uriasul ridica mâna, în semn de prevenire.
— Trebuie sa fie vreo vietate prin apropierea noastra, raspunse Petre, în soapta. Cred ca e un om, caci am auzit crâsnind o piatra sub talpa cuiva. A, iar!
Cei doi camarazi se aflau tocmai lânga un zid pe jumatate darâmat, care trebuie sa fi facut parte odinioara din cladirea de locuit a ofiterilor fortului. Prin crapaturile largi putura privi în încaperi darapanate, acoperite cu balarii.
Zgomotul venea dintr-una din aceste încaperi si când trecura acum pe lânga ea, îl auzi si George.
Tovarasii se oprira pe data. Fireste, se putea sa fie un vizitator ca si ei, care se interesa de asemenea de cladiri vechi, dar viata plina de primejdii pe care o

dusesera cei doi, îi facuse sa fie banuitori.
Câteva minute fu tacere, apoi George sopti:
— Petre, poate o fi fost vreun câine sau alt animal, care-si cauta hrana prin ruinele astea. Hai sa plecam; în oras cred ca sunt de vazut lucruri mai interesante.
— Da, domnule George, încuviinta Uriasul, dar nu slabi din ochii una din crapaturile largi lânga care se gaseau. Sunt si eu de parere ca e mai bine sa ne ducem în oras. Dar parca tot as vrea sa ma încredintez daca a fost un om sau altceva.
— N-are nici un rest! se împotrivi tânarul. Ce-am câstiga de pe urma asta? Cel mult putem atrage atentia asupra noastra. S-ar mira toti vazând niste strainii venind aici la o ora atât de nepotrivita.
— Bine zici, raspunse Uriasul, dar tot atât de ciudat mi se pare ca a mai venit si altcineva aici atât de dimineata.
— Ce ne pasa noua! Haide, sa nu pierdem vremea zadarnic.
Zicând astea, tânarul porni înaintea Uriasului, îndreptându-se spre ruine. Petre mai sovai câteva clipe, apoi se duse si el dupa stapânul sau.
A fost salvarea lui ca se sili sa-l ajunga cât mai repede pe George, caci abia facuse trei pasi si un bolovan cazu cu putere la pamânt în urma sa. Uriasul se întoarse cu iuteala fulgerului si vazu o faptura înalta ivindu-se din crapatura care îi atrasese luarea-aminte în urma cu câteva clipe. În mâna dreapta ridicata a

omului care sarea cu pasi de pisica spre Petre sclipea un pumnal lung si putin încovoiat.
Petre scoase repede un strigat de prevenire pentru George, apoi se arunca asupra vicleanului sau potrivnic. Vazu în treacat ca acesta era o corcitura care – lucru rar – avea parul rosu. Apoi fu nevoit sa se arunce în laturi ca sa nu fie atins de lovitura de pumnal.
Corcitura scoase un tipat ascutit când lovitura sa dadu gres, apoi se napusti iarasi, cu dintii strânsi, asupra lui Petre. Dar de data aceasta Uriasul îl primi cu un pumn zdravan în obraz.
George, care se repezi si dânsul sa dea o mâna de ajutor, nu putu face nimic, caci Petre îl împiedeca. Uriasul dadu buzna spre adversarul sau, ca sa-l culce de tot la pamânt. Cu o îndemânare de necrezut însa, individul se apleca, apoi izbi cu pumnalul în Petre.
Norocul acestuia fu ca vârful pumnalului nimeri în pistolul sau pe care-l purta atârnat la brâu, sub haina. Izbitura fu însa atât de puternica, încât Uriasul se clatina.
Corcitura izbucni într-un racnet de biruinta, ridica bratul cu pumnalul si se napusti din nou asupra dusmanului. Petre se afla acum într-o situatie cât se poate de primejdioasa.
Interventia lui George îl salva însa. Tânarul se apleca repede, puse mâna pe o piatra colturoasa si o zvârli cu toata puterea în fata corciturii.
Cu un urlet înfiorator acesta se poticni si cazu în genunchi. În vremea asta Petre îsi

reveni si sarind repede în picioare se repezi cu pumnul ridicat spre dusman, hotarât sa-l rapuna.
Ticalosul paru ca si dea seama ca n-o va putea scoate la capat cu amândoi potrivnicii. Se întinse repede la pamânt, astfel ca lovitura Uriasului dadu gres, apoi se rostogoli în laturi, atât de repede încât Petre si George, care se repezira împreuna asupra lui, nu-l mai putura ajunge. Printr-o crapatura a zidului se furisa apoi înlauntrul vechei cladiri. Se mai auzi un fosnet slab, apoi totul ramase linistit.
George vru sa se ia dupa el, Petre însa îl opri:
— Lasa-l în plata Domnului! Mai bine sa nu încercam sa-l urmarim. De sigur ca ne pândeste dindaratul zidului si dupa cât vazui, se pricepe sa mânuiasca pumnalul. E foarte primejdios ticalosul; pare sa cunoasca bine ruina asta si ne poate atrage în vreo cursa din care sa nu mai putem iesi cât lumea si pamântul.
— Ai dreptate – încuviinta George. La drept vorbind si-a luat ce i se cuvenea; cred ca piatra pe care i-am aruncat-o eu i-a scos câteva masele, iar pumnul tau l-a simtit zdravan. As dori sa stiu numai ce vroia de la noi? Te pomenesti ca ne-o fi asemuit cu niste dusmani de-ai lui? Mie mi s-a parut ca e cam scrântit la minte.
— Sau o fi vreun criminal care ascunde cine stie ce taine pe aici – îsi dadu cu parerea Uriasul – o fi vrut sa ne omoare numai de teama nu-i descoperirii uneltirile.

— Tot ce se poale. Dar asta nu ne intereseaza pe noi. Când vom ajunge în oras sa spunem vreunui politist ce-am patit, apoi sa-si bata capul politia cu ce-o mai fi..
— Da, trebuie sa dam de veste autoritatilor – încuviinta Petre – altminteri ticalosul e în stare sa-l atace si pe domnul Hagen când va trece pe aici cu acidul.
— Vezi, la asta nu m-am gândit! raspunse George. Atunci nu trebuie sa dam de veste politiei, caci s-ar putea sa cerceteze încotro e dus acidul. Mai repede sa cautam sa ne înapoiem împreuna cu Hagen. Cât despre politie, îi vom scrie o scrisoare si o vom pune la cutie în oras.
— E mai bine asa, domnule George. Ne-om apara noi împotriva corciturii, daca o încerca sa ne atace când vom porni îndarat.
Cei doi camarazi se îndreptara spre iesirea ruinei si ajunsera nevatamati la soseaua care ducea spre oras. Când se ivira cele dintâi case înconjurate de gradini îmbelsugate, Uriasul zise:
— Ia te uita, domnule George, nu e ala de colo corcitura de adineauri? Poarta o basma, asa ca nu i se poate vedea pârul rosu, dar cred ca-l recunosc dupa chip si dupa felul cum calca.
George îsi atinti privirea spre individul care se gasea la vreo saizeci de metri înaintea lor si raspunse:
— Cred ca ai dreptate, Petre. În orice caz, omul acesta îmi pare foarte cunoscut. Hai sai pornim mai repede ca sa ne încredintam daca el e.

Iutira pasul, dar nu-l mai putura ajunge. La vreo treizeci de metri de ei, cotise brusc într-o straduta laturalnica si când camarazii ajunsera dupa colt, nu-l mai vazura. Probabil ca intrase în vreo casuta, unde ei n-ar fi putut patrunde.
— Sa-l lasam în plata Domnului! zise de asta data George. — Acum nu ne mai poate face nimic. Ia te uita, asta pare sa fie un alfur veritabil, are culoarea pielei deschisa si trasaturile chipului sau se deosebesc de ale celorlalti locuitori ai acestor insule.
Petre nu-l auzi însa, caci ramasese putin în urma, privind în strada în care disparuse corcitura. Deodata vazu pe Hagen si Kard iesind dintr-una din casute.
— Domnule George, uite-l colo pe domnul inginer al nostru! striga Uriasul si alerga în strada.
Tânarul îl urma imediat, ajungând la doi pasi de el.
Dar Petre facea pasii atât de mari, încât George ar fi trebuit sa alerge ca sa-l ajunga, crea ce nu vru sa faca, pentru a nu atrage atentia trecatorilor. De fapt nu se vedeau decât câtiva chinezi, care stateau în fata usilor micilor case de lemn. Acestia însa ar fi putut da de veste politistilor ca doi Albi goneau cât îi tineau picioarele pe strazi si lucrul ar fi avut urmari neplacute.
Uriasul facuse vreo douazeci de metri în ulicioara, când deodata sari o faptura dintr-una din casute. George zari lucind pârul rosu al omului si striga repede:
— Baga de seama, Petre, roscovanul!

Tânarul mai avu timp sa vada ca toti galbenii care se aflau înaintea caselor se facusera nevazuti ca prin minune, fara nici un zgomot.
Auzind strigatul tânarului sau stapân, Petre sari repede în laturi, pe urma întoarse capul. Astfel scapa de pumnalul corciturii, în schimb îl izbi cu pumnul în fata, facându-l sa se poticneasca înspre George care tocmai dusese mâna sub haina ca sa-si scoala revolverul.
Din nenorocire, ticalosul lovi cu cotul pe tânar în stomac, astfel ca acesta se prabusi la pamânt. Pumnalul corciturii fulgera o clipa în aer. Petre fu însa repede în ajutorul camaradului sau si izbi cu piciorul în bratul dusmanului. Lovitura nu nimeri în plin, totusi George se alese cu o rana adânca la bratul drept. Cu toata durerea pe care o simtea, trase repede revolverul, dar înainte de a putea descarca arma, criminalul o lua la fuga si din câtiva pasi fu înapoi în casa de care iesise.
— Acum dupa el! striga gâfâind George. ÎI facem noi sa plateasca cu vârf si îndesat.
Era cam ametit înca de lovitura primita în stomac si rana de la brat îl ardea rau, dar tânarul erou nu tinu seama de asta si, câteva clipe dupa ce corcitura ajunse în casa, fu si el la usa si dadu buzna înauntru.
Credinciosului Petre nu-i ramasese altceva de facut decât sa-l urmeze îndata pe iubitul sau stapân, astfel ca ajunse aproape în acelasi timp în încaperea mare a casei.

Corcitura nu se vedea nicaieri, dar peste drum de usa se misca înca o perdea colorata. Ori se afla acolo o încapere mica, ori era o usa care ducea în partea din dos a casei.
— Petre, trebuie sa punem mâna pe el! striga George. ÎI împusc ca pe un câine îndata ce l-oi vedea.
— Pai, ai tot drep…
Mai mult nu izbuti sa spuna Uriasul, caci în aceeasi clipa tânarul zvârli bratele în aer, scotând un tipat grozav.
Vreo doi metri patrati din podea se afundara brusc si Petre, care pusese si el piciorul pe capcana asta draceasca, nu se mai putu da înapoi, astfel ca, înjurând de mama focului, aluneca si el. În adâncime si dupa câteva clipe se trezi deasupra lui George, care tocmai ajunsese în fundul groapei.
— Ticalosul! urla Petre, cuprins de o mânie fara margini. Dar lasa ca îi arat eu lui! Te-ai lovit rau, domnule George? Ce era sa fac; daca am cazut atât de greu peste d-ta!
— N-ai nici o vina, draga Petre, raspunse tânarul, gemând înfundat. M-ai lovit nitel, mai ales în bratul ranit, dar nu face nimic. Haide, ridica-ma, sa pot iesi din capcana asta, apoi te voi ajuta si eu pe tine.
Tânarul avea înca în mâna revolverul si tocmai vroia sa-l vâre îndarat la brâu ca sa se poata salta din groapa, dar în aceeasi clipa se petrecu ceva la care nu se asteptase nici el, nici Petre.

II.

O CAPCANA DRACEASCA.

— AH, ASTA MA BUCURA! se auzi de sus un glas batjocoritor. Asa. Dar tot v-am prins, domnilor! Ramân învingator, ca totdeauna, caci vii nu veti iesi de aici, asta e sfânt. Niciun om nu trebuie sa afle tainele mele, caci e sortit mortii. Multi au încercat si au ajuns din pricina asta în câmpiile vesnice.

Corcitura statea pe marginea groapei. Chipul sau era schimonosit de o bucurie triumfatoare si în mâna avea un globulet de sticla în care sclipea un lichid verzui.

Cu toata situatia primejdioasa în care se afla, George se mira de englezeasca fara cusur pe care o vorbea ticalosul. Am ales o moarte usoara pentru voi – urma corcitura – voi arunca acum în jos globuletul, apoi veti adormi. Si în somn va voi expedia în câmpiile vesnice.

Râzând fioros întinse bratul drept – dar în aceeasi clipa George trase doua gloante din revolverul sau. Întâiul nimeri globuletul si-l sparse bucati, ai doilea lovi bratul ticalosului.

Scotând un urlet de fiara, misteriosul individ se clatina si se lasa pe spate... Cei doi camarazi îi auzira parasind repede încaperea si vazura îndata si pricina: se formase un nour verzui care se întinsese treptat-treptat. Corcitura trebuia sa se apere el acum de gazele cu care vroise sa ametească pe prizonierii lui.

Din fericire gazul era usor, astfel ca nu se lasa în groapa, ci se împrastie încet.

— Petre, de îndata ce gazul se va îi împrastiat cu totul, va trebui sa ma ridici

pe umeri, zise George. Pentru moment ticalosul se va fi saturat si nu cred sa ne mai caute pricina.
— Din pacate gazul pare ca se împrastie cu greu, raspunse Uriasul. Numai de n-ar încerca ticalosul, în vremea asta, sa ne vie de hac în alt fel. Cel putin de ne-ar ajuta chinezii aia de afara, care au vazut cum ne-a atacat omul cu parul rosu.
— Eu cred ca chinezii se tem de dânsul, Petre. I-am vazut facându-se nevazuti prin case când corcitura ne-a înhatat. Ia te uita, gazul s-a împrastiat cu totul. Haide repede, ridica-ma!
Dar soarta le era potrivnica. Sus, în odaie, se auzira pasii ticalosului. De data asta se feri, însa sa se apropie prea mult de groapa, astfel ca ramase ascuns privirilor celor doi camarazi, care îsi ridicasera îndata armele.
— De geaba cautati scapare, domnilor! Se auzi glasul batjocoritor al ticalosului. N-ati vrut sa muriti de moarte usoara, asa ca e vina voastra daca veti suferi mai mult. Voi zvârli jos doi serpi foarte veninosi, apoi voi include capacul groapei si astfel veti avea prilejul sa faceti cunostinta mai de aproape cu dragutele reptile. Bagati de seama, sunt gata!
Rostise cuvintele acestea cu glas batjocoritor si în clipa urmatoare zbura prin aer un trup gros de sarpe. Dar în aceeasi clipa rasuna o adevarata salva de focuri din pistoalele camarazilor. Amândoi erau tintasi minunati si-si dadura bine seama ca târâtoarea fusese atinsa.

Din fericire, groapa era destul de încapatoare, astfel ca sarpele, care se zvârcolea cu turbare, cazu pe fundul „temnitei”, la oarecare departare de prizonieri.
În clipa urmatoare zbura în jos si al doilea sarpe. De data asta nici Petre, nici George nu putura trage la sigur, caci se lipisera de peretii laterali ai groapei, când cazuse cel dintâi sarpe.
Totusi nimerisera de cel putin doua ori, lucru ce-l observara camarazii din sariturile pe care reptila le facu de doua ori în sus. Cu siguranta însa ca ranile nu erau mortale, caci suierând întarâtat, sarpele se zvârcolea pe fundul groapei.
— Trage, domnule George! striga Uriasul si dupa câteva minute flacara unui chibrit luci în mâna lui.
Strigatul lui Petre era îndreptatit, caci atât el cât si Petre purtau ghete subtiri de bord prin care sarpele si-ar fi putut înfige lesne coltii în picioarele lor. Tânarul vazu reptila aproape de tot de el. Dar când izbucni lumina, ea se întoarse repede si vru sa se încolaceasca în jurul lui Petre, care se ghemuise jos. Atunci revolverul lui George detuna de doua ori, sarpele se zvârcoli cu turbare câteva clipe, apoi ramase linistit.
Întâia târâtoare se aciuise într-un ungher al groapei, lânga George. Ea era aproape, moarta, dar pentru mai. Multa siguranta tânarul mai slobozi doua gloante în trupul ei.
Un racnet de furie îl facu sa priveasca în sus. Corcitura îsi luase curajul sa înainteze si aruncase o privire în groapa.

La lumina chibritului care se stingea, vazu ca planul sau fioros daduse gres. Dar înainte ca George sa poata îndrepta arma în sus, misteriosul dusman se si daduse înapoi.
— Sa-ncarcam repede revolverele! striga tânarul. Cine stie ce mai pregateste ticalosul!
În aceeasi clipa se ridicara cele doua canaturi late de câte un metru, care se închideau la mijloc. Erau probabil puse în miscare de vreun mecanism ascuns. Petre facu o saritura în sus, încercând sa ajunga unul din canaturi, dar nu izbuti, caci departarea era prea mare.
— Am patit-o! zise George. Sunt încredintat ca trapa e prevazuta cu zavoare pe dinafara, asa ca n-o vom putea deschide. Dar de-ncercat tot trebuie sa-ncercam. Haide, Petre, ma voi urca pe umerii tai. Sa ne grabim cat se poate, caci ma tem ca ticalosul mai pune ceva la cale.
Tânarul se salta repede pe umerii lui Petre, se ridica apoi cât era de lung si împinsa cu toata puterea capacul. Sentâmpla însa asa dupa cum prevazuse el: cele doua canaturi fusesera întepenite cu ceva si nu puteau fi clintite.
— Petre, tine-ma bine! – striga George – vreau sa-ncerc poate dau de zavor scormonind cu grija. Afara de asta e deschisa pâna sus la creasta zidului; celelalte îmi par prea primejdioase, caci pietrele care le închid sus se pot lesne rostogoli jos. Daca nu-l voi putea împinge, voi încerca sa gauresc lemnul cu gloante, de jur împrejur.

Tânarul îndrepta lumina lampii de buzunar spre crapatura dintre cele doua canaturi si descoperii curând doua zavoare late care tineau împreunate usile capacului. Cu ajutorul cutitului sau ascutit nu-i fu greu sa taie lemnul de amândoua partile crapaturii si dobândii destul spatiu sa atinga cu vârful întâiul zavor si sa-l împinga încet la o parte.
Când sfârsi, George trecu la al doilea.
— Sunt gata în curând, Petre! striga el camaradului sau – câteva minute înca si vom fi liberi.
În aceeasi clipa însa i se paru ca aude un zgomot slab deasupra lui. Se opri nitel din lucru, apoi taie iar câteva aschii, ca sa faca mai mult loc. Cat timp ascultase nu auzise nimic suspect, dar când vru sa împinga cu cutitul al doilea zavor, se deschise deasupra lui o ferestruica rotunda în capac.
George îsi dadu seama ca-l asteapta o mare primejdie.
— Petre, tine-ma bine, striga el, apoi lua cutitul în mana stânga si scoase revolverul din buzunar.
În aceeasi clipa, un suierat prelung îi izbi auzul.
Vazu cu groaza strecurându-se prin deschizatura capul lataret si respingator al unui sarpe veninos.
Petre, care privea cu încordare în sus, vazu pericolul în care plutea iubitul sau stapân. Se dadu repede în laturi cu un pas, tinându-l însa pe George atât de strâns încât tânarul nici nu se clinti de pe pozitia sa. Si astfel avu pozitia sa

implante cutitul în sarpe, care tocmai se pregatea sa-l muste.
Taisul ascutit nimeri în ceafa reptilei, despartindu-i aproape capul de trup. Trupul însângerat începu sa se zvârcoleasca si George mai dadu odata cu cutitul, retezând capul târâtoarei; acesta cazu în groapa, la un pas de Petre, care-l împinse cu piciorul cat colo.
Zavorul pe care George îl trasese fu împins îndarat pe dinafara, dar în aceeasi clipa tânarul ridica revolverul si descarca trei gloante prin lemnul capacului.
Un tipat înfiorator îi dovedi ca nimerise bine si pasi grabiti se îndreptau spre iesire, dovedea fuga corciturii care încercase încaodata sa-si rapuna prizonierii.
— Acum banuiesc ca nu se mai întoarce, zise George râzând.
Dar rasul îi muri pe buze, simti ca sângele îi îngheata în vine si cuprins de groaza, sopti:
— Petre, auzi?
Pârâituri ciudate rasunara în încaperea de deasupra lor si în clipa în care Petre striga: „Domnule George, mi se pare ca arde!”, un fum usturator patrunse în groapa, prin crapatura capacului.
George începu sa lucreze ca un iesit din minti. Cat ai clipi împinse iar primul zavor, apoi se apuca de al doilea, lânga care atârna trupul decapitat al sarpelui.
Înca doua-trei clipe – în cele din urma zavorul fu dat în laturi si George deschise în graba cele doua canaturi. Un nour gros de fum înabusitor navali îndata în groapa, umplând-o pana la fund.

Abia izbutind sa-si tina ochii deschisi, tânarul se înclesta cu mâinile de marginea groapei si se salta în sus. Peretii colibei ardeau cu flacara, o vapaie uriasa umplea încaperea, acoperisul începuse sa pârâie – si credinciosul Petre era înca jos în capcana aceea draceasca.
George s-ar fi putut salva acum daca ar fi alergat repede afara, dar alunga acest gând, spunându-si ca mai întâi trebuia sa-l salveze pe Urias.
Chibzui în graba cum ar putea veni în ajutorul camaradului sau, în vreme ce-si plimba privirea prin încaperea cuprinsa de flacari. Atunci vazu culcusul corciturii care si începuse sa arda. Era un pervaz de lemn, în forma de scara, acoperit cu piei pe care focul le consumase pe jumatate.
Fara sa sovaie o clipa, tânarul sari spre patul acesta, îl apuca strâns cu mâinile si-l trase repede spre groapa. Acolo îl ridica în picioare si-i dadu drumul în jos, ca unei scari. Petre o prinse, o propti de perete si se catara în graba pe ea. George îi ajuta sa se salte de pe ultima treapta si amândoi alergara cu pasi mari spre usa.
Ajunsi aici, fura cuprinsi de deznadejde. Corcitura, tinând seama de toate eventualitatile, încuiase usa.
Cei doi camarazi se privira câteva clipe îngroziti, apoi George striga cu glas de abia înteles, din pricina ca gâtlejul îi era uscat de fumul înecacios:
— Petre, usa de din dos! Uriasul facu îndata stânga împrejur si alerga prin încaperea cuprinsa de flacari. George se

lua dupa el, dar si acolo îi astepta o dezamagire grozava. Ticalosul încuiase si aceasta usa.
Cu un racnet de furie Uriasul se napusti în usa, dar se vede ca erau proptite bârne pe dinafara. Caci lemnul nici nu se clinti.
George privi cu disperare în jurul sau si atunci vazu ca usa cealalta fusese cuprinsa de flacari, caci tocmai mistuisera mai întâi lemnul din jurul broastei. Tânarul îl apuca repede de brat pe camaradul sau si arata spre lemnul care ardea în vâlvatai. Uriasul pricepu îndata despre ce e vorba si din câtiva pasi strabatu încaperea, apoi se repezi cu toata puterea disperarii în usa.
Cu un scrâsnet care întrecu pâna si trosnetele focului ce mistuia bârnele, scândurile usii zburara cât colo, unele din ele cazând peste multimea de chinezi care stateau la distanta în strada si priveau muti la privelistea ce li se înfatisa.
Acum se stârni oarecare însufletire în rândurile lor. Tipând si facând gesturi de spaima, galbenii atinsi de scândurile aprinse se pusera la adapost, iar ceilalti scoasera exclamatii de groaza vazând pe cei doi oameni sarind din foc.
Îmbracamintea camarazilor începuse sa fumege si George cu Petre erau aproape de capatul puterilor. Clatinându-se pe picioare se oprira la iesirea gradinitei din fata casei si întâia lor grija fu sa traga aer în piept. Într-un târziu George izbuti sa vorbeasca:
— Zau, Petre, daca mai credeam ca o sa scapam cu viata... Singurul lucru ce-as

vrea sa stiu este ce i-am facut noi corciturii? De ce atâta înversunare împotriva noastra? Trebuie sa aiba taine grozave în fortul vechi, de vreme ce a cautat sa ne rapuie ca orice pret fiindca venisem sa vizitam fortul.
— Vezi, asta ar fi un motiv pentru ca sa cautam sa dam de rostul tainelor astora, raspunse Petre. Dupa cum vezi, a iesit tocmai dea îndoaselea decât ce planuia dânsul.
— Ei, prietene, ce s-a întâmplat? întreba el, în englezeste, pe un chinez mai în vârsta care se apropiase de gard, curios si speriat.
Într-o englezeasca stricata batrânul raspunse:
— Oh, domnilor, dv. scapat de fiara rosie. Asta minune este. Domnii pleaca repede, altfel tot moare.
— Oho! râse George – dar cine e „fiara rosie”?
— Vai domnule! – facu chinezul, îngrozit privind în juru-i – el foarte rau. Nimeni îndrazneste lese înainte la el. Chiar politie neputincios. Domni fuge repede de aici.
— Ia mai las-o, nene! glumi George. Ca doar n-om fugi noi de o corcitura, chiar de-ar fi de doua ori mai primejdios. L-am pus eu cu botul pe labe. E doar si el om în carne si-n oase, nu duh, dupa cum va veti fi închipuind voi astia de pe aici. Dar ce cauta el prin locurile astea? Casa aia era a lui?
— Da, domnule, casa fost a lui. Oh, Asabo om rau, el repede omoara, el

duhuri mari în jur la el are. Domnii, repede…
Chinezul nu-si putu sfârsi vorba. Se auzi un sunet ciudat, un fel de bâzâiala. George crezu la început ca o insecta mare zboara pe dinaintea lui – dar deodata batrânul chinez scoase un tipat înfiorator pe care multimea – muta pâna atunci – îl repeta. Gemând, batrânul duse mâna la bratul sau drept, în care era înfipt un cutit.
— Oh, asta fiara rosie – striga el – eu acum moare pentru ca povestit la voi.
Petre se întoarse fulgerator si privi cu încordare spre casa alaturata. În a carei gradina se aflau tufe foarte dese. De acolo trebuie sa fi fost zvârlit cutitul. Si Uriasul, care îsi tinea mâna pe revolver, era hotarât sa traga daca ar fi vazut pe misteriosul individ.
În vremea asta George scoase cutitul din bratul Chinezului, care racnea de durere. Batrânul nu mai putea fi oprit în loc si cu o graba ciudata pentru vârsta lui o lua la fuga dea lungul strazii si disparu prin multimea care se grabea sa-i faca loc. Se parea ca se temeau de el, ca de un om sortit mortii, cu care e mai bine sa nu vii în atingere.
Mirat peste masura si întarâtat în acelasi timp, George privi dupa fugar, apoi se uita la cutitul el carui vârf era înrosit de sânge. Era un adevarat cutit de zvârlit. Plaselele sclipeau auriu si erau împodobite cu incrustatii ciudate. Tânarul se bucura ca pusese mâna pe arma asta rara si o vâri cu bagare de

seama în brâu, caci se prea putea ca ticalosul s-o fi otravit.
— Nu pot sa dau de el – zise Petre, necajit – si n-are nici un rost sa-l cautam în gradina aceea salbaticita, caci i-am da prilejul sa ne e atace pe ascuns, asa cum se pricepe el. Haide, domnule George, mai bine sa vedem unde e domnul Hagen; cred ca va veni curând politia sau pompierii pe aici si ne primejduim mult situatia când or începe sa ne descoase.
— Ai dreptate, Petre – încuviinta tânarul.
Încet, ca si cum nu s-ar fi întâmplat nimic, cei doi tovarasi pornira în josul strazii, apoi, vazând ca nu-l urmareste nici unul din chinezii adunati acolo, iutira pasul.
Ajunsera aproape de capatul strazii, câni le iesira în întâmpinare doi politisti bastinasi în pas alergator. Zarind pe strainii care cu hainele lor murdare si mâinile negre nu faceau impresie prea buna. Oamenii legii se oprira, parând ca vor sa-i ia la rost. Atunci George avu un gând salvator.
— Grabiti-va, sunt niste raniti acolo! zisa el.
Politistii se privira mirati, apoi unul din ei raspunse, vorbind stricat englezeste:
— Multumesc, domnu, noi mergem vede.
Amândoi îsi reluara fuga spre locul incendiului, dar înainte de a porni mai aruncara priviri banuitoare spre cei doi camarazi.
— Slava Domnului, am trecut si hopul asta! facu Petre. Acum s-o luam la picior. Sa speram ca-l vom întâlni pe domnul Hagen.

Ulita dadea într-o strada mai larga care, mergând paralel cu strada principala, parea sa taie orasul în doua. Pravaliile stateau una lânga alta si proprietarii lor erau chinezi; arareori se vedea si câte un Indian.
Strada misuna de lume. Petre zise îngrijorat:
— Stam cam prost, domnule George. Asa cum suntem, stârnim luarea-aminte, caci se vad pe noi urmele pataniei prin care am trecut. N-ar fi mai bine sa iesim din oras si sa-l asteptam pe domnul Hagen la fortul vechi sau în golf?
— Si eu cred ca e mai bine – încuviinta George – dar putem întreba pe unu! Din indienii astia de aici unde se poate cumpara prin partea locului acid pentru acumulatori.
Fara sa mai astepte raspunsul Uriasului tânarul se îndrepta spre pravalia cea mai apropiata, în care se aflau expuse vase de metal artistic lucrate. Barbosul Indian se ridica politicos si întrebi pe „Sahib" ce doreste.
Ca sa nu bata la ochi, George alese o cutiuta de alarma, foarte frumoasa, pe care o plati cu o suma foarte mica, dupa o tocmeala în lege. Apoi tacând o mutra nepasatoare, întreba unde se gaseste de vânzare acid.
Un zâmbet usor flutura pe buzele Indianului, pe urma arunca lui George o privire cercetatoare, îsi trecu mâna prin barba neagra si stufoasa si raspunse cu glas potolit:
— Sahib, de curând au venit doi Sahibi si unul din ei cumpara si dânsul o cutiuta

de la mine, apoi întreba de asemeni de acid. L-am trimis la prietenul meu Doga Shing, de peste drum. Uite ca vin chiar sahibii, însotiti de servitorii lui Doga Shing.
George îsi arunca ochii peste drum si vazu într-adevar pe Hagen si Kard iesind dintr-o pravalie. Erau urmati de un Indian înalt care împingea un carucior de mâna în care se aflau mai liniile baloane cu acid.
Tânarul multumi Indianului si vru sa treaca strada pentru a iesi în întâmpinarea camarazilor când negustorul zise, zâmbind iar:
— Sahib, sunteti straini aici si purtati vestminte neobisnuite, care nu prea se cunosc pe la noi. Pâna mai acum vreun an am fost la Singapore si acolo am auzit despre niste oameni care umbla cu vaporul pe sub apa. Uite colo, Sahib! Vin doi ofiteri francezi si cred ca e mai bine ca sahibii sa plece repede.
Mirat peste masura de vorbele indianului, George îl privi iscoditor, apoi se uita în lungul strazii si vazu ivindu-se doua casti tropicale. Multumesc, dar n-am de ce sa ma tem, zise el Indianului.
Acesta dadu din umeri si zâmbi, aratându-si dintii albi ca zapada. George facu semn lui Hagen si Kard, care îi zarisera si ei si imediat camarazii îsi iutira pasii.
— De colo de la capatul strazii vin doi ofiteri francezi, dupa cum îmi spunea tocmai un negustor – zise George, repede – haide, domnule Hagen, trebuie sa ne grabim!

Fara sa se mai întoarca, tovarasii tinura pas cu George, care pornise înainte. Inginerul nu se putu împiedeca sa întrebe totusi:
— Dar ce e halul asta pe voi, George? De sigur ca ati întâmpinat iar vreo aventura neplacuta?
— Cam asa e – râse tânarul – trebuie sa fim cu bagare de seama când vom trece prin fortul cel vechi.

III.
PE URMELE FIAREI ROSII.

ÎN VREME CE MERGEAU tot mai repede spre iesirea din oras, George povesti despre întâlnirea cu corcitura cu parul rosu si aventura pe care o întâmpinasera.
— E de necrezut! exclama Hagen. Abia acum vad sângele de pe bratul d-tale stâng, George. Ai pansat rana?
— Am si uitat de ea, raspunse tânarul, râzând.
— Acum însa a început sa ma doara chiar, dar am timp s-o pansez când vom fi pe submarin. Asta e doar meseria doctorului.
— Asa, fiti cu bagare de seama, caci începe sa se vada fortul. Presimt ca ticalosul acela s-a întors, ca sa ne împiedece de la cercetari mai amanuntite.
George si Petre îsi descheiara tunicile si pusera mâna pe revolvere.
Cu mare bagare de seama observara tufele dese care se întindeau dea lungul zidurilor naruite. Nu se auzea si nu se vedea nimic; îndaratul lor scârtâia doar

caruciorul Indianului, care s-o fi mirând de graba sahibilor albi.
Tot mergând, aproape trecusera de fort, când deodata zbughi dindaratul unei tufe dese fapturii înalta a corciturii. Cu un tipat salbatec ridica bratul. Apoi ceva sclipitor zbura drept asupra lui George.
Acesta se dadu fulgerator în laturi, ridica revolverul si când detuna împuscatura, dusmanul cel viclean disparu ca prin farmec.
Omul acesta misterios avea într-adevar mladierea unui sarpe.
— N-are nici un rost! facu tânarul vazând ca Petre si Kard se pregateau sa alerge spre tufa. Cel mult va expuneti vreunul nou atac. Atâta tot. Haidem, repede înainte, nu cred sa se mai întâmple nimic acum.
Arma corciturii cazuse în strada si George o ridica. Era un cutit la fel cu acela pe care-l avea la brâu si pe care-l scosese din bratul Chinezului ranit. Acum avea doua.
— N-ar fi mai bine sa-ncercam sa-i facem de petrecanie? propuse Hagen, înfuriat. Ticalosul asta ne mai poate ataca atunci când vom descarca acidul în golf.
— Nu, nu, sa mergem repede mai departe, zise George, cu hotarâre. Nu trebuie sa pierdem vremea, caci te pomenesti ca ne-au zarit cei doi francezi si ne-am putea alege cu neplaceri când vom parasi apele teritoriale olandeze.
— Ai dreptate – încuviinta Hagen – dar zau, e pacat ca nu-i putem gauri pielea ticalosului aceluia cu parul rosu…

— Oricum, lucrul e interesant – zise George – pare sa stapâneasca prin groaza pe chinezii din oras. Ce mult as vrea sa ma ocup mai aproape de el!
— Te cred, zise Hagen. Când un lucru e legat de primejdii, abia atunci ti se deschide pofta. Din fericire vom pleca îndata ce va fi luat în primire acidul. Corcitura asta pare sa fie un individ nespus de primejdios.
— O, da, nu-i deloc de glumit cu el, râse George. Ne-a facut placuta scurta sedere, în Makassar.
Tot vorbind si iscodind cu ochii în toate partile, ajunsera la golf si descarcara acidul în barcile de aluminiu. Pupa ce se departara mult de tarm, se ivi pe acesta corcitura si ridica amenintator pumnul. Dar abia duse George mâna la revolver, ca ticalosul disparu tot atât de repede precum se ivise.
— Pacat, pacat! zise George si privi spre tarmul care se pierdea în departare. Tare as fi vrut sa cunosc taina acestui om! Trebuie sa fie ceva cu totul deosebit. Ia te uita, domnule Hagen, de ce cutit ciudat se foloseste el pentru aruncat. Si pare sa aiba o mare îndemânare în asta.
— Într-adevar sunt arme foarte interesante! raspunse inginerul. Ai zice ca sunt vechi de când lumea. Daca nu ma-nsel. Cum o fi ajuns el în stapânirea lor?
— Te pomenesti ca o fi descoperit vreo magazie în fortul darâmat. Poate chiar o comoara a vechilor portughezi, zise George. Astfel s-ar explica faptul ca-si

apara taina cu un fanatism, aproape nebunesc.
— De sigur ca acum îti pare si mai mult rau ca nu dispunem de timp? spuse Hagen, zâmbind. Dac-ar mai fi si alte lucruri antice pe acolo, m-ar îndemna si pe mine inima sa pornesc cercetari.
— Hm... poate tot ar fi cu putinta s-o facem! facu George, îngândurat. Voi vorbi cu tata si cred ca si pe el l-ar interesa chestia.
— Domnule George, nu-i uita pe cei doi francezi – îl preveni Hagen – libertatea noastra pretuieste mai mult decât toate comorile din lume.
— Fireste, fireste! încuviinta tânarul, dar în tot cursul drumului spre submarin ramase foarte gânditor si tacut. Hagen îl privi cu bagare de semna si când se ivira în departare contururile submarinului zise:
— Ei, domnule George, as pune ramasag ca acum chibzuiesti cum l-ai putea hotarî pe tatal d-tale sa mai zaboveasca pe aici. Asa e? Taina care se leaga de individul acesta nu-ti da liniste.
— Ai ghicit, zise George, râzând. E drept ca m-am gândit în fel si chip cum sa-l hotarasc pe tata sa mai zaboveasca, dar nu cred sa am vreun succes. Ar fi însa pacat, într-adevar, daca n-am lamuri taina asta. Domnule Hagen, ia spune, sunt motoarele în ordine? Mi se parea ieri ca cel de la babord cam hârâia. Ei, stii ca ai ureche fina! facu Hagen, uimit. Si mie mi se paruse la fel. Îmi spuneam însa ca în cursul calatoriei îi voi cerceta mai de-

aproape, lasând iu functiune numai motorul celalalt.
— Si prin asta sa-l fortezi atât de mult, încât sa se produca o catastrofa tocmai când ne-o fi viata mai draga! Zise George, triumfator. Trebuie sa tii scama de faptul, domnule Hagen, ca se afla în Makassar ofiteri francezi, care cu siguranta ca ne-au vazut si vor banui îndata ca suntem aici cu submarinul nostru. Vor transmite fara întârziere radiograme catre vasele lor de razboi si suntem pierduti daca motoarele noastre nu functioneaza.
— Asa e, ai dreptate, zise Hagen. Dar hotarârea s-o lasam totusi pe seama capitanului. Sa nu cumva sa creada ca propun sa facem reparatia motorului numai din motivul pentru ca d-ta, domnule George, ai vrea sa cercetezi taina corciturii.
— Nu, nu, domnule Hagen – raspunse George, râzând – lasa ca i-oi spune eu tatei cum stau lucrurile. Lasând la o parte chestia cu corcitura, socot ca e mai bine sa examinam motorul aici pe loc. Poate c-avem nevoie de unele piese de schimb pe care nu le-am putea gasi când vom fi în larg.
— Atunci bine, vom spune capitanului adevarul si sa hotarasca el.
Dupa un sfert de ceas ajunsera la submarin. Baloanele cu acid fura descarcate repede si aduse sub punte, dar când marinarii vroiau sa ridice sus si barcile, pentru a le demonta, George ceru sa se renunte deocamdata la asta si se

îndrepta spre tatal sau, care statea de vorba cu Hagen.
— El. George – îi zise capitanul, râzând – plimbarea ta n-a fost chiar atât de placuta, dupa cum aud. Ciudat e ca tu ai noroc întotdeauna la aventuri. De sigur ca acum arzi de nerabdare sa cercetezi taina corciturii. Pricep eu. N-am nimic împotriva, cu atât mai mult cu cât motorul de la babord al „Dox”-ului nostru are nevoie de reparatii. Pe de alta parte, as dori sa stau de vorba cu negustorul indian care ti-a atras atentia asupra ofiterilor francezi. Caci banuiesc si aci o taina, care poate fi mai însemnata decât aceea a corciturii..
— Atunci vi si tu, tata, nu e asa? Minunat! exclama George, vesel. Si crezi într-adevar ca e vreo taina cu Indianul? Ei da, el banuieste ca suntem aici si mai stie ca ofiterii francezi vor încerca totul ca sa puna mâna pe noi. De unde o fi stiind toate astea?
— Sa nadajduim ca o sa ne povesteasca el însusi – zise capitanul – te pomenesti ca-l cunoaste pe printul Ghasna. N-ar fi deloc cu neputinta, George. Vei putea afla ceva si despre Sanja ta. Altminteri, zau nu-mi pot explica de unde stie indianul cine suntem. Îi vei fi fost descris, George, de catre vechii nostri prieteni.
— Oh, asta ar fi minunat! striga tânarul plin de bucurie. E atâta timp de când n-am mai auzit nimic de Sanja mea! Pornim chiar acum?
— Da. Dar nu prea e recomandabil sa ne aratam în Makassar ziua în amiaza mare, raspunse Farrow. Dar Hagen socoteste sa

fie gata cu reparatia pâna diseara, astfel ca vom pleca atunci. George, ia arata-mi cutitul acela! Se auzi în clipa aceea glasul doctorului Bertram, care se ivise în turn.
— Petre mi-a istorisit despre aventura ta cu corcitura. Se prea poate ca în fortul vechi sa fie vreo comoara. Ah! Sunt arme foarte ciudate... Trebuie sa marturisesc ca nu-mi pot da seama deocamdata de obârsia lor. Sigur e însa ca sunt foarte vechi. Pacat ca nu se pot face cercetari În fort.
— Ne-ntoarcem îndata la Makassar, raspunse George, triumfator. Tata mai vrea sa lamureasca o taina pe care o banuieste.
— Pot veni si eu? Întreba doctorul pe capitan.
— Desigur, dragul meu, zise Farrow. E mai bine chiar sa fim mai multi. Vom pleca în doua barci. ÎI iei cu d-ta pe Kard, care îti poate fi de folos, daca va fi sa te razboiesti cu individul acela primejdios. Acum sa ne grabim! Stii si d-ta, doctore, ca se afla în Makassar ofiteri francezi de care ar trebui sa ne cam ferim. E mai bine, poate, ca d-ta cu Petre si Kard sa ramâneti în fort, iar eu cu George sa ne ducem la negustorul indian care oare sa cunoasca multe cu privire la noi.
Dupa câteva minute rana de la bratul tânarului fu bandajata, apoi cele doua barci se desprinsera de lânga submarin. În cea dintâi se aflau capitanul, George si Petre, în a doua doctorul si Kard. Cei doi uriasi vâslira cu putere spre tarmul îndepartat. Vroiau sa intre iarasi în golful acela tainuit, caci Farrow si George

banuira pe buna dreptate ca misteriosul individ nu va mai sta la pânda acolo.
Totusi, fura cu mare bagare de seama când intrara în golf. Când prima barca acosta la mal, George sari repede jos, fara sa-si întoarca privirea spre camarazi si cerceta tufele din apropiere, ca sa-l descopere cumva pe omul cu parul rosu.
— Dupa cum vad, pare ca s-a retras – zise capitanul – dar socot ca-l vom întâlni în fortul cela vechi. George, putem ajunge acolo pe vreun alt drum sau trebuie sa ne croim o poteca prin desis?
— Cu putin înainte de fort am zarit o poteca – raspunse tânarul – dar mergea în unghi drept cu strada, dupa cât am putut vedea. Se poate însa ca mai târziu sa coteasca spre fort.
— Ne vom folosi deci de ea, hotarî capitanul. La ce departare sa afla ea de zidul exterior al fortului?
— Socot sa fie patruzeci pâna la cincizeci de metri.
— Foarte bine; atunci putem patrunde lesne prin desis, caci ar putea sa treaca niscai pescari si sa le bata la ochi.
Abia când cele doua barci fura ascunse în tufis. Farrow dadu comanda de pornire. George se puse în fruntea convoiului si capitanul încuviinta în tacere. Arunca doar o privire spre Urias, dându-i de înteles sa vegheze cu bagare de seama si credinciosul camarad dadu din cap. Pasi alaturi de capitan si nu-si lua ochii de la George.
Acesta îsi putuse da îndeajuns seama cât era de primejdios omul cu parul rosu, ceea ce-l îndemna sa fie foarte

prevazator. Se târa mai mult decât mergea, privind în toate partile si ciulind urechile. Dar se parea ca misteriosul individ se-ndepartase într-adevar.
În curând camarazii ajunsera pe soseaua care ducea la oras si îsi urmara drumul pastrând toate masurile de prevedere.
Deodata George se opri si arata în laturi. Acolo începea poteca îngusta care ducea prin desis în directia Nord-Est. Parea sa fie folosita adesea, caci era bine întretinuta.
— Din tufa aceea par sa fi fost taiate de curând niste crengi, zise capitanul, încretind fruntea.
George îsi îndrepta si el privirea spre locul aratat si îsi dadu scama ca tatal sau nu gresise.
— O fi fost corcitura – zise el în cele din urma. Poate ca – dupa cum spuneai tu mai adineauri, tata – de la poteca asta duce spre fort o alta, de care se foloseste el mereu. Altfel ar bate la ochi daca s-ar duce întotdeauna la ruina, cotind de pe sosea.
— Sa sti ca asa e, încuviinta capitanul. Atunci sa ne folosim si noi de poteca asta, sa fim însa cu mare bagare de seama, caci corcitura îsi va fi luat masuri de siguranta. Ia-o înainte, George, dar fii cu ochii-n patru!
Camarazii se tineau unul lânga altul, ca sa poata sari în ajutorul aceluia care ar fi fost primejduit.
George socoti drept o mare cinste ca mergea în fruntea convoiului. Dar onoarea aceasta îl facu sa-si dea seama si de raspunderea mare pe care o avea.

Nu mai era vorba acum de siguranta sa personala ci si de aceea a camarazilor.
În vârful picioarelor, George patrunse pe poteca îngusta. Stia bine ca din fiecare tufa îl putea pândi moartea, ca pamântul se putea deschide deodata sub picioarele lui, facându-l sa cada într-o groapa cu taruse ascutite si otravite.
Mica ceata înaintase vreo patruzeci de metri. Când George se opri deodata si privi cu bagare de seama o tufa pe dreapta, al carei frunzis era ofilit. Crengile nu erau rupte însa si frunzisul ofilit parea sa fie datorit altor pricini.
George cerceta cu luare-aminte, dar nevazând nimic suspect, nici un fir sau sârma de care ar fi putut fi legata o primejdie, apuca tufa si o trase spre el. Dadu multumit din cap caci – dupa cum banuise – tufa putea fi smulsa lesne din pamânt. Se ivi o deschizatura strâmta în desis si îndaratul ei se arata o poteca îngusta, care ducea în directia fortului.
— Bravo! Facu Farrow, cu glas coborât. Acum sa ne îndoim atentia, caci corcitura va fi asigurat bine poteca asta ascunsa.
Crengile copacilor uriasi umbreau poteca pâna la treizeci de metri departare, învaluind-o într-un semiîntuneric verzui. La capatul ei se lumina si camarazii putura vedea tufele care împrejmuiau zidul din afara al fortului.
Pe George îl cuprinse simtimântul nelamurit ca numai pe bucata asta semi-întunecoasa a potecii putea pândi primejdia. Sovai câteva clipe, apoi porni cu hotarâre mai departe. Îsi scoase totusi revolverul si în mâna stânga lua lampa

de buzunar. Îndrepta lumina spre pamânt, examina cu bagare de seama fiecare bucatica de teren înainte de a merge mai departe si cerceta tufele de amândoua partile.
— George, priveste si-n sus! soptii capitanul îndaratul lui.
În aceeasi clipa avu si tânarul acelasi gând. Îndrepta lumina lanternei spre bolta de frunzis si oprindu-se brusc se arunca înapoi cu repeziciune, astfel ca se lovi de tatal sau si fu cât p-aci sa-l rastoarne.
În frunzisul de deasupra sa George vazuse scânteind ceva metalic si simtise în acelasi timp cufundându-se pamântul sub picioarele lui. O scufundare elastica, de parc-ar fi fost niste arcuri dedesubtul sau, ceea ce-l facu sa se gândeasca îndata la, o primejdie.
Deodata se auzi un pârâit printre crengi, un obiect lucitor cazu atât de aproape de George încât îi atinse haina, apoi se rostogoli cu zgomot pe poteca.
Tânarul pali când se apleca si privi mai de-aproape obiectul. Ridica cu greu bucata de fier rotund si capitanul striga imediat:
— Asta e o adevarata capcana de elefanti.
La unul din capetele fierului era fixata o lama ascutita, otel care ar fi gaurit capul acelui pe care l-ar fi atins. La o cercetare mai amanuntita iesi la iveala sub stratul de pamânt de deasupra potecii o scândura îngusta, de la care pornea o sârma subtire în desis. Daca un om pasea pe aceasta scândura, sârma

desprindea greutatea de fier, repezind-o în crestetul nenorocitului.
— Sfinte Dumnezeule, corcitura asta se pricepe sa-si apere taina! exclama doctorul Bertram, care facu câtiva pasi înainte. George – daca scapam teferi din aventura asta, as pastra bine aceasta unealta ucigatoare, caci e o raritate.
— Asa e, încuviinta tânarul, ca e îsi revenise din spaima prin care trecuse. Sa nadajduim ca e ultima piedica pe care ne-o pune în cale corcitura.
— Fii mereu cu bagare de seama! Îl preveni capitanul. Nu trebuie s-avem aici un pic de încredere în „fiara rosie", cum îl numesc chinezii pe individul acela.
— Voi fi cu ochii în patru, fagadui George, cu seriozitate. Am cunoscut îndeajuns cât de primejdios e acest individ. Sa nadajduim ca vom ajunge în fort neobservati de el.

IV.
COMOARA DIN VECHIME.

DUPA CE TRECUSERA de bucata de poteca umbrita de copaci, camarazii ajunsera la niste tufe înalte, unde cel putin nu erau amenintati de vreo primejdie de sus. În schimb ar fi putut fi lesne vazuti prin crapaturile zidului fortului, de unde corcitura n-ar fi sovait sa-i atace într-un fel oarecare.
Nu trebuiau însa în nici un caz sa se grabeasca, caci primejdia putea sta la pânda de amândoua partile tufisului.
Se cerea mare bagare de seama si George îsi îndrepta toata atentiunea spre

frunzisul des al tufelor pe dinaintea carora treceau.
Ajunsera însa netulburati la zidul din afara al fortului, unde descoperira îndata câteva crapaturi destul de largi pentru ca un om sa se poata strecura. George sovai, nestiind la care sa se opreasca; arunca o privire întrebatoare tatalui sau care spuse:
— Daca fiara rosie mai pregatit vreo cursa, asta nu poate fi decât la crapatura din fata voastra. Asa dar, s-alegem o alta. De pilda cea de colo din stânga, care duce si mai adânc.
— Tot ce se poate, încuviinta doctorul. Atunci o luam mai bine pe cealalta de colo. A! Uite ca George a si început cercetarile.
Tânarul se afla înaintea deschizaturii largi si privea cu atentie peretii zgrunturosi si farâmaturile de piatra risipite pe jos. Tocmai vroia sa treaca dincolo, când zari o dunga îngusta, care îi atrase îndata luarea-aminte.
Era într-adevar numai o întâmplare ca-i batuse în ochi acest lucru neînsemnat. Oricare altul ar fi trecut-o cu vederea, cu siguranta. Dar tânarul devenise atât de banuitor dupa cele ce patise cu corcitura, încât se apleca imediat examina funia mai de aproape.
— Ai gasit ceva? întreba Farrow în spatele lui.
— Da, tata, raspunse George. Înca o sârma pusa cu îndemânare printre pietricelele împrastiate pe aici. Nici nu vreau sa aflu ce e cu ea, ci mai bine o încalec si trec dincolo.

Îsi trase însa înapoi piciorul ridicat, chibzul câteva clipe, apoi zise:
— Nu. Mai bine sa tragem de sârma, ca sa vedem ce se întâmpla. În primul rând corcitura ar da fuga încoace când zidul se va narui sau s-ar întâmpla ceva asemanator.
— Dar s-ar putea produce si o explozie puternica, zise capitanul. E cam cutezator ceea ce vrei sa faci, George.
— Eu cred ca e foarte bine – starui tânarul – în loc sa ne pierdem vremea sa ne expunem viata cautându-l pe omul cu pârul rosu, mai bine sa-l facem sa vie el la noi. Si am presimtirea ca asa se va întâmpla daca vom trage de sârma.
— Si cum vrei sa faci treaba asta?
— Voi va veti retrage ceva mai încolo, iar eu voi arunca o piatra pe sârma. Daca se va produce într-adevar o explozie, atunci sunt aparat, caci voi zvârli piatra dindaratul tufelor. Fireste ca ma voi culca la pamânt îndata ce voi fi aruncat bolovanul.
— Ei, asa mai merge, încuviinta Farrow. Hai sa ne retragem, sa nu mai pierdem timpul.
În vreme ce George cauta o piatra mare, camarazii se dadura îndarat, cât mai departe de zid.
Tânarul gasi repede ceea ce îi trebuia, se furisa printre tufele din fata zidului si arunca piatra. Imediat apoi se întinse la pamânt.
În clipa urmatoare o bubuitura cutremura vazduhul. Explodase de sigur o încarcatura puternica, dar aceasta fusese astfel asezata încât detunatura sa

nu poata fi auzita prea departe. Efectul fu cu atât mai surprinzator, cu cât dupa câteva clipe se rostogolira peste desis bolovani de toate marimile.
George avusese prevederea sa-si acopere capul cu mâinile. Asta fu salvarea lui, caci dupa ce câteva pietre mai mici îl lovira în spate si peste picioare, îi cazu pe brate un bolovan mare din zid. S-ar fi ales cu capul zdrobit daca nu l-ar fi aparat cu bratele.
Prin forta izbiturii fu apasat cu fata la pamânt si asta era foarte bine, caci altfel durerea l-ar fi facut sa scoata un tipat.
Gemând de durere, tânarul se ridica încet în genunchi si se vazu nevoit sa ramâna câtva timp nemiscat, deoarece îi venea ameteala si simtea o greata grozava care îl facea sa clatine. Cauta sa se dezmeticeasca, privirea i se limpezi si-si dadu cu bucurie seama ca mâna stânga îi era numai umflata si zgâriata, dar osul nu fusese zdrobit nicaieri.
Vru sa se ridice cu totul, când privirea îi cazu întâmplator pe zid, printr-o spartura a frunzisului. Ramase uimit si înspaimântat în acelasi timp, caci zidul disparuse pe o lungime de vreo zece metri. Li se întâmplase oare ceva camarazilor sai? Îngrijorat peste masura vru sa se ridice repede, când... vazu corcitura înaintea sa. Ca o umbra aluneca misteriosul individ peste locul întins care despartea zidul din afara, de cladirile dinlauntru. George zari în mâna dreapta a roscovanului un revolver automat de mare calibru – lucru ciudat

în orasul acesta si mai ales la un individ de teapa astuia.
Tânarul îsi dadu seama ca va urma acum o lupta hotarâtoare. Desigur ca tovarasii fusesera raniti de bolovanii zidului aruncat în aer, altminteri ar fi alergat în ajutorul sau.
E drept ca nu trecusera decât vreo câteva clipe de la producerea exploziei, dar oricum ar fi trebuit sa auda.
Pentru moment el nici nu se gândi ca, multumita sparturilor din zid, puteau si ei cuprinde cu privirea locul liber si sa-l vada pe individul acela ticalos. Îl cuprinse o furie nemasurata împotriva acestui om. De sigur ca el îi va ucide fara mila pe cei cazuti în nesimtire din pricina exploziei.
George ridica încetisor revolverul. În primul moment avu de gând sa-l împuste pe roscovan, dar îsi aduse aminte de taina acestuia si-si zise ca-i va fi greu s-o descopere când „fiara rosie" nu va mai fi.
Corcitura se afla acum la doi pasi de spartura de larga din zid. Avea chipul schimonosit de furie, dar si de bucurie draceasca. Tinea ridicata arma ucigatoare, privi nelinistit în juru-i, apoi se strecura binisor în deschizatura.
Atunci George trase de doua ori la rând. Întâiul glont nimeri în încheietura mâinii drepte a corciturii, al doilea în umarul stâng. Ranitul scoase un racnet de fiara, dar nu se prabusi, cum se asteptase George si nici nu încerca sa ridice arma ce-i cazuse din mâna. Ci, cu o repeziciune de necrezut, se întoarse si, o rupse la fuga înlauntrul fortului.

Avea acoperire îndaratul tufelor si sari în zigzag încoace si încolo. George se temu ca va zvârli în aer tot fortul, facând sa dispara taina. Tinând revolverul ridicat, privi dupa el, apoi trase înca un glont si de data asta corcitura ridica bratele si se prabusi cu fata la pamânt.
Tânarul nostru erou iesi îndata dintre tufe. Nici nu se sinchisi de ranile sale, caci trebuia sa vada ce s-a întâmplat cu tovarasii sai. Când fu afara din frunzis, îl vazu dând fuga spre el.
— Bravo, George! striga capitanul. Si noi l-am vazut pe roscovan, dar n-am putut trage, caci eram rau asezati. A! Esti ranit? Întreba el, îngrijorat.
— Nu e nimic; o piatra m-a lovit în mâna, raspunse tânarul. Dar voi cum ati scapat de efectul exploziei?
— Ne-am întins la pamânt înainte de a se produce ea, astfel ca am fost atinsi doar de câteva pietre mai mici. Mi se pare ca rana ta e mai grava de cum crezi.
— E timp pentru asta, acum trebuie sa vedem ce e cu fiara rosie. Ultimul meu glont l-a raniti grav – l-am ochit în coasta.
— Atunci trebuie sa ne grabim! zise Farrow. Altminteri cine stie ce ne mai pregateste.
Patrunsera repede prin deschizatura larga în launtrul fortului. Petre ridica revolverul corciturii si-l vârî în brâu. Camarazii alergara apoi spre tufa unde se prabusise roscovanul.
Când ajunsera acolo, vazura ramuri frânte si sânge proaspat, dar corcitura se târâse mai departe, dupa cum dovedea

dâra de sânge. Asta înlesnea urmarirea, George porni ca o sageata pe urma aceasta, temându-se ca individul sa nu-si dea sufletul înainte de a i se putea smulge taina.
Dâra ducea într-o crapatura îngusta a zidului unei cladiri în forma de turn si care era bine întretinuta. George scoase repede lampa de buzunar, cu toata durerea ce o simtea la bratul stâng si patrunse în deschizatura zidului.
La lumina lanternei vazu o gaura neagra în podeaua unei încaperi patrate. Din câteva sarituri fu acolo si se pomeni în fata unei scari înguste de piatra, care ducea în adâncime si ale carei trepte erau patate cu sânge proaspat. Coborî repede scara, coti de câteva ori, apoi ajunse într-un gang subpamântean, în ai carui pereti se aflau câteva usi.
Una era deschisa si dâra de sânge ducea înauntru. Tânarul porni înainte. O ploaie de scântei de toate culorile scânteia în lumina lampii sale; ridica mâna cu revolverul, împuscatura lasa un ecou prelung si roscovanul – care tocmai întindea bratul dupa o sârma ce atârna din tavan – cazu pe o movila de bogatii care zaceau aici de sute de ani.

V.
TAINA LUI DOGA SHING.

— SFINTE DUMNEZEULE, ce minunatii! exclama doctorul Bertram, trezindu-l pe George din înmarmurire.
Tânarul se cutremura, mai arunca o privire spre „fiara rosie”, care zacea

chircit pe comorile sale, apoi se întoarse spre camarazii care se apropiasera si zise tatalui sau, ca si cum ar fi vrut sa se scuze:
— Se pregatea sa traga de sârma aceea de colo si atunci am fost nevoit sa trag într-unsul.
— Bine ai facut, dragul meu, raspunse capitanul. Altminteri, de sigur ca tot turnul ar fi zburat în aer si ne-ar fi îngropat sub darâmaturile sale. Sa-l lasam acolo unde a cazut si sa dam de veste autoritatilor. Doctore, d-ta ramâi aici si cauta prin comorile astea ceea ce am putea lua ca amintire. Vad multe casete cu monede de aur, pe care le vom lasa Olandezilor. Noi – ca descoperitori ai acestor bogatii, vom lua o parte din cupele, statuile, crucile si celelalte care se mai afla pe aici. Ah, uite ce frumoase sunt armele alea vechil Din astea vom lua cea mai mare parte.
Doctorul Bertram se si aplecase asupra comorilor si începu sa le rânduiasca. Capitanul hotarî ca Petre si Kard sa ramâna cu doctorul, apoi pleca cu George spre oras. Înainte de a apuca pe strazile principale îsi stersera bine hainele apoi întrebara la casuta unui plantator olandez, unde se afla palatul guvernatorului.
Ajuns acolo, Farrow întreba pe portar de numele reprezentantului regatului Olandei si dupa ce se gândi câteva clipe, îi trimise o scrisoare închisa, semnata cu numele sau adevarat si în care-i comunica fara ocol ca fiul sau

descoperise o comoara pretioasa în fortul cel vechi.
Dupa câteva minute capitanul si George fura invitati sa intre la guvernatorul van Haaven. Acesta era un barbat energic si prietenos, care se bucura mult sa le faca cunostinta, deoarece auzise de mult de faptele lor vitejesti.
Guvernatorul asculta cu mult interes povestirea lui George, încheie un proces-verbal, apoi chema pe seful politiei si-i comunica si lui ceea ce aflase. Se oferi chiar sa puna câtiva oameni la dispozitia camarazilor ca sa transporte la barci partea ce li se cuvenea din comoara. Dar Farrow refuza propunerea. Ruga numai sa se amâne cu o jumatate de ceas plecarea spre fortul vechi, deoarece vroia sa vorbeasca cu un indian care-l prevenise pe George de existenta unor ofiteri francezi.
— Asa e – zise van Haaven si chipul i se întuneca – în port se afla un distrugator francez si ati putea avea neplaceri daca ati fi recunoscuti de ofiteri. Atâta vreme cât sunteti aici ca oaspeti ai nostri, va aflati la adapost, dar când veti fi pe mare, va trebui sa va aparati singuri.
— De un singur distrugator nu ne temem noi – raspunse Farrow, zâmbind. — Asa dar, peste o jumatate de ceas venim sa va luam, domnule van Haaven!

De la cladirea guvernatorului nu era departe locul unde locuia indianul cu pricina. În drum, tatal si fiul aflara de la trecatori ca focul din ulita chinezeasca fusese stins. Corcitura parea sa fie

cunoscut numai acolo, caci guvernatorul nici nu auzise de „fiara rosie”.
Când Farrow si George se apropiara de pravalia lui Doga Shing – cum se numea Indianul – întâlnira un bastinas voinic, care le arunca, în treacat, o privire pe furis. Ei nu dadura nici-o însemnatate faptului si nici nu vazura ca omul întoarse brusc si-i urmari de la distanta.
Doga Shing se ridica repede si se înclina adânc când capitanul se apropie de el.
— Sahib – începu indianul, înainte ca Farrow sa-i spuna ceva – stiu de ce ati venit; am asteptat vizita dv., de aceea l-am prevenit pe fiul dv. si l-am lasat sa întrezareasca cum ca-l cunosc. Sahib, sunt încântat sa va salut…
— Îmi închipui eu din partea cui – îl întrerupse Farrow, prietenos – e vorba de printul Ghasna, fara îndoiala. Dar pe George al meu n-ai fost însarcinat sa-l saluti?
Pe chipul barbos al indianului flutura un zâmbet usor, apoi se înclina adânc în fata tânarului si zise:
— Sanja, fiica printului, mi-a spus sa transmit salutari si urari de bine tânarului Sahib. Sanja duce dorul tânarului Sahib.
— Îti multumesc – zise George, bucuros si întinse lui Doga mâna – voi cauta sa îndeplinesc cât mai curând dorinta printesei. Când te vei întoarce în patria, salut-o din partea mea. Si spune-i ca ma gândesc mereu la dânsa.
— Voi repeta întocmai printesei cuvintele tânarului Sahib, zise Doga. Dar înainte a ma înapoia, trebuie sa-mi îndeplinesc

misiunea aici. Sahib capitan – se adresa el lui Farrow – printul nadajduia ca va voi întâlni pe undeva aici. În marile astea, varul sau, Ranga Shing, a fost rapit. Si, dupa multe cercetari am aflat ca în apele acestea se afla un vapor, despre care cei ce-l cunosc vorbesc numai cu teama. E vorba de „vaporul celor pierduti". Cred ca Ranga Shing se afla pe vasul acesta, împreuna cu alti oameni, care au fost rapiti din cine stie ce motiv. Sahib, ne veti ajuta dv. sa cautam vasul?
— Mâi e vorba! se grabi sa raspunda capitanul. As fi nespus de bucuros sa-i pot face un serviciu printului Ghasna. Dar va fi foarte greu sa gasim vaporul în marile acestea, unde sunt atâtea insule.
— Sahib capitan, de la un chinez pe care-l tin sub puterea vointei mele au aflat ca vaporul cu pricina pleaca în fiecare luna spre o insula care e la o departare de o zi si o noapte de aici. Acolo încarca merinde si combustibil. Chinezul mi-a zugravit cu aproximatie asezarea insulei.
— Atunci ar trebui sa vii si d-ta cu noi – zise Farrow – îti poti lasa pravalia singura?
— Nu e a mea – raspunse indianul, zâmbind – compatriotul meu mi-a dat-o în seama, ca sa pot face mai bine cercetarile. Sunt gata sa-l urmez imediat pe Sahib capitan.
— Bine. Mai avem putina treaba pe aici, apoi vom merge la submarinul nostru. Ne vom întâlni la fortul cel vechi din afara orasului. Barcile noastre se afla ascunse într-un golf îndepartat.
— Voi fi acolo, Sahib.

Tatal si fiul se înapoiara la guvernator.
Chibzuira asupra celor auzite si în cele din urma George zise:
— Tata, voi fi foarte bucuros daca i-am putea face printului serviciul acesta. Chestia aia cu „vasul celor pierduti" miroase a aventuri noi.
— Asta pare sa fie lucrul principal pentru tine! zise capitanul, zâmbind. Trebuie sa recunosc însa ca si pe mine ma intereseaza lucrul. Ciudat ca Doga Shing ne-a asteptat cu atâta siguranta. S-ar fi putut doar lesne ca sa plecat îndata. Si asta e o taina a Indienilor, pe care noi europenii n-o putem pricepe. Pe chinezul de la care a aflat amanunte asupra vasului misterios, cu siguranta ca l-a hipnotizat, altminteri Galbenul n-ar fi tradat taina sa nici dac-ar fi fost supus la cele mai grozave torturi. Cred ca chestia va fi foarte interesanta.
— Nadajduiesc si eu, zise George.
Fara ca ei sa fi observat, bastinasul de adineauri îi urmase. În fata cladirii guvernatorului se aflau doua automobile, dintre care unul era ocupat de politisti albi. Van Haaven cu seful politiei iesira în întâmpinarea tatalui fiului, se urcara în primul automobil si pornira în goana spre fort.
Îndata ce masina cu politistii se puse în miscare. Bastinasul se agata repede de bara din spatele ei. Trecatorii îl vazura, dar nu putura atrage atentia celor din masina, caci aceasta zbura ca vântul.
Când automobilele se oprira la fort, bastinasul se strecura ca un sarpe într-o

tufa, de unde îl urmari apoi pe Albi, care intrara în ruina.
— Care va sa zica vreti sa transportati singuri în barci partea ce vi se cuvine din comoara? întreba cu glas tare guvernatorul pe capitan. În cazul acesta v-as ruga ceva: treceti cu barcile dv. prin apropierea orasului si veti vedea o casuta de bambu ridicata pe apa. Casuta de care se folosesc bastinasii la pescuit. Trecând pe acolo nu puteti fi vazuti din port. În schimb eu va voi urmari cu privirea si voi vedea daca ati plecat ne suparati de cineva.
— Asa vom face, domnule van Heaven, raspunse Farrow.
Iscoada ascunsa zâmbi cu rautate, apoi se furisa îndarat printre tufe, ajunse pe sosea si disparu în desisul de peste drum, care înainta pâna ia mure.
Olandezii ramasera înmarmuriti în fata minunatiilor din pivnita fortului. Cadavrul „fiara rosii" fu scos de acolo si îngropat repede, apoi politistii transportara comoara la automobile.
Doctorul Bertram pusese deoparte cutite neobisnuite, sabii, cani, cupe, statuete si cruci. Guvernatorul oferi capitanului si alte lucruri, dar Farrow raspunse, râzând, ca le ajunge atâta ca amintire.
Dl. van Haaven puse sa se goleasca într-un sac, pe care-l adusese, laditele cu monede de aur, doctorul împacheta în ladita obiectele alese de el. Apoi camarazii fura gata de drum.
Mai asteptara pâna ce olandezii carara la automobile partea lor, apoi Petre si Kard ridicara lada grea si toti parasira pivnita.

Dupa un calduros ramas bun, camarazii se îndreptara spre golful unde îsi ascunsesera barcile.
Abia disparura cele doua automobile, ca auzira fosnete într-un tufis din apropiere. Trasera repede revolverele, dar tot atât de repede le vârâra la loc, zarindu-l pe Doga Shing, care se înclina în tacere.
— Ai facut bine asa – spuse capitanul - caci olandezii nu trebuie sa stie ca mai avem ceva treaba prin tinutul acesta.
— Sahib capitan – zise indianul – va pândeste o primejdie ne aproape. Am vazut un om care venea de la fort si strecurându-se pe lânga automobile, a iesit pe sosea.
— Ce ne pasa noua de asta – raspunse Farrow cu nepasare – plecam îndata cu barcile noastre si n-are decât sa ne caute dac-o pofti.
Dar Doga Shing clatina cu seriozitate capul si tot drumul privi cu bagare de seama în jurul sau. În cele din urma camarazii se molipsira de îngrijorarea lui si începura si ei sa iscodeasca primprejur – dar nu se întâmpla nimic, asa ca ajunsera cu bine la golf.
Barcile erau acolo; fura lasate repede pe apa, lada fu încarcata în aceea a capitanului si a lui George, iar Doga Shing, doctorul si Kard sa urcara în a doua barca. În clipa când se desprinsera de tarm, Farrow zise, râzând, catre cei de dincolo:
— Ei, Doga Shing, vezi ca îngrijorarea d-tale a fost neîntemeiata? E mai bine, totusi, sa fim cu bagare, de seama. Kard, trebuie sa mergem dea lungul tarmului,

pana dam de o casuta de bambu a pescarilor. Abia dupa aceea luam directia spre submarin. Asa i-am fagaduit guvernatorului, cere vrea sa se încredinteze ca am scapat cu bine de pe uscat.
Doga Shang facu un gest, pârând ca vrea sa spuna ceva, renunta însa si întorcând capul privi spre largul marii. George, caruia acest gest îi atrase luarea-aminte, baga de seama ca indianul îsi vârâse mâna sub vestmântul alb si lung pe care-l purta.
Dar nu se opri prea mult asupra acestui fapt, ci se gândi la Sanja, pentru al carei unchi urma sa-si primejduiasca poate viata.
Dupa un sfert de ceas începu sa se vada casuta de bambu ridicata în mare, aproape de tarm. Sub acoperamântul primitiv stau pescarii pândind prada ce trece pe dinaintea lor, apoi îsi arunca lancile care nu-si gresesc tinta niciodata.
— Tata, vreau sa vad mai de-aproape instalatia aceea pescareasca, zise George.
Petre îndrepta barca într-acolo si tânarul privi cu interes constructia ciudata, care înfrunta cele mai napraznice furtuni si valuri.
Deodata se auzi deasupra lor un zgomot slab. Camarazii ridicara capetele si vazura cu spaima sus pe platforma un bastinas înalt, care se uita la ei cu chipul schimonosit de furie. Tinea în mâna o sulita ascutita de prins peste, cu vârful îndreptat spre capitan.
— L-ati ucis pe Asabo! racni el în limba olandeza – ati furat comoara noastra –

trebuie sa muriti!
Farrow parea pierdut. Nu mai avea vreme sa duca mâna la revolver – caci cunostea cu ce repeziciune si siguranta mânuiesc bastinasii sulita. Fulgerator îsi aduse aminte de bastinasul pe care Doga Shing îl vazuse la fortul vechi si-i paru rau ca nu tinuse seama de prevenirea indianului. Acum era prea târziu.... O clipa înca si fierul ascutit va strapunge pieptul sau, apoi bastinasul va ucide în acelasi fel si pe George si Petre. Capitanul stia bine ca nici ei nu vor mai avea vreme sa-si scoata armele pentru a se apara.
Dar când bratul ridicat al bastinasului parea gata sa zvârle fierul ucigator – când capitanul se simti napadit de o sudoare rece – auzi un zumzet ca de carabus în zbor. Apoi bastinasul scoase un racnet, sulita îi cazu din mâna, câteva clipe ramase cu ochii sticlosi atintiti la camarazi – pe urma cazu gramada în pamânt.
Petre prinse repede în mâna sulita si o aseza în barca, spunând doar atât:
— O amintire frumoasa...
Abia apoi privi în juru-i, ca sa vada cum survenise salvarea aceea neasteptata.
Dinspre tarm se nuzi cineva strigând spre ei. Acolo statea guvernatorul, agitând bratele.
— Bravo! striga el, aratând spre barca a doua. Însotitorul d-tale ti-a salvat viata, domnule capitan.
Farrow privi spre cealalta barca. Zâmbind ciudat, Doga Shing îsi vârî în haina un obiect de forma curioasa, iar doctorul

Bertram îi lua mâna, o strânse cu putere si zise capitanului:
— Doga Shing trebuie sa fi banuit ceea ce era sa se întâmple. L-a împuscat pe ticalos cu un revolver cu aer comprimat.
— Îti multumesc, Doga Shing, zise Farrow. Pe viitor voi tine seama de prevenirile d-tale. Sahib, capitan, mie mi s-a dat numai sarcina de unealta, cum s-ar zice – raspunse Indianul – trebuie sa va ocrotesc pâna ce misiunea va fi dusa la bun sfârsit.
Farrow saluta din cap pe cei de pe tarm, apoi se aseza în barca si zise lui George:
— Acum se pare ca suntem din nou învaluiti de misterele Indiei, dragul meu baiat. Cine stie ce aventuri ne mai asteapta!
*
Câta dreptate avea capitanul cu presimtirea aceasta, urma sa se arate mai târziu. Aventura care începuse în Makassar fu atât de misterioasa si plina de primejdii, cum nu mai întâmpinasera una la fel curajosii camarazi.

81
STAPÂNUL URSILOR

I.
SPRE ALASKA.

SPRE SEARA, parasind Makassar-ul, camarazii se retrasera fiecare în cabinele lor, ca sa se lase odihnei. Numai George si doctorul Bertram nu pareau obositi, caci vroiau sa cerceteze cu amanuntime „amintirile” luate din fortul vechi. Si dupa

ce terminara cu treaba asta, tânarul îl ruga pe doctor sa-i mai povesteasca ceva din aventurile sale, de acolo unde o lasase rândul trecut. (Vezi voi. 78 „Aventurile echipajului Dox"). Medicul îi îndeplini dorinta, caci îi placea si lui sa dezgroape amintirile.

«— Torpilorul japonez – începu el – vas cu totul modern, alerga cu viteza dea lungul Ku-ilen-ului, lantul acela de insule mici între Marea Ochotica si Oceanul Pacific.

Mai aveam de strabatut trei mii de kilometri pâna s-ajungem la tinta noastra, care era Andreieffski pe Yukon-River. Asta însemna o calatorie de mai mult de trei zile, daca puneam la socoteala si escala în Petropawlowsk, pe Kamciatka, unde urma sa ne aprovizionam cu carbuni.

Cred cu n-ai uitat – draga George – care era scopul voiajului nostru: în pustiurile de gheata ale Yukon-River traia Maud Gallagher, nepoata lordului Bird, care ne daduse însarcinarea si mijloacele necesare s-o cautam pe biata fata si tatal ei si sa-i readucem în sânul civilizatiei.

Capitanul Aki, comandantul torpilorului, facu totul ca sa ne usureze traiul pe vas.

Dupa cum ne fagaduise Aki, în dimineata zilei a treia ne aflam în labirintul de insule care formeaza îmbucatura Yukon-ului. Yukon-ul e navigabil pana departe în interiorul tarii, dar noi luaseram hotarârea sa debarcam în oraselul Andreieffski, ca sa culegem acolo informatii asupra celor doi Gallagher.

Sosirea vasului de razboi japonez starui mare valva – dupa cum era si de asteptat

– autoritatile venira îndata la bord si uimirea slujbasilor nu mai cunostea margini aflând ca drumul fusese facut numai ca sa ne aduca pe noi acolo.
Pasapoartele noastre erau în regula. Dar deoarece politistii si parintii comunei tot facura mutre nedumerite, Marian îi lamuri ca eram numai niste vântura-lume, veniti cu scopul sa vizitam tara înfloritoare dar necercetata înca.
Chipurile slujbasilor se mai luminara auzind aceasta si începura sa ne trateze cu o politeta, exagerata.
Dupa ce ne luaram un calduros ramas-bun de la Aki, Marian întreba pe primar de cel mai bun hotel al oraselului, deoarece aveam de gând sa ne odihnim câteva zile si a ne împrospatam provizia de merinde.
Chipul parintelui orasului straluci auzind aceste cuvinte. (Mai târziu se dovedi ca el însusi facea negot cu lucruri dintr-astea). Ne conduse la casa mare de lemn, ale carei ferestre dadeau pe Yukon. Împotriva asteptarilor mele, era foarte curat în hotel.
Dupa ce vizitaram în graba oraselul, ai carui locuitori se îndeletniceau cu negotul de lemne si peste, ne înapoiaram la hotel, prânziram bine si rugaram apoi pe patron sa ne tie tovarasie la o sticla cu vin.
Discutaram la început de lucruri fara însemnatate si Hermann Berger – cum se numea hotelierul – se dovedi a fi un om da treaba si foarte sârguincios. Ne istorisi povestea vietii sale si la urma se interesa de intentiile noastre. Marian raspunse

din nou ca aveam de gând sa cunoastem tara, poate sa urcam si prin munti, ca sa vizitam taberele cautatorilor de aur si, daca va fi cu putinta, sa vânam câte ceva.
— De pilda cerbi si ursi – adauga prietenul meu – se zice ca ursii de pe aici ar avea marimi uriase.
— Asta cam asa e! se grabi sa spuna Bertram. Ating o înaltime de peste trei metri. Am vazut într-un rând câtiva de-mi înghetase sângele în vine.
— Cum, mai multi dintr-odata? se mira Marian. Asa ceva e foarte rar.
Berger facu o mutra cam încurcata.
— Pâna acum n-am povestit nimanui – zise el cu glas scazut – caci m-ar fi luat cu siguranta în râs. Dar dv. îmi inspirati multa încredere, asa ca va voi spune. Acum trei ani – aveam si pe atunci hotelul asta – plecai într-un rând în susul Yukon-ului, pâna la cotitura unde se varsa într-unsul Kovukuk-River. Acolo sunt asa-zisele Yukon-Hills si se gasesc multe claim-uri (terenuri aurifere) pe ai caror proprietari îi aprovizionam cu merinde. E mai rentabil decât sa fii singur prospector. Îmi terminai treburile, plecai înca în seara aceea – aveam de facut cinci sute de kilometri – si pornii repede în josul Yukon-ului. Cei doi servitori ai mei – indieni din launtrul tarii – conduceau kanu-ul, în vreme ce cu visam cu ochii deschisi. Deodata indienii începura sa tipe si se ghemuira pe podeaua barcii. Privelistea care mi se înfatisa acum nu era deloc, linistitoare, caci pe mal stateau trei ursi de Alaska,

ridicatii pe labele dinapoi, asa încât li se vedea toata înaltimea de trei metri si mai bine. Fiarele pareau sa chibzuiasca daca sa se arunce în fluviu si sa atace kanu-ul meu, care plutea încet de tot acum; dusei mâna la pusca mea minunata, hotarât sa încep lupta – când, ma puteti crede sau nu… se auzi dintr-o padurice ce se afla la vreo treizeci de metri de fluviu – o suieratura ascutita. Cele trei fiare se întoarsera ca la o comanda, se lasara la pamânt pe labele dinainte si o zbughira în padure. Fireste ca acum cel dintâi gând al meu era sa ma departez cât mai repede de locul cu pricina. Indienilor le bagai în cap ca ursii îi vor înhata daca vor sufla o vorba despre întâmplarea aceasta. D-voastra ce credeti, domnilor? Sa fi fost o vedenie numai?

— Da, da, la asta m-am gândit si eu, fie ca un vânator încercat, care se îndeletnicea ani dea rândul cu vânatoarea în stepa, izbutea, sa domesticeasca pui de ursi dintr-acestia, sa-i creasca. Nu vad nimic deosebit în patania d-tale.

— Da, da, la asta m-am gândit si eu sa raspunse Berger – dar totusi n-am povestit înca nimanui nimic despre asta.

— A, a dar la Yukon-River, unde se varsa în el Kovukuk-ul – zise Marian, îngândurat – pe care tarm stateau ursii când pornira în josul apei, domnule Berger?

— Pe cel stâng. Oare nu cumva vei fi vrând sa iei urma fiarelor? Cine stie ce se ascunde îndaratul acestei dracovenii! În

locul asta se întâmpla doar multe lucruri ciudate!
— Cred si eu! zise Marian apoi adaugase într-o doara: D-ta care ai colindat atâta lume, domnule Berger, nu cumva ai avut oare prilejul sa cunosti pe unul cu numele Tim Galagher?
Hotelierul tresari speriat, se holba câteva clipe la Marian, apoi raspunse încet:
— Acum stiu, domnilor, ca n-ati venit încoace numai de dragul studiilor. Vreti s-o scoateti pe Maud Gallagher din pustiul cel grozav. Eu sunt acela care am primit, printr-un calator indian, scrisoarea doamnei Ellen Gallagher si am trimis-o mai departe lordului Bird. Da, domnilor, sa stiti ca faceti o fapta buna daca o scoateti pe biata fata de acolo. Si va rog sa va bizuiti pe ajutorul meu în toate privintele.
— Primesc cu placere, zise Marian, bucuros. Acum se pune întrebarea, în primul rând, undo locuieste Tim Gallagher. Lordul îmi scriu eu ar fi la vreo douazeci de kilometrii de mare.
— Atunci trebuie sa fi înteles rau ce i-a scris sora-sa; Gallagher se afla la cel putin cinci pâna la sase sute de kilometri departare de aici. Va voi pune la dispozitie o barca cu motor care sa va duca repede în susul Yukon-ului si va voi da un servitor indian care va va fi de mare folos.
— Atunci vom debarca peste drum de Yukon Hills – zise Marian – sa speram ca ne vom întâlni si cu ursii aceia îmblânziti.

— Nu râdeti, domnilor! raspunsei Berger, cu seriozitate. Daca se va întâmpla asa ceva, îl pierdeti pe indian, caci omul nu va mâi face un pas cu d-voastra, ci, dimpotriva, se va întoarce cât mai repede îndarat.
— Atunci va trebui sa ne continuam singuri cercetarile – zise Marian, nepasator – dar mai vreau sa te întreb ceva: cunosti ceva amanunte asupra sortii lui Gallagher?
— Da, am auzit multe despre el; în taberele cautatorilor de aur se vorbeste si acum înca despre uriasul Gallagher, care a fost înselat în chip atât de neomenos de cel mai bun prieten al sau. Ticalosul se numeste Patrik Henderson si daca veti întâlni un omulet ghebosat, cu o mutra de guzgan, ochi rosietici si par rosu, care tresare la auzul acestui nume. Îl puteti împusca fara grija. Nu va fi nici un pacat.
— Si ce crima a facut Henderson acela?
— Gallagher a lucrat în claim alaturi de el. Dar în vreme ce Tim scotea aurul cu banita, Henderson abia câstiga cu ce sa-si duca zilele de azi pe mâine. Atunci se împrieteni cu Uriasul Tim, a carui sotie se afla în lagar; ea gatea, cosea pentru barbatul ei si îsi îngrijea fiica, nascuta acolo înainte cu o jumatate de an. Visa la vremea când Tim al ei se va înapoia în patrie, putred de bogat.
Si Henderson deveni prietenul casei; era mereu pe lânga Gallagher si nevasta acestuia, pâna afla unde ascunsese Tim aurul. Atunci proceda ca un adevarat ticalos. Îsi procura de la un indian o buruiana, al carei suc are darul sa

adoarma. Turna putintel în ceaiul lui Gallagher si în aceeasi noapte se facu nevazut cu sacii de aur. Cei doi soti zacura multa vreme bolnavi, ba Tim ramase chiar cu mintea întunecata de pe urma bauturii aceea blestemate. Nu mai putu recunoaste aurul, pleca din tabara si se spune ca acum se îndeletniceste cu vânatul pe undeva prin pustietati si se deda si la furtisaguri. Iar frumoasa si vesela Ellen a murit – adauga el cu tristete – întelegeti deci si d-voastra de ce oricare din vechii prospectori l-ar ucide pe omul acela cu chip de guzgan, daca s-ar mai ivi pe la ei.

— Când vorbesti de lup, lupul e la usa, zise Marian, calm si arata spre fereastra. Domnul acela de colo n-o fi chiar onorabilul Patrik Henderson?

Berger râse din toata inima dupa ce arunca o privire pe geam.

— Asta e un avocat cu numele de John Eavens, care e de mult pe aici; raspunse el. Cam seamana el cu Henderson, dar, dupa cum vedeti, are o cocoasa mica – ceea ce-i lipseste celuilalt – si par negru. În afara de asta de când cu povestea aceea, Henderson va fi sters repede putina din Alaska.

— Fireste, asta e de presupus – încuviinta Marian, în vreme ce privea îngândurat dupa avocat.

Berger fu chemat în hotel si pleca, scuzându-se.

— Ce ai tu eu avocatul ala? întrebai eu, mirat.

— Nimic, ce sa am? raspunse Marian. M-am gândit numai în primul moment ca ar

putea fi Henderson. O cocoasa e usor sa-ti faci, parul se vopseste lesne si ramânerea aici îndata dupa faptuirea nelegiuirii e un siretlic care i-ar induce în eroare pe prospectori.
— Sfinte Sisoe, stii ca se poate sa ai dreptate! facui eu, înmarmurit.
— Atunci se poate ca Gallagher sa-si recapete aurul, zâmbi Marian. Sst! Domnul avocat intra în hotel!
— Da si vine dea dreptul la masa noastra.
Pongo se retrasese în odaia lui, asa ca ne aflam numai noi doi la masa. Avocatul Eavens dadu buzna spre noi:
— Domnul primar m-a vestit de ilustra dv. Vizita! exclama el. Eu citesc toate gazetele si am gasit în ele felurite vesti din India, în care e vorba de faptele marete îndeplinite de niste domni cu numele de Farrow, Bertram si Pongo. Asa ca nu ma însel, domnilor? Îmi dati voie sa ma prezint: Eavens, avocat.
— Încântat, domnule Eavens, raspunse Marian, cât se poate de amabil. Da, noi suntem aceia care se amesteca în toate.
Spunând acestea, râse cu nevinovatie, dar, eu bagai de seama ca avocatul închise putintel ochii lui aprinsi. Apoi chicoti în sila:
— Haha, la noi însa nu se întâmpla nimic în care sa va puteti amesteca, domnule Farrow. Suntem negustori pasnici si atâta tot.
— Fireste, aici nu, dar ma bat cu gândul ca altfel stau lucrurile la Yukon-Hill, unde sunt taberele cautatorilor de aur. Acolo trebuie sai fie ceva mai interesant.

— Hi, hi, interesant, da, dar amestecul în treburile strainilor sunt rasplatite cu gloante prin meleagurile acelea, chicoti avocatul. În locul dv. As ramâne mai bine aici. Numai daca nu veti fi având o misiune speciala – adauga el. Un torpilor japonez nu se pune oricând la dispozitia oricui.
— Asta nu e cine stie ce, raspunse Marian. Când esti bun prieten cu domnii de acolo, e lucru usor.

II.
SPRE YUKON HILLS.

EAVENS ÎNCHISE IAR OCHII SI ZISE:
— Nu e de ajuns prietenia, trebuie sa fie ceva mai deosebit. Dar putin îmi pasa mie de asta – vroiam numai sa spun ca v-as putea fi de folos. Sunt de multi ani prin locurile astea, cunosc, obiceiurile si totul.
Marian se prefacu ca chibzuieste, apoi raspunse cam cu codeala:
— Ei da, dv. veti fi cunoscând obiceiurile de aici din oras, dar noi ne ducem în launtrul tarii si acolo nu cred sa le cunoasteti.
— Sa nu spui asta, se grabi sa spuna avocatul. Am colindat si prin tara. Am avut clienti si la Yukon-Hills.
— Atunci se schimba lucrurile – zise Marian, prefacându-se bucuros – în cazul acesta de sigur ca-mi veti putea fi de ajutor. Caut un om care traieste de vreo saisprezece ani în pustietate, dupa ce a fost jefuit de un prieten al sau în tabara cautatorilor de aur.

Vazui lamurit ca Eavens tresare si se îngalbeneste la fata. Dar asta tinu numai câteva clipe, apoi zise linistit:
— Ah, stiu despre cine e vorba: Tim Gallagher. Da, e o poveste trista, ce-i drept. Unul cu numele de Henderson i-a luat aurul. De fapt Henderson sustinea ca Gallagher i-a luat lui aurul din claim-ul sau învecinat. O dovada nu exista însa. Henderson a disparut si Gallagher traieste undeva în pustietate ca vânator.
— Nu stiti cam pe unde se atine? întreba Marian.
— Nu, domnule Farrow, trebuie sa fie însa prin tinutul lui Yukon-Hills. Acolo e vânat din belsug, ba se poate face si agricultura, asa ca nu sta chiar atât de prost. Numai pentru fiica-sa, care e astazi în vârsta de optsprezece ani, nu va fi prea placut sa traiasca în pustietatea aceea grozava. Dar, domnule Farrow, ati venit cumva încoace ca s-o scoateti din tara pe fata? Ati face o fapta buna, zau asa.
— O ruda a lui Tim Gallagher m-a rugat s-a scot pe Maud din pustiul unde traieste, raspunse Marian. Cred ca nu va fi greu, caci Gallagher nu se va împotrivi.
— Fireste, va trebui sa recunoasca ca asta e tot ce poate fi mai bun pentru fiica-sa. Ati gasit vreo posibilitate s-ajungeti pâna acolo?
— Da, domnul Berger vrea sa ne puna la dispozitie barca lui cu motor pâna la Yukon-Hills. De acolo vom porni în interiorul tarii sub conducerea unui indian.

— Foarte bine, foarte bine! încuviinta Eavens. Asta e cel mai bun lucru ce-l puteti face. Berger va va da si o calauza? Vedeti, am si eu un om foarte vrednic si în care te poti încrede, care va va duce cu siguranta la tinta. Tot pleaca el acum la Yukon-Hills si un mic ocol n-ar fi cine stie ce.
— Atunci poate veni cu noi, raspunse Marian. Nu strica daca avem doi însotitori care cunosc tinutul. Dimpotriva, daca ar fi sa se întâmple ceva – sunt doar pe aici ursii aia uriasi de Alaska – si daca unul din indieni ar sterge putina, ne va ramâne celalalt.
Eavens arunca o privire pe furis prietenului meu, deschise gura sa spuna ceva, dar o închise repede, chibzui câtva vreme, apoi zise:
— Fireste ca sunt ursi în tara, dar nu cred sa se atie prin partea locului. Si, afara da asta, nici un indian nu va fugi din fata unei fiare salbatece. Cei mai multi din ei sunt bine înarmati si nu se tem de nimic.
— Cu atât mai bine – raspunse Marian – v-as fi foarte îndatorat, domnule Eavens, daca mi l-ati trimite pe omul dv., înca în asta seara, caci am de gând sa pornesc la drum mâine dis-de-dimineata. Acum trebuie sa ne cumparam îmbracaminte potrivita si merinde.
— Gasiti de toate si cu pret ieftin la primarul nostru. Sa mergem, domnilor, va voi însoti si eu.
Îl chemaram jos pe Pongo, care trebuia sa vie în persoana ca sa poata sa încerca hainele, apoi porniram cu totii la

magazinul cu de toate al primarului. Cumpataram pantaloni de piele, camasi de flanela, haine îmblanite si caciuli. De acestea din urma nu ne folosiram deocamdata, caci desi iarna batea la usa, noi nadajduiam sa fim înapoi înainte de începutul ei.
Seara staturam de vorba cu primarul, avocatul si Berger. Marian spuse si primarului despre tinta noastra si omuletul se arata sincer multumit.
Cu putin înainte de a ne desparti, se ivi indianul recomandat de Eavens. Facea parte din tribul Kulusilor, dar nu-mi facu impresie buna cu înfatisarea lui pe jumatate de eschimos.
Când ne gasiram mai târziu în odaile noastre, Marian îmi zise:
— Indianul Kuskwag pe care ni l-a recomandat Eavens nu-mi place deloc. Daca n-ar bate la ochi, i-as da pasaportul în ultimul moment.
— Asi! râsei eu. Ce ne poate face el? N-are decât sa vie dupa noi, caci ne vom conduce doar mai mult dupa cealalta calauza, Ugala, pe care ne-a pus-o la dispozitie Bergen.
— Ugala asta se trage din poporul Ciugasilor – zise Marian – si cred ca între ei Kuskwag exista o anumita dusmanie de trib.
— Cu atât mai bine pentru noi. Asta înseamna ca se vor supraveghea unul pe altul.
— E drept – încuviinta prietenul meu – dar în orice caz nu strica sa fim eu ochii deschisi. Eavens poate sa fie un om bun si de treaba. Totusi nu se stie daca nu e

chiar mult cautatul Henderson. În cazul din urma va cauta în fel si chip sa ne împiedece sa dam de urma lui Tim Gallagher…
Marian se opri deodata din vorba si ridica mâna în semn de prevenire; apoi se apropie în vârful picioarelor de usa si o deschise brusc. Lumina lampii sale de buzunar cazu pe coridorul întunecat, unde nu se zarea nimeni, dar în schimb auziram lamurit pasi care se îndepartau în graba spre scara.
Luai si eu lampa în mâna si îndreptai lumina dea lungul coridorului; pasii însa cobora scara si în clipa urmatoare usa casei fu trântita cu putere. Înainte sa putem ajunge la fereastra. Individul trebuie sa fi disparut pe dupa coltul hotelului.
Marian închise la loc usa si zise:
— Ia te uita, nici n-am apucat sa facem ceva si suntem spionati Sa fi fost oare chiar domnul Eavens în persoana? Atunci ne am putea astepta la tot soiul de surprize în drum.
— Suspect o ca omul s-a îndepartat atât de repede – îi raspunsei – dar se poate si sa fi trecut întâmplator pe aici.
— În sfârsit, vom trai si vom vedea. Acum sa ne ducem la culcare; caci trebuie sa ne sculam cu noaptea în cap.
*
Barca cu motor se si afla la ponton. Când coborâram a doua zi dimineata, dupa ce îmbucarati ceva în graba. Berger era ocupat de zor cu supravegherea încarcarii unor butoaie si lazi.

— Eu îmbin placutul cu utilul – zise fel, râzând – barca trebuie sa ramâna în portul cautatorilor de aur pâna va veti fi reîntors dv. Din excursie – astfel ca trimit înca un om care sa duca marfurile pe care urma sa le expediez acolo abia peste doua saptamâni si sa-mi aduca marfurile de schimb. Va sta acolo vreo saptamâna, apoi se va înapoia, dar va pleca îndata înapoi dupa ce va descarca lucrurile aici.
— Nadajduiesc ca într-o saptamâna vom fi si noi gata cu misiunea noastra, raspunse Marian.
— Fara îndoiala, zise avocatul Eavens, care se apropiase pe nesimtite cu indianul Kuskwag. Dupa parerea mea, nu veti avea nevoie decât de câteva zile.
— Gata! rosti în aceeasi clipa Ugala, indianul lui Berger.
— Bine, zise hotelierul. Ah! Uite-l si pe Harlan! E un tânar compatriot al nostru, domnule Farrow, pe care soarta l-a aruncat prin meleagurile astea.
Simpaticul tânar, mana dreapta, a lui Berger, ne saluta foarte prietenos, lua loc apoi la cârma barcii si facu un semn lui Ugala, sa porneasca motorul.
Dupa ce ne luaram ramas bun de la Berger si Eavens, sariram repede în barca si aceasta începu sa spintece undele.
Cel din urma, sari în barca Kuskwag. Nu-mi scapa ca, Eavens îi mai soptise ceva în graba, la care indianul dadu din cap si zâmbi cu înteles.
Câteva ceasuri plutiram în tacere privind padurile de pe amândoua malurile fluviului. Doar din când în când

schimbam cate o vorba cu simpaticul Harlan.
Aproape de amiaza, Marian trecu la cârma în locul lui, iar el îmbuca ceva, apoi se întinse sa doarma nitel.
Dupa câteva ceasuri îl schimbai eu pe Marian si ramasei la cârma pâna se lasa noaptea. Atunci se trezi Harlan, sari repede în picioare si veni spre mine:
— Asa, domnilor, va multumesc. Acum vine rândul meu. Va puteti culca fara grija, caci, va duc eu bine la tabara cautatorilor de aur. Cam peste vreo opt ceasuri vom fi acolo si cred ca vom nimeri înca în toiul activitatii. Daca nu ma însel, astazi e acolo o sarbatoare si fireste ca zaiafetul tine toata noaptea. Veti avea prilejul sa cunoasteti obiceiuri foarte interesante.
Drumul lung la aer curat ne cam obosise. Ne întinseram pe paturi si adormiram repede. Ne asezaseram la pupa barcii, în spatele motorului, în vreme ce Pongo se culcase în fata. În felul acesta ne credeam la adapost de vreun atac viclean al indianului Kuskwag, caci uriasul nostru i-ar prinde îndata miscarea.
Ne înselaseram însa.
Nu stiu cât voi fi dormit, dar ma trezii cu o durere arzatoare la brat. Simteam o sfredelitura si o întepatura atât de grozava deasupra încheieturii, încât nu-mi putui stapâni un geamat. Si cu Marian parea sa se petreaca acelasi lucru, caci si el sufla din greu, în vreme ce Pongo sari în sus.
— Ce s-a întâmplat, domnilor? întreba Harlan, îngrijorat.

— Simt o durere grozava la bratul drept, raspunse Marian, cu greutate.
— Si eu la fel! gemui dureros.
Iar Pongo spuse cu glas înabusit ca si dânsul simtea o durere asemanatoare.
— Doamne sfinte! exclama tânarul. Cum e cu putinta asa ceva? Pe aici nu sunt doar, insecte veninoase ca în Africa.
— Ai dreptate – gâfâi Marian – e o durere ca aceea provocata de veninosii miriapozi africani. Ceva grozav, îti vine sa înnebunesti.
Harlan aprinse o lampa de buzunar.
— Suflecati mânecile, domnilor! zise el îngrijorat. Se poate întâmpla sa va fi otravit prin cine stie ce întâmplare nenorocita, cu toate ca nu-mi pot explica deloc asta.
Marian îsi sufleca mâneca hainei si eu cu Pongo îi urmaram pilda. Când bratele ramasera goale vazuram pe antebrat un punctulet, în jurul caruia carnea se colorase în chip ciudat..
Nu era rosu, cum se vede de obicei la otraviri, ci mai mult verzuie; o culoare cu totul ciudata, primejdioasa. Daca se poate spune astfel…
— Cu siguranta ca e o otrava foarte puternica, zise Marian, gemând. Simt durerea raspândindu-se în tot bratul. As fi ispitit sa cred ca ne-a muscat un sarpe, dar nu se vede altceva decât o întepatura. Ah! Durerea devine tot mai grozava…
Eu simteam acelasi lucru. Începu sa ma doara si la subtiori, dovada ca aveam în sânge o otrava cu efect foarte repede.
Atunci se apropia de noi Ugala. Abia arunca o privire pe bratele noastre ca se

înfiora si zise:
— Oh, domnilor, asta e o otrava toarte primejdioasa, de care se mai folosesc uneori unele triburi bastinase când pornesc la vânatoarea de animale mari. Trebuie sa tragem îndata la tarm ca sa caut buruiana care singura poate sa va vindece.
Fara sa mai puna vreo întrebare, Harlan opri îndata motorul si îndrepta barca spre mal. Ugala ceru sa i dea lampa sa de buzunar, sari repede pe uscat si disparu în padure.
Desi durerile deveneau din ce în ce mai mari si ne coplesise o oboseala ciudata, Marian zise:
— As vrea sa stiu cum a ajuns otrava asta în sângele nostru.
— Ciudat, foarte ciudat! murmura Harlan.
Si toti trei atinsi aproape. În acelasi loc.
— Cura îti lamuresti d-ta lucrul acesta? întreba Marian, cu glas ragusit.
Simteam si eu ca trupul mi-o cuprins de un fel de paralizie. În acelasi timp inima începu sa-si sporeasca bataile – poate dintr-o teama instinctiva – poate ca urmare a otravii grozave care se împrastia în sânge.
Marian gemu si el si-si duse mâna la inima. Trebuie sa fi fost întepati, deci, în acelasi timp, deoarece si efectul se arata tot odata la amândoi.
Fireste ca cea dintâi banuiala a mea se îndrepta spre Kuskwag. Cine altul putea sa ne fi pândit si întepat? Dar nu puteam dovedi nimic împotriva lui si pricepui de

ce Marian vru sa îndrepte banuiala asupra unui indian strain.
În clipa aceea Kuskwag – care fusese ocupat sa priponeasca barca de un copac – veni spre noi. Cerceta îngrijorat, bratele noastre la lumina lampii lui Harlan si zise încet:
— Ciugasii cunosc otrava asta grozava. E primejdios poate sa stam atât de aproape de tarm.
Vorbise cu sfiala si oarecare spaima si-mi spusei imediat ca vroia sa îndrepte banuielile asupra lui Ugala, Dar eu aveam o încredere nemarginita în Indianul acesta. De asemeni si Marian, care raspunse îndata:
— Socot ca viata nu ne e primejduita, daca Ugala va aduce repede contraotrava. Criminalul se va feri sa se apropie, caci se teme, de sigur, de armele noastre. Când. Cineva lucreaza cu atâta viclenie, trebuie sa fie si foarte las.
— Nu mai spun nimic, murmura Kuskwag. Credeti-ma însa ca e primejdios pe aici.
În clipa aceea lumina lampii de buzunar se apropie repede printre copaci, apoi se ivi tigaia, care sari repede în barca.
— Am adus, domnilor! gâfâi el. Mâncati repede fructele astea! În vremea aceasta voi stoarce deasupra întepaturilor sucul buruienilor.
Ne dadu fiecaruia un fruct micut, în forma de nuca, foarte bun la gust. Apoi stoarse frunzele unei buruieni ciudate si picura câteva picaturi pe bratul lui Marian.

Îl vazui pe prietenul meu tresarind. Dar iata ca veni si rândul meu si simtii o durere vie atunci când sucul îmi picura pe locul otravit al bratului.
Era ca si cum mi-ar fi rasucit cineva în carne un ac înrosit în foc si cu greu îmi stapânii un tipat.
— Ah! îl auzii acum pe Marian. A fost o durere groaznica. Dar am si început sa simt ca starea mi se îmbunatateste.
În aceeasi clipa disparu si durerea din bratul meu si o caldura placuta mi se raspândi în trup.
— Sunteti salvati, domnilor, zise Ugala. Leacul acesta lucreaza foarte repede. Daca mai zaboveam putin, ar fi fost prea târziu.
Îi multumiram simpaticului indian, în vreme ce Kuskwag dezlega barca de copac.
Îl vazui pe Marian apropiindu-se de Harlan si vorbind în soapta cu el. Dupa câtva timp veni lânga mine si-mi zise:
— I-am spus lui Harlan ca-l banuim pe Kuskwag, caci nimeni altul nu poate fi criminalul. Dar el îsi va pastra calmul si nu ne va trada nimic.
— Eu unul i-as striga în fata ca e un ucigas si i-as descarca un glont în cap! zisei, cu furie. O merita cu vârf si îndesat...
— Sunt de aceeasi parere, dragul meu – raspunse Marian – dar nu-i putem dovedi vina – din pacate – caci acul otravit cu care ne-a întepat l-o fi aruncat cu siguranta îndata peste bord. Dar de pedeapsa cuvenita nu va scapa el si nici

acela care i-a dat sarcina sa ne înlatura, avocatul ala faimos.
— A! Uite ca se si vede tabara, colo în fata! zisei eu. Vezi punctuletul acela luminos? Lumina e prea vie ca sa fie de la focul de lagar al unui vânator.
— Da, par sa fie mai multe focuri, raspunse Marian. Stai sa-l întreb pe Harlan.
Se duse la cârma si vorbi cu tânarul.
— Asa e – spuse, prietenul meu, când se înapoia – peste câteva minute suntem acolo. Harlan crede ca nimerim la vreo serbare, altminteri tabara nu e atât de luminata. Ah, mi se pare ca suntem chiar întâmpinati.

III.
PRINTRE CAUTATORII DE AUR.

BARCA ACOSTA ÎNCET LA UN PODET.
Glasuri strigara un salut de buna venire, care o fi fost sincer, dar care în limbaj civilizat nu prea se aude. Oamenii pareau cam ametiti, ce-i drept, astfel ca primirea aceea zgomotoasa nu ne mira deloc.
Marian sari repede spre partea din fata a barcii si-l împinse înapoi pe Pongo, care vroia sa se ridice, spunându-i câteva vorbe în soapta. Procedase inteligent, caci se stie ca americanii sunt grozav de porniti împotriva negrilor si de sigur ca oamenii aceia beti n-ar mai fi putut sa-si înfrâneze instinctele.
Cei doi indieni descarcara repede butoaiele si lazile, care fura luate în primire de un barbat urias – care, prin exceptie, era treaz – ajutat de doi indieni.

Era patronul celui mai mare bar – cârciuma, cum s-ar zice – James Sykes, pe care Harlan ni-l recomanda. Prospectorii, care ne salutasera atât de furtunos în primele clipe, se facura nevazuti. Li s-o fi facut iar sete…
Dupa ce marfa fu dusa în magazia lui Sykes, el ne pofti în bar. Pe Pongo îl lasasem în barca, la adapost.
Intraram în cârciuma. O baraca lunga de lemn. Avea si un nume, pasa-mi-te: „Tivoli-Salon”.
Mai era si o sala de dans, care ocupa încaperea cea mai mare; dar sala alaturata era mai plina. Pricina o vazuram îndata: se juca acolo din gros. Banca o tinea un barbat înalt si palid, foarte bine îmbracat. Interesant era faptul ca avea lânga el, pe masa, un revolver cât toate zilele – dovada ca lucrurile nu prea se petreceau în liniste acolo.
Ne apropiaram de masa aceasta ca sa privim la jocul ce era în toi. Bancherul era de un calm extraordinar; parea ca nimic din ce se petrecea în juru-i nu-l intereseaza, avui impresia ca îndaratul acestui calm se ascundea un caracter salbatec.
Individul era ocupat tocmai sa împarta cartile, ceea ce facea cu multa îndemânare.
— Faceti jocurile, domnilor! striga el cu glas taios.
Banca pierdu jocul acesta si bancherul plati câstigurile fara nici o tresarire. Observai ca multi jucatori puneau pe masa o punga cu praf de aur. Pe aceasta

punga bancherul punea fise rosii sau albastre. De câstiga jucatorul, atunci lua fisele, pe care le putea schimba pe aur oricând la banca; daca însa câstiga acesta din urma, îsi retragea fisele si afara de asta lua din punga o cantitate corespunzatoare de praf aurifer.
Mie îmi batu la ochi, un jucator al carui cap avea o forma foarte ciudata. Juca linistit si nepasator, fie ca perdea sau câstiga.
— Prea târziu, ia-ti înapoi miza, îi striga bancherul. Omul însa apucase sa traga carta si astepta.
Nu se sinchisi de porunca asta, ca si când nici n-ar fi auzit-o.
— Retrage-ti miza! repeta bancherul, apropiind mâna de revolver.
— Am auzit, raspunse jucatorul, calm – dar nu mi-o retrag.
— Ia-ti înapoi miza! striga pentru a treia oara bancherul.
Ridicase numai putin glasul, dar era atât de amenintator ca te înfiorai; si în acelasi timp apropia si mai mult mâna de revolver…
— Ba nu, o las pe loc, raspunse jucatorul, foarte linistit.
Cu o miscare aproape neobservata, bancherul lua arma în mana si o îndrepta spre potrivnicul sau. Dar nu ajunse sa traga, caci celalalt scoase si el la iveala un revolver. Fusese mai repede ca bancherul.
Fara sa scoata o vorba, ca si cum nimic nu s-ar fi întâmplat, acesta din urma lasa arma jos si descoperi cartea.
Pierduse si plati fara sa crâcneasca.

— Interesant! murmura Marian. N-as fi crezut ca incidentul acesta sa se încheie fara urmari sângeroase.
Patronul localului, care statea lânga noi, auzise cuvintele prietenului meu si ne spuse în soapta:
— Bancherul, un anume William, a împuscat un om luna asta. Dar si celalalt e cunoscut ca un bun tintas.
— Si William n-a fost arestat de politie? întreba Marian.
Sykes râse:
— Politie? De unde s-o iei? N-avem înca nici una aici si cel mai apropiat post e la câteva mile. Si chiar daca ar exista, ce-ar putea face?
Marian vroia tocmai sa raspunda ceva, când rasuna o împuscatura de la masa de joc. Un jucator, care statea în fata bancherului, se prabusi, gemând, la pamânt. Sykes, care, ca si noi, nu observase ce se petrecuse la masa, întreba pe un jucator ce s-a întâmplat si acesta raspunse calm:
— Vroia sa ia o miza pe care bancherul o câstigase si în, acelasi timp trasese si revolverul de la brâu. William însa a fost ceva mai iute de mâna. E al doilea pe care-l înlatura în luna asta – si luna abia a început.
Doi insi ridicara pe cel împuscat si-l dusera afara. Glontul îi patrunsese adânc în piept. Sykes zise:
— Nu cred sa scape, caci William stie unde sa tinteasca.
Ne îndepartaram, înaltând din umeri. Halal de asa rânduiala. Scena aceasta ne

dadu o imagine despre cum stateau lucrurile la cautatorii de aur.
Probabil ca o viata de om cântarea mai putin aici ca o punga cu praf aurifer. Si daca noi, ca straini, aveam de gând sa ne vârâm lingura în oala lor, ne-am putea astepta la câteva gloante, venite ca din senin.
Patronul ne pofti într-o odaita alaturata ca sa îmbucam ceva dupa un drum atât de lung. Camera era destul de frumoasa, cu mobila de stejar, camin si altele. Probabil ca numai oaspeti mai acatarii aveau voie sa intre aici, caci nu gasiram acolo decât trei prospectori mai în vârsta, îmbracati foarte curat, care stateau lânga soba si discutau încet.
La intrarea noastra se oprira din vorba si privira întrebator la Sykes.
— Doi domni din Europa – zise acesta – care mi-au fost recomandati calduros de domnul Berger. Dumnealor vor sa cunoasca tara si locuitorii.
— Europenii sunt oameni de treaba – mormai cel mai batrân, un individ înalt si slabanog, cu parul alb ca zapada si barba stufoasa – încântat, domnilor! Poftiti la masa noastra! Ma numesc Mac Sullivan.
Ne recomandaram la rândul nostru si aflaram si numele celorlalti doi: Stokes si Norton.
Abia luaseram loc ca un tânar indian aduse pe o farfurie niste friptura de vânat, iar patronul veni cu câteva sticle de vin rosu.
Mâncaram cu pofta si dupa ce baiatul strânse masa, Sykes destupa a doua sticla si spuse:

— Care va sa zica, domnilor, vreti sa cunoasteti tara si locuitorii, dupa cum îmi spunea Hartan! O fi si e chiar foarte laudabil din partea dv. Dar se prea poate s-aveti si alt scop... Vedeti dv., noi cunoastem bine starile de lucruri pe aici si v-am ajuta cu draga inima. Suntem si oameni care stim sa ne stapânim gura.
Ceilalti trei întarira dând din cap si Mac Sullivan adauga:
— Nu vrem sa va silim la vorba, va puteti pastra taina. Socot, însa, ca v-am putea fi de folos. Sunt de douazeci de ani aici. Cel mai batrân dintre toti.
Marian statu pe gânduri câteva clipe, apoi raspunse:
— Am deplina încredere în dv., domnilor si cred ca ne-ati putea ajuta cu un sfat bun. Si deoarece atât domnul Berger cât si un avocat cu numele de Eavens stiu despre ce e vorba, nu înteleg de ce v-am ascunde scopul calatoriei noastre. Venim de-a dreptul din India, însarcinati fiind de lordul Bird s-o readucem în lumea civilizata pe nepoata sa, Maud Gallagher.
Efectul cuvintelor noastre fu neasteptat. Toti sarira în picioare, se holbara la noi câteva clipe, apoi batrânul Sullivan lovi cu pumnul în masa si striga:
— Domnilor, duca veti aduce la îndeplinire asta, veti fi facut cu adevarat o fapta buna. Dar nu cred ca Tim Gallagher s-o lase pe fiica-sa sa plece. Locuieste pe undeva de partea cealalta a Yukon-ului, în padurile cu ursi. A fost un om de treaba Tim, pâna a venit blestematul ala de guzgan, Henderson si i-a nimicit fericirea.

— Eu unul, sunt convins – zise Marian, calm – ca voi izbuti sa-l îndemn sa-mi încredinteze pe fiica-sa. Ba poate voi fi în stare sa-l hotarasc si pe el sa vie cu noi.
— Daca reusesti sa faci asta, domnule – zise batrânul – atunci sa stii ca te pricepi la vraji. Tim Gallagher nu se va întoarce niciodata printre oameni. Lovitura care i-a dat-o guzganul acela i-a turburat mintea. De saisprezece ani traieste ca un pustnic si nici unul din noi nu l-a vazut vreodata în tot timpul acesta.
— Sunteti siguri ca mai traieste? întreba Marian.
— Da, caci în fiecare luna trimite încoace un indian care aduce piei si ia în schimb aur si merinde. Nu, domnilor, nu cred sa izbutiti sa-l scoateti pe bietul Tim din bârlogul lui.
— Am chibzuit eu cum sa fac treaba asta si cred ca ara gasit mijlocul. Nu sunteti si dv. De parere ca va primi sa vie cu noi daca îi vom spune ca am dat de urma lui Henderson?
Cei patru barbati sarira în picioare si Sullivan striga:
— Domnule, nu-ti bate joc de lucrurile astea care ne sunt sfinte! Fiecare din noi a jurat sa rapuna pe guzganul ala. Ce vorbe sunt astea? Abia ati venit în tara si aveti pretentia sa descoperiti un om pe care l-am cautat zadarnic timp de saisprezece ani!…
— Da, avem aceasta pretentiei raspunse Marian, fara sa se turbure. Sunt pe deplin încredintat ca l-am descoperit pe Patrik Henderson.

— Domnule, asta ar fi minunea minunilor, bâlbâi Sullivan. Daca e adevarat ce zici d-ta, atunci Tim va merge cu siguranta, caci dorul de razbunare va învinge într-unsul. Dar nu pot crede…
— Sa nu te îndoiesti, caci stiu eu ce spun, facu Marian. Va rog, însa, sa nu afle nimeni despre ce-am vorbit, altminteri, individul pe care-l banuiesc va gasi poate prilej sa se faca nevazut. Înainte ca sa putem pune mâna pe ei.
Patronul destupa a treia sticla si umplu paharele.

IV.
ÎN CAUTAREA LUI TIM GALLAGHER.

MAI STATURAM ÎMPREUNA o jumatate de ceas, apoi batrânul Sullivan se ridica.
— Domnilor – zise el cu caldura – va doresc noroc. Ma voi bucura cum nici nu va închipuiti daca ni-l veti readuce pe Tim. Sa nu pierdem vremea cu vorbe desarte, ci sa spunem numai: „Cu Dumnezeu înainte!”
Neluati în seama de jucatori si dansatori, parasiram hanul. Focurile de pe tarm se stinsesera aproape cu totul, ceea ce ne convenea de minune, caci în felul acesta eram mai siguri ca Pongo nu putea fi vazut.
Batrânul Sullivan, care se oferise sa ne conduca, desprinse doua kanu-uri; într-unul vroia sa ne duca pe tarmul celalalt pe noi si pe Pongo, iar al doilea urma sa fie folosit de cei doi Indieni si vâslit de patron.

Când, la chemarea lui Marian, se ivi din barca faptura uriasa a lui Pongo, batrânii prospectori se dadura înapoi cu un pas si Sullivan murmura:
— Dumnezeule, asta zic si eu tovaras!
— Da, zâmbi Marian si ne e credincios ca un câine.
Luaram loc în barcile înguste si strabaturam Yukon-ul dea curmezisul. Coborâram repede pe malul celalalt, ne strânseram mâna si în vreme ce kanu-urile se înapoiau, noi porniram grabiti spre sud-est.
Bagaram de seama îndata ca Kuskwag asculta de o porunca deosebita a avocatului. Vroia adica sa ne duca cu tot dinadinsul mai mult spre sud-vest, sustinând ca acolo îl vom gasi pe cel cautat.
Dar Marian nu tinu seama de repetatele lui staruinte, ci pastra directia indicata de batrânul prospector. Si când Kuskwag tinu mortis sa se abata din drumul acesta, Marian se rasti la el si-i spuse ca se poate întoarce daca nu înceteaza cu staruintele lui.
Kuskwag tacu; eu eram însa încredintat ca planuia ceva împotriva noastra.
Dupa vreo jumatate de ceas ajunseram la padure. Ne opriram sub cei dintâi copaci, asteptând sa se iveasca zorile, ca sa putem gasi un drum prin codru.
Înca o jumatate de ceas si se lumina într-atât încât sa putem deosebi brazii uriasi. Marian stabili directia eu ajutorul busolei, apoi porniram pe un drum serpuit printre copaci.

Nu putui sa stau de vorba cu Marian, deoarece mutra suspecta a lui Kuskwag ma preocupa. Indianul facea pe suparatul ca nu ne lasasem ademeniti de dânsul pe cai gresite.
În cele din urma însa, ma adresai prietenului meu, în nemteste:
— N-ar fi mai bine sa-l trimitem înapoi? Tot nu ne e de folos – dimpotriva, ne va strica numai pe unde va putea, rostul.
— M-am gândit si eu la asta, raspunse Marian, tin însa sa nu-l scap din ochi pâna nu ne vom fi îndeplinit misiunea. Daca ne va urmari pe ascuns, suntem mai primejduiti ca acum.
— Asa e – încuviintai eu – atunci sa-l mai suportam mutra suspecta.
— N-avem încotro. E un motiv mai mult sa cautam a rezolva misiunea noastra cât mai repede. A! Uite ca padurea n-a fost prea mare. Pare ca iesim iar pe câmpie.
Printre copaci se zarea un ses întins, întrerupt doar din când în când de tufe si coline acoperite cu iarba.
— Dac-ar fi ca Gallagher sa locuiasca undeva pe aici – zise Marian – atunci îsi va fi cladit casa pe marginea acestei paduri. Sa mergem deci dea lungul ei ca sa putem cuprinde cu privirea câmpia, cel putin în parte.
Dupa ce merseram vreun ceas pe marginea padurii, ne treziram deodata fata în fata cu o casa, construita din bârne groase si cu înfatisare frumoasa.
Ne apropiaram cu bagare de seama de casa si când ajunseram la câtiva pasi, vazuram ca era pustie.

Începuse sa se cam darapaneze, ceea ce însemna ca e parasita de mai multa vreme. Usi si ferestre n-avea, fiindca fusesera probabil scoase.
Încaperile erau goale si dupa ce vizitaram toata casa, Marian zise:
— As pune ramasag ca Gallagher a locuit aici. S-o fi mutat mai departe, deoarece animalele, din vânatul carora se hranea, au cam pierit.
— Se poate sa fie asa, încuviintai eu. A! Ia te uita, pare sa fi tinut si cai.
Aratai spre un grajd marisor, care se vedea la oarecare departare printre copaci. Dar Marian clatina capul si zise:
— Nu cred ca la astfel de latitudini nordice sa-i poata folosi la ceva caii. Aici se întrebuinteaza mai curând câini la sanii. Nu, grajdul acesta va fi fost magazia sa.
— Da, încuviintai eu – vei fi având tu dreptate.
Marian se adresa acum lui Kaskwag:
— Ei vezi – zise el, aspru – ca n-am gresit drumul? Daca ne-am fi luat dupa tine, n-am fi ajuns niciodata la tinta.
— Aici a locuit omul, raspunse Indianul, dârz. Poate sa se fi mutat colo, de vale.
Arata spre apus.
— Asta n-o crezi nici tu, zise Marian. Acolo nu exista atâtea salbataciuni, ca sa se poata întretine din vânatul lor. Ai vrut sa ne ratacesti si voi afla eu cu ce scop.
Indianul nu raspunse, dar privirea pe caro i-o arunca lui Marian era plina de ura.
Hotarâram sa poposim putin acolo si sa ne facem ceai pe vatra uneia din încaperi.

Daduram însarcinare celor doi Indieni sa adune vreascuri, iar lui Pongo îi ceruram sa faca rost de apa. Caci trebuia sa fie pe undeva prin apropiere vreun izvor.
Într-adevar, nu dura mult, ca uriasul se înapoie cu galetile noastre de aluminium pline cu apa limpede. Venira apoi si Indienii cu vreascuri si în curând aburii se ridicau de pe foc.
Eu luasem în seama mea prepararea ceaiului. Pâna sa fiarba apa, intrai în încaperea alaturata ca sa aduc cutia cu ceai, care se afla în sacii pe care îi lasasem acolo.
Când ma înapoiai în bucatarie, ma izbi un miros ciudat care se înalta din cazanelul de pe vatra. Câteva clipe doar se raspândi un abur usor, disparu repede, dar banuiala mi se înfipsese în suflet, astfel ca luai cazanelul de pe foc si examinai apa la lumina ce intra pe fereastra.
Descoperii atunci într-însa o ramurica de culoare verde închis, cum e cimbrul de pe la noi. În definitiv, n-avea ce sa fie suspect, caci se putea sa fi cazut în vreme ce Pongo luase apa. Se cerea însa sa fim cu ochii patru.
Îl chemai repede pe Marian si-i aratai crengile pe care o scosesem din apa clocotinda!
— Dar nu miroase de loc, zise prietenul meu. Te vei fi înselat crezând ca ai simtit un miros. Sa-l întrebam pe Ugala, caci el o fi cunoscând buruienele de prin padurile de aici.
Când tânarul indian veni si vazu ramurica, se speria. Apoi zise:

— O, domnule, otrava puternica. Putina – aduce somn lung; multa, ca aici – uiti tot si nu-ti mai aduci aminte nici macar cine esti. Stapâne, Kuskwag da târcoale pe afara, când domnul Bertram s-a dus s-aduca ceaiul.
— Ah! Asa stau lucrurile! facu Marian, necajit. Daca n-ai fi bagat de seama, întâmplator, mirosul, draga Robert. Daca ai fi venit numai cu câteva clipe mai târziu, eram pierduti!... Vreo contraotrava cred ca nu exista? se adresa el tânarului Indian.
— Ba da – raspunse Ugala – dar o cunosc numai putini oameni printre triburile din tara asta. Eu o stiu de la bunicul meu.
— A! Îmi pare bine de ce-mi spui. Poate om putem folosi la bietul Gallagher – asa, acum îl voi lua putin la rost pe domnul Kuskwag. Robert, celalalt cazanel pare sa fie curat; fierbe ceaiul într-unsul!
Lua ramurica si iesi din casa. Fireste ca-l urmai imediat, caci pentru ceai mai aveam timp. Mai întâi vroiam sa vad ce va face Marian cu nemernicul acela de Kuskwag.
Dar vicleanul indian observase poate ca lovitura daduse gres, sau fugise chiar îndata dupa ce aruncase ramurica în apa.
Trebuie s-o fi apucat dea dreptul în padure, caci nu-l zariram nicaieri. O urmarire n-ar fi avut rost, caci ar fi fost nevoie de mult timp sa-i luam urma.
Ne înapoiaram în casa. Preparai ceaiul în graba si dupa o odihna scurta ne continuaram marsul.

Era cam pe la noua dimineata si nadajduiam ca vom da în curând de noua locuinta a lui Gallagher.
Dar se scurse ceas dupa ceas fara sa dam de vreo urma de asezare omeneasca. Veni amiaza si facuram popas între doua colnice înalte, ca sa ne încalzim ceva conserve. Aprinseram un focsor si dupa câtva timp mâncarea fu gata. Îmbucaram cu pofta si ne simtiram întariti..
Lasaseram jos sacii si pustile. Aveam privirea libera spre padure si numai de-acolo ar fi putut veni Kuskwag, daca ne urmarise într-adevar. Hotarâram sa ne mai odihnita doua ceasuri, facând de paza cu schimbul, fiecare câte patruzeci de minute. Mie îmi veni rândul cel dintâi si ma asezai pe sacul meu, în vreme ce tovarasii si le pusera pe ale lor capatâi.
Începui sa chibzuiesc în fel si chip cum vom salva pe cei doi nenorociti, cum îi vom aduce în lumea civilizata si câte si mai câte.
Fara sa-mi dau seama, întorsei deodata capul spre padure si privii peste colnice.
Zarii ceva care-mi vârî spaima în oase. Mai întâi mi se paru ca visez, dar mai târziu îmi dadui seama ca era aievea ce vedeam.
Din iarba uneia din coline privea în jos capatâna unui urs, dar o capatâna cum nu mai vazusem pana atunci. Era de vreo doua ori mai mare ca un cap obisnuit al acestor ursi uriasi; se zgâia la mine cu o liniste aproape dispretuitoare.
Înmarmurirea mea nu tinu decât vreo câteva clipe, apoi sarii în sus si pusei

mâna pe pusca. Dar când privii iar în sus, capatâna grozava disparuse.
— Ce s-a întâmplat, Robert? întreba Marian, care se trezise la zgomotul ce-l facusem ei..
Pongo se ridicase si el, privindu-ma întrebator.
Povestii ce vazusem; prietenul meu zâmbi si raspunse:
— Draga Robert, cu greu as putea crede ca un urs si înca fie o marime asa de neobisnuita cum sustii tu, sa te fi privit atâta timp, pentru ca sa dispara apoi, când te a vazut ducând mâna la pusca. Socot, ca te-ai gândit la povestirea lui Berger, care spunea ca a vazut si el trei fiare dintr-astea.
— Mai ca-mi vine si mie sa cred ca m-au înselat ochii, zisei eu, tulburat. În orice caz, însa, vreau sa cercetez.
Începui sa urc cu bagare de seama colina, tinând pusca pregatita. Când ajunsei în vârf, nu vazui nici urma de urs. Zadarnic privii de jur împrejur, ursul pierise ca-n pamânt.
Necajit si rusinat coborâi înapoi.
— Draga Robert – ma întâmpina Marian, râzând – în necazul tau ai uitat cu totul sa examinezi pamântul colo, sus. Te-ai uitat numai în juru-ti, dupa cum am observat.
Si tocmai în iarba ai fi putut vedea daca ai visat numai, sau daca a fost într-adevar un urs.
Avea dreptate bunul Marian. Ma înfuriai pe mine însumi si îi raspunsei:
— Nu ma mai urc sus, da-o dracului de treaba! Acum o rândul tau de veghe. Eu

ma duc sa ma culc.
Ma întinsei la pamânt si închisei ochii, îl mai auzii pe Marian râzând încet, apoi adormii.

V.
FIARELE URIASE.

— HAIDE SCOALA! ma trezi Marian. Plecam.
Buimacit de somn sarii în sus, ma frecai la ochi, apoi zisei:
— L-ati vazut si voi?
— Nu – râse Marian – desi am fost cu ochii în patru. Nici Pongo n-a vazut nimic. Acum însa, s-o luam la picior voiniceste, cu nadejdea ca vom da înca astazi peste noua locuinta a lui Gallagher.
Ne încurcaram sacii si pustile, apoi porniram mai departe spre rasarit, tinându-ne mereu la oarecare departare de padure, ca sa fim la adapost de vreun atac viclean al indianului disparut.
Sa fi mers cam vreo doua ceasuri, când, privind întâmplator îndarat, scosei o exclamatie de uimire si ma frecai la ochi.
— Ce e? întreba Marian.
— Pe Dumnezeul meu daca nu sufar de halucinatii, raspunsei, silindu-ma sa râd. Mi s-a parut din nou ca vad capatâna ursului disparând cu repeziciune îndaratul colinei.
— Robert, Robert, ce s-a întâmplat cu tine? facu Marian, îngrijorat. Sau te pomenesti ca o fi într-adevar o dihanie care ne da târcoale? Dar nu se poate. Ar însemna ca e o urmarire în toata regula.

— Mariane, ziceai doar tu însuti, dupa povestirea lui Berger, ca un vânator al preriilor ar în masura sa îmblânzeasca ursi uriasi. De ce n-ar fi cu putinta si aici?
— Hm… da, am zis asta – încuviinta el, sovaind. Dar n-am crezut-o în serios. Dar mai stii?… Ar fi…
Îsi rupse vorba si clatina capul cu hotarâre, ca si cum ar fi vrut s-alunge gândul pe care vroia tocmai sa-l spuna.
Oare, în afara de indianul Kuskwag mai eram amenintati si de ursi? Atunci misiunea noastra va fi însotita de si mai multe peripetii decât ne-am fi putut închipui.
Pasiram înainte, în tacere. Din când în când ma întorceam si priveam vârfurile dâmburilor presarate în calea noastra. Dar de data asta nu mai zarii nici un urs. Si astfel se întari în mine tot mai mult credinta ca ma înselasem.
Cu vreo doua ceasuri înainte de a se întuneca, Marian se opri si ne zise ca trebuie sa ne pregatim de popas de noapte. N-avea rost sa mergem mai departe.
Ca si la amiaza, aleseram un loc ferit de vânt între doua coline; din padurea apropiata Pongo aduse câteva brate de vreascuri ca sa avem cu întretine focul toata noaptea; descarcaram sacii din spinare si ne apucaram de treaba. Aveam sticlele pline cu apa, astfel ca ne puturam face ceai.
Tocmai ma aplecasem peste sacul meu ca sa scot cutia cu ceai, în vreme ce Marian se îndeletnicea cu conservele;

descarcaram sacii din spinare si auziram un sunet atât de ciudat si amenintator, încât ramasei ca înlemnit, aplecat deasupra sacului. Apoi ma întorsei repede si zarii o priveliste înfioratoare.
La doi pasi de Pongo statea un urs de Alaska. Se ridicase în cele doua labe dinapoi – cu cei trei metri ai sai îl depasea mult pe uriasul nostru – si întindea labele-i dinainte spre el.
Pongo ridicase cutitul si parea gata sa se apere împotriva dihaniei, fata de care însusi puterea lui grozava era o nimica toata. Dar, dinspre stânga venira în fuga înca doua dihanii, coborând colina.
Marian duse mâna la revolver si alerga spre Pongo si înfioratorul sau dusman. Ursul si pusese laba dreapta pe umarul prietenului nostru negru, care ridica mâna înarmata, gata sa loveasca.
Luai repede pusca. Poate îl mai puteam salva înca pe prietenul nostru, printr-un glont bine tintit. Dupa aceea trebuia sa pornesc lupta împotriva celorlalte doua dihanii, care în vremea asta se apropiasera foarte mult.
Deodata se auzi un suierat ascutit dintre coline si în clipa când Pongo izbi, ursul urias se arunca înapoi cu sprinteneala unei pisici, îsi puse labele jos si disparu îndaratul unei coline. Ceilalti doi ursi se întoarsera si ei si se luara dupa tovarasul lor.
Ma pregateam sa trag, dar Marian îmi puse mana pe umar si zise grav:
— Robert, asta a fost într-adevar un episod neobisnuit. Drept sa-ti spun, îl credeam pierdut pe bietul Pongo. Ai fi

crezut sa gasesti aici dihanii îmblânzite de marimea acestora?
— Nu, n-as fi crezut, încuviintai eu.
Apoi ma apropiai de Pongo si batându-l pe umar, îl întrebai:
— Ce zici, Pongo, n-a fost deloc placut, nu-i asa?
— O, Pongo crezut merge la stramosi, raspunse uriasul fara sa para prea tulburat.
Marian se apropie de el si-l întreba:
— Socoti ca suntem în siguranta acum? Nu cumva ne-or ataca dihaniile în cursul noptii?
— Nu cred – raspunse prietenul meu – caci daca stapânul acestor dihanii ar fi avut acest gând, atunci nu le-ar fi strigat înapoi, ci am fi fost acum pe lumea cealalta.
— Ai dreptate, încuviintai eu; dar situatia noastra e totusi foarte neplacuta.
— De ce? Acum suntem siguri de Kuskwag, în orice caz. Indianul nu va îndrazni sa vie încoace daca banuieste apropierea dihaniilor. Si daca ne-a urmarit într-adevar, atunci cu siguranta ca le-a vazut.
— Asadar, n-am avea nevoie sa stam de veghe în noaptea aceasta? zisei eu în batjocora.
— Cam asa ceva, rase Marian. Cred ca va fi nevoie sa întretinem focul. Si acum sa pregatim cina.
Trebuie sa marturisesc ca în timpul mâncarii îmi plimbam privirile în toate partile, caci ma temeam sa nu vad ivindu-se vreuna din dihaniile acelea uriase.

Dar Marian avusese dreptate; nu ne deranjase nimeni. Cu toate acestea eram încredintat ca fiarele ne pândeau.
Totusi izbuti sa adorm dupa ce trecu cea dintâi veghe a mea si ramasei surprins cat de repede trecuse timpul, când Pongo ma trezi pentru a doua veghe.
Noaptea trecu în deplina liniste. A doua zi dimineata ne strânseram lucrurile si porniram din nou la drum.
Acum se cerea sa fim din nou cu bagare de seama, din pricina indianului care cautase sa ne ucide în doua rânduri. Marian îi însarcina pe tânarul Ugala – care în timpul aventurii cu ursii statuse nemiscat ca o stana de piatra – sa caute buruiana de leac.
Indianul patrunse în desis si dupa câtva timp se întoarse cu o planta ciudata.
— Din asta faceti ceai – ne lamuri el – si mintea se limpezeste.
— Chiar dupa ani de zile? întreba Marian.
— Chiar si atunci, stapâne!
— Minunat, facu prietenul meu, plin de bucurie. Îti multumesc, Ugala.
Dupa un mers neîntrerupt de câteva ceasuri, ne opriram brusc. În fata noastra se ivise o piedica. Trecuram printr-un crâng si tocmai trecuram de primii copaci când… la vreo douazeci de metri departare vazuram trei ursi uriasi.
Fireste, ca i-am fi putut rapune, cu pustile noastre grele, înainte ca ei sa ne poata deveni primejdiosi, dar un simtimânt neînteles ma opri sa fac asta si, pe Marian deasemenea, caci îl vazui

clatinând capul îngândurat si masurând cu privirea dihaniile.
Pasiseram într-un luminis care ducea în câmpie si tocmai în fata noastra se ivi iar un crâng, la vreo treizeci de metri departare.
Deodata rasuna dintr-acolo un glas aspru si adânc:
— Ce cautati aici? Ramâneti pe loc si ursii mei nu va vor face nimic. Aici eu sunt stapân... Carati-va, caci nu vreau sa vad oameni.
— Tim Gallagher – striga Marian – iesi la iveala, caci am de vorbit cu dumneata.
Dupa câteva clipe se ivi dindaratul unui brad o faptura înalta. Era Tim Gallagher, care traia de saisprezece ani în pustietatea asta.
Purta îmbracamintea obisnuita a vânatorilor din prerii si observai cu uimire cât de curat si spilcuit arata. În mâna tinea o pusca moderna „Winchester", îndreptata spre noi.
— Ma cunoasteti, dupa cum vad, zise el, fara sa para mirat. Dar eu n-am nimic de-a face cu voi. Întoarceti-va, altminteri ma voi vedea silit sa asmut ursii asupra voastra.
Pocni usor din limba si îndata grozavele fiare se ridicara în doua labe, în toata înaltimea lor.
Noi însa ramaseram locului, privind cu mult interes la uriasele dihanii. Galagher ne masura din cap pâna-n picioare, apoi dadu din cap, ca dezamagit si zise:
— Sunteti curajosi. Asta îmi place. Dar plecati, caci nu vreau sa stiu nimic de oameni.

În aceeasi clipa, tânarul Ugala scoase un tipat ciudat, ascutit, apoi ne sopti agitat:
— Haideti înapoi, vom astepta în padure.
Stiam ca ne puteam bizui pe el: ne scoaseram sepcile, îl salutaram pe Gallagher, care raspunse cu mâna, în sila si o buram spre padure. Când furam departe de luminis, Ugala zise repede:
— Oh, domnilor, am recunoscut un tovaras de trib... statea lânga acest stapân al ursilor. E Konja, un frate al mamei mele, care a plecat de multa vreme de la noi. Va veni încoace, caci. A auzit strigatul tribului nostru.
— Minunat! exclama Marian, rupse o foaie din carnetul sau de notite si scrise repede câteva. Rânduri. Uite, Ugala, asta s-o dea Konja fiicei „Stapânului ursilor", cum îl numesti tu, iar lui sa-i dea bautura vindecatoare, ca sa i se lumineze mintea.
— Aha, pricep, stapâne, striga Ugala, plin de bucurie. Totul se va întoarce spre bine.
— Da si la asta ai ajutat si tu destul de mult, zise Marian, batându-l prieteneste pe umar.
Deodata se ivi în fata noastra un indian mai în vârsta; Ugala îl saluta cu veneratie, apoi se întoarse spre noi si spuse:
— Acesta e unchiul meu Konja.
— De sigur ca vorbesti englezeste – îl întreba Marian. Atunci, ti-as putea spune dea dreptul despre ce e vorba.
— Da, domnule, raspunse Konja, magulit. Ce trebuie sa fac?

Marian începu prin a-i pune felurite întrebari. Aflaram astfel ca ei se gasea de vreo zece ani la Gallagher, care, cu prilejul unei vânatori, îl salvase din mare primejdie. Cunostea povestea stapânului sau si se însufleti nespus când Marian îi spuse ca vroia sa-l lecuiasca pe acesta si s-o readuca pe fiica-sa în lumea civilizata.
Cu lacrimi în ochii credinciosul om zise:
— Oh, domnule, vei face fapta cea mai buna. Da-mi buruiana si scrisoarea si voi purta grija de tot. Ma tem însa ca stapânul meu nu va voi nici atunci sa vie.
Marian îl privi staruitor, apoi zise:
— Daca nu vrea sa vie, atunci spune-i ca-i voi arata pe ticalosul care i-a rapit fericirea.
Konja sari ca ars, se holba câteva clipe la prietenul meu, apoi murmura:
— Domnule, vad ca spuneti adevarul. Oh, atunci va veni si eu voi fi cu el. Ticalosul acela va ispasi crud ziua când l-a nenorocit pe stapânul meu.
Lua buruiana de leac si scrisoarea, porni înapoi si ne striga din mers:
— Ramâneti pe loc! Daca, vor veni ursii puteti fi linistiti, caci ei ataca doar când li se porunceste. Le place însa joaca, numai ca nu trebuie sa-i întelegi gresit.
Se facu nevazut printre copaci, iar eu zisei râzând lui Marian:
— Multumesc de asa tovarasi de joaca! Nici lui Pongo nu cred sa-i fi fost placut ieri, când fiara a vrui sa-l strânga în brate.
— Ai dreptate, zise Marian. Ma bucur însa ca ne-am îndeplinit sarcina atât de

bine. Se va bucura si lordul Bird, caci îi aduc înapoi cea mai mare parte a banilor ce mi i-a dat.
— Da, noi ne pricepem sa calatorim ieftin. Baieti economi, ce vrei!
Marian râse, apoi raspunse:
— Va trebui totusi sa mai asteptam câtva timp. Konja trebuie sa prepare mai întâi un ceai cu buruiana aceea, apoi domnisoara Maud sa citeasca scrisoarea. Abia dupa ce Gallagher îsi va da seama pe ce lume traieste si va pricepe ceea ce-i vor povesti Konja si fata, va veni încoace. Socot, deci, ca va trebui sa asteptam cel putin doua ceasuri.
— Atunci ne putem pregati ceva de mâncare propusei eu. Lemne avem din belsug si nici timp nu ne lipseste.
— Asa e. Tocmai ce vroiam sa propun si eu.
Marian socotise bine. Dupa doua ceasuri de la convorbirea cu Konja, se ivira… cei trei ursi care se apropiara linistiti de noi si nu mai pareau atât de fiorosi ca înainte.
În urma lor venea Gallagher. Avea cu totul alta înfatisare acum. Parea mândru si constient de sine si ochii negri lucea un foc ciudat.
— Tim Gallagher, recomanda el, politicos, iar noi ne spuseram numele, la rându-ne.
— Povesteste, te rog, domnule Farrow, cum, ati ajuns aici, se ruga Gallagher si se aseza jos lânga foc.
Facuram la fel si nespus de interesanta trebuie sa fi fost pentru un strain privelistea acelui grup de oameni atât de

diferiti si între dânsii, cei trei ursi uriasi, care se purtau ca niste câini credinciosi.
Marian istorisi pe scurt despre scrisoarea lordului, aminti în treacat de aventurile întâmpinate, ca sa se scuze ca veniseram atât de târziu si încheia spunând ca se bucura din suflet ca-si îndeplinise însarcinarea.
Când sfârsi, Tim Gallagher, miscat, ne strânse mâinile si zise:
— Domnilor, va multumesc din adâncul inimii. De dragul fiicei mele ati înfruntat cele mai mari primejdii. Da, sa se întoarca în mijlocii oamenilor; eu am scapat de efectele blestematei buruieni pe care mi-a dat-o Patrik Henderson acum saisprezece ani.
Apoi, cu ochi scânteietori, urma:
— Spuneati lui Konja al meu ca stiti unde se afla sobolanul?
— Da, domnule Gallagher, raspunse Marian – dar am sa-ti fac o rugaminte: multumeste-te sa-i dai pe fata, iar pedeapsa las-o în seama altora.
Gallagher strânse buzele, parând ca lupta cu sine însusi. Apoi se uita lung la Marian si raspunse:
— Bine, domnule Farrow, te voi asculta. Ai dreptate; acum când mi-am redobândit viata, nu trebuie s-o patez cu o razbunare.
— Cuvintele d-tale ma bucura – zise Marian – si poti fi încredintat ca ticalosul nu va scapa de pedeapsa. Ah, da – schimba el apoi vorba – am însarcinarea sa te salut din partea lui Sykes, Sullivan, Stokes si Norton. Am stat mult de vorba

cu dânsii si numai d-ta ai fost subiectul discutiei noastre.
— Cât ma simt de fericit, ca n-am fost dat uitarii – sopti Gallagher miscat. De-ar fi apucat si biata mea Ellen ziua de azi!
— Asa a fost voia sortii, spuse. Marian. Trebuie sa te mângâi cu gândul ca ai o fata, care abia îsi începe viata.
— Ai dreptate, striga aproape Gallagher si întinse, mâna lui Marian. Acum va rog sa poftiti cu mine, domnilor, fiica mea îsi împacheteaza lucrurile, caci vrem sa plecam cât mai repede.
— Ne putem duce dea dreptul la lordul Bird zise Marian – si sunt, sigur ca se va bucura mult când îsi va revedea nepoata.
— Multumita vânatoarei, mi-am agonisit o avere, frumusica, de pe urma blanurilor vândute! zise. Gallagher – astfel ca pot pasi cu demnitate în fata lui, fara sa am nevoie de ajutorul sau. Numai biata mea Ellen nu se mai alege eu nimic din banii acestia. Patrik Henderson, ti-ai încarcat cugetul cu o mare vina!
— Pe care si-o va ispasi însa acum – zise Marian, grav – îl va lovi adânc, dupa ce a trait atâtia ani respectat de concetatenii sai.
— Haideti, domnilor! starui Gallagher înc-o data. Biata mea Maud trebuie sa iasa cât mai curând din pustietatea asta.
Se ridica si pasi înaintea noastra prin padure, strabatând luminisul. Nu trecu mult si ajunseram la alt luminis, împrejmuit de copaci, pe care se înalta o casa mare si grajduri. Acum ne dumiriram si ce însemna „magazia” de pe proprietatea de odinioara, de care noi

credeam ca e grajd de cai. Ca si aici, servea de grajd celor trei ursi.
— Vrei sa iei si ursii cu d-ta? întreba Marian.
— Nu, raspunse Gallagher, dupa o scurta sovaiala – îi voi darui lui Konja. Ei sunt obisnuiti cu locurile astea, asculta si de el si se vor simti mai bine aici ca în alte tari.
Intraram în casa. În încaperea mare de locuit nu era nimeni si când Gallagher o striga pe fiica-sa, nu veni nici un raspuns. Tim ne privi cam îngrijorat, apoi dadu din cap si zise, miscat:
— O fi la mormântul, mamei sale.
Ne duse prin casa si deschise o alta usa din dos. Dar în aceeasi clipa se dadu înapoi si striga speriat:
— Konja!
Indianul zacea chircit lânga usa si gemea. La tâmpla dreapta se vedea lamurit o umflatura mare, urmarea unei lovituri puternice.
Ugala se apleca brusc si ridica de jos un obiect mic. Era o sculptura primitiva, facuta probabil din dintele vreunui animal de prada. Noi nici n-am fi bagat-o în seama, poate, tânarul Indian facu însa o mutra îndârjita si zise doar atât:
— Kolusi.
Ne speriaram grozav. Dusmanul nostru neîmpacat, Kuskwag, apartinea acestui trib indian. Sa fi întâlnit aici tovarasi si sa fi atacat casa în timp ce noi eram în padure?
Gallagher o lua la goana spre padure si noi îl urmaram cu aceeasi repeziciune. Într-un luminis mic se afla o cruce mare,

deasupra unei movile. Lacasul de veci al nefericitei Ellen Gallagher…
Zadarnic striga tatal numele fiicei sale. Zadarnic cerceta prin toata casa. Tânara fata disparuse rapita de Kolusi, pe care Kuskwag i-o fi pus la cale.
Si nu numai Kuskwag, ci asta trebuia sa fie opera avocatului Eavens, în care banuiam pe drept pe ticalosul Patrik Henderson.
Sarmanul Tim Gallagher era ca zdrobit, când îsi dadu bine seama de grozavie. Dar Marian izbuti sa-l mângâie.
— Nu pot fi înca departe – zise prietenul meu – daca pornim imediat în urmarirea lor, trebuie sa-i gasim.
— Yukonul face un cot mare si curge foarte aproape pe aici, gemu Gallagher. De sigur, ca l-or fi ajuns si or fi sters-o cu barcile.
— Atunci, îi vom urmari si-i vom prinde, raspunse prietenul meu. Nu te lasa prada; deznadejdii, domnule Gallagher, îti fagaduiesc sa fac totul ea sa ti-o redau pe fiica d-tale.
Cuvintele acestea îmbarbatara nitel pe nefericitul parinte Strânse mâna lui Marian, apoi începu sa adune lucrurile de trebuinta pentru o pribegie mai lunga. Lua. Si o provizie mare de gloante si la sfârsit zise:
— Acum sunt gata, domnilor. Sa vedem repede ce e cu Konja.
Dar acesta si nepotul sau Ugala disparusera. Tocmai când ne framântam mintea unde sa fie. Îi vazuram venind din padure, Konja clatinându-se înca pe picioare. Ugala ne zise:

— I-am mai vazut pe dusmani. Au venit în trei barci, pe care le-au stricat aici. Au pornit în sus.
Si arata spre rasarit, în interiorul tarii.
Gallagher rasufla usurat.
— Atunci nu ne vor scapa, zise el, îndârjit. Noi vom porni pe apa si vom ajunge probabil înaintea lor. Haidem, domnilor.
Suiera odata si ca prin farmec se ivira cei trei ursi uriasi. La început ramasei cam mirat, dar apoi îmi dadui seama ca fiarele ne-ar putea fi de mare ajutor – ceea ce ne lamuri chiar Gallagher:
— Ei o iubesc pe fiica-mea si-i vor gasi cu siguranta urma.
Porniram din nou la drum, tocmai dupa ce crezuseram ca ne-am atins tinta.» Ne mai asteptau multe si primejdioase aventuri, pe care ti le voi povesti cu alt prilej, draga George, încheie doctorul Bertram.

82
O TRAGEDIE LA FLUVIUL YUKON.

I.
ÎN URMARIRE.

DOCTORUL BERTRAM ÎSI CONTINUA POVESTIREA:
«— Cunosteam drumul pe care Indienii Kolusi îl luasera sub conducerea lui Kuskwag, dupa rapirea lui Maud Gallagher: pornisera în susul Yukon-ului, spre inima Alaskai.
Batrânul Tim spusese – pe buna dreptate – ca dusmanii nostri, cu prada lor, ar

putea parasi undeva fluviul, în vreun loc presarat cu sfarâmaturi de stânci, unde n-am fi putut descoperi nici o urma de-a lor.
Dar cei trei ursi o iubeau pe Maud ca niste câini credinciosi. — Vor gasi ei urma oriunde, chiar daca fugarii ar fi strabatut printre stânci.
Facuseram vreun kilometru în susul fluviului, când Marian se opri deodata.
— Stati! zise el agitat. Cât p-aci era sa facem o greseala foarte mare. Noi mergem pe tarmul de sud, pe câta vreme dusmanii nostri ar putea tot atât de bine sa mearga pe uscat tinând malul celalalt. Asa dar, trebuie sa ne despartim neaparat. Vom trage la sorti cine dintre noi sa strabata înot Yukon-ul si sa porneasca în cautarea urmelor pe tarmul celalalt.
Dupa o scurta consfatuire no înteleseseram ca numai doi sa trecem dincolo, caci aveam presimtirea ca Indienii vor parasi Yukon-ul pe tarmul de sud.
Trasaram la sorii cu betisoare de marimi diferite si alegerea cazu asupra lui Pongo si a mea. Fireste ca nu era prea placut sa strabati – în anotimpul acela înaintat – fluviul lat de vrea doi kilometri în locul acesta. Afara de asta trebuia sa luam si o pluta mica, pentru ca sa nu ni se ude, în timp ce vom strabate fluviul vestmintele, merindele si armele. Prin asta, statul în apa se prelungea, fireste.
Se facuse târziu dupa-amiaza si cam racoare. Cu ajutorul tovarasilor nostri retezaram câteva crengi trainice, cu care

închipuiram o pluta. Apoi ne dezbracaram si ne legaram vestmintele pe pluta.
Brrr! Ce rece mai era apa! Mai cu seama ca de atâta vreme eram obisnuit cu zapuseala din padurile seculare…
Si apoi, sarcina noastra nu era de fel usoara, caci Yukon-ul avea aici un curent destul de puternic, cu care trebuia sa luptam ca sa nu fim târâti de el.
Tocmai ne pregateam – eu si Pongo – sa lasam pluta pe apa, când Gallagher striga deodata:
— Nu e nevoie sa va obositi, domnilor, caci îl trimit cu dv. pe Jim al meu, care va va ajuta sa strabateti curentul. Veti avea trebuinta de el si dincolo, ca sa gasiti urma lui Maud a mea, eventual si pe teren stâncos, spunând acestea îsi desprinse de la sold o curea de piele ce semana cu un lassou si lega unul din capete în jurul grumazului celui mai apropiat urs urias.
Planul sau era foarte simpla si în acelasi timp cel mai bun si promitator ele izbânda. Ursul nici nu va simti povara noastra în apa când va înota, spre tarmul celalalt. Dar nu ma dumiream înca în ce fel vroia s-aduca asta la îndeplinire Gallagher.
Dar n-aveam sa ramân mult timp în nedumerire.
Batrânul arata spre mine si se adresa ursului ca unui câine:
— Jim, asta e noul stapân, de care trebuie sa asculti. Acum du-te pe tarmul celalalt!

Uriasul pasi spre mine, ma mirosi cu botul, apoi o lua spre mal.
— Repede în apa! striga Gallagher. El pricepe englezeste si va asculta ca un câine de poruncile dv.
Trupul enorm al noului nostru tovaras lasa în apa. Repede daduram drumul plutei pe unde, ne lasaram si noi dupa ea, tinând cu mâna pluta si cu cealalta cureaua ursului Furam târâti cu o repeziciune uimitoare de ursul urias, care parea ca nici nu simte povara. În felul acesta reduseram la un sfert timpul de care am fi avut nevoie daca: am fi înotat prin propriile noastre forte.
Sariram repede pe tarmul celalalt, traseram pluta pe uscat si ne îmbracaram în graba.
Desprinsei apoi cureaua de la gâtul ursului de care ma apropiai cu oarecare teama la început. Îmi dadui însa seama îndata ca uriasul „Mos Martin" era fata de mine ca un adevarat câine credincios. Când îi strigai s-o caute pe „domnisorica", lasa în pamânt capatâna uriasa si porni în trap de-a lungul malului.
Cu tovarasii nostri de pe tarmul celalalt luaseram întelegere sa ne atragem atentia reciproc, prin anumite semne, în cazul când unii din noi vor fi descoperit ceva de seama.
Strabaturam vreo trei kilometri de-a lungul malului, când întunericul începu sa se lase, ne sili sa ne gândim la popasul de noapte.
Veghea era neaparat trebuitoare, nu atât din pricina dusmanilor – oameni sau

animale – cat pentru a întretine mereu focul, deoarece noptile erau foarte reci; odata cu apusul soarelui temperatura cobora sub zero grade.
Yukonul era foarte îngust aici. Cel mult un kilometru ne despartea de tarmul celalalt, astfel ca puteam recunoaste lamurit fapturile tovarasilor nostri.
Ca si noi, se oprisera si dânsii, adunau vreascuri pentru foc si faceau toate pregatirile pentru noapte.
Aleseram un luminis mic, înconjurat de cedri, stejari si brazi. Numai înspre fluviu era deschis si puteam vedea bine lagarul tovarasilor nostri, care îsi alesesera un loc asemanator pe malul celalalt.
Cu ajutorul cutitelor noastre taiaram repede crengi uscate din copacii din preajma noastra, apoi Pongo aprinse un focsor, la care ne încalziram conserve si prepararam ceaiul. Mâncaram si bauram, apoi eu porni spre tarm si privii spre lagarul de dincolo al tovarasilor nostri. Bagai de seama ca ei discutau cu însufletire, mai ales Ugala, Ciugasul, vorbea cu gesturi largi catre Marian si Gallagher.
Îmi framântam mintea sa ghicesc cam ce-ar putea vorbi ei atât de agitat. Când vazui ca Marian scrise ceva în carnetul sau de notite, rupse foaia si o împaturi. I-o dadu apoi lui Gallagher care se apropia de unul din ursii sai si-si facu de lucru la grumazul acestuia. Dupa aceea arata spre noi si uriasul animal se ridica supus, porni spre tarm si se arunca în apa.

Ursul strabatu repede curentul destul de puternic si când ajunse la tarmul nostru si sari cu dibacie pe uscat, eu îi iesi în întâmpinare. Dihania ramase linistita în fata mea si ma lasa sa-i pipai grumazul.
Foaia de hârtie era legata cu sfoara subtire; o scosei repede si ma dusei cu ea la foc, în vreme ce ursul ma urma. La lumina flacarilor citi:

„Draga Robert, Ugala. Ne spune tocmai ca pe tarmul vostru – nu departe de locul unde v-ati facut lagarul – ar salaslui o fiinta, care e cunoscuta printre indieni sub numele de Spaima Yukon-ului. În repetate rânduri cica s-ar fi gasit trupuri de vânatori sfâsiate si zdrobite îngrozitor.
Se prea poate sa fie vorba tot de vreun urs urias si în cazul acesta aveti un sprijin pretios în Jim. Dar, pe de alta parte suntem de parere ca Kuskwag nu va debarca niciodata acolo, caci o fi auzit si el de dihania aceasta fabuloasa. Ar fi deci mai bine sa veniti încoace si sa înaintam împreuna câtiva kilometri, dupa care veti putea trece iar dincolo. Raspunde-mi prin Jack – al doilea urs – daca si când veniti.
Marian”

Câteva clipe ramasei nauc. O fiinta fabuloasa cunoscuta sub numele de Spaima Yukon-ului – asta era iarasi ceva nou. Dar faptul acesta nu ma înfricosa de fel. Dimpotriva, dorul meu de aventuri ma îndemna sa ramân mai departe, în nadejdea ca voi izbuti sa rapim dihania sau ce-o fi fost. Cu o pusca buna în

mâna nu trebuia sa ma tem de vreo fiara, fie ea chiar una care vâra spaima în oasele Indienilor prost înarmati.
Apoi, mai aveam cu mine. Pe Pongo si pe Jim. Cu astfel de ajutoare mergeam la sigur, de aceea dadui raspunsul urmator:

„Draga Marian,
Spaima Yukon-ului ma intereseaza atât de mult, încât nici nu ma gândesc sa viu la voi. Afara de asta se prea poate ca sa nu fie decât o fabula si ca onorabilul Kuskwag, care o fi stiind-o si el, sa debarce tocmai aici. Sau te pomenesti ca habar n-are si coboara pe uscat prin apropiere.
Pe de alta parte cred ca Spaima e neputincioasa fata de Pongo, Jim si pusca mea care face minuni. Altminteri totul e în ordine.
Robert".

Legai biletul de grumazul lui Jack, îi dadui un ghiont prietenesc si – înapoi la stapânu-tau, Jack! Aratai cu mâna spre celalalt tarm si ascultatorul urias porni îndata spre mal, se arunca în apa si înota dincolo. Fu întâmpinat de Gallagher, care lua în primire biletul meu si-l înmâna lui Marian, acesta îl citi, apoi îmi facu un semn ca a înteles cu hotarârea mea.
Ma înapoiai la lagarul nostru si-l pusei în cunostinta pe Pongo cu situatia, începuram apoi sa taiem crengi pentru a ne face un culcus si dupa ca acesta fu gata, ma întinsei în voie, deoarece Pongo avea întâia veghe. Luaseram întelegere sa ne schimbam din doua în doua ceasuri si

în nadejdea ca Negrul ma va trezi, adormi îndata.
Ma desteptai singur, însa, privii mirat la focul aproape stins si în clipa urmatoare sarii în picioare. Trebuie sa fie ceva suspect la mijloc, caci Pongo nu si-ar fi uitat datoria de a întretine focul daca nu era vreun motiv temeinic, negrul disparuse împreuna cu ursul Jim. Nelinistit peste masura, zvârlii câteva vreascuri pe jar, pâna ce focul se înteti. Iar atunci auzi îndaratul meu trosnind o creanga la marginea padurii. Ma întorsei fulgerator si în lipsa pustii pe care o lasasem lânga culcusul de crengi, trasei pistolul de la brâu.
Dintre copacii întunecati se atinteau asupra mea doi ochii verzi uriasi. Trebuie sa fi fost ai unei fiare enorme, caci se aflau cu mult deasupra pamântului si erau foarte mari. Ridicai arma, apasai degetul pe tragaci – dar deodata îmi dadui seama ca ar putea fi ursul nostru. Nehotarât, jucai pistolul în mana si strigai încet numele uriasului animal, dar în aceeasi clipa ochii disparura. Pârâituri si fosnete îmi dovedira ca un trup urias se îndeparta – apoi se facu iar tacere în jurul meu, ma înapoiai repede la culcus si-mi luai pusca. Mai aruncai câteva vreascuri pe foc, îmi atinti privirea spre marginea padurii si deodata întorsei capul repede, caci auzii din nou în spatele meu trosnetul unei crengi.
Si iarasi vazui atintiti asupra mea ochii misteriosi cu o expresie grozav de amenintatoare.

La vreo doi metri deasupra pamântului erau acesti ochii care te bagau în sperieti. Ramasei câteva clipe înmarmurit, cautând sa-mi lamuresc ce fel de dihanie o fi aceea care avea astfel de ochii.
Apoi, însa, luând o hotarâre brusca, ridicai pusca, gata sa trag.
Misterioasa dihanie paru însa, sa cunoasca miscarea, banuind vreo primejdie... Auzi un pufait, apoi ochii mari disparura fulgerator.
Necajit, lasai pusca jos, spunându-mi ca aveam de-a face cu un dusman primejdios, de nu cuteaza sa atace fatis, ci numai pe ascuns. Tresari iar speriat, ma întorsei repede, caci auzi fosnete pe partea cealalta a luminisului.
De data asta rasuflai usurat, caci din umbra copacilor uriasi vazui ivindu-se faptura lui Pongo, urmat de Jim, ursul.
— Pongo, ce s-a întâmplat? întrebai eu.
— Dusman fost aici – raspunse el, în felul lui scurt – foarte mare, ochi cât pumn.
— Ah! îl întrerupsei eu – si ochii erau la vreo doi metri de la pamânt – nu? Si dihania se ivea când ici, când colo. Nu?
Pongo ma privi surprins – dar pricepu îndata.
— Oh, dusman fost iar aici! mormai ei. Si Pongo plecat... Mers dupa el cu Jim, departe în stepa, auzit mereu fuga lui grea. Apoi deodata liniste, nimic de gasit. Pongo cu Jim cauta peste tot, dusman disparut.
— Ei da – facui eu – v-a momit în stepa, pasind într-adins atât de greoi. Apoi a cotit si s-a oprit în loc. Voi ati trecut înainte si dânsul s-a înapoiat ca sa ma

pândeasca pe mine. Poate m-ar fi înhatat daca nu m-as fi trezit.
— Dusman nu curajos, zise Pongo. Repede fuge când vine Pongo. N-ar fi atacat masser Bertram.
— În sfârsit! facui eu. Acum e vorba sa fiu cu ochii în patru. Mâine îi vom cauta urmele. Eu voi veghea acum, Pongo, iar tu te vei odihni.
Negrul, însa, paru ca nu e de fel înteles cu propunerea mea. Privi în sus spre cerul înnorat, adulmeca aerul si zise:
— Masser Bertram, vine ploaie. Mai bine adapostim sub copaci.
Si fara sa mai astepte raspunsul meu, pasi spre padure, alese un copac mai mare decât ceilalti, taia crengi cu cutitul sau, apoi aprinse lânga trunchi alt foc. Dupa asta mai taie ramuri stufoase si se aseza în asa fel intre crengile de jos ale copacului, încât sa formeze un acoperis, un fel de bolta, atât pentru noi, cat si pentru foc.
Nu trecu mult si picaturi mari de ploaie începura sa cada din ce în ce mai dese si mai mari. Vazuram în curând ca era o adevarata rupere de nori, care stinse în câteva minute focul de dincolo.
Noi eram la adapost si putinele picaturi care razbateau prin acoperamântul de crengi nu ne primejduiau de fel. Pongo se întinsese pe culcusul de frunzis pe care-l facuse în graba. Eu ramasei de veghe si apropiindu-ma de foc privii nelinistit în juru-mi.
Cele doua ceasuri trecura însa în liniste. Îl trezi pe Pongo si întinzându-ma în locul

lui pe culcusul de frunzis, adormii îndata.

II.
O LUPTA ÎNVERSUNATA.

NOAPTEA TRECU ÎN LINISTE DEPLINA. Misteriosul nostru dusman parea sa fi fost alungat de ploaie.
Când se lumina de ziua încercaram sa gasim urmele lui, dar, din nenorocire, ploaia le stersese cu totul. Ne grabiram cu ceaiul de dimineata caci dincolo de tarmul celalalt, erau gata de plecare.
Izbutiram, totusi, sa pornim odata cu ei. Tinutul devenea mai sarac în paduri, lasând locul stepei, întrerupta pe alocuri de copacei piperniciti.
Vântul începu sa bata, rece ca gheata si Pongo se hotarî sa-si scoata caciula din sac.
Porniram la drum si dimineata trecu fara incident Strabatuseram vreo douazeci de kilometri si imitând pe camarazii de pe tarmul celalalt, facuram popas pentru masa de prânz.
Si acum se întâmpla ceea ce n-as fi crezut cu putinta. Vizitatorul din noaptea trecuta ne-o luase înainte si ne întâlniram si aici cu el. Din pricina saraciei de lemne trebuiram sa cautam de zor pâna sa gasim destul material pentru foc.
Aleseram locul pentru popas, într-o adâncitura mica, unde eram oarecum la adapost de vânt.
Focul fu aprins, pusei ceva conserve la încalzit si ma pregateam sa pun de ceai.

Deoarece nu mai aveam lemne, Pongo alerga repede în stepa, unde cresteau câtiva copacei.
Ma ridicasem în picioare si privii dupa credinciosul nostru tovaras. Atunci se petrecu grozavia, care-mi smulse un tipat de spaima si prevenire.
În imediata apropiere a lui Pongo – care mergea nepasator spre copacei – sari deodata dintr-o adâncitura o faptura uriasa care se napusti cu furie asupra Negrului nostru. Era un elan (cerb de la nord) de o marime cum nu mai vazusem în viata mea. Trupul sau avea marimea unui cal de rasa si coarnele lui cu vreo douazeci de vârfuri, se resfirau în toate partile. Strigatul meu si tropotul animalului îndaratul sau – se întoarse fulgerator si se trezi fata în fata cu uriasul animal. Cerbul era la vreo doi metri si aplecând capul cu grozava-i podoaba se pregatea sa dea lovitura de moarte, Pongo nu-si pierdu cumpatul. Desi era dezarmat – caci cutitul nu i-ar fi fost de nici un folos, în cazul de fata – privi linistit la dusmanul ce da navala, pentru ca în ultima clipa, când vârfurile coarnelor îl atinsera aproape sa sara repede îndarat.
În clipa când cerbul o zbughi pe lânga el, scoase cutitul si izbi cu putere în trupul animalului.
Nu putui vedea daca-l nimerise, caci animalul se rasuci ca o sfârleaza si se napusti înca odata asupra lui Pongo.
Ridicai repede pusca, pentru a veni în ajutorul credinciosului nostru tovaras, dar acum Pongo se afla între mine si

cerb, astfel ca n-as fi putut trage la sigur, fara sa-l primejduiesc pe Negru, dihania îl ajunsese iar, apleca repede capul si se napusti cu coarnele lui ascutite.
Pongo se arunca din nou în laturi cu o îndemânare de neînchipuit si iarasi izbi cu cutitul în trupul dusmanului.
Privelistea aceasta ma interesa atât de mult încât lasai în jos pusca, fara sa vreau. Dar în clipa urmatoare îmi dadui seama de primejdia în care pluteam chiar eu, caci cerbul ma zarise si se pregatea sa ma atace, ne desparteau cei mult douazeci de metri si asta e o nimica toata pentru un animal atât de mare. Se napusti ca o ghiulea, în câteva clipe fu la doi pasi – în vreme ce ea nici n-avusesem înca ragazul sa ridic pusca.
Dar deodata elanul se rasuci brusc în loc. Salvatorul meu fusese Pongo, care dându-si seama de situatie zvârli cutitul cu furie în spatele animalului.
Otelul ascutit si lat patrunse adânc în carnea lui, facându-l sa se întoarca imediat. Când îl vazui napustindu-se spre Pongo, ma trezii din înmarmurire si ridicai pusca.
Nu mai fu însa nevoie de interventia mea, caci ne veni în ajutor alt tovaras.
O umbra uriasa trecu deodata pe lânga mine si Jim, ursul, se repezi dupa cerb.
Lasai din nou pusca jos, caci acum era în linia de tragere trupul urias al lui Jim. În vremea asta elanul îl ajunsese pe Pongo, dar lovitura pe care se pregatea sa i-o dea, dadu iar gres, caci Negrul se arunca în laturi si scapa.

În acelasi timp vazu venind ursul si-si dadu seama ca asta însemna salvarea. Cu pasi de urias cerbul trecu pe dinaintea lui Jim, pentru a se opri apoi si a se întoarce: Eu ma alaturai de el si acum ne fu dat sa vedem ceva cu adevarat ne mai vazut.
Cerbul se rasucise ca o sfârleaza când Pongo îi scapa – dar se trezi fata în fata cu un dusman pe lânga care el era un pitic.
Totusi, eu iuteala fulgerului se dadu un pas înapoi, lasa capul în pamânt si se napusti asupra lui Jim, ca sa-i strapunga trupul cu coarnele lui ascutite. Situatia era cam primejdioasa pentru ursul nostru, caci n-avea cum sa se împotriveasca unui astfel de atac, deoarece statea în doua labe.
Dar probabil ca Jim mai înfruntase el asemenea lupte, caci îsi lasa jos labele dinainte, sari în laturi si izbi cu laba în ceafa elanului care trecu în goana pe lânga el.
Cu carnea sfâsiata si horcaind înfiorator cerbul se prabusi la pamânt, încerca cu ultima putere sa se mai ridice odata, dar înca o lovitura a ursului îi zdrobi grumazul.
Se mai zvârcoli câtva timp, râcâind tarâna cu copitele, apoi se întinse si, scotând un gâlgâit înfiorator Spaima Yukon-ului îsi dadu sufletul. Ma gândii ca nu era de fel de mirare ca legenda aceasta se raspândise printre indieni, caci ei erau neputinciosi împotriva unui astfel de dusman, chiar de-ar fi fost înarmati pana în dinti.

Ne apropiam de hoit ca sa-l vedem mai bine; ma asteptam sa-l vad pe Jim sa se ospateze din prada sa, dar ursul facu altfel. Adulmeca sforaind pamântul, ridica apoi capul, apoi mârâi în chip ciudat. Apoi alerga înainte o bucata, se asezam jos brusc si, mormaind, întoarse capul, ca si cum ar fi vrut sa ceara sa-l urmam.

— Masser, haidem, urs Jim gasit urma! zise Pongo.

La asta nici nu ma gândisem în prima clipa, desi tinta si sarcina noastra era sa gasim urmele indianului. Si într-adevar purtarea lui Jim n-avea ce sa însemneze decât ca gasise urmele fetei rapite.

Ajunseram repede la locul unde parea ca ne asteapta Jim si gasiram chiar acolo urmele a nenumarate picioare, printre care si acelea ale unor ghete femeiesti.

Alergaram îndata înapoi pe malul Yukon-ului si prin semne daduram de înteles tovarasilor de dincolo ca gasiseram locul unde Kuskwag parasise fluviul cu Maud.

Marian „telefona" îndarat ca va veni la noi cu însotitorii sai. Trebuie sa fi observat si dânsii lupta dintre titani, caci statusera pe tarm.

Eram încredintat ca se vor lasa trasi împotriva curentului de cei doi ursi îmblânziti. Dar avura mai mult noroc ca mine si Pongo, care am trebuit sa înotam prin apa rece.

În josul fluviului venea un kanu în care se afla un vânator. Marian îi facu un semn si omul cârmi barca spre tarm. Strabatând de doua ori Yukon-ul îi aduse

pe tovarasi cu arme si cu merinde cu tot, la noi.
Gallagher îi oferi un bulgare de aur, strainul însa refuza, în schimb primi cu placere tigarile pe care i le dadu Marian. De sigur ca le dusese lipsa în pustietatea asta.
Dupa ce pleca, prietenul meu îmi zise:
— Ati avut o aventura frumoasa aci cu un elan urias. Am vazut de dincolo lupta si ne-ar, fi interesat foarte mult daca n-ar fi fost atât de primejdios.
— Da – râsei eu – a fost mai mult decât interesant. Nu stiu zau ce s-ar fi întâmplat, daca nu intervenea Jim.
Tot vorbind ne apropiaram de hoitul cerbului si tovarasii se mirara foarte mult vazând marimea acestuia. Apoi Marian zise:
— Minunat! Acum ne putem cruta conservele. Noi n-am mâncat înca si cred ca nici voi n-ati avut ragazul trebuitor. Se zice ca e foarte buna carnea de cerb.
— Hm, dar asta de aici pare sa fie cam batrân si nu cred sa aiba carnea destul de frageda, îi raspunsei.
— Atunci vom mânca anumite parti, propuse Marian.
Gallagher ne spuse ca servitorul sau indian, se pricepe de minune sa friga costite de cerb. Pe de alta parte batrânul propuse sa uscam câteva bucati de carne, ca sa nu ne pierdem vremea cu vânatul în drum, caci conservele nu vor ajunge pentru tot timpul si noi trebuia sa mergem mereu înainte.
În vreme ce Pongo cu cei doi indieni se pusera îndata pe lucru ca sa ciopârteasca

cerbul, noi ne apropiaram de Jim care nu se misca de la locul lui. Venira cu noi si ceilalti doi ursi ai lui Gallagher si abia adulmecara urmele, ca începura sa dea dovezi de mare enervare.
Batrânul gemu când vazu întipariturile ghetelor fetei sale si era lesne de înteles durerea lui.
Înteleseram ca aveam înaintea noastra vreo cincisprezece oameni. Un efectiv de care nu trebuia sa ne temem tinând seama de armele si ursii ce-i aveam cu noi.
— Sa ne grabim – zise Marian – ca sa nu o ia indienii prea mult înainte. Poate ca tribul lor salasluieste pe aproape si atunci vom avea împotriva, un numar prea mare de dusmani.
— Sa întrebam pe Konja si Ugala unde locuiesc kolusii – propuse Gallagher – eu cred ca salasul lor e sus de tot, în apropiere de Porcupine-River si mai e mult pâna acolo. Cu atât mai mult e nevoie sa ne aprovizionam cu carne de aici – zise Marian – altfel îi vom ajunge la sigur, caci dânsii vor fi nevoiti, de sigur, sa-si piarda timp cu vânatul.
Ne înapoiaram la cerb urmati de ursi, care se ospatara din restul animalului, dupa ce luaram noi partile cele mai bune. În vreme ce noi spalam carnea în apa, Indienii se dusera s-adune vreascuri. Când se înapoiara, facura un foc bun, la care fripsera bucatile de muschi, din care mâncaram mai apoi cu pofta, caci erau într-adevar foarte gustoase si pastraram îndeajuns pentru mai târziu.

Dupa masa ne pregatiram de drum. Cei trei ursi satui si ei, ascultara de o porunca a lui Gallagher si pornira imediat pe urmele stapânei lor.
Înainte de a pleca, Marian îl ruga pe Pongo sa taie cu cutitul sau capatâna cu podoaba cerbului, pe care o ascunseram bine undeva pa acolo, ca s-o gasim la înapoiere si s-o luam tu noi ca amintire a unei aventuri neobisnuite. Apoi porniram în pas alergator dupa banditi.
La început, urma lor era lesne de recunoscut, dar în curând terenul se schimba. Adesea furam nevoiti sa strabatem întinderi mari de pamânt stâncos si fara ajutorul ursilor am fi pierdut mult timp cu cautatul.
Pe înserate am fost nevoiti sa ne cautam un loc de popas pe care îl gasiram între niste stânci ce se înaltau în apropierea unei paduri de brazi. Ceea ce ne îndemna în primul rând sa ne oprim la locul acesta, era un izvor de apa limpede care serpuia printre stânci. Lemne aveam îndeajuns prin apropiere.
Adunaram cât mai multe, caci trebuia sa întretinem focul toata noaptea. Când Ugala vru sa-l aprinda, Marian îl opri:
— Trebuie sa mai asteptam, caci se poate ca sa fie pe aproape Kolusii si nu e bine sa ne tradam. Mai întâi sa cercetam împrejurimile din jurul stâncilor astea de aici, poate zarim focul lagarul lor.
— Asta ar fi minunat! zise Gallagher – le-as trimite îndata pe cap ursii mei. Ma tem însa ca ne-au luat-o cu mult înainte.
— Da – încuviintai eu – cu kanu-urile lor aveau si putinta sa mearga repede. Dar

unde vor fi lasat barcile?
— Le-au scufundat – raspunse Gallagher – astea se construiesc foarte lesne, asa ca n-aveau de ce sa se care cu ele. De sigur ca s-au grabit, dar nu cred sa fi banuit ca le-am putea lua urma atât de repede pe terenul stâncos pe unde au trecut. A, uite ca acum s-a întunecat îndeajuns, asa ca putem sa privim pe stânci în departare.
Ne catararam repede prin crapaturile numeroase ale stâncilor înalte de vreo zece metri si ajunseram sus, pe un mic platou. Vazuram la rasarit, la vreo cinci sute de metri departare, un punct luminos, despre care banuiram îndata ca acolo trebuie sa fie lagarul acelora pe care îi cautam.
— Ce zici, sa-i atacam îndata? întreba Gallagher, agitat.
— Cred ca asta e cel mai bun lucru, încuviinta Marian. Acum or fi ocupati cu cina si nu cred sa fi pus vreun paznic. Daca îi luam prin surprindere, socot ca-i vom putea pune pe fuga fara lupta.
— Dar pe Kuskwag ala trebuie sa-l luam prizonier, îmi dadui eu cu parerea. Nu pot uite ca ticalosul a cautat sa ne omoare eu otravurile lui.
— Fireste! – zisera în acelasi timp Marian si Gallagher – avem nevoie de ei ca sa-l demascam pe avocatul Eavens.
— Atunci sa mi mai pierdem vremea si sa pornim! hotarâi eu.

III.
UN NOU TOVARAS.

COBORÂRAM REPEDE ÎNAPOI DE PE STÂNCA. Pongo lua acum conducerea, caci se putea, totusi, ca sa fi pus Kolusii un om paza – si când era vorba de îndepartarea fara zgomot a unui dusman, Pongo se pricepea mai bine oricine.
Marian, Gallagher si eu îl urmaram unul dupa altul, iar cei doi indieni mergeau dupa noi. Ursii paseau neauziti printre noi, când ajunseram la vrea cincizeci de metri de lagarul dusman si puturam vedea bine focul, ne opriram fara voie. În jurul focului.
Nu stateau Kolusii, dupa cum ne asteptaseram, ci un singur barbat în haina de piele, care se îndeletnicea cu frigerea unei bucati de carne înfipta într-o frigare. Era pe trei sferturi cu spatele la noi, încât nu-i puteam zari fata, dar îi vedeam barba alba si lunga ceea ce ne dovedea ca aveam de-a face cu un batrân, care traia aici probabil ca vânator sau cautator de aur.
Gallagher întreba în soapta:
— Sunteti de parere sa ne apropiam, domnilor?
— Fireste – raspunse Marian – poate ca i-a întâlnit în drum pe indieni si ne poate da amanunte importante. Dar cred ca e mai bine sa-l strigam întâi, altminteri te pomenesti ca ne întâmpina cu vreun glont.
— Ai dreptate – raspunse Gallagher. Vrei sa începi d-ta tratativele, domnule Farrow?
— Da si chiar îndata.
Înainte însa ca Marian sa-si poata aduce gândul la îndeplinire, se apropiara de foc

oaspeti. Se vede treaba ca cei trei ursi erau foarte curiosi de felul lor, caci deodata le vazuram umbrele uriase înaintea noastra si dupa câteva clipe stateau lânga singuratecul de la foc. Admirai acum linistea extraordinara si stapânirea de sine a batrânului. Cu toate ca uriasele dihanii erau la doi pasi de el, abia le învrednici cu o privire si continua sa învârteasca deasupra focului bucata de mâncare. Atunci Gallagher striga:

— Sa nu-ti fie teama, caci ursii mei sunt îmblânziti. Ne îngadui sa ne apropiam de foc?

Batrânul întoarse capul si raspunse cu glas limpede, metalic:

— Veniti fara frica, nu va voi face nimic atâta vreme cât nu sunt atacat. De ursii acestia nu ma tem deloc, mi-am dat seama îndata ca trebuie sa fie îmblânziti, caci unul din ei are o funie în jurul gâtului.

— Drace! exclama Marian cu admiratie. Omul asta îmi place. Jack mai are într-adevar funia de care i-am legat scrisoarea când a strabatut Yukon-ul. Atâta sânge rece la un om, mai rar!

Ne îndreptaram spre foc si când pasii nostri rasunara în apropiere, batrânul se ridica. Avea un trup urias; era aproape tot atât de înalt si spatos ca Pongo al nostru si miscarile îi erau foarte mladioase, ceea ce ma mira peste masura, caci socotind dupa barba-i alba, trebuia sa fi trecut de saptezeci de ani.

— Numele meu e Jack Malony. Îmi dati voie sa va întreb ce anume v-a adus pe aici?

Sunetul vocii sale era atât de limpede, încât nu mai stiam ce sa cred. Când ne asezaram în jurul focului – pe Pongo si pe cei doi Indieni îi trimiseseram înapoi sa ne aduca bagajele – vazui ca ochii-i negri aveau într-însii un foc tineresc.
Paru sa fi ghicit uimirea mea, caci zâmbi si zise:
— Viata mi-a fost potrivnica, de aceea mi-a albit parul si barba. Am însa abia treizeci si cinci de ani.
— E cu putinta? exclamai, uimit peste masura.
— Oh, e o poveste foarte trista, care nu cred ca intereseaza prea mult pe nici unul dintre dv., zise el. Dar îmi dati voie sa va întreb din nou cu ce gânduri ati venit încoace? Vreti cumva sa vânati?
— Da, vrem sa vânam o banda de kolusi, care au rapit-o pe fiica-mea, raspunse Gallagher posomorât. Nu cumva ai zarit d-ta banda în drum?
Malony suiera printre dinti, apoi raspunse:
— Asa dar, de aceea s-au abatut din cale când m-au zorit. Fireste ca nu ma interesau deloc, astfel ca i-am lasat în plata Domnului.
— I-ai întâlnit? întreba Gallagher, agitat, e mult de atunci?
— Sa tot fie vreo patru ceasuri. Am dat de ei în stepa, îndaratul acestei paduri, pe care am strabatut-o. Cred ca erau vreo cincisprezece insi. Dar n-am zarit nici o femeie printre dânsii. Lasa ca erau si prea departe ca sa pot vedea bine. Au cotit repede spre rasarit când m-au observat.

— Ah! facu Gallagher sarind în sus – apoi le vom putea descoperi lagarul chiar în noaptea asta. Patru ceasuri avans nu-i atât de mult.
— Da, în cazul când ati putea descoperi urmele, zise Malony.
— Ursii mei miros urmele fiicei mele – zise Gallagher – altminteri le-am fi pierdut prin locurile astea salbatece si cunosc viclesugurile Indienilor.
— Daca vrei sa ne dai o mâna de ajutor, fireste ca ne face placere, raspunse Marian. Sa ne grabim cu mâncarea si sa pornim cât mai curând.
În vreme ce mâneam, Gallagher întreba deodata:
— N-as vrea sa fiu indiscret, domnule Malony, totusi as dori sa aflu ceva cu privire la neajunsurile d-tale, caci spuneai ca ai avut multe de patimit în viata. Nu degeaba ti-a încaruntit parul. Crede-ma ca si eu am îndurat multe, de aceea îmi poti destainui fara teama suferintele d-tale si fii încredintat ca te voi întelege.
Malony privi câtva timp la Gallagher, apoi zise cu glas slab:
— Într-adevar, am îndurat multe în viata mea, dar v-as ruga sa nu-mi cereti sa va istorisesc acum. Mai întâi sa ne ducem la bun sfârsit sarcina de a o gasi pe fiica dv. Si dupa aceea vom putea sta de vorba despre mine si soarta mea.
Fata de aceasta rugaminte, socotiram de prisos sa mai staruim.
Marian se ridica deodata: vazuse ca sfârsisem cu totii de mâncat si zise:

— Domnilor, sa lasam totul de o parte, caci acum a sosit momentul sa venim în ajutorul tovarasului nostru Gallagher. Cred ca sunteti gata de drum. Poate ca-i ajungem pe ticalosii aceia de Kolusi înca înainte de a se lumina de ziua.
Ca electrizati ne ridicaram cu totii si nestrânseram bagajele. Noul nostru tovaras avea un sac facut dintr-o blana de urs, foarte practic, iar ca arma o pusca „Browning" si doua revolvere de mare calibru; în brâu avea un cutit mare.
— Sa mergem, domnilor! zise el când ne vazu gata – Trebuie sa mergem de-a lungul acestei poteci înguste pe care mi-am croit-o eu venind încoace.. Kolusii pe care îi urmariti au apucat-o la câteva sute de metri mai încolo, dar deodata s-au abatut din drum când m-au vazut pe mine, cu siguranta ca dam iar de urma lor daca strabatem padurea pe aici.
— Asa trebuie sa fie – încuviinta Marian! La urma urmei îi avem pe ursii nostri, care vor mirosi urma stapânei lor. Cred ca sunt de ajuns lampile noastre de buzunar ca sa vedem pe unde mergem. Sau socoti d-ta ca sunt mai bune facliile?
— Ajung lampile de buzunar – raspuns Malony cu hotarâre – caci se poate ca ticalosii de Kolusi sa fi pus santinele departe de lagarul lor deoarece stiu ca sunt urmariti, ceea ce îi va îndemna sa fie cu bagare de seama. Nu trebuie sa ne tradam prin vreo nechibzuinta.
— Dar indienii pot tot atât de bine sa vada lumina lampilor noastre, îsi dadu cu parerea Marian. Cum ne putem apara împotriva acestui lucru?

— De lampi ne vom folosi pe cât mai putin, zise Malony. Tinându-ne strânsi unul de altul va voi calauzi eu prin padure si când vom fi în stepa, conducerea va trece asupra Ursilor. Si acum, va rog sa ma urmati!
Era un mars interesant prin întunerecul padurii seculare. Fara ajutorul lui Malony n-am fi gasit o poteca. Cel putin nu fara faclii. Asa, însa, omul acesta misterios ne conduse cu o siguranta desavârsita prin desis, pe o poteca îngusta si întortocheata.
Dupa vreun ceas de mers nespus de greu, în care nu odata ne poticniram de câte un trunchi de copac, ori cadeam în vreo groapa, ajunseram iar în stepa.
Malony ne conduse înca vreo cinci sute de metrii drept înainte, apoi coti spre rasarit si zise:
— Daca tinem mereu directia aceasta, cred ca vom da de urmele Indienilor. Cam pe aici au luat-o ei când m-au vazut venind dinspre Nord.
— Ia stati! facu Marian. E totusi cu putinta, sa mergem pe lânga urmele lor, fara sa dam de dânsii. Caci, d-ta, domnule Malony stii, fara îndoiala, ca Indienii au cotit pe aici pe undeva, dar n-as putea spune cu hotarâre care e locul cu pricina. Parerea mea este ca mai bine e sa ne despartim; fireste ca în cazul acesta cei trei ursi vor trebui sa alerge mereu între noi, încolo si încoace, caci ei pot gasi cu usurinta urma care pentru noi ramâne nevazuta.
— Foarte bine – încuviinta Malony – cum propui d-ta, domnule Farrow, de sigur ca

e mai nimerit.
Gallagher fu de aceeasi parere, astfel ca ne despartiram. Gallagher o lua pe stânga, Marian spre dreapta. Eu ma aflam cam pe la mijloc, la stânga mea Malony, la dreapta Pongo. Între acestia si cei din flancuri – Gallagher si Marian – mergeau intre cei doi Indieni.
Ursii ascultau de stapânul lor ca niste câini credinciosi, caci la porunca lui începura s-a alerge încolo si încoace pe dinaintea noastra. În cazul acesta nu se putea sa nu dea de urma fetei, caci întinseseram lantul atât de mult încât ar fi fost greu sa ne scape.
Cu toate astea începui sa ma cam îndoiesc de izbânda dupa ce strabaturam vreun kilometru fara sa se iveasca vreo urma. Sa se fi înselat oare Malony?
Tocmai când ma gândeam la asta, se apropie deodata de mine Marian si-mi sopti:
— Mergi încet de tot, Robert! I-am spus asta si lui Konja si Pongo. Trebuie sa ne întindem si mai mult lantul, ca sa fim siguri ca vom da de urma. E lesne cu putinta ca ea sa mearga paralel cu noi si sa coteasca pe undeva si atunci toata osteneala ar ramâne zadarnica.
— La asta ma gândeam si eu, îi zisei. Vrei sa le dai de veste si celorlalti?
— Da, ramâi tu linistit la locul tau! Ma întorc numaidecât.
Dupa câteva minute trecu iar pe lânga mine, îmi sopti: „Acum ia-o mai repede!” si în clipa urmatoare se facu nevazut în întunerec.

Nu era deloc placut marsul acesta, caci stepa era foarte neregulata, presarata cu gropi si movile, de care ne poticneam.
Facuram vreo trei kilometri în felul acesta, mai cu greul, mai cu usorul. Si începui sa ma îndoiesc de-a binelea ca vom da de urma Indienilor Cu siguranta ca Malony se înselase, îmi spusei. Tocmai ma gândeam sa ma duc la Marian si sa-i împartasesc parerea mea, când la vreo douazeci de metri la dreapta mea auzi mormaitul cunoscut al unuia din ursi.
Alergai îndata ia el si-l vazui adulmecând cu botul spre pamânt. Aprinsei numaidecât lampa de buzunar si astupând lumina cu mana, îmi dadui seama ca Jim gasise urma.
Iarba era aici culcata pe o fasie îngusta, ceea ce dovedea obiceiul Indienilor de a merge unul în urma altuia. Alergai repede spre stânga, pâna dadui de Pongo, caruia îi comunicai vestea. Apoi trecui iar pe lânga Jim, îndreptându-ma spre Malony, caruia îi adusei de asemeni la cunostinta evenimentul.
Nu trecu mult si se strânsera cu totii în jurul ursului, calauziti de semnalele mele luminoase. Tinuram repede sfat.
Marian fu de parere sa formam iar un lant mai putin întins ca înainte, asa fel ca sa poata veni unul în ajutorul altuia la nevoie.
Propunerea prietenului meu fu primita si porniram înainte la douazeci de metri distanta intre noi. Pe urmele lasate de Kolusi merse Gallagher, care îsi conducea ursii si Pongo care avea sarcina sa rapuna santinela, înainte ca aceasta sa

poata da de veste, prin vreun semn, în lagar. Timp de doua ceasuri merseram neîncetat, drumul devenea tot mai anevoios atât din pricina întunerecului care sporise, cât si a terenului din ce în ce mai impracticabil. Parea ca ne apropiam de afluentii Yukon-ului, dar eram înca departe de coloniile kolusilor, daca acestea se aflau într-adevar la Porenpine River.

În noaptea aceea pot spune ca am avut un noroc orb. Ma poticnii deodata de un bolovan, cazui în cap si ma trezii... pe trupul unui om, care ma înhata strângându-ma ca într-un cleste. Izbutise sa-mi puna mâna în beregata si strângea atât de tare încât îmi taia rasuflarea.

Fireste ca ma aparai din toate puterile, dar neasteptatul meu dusman era mai tare ca mine si pe de alta parte m-o fi auzit venind, pregatindu-se, astfel, pentru aceasta întâlnire. Pe cata vreme eu nici nu ma gândisem la o lupta.

Zadarnic încercai sa-i desprind mâinile din jurul gatului meu; banuia, probabil, ca am tovarasi pe aproape si vroia sa ma împiedece sa-i chem în ajutor.

Cu puteri supraomenesti ma rostogolii cu el la, pamânt, izbutind uneori sa vin deasupra lui, dar ticalosul îmi tinea gâtul mereu înclestat, ca într-o menghine. Norocul meu ca mersesem la dreapta lui Pongo, caci credinciosul Negru prinsese cu auzu-i minunat zgomotul luptei noastre, desi o luase înainte.

Când începui sa vad stele verzi pe dinaintea ochilor, simtii ca strânsoarea slabeste dintr-o data, apoi Pongo sopti:

— Totul bine, Masser Bertram.
Ma ridicai cu greu si încercai sa-i strig pe camarazi, dar din gâtlej îmi iesi doar un tipat si în câteva clipe toti se strânsesera în jurul nostru. Atunci Pongo scoase un tipat si în câteva clipe toti se strânsera în jurul nostru.
Marian aprinse lampa de buzunar si la lumina vazuram ca cel din mâna lui Pongo era un indian.
— Asta e un kolus! striga Ugala.
— Atunci lagarul trebuie sa fie pe aproape! exclama Gallagher, agitat. Sa pornim repede înainte, domnilor! Individul asta de aci va mai zacea înca multa vreme, în nesimtire.
— Sa nu-ti închipui asta! zise Malony. Indienii din Alaska sunt foarte rezistenti Trebuie neaparat sa legam si sa-i punem si un calus.
— Nu e nevoie! raspunse Marian, care pipaise chimirul prizonierului, cu gând sa gaseasca ceva arme, am gasit aici un revolver si trei rachete. Asa dar lagarul e înca departe. Va fi de ajuns daca-l vom lega în asa fel pe individ, încât sa se poate libera singur. Fireste nu prea repede.
— Foarte adevarat, încuviinta Malony.
— Pongo, leaga-i mâinile pe piept! zise Marian. În chipul acesta îsi va putea roade funiile cu dintii, ceea ce va dura pa putin câteva ceasuri. Fireste ca si picioarele trebuiesc legate.
Uriasul Negru îndeplini porunca si ne puteam bizui pe îndemânarea lui.
— Asa? facu apoi Marian. Acum putem, ramâne împreuna, caci nu cred ca

afurisitii aia de Kolusi sa mai fi pus si alte santinele. Urmele lor sunt aici la dreapta si vom merge dupa ele în rânduri strânse. Când vom zari focul din lagarul lor, ne vom putea sfatui cum sa-i atacam mai bine, cu ursul Jim în frunte, lânga care pasea Pongo, micul nostru convoi se puse iar în miscare.

IV.
O ELIBERARE CU PERIPETII.

TIMP DE VREO JUMATATE DE CEAS merseram astfel, când deodata drumul începu sa urce din ce în ce mai drept încât mersul pe întuneric deveni anevoios de tot. Aproape ca nu-mi venea sa cred ca Kolusii îsi târâsera prizoniera în munti, dar ursii ne dovedeau ca totusi asa-i, deoarece se luasera dupa urma lor. Îmi mai spusei apoi ca pentru Indieni era mult mai nimerit sa-si aseze lagarul printre stânci, unde erau aparati de vânt si în aceiasi timp de a fi vazuti.
Pe de alta parte daca era vorba de o vagauna în îngusta – se puteau apara foarte bine la caz de nevoie. Avui îndata dovada ca presupunerile mele erau drepte, caci Malony se opri si zise:
— Domnilor, cunosc tinutul si daca cumva Kolusii si-au ales vreo vagauna de pe lânga Yukon, atunci sa stiti ca liberarea fetei va foarte grea. Si apoi, trebuie sa fim acum cu mare bagare de seama, caci cu siguranta ca pus o santinela si pe marginea vagaunii.
— Exista numai o singura intrare sau se poate ajunge la vagauna si pe calea

fluviului? întreba Marian.
— Intrarea nu e deloc, raspunse Malony, spre intrarea noastra. Daca Kolusii vor s-ajunga trebuie sa se foloseasca neaparat de o funie sau o scara de frânghie. Si Yukon-ul are în locul acela curenti si vârtejuri atât de primejdioase, încât nimeni nu poate ajunge pe uscat în luntre sau înot.
— Asta e prost de tot, zise Marian si-mi închipui ca ticalosul de Kuskwag va alege tocmai vagauna aceea, crezându-se mai în siguranta ca oriunde. Dar trebuie s-ajungem mai întâi la fata locului, apoi vom vedea ce e de facut.
— Cu multa bagare de seama însa! ne preveni Malony încaodata. Ne vom pomeni cu totul pe neasteptate la marginea vagaunii, care nu mai poate fi departe si cu siguranta ca acolo va sta o santinela.
Atunci trebuie sa mearga Pongo ceva mai înainte, de îndata ce Jim se va opri, zise Marian. Asta va fi un semn ca se afla o fiinta straina pe aproape.
Într-adevar, Gallagher îsi dresase animalele în felul acesta.
Dibuiram drumul mai departe, poticnindu-ne la tot pasul, ceea ce producea zgomot si ne facea sa ne oprim, ca sa tragem cu urechea daca nu ne zarise vreo santinela.
Din pricina aceasta înaintaram foarte încet si era bine asa, caci deodata Jim – ursul calauza – se opri si începu sa mormaie încet. Asta însemna ca se afla pe aproape un strain pe care ei îl adulmeca eu mirosul lui fin.

Acum venea; sarcina grea a lui Pongo. Ne puteam bizui pe dânsul; dar nu stiu de ce ma coplesi un simtimânt neplacut, care ma facu sa dau cu cotul lui Marian si sa-i soptesc:
— Mariane, mai bine sa-l urmam de aproape. Ceva îmi spune ca lucrurile se vor încurca aici.
— Ta mai taci si tu! se rasti aproape prietenul meu, iar ai început sa cobesti? Pongo stie singur mai bine ce trebuie sa faca. Eu cred ca mai mult îl încurcam daca mergem dupa el.
— Mariane, asculta-ma odata si pe mine, starui eu. Sunt încredintat ca va fi mai bine pentru noi daca mergem împreuna.
— Ei, daca ti mortis la asta, hai sa-ti facem pe voie, rase Marian. Se prea poate ca sa nu te înseli. Mai stii! Haide, spune-le si celorlalti.
Ne înstiintaram în soapta unul pe altul de hotarârea luata, apoi porniram cu bagare de înainte. La propunerea lui Marian ne trântiseram la pamânt ca sa ne târâm fara zgomot pe mâini si picioare, dar în primul rând ca sa putem dibui cu degetele orice piedeca ni s-ar ivi în cale.
Deodata vazuram în stânga o lumina slaba, pâna aici ne târâseram dea lungul unui perete de stânca, al carei capat îl atinseram acum si colo, în fata noastra, urma sa fie vagauna, din care nu vedeam însa nimic.
În schimb, în lumina slaba puturam vedea faptura puternica a lui Pongo, care se misca încet si cu mare bagare de seama. El nu vroise sa mearga dea

busilea, deoarece se pricepea sa umble si altfel fara sa faca zgomot. Deodata îl vazuram ca se opreste brusc. Se parea ca observase ceva foarte interesant, caci mult timp privi înaintea lui, în jos, ramânând nemiscat.
Ne apropiaram încet de el – atât de încet precum ne si miscam – dar se vede ca el tot ne auzise, caci se întoarse deodata si facu un semn cu mâna, dându-ne de înteles sa fim cu mare bagare de seama.
Il ascultaram si astfel ajunseram lânga el, fara sa fi facut cel mai usor zgomot. Si cât pe aci sa scot, o exclamatie de mirare când vazui privelistea din fata mea.
Ne aflam pe marginea unei vagauni adânci de vreo douazeci de metri, ai carei pereti de stanca erau aproape verticali si care nu ofereau nici o posibilitate de coborâre chiar celui mai dibaci echilibrist. Avusese dreptate Malony spunând ca numai cu o funie sau o scara de frânghie s-ar fi putut coborî cineva.
În fata noastra era vagauna lunga de vreo suta de metri. În întunerec sclipeau crestele albe ale valurilor spumegânde ale Yukon-ului.
Cam prin mijlocul vagaunii ardea un foc puternic, în jurul caruia stateau vreo zece Indieni. Chirciti, înveliti în paturi, faceau impresia ca dormeau; nu ne puteam însa bizui pe asta, caci Indienii acestia; sunt vicleni nevoie mare.
Ciudat era ca nu vedeam nici o santinela si asta ne cam punea pe gânduri. Omul pe care-l doborâse Pongo în stepa avea doar însarcinarea sa dea semnale cu racheta si pe fundul vagaunii nu s-ar fi

putut vedea semnalele noastre; asa dar trebuia neaparat sa fie vreo straja undeva pe sus.
Fara sa vreau privii îndaratul meu, dar din pricina întunericului fireste ca nu observai nimic. Atunci îmi întorsei privirea din nou spre vagauna.
Maud Gallagher nu se vedea; probabil ca se afla într-una din pesterile peretilor de stanca, deasemenea si Kuskwag si probabil alti câtiva Indieni care erau sefi în mica trupa.
Ma mira mult faptul ca cei ce dormeau se asezasera atât de deschis în fata focului. Sa se fi simtit ei în deplina siguranta, bizuindu-se pe straja pe care o pusesera în stepa? Sau era altceva la mijloc?
Peretele de stânca dea lungul caruia ne târâram se înalta cu vreo trei metri lânga noi Sa fi stat vreo santinela colo sus, de unde iscodise în stepa?
Atunci însemna ca nu ne vazuse înca si în soapta împartasii lui Marian parerea mea.
— M-am gândit si eu la asta – raspunse el – Pongo trebuie sa se catere neaparat sus si sa înlature santinela. Poate gasim de acolo sus un drum mai bun de coborât în vagauna, caci nu-mi vine sa cred ca ticalosii s-au folosit de o funie. Asta ar însemna ca am fi ca într-o cursa de soareci colo jos.
— Dar într-o capcana în care n-ar putea intra nici dusmanii, zisei eu. Cu siguranta ca Kolusii cunosc bine terenul si vor fi stiind ei si o iesire pentru caz de nevoie.

— Tot ce se poate – încuviinta Marian – dar atunci ar fi gasit si Malony iesirea aceasta. În sfârsit, vom vedea noi cum stau lucrurile: principalul e acum ca Pongo sa se urce sus si sa descopere santinela. Eu unul cred – sunt aproape sigur – ca se afla una pe acolo. Ma duc sa-i spun prietenului nostru.

Marian se târî binisor pâna la Pongo, care se afla ceva mai la dreapta. Dupa câtva timp se ridicara amândoi si pasira spre peretele de stanca. Fireste ca Pongo s-ar fi putut catara si singur, dar asta ar fi facut zgomot. Pe de alta parte nu era bine sa se iveasca deodata sus, ci mai întâi trebuia sa ridice putin capul deasupra marginii, ca sa zareasca, santinela.

Asa fiind, Marian se apleca lânga perete. Pongo se urca pe umerii sai si putu sa cuprinda cu privirea platoul. Statu câtva timp, astfel, apoi se apleca si vorbi ceva în soapta cu Marian.

Si prietenul meu izbuti sa îndeplineasca recordul de a se ridica încetisor cu Pongo pe umeri. Nu e exagerat când spun „record", caci Pongo nu era deloc usor si în afara de Marian trebuia sa se miste usor si cu mare bagare de seama.

Când fu în sfârsit în picioare, Pongo se-ntoarse cu burta pe coama stâncii si se târa ca un sarpe înainte. În clipa urmatoare se mistui în întunerec.

Asteptaram într-o încordare nespusa. Va izbuti prietenul nostru negru sa descopere colo o santinela si sa-i faca de petrecanie fara sa faca zgomot?

Tresari speriat când cineva ma atinse deodata. Era Gallagher, care sopti agitat:

— Ai observat ca ursii mei au disparut, domnule Bertram? Asta ma face sa cred ca Maud a mea n-a fost dusa în vagauna aceea pe când ne tarâm în patru labe n-am mai dat seama la animale; de sigur ca au gasit alta urma.
— Si prin asta cu siguranta si o alta intrare în vagauna, zisei eu. Atunci înseamna ca am facut o foarte mare greseala.
— Ce-ar fi sa ne întoarcem? Poate ca Jim ne asteapta dupa cum îi e obiceiul. Vrei sa-i dai de veste prietenului d-tale?
— Fireste. Dar ia stai! Colo jos s-a ridicat unul din cei ce dormeau lânga foc... A! Pare sa fie vorba de o schimbare de santinele. Vom vedea îndata daca exista vreo iesire din vagaunii, fara sa fie nevoie de funie sau scara.
Priviram cu încordare la kulusul care iesind de sub patura, porni spre stânga peretelui de stânca. Dar nadejdea noastra ca ne va trada vreo iesire tainuita, nu se îndeplini, caci omul se apropia de perete, apuca o funie si începu sa se catere eu îndemânare.
Pe drumul acesta trebuia s-ajunga pe platoul de lânga noi astfel ca Pongo va avea acum de-a face cu doi potrivnici. Atunci îmi dadu în gând ca se putea ca si cei trei ursi sa fie pe platou, caci era foarte probabil ca Maud Gallagher sa fi fost lasata jos în vagauna cu ajutorul aceleiasi funii.
Împartasii banuiala mea lui Gallagher si el încuviinta.
Indianul ajunsese sus si se salta pe platou. Daca Pongo apucase sa

ispraveasca în vremea asta cu întâia santinela, va fi pentru el o nimica toata sa rapuna si pe cealalta; era însa si primejdios lucrul acesta, caci în chip normal mantinela schimbata trebuia sa coboare în vagauna, ca sa se culce lânga foc si faptul ca nu venea ar atrage luarea-aminte a kolusilor.
Ma cam simtii nelinistit la gândul ca a doua santinela l-ar putea surprinde pe Pongo si ar alarma lagarul. Dar nu auzi nici un zgomot, dovada ca Negrul iesise biruitor.
Apoi veni deodata Marian încetisor spre noi si în acelasi timp vazui ca totusi santinela schimbului cobora pe funie în vagauna. Era un individ înalt si bine legat, dupa cât se vedea.
— Haideti! sopti Marian în aceeasi clipa. Sa ne lasam în jos si noi pe funie. Totul e în regula.
Ca sa nu ne dam de gol prin soapte, nu ne mai puseram nici o întrebare, ca sa aflam ce facuse uriasul nostru, desi eram oarecum îngrijorat de faptul ca santinela schimbata scapase. Ma mângâiam însa cu gândul ca Pongo stie ce face.
Ne apropiaram de peretele de stânca si ne ajutaram unul pe altul sa ne saltam pe platou. Când privii spre locul sub care vazuseram focul din vagauna, zarii doua trupuri nemiscate. Sa fi fost acolo oare de la început doua santinele? Nu se putea, caci atunci ar fi venit schimbul dublu.
N-avui ragaz sa ma gândesc mult la asta deoarece în aceeasi clipa disparu Pongo si Marian ne îndemna sa coborâm îndata, dându-mi drumul cel dintâi pe funie.

Îl urmai repede, caci se putea ca unul din cei ce dormeau în jurul focului sa se trezeasca si sa ne simta. Atunci fireste ca tot lagarul va fi pe picioare cât ai bate din palme.
Coborârea merse bine, caci peretele de stânca de care ne sprijineam picioarele era neted de tot, dovada ca fusese folosit adesea.
Când ajunsei jos. Marian îmi soptii:
— Aici înauntru!
Avea un glas ciudat de ragusit dar asta îmi atrase luarea aminte mai târziu când trezi din nesimtire. În aceeasi clipa când mâna – pe care o crezui, fireste, a lui Marian – ma trase într-o crapatura îngusta a peretelui de stanca, tâsni lumina unei lampi de buzunar care ma orbi eu totul. În momentul urmator ma prabusii la pamânt sub o lovitura puternica.
Desteptarea fu foarte neplacuta. Capul îmi vâjiia, de parca ar fi roit albine într-însul. Rotocoale mari de foc îmi licareau pe dinaintea ochilor si numai cu greu îmi putui înabusi un geamat de durere. Nu vroiam sa dau semne de slabiciune dusmanilor nostri.
Încetul cu încetul gândurile mi se limpezira. Desigur ca si camarazii mei avusesera aceeasi soarta, altminteri n-as fi fost legat cu funii cum eram. Cum de fusese cu putinta sa observe kolusii coborârea noastra?
Dupa câtva timp izbutii sa vad limpede si bagai de seama ca zaceam într-o pestera boltita, prin a carei intrare îngusta

patrundea lumina unui foc. Ridicai putintel capul si privii în jurul meu.
Atunci vazui ca si camarazii mei zaceai acolo, legati si el. Tocmai ridica si Marian capul si sopti:
— Am nimerit-o de minune, Robert. Am picat în mâna banditilor cum nici ca putea mai bine.
— Dar cum Dumnezeu de ne-au vazut? îl întrebai.
— Nici eu nu stiu, dar cred ca o vom afla îndata. Din locul unde ma aflu, pot vedea afara. Kuskwag sta împreuna cu mai multi indieni, acum se ridica, al vine în pestera!
O lumina vie se apropia. Indianul aprinsese o faclie de rasina, a carei flacara îi lumina chipul. Un zâmbet batjocoritor îi flutura pe buze, în vreme ce nemasura cu privirea câteva clipe. Apoi zise taios:
— Da, domnilor, ar fi fost mai bine daca nu v-ati fi luat dupa mine. Va admir ca ati izbutit sa ma gasiti aici, dar asta m-a scutit de munca de a va cauta mai târziu.
— Deocamdata suntem prinsi e drept, zise Marian – as vrea sa stiu cum de ati bagat de seama venirea – noastra.
— Cat se poate de simplu, rânji Kuskwag. Pe funia asta de aici coboara numai paznicii nostrii si am instalat un clopotel care ne da de veste ori de câte ori se foloseste un strain de ea. Când schimbul a sosit jos, voi ati atacat santinela de sus, apoi ati coborât în vagauna, unde v-am doborât unul dupa altul.
Era într-adevar simplu de tot si noi cazuseram ca la comanda în capcana

asta. E drept ca n-aveam de unde sa banuim o astfel de viclenie, dar ar fi trebuit sa ne spunem ca kolusii luasera în orice caz masuri de aparare împotriva unei vizite nedorite în lagarul lor.
Kuskwag urma:
— V-ati amestecat în treburi care nu va privesc. Fireste ca va vom înlatura pentru totdeauna din calea noastra, dar în ce chip veti muri, va hotarî altcineva, îl astept pe curând ai atunci veti afla sentinta.
Cu aceste cuvinte parasi pestera, striga ceva cum ajunse afara si dupa câteva clipe intrara înlauntru doi Indieni cu faclii aprinse si se asezara lânga noi, spionându-ne fiecare miscare. Acum chiar ca era cu neputinta sa facem vreo încercare de eliberare.
Privii linistit în jurul meu si-mi recunoscui tovarasul. Numai Pongo lipsea. Îmi adusei aminte ca disparuse înca de când eram sus, pe platou. Asta ma umplea de nadejde caci credinciosul nostru camarad se va pricepe el sa ne scoata, chiar daca dusmanii ar fi de doua ori mai multi.
Tocmai vroiam sa vorbesc cu Marian în privinta asta, când Kuskwag se ivi din nou. De data asta chipul sau era schimonosit de furie si scrâsni:
— Cele doua santinele zac sus, cum e cu putinta asta?
— Asa, facu Marian, mirat. Nici eu nu pot pricepe.
Indianul ne privi salbatec apoi striga:
— Uriasul Negru lipseste; el s-a coborât în vagauna si eu credeam ca e santinela

schimbata. Dar lasa ca-l prindem si pe el îndata.
Parasi pestera si Marian îmi zise în soapta:
— Nu cred sa-l prinda pe Pongo. Prietenul nostru a lucrat de minune si acum sunt sigur ca vom fi liberi.
Un gest amenintator al unui paznic îl facu sa amuteasca. Socotiram mai nimerit sa tacem. În schimb ascultaram cu încordare daca nu se aude vreun zgomot afara care sa-i dea de veste ca Pongo fusese prins.
Dar totul ramase linistit. Doar câteva chemari rasunara. Se parea ca indienii scotocesc prin toata vagauna si se orientau între ei prin strigate de recunoastere.

V.
PEDEAPSA CEREASCA.

TRECU ÎNCA VREO JUMATATE DE CEAS. Apoi se ivi iar Kuskwag cu alti doi indieni pentru întarirea pazei noastre.
Ticalosul ne privi cu furie neputincioasa, apoi scrâsni:
— Pâna acum tovarasul vostru n-a putut fi gasit, dar mâine îl vom urmari si-l vom ucide.
Voi veti fi omorâti îndata ce va veni „El”. Si asta se va întâmpla în curând….
În aceeasi clipa se auzi de afara o chemare si Kuskwag striga râzând triumfator:
— Acum vine „El”, vi se apropie sfârsitul.
Parasi repede pestera în vreme ce indienii urmau sa ne spioneze fiece miscare.

Situatia devenea oarecum îngrijoratoare. Armele noastre erau adunate într-un ungher al pesterii, dupa cum vazui la lumina celor patru faclii; daca am fi avut mâinile si picioarele libere, kolusii nu ne-ar fi putut face nimic.
Pe când ma gândeam la toate acestea, intrara în pestera alti sase Indieni, care ne ridicara în tacere pe mine, Marian si Gallagher si ne dusera afara. Furam asezati în jurul unui foc de la intrarea în pestera. Dupa câteva minute furam scosi afara si Malony împreuna cu cei doi indieni si acum stateam cu totii împreuna lânga foc si ne asteptam soarta.
De partea cealalta a focului se ivi Kuskwag si se aseza jos, apoi… fu adusa Maud Gallagher, legata si fu silita sa sada lânga indian.
Apoi se ivi deodata un omulet si se aseza lânga foc Gallagher scoase un tipat de furie si racni:
— Patrick Henderson… Ticalosule!
Era avocatul John Eavens, dar acum n-avea cocoasa si parui îi era negru; Numai ochii-i sireti ramasesera aceeasi. Zâmbea draceste, dadu din cap spre Gallagher si chicoti:
— Ah, scumpul meu Tim, eu sunt. Nu m-as fi gândit ca-ti vei redobândi limpezimea mintii, dar blestematii astia de aventurieri sunt în stare de orice. Am facut bine ca l-am trimis pe Kuskwag pe urmele voastre, altfel mi-ar fi mers rau.
— Nemernicule, racni Gallagher încaodata – mi-ai distrus fericirea si

viata. Oh! De-as putea sa te sugrum cu mâinile mele!
— Hi, hi! râse „avocatul” – cred si eu ca ai vrea, dar vezi ca nu merge. Acum simt eu cel mai tare – si stii de ce te urasc atât de mult? Sa ti-o mai spun: pentru ca o iubeam pe Ellen a ta, dar ea ma respinse cu scârba, ceea ce ma rani adânc. Ea nici nu ti-a destainuit macar asta, atât de neînsemnat eram pentru dânsa. Dar m-am razbunat bine. Cred ca recunosti?
Gallagher scoase un geamat si-si smuci legaturile. Ticalosul întâmpina însa, cu un hohot batjocoritor încercarea aceasta si urma:
— Maud a ta, îmi place si o voi lua de sotie – daca n-ai nimic împotriva, fireste. Dar nu vai putea sa te opui, caci în curând vei amuti pentru vecii-vecilor. Vei mai avea prilejul sa vezi însa ca va fi logodnica.
— Ticalosule, n-o atingi! racni Gallagher când Henderson vru sa înconjoare cu bratul mijlocul fetei. Diavole, da-i drumul nevinovatei mele copile!
Curajoasa fata îsi veni singura în ajutor. Mâinile îi erau legate în fata si când stârpitura de Henderson se lipi de ea, se trezi cu un pumn atât de puternic în obraz, încât zbura cât colo si ramase o câteva clipe ametit.
Malony care pâna atunci privise în tacere izbucni în râs si striga:
— Bine ti-a facut, râiosule!
Cauta probabil sa atraga asupra-i furia lui Henderson, dar acesta parea sa traiasca numai pentru razbunarea sa. Se

ridica cu anevoie, arunca lui Malony o privire furioasa apoi scrâsni:
— Asteapta, cu tine ma rafuiesc mai târziu.
Dupa aceea încerca s-o cuprinda din nou pe tânara fata, dar de data aceasta pumni legati ai copilei îl izbira în obraz si cu un tipat de groaza, nemernicul cazu pe spate în foc.
Kuskwag împinse cu brutalitate în laturi pe Maud, sari în picioare si-l scoase pe Henderson din flacari. Nemernicul de abia se putea uita de jos si privi în juru-i ca un iesit din minti. Probabil ca lovitura fetei îl nimerise în barbie si poate si-ar fi gasit sfârsitul în foc daca nu l-ar fi salvat indianul. Striga o porunca lui Kuskwag si acesta apuca pe fata de brate, o ridica pe jumatate si o tinu astfel Henderson se-ntoarse spre Gallagher si zise cu un rânjet dracesc:
— Mai bine o ucid pe porumbita asta, caci e prea salbateca pentru mine ca logodnica.
Si spunând vorba cu fapta, scoase un cutit lat si se pregati sa dea lovitura.
— Ticalosule, ucide-ma pe mine, dar las-o pe ea în viata! racni Gallagher, deznadajduit.
— Vii si tu la rând – râse „avocatul” – fiica-ta are noroc ca moare atât de repede, hi, hi, Patrik Henderson nu se lasa batut, nici chiar de o fata.
O sclipire a ochilor, sai dovedea ca avea de gând într-adevar sa dea lovitura. Un tipat îi iesi din piept în acelasi timp, caci un omor atât de fioros în fata noastra ne

îngrozea chiar si pe noi, care eram doar obisnuiti cu grozavii si mai mari.
Nu puteam face însa nimic, caci mâinile ne erau legate de picioare. Altminteri am fi încercat sa izbim cu calcâiele în ticalosul de Henderson.
Cu câta ardoare ma gândeam atunci la Pongo! Nu era în stare credinciosul urias sa împiedice crima aceasta? Sa se fi ascuns oare de indienii care îl cautau si nu putea iesi la iveala?
Asta ar fi fost cu totul împotriva firii sale, caci daca ar fi vazut ce se petrecea aici, ar fi sarit ca un tigru, fara sa se gândeasca o clipa la sine.
Privii disperat în juru-mi, nadajduind sa vad faptura uriasului ivindu-se din clipa în clipa. Zadarnic! Henderson mai statea cu cutitul ridicat si se bucura probabil vazând-o pe fata tremurând. Caci desi Maud Gallagher privea linistita la el, nu-si putea împiedeca totusi tremurul nervos, care o cuprinsese.
Sarmanul sau tata statea ca împietrit, cu ochii tinta la privelistea înfioratoare pe care o avea înaintea ochilor. Ce tragedie se desfasura oare în sufletul nefericitului parinte? Henderson ridica bratul gata sa o loveasca.
Deodata se ivi un salvator de care aproape ca uitasem si într-adevar o judecata cereasca se abatu acum asupra lui Henderson al lui Kuskwag.
Îndaratul celor doi ticalosi se ivi pe nesimtite o matahala, apoi o laba pocni pe „avocat” încât si-l facu sa zboare la vreo zece metrii de locul unde se afla. În

clipa urmatoare se prabusi la pamânt si Kuskwag, cu un tipat de moarte.
Salvatorul fusese credinciosul Jim: cu doua lovituri de laba zdrobise pe ticalosi, scapând-o pe stapâna sa.
Pe când însufletirea noastra nu mai cunostea margini, se apropiara de noi restul indienilor, cu gând, de sigur, sa ne ucida repede – dar atunci se ivira ceilalti doi ursi, facându-i sa încremeneasca locului.
Sovaiau probabil, daca sa se napusteasca asupra animalelor. Când… scotând racnetul de lupta care-l cunosteam atât de bine, Pongo sari între dânsii, ridica pe unul si-l zvârli în mijlocul celorlalti care zburara ca niste mingi.
În clipa urmatoare, uriasul fu lânga noi si ne taie la repezeala legaturile. Sariram în picioare si alergaram îndata înapoi în pestera. Când simtiram armele în mâna ne recapataram curajul; vroiam sa iesim în vagauna, ca sa începem tratative cu indienii, când Pongo dadu buzna înauntru cu Maud, careia îi taiase repede legaturile.
Nespus de miscatoare fu scena dintre tata si fiica. Îi lasaram singuri pe cei doi fericiti si iesiram afara din pestera.
Kolusii stateau la oarecare departare si priveau cu teama spre noi. Marian li se adresa în englezeste si din rândurile lor raspunse unul mai în vârsta, în aceeasi limba. Prietenul meu striga cu asprime:
— Ce v-am facut de vroiati sa ne omorâti! Vreti sa pun ursii sa va sfâsie? Sau sa va ciuruim cu gloante? Raspunde repede!

De sigur ca nici unul din cele doua soiuri de moarte nu le-ar fi fost placut, asa ca nu era de mirare ca batrânul începu sa se jure ca sunt nevinovati, spunând ca facusera ceea ce facusera numai din porunca lui Kuskwag si ca n-aveau nimic cu noi.
Marian le ceru sa depuna armele ceea ce facura. Le luaram si le puseram în pestera, îndaratul nostru. Indivizii faceau acum mutre atât de nevinovate, încât eram siguri ca nu vor mai întreprinde nimic împotriva noastra.
Il priviram pe Kuskwag care zacea la câtiva metri de foc. Era stâlcit rau si nimeni nu l-ar mai fi putut recunoaste. Kolusii sapara repede o groapa la marginea vagaunii si cele doua cadavre fura îngropate.
Când ceremonia se sfârsi, scoaseram din pestera pe tata si fiica. Maud privi cu teama în juru-i, dar rasufla usurata când nu mai zari cele doua cadavre. Adunati în jurul focului, încalziram niste conserve si în vreme ce mâncam, biata fata istorisi ca, în general, indienii o tratasera bine, numai Kuskwag o pazise cu strasnicie, facând fara putinta orice încercare de fuga.
Luaram hotarârea sa ne petrecem noaptea în pestera si sa facem calea întoarsa. Gallagher, propuse sa cerem kolusilor sa ne construiasca niste kanu-uri, cu ajutorul carora am putea ajunge mai repede la tinta.
Vorbiram cu batrânul, care se declara dispus sa ne îndeplineasca dorinta. Eram opt persoane si ne-ar fi fost de ajuns

doua kanu-uri mari. Când Marian spuse asta batrânului, el se sfatui cu tovarasii sai. Si imediat câtiva se catara în sus pe funia, disparând pe platoul stâncos, de unde auziram în curând lovituri de topor. Cu tot întunerecul, indienii se pusera sa doboare copaci pentru construirea kanu-urilor.
Ne facuram un culcus în fata pesterii si dormiram de minune pâna dimineata.
Dupa ce bauram ceaiul, batrânul kolus ne calauzi pana aproape de Yukon-River, unde afla o crapatura îngusta si foarte ascunsa, care ducea în sus, prin peretele stâncos. Pe drumul acesta venisera cu Maud si tot pe aici ne furisaseram cu cei trei ursi uriasi.
Când cele doua kanu-uri fura gata, ne luaram ramas-bun de la kolusi, care pareau foarte veseli ca scapasera cu bine.
Ne împartiram în asa fel în kanu-uri ca Gallagher cu fiica-sa si cei doi indieni sa fie în cel din fata, pe când eu, Marian, Pongo si Malony ne îmbarcaram în celalalt.
Kolusi adusesera luntrile în loc linistit al Yukon-ului astfel ca nu fu deloc greu ca sa ne departam de tarm.
Porniram cu viteza spre coasta îndepartata, spre civilizatie. Cei trei ursi ne însoteau si se tineau mereu pe mal dupa noi, gonind de rupeau pamântul.
Dar cu asta nu s-au sfârsit aventurile noastre din Alaska, adica ale celor trei tovarasi nedespartiti. Cu alt prilej, draga George, îti voi istorisi o patanie ciudata pe care o datoram lui Malony, noua

noastra cunostinta» – încheia doctorul Bertram.

83
PRIN PUSTIUL DE GHEATA.

I
POVESTEA LUI JACK MALONY

PE CÂND SUBMARINUL ÎSI URMA CALATORIA spre locul unde se presupunea ca s-ar afla „vaporul celor pierduti", doctorul Bertram urma sa povesteasca lui George:
«— De treizeci de ani traiesc în tara aceasta – zise, deodata, tânarul dar caruntul nostru tovaras, în vreme ce ne aflam cu totii asezati în jurul focului de lagar – am venit aici împreuna cu parintii mei, pe când eram în vârsta numai de cinci ani.
— Eu te credeam în vârsta de cel putin saizeci de ani când te-am zarii pentru prima oara de la distanta, zise Marian. Trebuie sa fi patimit mult în viata de ai încaruntit atât de timpuriu.
— Asa si e – raspunse Malony – nu cred sa fie om care sa fi îndurat cât am îndurat eu.
Poate m-as fi omorât de mult daca n-ar fi pâlpâit mereu în mine flacaruia sperantei si daca setea de razbunare nu m-ar fi chinuit atât.

Nenorocirea s-a abatut asupra mea abia acum doi ani. De atunci am parul alb.
— N-ai vrea sa ne istorisesti povestea d-tale? zise Tim Gallagher. Poate ca dl. Farrow si tovarasii sai te-ar putea ajuta si d-tale, cum mi-au ajutat si mie.
— M-am gândit si cu la asta – raspunse Malony – dar îmi spun ca e prea târziu. Si apoi, cred ca domnii se grabesc sa plece cât mai repede din Alaska, deoarece în curând vom avea zapezi pe aici. La ce bun sa dezgrop amintiri din trecut?
— Se poate sa te înseli, domnule Malony, zise Marian, cu caldura. Chiar si dupa trecere de ani de zile mai pot dainui înca urme, sau vreo întâmplare care te poate duce la tinta. Caci, nici nu începe vorba ca ma pun cu placere la dispozitia d-tale. Noi cautam aventuri si ne e tot una unde le gasim. Daca pâna acum am cutreierat tot prin tari calde, tocmai bine se potriveste ca ne este dat sa ne mai racorim nitel în tinuturi friguroase.
— Sunati foarte amabil, domnule Farrow – zise Malony, îmbucurat. Daca va intereseaza într-adevar, atunci va voia istorisi povestea mea.
Privi câteva clipe tinta în focul ce pâlpâia, sorbi vreo doua înghitituri de ceai, apoi începu:
— Tinutul înconjurator se potriveste de minune la povestea mea. Ascultati:
Pe vremea aceea, cu o seara înainte de ajunul Craciunului, vroiam sa plec s-o aduc pe logodnica mea, Ellen Wright, din statia Lakte. Ea trecuse dincolo, în Canada, în oraselul Dawson, ca sa târguiasca daruri pentru ai ei.

Era un ger cum nu s-a mai pomenit si zapada se adunase în troiene cat casa. Am avut mult de furca sa strabat cu sania cei sase kilometri din satul Lakte. Pâna la statia cu acelasi nume.
N-am mai asteptat mult în gara pâna sa vie trenul si când Ellen coborî, încarcai repede în sanie cutiile si celelalte bagaje si porniram la drum, Malony se opri din vorba si-si încorda auzul.
— Ce s-a întâmplat! întreba Marian, încetisor.
— Ah, m-oi fi înselat, de sigur. Mi s-a parut ca am auzit un strigat din departare.
Ne ridicaram cu totii de la foc si ascultaram cu încordare – dar totul ramase apasator de linistit în noaptea pustie. Asa ca ne asezaram la loc si Malony zise, scuzându-se:
— Nu mi s-a întâmplat înca niciodata sa ma fi înselat – dar poate ca eram atât de cufundat; în povestirea mea, încât tot ma va, fi amagit auzul. Dar sa povestesc mai departe. Precum spuneam, porniram spre sat. Trebuie sa amintesc aici ca Ellen locuia în Country Line, un sat la departare de vreo zece kilometri de Lakte. Mergea într-acolo un postalion, dar, fireste, numai în timpul zilei.
Bagai de seama ca Ellen suspina adesea când eram nevoiti sa trecem peste vreun troian mare de zapada si deodata îmi dadu în gând ca înca în seara aceea vroia probabil sa se înapoieze acasa. Ea stia însa ca la mine o aveam pe mama bolnava pe care n-o puteam lasa singura prea mult timp.

Întrebând-o dea dreptul, ea îmi raspunse ca într-adevar vroia sa se înapoieze acasa si ca va capata o sanie si un cal de la Parker, hangiul din Lakte. Ellen era o adevarata fata a padurilor si nu întâia oara i se întâmpla sa calatoreasca în astfel de conditiuni – dar, tocmai în seara asta drumul era foarte rau, caci toata ziua bântuise viscolul.

Am încercat tot ce mi-a stat în putinta ca s-o îndemn sa ramâie în Lakte, unde ar fi gasit un adapost bun în hanul lui Parker, iar a doua zi dimineata as fi condus-o eu sau vreun prieten, în satul ei.

Ea starui însa cu atâta tarie, încât în cele din urma o lasai sa plece. În vreme ce îmbuca ceva la han si pusese sa i se pregateasca sania, eu dadui o fuga pâna acasa. Starea mamei mele se înrautatise atât de mult, încât cu nici un chip nu ma mai putui misca de la capatâiul ei. Si în vreme ce o vegheam pe biata batrâna si-i dadeam doctorii cu lingurita, ma gândeam mereu la Ellen si nadajduiam ca în cele din urma tot va renunta la planul cel îndraznet.

A doua zi dimineata, folosindu-ma de faptul ca mama adormise, dadui fuga la han. Parker îmi spuse ca Ellen tot plecase, desi o prevenise si el. O neliniste grozava puse atunci stapânire pe mine.

Deodata, un politist descaleca înaintea hanului si intrând înauntru ceru o bautura calda. Fara sa-l întrebam ceva începu sa ne povesteasca cum ca urmarea un criminal foarte primejdios, despre care se presupunea ca venise prin

meleagurile acestea, pentru ca sa treaca granita prin punctul Coven.
— Ce sa va spun, domnilor. Simtii un fior prin tot trupul, caci soseaua spre Coven era vreo doi kilometri aceeasi ca pentru Country Line, apoi cotea spre rasarit.
Îngrijorarea mea nu mai cunoscu margini când politistul adauga ca ucigasul trebuia sa fi trecut pe aici cam prin ajun. Nadajduia însa ca-l va ajunge repede, caci individul mergea pe jos.
Dadui fuga acasa, rugai pe o vecina sa îngrijeasca de mama, care dormea înca si dupa ce înhamai calul la o sanie usoara, pornii în goana spre Country-Line.
Pe sosea nu trecuse înca nimeni, astfel ca îndata ce iesii din sat, îmi fu lesne sa recunosc urma unui picior omenesc, amestecat adesea cu fagasul lasat de sania Ellenei. Asadar individul o luase înainte pâna a nu porni ea la drum.
Va închipuiti spaima mea, domnilor, desi pastram nadejdea ca ucigasul ajunsese la soseaua spre Coven, înainte ca logodnica mea sa fi trecut pe acolo. Totusi…
Se întrerupse iarasi si îsi încorda auzul spre dreapta, în câmpia întinsa. Si mie mi se paru ca auzisem un sunet slab, aproape ca scâncetul unui copil.
Gallagher asculta si el, dar dupa câteva clipe zise:
— O fi fost o bufnita.
— Cam asta e si parerea mea, spuse Marian.
Eu sedeam de cealalta parte a focului, lânga Pongo si cei doi indieni, asa ca din pricina pârâitului crengilor, nu auzisem sunetul.

Dupa ce mai ramaseram câteva clipe cu auzul încordat, Malony urma sa povesteasca:
— Înca înainte de a ajunge la raspântia celor doua drumuri, stiam ca se întâmplase o nenorocire, caci vedeam lamurit dupa urme ca Ellen îsi oprise sania si pedestrasul sarise înauntru. Dar când ajunsei la încrucisarea soselelor, vazui grozavia.
Pachetele si bagajele ei zaceau împrastiate în drum, sania cotise spre Coven, dar urma piciorului Ellenei ducea înainte. Si pâna la tinta ei mai erau înca opt kilometri! Gânditi-va, domnilor, opt kilometri pe zapada aceea si pe un ger ce-ti îngheta sângele în vine!
Ma dezmetici repede din groaza ce ma cuprinsese si pornii înainte pe sosea. Dar abia strabatui o jumatate de kilometru, ca deodata se stârni un viscol cum nu mai vazusem în viata mea.
Ma izbea de-a dreptul în fata si ca sa-mi salvez viata, a trebuit sa ma întorc repede la Lakte, cu moartea alba mereu în spate. Si în sufletul meu salasluia teama pentru Ellen! Ajungând la han, istorisi politistului cele întâmplate si omul îmi fagadui sa vina cu mine de îndata ce se va potoli viscolul. Apoi dadui fuga acasa, unde vecina ma întâmpina cu vestea ca mama mea murise cu câteva minute înainte.
Malony tacu si-si atinti privirea în foc. Îi respectaram durerea si nu-l turburaram cu nici o vorba. El paru sa-si dea seama de aceasta, caci ridica deodata capul, ne zâmbi cu recunostinta si urma:

— Viscolul tinu pâna dupa amiaza, când se potoli brusc. O lasai pe mama moarta în casa si pornii la drum, luându-l în sanie si pe politist. Aproape toti flacaii din sat ma însotira, caci o cunosteau pe Ellen si ma cunosteau si pe mine din copilarie.
Fireste ca zapada acoperise toate urmele. Nu ne ramasese altceva de facut decât sa gonim cât mai repede spre Country-Line, unde ajunseram însa abia când se însera.
Intrarea noastra în sat stârni mirarea tuturor, caci nu se mai întâmplase ca în seara Craciunului sa plece jumatate din locuitorii satului de acasa. Si primul lucru pe care-l aflai era ca Ellen a mea nu sosise acasa, acum orice nadejde era zadarnica. De sigur ca biata mea logodnica fusese coplesita de oboseala pe undeva si asezându-se sub vreun copac, o fi închis ochii pentru totdeauna.
Dati-mi voie sa trec peste iarna aceea trista, domnilor! Stiam ca trupul ei zacea pe undeva sub patura alba de zapada, dar n-avem cum sa-l gasim.
Dar de cum începu topirea zapezilor, toata ziua eram pe drum. Din ce în ce mai multe sanii cu cei mai buni vânatori si oameni crescuti în padure. Dar nu daduram de nici o urma a Ellenei mele.
Scotociram chiar si prin padurile de pe cele doua laturi ale soselei, cu ajutorul câinilor, totul fu însa zadarnic. În cele din urma fiul hangiului Parker gasi o pipa indiana, la vreun kilometru de rascrucea soselelor, unde criminalul o

lasase pe Ellen a mea, prada unei morti sigure.
Atunci se nascu în mine slaba speranta ca Ellen fusese poate luata de indienii care rataceau pe acolo si dusa în satul lor. Începui sa cerceteze prin toate satele indiene din împrejurimi, dar dupa câteva zile aflai ca tocmai în noaptea de Craciun un trib mic de nomazi pornise spre tinuturi mai calde.
De când am aflat vestea asta, domnilor, nu mai am astâmpar si ratacesc de colo pâna colo, la întâmplare. Caut tribul acela care gasise si luase cu sine, poate, pe logodnica mea – si mai caut si pe ucigasul a carui fotografie mi-o daduse politistul.
Atunci mi-a albit parul în timp foarte scurt. Cred ca-mi mai poti ajuta eu ceva, domnule Farrow?
— Nu trebuie sa-ti pierzi nadejdea, se grabi sa raspunda Marian. Trebuie sa te gândesti mereu ca trupul logodnicei d-tale n-a fost gasit si fara îndoiala ca ai fi dat de el daca ea s-ar fi prapadit în zapada. Asa dar, tribul acela nomad trebuie s-o fi gasit si s-o fi luat cu ei. Ai mai cercetat vreodata în Lakte daca nu cumva tribul cu pricina s-a înapoiat?
— Nu – raspunse Malony – si parca îmi pare rau. Dar aveam întotdeauna o presimtire care ma atragea mai mult spre Sud.
— La ce departare de aici e Lakte? Se poate ajunge acolo pe apa? cerceta Marian. Daca o luam dea lungul Yukon-ului trebuie sa trecem de cotitura aceea mare pe când o face la îmbucatura cu

Porcupine-River, raspunse Malony. Drumul acesta e de vreo sase sute de kilometri. Pe jos, prin paduri si stepe, sa tot fie cel mult cinci sute de kilometri.
— Sa socotim ca am face treizeci de kilometri pe zi una, peste alta, înseamna ca ajungem acolo în saptesprezece zile, spuse Marian. As fi de parere sa pornim chiar mâine dimineata.
Malony holba ochii la prietenul meu si abia izbuti sa îngâne:
— Ce... eee? Vreti cu adevarat sa mergeti la Lakte, de hatârul meu?!
— Chiar asa, raspunse Marian. Mai bine zis de hatârul logodnicei d-tale. Trebuie sa-ti marturisesc ca povestea d-tale m-a interesat foarte mult, domnule Malony si nadajduiesc sa întâmpin o aventura asa cum îmi place mie.
Malony clatina capul cu seriozitate, apoi strânse mâna lui Marian si zise miscat:
— Domnule Farrow, sunt pe deplin încredintat ca d-ta esti singurul om care ai putea izbuti în chestiunea aceasta. Bineînteles daca Ellen a mea mai e în viata. Îti multumesc din tot sufletul ca vrei sa te expui mizeriilor unui drum ca asta. Vin si tovarasii d-tale?
— Mai e vorba! ma grabii sa raspund. Îti închipui cumva ca scap eu din mâna o astfel de aventura si crezi ca l-as lasa pe Marian sa se duca singur? Sunt sigur ca tot asa gândeste si Pongo al nostru.
— Pongo merge, zise uriasul negru, scurt dar hotarât.
În vreme ce Malony îi strângea mâna si lui, eu bagai de seama ca Urala si Konia vorbeau cu însufletire cu Gallagher. Si

deodata Konia, ca mai batrân, îi lamuri lut Malony:
— Domnul Gallagher mi-a daruit cei trei ursi. Ma gândeam sa ramân aici, sa ma mut în casa stapânului meu, unde sa-mi aduc si familia. Dar acum ma duc cu dv. domnule Malony, caci casa nu fuge din loc si ma pot muta în ea si mai târziu. Vine si nepotul meu Ugala. Poate ca ursii ne vor fi si de data asta de folos.
Malony fu miscat pâna la lacrimi si dupa ce multumi din suflet celor doi Indieni, zise:
— Oh, dar asta nu se poate în nici un caz, caci ar însenina ca domnul Gallagher cu fiica sa sa plece singuri mai departe. Drumul e lung si multe se mai pot întâmpla în cursul sau. Trebuie neaparat sa fie însotiti.
Gallagher râse si raspunse linistit:
— Fii fara grija, domnule Malony, caci acum sunt iar cel de odinioara. Nu ma tem de nimic si ma pricep sa înving primejdiile, oricare ar fi ele. Plec cu fata mea pâna la lagarul cautatorilor de aur, unde am cunoscuti vechi. Sunt încredintat ca se vor gasi multi care sa ma însoteasca pâna la Andreieffski. Pacat ca trebuie sa ne despartim acum, de dragul fetei mele, altminteri credeti-ma ca m-as fi întovarasit cu dv. Din toata inima.
— Sunt convins – zise Malony – si mie îmi pare rau ca trebuie sa ne luam ramas-bun. Îti poti însa lesne închipui ca acum, dupa vorbele pline de nadejde ale domnului Farrow, ard de nerabdare s-ajungem cât mai curând la Lakte. Poate

am norocul si gasesc tribul de indieni care a disparut atunci.
— Ti-o doresc din toata inima – zise Gallagher – si deoarece vreau neaparat sa ramânem mai mult timp în Andreieffski, se prea poate sa ne întâlnim acolo.
— E foarte cu putinta – încuviinta Marian, caci eu obisnuiesc sa-mi termin repede, treburile. Daca ramâi o luna de zile în orasul acela, fara îndoiala ca ne vom revedea…
— Si atunci vom putea porni împreuna spre India – zise Gallagher vesel – asa dar, o luna cel putin astept. Si…
Îsi rupse vorba si asculta în spre stepa. Lagarul unde ne aflam era aparat de vânturile Vestului care tocmai se stârnisera – printr-o padure uriasa. Îndaratul nostru vuia Yukonul, la dreapta si în fata noastra se întindea stepa, întrerupta pe alocuri, de copaci si tufe culcate la pamânt de furtuni.

II
OCROTITORI CREDINCIOSI

DOMNEA UN ÎNTUNERIC ADÂNC, deoarece luna se ascunsese îndaratul norilor. Dai peste o jumatate de ceas trebuia sa iasa iar la iveala, ca sa-si împrastie lumina ei alba.
ÎI priviram mirati pe Gallagher, care duse degetul la buze si urma sa asculte cu încordare, ceea ce facuram si noi; nu auziram însa nimic.
În cele din urma batrânul sopti:
— Am auzit iar un sunet, foarte departat si înabusit. Poate sa fi fost o bufnita, cum

spuneam mai adineauri, dar nu trebuie dispretuite nici primejdiile pe care le ascund, aceste locuri salbatice. Sa ne pazim de indieni caci acestia se pricep sa se strecoare si sa-si zvârle sulitele lor otravite când nici nu gândesti.
— Care va sa zica, d-ta crezi ca ceea ce am auzit noi pâna acum sunt semnalele vreunui trib si ca în felul acesta se aduna, pentru a se sfatui în privinta celui mai bun mijloc de a da un atac? întreba Marian.
— Cam la asta m-am gândit – încuviinta Gallagher – poate ca tribul principal al Kulusilor a dat de echipa aceea de cincisprezece oameni, din mijlocul carora am eliberat pe fiica-mea si capetenia cea mare vrea sa razbune moartea lui Kuskwag, pe care l-a rapus Jim al meu.
Spunând acestea mângâia capatâna ursului urias care se apropiase si parea a asculta si el cu încordare. Ma prinse mirarea, dar apoi fui cuprins chiar de o neliniste usoara vazând apropiindu-se de foc si ceilalti doi ursi. Pâna atunci dormisera lânga Kanu-uri, pe care le traseseram pe uscat.
Gallagher clatina, capul si zise coborând glasul:
— Adulmeca ei ceva. Ceva primejdios, altminteri n-ar fi venit la mine sa ma previna. Daca n-ar fi atât de întunerec, as fi de parere sa ne îmbarcam îndata în kanu-uri si s-o stergem de pe aici.
— Ei asi! facu Marian. Mai mare rusinea sa ne fie frica... Opt oameni si trei ursi uriasi, avem cele mai bune arme si

suntem oteliti în lupte si primejdii de tot soiul.
— E adevarat ce spui d-ta – încuviinta Gallagher – dar eu ma gândesc la fiica-mea. Fara îndoiala ca e o primejdie pe aproape, caci ursii mei sunt nelinistiti. Sa ne expunem unei lupte care poate fi foarte primejdioasa, sau mai bine sa ne punem la adapost pe kanu-uri?
— În cazul acesta propunerea mea este urmatoarea, zise Marian. Ramâi d-ta cu domnisoara Maud pe lânga fluviu si daca va veni într-adevar primejdia pe care o banuiesti si vom fi siliti sa ne aparam, atunci urca-te în kanu si da-i drumul pe apa.
— Si sa va las pe dv. Singuri, într-o situatie atât de grea? zise batrânul. Nu, domnule Farrow, asta n-as putea-o face.
— De silit nu pot sa te silesc, raspunse Marian – dar te-as ruga, cel putin, sa te atii prin apropierea kanu-urilor. Daca vom vedea ca situatia devine eu adevarat primejdioasa, atunci plecam cu totii.
— Asta mai merge, spuse Gallagher. Nadajduiesc însa ca lucrurile nu vor ajunge atât de departe. Vezi, ursii s-au mai linistit putin.
Într-adevar, uriasele animale îsi lasasera în jos capetele, iar Jim, cel mai inteligent, se pregatea. Chiar sa se întoarca la locul, sau de lânga kanu-uri.
— Ei, atunci ne putem aseza din nou – zise Marian – si sa aranjam paza pentru restul noptii. Uite ca, ursii se-ntorc chiar la locurile lor, ceea ce înseamna ca primejdia a trecut. Ah! Pacat, vântul s-a întors brusc spre Sud.

— Si ursii mei nu mai pot adulmeca nimic din pricina asta! mormai Gallagher, îngrijorat.
— Ma tem ca acum situatia a devenit si mai primejdioasa.
— Sa nu ne facem griji zadarnice, spuse Marian. Propun sa stea mereu de veghe doi oameni, iar ceilalti sa se odihneasca.
Propunerea fu primita de toti. Marian si Gallagher aveau sa ia întâia veghe, Pongo si eu a doua, indienii a treia, Malony si Maud a patra. Caci fata tinuse mortis sa nu fie lasata pe dinafara.
Ne întinseram pe culcusurile pregatite de Pongo si, obositi cum eram, adormiram bustean. Cel putin asa se-ntâmpla cu mine, ca dormii doua ceasuri încheiate, pâna ma trezi Marian.
— Vântul continua sa bata din spre Sud, sopti el. Pâna acum n-am auzit nimic, dar trebuie sa fim pregatiti pentru orice. Cu deosebire la Rasarit poate pândi vreo primejdie, caci dintr-acolo se auzisera înainte strigatele acelea slabe.
— Las ca voi fi eu cu ochii-n patru, Mariane, zisei. Si nu uita ca mai e si Pongo cu mine!
În vreme ce prietenul meu se întinse pe culcus, eu ma asezai în asa fel lânga, foc, încât aveam în fata stepa rasariteana; Pongo se aciuise lânga mine, cu ochii spre partea de nord.
Dupa ce statui vreo jumatate de ceas cu atentia încordata, începui sa ma cam plictisesc. Gândurile mi se duceau la toate câte ni se întâmplasera pâna acum si deodata îl vazui pe Jim, ursul, ivindu-se lânga foc. Urechile lui ciulite se

miscau nervos, iar ochii mari, verzui, erau atintiti eu o expresie amenintatoare spre Rasarit.
Bagai de seama ca vântul se schimbase iar, suflând de la Est, rece ca gheata. Zvârli în foc înca un brat de vreascuri si flacarile izbucnira cu putere.
Deodata tresari speriat, caci auzii si eu sunetul acela din spre stepa. Parea un plânset de copil si fara voie ma gândii cum era cu putinta ca un copil s-ajunga noaptea în pustietatile astea.
Fireste ca era cu neputinta, dar deodata se auzi din nou scâncetul, de data aceasta, mai lamurit si simtii ca ma trece un fior, caci era ceva amenintator într-unsul.
Primejdia parea sa vie de la Rasarit, deci cu uimire nespusa vazui acum apropiindu-se de foc ceilalti doi ursi. Si ei îsi miscau urechile si priveau tinta spre stepa.
Tocmai ma gândeam daca sa-l trezesc pe Marian, când auzii iar scâncetul, de data asta, însa, din spre Nord. Ma linistii repede, caci numai o bufnita putea zbura eu atâta repeziciune de la Rasarit la Miaza-noapte.
O bufnita n-avea ce ne fie primejdioasa, astfel ca îi zâmbii lui Pongo care însa parea sa nu fie de-o parere cu mine. El tinea capul aplecat, de parca ar dormi. Si iata ca din nou se auzi scâncetul misterios, acum din spre Rasarit. Ma linistii complet de asta data, caci îmi spusei cu hotarâre ca era o bufnita, care dadea târcoale pe acolo.
Dar Pongo înalta capul si zise doar:

— Mbulu.
Ma speriai dea binelea, caci chestia putea deveni într-adevar primejdioasa – „Mbulu” fiind denumirea africana pentru lupii care umbla în haite. Pe aici putea fi vorba de uriasul lup de Alaska, cel mai mare specimen din neamul lupilor, în stare sa sfâsia dintr-o singura muscatura gâtul unui cerb.
Dar o privire spre cei trei ursi ai nostri ma linisti. Acestia stateau mereu nemiscati privind în stepa, ceea ce însemna, ca adulmecasera de mult primejdia, desi ei n-aveau ce sa se teama de ea, caci o haita de lupi nu va ataca un urs, mai ales dintr-acestia uriasi.
Ma gândeam tocmai daca sa i trezesc pe tovarasi, când auzii, deodata, urlete. Lupii pareau sa se apropie în goana, astfel ca nu mai încapea sovaiala.
Strigai repede pe camarazi, care sarira în sus imediat.
Când, zisei: „Vin lupii!” – Gallagher se speria putin, îsi recapata însa îndata calmul, vazând-o pe Maud apropiindu-se de el.
— Care va sa zica lupi? facu el. Astia nu ne vor face nimic, atâta vreme cât îi avem pe ursi alaturi de noi. Cel mult ne-am putea teme daca ar fi o haita mare de tot.
Lua pusca în mâna si-n acelasi timp îsi desprinse cele doua pistoale de la brâu. Asta era o dovada ca se pregatea totusi de o lupta îndârjita.
Ceilalti tovarasi se pregateau si ei, iar chipurile celor doi indieni exprimara îngrijorare, câteva clipe numai.

Luai si eu pusca în mâna si desprinsei pistoalele, Privii apoi spre norii care acoperisera corul si îndaratul carora luna se tinea ascunsa. Întunericul care domnea era foarte neplacut pentru noi, caci le îngadui lupilor sa se apropie pe nesimtite.
— Robert, vino încoace îndaratul focului! îl auzii pe Marian. Acolo unde te afli te expui primejdiei sa fii atacat pe neasteptate din întunerec.
— M-am gândit si eu la asta, raspunsei, pe când ma apropiai repede de el. Asa, acum, n-au decât sa pofteasca cele câteva dihanii.
— Crezi ca vor fi numai câteva? Eu ma tem ca nu e chiar asa.
— Daca numarul lor este într-adevar mare, va trebui sa luptam din rasputeri, caci lupul de Alaska este foarte curajos si puternic, zisei eu. N-ar fi mai nimerit ca domnisoara Maud sai porneasca spre Yukon si sa pregateasca totul de plecare?
— Luna va ajunge în curând la marginea perdelei de nori si atunci vom putea cuprinde cu privirea stepa, asa ca fata se va duce singura la fluviu când se va ivi haita de lupi.
— Ea n-am auzit pâna acum ca lupii si mai cu seama cei de Alaska, sa se adune în haite mari – îmi dadui eu cu parerea. Poate ca s-au împrastiat numai ca sa ne poata împresura din toate partile.
— Atât de destepti n-or fi ei, râse Marian. Dar se întâmpla adesea sa se adune câteva haite, când e vorba sa porneasca la o vânatoare de animale mari.

În aceeasi clipa luna îsi arunca lumina palida peste stepa; si privelistea care mi se înfatisa îmi taia rasuflarea pentru câteva clipe.
Avusese dreptate Marian spunând ca uneori se întovarasesc mai multe haite. Poate ca facusera împreuna tot drumul si acum erau înnebuniti de foame si sete de sânge.
Numarai în graba zece haite, caci era o distanta oarecare între ele si conducatorii care mergeau mereu cu vreo câtiva pasi înainte. Fiecare haita sa fi avut zece lupi, astfel ca ca erau în total vreo suta.
Se aflau cam la o suta de metri de tabara noastra si puteam vedea lamurit ochii lor verzui. Si acum se petrecu lucrul de care ma temusem: toata haita porni în galop nebunesc.
— Trageti întâi în conducatori! striga Marian si pusca lui detuna în aceeasi clipa, culcând la pamânt lupul din fruntea primei haite din stânga.
Traseram si noi si când trupa dihaniilor nu mai era decât la treizeci de metri, împuscasem pe toti înaintasii.
Acum ceilalti se oprira brusc, de sigur pentru a se sfatui sau a-si alege alti conducatori. Noi ne folosiram de ragazul acesta ca sa le mai rarim rândurile, dar când dihaniile se pusera iar în miscare, sub conducerea unui lup cât toate zilele, mai erau înca cel putin saizeci, ceea ce însemna o primejdie destul de mare pentru noi.
Cu tot focul ce-l deschiseram noi se apropiau mereu. Îmi si vedeam sfârsitul cu ochii, când... intervenira deodata cei

trei ursi, care pareau sa nu fi asteptat decât clipa aceasta. Se ridicasera în doua labe în fata focului, asteptându-si dusmanii cu mormaieli amenintatoare.
Ocrotiti de ei, traseram mereu, rarind tot mai mult rândurile lupilor. Acestia mai facura greseala sa se opreasca în loc când vazura în fata lor fapturile amenintatoare ale ursilor.
Conducatorul parea sa-si dea seama deodata ca trebuia sa lucreze cu repeziciune, caci restul haitei – vreo patruzeci la numar – porni în galop spre noi.
Clipa hotarâtoare se apropia. Ne puteam astepta ca multi lupi sa treaca printre cei trei ursi. Pe astia trebuia sa-i luam la ochit în primul rând, caci în nici un caz nu trebuiau sa treaca dincolo de foc.
Fiarele ajunsera lânga ursii nostri si vazui îndata ca numai putini vor izbuti sa sparga zidul acesta viu caci cei trei ursi loveau nebuneste cu labele, în dreapta si-n stânga.
Aerul suiera aproape de loviturile acestea, care nu-si greseau tinta aproape de loc. Si deodata se auzi un scurt tipat de moarte, iar cel lovit zbura cât colo, zdrobit cu desavârsire.
Traseram si noi câteva gloante, dar ce era mai greu o facura tot cei trei ursi, caci ei nu-si pierdeau cumpatul, împresurati de fiarele înfometate, care încercau sa-i sfâsie.
Deodata tâsnira din laturi, între padure si Jim, care statea acolo – sase umbre cenusii, care dadura buzna spre foc. Doi se lungira îndata la pamânt, multumita

gloantelor noastre, iar ceilalti patru se napustira cu furie spre noi.
Atunci interveni Pongo si izbind ca un turbat cu patul pustii, rapuse în câteva clipe trei fiare. Pe a patra, care încerca sa se strecoare, o apuca cu mâna de ceafa, o ridica si-o zvârli apoi cu toata puterea de pamânt, unde ramase teapana.
În vremea asta cei trei ursi facusera curatenie în rândurile dusmanilor. Mai ramasera totusi vreo treizeci, care dându-si seama ca n-au încotro, o luara la fuga spre stepa, facându-se nevazuti.
Ursii venira lânga, noi, dupa ce privira câtva timp în urma fugarilor, îsi facusera datoria cu prisosinta si s-ar fi mirat de sigur, vazându-se coplesiti de mângâierile noastre.
Pongo începu sa curete de hoituri câmpul de lupta, zvârlindu-le în padurea apropiata.
— Sa aiba cu ce se ospata ciorile! zise Malony. Frumoase aventuri întâmpina omul cu d-voastra, zau asa! Acum putem fi linistiti cu desavârsire, caci nu se mai întorc ei asa de curând.

III.
PRIN PUSTIUL ALASKAI.

A DOUA ZI, dis de dimineata, ne despartiram. Îi îmbarcaram pe Gallagher si pe fiica-sa într-un kanu, le daduram merinde si munitii pentru armele lor si dupa ce ne mai strânseram odata mâinile, Marian împinse kanu-ul spre fluviu.

— M-as bucura într-adevar sa-i revedem pe Gallagheri, zise Marian dupa ce luntrea disparu în zare. Sunt oameni de treaba si nu-mi pare rau de toate primejdiile prin care am trecut de dragul lor. O luna nu e mult si pâna atunci nadajduiesc sa nu ajungem telul.
— Atât de repede? se mira Malony, Dar bine, domnule, gândeste-te ca sunt doi ani de când o tot caut pe Ellen a mea!
— N-are a face! zâmbi Marian. Trebuie sa-ti spun însa ca ai lucrat fara nici un sistem, fara o tinta lamurita. Ai alergat doar dintr-un loc într-altul, la întâmplare. Fiindca ai auzit atunci ca tribul de indieni pe care-l banuiai a pornit spre Sud, ti-ai pierdut tot timpul pe-aici. Asculta ce-ti spun eu: în Lakte vom afla lucruri însemnate!
— Dumnezeule mare, e oare de crezut? murmura Malony. Si eu care n-am facut aproape nimic în toata vremea asta! Ia stai! Îmi adusei aminte de ceva, domnule Farrow oare indienii cu pricina n-or porni iarasi spre Sud când vor începe cumplitele geruri?
— Tot ce se poate, raspunse Marian. Dar gerul cel naprasnic vine abia spre sfârsitul anului si pâna atunci mai e mult. Indienii nu se prea înspaimânta ei de frig si mizerii, caci si atunci au pornit la drum în toiul iernii.
— Asa e, încuviinta Malony. Asadar, mai pot nadajdui sa-i întâlnesc.
Ne împachetaram bagajele cu toata grija.. Din fericire mai aveam conserve din belsug, asa ca nu vom avea nevoie sa ne pierdem vremea cu vânatul.

Când furam gata, Pongo ne trecu pe malul celalalt al Yukon-ului. În kanu-ul al doilea pe care-l construisera Kolusi. Ne aflam pe tarmul de nord si eram nevoiti sa trecem dincolo, ca sa taiem cotul cel mare pe care-l facea fluviu! Spre Porcupine-River.
La porunca lui Konja, cei trei ursi înotara si el dincolo. Kanu-ul gol îl ascunseram în padurea apropiata, caci se putea sa fim nevoiti sa ne întoarcem la locul acesta, prin cine stie ce împrejurare neprevazuta.
Sa fi fost cam noua ceasuri dimineata când porniram la drum.
Ziua întâia trecu în deplina liniste. Ca întotdeauna, facuram popasuri pentru a îmbuca ceva si a ne odihni, mai stând de vorba putintel dupa masa.
Si zilele urmatoare se scursera tot în liniste si monotonie.
Strabatuseram în felul acesta vreo doua sute de kilometri, când ajunseram la un fluviu care se varsa pe la Nord în Yukon. Era cam lat si avea un curent puternic, dar trebuia neaparat sa trecem pe malul celalalt. Cu ajutorul ursilor trebuia sa înotam prin apa rece, încarcându-ne îmbracamintea pe o pluta mica pe care o împingeam înaintea noastra.
Când ne vazuram cu bine dincolo, tremurând varga, Pongo se grabi sa aprinda un focsor, iar noi ne îmbarcaram repede ca sa ne încalzim.
Hotarâram sa prânzim aici, desi era înca prea devreme, dar în locul acesta aveam lemne în apropiere, mai aveam si apa pentru ceai si apoi focul ardea.

În vreme ce conservele sfârâiau pe foc, apa fierbea si noi ne întindeam în voie, îmi plimbai privirea din jur împrejur. Mi se paru atunci ca vad îndaratul unui tufis des un cap care disparu cu iuteala fulgerului.
Sarii în picioare si alergai spre tufisul care se afla la vreo suta de metri de noi. Abia facui vreo douazeci metri ca auzi pasi îndaratul meu. Era Pongo, pe care-l întrebai din fuga:
— Ai vazut si tu capul, Pongo?
— Pongo nu vazut nimic, raspunse ei, Pongo vrea apere Masser Bertram.
Cât de credincios era Negrul acesta! Ma simtii linistit, caci în graba uitasem sa-mi iau pusca.
Când ajunsei la tufis, ma oprii înaintea lui, cautând însa sa fiu cât mai aproape de un copac cu trunchiul gros, ca sa ma pot apara la nevoie de vreun glont tras pe neasteptate.
— Ia poftim încoa! strigai apoi spre locul unde zarisem capul necunoscutului. Suntem oameni de treaba si-ti vom îngadui sa te încalzesti la focul nostru, unde vei gasi si ceva de-ale gurii. Vino fara teama!
Dar nimic nu se clinti în tufis. Sa-i fi fost teama necunoscutului de Pongo, care statea alaturi de mine?
Pierzându-mi rabdarea si prevederea, pasi spre tufis. În mijlocul lui era un loc gol dar nici urma de om. Sa ma fi înselat oare? Eram îndemnat sa cred asta, Când vazui ivindu-se deodata, capatâna unuia din ursii nostri; acum eram pe deplin

încredintat ca vazusem într-adevar un cap omenesc.
Pongo se apropia de mine si cerceta cu bagare de seama pamântul, pe urma zise:
— Om venit de colo. Om mers într-acolo – si arata înspre Nord-Est.
Asa dar strainul zarise probabil fumul focului nostru si vroia sa se încredinteze cine îsi facuse lagarul acolo. Nu s-o fi simtit prea bine la vederea noastra, astfel ca socotise nimerit sa plece cât mai repede – ceea ce nu i-o puteam lua în nume de rau.
Dar pentru siguranta noastra ar fi fost mai cuminte sa-ncercam ai lua urma, caci prin pustietatile astea era bine sa-ti cunosti vecinii, chiar daca acestia se afla la câtiva kilometri departare.
Alergai înapoi la foc si povestii totul. Când vrui sa pornesc iar, Marian ma opri:
— Robert, lasa-ma pe mine sa ma duc, caci cred ca voi sfârsi mai repede cu individul acela. Poate ca e un simplu vânator. Poate, însa, sa fie si un om rau nevoit sa se ascunda prin paduri.
— Si crezi ca eu n-as fi în stare sa-i vin de hac? întrebai cam întepat.
— Nu asta am vrut sa spun – raspunse prietenul meu – dar am eu un plan anumit si vreau sa capat de la strainul acela raspuns la câteva întrebari ce-i voi pune.
— Asta as putea-o face si eu. Poate ca lucrul cel mai bun e sa mergem împreuna. Eu sunt acela care l-am descoperit, asa ca mie mi se cuvine rasplata.

— Bine zici – râse Marian. Atunci mergem amândoi, dar te as ruga sa ma lasi pe mine sa stau de vorba cu el.
Ceilalti tovarasi se oferira si ei sa mearga, dar Marian se împotrivi, spunând ca ne vom lua dupa strain numai o jumatate de ceas, deoarece mai mult n-avea rost sa-l urmarim, într-un ceas vom fi înapoi, deci si ne vom continua imediat drumul, ca sa mai strabatem câtiva kilometri pâna-n seara.
Malony privise mereu la cer si adulmeca aerul; indienii pareau îngrijorati si ursii nelinistiti Marian observa toate acestea si-l întreba pe noul nostru tovaras:
— Ce, se schimba vremea?
— Hm – ca vom avea foarte curând zapada, asta v-am spus-o înainte – raspunse Malony. Dar mai e ceva în aer ceva ce nu-mi pot lamuri bine, Trebuie sa-i întreb pe indieni.
Nici acestia nu stiau cum sa explice lucrul. Ci încuviintara numai ca va cadea în curând zapada. Ceea ce adulmecau cu atâta siguranta ursii, care se gândeau, probabil, sa ierneze, cum îi era obiceiul, sub o patura groasa de zapada.
— Pâna într-un ceas nu cred sa ninga – râse Marian – si daca totusi va începe, vom gasi noi drumul înapoi. La revedere, domnilor!
Porniram repede si când ajunseram la tufis, Marian cerceta cu bagare de seama pamântul, apoi zise lui Pongo, care mai statea pe locul dinainte:
— Vii si tu cu noi, Pongo? Vreau sa-l ajung pe strainul acela, caci tin neaparat sa-i vorbesc.

Uriasul nu raspunse, îsi zvârli doar arma de pe umar si toti trei intraram în luminisul mic dindaratul tufisului. Când ajunseram în padure, vazuram lamurit urmele fugarului, care parea sa se fi grabit sa se departeze cât mai repede de lagarul nostru.
Marian spuse râzând:
— Dupa cum vad i-am bagat frica în oase de a luat-o la goana. Acum nu mai cred sa-l pot ajunge. Afara doar daca o fi având si el lagarul prin apropiere si trebuie sa si împacheteze repede lucrurile înainte de a porni mai departe.
— As vrea sa stiu cam ce ai sa-l întrebi pe omul asta, zisei eu cam în batjocura. Crezi cumva ca stie ne va despre Ellen Wright? Sau c-o fi cunoscând locul unde se afla tabara tribului indian de care presupune Malony ca ar fi gasit-o pe logodnica lui?
— Draga Robert, daca vom lua la rost sistematic, pe fiecare vânator sau alt om întâlnit în cale, atunci se poate s-ajungem lesne la tinta. Asta trebuie s-o recunosti si tu.
— Ei da, ideea ta nu e chiar gresita, dar daca ne-am lua dupa fiecare om întâlnit în cale, atunci ne-ar trebui o vesnicie pâna sa dam de tribul indian.
— Trebuie sa admiti însa ca omul care a disparut atât de repede a devenit oarecum suspect. Fireste, se poate sa fi sters putina de frica noastra. Dar tot atât de probabil e ca a facut-o ca sa-si vesteasca niscaiva complici din apropiere. Bande de tâlhari au ramas înca destule prin tinuturile acestea.

— Asa cum prezinti tu lucrurile, mai ca ti-as da dreptate.
— Ei vezi? râse Marian. As fi totusi de parere sa ne gândim la întoarcere, caci cred ca a trecut jumatatea de ceas.
— Ba eu presupun ca a trecut chiar mai mult – zisei, mirat – îmi face impresia ca sa lasa amurgul. Sau sa fie nori de zapada?
— Fireste ca nori de zapada sunt, raspunse Marian. Pâna diseara mai e mult. A! Sa stii ca acolo îsi are lagarul, daca e într-adevar un bun vânator, e un loc minunat pentru lagar.
Pasiseram într-un luminis strabatut ele un pârâias limpede. În mijlocul luminisului era o padurice prin care curgea apa.
Cine salasluia acolo printre copacii desi, avea vederea deschisa în toate partile – mai avea la îndemâna lemne pentru foc, apa proaspata si peste. Puteai trai în voie acolo, daca aveai pretentiile simple ale unui vânator din pustietati.
Vrui sa ma îndrept îndata spre padure dar Marian ma opri.
— Stai! sopti el. — Daca iesim acum de aici si o luam de-a dreptul spre padure, individul va crede, cu siguranta, ca-l urmarim si va dispare la repezeala pe partea cealalta. Mai bine ar fi sa înaintez eu nitel în padure, apoi sa pornesc cu bagare de seama acolo pe marginea luminisului si astfel sa i pot taia calea, dac-o avea de gând, într-adevar, sa fuga. Asa dar, tu astepti aici înca vreo zece minute, pe urma poti patrunde împreuna cu Pongo în paduricea aia din fata

noastra. Eu voi face acelasi lucru pe partea cealalta.
Disparu pe dreapta în desis, iar eu privii printre crengi spre padurea de dincolo. Mi se parea uneori ca tufisurile de la margine se misca, dar probabil, ca ma înselam, caci nu era nici o boare de vânt.
Asta ma izbi acum, caci chiar în luminisul întins unde ma aflam nu sufla nici un vântulet, iar aerul devenise ciudat de cald si încarcat, cu ozon. Sa fi fost oare semnele zapezii care avea sa cada?
În vreme ce ma gândeam eu asa, mi se paru ca observ iarasi o miscare într-unul din tufisurile de pe partea cealalta. Ce sa fi fost oare? Fel de fel de idei îmi treceau prin minte, când deodata îl auzii pe Pongo soptind:
— Masser, este timp.
Asa era, uitasem aproape ce, ma întelesesem cu Marian. Trecusera într-adevar zece minute de când plecase prietenul meu.
Iesiram repede din luminis si porniram drept spre locul unde mi se paruse ca observasem miscarea printre crengi.
Dar aici totul era linistit. O dovada ca nu era lucru curat în, mijloc. Daca nu cumva pricina o fi fost vreo salbataciune.
Când ajunseram cam pe la mijlocul luminisului si mai eram doar la vreo cincizeci de metri de marginea padurii, ne izbi deodata din fata o rabufneala de vânt atât de puternica, încât ne împinse înapoi, Rabufneala aceasta fusese de scurta durata si ciudat de calda, iar când porniram mai departe se stârni un adevarat iad.

Am întâmpinat eu multe dezlantuiri ale naturii, printre care si doua taifunuri, dar ceea ce se stârni acum le întrecea pe toate.

IV.
DISPARITIA LUI MARIAN.

UN SUIERAT FIOROS rasuna deodata apropiindu-se cu o iuteala turbata. Apoi furam împinsi înapoi si toata împotrivirea noastra nu folosi la nimic fata de violenta viscolului. Chiar si Pongo, cu care nu ma puteam asemui, fu împins îndarat centimetru cu centimetru si vântul care sufla era atât de taios încât ne patrundea pâna în maduva oaselor, cu toata îmbracamintea noastra de piele.
În cele din urma ajunseram înapoi la padurea pe care o parasiseram cu putin înainte, Acolo gasiram adapost împotriva vântului naprasnic, îndaratul unui trunchi de copac de o grosime neobisnuita.
Nu ne ramânea decât sa asteptam pâna se va potoli furia, dupa care aveam de gând sa pornim iar spre paduricea de la marginea luminisului. Prin întârzierea asta fireste ca si camarazii care ne asteptau la fluviu vor trebui sa astepte mai mult decât ne fusese vorba, dar s-or fi gândind si ei ca de vina e viscolul.
Îmi închipuiam ca acesta nu va tine mult, dar aveam sa ma încredintez în curând ca ma înselasem amarnic. E drept ca vântul propriu zis nu tinu multa vreme cu furia de la început, în schimb aduse cu el nori grosi pe care îi destrama apoi

mugind înfiorator si lasa sa cada din ei fulgi de zapada în cantitate atât de mare cum nu mai vazusem în viata mea.
Pe pamânt patura de zapada se asternea tot mai groasa si din când în când trebuia s-o maturam de lânga noi ca sa nu stam în umezeala si frig.
Nici nu cutezam, sa ma gândesc ce trebuia sa fie afara în luminis. De sigur ca acolo. Stratul de zapada o fi acum de doua ori sau chiar de trei ori mai mare.
Deodata mi se paru ca vântul aduce încoace un latrat de câine. Ma gândii îndata la vulpi si-l auzii si pe Pongo spunând:
— Dingo.
Câini n-aveau de unde sa fie pe aici. Dar gândul mi se duse apoi la omul pe care îl urmaream si-mi spusei ca acesta putea sa aiba câini: te pomenesti ca unul din ei îi vestise de intrarea lui Marian în padure.
Nu ne ramânea altceva de facut decât sa asteptam în liniste si sa purtam de grija ca zapada sa nu acopere locul unde stateam. Adesea trebuia sa ne scuturam si vestmintele de zapada care se asezase.
Timpul trecea; deodata vazui cu spaima ca se lasa seara. Oare ne era dat sa ne petrecem aici toata noaptea?
Gerul deveni de neîndurat. Zisei tovarasului meu:
— Haide, Pongo, sa intram mai adânc în padure, trebuie neaparat sa aprindem un foc; daca suntem nevoiti sa înduram foamea si setea, cel putin caldura sa nu ne lipseasca.

Ne croiram drum printre nametii dintre trunchiuri si patrunseram mai în inima codrului. Întunericul sporea din ce în ce, dar Pongo gasi în cele din urma un loc unde nu era de fel zapada. Aici se aflau trei brazi înalti atât de apropiati unui de altul încât formau un zid împotriva fulgilor mânati de furtuna. Erau si crengi uscate în locul acesta, asa ca aveam cu ce atâta un foc.

De bine, de rau eram la adapost, ma chinuia însa gândul la Marian si apoi ne lipsea mâncarea si bautura. Atunci îmi veni o idee: aveam în buzunar paharul de aluminiu si cutia cu ceai, iar Pongo avea si el pe al lui.

Asa ca, peste putin timp aveam paharele pline cu o bautura galbuie, caci zapada era destul de aproape ca s-o prefacem în apa. Dupa ce-mi mai aprinsei si pipa, uitai cu totul de foame. Dar îngrijorarea pentru Marian si ceilalti camarazi ma chinuia tot mai mult.

Tot framântându-mi creierul gasii o solutie: din crengi mladioase trebuia sa ne fabricam niste skiuri cu ajutorul carora am fi fost în stare sa alunecam peste patura de zapada. Sarii în picioare si spusei lui Pongo ca aveam nevoie de multe crengi subtiri si mladioase.

Fara sa puna vreo întrebare, uriasul îsi scoase cutitul, cerceta împrejuru-i si se îndreapta spre un loc unde era ceea ce cauta.

Bagai de seama cu prilejul acesta ca zapada prin care înota îi ajungea pâna la solduri si asta în padure! Ce trebuia sa fie afara la ses?

Când se-ntoarse, Pongo aduse un brat plin de nuiele subtiri care se potriveau de minune pentru scopul meu. Îi spusei ca ne trebuiau mai multe si el se duse îndarat aducând înca pe atâta.
În vremea asta eu si începusem sa împletesc nuielele si ca sa tie mai bine, le legai cu sfoara subtire, din care aveam întotdeauna în buzunare.
Pongo privi câteva clipe la lucrul meu, apoi începu si el sa împleteasca, cu o dibacie extraordinara. Ba ma întrecu chiar în repeziciune. Îi spusei însa sa faca. Mai mari „sosonii", caci urma sa se foloseasca el de dânsii.
Terminaram si treaba asta si cu îmi legai încaltamintea asta ciudata cu o sfoara mai groasa, de cizme. Când facui o mica proba, pricepu si Pongo despre ce e vorba.. Ochii îi luceau de bucurie si îsi lega si el „sosonii" cu o sfoara groasa.
Acum puteam porni la drum; pe de alta parte ne puteam gândi la continuarea calatoriei noastre, daca ne fabricam alti sosoni dintr-acestia ceva mai trainici. Presupusei chiar ca si Marian, precum si ceilalti camarazi, se vor fi gândit sa faca acelasi lucru si-mi închipuiam ca-i voi gasi cu sosonii gata când vom ajunge la ei.
Acum ma simtii linistit de tot si credincioasa pipa îmi ajuta sa alung foamea care ma cam chinuia.
Într-un târziu adormii, vegheat de Pongo, care întretinu focul jumatate din noapte. Când ma trezii, staruii sa se culce el. Ningea mereu si patura de zapada, aci în padure, atinsese înaltimea unui stat de

om.. Acum, însa nu ne mai pasa noua de asta.
Vremea se încalzise simtitor, ceea ce ma bucura, închipuindu-mi ca în câteva zile zapada se va topi.
Deodata ninsoarea înceta, în schimb se stârni un vânt. Rece, care suiera printre copaci, stiam bine ca acum suprafata moale a zapezii se va schimba într-o patura de gheata.
Frigul se înteti din ce în ce si ma grabii sa atât focul, deoarece paturile de lâna le lasasem în tabara de la fluviu.
Abia spre dimineata înceta vântul înghetat, dar temperatura se mentinu la câteva grade sub zero.
Când se lumina dea binelea, se trezi si Pongo. Prepararam ceaiul si ne umpluram sticlele de drum cu bautura fierbinte, caci nu stiam când vom mai avea prilejul sa mâncam ceva.
În primul rând trebuia sa îl cautam pe Marian, apoi sa ne întoarcem la camarazii nostri.
Ninsoarea ce cazuse pe neasteptate schimbase atât de mult înfatisarea tinutului, încât în primele clipe ramasei ca zapacit. Dar ca unul ce cutreierasem lumea în lung si lat, izbutii curând sa ma orientez si peste putin timp ajunseram la marginea padurii.
La vreo suta de metri în fata noastra se mareau din zapada vârfurile copacilor padurii rotunde si-mi dadui seama imediat ca stratul de nea trebuie sa fi fost de cel putin doi metri înaltime. Patura de gheata tinea bine, astfel ca ne scoaseram

„sosonii” si porniram mai departe spre padure.
În cele din urma ajunseram ia locul unde observasem miscarea printre crengi. Înaintaram cu bagare de seama, caci drumul era înclinat si când patrunseram în tufis observai cu mirare ca existau acolo poteci în toata regula care se încrucisau si pareau sa înconjoare marginea paduricii.
Încet si ca bagare de seama patrunseram în mijlocul paduricii, mirându-ma ca nu aud nici un zgomot, desi simteam mirosul de fum venind de la vreun foc.
Tot mergând daduram de un loc mare, rotund, care era strajuit de jur împrejur de colibe facute din trunchiuri de copaci. Un adevarat lagar de padure si o dovada mai mult în privinta aceasta erau ramasitele unui foc mare din mijlocul locului.
Afara de mormanul de cenusa, pamântul mai era acoperit de oase de cerbi si cutii goale, de conserve. Se parea, asa dar, ca chiar în noaptea trecuta statusera acolo oameni care disparusera acum în chip cu totul misterios.
Si unde ramasese Marian? Acum totul se arata altfel. Acum presupunerea mea se dovedea îndreptatita. În loc sa dea de un singur vânator, Marian se lovise de o banda întreaga.
Sa-l fi omorât oare si sa-i fi ascuns trupul. Mi se facu parul maciuca la gândul acesta si privii cu teama la Pongo, asteptându-ma sa vad zugravita pe chipul lui aceeasi presupunere.

Dar Negrul se aplecase si cerceta pamântul, apoi exclama deodata:
— Haide repede, Masser Bertram, aici Masser, Farrow facut semn.
Într-adevar „semnul" parea facut de Marian; înfipsese la pamânt un os de cerb în asa fel încât arata spre Nord. Alaturi facuse – de sigur cu degetul aratator – un semn de exclamare.
Fara îndoiala ca era o îndrumare pentru noi si daca nu-l facuse Marian, atunci era, probabil, pentru vreunul de-al bandei, care trebuia sa treaca pe acolo ca sa nu se poata ratacii.
Porniram repede pe poteca, ce ducea spre Nord. Nu ne opriseram mult la resturile focului de lagar si nici în padure n-am prea zabovit, dar când ajunseram sus, pe patura de zapada, scoaseram amândoi o exclamatie de mirare si necaz. Pe întinderea alba se zareau gonind puncte, care nu erau decât sanii trase de câini, cu care banda putea desfasura o iuteala neînchipuita.
Eram încredintat ca în una din aceste sanii ne afla Marian, legat pe care l-am mai fi putut salva daca ne-am fi grabit putintel; Mai probabil e ca am fi fost si noi prinsi, caci cu zece banditi hotarâti nu era de glumit.
Ne înapoiaram la paduricea rotunda si scotociram prin colibele de buturugi. Afara de mese si banci nu mai era nimic acolo – dovada ca banda – îsi parasise salasul. Din felurite amanunte aflatoare acolo ne daduram seama ca locul era cartierul de vara stabil al bandei.

Tocmai când intraram în cea din urma coliba auziram soapte afara. Privii prin deschizatura ce tinea loc de fereastra si vazuram pe Malony si Ugala stând în luminis si privind cu mirare la pamânt.
Iesiram repede din coliba si-i salutaram. Malony se speria când afla ca Marian fusese prins. Si ei care îsi pusera toata nadejdea în prietenul meu, mai ales ca-l pretuia si ca om si camarad…
În vreme ce ne sfatuiam ce e de facut bagai de seama cu bucurie ca si cei doi tovarasi regasiti îsi facusera „sosoni", pe care îi purtau atârnati în spate, ca si noi.
Luaram hotarârea sa pornim îndata în urmarirea banditilor. Ne încercaram în spinare bagajele pe care pâna atunci si le împartisera între ei tovarasii, deschiseram la repezeala câteva cutii de conserve de peste, pe care le îmbucaram în vreme ce mergeam si dupa câteva minute eram iarasi sus pe patura de zapada înghetata.
Din fericire urmele saniilor, se zareau foarte, bine. Vazuseram înainte ca erau zece sanii, adica una de om; deoarece la fiecare din ele erau înhamati trei sau patru câini, labele lor lasau o urma lamurita, dupa care ne puteam îndruma lesne.
În drum îl întrebai pe Malony unde ramasese Konja si el îmi raspunse ca ursii indianului, de cum începuse viscolul, îsi sapasera bârlogul în zapada si se vârâsera înauntru. Dar Konja stia – si Malony întari parerea lui – ca patura de zapada ce cazuse se va topi poate chiar în câteva zile si ca va trece cel putin

o saptamâna pâna ce se va asterne iarna adevarata. În rastimpul acesta vroia el sa-i readuca pe ursi în fosta locuinta a lui Gallagher, în al carei grajd erau obisnuiti sa ierneze. Konja vroia sa ramâna si el acolo peste iarna si se va bucura mult daca îl vom vizita la înapoiere. Înaintam cu multa bagare de seama pe suprafata lucioasa si toate gândurile si convorbirile noastre se învârteau, fireste, în jurul prietenului Marian. Din ce pricina sa-l fi luat cu ei oamenii aceia care îsi facusera o ascunzatoare atât de misterioasa în pustiul acesta? Sa fi fost oare banditi, care vroiau sa-l înlature, stiind ca le cunoaste taina? Dar atunci l-ar fi ucis chiar în padurice.
Un gând îngrozitor îmi fulgera deodata prin minte.
— Malony! exclamai, apucându-l de brat. Am parasit prea curând padurícea din urma noastra. Acum ma gândesc eu ca banda l-a omorât acolo pe Marian al meu, îngropându-l pe undeva. Daca l-am fi cautat mai bine cu siguranta ca l-am fi gasit.
— Cum de ti se nazare una ca asta? facu noul nostru camarad – ai auzit doar de la Pongo ca osul înfipt în pamânt a fost pus de prietenul d-tale. Am chibzuit bine asupra lucrului si am ajuns la încredintarea ca Pongo are dreptate. Banda n-are nevoie sa lase vreun semn pentru oamenii ei, caci acestia stiu ei singuri unde se afla cartierul principal. Mai bine sa ne grabim ca sa-l gasim mai repede pe prietenul d-tale.

Cuvintele lui Malony avura darul sa ma linisteasca. Poate ca nici nu era vorba de o banda de tâlhari, ci de niscaiva cautatori de aur, care or fi descoperit acolo vreo vâna la care lucrau numai vara. Fireste ca orice martor le-ar fi fost nedorit si de aceea l-au luat pe Marian cu ei, pentru a-l lasa în cine stie ce tinut îndepartat.
Împartasii banuiala mea lui Malony, dar el îmi raspunse ca din câte stia, nu se gasise înca niciodata aur prin locurile acelea. Totusi se putea sa fie si asa si viata lui Marian au era deloc în primejdie, ci cel mult era sortit sa ramâna prizonier mai mult timp sau sa fie dus cine stie unde.

V.
AURUL UCIGAS.

MERGEAM FARA ÎNCETARE, pâna ajunseram în cele din urma iar, într-o padure. Si noptile geroase trebuia sa ni le petrecem pe culcusul de gheata, caci nu cunosteam înca tinutul si nu gândiseram sa ne îngrijim de lemne. Norocul nostru era ca aveam o masina mare de spirt si pastile de spirt solidificat, asa ca ne puteam încalzi conservele si prepara ceaiul. Altminteri, cu toate paturile noastre groase, cred cam fi degerat de-a binelea, caci noaptea batea un vânt înghetat din spre Nord si ne amortea oasele, nu alta.
În seara zilei a treia, furam în stare, la sfârsit, sa aprindem un foc, la flacarile caruia ne mai dezmortiram putintel.

Noaptea aceea am dormit si noi în tihna iar a doua zi dimineata ne-am trezit cu noi puteri. Cât de bine face caldura! Pe când ne fierbeam ceaiul, se ivira în jurul nostru vreo opt fapturi, care ne masurau în tacere. Îmi dadui seama îndata ca era vorba de politisti americani, care aveau slujba atât de grea de a face ordine în aceste pustietati.
Deoarece asteptam ca ei sa înceapa vorba, ramaseram linistiti la locurile noastre, pregatindu-ne ceaiul. În cele din urma, seful începuse se framânte si vazând ca n-are încotro, desclesta gura:
— Se vede treaba ca sunteti orbi?
Fireste ca nu primi nici un raspuns la obraznicia asta si paru sa-si dea seama ca-l luase gura pe dinainte, caci dupa câteva clipe îl auziram iarasi:
— Buna dimineata, domnilor; as vrea sa va pun câteva întrebari. Sunt sergentul Francis Harlan de la trupa politieneasca mobila.
Ne ridicaram, ne spuseram numele, politicos si spre mirarea noastra Harlan îl saluta pe Pongo foarte amabil, spre deosebire de ceilalti americani, care trateaza pe un Negru ca pe o vita.
— Dupa cum va spuneam, as dori sa va pun câteva întrebari, urma Harlan, politicos. De sigur ca veniti din spre Sud, asa? Ca v-as ruga sa-mi spuneti daca nu cumva, ati zarit pe drum o ceata de zece barbati în sanii trase de câini.
Arata cu mâna spre întinsul de gheata pe care se mai zareau întipariturile labelor câinilor si zise:

— Astea sunt urmele lor, dupa care ne îndrumam si noi de doua zile încheiate. Banda l-a luat prizonier pe cel mai bun prieten al meu, care a nimerit fara voia lui în tabara lor. I-am mai vazut din departare pe când goneau nebuneste:
— Si ati alergat doua zile pe afurisitul asta alunecus? întreba sergentul, înmarmurit. Asta e ceva nemaipomenit si nu ma pot opri sa îmi exprim admiratia mea. Dar cred ca ati varat la lemne, vârtos.
— Ba de loc – râsei eu – lemnele noastre sunt spirtul solidificat. Ne aflam, pentru întâia oara în tinutul acesta si nu stiam, ca nu vom da de copaci în drum. Asa ca am cam tremurat în cele doua nopti.
— De necrezut! zise sergentul, clatinând capul. Pâna la d-voastra nu cred sa mai fi facut cineva treaba asta.
— Ce vrei, ne-a manat îngrijorarea pentru prietenul nostru, îi raspunsei. Dar îmi dai voie sa te întreb, domnule sergent, ce-ai de gând sa faci acum? Si, pe de alta parte, din ce pricina urmaresti banda?
— Pai sa vedeti cum stau lucrurile: au dat de un grup de cautatori de aur, care descoperise zacaminte pretioase si dupa ce le-au furai banii, iau ucis. Cred deasemenea, c-au gasit la cei omorâti si desenele pe care sunt însemnate clain-urile ce contin aur. Acum vin în fiecare vara si iau metalul pretios. Crima a iesit la iveala întâmplator, abia în toamna asta si acum am venit încoace sa punem mâna pe ticalosi.

— Ne dai voie sa ne întovarasim cu d-voastra, domnule sergent? îl rugai eu. Îti închipui ca ard de nerabdare sa salvez pe prietenul meu.
— M-as mira daci l-or fi lasat în viata! mormai sergentul ca pentru sine. Nu prea, sunt ei milosi din fire. Dar poate ca prietenul d-voastra le-o fi îndrugat ceva si s-au lasat înselati.
— Mai mult ca sigur! exclamai eu. În aceasta privinta Marian Farrow este un adevarat geniu. Asadar, putem veni cu d-voastra?
Sergentul ne masura încaodata cu privirea, apoi dadu din cap multumit:
— Sunteti oameni viteji care nu se sperie de nimic, zise el. Fireste ca puteti veni cu noi.
Mica noastra trupa se puse în miscare, în frunte cu Francis Harlan, dupa care veneam eu, apoi Malony, Pongo, Ugala si în coada cei sapte politisti. Toti oameni unul si unul, care nu se temeau de nimic, nici chiar de moarte.
Trecuram printr-o padure întunecoasa, care facea o impresie sinistra chiar în timpul zilei. Urmele saniilor si ale câinilor se puteau recunoaste bine si aici, dar banditii pareau sa nu se mai fi grabit, lucru ce se vedea lesne din întipariturile labelor câinilor. Poate ca animalele erau ostenite, caci de doua zile trageau fara încetare poverile grele. Si afara de povara oamenilor si a merinde! Or, mai erau, de sigur si saci cu aur.
Drumul era acum mai lesnicios, caci patura de zapada nu înghetase atât de tare si nici nu era prea groasa.

Din nou se lasa noaptea si furam nevoiti sa ne gândim la un popas. Si de data asta, se dovedi cât de chibzuit si prevazator devenise sergentul datorita slujbei sale.
Înainte de a aprinde vreascurile strânse în graba, el îsi trimise oamenii în cercetare. Trebuia sa fim eu mare bagare de seama, caci se putea ca dusmanii sa-si aiba prin apropiere tabara de iarna. De acolo si or fi transportând si aurul în vrun oras, de prin Canada, probabil. Granita nu mai era departe si într-acolo era tinta calatoriei lor.
Politistii se înapoiara unul dupa altul raportând ca nu observasera nimic suspect.
În cele din urma se întoarsera cu totii, numai Pongo lipsea înca. Si sergentul era destul de cuminte ca sa-l astepte si pe el.
Ca bun cunoscator de oameni, îsi daduse seama îndata ca credinciosul nostru prieten avea puteri si însusiri cu totul deosebite.
Stateam tacuti în întunerecul ce crestea mereu, tremuram de frig, ne era foame si sete. Dar continuam sa-l asteptam pe Pongo al nostru.
Într-un târziu scârtâi zapada sub niste pasi usori. Era nespus de greu sa mergi fara sa faci zgomot pe zapada aceasta înghetata pe jumatate, dar Pongo izbuti sa se faca auzit abia când puturam distinge nelamurit faptura-i uriasa.
Ceea ce în împrejurari asemanatoare numai un tigru ar fi fost în stare sa faca, izbuti credinciosul nostru prieten. Dac ar fi fost vreun dusman de-al nostru cu

siguranta c-am fi fost pierduti, atât de pe nesimtite se apropiase el.
Politistii scoasera murmure de admiratie si sergentul zise:
— Drept sa-ti spun, domnule Bertram, la asta nu m-as fi asteptat. Asa ceva n-ar izbuti sa faca nici macar un indian, care e nascut si crescut prin locurile astea.
— Nu stiti înca nimic, raspunsei eu atunci. Pongo al nostru a facut si altele si mai si. Daca om avea ragaz mai târziu, ti-oi povesti eu. Acum, însa, sa auzim ce spune. Pongo, spune, ai descoperit ceva?
Cu linistea lui obisnuit, Negrul raspunse:
— Foc mare, Pongo apropie încet. Vede colibe de crengi, la foc cinci barbati.
— Ai zarit si câini? întrebai eu, agitai.
— Desigur, Masser. Da, zece.
Statui pe gânduri câteva clipe, apoi zâmbi spre sergent.
— Socot ca banda s-a despartit în doua. Cinci oameni împreuna cu prietenul mea si cu aurul au pornit înainte, pe câta vreme ceilalti au ramas în urma, ca sa puna mâna pe eventualii urmaritori.
— Bravo! striga sergentul cu însufletire. Ideea d-tale e cât se poate de îndreptatita! Fireste ca trebuie sa-i prindem pe indivizii astia. Numai ca va fi foarte greu sa ne apropiam pe nesimtite de ei – adica sa-i împresuram – pe zapada asta înghetata.
Ramasei pe gânduri câteva clipe, apoi zisei:
— Vom porni înainte cu Pongo si eu însotitorul nostru indian, Ugala si voi taia calea indivizilor. Ne-am fabricat noi un

soi de sosoni cu care putem calca încet pe patura de zapada.
— Minunat! se bucura sergentul. În felul acesta nu se poate sa nu izbutiti. Fireste ca eu cu oamenii mei ma voi furisa dupa d-voastra, pentru ca sa va sprijinim în caz de nevoie.
— Trebuie sa ne gândim însa ca se poate sa avem de-a face cu niste pasnici cautatori de aur, zisei eu.
— Fireste ca se poate – încuviinta sergentul – în cazul acesta prospectorii se vor bucura vazând ca noi, politistii, suntem la posturile noastre. Asa dar, la drum, domnilor! Poate ca nici nu va fi nevoie s-aprindem aici un foc, el ne va folosi împreuna cu ceilalti de al lor – fie ca sunt cei cautati sau oameni de treaba.
Pongo, Ugala si eu mine ne încaltaram sosonii si ne pregatiram de drum. Fireste ca acum aveam nevoie de mai multa vreme ca sa înconjuram locul unde se aflau oamenii da la foc si dupa ca Pongo îmi explica lamurit cum e drumul si la ce departare se afla, spusei sergentului:
— Domnule Harlan, cel mai devreme peste o jumatate de ceas pornesti la drum cu oamenii d-tale si urmezi directia dintre acesti doi brazi de aici. Cu alte cuvinte, drept spre Nord-Nord-Est. Apoi ajungi în stepa marginita la dreapta de coline joase. Pongo mi-a descris în amanuntime terenul, de la marginea padurii veti zari focul de lagar la vreo cinci sute de metri departare.
— Am priceput, raspunse Harlan. Peste o jumatate de ceas pornim. Noroc, domnilor!

— Multumesc, asemenea! raspunsei si porniram târsâind „sosonii”.
Cu fiecare pas mersul devenea mai lesnicios si când ajunseram în sfârsit la marginea padurii, alergam destul de binisor si cu toate astea nu faceam zgomot mai deloc. Zariram îndata punctul luminos al focului de lagar. Întrebarea ce se pune acum era daca într-adevar aveam de-a face cu cei cautati.
Pongo ne conduse în linie serpuitoare peste stepa înzapezita. El facuse drumul acesta abia cu câteva minute în urma si cunostea toate piedicile, fiecare piatra sau tufa.
Trecuram aproape de tot de un foc puternic si puturam vedea lamurit fapturile din jurul lui si care pareau a discuta lucruri importante. Ma cam prinse mirarea ca erau atât de neprevazatori, facând un foc asa de mare. Dar, privind mai cu atentie, vazui ca ciocneau de zor… cu sticlele.
Asa stând lucrurile, sergentul Hartan n-avea o sarcina prea grea si nici noua nu ni se cerea prea multa bagare de seama, caci indivizii pareau sa si fie „turta”.
Porniram repede înainte, cotiram la dreapta si ne treziram îndaratul focului, la cel mult cincizeci de metri departare.
Acum puteam astepta în liniste evenimentele. Lucruri prea interesante nu în petreceau în lagar; cei cinci barbati beau de zor, apoi în cele din urma începura sa cânte.
Astfel fiind, nu ne prinse mirarea când sergentul Harlan cu politistii sai se ivira

deodata în, fata focului. Toti erau linistiti, dar cu, revolverele întinse.
— Sus mâinile! striga Harlan. Si unul dupa altul – cu toti împreuna – indivizii ridicara bratele.
Sergentul îsi dadu seama îndata ca nu trebuia sa-i considere ca potrivnici seriosi. Dadu o comanda scurta, doi politisti se repezira la ei, în clipa urmatoare cei cinci indivizi erau dezarmati.
Atunci ne apropiaram si noi de foc.
— Am pus mâna pe cine trebuie, ne striga sergentul, plin de bucurie. Pe doi din domnii acestia îi caut cam de multisor. Dupa cum vedeti, le-am si pus bratarile cuvenite.
E drept ca indivizii capturati nu prea pareau de vita nobila, pe chipurile lor erau întiparite toate patimile omenesti.
Desi atacul neasteptat avusese darul sa-i trezeasca din betie, nu izbutiram totusi sa le smulgem marturisirea unde se afla partea a doua a bandei, cu Marian al meu. Stiau ce soarta îl astepte, de aceea, preferau sa taca.
Harlan începuse sa-si piarda nadejdea. Atunci Malony – care tot timpul privise pesta stâncile joase de lânga noi – ne trasa deoparte pe mine si pe sergent si sopti:
— Domnilor, cred stiu unde este ascunzatoarea bandei. La câtiva kilometri de aici un mic afluent al lui Yukon-River, face o cotitura ascutita, ascunsa de padure.
Dar înauntrul acestei paduri exista un luminis pe care acum câtiva ani am vazut

întâmplator colibe în toata regula. Credeam atunci ca e vreo colonie necunoscuta, acum însa sunt de parere ca banda salasluieste acolo, caci din locul acela are cea mai buna, legatura eu Canada atât pe apa, cât si pe uscat.
— Atunci sa ne grabim la drum, domnilor! hotarî sergentul.
Dupa cinci minute eram plecati, afara de doi politisti care ramasera sa pazeasca, pe prizonieri. Uitasem de foame si de tot.
Peste un ceas si jumatate ajunseram la padurea despre care ne vorbise Malony. Dupa ce strabaturam o buna parte din ea, auziram aproape de tot un zgomot foarte cunoscut acela al descarcarii unui pistol. Scoaseram repede armele, interveni însa Pongo:
— Oh, asta fost pistol al lui Masser Farrow.
— A! Pongo! se auzi glasul lui Marian. Ai început sa ma recunosti si dupa pistol.
El era, într-adevar. Izbutise sa fuga de sub „ocrotirea" celor cinci paznici ai sai care se îmbatasera si ei în seara asta. Dupa zece minute se trezisera cu catuse la mâini.
Dar surpriza cea mare pentru noi veni abia acum. Când furam cu totii adunati în coliba cea mare, bine mobilata intra înauntru un indian batrân care ne întreba – într-o engleza stricata – daca doream ceva de mâncare.
Deoarece Marian ne spuse ca omul era de treaba si fusese angajat de banda numai ca bucatar, primiram îndata cu placere propunerea lui.

Dupa vreo zece minute usa se deschise si se ivi o tânara indiana care aducea pe o tava de lemn strachini din care se ridicau aburi. Uitând ca tinea ceva în mana îsi plimba privirea de la unul la altul si când se opri asupra lui Malony, trasari cu putere, tava îi cazu pe jos si desfacându-si bratele se arunca de gatul noului nostru tovaras.
Era Ellen Wright care fusese gasita de indian, pe jumatate înghetata si care se daduse drept bolnava de nervi ca sa nu fie nevoita sa se lase iscodita de ei. Si izbutise.
Perechea fericita se înapoia la Lakte. Noua însa ne fu dat sa mai luam parte la executia celor zece ucigasi, condamnati la moarte de politia canadiana.
Hotarâram apoi sa ne întoarcem în India – dar soarta vru altfel. Aventurile se tineau scai de noi si pentru ca ne placeau, ne tinuram si noi de ele. Când voi mai avea putin ragaz, draga George, ti le voi povesti si tie» – încheia doctorul Bertram.

84
VAPORUL CELOR PIERDUTI.

I.
ÎN MAREA ARAFURA.

AVÂND ÎMPOTRIVA UN VÂNT PUTERNIC DE SUD-EST, submarinul se strecura printre nenumaratele grupe de insule si insulite dintre insulele Kei sau Ewaf. Între acestea si insulele Timorlant trebuia sa fie Marea Arafura, unde se spunea ca

se afla „vaporul celor pierduti”, în cautarea caruia pornise „Dox” -ul.
Indianul Doga Shing, pe care camarazii îl cunoscusera în Makassar, statea în turn alaturi de capitan si George si privea la valurile înalte de câtiva metri, care izbeau vasul lin toate partile.
În Makassar, unde tovarasii întâmpinasera o aventura primejdioasa cu corcitura cunoscuta sub numele de „fiara rosie”, Doga Shing se dovedi a fi un var al printului Ghasna, vechiul oaspete al echipajului „Dox”, care se întorsese de mult în patria sa. Fratele lui Doga, Ranga, disparuse în arhipelagul Pacificului si se spunea ca s-ar afla pe „vaporul celor pierduti”.
Fireste ca vrednicii camarazi se declarara imediat gata, cu trap si suflet, sa porneasca în cautarea acestui vas misterios si sa lamureasca taina.
— Doga Shing, de unde stii d-ta ca vaporul se afla în marea spre care ne îndreptam? întreba capitanul pe Indian.
— O simt, Sahib capitan, fratele meu ma cheama, ne apropiam de el.
— Dar e si foarte cu putinta sa nici nu gasim vasul misterios – interveni George – fratele dumitale poate sa fi debarcat pe uscat cine stie unde. Sefii si marinarii acestui vas or fi având ei pe undeva o ascunzatoare, ca doar n-or fi vesnic pe drum.
— Asta ar fi si mai bine, zise capitanul.
Gasind ascunzatoarea, ne apropiem de lamurirea tainei. Dar va fi nespus de greu sa gasim printre nenumaratele insule pe cea cu pricina.

— Fratele meu ma va calauzi, raspunse Doga Shing, linistit. Eu sunt mereu în legatura cu el.
Tatal si fiul se privira mirati Aici era iarasi vorba de una din acele taine ale Indiei, pe care nici un European n-o poate pricepe.
— Cam pe la ora unsprezece noaptea vom trece printre insulele Kei si Timorlant? schimba vorba capitanul. Când se va lumina de ziua vom fi în Marea Arafura. Numai de n-am trece pe întuneric pe la locul pe care îl cautam.
Indianul zâmbi si zise linistit:
— Eu îl gasesc pe fratele meu chiar si noaptea. Dar mai e înca foarte departe.
— Iarta-ma ca te întreb – zise George – dar de ce n-ai facut înca de mult o încercare de eliberare a fratelui d-tale, daca esti atât de sigur ca-l poti gasi?
— Pâna la Makassar l-am urmarit si atunci trebuie sa se fi îmbolnavit, caci legatura dintre noi s-a rupt. Printul Ghasna mi-a spus apoi ca d-voastra mi-ati putea da cel mai mare ajutor. Cu putin înainte de a veni dv. în Makassar, am primit iar un semn din partea fratelui meu.
— Foarte ciudat! zise Farrow, clatinând capul. Acolo în fata se iveste iar o insula. Ia sa ne abatem nitel!
Vasul cârmi mai spre Sud. Si acolo se ivira însa în curând insulite. Trebuiau sa treaca, deci, printr-un adevarat lant; e drept ca erau limbi de pamânt mici – dupa cum observara prin ocheane – dar era totusi cu putinta sa fie sariti de pe uscat.

— Socot ca cel mai nimerit lucru ar fi sa ne afundam – zise Farrow – desi ma tem de recifurile ascunse. N-aveam însa încotro; ne vom lasa numai atât de adânc, pâna va ajunge puntea la nivelul apei.
La comanda sa pompele începura sa împinga apa în tancurile de balast si în curând nu se mai zarea la suprafata decât turnul.
Prin ocheanele lor, Farrow si George observau cu bagare de seama insulele de care se apropiau. Erau mici limbi de pamânt si pareau sa fie nelocuite.
Capitanul cârmi spre deschizaturi cea mai mare dintre insule si dupa ce trecu de el se auzi deodata un vâjâit ciudat, care acoperea cu totul pe cel al vântului. Facea impresia ca la mica înaltime se apropie un avion. Tatal si fiul privira în sus; Doga Shing zise însa cam speriat:
— Atentiune, Sahibi, vin albinele!
Spunând aceasta arata spre insula de la stânga vasului. De la capatul de rasarit, ce se gasea la vreo optzeci de metri se desprinse un nor mare si negru care se apropia repede de submarin. Vâjâitul deveni din ce în ce mai puternic si era provocat de aripile a milioane de albine salbatice, care si-au parasit stupii din cine stie ce pricini. Se îndreptau spre insula din dreapta „Dox”-ului, dar vântul puternic le mâna spre vas.
— Repede înauntru! striga Farrow, care îsi dadu seama imediat de primejdia atât de neobisnuita. Repede, Doga! George, tu va trebui sa-nchizi capacul, eu ma duc la periscop.

Capitanul coborî în graba scarita de fier, urmat de Indian. George, însa, mai ramase câteva clipe la marginea turnului si urmarea cu interes privelistea ciudata cu care poate nu se va mai întâlni niciodata în viata.
Deodata îmi dadui si eu seama de marea primejdie, în care plutea. Daca albinele – puse pe fuga din cine stie ce pricina – se napusteau asupra lui, era pierdut cu desavârsire. Mii si zeci de mii de ace veninoase se vor înfige într-o clipa în capul, gâtul si bratele sale, durerea îl va face sa se prabuseasca si nu se va mai putea ridica. Roiul venea mereu. George se-ntoarse cu iuteala fulgerului si sari spre turnul deschis. Dar cele întâi albine se si apropiasera si – precum se temuse – se napustira asupra lui. Cuprins de o spaima grozava, George se întoarse, simti dureri în diferite locuri ale capului si gâtului, coborî repede doua trepte ale scaritei de fier si vru sa închida capacul greu... Albinele însa veneau în numar tot mai mare, se asezara, lacome, pe bratele si mâinile lui goale, îsi înfipsera acele adânc în carne si numai eu o extraordinara putere de vointa izbuti el sa închida capacul turnului..
Când ajunse la capatul scaritei, era pe jumatate lesinat. Doga îl lua în primire, omori repede cele câteva albine cari izbutisera sa patrunda înauntru, apoi îl duse spre cabina-infirmerie.
Doctorul Bertram se speria când vazu fata umflata si mâinile întepate ale tânarului. Dupa ce iesi Doga, medicul îi dadu lui George un paharel de coniac,

apoi, luând o penseta, începu sa scoata acele rupte din nenumaratele întepaturi.
Doga se înapoie în cabina, tinând în mâna o cutie marisoara de metal si începu sa frece locurile, din care fusesera scoase acele, cu o alifie verzuie care avea un miros foarte puternic. George gemea ori de câte ori îl atingea indianul cu alifia, dar dupa câteva clipe simti ca durerile slabeau încetul cu încetul.
Dura însa aproape un ceas pâna fura scoabe, toate acele si toate întepaturile frecate cu alifie. Abia acum George putu vorbi si întâia lui grija fu sa multumeasca doctorului si lui Doga, Apoi zise:
— Draga doctore, a fost grozav. Nu mi-as fi închipuit niciodata ca niste albine m-ar putea aduce într-o astfel de primejdie. Pacat ca n-ai vazut roiul acela urias.
— Am vazut odata asa ceva în Borneo – raspunse Bertram. Îmi dau si eu seama ce spaima ai tras, draga George. Fii multumit ca ai scapat numai cu atât. Dar alifia d-tale e minunata, Doga. Nu vrei sa-mi spui si mie din ce e facuta?
— Din felurite buruieni, raspunse indianul. Vi le voi spune, Sahib doctor. Aceste buruieni se gasesc numai în anumite paduri ale Indiei. Alifia mea e buna pentru orice fel de rana si foloseste repede.
— Doga, trebuie sa-mi spui unde se gasesc aceste buruieni, starui doctorul. Îl voi ruga pe capitan sa întreprinda odata o calatorie în India, caci daca vreau neaparat sa prepar si eu alifia aceea.
— Da, Sahib doctor, va voi nota totul. Poate ca Sahib capitan ne aduce înapoi

în India.. Cât se va bucura atunci varul nostru Ghasna si, mai ales, Sanja.
— Oh, ce bine ar fi! zise George. Voi vorbi cu tata despre asta. Aha, ne ridicam din nou la suprafata, ceea ce înseamna ca albinele au ramas în urma. Ma duc în turn sa-l linistesc pe tata.
Alifia Indianului era atât de minunata ca George nu mai simti nici un fel de durere. Umflaturile dadura înapoi si ele si când tânarul intra în turn, capitanul exclama plin de mirare:
— Ia te uita! Si eu oare credeam ca te-au facut ciur! Ma bucur din suflet ca ai scapat cu bine, dragul tatei.
George spuse ca numai alifia minunata a indianului îl vindecase atât de repede. Apoi aduse vorba despre dorinta doctorului de a cauta buruienele cu pricina si la cele din urma zise:
— Ar fi minunat, tata, daca am avea mereu cu noi aceasta alifie miraculoasa. Ce ar fi sa plecam în India?
— Aha! facu capitanul, râzând. Te-a prins deodata interesul pentru alifia aceea. În sfârsit, vom vedea noi ce se poate face. Poate dorinta ti se împlini în curând. Si eu as dori sa-l revad pe printul Ghasna.
— Ar fi minunat? exclama tânarul înveselit. Dar ia te uita, colo în fata noastra se iveste iarasi o insula. Pare sa fie foarte mica, asa ca nu e nevoie s-o ocolim, caci o fi nelocuita.
Capitanul duse ocheanul la ochi, privi încordat, apoi raspunse:
— Dimpotriva, George, voi trece chiar cât mai aproape de ea, caci într-un golf

îngust se zareste un vas de coasta. Ciudat ca si-a ales tocmai insula asta singurateca drept loc de ancorare.
— Te pomenesti c-avem noroc si am dat de vaporul acela misterios în cautarea caruia suntem, zise George, agitat. N-ar fi mai bine sa ne afundam?
— Fara îndoiala; tocmai vroiam sa-ti spun sa-l închizi capacul dupa mine. Haide, repede, caci daca e într-adevar vaporul acela, atunci vor avea si ei ocheane cu care ne pot zari.
Capitanul se duse îndata în cabina de comanda, George închise capacul turnului, apoi vasul începu sa se afunde, însa nu prea mult.
Printre valurile înalte ar fi fost greu sa fie descoperit periscopul. Se scursera vreo cinci minute. Vasul înainta cu greu, dar George statea lânga tatal sau si astepta cu înfrigurare ca aceasta sa-i spuna ce va zari.
În cele din urma, capitanul zise:
— Pare sa fie o epava, dar nu poate sta de mult acolo. Cea din urma furtuna de la Nord-Vest a fost acum vreo doua saptamâni si aceea putea sa fi zvârlit vasul pe insula. Acum ne puteam ridica fara teama la suprafata. Naufragiatii nu ne vor face nimic, cel mult se vor bucura ca le-am fi venit în ajutor.
„Dox”-ul se înalta încetisor din apa. Pâna sa deschida George capacul, capitanul statu la periscop si privi cu atentiune la insula care se apropia, dar nu putu zari nici o fiinta omeneasca, George urca, primul în turn. Epava vaporasului era la vreo saizeci de metri departare; se legana

usor pe unde, dar nu fusese zvârlita pâna, la plaja, ci zacea pe o stânca îngusta, la vreo treizeci de metri departare de tarm.
Submarinul înainta cat putu de aproape, apoi capitanul care venise si el în turn în vremea asta – dadu comanda de stopare.
— Trebuie sa mergem într-acolo cu o barca de aluminiu – zise el. Vom cauta sa stabilim de ce anume vas o vorba si vom transmite apoi o radiograma celor în drept.
Dadu ordin prin porta-voce sa fie aduse pe punte doua barci demontabile, apoi hotarî ca în una sa se urce el, George, doctorul si Petre. Iar în cealalta Rindow, Kard si înca doi marinari. Luara revolvere si pumnale, caci nu stiau ce primejdii îi pândesc.
Cele doua barci fura montate repede si lasate pe apa. Cei opt camarazi coborâra în ele si vâslira spre epava. Când oprira la babord, simtira un miros neplacut. Doctorul Bertram zise, îngrijorat:
— Ma tem ca nu fi izbucnit pe bord vreo molima, frigurile galbene sau altceva de soiul acesta. Mai bine lasati-ma pe mine sa ma duc singur si daca voi descoperi cadavre suspecte, ne vom întoarce imediat.
— Dar peste parapetul vasului putem privi si noi fara teama – raspunse capitanul. Uite, aici atârna patru scari de frânghie, ceea ce ar fi o dovada ca echipajul a parasit vasul în mare graba. Asa dar, George, sa nu te urci pe punte pâna nu vom sti bine ce s-a petrecut acolo.

II.
O EPAVA PRIMEJDIOASA.

FIRESTE CA SI DE DATA ASTA, George fu cel dintâi care privi peste parapetul corabiei cu pânze. Cataratul pe seara de frânghie nu prea era usor, caci epava se clatina pe stânca îngusta.
Când George îsi arunca privirea pe punte, se speria si facu ochi mari, caci lânga cosul scund se afla un pui de rinocer Javanez. Se mai uita încaodata, creând ca se înseala, dar era, într-adevar asa: zacea acolo un animal de marimea unui vitel, pe jumatate sfâsiat, ca si cum hienele s-ar fi ospatat dintr-însul.
— Foarte ciudat! exclama în aceeasi clipa doctorul Bertram, care se catarase alaturi de George. Domnule capitan, la asta nu m-as fi asteptat. Se stie ca rinocerul sa fi fost luat pe bord de marinari, dar cine sa-l fi sfâsiat în felul acosta?
— Banuiesc primejdie, poate chiar foarte mare – zise Farrow, serios. Mai bine sa nici nu pasim pe epava. Vom striga de câteva ori si daca nu se va arata nimeni, plecam.
— Tata, eu banuiesc ca se mai afla animale vii pe epava – poate câtiva bieti câini care vor muri de foame daca nu le venim în ajutor. Oameni par sa nu se afle pe bord si astia ar fi singurii de cari am avea ce ne teme. Un om ar fi ciopârtit rinocerul cu rost, ca sa-i ia carnea.
— Cum ai dreptate – încuviinta capitanul. Sa ne urcam, deci, pe bord!

George fu întâiul care se salta pe parapeti si când fu pe punte, se îndrepta spre hoitul rinocerului. Camarazii îl urmarii, iar din barci se catarara cei patru marinari.
Tânarul nu se apropie prea mult de rinocer, caci ceea ce mai ramasese din acesta intrase în putrefactie si putea îngrozitor. Tot trupul era spintecat si golit, iar picioarele dindarat aproape retezate.
— Trebuie sa fi fost câini mari de tot – zise doctorul – altminteri n-ar fi putut rapune rinocerul. Desi e tânar înca, ar fi fost în stare sa se apere. Pacat ca e cu spatele la cos, caci as îl vrut sa-i cercetez ceafa.
— Crezi asadar, doctore, c-ar putea sa fie un animal de prada pe corabie? întreba capitanul.
— Cam asa ceva, raspunse Bertram si privi cu atentie ramasitele rinocerului. Nu-mi pot închipui sa fie vorba de câini.
— Atunci sa-l întoarcem – zise capitanul. Ne vom tine noi rasuflarea câteva clipe si atâta tot.
Pe George nu-l interesa deloc hoitul si nici n-avea chef sa atinga carnea intrata în putrefactie. El pornise spre deschizatura de pe punte care ducea în launtrul vasului.
Râmase chibzuind la capatul scaritei si în cele din urma lua hotarârea sa se întoarca la ceilalti, caci nu vroia sa fie neascultator fata de tatal sau si sa lucreze dupa capul lui. Auzi atunci un sunet cu totul ciudat, venind din pântecele corabiei. Ceva asemanator cu

scâncetul unui copil. Striga repede spre capitan si acesta împreuna cu ceilalti camarazi venira lânga el. Rinocerul fu parasit deocamdata..
— Ce s-a întâmplat, George? Întreba capitanul.
— Am auzit venind de jos un sunet care semana cu plânsul unui copil – raspunse tânarul.
În aceeasi clipa se auzea din nou sunetul si toti fura de parere ca era într-adevar vorba de scâncetul unui copil, dar când George vru sa coboare scara, tatal sau îi opri o clipa si-i zise:
— Fi cu bagare seama, baiatule, caci nu stim ce primejdii ascunde epava. Mie sunetul acela îmi pare cam ciudat.
— Asa e, avea într-însul ceva care miroase a primejdie – încuviinta doctorul.
Dar George îsi si aprinsese lampa de buzunar si începu sa coboare scarita. Aceasta ducea într-un gang îngust, în care dadeau cabinele. Usile acestora erau deschise toate, ceea ce dovedea ca echipajul parasise vasul în mare graba.
La capatul scarii, George se opri si scoase revolverul. Apoi facu înca doi pasi, oprindu-se iarasi.
Un miros ciudat si puternic îl izbi în fata. Totusi mirosul acesta i se paru cunoscut si deodata îsi aduse aminte de o zi din copilaria lui, când, intrase în grajdul unui circ ambulant. Se aflau acolo, în custile lor, câtiva tigri si lei si acelasi miros îl izbise si atunci, numai ca ceva mai puternic.
Se gândi îndata la vorbele doctorului, ca un animal mai mare ar fi putut sfâsia

rinocerul. În cazul acesta nu putea fi vorba decât de un tigru sau o pantera neagra a insulelor Sunda.
Exclus nu ora. Daca se aflase un rinocer, pe corabie, de ce n-ar fi fost si vreun tigru?
— Atentiune, George, lucrul e suspect! sopti capitanul în spatele lui. Daca s-a ascuns vreo fiara pe aici, va fi rau de noi când ne-om afla fata în fata.
— Dar pare sa doarma acum – raspunse George. Din câte am citit, tigrii si panterele sforaie când dorm, parc-ar plânge un copil.
— Atunci mai bine sa închidem capacul si sa ne întoarcem la submarinul nostru.
— Ar însemna atunci ca animalul sa moara de foame si asta nu putem îngadui, chiar daca e vorba de o fiara primejdioasa. Mai bine sa-i dam drumul pe punte, caci nu va trece mult si valurile o vor zdrobi, asa ca daca animalul are noroc, va putea înota pâna la vreo insula.
— Daca zici tu asa, n-ai decât sa lasi capacul deschis. Eu as vrea sa cercetez cabina capitanului, poate dau de ceva acolo.
— Cabina aceasta e colo în fata, zise George si arata o usa deschisa la capatul gangului, prin care se vedea o încapere frumos mobilata, cu mobile de mahon. Plânsul fiarei pe care o presupuneam s-a auzit însa de aici de la dreapta, din alta cabina. Daca s-o fi saturat din hoitul rinocerului, nici nu e atât de primejdioasa.
— Eu unul mai bine n-as încerca, zise capitanul.

Dar George o si luase înainte. Arunca o privire în cabina din dreapta, în care banuia ca se afla fiara adormita, se feri însa sa îndrepte înauntru lumina lampii sale.
Farrow îl urma îndata pe fiul sau, dar facu semn doctorului si lui Rindow, cari stateau pe ultima treapta a scarii, sa ramâna acolo. În felul acesta avea cea mai buna acoperire daca fiara ar iesi din ascunzatoarea ei.
Când George ajunse aproape de cabina capitanului, simti din nou mirosul acela puternic de animal de prada. De data asta venea dintr-una din cabinele de la stânga; si iarasi auzi miorlaitul de la început.
Tânarul erou se arata speriat. Sa fie oare doi tigri aici jos? Se-ntreba el. Sau poate ca era unul singur, care îsi schimba însa culcusul?
N-avea însa nici un rost sa si piarda vremea cercetând lucrul acesta. Din doi pasi ajunse la cabina capitanului, în care intra fara sa stea la gânduri. Îsi dadu seama îndata, ca venisera prea târziu. Sertarele mesei de scris – lipita de perete – erau deschise si pretutindeni erau împrastiate hârtii; deci capitanul luase cu dânsul tot ce era mai important, înainte de a coborî în barcile de salvare, împreuna cu echipajul. Dar cel putin numele vasului îl descoperira imediat din unele hârtii. Era „Mary Dowsen” din Singapore, care mergea spre Brisbane. Aici în Marea Arafurei, aproape de tinta, elementele dezlantuite ale naturii pusesera capat calatoriei.

Farrow vru sa paraseasca încaperea când George scoase o exclamatie de surprindere. Pe una din hârtii citise ca la încarcarea corabiei, fusesera luate si câteva fiare salbatece, pentru Gradina zoologica din Brisbane. Se amintea acolo despre puiul de rinocer, câtiva corbi si antilope, apoi... un tigru de Java si o pereche de pantere negre.

— Sfinte Dumnezeule! facu George. Ia te uita, tata, unde am picat! Oare sa fi izbutit sa se elibereze toate fiarele astea.

— Nu ma bucura de fel surpriza asta, zise capitanul. Hai sa ne caram repede de pe epava! Calca încet, George, ca nu cumva sa trezim fiarele.

Tatal si fiul mersera spre usa în vârful picioarelor. Se simtira oarecum usurati zarind lumina unei lampi de buzunar la capatul gangului. Asta însemna ca Bertram si Rindow stateau la posturile lor si ca nu sa întâmplase nimic în vremea asta.

Repede, dar cu pasi înabusiti, tatal si fiul strabatura gangul si aproape ajunsesera la scara, când se auzi dinspre punte un sunet care le îngheta sângele în vine. Era pufaitul întarâtat al unei pantere. Cunosteau prea bine cu totii sforaitul acesta si stiau ca cei patru camarazi de pe punte se încaierasera cu una din fiare. O pantera neagra nu asteapta mult pâna sa dea atacul: dupa ce scoate pufaitul acela; furios, se repede ca o sageata prin aer.

Într-adevar, nu trecura nici doua secunde de când se auzi pufaitul, ca si detunatura împuscaturi de revolver ale

camarazilor. Si din racnetele panterei, camarazii cari se aflau jos, îsi dadura seama ca gloantele nimerisera bine.
— Repede sus! striga capitanul catre doctor si Rindow.
Amândoi se-ntoarsera fulgerator si urcara scara. Dar în clipa urmatoare izbucnira înca tipete de spaima si sarira înapoi; trântira aproape jos pe George si capitan, îi împinsera în laturi si se lipira si ei de peretele gangului.
Abia facura asta, ca pantera neagra se rostogoli pe trepte, ranita de moarte si zbatându-se cu furie.
Nici nu ajunsese pe ultima treapta, ca Farrow si George sarira repede în laturi si pusera la adapost. E drept ca-si dadura seama ca fiara nu le-ar fi putut face nimic, deoarece gloantele camarazilor nimerisera în plin. Totusi prevederea nu strica.
Ajungând în gang, fiara începu sa se zbata în spasmurile mortii, gemu înfiorator si în cele din urma îsi întinse labele, obosite.
Capitanul tocmai vroia sa strige ca primejdia trecuse si ca se puteau duce sus, când se auzi iar un sforait care îi facu sa se înfioare. Era pufaitul întarâtat al celeilalte fiare, tovarasa acesteia.
Cei patru camarazi stiau ca acum o vorba de viata lor. Fiara a doua va cauta sa razbune moartea celeilalte.
Lumina a patru lampi de buzunar sclipi dea lungul gangului si o umbra neagra iesi din cabina alaturata de a capitanului.

Era un exemplar minunat de pantera neagra de Sunda. O clipa tinu doar înmarmurirea ei, apoi se apleca, pregatindu-se de saritura.
Doctorul si Rindow nu statura mult pe gânduri si trasera în graba fara sa tinteasca. În schimb, Farrow si George ochira cu sânge rece si gloantele lor trebuie sa fi nimerit mortal Trupul panterei se prabusi din zbor, începu sa se zvârcoleasca, apoi ramase întepenit pentru vecin.
— Am pus mâna pe doua blani frumoase, zise capitanul. Cred ca, o mai bine sa punem o mâna de ajutor ca sa le jupuim.
— Uiti ca mai o un tigru de Java pe bord – zise capitanul – cred ca e mai bine sa parasim epava, ca sa nu ne primejduita viata în zadar. Mai bine sa putrezeasca pieile, oricât ar fi de frumoase si…
Capitanul îsi rupse vorba brusc. Se auzise un sforait, care ascundea într-însul o primejdie. Era mârâitul unui tigru.
— Tata, trebuie sa fie în cabina de colo – zise George si îsi îndrepta lumina lampii spre o usa întredeschisa din dreapta gangului.
Cu respiratia oprita, camarazii asteptara sa se iveasca noul potrivnic. Dar clipele treceau fara sa se întâmple nimic si încordarea sporise la culme.
— E grozav! murmura Rindow. De s-ar arata odata, fiara aceea, ca sa scapam de nesiguranta în care ne aflam!
Zicând acestea îndrepta lumina lampii sale dea lungul gangului, dar nicaieri nu se zarea capatâna sau trupul vargat al

tigrului. Si totusi rasuna iar acelasi mârâit întarâtat, de asta data aproape de tot, dar înabusit, încât nu se putea sa vie dintr-o cabina cu usa deschisa.
— A! O fi jos în cala! sopti George. Acolo se vor fi aflând si custile cerbilor si antilopelor, din cari s-or fi hranit pâna acum fiarele. Mi se pare ca în cabina capitanului am zarit un chepeng; poate putem patrunde pe acolo în pântecele vasului.

III.
GEORGE UCIDE UN TIGRU.

— DE CE? ÎNTREBA RINDOW.
— Daca e într-adevar colo, jos, nu ne poate face nimic si putem parasi în liniste epava.
— Asta n-o voi – face, domnule Rindow, zise George cu hotarâre – afara de faptul ca trebuie sa existe vreo iesire din cala – caci si cele doua pantere au venit de acolo – n-as vrea sa las animalul sa flamânzeasca. Or mai fi în custi antilope si cerbi pe cari as vrea sa le scap de chinuri, sarmanele. Sunt doar si ele fapturi ale lui Dumnezeu. Apoi as mai vrea sa iau colo doua blani de pantera, la care se adauga acum aceea a tigrului.
Farrow încuviinta punctul de vedere al fiului sau. George intra în cabina capitanului si se îndrepta spre chepengul pe care-l descoperise. Aplecându-se si punând mâna pe veriga de fier, auzi dedesubtul sau mârâitul tigrului. Zise, triumfator, catre camarazi:

— Eu cred ca chepengul fusese deschis, asa ca panterele au scapat din cala, apoi capacul s-a închis la loc din pricina leganarilor epavei. Rinocerul o fi fost tinut în vreo cusca pe punte.
— Sa stiti ca asa e! încuviinta capitanul. Atunci nu ne va fi prea greu sa rapunem tigrul. Ridica încet si cu bagare de scama chepengul, George si vom slobozi câteva gloante în jos, prin deschizatura.
Tânarul începu sa ridice încetisor capacul cel greu. Facea asta cu mâna stânga, caci în dreapta tinea pregati revolverul. Lampa de buzunar o aseza în asa fel lânga dânsul, încât lumina ei cadea în crapatura care sa facea tot mai mare. Dar se vede ca lumina; asta îl împiedeca pe tigru sa iasa de unde era.
Pufaia întarâtat, dar nu parea de fel dispus sa-si arate capatâna. Dimpotriva, pe masura ce George ridica mai mult capacul, el se retragea, dupa; cum se putea constata din mârâitul tot mai slab.
— Ce facem acum? întreba, tânarul. Cred ca nu ne ramâne altceva decât sa coboram înauntru. Tigrul se va da înapoi când va fi orbit de lumina lampii si atunci îl vom putea ochi mai bine.
— Hm! E foarte primejdios – mormai capitanul, dar altceva nu ne ramâne de facut. Dar lasa-l mai bine pe Petre sa deschida capacul si tu tine-te gata sa tragi.
Cei patru marinari venisera de pe punte, caci se temusera ca pantera neagra facuse prapad. Capitanul nu-si luase ragazul sa-i întrebe de unde venise fiara

si greseala asta; urma sa se razbune mai târziu.
Petre apuca veriga de fier a capacului si o smuci dintr-odata în sus. Toate lampile se-ndreptara, îndata spre deschizatura, tigrul scoase iarasi un mârâit, dar nu porni la atac, dupa cum se temusera camarazii.
— N-am încotro, trebuie sa cobor! zise George.
Si înainte ca cineva sa-l poata împiedeca, el coborâse doua trepte, se apleca si îndrepta lumina lampii în cala.
Mai avu ragazul sa vada tigrul disparând pe gangul îngust format de lazi si custi stricate. Cu bagare de seama coborî mai jos, urmati de tatal sau, Petre si ceilalti camarazi.
Era un gang înfiorator! La dreapta si la stânga se aflau custi stricate în cea mai mare parte, în care se vedeau ramasite de antilope si cerbi. Unele animale zaceau moarte în custii e lor întregi. Probabil ca pierisera de foame si fusesera crutate de celelalte fiare, care preferau prada vie.
Mirosul raspândit de hoituri era grozav si camarazii trebuira sa faca sfortari disperate ca sa nu le vie rau.
Printre custi erau iarasi ganguri înguste care duceau spre peretii de bord ai calei. Situatia lui George era nespus de primejdioasa de câte ori ajungea la un astfel de gang transversal, caci acolo putea si a la pânda vreun tigru, caro sa se repeada asupra-i înainte ca el sa poata ridica revolverul.
Tânarul întindea mereu bratul stâng cu lampa de buzunar si lumina gangul

transversal. Socotea ca procedam în chipul acesta, tigrul se va retrage orbit de lumina si va scoate mârâitul acela întarâtat.
Camarazii strabatusera aproape toata cala.
În curând trebuia sa se vada unde se afla fiara.
Înca zece metri îi mai desparteau pe George de capatul magaziei. Acolo nu se afla nici o usa si în tavan nici o deschizatura. Asadar tigrul nu era în gangul principal. Dar la dreapta mai era un gang dea curmezisul. Nu mai acolo ar mai putea fi, daca nu cumva se ascunsese în alta parte.
De data asta tânarul fu cu mare bagare de seama. Cusca din coltul gangului transversal avea peretii marginasi din scânduri, asa ca era nevoit sa întinda iar înainte lampa de buzunar. Dar o presimtire îl facu sa nu tie lampa în mâna de data asta.
Se lasa în genunchi, aseza lampa jos si o împinse înainte cu vreun metru. Ajunse astfel în fata gangului transversal si îsi raspândi lumina lampii înauntru. În aceeasi clipa se auzi mârâitul speriat al tigrului, apoi laba lui grea se repezi si nimeri lampa, care se sfarâma în bucati George trase repede al doilea revolver. Atacul asteptat nu se produse însa. Din potriva, un pufait îndepartat dovedi ca fiara se retrasese. Capitanul întinse imediat fiului sau, lampa lui de buzunar, George puse revolverul jos si împinse lampa ca si mai înainte. Dar de asta data tigrul nu-si mai trada prezenta si când

George întinse capul cu bagare de seama, nu mai putu zari dihania. Lua lampa în mâna, se ridica si lumina în gangul transversal. Câteva clipe ramase cu totul nedumerit, caci nu-si putea da seama unde disparuse tigrul. Deodata zari un loc întunecos la capatul gangului, pe partea stânga. Acolo nu era nici o cusca si fiara trebuia sa se fi ascuns în firida aceea.

Acum era însa foarte primejdios sa traga. Daca se apropia de ascunzatoare, tigrul întarâtat va da buzna si era îndoielnic daca George va putea tine bine în împrejurarile acestea.

— Sunt de parere sa parasim cala, zise capitanul. Haide, George!

Dar tânarul cercetase în jurul sau în vremea asta si descoperise un bat lung de bambu. Lega lampa de buzunar de capatul batului, în asa fel ca lumina sa cada într-o parte, apoi împinse încetisor înainte, „inventia".

— Minunat! zise capitanul. Acum cred ca va iesi la iveala, când îl va izbi lumina. Si ne va fi usor sa-l rapunem, înainte de a avea ragazul sa ajunga, pâna la noi.

Lampa se afla acum în fata deschizaturii întunecoase în care toti camarazii presupuneau ca se afla tigrul. Nimeni nu se clinti însa; nici chiar atunci când George, nerabdator, legana, lumina încoace si încolo.

— Ciudat, foarte ciudat, murmura Rindow, care statea îndaratul capitanului. Unde Dumnezeu sa se fi pitit fiara? Sunt si eu de parere ca e mai bine sa ne retragem. De ce sa ne primejduim

fara rost viata? Daca lui George îi e mila de animal, putem lasa deschis chepengul care da în cala. În felul acesta tigrul va iesi afara, va sari peste bord si va înota spre uscat.
— Asa spun si eu, zise capitanul. Sa mergem, George!
Dar tânarul pornise înainte si striga îndarat peste umar:
— Nu, nu, trebuie sa ne încredintam unde se afla fiara, altminteri ne putem trezi cu ea în spinare când ne-om întoarce. Poate ca în ungherul acela din fund o vreo iesire. Altfel nu mi pot explica.
— Tot ce se poate – încuviinta Farrow – dar fii cu bagare de seama, George!
Tânarul merse înainte, tinând batul de bambu în asa fel încât lumina sa cada pe deschizatura întunecoasa. Daca tigrul s-ar mai fi aflat acolo, ar fi trebuit sa dea de veste printr-un mârâit.
În cele din urma George putu privi pe dupa colt si vazu o usita deschisa, de unde pornea în sus o scara dreapta Acum enigma era lamurita, dar situatia camarazilor nu se îmbunatatise de loc prin asta. Dimpotriva; acum chiar ca nu stiau unde se afla primejdiosul dusman.
— George, mergi înainte! zise capitanul dupa o scurta chibzuinta. Trebuie sa ne luam dupa el, altminteri cine stie ce surpriza neplacuta ne mai pregateste.
Cu multa bagare de seama George urca scara. În praful gros de pe trepte vazu lamurit întipariturile labelor tigrului si dupa marimea lor recunoscu ca e vorba de un exemplar urias.

Scara ducea într-o cabina a puntii de mijloc, care se afla în imediata apropiere a scarii spre puntea principala. George crezu la început ca tigrul fugise pe acolo, dar usa spre gang a micii încaperi era închisa. Apoi mai vazu ca nu era o cabina de dormit, ci una care servea pentru pastrarea uneltelor de tot soiul, iar scarita îngusta care ducea în sus din cala, pornea mai departe spre punte, fund asezata foarte strâmb.
Afara de urmele tigrului se mai vedeau si întiparituri de pantera neagra. Acum îsi lamuri George pe ce drum ajunsese pe punte pantera neaga si se grabi sa-i întrebe pe Urias:
— Unde v-a atacat pe coverta pantera neagra?
— A venit din cabina de la cârma, a carei usa era deschisa.
— Ah, atunci ar fi trebuit sa lasam o santinela sus! zise capitanul. Ne-am luat toti dupa tigru si în vremea asta el s-a urcat frumusel pe punte. Când ne vom duce acum sus, situatia va fi foarte primejdioasa pentru noi.
— O vom scoate noi la capat, zise George, plin de încredere. Sus, la lumina zilei, lucrul nu-mi apare atât de primejdios ca aici jos, în duhoare si întuneric.
Se apropia de scarita si privind în sus zise:
— Aha, vad lumina zilei. Asadar, pot stinge lampa.
O dadu înapoi tatalui sau si-si scoase al doilea revolver, apoi urca încet scara. Aceasta sfârsea în cabina de cârma, pe

care însa tigrul o si parasise prin usa deschisa.
George privi afara cu bagare de seama. Capitanul avusese dreptate, caci erau multe unghere pe punte, unde tigrul s-ar fi putut pitula, pentru ca apoi sa se repeada cu iuteala fulgerului, daca cineva s-ar fi apropiat.
Deodata, însa, George auzi un zgomot ciudat, un pufait multumit de data asta si atunci stiu ei ca tigrul – care trebuia sa fi fost flamând – daduse poate hoitul rinocerului si se ospatase dintr-însul.
Tânarul facu un semn tovarasilor sai, apoi se strecura afara din cabina de la cârma. Când privi dupa colt, zari partea dindarat a trupului tigrului, care era atât de ocupat cu ospatul sau, încât uitase cu totul de dusmanii lui omenesti.
Ca sa-l împuste din spate n-ar fi avut nici un rost, caci nu l-ar fi ranit de moarte. George trebuia, deci sa ocoleasca în asa fel, încât sa-l nimereasca din fata.
Fireste ca în vremea asta fiara si-ar fi putut schimba pozitia, de aceea zise în soapta tatalui sau:
— Câtiva camarazi trebuie sa ramâna aici, iar noi ceilalti vom încerca sa tragem în el din fata, Deocamdata e ocupat cu mâncarea, altfel ca nu vom întâmpina greutati prea mari.
Petre, Kard, doctorul si un marinar urmau sa ramâna pe loc, ca sa-l observe pe tigru dinspre partea asta. George se furisa repede în jurul cabinei de la cârma, apoi se-ndrepta, dar se tinu la oarecare departare, caci stia ca tigrul,

dupa întâia împuscatura, se va napusti asupra potrivnicului.
Trecu pe la vreo opt metri de cosul corabiei si se auzi lamurit cum tigrul spargea între falci oasele si rupea carnea ce mai ramasese pe hoit. Zgomotul acesta îi îngadui lui George sa se apropie atât de mult de atât în cele din urma putu zari scheletul rinocerului. Din tigru nu vazu acum decât o parte din spate si coada Fiara înfometata îsi vârâse nasul în prada sa. George îsi spuse ca trebuie s-o îndemne sa-si ridice capul. Cauta în juru-l un obiect de azvârlit, dar nu gasi. Atunci îi veni gândul sa loveasca cu piciorul pe scândurile puntii. Asa si facu si, în aceeasi clipa, fiara îsi ridica repede capatâna.
Avea o înfatisare înfioratoare, asa cum era mânjit de resturile ospatului. George nu se înspaimânta însa si ridicând amândoua revolverele, trase.
Trupul vargat al fiarei facu o saritura spre neasteptatul sau dusman, dar la doi metri de acesta se prabusi pe scândurile puntii. Se zvârcoli de câteva ori apoi se întinse cât era de lung si ramase nemiscat.

IV.
TAINA INSULEI.

— BRAVO BAIATULE! striga capitanul. Astea au fost împuscaturi, nu gluma. Acum ia sa ne grabim cu jupuitul pieilor! Ma bucur si eu ca am venit pe bordul acestei epave, caci am trait o aventura frumoasa si ne-am ales si cu trofee.

Trecu un ceas pana jupuira blanurile pe care le aruncara apoi în barcile lor si coborâra si ei în graba, caci în ultima jumatate de ceas se stârnise un vânt puternic care legana epava în chip amenintator..
Brun si Hagen, cari stateau în turn, rasuflara usurati când îi vazura pe camarazi. Auzisera împuscaturile si îsi dadura seama ca se petrecuse ceva deosebit. Blanurile minunate fura admirate de toti, apoi le transportara în cabina doctorului, cari vroia sa le prepare, cum trebuie pentru tabacit.
Capitanul tocmai se pregatea sa dea comanda de plecare, când George, care ramase în turn lânga el, striga:
— Tata, de pe insula de colo se înalta o trâmba de fum. Trebuie sa fie oameni pe ea, poate marinari din echipajul corabiei. N-ar fi bine sa vedem cine e acolo!
— Hm, prea placut nu-mi este sa fac asta, raspunse Farrow. Ar însemna sa pierdem vremea în zadar si sa dam iar de vreo primejdie noua. Daca ar fi naufragiatii, ar fi trebuit s-auda împuscaturile si ar fi venit repede la tarm.
— Sahib capitan – zise deodata, Doga, Shing – fratele meu trebuie sa fie pe aproape. Simt bine asta. As îndrazni sa va rog sa debarcam.
— Lucrul ar putea deveni foarte primejdios în cazul acesta – raspunsa Farrow – caci e de presupus ca am gasit ascunzatoarea vasului misterios. Eu as propune sa asteptam pâna se va întuneca. Pe partea asta nici n-am putea

debarca acum caci marea e agitata; ar însemna sa încercam pe coasta rasariteana.
— Peste doua ceasuri se înnopteaza, zise George. În vremea asta am putea ocoli insula pe sub apa. Nu e exclus sa se afle pe alta parte un port bun în care sa putem intra.
— Asta putem încerca – încuviinta Farrow – dar ne vom tine la departare, ca sa nu ne primejduim din pricina vreunui banc de stânci.
Submarinul porni îndarat, la vreo câteva sute de metri facu un viraj spre Sud si înfundându-se repede înainta paralel cu coasta. Capitanul observa insula cu atentiune, dar nicaieri nu putu descoperi un golf, pâna ajunse în cele din arma, în fata coastei de rasarit. Un loc al vegetatiei bogate, care se întindea pâna la mare, i se paru suspect. Pe alocuri frunzisul avea alta culoare si îsi aduse aminte ca la asemenea insule descoperise el golfuri mari, a caror intrare era ascunsa de crengi ce atârnau în jos.
Capitanul opri vasul si lasa pe George, Rindow si Brun sa priveasca prin periscop. Cerându-le apoi parerea, toti trei încuviintara ca trebuie sa fie vorba de un golf mascat.
— Fireste ca acum nu putem întreprinde nimic – zise capitanul – caci cu siguranta va fi stând un om de paza. Sa mai ocolim o data insula, poate mai descoperim ceva pe coasta de Nord. Apoi ne vom opri aici, pâna se va întuneca. Fireste ca vom pleca într-acolo cu barci de aluminiu, caci n-as

vrea sa expun „Dox”-ul primejdiei de a fi distrus printr-o mina.
Într-un ceas insula fu ocolita în întregime, dar nu descoperira nimic suspect. Numai epava corabiei – pe coasta de Apus – fusese distrusa cu totul de valuri între timp.
Pe coasta de rasarit Farrow, se aseza la pânda în fata golfului mascat. În curând se lasa întunericul si tancurile de balast fura golite. Câtiva marinari adusera iar pe punte doua barci, care urmau sa fie ocupate de aceleasi persoane cunoscute, cu prilejul vizitarii epavei. De data asta fu luat si Doga, care se urca în barca lui Farrow, caci ea pleca întâi.
Petre, cu priceperea lui la vâslit, aduse curând barca la locul care li se paruse tuturor atât de suspect. Si când George desfacu cu bagare de seama frunzisul tufei apropiate, vazu înaintea sa un golf larg, care sclipea în lumina lunii.
Asteptara pâna se apropia a doua barca vâslita de Kard, apoi amândoua cotira ceva mai spre sud si se oprira sub un palmier gros, care se afla pe tarm.
George cerceta locul cu lampa de buzunar înainte de a coborî pe uscat. Merse apoi înainte si la lumina lampii zari o poteca destul de larga si bine batatorita, ceea ce însemna ca era folosita adesea.
Spuse tatalui sau, care venea în urma, descoperirea pe care o facuse si în curând toti noua camarazi se aflau pe poteca. Barcile fusesera priponite de mal.
— Sa vezi, capitane – zise doctorul, în soapta – ca am descoperit aici

ascunzatoare vreunei bande careia îi apartine „vaporul celor pierduti”. Sunt curios sa vad ce vom gasi.
George se asezase, ca de obicei, în fruntea micului convoi. Aventura aceasta era pe gustul sau. Ce putea fi mai frumos decât sa umbli dupa descoperirea unei taine, într-o padure necunoscuta, în bezna noptii?
Capitanul pasea iarasi în urma lui, apoi venea – Doga Shing si doctorul. În coada era Petre.
Numai din când în când cuteza George sa aprinda lampa de buzunar, altminteri dibuia drumul cu mâinile. Nici nu baga de seama ca de câte ori facea lumina mergea ceva mai repede, în vreme ce camarazii sai îl urmau pe dibuite.
Astfel se întâmpla ca le-o lua cu mult înainte ca sa bage de seama ceilalti. Poteca facu deodata o cotitura, George o lua cu bagare de seama pe dupa colt, apoi i se paru ca pamântul îi fuge de sub picioare si îndaratul sau auzi un fosnet de frunzis.
Se-ntoarse repede si vru s-o ia înapoi, dar se izbi de o tufa oare se ivise deodata în mijlocul potecii. În primul moment nu stia ce sa creada. Erau doar câteva clipe de când trecuse pe aici fara nici o piedica si acum poteca era închisa de o tufa tepoasa.
Se cam speria tânarul nostru erou, dar se sili din toate puterile sa gândeasca limpede. Si atunci îsi aduse aminte ca pamântul îi fugise parca de sub picioare cu câteva clipe înainte.

De sigur ca pusese în miscare vreo instalatie care închidea poteca prin tufa aceea ivita atât de misterios. Nu putea sa ghiceasca scopul acestui lucru, stia numai ca acum era despartit de tovarasii sai.
Trebuia sa-ncerce neaparat sa înlature piedeca. Se apleca si cuprinse crengile groase ale tufei, vrând sa se apese în jos. În aceeasi clipa se ivira lumini puternice pe cealalta poteca, apoi urma o larma de lupta înversunata. Înainte sa poata lua vreo hotarâre, George auzi un glas triumfator, rostind în englezeste:
— Am pus mana pe straini. Acum poate ca „El" ne va da drumul, când va veni în noaptea asta, cum era vorba, i-am facut un mare serviciu.
— Gould – zise alt glas – n-ar fi fost mai bine sa fi încercat sa, fugim cu ajutorul strainilor..
— N-am fi fost la adapost de el – zise cel dintâi – si pedeapsa ce ne-ar fi dat-o ar fi grozava. Asculta-ma pe mine, e mai bine sa-i ducem în lagar.
— Gould, pe cealalta poteca trebuie sa mai fie cineva, care a pus în functiune capcana. N-avea cum sa se fi întors.
— Mai întâi sa-i ducem la loc sigur pe astia de aici, apoi vom vedea ce e cu celalalt, raspunse Gould. Pot fi chiar mai multi, cari au trecut înainte ca tufa sa se ridice si sa se auda la noi clopotul de alarma. Dar nu ne pot scapa dumnealor, caci daca pornesc mai departe dau în mlastina crocodililor.
— Si pe de laturi?

— Totul e închis ca sârma ghimpata. „El” a facut treaba de minune. As vrea sa stiu însa cum au gasit strainii poteca pe întunerec.
Pe poteca trebuie sa fi fost un numar mare de oameni, dupa cum auzi George din nenumaratele sosoteli. Camarazii sai erau târâti, asadar, în lagar, în vreme ce dânsul se afla într-o capcana, de unde se parea ca nu exista scapare.
Acest misterios „El”, de care vorbisera ceilalti cu atâta frica parea sa fie un om genial, daca izbutise sa puna aici capcana asta draceasca.
George începu sa chibzuiasca eu înfrigurare cum s-ar putea libera. Fara sa vrea, îsi vârî bratele mai adânc în tufa si în cele din urma dadu de sârma ghimpata cu care erau împletite crengile. Tufa parea sa fie adânca de vreun metru si jumatate, iar sârma ghimpata se afla la vreun metru departare de curajosul tânar. Atunci îi veni o idee buna: Daca misteriosii indivizi – cari erau si ei prizonieri, dupa cum singuri marturisisera – vor vrea sa-l scoate de pe poteca, trebuiau sa deschida tufa ca o usa.. Si daca se strecura acum în tufa, cât putea mai adânc si se tinea acolo strâns, atunci aluneca si el odata cu „usa”.
Se puse imediat pe lucru. La început vru sa se strecoare printre crengile tepoase, dar îsi dadu seama ca îi va veni greu sa se libereze apoi. De aceea taia cu cutitul o gaura mare în tufa si se vârî într-însa, punând la loc crengutele, ca sa nu se bage de seama smecheria.

Astepta cu încordare întoarcerea misteriosilor indivizi; într-un târziu auzi glasuri apropiindu-se si printre crengi zari lumini de faclii. Glasul ragusit al lui Gould rasuni iar:

— Asa, camarazi, acum sa-i aducem si pe ceilalti. Luati aminte: cu cât prindem mai multi, cu atât mai curând ne libereaza „El”. Si stiti prea bine ca numai el ne poate reda libertatea. Gaston, deschide poteca!

George nu mai avu timp sa se mire de nimic, caci fu învârtit odata cu tufa, asa cum presupusese ei ca se va întâmpla.

Trecura câteva clipe de groaza pentru George. Oamenii pasira pe-o poteca laturalnica, ce ducea la tarm. Vor descoperi ei oare acum gaura ce si-o taiase el în tufa? Fusese el bine la loc, pe întunerec, crengutele pe care le taiase?

Cu o smucitura tufa se opri în loc. George privi printre crengi si vazu opt barbati intrând pe poteca laturalnica. Acum însa tufa nu se mai misca de loc, capcana fusese îndepartata.

Para sa stea la gânduri, George iesi de acolo îndata ce ultimul barbat disparuse. Acum se folosi de lampa lui de buzunar, acoperindu-si însa lumina cu degetele rasfirate. Potrivi în asa fel ramurelele taiate în gaura ce o facuse, încât nu s-ar mai fi putut cunoaste nimic; apoi facu vreo câtiva pasi pe poteca ce ducea înapoi spre coasta si se furisa într-o tufa deasa unde nu-l putea vedea nimeni de afara.

Se scurse cam vreo jumatate de ceas, pe urma îi auzi pe cel de adineauri, întorcându-se. Ca sa poata învârti înapoi

tufa, ei înaintara atât de mult pe poteca încât cel din urma ramase aproape de tot de George.
— As dori sa stiu cum Dumnezeu au facut, zise Gould. Poate ca cel dintâi a sarit repede înapoi când s-a miscat tufa. Altminteri nu e cu putinta. Dar lasa ca tot avem în mâna opt din ei si asta e destul. Numai de-ar, veni mai curând „El" si, cred ca va fi multumit de noi.
George presupuse ca oamenii vor închide din nou poteca cu tufa, dupa ce vor trece de capcana asta afurisita. Cum va ajunge el apoi în lagar, la tovarasii sai, nu stia. – Dar aici nu era timp de stat mult Ia gânduri. Trebuia sa se furiseze atât de aproape încât sa poata vedea, cum functioneaza tufa capcana.
Îsi parasi ascunzatoarea cât putu mai încet si ajunse la doi pasi numai de ultimul individ, care, din fericire, nu avea faclie. Acum se pusera în miscare, mergând drept înainte; asadar tufa fusese iar învârtita.
George nu ramase mult în urma, se lipi însa de tufele de pe margine si se tinea aplecat. În felul aceste putea nadajdui sa nu fie descoperit în lumina slaba a tortelor. În cele din urma omul dinaintea sa trecu prin spartura si George se ghemui la pamânt cât putu. Vazu pe unul din ei care statea lânga un palmier gros, tragând de o liana ce atârna în jos si tufa se învârti.
Când luminile facliilor disparura, George se furisa mai departe. Ajunse la tufa-capcana si aprinse lampa de buzunar. Pe

partea: aceasta trebuia sa fie deasemenea o instalatie pentru deschiderea capcanei.
Era aici un palmier, de care atârna în jos tot o liana. George puse mâna pe ea si trase cu bagare de seama. Simti cum liana ceda si apoi vazu cu bucurie ca tufa se învârteste. Se furisa repede în deschizatura si când ajunse de partea cealalta de liana care se afla acolo, deschizatura se închise imediat în urma lui.
Tânarul se afla iar pe o poteca bine întretinuta, care ducea drept înainte.

V.
«EL».

DUPA CE MERSE CÂTEVA MINUTE PE POTECA ACEASTA, George vazu deasupra tufelor lumini rosietice de foc si auzi râsete. Se apropia, deci, de lagarul ca pricina.
Izbuti sa ajunga pâna aproape de el si vazu un teren întins, de jur-împrejur cu colibe.
Lânga un foc mare stateau doisprezece barbati cu îmbracamintea zdrentuita, cu barbi încâlcite si parul ciufulit. Dupa cum îsi dadu seama George, ei faceau parte din popoare diferite, dar vorbeau cu totii englezeste.
Nu departe de foc zaceau, legati, camarazii sai si când tânarul se obisnui cu întunerecul dindaratul lor, recunoscu o faptura în vestminte albe. Acesta trebuia sa fie indianul, care fusese pus sa pazeasca pe noii prizonieri.

Desi lucrul parea aproape cu neputinta, George hotarî sa, se furiseze pâna la tovarasii sai, ca sa-i elibereze. De la marginea desisului unde se afla el mai erau cel mult zece metri pâna la foc. Era deci o mare îndrazneala sa porneasca într-acolo, dar n-avea încotro.
George se târî cu bagare de seama pe brânci, cu privirea mereu atintita spre focul de lagar.
În cele din urma izbuti sa treaca de acesta si ajungând aproape de cea dintâi coliba vazu ca aceasta n-avea nici un fel de fereastra. Asta însemna ca era folosita drept magazie si George îsi zise atunci ca omul acela misterios, pe care prizonierii îl numeau „El", era probabil un pirat sau contrabandist de mâna întâia.
Stând aproape de prima coliba, tânarul simti un miros ciudat, care în primele clipe îi facu impresia ca ar ascunde o primejdie; dar apoi îsi spuse ca mirosul era raspânditele trunchiurile de copaci din care era construita coliba.
Acum i se paru ca aude un zgomot slab dinauntru. Se apropia de usa si-si lipi urechea de ea. Deodata tresari speriat, caci auzi zgâriindu-se lemnul si atât de tare încât se uita repede la foc, ca sa vada de nu cumva auzise si altcineva.
Din fericire, însa, Gould si însotitorii sai erau atât de adânciti în vorba, încât nu auzisera zgomotul. Atunci George îsi lipi gura de crapatura dintre doua trunchiuri si sopti:
— Tacere, am venit, sa va dau ajutor, voi deschide usa. Câti oameni se afla înauntru?

Nu primi însa nici un raspuns, ci auzi doar un sunet pe care nu si-l putu lamuri. Deodata, însa, îl cuprinse o banuiala grozava. Nu era oare de presupus ca Gould îi torturase si le luase graiul bietilor prizonieri, pe cari îi închisese în coliba asta, din pricina ca încercasera sa fuga?
O furie grozava îi cuprinse pe George la gândul acesta si, plin de mila, sopti iarasi prin crapatura dintre bârne:
— Fiti linistiti, va voi ajuta! O vom scoate noi la capat cu omul acela oare v-a luat prizonieri. Ca sa va dati seama însa ca nu e vorba de vreo cursa pe care vreau sa v-a întind, aflati ca eu sunt fiul capitanului Farrow. De sigur ca sunteti marinari, astfel ca veti fi auzit de numele acesta.
Astepta iar un raspuns, dar nu auzi decât acelasi sunet nearticulat ca si întâia oara, care parea un cascat, pe urma alte zgârieturi.
— Da, da, ma grabesc, dar trebuie sa fim prevazator, sopti George. Aveti rabdare înca putin timp.
Dupa ce mai arunca o privire cercetatoare spre foc, tânarul se ridica încet în picioare. La, o mica înaltime de la pamânt descoperi un zavor, pe care-l trase cu bagare de seama. Dupa ce facu treaba asta, se lasa iarasi lai pamânt, caci privind din nou spre foc vazu ca Gould se ridicase si se îndrepta spre camarazii „Dox”-ului. George se lipi cât putu de bârnele colibei, caci acum era mare primejdie sa fie descoperit.

Gould – un munte de om – cerceta cu atentiune legaturile prizonierilor, apoi privi câteva clipe spre coliba lânga care se pitulase George.
Tânarul duse mâna Ia revolver. Daca nu se putea altfel, îl va scoate pe Gould din lupta, fara sa-l raneasca grav. Si pâna sa se poata dezmetici oamenii de lânga foc, el va trebui sa se repeada la camarazii sai si sa-i libereze cu iuteala fulgerului.
Gould paru însa ca se razgândise, caci înalta din umeri, facu o miscare dispretuitoare spre coliba si se-ndreapta iarasi spre foc.
— Totul e în regula, baietii îi auzi George glasul. Legaturile tin bine si cât priveste pe prizonierii din coliba de colo, nici nu ma sinchisesc. Afara nu pot iesi!
George rasufla usurat. Trecuse si primejdia aceasta. Pe de alta parte, aflase ca erau într-adevar prizonieri în coliba fara ferestre.
Se ridica iarasi încet de tot, cu ochii tinta pe foc, unde Gould se asezase din nou si vorbea cu ceilalti. Acum tânarul dadu de al doilea zavor, care se afla ceva mai sus. Cu multa sfortare îl trase si pe acesta. Usa nu avea însa nici o clanta sau broasca. În schimb se lasa împinsa în afara, dupa cum constata George.
Repede, dar eu bagare de seama se lasa la pamânt si se întinse pe burta, apoi întredeschise usa si sopti:
— Acum usa e deschisa, dar ramâneti înauntru pâna vine „El”. Ati putea strica totul daca va grabiti. Asa dar, ramâneti linistiti. Ati priceput?

Deodata simti ca usa e apasata dinauntru, încerca s-o retie si sopti iar:
— Pentru Dumnezeu, ramâneti pe loc! Vreti sa stricati totul?
Dar apasarea devenind din ce în ce mai puternica, George nu i se mai putu împotrivi.
Si în aceeasi clipa simti si mai puternic mirosul acela ciudat care atrasese luarea-aminte când se apropiase de coliba. îl cuprinse o frica grozava, caci mirosul acesta era de tigru si-l cunostea el foarte bine. Ce facuse?
Si din nou nuzi sunatul acela, care-l facuse, la început sa-si închipuie ca presupusii prizonieri ar fi murit. Acum însa îsi dadu seama lamurit ce era: mârâitul întarâtat al unui tigru.
Se-ntinse repede la pamânt si ramase complet nemiscat. Cu capul si umerii statea dea dreptul sub pragul colibei si daca se aflau într-adevar fiare înauntru, atunci trebuiau sa treaca peste el. Pentru cazul acesta era bine daca se prefacea mort.
Fata si-o întorsese însa în asa fel încât sa poata privi pe sub gene pragul colibei. Deodata usa se deschise cu putere si se izbi de perete. George auzi câteva tipete de groaza dinspre foc, apoi pe Gould racnind:
— Dumnezeule mare, au scapat panterele negre!
Tânarul înlemni de spaima, caci acum vazu, deasupra sa – luminate slab de lumina focului – capetele a doua pantere negre, cele mai primejdioase si setoase de sânge din neamul felinele.

Din fericire, ele nu-l observara, caci nu facea nici o miscare. Priveau tinta spre foc unde agitatia devenea tot mai mare, apoi trecura peste George si urlând fioros se îndreptara spre Gould si tovarasii sai.
George vazu acum ca ticalosul avea un curaj si sânge rece de necrezut. Smulse din foc o creanga aprinsa si sari în întâmpinarea celor doua fiare, strigând oamenilor sai:
— Luati si voi câte o creanga aprinsa si asezati-va în semicerc, ca sa putem alungi, înapoi fiarele! Repede, nu stati la gânduri, caci nu trebuie sa dispara în padure. Altminteri, gânditi-va ce ne va face „El”!
Aceste din urma vorbe – îi readusera în fire si pe ceilalti, cari pâna atunci statusera înlemniti de groaza. Sarira în picioare si smulsera si ei craci aprinse din foc. Se asezara la repezeala un semicerc si agitând facliile improvizate pornira înaintea panterelor.
Cele doua fiare se oprisera când Gould se repezi la ele. Întoarsera capetele uriase pe când oamenii se apropiara de ele din laturi. Racneau amenintator, dar George, care cunostea obiceiurile acestor feline, stia ca devenisera foarte nelinistite. Se vor retrage, deci, din fata tortelor si vor intra înapoi în coliba. La gândul acesta tânarul rasufla usurat, dar apoi îi cuprinse o spaima nebuna, spunându-si ca Gould si ceilalti indivizi vor închide usa, cu care prilej îl vor descoperi si pe el.
Unde sa fuga? Daca s-ar târî dea lungul colibei, nu numai oamenii l-ar descoperi,

ci si cele doua fiare. Cu siguranta ca se vor napusti asupra lui, înainta de a se retrage în coliba.
Trebuia sa ia repede o hotarâre, caci fiecare clipa îl putea pierde. Acum nu mai era vorba de libertate, ci chiar de viata lui.
Fara sa stea prea mult în cumpana, George recurse la singurul mijloc de salvare, cu toate ca era din cale afara de primejdios. Cu miscari de sarpe se furisa în coliba care servea de cusca panterelor.
Îndata ce fu înauntrul acesteia se ridica în picioare si dibui drumul pâna în mijlocul ei. Gasi în curând un stâlp sustinator si începu sa se catere pe el. Prin usa deschisa patrundea lumina facliilor lui Gould si tovarasilor sai, cari se apropiau mereu, împingând panterele îndarat.
George vazu din ce în ce mai lamurit interiorul colibei si vazu cât multumire ca la vreo patru metri de pamânt erau niste capriori cari sprijineau acoperisul. Gasi un punct de sprijin, dar în acelasi timp capriorii acestia ar fi putut înlesni panterelor sa-l ajunga dintr-o saritura. S-ar fi putut apara însa cu pumnalul. Caci hainele erau subtiri si fiarelor le-ar fi venit greu sa se tie de ele.
Cu cat ajungea mai sus, cu atât se facea mai întuneric în jurul lui. Reusi sa ajunga la capriori si începu sa se catere spre acoperis. Privind în jos spre usa, se simti strabatut de un fior de spaima, caci tocmai atunci trecusera pragul cele doua fiare, iar în clipa urmatoare usa fu trântita cu putere si zavoarele trase.

— Sa stiti – se auzi glasul lui Gould de afara – ca lucrul ar fi putut lua un sfârsit cam neplacut. Acum as vrea sa stiu cine a tras zavoarele. Oare sa mai fi fost totusi un strain pe aici, care nu stiuse ca în coliba se aflau primejdioasele fiare? Ia sa cercetam la lumina facliilor printre soproane!
George era multumit acum ca alesese acest mijloc de scapare, caci daca ramânea afara, cu siguranta cai Gould si oamenii sai ar fi dat peste el. Auzi cum ei se împrastiau care încotro si atunci începu sa se catere din nou.
În clipa urmatoare rasuna dedesubtul lui un pufait furios, apoi o izbitura puternica de pe urma careia se cutremura stâlpul sustinator. George auzi zgârieturi repezi pe lemnul neted si rotund, apoi caderea unui trup greu.
Asa dar panterele îl descoperisera si încercau sa aduca jos prada. Asta îl facuse pe tânar sa se salte repede mai sus si se izbi cu capul de tavan. Mai sus nu se putea, dar cu prilejul izbiturii întelese cu multumire ca pentru acoperis fusesera folosite scânduri subtiri.
Îsi scoase îndata pumnalul si începu sa taie scândurile. Asta nu putea fi prea greu si odata sus pe acoperis, era la adapost de panterele negre si-l putea tie sub observatie si pe Gould.
Se auzira pârâituri din nou dedesubtul lui, de data asta foarte aproape. Una din fiare parea sa-si fi înfipt ghearele în lemn numai la câtiva centimetri sub dânsul. George trase repede picioarele mai sus si începu sa-i des zor cu lucrul.

Alunecând iarasi, pantera scoase un raget înfiorator. Asta îi dadu prilej lui George sa faca vreo câteva taieturi mai repezi, fara sa se teama ca Gould sau oamenii sai ar putea auzi zgomotul.
Gould era totusi aproape, caci când ragetul fiarei înceta, zise râzând:
— Aha, sau înfuriat vazându-se iar în cusca! Haideti înapoi, baieti, caci aici nu se vede nimic. Cine stie care din noi, din nebagare de seama sau prostie, a lasat zavoarele retrase.
George rase în sinea lui si începu sa taie si mai vârtos ca pana atunci. În cele din urma izbuti sa faca un patrat în scândurile ce formau acoperisul si împingându-l încetisor afara vazu cerul deasupra lui.
Se strecura repede prin deschizatura si ajungând pe acoperis se întinse pe pântece. Se târî pe urma pâna ajunse la marginea el si privind în jos vazu focul, în jurul caruia se asezasera iar Gould cu ai sai. În vreme ce jos în coliba cele doua pantere faceau un zgomot asurzitor, George îsi dadu drumul pe partea cealalta a acoperisului si când ajunse la capat, sari jos. Cazu pe pamânt moale, astfel ca nu facu zgomot.
Se târa iarasi spre locul unde statuse întâia oara, ramase cu ochii atintiti spre foc si îsi urma drumul cât putu mal încet. Vroia acum sa-i libereze cat mai curând pe camarazi si aceasta îi dadea puteri noi. Se saturase pâna-n gât de aventura cu panterele si nu mai dorea altele.

Oare Gould se va arata tot atât de viteaz si cutezator când prizonierii eliberati vor sari în sus deodata vor ataca pe misteriosul stapânitor al insulei?
Asta se va vedea. – În primul rând era vorba de liberarea camarazilor.
Cu bagare de seama tânarul erou se târî de – a lungul colibelor, pâna ce ajunse în dreptul camarazilor. Cei de la foc stateau de vorba pareau atât de cufundati în discutia lor, încât nici nu se sinchiseau de prizonieri.
George merse mai departe. Faptura îmbracata în alb statea linistita si nemiscata si când tânarul ajunse numai la cinci metri, vazu ca era într-adevar un indian si se mira ca nu-i liberase înca pe camarazi. Deodata, însa, auzi o soapta:
— Sahib George!
Era Doga Shing. Statea aproape de tot de fratele sau si când tânarul se târî repede lânga el, îl auzi soptind mai departe:
— Fratele meu a fagaduit sa nu-i elibereze pe prizonieri si îsi tine cuvântul, desi ma aflu si eu printre ei. Stiam însa ca vei veni d-ta. Libereaza-ne repede, caci avem cu totii arme si putem întâmpina cum se cuvine pe omul acela misterios care îi tine în puterea lui pe prizonieri.
George îsi trecu repede cutitul peste funiile cu care erau legati camarazii sai. Toti ramasera însa nemiscati pe loc si chiar el, George, se întinse alaturi de tatal sau, doctor si Doga.
— George, ai facut o treaba buna, zise capitanul, multumit. Era o capcana draceasca, aceea care ti-au pus-o colo pe poteca. Mai târziu ne vei istorisi cum ai

izbutit sa scapi. Sa nu ne clintim pâna ce va veni „El”. De la prizonieri am aflat ca cel mai multi din echipajul corabiei sale sunt tot captivi. Asa dar vom avea de furca numai cu „El” si cu garda lui personala, adica sase malaiezi si tot atâtia chinezi, adevarati diavoli cu chip de om. Va trebui sa fim fara crutare, altminteri suntem noi însine pierduti.
— Numai de nu s-ar amesteca domnul Brun al nostru, când va vedea corabia, raspunse George, îngrijorat. Asta ar putea sa strice toata treaba.
— Lasa ca stie Brun cura sa procedeze, raspunse capitanul. Ne putem încrede într-unsul. Principalul o sa-l vedem odata venind pe individul acela misterios, caci am început sa-mi cam pierd rabdarea.
Dar vremea trecea si nimeni nu se arata. George tocmai se gândea daca n-ar fi mai bine sa plece cu totii, când se auzi deodata un sunet ciudat din spre marginea desisului.
Imediat glasurile celor din jurul focului amutira si oamenii sarira în picioare, dupa cum fac copiii la scoala, când intra profesorul în clasa.
Acest misterios „El” trebuia sa-i tie bine în frâu caci unii prizonieri, printre cari si Gould, erau adevarati uriasi.
— Ce însemneaza asta? Se auzi un glas aspru, metalic. De ce nu v-ati culcat înca?
— Stapâne – se grabi sa raspunda Gould – am prins niste straini cari au venit pe insula pe întunerec. Au cazut în cursa întinsa pe poteca. Sunt opt barbati, stapâne.

În lumina focului se ivi o faptura înalta. George vazu o pereche de ochi plini de vapaie cari alunecara cercetator de la un camarad la altul, apoi omul dadu din cap si zise scurt:
— Povesteste!
Gould începu sa istoriseasca, silindu-se sa arate meritele sale si ale camarazilor sai.
George privise câtva timp pe omul ciudat, al caruia chip dovedea o mare energie.
La spatele lui stateau nemiscate fapturi întunecate, în care George recunoscu malaiezi si chinezi. Astia formau, asa dar, primejdioasa garda personala.
Când Gould sfârsi, misteriosul individ izbucni într-un râs batjocoritor.
— Si acum credeti poate ca pentru treaba asta va voia darui libertatea!
— Noi… noi… asa am nadajduit, zise Gould, cu umilinta.
— Ei, atunci v-ati înselat. Deocamdata nici nu poate fi vorba de asta, caci mai am câteva chestiuni însemnate de adus la îndeplinire. Dar eu îmi spun mereu ca numai mortii nu vorbesc. De prizonierii de colo n-am nevoie, asa ca voi pune sa fie ucisi, afara de unul singur – care-o fi – si care înainte de a muri si dânsul va trebui sa povesteasca ce i-a adus încoace. Daca nu va vroi sa marturiseasca, atunci Chinezii mei se vor pricepe sa-i dezlege limba Gould, spusesesi parca de opt prizonieri, dar eu vad noua! Si asta al noualea e altfel asezat ca ceilalti. Drace, te pomenesti ca o fi vreo tradare ia mijloc!
Spunând acestea „El” ridica bratul si în mâna sa sclipi, gata de zvârlit, un obiect

mic; dar înainte de a-si putea repezi, bratul, se auzi o împuscatura. Fusese trasa de Doga Shing, care probabil îsi daduse seama de primejdie, înaintea celorlalti.
Bratul ridicat se lasa în jos, focul din ochii ticalosului se stinse brusc, apoi trupul lui se prabusi la pamânt.
Scotând zbierete turbate, chinezii si malaiezii ne repezira înainte, dar atunci presupusii prizonieri ridicara cu totii armele si pâna ce galbenii sa-si poata da seama de ceva, mai mult de jumatate dintr-însii zaceau scaldati în sânge.
Ceilalti vrura s-o ia la fuga. În clipa aceea urma însa ceva cu totul neasteptat. Ca si cum prin moartea sefului s-ar fi ridicat un blestem de pe capul lui Gould si al tovarasilor sai, acestia se napustira dupa fugari, urma o încaierare si în câteva minute restul „garzii" fu curatat.
Dupa aceea Gould se apropia de capitanul Farrow. Devenise ca prin farmec alt om. Îsi exprima cu sinceritate parerea de rau despre felul cum se purtase el si tovarasii sai si se declara gata sa dea lamuririle cuvenite.
Începu sa povesteasca ispravi de ale omului misterios, cari facura sa înghete sângele în vine ascultatorilor. Cu o cruzime de fiara pedepsise toate încercarile de fuga ale prizonierilor, iar Chinezii Si Malaiezii sai fusesera cei mai fiorosi calai.
Naufragiati si marinari cari ajungeau stingheri în vreun port, erau jefuiti fara mila de „El". Cu corabia sa facuse cele mai de necrezut piraterii, omorând

echipajul si lasând în viata doar atâtia de câti avea nevoie ca sa-i înlocuiasca pe cei cazuti din rânduri. Pe urma îi avea în puterea lui.
Cu Ranga Shing parea sa fi avut de gând altceva. Trebuie sa fi aflat ca acesta era varul printului Ghasna si nadajduise, probabil, sa obtina o mare suma de rascumparare pentru el. Nu se gândise însa la tainele Indiei si nu banuise ca fratii îsi puteau da de veste unul altuia pe o cale misterioasa.
Nici de capitanul Farrow si submarinul lui nu visase, probabil. Astfel ca puterea lui se irosi în câteva minute, atunci când se astepta mai putin.
În colibele-magazii se aflau adunate marfurile jefuite. Fostii prizonieri sa declarara dispusi sa ramâna pe insula, pâna va veni vreun vas de razboi, anuntat prin radio de capitanul Farrow. Numai Ranga pleca odata cu camarazii, caci Farrow se hotarâse în cele din urma sa porneasca spre India.
Dupa un ramas bun calduros de la cei eliberati, Dox-ul pleca a doua zi mai departe. Când ajunse în larg, întinse antena si transmise o radiograma amanuntira în lumea larga.
Mai târziu afla eu mare bucurie ca un vas englez îi luase pe bord pe bietii oameni, aducându-i în patriile lor.

85
PAIANJENUL, DE MARE

I.
O LUPTA GROZAVA.

— DOMNULE CAPITAN, cred ca se atine vreo spurcaciune pe „Insula odihnei” a noastra – zise batrânul marinar Granskon, care avea slujba de intendent pe insula unde era locul de refugiu al vitejilor camarazi ai „Dox”-ului. Eu unul... sunt de parere ca nu e lucru curat la mijloc.
— Fireste – facu Farrow, furios – mereu cu superstitiile voastre blestemate, altfel nu merge. Ei si cum s-a aratat spurcaciunea aceea de care vorbesti?
— De, domnule capitan – raspunse batrânul, încurcat – de curând am prins un biban de mare si l-am pus la uscat pe tarm. Dar peste noapte a disparut si urmele pe care le-am descoperit aratau... ei, da... ca sa zic... Se parea ca niste picioare de schelet umblasera prin nisip.
— Ha-ha, minunat! râse capitanul si tovarasii sai de masa, George, doctorul, Rindow, Brun si Hagen, râsera si ei. Glume dintr-astea rar am auzit.
— Gratiskon, cum ti se deschide gura sa spui asa ceva?
— Dar daca a fost chiar asa, domnule capitan? se apara omul. Si nu e înca totul! Acum trei zile, puiul de malaiez Oro se scalda aici, lânga tarm. Deodata începu sa strige ca-l înhatase o mâna. Noi am dat fuga la el, l-am tras pe uscat si bagaram de seama ca ceva îl tragea mereu în adânc. Deodata puterea aceea slabi, dar pe piciorul lui Oro vazuram niste rani de parca l-ar fi înhatat niste degete osoase. Erau niste rani lungi si

înguste. Domnul doctor va putea sa-si dea seama, tocmai s-au închis.
— Hm, asta suna cu totul altfel – zise capitanul – dar poate sa fi fost un animal de apa care gasise ca picioarele lui Oro sunt o delicatesa. Un stacoj, de pilda, e în stare sa înhate si bibani de mare pusi la uscat. Sau ati mai bagat de seama si altele, din care ati tras încheierea ca fusese vreun duh?
— Da, domnule capitan. Lorenz sustine ca alaltaieri seara, pe când se plimba pe aproape de tarm, vazuse ivindu-se încetisor din apa un brat osos nesfârsit de lung. Lorenz s-a întors repede si a luat-o la picior. Abia ieri la prânz ne-a povestit despre asta si atunci am descoperit locul pe care ni-l aratase, iarasi niste urme ciudate, la fel ca acelea de pe locul unde pusesem bibanul la uscat. Poate se mai vad si acum.
— Mâi Granskon, asta-i puteai sa ne-o spui mai din timp. Suntem de o zi întreaga pe insula si abia acum te-ai gândit sa vorbesti, când dintr-o clipa în clipa se poate lasa întunericul?
— Domnule capitan, nu prea îndrazneam caci stiam ca ma veti lua în râs. Dar acu vino iar noaptea si se poate ca spurcaciunea sa se arate din nou.
— Atunci am sosit tocmai la timp, zise capitanul. George, asta poate fi ceva pentru tine. Un duh cu brate ciolanoase nu se gaseste doar în fiecare zi.
Tânarul se si ridicase de la locul sau. În tot drumul spre insula nu se întâmplase nimic deosebit si se plictisise de moarte. Acum avea prilejul sa se despagubeasca,

încredintându-se daca e numai o poveste izvorâta din superstitia marinareasca, sau într-adevar era vorba de o primejdie ascunsa.
— Granskon, cheama-l, te rog, pe Lorenz, ca sa-mi arate locul cu pricina, zise el. Poate sunt în masura sa descopar chiar ceva. În orice caz, e o mica distractie pentru mine.
Farrow îl privi si râse, apoi se-ntoarse spre Petre, care tocmai iesea din casa:
— I-asculta. Petre, nu vrei sa-i ajuti lui George sa prinda duhuri? Granskon si Lorenz au descoperit pe insula unul dintr-acestia, care fura carne uscata si musca de picior pui de malaiezi.
Uriasul privi îngrijorat la odorul sau, apoi zise:
Daca domnul capitan îngaduie, l-oi ajuta cu draga inima pe domnul George. Poate cai tot e ceva adevarat din toata povestea asta.
Doctorul se ridica si el brusc si spuse:
— Ma duc sa cercetez ranile micului Oro, caci nu se poate sti despre ce e vorba. Vreun animal nu cred sa fie, caci cum sa razbeasca el prin tunelul nostru? Va spun; eu curând cum stau lucrurile, domnule capitan.
— Vad eu ca te-ai molipsit si d-ta, doctore, zise Farrow, dar acesta nu-l mai auzi, caci si plecase – Cea mai rea molima e superstitia. Ei draga Rindow – si d-ta, Brun, ce parere aveti?
— Granskon e cam aiurit si Lorenz la fel, raspunse printul ofiter. Dar cu toate astea nu strica sa vedem despre ce e vorba. Dar chestia nu e chiar atât de

grabnica încât sa lasam în parasire vinul asta minunat din fata noastra.
— Sunt de aceeasi parere – încuviinta Brun. Cine stia când ne mai adunam cu totii pe frumoasa noastra insula. În sanatatea dumitale, capitane.
Cei trei barbati ciocnira si la urma Farrow zise:
— Dar vad ca doctorul întârzie cam multisor. Sa fi gasit într-adevar rani atât de interesante pe piciorul lui Oro? Ma tem ca ma molipsesc si eu de chestia asta, caci nici George si Petre nu se mai întorc.
— Chiar atât de repede nu se prinde o fantoma, zise Rindow râzând. A! Uite ca doctorul se înapoiaza. Ei, doctore, ce s-aude cu ranile duhului?
Bertram bau mai întâi un pahar cu vin, apoi zise:
— N-am vazut în viata mea rani dintr-astea. As spune ca arata de parc-ar fi facute de un cleste sau mai bine zis de un foarfece de taiat tabla. Bietul Oro a capatat o rana mai usoara si una mai grava la piciorul drept si nu lipsea mult sa-i rupa tot muschiul. Nu pot spune de la ce fel de unealta sau animal provin ranile.
— Poate ca tot aveam dreptate când am spus c-o fi vorba de un stacoj mare – zise capitanul. Foarfecele acestuia taie la fel ca unul de taiat tabla.
— Foarte adevarat, domnule capitan – încuviinta doctorul – dar vezi ca partile dinauntru ale foarfecelui stacojului au ghimpi si sunt neregulate. Pe câta vreme ranile prezinta taieturi netede. Mai c-as

spune c-a fost sub apa un om care l-a înhatat pe Oro cu o foarfeca mare.
— Atunci trebuie sa fie dusmani foarte primejdiosi pe insula, zise capitanul, nelinistit. Dusmani cari poseda probabil costume de scafandru si cauta sa strice submarinul nostru pe sub apa.
— Asta înseamna ca George si Petre s-ar afla în primejdie – îsi dadu cu parerea Rindow. Ce-ar fi sa vedem ce fac?
— Da, ai dreptate, încuviinta Farrow. Haideti repede, domnilor!
Dar abia se departara câtiva pasi de pe veranda unde statusera, ca de pe tarm se auzira strigate puternice, apoi Petre urla cu un ton în care era amestecata furie si spaima. În clipa urmatoare îsi descarca toate gloantele din pistol.
Capitanul si tovarasii sai se napustira înainte. În fuga îsi scoasera si ei pistoalele, îl mai auzira pe Urias strigând numele lui George si în glasul sau era spaima nespusa.
Cu sarituri mari, trecând peste tufe si culcând totul la pamânt, gonira spre tarm. Petre îsi descarca din nou pistolul, apoi auzira un tipat si recunoscura glasul masinistului Lorenz, care veghea asupra uzinei electrice de pe insula.
— Uite bratele osoase! Oh, bietul George… trage odata, Petre!
Si iarasi detuna pistolul credinciosului Urias, apoi striga:
— George, George, încoace! Ah, uite-l iar! Lorenz, repede pistoalele tale!
Capitanul si însotitorii sai ajunsera în sfârsit la tarm. Lampile de buzunar ale lui Petre si Lorenz îsi aruncara lumina

asupra apei întunecate care era acum foarte turburata. Si atunci vazura, la vreo zece metri departare, pe George care îsi încordase toate puterile ca sa ajunga la tarm. Chipul sau era schimonosit de spaima si avea si motiv pentru asta, caci pentru prima oara în viata-i aventuroasa fusese într-o situatie care întrece orice închipuire omeneasca.
Un brat osos, lung si uscat, îl înhatase de soldul stâng si pe când Farrow si ofiterii priveau înmarmuriti de groaza la aceasta priveliste, se ivi de pe partea cealalta a lui George – care cu toate sfortarile sale abia izbutea sa se miste din loc – un al doilea brat tot atât de fioros care înhata fulgerator bratul drept al tânarului.
Acesta scoase un tipat de durere si fata i se strâmba de suferinta. Iar Petre racni de furie si slobozi în bratul monstruos toate gloantele unuia din pistoalele luate de Ia Lorenz. Capitanul, cei doi ofiteri si doctorul îsi revenira repede din înmarmurire si aprinzându-si lampile de buzunar, începura si el sa traga glont dupa glont în bratele fioroase.
Nimerira bine, caci auzira izbiturile gloantelor de oase. Spurcaciunea ale careia erau aceste brate paru sa-si dea seama în cele din urma ca focurile de arma i-ar putea fi daunatoare, asa ca îsi desprinse bratul din soldul lui George. Imediat camarazii îsi îndreptara focul spre celalalt brat si dupa câtva timp disparu si acesta în apa.
Tânarul începu sa înoate cu toata puterea spre tarm, ocrotit de lumina lampilor de buzunar si camarazii vazura

cu groaza ca o vietate grozavii, uriasa, cu doua brate nemasurat de lungi si câteva altele mai scurte, înota în urma lui si disparu apoi în stânca de coral a insulei.
— Un paianjen de mare! Exclama doctorul Bertram cu un glas care trada o uimire nespusa. E un exemplar nemaivazut. Fireste ca foarfecii enormelor lui picioare dinainte pot produce rani dintr-acelea cum le-am vazut la Oro. Oh si George e ranit! Repede la mine acasa!
Petre îl trase afara din apa pe tânarul aproape lesinat, apoi îl lua pe brate si începui s-alerge cu el spre locuinta doctorului urmat de ceilalti.
În cabinetul încapator, Uriasul îl aseza pe odorul sau pe masa de operatie, deasupra careia; ardea o lampa puternica. ÎI dezbraca repede, dar cu bagare de seama! Si George încercând sa zâmbeasca:
— Sarmane Petre, te-oi fi speriat rau când m-au înhatat bratele spurcaciunii. Dar lasa-ca si eu m-am cam înspaimântat. În primele clipe ma credeam pierdut. A mers însa mai bine decât ma asteptam!
Era acum dezbracat pâna la brâu. Bratu-i drept era albastru si rosu si când îl misca avea dureri grozave. Din fericire, foarfecii paianjenului nu putuse taia stofa hainei sale si asta îl salvase pe tânar.
— Peste opt zile nici nu se mai cunoaste, zise doctorul, dupa ce-l examina. Îi voi aplica un bandaj racoritor si mâine se va simti mai bine. Dar soldul îmi face mai

mare grija. Numai de nu i-o fi zdrobit ceva înauntru, spurcaciunea!
Dar îngrijorarea doctorului se dovedi neîntemeiata. E drept ca plesnise o vinisoara la sold, dar medicul constata cu bucurie ca nici un organ dinauntru nu fusese atins.
— Ei, draga George – spuse el când sfârsi examenul – încaodata ai scapat cu bine. Un altul în locul tau s-ar fi dus pe copca, zau asa. Acum ia sa facem pansamentul si în vremea asta Sa ne povestesti cum ai cazut în bratele spurcaciunii.
— Pai, asa a fost: mergeam eu Petre si Lorenz de-a lungul tarmului; Granskon o si luase înainte, vrând sa ia seama la uscatoria lui de pesti. Deodata, pe când îndreptasem în apa lumina lampii mele de buzunar, vazui ceva lungaret, albicios, tâsnind din stânca de coral, dar disparând înapoi fulgerator, înainte sa-mi pot da seama ce fusese. Ma aplecai putin înainte si lasai lumina lampii sa cada vertical în apa. Atunci vazui iarasi ceva albicios; ma aplecai si mai mult si-mi pierdui cumpana. Cazând în apa fui înhatat de clestele acela. Dupa doua sau trei secunde. Tocmai când începusem sa simt mai cu putere strânsoarea – un glont al lui Petre nimeri probabil bratul dihaniei, care-mi dadu drumul. Ma ridicai repede la suprafata, crezându-ma salvat, dar atunci ma simtii iarasi înhatat. Sfârsitul luptei l-ati vazut si dv. Si zici ca era un paianjen de mare, doctore? Nu mi-as fi închipuit ca astia pot fi atât de mari.

II.
LUPTA SUB APA.

— ÎN MARILE JAPONEZE – lamuri doctorul – paianjenii acestia sunt atât de mari încât picioarele lor dinainte ating doi metri uneori. Exemplarul acesta de aici, însa, e de o marime neobisnuita si cred ca fiecare brat are doi metri lungime. Îmi pot si explica în ce fel a ajuns încoace: vreo furtuna sau un curent submarin a zdrobit de zidul de coral vreo epava în care salasluie spurcaciunea si atunci ea s-a catarat pe zid si a venit încoace. Drept sa spun, as vrea sa am exemplarul acesta colosal.
— Fireste – zise George cu însufletire – îl vom ademeni noi afara cu vreo momeala si-l vom împusca cu gloante de arma.
— Mai întâi cauta sa te vezi pe picioare! zise capitanul mai cu necaz, mai cu veselie. Cred ca ti-a fost de ajuns cunostinta pe care ai facut-o cu spurcaciunea.
— Ba abia acum am capatat pofta sa-i fac de petrecanie dihaniei, raspunse George, râzând. Doctore, nu-i asa ca n-am nici un organ ranit?
— Hm... daca pana mâine vei scapa de dureri, atunci totul e în regula. Dar ma cam îndoiesc, raspunse Bertram.
— Dar alifia minunata a lui Doga Singli nu m-ar putea ajuta? întreba tânarul.
Doctorul, care tocmai bandaja bratul lui George, se opri din lucru si zise:
— Uite ca nu m-am gândit la asta. ÎI voi chema îndata încoace. Petre, fii te rog atât bun!

Uriasul dadu buzna afara ca sa-l aduca pe indian si doctorul desfacu înapoi bandajul pe care si începuse sa-l înfasoare în jurul soldului lui George.
Dupa câteva minute se ivi în cabinet indianul, caruia Petre îi spusese despre ce este vorba, caci avea în mâna borcanasul cu alifia minunata.
— Da, Sahib doctor – zise el dupa o examinare în graba – Sahib George va fi mâine iar pe picioare, chiar daca va durea tare tot corpul.
Începu sa frece partile ranite si doctorul le bandaja repede. George se framânta imediat si zise vesel:
— Cred ca ma pot ridica chiar acum, alifia asta lucreaza foarte repede.
— Ba nici sa nu te gândesti! raspunse doctorul cu oarecare asprime. Acum sa te întinzi în pat si pâna mâine sa dormi. Petre, ia-l si du-l la el în odaie!
Uriasul îl ridica pe brate si îl duse la casa capitanului, unde George avea o odaie foarte frumoasa. ÎI aseza pe pat cu adevarata dragoste de mama, îl înveli bine si tânarul adormi curând. Când Petre pasi pe veranda, ceilalti sedeau iar în jurul mesei si discutau întâmplarea. Uriasul spuse ca George si adormise si atunci capitanul întreba:
— Petre, tu ai nimerit doar în câteva rânduri dihania. Crezi ca gloantele i-au gaurit platosa?
— De, stiu eu ce sa zic! facu Uriasul. Mai c-as zice c-au alunecat, desi am nimerit de câteva ori. Am chibzuit eu între timp la chestia aia si am ajuns la încheierea ca dihania trebuie sa fie batrâna cât lumea

si c-a trait mereu pe namolul din fundul marii. Astfel ca platosa o fi captusita cu o patura întarita de namol si gloantele au alunecat înainte de a o putea gauri.
— Bravo, Petre, s-ar putea sa ai dreptate – zise doctorul. Cred ca nu ne va fi munca usoara cu spurcaciunea aceea. Si n-as vrea sa ma folosesc de explozibile prea puternice, caci ar fi pacat ca exemplarul acesta unic sa fie ciopârtita prea grav.
— Vom vedea noi cum stau lucrurile, draga doctore – zise Farrow. Lucrul cel mai de seama e sa rapunem musafirul acesta nepoftit, altminteri va fi mereu o primejdie pentru noi, caci tot astfel cum l-a atacat pe George, li s-ar putea întâmpla si altor camarazi. Cred însa ca daca am lasa în apa o momeala, se va agata de dânsa, încât sa o putem trage în sus pentru ca apoi s-o ucidem cu gloante.
Gloantele nichelate pe care le avem la pustile „Mauser" au o mare putere de patrundere si cred ca vor gauri platosa dihaniei.
— Asta ar fi minunat, caci gaurile alea mici se pot astupa usor, se bucura doctorul. Voi avea atunci un exemplar cum nu-l are înca nici un muzeu din lume.
Camarazii se despartira; si se dusera fiecare pe la casele lor. Curând toti dormeau pe „Insula odihnei", numai sentinelele faceau rondul în noaptea minunata, ferindu-se însa sa se apropie prea mult de tarm, caci povestirile lui Lorenz îi facuse pe toti sa creada ca

diavolul în carne si oase înhatase pe fiul capitanului.

A doua zi dimineata George sosi la dejun cu o întârziere foarte mica. Zâmbetul lui era cam silit, e drept, dar altminteri era atât de bine dispus, încât capitanul zise, dupa ce-i strânse mâna:
— Daca n-as fi vazut cu ochii mei aseara cum te-a înhatat dihania, n-as fi crezut-o. Ai dreptate, doctore, alifia indianului face minuni. Dar acum, dupa ce vom fi mâncat, ne vom sfatui cum sa-i venim mai bine de hac spurcaciunii.
Dejunul fu luat cu graba mai mare ca de obicei si dupa ce fura gata, capitanul se adresa doctorului:
— Te-ai gândit d-ta ce fel de momeala putem folosi pentru dihania aceea?
— Cred ca cel mai nimerit ar fi un peste mare, viu. Poate ca s-a prins unul de unditele stabile. Am vazut, în cazul lui George, ca dihania, ataca îndata prada vie, asa ca va cadea în cursa când vom misca momeala încolo si-ncoace.
— Bun, atunci cei mai buni tintasi ai nostri vor trebui sa se aseze în apropiere cu pusti „Mauser” si sa deschida un foc repede îndata ce paianjenul de mare va oferi o tinta buna, zise Farrow. Ei, Granskon – se întrerupse el – ce vesti mai aduci?
— Domnule capitan, bibanul pe care l-am pus la uscat, a disparut peste noapte, zise batrânul marinar. Iar am gasit în nisip urmele acestui diavol.
— Pacat! facu doctorul. Asta înseamna ca dihania s-a saturat si nu va mai musca

din momeala. Dupa cât s-arata, pe întunerec se simte mai bine. În cel mai rau caz va trebui sa încercam asta seara, chiar daca izbânda nu e atât de sigura.
— Ah, o ademenim noi afara! zise George cu însufletire. Ce-ar fi sa încercam chiar acum?
— Bine, baiatule! zise Farrow, zâmbind. Petre sa cerceteze unditele stabile, iar noi ceilalti ne vom lua pustile. Cred ca sase tintasi buni sunt de ajuns.
O activitate însufletita se stârni în micuta colonie. Din magazie fu scoasa o funie trainica, de care se fixa un lant lung cu un cârlig mare.
Capitanul, George, Rindow, Brun, Hagen si doctorul îsi luara pustile si deoarece si ceilalti camarazi, cari se adunara la departare mica de locul primejdios al tarmului, erau înarmati cu pistoalele lor grele, se putea spune ca soarta uriasului paianjen de mare era pecetluita.
Curând sosi si Petre cu un biban cât toate zilele în greutate de vreo douazeci si cinci de kilograme. El si Kard – cei mai vânjosi marinari – luara pe seama lor funia, dar în spatele lor mai stateau sase camarazi, gata sa le vie în ajutor.
Uriasul fixa bibanul de cârlig, apoi îi dadu drumul în apa pe lânga tarm. Kard puse si el mâna pe funie, lasara momeala sa se afunde, pentru ca apoi s-o traga înapoi cu smucituri scurte.
În felul acesta se scursera vreo cinci minute. George se apropiase de tarm si privea încordat în apa. Capitanul scoase un strigat de prevenire, dar în aceeasi

clipa tânarul ridica repede bratul în sus si tipa agitat:
— Atentiune, a înhatat momeala, atentiune!
Facuse bine ca-i prevenise în felul acesta pe cei doi uriasi, caci desi dânsii se proptira acum cu toata puterea în pamânt, din pricina smuciturii neasteptate a funiei erau cât p-aci sa vie peste cap în apa.
Dar cei sase camarazi sarira repede în ajutor si tinura piept monstrului apelor.
Bratul al doilea a tâsnit afara.
— Dihania s-o fi aflând într-o crapatura de stânca dedesubtul nostru, striga din nou George – trageti încet acum, poate tot vine afara! Tânarul vesti apoi iarasi ca bratele spurcaciunii ieseau tot mai mult la iveala, în cele din urma îi vazura tot trupul, dupa care sari repede îndarat, caci grozavele brate ajunsesera la oglinda apei.
Foarfeci enorme, cari semanau într-adevar cu foarfeci de taiat tabla, iesira pa marginea tarmului. George se daduse ceva mai înlaturi si vazu trupul urias, în forma de paianjen, al dihaniei.
Aceasta îsi înclestase strâns celelalte opt picioare ale ei de stâncii si era de temut ca prada se va rupe în bucati daca cei opt oameni ar trage prea tare. De aceea George striga:
— Petre, dati drumul o clipa, ca sa-si piarda sprijinul! Apoi trageti repede, din nou, poate c-o scoateti iarasi din apa.
— Da, camarazi, asa sa facem! striga Uriasul. Atentiune! Când oi numara pâna

la trei dam drumul. La patru tragem din nou!
Asa si facura si viclenia reusi. Paianjenul, care se înclestase cu toata puterea de stânca, se afunda într-o clipa înapoi în apa, apoi, nemai având nici un sprijin, fu trasa afara pâna ce trupu-i triunghiular – de marimea unui copil de doisprezece ani – se izbi de marginea tarmului.
În aceeasi clipa pustile detunara. Se trasera vreo douazeci de gloante si paianjenul fioros dadu drumul bibanului, dupa care se facu iar nevazut în mare.
George, care mai statea pe tarm, trase înca vreo câteva gloante dupa dânsul, apoi zise cu parere de rau:
— A mai avut destula putere sa se retraga în crapatura de stânca. Pacat, acum va muri acolo si noi nu-l vom putea avea.
— Si eu cred c-a fost ciuruit de gloante – încuviinta doctorul – a disparut cu totul, George?
— Da, nu mai vad nimic dintr-însul.
— La ce adâncime e ascunzatoarea lui de sub apa?
— La vreo trei metri.
— Ar fi prea greu sa deschidem stânca în locul acesta, zise doctorul, îngândurat. Hm, cea mai buna solutie ar fi ca un scafandru sa se lase afund si sa încerce sa scoata dihania din bârlogul ei.
— Fireste, zise George cu însufletire. Asa vom face. Petre, vii si tu! Vom lua cu noi funii cu care vom lega paianjenul, apoi camarazii nostri îl vor trage ei în sus – cel mai bon lucru dintr-o barca, pentru ca sa-l aducem în larg din crapatura de

stânca unde presupun ca si-a facut salasul.
— Cum, George, vrei sa te scufunzi când nici nu le-ai vindecat bine de pe urma ranilor de ieri? facu capitanul, înmarmurit.
— Pe alea le-am si uitat, raspunse tânarul, râzând.
Farrow nu mai gasi ce sa spuna si privi cam îngândurat dupa baiatul sau, care si pornise în goana spre magazie. Apoi se adresa doctorului:
— Crezi ca dihania e într-adevar moarta? Ar fi grozav sa-l mai înhate odata pe George.
— Cu gloantele primite nu mai poate trai, sau cel putin a fost ranita atât de grav încât nu mai e primejdioasa, raspunse Bertram.
George si Petre se înapoiara cu costumele de scafandru, pe care si le îmbracara cu ajutorul camarazilor. Prin felul cum erau construite erau independente de pompele de aer, dar de data asta fura legate cu funii, caci altminteri nu s-ar fi putut tine de stâncile drepte si cu atât mai putin sa lucreze. Afara de asta fiecare mai lua cu sine o funie, pe care si-o petrecu deocamdata, în jurul trupului, ca mai apoi sa poata, lega paianjenul.
George se lasa cel dintâi în mare. Avea cu el o lampa care lumina si sub apa, iar cai arma îsi luase un cutit lung, lat si ascutit.., Petre era echipat la fel.
Când tânarul ajunse la crapatura care parea: sa se adânceasca mult înauntrul stâncii de coral, aprinse lampa si îndrepta lumina înauntru. Atunci vazu

dihania zacând la doi metri înaintea lui. În locul acesta se afla în stânca o pestera mare despre care nimeni nu stiuse pâna atunci..
George intra în crapatura si se apropii de paianjen. Prin înaintarea lui apa se tulbura si i se paru ca bratele lungi ale dihaniei se miscau necontenit.
Tânarul ramase o clipa locului si privi cu atentiune monstrul, apoi, socotind ca îl înselase vazul, pasi mai departe. Intrarea strâmta în pestera destul de mare sa fi avut o adâncime de vreo doi metri. Curajosul baiat ajunse aproape de. Tot de trupul nemiscat al paianjenului si începu sa-si desprinda funia din jurul mijlocului. Petre se apropie si el, de cealalta parte însa. Si dadu sa faca la fel ca odorul lui.
Dar în aceeasi, clipa bratele lungi care pâna atunci statusera înfasurate, se întinsera brusc si cate unul din grozavele foarfeci înhatara câte un picior al lui George si Petre.
Prea mare durere nu simti tânarul, caci foarfecele se înclestase de pânza groasa a costumului. Dar se sperie grozav, gândindu-se ca, lipsiti de orice ajutor, numai ei doi cu greu se vor putea apara de dihania fioroasa. Camarazii n-ar fi putut, nici macar încerca sa-i traga în sus, caci funia s-ar fi rupt frecându-se de colturile stâncii.
Trase repede cutitul din teaca, se apleca si încerca sa desprinda foarfeca cu taisul ascutit. Dar toate sfortarile sale ramasera zadarnice.

Atunci arunca o privire imploratoare spre Petre. Dar Uriasul era ocupat si el sa desprinda înclestarea din jurul piciorului sau. Cu rezultat îndoielnic, dupa cât se vedea.
Vazând cum stau lucrurile, George trase de funie. Acum camarazii de sus stiau ca cei doi scafandri erau în mare primejdie, dar mai stiau ca nu-i puteau trage de-a dreptul la suprafata, caci capitanul si doctorul vazusera ca au disparut în crapatura din stânca.
Într-adevar, nu fura trasi în sus si paianjen trase tot mai mult spre el cele doua prazi. George începu sa deznadajduiasca. Îsi îndrepta însa lumina lampii pe trupul hidos al dihaniei si vazu ca gloantele pustilor gaurisera în multe locuri platosa.
George dadu atunci din nou semnalul de alarma si simti o mica smucitura. Acum stia ca tovarasii de sus s-au urcat într-o barca pentru a putea trage afara din pestera pe camarazii lor si într-adevar, dupa câteva minute funia începu sa se întinda si George se simti tras afara din pestera. În acelasi timp se misca si Petre dupa el. Cei doi camarazi lovira în cele din urma unul de altul si atunci foarfecii paianjenului se întinsera încetisor. Tânarul simti o durere apasatoare si se gândi cu groaza ca dihania ar putea sa-i smulga piciorul.
Dar, iata ca trupul acesteia se desprinse din namol si fu tras încetisor împreuna eu cei doi camarazi. Acestia se tineau îmbratisati unul pe altul, însa îsi îndreptasera lumina lampilor, spre

spurcaciune, care parea ca-si pierde puterile dintr-odata.
Din fericire crapatura de stânca era destul de larga pentru ca George si Petre sa poata fi trasi afara împreuna. Pe de alta parte, tovarasii de sus erau cu mare bagare de seama si nu vâsleau prea tare.
Foarfecii dinainte ai paianjenului erau acum întinsi de tot si trupul hidos era tras mereu mai aproape de iesire. George si Petre se si aflau afara, în apa limpede a marii si privind în sus, tânarul putu zari umbrele camarazilor, sai cari se aplecasera peste marginea tarmului.
Tot mai mult fura trasi cei doi scafandri în bazinul larg care înconjura insula. În cele din urma observara ca si paianjenul fusese tras afara din pestera lui si acum se afla cu totul în apa libera. El se afunda încetisor, tragând cu sine pe cei doi. Dar tovarasii de sus erau cu ochii în patru si trasera mai repede funiile. George si Petre ajungeau mereu mai aproape de suprafata, cu dihania la picioarele lor.
Acum vazura si barcuta care întorsese si, pornise spre tarm. La câtiva metri de aceasta iesira si ei la suprafata linga barca si camarazii se aplecara imediat ca, sa-i traga în sus. Dar George refuza ajutorul si cu o mana se prinse de marginea barcii, iar cu cealalta începu sa desfaca suruburile care tineau costumul de scafandru de haine. Camarazii începura îndata ce vroia si desprinsera repede casca sa si a lui Petre.
— Sa mergem întâi la tarm! zise George. Nu trebuie sa riscam ca paianjenul sa ne

scape si sa se afunde.
Barca strabatu mica distanta pâna la tarm si acolo George si Petre fura trasi cu bagare fura trasi cu bagare de seama afara numai atât cât sa fie cu partea superioara a trupului pe stânca.
De picioarele lor atârna înca dihania.
— Repede funii cu cârlige! striga tânarul. Trupul nu trebuie sa se afunde, daca spurcaciunea îsi va desprinde, eventual, foarfecii.
Nemaivazut de repede câtiva marinari adusera funii trainice, cu cârlige prinse de lanturi si cari serveau de obicei la prinderea pestilor mari.
Cârligele fura lasate în jos, în asa fel ca la tragerea funiilor sa se înfiga sub trupul dihaniei. Frânghiile fura strânse cu bagare de seama si în aceiasi timp George si Petre se târâra mai departe pe tarm.
Deodata scoasera amândoi câte un strigat, caci atunci când foarfecii monstrului se ivira din mare, se înclestara si mai tare. Asta tinu însa numai o clipa, apoi se desfacura cu totul, dupa cum se temuse George.
Cu ultima ramasita de putere, dihania încerca sa se retraga în elementul ei. Dar acum era fara putinta de scapare. George si Petre fura înhatati repede de camarazi si trasi pe tarm. Acolo se asezara jos si începura sa se frece unde-i durea. Când doctorul veni la ei, George zise îndata:
— Nu, nu; domnule doctor, întâi supravegheaza debarcarea paianjenului! Ar fi pacat sa ne scape în ultimul moment.

Dupa câteva minute dihania zacea întinsa pe tarm. Numai falcile, care se miscau încetisor, tradau ca viata mai dainuia în aceasta fiinta ciudata.
Doctorul o cerceta pe toate partile si zise în cele din urma:
— Trebuie sa fie foarte batrân si cred ca face parte din familia crabilor japonezi uriasi, denumita Macrocheira Caempferi. Un exemplar nespus de interesant, pe legea mea! A! Sa stiti ca-si da sfârsitul!
Picioarele dinainte, nemasurat de lungi, se zbatura câtva timp încoace si încolo, foarfecii se deschisera si se închisera, apoi ramasera nemiscati. Falcile de asemeni nu se mai clintira si acum doctorul se întoarse la George si Petre, cari în vremea asta îsi lepadasera costumele de scafandru.
Gleznele lor erau foarte umflate si niste senine rosii si adânci dovedeau puterea cu care strânsesera foarfecii mari. Dar Doga, care observase lupta din apa, veni repede eu alifia sa si dupa ce gleznele fura frecate bine si bandajate de doctor, cei doi camarazi fura iu stare sa mearga fara sprijinul nimanui.

III.
O TAINA.

CU AJUTORUL CÂTORVA MARINARI PRICEPUTI doctorul se puse pe lucru sa prepare dupa toate regulile stiintifice uriasul paianjen. Carnea trebuia sa fie îndepartata cât mai repede pentru ca sa nu intre în putrefactie din pricina soarelui tropical. Apoi platosa trebuie

curatata de patura de namol care se depusese pe ea. George privi cu interes la operatia aceasta si ajuta cat îi statu în puteri.
Deodata, unul din marinari, care vroia tocmai sa desprinda foarfecele stâng de pe platosa pieptului, ca sa poata curata interiorul, scoase exclamatie de uimire.
— Ce s-a întâmplat? întreba doctorul.
— Sub patura de namol întarit pare sa fie un inel lat – raspunse marinarul. M-am lovit cu vârful cutitului de el si sclipeste ca aurul sau arama.
— Într-adevar zise doctorul – asta e. Nespus de interesant. Dihania trebuie sa fi fost în prizonierat, asa dar. Poate ca vreun cercetator a însemnat-o, ca sa afle, întâmplator, pe unde a mai pribegit.
George începu îndata sa curete locul cu pricina cu peria sa de sârma. Si într-adevar, iesi la iveala un inel lat de vreo zece centimetri, a carui culoare verzuie dovedea ca era din bronz sau arama, înverzita de vremi.
— Inelul acesta a stat multa vreme în mare – zise doctorul. Nadajduiesc ca scrisul pe care-l cred gravat pe dânsul, n-o fi fost distrus de apa sarata a marii. Asteapta, draga George, trebuie sa-l desprindem cu mare bagare de seama.
Dupa o scurta cercetare doctorul zise:
— Pare sa fie lipit aici, asa ca nu va fi prea greu sa-l dezlipim. Poate ca suntem în masura sa facem asta cu ajutorul unui clestisor.
Unul din marinari aduse în graba din magazie unealta ceruta si o pila mica, ascutita. Deoarece treaba trebuie facuta

cu mare bagare de seama, ea fu îndeplinita de cel mai dibaci mecanic al submarinului, care izbutita câteva minute, sa desprinda inelul fara sa-l strice câtusi de putin.
Doctorul cerceta cu luare-aminte bucata lata de arama pe care o desfasurase mecanicul, apoi ceru de la George peria de sârma si curati un colt de cocleala.
— Pacat! facu el. Apa sarata a distrus metalul în mare parte si ma tem ca scrierea nu se va mai putea recunoaste. Ia te uita si d-ta, draga George!
Tânarul lua bucata de arama si curati alta parte de cocleala verde. Dar suprafata acelei parti era plina cu gauri mai mari si mai mici facute de apa sarata.
— Într-adevar, e pacat – zise si el – ar fi fost nespus de interesant sa cunoastem originea acestui obiect, desi omul care a fixat-o de trupul paianjenului o fi murit de mult.
Zicând acestea tânarul rasuci pe toate partile bucata de arama si deodata scoase o exclamatie de uimire si zise:
— Ah, doctore, omul care a fixat inelul de trupul dihaniei a fost foarte siret. S-a gândit el la efectul distrugator al apei si a scris ce-a avut de scris aici înauntru. Si aceasta scriere s-a pastrat foarte bine. Ia te uita, pare sa fie olandeza!
— Într-adevar! facu Bertram, înveselit. Asta e minunat. Acum însa n-am vreme sa descifrez ce e aici, caci prepararea dihaniei e mai importanta. Nu e nici o graba.

George lua cu sine bucata de arama si se retrase în odaia lui. Vroia sa încerce sa descifreze singur scrierea, caci cunostea perfect olandeza. Era bine si pentru piciorul sau, daca se odihnea câteva ceasuri.
Ceva, apa de mare patrunsese si înauntrul inelului, astfel ca marginile literelor erau putin sterse. Asta îngreuia descifrarea, dar George reproduse fiecare litera în parte pe o bucata de hârtie si, dupa ce le avu pe toate la un loc. Putu citi un text, pe care, când îl talmaci, facu ochi mari de mirare:

„Pe bordul lui Drontje. Iulie 1826.
Eu, Jaap Geldern cu doamna Antje si Iacob van Kampen si sotia lui Dorte am fost prinsi de Brinken. El vrea sa ne debarce pe o insula din apropiere de Borneo. Acolo cica se afla un trib salbatec, care se ospateaza cu oameni. Voi încerca sa pastrez pentru urmasi aceasta placa de cupru."
„Pe insula, dupa o luna,
Am fost debarcati, dar bastinasii ne-au primit bine. Inelul acesta vreau sa-l fixez de piciorul unui rac de mare, caci vietuitoarele acestea se abat adesea pe aici si datorita marimii lor oamenii se dau în vânt sa-i prinda. Se mai spune despre ei ca ajung prin ape departate si poate ca dihania ne va aduce noroc si salvare, noua sau urmasilor nostri. Borneo e la nord-vest de noi, nu poate fi departe."

George citi de câteva ori solia asta ciudata. Dupa mai mult de o suta de ani

un om gasise, asadar, solia, care, dac-ar fi fost descoperita atunci, ar fi adus salvarea unor nenorociti si pedeapsa meritata unui criminal.
— Sa fie cu putinta sa mai existe pe insula urmasi ai acestor oameni? Ea se afla la nord-vest de Borneo. O indicatie exacta nu exista, din pacate. Dar submarinul trecea oricum prin apropiere, în drum spre India.
George mai privi odata placa de cupru si acum i se paru ca la marginea de jos observa litere foarte mici, cari pâna atunci nu-i batusera la ochi. Lua o lupa puternica si cu ajutorul ei descoperi ca erau numai partile superioare ale unor litere, pe câta vreme cele de jos fusesera mâncate de apa.
Firestii ca descifrarea era acum foarte grea si când Petre veni sa-l cheme la masa pe George, acesta îsi dadu seama cu uimire ca trecusera câteva ceasuri de când îsi framânta capul.
În schimb, multumita acestei odihne fortate, piciorul sau ranit se resimtise în bine si Petre de asemeni umbla acum mai repede si mai sigur. Tânarul se duse pe terasa, unde se servi masa de prânz.
Doctorul nu se afla de fata, caci mai avea de lucru un ceas, dupa cum spunea capitanul. Când George îi arata biletul cu traducerea, tatal sau zise îngândurat:
— E nespus de curios ca tocmai noua ne cade în mâna dovada asta a unei tragedii care a avut loc acum o suta si mai bine de ani.
— Pacat ca nu ni se indica mai lamurit unde se afla insula, caci atunci am fi

putut constata daca se mai gasesc acolo urmasi ai celor doua perechi casatorite. Lucrul e cu putinta – dar în cazul acesta vor fi facut ei deja cunostinta cu civilizatia.
— Tata – zise George – pe marginea bucatii de cupru mai e ceva scris, dar literele au fost mâncate pe jumatate de apa marii. Dupa masa însa ma voi aseza din nou pe lucru si poate izbutesc sa dau de rostul lucrului.
Tânarul abia mai avu rabdare sa astepte sfârsitul mesei, dupa care alerga înapoi în odaia sa si începu sa se îndeletniceasca iar cu descifrarea literelor pe jumatate sterse. Si în cele din urma izbândi – desi cu multa greutate, sa reconstituie fraza cu pricina. Atunci scoase o exclamatie de bucurie, caci aflase locul unde era asezata insula:

„La rasarit este insula cu doua piscuri de munti alaturate”.

O insula atât de batatoare la ochi trebuia sa se regaseasca imediat. Poate ca o cunostea chiar vreunul din camarazii mai batrâni, cari înainte de razboi colindasera prin toate marile.
George dadu buzna afara din casa. Presupunea pe buna dreptate ca tatal sau si ofiterii se aflau pe plaja, unde doctorul tot se mai îndeletnicea cu prepararea paianjenului de mare.
Când George citi fraza descifrata, Petre zise imediat:
— Cunosc insula aceasta, e nelocuita. La apus de ea se afla o insula mai mare, pe

care înca n-am calcat. Amândoua insulele se gasesc la vreo doua sute de kilometri la sud-est de Borneo, departe de drumul obisnuit al vapoarelor, însa, o furtuna grozava ne-a mânat într-acolo.
— Atunci dihania aceea ne-a adus poate ceva foarte interesant, zise capitanul. Ei, George, tu ai noroc si în nenorocire. Doctore, baiatul te-a scutit de-o treaba grea. Dar tii d-ta ai noroc, caci un exemplar ca asta nu cred sa existe în nici un muzeu din lume.
— Asa e – încuviinta Bertram – dar tot meritul revine, de fapt, tot lui George. Ei, baieti, acum duceti-mi partile una câte una în laboratorul meu, unde le voi împreuna la loc cu sârma. Domnule capitan, când pornim la drum?
— Cred ca peste trei sau patru zile, caci cam de atâta timp are nevoie Hagen ca sa cerceteze submarinul cu amanuntime.
— Minunat, pâna atunci sunt si eu gata cu treaba.
— Doctore, trebuie însa sa examinezi si d-ta. Descifrarea si talmacirea facute de mine, caci se poate sa-mi fi scapat greseli de mare însemnatate, zise George.
— Fireste ca voi face asta, dar cred dinainte ca se afla acolo doua insule, dintre care una poarta pe dansa doua piscuri de munte.
Bertram se îndeletnici totusi cu descifrarea si la cina zise:
— George a facut treaba cat se poate de bine, De altfel pe insula aceea parasita vom face, probabil, cunostinta unui popor interesant. Jaap Geldern acela scrie c-ar fi mâncatori oameni si poate

gasim rubedenii d-ale Dajakilor din Borneo, cari si azi înca mai practica, antropofagia si vânatoarea de capete.
— Sa speram ca nu vom face cunostinta lor prea de aproape, zise Farrow. Sunt satul pâna-n gât de vânatorii de capete de pe insulele Salomon, de cari cred ca v-aduceti aminte si voi.

IV.
CAPETENIA ALBA.

PESTE OPT ZILE, în zori, se zari insula pe care se ridicau cele doua piscuri înalte. Cautarea fu cam grea, caci nici Petre nu-si prea aducea bine aminte de locul cu pricina.
Calatoria în sine fu minunata si vremea de asemenea se mentinuse buna.
— Petre, se adresa capitanul catre Urias care statea în turnul îndaratul sau – la ce departare se afla cealalta insula fata de cea de aici?
Submarinul se apropia de insula dinspre rasarit, astfel ca cealalta, pe care fusesera parasiti cu vreo suta si ceva de ani în urma olandezii, nu se putea vedea
— Daca înconjuram insula aceasta, o putem vedea lamurit pe a doua, domnule capitan, raspunse Petre. Dupa, socoteala mea departarea nu e mai mare de patru kilometri, din câte îmi aduc aminte.
— Atunci as fi de parere sa nu mai înconjuram insula aceasta, ci sa debarcam pe cea dintâi insula si sa privim în jos de pe piscurile muntilor. N-are nici un rost sa ne lasam vazuti, caci daca nu mai exista albi pe insula aceea,

atunci bastinasii ne-ar putea face o primire foarte putin placuta. Poate ca de pe prima insula zarim un loc prielnic unde sa putem debarca pe întunerec.
— Asta e o idee buna, încuviinta doctorul.
Submarinul se apropia încetisor de insula.
Ochii ageri de marinari ai camarazilor din turn iscodira cu bagare de seama, ca sa descopere la vreme recifuri si alte piedici, dupa culoarea schimbata a apei.
Dar constatara ca se puteau apropia cu vasul pâna aproape de tarm, caci malurile drepte de coral cadeau aproape vertical în adâncime.
Plaja avea o latime de vreo zece metri, apoi începea o padure deasa de palmieri ale caror trunchiuri erau împletite prin crengile altor copacei.
— Vom cam avea de furca pâna s-ajungem pe munte, zis o capitanul, când submarinul fu ancorat la tarm si echipajul liber coborâse.
— Dar suntem destui oameni, asa ca trebuie sa mearga repede.
Marinarii, în frunte, cu Petre si Kard, începura imediat sa croiasca o poteca prin desis, cu ajutorul cutitelor lor ascutite si a securilor. Apoi se arata ca terenul cam urca si era stâncos si copaceii începura sa dispara cu încetul pana ce camarazii putura merge lesne de tot printre trunchiurile palmierilor, cari si ei devenira mai rari si nu mai aveau grosimea celor de jos.
În cele din urmii ajunsera pe stânca golasa, care era atât de sfârtecata încât

catararea fu foarte lesnicioasa. Capitanul alesese drumul spre piscul de miazazi, care era mai aproape de insula cautata. Cu putin înainte de pisc se opri si îi preveni pe camarazi sa nu stea cu tot trupul ridicat pe platou. Ceea ce aveau de facut era numai sa priveasca peste marginea platoului, sau sa-si caute puncte de observatie unde, ocrotiti de vederea altora, sa poata cerceta insula cealalta.

Ca întotdeauna si de data aceasta George fu cel dintâi care ajunse sus si arunca o privire pe cealalta insula. Si cât p-aci sa scoata o exclamatie de uimire, caci vazu doua kanu-uri de constructie ciudata, ca e pluteau încetisor de-a lungul tarmului insulei de peste drum. Cei dinauntru erau bastinasi ale caror trupuri goale purtau zugraveli albastre si albe.

În cel dintâi kanu, însa, statea în partea dindarat un... european. Purta un vestmânt larg, bratele-i erau goale si pârlite de soarele tropical. Pe cap avea par lung si alb iar barba deasemenea alba.

Cele doua kanu-uri se îndreptau spre o plaja lunga de vreo cincizeci de metri si larga de zece. Celalalt tarm era acoperit de verdeata pâna la apa. Ajuns la plaja, kanu-ul în care se afla Albul se rasuci si se lovi cu pupa de tarm, asa ca europeanul putu sa debarce. Abia dupa aceea coborâra si bastinasii din barci, pe care le trasera afara din apa si le pitira între tufe. Apoi disparura în desis îndaratul albului.

— Drace, ce-o mai fi si asta? facu doctorul. Capitane, omul acela trebuie sa fie un nepot al olandezilor acelora, cu atât mai mult cu cât pare sa fie în vârsta de vreo saptezeci de ani. Una din perechi va fi avut un baiat, cealalta o fata, din unirea carora s-o fi tragând batrânul acesta. Fireste ca se poate ca familiile Geldern si Kampen sa fi avut si alti copii de sexe diferite, ale caror progenituri s-ar fi putut casatori între dânsii. Te pomenesti ca gasim o întreaga colonie de olandezi pe insula!
— Tot ce se poate – încuviinta Farrow – dar nu e exclus sa fim întâmpinati ca musafiri nepoftiti, caci dupa cât s-arata, batrânul cu barba alba are un rang înalt – poate cel mai înalt chiar – printre bastinasi si nimeni nu vede cu ochi buni când un altul vine sa-i încalce mosia.
— Cam asa e, zise doctorul. Dar îl vom convinge noi ca nici prin minte nu ne trece sa-l detronam si atunci cred ca se va linisti. Ce-ar fi sa mergem chiar acum într-acolo?
— Sunt de aceeasi parere, dar gândesc ca e mai bine sa ne folosim pentru aceasta de doua barci de aluminiu. Când o vedea submarinul nostru acostând acolo, cu drept cuvânt s-ar putea teme, de vreo primejdie. Dupa un ceas cele doua barci pornira pe apa. În cea dintâi se aflau: capitanul, George, doctorul, Petre si doi marinari vânjosi, cari erau si buni puscasii; în a doua: Brun, Kard si înca patru camarazi de isprava. Fiecare luase cu sine si câte doua granate cu gaze, caci se putea sa aiba nevoie sa se apere.

Camarazii erau încordati la culme pe când se apropiau repede cu barcutele de insula.
Barcuta capitanului ajunse la vreo douazeci de metri de tarm, când deodata se produsera fosnete în tufis si ca din pamânt se ivira vreo douazeci de bastinasi, purtând doar câte un sortulet în jurul soldului, iar partea de sus a trupului zugravita barbar. Stateau nemiscati pe nisipul albicios, holbându-se la barci, fiecare tinând în mâna dreapta o nuia lunga de un metru.
— Atentiune! striga doctorul. Acestea sunt tuburi de suflat cu care trimit sageti care desigur ca sunt otravite. Sa vad daca le cunosc limba.
Încerca îndata cu cel mai cunoscut dialect malaiez si baga de seama ca la unele cuvinte bastinasii faceau semne ca pricepeau; proba apoi cu alte dialecte, pâna ce se facu înteles bine. Ceilalti camarazi nu întelegeau însa nici o iota, astfel ca doctorul trebui s-o faca pe talmaciul.
Dupa un schimb de cuvinte cu cel mai înalt dintre bastinasi, care însa era mai scund ca un european mijlociu, Bertram zise:
— Nu e voie sa debarcam aici capetenia alba a oprit ca vreun strain sa paseasca, pe insula.
— Atunci spune-i aluia ca vrem sa vorbim numai cu albul si îl rugam sa vie pe plaja, zise capitanul.
Dar doctorul afla de la bastinas ca europeanul, capetenia, nici de vazut nu vroia sa vada vreun alb. Îi sfatuia sa

plece imediat, altminteri vor veni si alti razboinici, cari îi vor urmari cu kanu-urile.
— Ar trebui sa-i lasam sa faca asta – zise Farrow, râzând – poale ca asa capetenia tot va veni pe plaja, când îi vor povesti despre submarin. Ce parere ai, doctore, sa-i comunicam ca suntem în stapânirea unui document de la bunicii sai!
— Cred ca n-are nici un rost. Poate ca atunci abia se-nfurie de-a-binelea si crede ca suntem urmasi ai lui Brinkon acela. Cel mai nimerit lucru e sa ne-ntoarcem si sa iscodim un mijloc mai bun cum ne-am putea apropia de el.
— O fi stiind sa scrie si sa citeasca? întreba George. Sa-i trimitem o scrisoare prin bastinasi.
— Daca te apropii de plaja sa le înmânezi scrisoarea, mi-e teama ca te-or întâmpina cu sagetile lor otravite.
— Atunci singurul lucru ce ne ramâne de facut e sa ne furisam pe insula când s-o lasa întunerecul si sa-l cautam pe alb, propuse George. Când om sta de vorba cu el, se vor schimba lucrurile cred.
— Poate sa ai dreptate – zise capitanul – sa chibzuim însa daca e bine sa facem asa – dar ce au patit bastinasii, doctore?
Discutia noastra li s-o fi parut prea lunga si acum or fi vrând sa ne atace din kanu-urile lor.
— Sa n-o pateasca cu noi! facu George. Oho, asta e prea de tot.
Plaja începu deodata sai misune de bastinasi care pana atunci statusera pititi în tufisuri. Cu o repeziciune uimitoare fura scoase la iveala din

frunzis câteva kanu-uri si cât ai clipi din ochi luara loc în fiecare câte zece bastinasi.
— Înapoi! ordona capitanul imediat. Sa nu lasam lucrurile s-ajunga la o lupta. Daca s-or apropia prea mult, vom slobozi câteva gloante în apa, lânga Kanu-uri si asta îi va face sa se-ntoarca.
— În cel mai rau caz ne putem folosi de grenadele noastre cu gaze, zise George.
Cele doua barci de aluminiu întoarsera si spintecara valurile îndreptându-se spre cealalta insula. Dar Kanu-urile urmaritoare ale salbatecilor erau mai repezi, se apropiau tot mai mult si-n cele din urma capitanul se vazu nevoit sa ordone:
— Foc! Numai câteva gloante în fata celui dintâi Kanu!
Pistoalele rapaira si ca prin farmec bastinasii încetara sa vâsleasca. Ba, salbatecii din primul Kanu sarira în sus îngroziti si prin asta erau cât p-aci sa se rastoarne în apa cu barca lor cu tot.
— Acum cred ca le-am taiat pofta sa ne mai urmareasca, zise capitanul.
Dar în aceeasi clipa salbatecii din primul Kanu izbucnira într-un ras dispretuitor se chircira din nou si începura sa vâsleasca cu putere îndoita. Celelalte barci îi urmara imediat astfel ca situatia devenea serioasa.
— Petre, azvârle tu o granata cu gaze asupra celor doua Kanu-uri din fata! ordona capitanul. Uriasul, lasa în jos vâslele, se ridica în picioare si desprinse de la brâu granata. Apoi, cu zvârlitura

sigura, o repezi tocmai la prora primului Kanu.
Efectul fu miraculos – cei dinauntru cazura în cap si vâslele le scapara din mâini. Cu câteva clipe mai târziu norul de gaze se întinse si asupra celui de al doilea Kanu si imediat se-ntâmpla si acolo acelasi lucru ca în primul. Salbatecii din celelalte Kanu-uri scoasera strigate de groaza si îsi oprira brusc barcile lor.
— Doctore – zise capitanul – spune-le ca oamenii se vor trezi mâine din lesinul lor, altminteri te pomenesti ca-i îngroapa de vii.
Bertram se ridica si striga câteva cuvinte spre celelalte Kanu-uri. Un batrân se scula în picioare, cu teama si raspunse. Când doctorul mai spuse apoi câteva cuvinte spre celelalte kanu-uri, pe chipul celuilalt se zugravi o mirare adânca. Bertram urma sa vorbeasca si la urma batrânul din cap cu însufletire.
— Era grozav de mirat când i-am spus ca tovarasii sai de trib mai sunt în viata, raporta doctorul. I-am cerut sa-i mai spuie odata capeteniei albe ca vrem sa-i vorbim si daca nu încuviinteaza vom veni cu de-a sila. Si cât despre armele noastre, au facut cunostinta cu ele.
— Foarte bine ai facut! zise Farrow. Acum cred ca va primi sa stea de vorba cu noi. Mai spune-i batrânului ca asteptam pe partea cealalta a insulei. Sau vom veni tot aici dupa-amiaza ca sa luam raspunsul.
Bertram tâlmaci batrânului aceste cuvinte si fagadui sa le comunice mai

departe. Apoi salbatecii trasera dupa ei Kanu-urile cu tovarasii lor în nesimtire, iar cele doua barci ale camarazilor pornira înapoi spre submarin, unde echipajul întâmpini cu bucurie pe tovarasi pe care-i crezusera în primejdie.

V.
AVENTURA LUI GEORGE.

ZADARNIC ASTEPTARA CAMARAZII vizita capeteniei albe. Se facu dupa amiaza si atunci Farrow zise:

— N-avem încotro, trebuie sa mai mergem odata la insula, caci cred ca suntem asteptati. Sunt curios sa aud ce hotarâre a luat batrânul.

Când cele doua barci de aluminiu se apropiara iarasi de plaja, nu se vazu nici un bastinas. Când ajunsera la vreo douazeci de metri, capitanul ordona sa se înceteze cu vâslitul si zise:

— Se vor fi ascuns printre tufe. Daca debarcam de a dreptul pe tarm, ne putem astepta sa fim întâmpinati cu niscaiva sageti otravite. Zau nu stiu cum am putea ajunge pe insula.

— Dac-am zvârli câteva granate cu gaze în tufisuri, dupa o jumatate de ceas am putea pasi în voie pe insula, fu de parere George. Aici gazele nu se vor împrastia atât de repede ca azi dimineata pe mare.

— Atunci însa cu cine sa stam de vorba, daca toti ar fi în nesimtire, râse Farrow. Caci si înaintarea noastra pâna la salasul capeteniei albe ar trebui sa se produca în acelasi fel.

— Asa e – încuviinta doctorul – dar nici eu nu stiu cum am putea face.
— Totusi – interveni George, repede – am mai propus eu doar sa debarcam pe întunerec. Salbatecii vor crede ca o vorba de duhuri sau alte alea, cari dau târcoale în timpul noptii, astfel ca întreprinderea noastra nu va fi legata de prea mari primejdii.
— E frumos ce zi si tu – raspunse capitanul dar nu stiu daca propunerea ta e întemeiata în cazul de fata. Ce parere ai d-ta, doctore?
— Cam are dreptate George al nostru; aici traieste o capetenie alba care de sigur ca va fi facut tot ce i-a stat în putinta ca sa distruga superstitia aceasta, în primul rând pentru propria sa siguranta.
— Asa e, încuviinta capitanul. Deci îndeplinirea planului tau nu va fi lesnicioasa, draga George. Trebuie sa gasesti ceva mai potrivit.
— Atunci sa debarc singur de tot pe întuneric – spuse tânarul. Asta nu bate la ochi atât de mult. Poti avea încredere ca nu mi se va întâmpla nimic.
— Si daca, albul nu cunoaste decât limba bastinasilor? Doctore, întreba George – otravurile acestor salbatici au efect mortal imediat?
— Nu, numai la animale mici si nici atunci chiar atât de repede.
— Care va sa zica un om ar putea fi salvat?
Fireste, caci ei se folosesc numai de otravuri scoase din plante, împotriva

carora am la bord toate mijloacele de combatere.
— Bine, atunci ma voi duce singur, zise George, cu hotarâre. Salbatecii nu ma vor ucide, ci ma vor lua doar prizonier si ma vor duce în fata capeteniei albe, carora voi sti eu sa-i lamuresc totul.
Doctorului capitanul se privira câteva clipe apoi cel dintâi zise:
— Mai mult ca sigur ca lucrurile se vor petrece chiar asa cum presupune George, mai ales daca se va îndrepta spre desis cu bratele ridicate. Semnul acesta de supunere îl pricep toate popoarele de pe lume. Primejdioasa, însa, tot ramâne întreprinderea si ma-ntreb daca merita osteneala. Daca batrânul nu vrea sa stie nimic de lumea civilizata de ce sa ne viram în sufletul lui, numai pentru a-i vorbi despre solia bunicului sau.
— Asta nu e atât de important – zise George – ceea ce vreau eu e sa-i vorbesc, tocmai pentru ca el nu vrea sa vada nici un alt european. M-as duce la dânsul chiar dac-ar fi sa dau numai buna-ziua.
— Ha-ha-ha! râse capitanul. Bine, George, faca-se voia fa! Dar cum te gândesti s-ajungi pe uscat? Na ne putem apropia prea mult cu barcile, caci ar însemna sa ne trezim cu câteva sageti otravite.
— Voi înota într-acolo, raspunse George, cu hotarâre. Armelor mele nu le va strica scurta sedere în apa.
— Bine. Cauta însa sa fii îndarat într-un ceas, altminteri vom porni si noi dupa tine, cu ajutorul granatelor cu gaze.

Tânarul multumi tatalui sau pentru încuviintarea data, apoi se lasa încetisor în apa si începu sa înoate spre tarm. Camarazii sai trasesera pistoalele iar Petre tinea pregatita o granata cu gaze.
Dar nimic nu se clinti în desis, nici chiar atunci când George pasii pe uscat si se îndrepta spre tufisuri, cu bratele ridicate.
Dupa câtva timp, George ajunse la o padure de palmieri, unde dadu în curând de poteca larga.
Porni repede de-a lungul ei, nadajduind s-ajunga curând în satul bastinasilor, unde se afla si capetenia alba. E drept ca atunci. Începea si adevarata primejdie.
Deodata auzi în apropiere un zgomot: un trosnet slab în desis. Tânarul se opri îndata si cerceta tufa de unde se auzise zgomotul, dar frunzisul era prea des si trebuia sa patrunda înauntru daca tinea sa gaseasca pricina zgomotului.
Ca sa nu se expuna primejdiei unei sageti otravite, George se apleca brusc si patrunse lepede în tufis. Auzi înaintea lui un fosnet puternic si-si dadu seama îndata ca omul ascuns o luase la goana.
Fara sa sovaie o clipa, tânarul erou înainta grabit, caci trebuia sa-ncerce sa-l ajunga pe fugar înainte ca acesta sa dea de veste altora.
În curând vazu chiar înaintea sa un om mic, dar lat în spate. Se facu nevazut îndaratul unui palmier puternic si când George se lua dupa el, se ciocni deodata cu dânsul.
Salbatecul îsi deduse seama se vede ca nu va putea scapa de urmaritorul sau, astfel ca se ascunsese îndaratul

palmierului. În clipa urmatoare il si însfacase pe George si acum se luara la trânta. Din fericire, salbatecul era neînarmat si poate din pricina asta o luase la fuga.
George vazu îndata, ca potrivnicul sau era tare puternic si dibaci. EI îl apuca de gâtlej si îl strânse atât de tare încât tânarul îsi pierdu aproape rasuflarea.
Scântei începura sa-i joace pe dinainte ochilor, sângele îi zvâcnea în cap – si atunci, cu puterea disperarii, George izbi cu toata forta în stomacul potrivnicului sau.
Si nimeri bine, caci mâna dusmanului se desprinse îndata de pe gâtlejul sau, salbatecul se clatina pe picioare si începu sa se rasuceasca, cu chipul schimonosit de durere.
George socoti partida câstigata si sari repede asupra salbatecului, dar piciorul i se prinse într-o radacina încâlcita si cazu în genunchi.
În clipa urmatoare, celalalt se azvârlise iar asupra lui, caci îsi revenise putin din lovitura ametitoare si furia îi sporise acum puterile.
Înclesta acum gatul lui George, de data aceasta cu amândoua mâinile începu sa strânga fara mila.
Cu iuteala fulgerului, George se arunca deodata pe spate si miscarea aceasta îl facu pe salbatec sa-si piarda echilibrul. Cazu deasupra lui George si fara voie îsi desprinse mâinile de gâtlejul acestuia.
George repezi imediat pumnul în pieptul bastinasului, aruncându-l cu totul în laturi. Dar când tânarul vru apoi sa se

ridice, dusmanul sau îl prinse din nou si începu sa strânga ca un nebun gâtlejul lui George, care, însa, nu se socoti pierdut.
Brusc îsi trase genunchiul stâng, care se afla sub trupul celuilalt si cu prilejul acesta nimeri – precum socotise – în golul stomacului salbatecului.
De astadata lovitura nimerise cât se poate de bine. Omul se schimonosi de durere si cauta aer. Mâinile sale se desprinsera din nou si George se folosi fara zabava de asta.
Repezi iar o lovitura puternica în barbia dusmanului, care cazu mototol la pamânt, iar dânsul se ridica pe picioare. Se clatina si trase repede aer în piept ca sa-si alunge ameteala cel cuprinsese. Salbatecul începu sa se miste iar, dar George nu-i mai dadu ragaz. Îi smulse sortul pe. Care-l purta, îi aduse bratele la spate si vru sa-l lege.
Ca un turbat se smuci salbatecul, ca sa se libereze din mâinile tânarului, dar acesta îl tinea strâns si chibzui cu înfrigurare ce sa faca.
Deodata auzi îndaratul lui un zgomot – trosnete de crengi. Întoarse repede capul si vazu îndaratul sau un alt salbatic, care se pregatea tocmai sa-l loveasca cu o maciuca. George sari în laturi cu iuteala fulgerului, tragând în acelasi timp dupa el pe salbatecul ce-l tinea în brate. Si miscarea aceasta fusese bine facuta.
Lovitura de maciuca pe care noul dusman se pregatise s-o dea lui, nimeri cu putere în capul primului salbatec, care se rostogoli în data la pamânt.

Al doilea salbatec, un tânar zvelt, ce parea sa fie de aceeasi vârsta cu George, privi cu ochi holbati la tovarasul sau, pe care el însusi il doborâse.
George, însa, nu pierdu nici o clipa, ci se repezi îndata la noul dusman si cauta sa-i smulga din mâna maciuca; dar omul se dadu repede cu un pas înapoi si ridica arma, gata sa dea o lovitura cu ea.
Dar si George se dadu în laturi, lovitura suiera pe lânga capul sau si celalalt îsi pierdu echilibrul din pricina ca daduse gres.
În clipa urmatoare, o lovitura de box a tânarului nostru erou nimeri barbia potrivnicului. Si acesta, fiind mai putin rezistent decât celalalt, nu mai avu nici macar timpul sa scoata un geamat, ci se prabusi Ia pamânt.
George lua acum maciuca groasa si se-ndreapta spre cel dintâi potrivnic; dar tânarul tovaras de trib lovise cu prea multa furie si omul nu mai misca.
Vazând cum stau lucrurile, George îsi îndrepta iar atentia spre al doilea salbatec, care încerca din toate puterile sa se ridice. Tânarul îl înhata cu ambele mâini si-l trase afara din tufis. Aci îl lega repede cu fâsii rupte chiar din sortul lui, apoi facu acelasi lucru si cu primul salbatec caruia îi lega bratele la spate.
Când fu gata, cu treaba asta, George scoase din buzunar un ghem de sfoara trainica si-l lega pe cei doi învinsi de câte un copac, Ia departare destul de mare unul de altul. Nu vroia, sa le dea putinta sa se libereze reciproc.

Dupa asta tânarul se-ntoarse si se strecura, cu bagare de seama prin frunzis, pâna ajunse la poteca, pe care porni mai departe. În curând trebuia s-ajunga la satul bastinasilor si atunci va vedea ce primire îi va face capetenia alba.
În vreme ce mergea, chibzuia necontenit de ce l-or fi atacat cei doi salbateci. Probabil ca fusese lasat sa treaca prin siruri de sentinele, fara ca cineva sa se arate.
Sau sa se fi retras de pe plaja toti locuitorii satului? Atunci salbatecul cu care daduse ochi mai întâi si cu care se luptase, o fi fost singurul om ramas de paza în padure.
Sau fusese o întâlnire cu totul întâmplatoare. Caci salbatecul era fara de arma si fugise chiar dinaintea lui.
George avusese prilejul sa-si dea seama ca bastinasii acestia erau luptatori dibaci, asa ca trebuia sa fie cu ochii-n patru, pâna v-ajunge înaintea capeteniei.
Tânarul se oprea acum adesea si asculta cu încordare, dar nu putu auzi nimic suspect.
Deodata se trezi în fata unui luminis întins, pe care se aflau colibe curate si trainice. George se opri la marginea padurii, în unul palmier si privi spre sat. Locuitorii pareau linistiti de tot si-si vedeau de treburi. Tânarul observa cu încordare în nadejdea sa-l zareasca pe batrânul european si nici nu auzi pasii celor doi salbateci cari se apropiau de dansul pe Ia spate.
Cu toata statura lor mica, salbatecii erau foarte puternici si-l înhatara pe George

cu atâta vigoare, încât tânarul se vazu silit sa renunte la orice împotrivire. Nici nu vroia sa se apere, de altfel, caci îsi spuse numaidecât ca prin asta mai mult si-a înrautatit situatia.
Cat ai clipi din ochi fu legat, dupa care cei doi salbateci scoasera strigate de alarma si-l împinsera înaintea lor spre sat.
Bietul George nu se gândise de fel la o astfel de primire. Mai placut i-ar fi fost daca paznicii de pe tarm l-ar fi legat, aducându-l astfel în sat. Acum, daca ar fi fost nevoit sa-si apere viata, n-ar fi putut sa se foloseasca nici de arme. Se bizuia însa pe faptul ca Europeanul va sta de vorba cu el si atunci lucrurile se vor lamuri.
Dar în curând începu sa se simta nelinistit. Desi tot satul vuia acum, batrânul Alb nu se arata. Sa nu fi fost acolo si salbatecii vor proceda în felul lor cu prizonierul?
Tânarul fu legat de trunchiul unui copac gros, din mijlocul satului, apoi se postara la vreo douazeci de pasi de el zece tineri, ale caror trupuri nu erau înca zugravite. Aveau în mana arcuri în care pusera acum sageti.
— Unde este capetenia voastra? întreba George în limba olandeza. Trebuie sa stau de vorba cu dânsul.
Salbatecii se uitara nedumeriti unul la altul, dadura din cap, iar tinerii îsi încordara arcurile.
George li se mai adresa înca odata, în limba malaieza si acum se parea ca pricepusera cel putin cuvântul

„capetenie”, caci câtiva salbateci mai în vârsta, care statusera mai la o parte linistiti, îsi soptira ceva, apropiindu-si capetele, apoi unul din ei spuse câteva cuvinte arcasilor, cari lasara mediat armele în jos.
George rasufla usurat. Pentru moment trecuse primejdia si când va veni batrânul va izbuti el sa se înteleaga cu dânsul. Privi dupa salbatecul col mai în vârsta, care pasi spre o coliba mai mare.
Se scursera câteva minute, apoi se ivi pe terasa colibei faptura înalta a europeanului. Privi încordat spre copacul de care era legat George, dupa aceea facu un gest de împotrivire cu mâna si imediat tinerii iarasi îsi ridicara iar armele.
George se simti strabatut de fiori. Putea îngadui batrânul ca un om din rasa lui sa fie macelarit aci? Asa se parea, caci se întoarse si dadu sa intre îndarat, în coliba, când George striga cât putu de tare:
— Domnule Geldern sau domnule van Kampen. Trebuie sa asculti întâi ce am sa-ti spun.
Batrânul se-ntoarse brusc, facu iar o miscare cu mâna. Si arcurile amenintatoare se lasara din nou în jos. Apoi europeanul pasii spre George, apoi se opri aproape de tot de el.
Îl masura cu asprime din cap pâna-n picioare si întreba cu asprime.
— De unde cunosti numele meu? Nu vreau sa am de a face cu nici un alt european, caci ei sunt mai vicleni si mai cruzi decât ar putea fi salbatecii mei.

— Eu vin cu gândurile cele mai bune la d-ta – zise George – am gasit o solie scrisa acum mai bine de o suta de ani, pe o bucata de arama, de bunicul d-tale Geldern. (vezi ilustratia de pe coperta).
— Ce? striga batrânul, uimit pesta masura. Ai prins d-ta paianjenul de mare? Mi-au vorbit despre asta parintii mei si chiar, bunicul, pe care l-am cunoscut când eram copil.
La un semn al sau câtiva. Salbateci se repezira si taiara funiile cu care era legat George. Apoi batrânul îl lua de mâna si-l dusa în coliba sa.
Eu sunt van Kampen – zise el – si te rog sa-mi povestesti totul. Ai venit singur?
— Da, singur am venit, dar camarazii mei vor da navala peste un ceas, daca pâna atunci nu ma înapoiez si în cazul acesta toti bastinasii, precum si noi, vom cadea în nesimtire din pricina gazelor pe care le vor împrastia.
— Voi trimite îndata un sol la tarm, ca sa-i aduca si pe ei. Vad ca esti baiat de treaba si asta ma face sa cred ca si camarazii dumitale sunt la fel.
În Coliba bine aranjata batrânul asculta cu multa luare-aminte povestirea lui George si când acesta sfârsi, zise:
— Asta e într-adevar o minune si un semn al sortii. Uite ca si vin tovarasii d-tale.
Europeanul saluta cu bucurie pe camarad si zise:
— Pentru întâia oara în viata mea stau de vorba cu oameni din vechiul continent. Nu-i vorba, am mai vazut eu câtiva cari au venit pe insula si dupa ce l-au ucis pe

bastinasi au vrut sa se dedea la jaf. De aceea, orice strain care vino aici e omorât îndata. Nu e nevoie sa va istorisesc povestea mea, caci o banuiti, de sigur. Eu sunt nepotul celor doua familii care au fost parasite aici de Brinken. Toata viata mi-am petrecut-o printre salbatecii acestia cari ma venereaza si aici vreau sa si mor. Va rog sa pastrati ca amintire bucata de cupru si sa nu spuneti nimanui ca, ati dat de mine aici. Dv., însa, veti fi bineveniti de câte ori veti trece pe lânga insula mea.

Camarazii ramasera acolo pâna noaptea târziu si istorisira batrânului despre tot ce s-a petrecut mai de seama pe pamânt de o suta de ani încoace.

Farrow îi propuse sa mearga cu ei si sa întreprinda ceva împotriva mostenitorilor lui Brinken – daca existau – caci pricina faptei ticaloase fusese o bogata mina de arama din Sumatra. Van Kampen refuza propunerea, însa si zise:

— Nu. Domnule capitan, eu ramân aici. Lasa în plata Domnului chestia aceea, caci nu vreau sa mai stiu nimic însa daca ati mai da de mine.

— Bine, domnule van Kampen, lucrul se poate îndrepta. Noi suntem mereu încoltiti ca fiarele salbatice – dupa cum va spuneam – asa ca s-ar putea sa avem nevoie cândva nevoie de un loc de refugiu si un prieten sincer va fi binevenit. Dupa un ramas bun calduros, camarazii vâslira înapoi spre submarin si când soarele se lasa în mare, ei erau departe de insula batrânului European.

86
ÎNTÂMPLARI MISTERIOASE.

I.
ÎNTOARCEREA DIN ALASKA.

SUBMARINUL SE ÎNAPOIE SPRE „Insula odihnei” dupa aventura cu paianjenul de mare. George si doctorul Bertram erau iarasi împreuna si tânarul îl ruga pe învatatul medic sa istoriseasca o noua patanie din tineretea sa. Fara nici un fel de alta introducere, doctorul începu:
— «Perkins, esti nebun se vede! racni capitanul micii baleniere, când bubui tunul de zvârlit cangea. Dar nenorocirea se si întâmplase. Sub presiunea puternica a încarcaturii explosive cangea grea zbucni suierând din tunul de forma ciudata si se sfredeli adânc în trupul uriasei balene care aluneca prin apa rece ca gheata, la vreo doua sute de metri de noi. Era o lovitura de maestru data de tânarul marinar Perkins, care acum privea cu mirare la capitanul furios si îngrozit.
Pe acest Perkins l-am luat cu noi în Andreieffski, portul de pe fluviul Yukon, pentru ca acolo un alt marinar cazuse în frigurile aurului si disparuse.
Desi baleniera era un vas foarte vechi, construit ca vai de lume, din lemn, cu un motor care parea sa sufere de toate bolile batrânetii, totusi am hotarât sa pornim cu ea pentru ca altminteri ar fi trebuit sa asteptam mult si bine pana sa gasim vreun alt prilej de a pleca din plicticosul port.

„Drontje” se numea rabla aceea si apartinea unui Norvegian cu numele de Sundgreen, un batrân lup de mare care se simtea ca acasa pe vasul sau. Nu cred sa-l fi schimbat cu o baleniera moderna, din otel, chiar daca i s-ar fi platit ceva pe deasupra. Calatorea de aproape treizeci de ani cu „Drontje” a lui, traise pe dansa si vroia sa moara odata cu ea.
Luasem totusi vasul acesta, desi mergea încet, caci Sundgreen avea de gând sa se îndrepte întâi spre insula canadiana Queen Charlote, înainte de a porni la vânatoare de balene. Dupa cum spunea el, acolo aveam prilejul sa gasim un vas ca lumea cu care sa ne urmam calatoria spre Sud.
De la Vancouver aveam de gând sa luam un vas direct care sa ne duca la Hong Kong si se acolo ne întoarcem în India cu un vas de coasta. Dar cangea aceea slobozita de Perkins – care prin fapta lui se gândea, probabil, sa dobândeasca favoarea capitanului sau – ne arunca într-un sir de întâmplari nebanuite si schimba drumul nostru spre celalalt capat al pamântului. Si desigur ca Sundgreen s-ar fi bucurat mult dac-ar fi fost vorba de vreo balena cocosata sau de una de Nord, caci în felul acesta ar fi câstigat parale bunicele în drumul sau spre Insula Queen Charlote.
Dar bietul Perkins trasese asupra unui casalot, cel mai mare specimen din neamul balenelor, care se deosebeste de ceilalti reprezentanti ai acestei familii prin aceea ca în loc de asa-zisele oase de balene au dinti în toata regula.

Fireste ca se harponeaza adesea casaloti, caci pe lânga pretiosul spermantet care se scoate din capul lor, mai furnizeaza si chihlimbarul. Dar atunci baleniera trebuie sa fie mai mare si mai trainica decât era „Drontje” a noastra.
Caci, spre deosebire de balena de Nord, casalotul nu se lasa prins atât de lesne. Multe vapoare disparute pot fi puse în sarcina acestor monstri marini.
Dihania uriasa, lunga de vreo treizeci si cinci de metri, care fusese nimerita de cangea slobozita de Perkins, ramase câteva minute nemiscata. Acum ar fi fost prilejul cel mai bun sa fie rapusa cu desavârsire, dar din pricina spaimei de care fusese cuprins, Sundgreen întârzia sa dea comenzile trebuitoare pentru lansarea unei ghiulele.
Si asta a fost pierzania noastra.
Deodata apa începu sa spumege sub loviturile cozii lungi de vreo cinci metri a dihaniei si cu o furie napraznica ea tâsni de-a dreptul asupra vasului nostru.
Acum Sundgreen îsi redobândi stapânirea de sine. Câteva clipe privi linistit la monstrul care dadea navala, apoi dadu o comanda scurta.
Vasul coti scurt si casalotul trecu pe lânga noi atingând prora cu coada. Zguduitura fu atât de puternica încât abia ne puturam tine pe picioare si dupa câteva clipe ni se aduse vestea ca din pricina izbiturii sa produsese o spartura.
Speriat, privi dupa balena care tâsnea ca o sageata în larg. Sundgreen puse sa se taie îndata funia cangii, caci nu vroia sa întarite si mai mult dihania. Pe de alta

parte nu era timpul acum de continuat vânatoarea, caci mai întâi trebuia astupata gaura.
Dar lucrurile se petrecura altfel. La vreo suta de metri departare, furiosul casalot se opri brusc, se întoarse si se îndrepta din nou spre „Drontje”
Si acum nu îi mai fu cu putinta capitanului sa întoarca vasul, altfel ca dihania se izbi cu putere de perete rablei noastre.
Scândurile trosnira si zburara în tandari, noi furam zvârliti cu fata în jos, apoi „Drontje” începu sa se scufunde încetisor. Era cu neputinta sa se astupe aceasta a doua gaura, mai mare ca cea dintâi si Sundgreen trebui sa se hotarasca sa dea comanda pentru lasarea barcilor de salvare.
Erau patru dintr-acestea, dar noi n-aveam nevoie decât de trei, deoarece cu echipaj cu tot eram doisprezece oameni. Cu toate acestea fu lasata pe apa si a patra barca, goala, dintr-o prevedere a capitanului, care se dovedi mai târziu de mare folos.
Caci „Drontje” singura, care începu sa se scufunde repede, nu fu de ajuns pentru razbunarea monstrului.
Abia ne departaseram vreo suta de metri de vas, cu barca goala remorcata de o frânghie, ca deodata se ivi lânga noi capatâna monstruoasa.
În barca noastra se afla si capitanul care luase cârma. Eu cu Marian stateam pe banca din mijloc, fiecare cu câte o vâsla, în vreme ce Pongo, în fata noastra, mânuia doua vâsle.

Sundgreen smuci repede barca, dar în aceeasi clipa capul matahalos, aproape tot atât de mare cât si barca noastra, izbi scândurile. Barca fu zvârlita ca o minge de fotbal si noi zburaram în apa rece ca gheata.
Îmi vedeam sfârsitul cu ochii, caci credeam cu siguranta ca dihania furioasa ne va rupe în bucati – dar din fericire nu fu asa. Balena mai dadu câtva timp târcoale locului catastrofei, apoi porni spre larg. Cangea statea înfipta în trupul ei si tragea dupa sine vreo doua sute de metri de funie.
Înotaram cu greu spre barca goala si ne saltaram înauntru. Îmbracamintea grea de piele era sa ne coste viata, în apa si numai împrejurarea ca barca goala era atât de aproape de noi, fu salvarea noastra, caci celelalte doua barci pornisera repede înainte când ne atacase balena.
Acum se întorceau în graba si Perkins – care purta vina întregii nenorociri – se dovedi acum ca salvatorul nostru, cari în vestmintele pline de apa ne-am fi gasit moartea, daca Perkins – e drept, asta numai din pricina zapacelii – n-ar fi luat cu dânsul un sac întreg cu îmbracaminte de rezerva.
Ne primeniram repede si începuram apoi sa vâslim ca turbat, ca sa ne mai dezmortim madularele înghetate, celelalte doua barci ne urmau mai cu încetul, caci vâslasii stiau bine ca si noi ne vom micsora iuteala în curând si atunci ne vor putea ajunge.

În vreme ce alunecam asupra apei usor ondulate, chibzui la situatia noastra. Eram la vreo doua sute de kilometri de coasta, astfel ca puteam socoti ca va trebui sa vâslim vreo doua zile. Lucrul acesta era cu neputinta, caci aveam nevoie de odihna. Asadar urma sa avem nevoie de doua ori mai mult timp si merinde n-aveam de fel. În graba cu care parasiseram baleniera nici nu ne-am gândit, nici n-avusesem putinta sa coborâm în magazie.
Pierduseram si armele, afara de cutite pe care din obisnuinta, le purtam întotdeauna la brâu. Armele însa se puteau înlocui, dar ce te faceai fara merinde?
Mai important înca era apa proaspata, caci de foame mai rabda omul, dar setea îl rapune repede.
Tovarasii mei vor fi gândind la fel, caci deodata îl auzi pe Sundgreen spunând:
— Stam bine, domnilor! Daca nu vine întâmplator vreun vas, apoi sa stiti ca suntem pierduti, caci cu greu vom ajunge la coasta. Si daca cumva se mai stârneste vreun vânt de la Rasarit, apoi cel mai bun lucru e sa ne facem testamentul.
— Eu nu ma pierd cu firea asa cu una cu doua, zise Marian, calm. Va trebui sa rezistam câteva zile si atâta tot. Si uite colo, norii aceia par sa aduca ploaie si în acelasi timp ceea ce ne lipseste mai mult, adica apa de baut. Se va strânge destula în barci pentru ca sa putem duce câteva zile.
— Vad eu ca te pricepi dumneata sa ne încurajezi, zise Sundgreen. Si ai dreptate.

Numai cine se pierde cu firea e pierdut. Cred ca acum ne-am putea îngadui sa vâslim mai încetisor, caci ne am încalzit de ajuns.
— Da – încuviinta Marian – sa ne crutam puterile pe cât se poate. Afara de asta trebuie sa asteptam si celelalte barci.
Capitanul, care vâslise pâna atunci alaturi de Pongo, se aseza din nou la cârma.
— E mai bine sa ne odihnim cu schimbul – zise el – ajungem mai repede înainte, decât daca ne obosim cu totii împreuna. D-ta ce crezi, domnule Farrow?
— Ca parerea d-tale e dreapta – încuviinta Marian. — Acum trebuie sa pastram masura în toate.
Lasaram mai încetisor cu vâslitul si dupa vreo jumatate de ceas se ivira îndaratul nostru celelalte doua barci.
— Foarte bine? zise capitanul vazând ca barcile se apropiau încet. Oamenii mei îsi împart si dânsii cu socoteala fortele. Acum am toata nadejdea ca tot vom atinge coasta.
— Ne apropiam tot mai mult de norii aceia din fata – zise Marian, care se întorsese spre prora. Poate ca peste câteva ceasuri avem ploaie în lege – si asta nu ne-ar strica de loc.
Cam indispusi vâsliram mai departe si în curând ne ajunsera celelalte barci, iar Sundgreen îsi sfatui oamenii ca, în caz de ploaie, sa nu scoata apa din barcile lor, ci s-o pastreze pentru baut.
Ne continuaram drumul la distanta de douazeci de metri unii de altii. Deodata

Perkins, care se afla în barca ce venea îndata dupa noi, sari în sus si striga:
— Ura, suntem salvati!
Rostind acestea arata spre Sud-Vest si, într-adevar, acolo se înalta la orizont o trâmba de fum, care nu putea fi decât de la un vapor.
Ne opriram din vâslit si cautaram sa vedem daca vaporul cu pricina venea spre noi.
Tromba de fum devenea si mai groasa si în cele din urma puturam recunoaste conturul unui vapor. Si spre marea noastra bucurie tinea drept spre noi, asa ca n-aveam nevoie sa vâslim iar în larg.
La comanda capitanului toate barcile înfipsera câte o vâsla în gaura pentru catarg si în vârf fu legata cate o fâsie de pânza alba, rupta în graba din camasile noastre.
Si inimile noastre batura din ce în ce mai repede de bucurie, când observaram ca vaporul nu se abatea de loc din drum spre noi. Cu ochiul liber puteam observa acum ca era vorba de un mare vas de pasageri, caci deosebiram la dânsul trei cosuri. Deodata Perkins scoase iar o exclamatie, acum însa de spaima si noi ne simtiram strabatuti de fiori, caci vasul îsi schimbase brusc directia. Coti spre Apus si se facea din ce în ce mai mic.
Imediat Marian striga lui Pongo, care statea aproape de prora:
— Ridica repede vâsla si fa semne disperate!
Uriasul sari repede în fata, smulse vâsla de unde era înfipta, se cocota pe

scândura de la prora si începu sa agite drapelul acesta improvizat.
Priviram cu încordare spre vapor, în vreme ce în celelalte doua barci marinarii ne urmara îndata pilda. Trecura iar clipe chinuitoare si deodata Perkins scoase din nou o exclamatie, de bucurie de data asta.
Trebuie sa fi fost observati de pe vas, caci facu iarasi un viraj si veni de-a dreptul spre noi. Continuaram sa fluturam drapelele si curând auziram sirena suierând de trei ori.
Acum era si sarcina noastra sa mergem în întâmpinarea, salvatorului. Întoarseram repede barcile si începuram sa vâslim din rasputeri spre larg.
— Ah, se. Pare ca e un vas de razboi canadian! striga capitanul. Ma mirasem eu ce cauta pe aici un vapor de pasageri. În cazul acesta salvarea noastra, e si mai sigura.
Deodata, însa, Sundgreen deveni foarte serios, îsi trecu mâna peste ochi, privi cu încordare înaintea sa, apoi zise, zâmbind din nou:
— Am avut ceea ce se numeste o halucinatie. Mi se paruse ca crucisatorul canadian disparuse brusc. Bine am sta dac-ar fi fost numai o fata morgana si ne-am fi îndepartat pe degeaba de coasta.
— Bine n-ar fi de loc – zise Marian – dar nici atunci nu mi as pierde eu curajul.
— Nu stiu zau daca atunci nu mi-as slobozi un glont îti cap – spuse capitanul. În felul acesta merge mai repede decât sa te prapadesti cu încetul.

— Ai dreptate – încuviinta Marian – dar acum. Slava Domnului! Nu mai o nevoie. A! Vântul de Apus pare sa se fi stârnit! adauga el, când o rabufneala ne izbi barca.
— Ciudat! facu Sundgreen, clatinând capul.
— E un vânt partial, care s-a îndragostit numai de barca noastra. Celelalte doua, care sunt cu vreo cincizeci de metri la dreapta noastra, îsi pastreaza iuteala si pe de alta parte apa nu e încretita acolo.
— Asta se vede doar si pe lacuri interioare – zise Marian – trebuie sa vâslim mai cu inima atâta tot.
Facuram întocmai, dar primei rabufneli de vânt îi urmara altele si de fiecare data mai puternica.
— Drace, acum celelalte barci ne-au luat-o înainte cu cel putin o suta cincizeci de metri! facu capitanul. — A! Slava Domnului ca s-a potolit vântul. Dar… Dumnezeule mare, iar nu mai vad nimici exclama deodata si începu sa se frece iar la ochi.

II.
SPERANTE SPULBERATE.

UIMITI, NE ÎNTOARSERAM si noi privirile si vazuram ca avusese dreptate capitanul: vaporul disparuse. În fata noastra se ridicase un zid cenusiu si nici macar celelalte barci nu le mai puteam vedea.
— Ceata – zise Marian, calm – asta nu face nimic. Vâslim mereu înainte în aceeasi directie si vom da noi de

crucisator. E ciudat ca nu ne da nici un semnal.
Ne încordaram auzul, dar de jur-împrejur domnea tacere de moarte. Cunosteam însa directia din care venise salvatorul, care, dupa spusele lui Sundgreen, putea sa fie înca la cel mult trei kilometri.
Vâsliram asa dar mai departe, în mijlocul unui perete de ceata, din ce în ce mai deasa si care nu ne îngaduia sa vedem la mai mult de opt pâna la zece metri.
Afara de primejdia de a ne rataci, mai exista si aceea, eu mult mai mare, ca sa no ciocnim de crucisator. Chiar daca acesta ar sta pe loc, ne ar fi zdrobit într-o singura clipa. Si în ceata deasa de pe mare, marinarii de la parapet nici nu ne-ar fi putut vedea.
— N-ar fi mai bine sa încetam cu vâslitul? întrebai deodata. Poate ca în curând se împrastie ceata si atunci suntem oricum salvati, oricât s-ar departa crucisatorul în vremea asta.
— Ceata nu se va împrastia atât de repede – raspunse Sundgreen – cunosc eu soiul acesta de ceata. Uneori tine câteva zile, apoi dispare tot atât de brusc precum s-a ivit. Si acum, domnilor, stiu de ce n-auzim semnale de pe crucisator: am nimerit într-o asa-numita „zona moarta,”. Vaporul ar putea trage si cu tunul si tot n-am auzi nimic, chiar de ne-am afla numai la un kilometru departare.
— Adevarat – încuviinta Marian – am citit si eu cândva despre asemenea lucruri. Multe ciocniri s-au produs din pricina aceasta. Îmi amintesc chiar de un caz în oare doi capitani au fost achitati de

tribunalul maritim dupa o ciocnire grava, pentru ca se gaseau amândoi într-o astfel de „zona moarta” si nu auzisera semnalele ce si le dadusera totusi.
— Acelasi lucru se întâmpla uneori si la avioane – zisei eu – se crede adesea ca pilotul a oprit motorul; atât de brusc înceteaza vâjâitul elicei pentru ca dupa scurt timp sa se auda din nou.
— Foarte adevarat – încuviinta capitanul – si acolo e vorba de o „zona moarta”. Dar toate explicatiile astea nu ne folosesc la nimic, din pacate. Cel mai nimerit lucru ar fi sa vâslim mai departe, poate iesim din zona si sa auzim semnalele vaporului.
— E singura solutie – zise si Marian – desi nu ma încânta de fel sa plutim aici ca orbetii. Lesne s-ar putea, în felul acesta, sa ne departaram cu totul de vaporul de la care asteptam salvarea.
— E drept ce spui dumneata – raspunse Sundgreen – dar în zona si ceata asta ne-am putea roti zile de-a rândul pâna sa dispara ciudatul fenomen natural. Fireste, situatia noastra e din cele mai proaste – dupa ce ne-am vazut salvarea atât de aproape – dar nu trebuie sa ne dam batuti cu una, cu doua. Sa vâslim, sa vâslim pâna ce vom vedea iarasi cerul cel putin.
— Într-o anumita privinta ai dreptate, încuviinta Marian – dar pe de alta parte nu trebuie sa nesocotim primejdiile care se nasc în cazul acesta. Nu stim cât de departe se întinde ceata cu zona ei moarta... Am putea trece pe lânga crucisator fara sa ne dam seama si ne-

am pomeni în largul marii, unde sa ne prinda vreo furtuna puternica. Spuneai chiar dumneata ca ceata asta ar putea tine câteva zile. Atâta timp vrei dumneata sa ratacim pe mare?
— Obiectiunile d-tale sunt si ele drepte, domnule Farrow, dar te-as ruga sa vii cu alt sfat daca esti în masura.
— Ma gândeam tocmai, zise Marian, sovaitor – daca n-ar fi mai bine sa vâslim încet într-un cerc mare. Poate ca astfel întâlnim crucisatorul sau iesim afara din zona moarta.
— Hm… propunerea nu e rea, desi are si partile ei proaste, zise capitanul. Putem încerca si eu ma voi sili sa tin cârma cât mai egal, asa fel ca sa ne întoarcem în locul acesta.
Cârmi putin spre dreapta si cu sperante noul începuram iar sa vâslim.
Tacerea înfioratoare din jurul nostru ne apasa nervii… Aproape de un ceas pluteam în cazanul acesta afurisit, fara sa vedem si sa auzim nimic.
Deodata tresariram si ne opriram din vâslit. Din spre stânga se auzi sirena crucisatorului, dar de la mare departare, dupa cât se parea.
— Ah, am dat de el! exclama Sundgreen, înveselit. Repede, sa nu-l pierdem iarasi?
Cârmi mult spre dreapta, ceea ce ma facu sa strig la ei:
— Dar bine capitane, e fals ceea ce faci. De la stânga se auzise doar sirena!
— Ba de la dreapta – raspunse Sundgreen, cu hotarâre.
Dar dupa o clipa adauga, necajit:
— Ai dreptate, totusi, vine de la stânga.

Când cârmi însa invers, Marian si eu strigaram în acelasi timp:
— Nu, capitane, aveai dumneata dreptate, Crucisatorul trebuie sa fie aici la dreapta.
Într-adevar, ecoul se auzea acum dintr-acolo.
Norvegianul se uita atunci la noi cu ochi mari si zise aproape cu disperare:
— Atâta vreme cât suntem înconjurati de ceata, nu vom da niciodata de crucisator, domnilor. Ecoul pare sa vie din toate partile si probabil ca noi ne departam tot mai mult, crezând ca ne apropiam de salvator.
Eu ma ridicasem în picioare si ciulii urechea. Dar capitanul avea dreptate. As fi putut jura ca sirena se auzea acum de la dreapta si dupa câteva clipe de la stânga apoi deodata din fata si mai târziu din spate.
Încetaseram cu totul sa vâslim, caci în sinea noastra ne temeam sa nu nimerim iarasi în zona moarta.
Stateam tacuti, ne uitam din când în când cu tristete unul la altul si ascultam mugetele sirenei care veneau din toate partile. Foamea setea ne chinuiau tot mai mult, pe lânga toate astea.
— Cel putin s-or fi salvat oamenii mei? întreba deodata capitanul. Erau cu o bucata buna înaintea noastra si nu se aflau în bataia vântului, care a adus peste noi blestemata asta de ceata.
— Dar erau si ei la vreo trei kilometri departare de crucisator – zisei eu – si pe de alta parte ceata s-a împrastiat foarte repede.

— Cu toate astea se poate sa fi izbutit dânsii sa se salveze, raspunse Sundgreen. Acum as propune sa ne culcam, facând de paza doar câte unul, cu schimbul. În somn uiti de foame si de sete.
Din pricina caderii în apa înghetata, ceasornicele noastre se oprisera, dar dupa socoteala mea era abia cam pe la prânz. Cu toate acestea, simtii deodata o mare oboseala si la fel parea sa fie si cu Marian, caci îl vazui înabusindu-si un cascat.
Fara sa mai tragem la sorti, cum faceam de obicei, orânduiram veghea în felul urmator: Pongo, Sundgreen, Marian si eu. Capitanul se întinse pe scândurile barcii si noi îi urmaram pilda, dupa ce-l rugasem pe Pongo sa-l trezeasca pe capitan dupa un ceas. Stiam bine ca credinciosul negru nu va gresi timpul, desi n-avea ceas, caci el era înzestrat de la natura cu acest simt.
Împotriva asteptarilor mele, adormii îndata. Si când ma trezi Marian, mi se paru ca tocmai ma culcasem. Era întunerec si nu mai auzeam sirena crucisatorului. Dar prietenul meu ma lamuri:
— Acum nu mai da semnale decât din cinci în cinci minute. Când va fi dat douasprezece semnale, îl poti trezi pe Pongo. Vezi sa nu te plictisesti prea mult!
Era frumoasa urarea lui, n-am ce zice, dar trebuie sa marturisesc ca niciodata în viata n-am trecut prin clipe mai grozave ca atunci.

Singura variatie era mugetul slab al sirenei, dar cele cinci minute care treceau de la o data la alta erau nesfârsit de lungi. Setea ma chinuia îngrozitor si gândurile mi se încâlceau în minte. Din pricina asta, nici nu mai tinui seama de câte ori mugise sirena, asa ca pierdusem socoteala cu totul.
Dar deodata unul din tovarasii mei din barca se ridica si auzii glasul lui Pongo:
— Masser culca, trecut timp. Pongo pazeste. Ma furisai la locul meu si adormii imediat. De data asta somnul meu nu mai era linistit, ci fu chinuit de cele mai grozave visuri. Aproape toate aventurile prin care trecusem pâna atunci se ivira fulgerator în mintea mea, pâna ma simti iar zgâltâit si auzii glasul lui Marian:
— E rondul tau, Robert. Sarmane prieten, te-as mai fi lasat sa dormi, dar crede-ma ca si eu sunt mai mult mort decât viu. Asa dar, douasprezece semnale de sirena, ai înteles?
Din nou ma asezai pe bancheta de la cârma. Nu-mi putui explica de ce mi se parea ca stam nemiscati pe acelasi loc. Oare marea nu era la fel de agitata?
Fara sa stiu cum, vârâi mâna în apa rece, dar o trasei speriat înapoi. Ma îmbolnavisem oare atât de grav, încât simteam totul anapoda? Apa trebuia doar sa fie rece, dar eu o simteam calda, aproape fierbinte.
Nedumerit, încercai încaodata – cu acelasi rezultat. Sa fi tâsnit de aici vreun izvor cald de pe fundul marii? Atunci, însa, ar fi trebuit s-avem curenti.

Statui în cumpana, daca descoperirea mea era destul de însemnata ca sa îndreptateasca sa-i trezesc pe camarazi. La început alungai gândul acesta, spunându-mi ca n-are nici o însemnatate faptul daca apa e rece sau calda. Apoi, însa, cu toate ca mintea nu-mi era tocmai limpede, avui simtimântul ca aceasta ciudata caldura ascunde vreo primejdie.
Il trezii pe Marian, deci si abia putând vorbi, îi comunicai descoperirea facuta. Prietenul meu se uita la mine ca la un nebun, se ridica apoi repede si virând mâna în apa, zise naucit:
— Într-adevar, aici nu e lucru curat. Sa-l întrebam pe capitan, ce poate însemna asta.
Sundgreen se ridica si el repede, când Marian îi spuse ca apa marii e calda... O încerca cu mâna, apoi striga:
— Trebuie sa ne carabanim repede de aici, domnilor Prin marile acestea binecuvântate se produc adesea cutremure marine si alte asemenea dracii. Uneori se ivesc insule ca din senin si dispar iarasi. Sa vâslim repede înainte, pâna dam iar de apa rece, unde n-avem de ce ne mai teme.
Îl treziram si pe Pongo, care lua tacticos lopata în mâna. De data asta vâsli si capitanul, caci cârma nu ne putea folosi în cazul de fata. În primele minute auziram încaodata sirena crucisatorului, apoi ne înghiti iarasi „zona moarta”.
— Acum îmi explic bine si ceata care s-a lasat atât de brusc, zise Sundgreen. Marea trebuie sa scoata aburi, când e

atât de încalzita. Rau e numai ca n-a venit la timp potrivit.
— Da, ar fi fost mai bine sa se produca cu o jumatate de ceas mai târziu – zise Marian.
— Dar vom scapa noi odata si odata. Vrei sa mai încerci apa, capitane?
— Tot fierbinte, raspunse Sundgreen, dupa ce vâri mina într-însa. Ba mi se pare c-a devenit si mai fierbinte.
— Atunci ne apropiam, probabil, de centrul catastrofei ce urmeaza sa se produca – zise Marian – sa mergem deci mereu înainte.
Vâsliram fara întrerupere din toate puterile, desi eram sfâsiati de sete, de foame si de oboseala.
Din când în când, capitanul încerca temperatura apei si de fiecare data ne lamurea ca e tot mai fierbinte. În cele din urma însa – dupa ce plutiram vreo trei sferturi de ceas – o gasi mai rece.
Încercaram si noi si constataram ca avea dreptate. O lasaram mai încet cu vâslitul, apa devenea tot mai rece, pâna când îsi recapata temperatura înghetata de mai înainte.
— De fapt, n-ar mai trebui sa fie ceata aici, îsi dadu cu parerea Marian.
— Ba da – zise capitanul – ceata se împrastie foarte mult, chiar daca focarul ei nu e atât de mare. Asa! Acum cred ca suntem în siguranta si putem înceta cu vâslitul. De-as sti numai unde ne aflam!
— Nici eu nu va pot spune, raspunse Marian. Nici n-am putea sti, daca cumva în timpul noptii valurile au împins barca în alta directie, sau am înaintat în ocean,

sau ne apropiem de coasta, la care, de altfel, nu vom ajunge decât peste vreo doua zile. În orice caz, eu sunt de parere ca e mai bine sa vâslim mai departe. Fie ca ne apropiem de largul marii sau de coasta, trebuie oricum sa iesim din ceata asta afurisita.
— Bine, domnilor, încuviinta capitanul. Dar n-are nici un rost sa vâslim cu totii, S-o facem doi câte doi si în felul acesta ne crutam puterile.
— Ne-am înteles – zise Marian – culca-te dumneata si cu Pongo, iar eu cu Robert voi vâsli pâna vom obosi, apoi veniti d-voastra la rând.
Pongo si Sundgreen se întinsera pe scânduri si noi vâsliram încetisor, luptând cu somnul si mai ales cu setea si foamea. Gândurile mi se încâlceau tot mai mult, nu mai stiam unde sunt, când deodata simtii o smucitura.
— Acum mergem sa dormim! zise Marian, cu glas aspru si obosit. Ai atipit cu mâna pe vâsla.
Îi treziram cu greu pe camarazii nostri, ne întinseram repede pe fundul barcii si adormiram tun.

III.
ALTE CHINURI.

FURAM TREZITI CAM BRUSC, de leganarile foarte puternice ale barcii noastre si când ne ridicaram repede, bagaram de seama ca ne aflam în mijlocul unei furtuni care ridica valuri înalte de câtiva metri.

Barca se clatina îngrijorator uneori, dar cel putin eram mânati cu mare repeziciune, asa ca puteam nadajdui s-ajungem curând pe uscat, sau sa întâlnim un vapor.
Se putea presupune ca eram împinsi spre coasta, caci furtunile vin numai arareori din tot ne mai învaluia, pluteam cu repeziciune, fara sa mai vâslim, în schimb luaseram hotarârea sa stam cu schimbul la cârma. Tocmai era rândul meu si îndeplinisem munca aceasta în mod automat, cufundat în gânduri, când deodata ma simtii smucit din toropeala si tovarasii care dormeau se trezira si ei brusc. Îndaratul nostru se auzea bubuit înabusit, suieraturi, vâjâit si cu toata ceata deasa observaram la vreo mie de metri departare o lumina puternica, rosie ca sângele.
Trebuie sa se fi produs vreo eruptie pe fundul marii si ne puteam socoti fericiti ca vântul ne purta înainte atât de repede. Altminteri, cu siguranta c-am fi fost pierduti.
— Trebuie sa se fi ridicat un crater nou pana la suprafata, marii, zise Sundgreen. Acum e foarte trist ca cei de pe vasul canadian nu vor mai crede ca ne pot salva.
— Vor presupune ca eruptia ne-a prapadit. Dar trebuie sa fi observat si ei furtuna; si si-or fi zicând ca ne-a mânat departe – fu de parere Marian – cu siguranta ca ne vor cauta, bineînteles daca nu cumva însusi crucisatorul a fost distrus de catastrofa.

— Ia mai taci!exclama Sundgreen. Capitanul canadian trebuie el sa cunoasca bine cât sunt de nesigure coastele de pe aici. Fara îndoiala ca a prevazut eruptia si va fi adus crucisatorul la adapost la departare destul de mare.
— Ar, fi de dorit, zise Marian. Daca ajungem teferi la coasta; tot ne mai surâde speranta sa fim salvati. Asta ar trebui sa se-ntâmple repede, însa, caci cred ca ceata aia de colo ne usuca gâtlejul si plamânii.
— Asa mi-am spus si eu – zisei – desigur ca e amestecata cu vapori de pucioasa. Dumnezeule, a început!
Ultimele cuvinte le rostii speriat, caci… începuse într-adevar. Îndaratul nostru se produsesera suieraturi si vâjâituri fioroase, apoi se ridica o lucire alba, fantomatica. Si deodata ne treziram cocotati pe creasta unui val urias, care alerga cu viteza unui tren expres, mânati din urma de furtuna.
Din fericire, barca noastra era destul de trainica, altminteri s-ar fi sfarâmat în urma izbiturii naprasnice.
Dar unde ne mâna acum valul aceasta gigantic? În asta era primejdia cea mare, desi pentru moment ne venea la socoteala de minune ca eram dusi cu repeziciune mai mare ca a unei barci cu motor, de valul care luase probabil, de pe urma vulcanului submarin.
Dar nici furtuna, nici talazul urias nu se potolira – dupa cum nadajduiam – si ceata se lipi de noi de parc-ar fi fost clei.

Ceasuri de-a rândul tinu aceasta calatorie fantastica pe creasta valului, dar acum nimeni nu se gândea la somn, caci eram încordat la culme sa vedem ce se va alege de noi. Ne putem astepta din clipa în clipa, sa fim zvârlitii pe o insula sau o stânca si daca aceasta catastrofa. S-ar fi produs pe când dormeam, atunci eram pierduti.
Nici de vorba nu puteam sta, caci mugetul vântului ne-ar fi silit sa racnim ca sa fim auziti si pentru gâtlejurile noastre uscate asta era un adevarat chin.
Stateam tacuti si priveam tinta înaintea noastra. Sundgreen îsi înclestase mâinile pe cârma si tinea barca mereu în aceeasi directie, ca sa nu ne rasturnam.
Dupa socoteala mea sa tot fi trecut vreo opt ceasuri în felul acesta, caci începu sa se întunece din nou. Ne era harazit sa mai petrecem o noapte de groaza pe mare, mereu în primejdie sa ne zdrobim de vreo stânca sau sa ne rasturnam în apa?
Deodata, însa, capitanul scoase, un strigat si arata cu mâna înainte. Întoarseram repede privirile si de spaima sariram în sus de la locurile noastre. În fata noastra ceata se întinsese ca o perdea si în semi-întunericul înserarii vazuram o coasta stâncoasa, spre care ne îndreptam cu o viteza fantastica.
Acum eram pierduti cu siguranta, caci daca ne izbeam de stâncile acestea, barca noastra se sfarâma ca o coaja de ou.
Ne strânseram repede mâinile în semn de adio, apoi priviram linistiti spre zidul de stanca, unde urma sa ne gasim moartea.

Se cam întunecase bine, asa ca nu puteam recunoaste lamurit daca stânca avea crapaturi. Vedeam însa spuma valurilor stropind în sus si ne gândeam cât si pe noi ne asteapta soarta sa fim zdrobiti si farâmati.
Înca cincizeci de metri... înca treizeci... înca zece... si deodata Sundgreen striga ceva si smulse de cârma cu putere. Barca se apleca pe o parte, fara sa se rastoarne, apoi însa bravul capitan smuci cârma iar de partea cealalta si ne recapataram pozitia dreapta. Prin aceasta manevra. Sundgreen abatuse barca cu vreo doi metri de tinta ei de pâna atunci si asta pentru ca ochiul sau ager observase în peretele întunecat o dunga îngusta si neagra, unde valurile nu stropeau în sus.
Si îndata banuise ca trebuie sa fie vorba de o trecatoare si – c-o fi lunga sau scurta – socoti nimerit sa îndrumeze barca în crapatura aceasta.
Peretii de stânca erau departati cu cel mult patru metri unul de altul si cu o viteza, fantastica intraram în trecatoare calarind pe o lature a valului.
Coborâram vertiginos în adâncime, deoarece înaltimea valului se rupse. Nu ma asteptam sa scapam teferi, caci acum nu se putea sa nu ne rasturnam sau sa fim zvârliti undeva pe plaja, ceea ce la viteza aceasta însemna pieirea.
Dar se întâmpla altfel. Dupa alunecarea de pe înaltimea valului la nivelul marii, barca noastra începu sa alunece mai linistit. Si trecatoare era neobisnuit de lunga, apoi începu sa se largeasca din ce în ce si în cele din urma vazuram

deodata, în fata noastra, în ultimele raze ale înserarii, un cazan rotund cu un diametru de cincizeci de metri, care avea de jur împrejur o plaja neteda de nisip alb.
Valurile slabe ne zvârlira deasupra cazanului si ajunseram nevatamati pe plaja, de partea cealalta. Ridicându-ne de jos, ne uitaram buimaciti unul la altul, apoi priviram în jurul nostru, desi nu mai puteam recunoaste nimic din pricina întunericului.
— Pacat ca s-a facut noapte – zise Sundgreen – as pune ramasag ca pe pamântul acesta de aici s-ar gasi ceva de mâncare si de baut.
— Ia mai las-o încolo de mâncare si de bautura, ca iar începe sa ne chinuiasca foamea si setea, se rasti Marian.
— Massers fie linistiti, zise Pongo si sari din barca pe plaja – Pongo gaseste si noaptea. Massers vine cu mine!
Sariram si noi afara si ne luaram dupa negrul nostru, care privea linistit la stanca înalta.
Apoi se-ndrepte spre un loc anumit si cu tot întunericul descoperi o crapatura îngusta, în care o poteca acoperita cu pietris urca în panta dulce.
Ne prinseram de brâu unul de altul si dibuiram drumul îndaratul lui Pongo, care ne duse atât de repede de parc-ar fi fost zi.
Dupa zece minute eram sus pe stâncile înalte, Furtuna ne întâmpina din nou, dar Pongo, dupa ce privi câtva timp în jos, ne duse mai departe drept înainte si

deodata ne treziram în fata unei paduri de brazi.
Printre trunchiurile înalte Pongo îsi facu drum înainte. Cu instinctul sau aproape supraomenesc mirosise probabil pe undeva prin apropiere apa.
Si deodata ne opriram în mijlocul padurii, într-un luminis acoperit cu blocuri mari de piatra. Terenul era si aici stâncos, numai pe alocuri era muschi, dupa cum constataram din repetatele alunecari.
În mijlocul platoului stâncos luci în întunerec o întindere de apa destul de marisoara. Si un murmur slab ne vesti ca trebuia sa fie vorba de un izvor care tâsnea din stânca si care formase aici un pârâias. Iar padurea crescuse de sigur de pe urma umezelii pe care pârâiasul o raspândea în jurul sau.
Alergaram spre apa, ne culcaram pe burta si bauram… Niciodata n-am simtit o placere mai mare în viata mea ca în clipele acelea de adevarata voluptate. La fiecare înghititura simteam cum trupul îmi renaste, cum puterile îmi revin.
Dupa ce ne potoliram setea, nu mai stiam cum sa ne marturisim multumirea si admiratia fata de Pongo.
Dar uriasul nu era înca multumit cu ceea ce facuse.
— Massers asteapta, zise el si disparu în padure.
Îl auziram rupând crengi uscate, de parc-ar fi vrut sa aprinda foc. Încercaram îndata sa aprindem un chibrit sau brichetele, dar constataram ca apa le stricase cu totul.

Ne bizuiram însa pe Pongo, care trebuia sa stie el sa aprinda focul în chip primitiv. El se înapoia curând, tinând sub brat o legatura maro cu ramuri uscate si rasinoase.
Îsi puse jos sarcina, se aseza lânga ea si începu sa curete cu cutitul o creanga, dupa cum ne daduram seama dupa zgomot. În felul acesta vroia sa faca aschii, care vor lua foc repede, când vor întâlni o scânteie.
Si scântei produceau brichetele noastre, caci numai benzina, se stricase din pricina apei.
— Massers brichete! ceru Pongo si Marian i-o dadu îndata pe a sa.
Negrul se apleca peste gramajoara de aschii si lasa sa cada o ploaie de scântei peste ele.
Si într-adevar, izbuti în curând sa produca o flacaruie, în care sufla cu bagare de seama. Si o facu din ce în ce mai mare. Apoi puse deasupra crengi mai mici si peste putin timp aveam un foc în toata regula.
Pongo se duse iar în padure si aduse vreascuri mai mari, cari sa poata întretine focul. Într-o jumatate de ceas aduse atâtea ca ar fi putut ajunge pentru toata noaptea.
Odata cu caldura care ne dezmortii madularele îsi arata coltii si foamea, pe care o mai înselasem cu apa rece. Pongo parea ca se gândeste si ei la asta caci dupa ce statu câtva timp pe gânduri se facu nevazut în padure.
— Pongo al dv. e un om minunat – zise Sundgreen – a facut el lucruri cari

pareau cu neputinta, dar daca va aduce acum ceva de mâncare, sa stiti ca încep sa cred în vrajitorie.
— O scoate la capat Pongo si cu asta, zise Marian, calm. El e înzestrat cu simturi cari ne lipsesc noua, celorlalti oameni. Sunt încredintat ca se va înapoia curând cu niscaiva pasari de mare. Printre crapaturile stâncilor de pe aici si-or fi facut de sigur cuib corle, pe care le va prinde lesne.
— Mamifere nu cred sa fie pe aici – zisei si eu – caci am impresia c-am fi pe o insula. Prea putin timp am fost mânati pe apa ca sa fi putut atinge uscatul.
— Dac-am fost împinsi de-a dreptul spre Rasarit, de la locul unde casalotul a zdrobiti vasul meu, atunci ar trebui sa ne aflam acum în labirintul insulelor Prince of Wales, din arhipelagul Alexandru, zise Sundgreen. Dar se si poate sa ne fi abatut cu totul din directia aceea.
În aceeasi clipa se auzira trosnete de crengi uscate în padure, apoi se ivi în lumina focului faptura înalta a lui Pongo, care, zâmbind triumfator, aduce patru corle.
— Drace! facu norvegianul. La asta nu m-as fi asteptat.
— Ti-am spus-o eu ca Pongo stie el ce face! râse Marian. E drept ca ne aflam pe o insula, Pongo?
— Colo este si apa, raspunse uriasul si arata spre partea opusa aceleia de unde venisem. Acolo nu vânt, acolo pasari.
— Hm, atunci într-adevar se pare ca e o insula, zise Sundgreen, îngândurat – sau poate chiar vreo peninsula. În sfârsit,

pâna una alta sa ne înfruptam din pasarile astea de pe aci, desi trebuie sa marturisesc ca pâna acum n-am mâncat înca friptura de corla.
— Nici eu – râse Marian – dar foamea pe cum o avem va face sa ne placa.
Jumuliram pasarile de pene si dupa ce le spalaram bine le fripseram în frigare la foc. Dupa o jumatate de ceas erau gata si pot spune ca niciodata în viata mea n-am mâncat cu atâta pofta. Si nici camarazii nu s-au lasat mai prejos.
Cu asta, însa, Pongo tot nu-si sfârsise opera. Spuse din nou cunoscutul lui „Massers asteapta" îsi scoase cutitul si se facu nevazut în padure. Dura cam multisor pâna se înapoie gâfâind, cu o sarcina mare de ramuri verzi, pline cu ace moi.
Le asternu cu dibacie pe pamântul tare, disparu iar si se întoarse cu un nou brat. În felul acesta ne pregati lânga foc un culcus, pe care ne întinseseram în voie. Trebuia sa stam de straja ca sa întretinem focul. Era atât de cald acum, încât ne vazuram nevoiti si sa dezbracam hainele de piele si vestele. Acestea din urma le înfasuraram si le folosiram ca pernitele, iar cu mantalele ne acoperiram. Noaptea trecu în liniste si când se ivira zorile, Pongo, care disparuse iarasi cu putin înainte, ne aduse plocon alte patru corle, în loc de cafeaua de dimineata. Mâncaram si daduram pe gât câteva înghitituri de apa proaspata, dupa care ne simtiram ca nou nascuti.
Hotarâram acum sa întreprindem o cercetare a terenului. Parasiram padurea,

deci si dupa vreo douazeci de minute ajunseram la marginea podisului, pe pârtea unde îsi aveau cuibul corlele. Când vazui cârdurile lor vânând pesti, ma simtii linistit, spunându-mi ca numai de hrana nu vom duce lipsa. Porniram repede pe marginea podisului care se ridica la vreo zece metri deasupra nivelului apei. Vreo trei ceasuri tinu plimbarea prin întreaga insula. Platoul de stânca lasa liber pretutindeni un brâu lat de vreo suta de metri, dupa care începea padurea; care acoperea tot mijlocul insulei. Zadarnic cautaram sa descoperim alte insule – eram singuri de tot în mijlocul marii nesfârsite, a carei suprafata, era tot mai agitata de furtuna. În cele din urma ne înapoiaram în lagarul nostru, ca sa chibzuim ce e de facut.

IV.
CA ROBINSON CRUSOE.

DE HRANA SI DE FOC NE ÎNGRIJISERAM, acum era vorba sa ne aranjam pentru o sedere mai lunga, caci putea trece mult timp pâna sa se iveasca un vapor prin locurile acestea. Tot Pongo fu acela care se puse pe lucru fara multa vorba. Se facu nevazut în padure si când îl urmaram, îl gasiram îndeletnicindu-se cu taierea unor copacei tineri. Îi ajutaram îndata, caci stiam ca vroia sa construiasca cu ele o coliba, în care sa ne putem adaposti cel putin de ploaie si zapada. Toata ziua munciram si lasaram lucrul abia pe înserat. Mai strânseseram

si vreascuri din belsug, pe care le îngramadiram în apropierea focului.
Înca o noapte trecu în liniste. A doua zi reîncepuram lucrul la coliba si spre seara eram aproape gata. Ca unelte nu aveam decât cutitele noastre, pe care Pongo le ascutea în fiecare zi de niste pietre de pe tarm.
Când coliba fu cu totul gata, ne luaram ragazul sa chibzuim cum sa ne orânduim viata pentru viitor. Deocamdata nu ne prea plângeam de plictiseala, caci acum trebuia sa „mobilam" coliba, adica sa facem culcusuri, scaune si o masa.
Grija mare ne facea chestia hranei, caci nu prea era mare placere sa manânci în fiecare zi carne de corle si asta cine stie cât timp, poate chiar luni si unde mai pui ca s-ar putea ca bietele pasari sa intre la banuiala Si sa se ascunda, lasându-ne si fara hrana asta! Pongo salva situatia, începu sa cerceteze balta din mijlocul podisului si gasi pesti cu duiumul. Vestea ne bucura, fireste, dar cum Dumnezeu sa prinzi înotatoarele astea sprintene?
Credinciosul nostru negru gasi o solutie geniala: curati coaja unor crengi subtirele si împleti dintr-însa niste frânghioare destul de trainice. Lega cutitul de frânghie, apoi acesta de o nuia lunga si undita era gata. Pestii de acolo nu mai vazusera, de sigur, oameni, astfel ca râmasera linistiti când pasiram pe marginea baltii.
Eram încredintati ca cu sistemul sau, Pongo va izbuti sa „întepe" destui pesti, dar acum se punea întrebarea cum îi vom

prepara pentru mâncare? Fu primita propunerea mea, de a-i frige deasupra focului, cum fac pe alocuri pescarii.
Cam pe la amiaza acelei zile, Pongo îsi puse la încercare „undita" si nu trecu nici un sfert de ceas si aveam înainte-ne patru pesti de toata frumusetea, fiecare de câte doua kilograme.
Fripti în frigare capatara un gust minunat si mâncaram cu atâta pofta ca era cât p-aci sa ni se aplece... Seara facuram putina schimbare, adica mâncaram iar corle.
Pongo, însa, nu era multumit. Cauta câtava vreme pe podis, pâna dadu peste o adâncitura mica, în forma de albie si se apuca s-o umple cu apa din balta, adusa cu rabdare cu paharul sau de aluminiu, pe care întâmplarea facuse sa-l pastreze la brâu, spre deosebire de noi cari le lasasem în ranitele ramase pe baleniera.
Nu prea ghiceam ce-avea de gând sa faca, dar îl lasaram sa-si vada de treaba.
A doua zi dimineata li vazuram zvârlind pietre mari în vâlvataia focului nostru de tabara. Apoi se duse iarasi la pescuit si nici de data asta nu se-ntoarse cu mâna goala.
Curati de solzi pestii, îi spala apoi la balta si-i aseza lânga albia cu apa. Dupa aceea se facu nevazut în padure, de unde se înapoia peste câteva, minute cu niste fructe, frunze si buruieni, pe cari le zvârli în albie.
Pricepuram ce vrea sa faca, abia când îi vazuram scotând din foc – cu ajutorul a doua bete – pietrele înrosite si zvârlindu-

le în albie. Îi daduram concursul cu multa însufletire.
Zvârlind mereu pietre fierbinti în apa, aceasta începu curând sa fiarba si atunci bagaram pestii într-însa. Apa mirosea a mirodenii, cum ne plac noua europenilor.
Tot Pongo fabricase niste talgere din crengi împletite, precum si furculite mai mult sau mai putin desavârsite, asa ca întinseram masa mare, care ne prii de minune..
Dar omul e vesnic nemultumit si o dorinta se naste o alta. Tot numai cu peste si corle nu prea ne venea la socoteala. Duceam dorul dupa o bucata de carne hranitoare. Ceea ce nu ne puteau da, nici pestii, nici corlele.
Pâna atunci nu prea avusesem ragaz sa cercetam padurea, care era foarte întinsa.
— Dar dupa ce coliba si „mobilierul" fura gata, luaram hotarârea sa pornim în cautare de ceva vânat. Apucaram fiecare în alta directie si abia facuram vreo suta de metri ca un strigat al lui Pongo ne strânse pe toti în jurul lui.
Arata cu degetul spre pamânt si atunci vazuram în pamântul moale întiparituri cari nu puteau proveni decât de la porci.
Lucrul parea ciudat. De unde si pâna unde animale dintr-acestea pe o insula pustie, care n-avea nici o legatura directa cu uscatul populat? Oare în cursul veacurilor sa fi disparut portiuni atât de mari de pamânt, încât acum nu se vedea decât marea de jur împrejur?
Nu prea ne baturam capul cu asta, caci pentru moment mai important era pentru noi o fripturica buna. În primul rând

aveam nevoie de arme ca sa putem ucide eventualii porci.
Si tot Pongo fu acela care fabrica un soi de sulita, din cutitele noastre fixate de niste nuiele. Daca porcii nu erau prea mari, îi puteam rapune cu arma aceasta.
Pongo nu ne dadu timp de gândire. Arata lui Pongo vânatoarea. El se departa de noi pe nesimtite si oricât ne cazneam sa-l urmam fara sa facem zgomot, nu furam în stare, mai ales capitanul, care din când în când frângea câte o creanga, fara voie.
Deodata Pongo se opri si ridica mâna în semn de prevenire. Ne apropiaram de el în vârful picioarelor si urmarind directia bratului sau întins, vazuram doi brazi înalti lânga cari roiau porci cu duiumul. Si... erau porci domestici, de soi american.
Pongo nu ne dadu timp de gândire. Arata câtiva porci, cari scormoneau pamântul ceva mai de o parte si ne sopti:
— Massers ramâne aici! Apoi se furisa ca un sarpe printre copaci, se culca pe burta dupa câtiva pasi si se târî spre un porc pe care îsi pusese ochii.
Noi stateam ca la vreo suta de metri de porcul mare cât toate zilele si priveam cu încordare la agilul Negru, care ajunsese doar la cincizeci de metri de vânatul sau si ramase câtva timp îndaratul unei tufe, tinând sub observatie animalul. Si deodata vazuram un spectacol, cum nu mai întimpinasem în viata.
Pongo taiase fara zgomot câteva ramurele de brad si le tinu în fata obrazului, ca un fel de masca. Astfel se târî înainte spre

porc, care nu se nelinisti de loc, caci i s-o fi parând ca se misca tufisul. Credinciosul meu prieten ajunse la treizeci de metri, apoi la douazeci, de râmatorul care tot scormonea pamântul. Venise clipa hotarâtoare si atunci îl vazuram pe urias lasându-se în genunchi îndaratul unei tufe. Ca un fulger zbura cutitul legat de batul lung si se înfipse în trupul animalului. Un grohait asurzitor, câteva zvârcoleli. Apoi trupul se întinse si ramase nemiscat.

Pongo nu se clinti si privi la restul cârdului. Porcii încetara sa râcâie pamântul, se uitara cu mirare la consângeanul lor, dar curând continuara sa-si vada de treaba.

Pongo se târî mai departe, pâna ajunse la porcul ucis. Cu o smucitura scoase arma din trup, apuca apoi unul din picioarele dindarat ale masculului si trase dupa sine hoitul, tot ascunzându-se pe dupa tufe.

Ceilalti porci priveau din când în când dupa camaradul lor, care se îndeparta în chip atât de ciudat, dar nu dadura prea multa atentie faptului si-si vazura înainte de râcâitul lor.

— Drace, te pomenesti ca sunt trufe acolo! Exclama capitanul agitat – Trebuie sa cercetam neaparat. Corle cu trufe e ceva pe cinste. Le putem si praji, caci capatam untura de porc.

— Dar oala ai? întrebai eu.

— Hm… cam asa e, n-avem oala, facu Sundgreen, necajit. Trebuie sa renuntam, deci.

Dar carnea de porc cu trufe o prajesc în frigare.
— Sa asteptam însa. Cu cautarea pâna or fi plecat porcii – zise Marian – altminteri îi alungam din locul acesta.
Pongo se apropia tot mai mult cu prada sa. Când statu în asa fel încât turma de porci nu-l putea vedea, ne târâram la el si îl ajutaram la transport. Ajunsi pe podis începuram sa preparam vânatul. Am mai facut noi treburi dintr-astea, însa nu chiar asa de amanuntit cum s-ar fi cerut. De data asta capitanul se dovedi a fi un adevarat geniu, caci se pricepea la toate, chiar la fabricarea cârnatilor. Cel putin asa ne încredinta, ca vom capata niste cârnati pe cinste. Si izbuti într-adevar, caci cu ajutorul lui Pongo aduna crengi si fructe, care prin ardere împrastiara un miros foarte aromatic. Fumul se dovedi a fi si un minunat mijloc de conservare pentru sunca porcului.
Acum eram asigurati pentru câteva saptamâni, caci daca ni se facea pofta de carne proaspata, Pongo rapunea un alt porc din cârd, caci acestia tot nu bagasera de seama apropierea grozavului lor dusman: omul.
Într-una din zilele urmatoare Marian pleca de lânga noi si dupa câtva timp se înapoia cu niste scoici foarte mari, al caror fund zgrunturos începu sa-l poleiasca cu o piatra aspra. Privii cam cu îndoiala la „cratitele” acestea, caci eram aproape sigur ca vor crapa deasupra focului, dar Marian ma încredinta ca asta nu se va întâmpla.

Toarte n-aveau aceste cratiti, ci trebuiau tinute cu niste betisoare, dar rezistara la foc si cu ajutorul unturii de porc – pe care o pastraram în besica si în matele râmatorului – furam în masura sa ne preparam câte o fripturica fiecare pentru sine.
Viata noastra primitiva tinu astfel vreo doua saptamâni, când cartea noastra de bucate se îmbogati. În primul rând gasiram pe coasta de Rasarit, lânga tarm, un banc de stridii, pe care nu fu greu sa punem mâna.
Pongo facuse un sac din pielea unui porc si înfigându-l în vârful unui bat, întocmi un soi de plasa, cu ajutorul careia ne aducea în fiecare dimineata stridii proaspete pentru dejun.
Afara, de asta, Pongo mai descoperi în padure ciuperci foarte gustoase, cari ne priira, de minune. Si tot el mai gasi niste copacei ciudati, încarcati eu fructe mici, de forma merelor.
Poamele acestea aveau un gust acrisor, însa foarte bun, ceva între portocale si lamâi si ne daduram seama ca erau hranitoare.
Aveam acum mai mult ragaz, ne puturam îndeletnici cu îmbunatatirea colibei noastre pe dinafara ai pe dinauntru, iar în partea de Rasarit instalaram un semnal luminos, care în timpul zilei îsi trimitea fumul spre tariile cerului; pe de alta parte afumam mereu carne de porc, caci nu stiam cât de aspra va fi iarna si daca vom fi în masura sa mergem la vânatoare.

Acum aveam prilejul sa cercetam mai amanuntit padurea. Asta însa fu spre paguba noastra, caci într-o zi, când parasiseram cu totii podisul ca sa scotocim insula fiecare în alta parte, se stârni un vânt slab dinspre Miazazi, care însa deveni tot mai tare, fara ca noi sa fi bagat de seama ceva.
Si astfel se facu ca din focul pe care-l întretineam mereu pe marginea baltii, zburara scântei, pe coliba si dupa putin timp aceasta era cuprinsa de flacari.
Când ne înapoiaram din cercetare, ramaseram încremeniti în fata mormanului de cenusa si de nimic nu ne paru mai rau decât de bietele noastre sunci, care cazusera si ele prada focului necrutator.
Cu prilejul acesta ne daduram seama si de primejdia ce prezenta locul acesta.. Daca vreodata sufla vântul din spre Miazazi, atunci nu puteam întretine un foc pe podis, caci era pericol ca padurea sa fie cuprinsa de flacari.
— N-avem încotro! zise Marian într-un târziu. Trebuie sa ne cautam alt loc, unde sa facem totul de la început.
— În felul acesta scapam si de plictiseala, râse Sundgreen. Dar de grabit tot trebuie sa ne grabim, ca sa nu intram în iarna!
— Plecam în cautare tot despartiti?
— Da, însa acum sa cautam ceva spre Miazazi. Dintr-acolo nu prea bate vântul. Cu alte cuvinte trebuie sa gasim un loc unde sa fim la adapost si de vântul de Miazazi.
— Massers, vine cu mine! zise Pongo în aceeasi clipa.

Cautasem si el în felul lui practic cum era îsi spusese pe buna dreptate ca si în noua noastra tabara trebuia sa avem pe aproape apa, asa ca urmase pârâiasul.
Se opri pe povârnisul platoului si aplecat cerceta pamântul. Când ajunseram lânga el, arata în jos si zise linistit:
— Oameni.
Avea dreptate, erau acolo urme de ghete cusute.
Marian se apleca si el, apoi spuse:
— Întipariturile acestea sunt foarte vechi, o dovada ca pe aici ploua rar, altminteri le-ar sters apa. Ba nu… dimpotriva… asta e pamânt clisos, care se întareste dupa ploaie.. De aceea, s-au si pastrat atât de bine urmele. Ia sa coborâm, se pare ca fusese pe aici un soi de poteca.
Pongo si disparuse, iar noi coborâram repede dupa el si ne treziram pe o stânca, îndaratul careia se vedea o crapatura îngusta.

V.
DESCOPERIRI CIUDATE.

DIN DESCHIZATURA ACEASTA se auzi glasul înabusit al lui Pongo:
— Massers, vino repede!
Dibuiram drumul pe întuneric, dar din ce în ce se lumina mai mult, pe masura ce patrundeam înauntrul stâncii. Si deodata ne treziram într-o pesterii mare, rotunda, care îsi primea lumina dintr-o crapatura a tavanului.
Pestera era plina cu lazi, dintre care cela mai multe erau deschise. Si în ele vazuram lucruri care ne umplura de

uimire si bucurie în acelasi timp. Conserve de tot soiul, carne si legume, vinuri, compoturi, faina, zahar, ceai, cafea si tutun…
În clipa aceea ne simteam ca niste copii nevinovati, carora Mos Craciun le-a facut o surpriza cu totul neasteptata. Cu câteva minute înainte, plângeam pe cenusa colibei noastre – si acum eram într-un adapost cu merinde pentru ani de zile!
— Hm… foarte bine! facu capitanul, cu chipul stralucitor de bucurie si scoase o sticla dintr-o lada – Asta e rom vechi… Hm… si mai vad colo vesela de aluminiu, destula pentru un mare restaurant. Nu mai avem nevoie acum de tigai din scoici.
Dar în clipa urmatoare scoase o înjuratura si o exclamatie de spaima. Descoperise „chelnerul". Adica un schelet, care zacea la pamânt îndaratul uneia din lazi.
Din partea cealalta a pesterii Marian striga:
— Aici sunt paturi în toata regula si într-unul din ele se afla un schelet.
— Si aici în dosul acestei lazi e unul, raspunsei eu.
Apoi ma aplecai si adaugai speriat:
— A capatat un glont în cap.
— Hm… poate suntem în masura sa aflam ce fel de tragedie s-a desfasurat aici – zise Marian – mortul mea are un jurnal cu însemnari zilnice lânga el. Îl vom citi mai târziu, caci deocamdata trebuie sa cercetam pestera cu amanuntime.

Mai gasiram o încapere mica, servind drept bucatarie. Din pietre de forma aproape egala fusese facuta o vatra, tencuita cu pamânt lutos. Si încaperea asta avea un ventilator, sub forma unei crapaturi în tavan si acum ne lamuream si aerul bun din pestera.
Aveam asa dar un adapost ideal. Aparati de furtuna, ploaie si zapada, puteam trai chiar si principalul erau însa lazile cu pretiosul lor continut. Tot cautând gasii pe un capac un bilet lipit de gara din San Francisco, purtând o data cu treisprezece luni în urma. Daca tineam seama de drumul facut pâna la insula asta, puteam presupune ca pestera devenise locuibila cam de un an de zile.
Luaram hotarârea sa îngropam întâi scheletele. Într-o foaie de cort gasita în pestera, duseram afara osemintele, apoi le transportaram sus în padure si le îngroparam într-o groapa sapata cu cutitele. Rostiram o scurta rugaciune pentru odihna sufletelor necunoscutilor – si trista ceremonie luase sfârsit.
Mortii cu mortii, viii cu viii, cum zice proverbul. Ne înapoiaram deci linistiti în pestera noastra, luaram în stapânire toate lazile si orânduiram comoara.
Gasiram în lazile acelea tot ce ne-ar fi trebuit ca sa traim ani de-a rândul. Carne, legume, pesmeti, faina, ceai, cafea, zahar si afara de merinde, unelte de tot felul, arme cu munitii din belsug, îmbracaminte, paturi si chiar lampi cu spirt, cu combustibil de rezerva în cantitate îndestulatoare.

— De unde vin toate astea nu stim – zise Sundgreen dupa câtva timp – dar putem fi recunoscatori Destinului ca ne-a îngaduit sa descoperim pestera asta. Propun sa ne pregatim acum o masa pe cinste si-mi voi îngadui sa prepar un lichior ca la noi acasa.
— Asa sa facem! încuviinta Marian. Si dupa masa vom începe sa citim jurnalul mortului, poate aflam dintr-însul cum au ajuns cei doi oameni cu toate lucrurile acestea.
— E probabil c-au fost contrabandisti de alcool, îsi dadu cu parerea Sundgreen. Oameni dintr-acestia au fost întotdeauna bine înarmati si aveau pretutindeni depozitele lor. Da, domnilor, poate nu e de loc exclus sa primim o vizita nedorita. Poate ca era vorba de o ascunzatoare a unei bande, care, în lupta cu politia prohibitionista, a fost în parte rapusa. Într-acestea, paznicii de aici s-au prapadit, într-un fel pe care-l vom afla, poate, din însemnarile acelea. Dar se poate si ca restul membrilor bandei sa vie peste noi si sa ne atace.
— Bravo! striga Marian. E cam multa fantezie în sustinerile d-tale, capitane, dar nu se stie daca nu te apropii de adevar. În orice caz trebuie sa supraveghem acum mereu marea, ca sa nu ne trezim luati prin surprindere. Si acum mai avem o treaba urgenta de facut: trebuie sa adunam o provizie cât mai mare de lemne în pestera, ca sa fim la adapost de intemperii.
În vreme ce ne îndeletniceam cu aceasta munca grea, Sundgreen gatea mâncarea.

Si trebuie sa marturisim ca nici în cel mai bun restaurant din marile metropole, nu mi-a priit atât de bine o masa ca în ziua aceea, desi era numai carne conservata si legume.
Fostii locuitori ai grotei, canalizasera pârâiasul sa intre în pestera si în felul acesta aveam mereu apa proaspata.
Mare fu bucuria noastra, când gasiram într-o ladita obiecte de toaleta, cum ar fi sapun, perii de dinti, pasta, etc. Dupa atâta; vreme de lipsuri, simtiram o adevarata placere sa ne folosim de lucrurile acestea.
Ca sa nu ne plictisim, luaram hotarârea sa facem o usa la intrare, cu atât mai mult cu cât se putea sa fie tigri sau alte salbaticiuni.
Asta ne dadu de lucru doua zile, asa ca tot nu avuram timpul sa cercetam jurnalul cu însemnarile mortului. Marian spuse ca asta o vom face când vremea proasta ne va sili sa ramânem în pestera.
Amenajaram si culcusuri din nuiele, caci nici unul din noi nu vroia sa se foloseasca de paturile în care zacusera si murisera locuitorii pesterii, înaintea noastra.
Din paturi facuram saltele cari ne tineau de cald si adesea ma gândeam ca viata noastra de acum îsi avea si ea farmecele ei. De ce nu ne-am îngadui si noi un ragaz de odihna, în loc de a ne expune mereu primejdiilor?
De carne proaspata se-ngrijea Pongo odata pe saptamâna, deasemenea aveam iarasi o provizie îndestulatoare de sunca

afumata si cârnati, fabricate de Sundgreen.
Printre obiectele celor doi morti gasiram si doua ocheane bune, astfel ca puteam cerceta marea în fiecare zi, pâna la mari departari. Dar vremea era prea rea si nu puturam descoperi nici o trâmba de fum care sa tradeze apropierea vreunui vapor.
Trebuia sa ne împacam deci cu soarta de a petrece, iarna pe insula. N-aveam de ce sa ne îngrijoram din pricina aceasta, caci din toate privintele eram la adapost, atât în privinta vremii rele cât si a dusmanilor, oameni sau animale.
Dupa vreo trei saptamâni de la instalarea în pestera si în urma staruintelor repetate ale lui Sundgreen, Marian se hotarî într-o seara sa deschida jurnalul mortului, la lumina unei lampi cu spirt.
Omul se numea Jonny Lincoln si fusese marinar pe yachtul de lux al unui milionar american. Cu prilejul unei furtuni grozave yachtul naufragiase lânga insula, iar proprietarul, familia sa si echipajul – afara de Lincoln si stewardul Leslie Milion – fusesera maturati peste bord sau se prapadisera din pricina frigului.
Cei doi supravietuitori descarcara repede lazile de pe vas, stiind ca ele contineau lucruri trebuincioase pentru viata în singuratate. Caci îsi dadura seama îndata ca cu greu vor izbuti sa se salveze de pe insula aceasta, care era la mare departare de marile cai navigabile.
Lincoln nu cunostea numele insulei, dar aflase de la capitanul yachtului pozitia ei aproximativa.

În însemnarile cu pricina se mai arata cum descoperisera grota si cum o amenajasera. De pe vapor luasera si trei porci vii si abia acum se lamuriram existenta râmatorilor acolo.
Cei doi naufragiati tineau sa aiba mereu carne proaspata asa ca în primele saptamâni crutasera porcii. Apoi însa nu mai avura nevoie, caci dintr-un lucru de nimic se luasera la cearta, de la cearta la bataie si în cele din urma pusera mâna pe arme. Milton trase un glont care se înfipse în trupul tovarasului sau, iar Lincoln tinti mai bine si gauri scafârlia celuilalt.
Din descrierea aceasta, capataram explicatia amanuntita a dramei petrecuta pe insula. Dar în jurnalul aceia mai exista un pasagiu care ne interesa din cale afara. Probabil într-o pornire de parere de rau, Lincoln scrisese:
„Sunt multumit ca am ajuns pe yachtul acesta. În San Francisco n-as fi fost sigur cu viata, caci Jim Town asmutise asupra mea oamenii sai. Chiar daca e foarte bogat si bine vazut pretutindeni, stiam totusi ca e seful unei bande mici, dar temute, care nu se da în laturi de la nimic. Crima, jaf, furt, astea sunt pentru acestia lucruri de fiecare zi. Si Jim Town e stapânul lor, de care asculta orbeste.
El mai e si un tintas cum n-am întâlnit altul mai bun si aste impune oamenilor mai mult decât orice. Apoi vine faptul ca frecventeaza cercurile cele mai bune, multumita milioanelor sale.. Banda lui nu stie, dar eu am izbutit sa aflu în ce fel a dobândit aceasta avere. Înainte vremii

se numea James Dawson si era contabil la notarul Frederich Fields. În aceasta calitate a falsificat un testament facut în favoarea, unei anume Richardson, s-a priceput sa-l vâre pe notar într-o casa de nebuni si îsi însusi milioanele care apartineau micii Evelyne.
Tânara fata este acum stenotipista la doctorul Woold; am vazut-o adesea si regret din adâncul sufletului ca am trecut sub tacere mârsavia. Dar Jim Town tinteste bine cu revolverul si pe de alta parte nici n-as fi putut dovedi sustinerile mele, caci am aflai de chestie numai din auzite, într-un rând pe când Town se îmbatase si îndrugând vrute si nevrute se falea cu isprava aceasta.
Când ma voi înapoia, însa, tot ma voi duce la politie ca sa fac marturisiri, fie ce-o fi. Acum desigur trebuie sa fug, caci desigur ca Town ma vazuse atunci prin oglinda si se teme fireste de unul care-i cunoaste taina.
Lesne nu va fi sa-l înfund pe el. Dimpotriva, risc sa fiu ucis... Dar îmi pare rau de mica Evelyne. Milioanele sunt ale ei si biata fata e nevoita sa se chinuiasca pentru a-si agonisi pâinea zilnica. Trebuie sa-i vin în ajutor".
Marian închise caietul si ne privi întrebator.
— Drace! scrâsni Sundgreen. Daca izbutesc sa plec cândva de pe afurisita asta de insula, ma duc la San Francisco si ma tin capul ticalosului acela de Town. O scot eu la capat cu el, sa n-aveti grija!
— Draga capitane – zise Marian – cum scrie si Lincoln, lucrul nu e atât de lesne

de facut. Gândeste-te numai ce fel de potrivnici îti stau înainte! S-au prapadit ei multi altii, înainte de a fi putut face cât de cât.
— Eu nu-s dintre-aia, raspunse Sundgreen. Dreptatea e de partea mea si cu dânsa nu ma tem de revolverul lui Town, oricât ar fi de vrajit.
— Toate bune – zise Marian, râzând – dar eu tot cred ca iei lucrurile prea usor.
— Asa! Si eu care socoteam ca-mi vei da chiar o mâna de ajutor! Sau te temi cumva de ticalosul acela?
— De loc – zâmbi prietenul meu – numai c-as proceda cu bagare de seama. De altminteri, din prima clipa m-am gândite sa viu în ajutorul fetei.
— Atunci ma ai si pe mine alaturi de d-ta, zise Sundgreen, înveselit. Când e vorba de dreptate, trebuie sa ne facem luntre si punte ca sa învingem.
— Eu unul mai curând as lupta singur împotriva unui întreg trib salbatec, decât contra uneia din bandele de criminali din America – mai spuse Marian – oamenii acestia poseda cele mai moderne arme, cu cari nu e de glumit.
— Ei, da – încuviinta capitanul – asa scrie în gazete si prin carti, c-ar avea dumnealor parcuri întregi de automobile blindate, apoi tunuri cu tir repede, mitraliere si alte frumuseti de soiul acesta. Dar eu socot ca se cam exagereaza. Fireste, or fi bine el înarmati ticalosii, dar lupte dintr-alea de strada cum istorisesc gazetele ca s-ar da în binecuvântata Lume Noua, cred ca sunt cam rare.

— Ba de loc – replica Marian. În privinta asta tocmai americanii sunt foarte rigurosi si nu se dau în laturi de la nici un mijloc ca sa-si rapuna dusmanul. Dar toate astea le-om vedea noi când vom izbuti sa plecam de pe insula, pe care ne aflam. Cine stie când se va întâmpla asta, caci nici Jonny Lincoln cu tovarasul sau n-ar fi stat de placere aici.
— Ba poate c-au avut un motiv deosebit – ma amestecai si eu în vorba – Lincoln acela se temea doar sa se arate prin San Francisco. Aici era cel putin la adapost de urmarirea bandei lui Town. Poate ca din pricina asta s-a luat la cearta cu tovarasul sau.
— Mai mult ca sigur ca asa stau lucrurile – zise Sundgreen – Steward Milton o fi zarit vreun vapor pe care a vrut sa-l aduca încoace prin semne, ceea ce Lincoln tinea sa împiedice si atunci s-a iscat cearta care s-a sfârsit cu moartea amândoura.
— Se poate sa fie cum spui dumneata, încuviinta Marian.
A doua zi cercetaram ca de obicei marea cu ocheanele si deodata Marian striga:
— Veniti repede încoace, caci vad o tromba de fum care pare sa se apropie de noi.
Al doilea ochean îl avea Sundgreen. Privi imediat în directia aratata si dupa câtva timp lasa ocheanul jos si zise:
— Într-adevar, asa e. Trebuie sa fie vorba de un vas mic si foarte rapid care vine de a dreptul spre insula.
Priviram si noi prin ocheane si observaram vasul în vremea asta Pongo

adese crengi verzi si umede, muschi si fructe, cari atunci când ard produc fum mult si gros.
Deoarece se putea sa fie vreun vas de pirati, aduseram din pestera pusti si revolvere, dar deodata Sundgreen exclama:
— E un bric politienesc canadian. Minunat, domnilor, acum suntem salvati! Vaporasul trebuie sa fi zarit fumul nostru, caci venea de-a dreptul spre insula. Înaintaram pana ajunseram pe marginea scobiturii si în curând vasul de culoare neagra fu atât de aproape ca puturam face semne spre el.
Peste putin timp frâna si fu lasata pe apa o barca în care luara loc un ofiter si marinari. Când ajunsera la noi, ofiterul întreba cine suntem. Îi daduram lamuririle cuvenite, apoi coborî pe uscat, mai asculta odata povestea noastra si la urma spuse:
— Multumesc, stiu destul. Crucisatorul nostru „Eagle”, a salvat marinarii de pe „Drontje”. Poftiti în barca, domnilor. Sunt bucuros ca am dat peste dv.
Pe bordul vasului istorisiram si capitanului pataniile noastre. Apoi fura scoase din pestera toate lazile pentru a fi predate mostenitorilor milionarului.
Capitanul ne fagadui sa ne duca la Vancouver, de unde aveam legatura spre San Francisco. Se bucura ca eram gata sa venim în ajutorul tinerei Evelyne Richardson, dar ne proveni si el de primejdiile unei astfel de întreprinderi.
Cata dreptate avea ne fu dat sa vedem când ajunseram în capitala Californiei si

porniram la lucru. Aventurile de necrezut aproape întâmplate cu acest prilej ti le voi povesti alta data, draga George» – încheia doctorul Bertram.

87
PRIN SUBTERANELE DIN SAN FRANCISCO.

I.
O ÎNTREPRINDERE PRIMEJDIOASA.

DOCTORUL BERTRAM urma sa povesteasca lui George:
— «Prin „Poarta de aur”, intrarea lunga de opt kilometri si larga de doi, vaporul nostru aluneca în golful din San Francisco. Veneam din Vancouver, importantul oras de coasta al Canadei, ca sa pornim aici în Frisco lupta, împotriva unei bande de criminali.
De fapt, era iarasi o chestiune care nu ne privea personal, dar ne propuseseram sa limpezim faptele, caci se putea sa salvam prin asta o tânara fata.
Dupa îndeplinirea, formalitatilor vamale, ne luaram camere într-un hotel mic, îmbucaram ceva, apoi ne duseram la politie.
Comisarul Perkins, la care furam trimisi, citi cu bagare de seama caietul ca însemnari al marinarului mort, pe care-l gasiseram pe insula, pe urma zise:
— Se poate sa fie adevarat, domnilor, ce-a scris aici Lincoln acela, dar eu unul va marturisesc deschis ca n-as vrea sa ma ocup cu chestia aceasta, caci atunci n-as mai fi sigur cu viata mea. Trebuie sa

tineti seama de faptul ca Jim Town, împotriva caruia vreti sa porniti lupta, este unul din cei mai bogati oameni din orasul nostru. Si daca – precum sustine Lincoln în însemnarile sale – omul acesta e într-adevar seful unei bande de criminali, atunci o fi dispunând de mijloace cu care noi, politia, nu ne-am putea masura. Fireste ca voi întocmi un proces verbal de plângerea dv. si voi supune si colonelului Preston, prefectul, dar nu cred ca pe temeiul unor simple banuieli sa putem întreprinde ceva împotriva lui Jim Town.
— Nu s-ar putea sa vorbim chiar noi cu colonelul? întreba Marian. Dupa parerea mea trebuie încercat totul ca dreptatea sa învinga.
Perkins învalui pe prietenul meu într-o privire aproape compatimitoare:
— Dumneata si tovarasii d-tale nu-mi sunteti necunoscuti, domnule Farrow – zise el apoi – aventurile pe rari le ati întâmpinat în India au fost descrise si în gazetele locale, de aceea stiu ca va îndeletniciti bucurosi cu astfel de afaceri. Totusi, eu v-as sfatui sa plecati de aici primul vapor, altfel nu sunteti siguri de viata dumneavoastra.
— Lasa ca am fost noi de atâtea ori în primejdie de moarte, încât nu ne mai temem de nimic – raspunse Marian, zâmbind – si trebuie sa-ti spun ca tin cu tot dinadinsul sa sa vin în ajutorul tinerei fete si la fel gândesc.
— Si tovarasii mei.
— Da – se grabi sa întareasca Sundgreen – numai de asta am venit încoace. Nu pot

eu îngadui ca un ticalos ca ala sa traiasca în huzur cu averea unei biete fete, care lupta din greu sa-si agoniseasca o pâine.
— Intentia dv. e vrednica de admirat – zise Perkins, zâmbind – sunteti dv. însa siguri ca însemnarile marinarului Lincoln se sprijina pe adevar? Nu trebuie sa uitati ca Jim Town – dupa cum v-am mai spus – este astazi unul din cei mai bogati oameni din Frisco. E foarte greu – daca nu chiar cu neputinta – sa se întreprinda ceva împotriva lui.
— În orice caz – starui Marian – sustinerile lui Lincoln trebuiesc verificate, chiar, daca credeti ca sunt neadevaruri, ceea ce nu vad întrucât ar fi întemeiat. Jurnalul acesta a fost scris de un om care nu se mai simtea nici el sigur de viata lui – socot deci ca a spus numai adevarul.
— Nu zic, domnule Farrow – raspunse comisarul – se poate sa fie asa cum sustii d-ta, dar daca – precum scrie Lincoln – Jim Town e într-adevar seful unei bande, atunci întreprinderea e foarte grea. De sigur ca ati auzit, sau ati citit numai, cât de bine organizate sunt, din nenorocire, aceste bande în tara noastra.
— Fireste – încuviinta Marian – exercita o adevarata teroare. De aceea nici nu doresc ca politia sa ia parte la lupta împotriva lui Jim Town, ci asta o vom face noi singuri. As vrea numai ca sa fim oarecum acoperiti din spate, cum s-ar spune.
— Daca e vorba numai de atâta, atunci colonelul v-ar putea da o legitimatie cum

ca sunteti în slujba noastra ca detectivi. Pe temeiul acestui document veti avea dreptul sa cereti ajutor si sprijin de la oricare politist.
— Nici nu cerem mai mult, raspunse Marian. Vrei sa ne prezinti colonelului?
— O clipa, domnule Farrow, trebuie sa-l pregatesc întâi. Tin, însa, sa va atrag luarea aminte ca Preston e un om cam ciudat si sa nu va prinda mirarea daca va va trata ceva mai altfel de cum se obisnuieste.
— De atâta lucru nu ne speriam noi – raspunse Marian zâmbind.
— Atunci asteptati nitel, va rog – zise Perkins si parasi încaperea, luând cu el caietul cu însemnarile lui Lincoln.
— Hm, ciudat! facu Marian. Socot ca mai mult avea de furca cu politia decât cu Jim Town si oamenii lui. Astfel de bande par sa aiba într-adevar o mare putere... Nimeni nu prea cuteaza sa se apropie de ele, pentru ca atunci nu mai e sigur de viata. Dar eu unul nu renunt la ceea ce mi-am propus, fie ce-o fi. A! Uite ca se-ntoarce sergentul.
Perkins intra în încapere. Pe chipul sau plutea un zâmbet cam stingherit când zise:
— Colonelul va asteapta, domnilor. Poate ca veti ramâne cam dezamagiti, dar trebuie sa va spun ca n-am nici o vina în hotarârea prefectului. Poftim, intrati!
Deschise usa prin care tocmai intrase si ne facu loc sa pasim într-o camera mare, simplu mobilata. La biroul imens statea un barbat care nici nu se clinti la vederea noastra.

Avuram ragaz câteva clipe sa-i privim capul puternic, eu parul carunt, tuns scurt. Comisarul tusi si anunta:
— Acestia sunt domnii de care v-am vorbit, domnule colonel.
Abia acum îsi ridica ochii prefectul politiei spre noi. Ma speriai aproape la vederea chipului sau, care avea o asemanare ciudata cu aceea a unui câine mops. Barbia aspra si iesita în afara, buzele groase si ochii lui mici, îi dadeau o înfatisare de-a dreptul animalica.
Sa lucrezi sub poruncile omului acesta numi parea de fel lucru placut. Ochii lui cenusii ne masurara fugar si la vederea lui Pongo, zâmbi dispretuitor, pentru ca în cele din urma sa mormaie cu glas ragusit:
— Asa dar dv. sunteti domnii gasiti de bricul politiei canadiene pe o insula din grupul Cherikoff. Hm... am si primit un raport în privinta asta. Si Negrul ala e prietenul dv.? Ciudate gusturi... hm... nu ma priveste. Ati gasit caietul asta cu însemnari si pe temeiul lui vreti sa va agatati de onorabilul nostru concetatean Jim Town? Asta nu se poate si resping orice cerere. Ba mai mult: voi sti chiar sa va împiedec daca cumva veti porni totusi ceva pe socoteala proprie. Asta e treaba noastra – ati înteles? Voi face personal cercetari discrete, desi socot drept prostii zmângalelile aluia. Am terminat! Vreti sa ramâneti mai multa vreme în orasul nostru?
— Fireste, domnule colonel – raspunse Marian, foarte politicos – dupa ultimele încurcaturi prin care am trecut, avem

nevoie de odihna. Pe de alta parte îmi face o deosebita placere sa cunosc orase straine, când sunt atât de interesante ca San Francisco.
— N-am nimic împotriva daca mai ramâneti câteva zile pe aici – raspunse Preston, scurt – dar sa nu va legati de Jim Town, caci altminteri ma voi vedea silit sa va expulzez! Buna ziua!
Spunând aceasta se-ntoarse iar si începu sa rasfoiasca hârtiile de pe masa.
Bagai de seama ca Sundgreen era gata sa izbucneasca asa ca îl piscai de brat si-l trasei afara din odaie, dupa Marian si comisar.
— Ati vazut? facu Perkins, dupa ce închiseram usa în urma noastra. Cu asta v-ati ales în urma calatoriei dv. aici. Fireste ca vom cerceta cu atentiune sustinerile din jurnalul lui Lincoln si voi fi bucuros daca voi putea veni în ajutorul Evelynei Richardson.
— Perkins era într-adevar un om de treaba? Care s-ar fi potrivit mai curând în locul colonelului si parea sa fie sincer miscat de soarta tinerei fete.
Marian îi strânse mâna cu caldura si întreba deodata:
— Cine e mai mare peste colonel?
— Asta e colonelul Rory si primarul general Patterson – raspunse comisarul – dar ce aveti de gând?
— Nimic, am vrut doar sa ma informez. Si mai am o întrebare la care te rog sa-mi raspunzi: unde locuieste acest Jim Town?
Perkins înclina capul, râzând:
— Zau, nu va lasati! Parca vad cum va expulzeaza colonelul. Hai sa va spun: Jim

Town locuieste lânga „Cityball”, în Yerba Buena Park.
— A! Chiar lânga Primarie. Foarte bine – zise Marian – asa dar, la revedere pe curând, domnule comisar.
Ne strânseram mâinile si plecaram.
— Si ce ai de gând sa faci acum, draga Farrow? întreba capitanul.
— Sa vizitam iute orasul, raspunse Marian. Sa luam o masina si sa pornim încetisor spre Yerba Buena Park. Daca avem noroc, putem vorbi cu primarul general.
— Minunat! striga Sundgreen. Sa crape de necaz colonelul acela. Îi voi povesti eu primarului cum ne-a tratat!
— Las-o mai domol, nenisorule! râse Marian. Înainte de toate sa vedem ce fel de om e si domnul primar acela. Poate ca e la fel ca si colonelul si atunci trebuie sa ne adresam celuilalt colonel, care e mal mare decât Preston.
— Asa e, asa el încuviinta Sundgreen. Hai sa luam masina aia de colo.
Ne urcaram într-un automobil foarte elegant, cu care prilej bagai de seama ca soferul se cam strâmba la vederea lui Pongo. De aceea ma rastii la el:
— Daca n-ai pofta sa mergi cu noi, renuntam cu draga inima. Sa stii însa ca voi raporta purtarea d-tale primului politist pe care-l întâlnesc.
Soferul se grabi sa-si ceara scuze, dar numai prietenoasa nu era mutra lui. Porniram încet prin oras si dupa câtva timp ajunseram la Yerba Buena Park. Numele acesta (Yerba Buna însemneaza: „buruiana buna “) îl purtau înca în anul

1776 putinele case cladite pe atunci odata cu instalarea unui post militar. Din aceste începuturi primitive a luat nastere marele oras San Francisco de azi. În apropierea Primariei Centrale opriram si platiram soferului; cu prilejul acesta observai însa, întâmplator, ca putin în urma noastra oprise o a doua masina, al cam musteriu îl cam tinu de vorba pe sofer la plata. O banuiala îmi fulgera prin minte si atrasei imediat atentia lui Marian.
Automobilul nostru porni mai departe si noi ramaseram linistiti pe marginea trotuarului. Individul suspect nu se grabi însa de loc cu plata, dar în cele din urma masina pleca si musteriul coborât din ea începu sa priveasca cu luare-aminte casa înaintea careia statea. Clatina apoi capul, scoase un carnetel si începu sa frunzareasca într-unsul.
Poate ca ma cam grabisem cu suspectarea, caci era cu putinta sa fie vreun om de afaceri, care nu gasea adresa cautata. Deodata îmi dadu ceva în gând si-i soptii lui Marian:
— Mi se pare ca l-am vazut pe omul acesta pe coridorul politiei.
— Tot ce poate – raspunse prietenul meu..
— Atunci stii ca e o mica atentiune din partea colonelului, care vrea sa se încredinteze daca ascultam de porunca lui sa nu ne legam de Jim Town. Hm… în cazul acesta trebuie sa-l pacalim pe dumnealui de colo, ca sa ne piarda urma.
— Sa mergem la Primarie, sa ne prezentam primarului si, daca e un om

drept si de treaba îi vom expune toata chestia, cerându-i sprijinul – propusei eu – cu siguranta ca va fi în masura sa ne dea drumul afara fara sa fim zariti.
— Propunere ta e buna – încuviinta Marian – hai sa o luam la picior si sa intram repede în cladirea Primariei. Fireste ca portarului nu trebuie sa-i spunem ca ne ducem la primar, caci urmaritorul nostru cu siguranta ca-l va iscodi. Ma voi interesa de biblioteca si numai dupa ce vom fi înauntru, voi cauta sa aflu unde e cabinetul lui Patterson. Haideti!
Iutiram pasii, ajunseram curând la Primarie si ne furisaram înauntru. Mai bagai de seama ca si urmaritorul iutise pasul.
La întrebarea lui Marian unde se afla biblioteca, portarul ne îndruma la etajul al doilea. Intraram repede în ascensor si pe când urcam, zariram ca urmaritorul nostru tocmai intrase în sala cea mare si se repezise la portar.
— Acum sa coborâm la primul etaj si sa ne furisam repede în vreun coridor lateral! propuse Marian. Sa pofteasca apoi dumnealui sa ne caute în biblioteca!
La primul etaj sariram din ascensor, aleseram un coridor la întâmplare si porniram în graba într-acolo. Nimeni nu baga de seama graba noastra suspecta.
Ascultaram cu atentie si constataram cu multumire ca urmaritorul nostru coborâse înapoi la parter, negasindu-ne în biblioteca. Acum trebuia sa dam cât mai repede pe primar.

Norocul ne veni în ajutor. Lânga noi se deschise o usa si un tânar pasi pragul; ne privi mirat, apoi ne întreba ce dorim. Când Marian se prezinta, paru foarte bucuros.
— Ah, domnul Farrow! facu el – am auzit multe despre dumneavoastra – nu numai de ultima aventura din Alaska si de pe insula pustie, ci si despre pataniile d-voastra din India. Îmi pare bine ca am prilejul sa va fac cunostinta. Cu ce va pot fi de folos? Sunt slujbas aici, la Primarie.
— Hm! – facu Marian, codindu-se nitel – ne-am dori sa-l cunoastem pe primarul general, domnul Patterson.
— Cu placere – raspunse tânarul – el e unchiul meu. Dar de ce va exprimati dorinta aceasta cu atâta sovaiala? Ah…
Se întrerupse si dupa câteva clipe urma, rosind:
— Pricep, domnule Farrow. Aveti de sigur, vreun pas, dar vreti sa-l cunoasteti mai întâi pe unchiul meu. Nu va pot lua în nume de râu asta, tiu însa sa va spun ca unchiul meu e un om al datoriei si nu se lasa abatut de la tinta sa. Nu stiu daca mai întelegeti…
Fireste ca-l întelegeam. Tânarul vroia sa spuna ca unchiul sau nu s-ar lasa mituit, desi coruptia, din pacate, era în floare pe acolo. Îl crezuram, dar eram bucurosi ca-l puteam cunoaste pe primar fara multe formalitati.
Nepotul, care ni se prezinta sub numele de James Ellerson, ne conduse pâna la o usa, ne ruga sa asteptam putin, apoi ne deschise usa spre cabinetul primarului general.

II.
JIM TOWN.

DE LA CEA DINTÂI PRIVIRE AM BAGAT DE seama ca primarul Patterson ora un ora sincer si drept.
Om înalt, cap mare, inteligent, par alb, lung si ochi negri patrunzatori. Asta fu prima impresie pe care o capatai despre dânsul.
— Ma bucur sa va cunosc, domnilor – zise el, cu glas adânc – am auzit multe despre d-voastra. Chiar si ultima aventura cu balena – casalotul acela – a ajuns la noi prin ziarele canadiene. Ati venit cu un scop anumit în orasul nostru?
— Da, domnule Patterson – raspunse Marian, râzând – am venit aici cu un scop anumit, precum foarte bine spuneati. Si-mi pare nespus de rau ca n-am venit din primul moment la d-voastra. Am fost întâi la colonelul Preston; dar nu-s de fel multumit de vizita aceasta.
— Asta, ti-as fi putut-o spune imediat – zise primarul, cu seriozitate – Preston e un om ciudat, ba, poate e chiar... dar despre asta putem sta de vorba mai târziu.
— Cred ca stiu ce-ati vrut sa spuneti domnule primar. E mai bine sa vorbim deschis de la început. Aveti tot atât de putina încredere în colonelul Preston, ca si noi.
Patterson tresari si-l privi pe Marian cu ochi mari.

— Ai putea sa dovedesti sustinerea d-tale? întreba el apoi.
Se vedea ca avea aceeasi banuiala ca si noi, însa nu vroia sa îngaduie unor straini sa spuna asa ceva despre un înalt demnitar al orasului.
— Fireste ca pot, raspunse Marian, calm. Adica va pot povesti ce ne-a facut sa credem asta.
Istorisi primarului chestia cu caietul de însemnari gasit asupra mortului si încheia:
— Lincoln acela a scris asa dar negru pe alb ca Jim Town se numeste de fapt James Dawson, ca fusese mai înainte în slujba notarului Frederic Fields si în aceasta calitate a falsificat testamentul prin care milioanele de care se bucura el acum – erau destinate tinerei Evelyn Richardson, actualmente stenodactilografa la doctorul Woold. Colonelul Preston a cautat însa sa ne abata de la planul nostru, ne-a interzis chiar unele cercetari si ne-a amenintat cu expulzarea daca vom încerca, totusi, sa lucram pe socoteala proprie. Atunci mi-am spus îndata ca e înteles cu Jim Town si acelasi lucru si l-au spus si camarazii mei.
— Hm… n-a prea procedat corect – zise primarul – totusi, nu putem spune înca fatis ca n-a procedat asa cum trebuie. În orice caz voi avea o mica dovada împotriva lui, daca nu va da curs plângerii d-voastra, ci va lasa chestia moarta. De drept, ar trebui raporteze despre aceasta colonelului Rory.

— Rory e un om în care se poate avea deplina încredere si el ma ajuta din toate puterile în lupta, ce o duc împotriva criminalitatii din orasul nostru. În primul rând el e dusmanul cel mai aprig al coruptiei printre slujbasi si procedeaza fara mila în astfel de cazuri. Mie personal, domnilor, mi-ar fi foarte placut daca ati vrea sa-mi dati o mâna de ajutor în cazul de fata.
— De aceea am si venit la Frisco – râse Marian – acum situatia noastra s-a îngreuiat însa prin ciudata purtare a colonelului Preston. În chip oficial nu putem întreprinde nimic.
— Atunci trebuie sa lucram în mod neoficial, zise Patterson, hotarât. Cred, domnilor, ca d-voastra sunteti oamenii carora greutatile le fac placere. Va rog sa chibzuiti în liniste asupra chestiei si sa-mi comunicati apoi ce hotarâre ati luat.
— În primul rând trebuie sa-l inducem în eroare pe omul pe care colonelul l-a pus pe urmele noastre, spuse Marian. Asta nu va fi prea greu. Dupa aceea va trebui sa ne ascundem undeva în, oras si sa lucram în taina, poate chiar travestiti. Acum ar mai fi sa discutam cum sa ne punem în legatura cu d-voastra, domnule primar, fara sa fim observati. Aveti vreo solutie?
— Aici fireste ca nu trebuie sa veniti – raspunse Patterson – caci colonelul va mai pune si alti oameni pe urmele d-voastra. Dar ne putem întâlni la prânz în restaurantul francez de la începutul acestei strazi, unde obisnuiesc sa iau

masa. Localul are doua intrari, asa ca ati putea scapa de iscoade – dac-ar fi.
— Bine, domnule Patterson, ati putea sa ne recomandati vreun adapost unde sa fim în siguranta?
— Fireste. Proprietarul restaurantului francez are si câteva odai de închiriat. E un om de treaba si va puteti încrede într-unsul. Numele lui e Alfred Voigt.
— Minunat! facu Marian. Atunci la revedere, domnule primar!
— La revedere, domnilor.
Marian privi cu bagare de seama pe coridor înainte de a iesi, apoi ne facu semn sa-l urmam. Ne urcaram în ascensor si coborâm la etajul al doilea, de unde porniram spre biblioteca.
Când intraram în sala mare, descoperira îndata urmaritorul nostru, care se plimba nelinistit, printre mesele lungi. Ne facuram ca nu-l bagam în seama, priviram la dulapurile mari încarcate cu carti si când furam în apropierea lui, Marian zise, în englezeste:
— Vezi tu, am spus de îndata ca trebuie sa urcam la etajul al doilea. Dar tu tineai mortis sa mergem la al treilea, unde ne-am pierdut timpul degeaba cautând biblioteca. Dar nu este nimic, caci tot am dat de ea. A! Ce editie frumoasa e asta!
Prefacându-ne grozav de interesati priviram la o carte veche, în vreme ce Pongo si Sundgreen stateau îndaratul nostru si se uitau la carti ca pisica în calendar.
Ramaseram vreo jumatate de ceas în biblioteca, apoi Marian zise tare: („umbra” se afla lânga noi).

— Acum sa mergem sa mâncam ceva. Vom gasi noi un restaurant mai ca lumea. Dupa aceea ne ducem în port sa ne interesam când pleaca primul vapor, caci n-am nici un chef sa-mi pierd vremea, pe aici. În India e mai calduros.
Urmariti de „celalalt", iesiram din primaria merseram la restaurantul unde ne îndrumase Patterson.
Dupa ce ne asezaram la o masa, se ivi si patronul în persoana, care facea o impresie destul de buna.
Lua comanda, însarcina un chelner cu executarea ei si când îi spuseram ca ne recomandase Patterson, omul deveni foarte vesel. Facu semn unei femeiusti grasune – sotia lui – si amândoi luara loc la masa noastra, de parc-am fi fost prieteni de când lumea.
Începuram sa vorbim de toate. Urmaritorul nostru se asezase lânga noi, astfel ca nu puturam vorbi cu birtasul despre odaile de care aveam nevoie. Bagai de seama, însa, ca în cursul convorbirii, Marian scrise pe neobservate ceva pe o foaie a carnetului sau de notite, pe care o împinse lui Voigt, folosindu-se de o clipa când „umbra" statea de vorba cu chelnerul.
Birtasul facu treaba de minune. Para sa arate vreo surprindere, lua foaia si o ascunse în palma. Apoi îsi sfârsi fraza începuta, se ridica si spuse ca se duce sa vada ce e cu mâncarea noastra. Nu trecu mult si se înapoie urmat de chelner cu ceea ce comandaseram. Voigt facu un semn neobservat din cap – asa dar se aranjasera. Lucrurile. În vreme ce

mâneam, Marian îl ruga pe simpaticul francez sa povesteasca ceva despre oras si locuitorii sai, caci aveam de gând sa parasim peste putin timp localitatea. Si – spre marea mea spaima – îi ceru deschis sa ne vorbeasca despre Jim Town.
— A, asta ar fi, zice-se, cel mai bogat om din San Francisco – raspunse birtasul – de unde-l cunoasteti?
— Am auzit de el – zise Marian – fireste ca un astfel de personaj ma intereseaza. Averea pe care o are a mostenit-o?
— Nu, se pare ca a dobândit-o prin niste speculatii norocoase, acum câtiva ani. Locuieste într-o vila minunata, aproape de aici, în Yerba Buena Park. Dupa câte stiu, a venit din Chicago. Se zice ca e greu sa te apropii de el, cum se întâmpla de obicei cu mai toti milionarii.
— Ei, da! râse Marian – s-or fi temând sa nu li se fure banii. E lesne de înteles. O fi având dumnealui si o garda personala care vegheaza asupra vietii sale?
— Fireste, raspunse Voigt. Servitorii lui sunt oameni unul si unul, cam de statura lui Pongo al d-voastra. Afara de asta, vila e pazita de câini dresati. N-aveti nici o grija, Jim Town s-a asigurat bine împotriva unor atacuri. Si e si foarte firesc.
— Desigur, desigur – încuviinta Marian – astfel de oameni sunt vesnic amenintati. Dar acum trebuie sa ne despartim, domnule Voigt. Ne ducem în port sa ne interesam de primul vapor care pleaca, spre India. Poate ne mai vedem diseara.
Ne luaram un calduros ramas-bun de la cei doi soti, parasiram restaurantul si

iesiram în strada. Dupa câteva clipe se ivi, fireste si „umbra”.
Luaram o masina si porniram spre port. Într-una din numeroasele agentii de vapoare ne interesaram de un vas care trece prin Honolulu. De acolo aveam de gând sa ne îndreptam spre Yokohama, unde sa ne îmbarcam pentru India.
Aflaram ca abia peste opt zile pleaca un astfel de vapor – luaram totusi patru bilete si ne înapoiaram la hotelul nostru, pana unde ne urma „celalalt”. De la ferestrele noastre observaram ca dânsul vorbi cu un alt barbat, care apoi începu sa dea târcoale localului.
Eram, asa dar, sub supraveghere politieneasca, Fireste ca primul urmaritor va lua acum informatiuni la agentia de vapoare si poate ca vom fi lasati în pace când Preston va afla ca am si luat bilete de drum.
— Acum ne aflam iar într-o situatie neplacuta – zise Marian – cele opt zile pana la plecarea vaporului. Trebuie sa ramânem în hotelul acesta, caci prea ar bate la ochi daca ne-am face nevazuti deodata.
— Dar am bagat de seama, ca ai luat întelegere cu privire la ceva, cu Voigt, caruia i-ai strecurat un biletel, zisei eu.
— M-am înteles cu el sa ne dea patru camere, Acum, însa, nu mai poate, cel putin astea opt zile. Trebuie sa gasim alta cale.
— Ia stai, cred ca am gasit eu ceva. Ce-ar fi daca vreunul din noi s-ar îmbolnavi? Va trebui sa stea aici în pat, noi îl vom

îngriji, în realitate el va fi Voigt si va putea vorbi cu primarul.
— O idee minunata, facu Marian. Poate e si mai bine daca ne îmbolnavim noi amândoi de gripa sau asa ceva... În felul acesta putem porni cercetarile în toata linistea si neobservati.
— Si mai bine – raspunsei – altminteri te-ai fi dus singur sa te distrezi, iar eu ar fi trebuit sa fac pe bolnavul aici. Ce zici, ne întindem pe pat chiar de pe acum?
— Da si-l vom ruga pe patron sa cheme un medic. Nadajduiesc ca acesta nu se va da de partea criminalilor când îi vom marturisi ce avem de gând. Atunci îi va spune probabil spionului de jos – care desigur ca-l va întreba – ca suntem într-adevar atât de rau bolnavi încât trebuie sa ramânem în pat cel putin opt zile.
Zis si facut. Ne dezbracaram repede – eu si Marian – si ne întinseram în paturile noastre. Dupa câteva clipe Sundgreen alerga jos, ca sa vorbeasca cu hotelierul si se înapoie curând cu doua limonade, ca sa-i faca pe cei din hotel sa creada ca suntem bolnavi într-adevar.
Apoi capitanul se duse la fereastra si începu sa-l observe pe spionul din strada.
— Aha, a iesit servitorul din hotel! – zise el – a luat-o pe dreapta, iar spionul se uita dupa el cu ochii cât cepele. Probabil ca e foarte banuitor.
Dupa câteva clipe urma:
— Servitorul se înapoiaza însotit de un barbat mai în vârsta. Oho, spionul îi face semn servitorului, îi arata o insigna si-l

întreaba ceva. Medicul a si intrat în hotel…
Servitorul arata spre ferestrele noastre.
În aceeasi clipa se auzira batai în usa – (eu cu Marian luaseram împreuna o odaie cu doua paturi) – si Sundgreen o deschise.
— Doctorul Latour – se prezenta medicul intrând – hotelierul mi-a spus ca sunt doi bolnavi aici.
— Da, domnule doctor, gemu Marian, caci îndaratul medicului îl zariram pe hotelier, pe care însa Sundgreen îl împinse repede afara. Si închise usa.
Doctorul Latour se apropia de patul lui Marian si-i lua pulsul. Clatina capul si facu o, mutra mirata, caci îl gasi normal.
Atunci prietenul meu îi sopti:
— Domnule doctor, poate ca ai auzit despre noi. Eu sunt Marian Farrow si în patul de alaturi e camaradul meu Robert Bertram. Suntem pe urmele unei crime si trebuie sa fim cu mare bagare de seama, astfel ca ne-am prefacut bolnavi. Vreti sa ne dati o mâna de ajutor ca sa redam unei fete sarmane averea de care a fost jefuita?
Medicul ne privi câteva clipe banuitor, apoi însa, paru ca-si da seama ca suntem sinceri si raspunse:
— Atât cât va sta în puterile mele va voi ajuta.
Marian îi povesti atunci, în soapta, despre caietul descoperit pe insula si despre convorbirea cu colonelul Preston.
Când sfârsi, doctorul Latour zise:
— Nu ma mira ca ati prins oarecare banuiala fata de colonel, domnule

Farrow. În privinta asta se cam soptesc multe pe aici. Si daca nu ma însel colonelul Preston are raporturi foarte prieteneste cu Jim Town.
— Bine, domnule doctor – zise Marian, bucuros – daca vreti sa ne ajutati o puteti face raspândind veste ca suntem nevoiti sa ramânem în pat opt zile. Spionul de jos va afla asta de la servitor. Ar fi bine sa pomeniti si ca boala noastra e foarte molipsitoare si ca numai camarazii nostri ne pot îngriji.
— S-a facut, domnilor. Îmi voi îngadui sa va vizitez zilnic. Probabil ca nu va voi gasi, caci desigur ca vreti sa plecati din hotel pe furis.
— Fara îndoiala – încuviinta Marian, râzând – dar daca îmi e îngaduit sa abuzez si mai mult de amabilitatea dv., atunci v-as ruga sa fii persoana de legatura între noi si camarazii nostrii care ramân aici. Voi putea sta în comunicatie telefonica cu dv.
— Cu placere. Cu placere. Si acum va voi scrie o reteta si îl voi trimite pe servitor la o farmacie din apropiere.
Dupa vreun sfert de ceas, doctorul Latour pleca. Mai trecu, însa câtva timp pana parasi hotelul, caci, conform fagaduielii, îl puse la curent pe patron despre îmbolnavirea noastra, dupa cum ne povestii apoi Sundgreen, servitorul care iesise în strada la câteva minute dupa plecarea medicului, fu oprit de spionul lui Preston si descusut câtva timp, cu care prilej îi arata si o hârtie – probabil reteta.

Lasându-l sa-si vada de drum, spionul intra în hotel. Sundgreen coborî si el repede, ca sa ne mai aduca doua limonade. Se înapoia râzând si zise:
— Individul l-a descusut pe hotelier, apoi a telefonat. Acum a plecat si l-am vazut urcându-se într-un autobuz. Probabil ca Preston a socotit ca nu mai e nevoie sa fim spionati.
— Atunci putem parasi hotelul chiar la noapte – zise Marian – ca sa ne mutam la Voigt. D-ta, draga capitane, mai trebuie sa ramâi aici cu Pongo cel putin deocamdata. Daca se întâmpla, ceva de seama, telefoneaza la Voigt! Eu îti voi da de veste prin doctorul Latour. Tacere, bate cineva!
Capitanul, deschise si dadu drumul servitorului, care aducea medicamentul. Dupa ce omul pleca, Sundgreen asculta câtva timp la usa, pe urma. Se apropia de paturile noastre si zise, râzând:
— Tânarul privea cam speriat. Probabil ca dupa ce spionul aceia l-a descusut, atât de amanuntit, o fi crezând ca suntem niste criminali dintre-aia fiorosi.
— Asta nu prea e placut pentru noi – zise Marian – caci se poate sa ne ia la ochi si astfel se îngreuiaza mult disparitia noastra.
— Drace, la asta nu m-am gândit! mormai capitanul. Ce facem acum?
— Am eu o idee! zise Marian. Nu cred sa fie nevoie sa plecam în timpul noptii. Diseara, când va fi lume multa în restaurant, vom izbuti, poate, sa ne facem nevazuti. D-ta, capitane, va trebui sa abati atentia patronului si servitorului

sau. Acum du-te si adu ne repede înca doua limonade!

III.
ATACURI MISTERIOASE.

PÂNA LA CINA mai erau vreo trei ceasuri. N-aveam de fel pofta sa ramânem în pat, cu atât mai mult cu cât primejdia unei descoperiri întâmplatoare era oarecum înlaturata.
Ne îmbracaram si luaram loc la masa din mijlocul odaii.
Tocmai discutam în soapta ce aveam de facut când deodata se stârni jos în restaurant o cearta în lege. Casa era probabil construita din material usor, caci puturam lesne deosebi glasurile înfuriate ale câtorva barbati.
Apoi rasunara împuscaturi si, spre mirarea noastra, gloantele patrunsera prin podeaua odaii în care ne aflam si anume tocmai sub paturile noastre. Ba, cartusele, care aveau o mare putere de patrundere, razbatura prin paturi si se înfipsera în tavanul camerei.
Daca nu ne-ar fi dat în gând sa parasim culcusurile cu siguranta ca am fi fost ciuruiti de gloante. Împuscaturile tinura doar vreo câteva clipe, dar asta fu de ajuns ca fiecare pat sa fie gaurit de cinci gloante.
Sundgreen alerga la fereastra si privi afara.
— Doi insi au fugit din hotel, zise dânsul, agitat. Nu-i mai vad... s-au pierdut în multimea de pe strada.
Marian sari brusc în sus si ne sopti:

— Puneti mâna repede, trebuie sa asezam paturile în cealalta parte a camerei. Dulapul de colo îl mutam. Repede!
Ascultaram porunca si în câteva minute treaba era facuta.
— Acum ne culcam repede! ne zori el si, îmbracat cum era, se întinse în pat. Sundgreen, spune-i hotelierului ca lumina de colo ne-a stingherit. Acelea, n-au fost împuscaturi întâmplatoare, ci vroiau sa ne curete pe noi. Haide, grabeste-te, Robert! Vei avea timp sa te crucesti în pat. Patronul va veni îndata sa vada ce e cu noi.
Într-adevar, de-abia ma strecurasem sub patura, ca se auzira batai în usa. Sundgreen deschise si hotelierul întreba cu glas speriat:
— Iertati… va rog… li s-a întâmplat ceva bolnavilor? Jos s-au luat la cearta niste oameni si gloantele pe care le-au tras au nimerii în tavan, tocmai sub paturile din odaia asta. Privi în coltul cu pricina si facu o mutra foarte mirata.
— Da, cât p-aci sa se-ntâmple o nenorocire – bodogani Sundgreen, înfuriat – daca prietenii mei bolnavi n-ar fi fost stingheriti de lumina ceea de colo… Atunci am mutat paturile… Dar ce s-a întâmplat jos, la d-ta?
— Au venit doi domni straini care s-au luat deodata la cearta pe chestia cum sunt asezate paturile în odaia asta. Unul sustinea într-un fel, altul într-altul. Ziceau amândoi c-au locuit cândva aici, desi eu nu-i cunosc. Când le spusei apoi cum sunt asezate paturile, unul din cei

doi deveni atât de furios, încât scoase revolverul. La fel facu si potrivnicul sau si s-ar fi ucis unul pe altul, daca n-ar fi intrat atunci alti doi barbati, care le îndreptara bratele în sus. În felul acesta gloantele au lovit în tavan.
— Mare noroc au avut prietenii mei – zise Sundgreen – cel putin au fost arestati cei doi straini?
— Nu, eram prea nauciti ca sa punem mâna pe dânsii si dupa ce au tras câteva gloante, au zbughit-o pe usa si s-au pierdut în valmasagul strazii.
Dupa câtva timp hotelierul pleca si când îi auziram pasii pe scara, ne daduram iarasi jos din pat.
— Interesante lucruri se petrec pe aici! scrâsni Sundgreen. Crezi într-adevar, domnule Farrow, ca totul a fost pus la cale?
— Nu mai încape îndoiala. Atât cei doi care s-au luat la cearta, cât si ceilalti care le-au îndreptat bratele în sus, sunt cu siguranta dusmani de-ai nostri.
— Drace, atunci vom mai avea de furca! – zise capitanul – caci indivizii vor afla ca ati scapat cu viata.
— Fireste ca vor mai face încercari sa ne expedieze pe lumea cealalta – raspunse Marian, nepasator – dar stiam noi de la început ca sarcina pe care ne-am luat-o nu e usoara.
Se auzira, pasi pe coridor si la un semn al lui Marian ne strecuraram iarasi în pat. Rasunara batai în usii si când Sundgreen deschise vazuram doi indivizi care se legitimara ca agenti secreti.

Spuneau ca vor sa se informeze numai daca nu se întâmplase ceva; apoi cercetara gaurile facute de gloante în podea, mormaira o înjuratura la adresa ticalosilor si plecara.
— Acum vor afla, potrivnicii nostri ca n-am murit, zise Marian. Sistemul acesta de informare e foarte iscusit.
— As pune ramasag ca în curând se va produce un al doilea atentat, adauga capitanul.
— Tot ce se poate – încuviinta, Marian – de aceea ar fi mai bine ne mutam în odaia lui Pongo. Camera asta o vom încuia pe din afara. Daca va bate cineva, atunci, ei da, draga capitane, vei iesi afara din încaperea negrului si vei spune ca dormim si avem neaparata nevoie de odihna.
Repede ne daduram jos din pat, Sundgreen iscodi întâi afara pe gang, apoi ne furisaram în camera lui Pongo. Credinciosul nostru camarad ne aduse tot bagajul si luaram hotarârea sa ramânem aici, iar seara sa parasim hotelul luându-ne si lucrurile.
Tot echipamentul nostru îl pierduseram pe mare când fuseseram nevoiti sa parasim baleniera, dar odata ajunsi în San Francisco ne îngrijiseram de altul, astfel ca acum aveam iarasi tot ce ne trebuia.
Stateam de vorba în soapta de vreo jumatate de ceas, când deodata o detunatura puternica cutremura toata casa.
— Al doilea atentat! zise Marian. Sundgreen, du-te si vezi ce s-a întâmplat!

Capitanul deschise usa si vazuram prin crapatura ca din odaia unde statusem pâna atunci navaleau nori grosi de fum.
— Aha, granate de mâna prin fereastra! mormai Marian. Afara, Sundgreen si tu, Pongo! Vom parasi odaia prin fereastra. Am bagat de seama ca de aici putem da în curte. Sa iesim repede, Robert!
În hotel se isca mare zarva. Câtiva, oameni dadura buzna pe scari în sus, racnind si urlând. Marian si deschisese fereastra, privi în curte si-mi zise:
— Repede, repede, Robert! Coboara, nu se vede nimeni jos!
Încaleca fereastra si îsi dadu drumul pe acoperisul cladirii alaturate. Îl urmai îndata si nici nu stiu cum ne treziram amândoi în curte, o strabaturam în fuga, ajunseram la iesirea din dos, apoi într-o strada paralela cu cea din fata hotelului..
Cu o masina porniram la restaurantul lui Voigt unde ajunseram cu bine dupa câteva minute. Nu intraram însa în sala de mâncare, ci ne folosiram de scara care ducea la etaj. Acolo daduram peste dolofana doamna Voigt, care ne întâmpina cu bucurie si ne dadu îndata doua odaite frumoase, cu o usa între ele.
Dupa ce priviram în strada si ne încredintaram ca nu se zareste nici o mutra suspecta, o rugaram pe simpatica gazda sa-l cheme pe sotul ei.
Voigt veni numaidecât si ne vesti ca primarul Patterson fusese în restaurant împreuna cu un alt domn si se interesase de noi. Lasasera vorba ca se vor întoarce diseara.

Marian îi ruga sa-i conduca la noi când vor veni si sa ne serveasca cina în camera. Dupa ce birtasul pleca, prietenul meu îmi zise:
— Robert, la, noapte iesim. Vom cere lui Patterson ca sa ne indice localurile frecventate de lumea criminalilor din Frisco si vom spiona nitelus pe acolo. E cam primejdios, dar se poate întâmpla sa ne foloseasca la ceva. Pâna la cina sa dormim, caci vom avea nevoie de forte la noapte.
Desi eram înca foarte turbura de cele întâmplate, adormi îndata si nu ma trezi decât când chelnerul aduse cina.
Putin dupa ce acesta parasi odaia se auzira iarasi batai în usa si, la invitatia noastra, intra Sundgreen si Pongo. Îmbracamintea lor lasa se înteleaga ca avusesera de dus o lupta crâncena.
Capitanul nu ne dadu timp sa ne miram, ci ne lamuri îndata:
— Domnule Farrow, Dumnezeu ti-a dat gândul sa va mutati în odaia lui Pongo în hotelul unde am locuit. Daca nu o faceati, n-ati fi scapat cu viata. Ticalosii aia – probabil din goana vreunui autocamion – au zvârlit un manunchi de granate de mâna în camera, spargând geamurile. Nici un lucrusor n-a ramas întreg, paturile au fost prefacute în tandari si incendiate. Pompierii au sosit curând si au împiedecat latirea focului. Apoi... a venit însusi colonelul Preston. Noi ne-am prefacut foarte mirati vazând ca n-a ramas urma de dv. în odaie. I-am spus ca, probabil într-un acces de friguri ati parasit hotelul pe furis si ca acum

rataciti pe strazi. Colonelul, însa, nu vroia sa creada cu nici un chip. Partea, interesanta vine abia acum. Deodata îi auziram spunând cu glas aspru, ca el nu poate raspunde de atentatele ce se faptuiesc împotriva unor straini care vin ca vizitatori la San Francisco. De aceea ne cerea, sa ne punem sub ocrotirea sa, pâna la plecarea vaporului nostru. Cu alte cuvinte sa ne aresteze. Împotrivindu-ne din rasputeri, a pus doi politisti sa ne duca pe sus si ne dusera cu o masina la cea mai apropiata sectie. Ce sa va spun, doua ceasuri am rabdat noi acolo într-o celula, dar când veni un paznic sa ne aduca cina, Pongo îl înhata si-l culca la pamânt, în felul lui, lasându-l lesinat. Ne furisaram afara, din nebagare de seama însa nimeriram în camera de garda si acolo avuram de furca pe urma cu cei sase politisti peste care daduram si ne aleseram cu hainele în halul în care le vedeti. Când ajunseram în strada schimbaram câteva automobile, pâna ce am izbutit sa ajungem aici.

— Grozav! facu Marian, dupa ce ramase câtva timp pe gânduri. Care va sa zica vor sa ne împiedece cu forta sa facem lumina în afacerea Jim Town!

— Ia spune, draga capitane – intervenit eu – nu mai vorbea nimic despre noi colonelul, când v-a arestat?

— Ba spunea ca va depune toate sfortarile sa va gaseasca, ca sa va puna si pe dv. sub ocrotire politieneasca. L-am sfatuit, însa, sa întrebe pe la spitale. Poate ca tot crede ca sunteti bolnavi.

— Numai de nu s-or fi priceput, prin amenintari sa stoarca taina de la doctorul Latour, îmi dadui eu cu parerea. În definitiv, de ce sa-si atraga bietul doctor ura acestei bande.
— Asta asa o fi, dar îsi va spune el ca, oricum si-a atras ura ticalosilor si va prefera sa ramâna în cea dintâi marturisire, zise Marian – în orice caz, îl voi sfatui prin primar sa paraseasca, orasul câtva timp, pâna va afla ca s-au potolit lucrurile.
— Asta e o idee buna, încuviinta capitanul. Dar sa ne întoarcem la noi, draga Farrow. Acum, fireste, ca ramânem aici, dar ce ne facem cu îmbracamintea asta sfâsiata? Cum sa ne aratam pe strada în halul acesta? Cuferele am fost nevoiti sa le lasam la sectie.
— Voigt va va face rost de alte haine, raspunse Marian. Îi voi da de veste îndata si îi voi cere sa aduca si cina pentru voi.
Suna chelnerul, caruia îi comanda ceva de mâncare, rugându-l în acelasi timp sa-l trimita sus pe birtas. Acesta sosi îndata si se declara dispus sa îngrijeasca de haine.
Chelnerul aduse curând cina pentru tovarasii nostri, care înfulecara cu mare pofta. Dupa ce fu strânsa vesela si ne aprinseram tigarile, se auzira batai în usa. Chelnerul introduse în camera pe primarul Patterson si înca un barbat, mai în vârsta.
— Colonelul Rory, ni-l prezinta Patterson.
Colonelul facea si el o impresie foarte buna si se vedea îndata ca e un om pe

care te poti bizui.
Cei doi vizitatori privira uimiti la îmbracamintea lui Sundgreen si Pongo, ceea ce-l hotarî pe capitan sa istoriseasca patania, prin care trecusera.
Ascultatorii ramasera aproape încremeniti, Patterson zise enervat:
— Asta e de necrezut si nici eu nu m-as fi asteptat sa poata fi cu putinta în orasul nostru. Cine altul poate avea interes sa va înlature pe dv. decât Jim Town acela, pe care vreti sa-l demascati? Si, desi Preston a raportat chestia colonelului Rory – cam târziu, e drept – complicitatea lui cu Town o îndoielnica pentru mine. De unde altfel sa cunoasca dusmanii dv. planul ce l-ati faurit? Si chiar daca n-ar fi asta, vinovatia lui Preston se vede si din faptul ca el a raportat colonelului Rory ca acuzatiunile aduse de Lincoln în manuscrisele sale sunt cu totul neîntemeiate. S-ar fi informat telegrafic si ar fi aflat ca Jim Town si-a dobândit averea în Chicago, de pe urma unor speculatiuni. Afara de asta sustine ca-l cunoaste personal pe milionar si ar putea chezasui pentru el în toate privintele.
— Toate astea ar arunca o lumina proasta asupra lui – încuviinta Marian – îngaduiti-mi acum o întrebare, domnule primar: în ce localuri obisnuieste sa-si dea întâlnire lumea criminala din Chicago?
— Dar ce, ai cum va de gând sa le vizitezi? întreba Patterson, uimit. Acolo nu sunteti siguri de viata dv., nici o clipa.
— Dar nici în hotel nu suntem siguri, râse Marian. Am eu o presimtire ca în

locurile acelea voi descoperi ceea ce-mi trebuie. Va rog, deci sa mi le spuneti, domnule primar.
Patterson se mai împotrivi putin, dar în cele din urma indica vreo câteva localuri dintre care cele mai multe erau în cartierul chinezesc din Frisco. Marian si le însemna si când fu gata colonelul Rory zise:
— Am mai aflat lucruri interesante de la Preston. În primul rând notarul Frederic Fields pe care Preston zicea ca vrea sa-l descoase a disparut fara urma azi la amiaza. Ca de obicei se dusese la masa, dar nu s-a mai întors. Apoi, a mai disparut înca o persoana astazi – anume Evelyn Richardson despre care se spune ca ar fi mostenitoarea uriasei averi. Ce spuneti de toate astea, domnilor?
Ramaseram nauciti. Îi omorâsera oare banditii pe cei doi nevinovati?
Marian îsi exprima aceasta banuiala, dar colonelul zise:
— E exclus, domnilor, caci banditii nu lucreaza chiar asa. Cei doi vor fi tinuti ascunsi atâta vreme pâna se va uita de aceasta afacere.
Asta înseamna pâna vom fi ucisi noi sau vom parasi tara, spuse Marian. Dar as putea sti unde se afla biroul notarului si acela; unde lucra tânara fata?
— În apropierea cartierului chinezesc, raspunse Rory.
Marian îsi nota adresele exacte si zise:
— Mi-am închipuit. Cu atât mai mult trebuie sa vizitez acum localurile acelea.

IV.

ÎN TOIUL DISCUTIEI se auzira iar batai în usa si Voigt intra aducând haine pentru Sundgreen si Pongo. Acestia doi intrara în odaie alaturata si dupa câtva timp se înapoiara îmbracati în noile vestminte.
Colonelul si primarul mai încercara sa abata pe Marian de la planul sau, dar totul fu însa totul fu în zadar. Prietenul meu îl ruga pe Rory sa-i arate exact drumul ca s-ajunga la localurile cu pricina si scoase un plan al orasului, de care îsi facuse rost.
— Ai dreptate, încuviinta colonelul. Asadar, fii atent!
Însemna strazile si punctele unde se aflau localurile cu pricina si când Marian vru sa împatureze planul, Rory zise deodata:
— Stai, domnule Farrow, mai e un local, foarte suspect, e drept, dar în care n-am întâlnit înca criminali cunoscuti. Apartine unuia cu numele James Oulton si e în apropierea portului. Sa vi-l însemnez si pe asta, poate sa gasiti ceva acolo.
Patterson si colonelul se despartira în chip foarte calduros de noi. Îmi facea impresia ca nu credeau sa ne mai revada…
Mai staturam de vorba noi între noi, pâna când Sundgreen zise:
— Acum sa mergem! Cred ca va fi foarte interesant!
Ca mare bagare de seama, parasiram odaia, coborâram scara si iesiram în

strada. Iscodiram cu atentiune în jurul nostru, nu descoperiram nici mutra suspecta.
Strazile erau însufletite, caci la ora unsprezece noaptea nu o înca târziu pentru un oras mare. Ne convenea de minune, totusi la propunerea lui Marian, ne despartiram; si o lua înainte, eu dupa dânsul, apoi Sundgreen si Pongo la mica distanta în urma noastra.
Dupa vreo douazeci de minute ajunseram la cel dintâi din restaurantele indicate de Rory si care pe din afara nu facea nici o impresie suspecta. Dar când intraram înauntru, ne daduram seama îndata ca o mare parte din numerosii clienti aflati acolo nu prea umblau pe cai cinstite în viata.
Intrarea noastra nu stârni interes, dupa cum ma temusem, dar Pongo era învrednicit cu o privire mirata.
Patronul, care statea îndaratul tejghelei, era un individ care se potrivea cu lumea ce frecventa localul sau. Un adevarat tip de criminal.
Ceruram limonada, desi eram încredintati ca ceilalti clienti aveau bauturi alcoolice în paharele lor, cu toata prohibitia. Dar noi nu cunosteam semnele cu care trebuiai sa-ti însotesti comanda, ca sa ti se dea în loc de limonada whisky sau alt rachiu.
Ne asezaram la tejgheaua barului în asa fel încât sa fim în apropierea patronului, pentru ca acesta sa poata auzi convorbirea noastra.
Si când Marian începu sa cârteasca împotriva bauturii fara gust, birtasul se

uita întâi chiorâs, apoi la noi, apoi întreba cu glas aspru:
— Se vede ca sunteti straini pe aici?
— Da, venim de departe, raspunse Marian scurt.
— Aha! Si de mult sunteti în oras?
— Nu.
Tactica lui Marian, de a da numai raspunsuri scurte, parea sa fie buna, caci patronul ne mai privi cu atentiune, apoi râse si zise:
— Varsati paharele! Asa... si acum comandati înca odata limonada, dar închideti ochiul stâng si încruntati fruntea! Asa... Bine! Acu va voi da ce trebuie!
Umplu paharele cu o bautura ce semana întocmai cu limonada, dar când o gustaram, gasiram ca era un whisky foarte bun.
Marian multumi birtasului, care parea sa fie foarte curios din fire, caci nu se lasa pâna nu întreba:
— Cautati de lucru, sau ati si capatat ceva?
— Hm... facu Marian. De lucru am avea noi, dar nu stiu unde sa-i gasesc pe mester.
Celalalt facu eu o mutra vesela.
— Aha! zise el, ati fost recomandati se vede? Ei si cum se numeste mesterul? Eu îl cunosc pe toti, sa n-aveti teama!
Marian, însa, urma sa se arate banuitor si tactica acestuia nu dadu gres. Patronul rase dulceag când baga de seama sovaiala prietenului meu, apoi zise deodata:

— Ei, vad cu ca sunteti cu bagare de seama. Si asta e cea mai buna recomandatie. Va voi numi câtiva „mesteri”, poate e printre dânsii cel pe care-l cautati.
Rosti câteva nume: Biliy, Jack, Eddy, etc. Când spuse „Jim”, Marian se prefacu ca tresare, în vreme ce eu îi dadui un ghiont pe sub masa, ceea ce nu-i scapa birtasului.
Individul se încrunta si scoase o suieratura.
— Mâi, ai naibii sunteti! exprima el apoi.
— Tocmai pe mesterul asta îl vreti? Eee… atunci trebuie sa aveti recomandatii, nu gluma. Nu orice terchea-berchea poate intra la dânsul. Hm, ce-i de facut? Nu va pot duce acolo, nu trebuie… Dar mai asteptati nitelus si în vremea asta mai dati o dusca de limonada.
Ne umplu paharutele apoi se facu nevazut. Dupa vreo zece minute se înapoie si zise:
— Ia duceti-va în fund – în fund de tot, la ultima masa. Acolo sta Jonny, pe care noi îl numim „Scheletul”. Dar nu cumva sa rostiti numele acesta caci face moarte de om. Stai de vorba cu Jonny si el va va îndruma.
Marian îi multumi si puse o moneda mai mare pe tejghea.
— Multumesc, multumesc, vad cu ca sunteti baieti de treaba, mormai patronul. Daca nu faceti nimic cu Jim, veniti iar aici si va duc la concurenta, unde e tot atât de bine.
— Asta e o idee buna! îmi sopti Marian, pe când ne îndreptam spre fundul salii –

daca nu ne putem apropia de Jim, o vom face prin concurenta. Va merge poate mai bine cu ajutorul politiei.
Înainte de a putea raspunde eu ceva, ne si aflam înaintea unei mese la care statea o singura persoana.
Patronul avusese dreptate: omului acesta i se potrivea numele de „Scheletul". Ma îngrozii vazând capul acela plesuv pe care pielea parca parea sa stea dea dreptul pe oase. Si ochii erau atât de adânciti în orbite încât pareau ca lipsesc cu totul.
Când individul îsi ridica privirea spre noi, îsi deschise buzele subtiri si fara sânge lasând sa se vada niste dinti mari si galbeni. Probabil ca omul ajunsese în halul acesta din pricina opiului sau a bolilor tropicale.
Marian nu statu sa piarda vremea, ci întreba îndata.
— Ah, Jonny, ai stat se vede mult pe la tropice? Poate si pe Insula Dracului?
Prin asta întelegea grozava colonie de pedeapsa a francezilor, din Guyana, unde ne petrecuseram si noi câtva timp.
Jonny se încrunta. Probabil ca tovarasii sai – mai ales cei noi – se purtau cu mai mult respect cu dânsul.
Când vazu însa mutra hotarâta a lui Marian si statura de urias a lui Pongo, socoti mai nimerit sa fie prietenos cu noi. Facu doar un gest de împotrivire cu mâna si spuse cu glas ragusit:
— Asta nu intereseaza – mai bine sa vorbim despre afaceri. De unde cunoasteti numele meu?
— Îmi dai voie? zise Marian, calm, ne facu un semn si se aseza la masa, în fata

„Scheletului”.
Luaram loc si noi, iar Sundgreen mormai:
— Ce dracu’, limonada nu se gaseste la masa asta?
O clipa se paru ca Jonny vrea sa sara în sus, apoi se stapâni, dar dupa tremurul mâinilor sale osoase, vazui ca fierbea de mânie. Dupa aceea, însa, facu semn unui chelner si, folosindu-se de semnul secret, comanda patru limonade pentru noi.
Când avuram paharele în fata, Sundgreen dadu pe gat o înghititura si zise:
— Ei, acum da-i drumul, Jonny! Cum e pe la voi?
— Nu mi-ai raspuns înca la întrebare, se adresa „Scheletului” , fara sa-l ia în seama pe capitan. De unde ai auzit numele Jim? Trebuie sa stiu asta neaparat! Si daca nu raspundeti sunteti în mare primejdie. Ia aminte!
— De primejdii nu ne temem, zâmbi Marian. Nu ne poti speria cu astfel de amenintari. Cu toate acestea îti voi spune ca stiu numele de la un mort. Cum stau lucrurile, o voi spune însa numai lui Jim. Vrei sa ne duci la el?
Câteva clipe Jonny privi tinta la prietenul meu, apoi se ridica si zise:
— Asteptati aici.
Se facu nevazut printr-o usa dosnica a localului. Imediat veni patronul la masa noastra, întreba tare daca mai dorim limonada si adauga încet:
— Fiti cu bagare de seama! Am observat eu bine ca „Scheletul” e pornit rau împotriva voastra. Prea ati vorbit cu el ca si când ar fi unul de-ai vostri, pe când

dânsul nadajduieste sa capete o slujba însemnata la Jim. Mai aveti vreme sa va razgânditi. Colo în fata e Jack, cel mai aprig concurent al lui Jim.
— Atunci spune-i salutari din partea noastra si dupa ce voi sfârsi cu asta, ma voi pune în legatura cu el, raspunse Marian.
Patronul se departa, întorcându-se dupa câteva minute cu alta limonada.
— Jack e bucuros sa va cunoasca, sopti el, asezând paharele pe masa. Sa fiii însa bagare de seama când „Scheletul" va va duce în subteranele din San Francisco. Multumi pentru moneda pe care i-o dadu Marian, ne clipi din ochiu plin de înteles si se departa.
Acum se-ntoarce si Jonny si zise scurt:
— Goliti paharele si veniti cu mine. Mesterul vrea sa va vada.
Nu ne grabiram, ci goliram paharele în liniste. Apoi ne ridicaram, facuram un salut patronului si porniram dupa Jonny prin usa de care se folosise mai înainte.
Ajunseram într-o curte mica si Scheletul ne duse de-a dreptul spre un sopron, deschise usa si intra. ÎI urmaram si Pongo închise usa.
Jonny aprinse o lampa de buzunar, se apleca într-un ungher al sopronului si ridica un chepeng foarte bine ascuns.
Pe o scara dreapta cu trepte înguste coborâm pana într-un gang îngust si scund cu tavanul boltit. De amândoua partile gangului erau tevi de canalizare si cabluri electrice. Gangul acesta mi se paru nespus de lung. În cele din urma

ajunseram la un loc de unde porneau alte trei ganguri în diferite directii.
Si aici ne iesi înainte un om care avea în mâini niste pistoale cât toate zilele. Îi striga ceva lui Jonny, capata un raspuns tot atât de scurt si se retrase într-o firida unde ramase ascuns.
Porniram acum pe gangul din stânga si dupa câteva minute auziram glasuri nelamurite. Ajunseram, probabil, în cartierul general al lui Jim.

V.
LUPTA ÎNTRE BANDE.

JONNY SE OPRI DEODATA, pipai peretele din stânga si spre mirarea noastra se deschise o usa mica foarte iscusit ascunsa. Trecuram iar pe lunga o santinela, un gang scurt ducea putin în jos, apoi ajunseram la o usa de fier, în care Jonny batu într-un anumit fel.
Când canatul se dadu în laturi, ne izbi în fata o lumina orbitoare. Vazuram o sala mare, în care se aflau vreo douazeci de oameni, care se deosebeau atât de mult unul de altul ca înfatisare, cum n-am mai întâlnit în viata mea.
De la gentlemanul elegant pâna la cersetorul zdrentaros, erau adunate aici toate tipurile ce se pot întâlni într-un oras mare.
La intrarea noastra, glasurile amutira si toti ochii se îndreptara spre noi, banuitori. La porunca lui Jonny trebuiram sa ramânem la usa, iar el strabatu sala si disparu pe o usita de partea cealalta.. Nu prea ma simteam ia

largul meu în mijlocul acestor oameni care ne masurau din cap picioare gata parca sa ne înghita. Marian facea si el o mutra serioasa, dar mi se paru ca observ ca atentia lui nu era atât îndreptata spre adunarea aceea suspecta, cât spre dindaratul nostru.
Ma prinse mirarea, caci nici o clipa n-as fi crezut ca ne-am putea întoarce singuri din capcana asta.
Si capitanul rasufla din greu îsi trecea mana peste frunte din când în când. În schimb, Pongo era linistit ca o statuie. El nu se temea de moarte si primejdiile îi faceau chiar placere.
Timpul se scurgea nespus de greu…
Într-un târziu, usita din fata noastra se deschise încetisor. Acum era acum si cu multa bagare de seama dusei mâna la buzunarul în care aveam revolverul încarcat.
Îndaratul nostru, la usa de fier, mi se paru ca aud o bataie slaba. Marian întoarse capul si o clipa observai un zâmbet pe chipul lui.
N-avui ragazul sa ma mir de asta, caci prin usita din fata noastra intra un barbat urias, care ne masura în tacere. Avea o mutra care se putea numi simpatica, numai ca ochii sai se puteau asemana, cu cei ai unui tigru gata sa se zvârle asupra pradei.
Izbucni într-un ras puternic, batjocoritor si cei douazeci de oameni se-ntoarsera speriati spre el. În aceeasi clipa bagai de seama ca Marian trase zavorul usii dindaratul nostru.
Individul urias racni:

— Haha, v-am prins eu în capcana, ticalosilor! Da, eu sunt Jim pe care-l cautati. Ar fi fost mai bine de voi daca n-ati fi gasit caietul cu însemnarile blestematului aceluia. Baieti, uitati-va la ei – dumnealor vroiau sa ne distruga!
Cei douazeci de oameni ne privira cu o mânie salbatica si toti îsi dusera mâinile la buzunare. Credeam ca ne sunase ceasul din urma, dar Marian întinse mâna, poruncitor spre uriasul Jim si striga cu glas taios:
— Mai bine priviti-l pe dansul, baieti, caci v-a înselat cu nerusinare. Asta o voi dovedi, caci sunt în masura sa o fac. V-a înselat cu milioane!
Cuvintele aceste avura un efect neasteptat, caci criminalii devenira îndata banuitori si îsi întoarsera capetele spre seful lor. Acesta spumega de furie, scoase revolverul si-l îndrepta spre noi.
— Jos! ne striga Marian întinzându-se la pamânt, iar noi îi urmaram pilda.
Dar, în ultima clipa prietenul meu împinsese usa dindaratul nostru si glontul din arma lui Jim zbura pe gang.
Nu stiam ce sa cred despre procedarea lui Marian, cu toate acestea scosei repede revolverul si trasei spre Jim.
Cât despre cei douazeci de criminali, se parea ca sunt în mare încurcatura. Acuzatiile prietenului meu trezisera în ei o banuiala puternica si pe care purtarea nestapânita a sefului lor nu facu decât s-o întareasca. Afara de asta evenimentele se desfasurara acum în chip atât de fulgerator încât îi zapaci de tot.

Din gangul dindaratul nostru tâsni deodata un manunchi de gloante dintr-o mitraliera usoara. Cartusele suierara deasupra noastra si facuram un adevarat prapad în rândurile banditilor.
Îl vazui pe uriasul Jim disparând pe o usita, dar parea sa fi fost grav ranit, caci se clatina pe picioare. Ticalosii care nu fusesera nimeriti de gloante o luara si ei la fuga. Mai erau câteva usite pe acolo, foarte dibaci ascunse si dânsii dadura buzna prin ele.
Din gangul pe care veniseram se ivira acum fapturi omenesti.
— Uite-i aici! striga un glas si când ridicat capul recunoscui un tânar pe care-l vazusem sus în local.
— Ura, Jack, se pare ca mai sunt în viata! urma el si imediat se apleca asupra noastra un barbat înalt al carui chip nu arata de fel sa fie al unui sef de banda.
Sariram în picioare, Marian zâmbi cu recunostinta salvatorului si zise:
— Jim a iesit pe colo, trebuie neaparat sa punem mâna pe el. Jack, puteti câstiga multi bani daca va dati de partea noastra.
— S-a facu! raspunse seful bandei.
Strabaturam îndata sala, care se umpluse acum cu alti oameni. Si ne repeziram la usita de fier. Ciudat lucru ca aceasta era deschisa, pe câta vreme eu vazusem bine ca Jim o trasese dupa el. Mai vazui însa ca si Pongo se facuse nevazut.
Credinciosul urias lucrase mai repede ca noi. Probabil ca se folosise de primul

prilej, când mitraliera încetase sa tacane si se luase dupa Jim Town.
Ma asteptasem sa dau de un labirint de ganguri, dar îndaratul usii nu era decât o scara care ducea în sus. La lumina lampilor de buzunar mai vazuram pete mari de sânge pe treptele prafuite.
Dupa câtva timp ajunseram în pivnita unei case. N-aveam nevoie decât sa urmam petele care ne aratau drumul pe care-l luase fugarul.
— Încetisor, spuse Marian catre Jack si cei patru oameni ai bandei sale, care venisera cu noi – trebuie sa-l luam prin surprindere. Ma astept sa mai dam fi de un altul, în fata caruia veti ramâne nauciti.
Urcaram cu bagare de seama scarile si când ajunseram la primul etaj, auziram gemete îndaratul unei usi. Marian o deschise si în lumina lampilor noastre avuram o priveliste interesanta. În fata ferestrei acoperite stateau doua fapturi. Pongo al nostru, care tocmai se pregatea sa dea o lovitura cu pumnul drept – iar înaintea lui, aplecat, dar tot gata de lupta, un individ lat în spate si înalt. (Vezi ilustratia de pe coperta.).
Înainte de a putea spune sau face ceva, pumnul negrului izbi în fata pe potrivnicul sau, care se prabusi, scotând un tipat.
Daduram buzna în odaie si plimbaram în toate partile lumina lampilor. Pe un pat din dreapta zacea un barbat, care îsi ridica încet bratul în care tinea un revolver. Dar Pongo facu o saritura de pantera, îi prinse mâna si arma se

rostogoli pe podea, iar omul cazu pe spate, gemând. Era Jim, milionarul bandit, care fusese ranit de moarte.
Ne îndreptaram apoi spre omul pe care-l doborâse Pongo. Când îl întoarseram cu fata în sus, Jack, care statea lânga, noi, scoase o exclamatie de uimire:
— Drace, asta e colonelul Preston! striga el.
— Cum Dumnezeu a ajuns aici?
— Acela e omul pe care l-am asteptat, rase Marian. Era tovaras cu Jim.
— Ah, de aceea a ajuns Jim mare si tare! zise Jack cu admiratie. Eh, acum îi fac eu de petrecanie daca nu se da de partea mea.
— Asta nu merge, Jack, zise Marian, ajungându-i lui Pongo sa-l lege pe colonelul lesinat.
— Aduceti câteva scaune din odaia cealalta si asezati-va în jurul patului de colo. Va voi istorisi de ce am venit la San Francisco. Oamenii bandei se supusera si în curând stateam cu totii în fata patului în care tragea sa moara milionarul criminal.
— Stiti cine o acesta? întreba Marian, aratând spre ranit. E Jim Town, milionarul.
Apoi povesti banditilor aventura noastra cu balena, viata pe insula pustie si gasirea caietului cu însemnari. Când spuse ca Jim Town jefuise o tânara fata de averea ei, oamenii începura sa înjure. Oricât erau ei de fara mila fata de potrivnicii lor, oricât le venea de lesne sa omoare un om, se revoltau totusi când era vorba de jefuirea unei fete sarmane.

Si când Marian mai spuse ca veniseram la San Francisco numai ca sa-i redam Evelynei Richardson dreptul ei, toti încuviintara cu însufletire.
Nu lipsise mult sa-l ucida pe colonel, când prietenul meu aminti de purtarea aceluia si rolul pe care-l juca.
Si când Marian mai spuse ca atât notarul cat si tânara Evelyn disparusera, trei banditi sarira de pe locurile lor si cerura cu hotarâre ca muribundul Jim sa fie silit prin torturi sa spuna unde îi ascunsese.
Nu mai fu însa nevoie de asta, deoarece Jim Town ridica încet mâna si murmura cu glas stins:
— Fiti linistiti, caci voi spune totul. Da, domnul are dreptate, mi-am însusit averea fetei falsificând testamentul. Cel adevarat se afla într-un sertar al biroului meu, printre scrisori vechi. Evelyn si notarul se afla într-una din pivnitele acestei case, în capatul gangului din dreapta. Aduceti-i sus, poate mai sunt în stare sa repet marturisirea în prezenta lui Fields.
Toti banditii, afara de Jack alergara îndata afara si se înapoiara dupa câteva minute cu un batrân si o fata fermecatoare; notarul Fredric Fields si Evelyin Richardson.
Jim Town îsi repeta acum marturisirea si notarul redacta îndata un proces verbal pe care-l iscaliram cu totii. Îl semna si Jim Town, cu mana tremuratoare, apoi cazu pe perne si îsi dadu sufletul. Îi închiseram ochii, îl luaram pe colonelul legat si parasiram odaia.

Afara pe gang, Jack ne trase deoparte pe Marian si pe mine si sopti:
— Domnule Farrow, acum stiu ca d-ta esti altfel de om decât noi. N-as vrea sa fiu prea staruitor, dar îmi îngadui sa-ti amintesc ca spusesesi înainte, în prezenta oamenilor mei, ca am putea câstiga multi bani. Vrei sa ma justifici în fata oamenilor mei, care n-au fost sus în odaie? Voi convoca o adunare si te voi ruga sa iei parte!
— Nu e nevoie – zâmbi Marian – caci cred ca veti capata chiar multi bani.
O chema pe tânara fata, care tot timpul nu se aratase de fel înspaimântata si-i spusese ca numai multumita ajutorului lui Jack izbutise s-o elibereze si anume – chiar fara sa bag eu de seama – spusese birtasului cum stau lucrurile si-l rugase sa-l trimita pe Jack cu oamenii sai dupa noi, în subterane. Si Jack ne urmase atât de aproape încât izbutise sa rapuna santinelele din gangul subteran, îndata ce trecuseram noi de ele. Evelyn Richardson pricepu cum stau lucrurile; întinse sefului bandei mâna si zise:
— Îti multumesc din toata inima. Si, drept recunostinta fata de oamenii d-tale, îti fagaduiesc ca atunci când voi intra în stapânirea averii mele, va voi pune la dispozitie o suma. Pe care o veti putea ridica oricând. Voi da în gazete un anunt în sensul acesta.
Jack nu mai stia cum sa multumeasca. Poate ca în clipele acelea îsi zicea ca banii câstigati cu cinste fac mai multa bucurie decât cei furati.

Banditii ne condusera pâna la usa, adusera chiar o masina si pe ajutara sa-l vâram înauntru pe colonelul lesinat.
În vreme ce notarul si Evelyn se dusera la casele lor, noi ne îndreptaram – cu toata ora târzie – spre locuinta colonelului Rory. Marian îi spuse în câteva cuvinte cum au decurs lucrurile si colonelul se declara dispus sa mearga îndata cu noi, ca sa-l închida pe Preston într-o celula sigura.
Îl luaram si pe primar de acasa, apoi plecaram cu totii la prefectura politiei, unde medicul de serviciu constata ca lovitura dala de Pongo pricinuise un lesin prelung si rupsese câteva coaste colonelului, dar viata nu-i era în primejdie. Dupa aceea Rory îngriji personal ca ticalosul sa fie dus într-o celula, la usa careia puse un paznic de încredere.
Luaram loc apoi în cabinetul de lucru al fostului prefect si Marian povesti si pentru Patterson cum decursese aventura.
A doua zi dupa amiaza, când ne duseram sa ne luam ramas bun de la primar, întrucât ne pregateam de plecare, îl gasiram în dispozitie foarte proasta.
— Da, da – facu el – dv. vreti sa va înapoiati acum în India, domnilor. Si eu as vrea, va rog frumos sa ma credeti! Cel putin sa scap pentru câtva timp de grijile ce ma apasa acum. Ce va pasa, dv. o duceti bine!
— Dar ce s-a întâmplat, domnule primar? întreba Marian. V-am putea fi de vreun ajutor?

— Daca ati vrea, v-as fi recunoscator toata viata! striga aproape Patterson – tocmai am primit o telegrama din partea guvernului, ca singurul meu fiu, James, care e atasat de legatia din Mexic, a fost luat prizonier, împreuna cu sotia si fetita lor – de catre rasculatii mexicani si dusi cine stie unde. Ministrul plenipotentiar a izbutit sa se puna la adapost. Domnule Farrow, stii si d-ta ca în Mexic revolutiile izbucnesc aproape în fiecare zi. Si notele guvernului nostru nu ajuta la nimic, caci acolo se schimba guvernul în fiecare ceas. Ajuta-ma, domnule Farrow! Du-te acolo si încearca sa salvezi singurul meu copil! Te rog din suflet! Fireste ca voi îngriji imediat de hârtiile de care ai nevoie.
Nu puteam banui ca tocmai aceste hârtii ne vor face greutatile cele mai mari, caci altfel nici nu le mai luam.
A doua zi dimineata, ne îmbarcaram pe vaporul „Otranto" si eram bine dispusi, caci ne asteptam la aventuri frumoase într-o tara pe care n-o cunosteam înca.»
Si aventurile au fost într-adevar frumoase, dar pline de primejdii, ti le voi istorisi cu alt prilej, draga George, încheia doctorul Bertram si amândoi se dusera la, culcare în cabinele lor.

88
ÎN MEXICUL SALBATEC

I.
ÎN PLINA REVOLUTIE.

DOCTORUL BERTRAM urma sa povesteasca lui George:
— «Dupa o calatorie lunga pe o mare furtunoasa, ajunseram la Acapulca – cunoscutul port de pe coasta apuseana a Mexicului – unde ne cumpararam vestminte noii. Sosiseram tocmai în anotimpul uscat, care domneste din octombrie pâna în mai. Stiam noi bine ca în interiorul tarii, pe podisul înalt, nu era temperatura tropicala de pe coasta, dar chiar si la clima aceea se cerea îmbracaminte usoara.
Fireste ca Pongo atrase si de asta-data luarea-aminte, desi multimea din port era foarte împestritata. Erau acolo indieni, metisi, mulatri, creoli, albi, etc. – si toti se îmbulzeau pe chei si în strazi, facând negot, strigând si dând cu coatele. Am fost bucurosi când ne am vazut în trenul care urma sa ne duca de la Anahuac spre capitala Mexicului.
Si noi albii bateam la ochi si înca în chip neplacut. Izbucnise iarasi una din acele revolutii care în tara aceasta sunt atât de obisnuite si guvernul actual parea sa nu prea vada cu ochi buni pe straini. Si noi veniseram de la San Francisco cu un vapor american ceea ce nu era tocmai în favoarea noastra. Cei dintâi o suta de kilometrii cu trenul îi strabaturam în chip monoton. Ne distram cumparând în statii banane, portocale si lamâi dulci, caci costau mai nimic. În cele din urma ajunseram la Cipancingo si aici avea sa înceapa noua noastra aventura.
Dupa o oprire mai lunga, trenul tocmai se puse în miscare, când se stârni o

galagie pe peron. Noi stateam pe platforma ultimului vagon si vazuram un tânar alb, elegant îmbracat, care vroia sa ajunga trenul în vreme ce câtiva metisi zdrenturosi vroiau sa-l opreasca, facând o larma asurzitoare.
Dar tânarul zvârli în laturi pe indivizi, începu sa alerge cat îl tineau picioarele dupa tren si izbuti sa ajunga ultimul vagon. ÎI parasira, însa puterile si nu mai putu sa se catere sus, astfel ca Marian se apleca spre el si îl trase pe platforma.
Faptul acesta stârni o adevarata furtuna de urlete din partea multimii înfuriate care se întarâta si mai mult când câtiva metisi izbuti sa ajunga si ei vagonul nostru. Dar Pongo îi zvârli jos ca niste otrepe.
Fui bucuros ca trenul îsi spori viteza, caci lesne s-ar fi putut sa cadem victimele furiei poporului.
Dupa ce trecu primejdia, ne întoarseram spre tânar. Acesta era desigur, un spaniol, un asa-zis „Chpeton", adica un imigrat, spre deosebire de creoli, nascuti în tara.
Avea o fata deschisa, simpatica si când reculese putin, începu sa râda, scotând la iveala doua siraguri de dinti minunati.
— Va multumesc, Senores, zise el cu glas blajin. M-ati scapat dintr-o situatie foarte neplacuta. Metisii aceea nu ma aveau la inima pentru ca la ultimele alegeri, am adus pagube mari partidului lor. Îmi dati voie sa ma prezint: Juan de Lorencez.
Ne spuseram si noi numele, îl recomandaram si pe Pongo si bagai de seama, spre bucuria mea, ca spaniolul

nu fu de fel mirat când Marian îl arata pe credinciosul nostru camarad. Dimpotriva, strânse cu caldura mâna Negrului.
— Porti un nume vestit, domnule, zise Marian, zâmbind. Daca nu ma însel, un general de Lorencez a comandat cândva un corp de armata franceza aici în Mexic?
— Întocmai, domnule Farrow. Acela a fost bunicul meu. A dobândit aici mosii întinse. S-a casatorit cu o spaniola imigrata si astfel a devenit seful spitei noastre din Mexic. În chipul acesta eu am devenit, jumatate francez, jumatate spaniol, dar ma simt mexican întreg.
— E trist ca tara asta bogata nu se mai linisteste – îsi dadu cu parerea Marian – mereu rascoale pretutindeni si chiar în clipa de fata...
— Asa e, domnule. Frumoasa mea patrie va suferi mereu de pe urma aceasta. Va admir, însa ca d-voastra, ca straini, cutezati sa calatoriti pe aici pe vremurile astea turburi. E foarte primejdios... dar mi se pare ca va cunosc eu. Da, da, am citit doar despre aventurile d-voastra în India. Asi s-o si explica faptul ca nu va e teama de revolutionari.
— Dimpotriva – râse Marian – tocmai la dânsii vreau sa ma duc. Sa le smulg câtiva prizonieri.
— De asa ceva. Numai d-voastra sunteti în stare – zise Lorencez, cu admiratie – tocmai pe vremea asta. Când toti strainii sunt în primejdie în tara, vreti întreprindeti asa ceva! Mi-am închipui eu pe cine vreti sa eliberati: desigur pe americanii care au fost luati prizonieri de rebeli în capitala Mexic.

— Asa e, domnule Lorencez, încuviinta Marian. La San Francisco am fost rugat de tatal atasatului de legatie sa-l caut pe fiul lui si sa-l eliberez, daca se poate.
— Hm… va fi foarte greu, caci puterea o detine acum unul anume Marquaz Zacatecas. Si eu, ca partizan cunoscut al partidului potrivnic, abia am izbutit sa scap din mâinile oamenilor sai, dupa cum ati vazut. Si cu prilejul acesta trebuie sa va spun ca prin binevoitorul ajutor ce mi l-ati dat v-ati vârât într-o situatie neplacuta, caci de sigur ca aceasta întâmplare va fi comunicata la Mexic din gara Chilpancingo. Si sa nu va prinda mirarea daca atunci când veti ajunge la tinta veti fi luati în primire.
— Cu asemenea piedici neînsemnate suntem noi obisnuiti – zâmbi Marian – si cu toate acestea ma bucur ca ti-am putut face serviciul de adineauri. Dar am si eu o rugaminte: ai putea sa ne dai instructiuni cum trebuie sa ne purtam când vom ajunge în Mexic?
— Dupa parerea mea, cel mai bun lucru ar fi sa va prezentati imediat la generalul Zacatecas si sa-i spuneti pe fata ca ati venit pentru eliberarea prizonierului. Fara îndoiala ca generalul va cauta sa faca o afacere din asta, dar cred ca americanii ar da bucuros o suma mare în schimbul punerii în libertate a compatriotilor lor.
— Cum adica, afara de atasatul de care-ti vorbeam si de familia sa au mai fost luati prizonieri si alti americani? întreba Marian.

— Am auzit ca au mai fost luati ca ostateci doi comercianti tineri si o familie alcatuita din cei doi soti, mai în vârsta si nepoata lor. Despre asta veti capata lamuriri mai amanuntite în cartierul generalului.
— Si cine e în fruntea partidului advers? întreba Marian.
— Generalul Ortega, care e si el purtatorul unui nume vestit. Eu apartin trup si suflet partidului sau si vreau sa-ncerc acum s-ajung la armata lui. Din pacate, pentru acest motiv nu va pot însoti în Mexic, care trebuie sa cobor pe podisul din Anahuac, în apropierea vulcanului din Orizaba. Se spune ca acolo s-au retras trupele învinse.
— Care va sa zica razboiul civil nu s-a sfârsit înca?
Tânarul se codi câteva clipe cu raspunsul, apoi zise:
— Cred ca pot vorbi deschis cu d-voastra, domnule Farrow. D-voastra n-aveti doar nici un fel de interes în luptele de la noi si putin va pasa cine detine puterea în Mexic. Pregatim un atac înversunat împotriva lui Zacateras si poate ca prin aceasta vor fi eliberati si ostatecii. Dar tot o mai bine sa încercati d-voastra înainte sa-i rascumparati, caci daca trupele potrivnicului vor fi batute, se prea poate sa-i ucida pe nenorocitii prizonieri.
— Asa e – încuviinta Marian – acuma trebuie sa ma grabesc sa-mi aduc sarcina la îndeplinire, caci desigur ca partidul d-voastra are de gând sa porneasca în curând la contraatac?
Tânarul încuviinta din cap.

— Trenul mai opreste la statii mari? întreba Marian. Întreb asta în interesul d-tale caci se poate sa se fi vestit telegrafic fuga d-tale.
— Fara îndoiala ca ca asa s-a întâmplat – zâmbi spaniolul, dar în vremurile astea esti pregatit pentru toate. Compartimentul acesta închis de aici e la dispozitia d-voastra, domnule Farrow?
— Da si ti-l pun cu placere la dispozitie daca vrei sa-ti schimbi putin înfatisarea.
— Ati ghicit – râse Lorencez – deci, cu îngaduinta d-voastra, ma voi retrage pentru câteva clipe.
Intra în compartiment si închise usa dupa ei.
— Sarcina noastra nu se arata sa fie atât de usoara – îi spusei lui Marian – si prin ajutorul pe care l-am dat tânarului ne-am luat beleaua.
— Tot ce se poate – râse prietenul meu – socot însa ca o vom scoate noi la capat. Dl. de Lorencez are dreptate cu sfatul sau; când voi ajunge în Mexic, ma voi prezenta îndata generalului Zacatecas si voi trata cu el pe fata. Se poate totusi sa nu mearga atât de usor precum îmi închipui, caci în tara asta revolutionara toate sunt de-a-ndoaselea.
— Mariane, mi-a venit o idee, zisei eu. Ce-ar fi sa coborî tu cu Lorencez si sa te duci la armata lui Ortega, ca sa încerci sa capeti ajutorul lui? Pe de alta parte eu voi începe tratative cu Zacateras, iar Pongo ar putea fi omul nostru de legatura.
— Ideea în sine nu e rea – raspunse Marian, dupa ce chibzui câtva timp – iar nu se poate aduce la îndeplinire, trebuie

neaparat sa ramânem împreuna, caci – dupa cum foarte bine spunea Lorencez – s-o fi dat de veste în Mexic de prezenta noastra. Deoarece vrem sa încercam – daca nu s-o putea altfel – sa-i eliberam pe prizonieri prin vreun viclesug, trebuie sa ne sprijinim unul pe altul.
— Ai dreptate – încuviintai eu – pacat, ce-as fi râs de mutra generalului rebelilor, când te-ai fi ivit tu cu trupele potrivnice.
— Ei, chiar atât de repede n-ar fi mers – zâmbi Marian – Dumnezeule! facu el deodata – frumos tinut trebuie sa fie asta.
Trenul intra printr-o trecatoare în lantul de munti. Masele stâncoase de ambele parti ne aratau ca aici se gaseau zacaminte bogate de minereuri de fier si ne dadeau o mica dovada de vestitele bogatii minerale ale Mexicului.
Si de undeva din peretii acestia de stânca furam întâmpinati deodata cu focuri. Gloantele suierara deasupra capelelor noastre si era lucru sigur ca puscasii ascunsi, pe noi ne tintisera. Caci în Acapulco ne cumparaseram haine americane, asa ca vedea ca eram straini.
— Repede în vagon! striga Marian. Culcati-va si târâti-va înauntru!
Îi urmaram sfatul, caci focurile se înteteau.
Si când ajunseram la usa compartimentului, aceasta fu deschisa pe dinauntru, iar tânarul Lorencez zise râzând:
— Dupa cum se vede va si întâmpina cu salutari, domnilor? Veniti repede

înauntru! Dar sa nu va ridicati, caci gloantele patrund si prin ferestre.
Ne grabiram sa intram în vagon, unde eram mai la adapost. Într-un ungher al compartimentului statea ghemuita o faptura pe care n-o recunoscui la început. Era un individ murdar si zdrentaros si abia când râse îmi dadui seama ca era Juan de Lorencez.
— Da, domnilor – urma el – mi-am aruncat haina si am rupt fireturile pantalonilor. Apoi m-am rostogolit pe podeaua vagonului si mi-am sfâsiat în câteva locuri îmbracamintea. Acum nu ma vor recunoaste atât de lesne potrivnicii. Dupa ce vom strabate vagauna aceasta, voi fi nevoit sa va parasesc. Ma voi târî spre partea dinainte a trenului, pe scarile vagoanelor.
— Foarte bine – încuviinta Marian – nici eu nu cred sa te recunoasca cineva. Dar nu va bate la ochi când te vei urca într-un vagon, din mersul trenului?
— Nu, caci voi spune ca am sarit în drum, într-un loc unde trenul mergea încet. Fireste ca. Va voi da de veste daca voi auzi ceva important în tren.
— Ceva important? întreba Marian. Crezi cumva ca s-ar putea sa existe vreo primejdie pentru noi chiar aici în tren? Ei, da se prea poate, caci multi calatori au vazut ca ti-am dat o mâna de ajutor.
— Tocmai de asta ma si tem – zise de Lorencez – de aceea trebuie sa iscodesc cum se prezinta situatia cu privire la d-voastra, în clasele celelalte. Poate va fi nevoie sa coborâti din tren înca înainte de a ajunge la destinatie?

— Vom vedea, raspunse Marian. Acum cred c-am lasat în urma trecatoare, caci nu mai aud împuscaturi.
Lorencez ridica cu bagare de seama capul apoi sari în picioare si zise:
— Da, zona primejdioasa a trecut. Va sfatui însa, domnilor, sa nu va aratati deocamdata pe platforma, caci se pare ca rebeli au asezat posturi puternice în tinutul acesta. Se tem probabil de o interventie a Puterilor straine dinspre Oceanul Pacific.
— Nici asta n-ar fi de mirare – raspunse Marian – caci americanii n-ar lasa sa fie luati prizonieri compatrioti de ai lor.
Ne ridicaseram de jos si admiram minunare priveliste care se desfasura înaintea noastra. Sirul muntilor înalti îl aveam în fata si în departare luceau crestele lui „Popocatopl", „Citlaltepetl" si, Ixtaccihuatl"
Tânarul spaniol se duse la usa.
— La revedere, domnilor, zise el.
— Ma înapoiez neaparat înca odata ca sa-mi iau ramas-bun de la d-voastra. Si poate ne mai întâlnim când voi intra în Mexic cu trupele generalului meu.
De la fereastra puturam vedea cum îsi dadu drumul pe scara vagonului si începu sa alerge înainte. La al doilea vagon sari pe platforma si disparu înauntru.
Luaseram bilete de clasa întâia si în tot vagonul nu eram decât noi. Platformele fiecarui vagon nu erau în legatura, ca la trenurile europene, ci trebuia sa faci o saritura îndrazneata, de la o scarii la alta, ca sa ajungi în vagonul alaturat.

La viteza cu care mergea acum trenul, care cobora tocmai o panta, lucru nu era de fel usor si admiraram iscusinta cu care tânarul spaniol, facuse saritura.

II.
FACEM CUNOSTINTA CU REBELI!

DUPA CE DISPARUSE LORENCEZ, Marian începu sa desfaca micul sau sac de voiaj, care continea unelte trebuincioase. Vazând privirea mea mirata, zise:

— La vreo jumatate de ceas înaintea noastra pare sa fie o statie, astfel ca e mai bine sa fim pregatiti de aparare, poate chiar de fuga. Fiti gata si încarcati-va armele! Dar de tras nu vom trage decât, când va fi absoluta nevoie si chiar atunci la început numai în aer. Nu vreau sa ajunga vesti proaste despre noi la generalul Zacatecas, înainte de sosirea noastra acolo.

Îi ascultaram sfatul, desfacuram saculetele si încercaram armele. Îmi parea rau ca viteazul capitan Sundgreen – tovarasul nostru în ultimele aventuri – nu era cu noi. Ar fi vrut el sa vina, dar niste friguri puternice si simptomele unei pneumonii îl silira sa intre într-un spital din Frisco, cu putin înainte de plecarea noastra. Îl stiam însa acolo sub buna îngrijire, deoarece primarul Patterson ne fagaduise ca se va interesa de el.

Pongo regreta si mai mult ca nu mai avea arma sa obisnuita, adica sulita aceea cu care facea minuni. Nu era însa cu putinta sa calatoresti cu ea în tarile civilizate,

caci era o arma pentru padurile virgine. Se obisnuise si el cu pusca si revolverul si chiar foarte bine, dar pentru lupta si vânatoare îi lipsea arma preferata.
În schimb nu se despartea de cutitul de rechini, care în mâna sa era o unealta de mare pret.
Tocmai sfârsiseram cu pregatirile, când capul lui Lorencez se ivi la fereastra deschisa a compartimentului.
Dupa câteva clipe el se furisa înlauntru, prin usa. Dupa mutra lui grava ne daduram seama îndata ca n-aducea vesti bune si Marian se grabi sa întrebe:
— Se pare ca avem dusmani în tren.
— Din nenorocire asa e! raspunse mexicanul. Si sunt aproape toti calatori care se si sfatuiesc daca sa va ucida pur si simplu sau sa va ia prizonieri. Trebuie sa va asteptati, domnilor, ca la prima statie sa fiti atacati de forte superioare.
Marian începu sa chibzuiasca cu încordare, apoi un zâmbet se ivi pe chipul sau si zise:
— Dupa cum vezi, domnule Lorencez, ne ne-am si pregatit de fuga si de aparare, caci le-am lamuri camarazilor mei ca trebuie sa ne înfatisam înaintea lui Zacateras ca barbati liberi, daca vrem sa ne atingem tinta. Dar ca sa si parasim trenul nu mi convine, de aceea socot sa calatorim înainte fara teama.
— Pai bine, domnule Farrow – zise Lorencez, mirat – ai auzit ca viata sau libertatea d-voastra e serios primejduita. Trebuie sa fugiti, altminteri cu siguranta ca veti fi luati prizonieri. Si asta ar fi înca un noroc pentru d-voastra caci din câte

am auzit, cei mai multi rebeli sunt pentru uciderea d-voastra.
— N-au decât, rase Marian – dar eu tot socot ca îi voi putea trage pe sfoara. Cu putin înainte de a ajunge la statia apropiata, ne vom strecura sub vagon, unde vom ramâne pana vom porni iarasi, pe urma vom iesi iar la iveala. Cred ca în felul acesta vom ajunge cu bine în Mexic.
Tânarul se uita cu ochi mari la prietenul meu, apoi izbucni în râs si zise:
— Zau asa, domnule Farrow, d-ta esti un om cum rar întâlnesti. Pacat ca nu poti intra în armata noastra, unde ti-as face rost de un post de comandant. Planul d-tale e cât se poate de bun si nu cred ca indivizilor sa le dea în gând sa va caute sub vagoane.
— Dar nu se vor mira când, or vedea ca am disparut? întrebai eu.
— Nu – râse Lorencez – vor crede ca ati fugit cu mine, caci ma cred la d-voastra si au hotarât uciderea mea imediata. Peste putin trecem printr-un tunel scurt, în care trenul îsi încetineste viteza. Acolo am putea sari afara lesne si asa vor crede chiar rebeli. Si acum nu ma mai întorc dincolo, ci ramân la dv. si ma voi ascunde deasemenea sub vagon, apoi în statie ma voi strecura afara. În felul va voi putea preveni daca situatia ar deveni grava pentru dv.
— Minunat! facu Marian. Atunci vom putea continua împreuna calatoria.
— Da, asta o fac dintr-un motiv cu totul anumit. E foarte cu putinta ca seful trenului sa controleze vagonul acesta dupa ce vom porni din statie. Dv. va veti

retrage în compartimentul din fata si eu îl iau în primire aici, unde îl voi lega si-i voi pune calus, fara ca dv. sa bagati de seama. Când voi coborî îl iau pe individ cu mine si-i voi da drumul abia când trenul va fi destul de departe.
— Asta e o idee foarte buna – zise Marian – în felul acesta putem sustine oricând ca suntem cu totul nevinovati. Chiar daca seful de tren va telegrafia de la statia urmatoare – unde va ajunge pe jos – nu va putea spune altceva decât ca a fost atacat de un calator care a sarit jos din tren.
— Tot asa mi-am spus si eu – zise tânarul Mexican – si daca generalul Zacateras va va imputa ca mi-ati venit mie în ajutor, va veti putea scuza spunând ca n-ati cunoscut starea de lucruri actuala din Mexic.
— Da, îi voi povesti eu, datorita vesmintelor d-tale bogate, am crezut ca apartii partidului de la putere, zise Marian.
— Minunat! exclama Lorencez, râzând. Asta îl va maguli mult. Vad eu ca sunteti oameni dibaci.
— Ce sa-i faci nevoia te învata.
— Aha, se pare ca vine tunelul, caci trenul îsi încetineste viteza.
— Ba nu! facu Lorencez, agitat. Tunelul e înca foarte departe. Asta trebuie sa fie vreo uneltire. Repede afara si sub vagon, domnilor! Prevederea e mama întelepciunii.
Ne târâram peste platforma, caci nu tineam sa fim vazuti. Nu era deloc usor sa ne lasam cu capul în jos. Si sa ne

prindem de drugii de fier de sub vagoanele ce se loveau cu putere între ele. Izbutiram, totusi si ne târam pana la mijlocul vagonului, unde zdruncinaturile erau mai slabe.
Abia ne aleseseram locurile si ne asezaram într-o pozitie prielnica si auziram frânele strângându-se iar trenul se opri brusc. Glasuri strigara porunci si Lorencez sopti:
— E un detasament din trupele noului presedinte Zacateras. Va sa zica tot a izbutit el sa dobândeasca demnitatea aceasta. Si, domnilor, cei cautati suntem noi... Trupele au primit vestea din Chilpaneingo. Aha, acum se urca în vagoane.
Deasupra noastra se stârni mare tambalau. Pasi grei urcau scarile, apoi duduira scândurile podelelor. Nu trecu însa mult si se auzira înjuraturi.
Lorencez rase:
— Acum sunt încredintati ca am sters putina când trenul si-a încetinit viteza. Suntem în siguranta, caci în statia urmatoare nu ne vor cauta. Calatorii trenului sunt tot atât de furiosi ca si soldatii rebeli.
— N-am ce zice, triumfala e intrarea noastra în Mexic – zise Marian, râzând pe înfundate – zau nu m-am gândit ca misiunea noastra va fi legata chiar de la început de asemenea greutati!
În aceeasi clipa trenul se puse în miscare si din pricina zgomotului nu mai puturam vorbi. Acum trebuiram sa ne tinem bine, caci la cea mai mica scapare din vedere puteam sa cadem între sine si

sa ne vedem neamurile de pe lumea cealalta.
Îmi amortisera aproape bratele când trenul îsi încetinii iar viteza si dupa câteva smucituri de ne iesi aproape sufletul, se opri. Ajunseseram în statie.
Lorencez se lasa încetisor la pamânt, privi printre roti în partea opusa peronului, apoi se furisa de sub vagon.
Trecura câteva minute care ni se parura ceasuri si rasuflaram usurati vazându-l pe tânarul revolutionar strecurându-se înapoi.
— Totul e în regula – sopti el – oamenii s-au încredintat si aici în statie ca am sters putina. Fireste ca patrulele vor cerceta acum tot tinutul din urma noastra, dar de asta putin ne pasa. Peste câteva minute plecam si când trenul se va fi îndepartat de ajuns, ne putem urca iarasi în vagon.
Într-adevar, nu trecu mult si trenul se puse în miscare, sporindu-si viteza din ce în ce mai mult. De la „locurile" noastre vedeam statia micsorându-se si când o pierduram cu totul din vedere, ne târâram iar pe platforma. Gimnastica asta ne-ar fi putut costa viata, iar pe de alta parte ne puteam astepta sa dam în vagon peste câtiva rebeli. Lorencez deschise usa cu bagare de seama, privi înauntru, apoi intra.
Norocul fu de partea noastra, caci vagonul era gol. Ne simteam iar în largul nostru în compartimentul din fata, dar ascultând de sfatul mexicanului ne întinseram pe canapele, ca sa nu fim zariti de afara, de seful trenului.

Cat de bun era sfatul acesta avuram prilejul sa ne încredintam dupa câteva minute chiar.
Usa din afara compartimentului din fund, care ducea pe platforma, fu deschisa cu violenta. Auziram doi pasi, apoi un horcait si zgomotul unei lupte, care înceta curând.
Dupa scurt timp Lorencez intra la noi, râzând si ne lamuri:
— S-a facut si asta. Omul acela n-o sa ne mai stinghereasca. Prima statie unde are oprire trenul e abia peste trei ceasuri si atunci ca trebui sa va pititii iar sub vagoane. Mai ramân pe urma patru ceasuri de drum si ajungeti în Mexic. Eu, însa, va trebui sa cobor cam peste vreun ceas.
— Dar nu se va observa lipsa sefului trenului la statia urmatoare, daca-l iei cu dumneata? întreba Marian.
— Nu face nimic; se va crede ca a scapat trenul în statia din urma. Se-ntâmpla de alde-astea uneori pe la noi, fie din pricina vreunei certe, fie a alcoolului. Nu prea se face caz de asa ceva.
— Strasnica administratie! râse Marian. Dar pentru noi lucrul e foarte placut. Pacat ca trebuie sa ne parasesti, domnule Lorencez, caci ne-ai fi fost un sprijin de pret daca ai fi ramas cu noi.
— Se poate – râse Mexicanul – dar pana la urma v-as fi pus în mare primejdie. As fi pus prinsoare ca Zacatecas a si pus un premiu mare pe capul meu.
— Poate ca ne surâde si noua aceeasi soarta – spuse Marian – mie însa, putin îmi pasa de asta. O voi scoate eu la capat

cu generalul Zacatecas, într-un fel sau altul.
— Nu ti-as dori sa te iei rau cu el, caci nici nu banuiesti cât de grozav poate deveni omul acesta în furia sa. Cruzimii sale sângeroase datoreste el în mare parte faptul ca a pus mâna pe putere si si-a câstigat atâtia partizani.
— Gasesc eu ac si de cojocul lui – râse Marian iarasi – am avut noi de-a face cu oameni si mai primejdiosi ca dumnealui.
— Ce sa zic, domnule Farrow, eu cred ca îl sub pretuiesti pe Zacatecas. Nu pot decât sa repet ca e un om din cale afara de primejdios. Eu n-as mai da nici un gologan pe viata mea daca as cadea în mâna lui.
— Sa nu zici una ca asta. Omul trebuie sa lupte pâna la capat si sa nu piarda nadejdea niciodata – raspunse Marian – când ai vointa izbutesti în toate.
— Pacat ca nu poti veni cu mine – mai zise Lorencez odata – de oameni ca d-ta am avea nevoie. Dar poate ca tot ne mai vedem. Asa si acum trebuie sa ma echipez, domnilor, caci în curând ajungem la locul unde trenul îsi încetineste viteza si atunci va trebui sa sar împreuna cu prizonierul meu. Va rog însa, sa nu care cumva sa priviti prin fereastra, ca sa nu fiti vazuti.
— Bine, zise Marian. Îti doresc, asadar, noroc domnule Lorencez si-ti spun „la revedere” caci m-as bucura din inima sa ne mai întâlnim.
Ne luaram si noi ramas bun de la simpaticul mexican, care parasi apoi compartimentul nostru. Dupa câteva

minute trenul îsi încetini simtitor viteza, urcând o panta; stiam acum ca tânarul trebuie sa fi sarit cu prizonierul lui.
În cele din urma panta se sfârsi si trenul îsi relua viteza, gonind spre statia apropiata. Puteam cuteza, acum sa privim cu bagare de seama pe fereastra, deoarece trebuia sa ne reluam la vreme locurile noastre sub vagon.
Dupa câtva timp, începura sa se vada în zare casute albe. Acolo era localitatea unde trenul avea oprire. Începuram din nou acrobatia, care de data aceasta era si mai primejdioasa, caci viteza era ametitoare. Dar cu o vointa de fier, ajunseram totusi cu bine sub vagon, unde ne înclestaram de drugi.
Dupa vreo douazeci de minute frânele începura sa scârtâie si peste putin trenul se opri. Larma din statie ne ajunse la urechi si deasupra, noastra se auzira, iar pasi grei spre spaima noastra, indivizii nu se departara ca prima data, ci ramasera în vagon, dupa cum înteleseram din scârtâitul canapelelor si din galagia ce o faceau, vorbind si râzând. Parea sa fie vreo cincisprezece oameni care pusesera stapânire pe vagonul nostru.
În vremurile acestea tulburi, în clasa întâia nu puteau calatori decât persoane care aveau trecere în rândurile rebelilor asadar acestia erau probabil ofiteri ai noului regim. Gândul acesta îi veni si lui Marian, care-mi sopti:
— Daca as sti bine ca sunt ofiteri ai generalului Zacatecas, m-as strecura în vagon, când se va pune trenul în miscare

si m-as prezenta lor. N-am de fel pofta sa mai stau înclestat patru ceasuri sub osii.
— Nici mie nu mi-ar face placere, zisei. Dar dupa parerea mea, e cam îndraznet lucru sa te arati deodata în fata acestor oameni. Cu siguranta ca au aflat si ei despre ivirea noastra si despre ajutorul dat ofiterului din partidul celalalt, asa ca se prea poate sa zugraveasca intentionat altminteri felul cum am aparut, sustinând ca ne-au luat prizonieri în drum. Si cum vrei sa te aperi fata de atâtia martori?
— Ai dreptate, raspunse Marian, dupa câteva clipe de gândire. Trebuie neaparat sa ne înfatisam, de bunavoie în lagarul generalului rebelilor, altfel se poate sa vedem pe dracu'! Asa dar, n-avem încotro, trebuie sai înduram calatoria sub vagon. Am putea încerca, însa, sa ne asezam mai bine.
Cu bagare de seama ne lasaram la pamânt si priviram cu atentie complicatia de fiare de sub vagon. În cele din urma ne daduram cu socoteala ca ne am putea aseza pe doi drugi de legatura; stiam ca nu ne va fi prea moale, dar cel putin nu eram nevoiti sa ne tinem înclestati.
Ne instalaram repede pe locurile acestea noii si gasiram destul de placuta pozitia. Dar asta numai pâna când trenul se puse în miscare si începura scuturaturile. Vai de tineretile noastre ce-am patimit. Drugii aia de fier ni se încingeau în carne si aveam impresia ca pana la urma ne vom trezi cu trupurile taiate în doua.
Strângeam dintii si cautam sa ne gândim numai la tinta noastra. Câte zile oi avea

nu vom uita, însa acele patru ceasuri petrecute sub vagon.
Mai opriram odata putin timp într-o statie mica, apoi începu iar pâna ce ajunseram în cele din urma în orasul Mexic.

III.
ÎNTRE RASCULATI.

NU TREBUIA SA NE PARASIM îndata locurile. Asteptaram pâna se potoli larma din gara si abia atunci ne lasaram binisor pe traverse.
Dupa aceea priviram mai întâi printre roti si când vazuram ca nu o nici o primejdie, ne strecuraram afara pe partea opusa peronului. Ere si acolo un peron pentru trenurile ce veneau din Mexic, dar spre norocul nostru era gol.
Ne târâram apoi pe platforma unui vagon, ne scuturaram de praf si de murdarie, apoi coborâram pe peronul principal. De acolo iesiram din gara, într-o piata mare.
Trecatorii se cam uitara chiondorâs la noi, caci dupa îmbracaminte eram americani, adica straini si asta era rau. Nu trecu mult si auziram exclamatii de amenintare, vazuram pumni ridicati spre noi – ceea ce îl facu pe Marian sa se îndrepte în graba spre cel mai apropiat hotel, facându-ne semn sa-l urmam.
O rupeam noi putin pe spanioleste, dar Marian prefera sa se adreseze în limba franceza portarului, care ne privi si el banuitor.

Portarul facu semn sa se apropie unui domn elegant cu barba neagra, caruia Marian îi dorinta noastra de a capata camere, adaugând îndata ca trebuia, sa vorbim cu generalul Zacatecas într-o chestiune foarte importanta.
Rostirea acestui nume facu minuni. Îmbracamintea noastra americana fu uitata, imediat, apoi împrejurarea ca Marian vorbea frantuzeste parea sa fie în favoarea noastra. Ca prin farmec, atât directorul, cât si portarul de venira deodata foarte politicosi, ba cel dintâi ne conduse chiar în persoana la etajul întâi, undo ne aratara trei odai frumos mobilate si dând una în alta. Politetea lui merse chiar atât de departe încât parea sa nici nu fie mirat la vederea lui Pongo, pe care-l trata cu aceeasi amabilitate ca si pe noi.
Marian comanda o masa îmbelsugata, care sa ne fie servita în odaie, caci în tot cursul drumului sub vagon nu îmbucaseram nimic.
Ne spalaram si ne scoaseram mantalele. Ramaseram în pantaloni de calarie, camasa alba si ghete cu „moletiere". Îmbracamintea potrivita pentru anotimpul uscat.
Opriram însa chimirele cu pistoale si cutite, caci n-aveam de loc pofta sa patrundem neînarmati în bârlogul leului. Eu, cel putin, eram hotarât sa-l culc la pamânt pe general daca ar fi luat o atitudine dusmanoasa fata de noi.
Directorul veni însotit de chelner care ne aduse mâncarea, înfulecaram cu pofta si când sunaram chelnerul sa strânga de pe

masa, veni iarasi directorul, care aduse si socoteala.
— Va rog sa scuzati, domnilor – zise el cu parere de rau, în vreme ce aseza nota înaintea lui Marian, dar vremurile sunt acum atât de nesigure.... Si dv. va duceti la generalul Zacateras... de aceea îmi îngadui sa cer plata odailor pe o zi si pentru mâncare.
Marian izbucni în râs si puse pe masa o bancnota mai mare.
— Cu toata placerea – zise el, prietenos – pricep bine cum stau lucrurile. Se vede ca ti s-a mai întâmplat ca persoane care s-au dus la general sa nu se mai întoarca?
— Hm, da, cam asa – raspunse directorul sovaind – generalul e foarte banuitor si în fiecare strain vede un spion.
— Noi îl vom încredinta de contrariul – zise Marian – dar unde l-am putea gasi?
— Si-a instalat sediul în palatul guvernamental, din „Plaza Major". Locuinta particulara se afla în fostul palat al familiei Cortez, în apropierea aceleiasi piete.
— La ora asta unde i-am putea vorbi? întreba Marian.
— Acum cu siguranta ca e în palatul guvernamental. Numai ca va fi foarte greu sa vorbiti astazi cu el, pentru ca de curând – probabil cu acelasi tren de care v-ati folosit dv. – au sosit un mare numar de ofiteri pentru a primi ordinele lui si în asemenea împrejurari nu-i prea place generalului sa fie stânjenit de straini. De aceea mi-as îngadui sa va sfatuiesc sa

amânatii pe mâine dimineata întrevederea cu el. E si târziu acum.
— Ai dreptate – încuviinta Marian, dupa câteva clipe de chibzuire – vom astepta deci pâna mâine. Peste patru ceasuri te rog sa spui sa mi se aduca cina si pâna atunci voi întocmi un raport scris pe care trebuie neaparat sa-l fac.
Cu plecaciuni nenumarate directorul parasi încaperea si eu zisei lui Marian:
— Vezi ca lucrurile pe aici nu stau atât de prost cum ne-am închipuit. As fi avut pofta sa ma duc putin la plimbare sa vad orasul.
— N-ai decât sa încerci, dar nu cred s-ajungi departe, râse Marian. Mâine vom cere o masina închisa care sa ne duca la general pe drumul cel mai scurt. N-as vrea sa întarât fara nici un folos poporul prin îmbracamintea noastra americaneasca.
— Dar cum ne omorâm timpul pâna mâine?
— Foarte simplu: dormim. Si avem chiar nevoie de odihna dupa calatoria sub rotile vagonului, crede-ma! Mâine trebuie sa fim în puteri, caci sunt sigur ca vom avea de furca pana sa izbutim sa-i scoatem pe ostateci din mâinile generalului.
În aceeasi clipa se auzira batai puternice în usa si la invitatia noastra intrara… doi soldati mexicani, urmati de directorul hotelului, care holbase ochii de spaima.
Unul din militari întreba cu asprime cine suntem si ce cautam aici, Marian se propti în fata lui si se rasti la ei în frantuzeste. Cerându-i sa fie cuviincios.

Cei doi soldati parura foarte mirati si întrebara pe director, în limba lor, ce anume spusese Marian. Dar atitudinea prietenului meu paru sa fi avut efect, caci se îmblânzira ca prin farmec.
Directorul fu nevoit sa faca talmaciul. Din fericire pricepeam atâta spanioleste ca sa ne putem da strania ca talmaci aproape cuvânt cu cuvânt, raspunsul lui Marian.
Cerura foarte cuviincios directorului sa ne roage sa aratam pasapoartele si le comunicam scopul venirii noastre în Mexic. Li se raspunse ca a doua zi dimineata ne vom duce la general, ca sa stam de vorba cu el. Fata de niste simpli soldati nu catadicseam sa ne legitimam.
Felul acesta de a vorbi îsi facu efectul, caci dupa ce bodoganira nitel, cei doi militari plecara, însotiti de director.
— Foarte bine, draga Mariane, zisei râzând. Cred ca acum vom fi scutiti de asemenea vizite. Nu esti de aceeasi parere?
— Sa speram, raspunse prietenul meu. Drept sa-ti spun, nu mi-am închipuit sa existe un control atât de sever pe aici.
Abia rostise cuvintele acestea ca se auzira iar batai în usa. Si de data asta intra un ofiter, urmat de cei doi soldati de mai înainte si de înca patru. Directorul nu se mai arata, stiind probabil ce însemna vizita, aceasta. Ofiterul nu prea facea impresie buna, parând cam din topor.
— Sunteti francezi? ni se adresa el într-o frantuzeasca stâlcita.

— Îmi dati voie, cu cine am onoarea? întreba Marian, politicos.
Ofiterul îi îsi musca buzele si mormai:
— Numele meu e Cordova, ofiter al generalului Zacateras. Repet întrebarea sunteti francezi?
— Nu, germani – zisa Marian, prietenos.
— Ma numesc Farrow si acestia sunt prietenii mei Bertram si Pongo.
Cordova facu o mutra dispretuitoare când Marian recomanda drept prietenul nostru pe credinciosul Pongo. Apoi zise cu glas aspru:
— Atunci de ce vorbiti frantuzeste?
— Pentru ca nu cunoastem spaniola, raspunse Marian, tot prietenos.
— Aha, bine! facu Cordova. Acum trebuie sa va rog sa-mi aratati pasapoartele si sa va întreb ce cautati aici.
— Vrem sa vorbim mâine dimineata cu generalul Zacatecas – raspunse Marian, ceva mai aspru – si daca d-ta, domnule Cordova, esti ofiterul lui, te rog sa-i raportezi dorinta aceasta. La ce ora obisnuieste sa vie la palatul guvernamental?
Dar Cordova nu tinu în seama întrebarea prietenului meu, ci facu un pas înainte si scrâsni cu furie:
— Vreau sa vad pasapoartele voastre!
— Le vom arata generalului. Dar în nici un caz unui inferior – raspunse Marian, calm. Asa dar, raporteaza-i generalului ca vom veni mâine la dânsul. Si acum te rog sa-i îndepartezi pe dumnealor.
Zicând aceasta, arata spre cei sase soldati care stateau în usa si se holbau la

noi. Probabil ca nimeni nu vorbise înca în felul acesta ofiterului lor.
Dar felul de a se purta al lui Marian era nimerit, caci nu trebuia sa ne lasam calcati în picioare, sau sa ne aratam fricosi fata de un ofiter oarecare.
Cordova spumega de furie, dar deoarece prietenul meu se juca, asa ca din întâmplare, cu revolverul sau, socoti mai bine s-o ia altminteri.
— Va rog, domnilor – zise el – datoria mea e sa cercetez pasapoartele strainilor care intra în oras. Înca odata va rog sa mi le aratati pe ale dv.
— Asa mai zic si eu – zâmbi Marian – poftim pasaportul meu, domnule Cordova.
Aratai si eu pasaportul, de asemeni si Pongo, iar ofiterul le rasfoi. Probabil ca ramase cam dezamagit, caci la început nu vazu decât vizele germane, olandeze si engleze, din India. Când ajunse însa la, ultima foaie, un zâmbet de triumf i se ivi pe fata.
— Ah, veniti din Statele Unite? întreba el... – si unde e, ma rog, viza actualului nostru guvern?
— Habar n-am – raspunse Marian, scurt.
— N-am întrebat pe nimeni daca e nevoie de ea. Si când am debarcat în tara dv. am fost lasati sa trecem.
— Si daca îmi e îngaduit sa întreb, cum ati venit încoace?
— Cu trenul de la Acapulca – raspunsei Marian, râzând.
Deodata, însa, deveni serios si zise cu hotarâre:

— M-am saturat de întrebari, domnule… Nu pot decât sa repet rugamintea de a ma anunta generalului pentru mâine dimineata. Da-mi înapoi pasaportul.
Ofiterul râse batjocoritor:
— Nici sa nu te gândesti la asta, pasaportul dumitale e pentru mine un document prea important, caci – cel putin dupa parerea mea – reiese dintr-însul în chip limpede ca te afli aici în tara fara încuviintarea guvernului nostru si din însarcinarea Statelor Unite. Nu numai pasaportul, dar si pe d-ta te voi…
Vroia de sigur sa spuna ca ne va aresta, dar vorba îi muri pe buze, caci se holba deodata la teava revolverului lui Marian si când vazui ca lucrul devine serios, scosei si eu revolverele mele, în vreme ce Pongo trase de la brâu cutitul sau de spintecat rechini.
Uriasul negru ghicise probabil toata convorbirea din jocul chipurilor noastre, caci se apropia încetisor de soldati, care asteptau de sigur o porunca a ofiterului lor, dar nu cutezau sa ia, cu de la sine putere, o atitudine dusmanoasa fata de noi.
Când Pongo ajunse lânga ei cu arma lui grozava, se cam înspaimântara si îndreptara priviri rugatoare spre ofiter, care, însa, nu se simtea de fel la largul lui.
Ca toti oamenii buni de gura, se temea pentru scumpa lui viata, caci se facuse alb ca varul si începu sa bâlbâie:
— Ce însemneaza glumele astea, domnilor?

— Nu-s de fel glume – raspunse Marian apasat – daca nu ne înapoiezi pasapoartele, te ucidem pe loc, ai înteles? Si nici de oamenii d-tale nu se va alege nimic, daca prietenul meu negru se va da la ei.
Ofiterul privi cu coada ochiului la Pongo, care, cu enormul cutit sclipitor în mâna, facea o impresie sinistra. Apoi întinse lui Marian pasapoartele noastre si zise:
— Poftim, domnule. Dar trebuie sa va spun, totusi, ca lipseste viza guvernului nostru, ceea ce ne va aduce neplaceri.
— Viza mi-o va da mâine generalul Zacateras – raspunse Marian, scurt – si te rog încaodata sa ma anunti pentru mâine, cât mai de dimineata. Afacerea pe care vreau s-o închei cu generalul nu sufera întârziere.
— La ora sapte vine la birou generalul si va voi anunta pentru ceasul acesta, zise ofiterul.
— Bine, domnule Cordova – zâmbi Marian – îmi pare rau ea nu ne am înteles de la început, dar nadajduiesc ca vom ramâne buni prieteni dupa ce ma voi fi înteles cu generalul.
Cordova facu o plecaciune; probabil ca nu-si dadea seama daca Marian vorbise serios sau în bataie de joc, apoi zise:
— Nadajduiesc si eu, domnule. Îmi dati voie sa ma retrag cu oamenii mei?
— Cu toata placerea, domnule Cordova si daca ma vei mai vizita, vreodata, poti renunta la însotitorii acestia. Eu nu pun nici un pret pe asemenea onoruri.
Ofiterul avu o sclipire de furie, dar tacu. Spuse ceva oamenilor sai, care se

repezira pe usa afara.
Cordova mai facu o plecaciune, privi cu coada ochiului la revolverele noastre si se retrase cu spatele spre usa. Dupa ce disparuse, Marian facu o mutra, serioasa si zise:
— Am început bine, caci Cordova acesta, fireste ca va zugravi generalului lucrurile cum îi va conveni lui, astfel ca mâine vom cam avea de furca.
— Mariane, eu unul tot cred ca e mai bine sa ne ducem mâine singuri la general. Pe Pongo îl lasam aici, caci ne-ar putea ajuta daca ni se-ntâmpla ceva acolo.
— M-am gândit si eu la asta – raspunse prietenul meu. Dar pentru cazul acesta ar mai trebui sa-i dam unele instructiuni.
Prietenul nostru, Pongo, se grabi sa spuna:
— Massers nu zice nimic, Pongo stie. Când Massers arestat, Pongo libereaza.
Atâta spuse numai, era însa de ajuns, stiam ne putem bizui pe el. Totusi Marian mai zise:
— Bine, Pongo, ne încredem în tine. Dar nu uita ca la caz de mare nevoie ai putea gasi ajutor la tânarul de Lorencez, care a calatorit, cu noi sub vagon.
— Pongo stie – zise Negrul, oarecum întepat.
Acum eram mai linistit cu privire la evenimentele zilei urmatoare.
Se auzira batai în usa. Apoi se ivi directorul; parea foarte înspaimântat.
— Domnilor – sopti el – va rog sa nu mai tradati… Dar ati fost atât de cumsecade încât vreau sa va previn. Domnul

Cordova, care e un fel de aghiotant al generalului Zacatecas, pare sa aiba o ura neîmpacata împotriva dv., caci a rostit amenintari grozave când a parasit hotelul.
— Îti multumesc, domnule – zise Marian prietenos – dar mi-am închipuit eu, caci l-am cam repezit noi. Si asta nu ne-o va uita atât de lesne.
— Nu e numai atât, domnilor – urma directorul – ci planuieste, cred si un atac de noapte împotriva dv. L-am auzit sfatuindu-se cu soldatii lui. Plutonierul care era cu el urmeaza sa, patrunda în hotel la miezul noptii si sa va ia pe sus cum s-ar zice. Daca va veti împotrivi, se vor folosi de granate de mâna. Am socotit de datoria mea sa va, previn, domnilor.
Marian râse si raspunse:
— Si ti-ar placea, de sigur, sa plecam din hotel cât, mai în graba. Nu? Caci nu e de fel agreabil sa se produca o încaierare aici în timpul noptii. Fireste ca asa vom si face, caci n-avem chef sa ni se turbure somnul. Asa dar, dupa cina când, se va întuneca, vom parasi casa. Stiu eu unde sa ma duc.
— Va fi însa foarte greu pentru dv. sa parasiti hotelul neobservati – zise directorul – caci Cordova a asezat santinelele de jur-împrejur.
— Atunci vom trece peste acoperis – zise Marian – spune-mi te rog, unde e „Plaza Major”?
— Pai „Plaza Major” e tocmai îndaratul nostru, domnule. De la ferestrele odailor din spate puteti vedea palatul

guvernului, unde si-a instalat acum generalul Zacatecas cartierul sau general.
— Foarte bine – râse Marian – atât vroiam sa stiu. Cu asta e înlaturata din cale singura piedeca de care ma mai temeam. Mai am înca o rugaminte, domnule: ai putea sa ne faci rost de doua lasouri lungi si trainice?
— Fireste o ca se poate. În cel mai scurt timp voi fi aici cu ele.
— Nimeni nu trebuie sa stie ca lasourile sunt pentru noi, adauga Marian. Altminteri s-ar putea sa întâmpinam greutati.
— Stiu eu asta – zise directorul – ma pricep sa fiu tacut si prevazator când e nevoie.
Dupa ce iesi, Marian îmi zise, râzând:
— Cred ca i se va lua o piatra de pe inima când ne va vedea plecati de aici. Nu i-o pot lua în nume de rau, dar ma bucur de pe acum de renghiul pe care i-l vom juca lui Cordova ala.
— Care va sa zica vrei sa treci peste câteva acoperisuri, apoi sa te lasi la pamânt de-a lungul lasoului? întrebai eu.
— Cam asa ceva. Mai întâi însa trebuie sa vad cum e situatia sus. Când va veni directorul cu lasourile îl vom ruga sa ne duca pe acoperis, înainte de a se întuneca.
— Si Pongo unde sa ramâna?
— Asta vom vedea. Deocamdata ramânem împreuna pâna mâine.
Dupa vreo zece minute directorul veni cu un pachet în care se aflau cele doua lasouri.

— Îti multumesc – zise Marian si-i dadu o bancnota – acum mai am o rugaminte: ai putea sa ne duci pe acoperis? As vrea sa vad la lumina zilei pe unde sa stergem putina.
— Cu placere, domnilor. Va rog urmati-ma!
Porniram cu totii si urcaram scarile spre pod, apoi iesiram pe acoperis.

IV.
ÎN BÂRLOGUL URSULUI.

PASIRAM CU BAGARE DE SEAMA pe acoperisul neted, dar temerea noastra ca am putea fi vazuti de jos se dovedi neîntemeiata. Hotelul era cea mal înalta cladire de prin partea locului si acoperisul era atât de neted, încât puteam merge pe el în picioare, fara grija.
Marian privi cu bagare de seama în juru-i, apoi arata spre o cladire mare, la vreo saizeci de metri în fata noastra.
— Acela trebuie sa fie palatul guvernului, zise el.
— Chiar asa e, raspunse directorul. Acolo e cartierul general al lui Zacatecas.
Marian porni spre stânga, aproape pâna la marginea acoperisului si cerceta cu privirea casele învecinate. Paru sa fie multumit de rezultat, caci clatina capul, veni înapoi si zise:
— Asa, acum stiu cum stau lucrurile. Avem mare noroc si ne vom putea face nevazuti fara sa fim observati.
Întorsi în odaile noastre, ne împachetaram lucrurile îndata dupa ce se va înnopta trebuia sa pornim. Ce avea

de gând Marian, nu stiam înca, dar îl vedeam zâmbind uneori, ceea ce îmi dadea de înteles ca ticluise ceva cu totul deosebit.
Directorul veni iarasi, împreuna cu chelnerul care aducea cina, încasa nota si ne sopti:
— Domnilor, santinelele din jurul hotelului au fost întarite. Si tocmai ma întrebase inferiorul lui Cordova daca odaile dv. sunt legate între ele prin usi; i-am spus ca da, fireste. Asta parea sa nu-i prea fie pe plac, caci s-o fi gândind sa va atace cate unul. A mai întrebat apoi daca sunteti sus si eu i-am raspuns ca ati si comandat mâncarea. Asa dar, la miezul noptii au de gând sa va faca o vizita.
— Pana atunci vom fi în siguranta – râse Marian – ma tem numai sa n-ai d-ta neplaceri.
— Cu neputinta – raspunse directorul – caci în noaptea asta nu sunt de serviciu si plec acasa. Plec îndata si predau totul colegului meu, care nu stie nimic si în orice caz nu poate fi banuit.
— Cu atât mai bine, zise Marian. Atunci sa ne despartim. Îti multumesc pentru tot ajutorul pe care ni l-ai dat.
— N-a veti de ce. Va las cu bine, domnilor.
Raseram cu pofta dupa ce pleca directorul.
Începuse sa se-ntunece. Ne legaram bine si pustile în spinare, ca sa nu ne împiedice la gimnastica pe care ne pregateam s-o facem, apoi ne furisaram pe coridor, ascultam cu încordare câteva

clipe, pe urma porniram repede în sus pe scari.
Ajunseram cu bine pe acoperis, Marian nu se gândi însa sa plece, ci se aseza lânga capacul pe care-l deschisese si sopti:
— Trebuie sa mai asteptam. Stati jos si voi! Va trebui sa fim odihniti pentru mai târziu.
Privii în juru-mi si vazui aprinzându-se lumina în casele din fata noastra. Si în palatul guvernamental se luminara multe ferestre.
Staturam vreun ceas la postul nostru de observatie, pana când luminile din palat se stingeau una dupa alta. În linistea noptii ajungeau pâna la noi zgomote, frânturi de convorbiri si râsete, porunci, apoi duduitul câtorva motoare de automobil.
Asta însemna ca generalul parasea palatul cu statul sau major.
— Haideti! zise Marian, ridicându-se. Porniram spre stânga, la marginea acoperitului hotelului. Acoperisul cladirii învecinate se afla cu cinci metri mai jos si n-aveam înca nevoie de lasourile pe care Marian si eu ni le petrecuseram în jurul pieptului. Cel dintâi coborî Pongo, pe care îi tinuram de brate, pâna putu face saritura. Apoi eu, cu sprijinul lui Marian si Pongo ma prinse ca pe un copil, când sarii. Pe Marian îl prinseram noi.
Din fericire toate acoperisurile erau netede si puturam merge pâna la capatul strazii. Aici se împreunau casele strazii transversale, pe acoperisurile carora alergaram mai departe, pâna ajunseram

la parcul unde se alfa palatul guvernamental.
Ultima casa, pe al carei acoperis stateam acum, era cu mult mai joasa ca celelalte, astfel ca ramurile cedrilor de lânga ea o întreceau în înaltime. Câteva crengi foarte trainice ajungeau cu vârfurile lor pâna la un metru de marginea acoperisului.
— Trebuie sa trecem dincolo – îmi zise Marian – caci nu putem cuteza sa patrundem în casa. Eu sar întâi! Apoi tu îmi vei arunca lasoul tau. Sau, mai bine sa facem altminteri. Legam împreuna cele doua lasouri, le petrecem pe dupa cosul acesta de aici si tu îmi arunci cele doua capete. Apoi va lasati voi în jos pe ele si dupa aceea putem trage lasourile în jos de un capat.
— E bine si asa – zisei eu – numai ca ma tem ca saritura ti-ar putea fi primejdioasa. Creanga asta de aici o trainica, într-adevar, dar stiu cu daca te va tine? Cred ca eu as face treaba mai bine, caci sunt mai usurel.
— Massers ramâne aici, Pongo face! zise negrul scurt si în clipa urmatoare îsi dadu drumul si cazu exact pe creanga, care cam pârâi putin, dar nu se rupse..
— Massers arunca lasou! striga Pongo.
Legaram împreuna amândoua lasourile si le petrecuram în jurul cosului. Aruncaram pe urma cele doua capete lui Pongo, care se târî cu ele pâna la trunchi si le lega acolo.
Ne daduram drumul în jos dea lungul acestei curele si ajunseram cu bine pe craca. Pongo desfacu de copac cele doua

capete ale lasourilor si noi traseram în jos de un capat al curelei acelea lungi. Marian o înfasura si-o aseza pe sub subtiori. Dupa aceea coborâram la pamânt de-a lungul trunchiului cedrului.
Ajunseram cu bine si furisându-ne printre copaci ne îndreptaram spre palat. La vreo douazeci de metri departare de acesta ne opriram, caci vazuram acolo doua santinele care ocoleau cladirea cu pasi de parada.
Dupa ce cei doi soldati disparura dupa coltul palatului, Marian arata spre un cedru, cel mai apropiat de cladire.
— Într-acela trebuie sa ne cocotam, sopti ei.
La lumina lunii ne catararam în copac si în curând ajunseram la înaltimea acoperisului palatului.
— Dar unde ai de gând sa te duci? întrebai pe prietenul meu.
— Vreau sa patrund în palat prin deschizatura din acoperis – râse el – acolo nu ne vor banui în nici un caz; iar mâine dimineata ma duc jos frumusel si-l cautam pe domnul general Zacatecas.
Trebuia sa ramânem linistiti pâna vor fi trecut din nou soldatii prin partea aceasta a palatului. Peste putin timp îi vazuram chiar trecând morocanosi.
Marian lua acum lasoul desfasurat, puse piciorul pe creanga trainica pe care ne aflam, sopti lui Pongo sa-l tina, apoi roti în aer latul. În clipa urmatoare îl zvârli si aproape sa tip de bucurie când vazui ca prietenul meu nimerise copacul cel mai apropiat.

Strânse bine latul, Pongo lega capatul lasoului în jurul trunchiului si unul dupa altul trecuram de partea cealalta, ca echilibristii de circ. Desprinseram apoi lasoul din jurul cosului si-l zvârliram îndarat în coroana cedrului, caci nu mai aveam nevoie de el, fiindca ajunseseram la tinta.
Pasiram cu bagare de seama pe acoperis si în curând gasiram capacul de intrare. ÎI deschiseram încetisor si dupa ce ne încredintaram ca nu e nici o primejdie, Marian îsi îndrepta lumina lampii în juru-i. Gasiram repede scara si coborâram.
Odaile de sus ale palatului erau nelocuite, dupa cum bagaram de seama din stratul gros de praf de pe mobile. Asta nu ne stânjenea pe noi, asa ca ne culcaram în voie pe trei divane si adormiram.
A doua zi dimineata cel dintâi care se trezi fu Pongo. Când ne destepta si pe noi, el si facuse o recunoastere prin tot etajul.
— Poarte bine, Massers, raporta el. Pongo poate sare.
Simtii o usurare auzind asta, caci ma gândisem mereu cum va iesi de acolo prietenul nostru. Daca noi vom cadea în mâinile rebelilor.
Si Marian era multumit si-l batu pe negru pe umar. Apoi, privind la ceas, zise:
— Acum e ora sase. Peste un ceas îsi va face aparitia generalul. Daca asteptam pâna atunci, înseamna sa nu putem patrunde în biroul sau, caci fara îndoiala

ca ne vor opri ofiterii si ordonantele. Prin urmare, socot ca cei mai bun lucru e sa intram acum în biroul lui si sa ne ascundem acolo. Când va veni îi vom iesi înainte si-i vom putea vorbi fara martori.
Asta era, într-adevar, calea cea mai buna. Ne despartiram de Pongo a noi coborâram scara monumentala de marmora.
În toata cladirea domnea o liniste de mormânt. La primul etaj, Marian dadu în laturi o draperie grea si vazuram o sala mare cu scaune însirate de-a lungul peretilor. În fund se vedea o usa înalta sculptata.
— Îndaratul acelei usi sa stii ca o cabinetul lui Zacatecas – zise Marian – haide repede!
Strabaturam sala, traseram cu urechea la usa, apoi o deschiseram. Ne daduram seama îndata ca nu gresiseram. Luxul din încapere se potrivea cu demnitatea de presedinte de republica si teancurile de hârtii de pe biroul enorm din lemn de mahon dovedeau ca aici se lucra de zor.
Cautaram o ascunzatoare si o gasiram îndata îndaratul unei perdele de matase care acoperea caminul. Marian aduse doua scaune si zise multumit:
— De ce am sta în picioare atâta timp?
Asa, acum sa vedem. Sunt curios numai cum va decurge convorbirea noastra cu generalul.
Vroiam sa raspund ceva, dar tocmai atunci se auzira pasi în sala cea mare. Probabil cai si veneau oamenii care trebuiau sa vegheze asupra sigurantei generalului. Si deslusii glasul lui

Cordova, care parea sa fie prost dispus, caci racnea la bietii soldati fara nici o pricina.
— S-o fi suparat c-am sters putina peste noapte, sopti Marian, râzând. Aha, se pare ca vine generalul. Dar de ce oare atât de dimineata? Sa stii ca s-a întâmplat ceva.
Auziram o comanda tunatoare a lui Cordova, apoi un glas taios, care striga, câteva, cuvinte cu glas aspru. Dupa aceea usa fu deschisa cu putere si pasi grei rasunara pe covorul moale.
— Domnule – zbiera glasul taios – cum e cu putinta sa fi disparut strainii? Si mai ales cum au putut s-ajunga în Capitala noastra? Cheama-l pe capitanul Porfi! E nemaiauzit!
— Am înteles, domnule general! raspunse Cordova.
Deschise usa, apoi nu se mai auzira; în odaie decât pasii grei ai lui Zacatecas.
Marian ma ghionti, trase revolverul si se ridica. Facui la fel, trebuie însa sa marturisesc ca inima începuse sa-mi bata mai tare.
Priviram pe dupa perdea si vazuram pe general mergând agitat pe dinaintea biroului enorm. Era un om scurt si-ndesat, cu fata rosie si carnoasa si mustata uriasa. Nu arata de fel simpatic si parea sa fie foarte violent din fire. Privindu-l pe prietenul meu, îl vazui facând o mutra cam nelinistita. Apoi, însa, îmi facu un somn cu capul si iesiram de dupa perdea.
Când generalul dadu ochi cu noi ramase locului si deschise gura. Era ca împietrit.

Marian, se folosi de împrejurarea aceasta, spunând cu glas apasat:
— Nici o vorba, domnule general, altminteri vorbeste dumnealui de aici!
Spunând asta ridica revolverul. Zacatecas închise imediat gura si pali. Dupa o clipa, însa, se facu rosu-vânat la fata, dovada ca fierbea de mâine. Prietenul meu însa urma calm:
— Vroiam sa stam de vorba cu dv., domnule general, ca sa va propunem o afacere, dar oamenii dv. ne-au împiedecat, astfel ca ne am vazut nevoiti sa patrundem la dv. pe cai neobisnuite. L-am rugat pe domnul Cordova sa ne anunte pentru azi dimineata, dar am aflat mai târziu ca dumnealui avea de gând sa puna sa ne aresteze.
Generalul îsi venise în fire. Parea sa aiba mult sânge rece, caci dadu din cap si zise calm:
— Asta trebuia s-o faca din ordinul meu. N-am nevoie de straini în tara. Dar puteti vorbi frantuzeste, caci vad ca nu prea va aveti bine cu spanioleasca noastra. Asa dar, ce doriti?
— Vroiam sa tratez cu dv. rascumpararea americanilor luati prizonieri – raspunse Marian – îmi dati voie sa starui de la început asupra faptului ca noua putin ne pasa de politetea acestei tari si am venit încoace numai în urma rugamintii unui tata îngrijorat, al carui fiu, cu nevasta si copil, se afla în puterea dv.
— Aha, Patterson! zise Zacatecas. Spuneati ca vreti sa tratati? Ce-ntelegeti prin asta?

— Ca vom acoperi toate cheltuielile pe care le-ati avut pâna acum cu prizonierii, raspunse Marian, prevazator.
— Cu alte cuvinte, oferiti o suma de rascumparase, zise generalul. Bine, în privinta asta putem sta de vorba. De bani am mereu nevoie pentru întretinerea trupelor mele. Cam cât v-ati gândit sa dati?
— O suta de mii de dolari, raspunse Marian.
— Glumiti se vede, râse generalul, dispretuitor. O viata de om pretuieste doar mult mai mult. Ia mai spune o suma!
Tocmeala începu. Suma ajunse în cele din urma la un milion de dolari.
— Bine – zise generalul – pentru suma asta dau drumul ostatecilor. Dar aveti vreo dovada scrisa ca sunteti îndreptatiti sa tratati afacerea asta?
Marian se apropia de birou si puse pe el documentele date de Patterson. Zacatecas le cerceta cu luare-aminte, o clipa avu o schimonositura de furie, apoi însa zise amabil:
— Bine, sunt multumit. Dispune sa se trimita banii de rascumparare, apoi veti putea pleca cu prizonierii. Primesti?
— Cuvântul dv. e de ajuns, domnule general – raspunse Marian, prevazator – fireste ca pâna va veni suma, ne putem socoti drept oaspetii dv.?
— De la sine înteles zâmbi generalul. Voi da ordin îndata sa vi s-o puna la dispozitie odai. N-ati luat înca dejunul? Atunci va invit eu. Peste o jumatate de

ceas se va servi masa. A! Vine probabil capitanul Porfi.
Dar la al sau „Intra!” pasi în camera Cordova. Se opri ca încremenit când ne vazu si Zacatecas îi striga batjocoritor:
— Ei, locotenente, uitei pe domnii pe care trebuia sa-i arestezi. Acum eram eu în puterea lor. Strasnic ofiter mai esti, n-am ce zice! Unde e Porfi?
— Capitanul nu s-a înapoiat dintr-o patrulare de noapte, îngâna Cordova.
Zacatecas izbi cu pumnul în masa si tuna:
— Mii de draci! Atât de aproape au ajuns dusmanii? De asta sunt vinovati numai spionii care stau în solda americanilor.
Auzind vorbele acestea, nu prea ma simtii la largul meu, dar generalul rasufla din adânc, îsi redobândi linistea si zise catre Cordova.
— M-am înteles cu domnii. Sunt, oaspetii mei. Îngrijeste sa li se dea odai si sa nu le lipseasca NIMIC. Ai priceput?
— Da, domnule general, raspunse Cordova.
Mi se paru însa ca vad în ochii lui o sclipire de triumf si afara de asta, generalul prea apasase pe cuvântul, „Nimic”.
Se vede ca si Marian mirosise ceva, caci se-ntoarse spre general, care se asezase linistit la birou, ca si cum nimic nu l-ar mai fi interesat:
— O sa scriem rudelor prizonierilor, domnule general? Si cum vor fi trimise scrisorile acestea?
— Despre asta vom putea sta de vorba, mai târziu – raspunse Zacatecas,

nerabdator, începând sa frunzareasca printre hârtii – acum v-am dat în paza locotenentului, care chezasuieste cu capul lui pentru dv. Dar parca erati trei? Unde e Negrul?
— Vreti sa spuneti prietenul nostru? facu Marian, calm. A socotit mai nimerit sa nu vie aici.
— Nu face nimic, mormai Zacatecas. Acum puteti pleca.
Ne înclinaram si urmaram pe locotenent, care o luase înainte si ne deschise usa. Ne conduse prin sala cea mare, care acum era plina cu ofiteri si soldati.
Deschise apoi o usa ce da într-o camera mare si care era amenajata cu mobile americane. Din aceasta odaie ducea o usa într-o încapere la fel mobilata.
— Aici sunt odaile pentru oaspetii de seama – zise Cordova, înclinându-se – voi porunci sa vi se aduca apa pentru spalat. Peste douazeci de minute e gata masa de dimineata.
Pleca.
— As vrea sa stiu ce se pune la cale împotriva noastra, mormai Marian. Sau te pomenesti ca Zacatecas ia lucrul în serios! Un milion de dolari nu e de lepadat.
— Asa e si sunt încredintat ca rubedeniile ostatecilor vor trimite suma fara zabava.
— Voi împiedeca eu asta – râse Marian – trebuie sa aflu numai unde sunt prizonierii. Apoi vom încerca sa-i liberam si fara bani.
Înainte de a putea raspunde, intra Cordova. Însotit de doi soldati, care

duceau cani mari cu apa.

V.
ÎN FATA MORTII.

CORDOVA NE MASURA cu o privire ciudata, apoi dadu soldatilor porunca sa toarne apa în lighenele de pamânt.
— Asa dar, peste un sfert de ceas, domnilor, zise el, înainte de a iesi.
Ne spalaram repede cu apa rece, caci simteam nevoie de asa ceva.
Deodata, însa, ma simtii ciudat de indispus. Aveam ameteli, mi se-ntuneca înaintea ochilor. Senzatie pe care n-as putea-o descrie. Vrui sa spun ceva lui Marian, dar nu izbutii decât sa scot un geamat nearticulat. Ma tinui din toate puterile câteva clipe de lavoar, apoi cazui la pamânt, lesinat.
Când ma trezii în cele din urma, nu-mi simtii deloc trupul la început. Încetul cu încetul însa îmi venii în fire si începui sa-mi aduc aminte cum se-ntâmpla sera lucrurile.
Ma ridicai repede si desi ma durea capul grozav, putui totusi vedea limpede. Ma aflam într-o încapere strâmta, ai carei pereti erau din lespezi mari de piatra. Vrui sa-mi duc palma la frunte, dar atunci bagai de seama ca atât mâinile cât si picioarele îmi erau legate.
Mintea mi se lumina dintr-odata. Mexicanii aceia nu avusera curajul sa ne atace fatis, stiindu-ne înarmati, în schimb pusesera, desigur în apa de spalat vreo otrava care ametea repede.

N-avui timp sa chinuiesc mult asupra situatiei, caci deodata auzii tragându-se niste zavoare, apoi patrunse înauntru lumina puternica a zilei, prin usa larg deschisa. Doi soldati intrara, se rânjira lat mine si ridicându-ma pe brate ma dusera afara si ma asezara pe o banca de piatra de lânga cladirea construita ca un sopron lung si îngust.
Dupa câteva minute alti doi soldati îl scoasera afara pe Marian din încaperea alaturata si-l asezara lânga mine.
Ne salutaram numai din cap, caci de-a curmezisul terenului întins pe care ne aflam venea Zacatecas cu mai multi ofiteri si un sir de soldati.
Generalul se opri în fata noastra, ne masura cu o privire rece, apoi dadu ordin sa ni se dezlege picioarele.
— Ridicati-va! porunci el. Asa sunt eu obisnuit când stau de vorba cu cineva.
— Asezati-va dv. – raspunse Marian, glumet – deocamdata nu pot sta pe picioarele mele întepenite. Si nici nu stiu daca o voi face mai târziu, când voi putea.
— Ce-nseamna asta? racni Zacatecas, rosu de mânie.
— Ce sa-nsemne! Pe oamenii care îsi calca cuvântul nu obisnuiesc sa-i respect într-atât încât sa stau în picioare în fata lor.
— Oameni care îsi calca cuvântul? racni generalul. — N-ai devenit d-ta mai curând unul dintr-acestia? Eu mi-as fi tinut fagaduiala – desi tocmai pentru faptul ca, aveti legitimatii americane va socot drept spioni, care vreti sa iscoditi ce

se petrece pe aici. Altminteri ar fi trebuii sa va prezentati imediat în Acapulca ofiterului comandant, care v-ar fi trimis la mine sub paza. În loc, de asta ati ajutat la fuga unui ofiter de al lui Oriega si ati patruns pe cai ascunse în odaia mea. Cu toate astea v-am crezut ca ati fi ramas oaspetii mei, daca, n-ai fi spus acolo în odaie, domnule Farrow, ca vei încerca sa liberezi prin viclesug prizonierii care se afla în aceasta casa. Cu asta, ti-ai calcat cuvântul si acum veti avea parte de soarta tuturor spionilor. Când Cordova a auzit cuvintele d-tale a varsat îndata în apa de spalat otrava aceea care ameteste.

Zacatecas tacu si-l privi pe Marian cu ochi fiorosi. Eram naucit. Fireste, astfel privita chestia, avea dreptate generalul. Ma uitai îngrijorat la prietenul meu, care zise:

— Da, domnule general, aveti dreptate vorbind astfel. Dar pe de alta parte ati faptuit o mare nedreptate ca i-ati luat pe americani ca ostateci, ca sa faceti o afacere din asta, ceea ce nu sade frumos presedintelui unei republici ca Mexic. Si de aceea vroiam sa-i liberez prin viclesug pe bietii oameni. Spioni n-am fost niciodata si putin ne pasa cine ai o puterea în tara asta: dv. sau generalul Oriega.

— Sa lasam vorba? V-am spus ca veti fi tratati ca spioni, adica veti fi împuscati.

La o porunca a lui se apropiara patru soldati. Doi îl înhatara pe Marian, doi pe mine si ne asezara la zid.

La un alt ordin al lui Cordova, îsi încarcara pustile, apoi le dusera la ochi. (Vezi ilustratia de pe coperta).
Cordova ridicase tocmai sabia, gata sa dea comanda, când…
Un fulger sclipi prin aer si se pierdu în gâtlejul lui Cordova, care se prabusi, horcaind. Cutitul de rechin al lui Pongo îi pusese capat zilelor.
Cei trei soldati lasara pustile în jos si se holbara la locotenentul lor care-si dadea sufletul.
În clipa urmatoare se ivira capete pe creasta zidului din fata noastra si o salva rapai prin aer. Cei trei calai se prabusira, odata cu cei doi oameni care ma tineau pe mine.
Ma aruncai la pamânt ca sa nu fia atins de vreun glont; si acelasi lucru îl facu si Marian. Acum auziram un racnet si ne daduram seama îndata ca Pongo pornise la atac. Faptura-i uriasa se avânta peste zid, urmata de tot mai multi soldati. Credinciosul negru tinea în mâna stânga revolverul cu care tragea mereu, iar cu dreapta rotea o sabie cât toate zilele.
Ridicai putin capul si-i vazui pe soldatii lui Zacatecas rupând-o de fuga ca iepurii; dar câtiva ofiteri se adunasera în jurul generalului, care ramasese la locul sau.
Îsi trasese sabia si-si astepta dusmanul care dadea navala. Dar în clipa urmatoare se prabusi la pamânt, ca un copac retezat de la radacina. Pongo îl doborâse.
Soldatii trecura în goana pe lânga mine, luându-se dupa rebelii ce fugeau. Acum se-ntoarse si Pongo, smulse cutitul din

gâtlejul cadavrului lui Cordova, se apleca peste mine si-mi taia legaturile de la mâini. Acelasi lucru îl facu si cu Marian.
Strânseram mâna viteazului Negru, apoi strabaturam terenul acoperit cu morti si raniti.
— Pongo, tu ai adus trupele? Întreba Marian.
— Pongo vazut ca Massers prinsi, Pongo furisat – povesti uriasul. Pongo vrut libereze, dar prea multi dusmani, Pongo plecat din oras, gasit îndata soldati, condusi de tânarul domn din tren. Pongo la el povesteste, vine repede si împusca.
Ne-ndreptaram acum spre cladirea cea lunga si deschiseram usile, prevazute pe dinafara cu zavoare trainice. Si atunci se ivirii, schiopatând, bietii prizonieri, care îndurasera chinuri grozave, nestiind ce soarta îi asteapta.
Bucuria lor fu nespusa. Cu deosebire, tânarul Patterson aproape sa ne înabuse îmbratisându-se, când îi predaseram salutari din partea tatalui sau.
Merseram cu totii în oras, unde razboiul civil era în toi. În cele din urma însa trupele lui Ortega iesira învingatoare.
A doua zi la amiaza, pe când mâncam, veni la hotel un batrân maruntel si se aseza la masa noastra. Fusese si el prizonier la rebeli si acum ni se prezinta drept profesorul Elias Thomson, adaugând:
— Domnule Farrow, am auzit multe despre dumneata si cei ce te întovarasesc, de aceea as dori sa-ti fac o propunere: haideti cu mine în Peru! Acolo am dat de urmele unui stravechi oras al

Incasilor, o descoperire de mare însemnatate pentru stiinta. E în apropierea cunoscutului si tot atât de stravechiului oras Matchu Pitchu. Am mai fost odata prin tinutul acela, dar a trebuii sa fug din pricina bastinasilor misteriosi. Cred ca sunt coborâtori directi ai stapânitorilor de odinioara. Haideti, zau si sunt sigur ca nu veti regreta. Tara e interesanta, primejdii se-ntâlnesc la tot pasul si prin descoperirea acelui oras puteti deveni celebri odata cu mine».
Fireste ca ne-am dus – draga George – si cu alt prilej îti voi istorisi ce-am patimit acolo, încheia doctorul Bertram.

89
O LUPTA ÎN PADURILE SECULARE

I.
O TRAGEDIE.

— UITE, ACOLO SE ZARESTE CAPATUL DE SUD al insulei Borneo, zise Petre lui George. Am trecut acum vreo douazeci de ani prin partea locului pe un bric si am vazut o ceata de Dajaki care pescuiau. Hm… oameni fiorosi.
— Dupa cum mi s-a parut mie – si cred ca e mai bine sa n-ai de-a face cu ei.
— Am citit si eu multe despre aceste popoare vechi, raspunse George. Crezi ca mai dainuiesc în vremurile noastre sau i-a stârpit civilizatia? Un rastimp de douazeci de ani e ceva, mai ales ca în vremea asta Tropicele s-au populat foarte mult cu europeni.

— În desisurile codrilor vor mai fi ramas câteva triburi si n-as cuteza sa cobor singur pe mal, de frica sa nu-mi stea capul într-un par în fata colibei vreunei capetenii, râse Uriasul.
— Oare s-or mai fi dedând la canibalism?
— Stiu eu! Asa am auzit. Nu e însa atât de sigur ca la locuitorii de pe insulele Salomon. Si-apoi, se cunosc prea putin obiceiurile acestor Dajaki.
— Te înseli, Petre, se auzi în clipa aceea glasul doctorului Bertram care tocmai urca scarita turnului. Ti-as putea spune chiar foarte multe despre acest popor. De pilda: toata îmbracamintea lor e un sortulet dinainte numit „savat", iar drept arma, în afara de teava de suflat otrava – „sumpit" – au un cutit în forma de pumnal, caruia îi spun „parâng" sau „mandan". Ti-as mai putea povesti câte ceva despre locuintele lor, niste colibe ca soproanele, lungi de 60-70 metri, asezate pe stâlpi înalti uneori de 6-7 metri. Încaperea e despartita la mijloc, în lung. Cea din fund e împartita în altele mai mici, câte familii numara tribul. Fiecare din odai are o usa si o scara care se ridica si se lasa dupa trebuinta. Cei necasatoriti locuiesc în încaperea din fata, oaspetii deasemenea. Ti-as mai putea spune câte ceva si despre mâncarurile lor care…
Doctorul îsi întrerupse vorba auzind pe George scotând o exclamatie de mirare. Îl vazu aratând cu mâna spre coasta si ducând repede ocheanul la ochi.
— Ia uitati-va… bastinasii fugaresc o femeie alba… striga tânarul. Tata, trebuie

sa-i venim în ajutor... nu se poate s-o lasam prada acestor vânatori de capete.
Era într-adevar înfiorator ceea ce vedeau. Vreo zece bastinasi goneau dupa o femeie îmbracata într-o rochie alba, murdara si ferfenitita. Ca un iepure fugarit, biata fata fugea cât o tineau picioarele în lungul malului, dar se vedea bine ca în curând va fi ajunsa de urmaritorii ei.
George îsi smulse revolverul de la brâu si-l îndrepta spre ei, lasa însa în jos arma, stiind bine ca de la o astfel de departare nu-i va putea nimeri. Nici macar detunatura nu va ajunge pâna la ei.
Vazura pe fata cazând, încercând sa se scoale, dar era prea târziu. În clipa urmatoare fu înhatata de salbateci, luata pe sus si târâta în padure, apoi totul pieri ca o nalucire.
— Toata viteza la masini! striga capitanul Farrow. Trebuie sa salvam pe nenorocita aceea din mâinile lor. George, spune lui Brun sa aleaga douazeci de oameni sau sa-i traga la sorti. Toti sa se înarmeze cu revolvere si granate de mâna.
În timp ce submarinul se îndrepta în graba catre tarm, George coborî înlauntrul vasului sa transmita ofiterului ordinul tatalui sau.
Dupa o jumatate de ceas trupa debarca din patru barci de aluminiu pe coasta din Borneo. Împreuna cu cei douazeci de marinari se mai aflau capitanul Farrow, George, Brun, doctorul Bertram si Petre Uriasul.
George era mai nerabdator ca toti si înca înainte de a apuca sa coboare toti ceilalti

intrase în desis, cercetând cu luare-aminte locul pe unde disparusera salbatecii cu fata alba.
Gasi numaidecât urmele si dupa ce dadu în laturi tufele, vazu o poteca îngusta care nu aparea sa fi fost folosita prea des, deoarece crescusera balariile în voie. Totusi, se vedea ca trecuse cu putin înainte cineva pe acolo, caci de crengi atârnau fâsii din rochia alba a fetei.
George nu cuteza sa înainteze prea mult. Probabil ca salbatecii zarisera submarinul si îsi vor fi închipuit ca au fost si ei vazuti. Erau deci siguri ca vor fi urmariti si pusesera fara îndoiala santinele care sa le dea de veste.
Astepta sa vina si camarazii. Capitanul daduse ordin sa ramâna câte un marinar de paza la fiecare barca, iar, submarinul sa se atie aproape de coasta. Nu putea sa stie daca urmarirea nu va tine zile întregi, salbatecii aceia fiind foarte sireti si iuti de picior. Totusi era posibil sa i ajunga în curând din pricina zabavei pe care o vor avea bastinasii ca sa înlature din cale piedicile.
Poteca ducea drept înainte spre nord-vest, dar, deodata facu un cot brusc. George îsi încetini mersul; daca pândea de undeva vreo primejdie, numai de aici putea sa vina. Se temea s-o ia pe dupa cotitura, ca sa nu dea de o santinela.
Se opri la un metru de ea si facu semn cu mâna. Camarazii se oprira si ei si-si încordara auzul. Nu se auzea însa nimic suspect, totusi tânarul nu se lasa înselat. Îsi scoase sapca din cap, o puse în vârful

unei craci si o ridica binisor la înaltimea unui stat de om.
Deodata fulgera în aer un pumnal si se înfipse în sapca, George se repezi ca o vijelie si pâna s-aiba vreme bastinasul sa faca o miscare, patul revolverului tânarului îl izbi în pântece.
Tavalindu-se de durere, salbatecul scapa pumnalul din mâna. George îl ridica repede. Smuci apoi de la brâul bastinasului teava si un vas mic de lemn în care se aflau probabil sagetile otravite.
Salbatecul îsi veni însa repede în fire si sari în picioare cu mâinile întinse. Planuia se vede vreun viclesug. Tânarul sari în laturi. Petre, care o luase înaintea celorlalti si era acum lânga George, apuca pe bastinas de încheietura mâinii si i-o rasuci cu atâta putere încât acesta cazu în genunchi. Bastinasul lasa capul în piept si-si astepta cu resemnare soarta, nimeni n-avea însa de gând sa-l omoare Doctorul Bertram se apropia de salbatec si începu sa-i puie întrebari pe limba lui, limba pe care dânsul o cunostea foarte bine. Dar omul nu vru sa raspunda.
La un semn al doctorului, Petre strânse ceva mai tare încheietura salbatecului. Mijlocul folosi, caci bastinasul îsi deschise pliscul si spuse tot ce stia.
— Fireste ca si aici e o ticalosie la mijloc, zise indignat doctorul, dupa ce asculta câtva timp pe bastinas. Fata a fost data pentru totdeauna, vânduta sau daruita tribului de un negustor alb. Azi noapte nenorocita a încercat sa fuga; rezultatul l-am vazut si noi adineaori. E de o

saptamâna aici si mâine trebuie sa se marite cu fiul capeteniei.
— Nu se poate s-o lasam prada acestor salbateci! striga cu însufletire George. Dupa ce o vom salva, sa facem tot ce ne va sta în putinta ca ticalosul acela de negustor sa-si primeasca pedeapsa. Probabil ca a vândut-o pentru bani. Draga doctore, întreaba te rog pe Dajak unde e satul salbatecilor sau daca avem de-a face cu vreun trib nomad, unul din acelea care cutreiera padurile.
Iarasi mai schimba Bertram câteva cuvinte cu bastinasul, apoi zise:
— E vorba de un trib statornic, care numara vreo doua sute de capete. Satul e la o jumatate de zi de drum, pe malul unui râu lat. Tribul are optzeci de razboinici, asa ca vom avea de dus o lupta destul de grea.
— Avem noi arme mai bune ca ei. În orice caz, cred ca vom întâlni si alte santinele în drum, fiindca nu se poate sa nu ne fi vazut.
— Asa si e. Dupa spusele bastinasului, sunt într-adevar înca santinele pâna în sat.
— Nu ti-a spus unde sunt, celelalte santinele?
— Nu stie nici el.
— Stiti ce zic eu? Sa-i legam mâinile si sa-l lasam sa alerge înaintea noastra. Daca va fi ucis, putem sti unde pândeste cellalt tovaras al lui si vom face cu el ce am facut cu asta.
— Ideea nu e rea, încuviinta capitanul. Hai sa-l legam. Pune mâna, Petre!

Uriasul lega zdravan bastinasului mâinile la spate.
— Doctore, adauga Farrow, spune-i ca daca îndrazneste sa dea de veste prin vreun tipat tovarasilor sai, îi înfig pumnalul în spate.
La prevenirea lui Bertram salbatecul dadu numai din cap în semn ca a înteles. Vederea albilor si mai ales a lui Petre, îi insufla o frica grozava.
Dupa ce convoiul se pusa în miscare, George spuse tatalui sau:
— Nu e drept ceea ce facem. Cu siguranta ca omul acesta va fi ucis de tovarasii sai si mi-ar parea rau, desi a vrut sa ma omoare. Parerea mea e sa-l lasam mai bine sa le dea de veste sosirea noastra, poate ca asa i-am birui mai lesne.
— Ai dreptate, raspunse capitanul. Nici eu nu sunt bucuros sa se faca moarte de om. Doctore, spune-i ca îi crutam viata daca ne ajuta sa punem mâna fara lupta pe întâia santinela pe care o vom întâlni în cale.
Si cu asta se învoi Dajakul numaidecât dar George, care îi privea cu coada ochiului, baga de seama ca abia îsi stapânea un zâmbet batjocoritor pe când vorbea cu doctorul.
— Ia seama, doctore, pune ceva la cale, ticalosul, zise el lui Bertram.
Acesta, care vazuse si el zâmbetul, îndrepta pumnalul spre salbatec si-i spuse ceva cu glas rastit. Bastinasul bâlbâi câteva cuvinte tremurând de spaima.

— Pâna în sat n-avem de ce ne teme, zisei apoi doctorul. În sat însa vom avea de furca, de aceea râdea.
— O sa vada ca s-a înselat, mormai capitanul. De s-ar împotrivi întregul trib, cu femei si copii la un loc, trebuie sa scapam pe fata alba din ghearele lor.
Mersera în tacere vreo jumatate de ceas când se auzira deodata din padure niste batai de toba, care rasunau însa ca niste lovituri în lemn. Dajakul se opri ascultând, pe când doctorul sopti celorlalti:
— Interesant... foarte interesant... Salbatecii par sa aiba aceleasi mijloace de semnalizare ca popoarele africane.
— Vrei sa spui un Iokoli? întreba capitanul. Seamana într-adevar. Ai zice ca izbeste cineva cu un bat într-un trunchi de copac gaunos. Pacat ca nu pricep ce vor sa spuna! Nu cred ca prizonierul nostru s-ar învoi sai ne talmaceasca.
— Pot sa încerc în orice caz, zise doctorul.
Se uita pe sub gene la salbatec si-l vazu zâmbind.
— Ce spuneau fratii tai? îl întreba el cu glas amenintator.
Dajakul tresari speriat, nebanuind ca un strain le-ar putea cunoaste acest mijloc de a se întelege între ei. De frica bolborosi câteva cuvinte pe care doctorul le talmaci:
— Bastinasii aveau o iscoada pe mal care ne-a vazut debarcând si le-a dat de veste prin semnalizare cu toba. Acum a venit raspuns din sat ca ni s-a întins o cursa

în care am fi cazut cu siguranta. La vreo doua ceasuri de sat, poteca duce printr-o vale pietroasa. În deal stau salbatecii si ne pândesc ca sa ne omoare, cu sageti otravite si cu o ploaie de bolovani.
— Bine ca stim, zise capitanul. Mai întreaba-l te rog, daca mai e vreun drum în afara de strâmtoare, pe care putem ajunge în locul unde ne pândesc salbatecii. Banuiesc ca nu vor fi adunati toti acolo. În orice caz, putem micsora numarul vrajmasilor daca atacam detasamentul acela.
Iarasi vorbi doctorul cu bastinasul care sovaia acum sa raspunda. Când îl vazu însa pe doctor ridicând pumnalul, mormai repede câteva cuvinte.
— Am aflat ce vroiam sa stim, zise cu bucurie Bertram. Cu putin înainte de a patrunde în strâmtoare sunt doua poteci tainuite care duc, una pe dreapta, alta pe stânga în deal. Din spusele Dajakului deduc ca strâmtoarea nu e mai adânca de vreo opt – zece metri.
— Minunati exclama capitanul. Ne despartim în doua grupuri si atacam amândoua cetele în acelasi timp. Trebuie sa fim însa fara mila, caci avem de-a face cu dusmani primejdiosi care nu ne-ar cruta de fel. Chiar daca n-am reusi sa-i biruim pe toti, ne putem lua dupa fugari ca sa patrundem odata cu ei în sat. Deocamdata, trebuie cu orice chip sa înlaturam fara zgomot santinelele care pândesc probabil în lungul drumului.
— Daca am înteles eu bine ce spunea, prizonierul nostru, semnalizarea de adineaori era ca sa se retraga santinelele,

deoarece nu mai aveau nici un rost odata ce eram asteptati în strâmtoare.
— Tot ce se poate, îsi dadu cu parerea capitanul Farrow. Sa luam atunci pe Dajak între noi ca sa-l avem mai bine sub ochi.
— Nu, tata, zise George. Lasa-l sa mearga înainte. Eu sunt încredintat ca omul acesta ne-a mintit. Sa vedem ce o sa se întâmple când s-o întâlni cu vreo santinela – daca va mai fi ramas vreuna.
— Hm… îl cred în stare, nu e vorba, de o tradare. Pare viclean, desi se vede bine ca i-a intrat frica în oase.
Dupa un sfert de ceas se vazu ca George avusese dreptate. La o cotitura a potecii salbatecul se codi sa mai mearga dar George, care venea în urma lui, îl împinse de la spate.
În clipa urmatoare sclipi iar un fulger. De astadata însa cutitul nu se mai înfipse în sapca tânarului, ci reteza dintr-odata capul prizonierului care se prabusi cu un horcait la pamânt. George izbi cu patul revolverului pe cealalta santinela în pântece. Bastinasul se uita uluit la el, apoi la tovarasul ucis fara voie. Fu legat întocmai ca si celalalt.
— N-avem încotro, zise cu mâhnire capitanul, o victima a trebuit sa fie. Cel dintâi Dajak ne-a mintit când a spus ca santinelele au fost retrase. Acesta de aici va plati pentru ticalosia tovarasului sau. Mâna-l înainte, Petre!

II.
LUPTA ÎN STRÂMTOARE.

DAR BASTINASUL ACESTA nu se predase de bunavoie dupa cum o facuse celalalt. Se zbatea din rasputeri; nu vroia sa se urneasca din loc si începu sa tipe. Într-o clipa însa Petre îl apuca de ceafa si-l strânse ca într-un cleste cu degetele lui noduroase; omului i se oprira tipetele în gâtlej si ramase cu gura cascata de groaza.
George îi smuci sortul de dinainte, îl facu ghemotoc, apoi îi vârî un colt în gura, în vreme ce Petre îi acoperea fata cu el. Îl legara pe urma de un palmier unde avea sa ramâna pâna ce se vor întoarce ei – daca nu va fi gasit cumva din întâmplare de vreunul din tovarasii sai.
Totul se petrecuse cu iuteala fulgerului, caci camarazii nu aveau vreme de pierdut, trebuiau sa ajunga cât mai repede în sat si sa elibereze pe fata, altminteri bastinasii ar fi avut timp sa le puna alte piedeci pe care ei nu le-ar putea înlatura, probabil, din cale.
George o lua iar înainte, dar de data asta Petre îl urma de aproape, ceea ce bucura pe capitan, deoarece stia ca uriasul îl va apara pâna în cea din urma clipa cu propria lui viata.
Primejdia era destul de mare caci era neîndoielnic ca bastinasii vor mai fi pus si alte santinele.
Vreme de doua ceasuri nu mai întâlnira nici o santinela. Camarazii trebuie sa se fi apropiat acum simtitor de strâmtoare. Dadura iar de un cot ascutit si George facu acelasi lucru ca la început, adica îsi puse sapca în vârful unei crengi si o ridica binisor în sus. Doua taisuri de

cutit sclipira si se înfipsera în acelasi timp în postavul moale. Într-o clipa George si Petre se repezira înainte si se pomenira în fata a doi bastinasi care îi priveau încremeniti. Pâna sa se dezmeticeasca ei, fura doborâti la pamânt. Îi legara zdravan pe amândoi – dupa ce le pusera câte un calus în gura – de câte un copac la distanta unul de altul. O luara iar pe poteca. Aceasta se îngusta din ce în ce, semn ca ajungeau la strâmtoare. Acum se cerea sa fie cu mare bagare de seama, ca sa nu greseasca potecile care duceau în deal.

Dadura iar, de o cotitura si George se opri în loc sa chibzuiasca. Avea impresia ca daca va trece, dincolo de cot ar putea fi zariti de bastinasii care stateau la pânda. De aceea tinea sa se sfatuiasca mai întâi cu tatal sau ce e de facut. Tocmai vroia sa înceapa vorba când i se paru ca aude de dincolo un fosnet. Probabil ca era iar o santinela care vroia sa dea de veste celor din deal de sosirea lor. Dar cum sa-l ademenească încoace? Nu trebuiau sa vada cei de sus când bastinasul va fi doborât la pamânt.

George facu un semn camarazilor, sa stea pe loc. În linistea care se facu, auzira cu totii zgomotul, fosnetul usor al frunzelor. Tânarul se lipi cât putu mai bine de tufele care margineau poteca. Era sigur ca santinela venea sa arunce o privire dupa cotitura.

Deodata cracile se dadura în laturi. Bastinasul venea târându-se pe pamânt. Trebuia sa-l lase însa sa se mai apropie.

George se aseza si el pe vine si astepta. Nici un zgomot, toti îsi tineau rasuflarea.
Brusc, tufele din fata lui George se dadura la o parte si printre frunze se ivi capul salbatecului. Tânarul îl apuca de par si cu o miscare repede îl trase spre sine. Într-o clipa, lovit cu patul revolverului în tâmpla, bastinasul ramase ca mort. George îl trase mai adânc în tufis, îi puse un calus în gura si-l lega de trunchiul unui copac.
— Tata, sopti el apoi capitanului, cred ca de aci începe strâmtoarea si am putea fi zariti din deal daca am înainta. Sunt de parere sa cautam potecile despre care spunea bastinasul ucis – daca nu ne-o fi mintit, fireste.
— Probabil ca nu, zise doctorul. Era prea înspaimântat si de frica a spus adevarul. Cred ca potecile pornesc chiar de aici de undeva, s-ar putea însa sa fie si acolo santinele, asa ca trebuie sa fim cu mare bagare de seama.
— Înainte! porunci capitanul. Despartiti-va si înaintati cu bagare de seama prin desis. Brun, dumneata iei detasamentul stâng. Pe urma ne vom aduna iarasi.
Farrow cu parte din oameni si George pornira pe dreapta. În curând dadura de poteca pe care o cautau. Deodata, George, care vroia sa patrunda într-un tufis mai mare, se pomeni fata în fata cu un bastinas venind în fuga pe poteca. Era desigur o santinela care îi vazuse venind. Pâna sa se dezmeticeasca bastinasul ca sa dea alarma, George îi si pusese mâna în beregata. ÎI izbi cu patul revolverului în tâmpla dar salbatecul, om voinic, mai

avu putere sa se zbata. Smuci pumnalul de la brâu si vru sa-l înfiga în pieptul tânarului; în clipa aceea se ivi însa Petre si pumnul sau urias culca la pamânt pe bastinas pe care îl lega apoi la repezeala.
În vremea asta sosira si ceilalti camarazi. Cu George în fruntea lor, înaintara cu mare bagare de seama. Tacerea care domnea în padure te înfiora. Dupa vreo zece minute de mers se auzira deodata împuscaturi; semn ca Brun si venise în atingere cu salbatecii, o luara acum la fuga. George, mai iute de picior, porni înainte. Graba era cât p-aci sa fie pierzania lui, caci dupa o cotitura a potecii se pomeni pe neasteptate într-un grup de bastinasi care cum îi vazura începura sa fluture în aer cutitele. Dându-si seama ca e vorba de viata lui, tânarul scoase si celalalt revolver din buzunar si începu sa traga.
Fiecare glont nimerea în plin. În clipa când Petre îi sarea în ajutor, sase bastinasi se si tavaleau gemând în tarâna, iar alti câtiva se îndepartau clatinându-se pe picioare. Dar patru vlajgani voinici se înghesuiau sa-l ajunga. Cel din fata apucase sa ridice pumnalul ca sa-l împlânte în inima, când fu culcat la pamânt de un glont al Uriasului care trasese din fuga. George mai descarca odata revolverul si alti doi se prabusira, scapând cutitele din mâna. Se ridicara însa repede si o luara la fuga, urlând de durere.
Dintr-o aruncatura de ochi tânarul se uita de partea cealalta a strâmtoarei si

vazu pe salbatecii care se ciocnisera cu oamenii lui Brun, gonind cât puteau.
Strâmtoarea nu era mai lunga de treizeci de metri si lata de vreo opt, dar din tufisurile care o margineau zburau acum sageti otravite cari, din fericire, fusesera slobozite prea de aproape.
Camarazii trageau salva dupa salva în desisul în care se ascunsesera salbatecii si de unde se auzeau racnete si urlete de durere, dovada ca parte din ei fusesera nimeriti, pe când ceilalti o luara la fuga.
Se cerea acum sa nu le dea acestora ragaz sa ajunga în sat înaintea camarazilor ca sa dea alarma. Din cei treizeci de bastinasi care pândisera la strâmtoare, zece zaceau ia pamânt, pe când altii vor fi fiind împrastiati raniti prin tufis.
Camarazii pornira cu George în frunte cerceteze desisul. Deodata tânarul se izbi piept în piept cu un Dajak. Crezând ca nu mai avea nevoie de revolvere, le bagase în buzunar, mal ales ca-l împiedecau sa dea crengile la o parte. Dajakul avea însa cutitul în mâna. Dar n-apuca sa se slujeasca de el, caci George îi puse o mâna în beregata si cu cealalta îl pocni sub barbie.
Salbatecul fiind om voinic se e prabusi cum se astepta George, ci îsi înclesta amândoua mâinile în jurul gâtului sau. George simti ca se înabuse. Totusi începu sa izbeasca în dreapta si-n stânga cu pumnii. Dajakul nu se sinchisea de lovituri ci strângea tot mai tare. Tânarul îsi dadu seama ca are de-a face cu un potrivnic mai tare ca el si e pierdut. În

ultima clipa a deznadejdii îsi adus însa aminte de pumnalul Sanjei. Cu cea din urma putere care îi mai ramasese îl smuci de la brâu si-l, împlânta de doua ori în pieptul dusmanului. Strânsoarea slabi, George rasufla, dar vazu cu groaza noua primejdie în care plutea. Dajakul, lovit mai jos de inima, se poticni într-adevar, dar cu o energie neînchipuita reusi sa se mentie pe picioare. Ochii lui zvârleau fulgere de ura si mânie; stia ca fusese lovit de moarte si vroia sa se razbune tragând dupa sine si pe cellalt în împaratia de veci. Ridica cutitul si se pregati sa loveasca. Tânarul întelese ca viata lui atârna de un fir de par. Sari în picioare, apuca bratul bastinasului cu o mâna iar cu cealalta îi înfipse înca odata pumnalul în piept. De astadata nimeri drept în inima. Dajakul se cutremura, privirea de ura din ochii sai se stinse si trupul greu se prabusi cu o bufnitura la pamânt.

George se uita în juru-i. Camarazii trecusera în goana pe lânga tufis, fara sa vada lupta pe viata si pe moarte care se daduse aici.

O lua drept înainte, ametit si cu respiratia întretaiata. Era cu desavârsire istovit. Deodata se împiedeca de un trunchi retezat, se poticni si se lovi cu capul de un bolovan. Lesina – sa învinga, ori sa moara!

Când îsi veni în simtiri, în jurul sau domnea o tacere adânca. Probabil ca, tovarasii fugareau pe bastinasi. Iuti pasul si în curând baga de seama ca desisul se rarea. Presupunea ca se afla – dupa

socoteala lui – la vreo jumatate de ceas de sat. Deodata auzi din departare împuscaturi dese una dupa alta, pe urma altele razlete, apoi dupa câteva momente urlete salbatece de bucurie. George stia acum ca tovarasii sai cazusera într-o cursa si fusesera biruiti de bastinasi. Chibzui o clipa, apoi o lua la fuga spre locul unde îsi stia camarazii în primejdie.

III.
O LUPTA ÎNDRAZNEATA.

ÎSI DADEA SEAMA ca deocamdata nu le putea veni în ajutor, vroia însa sa afle ce li se întâmplase si daca mai erau în viata Nadajduia totusi ca salbatecii nu îi vor fi ucis îndata, ci o vor face cu oarecare solemnitate – cum le e obiceiul.
Mai vroia sa se încredinteze în acelasi timp daca exista vreun mijloc de salvare, ceea ce nu era cu putinta decât dupa ce va vedea daca locuintele bastinasilor sunt într-adevar întocmite astfel dupa cum i le descrisese doctorul Bertram.
Îsi încetini mersul ascultând cu încordare. Presupunea – pe drept cuvânt – ca salbatecii vor fi lasat în urma iscoade sau vor fi trimis oameni de-ai lor ca s-adune mortii si ranitii.
Abia îi trecu prin minte gândul si George auzi pasi apropiindu-se. Se vârî repede între niste tufe si se aciui acolo. În curând vazu printr-o mica deschizatura a frunzisului ivindu-se sase bastinasi care veneau în fuga.
Astepta pâna ce trecura ei, îi lasa, sa se îndeparteze, pe urma se furisa pe poteca

si o lua spre sat. Stia de la santinela însa ca satul se afla în apropierea unui râu. În curând auzi un murmur de apa. Fara sa stea mult cumpana, tânarul intra iar în tufis si-si croi drum cu cutitul printre crengile aplecate pâna la pamânt.
Se gândi ca nu trebuie sa se apropie prea mult de sat, caci l-ar simti câinii si l-ar da de gol. Daca o va lua însa pe malul râului, ar fi scutit de asta si ar putea avea în acelasi timp o vedere asupra satului. Ramânea totusi primejdia de a fi mâncat de crocodili daca ar încerca sa treaca râul înot. Dar poate ca-si va putea întocmi o pluta din vreascuri si crocodilii nu vor cuteza sa se apropie de el. Auzi deodata din vreo trei, patru locuri plescait de apa. Dupa zgomotul pe care-l faceau trebuie sa fi fost niste crocodili enormi care se repezisera în râu. Deci, erau aici mult mai multe târâtoare de acestea grozave decât si-ar fi putut închipui el, asa ca iar fi fost greu sa se slujeasca de o pluta, dupa cum planuia.
Din vâjâitul apei întelese ca se afla în apropierea unei vâltori sau cascade. Întreg terenul era probabil foarte bolovanos din pricina eruptiunilor vulcanice din trecut – dupa cum se încredintase înca de când patrunsesera în strâmtoare.
Pasea acum mai lesne printre tufele rarite fara sa fie nevoie sa se slujeasca atât de des de cutit. Si, ca sa nu sperie crocodilii, cauta sa nu faca zgomot aproape de fel.
George pasea cu bagare de seama pe malul acoperit cu o fasie de bambusi.

Zari deodata peste fluviul lat de vreo trei sute de metri un zagaz nu mai înalt de o jumatate de metru, peste care apa se revarsa vâjâind înspre mare.
Se gândi ca poate ar fi chip sa-si salveze camarazii pe calea aceasta. Daca iar putea încarca în luntri, s-ar sluji pe urma da granatele cu gaze pentru a ameti tot satul.
Trebuia deci sa iscodeasca unde ar fi locul cel mai potrivit pentru o astfel de încercare. Fâsia de bambusi se sfârsea aici, dar, desisul de copaci batrâni se întindea mai departe. Crengile se aplecau pâna ce atingeau apa.
Vrând, nevrând, George se hotarî sa intre în apa deoarece prin desis nu si-ar fi putut croi drum; ar fi zabovit prea mult si i-ar fi trebuit o munca istovitoare de care nu se simtea în stare. Spre norocul lui, apa nu îi venea decât pâna la genunchi, dar primejdia îl pândea de pe mal, caci crocodilii au obiceiul sa se ascunda în tufisurile malurilor si când aud zgomot sa tâsneasca de acolo si sa sara în apa.
Trebuia sa se fereasca, mai ales, de primejdia aceasta. Caci altminteri n-ar mai fi scapare pentru el. Ar fi imediat înhatat de dihanie si târât în adânc.
Se mai cerea deasemenea sa nu se îndeparteze de mal pentru, a nu fi vazut de vreun bastinas care ar fi pornit la pescuit.
Simti deodata o duhoare grea care devenea tot mai puternica. Stia acum ca înaintea lui se afla un crocodil urias, judecând dupa mirosul pe care-l raspândea.

George se opri în loc si chibzui. Se apleca apoi si ridica de jos un bolovan care i se paru mai mare. Trebuia neaparat sa goneasca târâtoarea, chiar daca plescaitul apei, când vai arunca bolovanul sau va intra crocodilul în fluviu, va fi auzit din sat.
Asculta nitel daca nu se simte cineva, apoi zvârli cu putere bolovanul în tufe. Se cutremura însa de groaza când vazu aproape de el un crocodil urias care sari în apa, împroscând în juru-i stropii pâna departe.
Un pas sa mai fi facut si s-ar fi si poticnit de dihanie care l-ar fi târât dupa sine în adânc.
Porni mai departe, uitându-se mereu înapoi de frica sa nu iasa crocodilul iar deasupra apei si sa se ia dupa el. Dar reptila nu se mai ivi; în schimb altele, pe care le goni tot cu bolovani.
Nu i se întâmpla însa nimic si ajunse în apropierea satului, dupa cum întelese din glasurile omenesti si latraturile câinilor, care ajungeau pâna la el. Auzi strigate de triumf, dovada ca sarmanii lui camarazi fusesera târâti în sat si bastinasii care nu luasera parte la lupta îi întâmpinau cu bucurie.
Asadar, traiau. Poate ca salbatecii aveau de gând sa-i ucida abia dupa ce va avea loc casatoria fiului capeteniei lor cu fata alba care trebuia salvata cu orice pret. George chibzui bine si-si dadu seama ca nu ramânea ca sa-si scape camarazii, decât calea pe apa. Se va duce sa-si aduca tovarasi ramasi pe submarin, care cu barcile puteau fi în curând aici.

Desisul se rarea mereu si se puteau zari printre copaci ogoare întinse de orez. Era tot mai greu sa se apropie de sat. Îsi spunea însa cai locuitorii trebuie sa fie toti adunati în jurul prizonierilor si numai printr-o întâmplare l-ar putea vedea cineva. Ar fi atunci pierdut fiindca l-ar urmari prin padure si chiar pe apa cu luntrile Asa ca n-ar mai fi chip s-ajunga la submarin.
În sfârsit putu zari acoperisurile cladirilor ridicate pe stâlpi înalti de vreo cinci metri. Se furisa cu bagare de seama dupa o tufa printre cracile careia vazu patru cladiri care margineau un loc liber. Una din cladiri era noua, probabil în locul alteia vechi si darapanate parasite de curând. În fata acesteia – ceva mai departe decât celelalte – se îngramadeau acum bastinasii care înconjurau pe prizonieri. Îi numara din ochi si vazu ca nu lipseste nici unul din ei, desi unii erau plini de sânge. Camarazii pareau însa neînfricosati.
Dintr-o aruncatura de ochi George zari la vreo opt metri de unde se afla el kanu-urile – luntrile acelea usoare ale salbatecilor – însirate pe mal. Se încredinta ca nu se uita nimeni într-acolo, apoi se strecurau binisor pâna la ele si se ghemui la pamânt. Vazu cum prizonierii, cu mâinile legate la spate, sunt ridicati pe scari în cladirea cea parasita si dusi fiecare într-o alta încapere ca sa nu se poata dezlega unul pe altul.
Cum bastinasii erau cu ochii atintiti la prizonieri, tânarul întelese ca acum e

momentul începu sa împinga una din luntri spre apa. Izbuti s-o lase pe unde, dar nu se urca în ea ci, tot aplecat, cu apa pâna la mijloc, mai merse o bucata de drum. Abia când întelese ca n-a fost vazut de nimeni sari în luntre, apuca lopetile si începu sa vâsleasca în lungul malului Se lasa apoi dus de curent pâna la mijlocul fluviului unde era zagazul; vultoarea îl trecu dincolo.

Deocamdata încercarea lui îndrazneata izbuti; neplacut i-ar fi fost totusi sa fie zarit de vreo iscoada. Dar în luntre era în mai mare siguranta si daca se tinea tot pe la mijlocul apei, nu l-ar nimeri nici chiar sagetile otravite ale bastinasilor.

George vâslea din rasputeri.

Odata i se paru ca aude pe mal un tipat slab. Întoarse capul si vazu tufele miscându-se, apoi capul unui bastinas care se uita uluit dupa el. Îsi încorda toate puterile si vâsli mai departe.

Cu o jumatate de ceas înainte de a apune soarele ajunse la coasta si dupa înca vreo zece minute zari submarinul leganându-se pe unde.

Când îl vazura camarazii, alergara toti pe punte. George povesti în graba cele întâmplate si cinci barci fura montate la repezeala. În afara de Rindow, care predase comanda vasului inginerului Hagen si George, mai pornira cu barcile înca optsprezece marinari. Tocmai începuse sa se întunece când barcile pornira, vâslite cu putere de cei mai voinici dintre marinarii „Dox”-ului.

IV.

O SALVARE CU MULTE PRIMEJDII.

FLUVIUL ERA DESTUL DE LAT ca barcile sa-si poata urma drumul, la lumina stelelor. Dupa doua ceasuri rasari si luna. George cârmi spre malul drept ca sa fie mai la urma.

Desi nu le cunostea obiceiurile, tânarul îsi spuse ca bastinasii, ca toate popoarele primitive, se vor fi temând de întunerec si marinarii vor putea intra lesne în sat ca sa-si elibereze camarazii.

Dupa cum socotea el, nu mai aveau decât vreo doua ceasuri de drum pâna acolo. Deodata se auzi pe malul stâng un tipat ciudat, ca o tânguire. Parea sa fie al unei pasari de noapte. Trecura câteva clipe si tipatul se auzi iar la oarecare departare, apoi altul si mai departe si iar altul.

— Aoleu, astea sunt semnalele santinelelor, de pe un mal la altul, sopti George lui Rindow. Acum o sa fie greu sa atacam satul, sau nu mi-as fi închipuit ca salbatecii astia sunt atât de destepti si curajosi.

— Sa stii ca te-au vazut când ai fugit, îsi dadu cu parerea Rindow.

— Asa cred si eu. Faceam bine daca slobozeam un glont în desis când mi s-a parut ca zaresc un cap de salbatec. Poate ca-l nimeream.

— Tot n-ar fi folosit Ia nimic, caci santinela ar fi venit sa-l schimbe l-ar fi gasit mort sau ranit si ar fi dat alarma. Cine stie ce li s-ar fi întâmplat atunci bietilor nostri camarazi.

— Ai dreptate. Sa chibzuim bine ce avem de facut. Daca satul stie de sosirea

noastra, trebuie sa ne slujim de granatele cu gaze.
— Sa speram ca bastinasii acestia nu cunosc înca întrebuintarea lor, altminteri ne-ar fi întâmpinat cu propriile noastre arme, râse Rindow. Cu putinta e. Razboiul a învatat pe multi ce prin gând nu le-ar fi trecut. Sunt curios sa vad cum au sa ne primeasca. Numai de n-ar face ceva prizonierilor, stiind ca le venim în ajutor.
— Vai de mine! Vezi, la asta nu m-am gândit, zise George înspaimântat. Sa ne grabim ca sa n-ajungem prea târziu!
Striga cu glas înabusit celor din barca urmatoare sa goneasca. Ordinul fu transmis mai departe si în clipa urmatoare barcile alergau ca niste naluci împotriva curentului.
În sfârsit ajunsera la zagazul din apropierea satului. Marinarii sarira peste el si trasera barcile dupa ei, apoi se urcara iar în ele. Goana pe apa urma. Deodata se oprira însa în loc, caci din departare se auzea o galagie grozava si în aceeasi clipa zarira o lumini slaba rasfrângându-se peste râu. Nu era semn bun pentru prizonieri. La comanda lui George vâslasii cautau sa nu faca zgomot.
Din ce se apropiau se desluseau mai bine glasurile. Parc-ar fi cântat. Când si când strabate printre glasurile care cântau, tipete sfâsietoare. Camarazii se înfiorara. Oare ce se va fi petrecând? Nu cumva tovarasii lor erau pusi la chinuri cu prilejul casatoriei fiului capeteniei cu fata alba?

— Mai repede, mai repede! zorea George.
Dar oricât se straduiau tovarasii, distanta dintre prima barca si ale lor crestea din ce în ce.
Barca în care se afla George se apropia tot mai mult de sat si galagia se auzea si mai deslusit. La lumina pe care focurile o raspândeau pe apa, George zari umbre întunecate care se miscau usor. Erau luntri încarcate cu bastinasi care strajuiau malul ca sa nu se poata apropia nimeni de el.
George opri barca sa astepte si pe ceilalti ca sa atace toti odata kanu-urile salbatecilor.
— Domnule Rindow, sopti el primului ofiter, avem vânt prielnic si sunt de parere sa ametim santinelele cu vreo câteva granate cu gaze, ca sa nu ne împroaste cu sageti otravite. Pe urma sa dam navala în sat pâna apuca bastinasii sa se atinga de camarazi.
— Ideea e buna, încuviinta Rindow. Cred ca gazele se vor împrastia destul de repede ca nici un Dajak sa n-aiba timp. S-ajunga la prizonieri. Din cele ce mi-ai spus, colibele sunt la cinci metri de pamânt si nu pot ajunge sus decât cu scara.
— Asa e. Atunci trebuie sa facem altfel. S-ar putea ca pâna a nu se împrastia gazele, vreo câtiva bastinasi s-apuce sa urce la prizonieri si sa-i macelareasca. Cred ca e mai nimerit sa intram în sat pe uscat si sa înconjuram coliba unde sunt închisi camarazii nostri. Bastinasii ne asteapta sa venim pe apa si n-are sa le dea în gând sa puna acolo santinele.

— Atunci trebuie sa ne întoarcem si s-o luam mai pe departe, caci de-aici ne vor putea vedea.
— Bine. Trecem dincolo de zagaz si traversam acolo râul. Vom gasi noi vreo poteca prin desis care duce în sat, întoarsera barca atinându-se tot pe sub crengi si o luara îndarat pe unde venisera. Barcile celelalte facura acelasi lucru.
Ajunsi la zagaz, strabatura râul, coborâra la mal si gasira îndata poteca. Fiecare camarad avea lampa de buzunar la el. Le aprinsera si acoperira cu mâna dreapta lumina, ea sa strabata numai câte o dâra subtire printre degetele rasfirate.
Înaintau cu mare bagare se seama, ferindu-se sa faca zgomot. George s-astepta sa fie santinele si pe poteca pe care trebuiau sa intre în sat si cum nu era înca în putere sa doboare un salbatec care l-ar ataca, ruga pe Rindow sa lase pe uriasul Kard sa mearga în urma lui.
Dupa vreun sfert de ceas de drum dadura de poteca. Tânarul dadu ordin camarazilor sa stinga lampile de buzunar. Era atât de întunerec sub bolta; palmierilor, ca orice licarire de lumina ar fi fost zarita imediat.
George se opri în loc si asculta cu încordare. Principalul era acum sa descopere la timp santinela care nu se putea sa nu fie pe aproape – si s-o împiedece sa dea alarma. Se temea însa ca aceasta, cu auzul ei fin.
— Ca al tuturor salbatecilor – le va simti îndata apropierea. Dupa ce chibzui nitel, dadu ordin prin Kard ca cei din urma sa

se opreasca dupa câtiva pasi si s-asculte. Aceste pauze sa nu fie mai lungi de cinci secunde.
Asa si facura. Nu se auzea însa nimic. Totusi se cerea sa fie cu mare bagare de seama, chiar de-ar tine oricât de mult drumul spre sat, caci de aceasta atârna viata prizonierilor.
Dupa a cincea pauza, lui George i se paru ca aude într-adevar un zgomot, usor ca o adiere, înaintea lui. Cumpani o clipa, pe urma scoase revolverul din buzunar, îl apuca de teava, aprinse lampa electrica si lasa lumina sa cada în fata.
La doi pasi de el vazu doi bastinasi cu cutitele în mâna dreapta. Lumina îi orbi si-si acoperira ochii cu mâna stânga. Pâna a nu apuca ei sa se dezmeticeasca, George izbi cu patul armei pe unul în tâmpla. Când voi însa sa faca acelasi lucru cu celalalt, vazu ca uriasul Kard i-o luase înainte. Salbatecii se prabusira gemând la pamânt. Repede ca fulgerul fura amândoi înhatati si li se astupa gura cu câte un calus, îi legara zdravan de câte un copac si camarazii pornira mai departe.
Galagia din sat s-o auzea acum deslusit si în curând George zari printre crengi lumina unui foc. Santinele nu se mai vedeau.
O lua mai repede la picior si era cât p-aci s-o paleasca. Se înselase când îsi închipuise ca nu va mai da de vreo santinela. Crezându-se sigur în privinta asta, nu lua seama în jurul sau, toata atentia lui fiind îndreptata locul unde se

înghesuiau bastinasii. Privi prin frunzis cautând sa afle ce se petrece.
Probabil ca executau vreun dans pe care îl conducea un bastinas voinic, mai înalt decât toti ceilalti. Pe camarazi nu-i vazu, erau deci tot în coliba parasita.
George trecu pe lânga un palmier cu trunchiul gros, apoi se opri dupa o tufa deasa care îi mai despartea de locul unde erau adunati bastinasii. Pe dreapta, ceva mai departe de poteca, se aflau lanurile de orez. Desisul se interpunea ca o perdea în fata satului.
Tânarul îsi pregati revolverele si granatele. În clipa urmatoare se va hotarî soarta camarazilor. Poate ca bastinasii barbati erau putini, cea mai mare parte fiind dusi la mal si vor lua-o la fuga când vor fi atacati.
Abia trecuse George de palmier si auzi un fosnet usor lânga el. Instinctiv, fara sa mai chibzuiasca, se arunca înainte pe stânga. Totusi simti o durere violenta la frunte si simti sângele cald napadindu-i fata. Vroi si se scoale, dar un trup greu se lasa asupra lui. Începu sa se zbata din rasputeri, dar zadarnic. Astepta cu resemnare lovitura de moarte, când bastinasul scoase un racnet grozav, mâna care tinea înclestat gâtul tânarului slabi strânsoarea si trupul de deasupra lui fu aruncat cu putere la o parte si zvârlit în tufis.
— Înainte, domnule George, n-am putut sa-l dobor altminteri, îi striga Kard. Acum e acum.
Bastinasii încremenira când auzira racnetul. Aceste câteva clipe de

înmarmurire a lor fura de ajuns pentru camarazi sa strabata tufisul si sa înainteze. O salva detuna deasupra capetelor salbatecilor. Toti o luara la fuga care încotro nimerea.
— Alergati o parte din voi la mal, ceilalti dupa mine! striga George si porni în goana! Spre coliba parasita.
Aprinse iar lampa de buzunar. La lumina ei vazu vreo trei, patru bastinasi urcând sprinteni ca pisicile scara. Cutitele lor sclipeau prin noapte. George descarca revolverul dupa dânsii. Camarazii vazura si ei primejdia. Urma o salva, se auzira doua tipete, iar toti patru bastinasi se rostogolira la pamânt.
Tânarul începu sa urce în fuga scara. De la mal se auzeau împuscaturi. Acolo era Rindow. Cu opt marinari; trebuia sa-i vina în ajutor caci grosul dusmanului parea sa se afle pe apa.
George stia în care încapere fusese dus tatal sau. Îl gasi chiar lânga usa si i taia la repezeala legaturile. Din fericire salbatecii nu se gândisera sa ia prizonierilor armele, fie ca nu cunosteam puterea lor, fie ca se temeau sa le atinga.
Ceilalti camarazi nu statusera nici ei ca mâinile în sân. Eliberasera pe ceilalti prizonieri care coborau acum în fuga scara.
— Stii unde se afla fata? întreba George pe capitan.
— Da. În coliba capeteniei – uite aceea mare de lânga râu. Trebuie s-o salvam cu orice pret.
Focul de pe mal se întetise, probabil ca lupta era dârza. Rindow cu ai sai se

luptara însa ca niste lei. Dar în curând le sosira întariri, caci camarazii alergara toti într-acolo.
George, capitanul, Petre si înca sase marinari se repezira în coliba capeteniei în care se afla fata alba.

V.
ISPASIREA.

ÎN AFARA DE CÂTIVA care încercau sa se împotriveasca, toti ceilalti bastinasi se adapostisera în colibele lor. Capitanul vazuse ca fata alba fusese târâta în coliba capeteniei, dar nu stia în care din încaperi. Trebuia deci sa le cerceteze pe toate, ceea ce cerea, fireste, mult timp.
Camarazii pusera repede scarile; George însa ramase jos si se uita cu luare aminte la întreaga fatada. Îsi spunea ca nu se putea ca locuinta capeteniei sa nu aiba vreun semn deosebit.
Doctorul, care se înapoiase de la mal, se alatura de el.
— Draga George, tot dumitale îti datoram si de data asta salvarea noastra, începu el.
— Lasa, domnule doctor, nu e acum timp pentru fleacuri de astea. Trebuie neaparat sa scapam pe fata din mâinile salbatecilor. Tata apunea ca ea se afla la capetenie, stii dumneata daca locuinta acestui bastinas se deosebeste prin ceva de celelalte?
— Cel mult daca, va fi împodobita cu mai multe capete de-ale dusmanilor ucisi, raspunse Bertram, A, uite colo, vad o multime din aceste trofee glorioase.

În clipa aceea izbucni o flacara puternica a focului si George vazu într-adevar. Atârnate de peretele colibei sumedenie de tigve uscate. Alerga într-acolo urmat de doctor. Camarazii si patrunsesera în casa. Se auzeau tipete de femei si scâncete de copii, din când în când chiar si câte o împuscatura. Trebuie sa se fi petrecut lucruri grozave înauntru.
Lupta de pe mal parea sa fie sfârsita si camarazii iesira biruitori. Veneau acum sa dea ajutor acestorlalti.
Când George fu numai la vreo zece metri de scara de la capatul colibei capeteniei, usa se deschise si în dreptul ei se ivira doi bastinasi care târau cu sila o faptura alba. Era probabil capetenia, fiul sau si fata, pe care vroiau s-o ascunda undeva.
George o lua la fuga într-acolo dar bastinasii erau mai sprinteni ca el. Se lasara s-alunece pe scara tragând dupa ei pe biata fata, care plângea în hohote si într-o clipa se facura nevazuti în desis.
Cu cel mult sase pasi în urma tânarul nu-i slabea din ochi. Nu vroia sa traga ca sa nu nimereasca: fata; asa: ca nu-i ramânea altceva de facut decât sa se ia la lupta cu cei doi salbateci. Îl stia pe doctor pe aproape si-l auzi chiar strigând lui Petre sa vie îndata. Bertram îsi daduse seama ca George e în primejdie si nu se bizuia îndeajuns pe puterile lui, îl chema pe urias în ajutor.
Strigatele lui pareau ca erau un îndemn pentru cei doi salbateci ca sa iuteasca pasul si George trebuia sa-si încordeze toate puterile ca sa nu ramâna în urma. Sfortarile îi fura însa zadarnice, caci cei

doi cu fata pierira în curând în padure. Nadajduia totusi ca nu vor, putea sa i-o ia cu mult înainte, deoarece poteca era foarte îngusta si trebuiau sa alerge unul în urma celuilalt Daca, în afara de asta, fata va mai avea putere sa se zbata, era sigur ca îi va ajunge în curând.
Nenorocita trebuie sa fi fost însa istovita si se lasa dusa fara împotrivire. George auzea totusi plânsetele ei si din când în când un tipat usor de femeie. Cu o energie într-adevar uimitoare porni în goana, luându-se dupa glasul ei si mai curând decât s-ar fi asteptat, se pomeni deodata în spatele bastinasilor. Ciocnirea fu atât de violenta, încât cel care mergea în urma se prabusi la pamânt trântind în acelasi timp pe fata, care scoase un tipat deznadajduit. George stia ca acum va urma o lupta pe viata si pe moarte.
Sari repede înapoi, lumina lampii lui tâsni si ridica mâna dreapta care tinea revolverul. Odata cu detunatura, cutitul pe care salbaticul din fata îi îndreptase spre el zbura cat colo si bastinasul cazu gramada pe poteca. În clipa urmatoare însa, George se simti trântit la pamânt. Ce se întâmplase?
Celalalt bastinas se dezmeticise în vremea asta, se târâse binisor pâna la el si îl daduse jos. De revolver nu se mai putu sluji George, caci bastinasul pe care îl împuscase în mâna sari la el si cu stânga se înclesta de bratul lui.
Totusi tânarul nu se dadu batut. Stia ca înfierbântati cum erau, cei doi salbateci în râvna lor ca sa-i biruie întâi, se vor împiedeca unul pe altul, de aceea începu

sa loveasca în dreapta si în stânga cu picioarele. Avu norocul sa nimereasca pe cel ranit în pântece.
Cu un urlet de durere, acesta îi dadu drumul, dar simti în acelasi timp vârful cutitului celuilalt lipit de coasta. Cu puterea pe care ti-o da disperarea, apasa pe tragaciul revolverului. Primejdiosul potrivnic racni odata, apoi începu sa horcaie. George îl împinse în laturi si se ridica în picioare. Zadarnic însa, cât si cellalt îl izbi odata cu pumnul sanatos în beregata si-l arunca iar la pamânt. Iarasi sclipi cutitul în lumina lampii care ardea înca, dar George avu prezenta de spirit sa o strânga repede si sa se rostogoleasca în laturi. Vârful ascutit al pumnalului se înfipse adânc în pamânt la câtiva centimetri de el. Dar, tânarul se simti înhatat iarasi de celalalt bastinas pe care îl împuscase adineaori si care nu murise, dupa cum credea el. Descarca din nou revolverul fara însa sa-si nimereasca dusmanul. În clipa urcatoare bastinasul îi apuca mâna si i-o rasuci de la încheietura. Revolverul se rostogoli la pamânt. Încerca sa se apere cu pumnii. Degeaba. Simti iar o apasare pe beregata care îi taie rasuflarea si trupurile celor doi salbateci încalecati pe el îi zdrobeau pieptul.
Cu o sfortare supraomeneasca reusi sa-si elibereze picioarele. Dajakul pe care îl împuscase în mâna izbi iarasi cu pumnalul, dar nimeri pamântul.
George îsi dadu însa seama ca a doua lovitura nu va mai da gres. Era neputincios în fata celor doi salbateci pe

care furia si durerea ranilor îi facea sa turbeze.
Cu o smucitura putu sa desprinda mâna înclestata de gâtul lui si striga cât putu mai tare: „Petre!” Camarazii trebuiau sa fie pe aproape si îl vor auzi – îsi zicea el.
Si într-adevar, dupa câteva clipe poteca se lumina brusc, cei doi bastinasi fura aruncati în laturi, apoi Uriasul îi apuca de gât si le izbi scafârliile una de alta ca niste mingi. Se auzi o trosnitura scurta, pe urma Petre se apleca peste tânarul sau stapân si-l întreba îngrijorat:
— Esti ranit, domnule George?
Acesta se ridica încet de jos si raspunse, strângând mâna Uriasului:
— Multumesc, Petre, mi-e mai bine.
Rana pe care o capatase în lupta de la marginea satului se deschisese si sângera, dar acum nu era timp sa se gândeasca la ea. Gasi lampa lui de buzunar lânga el, o aprinse si lumina în lungul potecii. Se mira ca pe când razboia el cu cei doi bastinasi, fata nu daduse nici un semn de viata. Se uita în juru-i, dar nu o vazu.
Se gândi la început ca o fi fugit de frica si porni în goana pe poteca. Dupa câtiva pasi zari fâsii din rochia ei aiba agatate de cracile de la marginea potecii. Nenorocita cautase scaparea în padure, nestiind ca salvatorul ei era acela care se lupta cu rapitorii ei.
George era singur cu Petre si doctorul Bertram si se putea ca sa se întâlneasca iar cu bastinasii fugari, ceea ce ar fi fost o mare primejdie pentru ei. Nesocoti însa pericolul. Fata, care va fi ratacind

deznadajduita prin codrul secular, trebuia salvata cu orice pret.
Departe nu putea sa fie caci lupta, desi înversunata, nu tinuse mai mult ca patru, cinci minute. Ar fi putut s-o strige, se temea însa sa nu fie auzit de salbateci si sa se pomeneasca în curând cu ei buluc peste ei.
Urmele bietei fete se cunosteau lamurit. Tânarul se mira de îndemânarea cu care ea stiuse sa se strecoare prin desimea copacilor. Sau frica îi împrumutase instinctiv siguranta aceasta, sau era deprinsa sa cutreiere noaptea padurea. Nu se explica altfel cum putuse ajunge pâna la malul râului.
Si iarasi dadura cei trei camarazi de urmele ei în jurul unui tufis mai mare. George nu se gândi în clipa aceea ca l-ar putea pândi vreo primejdie. Si-apoi se îndepartase simtitor de sat si nu se astepta sa mai dea de vreun bastinas. Chiar daca fugisera câtiva din ei, vor fi luat-o pe drumuri umblate, nu priit desisul acesta aproape de nepatruns.
Cum coti dupa tufis, George simti deodata o durere violenta în bratul drept. Scoase un tipat si scapa revolverul din mâna. Înclestarea era atât de grava, încât se parea ca degetele acelea de fier îi vor patrunde prin carne ca sa-i sfarâme osul.
Îi veni sa lesine. Avu totusi puterea ca sa îndrepte lampa spre locul de unde simtise prinsoarea. Spaima îl dezmetici numaidecât caci... lânga el se rânjea un... diavol.
Chipul acesta paros cu falcile scoase în afara, buzele subtiri care lasau sa se

vada niste colti grozavi si ochii aceia fiorosi afundati în orbitele lor, nu putea sa vie decât din iad.
Înlemnit de groaza, George auzi deodata glasul doctorului strigând cu spaima:
— Dumnezeule, un majas! Un urangutan urias, acest locuitor obisnuit în insulele Sunda, mai ales în Borneo, era aratarea aceea înspaimântatoare. Parea sa fi pandit în tufis, poate chiar ca îi zarise mai de mult venind.
Era într-adevar de mirare ca ghearele acelea grozave nu-l sfâsiasera înca pe George, ba acesta simti chiar ca strânsoarea a mai slabit nitel.
În acelasi timp diavolul padurii seculare scoase un suierat, semn ca era el însusi speriat Ochii lui vicleni clipira banuitori când se uitara la lumina vie a lampii si George întelese ca de aici îi va veni salvarea.
Strânse dintii si-si dadu toata osteneala sa lesine. Prea putini oameni ar fi fost în stare îndure durerile si spaima prin care trecea, dar George era o fire tare, care nu cunosteam slabiciunile acestea. Deviza lui era: Ori sa învinga, ori sa moara!
Sa mai fi avut revolverul, ar fi reusit poate sa-l descarce în monstrul de lânga el. Singura arma care îi mai ramasese era lampa. O apropia de fata urangutanului si începu s-o plimbe în cerc pe dinaintea ochilor lui. Un sforait fu raspunsul maimutei uriase si strânsoarea slabi si mai mult.
— Trage, domnule doctor! auzi George pe Petre strigând.

Dar, desi aceasta ar fi fost salvarea, tânarul clatina energic capul si zi. Se gâfâind:
— Nu, nu, pentru Dumnezeu! Nu trageti împuscaturile ar putea fi auzite de salbateci. Maimutei îi e frica de lumina… îmi da drumul bratului…
Poate ca glasurile omenesti înspaimântasera si mai mult ca luminai aceea orbitoare pe urangutan, caci îsi desclesta ghearele din jurul bratului lui George. Totusi nu se dadu îndarat. Si iarasi scoase maimuta – majas cum i se spune în Borneo – sforaitul acela suierator, urmat apoi de un fel de latrat furios si bratele ei lungi începura sa se agite ca si când ar fi vrut sa „înhame" o noua victima.
George avusese pâna acum intentia sa nu traga, de teama ca împuscaturile lui nu sperie fata si s-o faca s-o ia la fuga în nestire sau sa atraga pe bastinasi.
Probabil însa ca monstrul padurilor nu se va lasa gonit, numai de lumina si cu alta urma decât de gloante bine tintite nu se va da învins.
Deodata tânarul îsi aduse aminte de pumnalul Sanjei Valoarea lui nu consta numai în plaselele de pret batute în pietre scumpe si faptul ca era o amintire de la „ea", ci si taisul a scutit de otel care nu se putea frânge nici daca ai fi izbit în fier. Era mladios ca o pana si totusi de o tarie neobisnuita. Mânuit de un om dibaci, lovitura lui aducea moartea.
Or, George se pricepea la asta ca nimeni altul si muschii lui, în urma luptelor pe

care le dusese de când se afla pe submarin, aveau puterea otelului.
Facu o încercare sa miste mâna dreapta. Nu, nu mergea, durerile de la brat erau înca prea mari si nu se putea gândi deocamdata la o lupta pe viata si pe moarte. Lampa o putea însa tine bine. O vârî repede sub ochii maimutei si scoase cu stânga pumnalul de la brâu.
Trebuia ca încerce, chiar daca ar fi sa fie pierzania lui. Era vorba de salvarea unei fete.
Examina cu luare-aminte trupul urias al urangutanului care se agita nelinistit în fata lui. Întâia lovitura trebuia sai nimereasca inima, altminteri era pierdut. O înclestare a ghearelor acelea grozave i-ar fi zdrobit beregata, o lovitura a pumnalului puternic i-ar fi sfarâmat teasta sau cosul pieptului. Se stie ca o maimuta chiar mai mica îsi poate înfige unghiile în carnea unui om si s-ajunga pâna la os.
Toate aceste gânduri se încrucisau fulgerator, fireste, în creierul lui George si când crezu ca a ochit locul, împlânta cu toata puterea pumnalul în pieptul monstrului. Imediat însa sari înapoi. Se izbi de doctor care vroia sa-i vie în ajutor. Acesta tipa de durere caci se ciocnise cap în cap cu George. Totusi se dadu si el înapoi, tragând pe tânar dupa, el, stiind ce o sa se întâmple.
Maimuta ramase o clipa ca împietrita, pe urma începu sa se agite ca turbata.
Parea ca simtind moartea apropiata, vroia sa-si sfâsie mai înainte dusmanul. Cu un horcait grozav facu un pas spre el

si întinse bratele. Biruise frica de lumina si acum o cuprinsese teama de moarte.
O clipa sa mai fi zabovit doctorul si ghearele monstrului s-ar fi înfipt adânc în obrajii lui George.
Urangutanul se poticni si cazu cu bratele întinse înainte. De data asta Petre fu acela care trasese iuteala fulgerului pe doctor si pe George îndarat. Degetele maimutei ajungeau pâna aproape de picioarele tânarului si cu siguranta ca urangutanul ar mai fi avut înca odata puterea ca sa-l înhate daca Uriasul n-ar fi sarit în ajutorul celor doi camarazi.
Pumnalul Sanjei îsi facuse datoria si monstrul se zbatea acum în ghearele mortii. Lupta tinu numai câteva minute. Camarazii priveau miscati la agonia aceasta scurta, dar grozava. Le parea rau de acest rege al codrilor, gândindu-se ca nu va trece mult si neamul urangutanilor va dispare cu totul. Arareori se va mai vedea unul împaiat prin muzee…
Dar asa e lupta pentru viata. Daca nu-l ucidea George pe el, l-ar fi ucis el pe George si viata unui om pretuieste mai mult ca a unei fiare a padurilor.
În cele din urma uriasa maimuta îsi dadu sufletul.
— Petre, zise George, sa-l târâm mai adânc în tufis ca sa nu se sperie fata când vom trece iar pe aici – daca o vom gasi, fireste.
— Dragul meu, te admir, facu doctorul râzând. În toate împrejurarile te gândesti mai mult la altii decât la dumneata. Altuia numai de asta nu i-ar fi ars dupa ce a trecut prin ce ai trecut dumneata.

Dar ia spune: Nu te doare bratul unde te-a strâns urangutanul?
— Ba ma doare al dracului la fiece miscare, sper însa ca o sa treaca repede. Zau ca ma mir cum de nu mi l-a zdrobit. Probabil ca daca nu era lampa mea de buzunar, nu scapam eu teafar.
— Cred, încuviinta doctorul. L-a zapacit lumina. Ai avut mare noroc. Ea asa îmi închipui ca s-au petrecut lucrurile: maimuta s-a speriat vazând pe fata trecând în goana nebuna si s-a ascuns în tufisul asta ca sa se urce pe urma în palmierul de colo. Am venit însa noi si n-a mai avut când. În sfârsit, bine ca a dat Dumnezeu si a trecut primejdia; Acum sa ascundem urangutanul în tufis dupa cum spui dumneata, ca sa nu-i vada fata. A patimit, sarmana, atâtea ca e bine sa o scutim de, spaima pe care ar simti-o când ar da cu ochii stârvul lui.
Era o munca grea pe care o aveau de facut, mai ales ca George nu se putea sluji de mâna lui dreapta si doctorul era cam putintel la trup. Noroc ca îl aveau pe Petre cu puterea lui de urias.
George taia cu stânga cracile, iar Petre cu doctorul împingeau înainte stârvul. Îl dusera mai afund în desis si-l acoperira cu crengi ca sa nu se mai vada.
— Pacat ca nu-i pot lua pielea, zise doctorul cu parere de rau. Tare mi-ar fi placut s-o am. N-avem însa ce face, nu ne putem pierde vremea cu de-alde astea, pâna ce nu vom gasi fata. Dar pacat, mare pacat…
— Îmi pare si mie rau, adauga George. L-am redat însa pamântului, ceea ce s-ar fi

întâmplat chiar daca nu-l omoram eu, ci murea de moarte buna. A trebuit s-o fac, altminteri nu scapam cu viata. Îmi pare eu atât mai rau ca nu s-a putut altfel, cu cât stiu ca aceste maimute uriase sunt foarte rare.
— Si cine stie cât vor mai dainui exemplare de acestea uriase de-ale codrilor seculari, ofta doctorul. În curând nu le vom mai gasi decât prin gradinile zoologice. E o adevarata jale ca progresul civilizatiei care da omenirii atâtea binefaceri, distruge lumea animala.
— Ce vrei, draga doctore, nu putem schimba noi mersul lumii. Cred însa ca acum ar fi mai bine sa ne vedem de ale noastre decât sa filosofam. Hai sa cautam fata!
— Bine zici. A, uite ca urmele nu i se mai vad. Probabil ca le-a sters urangutanul.
Presupunerile doctorului erau îndreptatite, chiar si aceea ca maimuta se speriase de fata si înfuriata vroi sa se ia dupa ea, pe când fugara habar n-avea ca exista pe aici un dusman atât de primejdios. Pe urma, când a vazut ca nu o poate ajunge, maimuta, de ciuda, a rupt cracile si mladitele, ba în furia ei a jupuit cu ghearele bucati din scoarta copacului. Poate ca potolindu-si astfel necazul, a fost atât de „blânda” cu George.
Cei trei camarazi trebuiau sa porneasca iar în cautarea fetei. Oare unde o fi fugit? S-o fi luat, îngrozita la vederea Urangutanului, într-o alta directie?
— Domnule doctor, zise George, eu cred ca a cautat s-o ia dincotro venea

monstrul, adica între cei doi palmieri. Sa pornim într-acolo si înca fara zabava.
— Bine zici, George, poate sa ai dreptare. Eu, drept sa-ti spun, nu stiu ce sa mai cred. Încep sa-mi pierd nadejdea. Parca toate ne sunt împotriva. Mai întâi fuga fetei pe caro vrem s-o salvam, pe urma lupta cu urangutanul asta care ne-a tinut si ea în loc. Totusi trebuie sa încercam s-o gasim, cu orice pret prea ar fi de tot sa ne fi straduit atâta degeaba.
— Nu poate sa ne fie degeaba, o s-o gasim chiar daca s-ar fi ascuns în gura de sarpe, adauga Petre necajit.
În vreme ce-si vorbeau, pe soptite fireste, George rascolea locul unde maimuta parea sa-si fi varsat naduful pe copaci si tufe.
Se vâra printre crengile rupte sau îndoite târându-se cu bagare de seama în toate partile. Deodata vazu iarasi o fasie din rochia fetei atârnând de o craca. Bietul tovaras suferea, cumplit, caci bratul îl durea grozav si-i venea uneori sa urle, nu altceva.
Îsi misca buzele si încercai sa se stapâneasca, era doar viata unui semen de al sau în joc.
Ce va fi pe urma, nu se îngrijea el. Poate ca durerile vor trece de la sine, poate ca va fi nevoit sa îndure cine stie cât chinurile acestea.
Acum, pe când cauta cu înfrigurare urmele fugarei, misca dinadins mereu bratul ca sa-i poata da elasticitatea dinainte. În nici un caz însa nu putea sa tie revolverul în mâna dreapta.

Dadea mereu în laturi cracile dese si încâlcite sau iedera care se încolacea în jurul lor.
Din fericire desisul era mai rar decât e de obicei în padurile tropicale, altminteri fugara nu si-ar fi putut croi calea prin el fara cutit. Totusi bucati din rochia ei alba ramasesera agatate ici colo de crengi, ceea ce înlesnea lui George sa nu-i piarda urma.
Spre bucuria lui baga în curând de seama ca durerile de la brat slabesc si-l poate misca mult mai lesne. Ba vazu cai poate tine chiar si revolverul în mâna ca sa se slujeasca la trebuinta de el.
Era si nevoie caci bastinasii s-ar putea afla prin apropiere, desii se parea cu neputinta; acest lucru. În timpul de când George traia însa la un loc cu tatal sau, întâmpinase atâtea lucruri care surveneau pe neasteptate si ti s-ar fi parut cu totul imposibile, încât nu se mai mira de nimic si credea totul cu putinta.
Pe urma doctorul zise:
— Ce-ar fi, George, sa o strigam? Nu cred ca sa se fi ratacit pana aici vreunul din salbateci. Prea ne departam de ai nostri care nu vor sa mai sti unde sa ne gaseasca. Sa nu-si închipuie ca ni s-a întâmplat ce…
— Ah! facu doctorul. Vad lumina înaintea noastra.
Într-adevar, o licarire slaba de lumina tremura deasupra tufelor; venea probabil de la un foc de lagar. Nu cumva bastinasii fugiti de la lupta din sat se aciuisera aici? Sau vreun trib dusman se

afla pornit împotriva cestuilalt si poposise în padure?
Se îndreptara cu mare bagare de seama spre locul de unde se zarea focul si ramasera încremeniti auzind vorba si râsete. Erau europeni. Ce cautau acestia aici în inima codrului secular, în apropierea salbatecilor acelora primejdiosi?
George, care prinse câteva cuvinte spuse în englezeste, sopti lui Bertram:
— Sa nu fie negustorul care a vândut pe fata bastinasilor? Un altul nici n-ar cuteza se apropie atât de satul lor.
— Tot ce se poate, raspunse doctorul. Sa ne furisam pâna la ei; te pomenesti ca biata fata le cade iar în gheare.
Porniram mai departe printre copaci cautând sa nu faca zgomot. Deodata, când fura la vreo opt metri de foc, se auzi glasul unei femei strigând plin de bucurie:
— Austin! Dragul meu Austin!
Urma o exclamatie a unui glas barbatesc foarte simpatic, apoi altul aspru si ragusit, racni înfuriat:
— Duceti-va amândoi dracului!
George nu se mai putu stapâni. Urmat de doctor si Petre îsi facu loc printre tufe pâna la un mic luminis, unde vazu la lumina focului o pereche de oameni tineri tinându-se îmbratisati si ceva mai încolo un om mai în vârsta, cu chipul aspru si privirea încruntata.
Batrânul avea un revolver în mâna si se parea ca e gata sa traga.
— Dar bine, unchiule, striga fata speriata, ce ai? N-am facut doar nimic

rau!
— Vreau banii mei! Duceti-va dracului!
Ridica apoi încet revolverul dar în aceeasi clipa, înainte de a apuca George sa traga, detuna o împuscatura în spatele sau. Glontul lui Petre nimeri pe batrân drept în osul încheieturii de la mâna si-l facu sa dea drumul revolverului.
— Mâinile sus! îi striga George indignat.
Dar nemernicul scoase cu stânga alt revolver din buzunar. Petre trase a doua oara, caci vazuse primejdia care îi ameninta din partea acestui turbat. Nu-si puteau pierde vremea cu el ca sa-l lege si sa-l târasca dupa ei. Si-apoi, împuscaturile puteau atrage pe salbateci, al caror prieten parea; sa fie batrânul care le vânduse fara îndoiala fata.
Glontul uriasului îl nimeri de astadata drept în frunte si-l culca la pamânt.
— Unchiule, unchiule! tipa fata si vru s-alerge la el.
Tânarul însa o opri si-i zise cu hotarâre:
— Lasa-l în plata Domnului, Flory. Unchiul tau a fost un mare ticalos.
— Sa plecam repede de aici la tovarasii nostri care se lupta acum pentru eliberarea domnisoarei.
Câteva secunde tânara pereche sovai, dar, Petre îi împinse pe amândoi în desis, mormaind:
— De povestit e vreme si mai târziu. Acum sa vedem cum ne strecuram pe lânga, bastinasi fara sa ne simta.
George, care mergea în frunte, tinea lumina lampii îndreptata mereu spre pamânt îsi spunea ca salbatecii nu vor putea vedea prin întunerec urmele lasate

de fata si pâna la poteca unde avusese loc lupta între el si capeteniile, n-avea de ce sa se pazeasca.
Totusi se cerea sa fie cu mare bagare de seama. Chiar si cei doi tineri, dându-si seama de primejdia care îi ameninta, taceau si se fereau sa faca zgomot.
Când ajunsera la poteca, ascultara câteva momente cu încordare, pe urma iesira din tufis. Din sat se auzeau împuscaturi razlete. George stinse lampa, striga însa doctorului sa aprinda pe a lui si sa lase lumina sa cada pe pamânt. Putea vedea astfel bine poteca, pe când daca le-ar iesi în cale vreun bastinas, acestuia i ar fi greu sa-i deslusească chipul.
De astadata tânarul era hotarât sa nu se mai ia la lupta piept la piept, ci sa-l împuste.
Ajunsera însa nestingheriti în sat. Camarazii, care scotocisera coliba capeteniei, stateau acum în pozitie de aparare cu arma în mâini. Aprinsesera toate lampile ca sa lumineze bine locul. Cum se misca sus cineva, slobozeau un glont în aer ca sa-i sperie pe cei din colibele învecinate.
Celalalt detasament se afla la mal. La lumina lampilor de buzunar ale camarazilor, se desluseau bine bastinasii înghesuiti în kanu-uri. Stateau cu capetele plecate neîndraznind sa faca vreo miscare. Îsi dadeau seama ca orice împotrivire le-ar fi zadarnica. Cu dusmani atât de bine înarmati nu se puteau lua la lupta.

— Tata, uite, am adus pe domnisoara, striga George tatalui sau. Unchiul ei era un nemernic, a vândut-o salbaticilor! Petre l-a împuscat fiindca nu se putea altfel.
— Atunci ne putem întoarce pe submarin, raspunse capitanul. Unde va sunt barcile? Sau ati venit pe uscat?
— Nu, barcile sunt pe aproape, sunt de parere însa sa luam si luntrile bastinasilor ca sa nu ne poata urmari si ataca prin vreun viclesug.
— Ideea nu e rea, încuviinta capitanul Farrow. Rindow, vezi ca salbaticii sa coboare câte unul si sa vie încoace. Pe urma sa se urce în colibele lor.
Li se luara armele si li se pusera acum ca sa intre fiecare în locuinta lui. Camarazii alergara în goana la mal si se urcara în kanu-uri; pâna sa-si dea bastinasii seama ca fusesera trasi pe sfoara, ei erau departe.
Îsi strânsera repede barcile de aluminiu din papuris si în curând ajunasera la coasta.
În drum, tânara, fata le povesti ca era mostenitoarea unei mari întreprinderi comerciale ramasa dupa moartea tatalui el. Fratele lui, în care avea o încredere oarba, o ademenise sa faca o plimbare în padurile seculare unde cazuse în mâinile salbatecilor.
Nici ea nici logodnicul el – care luase parte la expeditie – nu banuiau batrânul facuse într-adins asa ca sa ramâna stapân pe averea fetei. Tânarul Austin Bold, logodnicul, urma sa fie ucis si el –

dupa întelegere pe care o avusese unchiul fetei cu salbatecii.
Submarinul duse pe tinerii logodnici pâna la cel mai apropiat port si îi debarca noaptea într-ascuns. Apoi „Dox”-ul porni mai departe, îndreptându-se spre minunatele meleaguri ale Indiei.

90
OMUL CU UN SINGUR OCHI

I.
LUNTREA MISTERIOASA.

— M-AS MIRA SA NU ÎNTÂMPINAM iar vreo aventura, zise capitanul Farrow, primului sau ofiter. Omul vâsleste ca si când l-ar fugari diavolul. Ia sa-i taiem calea; suntem oricând gata sa ocrotim pe cine are nevoie de ajutorul nostru – daca îl merita, fireste.
„Dox”-ul aluneca încet pe unde tinând coasta de Nord a Sumatrei. Cât cuprindeai cu ochiul nu se zarea nici un alt vas, de aceea capitanul, socotise ca nu e nici o primejdie sa plutească si peste zi la suprafata. Si apoi, stia ca cel putin o suta de kilometri coasta e nelocuita.
Totusi zari un kanu, una din acele luntre usoare de-ale salbatecilor – iesind dintr-un golf îngust, tarmurit fie tufe. În luntre se afla un bastinas care vâslea cu o graba nemaipomenita.
Se uita din când în când înapoi, deci era urmarit. Camarazii erau însa deprinsi cu de-alde astea si stiau ca toti fugarii cu care avusesera de-a face pâna acum, erau urmariti pe nedrept asa ca nu se

îndoira ca tot astfel va fi si în cazul de fata. Bastinasul zari submarinul si înceta cu vâslitul. Se zgâi câteva momente la vasul acesta ciudat, întoarse capul spre tarm si puse iar mâna pe lopeti.
— Saracul! murmura capitanul. Grozav trebuie sa-i fie frica de urmaritorii sai ca, prefera s-o ia spre noi decât înapoi.
Facu un semn de îmbarbatare bastinasului si cârmi submarinul în directia lui. Pe urma dadu ordin prin portavoce sa pofteasca doctorul sus.
— Prieteni! striga Farrow bastinasului, în limba malaieza, vino încoace, baiete, ca nu-ti facem nimic.
Vazuse dintr-o aruncatura de ochi ca bastinasul era foarte tânar. Se mira de trasaturile chipului sau care aratau o obârsie nobila, dovada ca. Se tragea dintr-un vechi neam de stapânitori.
Tânarul zorea spre submarin în vreme ce Farrow cerceta din departare coasta, apropiata. Nu zari însa nimic suspect. Dar George, care venise si el cu doctorul în turn, striga, deodata:
— Uite colo, în tufisul de lânga palmierul acela înalt, un alb. Vai, ce chip fioros! A, a pierit iar…
Totusi capitanul apucase sa zareasca o clipa pe alb. Desi nu-l vazuse bine, necunoscutul i se paru într-adevar fioros.
— A, ce kanu ciudat, exclama în acelasi moment doctorul. N-am mai vazut înca pâna acum unul la fel. Mai ca-ti vine sa crezi ca a fost fabricant într-un santier european.
Luntrea trase lânga submarin si tânarul bastinas sari sprinten pe punte, în vreme

ce doctorul coborî din turn urmat de George.
Bastinasul statea semet si-i astepta. Bertram îl privi o clipa cu atentie si i se adresa, în dialectul Batasilor, tribul acela al Sumatrei care mai dainuieste înca în padurile si mlastinile insulelor si se împotriveste cu dârzenie stapânirii din ce în ce mai mari a albilor.
Tânarul raspunse cam uluit doctorului care striga în spre capitan:
— E fiul unei capetenii si a fost prins de niste aventurieri albi aproape de satul sau, apoi târât cu ei. Conducatorul acestora – care cauta probabil comori îngropate în pamânt – pare sa fie un adevarat monstru, caci bastinasul îl numeste „Omul cu un singur ochi". Tânarul a reusit în sfârsit sa fuga. Ce facem cu el?
— Îl putem debarca undeva aproape de satul lui, raspunse Farrow. Întreaba-l daca ne poate indica un punct undeva pe coasta.
Doctorul vorbi iar ceva cu bastinasul, pe urma zise:
— Dupa descrierea lui, s-ar afla un mic golf la vreo douazeci de kilometri de aici, de unde poate ajunge repede în sat. Atât de departe l-au târât aventurierii prin padure pe bietul baiat!
— Bine, bine, dar cu ce scop?
— Sunt opt insi sub conducerea chiorului, spuse doctorul dupa o convorbire mai lunga cu bastinasul. Au mai luat cu ei si alti bastinasi de-ai diferitelor triburi de prin partea locului, pe care îi pun la munci grele, adica sa

deschida carari prin desis, sa ridice colibe si sa faca pe alocurea chiar sapaturi. Asta vrea sa zica – dupa cum îmi dau eu cu parerea – ca sunt în cautarea unor vine de aur sau mine de pietre pretioase. Unii din bastinasi au si reusit sa fuga.
— De unde are baiatul luntrea?
— Albii si-au asezat aci un lagar statornic de unde fac expeditiuni prin padure. Cu ajutorul a doi bastinasi destoinici chiorul a întocmit kanu-ul de care s-a folosit apoi tânarul. Îi e însa o frica grozavii de seful albilor, care a amenintat cu moartea pe cine ar îndrazni sa se urce în el. Sa pofteasca s-o mai faca si acum daca îi da mâna.
Submarinul se departase în vremea asta de golful cel îngust de unde fugise Tola – asa-l chema pe tânarul bastinas. Luntrea fusese legata cu un odgon de parapet.
Doctorul o putu examina acum mai de aproape.
— E lucrata cu multa îngrijire luntrisoara asta, zise el cu admiratie. Pacat ca nu o putem lua cu noi, as pastra-o ca o raritate.
— Pentru ce? Nu are nici o valoare, fiindca a fost facuta de un alb cu uneltele de trebuinta. Si-apoi, e primejdie de moarte pentru cine s-ar folosi de ea, adauga capitanul râzând.
Râsul însa i se opri în gâtlej caci din toate încheieturile kanu-ului porni a iesi un fum galbui care se îngrosa din ce în ce pâna izbucnira niste flacari care îl cuprinsera cu totul.

George taia repede odgonul si luntrea ramase în urma arzând cu o lumina viorie.
Camarazii se uitau uluiti dupa ea.
— Chiorul acela trebuie sa fie un adevarat monstru cu chip de om, striga doctorul indignat. A pus pesemne niste preparate chimice în luntre, preparate care se aprind când vin în atingere cu apa. De aceea proorocea ca oricine se va sui în luntre va muri de o moarte cumplita. Va fi avut el însa grija ca lui sa nu i se întâmple nimic daca ar face-o.
— Ai dreptate când spui ca asta, e diavolul cu chip de om, adauga capitanul. As sustine chiar ca a facut într-adins kanu-ul acesta ca sa ispiteasca pe vreunul din prizonieri la fuga. Când s-ar fi vazut acesta cuprins de flacari, ar fi sarit în apa si l-ar fi sfâsiat rechinii.
— Tata, zise deodata George care. Privea kanu-ul aprins ce se scufunda încet în apa, mi-e mila de bietii bastinasi pe care ticalosul acela i-a luat de pe la vetrele lor. N-ai vrea sa încercam sa-i salvam? Ce pot opt insi împotriva noastra?
— Hm... m-am gândit si eu la asta, raspunse Farrow îngândurat. Cu prilejul acesta am putea cerceta ce e cu ei. Sunt sigur ca e o taina la mijloc. Dealtminteri n-avem nici o graba; chiar daca mai zabovim câteva ceasuri nu e cine stie ce paguba.
La un ordin al capitanului, submarinul cârmi mai spre coasta si porni încet îndarat pe unde venise. Farrow socotea ca chiorul se va fi îndepartat de tarm,

fiind sigur ca fugarul a si cazut prada flacarilor sau rechinilor. Desi i se putea sa nu fi auzit si el de submarinul „Dox”, îsi va fi spus ca Farrow nu-si va pierde vremea sa cerceteze mai de aproape ce fusese cu luntrea aceea.
Era înca devreme si soarele de abia rasarise. Capitanul se hotarî sa debarce împreuna cu vreo zece marinari si sa cutreiere padurea.
Stia ca George, Petre si doctorul Bertram vor starui sa-l însoteasca.
Puse pe doctor sa-ntrebe pe Batas daca vrea sa-i conduca în lagarul albilor. Tola se codi nitel, se uita apoi cu luare aminte la chipurile dârze ale camarazilor si primi. Mai aflara de la el ca prin desisul salbatic e o poteca îngusta care duce la lagarul Albilor. Poteca fusese facuta dupa porunca chiorului ca sa se transporte luntrea pe ea pâna la tarm. Vreun fluviu pe care camarazii sa poata ajunge cu barcile lor de aluminiu la insula nu vazura. Dar George, care îsi dadu îndata seama ca primejdia pe uscat ar fi cu mult, mai mare, ruga pe doctor sa întrebe pe bastinas daca nu curge vreun râu prin apropierea lagarului, caci î se paruse ca a zarit, pe când înainta în lungul coastei îndata dupa rasaritul soarelui, îmbucatura unui râu.
Tola se gândi multa vreme, pe urma vorbi ceva cu doctorul care talmaci apoi camarazilor urmatoarele:
— Sigur nu stie, dar când chiorul se duce cu doi bastinasi, care îi sunt devotati, s-aduca apa de baut, se întoarce numaidecât, ceea, ce dovedeste ca

trebuie sa fie pe-aproape de lagar vreun rau sau izvor.
— Va fi fost apa a carei îmbucatura am vazut-o eu azi dimineata, striga cu însufletire George. Chiar am bagat de scama ca venea serpuind dinspre padure. Parerea mea e sa înaintam cu barcile pe râul acela, decât s-o luam pe uscat. În orice caz, e mai sigur.
— Ai dreptate, încuviinta capitanul. Vom lua cinci barci fiindca, daca izbutim sa eliberam pe bastinasi, îi încarcam si pe ei în barci. Draga, Rindow, du-te si pune sa traga la sorti marinarii care ne vor însoti.
„Dox”-ul înainta acum ceva mai repede. În turn, Tola fu asezat astfel ca sa nu fie vazut de pe uscat Poate ca pe mal chiorul mai pândea înca sa se încredinteze ca submarinul si-a vazut de drum fara sa se sinchiseasca de el.
Când trecura pe lânga mal, nu zarira însa nimic, nici macar tufele miscându-se.
— Nadajduiesc ca vom reusi sa i luam prin surprindere pe chior si pe tovarasii sai, zise capitanul. Totusi trebuie sa fim cu bagare de seama, deoarece de la indivizi ca ticalosul acela te poti astepta la orice. Am vazut doar de ce mijloace se foloseste omul acela fioros. Pare sa fie un chimist foarte iscusit si când un om de geniu îsi pune talentul în slujba raului, e mai primejdios decât un altul.
— Atunci sa luam cu noi granatele cu gaze si sa nu sovaim o clipa sa ne servim de ele, zise cu hotarâre doctorul Bertram. Marturisesc ca m-am speriat grozav când am vazut kanu-ul cuprins, asa deodata,

de flacari. Ce imaginatie se cere ca sa întruchipezi asa ceva. Nici n-as fi crezut ci e cu putinta daca n-as fi vazut cu ochii mei.
— Mie mi se pare ca e o nalucire, adauga George. Parea într-adevar ceva dracesc. De aceea ma voi bucura cu atât mai mult daca vom reusi sa scapam pe bietii bastinasi din ghearele acestor nemernici.
— În afara de asta, pe mine ma intereseaza sa aflu ce mosmonesc ei în padure. Cu siguranta ca se gasesc în pamântul insulei comori ascunse, numai ca sa dai de ele, e chestie de noroc, zise doctorul. Sau poate ca chiorul are anumite mijloace sau însusiri.
— Mijloace care nesocotesc omenia, dovada rapirea bastinasilor, mormai indignat capitanul. Si ca o viata omeneasca nu pretuieste nimic în ochii lui, am vazut ce-a fost cu luntrea.
— Asa dar, nu trebuie sa sovaim. O clipa sa-l întâmpinam cu mijloace asemanatoare, zise George. Mai întâi însa trebuie sa aflam ce cauta ei în padure. Daca am putea scoate pe bastinasi fara lupta din ghearele lor, ar fi si mai bine. I-am putea sili atunci pe aventurieri sa paraseasca insula, caci singuri nu pot face sapaturile.
— Ar fi într-adevar sa le jucam un renghi, zise doctorul zâmbind. Chibzuieste bine planul, draga George, stiu ca te pricepi la de-alde astea.
— O sa ma silesc. A, uite ca am ajuns la rau. E destul de lat dupa cum vad, ca sa-l putem trece cu barcile.

La o comanda a capitanului, submarinul se opri. Camarazii examinau cu atentie îmbucatura, în timp ce marinarii montau barcile de aluminiu.
Deodata, doctorul, care tocmai se uita la mal, striga înspaimântat:
— Aoleu! Mi se pare ca o sa avem de furca pâna ce ne vom vedea pe uscat. Vad colo niste crocodili enormi si astia nu se sfiiesc sa atace kanu-uri si barci, sfarâmându-le cu cozile lor uriase ca sa-si înhate pe urma prada.
— Ai dreptate, doctore, raspunse capitanul. De astadata însasi natura ne a pus o piedeca primejdioasa în cale si nu stiu zau cum o vom putea înlatura!
— De tras nu putem trage în nici un caz în ei caci am atrage atentia albilor de pe insula. Nu ne ramâne decât sa patrundem în padure pe uscat.
George se uita cu ciuda la crocodilii aceia grozavi ale caror trupuri uriase pareau niste trunchiuri de copaci.
— Daca ne atinem cu barcile pe lânga mal, poate ca nu se ating crocodilii de noi, îsi dadu cu parerea doctorul, desi se întâmpla adeseori sa înhate pe bastinasi, când vin sa ia apa si sa-i traga dupa ei. Cu noi însa nu cred ca o sa le mearga.
— Tufele sunt atât de dese pe mal încât cu greu am putea trece prin ele, zise capitanul. Cred ca lucrul cel mai bun ar fi sa o luam cu submarinul înapoi pâna la locul pe unde a fugit Tola si sa coborâm pe acolo în insula. Fara îndoiala ca încercarea e destul da primejdioasa, n-avem însa alta cale de ales.

— Atunci încercarea noastra ar da gres, fu parerea lui George. Chiorul i-ar sili pe bastinasi sa se ascunda îndata ce ne-ar vedea venind. Pe urma va sustine ca povestea lui Tola e o simpla nascocire. Sau, poate ca lagarul e prevazut cu cine stie ce dracie pe care baiatul nu o cunoaste si cadem în vreo cursa. A, stati ca am gasit! Legam sase barci doua cate doua ca sa nu le poata rasturna, daca s-ar apropia într-adevar vreun crocodil. Ca mijloc de aparare ne mai putem servi si de sulitele acelea lungi din colectia doctorului.
— Ai dreptate, încuviinta acesta.
— Hm… facu Farrow îngrijorat, primejdios tot e. Târâtoarele acestea au o putere extraordinara în coada si pot rasturna o barca într-o clipita. N-as dori nici dusmanului meu o moarte atât de grozava.
— N-avea grija, capitane, daca suntem cu bagare de seama nu se poate apropia nici un crocodil de noi. Fireste cu va trebui sa ne tinem foarte aproape unii de altii, ca sa ne putem ajuta la nevoie, zise doctorul.
— Adevarat ca râul e destul de lat ca sa poata merge doua barci una lânga alta. Fie, deci! Cu Dumnezeu înainte! încheie capitanul.

II.
O ÎNCERCARE PRIMEJDIOASA.

LEGARA SASE BARCI, doua câte doua. Capitanul dadu ordin ca sa se întrebuinteze numai o vâsla la fiecare

barca. Fireste ca nu puteau înainta decât foarte încet din pricina asta. Trebuia însa ca vâslasul celalalt sa poata apara barca la nevoie cu sulita daca ar fi avut de gând vreun crocodil sa se apropie de ea.
Farrow, George, doctorul, Tola, Petre uriasul si un marinar care vâslea se aflau în barca dintâi de pe dreapta. În celelalte erau câte patru marinari din cei iesiti la sorti, iar în cea din urma numai trei si Rindow care întregea numarul.
Cele dintâi fiind mai în primejdie, Petre si Kard, tot asa de voinic ca si cel dintâi, aparau barcile din fruntea convoiului. Cele dintâi barci intrara în rau. Marinarii înarmati cu suliti stateau în picioare si se uitau ca atentie la crocodilii întinsi la soare în noroiul malului.
Doctorul nu se înselase când prevazuse pericolul, caci cum vazura barcile, crocodilii începura sa se târasca spre ele. Ochii lor mititei licareau vicleni si daca n-ar fi fost atât de oteliti din multele primejdii prin care trecusera pâna acum, camarazii ar fi avut într-adevar motiv sa le înghete sângele în vine de frica.
Acestia îi asteptau însa fara teama si îndata ce se apropiara repezira sulitele în ei. Apa începu sa tâsneasca în jurul barcilor. Unele din grozavele târâtoare fusesera nimerite în ochi, altele în boturile cascate înfiorator. Înnebuniti de durere, crocodilii se dadura înapoi, biciuind apa cu cozile lor enorme, pe când ceilalti cuprinsi de spaima o luara la fuga. Mirosind însa sânge, se întoarsera si se napustira lacomi asupra

celor raniti. Apa ridica valuri înalte în jurul barcilor.
— Vâsliti mai repede! Puneti mâna si pe celelalte lopeti! striga capitanul.
Ordinul fu executat la iuteala si barcile putura trece nevatamate printre crocodilii care se mâncau între ei ca fiarele salbatece.
— În sfârsii! rasufla usurat capitanul. Sa speram ca am scapat de crocodili. Par însa tulburati rau de tot.
— Pesemne ca sunt grozav de flamânzi – zise doctorul. Si nu e de mirare. De unde sa ia hrana pentru atâti câti sunt? La coasta gasesc destule stârvuri pe care le arunca marea pe tarm. Cred ca la înapoiere ne vor lasa în pace, caci vor fi satui dupa ce se vor fi mâncat între ei.
Dupa ce se îndepartara o buna bucata, de drum, bastinasul facu deodata un semn cu mâna si sopti ceva doctorului care spuse cu glas coborât celorlalti:
— Sa fim cu mare bagare de seama, Tola zice ca lagarul albilor e pe aproape.
Începura sa vâsleasca încet ca sa nu s-auda plescaitul apei si barcile fura îndreptate spre malul drept al râului. Cautara din ochi un loc potrivit pentru debarcare, dar pretutindeni desisul se întindea pâna la rau, pe alocurea crengile se lasau chiar peste apa. În cele din urma, George ridica mâna si arata o deschizatura îngusta între tufe, care parea sa fie o poteca.
Cele doua barci dinainte fura manate într-acolo; George coborî cel dintâi pe uscat si facu semn celorlalti sa-l urmeze. Era într-adevar o poteca bine batatorita,

probabil ca pe aici venea Chiorul sa ia apa de baut.
Doi marinari ramasesera sa împinga barcile în tufis si sa le priponeasca de copaci, apoi pornira si ei dupa ceilalti pe poteca. Aceasta era atât de îngusta încât de abia puteau pasi doi insi alaturi, ba pe alocurea numai unul singur.
Fireste ca George mergea în frunte cu Petre dupa el, caci uriasul nu vroia sa-l lase singur. Tânarul îsi dadea bine seama ca primejdiile îl pândesc la tot nasul. De ce e în stare chiorul, vazusera când luntrea luase foc în chip atât de misterios. Probabil ca stiuse el cum sa-si fereasca lagarul de vizitele unor musafiri nepoftiti si daca nu vor sti sa se pazeasca la timp, puteau cadea lesne într-o cursa.
Nu se putea ca omul acela fioros sa nu fi vazut pe Tola ajungând la submarin si chiar daca n-ar fi sigur ca acesta se va întoarce din drum, îsi va fi luat el totusi masurile ca sa se pazeasca de un atac neasteptat Era însa sigur ca pe apa nu s-ar putea apropia nimeni din pricina crocodililor.
Toate aceste gânduri i se încrucisau lui George în minte în vreme ce înainta în vârful picioarelor cu atentie încordata si ochii atintiti înaintea lui.
Deodata se opri brusc si se lasa pe spate. Zarise aproape de obrazul lui un fir negru de care era cât p-aci sa se izbeasca. Camarazii se lovira unul de altul si ar fi cazut daca Petre nu s-ar fi întepenit bine în picioare facând un zid înaintea lor. Credinciosul urias întelesese imediat ca

George nu trebuia sa mai înainteze nici macar cu un centimetru.
Tânarul se dadu cu un pas îndarat si sopti:
— Petre, trebuie sa aflam ce rost are firul asta aici. Spune camarazilor ca sa paseasca de-acum încolo numai aplecati din mijloc. Tu cerceteaza stânca potecii, dar cu mare bagare de seama si nu cumva sa te atingi de fir. Probabil ca e în legatura cu vreo instalatie afurisita si primejdioasa.
Tânarul se întoarse spre dreapta, dadu binisor crengile la o parte si vazu o teava lunga sclipitoare din care pornea firul. Trebuie sa fi fost o mina care culca fulgerator la pamânt pe oricine s-ar fi atins de fir. În acelasi timp Petre sopti ca a descoperit si ei ceva, probabil o bomba. Asa dar chiorul asezase instalatia pe amândoua marginile potecii.
George rasufla usurat. Abia acum îsi dadea seama din ce primejdie scapase el si camarazii sai.
Se apleca atât cât îi fu cu putinta când trecu pe sub fir, ceilalti deasemenea. De fir nu voia sa se atinga fiindca se temea ca instalatia era astfel facuta ca bombele sa explodeze îndata ce ar fi taiate firele.
Înainta cu mare bagare de seama pe poteca. Nu zari însa nimic ce i-ar fi putut da de banuit. În sfârsit, dupa zgomotele pe care le auzea, întelese ca s-au apropiat de lagar.
Tânarul se opri iar si ridica mâna. Ceilalti se oprira si ei. Clipa hotarâtoare nu va întârzia. George chibzui mereu cum ar putea salva pe bastinasi fara sa simta

chiorul si tovarasii sai ceva. Nu îi veni însa nimic în gând. Sopti doctorului sa întrebe pe Tola, care se afla mai la coada convoiului, daca ar fi chip ca acesta sa se puna în legatura cu bastinasii. La afirmatia lui, George îl chema lânga el. Poate ca s-ar întâlni din întâmplare cu vreunul din ei si baiatul ar avea astfel prilej sa-i spuna ca strainii cu care era, au venit sa-i salveze.

Mersera mai departe. Zgomotul se auzea tot mai deslusit. Erau lovituri de topoare si târnacoape care izbeau în pamântul pietros. Asadar sapau, cautând aur si pietre pretioase. Pentru acest scop nu era însa nevoie ca aventurierii sa ia cu dea sila pe bastinasi în slujba lor. N-aveau decât sa ceara de la guvern voie sa faca sapaturi pe insula si brate de munca s-ar fi gasit destule care sa vina de bunavoie.

Era deci o taina la mijloc. George se gândi cum ar putea libera pe bastinasi, pacalind în acelasi timp pe aventurieri.

Tresari deodata speriat, simtindu-se tras îndarat de Petre. Uriasul zarise un lujer de maracini dea curmezisul potecii de care era cât p-aci sa se poticneasca tânarul sau stapân.

Acesta pali caci îsi dadu îndata seama ca e o noua capcana. Cerceta iarasi împreuna cu Petre desisul de la marginea potecii si vazu ca lujerul acela lung se sfârsea într-o teava ca si firul.

Pasira toti cu mare bagare de seama peste lujerul cu pricina si dupa câteva momente auzira deslusit zgomotele obisnuite ale unui lagar de care îi despartea numai câteva tufe.

Convoiul se opri iar. George spuse ca trebuie sa se duca singur sa iscodeasca nitel cum stau lucrurile si dadu ordin ca nimeni sa nu se miste din loc pâna la întoarcerea lui. Numai Petre avea dreptul sa-l însoteasca. Stia ca uriasul ar fi în stare sa tie singur piept chiorului si tovarasilor lui când si ar vedea stapânul în primejdie.
Cât mai încet si ferindu-se sa faca zgomot, înaintau pe poteca îngusta, aplecati din mijloc: Deodata, la o cotitura, se lasara la pamânt, stiind ca de aci putea veni primejdia.
George scoase mai întâi binisor capul si privi pe dupa cotitura. Vazu ca dupa vreo doi metri, poteca mai facea un cot. Nu zari nimic care sa i dea de banuit, totusi se întreba de ce chiorul nu facuse poteca dreapta înainte, ci dupa cotitura.
Se uita cu luare-aminte la bucatica aceea de pamânt si baga de seama ca buruienele erau aci uscate si poteca era toata acoperita cu un covor de frunze.
Întelese îndata ca trebuie sa fie o groapa dedesubt si ori cine ar cadea în ea e pierdut.
Se târî la o parte si facu semn lui Petre sa si arunce si el ochii la bucatica aceea de pamânt. Dupa câteva clipe uriasul îi sopti indignat:
— Fac prinsoare pe ce vrei, ca e vreo capcana draceasca de-a chiorului. Pesemne ca groapa e plina cu pari ascutiti. S-o ocolim si sa ne facem loc prin desis.
— Mai întâi sa dam de veste camarazilor, caci daca vor vedea ca nu ne mai

întoarcem, vor porni dupa noi si dau de capcana.
George rupse o foaie din carnet si scrise câteva rânduri pe ea, apoi o înfipse la vedere, de trunchiul cel mai apropiat.
— Nu pricep, zise el, cum pot trece bastinasii cu hârdaiele ori cu galetile cu apa peste groapa. Cu o povara atât de grea nu se pot strecura printre tufele astea dese.
Petre însa, care cerceta cu luare aminte pamântul raspunse:
— Uite ici, vezi urma asta? Pun o scândura deasupra de la un cap la altul si se slujesc de ea ca de o punte – asta e tot secretul.

III.
CHIORUL.

PASEAU ÎNCET si cu mare bagare de seama de teama capcanelor. Uriasul îsi croia drum cu cutitul lui ascutit si George îl urma. Tânarul se uita cu multa atentie daca nu se vedea iar vreun fir ascuns prin desis sau vreo crenguta uscata care la atingere sa dea loc la explozia unei bombe.
Se întelege ea din pricina asta înaintau foarte încet, mai ales ca nu trebuiau sa faca nici cel mai mic zgomot ca sa nu prinda de veste chiorul sau tovarasii sai.
În sfârsit putu zari printre crengi si fu cat p-aci sa scape un tipat de uimire, atât de neasteptata si ciudata era privelistea pe care o avea înaintea ochilor.
Din vremuri stravechi trebuie si fi izbucnit aici un vulcan, caci gura lui se

cunostea înca deslusit. Avea un diametru de vreo suta de metri. Nu fusese prea adânc, asa ca lava cazuse îndarat si astupase groapa aproape în întregime. Pe urma, tufisul si ploile sapasera în jurul craterului pamântul si-l adâncisera cu vreo doi metri.
Pe marginea din stânga George zari câteva colibe în care locuitorii lor erau la adapost de ploile repezi ale tinuturilor tropicale. În imediata lui apropiere vazu un individ care privea la sase bastinasi care sapau de zor; patru albi ravaseau pamântul dat la o parte.
George întelese numaidecât ca aventurierii banuiau ca în fostul vulcan s-ar afla diamante. Pe alocurea zarea chiar straturi de pamânt albastrui de pe timpurile aluvionare în care se stie ca se gasesc astfel de pietre pretioase.
Omul din fata lui era lat în spate si avea niste brate vânjoase si puternice.
Tânarul îsi zise numaidecât ca acesta trebuie sa fie chiorul si fu cuprins de un simtimânt de îngrijorare. Ceva îi spunea ca o mare primejdie îl ameninta. Privi cu luare aminte la trupul acela voinic care parca statea la pânda. Oare sa fi prins de veste ca e cineva în spatele lui? Sau se bizuia pe capcanele sale grozave din care nimeni nu putea scapa?
Pentru moment George nu stia ce sa faca. Sa dea buzna cu Petre si sa-i tie la respect sub amenintarea revolverelor pana ce vor sosi camarazii? Dar unde erau albii ceilalti? Tola spusese doar ca în afara de chior, mai sunt înca opt.

Sau se schimbau cu rândul la lucru sau erau dusi la vânatoare – daca nu dupa brate de munca. Cu cât vor avea mai multi bastinasi, cu atât ar sfârsi mai repede.
Pâna nu va sti unde se afla cei patra albi care lipseau, nu trebuia sa încerce un atac. Poate ca chiorul avea mijloace ca tie piept numai el cu cestilalti tovarasi ai sai chiar si unui numar mai mare de oameni. Probabil ca cei lipsa vor fi fiind prin colibe. E mai bine totusi sa se încredinteze, în vreme ce chibzuia astfel, cerceta cu privirea în juru-i si-si întiparea în minte cel mai mic lucru.
Si iarasi ochii lui se atintira asupra omului aceluia care statea nemiscat cu spatele la el. Deodata zari o haina de pânza alba, aruncata jos. Din buzunarul hainei, se vedea o gazeta împaturita, aproape iesita toata afara. Parca-l îndemna ceva sa întinda mâna si sa traga gazeta înspre el. Îsi zicea ca în ea trebuie sa fie ceva important, altminteri ce zor ai fi avut chiorul s-o ia cu el în pustietatile astea.
Încet si cu mare bagare de seama se târî apoi înapoi în tufis, fara sa-l fi simtit cineva. Despaturi binisor. Era din Padan ziarul. Vazu scris cu litere groase urmatorul titlu:
„RASPLATA ÎNSEMNATA PENTRU PRINDEREA CHIORULUI”
Apoi cu litere mai marunte:
„Dick Snider, cunoscut sub porecla «Chiorul», a evadat din închisoare, dupa ce a sugrumat, pe paznicul celulei si a înjunghiat cu propriul ei cutit pe

santinela de la poarta închisorii. Cel ce va preda autoritatilor pe Dick Snider, mort sau viu, va primi un premiu de o mie de coroane.
Dick Snider e, dupa cum se stie, un chimist genial, dar a cazut victima alcoolului. În afara de asta e stapânit de gândul ca va descoperi în padurile seculare aur si pietre scumpe. Organizase chiar o expeditie, dar în ajunul plecarii s-a luat la cearta într-o cârciuma cu un individ pe care l-a ucis numai prin lovituri de pumn. A fost imediat arestat si dus la închisoare de unde a evadat în aceeasi noapte, dupa ce a sugrumat pe paznic si a înjunghiat santinela. Deoarece a disparut împreuna cu un tovaras de-ai sau, se presupune ca s-ar fi refugiat prin paduri.
Guvernul va împrastia prin avioane ziarul nostru pretutindeni unde se afla colonii, ceea ce va înlesni prinderea chiorului"
„Înainte de-a încheia ziarul, primim o stire din Singapore: Fiind beat, Dick Snider a ucis si acolo prin sugrumare pe un adversar, care îi scosese ochiul. Crima aceasta a fost faptuita cu multi ani în urma, dar autoritatile engleze au dat-o abia acum la iveala deoarece exista banuiala ca Snider si-a atâtat intentionat adversarul ca sa-l omoare.
Acesta, un olandez, anume Beer, a trait multa vreme prin padurile seculare ale Sumatrei, în cautare de plante si animale necunoscute de noi. Se presupune însa ca a descoperit cu acest prilej mine de aur si pietre pretioase a caror exploatare

a propus-o englezului la betie, ceea ce a dat loc la asasinarea olandezului.
E de regretat ca un chimist genial ca Snider a alunecat pe panta crimei si va trebui sa sfârseasca pe esafod.”
George împaturi gazeta si sopti Uriasului:
— Petre, omul acesta e un mare criminal. Du ziarul asta tatii si spune-i sa vie încoa cu toti camarazii. Banuiesc ca Albii care însotesc pe individul de colo habar n-au cine e conducatorul lor. Trebuie sa întrebuintam forta.. Vezi de nu zaboviti. Pâna veniti voi eu voi tine sub ochi pe individ si vom da pe urma navala prin desis.
Cu pasi mari, dar usori ca sa nu faca zgomot, Uriasul o lua la picior în vreme ce George se furisa iar în tufis. Snider statea în acelas loc dar din miscarea corpului sau, tânarul întelese ca supraveghea cu atentie pe cei ce lucrau în crater. George îl privea eu groaza si admiratie în acelas timp. Cât trebuie sa-l fi stapânit lacomia dupa avere ca sa se dedea la fapte criminale! Si totusi, poate ca prin marele sau talent de chimist s-ar fi îmbogatit tot atât de repede si mult mai lesne.
Tânarul nici nu se gândise sa tie revolverul pregatit Mai avea vreme când vor sosi camarazii. Si-apoi trebuia sa iasa din tufis, ceea ce nu vroia.
Îsi mai spunea ca un om ca Snider va fi având el arme împotriva carora un glont de revolver nu însemna nimic.
Întoarse binisor capul sa vada daca nu vin camarazii. Când se uita însa iar spre Snider, se cutremura. Acesta îl privea

drept în fata. Ochiul sau de o marime neobisnuita lucea sinistru si un rânjet batjocoritor scotea la iveala niste dinti sclipitori care îi dadeau înfatisarea unei fiare de prada.
George ramase câteva momente ca paralizat, dar se dezmetici repede si puse mâna pe revolver.
În clipa urmatoare, însa, degetele grozave ale chiorului îl cuprinsera de brat ca într-un cleste, îl trasera afara din tufis si-i smucira arma din mâna.
— Asa, baiatule. Stiu ca au sa vina dupa tine camarazii, dar se vor întoarce mofluzi.
Scoase un fluierat si munca înceta imediat.
— Ne vin musafiri, striga el tovarasilor sai. Aduceti tevile! Daca n-or vrea sa se întoarca de buna voie, îi frigem în frigare.
Cu mâna pe care o avea libera, chiorul scoase din buzunar o teava lucitoare ca acelea pe care le vazuse George în tufele de la marginea potecii.
— Vezi tu, baiatule, adauga chiorul chicotind, daca tovarasii tai nu se astâmpara, o patesc rau de tot. Pâna, a avea ei timp sa se slujeasca de arme, îi fac cenuse. A, uite ca au venit si oamenii mei. Au sa se însire în lungul cararii si la un semn al meu, vor arunca foc în rândurile nepoftitilor. Sunteti oameni viteji si va admir ca ati putut ocoli capcanele, de aceea o sa va crut. O pedeapsa însa tot meritati. Si fiindca tu ai fost cel mai îndraznet, o sa ispasesti si pentru ceilalti. Vei lucra câtva timp pentru noi. Dupa ce vom fi adunat

destule diamante, te las sa pleci. Îmi închipui cine sunteti, am auzit doar destule despre capitanul Farrow si submarinul sau. M-asteptam sa veniti dupa ce am vazut pe Tola ca a ajuns pâna la vasul vostru. Hi,hi, crezi ca n-am bagat de seama când mi-ai sterpelit ziarul? Dar te-am lasat în pace într-adins ca sa fac haz. A! Buna ziua, domnule capitan, nu te apropia, rogu-te si lasa revolverele.

Glasul chiorului suna acum cu totul altfel si George nu se mira când vazu pe tatal sau punând la loc armele. Capitanul citise ziarul si stia deci ca are de-a ce cu un om cat se poate de primejdios.

Îsi vedea baiatul în puterea lui, cu fata schimonosita de durere, caci Snider îsi înclestase degetele în ceafa lui George si-l strângea cât putea. Si-apoi, teava aceea grozava era mai tare ca toate armele lor.

— Ma bucur ca esti om de înteles, urma chiorul îmblânzit. Vei fi citit gazeta, asa ca nu mai e nevoie sa ma prezint. Da, înapoia mea se afla mina de diamante pe care a descoperit-o Beer. Dracu' l-a pus sa flecareasca? Îmi trebuie bani, multi bani pentru planurile mele. Nu ma las turburat de la lucru, nici chiar de capitanul Farrow.

Facu iar o pauza si chicoti pe înfundate, George se cutremura. Întelese ca Snider nu era în toate mintile. Altfel nici nu se explica de ce un om genial ca el putuse faptui astfel de crime înfioratoare. Probabil ca tot asa gândea si capitanul Farrow caci arunca o privire de îmbarbatare fiului sau si raspunse:

— Nici n-am venit sa te tulbur, domnule Snider, vezi-ti linistit de treaba. Eram numai curios sa aflu ce cauti aici în codrii astia batrâni si în afara de asta ma intereseaza soarta bastinasilor pe care i-ai luat cu dea sila de la vetrele lor.
— Hi, hi, hi. Stiu, capitane Farrow ca vrei s-ajuti pe toata lumea, chicoti iar chiorul. Dar fi fara grija, îndata ce vor sfârsi treaba îi las sa se întoarca la vetrele lor – cum spui dumneata. Ba, daca vom aduna destule diamante, le mai dau si o rasplata destul buna. Nu le strica sa-si mai dezmorteasca nitel oasele lor trândave. Acu, duceti-va frumusel de unde ati venit ca sai nu vi se întâmple ceva. Tovarasii mei si-au si pregatit tevile în tufele de la marginea potecii. O moarte napraznica e ascunsa în ele. Ardeti ca lumânarea înca înainte de-a putea sa va slujiti de vreo arma oarecare. Luati seama la maracinii ceia uscati si la firele întinse, altminteri nu raspund de viata voastra.
— Si ce se va întâmpla cu fiul meu? întreba îngrijat Farrow.
— Nimic. O sa munceasca si el pentru mine drept pedeapsa ca a fost prea îndraznet. Când vom sfârsi cu sapaturile, îl las liber. Îti atrag numai atentia asupra unui lucru, capitane: Nu încerca sa treci iar râul. Ma mir chiar ca v-au lasat crocodilii în pace. Sunteti într-adevar oameni foarte curajosi. Acum voi pune însa în apa o piedeca pe care nu o puteti înlatura: Paziti-va de foc!
— Pleaca, tata, se ruga George vazând ca tatal sau sovaie. Voi munci cu râvna, ca

robia mea sa se sfârseasca mai curând. Si nu încercati sa ma salvati primejduindu-va în zadar viata.
— Da, da, baiatul are dreptate. Îti fagaduiesc, capitane, ca ma voi purta foarte bine cu el. Numai nu ma atâtati si nu-mi turburati linistea. Asa. Acu arunca gazeta, s-o pastrez ca amintire. Mare dobitoc a fost si asta care a crezut ca ma prinde dupa ce i-au cazut în mâna prostiile astea.
Râse cu atâta cruzime încât George se înfiera, caci râsul acesta dedea de înteles ca acela care gasise gazeta trebuie sa fi murit de o moarte cumplita.
Farrow zvârli ziarul la pamânt, apoi zise grav:
— Bine, domnule Snider. Plecam. Vezi de te poarta bine eu fiul meu, altminteri toate focurile si capcanele dumitale nu-ti vor folosi la nimic daca te vei atinge de un singur fir de par din capul, lui. Am si eu arme care poate ca le întrec pe ale dumitale.
Asprimea cuvintelor si poate înca mai mult privirea amenintatoare din ochii capitanului impresionara pe chior, caci mormai cu glasul domolit:
— Bine, bine, ce ti-am fagaduit e bun fagaduit. Am însa nevoie de brate de munca sa sfârsesc mai repede. Îmi trebuie bani, multi bani si când voi avea destui, o sa împiedec razboaiele pe pamânt. N-are sa mai cuteze nici un stat sa se ridice împotriva altui stat ca sa ia tatilor feciorii.
Capitanul se uita uimit la el. Aceste cuvinte cuprindeau întreaga tragedie a

genialului batrân. Desigur ca îsi pierduse unicul copil în razboi. Durerea îi ratacise mintile si avea ideea fixa, ca având bani multi, va împiedeca certurile dintre state ca nici unul din ele sai nu mai cuteze sa se ridice împotriva celuilalt. Si presupunerile sale pareau sa fie adevarate caci batrânul urma:

— Fiul meu a cazut la Verdun. Nu, nu, nici un parinte sa nu-si mai piarda copilul. Voi întocmi arme si voi aduna în juru-mi parinti – barbati si femei – care au îndurat aceleasi suferinte ca si mine, iar când vreo tara va porni iar cu razboi, o vom nimici repede, fiindca nu e vrednica sa mai traiasca. Acum, capitane, poti sa pleci, n-am vreme de pierdut cu palavre.

— Bine, plec, domnule Snider, raspunse cu seriozitate Farrow. Gândeste-te însa ca George e singurul meu copil. Ce e, Tola?

Tânarul bastinas iesi din rând si vorbea cu însufletire chimistului care cunostea foarte bine limba lui. Doctorul întelese, caci striga cu entuziasm:

— Baiatul vrea sa ramâna aici cu George. Nu vrea sa se desparta de el. Foarte frumos din partea lui, nu e asa?

— Cu atât mai bine, brate de munca ne trebuie cât de multe, zise Snider cu bucurie. Si nu o sa-i para rau. Cred ca nu o sa mai încerce sa fuga fiindca n-are alt submarin la îndemâna când o începe luntrea sa arda.

— Înapoi, camarazii striga Farrow. Vom astepta la tarm întoarcerea lui George.

Tânarul vazu cum camarazii se retrageau pas cu pas. Situatia lui nu era chiar atât de rea pe cât îsi închipuia el la început, când chiorul îl trasese afara din tufis. Ba simtea acum o mila adânca pentru omul pe care durerea si pierderea grozava pe care o suferise îl abatuse de pe calea dreapta si facuse din el un criminal.
Dupa ce tufele se închisera în urma camarazilor, Snider zise lui George:
— Asa, baiatule. Du-te acum la bastinasi sa-ti arate cum sa sapi si sa vânzolesti pamântul cu bagare de seama. Nu o sa te las sa te obosesti prea mult ca sa nu te îmbolnavesti. Hai, pleaca!
Ideea aceasta fixa cuprinsese iarasi spiritul acesta genial. George coborî cu supunere în crater, lua un târnacop si se apuca sa sape alaturi de Tola, pamântul acela albastrui, în timp ce George sapa în pâlnia craterului, chibzuia fireste cum ar putea sa fuga, probabil numai ca peste noapte. Lesne nu va fi caci Snider îsi încuia fireste prizonierii în cotete si în afara de asta avea destule mijloace sa-i împiedece.
Se hotarî sa întrebuinteze siretenia. Poate ca va avea prilej sa stea de vorba cu batrânul chimist si sa afle cum ar fi chip sa scape de capcanele acelea grozave.
În framântarea acestor gânduri lucra cu înfrigurare fara sa-si dea seama. Snider însa îl observa caci striga deodata:
— Mai încet, George! Prea te obosesti. Si apoi s-ar putea sa sfarâmi vreun diamant mai mare izbind cu atâta putere în bulgarii de pamânt. Trebuie sa fi cu mare bagare de seama.

Pe George începu sa-l intereseze de la un timp munca pe care o facea. Probabil ca asa se întâmpla si cautatorilor de aur care nadajduiesc cu fiecare lovitura de târnacop ca vor descoperi o avere care îl va îmbogati dintr-odata. Nici nu se gândea ca el însusi va avea prea putin dintr-asta; îl cuprinsese dintr-odata – într-o mica masura, fireste – înfrigurarea aceea a tuturor exploratorilor si cautatorilor de bogatii.

Nici nu baga de seama cum trece timpul, nu simtea oboseala caci trupul sau era deprins cu toate sporturile. De aceea muncea mai bine si cu mai multa râvna decât bastinasii... deodata se auzi un fluierat.

— Amiaza! Doua ceasuri odihna, zise batrânul. Soarele dogoreste prea tare.

Abia acum se uita George la albii, tovarasii sai de munca. Unul din ei, om mai în vârsta, întinse pe jos un sac mare de piele în care ceilalti desertau alti saci mai mici.

— Alea sunt diamante, baiatule, îl lamuri Snider vazând ca tânarul privea cu interes. Am adunat o gramada pâna acum asa ca o sa sfârsim repede, cred. Tovarasii mei fac si ei parte din viitoarea armata care va împiedeca razboaiele dintre popoare. Sunt tot niste nenorociti ca mine care si-au pierdut feciorii în lupta.

George îsi dadu seama ca fuga îi va fi si mai grea. Nadajduise pâna acum ca albii sunt numai niste Europeni, cautatori de diamante, dar întelese din vorbele bastinasului chimist ca erau si ei

stapâniti de aceeasi idee fixe, desi poate nu chiar într-o masura atât de mare ca Snider. Vor cauta deci sa împiedece cu orice pret fuga lui. Erau însa foarte prietenosi cu el.
— Hai, baiatule, îi zise cu blândete cel mai în vârsta, avem azi friptura de caprioara. Vânatorii nostri au avut noroc la vânat.
Îl dusera în coliba cea mare. Masa era pusa. Vasele erau toate de aluminiu si foarte curate. Spre bucuria lui, George vazu ca îl aseaza între ei si nu-l trimit sa manânce cu bastinasii. Snider se scula în picioare si spuse cu evlavie adânca „Tatal nostru", pe care ceilalti îl încheiara tot asa de cucernic cu un „Amin" scos din adâncul sufletului.
Tânarul nu stia ce sa mai creada despre batrânul chimist. În omul acesta trebuie sa fi salasluit doua suflete, altminteri nu-si putea lamuri cum putuse omorî cu atâta sânge rece, când vedea acum cu câta evlavie se ruga.
Dupa masa chiorul îl duse în coliba lui si-i zise:
— Întinde-te nitel în patul meu si dormi un ceas, doua ca sa te odihnesti. Te scol eu când o fi sa înceapa iarasi munca.
Lui George îi era nu stiu cum. Iar fi placut mai bine sa se poarte altfel cu el caci fuga i se parea acum o tradare fata de grija pe care i-o aratase mângâia însa cu gândul ca putinul timp pe care îl petrecuse printre ci le adusese poate nitica bucurie în viata, lor monotona si plina de jale; si-apoi, traisera si înainte fara el, asa ca-l vor uita lesne.

N-au decât sa sape mai departe dupa plecarea lui si a bastinasilor, daca asta, le era acum singurul tel pe care îl mai aveau în închipuirea mintii lor ratacite.
Se zvârcoli nitel în pat, apoi adormi. Se destepta dupa câtva timp auzind glasuri soptind lânga patul sau. Nu deschise însa ochii si asculta:
— Snider, n-as vrea, zicea batrânul care îi vorbise atât de blajin, ca baiatul sa încerce la noapte sa fuga si sa cada în vreo capcana din acelea grozave. Spune-i mai bine ce-l asteapta daca îi da în gând s-o faca. Opera noastra ar fi blestemata de Dumnezeu daca ar pieri din pricina ei o viata de om tânar.
— Se întelege ca o sa-i spun, mormai Snider. Nici n-as fi bucuros sa plece fiindca mi-e drag. Ce flacau viteaz si destept! Asa era si Bill al meu…
— Ca si Johny, dragul tatii… ofta batrânul. Ei, ce sa-i faci! Acu sa vedem sa împiedecam si alte razboaie. Trezeste-l, trebuie sa ne apucam de lucru.
George simti cum îl atinge cineva, cu blândete pe umar.
— Scoala, baiatule, zise Snider cu glas blajin. Datoria ne cheama. Poate ai noroc si dai repede de o mina bogata. Atunci esti liber si poti sa te întorci la tatal tau.
Munca tinu înca patru ceasuri si gasira într-adevar bulgari mari de diamante – mai ales George, care stia acum unde sa caute si cum sa le aleaga.
Înainte de-a intra în colibe, Snider îi arata desisul din jurul lor si zise grav:
— Tinere, te sfatuiesc parinteste sa lasi orice gând de fuga. Cred ca ai vrea sa te

întorci printre ai tai, dar avem înca nevoie de tine. Pare ca ne-ai adus noroc. Sa sti ca pretutindeni în juru-ti pândeste moartea, o moarte îngrozitoare. E întunerec si nai putea vedea firele si ai arde de viu daca te-ai atinge de vreuna din ele. Fi deci cuminte si asculta de sfatul meu.
— Asa o sa si fac, domnule Snider, nu sunt nebun sa ma expun primejdiei. Frica de moarte nu mi-e, dar nici nu o caut – mai ales o moarte atât de cumplita. Si-apoi, sunt grozav de obosit si nici n-as putea sa încerc o fuga prin tufisul acesta încâlcit.
— Bravo, baiatule, asa-mi placi! Hai acum la masa, ne asteapta cina.
Aveau la masa friptura de cerb si pâine proaspata. Snider râse când vazu mirarea care se citea pe chipul lui George.
— Da, da, baiatule, suntem bine aprovizionati cu de ale mâncarii, îi zise el. Avem pâine calda în fiecare zi si vânat cât poftesti. Cred ca o sa-ti placa aici la noi si o sa te deprinzi repede. Paraseste, deci, orice gând de fuga, poate ca mai curând decât te astepti vei fi iar, la ai tai.
Dupa cina, tovarasii lui statura nitel la taifas. Tânarul îi compatimea din inima caci nu vorbeau decât despre feciorii lor cazuti în razboi. Mai ca le întelegea acum ideea fixa care-l stapânea, în urma celor suferite si dorinta lor de-a feri si pe alti parinti de o astfel de durere. Ca alesesera o cale gresita si cu neputinta de strabatut, bietii oameni nici nu-si dadeau seama.

Întocmisera peste zi un pat pentru el si-l asezasera în coliba unde dormeau ei, albii. Drept e ca patul fusese asezat tocmai în fund, ceea ce îngreuia mult fuga, caci batrânii dorm de obicei foarte usor, dar George n-avea de gând sa fuga chiar în noaptea aceea. Trebuia mai întâi sa afle unde sunt puse capcanele ca sa le poata ocoli.
Asculta cu mare luare-aminte la cele ce-si spuneau ei – acum pe soptite – si îi auzi pe toti exprimându-si teama ca tânarul va încerca sa fuga si îsi va gasi astfel o moarte cumplita. Dar Snider îi asigura, ca avusese el grija sa-l previe si îl credea pe baiat destul de destept ca sa nu se expuie unei primejdii în care si-ar pierde viata.
Lui George i se facu somn si era cât p-aci sa atipeasca. Auzi deodata glasul batrânului Prank.
— Snider, zise dânsul, stii cum sunt tinerii. Tocmai ce li se pare mai greu îi ispiteste. Sa vezi ca bietul baiat o sa cada în vreuna din afurisitele alea de capcane ale tale.

IV.
O ÎNCERCARE DE FUGA CARE DA GRES.

— NU CRED, FRANK. E destul de inteligent ca sa nu se lase ispitit, raspunse chimistul. E si tare ostenit dupa atâta munca încordata. Fireste ca îi e dor de tatal sau si ar vrea sa se întoarca la ai sai, totusi va întelege ca e mai bine sa ramâna unde e. Sa-l lasam

sa doarma si sa ne culcam si noi. De abia ma mai tin picioarele.
— Tot asa si eu. A fost o zi foarte obositoare, sunt grozav de istovit. Noapte buna, Snider. Sa speram ca în curând vom fi adunat destule diamante ca sa ne înfaptuim opera. Piara razboiul!
Lui George îi pieri dintr-odata somnul. Stia însa ca trebuie s-astepte câteva ceasuri pâna va fi sigur ca dorm destul de adânc ca planul lui fuga sa reuseasca chiar în noaptea aceasta. Primejdia pândea de pretutindeni. Cea mai usoara atingere a unuia din firele întinse prin tufis l-ar face scrum si prin întunerec era greu sa le vada. Mai era însa o cale. Zarise într-un ungher al colibei niste cazmale scurte. Îi trebuia neaparat una din ele si un cutit. Pe acesta si-l putea însa lua lesne de la chior.
Amândoi batrânii dormeau adânc. Trecusera vreo doua ceasuri de când astepta. Se ridica binisor din asternut si statu s-asculte. Nici o miscare. Îsi încalta pantofii de pânza care nu faceau zgomot.
Greu era pâna va lua cutitul din chimirul lat de piele care atârna deasupra capului lin Snider. Se întâmpla adesea sa te trezesti instinctiv simtind pe cineva lânga tine. Iata de ce se temea George.
Se lasa în genunchi si începu sa se târasca dea busilea printre culcusurile celorlalti.
Când fu la vreo doi metri de Snider, acesta facu deodata o miscare. George se opri si-si tinu rasuflarea. Razele lunii patrundeau prin fereastra si putea deslusi fiecare lucru din coliba.

Sa fi simtit oare chiorul apropierea lui? Îl auzi murmurând câteva cuvinte neîntelese, Nu-si putea vedea bine fata; totusi baga de seama ca tine ochii închisi. Dupa câtva timp se întoarse pe partea cealalta si începu sa sforaie.
Tânarul porni iar sa se târasca spre culcusul lui. Îi trebuiau cu orice pret cheile care erau sub capatâiul chiorului. Încercare primejdioase din cale-afara. Renunta însa. Poate ca peste zi va reusi sa ameteasca pe albi si pe bastinasi cu granate de gaze si va veni sa ia chimirul cu arme din coliba.
Se îndrepta binisor spre fereastra si o deschise. În loc de geam, avea o retea subtire de sârma ca sa nu poata patrunde tântarii în casa. Se întoarse apoi în vârful picioarelor sa ia cazmaua. Dupa câteva momente era afara. Tinându-se tot pe lânga peretele colibei, porni sa dea de locul pe unde fugise Tola. La capatul ei se afla tarmul unde astepta submarinul. Stia ca aci nu va da de nici o piedeca, totusi era o munca destul de grea caci trebuia sa-si croiasca drum pe sub tufe.
Începu sa sape. Mai întâi facu o groapa în pamânt ca de acolo sa porneasca un fel de tunel. Abia acum venea ce era mai greu, caci radacinile tufelor erau adânci si încâlcite si trebuia sa le reteze cu cutitul. Desi obosit de munca de peste zi, reusi sa faca un tunel lung de vreo trei metri si destul de larg ca sa se poata vârî dea busilea prin el. Socotea ca va fi trecut acum de zona primejdioasa si daca va

sapa piezis în sus, îsi va deschide drum în poteca pe care fugise Tola.
Desi era. Obosit de munca de peste zi, sapa acum de zor cu o râvna de neînchipuit. Trebuia cu orice pret s-ajunga la tarm sa regaseasca pe tatal sau si pe camarazi.
Reusi în sfârsit sa sape un tunel destul de larg prin care sa se poata târî dea busilea.
Dupa o munca destul de grea, simti aerul racoros al noptii. Luna îsi revarsa lumina peste tufele de palmieri si putu urma drumul cu usurinta, fara sa trebuiasca sa dibuie prin întuneric.
Instinctiv nimeri poteca. Se cerea acum sa fie cu mare bagare de seama deoarece era de asteptat ca 8nider sa fi pus si aci capcane dupa fuga bastinasului.
George pe opri în loc sa dibuiasca. N-ar fi mai bine sa o ia, prin tufaris decât pe poteca?
Deodata auzi pe-aproape un fosnet usor. Nu mai încape îndoiala ca e o faptura omeneasca sau vreo fiara de-a padurii. Sau poate vreunul din camarazi, daca nu chiar Petre care venea sa-si salveze stapânul.
Da, era într-adevar un om care se furisa printre tufe. Un tigru sau o pantera n-ar fi facut de fel zgomot.
Sa-l strige? Nu. În nici un caz nu putea fi unul din camarazi. Acestia stiau ca nu se pot apropia de lagarul chiorului fara sa-si puna în primejdie viata, atât a lor cât si pe a lui.
Fosnetul se auzea tot mai aproape. Deodata rasuna un tipat ca al unei

pasari de noapte, la care raspunsera alte asemenea tipete. Acum George stia ce însemnau aceste tipete. Erau bastinasii care pornisera la vânatoare sau sa si elibereze tovarasii.
Tânarul se pitula în graba sub o tufa deasa. Primejdia era mare caci bastinasii au sageti otravite care nu dau gres. Pâna sa prinda de veste, putea fi ciuruit de zeci de astfel de sageti.
Si iarasi sfâsiara tacerea semnalele. Bastinasii se apropiau în semicerc. Pentru nimic în lume nu trebuia sa-i gaseasca aici si nici gaura tunelului pe unde ar patrunde apoi lesne În lagar.
Fireste, era pacat ca se trudise degeaba si tocmai când se credea aproape scapat s-o ia de la început. Pe de alta parte, gândul ca din pricina lui bastinasii vor macelari pe bietii albi, l-ar fi chinuit toata viata si ar fi suferit cumplit.
Cauta în graba gaura tunelului, se vâri înauntru, pe urma o astupa la loc. Era o munca foarte grea sa îngramadeasca la loc crengile pe care le daduse la o parte la iesire.
Izbuti totusi si numai printr-o întâmplare salbatecii ar putea gasi deschizatura în tunel. Când ajunse în lagar, auzi din desis racnete de groaza. Câteva clipe zari fulgerând o lumina; stia ca unul din salbateci cazuse în capcana întinsa. Iarasi rasunara semnalele de alarma, apoi urma o tacere adânca si i se paru ca tipetele se îndeparteaza.
Oare sa încerce din nou s-ajunga la tarm?

Ar fi prea primejdios. Probabil ca bastinasii se atin pe aproape si ar cadea cu siguranta în mâinile lor.
Se strecura binisor pe fereastra în coliba, toti dormeau adânc. Pusei pervazul si cazmaua la loc, se apropia în vârful picioarelor de Snider si vârî cutitul în cingatoare. Istovit se lasa pe pat si cum era foarte obosit adormi numaidecât. În curând, George începu sa se plictiseasca. Farmecul noutatii se irosise. Si apoi, îl muncea iar gândul fugii.
Printre bastinasi se aflau si câtiva indivizi a caror limba o cunostea el destul de bine. Era unul mai tânar care parea foarte inteligent. În timpul lucrului, George se dadu aproape de el si-i sopti:
— Asculta, baiatule, n-ati vrea sa scapati de aici?
— Ba am vrea, Tuan, dar în desis pândeste moartea si nu putem pleca.
— Va încuie peste noapte?
— Da. „Omul cu un singur ochi" tine cheia colibei la el.
George bagase de seama ca usile erau prevazute cu broaste de siguranta, semn ca Snider se gândise si la asta. Vazuse chiar aseara cum vârâse o cheie sub perna. Trebuia sa fure cheia caci nu voia sa-si lase tovarasii de captivitate în puterea chiorului.
— Cum te cheama? întreba el mai departe pe malaiez.
— Kombo. Tuan.
— Bine, Kombo, spune tovarasilor tai sa fie gata sa fuga. Voi iscodi unde se afla focul, pe urma va voi deschide într-una din nopti usa colibei. La tarm ma

asteapta tata si camarazii; daca reusim s-ajungem la coasta, suntem salvati.
— Voi vorbi cu ei, Tuan. Scapa-ne si-ti vom fi recunoscatori toata viata.
În timp ce sapa de zor, creierul lui George lucra cu înfrigurare. Facea mereu planuri de fugii desi îsi dadea seama ca va întâmpina mari greutati. Snider îi spusese ca peste zi submarinul e tinut sub observatie. Stia deci ca tatal sau si camarazii nu se pot apropia nevazuti de lagar, asa ca nu-i ramânea decât fuga prin în întunericul noptii unde moartea pândea la fiece pas.

V.
O CATASTROFA.

GASIRA ÎN ZIUA ACEEA, o mina bogata de diamante si batrânul Frank spuse cu bucurie lui George ca în curând vor avea destule ca sa-si înfaptuiasca visul lor de pace între popoare, îsi vor face avioane si vapoare ca sa intervina îndata ce vreun stat s-ar ridica împotriva altuia. Acesta ar fi prevenit si daca nu s-ar astâmpara, focul nascocit de Snider l-ar nimici într-o clipita.
Dupa masa de prânz George ruga pe Snider sa-i îngaduie o plimbare în jurul craterului.
— Bine, du-te, îi raspunse chiorul dupa ce se codi nitel, dar nu te apropia de tufisuri ca sa nu ti se întâmple ceva.
Batrânul Frank se împotrivi însa din rasputeri zicând ca primejdia, e prea mare. În cele din urma, vazând ca tânarul staruie cu îndaratnicie, se învoi

dar cu conditia sa mearga si el. Asta urmarea si George, dar dinadins nu vru sa primeasca de la început, ca sa nu destepte banuieli.
Batrânul mergea agale vorbind despre toate si nimic, apoi George începu sa povesteasca] despre frumusetile firii si cum va fi fost aici cu mii de ani în urmii, înainte ca eruptii grozave sa fi creat lantul insulelor vulcanica Sunda. Atât de frumos stiu sa povesteasca, George încât batrânul Frank îl asculta vrajit.
Pe nesimtite se dadea tot mai aproape de desis. Si planul sau izbuti, caci la anumite locuri Frank parea înspaimântat si-l tragea repede înapoi.
Astfel afla George unde sunt asezate capcanele ca sa stie cum sa se fereasca de ele. Seara, înainte de a se duce la culcare, batrânul îl ruga sa mai faca o plimbare împreuna în jurul craterului ca sa-i mai povesteasca atât de frumos cum stia el.
Dupa ce ocolira odata craterul, George auzi deodata un zbârnâit ciudat si cu un tipat înabusit, Frank se poticni.
Tânarul stia ce înseamna zbârnâitul acela. Apuca repede pe batrân de brat si o lua la goana spre colibe, tragându-l dupa sine.
— Ia seama, Frank, bastinasii! striga el din fuga.
Zbârnâitul venea de la o sageata în zbor. Probabil ca un trib din apropiere descoperise lagarul albilor si spionase mai de mult. Râvnisera pesemne la uneltele aflate acolo si atacau acum lagarul, cu gând sa-i ia pe neasteptate. În

nici un caz nu puteau fi tovarasi de-ai bastinasilor rapiti caci acestia fusesera adusi de foarte departe.
George se afla acum în aceiasi primejdie ca si cautatorii de diamante si trebuia sa-si apere propria lui viata. Singurul adapost era în colibe, de aceea zorea într-acolo.
Dar batrânul Frank se poticnea mereu si cu mare greutate se putea tine pe picioare. În cele din urma murmura:
— Sageata a fost otravita... Lasa, nu te mai trudi degeaba, baiatule... Cu mine s-a ispravit. Mi-ai bucurat ultimele zile ale vietii... parca îl vedeam pe Johny al meu... Fugi, scapa-te pe tine... Nu pot trece dincoace din pricina focului... a, m-a nimerit iar o sageata... fugi... fugi cât poti! Ba nu, ramân lânga tine sa te apar...
Cu o energie de neînchipuit, batrânul îsi îndrepta trupul si alerga lipit de George. Din desis sagetile curgeau mereu, dar se înfigeau în carnea batrânului pe când George ramânea neatins. Mai avea vreo treizeci de metri pâna la coliba, când auzi pe Snider racnind:
— Veniti repede! Cum vor ajunge la marginea potecii, bastinasii sunt pierduti... sari în crater, George si esti salvat!...
— Nu-l las pe Frank, raspunse inimosul tânar. M-a aparat cu trupul sau si-i datorez viata...
Oricât de mica era distanta pâna la coliba, George credea ca nu va mai ajunge, dar înaintea lui se ivi Snider, în fata cu o pavaza de înaltimea unui om,

apuca pe tovarasul sau cu o mâna si-l ridica în sus ca pe un fulg, în vreme ce sagetile plouau în jurul lor.
— Fugi repede în coliba, baiete, striga el, eu îti slujesc de scut. Grabeste pe cât poti, bastinasii vor fi îndata la loc.
În sfârsit ajunsera la coliba. George se repezi înauntru urmat de Snider care trânti cu putere usa dupa el. În clipa urmatoare focul izbucni în desis dogorind pâna departe.
Nu se auzi nici un tipat. Lumina tinu numai câteva secunde apoi se facu iar o bezna adânca.
— Dumnezeu sa-l ierte, murmura Snider, miscat. Ce sa le fac… asa a fost sa fie!
— Ce… ce-a fost asta? bolborosi George.
— Focul, George, focul care va împiedica pe viitor razboiul. N-ai auzit nici un tipat, dar bastinasii au fost toti prefacuti în cenuse. Vezi tu, de asta am vroit sa te feresc. Pe oriunde ai fi încercat sa fugi prin desis, o astfel de soarta te astepta. Tu îngrijeste-l pe Frank, ca eu ma duc sa pun alte capcane. Poate mai sunt si alti bastinasi în urma care vor încerca un nou atac dupa ce le va trece spaima. Bietul Frank! Nu e scapare pentru el. Otrava salbatecilor acestora o grozava. Va muri însa usor si fara dureri. Ramâi lânga el sa-i închizi ochii, baiatule.
George îsi spunea ca acum ar avea cel mai bun prilej sa fuga, dar privirile rugatoare ale muribundului cane îsi sacrificase viata pentru el îl opreau în loc. Mângâia cu dragoste capul carunt al batrânului. Muribundul, care închisese o

clipa ochii, îi deschise iar si murmura cu o licarire de bucurie în privire:
— Jonny, baiatul tatii, ai venit? Da, da, tu esti. Atunci totul n-a fost decât un vis urât. Acum pot dormi linistit caci te voi revedea la desteptare…
Si batrânul adormi de veci, cu un zâmbet de fericire pe buzele lui ofilite.
George ramase sa vegheze mortul. Fuga i s-ar fi parut un sacrilegiu. ÎI durea sufletul si-l mustra constiinta ca din pricina lui murise batrânul. Daca nu l-ar fi ispitit el cu plimbarea în jurul craterului, ar, mai fi trait poate înca multa vreme. Dar cina stie daca moartea nu-l scutise de alte suferinte când Snider si-ar fi înfaptuit planul sau grozav.
Dupa o jumatate de ceas albii se întoarsera.
— Sarmane Benjamin Frank, ofta chimistul, acum nu mai poti lua parte la mareata noastra opera, Dar te vei întâlni în cer cu dragul tau Jonny de care ti-era atâta dor. Dormi în pace, vechiul meu camarad!… Acum haideti sa-l înmormântam ai cinstea cuvenita, încheia Snider. Mâine avem de lucru.
Sapara o groapa lânga poteca, îsi lasara trupul înauntru. Snider spuse o scurta rugaciune pornita din adâncul sufletului, pe urma astupara groapa.
Nimanui nu-i mai era somn. Moartea lui Frank îi îndurerase pe toti. Poate chiar ca-i pândea iarasi o noua primejdie din partea bastinasilor. Totusi Snider sili pe George sa se odihneasca nitel.
A doua zi îsi vazura de treaba. George muncea acum fara tragere de inima. Nici

ceilalti si nici bastinasii nu mai sapau cu atâta râvna. Ziua trecu fara ca sa se fi întâmplat ceva deosebit. George se temea ca tatal sau si camarazii, care vor fi vazut poate lumina de peste noapte, sa nu încerce sa se apropie de lagar. Capitanul ei a însa om chibzuit si nu vroia sa puna în primejdie viata copilului sau si a camarazilor.
Cele patru ceasuri de lucru de dupa-amiaza erau pe sfârsite când George izbi cu târnacopul într-un bulgare de pamânt ciudat care avea forma unei bile. Îsi stapâni cu greu un tipat de uimire. Când bulgarele se sfarâma vazu trei diamante de o marime neînchipuita. Scoase repede batista din buzunar ca sa-si stearga fruntea, apoi o lasa sa cada la pamânt. Când se apleca sa o ridice, înfasura repede unul din diamante în ea si-l strecura în buzunar. Pe urma se ridica si striga:
— Domnule Snider, vino încoace sa vezi ce am gasit.

VI.
NOROCUL LUI GEORGE.

ALERGARA TOTI ÎNTR-ACOLO si exclamatiile de bucurie nu mai conteneau. Diamantele aveau fiecare marimea unui ou da gaina.
— Dragul meu, zise Snider, tu ne-ai adus într-adevar noroc. Înca trei zile si vom fi adunat destul pentru ce-mi trebuie. Peste o saptamâna vei fi liber. Eu cred ca sufletul lui Frank te-a ajutat sa gasesti diamantele astea.

George se posomori. Nadajduise ca prin gasirea acestor doua pietre de mare pret îsi câstigase libertatea. O clipa se gândi sa-i dea lui Snider si pe a treia, dar nu o facu de ciuda.
La cina chimistul hotarî sa cinsteasca amintirea lui Frank printr-un pahar de sampanie pe care o raci pe cale chimica, parca ar fi fost ceasuri întregi la gheata.
Cautatorii de diamante erau foarte agitati. Bucuria de a fi gasit cele doua pietre care pretuiau o avere si alcoolul cu care nu mai erau deprinsi îi ameti. George se gândi ca ar avea cel mai bun prilej de fuga dupa ce vor adormi ei. Se prefacu obosit si spuse lui Snider – care se cherchelise si el binisor – ca se duce în coliba sa se culce. Acesta vru sa-l însoteasca, pe urma, când vazu ca nu-l prea tin picioarele, adauga râzând ca vine mai târziu. Nu uita însa sa-l previe ca a pus iar capcane pretutindeni.
Efectul acestora îl vazuse George cu groaza în ziua aceea. Oamenii din lagar adunasera în tacere mormane de oase arse pe care le aruncasera într-o singura groapa. Luminisul se marise cu aproape sase metri din pricina focului.
George se întinse în pat si astepta. Rabdarea îi era pusa la grea încercare si numai încordarea îl tinea treaz. În sfârsit albii venira sa se culce si vazu spre bucuria lui ca toti erau beti.
Ramase nemiscat înca un ceas pâna îi auzi sforaind, apoi se scula si pasi cu bagare de seama spre patul lui Snider. Drept e ca în clipa când vârî mâna sub capatâiul batrânului, simti un fior prin

tot trupul. Aci îsi tinea Snider cheia de la coliba bastinasilor. Mai era înca una, aceea de la un dulap mare din fundul încaperii unde încuiase batrânul chimirul cu arme al tânarului, pe care trebuia sa si-l ia cu orice pret. De câteva ori chiorul misca nelinistit capul, probabil ca simtea prin somn apropierea cuiva. Totusi George reusi sa traga cheile de sub perna.

Rasufla usurat. Ce era mai greu se facuse Merse în vârful picioarelor la dulap, îl descuia cu mare bagare de seama si-si lua chimirul. Când îsi simti armele lipite de trup, i se paru ca e alt om. Acum nu-l mai putea opri nimeni.

Iesi încetisor din colibei si se duse sa descuia pe a bastinasilor. Auzi îndata pe Tolo soptindu-i:

— Tuan, suntem gata. Nu putem însa trece prin foc.

— Ba o sa trecem, raspunse cu încredere George. E careva printre voi care stie sa arunce cu îndemânare o sulita?

Dupa ce susuira câtva timp, Tola împinse înainte un bastinas voinic.

— Tuan, Kula se pricepe bine la aruncatul sulitei.

— Bine. Lânga coliba voastra e o legatura de nuiele de bambu. Kula sa ia una mai groasa din ele si s-o arunce în tufis, asa ca nuiaua sa cada de sus în jos între cele dintâi tufe care marginesc poteca. Pe urma sa vie repede îndarat în coliba ca sa nu-l ajunga focul. Dupa ce se va stinge, putem fugi spre tarm. Ba nu, stai! Poate ca mai sunt si alte capcane în drum, de aceea trebuie sa luam mai multe bete de

acestea cu noi pe care sa le aruncam din când în când în tufis. Vom nimici astfel capcanele fara sa patim ceva.
— O, ce întelept e Tuan, murmura Tola cu admiratie. Asa cred ca o sa mearga.
Facura întocmai. În câteva clipe în jurul luminisului izbucnira flacari care se stinsera însa repede.
George smuci usa colibei si o lua la fuga urmat de bastinasi. Ajunsera repede la poteca pe care Tola o cunostea foarte bine si care ducea la coasta.
În lagar nu se miscase nimic. Snider si tovarasii sai nu vazusera lumina focului sau daca o vazusera, îsi vor, fi închipuit ca viseaza. Drumul pâna la tarm li se paru nesfârsit. Ajunsi aci, George aprinse lampa de buzunar si dadu semnale spre submarin. Barcile fura lasate repede pe apa si dupa zece minute tânarul era în bratele tatalui sau. De prisos sa spuneai bucuria camarazilor când îl vazura.
Doctorul Bertram examina diamantul si spuse ca pretuieste o întreaga avere. Când întreba pe George ce are de gând sa faca mai târziu cu el, acesta raspunse ca-l va duce în dar Sanjei.
Bastinasii fura debarcati unde cerura ei, apoi submarinul îsi urma calea îndreptându-se spre Malakka.
Planul lui Snider n-a fost se vede înfaptuit, caci niciodata camarazii n-au mai auzit vorbindu-se despre genialul chimist.

91
ORASUL MINUNILOR.

I.
ÎN MATCHU PITCHU.

AVÂND CÂTVA TIMP LIBER, doctorul Bertram povesti mai departe lui George, din aventurile sale:
— «Priveam nedumeriti la zidul urias din lespezi mari de piatra. Nu puteam pricepe cum vechii Incasi lucrasera pietrele tari în felul acesta, caci blocurile erau astfel cioplite si asezate unele peste altele încât se potriveau la milimetru.
Si pietrele acestea nu-s cioplite dreptunghiular, ci prezinta formele cele mai minunate, au uneori sase sau chiar mai multe laturi cu muchii ascutite si sunt atât de bine împreunate, încât n-ai putea vârî nici un ac în crapaturile dintre ele.
— Nici nu-ti vine sa crezi, zise Marian catre noul nostru tovaras, profesorul Elias Thomson, care ne adusese din Mexico în Peru, în acest oras de ruine de pe vremea incasilor – nu-mi pot închipui cum vechii locuitori ai acestei tari au putut netezi în felul acesta piatra asta tare.
— Ei vezi – facu batrânul profesor – îti spuneam eu înca din Mexic ca va voi arata lucruri interesante. Tocmai în privinta cioplirii acestor pietre umbla printre Indieni o legenda, care cred ca lamureste chestia. Exista anume aici o pasare numita „Pito” – („fluierator”) – care îsi cladeste cuibul în stânca tare, pilind cu ciocul într-însa.
— Dar asta e cu neputinta – îl întrerupsei eu pe profesor – nici cu cel mai ascutit

cutit n-as putea face macar o zgârietura în stânca. Ar trebui ca pasarea aceea sa aiba un cioc din cel mai tare otet si o putere uriasa.
— Da, da, acum vine ce e mai interesant – urma Thomson – caci aceasta zburatoare s-ar folosi de o buruiana al carei suc are darui sa moaie piatra, asa încât poate fi scobita. Mai târziu se întareste la loc. „Pito” a fost vazut adesea cu buruiana asta în gura, dar nici un om nu cunoaste planta cu pricina si nici nu stie de unde o ia. Numai vechii incasi o vor fi cunoscut si astfel erau în masura sa dea pietrelor aceste forme minunate. Eu banuiesc ca ei puteau plamadi piatra ca un aluat, atât de moale se facea cu ajutorul sucului acestei buruieni.
Ramaseram înmarmuriti de cele auzite si ne zgâiam la zidul urias din fata noastra. Soarele care apunea arunca umbrele noastre pe suprafata cafenie.
Deodata tresariram, caci o alta umbra aluneca fulgerator deasupra zidului.
— Vedeti – sopti profesorul – raspundeam eu ca acum doi ani am fost nevoit sa fug din celalalt oras în ruine, pe care l-am descoperit, din pricina locuitorilor, pe care nu i-am vazut însa la fata. Si acum pare sa se întâmple si aici acelasi lucru.
— Poate ca a fost indianul care locuieste aici ca paznic al ruinelor – îsi dadu cu parerea Marian – sau unul din spionii sai.
— Cu neputinta – raspunse Thomson – nu s-ar fi îndepartat atât de repede, caci am câstigat încrederea lor prin conservele ce i le-am dat, ieri. Paznicului batrân i-ar

face chiar placere daca am locui mai mult timp în vechiul templu unde sta si dânsul, caci astfel i-ar pica si lui ceva. Daca ar fi fost ei, s-ar fi aratat. Nu, domnule Farrow, e asa cum spun eu, adica aici si-au vârât codita iarasi indivizii aceia misteriosi care m-au alungat pe mine odinioara.
— Dar nu ne pot face nimic – zise Marian caci acest oras vechi cu numele Matchu Pitchu, e vizitat adesea de exploratori. Se poate însa sa-ntâmpinam greutati când vom vizita orasul în ruine descoperit de d-ta. Te pomenesti ca sunt acolo taine pe care urmasii vechilor incasi se vor împotrivi din toate puterile sa lase a fi scoase la lumina. Acum chestia a început sa ma intereseze de-a binelea.
— Asta ma bucura foarte mult – zise Thomson, frecându-si mâinile – atunci pornim mâine, cum s-o lumina de ziua. N-avem nevoie de calauza caci cunosc eu bine drumul. Într-o zi putem ajunge în orasul meu.
— Atunci sa stii ca vom avea nevoie de doua zile – zâmbi Marian – caci în cei doi ani de când lipsesti de aici, vegetatia tropicala va fi crescut atât de mult încât ne va trebui de doua ori atâta timp ca sa ne croim drum.
— Se poate sa ai dreptate, zise profesorul. Acum sa ne ducem la adapostul nostru din templu. Batrânul paznic va fi asteptând conservele.
Porniram spre templul în care locuia indianul si unde gasisem si noi un adapost. Tot drumul nu ma mai saturam privind marturiile unei superioare culturi

stravechi, uriasele turnuri rotunde, minunatele bai, care sunt poate de trei ori atât de vechi cat cele mai vechi temple ale Egiptului.
În vestibulul templului, unde locuia indianul cu familia sa, ardea pe vatra un foc de lemne. Pongo aprinse îndata o craca uscata si facu un foc în încaperea alaturata, unde locuiam noi. Era nevoie de foc, caci noptile sunt foarte racoroase la înaltimea asta – Matchu Pitchu fiind asezat pe un munte stâncos, la vreo trei mii de metri deasupra marii.
Ne pregatiram masa de seara si daduram indianului ceva conserve de carne, pe care le înfuleca cu lacomie, împreuna cu familia sa. Thomson vorbea bine limba bastinasilor si ne sopti ca vroia sa daruiasca batrânului paznic si o sticla cu rom, nadajduind sa afle de la el ceva important daca se va ameti.
Dupa câtva timp se duse în încaperea din fata si se ghemui lânga foc, alaturi de batrân, în vreme ce familia acestuia se si întinsese pe culcusul larg din fundul încaperii.
Si în încaperea noastra se aflau mai multe paturi facute din crengi acoperite cu piei de lama. Dormeam bine pe ele si paturile Se lâna pe care le aveam noi ne tineau de cald în timpul noptilor friguroase.
Pongo se si întinsese în culcusul sau, iar eu îi urmai pilda, în vreme ce Marian mai ramase lânga foc, fumându-si pipa. Nu puteam sa adorm, chibzuind mereu la umbra misterioasa, care alunecase deasupra zidului cenusiu. Apoi ma

întorsei cu gândurile la Mexic, unde traisem o aventura atât de primejdioasa.
De fapt ne propusesem sa ne înapoiam în India, dar profesorul Thomson, pe care-l liberasem din mâinile rebelilor, ne vorbise cu atâta însufletire despre vechiul oras, încât în cele din urma luaram hotarârea sa-i primim invitatia.
De la Lima plecaram mai întâi spre Cuzco, care e, desigur, cel mai vechi oras din lume. Si vizita aceasta era nespus de interesanta, caci Cuzco are multe, lucruri vrednice de vazut de omul care stie sa priveasca si care e însetat de stiinta.
Cuzco este acum un neînsemnat orasel de provincie, dar înainte vreme fusese capitala tarii si înrâurirea lui trecea cu mult peste hotarele Perului. Pe ruinele templelor sale – fara îndoiala cele mai vechi din lume – se înalta astazi catedralele cuceritorilor spanioli si clopotele cheama la rugaciune pe indienii catolici.
Dupa o primejdioasa calatorie cu trenul peste o coama de munte, înalta de patru mii de metri, am coborât apoi cu o viteza ametitoare spre statia Matchu Pitchu, pentru ca de acolo sa urcam spre colina stâncoasa asezata la sapte sute de metri înaltime, unde se afla orasul în ruine.
Gândurile mi se-ntoarsera iarasi la umbra misterioasa. Desi alunecase fulgerator de repede, observaram totusi ca era a unui om înalt si subtire. Si batrânul paznic, ca si fiii sai, erau mici la stat si îndesati.
De ce se ascunsese de noi? Oare sa fi având, totusi, dreptate profesorul? Mai

traiesc prin tinutul acesta urmasi directi ai vechilor incasi care au sarcina sa pazeasca vreo taina a poporului lor?
Îmi adusei aminte de vechile legende privitoare la uriasele comori disparute ale Incasilor. Câti oameni nu-si gasisera pana acum moartea pe aci, fie din pricina climei ucigatoare a tarii, fie din aceea a insectelor veninoase sau serpilor, ori de pe urma armelor otravite ale locuitorilor.
Tresari când îl vazui pe profesor intrând.
— Haide la focul nostru, domnule Bertram – îmi spuse el în soapta – am aflat lucruri foarte interesante de la batrânul paznic. Nu trebuie sa vorbim însa prea tare caci mi s-a parut ca am auzit pe afara pasi furisati.
Sarii repede jos si alergai la focul pe care Marian îl întretinea mereu, zvârlind într-însul vreascuri. În timpul zilei Pongo adusese câtiva bolovani, care acum ne serveau drept scaune.
Ne îndoparam pipele si când începuram sa pufaim din ele, profesorul se apleca înainte, ne privi cu ochi mari si, în vreme ce chipu-i brazdat lucea de bucurie, sopti:
— Domnilor, se prea poate sa dam de vechea comoara a incasilor, care a fost ascunsa de conchistadorii spanioli. Ia gânditi-va ce ar însemna asta pentru stiinta! Caci fara îndoiala se vor gasi acolo si vechile scrieri ale Incasilor.
— Asta ar fi o descoperire de cea mai mare însemnatate – zise Marian, serios – printr-însa, oamenii de stiinta din întreaga lume vor capata lamuriri asupra stravechii culturi a Incasilor si

stramosilor lor. Batrânul paznic ti-a povestit despre asta?
— Da – raspunse Thomson – romul i-a dezlegat limba. E drept ca a vorbit? Numai despre o legenda, pe care, la rândul lui, a auzit-o de la tatal sau. Slujba de paznic în aceste ruine se mosteneste, din generatie în generatie, de fiul cel mai mare si numai acesta afla taina. Daca as talmaci cuvintele din batrâni, pe care tot el mi le-a spus, ele ar suna cam astfel:
„Mergi o zi întreaga în directia soarelui si acolo vei da de puterea poporului nostru."
Si, domnilor, exact spre rasarit, la o zi de mers, se afla vechiul oras descoperit de mine. Nu credeti si dv. Ca prin cuvintele „puterea poporului nostru" se crede comoara?
— Tot ce se poate, raspunse Marian, îngândurat. Numai ca, deocamdata, ma cam îngrijoreaza pasii pe care sustii ca i-ai auzit d-ta, domnule profesor, afara, în fata templului. Daca ati fost cumva spionati, de sigur ca vom întâmpina greutati si primejdii în drumul nostru.
— Tocmai ce cautati dv. – râse Thomson – cât ma priveste, nici eu nu ma las împiedecat de asa ceva. Trebuie sa descopar taina vechiului oras, fie ce-o fi.
— Am auzit de mult ceva despre Curare – zise Marian – si ca moartea da aceasta sageata otravita n-ar fi prea placuta, caci te înabusi cu încetul prin amortirea nervilor motrici, în vreme ce nervii simturilor urmeaza sa functioneze. Cu

alte cuvinte, nu te poti misca si mori treptat, având constiinta treaza.
— Dar exista un remediu destul de simplu si împotriva acestei otravi – raspunse Thomson – trebuie sa faci respiratie artificiala celui atins. Mai sunt însa si alte primejdii si…
Profesorul nu-si sfârsi vorba, caci din încaperea din fata se auzi deodata un strigat ascutit, apoi un geamat înfiorator, urmat îndata de tipete de spaima scoase de mai multe glasuri.
Sariram repede de la locurile noastre si alergaram în încaperea din fata.
Pongo se dadu si el jos din culcusul sau – trezit de tipete – si intra dupa noi.
O priveliste înfioratoare ni se înfatisa. Lânga foc zacea batrânul paznic, zvârcolindu-se în spasmurile mortii. În gâtlejul sau era înfipt un cutit cu mânerul sclipitor, iar bucata de otel care se vedea avea o forma ciudata.
În culcusul larg pe carei dormea de obicei întreaga familie, zaceau ghemuiti sotia si cei sase copii ai batrânului, dintre care fiul cel mai mare, sa fi avut vreo treizeci de ani.
Erau tacuti acum si se holbau la tatal lor, pe care noi îl ridicaram de jos. Ochii batrânului se atintira pe chipul profesorului, apoi deschise gura, ca si cum ar fi vrut sa spuna ceva, dar un suvoi de sânge tâsni pe buzele sale si dupa ce se mai zvârcoli câteva clipe, capul îi cazu greoi pe spate.
Cutitul îi curmase firul vietii.
Îl întinseram încetisor pe pamânt si profesorul pasi spre culcusul familiei.

Vorbi mult cu fiul cel mai mare, care la început nu raspunse decât în sila, apoi însa începu sa faca aspre imputari lui Thomson. Dar acesta nu-i ramase dator cu raspunsul si în cele din urma se paru ca cei doi s-au înteles, caci profesorul întinsei indianului o bancnota pe care omul o vârî repede în buzunarul vestmântului sau larg.
Thomson se înapoia la foc, în vreme ce cei patru fii ai mortului se ridicara din culcus. Profesorul se apleca deasupra cadavrului si trase binisor cutitul din rana.
Vazuram acum ca mânerul era din aur curat si cizelat cu figuri simbolice. Taisul lung – de vreo douazeci si cinci de centimetri – era încolacit serpuitor si ascutit ca un brici pe amândoua muchiile.
— Produs al culturii preincase – murmura Thomson.
Porni apoi spre încaperea noastra si zise:
— Haideti, domnilor, va voi povesti totul. Copiii celui ucis vor sa-l aseze acum pe parintele lor alaturi de osemintele stramosilor. Fiul cel mai în vârsta ia slujba de paznic, pâna îi va lovi si pe el, poate, aceeasi soarta. Cred însa ca va fi cu mai multa bagare de seama.
În încaperea noastra luaram loc iarasi în jurul focului. Profesorul privi îngândurat cutitul plin de sânge, curati taisul înfingându-l de câteva ori în cenusa calda, apoi zise:
— Adevarat ca am si eu a parte de vina în moartea batrânului, caci i-am dat sa bea rom ca sa-i dezleg limba. Mi-a tradat

taina si din pricina asta trebuia sa moara. Fiul cel mai mare mi-a povestit ca deodata s-a ivit la intrarea templului un indian înalt si subtire care avea drept îmbracaminte numai un sort alb dinainte, i-a strigat batrânului cuvântul „tradator", apoi zbura prin aer cutitul stralucitor, care se înfipse în gâtlejul batrânului. Ucigasul disparu dupa aceea fara urma.

— Care va sa zica, aventura noastra a început sa-si arate partile serioase – murmura Marian – fireste, ai si d-ta o parte de vina în moartea batrânului, domnule profesor, dar nu trebuie, totusi, sa-ti faci mustrari, caci ai lucrat numai în interesul stiintei. Se impune, însa, sa fim cu mai mare bagare de seama ca pâna acum, caci planurile noastre sunt cunoscute si am vazut cu câta strasnicie pazesc ei vechea taina.

— Da, da – murmura Thomson – nu trebuie sa-mi fac imputari prea aspre. Piui cel mai mare a recunoscut, de altfel, ca tatal sau poarta însusi vina mortii sale. Dar ia priviti cutitul acesta, domnilor! E într-adevar un produs minunat ai vechii culturi.

II.
UN DUSMAN NEVAZUT.

PRIVEAM ÎNDELUNG ARMA UCIGATOARE si în cele din urma Marian propuse sa ne culcam, caci aveam de facut un drum lung a doua zi.

Ascultaram sfatul prietenului meu si cu toate ca eram agitat peste masura din

pricina celor întâmplate, adormii îndata.
În dimineata urmatoare avuram o surpriza neplacuta, caci profesorul cauta zadarnic cutitul pe care-l ascunsese sub paturile culcusului sau.
În cele din urma – deoarece fiii si sotia celui ucis, precum si cele doua fete ale sale, faceau, o impresie cu totul nevinovata – ajunseram la încredintarea ca misteriosul ucigas trebuie sa fi spionat prin crapaturile zidului si o fi vazut unde ascunsese Thomson cutitul. Facuse ce facuse apoi si se strecurase înauntru, luându-si înapoi arma. Cum de nu trezise pe nimeni cu prilejul acesta si mai cu seama pe Pongo, care dormea usor ca un iepure – iata ce nu puteam pricepe. Dar cutitul disparuse si în cele din urma Marian gasi si explicatia disparitiei. Lânga foc gasi o planta pe care noi n-o adusesem în nici un caz. Ne era cu desavârsire necunoscuta si nici profesorul n-o mai vazuse pâna atunci.
Fiul cel mai mare al paznicului privi însa cu teama când îi aratara buruiana, dar spuse si el ca n-o cunoaste. Totusi, întreaga lui înfatisare, mutra lui încurcata, ne spunea ca si aici se ascunde o taina pe oare n-avea voie s-o tradeze.
Înapoindu-ne în încaperea cealalta, Marian privi îngândurat la crapaturile din zidurile groase, privi la foc si zise de-odata:
— Cred ca am gasit lamurirea. Sa facem imediat proba.
Rupse o frunzulita din planta si o zvârli în flacarile deasupra carora Pongo tocmai

fiersese ceaiul. Pe data se împrastie un fum alburiu si când îl traseram în piept ne cuprinse o ameteala puternica, de care scaparam abia când iesiram afara la aer curat.
— Mi-am închipuit eu – zise Marian – ucigasul paznicului a zvârlit buruiana asta atât în focul din încaperea din fata, cât si aici la noi, prin deschizaturile din zid. Fumul ne-a ametit si astfel a avut putinta sa-si ia înapoi cutitul fara sa trezeasca pe cineva. Draga domnule profesor, aventura începe sa ma intereseze tot mai mult, caci avem un dusman cu care face sa lupti.
— Bravo! exclama Thomson, frecându-si mâinile – ma bucur ca vorbesti astfel.
Marian ascunsa planta în sacul sau si adauga:
— În drum vom încerca sa gasim plante dintr-astea. Poate ca vom avea nevoie vreodata de ele. Hai sa bem repede ceaiul si sa pornim la drum.
Daduram pe gât bautura calda, ne strânseram apoi lucrurile si când furam gata de plecare, Marian vârî si el în mâna noului paznic o bancnota Dupa aceea plecaram si strabatând vechiul oras în ruine, îl lasaram în curând în urma noastra.
Vreo jumatate de ceas drumul duse peste stânci si sfarâmaturi de piatra, apoi intraram într-o padure deasa, prin care era croit însa un drum pâna la statia Matchu Pitchu.
Când ajunseram în sfârsit la mica statie, nu ne opriram acolo, ci ne urmaram

calea printre colibele de lemn si intraram în padurea de la rasarit.
Ne aflam acum în valea uriasului fluviu al Amazoanelor. De fapt, aveam lânga noi numai un pârâias, care însa îsi varsa si el apa în giganticul fluviu al Americii de Sud.
Sase ceasuri merseram neîntrerupt, strabatând vreo douazeci de kilometri. Ajunseram apoi într-un loc tunde pârâiasul cotea spre Nord.
— Acum trebuie sa ne urmam drumul prin padure – zise profesorul – caci abia dupa cinci kilometri apa coteste iar spre rasarit si trece la aceeasi departare pe dinaintea orasului descoperit de mine. Propun sa facem acum popas de prânz. Aici lânga râu e locul potrivit pentru lagar, lemne avem de-ajuns pe aproape, vânat se va gasi de asemeni si apa râului e limpede si curata. Ce-am putea cere mai mult?
— Asa e, zise Marian, îsi smulse pusca de pe umar si slobozi trei gloante în frunzisul unui palmier din apropiere.
Se stârni o larma grozava, câteva pasari îsi luara zborul din coroana copacului, dar trei cazura la pamânt.
Pongo se repezi si se-ntoarse cu vânatul. Erau trei gaini Hokko si nici nu neam fi putut dori un prânz mai bun.
Pe când stateam la masa bine dispusi, Pongo ridica deodata capul si îsi ciuli urechile spre poteca pe care venisem încoace. Ne daduram seama ca auzul sau ascutit trebuie sa fi descoperit ceva si ramaseram linistiti.

Si iata ca auziram si noi în apropiere pârâitul slab al unei crengi. Ca o pantera sari în sus Pongo si disparu cu iuteala fulgerului în padure.
Dupa câteva clipe auziram un tipat usor de femeie, apoi credinciosul nostru prieten se înapoie. Râdea din toata inima si purta pe brate o tânara Indiana.
Ajuns la foc, o lasa jos si zise:
— Pongo auzit pasi. Femeie vrut fuge, Pongo prins repede.
O priviram pe indiana. Chipul ei avea trasaturile pronuntate si fine ale incasilor. Profesorul îi vorbi si ea raspunse scurt, suparata.
— Am întrebat-o ce cauta aici – ne zise Thomson – si mi-a spus ca asta o priveste. Mai mult drept ar avea ea sa ne-ntrebe pe noi ce cautam aici.
— Eu unul socot ca nu greseste – zise Marian – caci tara aceasta va fi apartinut stramosilor ei, pâna au navalit cuceritorii albi. S-o lasam sa-si vada de drum, caci nu ne-a facut nimic si la drept vorbind nu putem împiedeca pe nimeni sa umble prin padure.
— Si eu as pune ramasag – zise Thomson – ca ea face parte din locuitorii orasului misterios pe care l-am descoperit.
— Chiar asa sa fie – spuse Marian – si tot n-avem dreptul s-o oprim. Spune-i, te rog, ca tovarasul nostru Pongo, credea ca are de-a face cu un dusman si ca se poate duce unde pofteste. N-ar strica sa-i adresezi câteva cuvinte de scuza.
— Ei da, se poate sa ai dreptate – încuviinta profesorul.

Se-ntoarse spre fata si vorbi cu ea prietenos. Frumusetea aramie – caci era într-adevar foarte frumoasa – zâmbi la urma si îndrepta o privire de admiratie spre Pongo. Apoi ne saluta scurt si se facu nevazuta în padure.
— Pongo, dupa ea! sopti Marian. Merge de-a dreptul spre Rasarit, adica spre Orasul misterios. Venim si noi cât mai repede cu putinta.
Negrul se ridica îndata, îsi arunca sacul si pusca în spinare si pieri în padure prin acelasi loc pe unde se facuse nevazuta indiana.
Dupa câteva minute eram si noi în padure. De vreo poteca nu mai putea fi vorba acum, ci trebuia sa ne croim drumul cu greu, printre copacii acoperiti cu plante agatatoare. Cu toate astea gasiram repede drumul pe care apucase Pongo si deodata, dupa ce ne strecuraseram printre trunchiurile a doi palmieri înalti, ne izbiram de credinciosul nostru camarad, care ridica mâna în semn de prevenire, când ne zari.
Statea îndaratul unei tufe si privea cu luare aminte printre frunze. Cu bagare de seama ne apropiaram de el si vazuram acum pe tânara indiana, care aduna de zor buruieni. În fata noastra se afla un luminis mic, acoperit cu buruieni din belsug.
Deodata, Pongo ridica iar mâna si cu capul arata spre stânga luminisului din spatele indienei care se lasase în genunchi. Acolo se vedea o miscare slaba în tufis si brusc se ivi dintre ramurile înfrunzite capul unui puma urias.

Vazui lamurit ca ochii fiarei se atintira mirati pe faptura fetei, apoi însa luci în ei o expresie de ura salbateca si încetisor, fara zgomot, dihania îsi strecura tot trupul în luminis.
De obicei puma nu prea ataca, mai mult cauta sa se apere când e la ananghie, dar fiara aceasta parea sa fie lihnita de foame.
Deodata îsi strânse labele dindarat si se pregati sa se arunce asupra bietei fete. Dar aproape în aceeasi clipa ne smuciram pustile de pe umar, capul dihaniei se-ntoarse spre noi, atras de zgomotul pe care-l facusem si... patru gloante suierara deasupra luminisului.
Scotând un pufait ca de locomotiva fiara se ridica în doua picioare, apoi se prabusi la pamânt si în zvârcolelile-i de moarte facu tandari crengile si frunzisul din cale, pâna ce, în cele din urma, ramase nemiscata.
Indiana sarise în sus si se-ntoarse cu iuteala fulgerului. Câteva clipe îsi atinti privirea asupra leului, apoi si-o îndrepta spre tufa noastra. Iesiram repede la iveala si profesorul vorbi cu ea.
Fata raspunse scurt, dadu din cap prietenos si recunoscator, apoi disparu iarasi de partea cealalta a luminisului.
— Salvarea aceasta ne poate fi de mare folos – zise Marian, dupa câteva clipe – caci daca indiana locuieste într-adevar în orasul pe care avem de gând sa-l vizitam, atunci se poate sa ne salveze si ea daca va fi sa cadem în puterea poporului ei. Ce parere ai, domnule profesor?

— De, eu am observat ca era cam mirata vazându-ne pe neasteptate aici – raspunse Thomson – si de aceea i-am spus ca ne am ratacit, luându-ne dupa urmele ei. Socoteam ca în felul acesta vom da iar de pârâul pe care l-am parasit la cotitura. Ea mi-a raspuns ca acum trebuia sa cotim spre Nord, multumi pentru ca o salvasem si se facu nevazuta.
— Asta înseamna ca trebuie sai fim cu bagare de seama si sa n-o urmarim de-a dreptul, zise Marian. De aceea propun sa pornim într-adevar spre Nord, iar dupa ce vom fi facut vreun kilometru sa cotim iar spre Rasarit, apoi sa ne îndreptam catre orasul cu pricina.
— Si asa e? Bine – încuviinta profesorul – caci acum locuitorii vor sta de straja poate spre Apus, deoarece ar fi banuind venirea noastra. Cu siguranta ca fata va povesti de întâlnirea noastra.
— Tot ce se poate – raspunse Marian – dar cred ca am dat aici de planta aia care produce ameteala când o arzi. De aceea o fi cules-o si fata cu atâta zor. Poate ca ne-o folosi si noua, asa ca propun sa adunam câteva.
Zis si facut. Dupa ce treaba fu gata, patrunseram în padure prin, acelasi loc pe unde iesire leul argintiu.
Strabaturam vreo cinci sute de metri spre Nord si dupa ce mai trecuram un pârâias, cotiram iar spre Rasarit. Dupa propunerea lui Marian.
Acum mergeam cu anevoie, caci padurea era deasa si plina de piedeci. Când se înnopta, hotarâram sa facem popas si pentru ca nu gasiram nici un luminis

potrivit pentru tabara, furam nevoiti s-o ridicam la radacina unui copac urias.

III.
DUSMANUL S-ARATA.

NE PUSERAM PE LUCRU si taiaram maracinisul din jurul copacului. Facuram astfel un loc liber de vreo cinci metri largime. Dar dincolo de aceasta începea iar zidul gros al codrilor seculari, la adapostul caruia lesne s-ar fi putut furisa un dusman.

— Nu prea e potrivit locul acesta pentru lagar – zise Marian – privind în juru-i. Dar n-avem încotro, trebuie sa ne multumim si cu el. Vom face un foc si îndaratul trunchiului, ca sa fim acoperiti si din partea aceea, în oarecare masura. Sa strângem repede vreascuri.

Usor de zis, greu de facut, caci lemne uscate nu se prea gaseau, din pricina aerului umed, care patrundea Ei în crengile cazute. Pongo se catara, însa într-un copac si rupse de acolo ramuri care se uscasera.

În cele din urma ne aflam cu totii adunati în jurul focului. Dupa ce mâncaram din conservele ce le aveam, traseram la sorti ordinea. În care urma sa vegheam. Profesorul avea cea dintâi veghe, care trebuia sa înceapa peste vreo doua ceasuri, caci eram înca prea enervati ca sa putem adormi îndata.

Dupa Thomson urma sa stau eu de straja, apoi Pongo si la sfârsit Marian. Fiecare trebuia sa vegheze doua ceasuri.

Ca sa ne trecem timpul staturam de vorba cu privire la ceea ce urma sa întreprindem si daca vom face într-adevar descoperiri însemnate în orasul misterios.
— Fireste ca nu vom putea lua cu noi decât putine obiecte usoare – zise profesorul – atâtea cu cât sa pot încredinta guvernul din Peru despre descoperire, caci trebuie doar sa-i dau de stire. Atunci se va organiza, de sigur, o expeditie mai mare, sub ocrotire militara si prevazuta cu destui lucratori. Conducerea o vom lua, fireste, noi. Dupa legile în vigoare, din tot ce se va descoperi, jumatate e al nostru.
— Deci, ne vom putea întoarce îndata, daca avem noroc – zise Marian – e drept ca nu va fi prea usor sa gasim vechea comoara a Incasilor, daca e ascunsa într-adevar acolo.
— Asa e, domnule Farrow – încuviinta Thomson – când am fost întâia oara acolo, trei zile în sir am cercetat peste tot, fara sa gasesc ceva. Nu-i vorba, prea eram atunci turburat de descoperirea orasului, ca sa ma mai gândesc la comori ascunse. Apoi am observat prezenta unor fiinte omenesti, fara sa vad însa altceva decât umbrele lor fugare când îmi încrucisau drumul. În cele din urma vazui ca sederea mea acolo îmi primejduieste viata, caci în seara zilei a treia era cât p-aci sa fiu ucis de niste bolovani cât toate zilele, care s-au rostogolit brusc în focul meu de tabara, cazând de pe acoperisul unei case. Am strigat cu glas tare în limba locului ca voi

pleca a doua zi, daca sunt lasat în viata. Facui asa fel ca si cum as fi strigat la cer, desi ma adresam dusmanilor ascunsi. Si, într-adevar, ploaia de pietre înceta.
A doua zi plecai chiar în graba si tot drumul bagai de seama ca eram înconjurat de însotitori nevazuti. Crengi trosneau, pietre se rostogoleau, dar nu puteam vedea altceva decât umbre care dispareau fulgerator. Rasuflai usurat când ajunsei, în sfârsit, la statia Matchu Pitchu. Parasii Peru, caci o însarcinare a guvernului meu ma trimitea în Egipt. Si astfel s-a facut ca am uitat aproape de vechiul oras în ruine. Pâna când am dat de dv. în Mexic. Atunci m-a cuprins un adevarat dor si o putere nevazuta ma atragea încoace.
— Acum am devenit si mai curios – zise Marian – daca spui ca ploaia de pietre cadea de pe acoperisul unei case, înseamna ca cladirile sunt înca în buna stare acolo.
— Veti vedea cu ochii dv. – raspunse profesorul – nu vreau sa va tradez prea mult Atâta va spun doar ca veti ramâne înmarmuriti.
— Pacat ca n-avem un aparat fotografic, ca sa putem aduna dovezi, zise Marian. Dar cred, totusi, ca va fi de-ajuns daca vom înta…
Prietenul meu îsi rupse vorba si-si duse mâna la brâu, unde avea revolverele si cutitul. Lua apoi o creanga aprinsa din foc si lumina pamântul în fata lui.
— Aha! facu el apoi în soapta si ridica un obiect micut, de culoare cafenie – devine cam nesigur locul acesta. Asta e, daca nu

ma însel, o sageata otravita, zvârlita dintr-un tub de suflat.
— Da, da, ia arata-mi-o si mie! zise profesorul, cu însufletire. E foarte interesant, zau asa! Si otrava pare sa fie curara. Interesant de tot...
— Asta-i acum! facu Marian. Eu n-as fi gasit lucrul de loc interesant daca ma nimerea sageata. Si afara de asta socot ca nu suntem în siguranta aici, caci dusmanul ascuns va mai fi având el si alte sageti în tolba sa.
— Drace, ai dreptate! exclama Thomson si sari în sus. Atunci e mai bine sa stingem focul.
— Pe mine ma mira ca n-au urmat si alte sageti dupa aceasta. Îi lamuresc faptul prin aceea ca cea de aici a fost un fel de prevenire. Arcasul nevazut vrea sa ne opreasca sa mergem mai departe.
— Tot ce se poate – zise profesorul, usurat – putem fi deci linistiti când vom face de veghe.
— Însa în cazul acesta va trebui sa ne dam toata silinta sa ajungem în orasul cu pricina mâine cu mult înainte de a se înnopta – zise Marian – caci înainte de orice va trebui sa ne cautam un adapost foarte sigur.
— Vom ajunge negresit pe la prânz – spuse profesorul – cred ca sageata aceea o vei pastra ca amintire, domnule Farrow.
— Nu?
— Fireste – raspunse Marian – e o amintire frumoasa din prima noapte petrecuta în padurea seculara a Americii de Sud.

Spunând aceasta lua sageata si, învelind-o într-o bucata de hârtie, o puse în portofoliu.
— Asa – zise apoi – acum sunt curios daca dusmanul ascuns ne va lasa în pace în noaptea asta. Ia sa ne culcam, caci mâine vom avea nevoie de noii puteri.
— Bine, voi lua eu acum prima veghe – spuse profesorul, resemnat.
— N-ai încotro – râse Marian, desfasurându-si patura de lâna.
Eu si Pongo ne culcaram de asemeni, dar trebuie sa marturisesc ca nu prea eram linistit. Totusi, natura îsi cerea drepturile ei si obosit, cum eram, adormii tun.
Când Marian ma trezi pentru veghe, îmi spuse ca nu se petrecuse nimic în vremea asta, asa ca nu trebuia sa-mi fie teama.
Deodata simtii o lovitura usoara în chimirul meu de piele. Banuii îndata ce poate fi si ma cuprinse o spaima de moarte. Sa fi fost oare o noua prevenire a indianului, sau de data asta o lua în serios?
Îmi încordai atentiunea spre tufisul din fata, nu observai însa nici o miscare suspecta. Apoi, întocmai ca si Marian mai înainte, luai o aschie aprinsa si luminai pamântul la picioarele mele.
Într-adevar, gasii acolo sageata. O ridicai cu vârful degetelor, ca s-o privesc si atunci vazui ca era facuta de curând. Pe de alta, parte vârful nu era de fel colorat, cum ar fi trebuit sa fie daca ar fi fost muiat în otrava.
Asta însemna ca indianul nu mai avusese la el sageti de astea si trebuise sa caute pe întunerec copacul cu lemnul acela

tare de care avea nevoie. De asemeni trebuise sa ascuta tot pe întunerec sageata, ceea ce era o treaba care cerea mult timp.
Dobândii astfel încredintarea ca si aceasta a doua sageata era o prevenire. O pusei si eu tine, ca amintire, în portofoliu.
Când mi se împlini timpul, îl trezii pe Pongo si-i spusei în soapta ce se întâmplase.
— Bine, Masser – raspunse el, calm – Pongo baga de seama.
Stiam cu si asa ca dânsul va fi cu ochii în patru, astfel ca ma întinsei mai linistit pe patura mea si adormii îndata.
Restul noptii trecu în liniste si când Pongo ne trezi în zori, îmi spuse ca nimic nu se clintise. În vreme ce el se îndeletnicea eu încalzitul conservelor, noi ne duseram sa cercetam tufisul de unde presupuneam ca pornisera cele doua sageti. Gasiram într-adevar îndaratul unei tufe înalte semne neîndoielnice cai un om statuse acolo vreme mai îndelungata. Ba, erau chiar si aschii de lemn împrastiate pe jos, dovada ca indianul îsi ascutise o sageata.
Ne grabiram cu mâncarea, împachetaram lucrurile si porniram la drum prin padure.
Cam pe la prânz poposiram lânga un pârâias cu apa limpede si mâncaram în tihna.
— Domnule Farrow – zise Thomson deodata – cred ca acum trebuie sa cotim spre miazazi, urmând cursul acesta de

apa care sunt sigur ca trece pe lânga oras.
Marian încuviinta si ridicându-ne, porniram iarasi.
Drumul pe malul apei era mult mai usor si dupa vreo patru ceasuri de mers profesorul ne lamuri ca ne aflam la o înaltime cu orasul cautat, care s-ar fi aflând la o suta de metri de noi, spre Rasarit, la stânga.
Si mergând câtiva pasi spre Sud, ca sa gasim un loc pe unde sa putem trece apa, vazuram urmele proaspete ale unui picior gol în pamântul moale al tarmului. Pe aici trecuse asa dar indianul si tot aici trebuiai sa fie – pe malul celalalt – vreo poteca spre orasul ruinelor.

IV.
ORASUL MINUNILOR.

APA NU ERA ADÂNCA în locul acesta si când ajunseram pe malul celalalt, gasiram într-adevar o poteca îngusta, care se-ntindea dreapta spre Rasarit.
— Eu n-am trecut pe aici când am fost întâia oara – zise Thomson – ci cu vreo suta de metri mai spre miazazi. Drumul acesta pare sa duca de-a dreptul la poarta orasului, caci atunci eu am dat de zid si am fost nevoit sa mai merg o bucata pâna la poarta.
— Vom fi zariti destul de devreme de locuitorii orasului si vom avea prilejul sa vedem îndata cum ne vor întâmpina – zise Marian. Sa speram ca nu cu sageti otravite.

— Ia nu mai cobi si d-ta acum! se rasti Thomson.
— Nu cobesc de fel, ci spun înainte ceea ce se poate întâmpla.
Dupa vreo zece minute de drum padurea se sfârsi. Ramaseram locului ca înlemniti si ne uitaram la privelistea din fata noastra. La o înaltime de vreo suta de metri se înalta un con de stânca, ai carui vârf avea însa un diametru de cel putin doi kilometri. Si de jur-împrejurul acestui vârf se ridica un zid înalt din blocuri uriase de piatra.
— Va prinde mirarea, asa e? râse Thomson. La fel mi s-a întâmplat si mie când am fost pe aici. Si acum ma vrajeste iarasi privelistea aceasta. Dar sa vedeti orasul sus, s-a pastrat bine aproape în întregime. Din pacate casele sunt goale.
— Dar unde or fi stând locuitorii orasului? întreba Marian. De sigur ca nu între cei patru pereti goi.
— În privinta, asta am eu parerea mea – raspunde profesorul – vezi d-ta deschizaturile acelea mici în conul din stânca, la vreo zece metri dedesubtul zidului? Nu arata ele ca niste ferestre? Eu cred ca urmasii vechilor ziditori ai acestui oras trebuie sa locuiasca! Înlauntrul stâncii. Si acolo ar fi ascuns si comoara, asupra careia vegheaza cu strasnicie.
— Atunci luarea în posesie a obiectelor pretioase nu va fi cu putinta nici pentru guvern – zise Marian, serios – caci comoara îsi are proprietarii ei.
— Care însa trebuie abia sa-si dovedeasca dreptul – zise Thomson – nu

cred ca în aceasta privinta guvernul sa-si faca prea multe scrupule. Cel mult le va da oamenilor o despagubire corespunzatoare.
— De, asta cam miroase a nedreptate – spuse Marian – si în ce ma priveste, îmi pot scuza participarea mea la cautarea comorii numai prin aceea ca astfel se va da, probabil la o parte valul care acopere stravechea cultura incasa. Cel putin voi renunta la partea ce mi se cuvine ca gasitor.
— La fel voi face si eu, nu mai încape vorba – zise Thomson – am de-ajuns cu ce trai si n-am nevoie sa iau de la un biet indian.
— Acum sa lasam însa vorba si sa cautam s-ajungem în oras.
În vremea asta Marian privise cu atentiune zidul. Dadu din cap zise:
— Bine, ca urcam. N-am observat nici un om acolo sus, cu toate astea trebuie sa fim foarte prevazatori.
O poteca în piatra urca spre crestetul stâncii. Dupa un drum anevoios ajunseram în sfârsit la zid si ne opriram în fata unei porti mari. Înainte vreme ar fi fost aici canaturi de aur, acum, însa, nu se mai vedea decât bolta artistic sculptata, din pietre bine împreunate.
— Ia priviti, domnilor, aceste minunate turnuri rotunde, care strajuiesc templul în fata noastra, de ambele parti, zise profesorul. Aici la dreapta, acest bloc de stânca, atât de artistic cioplit, trebuie sa fi fost una din pietrele de jertfa, pe care se sacrificau si oameni, dupa cum se spune. Vedeti santuletul acesta sapat în

piatra? Pe el trebuie sa se fi scurs pâna în templu sângele victimelor.
Haideti mai departe, colo se afla mormintele. Când am fost pe aici am izbutit sa ridic o lespede, dar n-am vazut decât un schelet, de unde ma asteptam sa gasesc si odoare pretioase.
În Thomson se trezise exploratorul si era atât de entuziasmat încât uitase de toate celelalte.
— Orasul îl vom cerceta mai târziu – zise Marian – deocamdata sa ne cautam un adapost sigur. Va trebui sa n-aiba ferestre si intrarea s-o acoperim în asa fel încât sa nu putem fi nimeriti de vreo sageata slobozita, pe furis.
— Atunci haideti cu mine! zise profesorul cu însufletire – în partea darâmata a orasului se afla o pestera sapata în stânca, spre miazazi. Vom fi în deplina siguranta acolo în acelasi timp sunt si lucruri interesante de vazut.
Porniram agale pe strazile orasului mort. Vârful stâncii era de o rotunzime aproape perfecta si strazile mergeau paralel spre zidul tot rotund.
Thomson ne calauzi într-o strada care parea sa duca de-a dreptul spre centrul misteriosului oras.
— Asta trebuie s-o vedeti chiar acum – zise el – dam de aici dea dreptul la Templul Soarelui.
Dar Marian se împotrivi:
— Nu, domnule profesor, înainte de toate sa ne cautam un adapost. Sa iutim pasul! Pe urma vom da o raita prin oras, vom lasa însa pe cineva de paza în pestera unde ne vom depune bagajele.

Pongo se oferi sa ramâna el de veghe.
Profesorul coti acum într-alta strada si dupa un sfert de ceas de mers ajunseram în partea ruinata.
Era foarte interesant acolo. Câteva din cladirile uriase se prabusisera, probabil din pricina unei explozii puternice, caci unele blocuri uriase de piatra erau despicate în doua. În mijlocul acestui câmp de ruine cât un diametru de vreo doua sute de metri, se înalta, o stânca rotunda, înalta de zece metri. Când ne apropiaram si o priviram mai bine, socotii ca avea un diametru de cel putin treizeci de metri. Parea un gazometru urias, numai ca peretii erau sfârticati pe dinafara.
Sub conducerea profesorului facuram ocolul acestei stânci si în partea de miazazi vazuram o deschizatura îngusta de înaltimea unui om.
— Asta e o intrarea în pestera – ne lamuri Thomson – doi pasi numai, merge drept înainte, apoi vine o cotitura în unghi drept. Prin asta suntem la adapost de sageti. Nici ferestre nu sunt. Daca facem foc, fumul trebuie sa iasa prin crapatura asta.
— Minunat! zise Marian. Acum sa-l luam în stapânire cu bagare de seama, caci se poate sa fi fost ocupat de altii.
Aprinseram lampile de buzunar, apoi Marian intra cel dintâi prin deschizatura îngusta. Cu multa atentiune privi pe dupa cotitura, dupa ce întinsese lampa.
— Pestera e goala, veniti înauntru! striga apoi peste umar.

Intraram repede în grota încapatoare, luminata de lampa prietenului meu. Era complet goala, dar peretii de stânca fara nici o crapatura erau de natura sa ne linisteasca. Cu greu s-ar fi putut arunca aici înauntru o sageata otravita sau o buruiana ametitoare. Acum trebuia sa ne procuram lemne de foc si în scopul acesta era nevoie sa ne întoarcem în padure.

— Înainte de a porni sa, vizitam orasul, domnule profesor – zise Marian – trebuie sa ne îngrijim de lemne. Pongo ramâne aici de paza, iar noi vom coborî în padure. Pustile ni le lasam tot aici, caci e de ajuns daca luam revolverele cu noi.

— În primul rând domnul profesor trebuie sa ne arate izvorul – zisei eu – apa de baut e pentru noi lucrul de capetenie caci se poate ca locuitorii ascunsi sa ne încercuiasca si fara apa suntem pierduti, în cazul acesta.

— Izvorul se afla la câtiva pasi de intrarea în pestera, pe partea de Rasarit a stâncii, raspunse Thomson. Chiar daca vom fi asediati de indieni, îi vom putea respinge, cu armele noastre, pâna ce unul din noi se va duce sa aduca apa.

— Cu atât mai bine – zise Marian – acum sa pornim dupa lemne.

Nu era prea placut lucru sa iesim acum din pestera, caci s-ar fi putut ca între timp urmaritorul nostru sa se fi asezat afara la pânda, înarmat, poate, cu alte sageti otravite.

Marian iesi cel dintâi. Din prevedere, însa, împinse înainte palaria, cu mâna

dreapta în care tinea si pistolul. Apoi se furisa încetisor afara.
Ma asteptam ca în clipa urmatoare sa vad înfigându-se o sageata otravita în palaria lui sau ca vreun cutit din acelea grozave sa i gaureasca mâna.
Dar nu se întâmpla nimic si în cele din urma Marian ne facu semn sa iesim si noi, dupa ce iscodi cu bagare de seama în juru-i.
Iesiram cu totii din pestera si Pongo zise ca mai curând vrea sa stea de paza afara. Era chiar mai bine asa, caci înauntru ar fi fost ca un prizonier dac-ar fi pândit dusmanul în fata pesterii.
Porniram repede pe strada pe care venisem, ajunseram la poarta de iesire si coborâram în graba poteca.
În padurea apropiata gasiram vreascuri destule. Strânseram cât puturam, facuram legaturi din ele si ni le încarcaram în spinare.
O luaram înapoi în deal. Cu bagarea de seama cuvenita trecuram prin poarta larga, apoi pe strada dea lungul zidului si în curând zariram stânca în care se afla pestera noastra.
Dar când furam în fata deschizaturii de intrare, Pongo nicaieri. Ne priviram muti unul pe altul, intraram apoi în pestera, dar nici acolo nu era nimeni.
— Lasati repede lemnele jos si sa iesim afara! zise Marian, cu glas înabusit.
Zvârli la pamânt vreascurile si o zbughi prin deschizatura. Îl urmaram fara zabava.
Afara ne rotiram privirea de jur-împrejur, apoi prietenul meu sopti:

— Poate ca s-a dus la izvor s-aduca apa. Repede, domnule profesor, calauzeste-ne într-acolo!
— Pe aici la stânga! zise Thomson.
Vorbise si el în soapta, pentru ca, probabil, ca si mine, avea presimtirea unei nenorociri ce ne ameninta. Si nici Marian nu porni grabit cum facea de obicei, ci se furisa pe dupa coltul conului de stânca.
Mergeam în urma lui si vazui îndata privelistea grozava ce ni se înfatisa. Pongo era ocupat de zor sa rostogoleasca în laturi o lespede de stânca în greutate de câteva sute de kilograme. O treaba care chiar pentru puterea lui era prea grea.
Dar îndaratul lui, la vreo sase metri departare numai, statea un indian înalt, cu sort alb, tinând în mâna dreapta ridicata grozavul cutit încolacit, care adusese moartea batrânului, adica paznicul din Matchu Pitchu.
Din moment în moment putea sa zboare în aer si sa strapunga inima lui Pongo ai nostru. Stateam împietrit, dar Marian se dezmetici repede din spaima ce-l cuprinsese pe el. Cât ai clipi îsi trase revolverul de la brâu si doua împuscaturi detunara.
Ochitor bun cum era, cutitul primejdios zbura din mâna indianului. Acesta se holba la noi o clipa, apoi se facu nevazut, de parca l-ar fi înghitit pamântul.
În momentul urmator Pongo – care îsi daduse seama de situatie – se repezi spre locul unde disparuse vicleanul sau dusman. Se facu si el nevazut dintr-odata

si noi o zbughiram înauntru, caci banuiam ca se va întâmpla o nenorocire.
În câteva clipe ajunseram la locul cu pricina si vazuram acolo niste trepte care duceau înlauntrul stâncii; erau netede si curate de parca ar fi fost cioplite în lemn.
Din gaura întunecoasa ne izbea în fata aer rece si proaspat. Marian îsi aprinse îndata lampa si începu sa coboare treptele, tinând în mâna dreapta revolverul.
Eu veneam în urma lui, apoi Thomson. Dar abia coborâsem zece trepte, ca auziram aproape de noi un tipat si un horcait, care înceta repede. Ne opriram în loc si simtii un fior prin trup, caci ma gândii îndata la Pongo.
Îi auzii însa glasul si o piatra mi se lua parca de pe inima:
— Massers merge sus, Pongo vine.
Ne înapoiaram imediat, urcând repede scara de piatra si iesiram afara.
Dupa câteva clipe se ivi Pongo, târând dupa sine trupul neînsufletit al indianului cu sortul alb. Îl duse pâna. La deschizatura pe care o facuse în conul de stânca prin rostogolirea bolovanului urias, îl lasa la pamânt si zise:
— Pongo aude aici bataie, piatra rostogoleste. Apoi glasuri, care tace îndata. Mai bine pleaca de aici, nu va fi bine.
Sa fi banuit oare credinciosul nostru camarad, care nu se temea de nici o primejdie, ca ne pândea o nenorocire? Nu se mai, întâmplase pâna atunci ca el sa ne îndemne sa plecam dintr-un loc, fara ca sa se arate lamurit o primejdie.

— Nu – zise Marian cu hotarâre – acum putem ramâne, caci avem un ostatec de pret. Haideti repede în pestera noastra ca sa-l legam pe indian! Sau nu – adauga el apoi si scoase din buzunar un ghem cu sfoara groasa – ramânem mai bine aici. E mai nimerit lucru sa nu pierdem din ochi aceste doua deschizaturi, care duc înlauntrul stâncii. Altminteri ne putem astepta la cine stie ce surpriza neplacuta.
Îl lega cu multa dibacie pe indian care îsi pierduse cunostinta de pe urma pumnului pe care i-l daduse Pongo. Apoi privi îngândurat la deschizatura înalta de vreun metru si jumatate si tot atât de larga, pe care o facuse negrul, prin îndepartarea bolovanului.
— Nu se vede nici o urma ca aceasta deschizatura ar fi folosita ca iesire – murmura el – si degeaba n-o fi fost ea închisa cu lespedea asta grea de piatra. As vrea sa stiu carui scop servise.
— În orice caz, duce si ea în launtrul stâncii – îmi dadui eu cu parerea – altminteri n-ar fi auzit glasuri Pongo. N-ar fi mai bine sa patrundem pe aici, decât sa coborâm treptele alea acolo, la capatul carora ne asteapta poate dusmanii?
— Ai dreptate – încuviinta Marian – oricum trebuie sa patrundem în launtrul stâncii, ca sa lamurim situatia noastra de aici. Si, daca, profesorul tine sa descopere comoara, apoi numai acolo poate da de ea.
— Atunci repede jos! zise Thomson.
— Chiar atât de repede nu merge – râse Marian – mai întâi trebuie sa stam nitelus de vorba cu prizonierul, care

nadajduiesc ca-si va veni curând în fire. A! Uite-l ca a si început sa miste pleoapele.
Ne aplecaram deasupra indianului, care tocmai deschisese ochii. Nici un muschi de pe chipul sau de bronz nu tresari când ne zari. Încerca sa-si miste madularele, dar renunta repede, dându-si seama ca e legat.
— Întreaba-l de ce a vrut sa-l ucida pe Pongo! ceru Marian profesorului.
Thomson se adresa prizonierului care, cu ochii scânteietori, raspunse rastit.
— Se plânge ca am patruns în oras – talmaci profesorul – si spune ca n-avem ce cauta aici. Si lespedea aceea pe care a dat-o la o parte Pongo ascunde o taina veche a poporului sau, despre care, nici un om nu trebuie sa afle. Mai zice ca-l putem omorî, dar vom fi si noi pierduti, caci ai lui îl vor razbuna.
— Atunci spune-i ca n-avem de gând sa-l ucidem, ci ca vrem sa vizitam orasul numai din interes – zise Marian – îi voi da drumul chiar, daca ne fagaduieste sa nu ne mai dusmaneasca.
Thomson talmaci indianului cuvintele lui Marian. Individul îl privi lung pe prietenul meu, înainte de a raspunde.
— Acum crede ca ne interesam numai de oras – spuse apoi profesorul – dar banuieste ca s-a tradat taina poporului sau. E prea târziu pentru noi sa fugim, caci drumul ne este închis de un trib de indieni prieten. Chiar daca locuitorii orasului ne-ar lasa sa ne retragem, vom cadea în mâinile celor din padure.

— Dar n-ar fi nevoie decât sa le dea un contra-ordin – zise Marian.
— Asta nu se mai poate – talmaci profesorul – caci prima porunca – locuitorii din padure continua sa vada în indienii; de aici pe stapânitorii lor – e data cu atâta hotarâre, încât nu mai poate fi retrasa cu nici un chip. Afara de asta nici cei din interiorul stâncii nu vor cunoaste crutare fata de noi, daca e vorba sa-si pastreze taina.
— Hm… stam prost, precum vad – zise Marian – parerea mea este, deci, ca cel mai nimerit lucru e sa ne punem în legatura chiar cu locuitorii orasului. Poate ca izbutim sa-i încredintam de nevinovatia noastra.
Thomson vorbi iarasi câtva timp cu indianul, apoi zise, resemnat:
— Degeaba, nu crede ca tovarasii sai ne vor cruta. El e un subsef. Adevaratul stapânitor e un altul. N-avem încotro, domnilor, trebuie, sa ne pregatim pentru o lupta disperata.
— Atunci sa patrundem prin deschizatura asta si sa ne înfatisam locuitorilor! hotarî Marian.
— Nu mai e nevoie de asta – zise profesorul, linistit – caci se si afla îndaratul nostru.

V.
„PUTEREA INCASILOR”.

LA CUVINTELE ACESTEA ne-ntoarseram speriati si ne daduram seama îndata ca orice împotrivire ar fi fost zadarnica. Caci în spatele nostru stateau cel putin

cincisprezece indieni, unii cu cutitele ridicate, altii cu tevi de suflat la gura, care cu siguranta ca erau încarcate cu sageti otravite.
— Vorbeste cu ei! zise Marian, profesorului.
Thomson tinu aramiilor o cuvântare mai lunga, iar prizonierul nostru arunca si ei din când în când câte o vorba. Apoi unul din indieni care statea cu cutitul ridicat, raspunse prin câteva fraze.
— Deocamdata suntem prizonieri, domnilor! talmaci Thomson. Asupra celor ce urmeaza sa se întâmple cu noi va hotarî capetenia, jos, în stânca. Orice împotrivire e zadarnica.
— Asta asa e – încuviinta Marian – trebuie sa ne supunem. E nevoie sa predam armele?
— Despre asta n-au zis nimic – probabil ca se simt în siguranta – si pe de alta parte n-ar avea nici un rost daca am cauta sa punem mâna pe revolver, caci ne-am trezi îndata cu un cutit sau o sageata în trup. Ne cer sa-i urmam pe trepte în jos.
În vreme ce ne vorbea Thomson, unul din indienii care ne împresurau se apropiase de noi, taiase legaturile prizonierului si-i vârâse în mâna un alt cutit.
Indianul sari îndata în picioare si râmase lânga noi. Thomson îi spuse câteva cuvinte, la care el încuviinta din cap. Apoi profesorul mi se adresa:
— Haideti, domnilor, trebuie sa aparem în fata judecatii.
Pasiram spre indienii care ne facura loc si împreuna porniram spre scara care

ducea înlauntrul stâncii.
La lumina lampilor noastre de buzunar numararam cincisprezece trepte, apoi veni o cotitura la stânga, înca sase trepte si ne treziram într-o încapere de vreo zece metri lungime si cinci latime, ai carei pereti erau acoperiti cu blanuri de lama.
De jur-împrejurul peretilor erau banci de piatra, care si ele erau acoperite cu blanuri. Noi trebuiram sa ne oprimi în mijlocul încaperii, în vreme ce indienii se asezara pe bancile de piatra. Numai fostul nostru prizonier ramase lânga noi.
Drept în fata noastra se misca deodata o blana de lama, care fu apoi data în laturi si dintr-o deschizaturi îngusta în stânca, iesi un indian batrân, care avea trasaturi de incas.
Ochii-i negri se atintira taiosi asupra-ne, apoi, cu glas poruncitor puse câteva întrebari fostului nostru prizonier, care raspunse îndata plin de respect.
Batrânul se-ntoarse apoi spre profesor si-i grai ceva. Thomson tinu o întreaga cuvântare, pe care celalalt o asculta în tacere. Îi spuse câteva cuvinte si parasi încaperea.
— Hm... nu stiu cum se vor sfârsi lucrurile cu noi! Zise Thomson – mi-am dat toata osteneala sa-l încredintez ca n-am venit în tara lor cu gânduri rele, dar am impresia ca batrânul nu-mi prea da crezare. Acum s-a dus sa hotarasca asupra sortii noastre si pâna atunci trebuie sa asteptam aici.
— Nu e de loc placut – îsi dadu cu parerea Marian – caci daca ne condamna la moarte, Indienii ne vor înjunghia

îndata cu cutitele lor. Eu unul mi-as pregati pistoalele de pe acum, caci nu prea am pofta sa ma las ciopârtit fara sa ma apar.
— Nu te-as sfatui sa faci una ca asta – zise Thomson – caci paznicii nostri au ochi ageri. Cea mai mica miscare suspecta ne poate aduce o sageata otravita.
— Fie si cum spui d-ta – încuviinta Marian – dar sa stii ca daca batrânul rosteste o sentinta de moarte, trag fara sa stau la cumpana.
— Fireste, fireste! – mormai Thomson – când lucrurile or ajunge acolo, ma voi apara si eu pâna la ultima suflare. Sa nadajduim însa ca nu se va întâmpla asta.
— Depinde de ce i-ai povestit batrânului – spuse Marian – drept e ca împrejurarea în care l-ai iscodit pe paznicul templului e împotriva noastra. În schimb salvarea tinerei indiene si crutarea prizonierului, sunt în favoarea noastra.
— Tii, asta am uitat sa i-o spun! facu profesorul. Si ar fi trebuit s-o fac neaparat. Dar lasa ca i-oi spune-o eu când va veni cu sentinta.
— Da, caci îmi pare ca indienii de aici au legi care nu pot fi calcate. Am auzit doar deja de la fostul nostru prizonier, ca cei din padure trebuie neaparat sa aduca la îndeplinire o porunca ce a fost data.
— Atunci trebuie sa vorbesc numaidecât cu el, când se va înapoia – zise Thomson – poate ca si-o schimba sentinta atunci. De altminteri, s-ar putea hotarî de pe acum: sau ne omoara, sau ne lasa în

plata Domnului. Numai ca si într-un caz si în altul, nu vom vedea comoara. Pacat, mare pacat!
Râsei fara sa vreau, caci în clipa aceasta profesorul facea o impresie comica. Era aproape sigur ca-l asteapta moartea si, cu toate astea se gândea la comoara – în vreme ce, cu putin înainte, spusese batrânului incas ca vizita noastra în oras era cu totul dezinteresata.
Abia sfârsi de vorbit profesorul ca blana din perete se misca iarasi. Batrânul indian intra înauntru si Thomson se repezi sa vorbeasca.
Dar celalalt facu cu mâna un gest atât de poruncitor, încât profesorul ramase uluit si tacu mai ales ca si indienii de po bancile de piatra se ridicasera, apropiindu-se de noi.
Batrânul facu un semn si zise doar un singur cuvânt; în clipa urmatoare se si facuse nevazut dupa „perdea”.
— A zis numai: „Veniti!”, talmaci profesorul mirat. Stie Dumnezeu ce-o fi însemnând asta…
— Pai sa mergem dupa el – hotarî Marian, calm si se si puse în miscare – vom vedea noi ce pofteste.
Intraram prin deschizatura îngusta dindaratul blanii de lama si ne treziram iarasi între doua siruri de indieni, care se postasera acolo. Acum erau douazeci de oameni, care ne lasara sa trecem în tacere.
Tineau si ei în mâini cutite de zvârlit si tevi de suflat si prin tacerea lor faceau o impresie îngrijitoare.

Batrânul ne astepta de partea cealalta a micii încaperi. Când ne apropiaram de el, dadu iar în laturi o blana de lama si atunci iesi la iveala o scara ce parea sa duca în adâncul conului de stânca De data asta n-aveam nevoie de lampile de buzunar, caci scara ducea pe lânga partea din afara a stâncii si avea diferite deschizaturi, prin care patrundea lumina zilei care se sfârsea. Mai era cel mult un ceas pâna sa se-ntunece.
Dupa socoteala mea, trebuie sa fi si ajuns la piciorul stâncii, atât de mult coborâseram; deodata daduram de o usa împodobita cu placi de aur masiv.
Batrânul se oprise si îsi atinti privirile asupra noastra. Thomson îl întreba ceva, la care el dadu un raspuns mai lung, pe care profesorul ni-l talmaci:
— Domnilor, o mare bucuriei Ne duce sa vedem „Puterea incasilor", apoi ne va rosti sentinta. Vroiam sa-i povestesc de salvarea tinerei indiene, dar el spunea ca asta o pot face si mai târziu. Tare sunt curios sa vad ce ne-o arata!
Indianul apasa pe un bulon ascuns si cu un scârtâit slab usa de aur se dadu în laturi, îndaratul ei se ivi un gang îngust, care primea putina lumina printr-o deschizatura din zid.
Dupa zece pasi ne treziram în fata altei usi de aur, pe care batrânul o deschise tot prin apasarea unui buton. Si acum facui o sfortare uriasa ca sa-mi înabus o exclamatie de uimire, caci din încaperea ce se afla îndaratul acestei usi ne izbi o stralucire atât de orbitoare, încât fui nevoit sa închid ochii câteva clipe.

Apoi, împins din spate de Thomson, intrai în încapere si începui sa-mi rotesc privirea uluit. Drept în fata usii se afla un soare urias din aur curat. Prin niste deschizaturi din zid soarele de pe cer lasa razele-i sa cada pe aceasta surata artificiala a lui, ceea ce producea stralucirea aceea orbitoare.
Pe peretele în care se afla usa pe care intrasem si tocmai în fata soarelui, se afla o luna din argint curat. Apoi încaperea spatioasa era plina cu odoare scumpe, a caror valoare nu eram în stare s-o pretuim.
În cosuri împletite, straluceau lucruri casnice din aur, care prin ele însi-le puteau sa aiba o valoare imensa, fara sa mai tinem socoteala de aceea pe care le-o dadea vechimea.
Erau talgere, vase, câni, animale si idoli. Si atât de multe, ca ramâneai înmarmurit. Câteva cosuri erau pline; cu grozavele cutite de aruncat, iar altele cu giuvaeruri care împodobisera, de sigur, pe femeile incase de odinioara.
O sumedenie de bogatii ne orbeau; acum pricepui si eu cum poale lacomia de aur sa aprinda creierul unui om. Putini oameni ar fi ramas reci la vederea acestor comori.
Batrânul incas întreba ceva pe profesor, care dadu un raspuns mai lung, apoi se adresa noua:
— Indianului îi place ca nu ne prea emotionam la vederea acestor minunatii, care formeaza într-adevar o mare putere. La asta i-am raspuns ca pe noi ne intereseaza numai vechimea obiectelor,

pe câta vreme valoarea metalului ne lasa nepasatori. Am vrut sa-i istorisesc apoi chestia cu fata, dar mi-a taiat iar vorba. Pare sa fie un stapânitor cam despotic. Acum cred ca si va îmblânzi putintel sentinta.

— Sa nadajduim – zise Marian cu seriozitate – caci daca i-o da în gând sa ne trimita la moarte, deschid focul chiar aici. Cei mai multi indieni sunt afara, pe gang si cu cei sase care au intrat, sfârsim noi repede. Aha, îmi pare ca vrea sa-si dea drumul!

Cu chipul ca cioplit în piatra batrânul se-ntoarse spre Thomson si-i vorbi. Fata profesorului devenea tot mai grava si banuiam eu ca ne puteam astepta la ce e mai rau.

Într-adevar, când batrânul facu o pauza, Thomson se grabi sa ne spuna:

— Mi-a spus ca nici un ochiu strain nu trebuie sa vada aceste comori. Hotarâse dinainte moartea noastra, dar a vrut sa ne-ncerce daca cu adevarat n-am venit încoace sa jefuim aurul. Acum a ramas încredintat de gândurile noastre bune, dar nu mai poate face nimic pentru noi, caci legea straveche cere ca strainul care vede comorile sa fie ucis.

— Ei drace, stam prost de tot! zise Marian. Caci nu va putea calca legea, desi e cel mai batrân locuitor al acestui oras si prin asta capetenia tinutului.

— Atunci sa ne pregatim de lupta, zisei si-mi îndreptai privirea spre un cos plin cu ghioage de aur, care mi se pareau arme minunate pentru o lupta de aproape. Pentru moment numai cei sase

oameni ne pot deveni primejdiosi si pe astia îi rapunem repede, caci n-au decât cutite. Altceva ar fi cu afurisitele alea de sageti otravite. Ce parere ai tu. Mariane? Pongo l-ar putea tine pe batrân ca scut împotriva sagetilor.
— Nu e rau sfatul tau – raspunse prietenul meu – sa asteptam s-auzim întâi sentinta batrânului, apoi dam atacul. Eu îl voi înhata pe el, iar voi – si în primul rând Pongo – va trebui sa-i rapuneti pe cei sase oameni de colo. Pe cât se poate, însa, sa nu-i ucideti!
— Pongo face! rânji negrul.
— Aha, uite ca începe! sopti Thomson.
Batrânul indian îi grai mult si staruitor. Pe chipul profesorului se oglindea seriozitate, mirare, apoi uimire fara margini. În cele din urma ne spuse:
— Totul e în zadar, trebuie sa fim omorâti. Dar batrânul cauta sa lamureasca lucrurile în asa fel de parca ar fi cine stie ce cinste pentru noi. Nu mai stati în cumpana, domnilor, altminteri îi cheama si pe ceilalti indieni.
Fara sa mai zabovim, ne repeziram la cei sase indieni care se aflau în pestera comorilor. Deoarece Marian ne ceruse sa nu facem moarte de om – pe cât se putea, fireste – înhatai o ghioaga de aur si o zvârlii cu atâta putere în capul celui mai apropiat, încât acesta se prabusi la pamânt, înainte de a-si da seama bine ce se petrece cu el. Apoi dadui buzna înainte, apucai de brat pe un altul si cu mâna dreapta libera, îi dadui câtiva pumni zdraveni sub barbie. Omul se clatina pe picioare si cazu alaturi de

tovarasul sau. Când vrui sa iau în primire pe un al treilea, nu mai aveam pe cine… Profesorul doborâse pe un indian cu patul revolverului sau, iar Pongo îi aranjase pe ceilalti trei care mai ramasesera.
Nici Marian nu-si pierdu vremea, degeaba. ÎI înhatase pe batrânul indian, îl tinea acum ca pavaza înaintea sa si cu revolverul ameninta spre intrare.
Totul se petrecuse atât de repede si pe neasteptate, încât indienii din gang nici nu-si dadusera seama înca ce se petrecuse, când tovarasii lor erau învinsi si batrânul se afla în puterea noastra.
Dar Pongo nu se multumi cu ceea ce facuse. Întelegând ca cei sase Indieni din încapere nu ar putea deveni primejdiosi când s-ar trezi, apuca pe unul dupa altul si-i zvârli în gang la tovarasii lor.
Atunci se isca afara o mare galagie, dar nici unul nu cuteza nici macar sa vâre capul înauntru, caci îl vazura pe batrân în puterea noastra si cunosteau, de sigur si efectul armelor de foc moderne.
— Minunat! chicoti Thomson. Acum suntem noi învingatorii. Apoi se întoarse spre batrân, dar se dadu mai de o parte de lânga usa, ca sa nu fie vazut de indienii de pe gang. Vorbi mult capeteniei si devenea tot mai furios, caci individul raspundea cu glas monstru, mereu aceleasi cuvinte.
— E aiurit rau! ne zise Thomson, în cele din urma, aproape disperat. Mereu repeta ca dupa lege trebuie sa fim ucisi.
— Atunci trebuie sa-i înlaturam si sa tratam cu ajutorul lui, adica fostul

nostru prizonier – zise Thomson – un om tânar tine la viata si daca va vedea ca datorita ajutorului nostru, îi surâde perspectiva sa devina capetenie, nu va sovai sa treaca de partea noastra.
— Deocamdata trebuie sa vedem ca batrânul sa se linisteasca. Oho, ce l-a apucat asa deodata? exclama Marian uimit.
Mirarea lui era îndreptatita, caci batrânul începu sa strige mereu aceleasi cuvinte.
Thomson ne talmaci:
— Striga necontenit ca oamenii sai sa aprinda „focul sacru". As vrea sa stiu ce urmareste cu asta. Poate ca... – dar nu, vechii incasi nu cunosteau alti zei decât soarele si luna, Te pomenesti ca de acest „foc sacru" se leaga vreo superstitie care ne mai poate fi de folos! Aha, s-a linistit precum vad. Domnule profesor, îi poti istorisi chestia cu salvarea fetei.
În vreme ce Thomson vorbea cu batrânul indian, eu îmi rotii din nou privirea, cercetator, prin întreaga încapere. Si atunci mi se paru ca în ungherul stâng din fund se misca o blana de lama. Cu putin deasupra podelei. Sa fi fost vreo intrare tainuita?
Îi atrasei în soapta atentia lui Marian, care privi într-acolo, apoi raspunse cu glas scazut:
— Se poate sa ai dreptate, Robert, cu presupunerea, ta. Asta ar însemna ca avem pe unde iesi la caz de nevoie. Aha, se pare ca Thomson are succes, caci batrânul sta de vorba cu el.
Incasul privea mirat la profesor. Probabil ca nici nu auzise ca Marian – care

continua sa-l tina înclestat – vorbise în vremea asta cu mine. El punea acum întrebari lui Thomson. Si parea tot mai mirat. Repeta chiar întrebarile si devenea din ce în ce mai iritat dupa raspunsul celuilalt.
Si deodata striga cu voce tunatoare spre gang doua cuvinte – probabil nume – apoi lasa capul în jos si tacu.
— A avut efect – sopti Thomson triumfator – la început n-a vrut sa creada, dar când i am descris în amanuntime fata, a devenit deodata foarte agitat. Acum a chemat probabil pe ajutorul sau si pe fata.
Într-adevar, acestia doi intrara înauntru, dar ramasera lânga usa. Batrânul întreba ceva, cu glas aspru, pe fostul nostru prizonier, tresari la auzul raspunsului acestuia, apoi îi facu semn sa se departeze. Dupa aceea se-ntoarse spre fata si i puse si ei o întrebare.
Tânara indiana se uita la noi, ne zâmbi prietenos, apoi raspunse scurt batrânului, dând din cap cu însufletire.
Incasul tresari iar si striga câteva cuvinte profesorului, parând îngrozit. Iar Thomson se înspaimânta si el si ne striga:
— Domnilor, suntem totusi pierduti. Acel „foc sacru” pe care Indienii l-au aprins la porunca sefului lor, a fost un mijloc grozav al stramosilor lor, când vroiau sa-si salveze comorile din mâinile dusmanilor.
El nu poate fi stins si în cele din urma explodeaza cu o forta uriasa.

— Dumnezeule mare, atunci trebuie sa parasim orasul cât mai în graba! striga Marian.
— E prea târziu – raspunse profesorul – focul arde sub noi si va si fi patruns în încaperea de deasupra, prin care trebuie sa trecem. Da-i drumul batrânului, sa-ncerce sa se salveze cum o putea.
Clatinându-se pe picioare, indianul se-ndrepta spre usa, îndata ce Marian îsi desclesta mâinile de pe bratul lui. Cât ai clipi din ochi se facu nevazut. Tânara fata striga profesorului câteva cuvinte si se lua dupa capetenie.
— Repede în urma lor! exclama Thomson. Fata mi-a spus ca mai e cu putinta o salvare.
— E îndoielnic – spuse Marian – ia sa vedem mai întâi ce se ascunde sub blana aia de lama de colo. Poate e vreo iesire secreta.
— Dac-ar fi fost asa s-ar fi folosit si batrânul de ea – raspunse el, enervat – haideti repede afara! Ah, e prea târziu…
Din gang târsni o lumina orbitoare de culoare verzuie. Crestea amenintator si de afara se auzeau suieraturi si un clocot de parca statea sa crape un vulcan.
— Urmeaza-ne! racni Marian catre profesor si se napusti spre blana de lama, pe care o vazusem miscându-se adineauri. O smulse de pe perete si atunci vazuram o crapatura îngusta întunecoasa, care duceai piezis în sus.
— Urcati! racni iar Marian. Trebuie sa raspunda sus, lânga pestera.
În aceeasi clipa se si facu nevazut si noi îl urmaram în graba.

Dupa cum banuise prietenul meu, galeria aceasta raspundea într-adevar în apropierea pesterii unde ne duseram lucrurile. Era deschizatura pe care o scosese la iveala Pongo prin îndepartarea lespedei.
N-aveam de pierdut nici o clipa, caci explozia „focului sacru" se putea produce din clipa în clipa. Marian si sarise în pestera si ne zvârli afara pustile si sacii de calatorie. În toata graba ne încarcaram bagajele, apoi o luaram la goana pe strazile pustii si ajunseram în curând la poarta care ducea afara.
Pe când coboram scarile, vazuram o ceata de barbati si femei fugind în padurea din vale. Spre bucuria mea recunoscui si pe batrânul incas cu tânara fata printre ei.
Nu puteam cuteza sa patrundem în padure, caci acolo, spre Apus, ne pândeau indienii codrilor. Trebuia, deci, sa facem un ocol mare.
Strabaturam numai vreo cincizeci de metri, când se produse un cutremur de pamânt. Ne întoarseram privirile si vazuram întregul con de stânca – în crestetul caruia se afla misteriosul oras – înconjurat de flacari. Apoi urmara una dupa alta explozii înfundate si dupa câteva minute din munte si oras nu mai ramase decât un morman de darâmaturi. Comoara incasilor ramânea îngropata pe vecie…
Înmarmuriti priveam spectacolul nemaivazut, când deodata se lasa întunericul nopti. În acelasi timp

rasunara din padure strigate ciudate, care pareau sa fie omenesti însa.
— Repede spre Rasarit! ne striga Thomson, înspaimântat. Astea sunt tipetele de razboi ale indienilor codrilor. Trebuie sa ne fi vazut si s-au luat dupa noi. Sa fugim repede de aici!
— Dar bine, domnule profesor, atunci ajungem în Brazilia? striga Marian.
— Tot e mai bine decât sa cadem în mâinile acestora! raspunse Thomson.
Si astfel nu ne ramase altceva de facut decât sa patrundem în padurea seculara si sa pornim spre Rasarit, catre Brazilia îndepartata» – încheia doctorul Bertram.

92
LA FLUVIUL AMAZOANELOR

I.
FUGA.

DOCTORUL BERTRAM îsi continua povestirea întrerupta:
— «Profesorul Thompson gemu deodata si se lasa atât de repede la pamânt încât ma poticnii de el si era cat p-aci sa cad.
— Dumnezeule sfinte, ce ti s-a întâmplat? întrebai, îngrijorat.
— Am alunecat pe o craca si mi se pare ca mi-am scrântit piciorul – se vaieta viteazul profesor – lasati-ma aici în plata Domnului, caci indienii codrilor dindaratul nostru vor da în curând peste mine si ma vor mântui printr-o sageata otravita.
— Ce s-a întâmplat? întreba acum si Marian, care se afla putin mai înaintea

noastra.
— Profesorul si a scrântit piciorul, mi se pare si va trebui sa-l purtam pe brate, îi raspunsei.
— Vin îndata, striga prietenul meu si-i auzii pasii care se apropiau.
— Puneti-va dv. la adapost, domnilor – sopti profesorul – eu sunt om batrân si nu-mi mai pasa. De ce s-o întâmpla cu mine. Nu vreau sa-mi încarc cugetul cu vina de a va lasa, sa cadeti în mâinile indienilor.
— Nu se poate, domnule profesori zise Marian. Cred ca ne cunosti îndeajuns ca sa-ti dai seama ca nu te vom parasi la nevoie. Robert, apuca-l tu de mâini si cu îl voi, apuca de picioare. Apoi pornim repede înainte, iar Pongo s-o ia înaintea noastra.
Profesorul îsi înabusi durerea când îl ridicaram si doar un geamat slab îi iesi de pe buze.
Ne puseram în miscare, desi nu era deloc lesne sa gasim în bezna padurii tropicale poteca croita de Pongo în vegetatia aceea deasa.
În cele din urma, dupa vreo zece minute, daduram de credinciosul negru, a carui prezenta o bagaram în seama numai prin zgomotul slab pe care-l facea cutitul sau taind lianele si maracinii.
Marian îi comunica în soapta cele întâmplate si uriasul raspunse imediat:
— Pongo face mai repede. Masser Farrow ramâne în urma lui.
Apoi auziram cum îsi urma îndeletnicirea cu puteri îndoite. Si lucru astfel de vreo patru ceasuri, când se lasase noaptea.

Strabaterea codrilor sud-americani e grozav de grea chiar în timpul zilei – darmite noaptea si urmarit de dusmani primejdiosi.
Cu toata galagia stârnita de animalele care iesisera la prada, trebuia sa ne miscam cu bagare de seama, caci urmaritorii nostri erau crescuti în padure si se pricepeau de sigur tot atât de bine ca si Pongo sa deosebeasca zgomotele.
Si ca erau îndaratul nostru, o dovedeau strigatele lor, care se amestecau uneori cu tipetele animalelor.
Dupa parerea profesorului, care cunostea tinutul de mai înainte, mai eram la vreo patru sute de kilometri de hotarul Braziliei. Acolo urma sa dam de una din apele care alcatuiesc împreuna fluviul Amazonului si care prin varietatea lor formeaza cea mai minunata retea fluviala din întreaga lume.
Înca patru sute de kilometri cu dusmanii neîmblânziti pe urmele noastre, caci abia la granita Braziliei urma sa scapam de ei – dupa cum ne încredintase profesorul.
Bietul nostru Pongo lucra neobosit croind drum prin desisul încâlcit si noi mergeam fara ragaz, poticnindu-ne si alunecând la fiece pas, ducând ca povara pe tovarasul nostru.
Deodata Pongo se opri si zise în soapta:
— Massers, apa înaintea noastra.
Auziram lamurit plescait de valuri, dar fluviul parea sa fie îngust, caci deasupra lui se atingeau coroanele uriasilor copaci ai padurii seculare si nu lasau lumina lunii sa strabata.

— Minunat! sopti profesorul, care se tinuse bine pâna atunci – poate ca izbutim acum sa-i abatem pe indieni de pe urma noastra. Daca fluviul nu-i prea adânc si repede, am putea strabate câteva sute de metri prin apa, spre Nord si astfel indienii nu vor sti încotro ne am îndreptat. Pâna sa gaseasca ei locul pe unde am patruns înapoi în padure, noi le-o vom fi luat cu mult înainte.
— Bine zici – încuviinta Marian – sa încercam îndata adâncimea apei. Acum va trebui sa te las jos, domnule profesor. Pune la pamânt piciorul sanatos si Robert va urma sa te tina de subtiori.
— Pongo cerceteaza apa! zise negrul si în aceeasi clipa auziram cum se lasa în fluviu, cu bagare de seama.
Apoi adauga dupa putin timp:
— Massers vine. Apa nu adânc.
Asta era o veste buna si fara sa stam o clipa pe gânduri, ne daduram drumul în apa. Era rece ca gheata, dovada ca venea din platoul peruvian. Din fericire, la mal nu era adânca – cel mult treizeci de centimetri – si fundul era vârtos, acoperit probabil cu pietris.
Dupa ce strabaturam vreo suta de metri spre nord, rasuna deodata strigatul unui indian, la stânga noastra, cel mult la douazeci de metri în padure.
Ne opriram pe data, caci zgomotul ce-l faceam mergând prin apa ne-ar fi putut da de gol.
Auziram apoi cum strigatul trecea din om în om, dar – spre bucuria noastra – mergea în jos spre Sud. Asa dar, se parea

ca iesisem din împresurarea urmaritorilor nostri.
Cu toate astea trebuia sa ne scapam într-un fel oarecare de acest dusman apropiat, caci daca mergea înainte nu se putea sa nu se ciocneasca de noi.
Si în vreme ce-mi bateam capul zadarnic sa gasesc o iesire, Pongo si luase ofensiva. Trecu pe dinaintea noastra ca o umbra, apoi îl înghiti întunerecul padurii. Ascultai cu încordare spre codrul secular, dar nu putui deosebi nici un zgomot strain printre cele ale animalelor. Si cu toate astea cei doi vrajmasi trebuie sa se fi întâlnit pâna acum, caci fara doar si poate ca indianul iesise în întâmpinarea negrului nostru.
Deodata tresarii speriat, caci o umbra uriasa aluneca pe dinaintea noastra în apa, dar auzii glasul înabusit al lui Pongo:
— Massers vine, dusman va fi linistit mult timp.
Care va sa zica nu-l omorâse pe indian, ci-l ametise numai.
Acum puteam merge mai repede, caci n-aveam sa ne mai temem de vreun vrajmas. Acestia se aflau îndaratul nostru, spre Sud – dar era lesne cu putinta ca atunci când vor ajunge la fluviu sa se desparta si ei si sa trimita echipe în apa de amândoua partile fluviului si ar fi trebuit sa bage de seama lipsa aceluia pe care Pongo îl doborâse.
Daca-l gaseau – ceea ce era de presupus, tinând seama de mirosul lor fin – atunci cunosteau si drumul nostru.

La sfatul lui Marian mai strabaturam vreo cinci sute de metri spre Nord, trecuram apoi apa – care nu, era prea adânca nici la mijloc – pe urma mai merseram pe malul rasaritean câteva sute de metri în apa, spre Nord.
Dupa aceea Pongo începu sa cerceteze marginea padurii, spre dreapta noastra. Pentru el lucrul nu era prea greu, caci vedea si pe întunerec, astfel ca gasi un loc pe unde puteam patrunde lesne si fara sa lasam urme prea vadite.
În cele din urma se opri si sopti:
— Massers, aici înauntru, Pongo merge înainte.
Iesi cu bagare de seama din apa si noi îl urmaram la pas, caci ne cam venea greu cu profesorul în brate. Dar peste putin timp iesiram si noi cu bine pe mal.
Pongo gasise un loc în padure unde se afla un luminis îngust, astfel ca abia dupa vreo optzeci de metri fu nevoit sa se foloseasca iarasi de cutitul sau pentru înlaturarea balariilor.
Înaintam acum destul de repede, dar bratele aproape ca nu mi le mai simteam din pricina poverii ce o duceam.
Nu stiu zau am rabdat pâna s-a luminat de ziua. Atunci capataram parca puteri noi, caci nadajduiam sa dam în curând de o apa unde sa ne odihnim câtva timp.
Într-adevar, dupa vreo jumatate de ceas de mers pe lumina, auziram susurul unei ape. Ca o izbavire cereasca ne aparu albia larga si sclipitoare în soare.
Nu venise însa vremea sa ne cautam un loc de odihna, caci mai întâi trebuia sa ne punem la adapost de dusmani.

Chibzuiram numai câteva clipe daca sa cotim spre Miazazi, sau sa mergem mai departe spre Nord, profesorul ne spuse însa ca pe la Nord mai curând ajungem la granita braziliana. Chiar daca drumul era ceva mai lung, cel putin n-aveam sa ne temem de urmaritori.
Si apa în care intraram acum nu era prea adânca, iar fundul pietros, ceea re ne îngaduia sa mergem mai repede.
În cele din urma descoperiram un loc care ne oferea un minunat teren de tabara. Pe un colt al malului care înainta în apa se aflau câtiva copaci cu frunza lata, îndaratul carora se înaltau palmieri uriasi. Între copaci era un luminis mic, cât se poate de potrivit pentru scopul nostru, caci de acolo puteam cuprinde cu privirea tot fluviul si sa observam imediat dusmanii ce se apropiau.
Îl lasaram pe, profesor binisor jos, în iarba înalta si Marian începu îndata sa-i examineze piciorul. În vremea asta eu sapai gropi pentru foc si Pongo veni curând cu vreascuri.
Un tipat al lui Thompson; ma facu sa ma apropii de el si de Marian.
— S-a facut! zise prietenul meu. I-am asezat la loc osul domnului profesor. Din fericire n-a fost rupt, ci numai scrântit. Acum îi vom racori umflatura, cu schimbul, apoi îi vom face un pansament si în câteva zile va fi iar pe picioare.
— E grozav pentru mine gândul ca trebuie sa ma purtati! se tângui bietul învatat. Dac-as avea niste cârje, as umbla mai repede.

— O idee buna – zise Marian – mai încolo vom cauta doi copacei sau niste crengi potrivite pentru scopul acesta.
Prepararam ceai proaspat si încalziram conserve, ca sa ne potolim foamea.
— În curând va trebui sai mergem iar la vânatoare – zise Marian – chiar daca împuscaturile vor atrage pe indieni pe urmele noastre. N-avem însa încotro.
— Ei vor gasi în orice caz peteca pe care va trebui s-o croim prin padure – zisei eu – asa ca împuscaturile n-au ce sa ne mai strice. Dar nu stiu însa. Cum vom izbuti sa scapam de ei Doar nu putem alerga neîncetat pâna la granita Braziliei.
— Fireste ca nu, de aceea vom face un popas la noapte, raspunse Marian. Poate ca în cursul zilei trecem pe lânga câteva cursuri de apa si astfel le vom putea îngreuia gasirea urmei noastre.
Furam repede gata cu mâncarea, apoi ma apucai sa racoresc cu apa rece piciorul umflat al profesorului, în vreme ce Pongo si Marian se pusera în padure ca sa faca rost de niste cârje. Dupa câtva timp se înapoiara cu doua craci trainice, care se potriveau de minune pentru asta. Fura taiate pe masura bietului profesor si furcile în care trebuia sa-si sprijine subtiorile fura captusite cu ierburi. Nu ne croiram înca poteca prin padure, ci ne strecuraram cu bagare de seama printre tufe, iar Pongo acoperi în vremea asta urmele lagarului nostru, astupând gropile de foc si ridicând iarba calcata, pe care o stropi cu apa.
Îl mai purtaram pe profesor cale de o suta de metri în padure, caci îi venea

greu sa se strecoare printre balarii. Apoi ne apucaram sa ne croim o poteca si dânsul izbuti sa mearga dupa noi, fara sa mai aiba nevoie de ajutor.

II.
ÎN PRIMEJDIE.

ÎNAINTAM DESTUL DE REPEDE si dupa vreo patru ceasuri de mers daduram de o mlastina întinsa. Vreun pârâias de munte trebuia sa fi întâlnit în cale o piedeca de netrecut, apa lui acoperise o bucata mare de teren, a distrus plante, ierburi si în cele din urma si copacii.
Ne era cu neputinta sa trecem de partea cealalta, caci atunci când profesorul sonda, cu cârja sa, fundul mocirlei, bastonul sau disparu aproape în întregime. Porniram îndata pe marginea mlastinii spre Nord, ca s-o înconjuram.
Dupa vreo jumatate de ceas de mers, mlastina facu deodata – spre spaima noastra – o cotitura brusca spre Apus. Daca am fi mers înainte pe marginea ei, nu se putea sa nu ne ciocnim cu indienii care ne urmareau.
— Repede îndarat! striga Marian. Mlastina se întinde cel putin câtiva kilometri spre Apus.
Fara sa mai stam la gânduri porniram cât mai grabnic înapoi ciulind mereu urechile spre padure, de unde ne asteptam sa auzim strigatele Indienilor.
Pâna atunci auziseram în câteva rânduri acele chemari prin care dusmanii nostri îsi dadeau de veste între ei si puturam astfel stabili ca numarul urmaritorilor era

de vreo douazeci. Prea primejdioasa n-ar fi putut fi pentru noi o întâlnire cu dânsii, caci ne urmareau, împrastiati si i-am fi putut, deci, rapune unul câte unul. Dar vroiam sa-i crutam pe acesti oameni, care nu faceau decât sa asculte orbeste de o porunca primita. Iar pe de alta parte trebuia sa ne ferim de sagetile lor otravite, pe care le puteau slobozi fara sa vedem macar primejdia.

Dupa douazeci de minute numai ajunseram la punctul unde iesiseram din padure si daduseram de mlastina; ascultaram cu încordare câtva timp, dar neauzind nici un zgomot suspect – porniram repede înainte spre: Miazazi.

Drumul acesta era lipsit de piedici, în schimb pamântul era foarte alunecos si moale. Mergeam cât puteam de repede si profesorul se silea din toate puterile sa tie pas cu noi, dar, dupa alta jumatate de ceas ne opriram iarasi, încremeniti, caci si aici mlastina facea o cotitura spre Apus. Mlastina se întindea spre Apus în forma de semiluna... Daca indienii cunosteau terenul, n-aveau nevoie decât sa ocupe linia dintre cele doua capete si atunci ne prindeau ca într-o capcana.

— N-avem încotro, trebuie sa iesim de aici! facu Marian. Înainte. Vom înconjura bratul acesta de mlastina. Poate ca gasim vreun loc pe unde putem trece. Dumnezeule, se întinde cale de câtiva kilometri!

Puteam cuprinde cu ochii o întindere mare, care dogorea pâna departe. Mlastina zacea ca o vale lunga si larga lai mijlocul padurii seculare.

— N-ar fi mai bine sa-ncercam, totusi s-o strabatem? îsi dadu cu parerea profesorul. Am putea face asta cu ajutorul unei plute construita în graba.
— Cu neputinta, raspunse Marian. Sunt câteva ochiuri de apa, dar restul terenului n-ar putea duce nici macar o bucata de lemn, astfel ca pluta ar fi înghitita de namol. Altfel trebuie sa facem, adica sa pornim înainte, în întâmpinarea urmaritorilor. Poate avem noroc si scapam din capcana pâna a nu da ochi cu ei.
— Dânsii vin însa de la Miazazi – spusei eu – si se poate sa ne întâlnim cu totii deodata. N-ar fi mai bine sa mergem timp de un ceas spre Nord, de-a lungul mlastinei, apoi sa înconjuram vârful de colo? În vremea asta ei se vor fi împrastiat si cel mult daca ne vom întâlni cu o santinela de-a lor. Pe aceasta o vom putea rapune si daca va striga pentru a da de veste tovarasilor, va trece mult pâna sa poata veni ei.
— Ai dreptate – încuviinta Marian dupa ce chibzui nitel – hai sa ne-ntoarcem, deci si sa înconjuram înca odata bratul de Nord al mlastinei.
Profesorul încuviinta si el propunerea mea, în vreme ce Pongo, tacut si pornise înapoi. Ne încordaram puterile si, dupa trei sferturi de ceas, ajunseram la bratul nordic al mlastinii, de unde o luaram îndata spre Apus.
Merseram astfel vreun ceas si oboseala ne pridid. Caldura umeda, duhoarea mlastinii, mersul anevoios pe pamântul mocirlos, ne paralizau trupul si spiritul.

Numai Pongo se mai tinea bine, caci el facea cât doi oameni ca noi.
Cel mai prost o ducea profesorul, deoarece avea de luptat cu cârjele sale, care uneori se afundau pâna la capat în pamântul moale.
Eram pe drum de sapte ceasuri, în care timp nici nu ne gândiram la mâncare, iar acum ar fi fost prea primejdios sa împuscam ceva vânat, caci ne-ar fi putut auzi Indienii. Conserve nu mai aveam deloc – doar putin ceai. În sticlele noastre, din care trageam din când în când câte o înghititura, ca sa ne potolim setea grozava.
Situatia noastra parea deznadajduita. De-am fi strabatut odata cel putin bratul acesta de mlastini, dar deocamdata nici capatul nu i-l puteam zari. Astfel ca înaintam tot mai încet, mai obositi, mai înfometati.
Mai trecu un ceas, când... deodata îl auziram pe Pongo:
— Massers, colo padure, mlastina, sfârseste. Arata cu mâna înainte si cuvintele sale facura sa treaca prin trupurile noastre ca un curent electric. Da, colo în fund se zarea o dunga negricioasa, care închidea suprafata libera a mlastinii. Trebuia sa fie padurea, prin care puteam coti iarasi spre Rasarit, catre hotarul Braziliei.
Perspectiva de a scapa din capcana mocirloasa ne însufleti. Porniram. Mai repede, învingându-ne oboseala cu o energie de fier.
Dupa socoteala noastra mai aveam de strabatut un drum de o jumatate de

kilometru, când Pongo se opri brusc si ridica bratul. Asta era pentru noi un semn ca trebuie sa ne oprim deasemenea si sa ramânem linistiti.
Uriasul nostru camarad porni înainte cu miscari mladioase de pantera, ridica încetisor bratul drept în care tinea cutitul de spintecat rechini, apoi arma grozava sclipi ca un fulger prin aer.
Se auzi un grohait slab, Pongo facu o saritura înainte, se apleca si, în clipa urmatoare, ne arata, triumfator, un purcelus de apa, pe care-l rapusese.
Iata, deci ca norocul ne venise în ajutor, caci acum nu mai aveam nevoie sa împuscam si prin asta sa atragem atentia dusmanilor asupra noastra. Nu ne puteam gândi înca la mâncare, pentru ca mai întâi trebuia sa ne vedem scapati de bratul mlastinii.
Pongo încarcase purcelusul în spinare si pasea înaintea noastra, spre padurea salvatoare. Mai aveam vreo suta de metri pâna acolo – dar deodata se auzira din departare strigatele acelea prin care indienii îsi dadeau de veste unul altuia.
Departarea de unde se auzise primul strigat putea sa fi fost de vreo doua sute de metri. De vazut nu ne puteai vedea indianul acesta, caci era în inima padurii, dar din raspunsurile celorlalti tovarasi ai sai, ne daduram seama ca împresurasera sistematic partea aceasta de padure care se afla între cele doua brate ale mlastinii.
Acum trebuia sa ne grabim cât mai mult cu putinta, caci indianul era aproape tot atât de departe ca si noi de capatul

mlastinii si trebuia sa ne ferim neaparat de o ciocnire cu el.
Iutiram pasii cât ne statu în puteri, dar nu ne puteam masura cu Pongo, care pornise aproape în galop.
Astfel se facu ca el si disparuse îndaratul celor dintâi copaci ai padurii, când noi mai aveam vreo treizeci de metri pâna acolo.
În cele din urma atinseram si noi codrul secular si vazuram ca bratul mlastinos devenea tot mai îngust, ceea ce ne dadea nadejdea ca mai încolo îl vom putea strabate cu piciorul.
Deodata daduram de bagajele lui Pongo, pe care el le lasase jos la radacina. Unui palmier urias. Camaradul nostru nu se zarea nicaieri, ceea ce-l facu pe Marian sai spuna:
— Sa asteptam aici. Cu siguranta ca Pongo s-a dus în întâmpinarea indianului dusman, ca sa-l înlature din cale. Sa ramânem linistiti pe loc.
Câteva clipe staturam nemiscati – o odihna binefacatoare pentru noi.
Deodata uriasul Negru se ivi pe nesimtite dintre tufele apropiate, râse când ne zari si sopti:
— Totul bine, Massers, dusman ramâne linistit mult timp. Mergem repede înainte.
Îsi zvârli bagajul în spinare si porni înaintea noastra în padure, urmat de noi.
Vreo jumatate de ceas merseram astfel, pâna daduram de un loc al mlastinii, pe unde puteam trece lesne pe partea cealalta. Un cedru urias cazuse probabil de curând – dea curmezisul bratului îngust al mlastinii, acoperind aproape

trei sferturi dintr-însul. De acolo mai erau vreo patru metri pana la malul celalalt.
Pongo se puse imediat pe lucru sa taie niste copacei grosi cat bratul, dar înalti de vreo cinci metri. Dupa ce retezase vreo sase, cu ajutorul cutitului sau de rechini. Facu din ei o legatura, pe care si o încarca pe umar. Apoi pasi pe cedrul doborât dea curmezisul mlastinii si când ajunse la capat aseza, cei sase copacei de la coroana cedrului pâna pe tarmul celalalt.
Pasi apoi linistit pe podul acela plutitor, puse jos bagajul dincolo si se-ntoarse la noi.
— Massers vine, zise el si îl lua pe profesor pe brate, ca pe un copil.
Porniram si noi îndata si când ajunseram de partea cealalta, Pongo trase spre el cei sase copacei, ca sa n-aiba indienii munca prea usoara când vor vrea sa treaca si dânsii.
Acum puteam merge linistiti pe marginea mlastini, caci acesta se largea tot mai mult, deoarece mergeam iarasi spre Rasarit. Înainte cu indienii sa fi înaintat atât de mult ca sa ajunga la tarmul de Nord, departarea dintre cele, doua maluri va fi atât de mare încât ei nu ne vor mai putea vedea..
Dar ne faceam iluzii... Abia merseseram zece minute de-a lungul malului, ca auziram în padurea de, partea cealalta a mlastinii iarasi chemarile indienilor.
Acum, însa, nu mai erau atât de departati unii de altii, caci auzeam lamurit ca urmaritorii formasera un

semicerc strâns, al carui început era în spatele nostru, cam în locul unde trecusem mlastina, iar capatul celalalt era la dreapta, noastra.
Îsi spusesera, de sigur, ca scapasem pe aici, în jurul capatului nordic al mlastinii. Si explicatia asta era la mintea omului, deoarece la capatul de Miazazi n-ar fi putut descoperi nici o urma de-a noastra.
Pongo, îsi încorda privirea spre padure, la stânga noastra, apoi zise deodata:
— Massers vine, aici bun.
Spunând aceasta patrunse într-o spartura îngusta dintre doi copaci. Cu vederea lui agera descoperise îndaratul acestei sparturi un luminis marisor; în mijlocul caruia se înalta un cedru urias.
Negrul arata spre copac si zise numai atât:
— Acolo tabara.
Pricepuram îndata care era planul sau. Trebuia neaparat sa ne luam acum un ragaz mai lung de odihna, caci ajunsesem la capatul puterilor. Înainte de toate trebuia sa mâncam însa, caci nu luasem nimic în gura de opt ceasuri, de când eram pe drum neîntrerupt.
Pongo vroia sa ne faca un adapost în frunzisul copacului, unde am fi fost oarecum în siguranta fata de indieni. E drept ca ne vor încercui dar nu s-ar fi putut apropia prea usor, caci luminisul împiedeca nu se furiseze neobservati.
Trebuia doar ea noi sa aprindem câte un foc în doua parti ale copacului si pulsam chiar întretine aceste focuri aruncând de sus crengi uscate în valvataie.

Era nevoie sa ne grabim acum, caci urmaritorii se puteau ivi din clipa în clipa. În vreme ce noi cautam de zor vreascuri, Pongo reteza copacei tineri si crengi, care trebuiau sa formeze podeaua lagarului nostru. De patru ori la rând se catara în cedru aducând câte o legatura de crengi, apoi strânse buruieni care cresteau pe malul mlastinii si Ie cara tot acolo.
În vremea asta. Noi facusem focul si jupuisem porcul. Marian veni cu doua crengi în forma de furca, pe care le înfipseram în pamânt de amândoua partile focului. Porcul fu înfipt într-o frigare si astfel îl fripseram deasupra flacarilor, pâna se rumeni.
Pongo dadu din cap multumii, vazându-ne la treaba, lua apoi sticlele noastre goale si se duse s-aduca apa.
Se înapoia la mlastina si eu ma gândii îndata ca vroia sa patrunda mai departe spre Apus, deoarece acolo trebuia sa fie apa mai limpede în râul care formase mlastina. La fel se gândea si Marian, caci zise deodata:
— Numai de nu s-ar lovi de indieni, caci se poate ca acestia sa si fi dat de copacul prabusit pe care am trecut noi mlastina.
— Tot ce se poate, îi raspunsei. Dar ia spune, Mariane, n-ar fi mai bine daca. L-am si urca în copac pe profesor? Daca urmaritorii s-ar ivi de-odata, e bine ca el cel putin sa fie la adapost.
— Ai dreptate – încuviinta, prietenul meu si nici Thompson nu se împotrivi.
Marian se puse imediat pe lucru, îl lua de umeri pe profesor, acesta se înclesta cu

mâinile de trunchi, apoi sa catara în sus, din craca în craca.
Prietenul meu se urca si el, usor ca o pisica. Era o întreprindere primejdioasa, caci daca s-ar fi rupt o creanga, s-ar fi rostogolit amândoi la pamânt. Dar nu se-ntâmpla nimic si în cele din urma cei doi ajunsera în frunzisul des al copacului, unde nu-l mai vazui.
Dupa câteva minute Marian veni înapoi si zise.
— Pongo a facut treaba buna. Avem un adapost minunat colo sus. La noapte va trebui sa ne odihnim neaparat, iar mâine vom avea timp de ajuns sa chibzuim cum sa stergem putina. Aha; mi se pare ca e gata friptura noastra.
Luaram porcul de pe jar si asteptaram sa se raceasca putin. Dupa câteva minute Marian taia o bucata mare, o înfipse în furculita profesorului, pe care o aseza între dinti si se catara repede în copac.
Când se înapoia, zise zâmbind:
— Profesorul nostru nu si-a pierdut deloc pofta de mâncare. Nici n-a asteptat sa se raceasca bine carnea si a si început sa înfulece dintr-însa. Ia hai sa-ncepem si noi.
Taiaram o bucata respectabila de friptura si pe când ne pregateam s-o mâncam, tresariram speriati, caci Pongo se ivise în fata noastra, râzând multumit. Se apropiase cu totul pe nesimtite, desi dupa atâtea aventuri prin câte trecusem, noi aveam simturile destul de ascutite.
— Apa buna, Massers, rase el si goli continutul sticlelor în ibricele noastre de

ceai, pe care le atârna apoi de o creanga, deasupra focului.
Dupa aceea îsi taia si el o bucata de friptura si zise:
— Dusmani tot în padure, n-au trecut înca peste mlastina. Îndata vino noapte, atunci stingem foc.
Avea dreptate. Daca indienii nu ne descopereau pâna se înnopta, ne-ar fi putut da de gol lumina focului. Si daca pâna atunci nu dadeau de ascunzatoarea noastra, ar fi fost cu putinta sa ne facem nevazuti în zorii zilei.
Ne grabiram cu mâncarea, turnaram ceaiul în sticle si ne catararam în copac cu bagajele si cu ceea ce mai ramasese din friptura de porc.
Pongo ne facuse un culcus cum nici nu s-ar fi putut mai bun. Si cu paturile noastre pe deasupra am fi putut petrece si o saptamâna acolo.
Camaradul nostru negru se urca cel din urma, caci îndepartase urmele focului, apoi se mai duse pâna la mlastina ca sa iscodeasca daca nu se zareau Indienii.
Întunericul se putea lasa din clipa în clipa si atunci ne-am fi putut socoti la adapost pentru toata noaptea. Cu toate astea ne sfatuiram daca n-ar fi bine sa stam de veghe cu schimbul, Pongo însa puse capat discutiei, spunând:
— Pongo aude si în somn daca vine dusman.
E drept, uitasem de asta. Apoi, dusmanul nu ne putea vatama decât daca ar fi izbutit sa se catere în copac – si pâna sa se urce sus, ne-ar fi trezit clatinarea arborelui.

Dupa câteva minute se întuneca si noi ne întinseram în culcusuri, învelindu-ne cu paturile. Oboseala ne facu sa cadem îndata într-un somn adânc.
Fui desteptat de Marian, care ma scutura de brat si-mi sopti:
— Pongo m-a trezit, spunând ca indienii ar fi pe aproape. A! I-asculta... are dreptate.
De jur-împrejurul luminisului rasunara deodata strigatele ciudate ale dusmanilor, acoperind concertul pasarilor si animalelor padurii.
— Ce ne facem acum? întrebai pe Marian, în soapta.
— Dormim înainte – raspunse el, calm – vom vedea mâine ce e de facut. Pongo sustine ca va observa daca se apropie indienii si deoarece avem luna plina, ne vom putea apara bine.
Avea dreptate prietenul meu. Mai ascultai câtva timp strigatele dusmanilor, apoi oboseala îmi închise pleoapele.

III.
LA UN PAS DE MOARTE.

CÂND MA TREZII SE LUMINASE dea binelea. Profesorul mai dormea înca alaturi de mine, caci umbletul pe cârje îl obosise foarte mult.
Ridicându-ma îi vazui pe Marian si Pongo sezând pe platforma acoperita cu iarba de pe crengile dedesubtul nostru. Priveau cu încordare în jos prin frunzisul des; Pongo auzise îndata zgomotul ce-l facusem când ma ridicasera din culcus,

îsi întoarse privirea si duse degetul la buze.
Asta însemna sa ramân linistit. Statui locului deci si încercai de asemeni sa privesc în jos, dar frunzisul ma împiedeca sa vad ceva.
Statui astfel zece minute. Apoi Marian se catara la mine.
— Indienii ne-au împresurat din toate partile – zise el – tocmai a fost sub copac o iscoada de-a lor. A cercetat pamântul cu bagare de seama si cu siguranta ca a observat ceam aprins acolo un foc, desi Pongo a înlaturat urmele cât a putut mai bine. Apoi a privit în sus câteva; clipe si fara îndoiala ca a zarit platforma asta de crengi, ba poate si pe noi, caci s-a retras repede, a strabatut luminisul si s-a facut nevazut în padure. Acum trebuie sa chibzuim ce e de facut.
— Sa mâncam – propusei eu – mai avem ceai cald si fripturica rece de porc. Astea trebuie sa ne ajunga peste zi, caci daca e vorba de fuga. Numai noaptea putem încerca.
— Ai dreptate – încuviinta, Marian – dar nu-mi place de fel chestia asta. Carnea ajunge doar pentru o singura data, apoi trebuie sa rabdam pâna mâine. Aceiasi lucru cu ceaiul.
— Daca la asta se reduce tot necazul, n-ar fi nimic – raspunsei eu – suntem doar obisnuiti sa rabdam. Principalul lucru este cum sa trecem prin rândurile indienilor, caci mai ales noaptea vom fi cu ochii în patru.
— E drept, de aceea trebuie sa si coborâm din copac îndata ce se va

întuneca, asa dar înainte ca luna sa lumineze raristea. O zi de odihna va face bine si profesorului.
În aceeasi clipa se trezi Thompson, roti privirea în juru-i, mirat, apoi zise:
— De sigur ca nu putem pleca de aici – nu e asa?
— Ba chiar e – raspunse Marian – suntem încercuiti de indieni. Trebuie sa asteptam pâna se înnopteaza, pe urma sa încercam sa fugim.
— Într-o anumita privinta, asta ma bucura – zise profesorul – piciorul nu ma mai doare si pâna diseara cred ca ma voi simti destul de bine ca sa pot merge fara cârje.
— Sa nadajduim ca asa va fi – raspunse Marian – acum sa îmbucam ceva, dar socot c-ar fi bine sa înjumatatim portiile, ca sa ne ramâie ceva si pentru mai târziu. La fel sa facem si cu ceaiul.
— Bine – încuviinta profesorul – daca vrei sa fii atât de bun, adu-mi jumatatea mea de portie. Nu vreau sa ma misc din loc, ca sa las piciorul sa se odihneasca în voie.
— Cu draga inima, domnule profesor.
Ne daduram jos amândoi pe platforma dedesubt, unde Pongo statea înca la pânda. Când ne apropiaram, ne spuse, însa, ca n-a mai zarit nici un dusman.
— Propun sa ne culcam iar si sa încercam sa dormim – zise Marian – putem sa si veghem cu rândul, desi nu socot ca ar fi nevoie. Odihnindu-ne acum, vom avea puteri pentru marsul de noapte.

— Eu unul am si primit propunerea, râse profesorul si se întinse în culcusul sau.
Luaram întelegere ca deocamdata sa ramâna Pongo doua ceasuri pe platforma de jos, apoi sa-l înlocuiasca Marian si eu sa iau a treia veghe. Prietenul meu dete instructiunile trebuincioase Negrului, apoi se întinse în culcus, alaturi de mine si cu toate ca dormisem toata noaptea, ma cufundai îndata din nou în împaratia visurilor.
Cu putin înainte de amiaza ma trezi Marian ca sa-mi iau veghea în primire. Ma ridicai, îmi dadui drumul în jos pe platforma cealalta si ma asezai pe crengi cat putui mai bine.
Tot timpul cât tinu veghea mea, nu se întâmpla nimic si-l desteptai pe Pongo care îmi lua locul.
Dormii iarasi patru ceasuri, pâna ma zgâltâi Marian; mâncai bucata de carne ce mi se cuvenea si sorbii câteva înghitituri de ceai, apoi îmi luai iarasi slujba în primire, dupa ce prietenul meu îmi dadu în grija sa-l trezesc peste un ceas si jumatate. De-atunci încolo mai aveam numai o jumatate de ceas lumina de zi si în vremea asta trebuia sa ne pregatim bagajele, deoarece îndata dupa ce se lasa întunericul aveam de gând sa parasim copacul înainte ca Indienii sa ajunga la vreo hotarâre.
Ne propusesem sa pornim pe lânga mlastina de la Rasarit, chiar daca vom da acolo peste câtiva Indieni de paza, pe care Pongo se va pricepe sa-i puna cu botul pe labe.

În cursul zilei profesorul îsi miscase piciorul în câteva rânduri si sustinea ca nu mai simte nici o durere. Umflatura daduse înapoi si ea, asa ca nadajduiam sa-l putem încalta pana diseara.
Când se împlini vremea, îi trezii pe tovarasii mei si începuram sa ne grabim cu pregatirile. Marian încalta profesorului cizma si Thompson zise – spre bucuria noastra – ca nu mai simtea nici un fel de durere. Se ridica chiar pe picioare si încerca sa faca vreo câtiva pasi, ceea ce izbuti de minune.
Ne strânseram bagajele si când mai erau doar vreo zece minute pâna la apusul soarelui, stateam cu totii pe platforma de jos, gata de drum.
Erau clipe de suprema încordare. Ne vor zari oare indienii? Nu cumva asezasera iscoade pe cei mai înalti copaci ai padurii înconjuratoare, ca sa ne supravegheze pe noi?
În cele din urma se întuneca dea binelea; animalele padurii începura sa dea semne de viata si Pongo se lasa cel dintâi la pamânt. Marian îl urma apoi profesorul si eu dupa ei.
Când ajunsei jos, camarazii mei o si luasera înainte. Strabatui în graba luminisul, ma strecurai printre cei doi copaci înalti si ajunsei pe fâsia îngusta pe care mlastina o smulsese padurii.
Pornii repede spre Rasarit si dadui îndata de profesor, care nu putea merge atât de iute ca ceilalti. La câtiva metri înaintea noastra se auzi deodata un fosnet destul de tare, apoi o lovitura înabusita.

Când ajunseram la locul cu pricina, daduram de Marian si Pongo, care stateau aplecati deasupra a doua trupuri omenesti. Potrivnicul lui Marian se mai zvârcolea înca si prietenul meu ridicase tocmai pumnul ca sa izbeasca. Dar Pongo îi veni în ajutor si-l ameti pe individ.
Puteam vedea lamurit ce se petrece, caci numeroasele ochiuri de apa ale mlastinii aruncau pe poteca noastra lumina, lunii ce se rasfrângea în ele.
Cei doi camarazi ai nostri se ridicara si Pongo târî în tufis indienii doborâti, apoi porni în goana de-a lungul potecii înguste ce ducea spre Rasarit..
Îl urmaram cât mai repede cu putinta, dar cu toata bunavointa ce o avea, profesorul nu putea alerga ca noi, astfel ca eu si el ramaseram în urma.
Marian baga de seama asta, în cele din urma si-i dadu de stire lui Pongo, astfel ca ne asteptara si când furam împreuna, porniram cu totii mai încet.
Deodata totul ramase linistit în jurul nostru si în ceasul urmator strabaturam o bucata buna de drum. În curând ajunseram la capatul mlastini unde trebuia sa croim din nou o poteca. Pongo munci nebuneste, cu toate acestea înaintam foarte greu. Pe de alta parte, oricât se silea nu, nu putea sa înlature cu totul zgomotul, caci atunci ar fi însemnat sa înaintam si mai încet.
Norocul nostru era ca ne odihnisem o noapte si o zi, deoarece acum trebuia sa mergem iarasi pana dimineata. Aveam de suferit iar de pe urma caldurii umede care se simte si noaptea sub

acoperamântul de frunzis al padurii. Eram leoarca de sudoare, inima îmi batea cu putere si plamânii primeau cu greu aerul îmbâcsit.
Dar n-aveam încotro, trebuia sa mergem înainte, mereu înainte.
Dupa câteva ceasuri de drum, se parea ca suntem salvati! Vazuram deodata în fata noastra un fluviu foarte lat, care avea numai un curent slab spre Miazazi.
Apa era luminata de luna si astfel puturam zari în mijlocul ei o insula destul de întinsa, care ne oferea un minunat loc de popas. Acolo nu ne putea vedea nici un dusman..
— Foarte bine – zise Marian – trebuie sa ajungem pe insula. E destul de departata de mal ca sa n-avem a ne teme de vreo sageata otravita sau de vreun cutit aruncat din zbor. Hai sa înotam repede într-acolo!
Un plescait usor lânga mal îl facu pe profesor sa izbucneasca în râs..
— Nu-s de parere sa înotam – zise el – ala de colo a fost un crocodil. Sunt cam multi pe aici. Trebuie sa întocmim o pluta.
— Atunci repede la treaba! ne îndemna Marian. Pongo, cauta copaci subtirei si liane! Robert, da-i ajutor. Iar d-ta, domnule profesor, va trebui sa stai de straja la poteca pe care am croit-o. Trage fara sovaiala daca se arata ceva suspect!
Ne apucaram de lucru imediat si nu ne mai feream sa facem zgomot, caci trebuia sa dam gata pluta cât mai repede.
Dupa o munca încordata izbutiram, dar când o lasaram pe apa se dovedi ca nu

putea duce decât doua persoane. Marian hotarî imediat:
— Pongo, îl vei duce întâi pe domnul profesor, apoi pe Robert si la urma pe mine. Tine, domnule profesor – la capatul acestui ghem de sfoara… va ajunge pâna, la insula! Robert, da-i si ghemul tau, pentru ca Pongo la întoarcere, sa poala trage iarasi încoace capatul. În felul acesta nu mai e nevoie sa vâslim, ci vom trage pluta încolo si încoace.
Ideea era cât se poate de buna. În loc de vâsla, Pongo se folosi de o creanga înfrunzita si mâna pluta cam piezis în directia nordica, pentru ca sa nu fie abatuta prea mult din cale de curentul slab. Dupa vreun sfert de ceas ajunse cu bine la insula si profesorul coborî.
Traseram pluta îndarat spre noi si de asta data drumul nu tinu decât cinci minute. În vremea asta ma împotrivisem cu hotarâre ca Marian sa strabata cel din urma fluviul pana la insula; cu greu prietenul meu primi sa fie cel de-al doilea. Acum trebuia sa traga profesorul de dincolo si Pongo îi sprijini cu vâsla lui, pana când pluta ajunse cu bine a doua oara.
Când trasei îndarat spre mine, rasuna deodata – la cel mult treizeci metri departare – unul din strigatele acelea ale indienilor, caruia îi raspunsera îndata altele la fel din diferite parti. Trasei din toate puterile de sfoara si Pongo ma sprijini cu vâsla lui. În clipa când pluta atinse malul, sarii repede pe ea, apoi Marian si profesorul trasera cu putere, iar negrul biciui apa cu creanga sa.

Când furam la vreo treizeci de metri de mal, mi se paru ca vad în umbra padurii o miscare slaba si câteva trupuri negricioase. Indienii care-ar fi putut ajunge si acum cu sagetile lor otravite – dar departarea crestea pe fiecare clipa si licarirea luminii de luna pe apa îngreuia mult ochirea.
Dupa câteva minute ajunseram cu bine la insula, unde cei doi camarazi ne întâmpinara cu bucurie.
— Slava Domnului! exclama profesorul. ma treceau fiori când am auzit iarasi tipetele alea ciudate ale indienilor. Bine ca a trecut primejdia! Mâine vom construi o pluta ca sa pornim spre Sud. În câteva zile vom ajunge astfel pe coasta braziliana, la fluviul Madeira, care se varsa în Amazon, dupa vreo mie cinci sute de kilometri. Nu va fi însa nevoie sa facem o calatorie atât de lunga, caci ne putem folosi de calea ferata, daca ajungem în vreun oras – sau poate gasim un vas oare sa ne ia pe bord – ei, domnule Bertram, ce ai?
Probabil ca ma clatinasem pe picioare si asta îl facuse pe Thompson sa-mi puna întrebarea. E drept ca deodata nu ma simtii deloc în apele mele, ca si cum n-as mai fi avut trup. Si vrând sa-i raspund profesorului, limba mi se împletici în gura.
O spaima de moarte ma cuprinse, caci mai avui puterea sa mi spun ca ma, nimerise probabil una din sagetile otravite ale urmaritorilor.
Ma prabusii la pamânt, simtii lamurit lovitura, dar nu putui misca nici un

madular. Nici de vorbit nu puteam – în schimb auzeam exclamatiile camarazilor mei, simtii mâna profesorului pipaindu-mi pulsul, privii apoi în lumina orbitoare a unei lampi de buzunar, dar nu putui sa închid pleoapele.
Dupa aceea îl auzii pe Thompson rostind grozavele cuvinte:
— Dumnezeule mare, asta pare sa fie otravite cu curara!…
Si imediat pe Marian adaugând:
— Domnule profesor, sageata asta era înfipta în ceafa lui.
— Haideti, domnilor – striga Thompson – repede trebuie sa-l salvam pe camaradul Bertram. Sa-l ducem în inima insulei. Desi ar fi mai bine ca Pongo sa vegheze asupra indienilor. Mai întâi sa alegem un loc bun pentru tabara, apoi sa facem un focsor si dupa aceea voi purta de grija sa-l salvez, pe tovarasul nostru. Trebuie sa fie îngrozitoare starea lui, caci aude tot ce vorbim, simte totul, dar nu se poate misca. Din fericire trece vreo jumatate de ceas pana sa se îngreuieze respiratia – iar în vremea asta voi face eu ce trebuie.
Cuvintele acestea ale profesorului erau o mângâiere pentru mine – totusi ma îngrozea gândul ce se putea întâmpla sa nu fiu salvat, ma ridica si-mi sopti:
— Fii linistit, Robert, caci te salvam noi!
Ma duse apoi printre tufe în mijlocul insulei. Profesorul mergea înainte, iar Pongo ramase pe loc, ca sa supravegheze pe indieni.
Thompson gasi curând un luminis mic, unde fie puteam aseza tabara, apoi Marian ma lasa jos si amândoi camarazii

se îndepartara, spunând ca se duc dupa lemne.
Poate sa fi fost numai închipuire – dar deodata nu mai putui respira în voie. Plamânii nu mai vroiau sa functioneze si zadarnic încercam sa trag aer în piept Cred ca as fi înnebunit daca în clipa aceea nu i–as fi vazut pe camarazi înapoindu-se. Un foc vesel fu aprins lânga mine, profesorul se lasa în genunchi si spuse lui Marian sa ma ridice putintel si sa lumineze cu lampa de buzunar.
În clipa urmatoare simtii o durere puternica la gat, apoi vazui ca un obiect de metal îmi este varat de-a dreptul în gâtlej, pe dinafara, ceea ce-mi produse dureri grozave.
Si deodata fui în stare sa respir iarasi. Asta înseamna, ca Thompson îmi trimitea aer proaspat în plamâni, cu ajutorul unei pompe mici, pe care avusese prevederea s-o ia cu sine când pornise în aventura aceasta.
Bietul profesor lucra fara ragaz. Caci trebuia sa pompeze aer pâna disparea efectul otravii. Se scurse vreun ceas pâna începui sa simt ceva cald strabatându-mi prin trup.
Fara voie îmi umflai pieptul si în aceeasi clipa profesorul exclama plin de bucurie:
— Slava Domnului, e salvat!
Urma sa mai pompeze câteva minute, dupa care putui respira normal si simtii o caldura binefacatoare în madulare.
Thompson scoase tubul pompei din gâtlejul meu si durerea, pricinuita de aceasta operatia ma facu sa gem – dar

asta ma bucura, calci îmi auzeam iar glasul. Mai avui de îndurat o durere grozava, când Thompson îmi cusu rana pe rare o facuse la gât ca sa-mi poata vârî pompa direct în trahee. Dupa ce ma bandaja ma simtii iarasi cât se poate de bine.
Trecura vreo zece minute si putui ridica partea superioara a trupului, rostii câteva cuvinte de multumire – si dupa trei ceasuri de la accidentul acela, eram iar sanatos tun.

IV.
ÎN BRAZILIA.

PONGO SE APROPIA DE FOC si se bucura din suflet vazându-ma teafar. Ne prinse apoi un peste cât toate zilele, pe care-l prinsese cu mana pe marginea insulei.
Era un dar pretios, caci de opt ceasuri nu mai mâncaseram nimic. Marian se duse sa-l schimbe pe credinciosul negru si acesta sa prepare pestele.
Dupa ce îi scoase maruntaiele, îl curati de solzi si îl spala bine, îl înfipse într-un bat si-l roti deasupra focului, ca sa-l friga.
Când fu gata, ma dusei sa-l aduc pe Marian. Câteva minute puteam lasa fluviul fara paza, caci indienii îsi vor fi închipuind ca-i vom întâmpina cu gloante daca vor încerca sa treaca la noi.
Pestele era foarte gustos si ne saturaram de-a binelea. Facuram si ceai, care întregi masa.

Pongo aduna buruieni si iarba, facându-ne culcusuri. Eu eram scutit sa fac de paza, apoi aveam nevoie de odihna dupa cele ce patimisem.
A doua zi dimineata ma trezii târziu si-i gasi camarazii mei îndeletnicindu-se sa întareasca cu crengi groase, pluta care ne adusese pe insula.
Dupa ce-i salutai pe tovarasi ma apropiai de foc unde facui o descoperire placuta: un sfert de cocos salbatec, fript si cald ma astepta. Tot Pongo facuse si treaba asta. Mai gasi si ceai proaspat, astfel ca ma întarii cum trebuie. Dupa aceea ma dusei sa dau o mâna de ajutor camarazilor.
Pe la amiaza pluta fu gata. O lasaram pe apa si o puseram la încercare. Destul de buna, ba ar mai fi putut tine pe ea înca doua persoane.
Pongo începu apoi sa caute pe insula pâna gasi un fel de pamânt lutos, pe care-l umezi si-l plamadi la unul din capetele plutei, între trunchiurile din care era facuta aceasta. Apoi mai puse deasupra un strat gros, pe care-l împrejmui cu o margine înalta.
— Pentru foc, zise el, când îl priviram întrebator.
Si începu sa adune si vreascuri, pe care le aseza lânga, vatra aceea primitiva. Îi ajutaram si noi, caci ne daduram seama cât de multa nevoie vom avea de foc în cursul calatoriei. Dupa ce adunaram lemne îndeajuns, ne transportaram bagajele pe pluta. În vremea asta eu priveam adesea spre malul fluviului, de unde ma lovise sageata otravita.

Deodata vazui un indian care privi câteva clipe spre noi, pentru ca apoi sa dispara repede în padure, înainte ca sa pot atrage atentia camarazilor mei asupra lui.
— Si-or da ei seama îndata ca n-are nici un rost sa ne mai urmareasca – zise Marian, când îi povesti ceea ce observasem – cu ajutorul curentului apei înaintam mai repede ca dânsii prin padure. Fara îndoiala ca vor retrage acum..
— Sa tragem nadejde – zisei eu – dar, unde o fi Pongo? Am putea pleca doar.
Negrul se ivi abia peste un sfert de ceas, într-o mana cu patru cocosi salbateci, în alta cu un peste si mai mare decât acela pe care-l prinsese înainte. Aveam asa dar merinde pentru toata ziua si asta era lucru foarte însemnat.
Pongo se îngriji si de un culcus moale din iarba, apoi de bete lungi si groase pentru vâslit. Puteam porni deci si rasuflai usurat când pluta, împinsa de Pongo în apa, fu luata de curent si mânata spre Miazazi.
Curentul parea sa devie tot mai puternic, caci viteza plutei sporea vazând cu ochii si nici vorba nu mai putea fi ca sa ne ajunga indienii.
Cu putin înainte de a se întuneca, ajunseram într-un loc unde fluviul cotea spre Rasarit. Si în aceasta directie curgea mereu înainte, de-a dreptul spre hotarul Braziliei.
A doua zi ajunseseram atât de departe, încât puteam poposi fara grija un ceas pe mal ca sa cautam ceva vânat. Avuram

noroc, caci Marian împusca un soi de gâsca salbateca, iar eu un porc de apa.
Nu mai zaboviram, ci ne urmaram calatoria, caci – dupa cum spunea profesorul – mai avem înca vreo trei sute de kilometri pâna la frontiera.
Fluviul se largea tot mai mult, dar curentul ramânea la fel. Dupa socoteala mea, faceam vreo cinci kilometri pe ceas, astfel ca, daca nu întâmpinam piedici, puteam nadajdui sa ajungem la granita peste patru zile.
Calatoria decurse netulburata. Întrerupta doar de opririle pe care le faceam zilnic ca sa vânam câte ceva. Pongo mai prindea din când în când câte, un peste, cu o undita fabricata de el. Nici fructele nu ne lipseau banane si altele, pe care le culegeam când faceam popas. Am fi putut urma calatoria în felul acosta pâna la punctul unde se varsa Amazonul în oceanul Atlantic.
Dupa patru zile si jumatate de drum, profesorul ne spuse ca lasasem în urma hotarul Braziliei si ca eram în deplina siguranta.
Ne sfatuiram ce sa facem, caci am fi pierdut prea multa vreme urmându-ne drumul pe apa, cu pluta aceea primitiva. Trebuia s-ajungem în apropierea unui oras mare, pentru ca de acolo sa luam trenul.
Dupa socoteala profesorului, ne gaseam în apropierea orasului Guajara Mixim – dar nu credea ca localitatea aceea sa aiba cale ferata.
Hotarâram deci sa mergem mai departe pe fluviu, pâna vom ajunge, într-un port,

sau vom gasi un vapor comercial.
Profesorul se înselase totusi. Spre seara, când debarcaram pe malul drept, ca sa vânam ceva, auziram deodata la vreun kilometru departare – suieratul ascutit al unei locomotive.
Ne priviram mirati, apoi Marian izbucni în râs:
— Care va sa zica Guajara tot are cale ferata! Dar unde o duce oare?
— Fara îndoiala înlauntrul tarii, spre Balsamoa si mai departe spre San Antonio – raspunse Thompson – de la orasul acesta din urma, fluviul nostru se numeste Madeira. Pâna la al Amazoanelor mai sunt apoi vreo sapte sute de kilometri.
— Asa dar, acum trebuie sa luam o hotarâre, zise Marian. Sau mergem mai departe cu pluta noastra, sau strabatem padurea de aici si ajungem în oras de unde luam trenul.
— Eu sunt pentru solutia din urma – raspunse profesorul, imediat – caci pe fluviile din Brazilia – care sunt navigabile chiar pentru vase mai mari pâna în inima tarii – o multime de barci si – vapoare, astfel ca vom cam bate la ochi cu pluta noastra. Fireste ca am putea povesti ce ni s-a întâmplat dar nu stiti cum sunt oamenii. Nu vor da crezare. E mult mai bine sa mergem pe jos pâna la oras. Eu ma voi da drept profesor care umbla dupa animale rare, iar voi sunteti însotitorii mei.
— Gasesc propunerea nimerita – îi raspunsei – caci prin asta câstigam timp.

— Bine, primesc si eu – încuviinta Marian – asa dar strabatem padurea asta de aici si ne urcam apoi în tren. Sa ne grabim însa, caci se înnopteaza în curând. Pluta o vom lega aici undeva, fiindca nu se poate sti înca daca nu vom mai avea nevoie de ea.
Ne strânseram repede lucrurile si încarcaram sacii în spinare. Intraram apoi în padure si luaram directia dincotro auzisem fluieratul locomotivei.
Pongo mergea iarasi în frunte si croi repede o poteca. Din fericire aveam înca vreo cinci sute de metri de padure seculara, apoi începeau câmpuri semanate cu tutun, cafea si ceai si în departare se si iveau casele albe cu acoperisurile drepte ale unui oras, unde ajunseram cu o jumatate de ceas înainte de apusul soarelui.
Ivirea noastra stârni oarecare curiozitate, dar ne prefacuram nepasatori si strabaturam singura strada a localitatii, ajungând îndata, la gara. Profesorul statu de vorba cu un slujbas, apoi ne spuse:
— Peste o jumatate de ceas pleaca trenul spre San Antonio. Mâine în cursul diminetii suntem acolo si putem lua alt tren, care merge de-a lungul Madeirei, pâna la Tupicambas, pe fluviul Amazoanelor. Toata calatoria asta dureaza doua, zile. Eu voi lua bilete si dv. îngrijiti de merinde. La cârciuma de colo se gaseste pâine, gaini fripte si ceai.
În vreme ce Thompson scotea bilete, noi cumpataram merinde îndeajuns ca s-avem pâna a doua zi la prânz. La timpul hotarât ne urcaram într-un

compartiment gol de clasa întâia si porniram spre San Antonio.
Ajunseram într-adevar a doua zi – dar cu trei ceasuri întârziere – si aflaram ca trenul pentru Tupicambas pleca peste un ceas. Ne folosiram de ragazul acesta ca sa cumparam merinde pentru doua zile; ne urcaram apoi în tren si porniram de-a lungul Madeirei.
Cu totul altfel ne simteam acum pe canapelele moi, în siguranta deplina, admirând privelistea din goana trenului. „Cariboca" – corcitura care facea pe mecanicul locomotivei, parea sa considere drept o deosebita onoare ca avea patru calatori de clasa întâia în trenul sau; locomotiva sa facea sfortari uriase sa mearga repede, desi nu mai era atât de tânara.
Sinele ar fi avut si ele nevoie de putine reparatie, caci vagonul nostru, care se afla în coada trenului, ne hurduca de ne scotea sufletul.
În cele din urma bietul mecanic trebui totusi sa reduca viteza, deoarece a doua zi aveam de urcat o panta nesfârsita. Când o trecu, în sfârsit, trenul o lua la vale nebuneste si ar fi mers chiar fara mecanic si fara locomotiva…
— Cred ca în curând ajungem în Tupicambas – zise profesorul – mecanicul ala pare ca vrea sa bata vreun record cu masinuta lui. Ia te uita cum mai goneste – rupe pamântul, nu alta.
Asa si era. Vagonul nostru se clatina îngrozitor, desi frânele erau strânse, zburam de-a dreptul pe dupa niste curbe pronuntate. Trecuram câteva fluvii pe

niste poduri fara parapet aveam impresia ca ne prabusim în apa.
Valea în care intrasem devenea tot mai înguste si mai adânca si din nou începea padurea seculara cu farmecul podoabei de orhidee.
Cu viteza vertiginoasa strabaturam valea aceasta. Credeam ca zona primejdioasa pentru tren trecuse, ca nu mai erau curbe pronuntate alaturi de prapastii adânci – si ne bucuram ca, eu o astfel de viteza, vom ajunge în Tupicambas peste vreun ceas.
Dar sa nu zici hop pâna n-ai sarit groapa. Cu viteza ametitoare trenul iesi din vale si la stânga noastra sclipea iar oglinda larga a Madeirei care nu mai avea mult pâna sa se verse în fluviul Amazoanelor.
Si atunci mai veni o curba a dracului de tot, pe care mecanicul ori n-o cunostea, ori vroia s-o sfideze. Trenuletul era de alta parere, însa. Se produse o smucitura puternica, o saritura de pe sine, apoi o clatinare si înainte de a ne da seama ce se întâmplase, trenul se, pravali de pe povârnis în apa.
Mare noroc pentru calatori ca alaturi de linie se afla o fâsie lata de mâl depus de fluviu. Prin asta fu înlaturata o nenorocire mai mare, caci izbitura nu fu atât de puternica si masa aceea moale înfrâna si viteza trenului, asa ca el se opri aproape de mal, aplecat pe o parte.
— Repede afara! striga Marian, dupa ce ne venisem în fire si ne ridicaram din apa ce ne ajunsese pâna la genunchi. Repede, caci se poate întâmpla ca locomotiva sa explodeze.

Ne cautaram în graba bagajele cazute în apa si iesiram repede pe ferestre. Ne aflam la vreo sase metri de mal, ne daduram jos de pe acoperisul vagonului si iesiram pe uscat.
Prin ferestre ieseau calatorii speriati si fara sa vreau ma pufni râsul vazând graba lor caraghioasa; caci nu auzeam nici un tipat sau geamat, ceea ce însemna ca nu fusese nimeni ranit.
Numai soarta mecanicului ma îngrijora, desi toata vina catastrofei era a lui. De sigur ca îl oparisera aburii, îmi spuneam. Dar când privii înainte, ma pufni din nou râsul, caci vazui acolo pe mulatru stând linistit pe mal, cu hainele completii uscate, fumând tacticos o tigara si privind nepasator la trenul sau care statea îngropat în apa.
Dupa câtva timp toti pasagerii parasisera trenul. Conductorul mai facu o plimbare deasupra vagoanelor si privi pe ferestre, apoi veni si el pe uscat si ne vesti multumit ca nimeni nu fusese ucis sau ranit.
Profesorul îl întreba ce ne facem acum, dar când vrednicul slujbas raspunse tacticos ca vom astepta cu totii acolo pâna va veni trenul urmator, adica peste opt ceasuri…
Si într-adevar, calatorii – în mare parte corcituri, indieni si negri – se si asezasera tacticosi pe pamânt, ca sa astepte cele opt ceasuri. Dupa cât se parea, pe aici se rostogoleau adesea trenurile în apa…
Mecanicul si conducatorul lasara totul în plata Domnului si se asezara la unul din focurile aprinse de un grup de calatori.

— Tii, ca bine o duc oamenii prin tara asta! râse Marian. Trenul se rastoarna si lor nici nu le pasa. Dar ce ne facem noi? Asteptam aici cele opt ceasuri?
— Eu as propune sa ne uscam întâi hainele la foc si sa îmbucam ceva, zise profesorul.
Dupa aceea pornim de-a lungul malului si în vreo cinci ceasuri suntem în Tupicambas.
— S-a facut! încuviinta Marian.
Strânseram la repezeala vreascuri si facuram un focsor la care hainele noastre se uscara curând. În vremea asta mâncaram ce mai aveam, ne facuram ceai si dupa un ceas de ia catastrofa eram gata de drum.
Când conductorul ne vazu încarcându-ne ranitele se apropia de noi si se adresa profesorului:
— Domnii au de gând sa mearga pe jos pâna la Tupicambas? Atunci voi purta eu de grija bagajelor, ca sa nu va împiedece la drum.
Thompson, care ne talmaci oferta aceasta, adauga ca puteam avea încredere în conductor, astfel sa-i lasam în pastrare ranitele si porniram la drum numai cu pustile pe umar.
Dupa ce strabaturam vreo doi kilometri, linia ferata coti deodata la dreapta, în padure. Noi hotarâram, totusi, sa ramânem totusi de-a lungul malului, caci era mai racoare acolo.

V.
O NOUA TAINA.

DRUMUL NI SA PARUT FOARTE PLACUT, caci nu mai aveam de-a face cu dusmani ce zvârleau sageti otravite, nu mai erau fiare primejdioase prin apropiere si nici de foame sau sete nu mai sufeream.
Dar în curând urma sa ne dam seama ca padurea aceasta nu era chiar lipsita de primejdii Tocmai trecusem – Marian înainte, eu dupa el – de o limba de pamânt iesita din apa, împodobita cu un copac urias. Când vazuram un obiect pestrit pe un bolovan din apropierea malului.
Priveam amândoi cu încordare într-acolo, în vreme pe ne croiam drum printr-o tufa deasa. Deodata obiectul acela capata viata, cu o repeziciune la care nu ne am fi asteptat.
În clipa urmatoare o anaconda uriasa ridica repede capul sau enorm, suierând fioros, la câtiva centimetri doar de Marian. Târâtoarea putea sa aiba vreo doisprezece metri si trupul era de grosimea unui om.
Într-o singura clipa prietenul meu putea fi strivit de aceasta dihanie, caci îl luase cu totul pe neasteptate. Dar îndaratul meu detuna o împuscatura si în momentul urmator, ne împrosca un adevarat nor de apa si namol, încât nu mai puteam vedea nimic. Câteva clipe dura zvârcoleala furioasa în fata noastra, apoi totul se linisti deodata si când ne sterseram doar de murdarie sarpele disparuse.
— Asta a facut-o Pongo! exclama Thompson cu însufletire. A slobozit un

glont în ceafa sarpelui, taindu-i pofta sa mai ramâna aici. Pacat ca n-am putut prinde exemplarul acela!
Râseram cu pofta, caci era comic sa-ti închipui ca omuletul acesta vroia sa prinda o dihanie ca aceea si chiar el însusi recunoscu în cele din urma, spunând:
— Desigur ca nu l-as fi apucat de coada, ci as fi construit o cusca în care l-as fi momit.
Marian îi multumi lui Pongo, apoi ne urmaram drumul si dupa vreo patru ceasuri de mers voinicesc ajunseram în oraselul Tupicambas, unde ne instalaram în hanul cel mai mare, tinut de un francez. Patronul se bucura vadit ca vedea albi, caci locuitorii orasului erau numai corcituri, indieni si negri.
A doua zi spre seara ne duseram la gara, unde ne luaram în primire bagajele pe care conductorul tronului ni le aduse cu trenul urmator. Ne informaram la amabilul nostru hotelier cum puteam ajunge mai bine la Macapa, orasul de la gura Amazoanelor si el ne sfatui sa no folosim de un vapor. În felul acesta ajungeam în doua zile. Pe când cu trenul faceam mai mult. Deoarece în zorii zilei pleca un vas, ne cumpararam îndata bilete si dormiram înca o noapte la hotel. A doua zi dimineata ne îmbarcaram. Vaporul era destul de mare si apartinea unei societati de navigatie sud-americane. Era cam vechi, dar foarte bine amenajat. Capitanul si marinarii erau metisi, iar la masini slujeau negri. Drumul fu foarte interesant. Pe fluviu

domnea o circulatie destul de mare. Ne întâlneam adesea cu vase de pasageri si comerciale si în urma noastra mai veneau alte vapoare, cu aceeasi destinatie.
Începuram sa ne sfatuim ce aveam de facut. Profesorul se hotarâse sa ia primul vapor pentru New-York, iar noi ne gândeam sa luam drumul cel mai scurt spre India. Eram aproape hotarâti sa facem calatoria în jurul Africii, când se întâmpla, ceva care ne zadarnici planul.
Spuneam mai sus ca la masinile vaporului slujeau negri. Nenorociti care munceau în caldura grozava din pântecul vaporului, aveau voie doar seara sa vie sus si puteau sta numai pe puntea inferioara.
În prima seara, de calatorie ne plimbam pe coverta, când Pongo scoase deodata un tipat si se holba la unul din fochistii negri.
Acesta parea sa se fi speriat când îl zari pe credinciosul nostru camarad. Sari repede de la locul sau si se facu nevazut în pântecul vasului.
Pongo vru sa se ia dupa el. Marian însa îl opri si zise:
— Pongo, astâmpara-te! Cine a fost omul acela?
— Fost Kubang, fiu de la sora mea! scrâsni Uriasul.
Era asa de înfuriat cum nu-l mai vazusem pâna atunci si tremura din tot trupul.
Ne era dat, oare, sa descoperim taina care învaluia viata lui de odinioara? Pâna acum el tacuse mereu si noi ne ferisem

sa-l descoasem. Poate ne destainuia acum singur taina care-l mânase în lumea larga.
— Asadar nepotul tau, cum s-ar zice spuse Marian, calm. Si de ce a fugit? De ce te-ai speriat atât de tare când l-ai vazut?
— Pongo mai târziu povesteste – raspunse Uriasul, ceva mai linistit – mai întâi vreau vorbeste, cu Kubang. Nu bine ca el e aici.
Se-ntoarse si se facu si el nevazut prin deschizatura din punte pe unde disparuse nepotul sau.
— Socot ca acum vom face un drum spre Africa – zise Marian, linistit – trebuie sa se fi întâmplat ceva în patria lui Pongo si daca el tine sa se duca într-acolo fireste ca va trebui sa-l însotim. Pâna acum ne-a ajutat atât de mult, ca, suntem si noi îndatorati fata de el.
— Negresit – încuviintai eu – putem doar strabate Africa si apoi sa ne întoarcem în India prin Zanzibar. Poate ne mai asteapta aventuri frumoase în drum, caci pâna acum am cunoscut prea putin continentul negru.
— Ai si tu dreptate – rase Marian – ei, dar ce s-a întâmplat acolo?
Prin chepengul care se afla doar la câtiva metri de noi tâsni deodata afara un trup negru, goni peste punte si, încalecând parapetul, se arunca în apa.
În clipa urmatoare se ivi si Pongo, care, fara sa ne tie în seama, se lua dupa fugar. Pe când sarea si el în apa, noi alergaram spre puntea de comanda, unde se afla capitanul metis.

— Opreste vaporul! îi striga Marian. Doi oameni au sarit peste bord.
— Vrei sai spui de cei doi Negri, care tocmai si-au dat drumul în jos? facu omul linistit. Pentru atâta lucru nu mi-oi opri eu vaporul. Treaba lor cum or ajunge pe uscat!
Câteva clipe ramaseram înmarmuriti, apoi Marian îsi smuci revolverul de la brâu, îl puse în pieptul capitanului rosti cu glas aspru:
— Unul din cei doi negri e prietenul nostru, pentru care am platit bilet la clasa întâia. Voi numara pâna la trei si daca în durata asta nu vei da comanda de stopare si de lansarea unei barci de salvare, te împusc. unu... doi...
Capitanul, palid, racni în aceeasi clipa în portavoce comanda de stopare si elicea începu sa se învârteasca îndarat. Striga apoi o porunca, unui marinar din apropiere si imediat; câtiva mulatri dadura fuga la barca de salvare agatata la babord.
— Va... va rog sa ma scuzati – bâlbâi apoi capitanul. — nu stiam ca e si prietenul dv....
Nu-i mai raspunseram, ci alergaram repede la pupa si priviram în larg. La vreo cincizeci de metri departare vazuram capetele celor doi înotatori.
Pongo îl ajunsese pe fugar care se împotrivea însa cu disperare, dar în cele din urma uriasul îl înhata repede pe nepotul sau si-l tinu bine.
Apoi se întoarse si înota spre vapor, târând pe celalalt dupa el. În vremea asta

fusese lasata pe apa barca încarcata cu patru marinari.
Când ajunsera în apropierea înotatorilor, vazura ca aveau de salvat doi negri. Probabil ca se socoteau prea nobili pentru a face asta, caci încetara cu vâslitul si începura sa se sfatuiasca.
Asta a fost însa nenorocirea lor, caci dupa câteva clipe Pongo ajunsese barca, îl zvârli pe nepotu-sau înauntru si îsi facu si el vânt. Atunci, cei patru metisi sarira în sus si revenira la urias. Ba unul îi dadu chiar un ghiont în piept.
În clipa urmatoare patru trupuri zburara în apa si Pongo se aseza linistit pe banca, la vâsla.
Cei patru metisi mai iesira la suprafata o data dupa câtva timp si strigara dupa ajutor. Probabil ca nu se pricepeau sa înoate bine, de aceea Pongo opri barca, pâna ajunsera la ea.
Când se pregatira, însa, sa urce înauntru, el ridica lopata si imediat capetele disparura iar.
Cei patru trebuira ba se multumeasca a fi remorcati de Pongo pana la vapor.
Când ajunsera la scarita, el îl înhata pe nepotu-sau, îl zvârli pe umar si urca scarita. De barca si de marinari nici nu se mai sinchisi. Se ocupara altii de ei.
Apoi credinciosul nostru prieten îl duse pe rubedenia sa în cabina. Nu vroiam sa-l turburam, astfel ca ramaseram sus pe punte. Stiam ca ne va spune el singur totul.
Peste vreun ceas abia veni la noi.
— Massers, nu bine – zise el, mâhnit – Pongo trebuie întoarce la satul lui. Pongo

foarte greu vine paraseste pe Massers.
— Dar bine, Pongo – raspunse Marian – banuiam noi ca se petrece ceva acasa la tine. Fireste ca trebuie sa te duci acolo, dar te vom însoti si noi. Sau poate ai ceva împotriva?
Uriasul ne privi neîncrezator, dar când încuviintai si eu din cap, zâmbind, chipul sau se lumina dintr-odata. Ne strânse mâinile cu atâta putere încât ne venea sa tipam si zise:
— Oh, atunci totul bun, Massers cu Pongo vine. Pongo povesteste acum.
— Sa mergem în cabinele noastre si sa comandam si cina – hotarî Marian – nepotul tau nu mai trebuie sa faca pe fochistul, voi cumpara bilet si pentru el.
Dupa câteva minute stateam în cabina noastra si dupa ce ne fu servita masa, pe care o consumaram în liniste, Pongo începu sa povesteasca.
Ar dura prea mult daca as reda aici istoria vietii sale – lucru ce-l voii face, totusi, cu alt prilej – dar pentru moment prezenta lui în patrie era necesara, deoarece o ruda a capeteniei tribului sau luase pe nedrept titlul de sef, care se cuvenea fratelui mai tânar al lui Pongo. Aceasta capetenie noua era un var îndepartat al prietenului nostru si semana atât de bine cu ei, încât Kubang crezuse la început ca-l are chiar pe dânsul înaintea lui – de aceea si fugise.
Capetenia actuala, Kanda, luase prizonieri toate rubedeniile lui Pongo, printre care si pe mama si fratele sau – numai Kubang izbutise sa fuga.

Întâmplarile acestea se petrecusera cu doua luni în urma. Kubang fugise pe coasta si se angajase ca fochist pe un vapor care pleca spre America de Sud.
Si, ca sa poata trai, fu nevoit sa continue a sluji pe vaporul pe care ne aflam noi.
Pongo vroia sa se-ntoarca în patrie ca sa porneasca lupta împotriva varului sau. Noi îl însotiram cu placere, caci nadajduiam sa întâmpinam aventuri frumoase si sa vedem lucruri noul.
Despre toate astea; îti voi vorbi cu alt prilej, draga George» – îsi încheia povestirea doctorul Bertram.

93
ÎN TARA GORILEI

I.
SPRE O NOUA AVENTURA.

«LOCOTENENTUL PORTUGHEZ se uita mirat la Marian – continua sa povesteasca doctorul Bertram – Apoi zise, cu vadit dispret:
— Cum, negrul acesta e prietenul dv.? Zau ca asa ceva n-am m-ai auzit pâna acum!
— Cred si eu – raspunse Marian cu asprime – nici nu se putea s-auzi din partea unor oameni care se simt mândri pentru ca au pielea alba si de aceea privesc cu îngâmfare la orice negru. Dar mie Pongo mi-e mai drag decât o mie de asa-zisi „oameni-culti” si cer, deci, cu

toata energia, sa fie pus în libertate imediat.
Locotenentul se holba întâi la prietenul meu, apoi se facu rosu ca sfecla si racni:
— Ce-ai spus? Ceri „cu toata energia”? Cum îti îngadui un astfel de limbaj? Eu îmi cunosc datoria foarte bine, domnule! Fiecare negru Massai care soseste aici, în Loanda, e tinut arestat pâna când se încep cercetarile, adica peste o saptamâna. Cei doi Negri pe care i-ai adus d-ta sunt Massai. Devii foarte suspect, domnule, luând apararea „prietenului” d-tale.
— Asa, facu Marian, calm. Atunci voi cauta sa stau de vorba cu superiorul d-tale. În orice caz, însa cer sa-mi dai lamuriri de ce i-ai arestat pe însotitorii mei.
— Pentru ca în ultimele saptamâni au venit încoace, din Congo belgian, numerosi negri rasculati, care planuiesc vreo rascoala, dupa cât se pare. Asta o spun deoarece guvernul belgian ne-a sfatuit sa fim cu mare bagare de seama. Cum ziceam, deci, cei doi negri ramân închisi pâna saptamâna viitoare, când vine guvernatorul.
— Care va sa zica se afla arestati si alti negri? întreba Marian.
— Vad ca le porti de grija atât de mult negrilor, de aceea ti-o pot spune – raspunse locotenentul, ironic – afara de prietenul d-tale am mai pus mâna pe zece oameni, care vor trebui sa lamureasca venirea lor în tara, altminteri îi vom preda Belgienilor.

— Bine, stiu deci cum stau lucrurile, zise Marian. Acum te rog sa ma anunti comandantului.
— Din pacate, domnul comandant a plecat într-o calatorie prin tara, asa ca eu sunt acum comandant – râse ofiterul – si îti repet ca te faci foarte suspect prin „prietenia” ce o arati acestui Negru urias.
— Bine, domnule locotenent, banuieste-ma d-ta cât poftesti, raspunse Marian, calm.
— În orice caz, voi comunica superiorului d-tale cum întelegi sa te porti. Hai sa mergem, Robert.
Fara sa-l salutam, parasiram cladirea primitiva din piatra, în care era instalat postul de graniceri din Loanda. Afara, Marian îmi zise:
— Fireste ca nu-l putem lasa în mâinile portughezilor pe Pongo al nostru si pe nepotul sau Kubang. Banuiesc ca si ceilalti zece negri care sunt arestati fac parte din tribul credinciosului nostru camarad. Poate ca au fugit si ei din pricina ca varul lui Pongo, Kanda, a luat puterea asupra lui.
— Ce facem, îi liberam, sau asteptam pâna vine guvernatorul ca sa vorbim cu el?
— Îl întrebai.
— N-as vrea sa-mi pierd vremea o saptamâna, raspunse Marian. Sa mergem sa vedem închisoarea si dupa aceea vom hotarî ce e de facut.
Porniram pe strada principala spre partea de sus a orasului, unde se aflau cladirile diferitelor autoritati si închisoarea. Într-un rând întorsei privirea

întâmplator si vazui la vreo douazeci de metri îndaratul nostru un soldat, care se uita repede într-o vitrina când simti privirea mea atintita asupra-i.
Asta ma facu sa banuiesc îndata ca militarul fusese trimis de locotenent sa ne urmareasca pas cu pas.
Atrasei atentia lui Marian, care spuse, dupa ce chibzui putin:
— Trebuie sa ne scapam de el. Daca se duce si raporteaza locotenentului ca ne interesam de închisoare, atunci acesta din urma îsi va zice ca ne purtam cu gândul sa-i liberam pe prizonieri.
— Atunci sa luam o trasura si sa ne plimbam prin oras – propusei eu – de altminteri prea usor nu va fi sa liberam pe cei arestati.
— Cât despre asta vom vedea noi. Ideea ta cu trasura nu e rea, dar ma tem ca soldatul va fi atât de destept sa ne urmareasca cu alta trasura. Mai bine sa intram în dugheana aia din colt, sa cumparam repede câteva tigari, apoi sa trecem strada. Acolo intram în alta dugheana – si soldatul n-are decât sa ne caute pe urma cât o pofti.
Zis si facut. Negustorul parea foarte mirat vazând graba noastra la târguit si iesiram din pravalie prin a doua usa care raspundea într-o strada ce facea un unghi drept cu strada principala.
Soldatul care ne urmarea trebuia sa coteasca dupa colt si înainte de a se ivi, noi intraram repede într-un magazin de haine, îndreptându-ne spre fundul acestuia, ca sa nu fim zariti de afara.

Purtam înca haine dintr-acelea care se obisnuiesc în America de Sud si aveam acum prilejul sa ne schimbam înfatisarea, scapând, pe de o parte, de urmaritor, iar pe de alta sa ne cumparam vestminte tropicale, de care aveam nevoie în Africa.
Dupa o jumatate de ceas, când parasiram pravalia îmbracati în haine kaki, nu mai zoriram nici urma de iscoada.
Porniram mai departe în susul orasului si dupa câtva timp ne aflam în fata zidului înalt ai închisorii.
Închisoarea propriu-zisa era la vreo cinci metri de zidul acesta si acum se punea problema pentru noi cum sa ajungem înauntru. Deodata îl auzii pe Marian izbucnind în râs si ma trase spre intrarea mohorâtei cladiri.
— Pentru numele, lui Dumnezeu! exclamai, speriat, vazând ca trage de clopotul de la poarta mare de fier. Ce vrei sa faci, Mariane?
— Sa vorbesc cu Pongo, râse el.
O ferestruica se deschise în poarta, un cap barbos se ivi si un glas aspru ne întreba ce dorim.
Stiam noi putin limba portugheza, dar furam mai multumiti când portarul raspunse – la întrebarea lui Marian – ca vorbeste englezeste.
Prietenul meu îi vârî în mâna omului o bancnota americana, ceea ce avu drept urmare ca chipul întunecat se mai lumina.
— As dori sa vorbesc cu directorul – zisei apoi Marian – se poate?

— Hm… si ce doriti dv.? întreba portarul, sovaind.
— Din însarcinarea guvernului nostru am pornit într-o expeditie – raspunse tovarasul meu – si pentru asta avem nevoie de brate de munca ieftine, ca sa îmbunatatim drumurile pe care va umbla caravana noastra. Secretarul guvernatorului ne-a îndrumat încoace.
— A, domnul Miguel v-a trimis! Atunci se schimba lucrurile. Intrati va rog, domnilor!
Deschise o portita din poarta mare si intraram înauntru; portarul ne dadu în primire unui soldat, care urma sa ne conduca la director.
Ne duse într-un birou în care se aflau trei slujbasi. Unuia dintre acestia îi raporta despre ce este vorba si auziram iarasi numele meu. Omul – un tânar – se ridica repede de pe scaun si trecu în încaperea alaturata. Se-ntoarse dupa câteva minute si, înclinându-se, ne invita sa intram.
Când pasiram pragul odaii, un barbat înalt si slabanog se ridica de la birou.
— Gouvio! – se prezenta el – cu ce va pot fi de folos, domnilor?
Vorbise englezeste si raspunsul pe care i-i dadu Marian ma facu sa ma înspaimânt:
— Domnul Miguel ne-a recomandat sa va supunem dv., domnule Gouvio, rugamintea noastra. Pentru o expeditie întreprinsa din însarcinarea „Societatii geografice” din New York, avem nevoie de muncitori obisnuiti cu clima tarii. Domnul Miguel mi-a spus ca în închisoarea dv. se afla Negri care s-au

facut vinovati de trecerea clandestina a frontierei, pentru care urmeaza sa fie pedepsiti cu asprime. Sub o paza severa, indivizii acestia ar putea lua parte la expeditie, ca sa croiasca drumuri sau sa ajute la-naintarea carutelor noastre. Pâna se înapoiaza domnul guvernator, oamenii ar avea o ocupatie.
— Asta e o idee foarte buna – încuviinta, spre bucuria mea – directorul, caruia parea sa-i inspire respect faptul ca noi lucram din însarcinarea vestitei „Societati geografice" din New-York. Pâna acum aveam zece negri, dar au mai venit doi, din care unul e un urias, care v-ar putea fi de mare folos. Na stiam nici eu ce sa fac cu indivizii aceia. Vreti sa-i vedeti? Fireste ca domnul Miguel va trebui sa trimita soldati pentru paza negrilor în drum.
— Asta o va face fara doar si poate – raspunse Marian – în orice caz, va multumesc, domnule Gouvio. Îmi voi îngadui sai pomenesc cu recunostinta de numele dv. în raportul meu... Fireste ca as vrei sa-i vad pe oameni.
— Îmi pare rau ca nu va pot însoti chiar eu, domnilor – zise directorul, politicos – dar va voi da un gardian.
Suna si dadu ordinul cuvenit functionarului care se ivi. Dupa câteva minute veni un gardian în uniforma, care ne însoti afara, dupa ce primi instructiuni din partea lui Gouvio.
Ne venea bine la socoteala ca nu ne însotea însusi directorul si când paseam tacticos alaturi de gardian, prietenul meu i se adresa, deodata, în nemteste Dar

omul înalta din umeri, în semn ca nu pricepe.
Din asta vazui ca Marian avusese acelasi gând ca si mine. Când ne întâlniseram cu Pongo în padurile seculare ale Sumatrei. Constataseram ca el pricepea nemteste si ca vorbea chiar putintel aceasta limba. Ceea ce dovedea ca traise si prin fostele colonii germane din Africa.
Gardianul deschise o usa grea, duca ce îsi scosese mai înainte revolverul de la brâu. Vazuram o încapere mare cu patru ferestre, în care se aflau Pongo, nepotul sau Kubang si alti zece negri vânjosi.
Intrând înauntru si Marian duse pe furis degetul la buze. Pongo facu ochi mari când ne zari, dar lasa repede capul în jos, prefacându-se ca nu ne da nici o atentie.
Marian se-ntoarse spre mine, arata spre Pongo si zise în nemteste:
— Pongo, te vom elibera. Poate chiar mâine.
— Va vom duce în padure sub paza unor Soldati – adaugai eu, ca si cum as fi raspuns prietenului meu – acolo va trebui sa stergeti putina.
Atunci inteligentul negru se ridica îsi încrucisa bratele pe piept si facu o plecaciune.
— Massers fie fara grija! zise el. Pongo fuge de aici cu toti prieteni, când vine noapte. Zabrele scoate usor. Massers asteapta la padure.
— Bine – raspunse Marian, linistit – vom astepta acolo.
Facu o miscare fugara spre nord vest si Pongo se înclina încaodata, dându-ne de înteles ca ne va gasi.

Ne întoarseram ca sa iesim. Gardianul facu o mutra cam mirata ca statusem de vorba cu Pongo, dar n-avea ce sa spuna, caci primise ordin sa ne duca aici. Încuia la loc celula mare si se întoarse cu noi la director. Îi dadu acestuia raportul si Gouvio întreba îndata:
— Cunoasteti limba negrilor, domnilor?
— Fireste – raspunse Marian – altminteri societatea geografica din New-York nu ne-ar fi însarcinat cu conducerea expeditiei. Si acum trebuie sa va spun, domnule Gouvio, ca sunt foarte multumit cu negrii aceia. Mai cu seama uriasul ne va fi de mare folos.
— Sunt încântat – raspunse Gouvio – când doriti sa vi se puna la dispozitie oamenii?
— Mâine dimineata, domnule director – zise Marian – va voi aduce o autorizatiei de la domnul Miguel.
— Tocmai ce vroiam sa va rog, domnule Richards – ne schimbaseram numele, caci se putea ca aventurile noastre sa fi fost aflate, din ziare si aici în Loanda si atunci directorul ar fi stiut cândva ca Pongo era camaradul nostru. În cazul acesta planul lui Marian ar fi dat gres – asa dar, la revedere pe mâine!
Când iesiram din închisoare rasuflai usurat. În drum spre hotel, Marian zise, glumet cum era:
— Banuiesc ca nu-l vom vedea de loc mâine pe bunul domn Gouvio. În noaptea asta va trebui sa umblam vârtos, caci pâna la granita Congo-ului avem vreo cinci sute de kilometri. Ajungem apoi la

fluviul Kuango, pe care va trebui sa-l strabatem.
— Dar trebuie sa ne îngrijim de haine pentru Pongo – zisei eu – caci i se vor fi luat pistoalele în închisoare.
— Si un cutit de rechini – adauga Marian – de care va avea nevoie ca sa croiasca drum prin padure.
— Ce zici, sa procuram si arme pentru ceilalti negri? întrebai eu.
— Ar cam bate la ochi – raspunse prietenul meu. Afara de asta nu stiu daca se pricep sa mânuiasca revolvere.
— Pai tocmai negrii din tinutul Congo-ului au fost aceia care au învatat cei dintâi cum se mânuiesc armele de foc – îi raspunsa. Si daca vom cumpara câte un revolver în fiecare magazin, nu va bate la ochi de fel.
— Ai dreptate – încuviinta Marian – vom cumpara douasprezece revolvere si tot atâtea cutite. Uite colo o armurarie. Intra tu întâi! Poti cumpara câte patru arme, spunând ca iei si pentru un prieten. Dupa aceea intru si eu.
Facui repede cumparatura, alegând pentru Pongo un cutit aproape tot atât de mare ca un iatagan.
Marian intra dupa mine si cumpara un numar egal de arme. Curând gasiram alta armurarie si îngrijiram de rest.
Când ajunseram la hotel, portarul ne spuse ca un ofiter vroise sa ne vorbeasca. Nu lasase vorba daca se va înapoia. Asta era, oricum, suspect.
Deoarece mai erau numai vreo trei ceasuri pâna sa se întunece, luaram hotarârea sa nu mâncam la hotel, ci sa

cautam vreun birt de pe la marginea orasului. Marian plati repede socoteala, ne împachetaram bagajele si plecaram.
Cat de bine procedaseram bagai de seama când – ajunsi la vreo cincizeci de metri de hotel – ma-ntorsei brusc. Vazui atunci îndreptându-se spre han pe locotenentul de la postul de graniceri din port, însotit de patru soldati. Cu siguranta ca nascocisera vreun motiv ca sa ne aresteze – si când împartasii lui Marian ceea ce vazusem, el iuti pasul.
Ne simtiram la adapost abia când cotiram într-o strada laturalnica si ne amestecaram în multime. Fara îndoiala ca portarul hotelului comunicase locotenentului ca plecasem si ne schimbasem îmbracamintea.
În nord-vestul orasului, la cel mult o jumatate ceas de drum de marginea padurii, gasiram un birt unde luaram cina. Acolo trebuia sa asteptam pâna se va înnopta.
Când apuse soarele platiram repede si porniram pe drumul ce ducea în padure.

II.
FURTUNA ÎN PADUREA SECULARA.

DUPA TREI SFERTURI DE CEAS ajunseram la marginea padurii, ne asezaram la radacina unui copac urias si asteptaram…
Staturam asa ca la vreun ceas, ascultând cu încordare sa auzim pasi, care sa ne dea de veste ca Pongo izbutise sa fugi din temnita. Dar tresariram speriati când vreo câteva fapturi negre se ivira în fata

noastra. Se apropiasera pe nesimtite si fara voie dusei mâna la revolver – recunoscui, însa, glasul lui Pongo.
— Massers, totul bine. Pongo cu prieteni liberi. Repede mergem înainte, paznici vina îndata!
Într-adevar, din departare se auzeau fluieraturi stridente, care de sigur ca dadeau de veste tuturor politistilor si patrulelor militare despre fuga arestatilor.
Desfacuram la repezeala cele doua pachete cu arme si le împartiram negrilor, care nu mai puteau de bucurie. Pongo patrunse îndata în padurea seculara si curând auziram hârsiitul cutitului sau enorm.
Cu toate padurile seculare si aceasta de aici avea viata ei de noapte. Maimutele sperau, pasarile scoteau tipete asurzitoare, reptilele mici suierau. Dar concertul milioanelor de insecte acoperea aproape toate celelalte zgomote. Larma era atât de mare încât loviturile ce le dadea Pongo cu cutitul cu greu s-ar fi putut auzi.
În departare rasuna uneori pufaitul scurt al unui leopard. O dovada ca în padurea aceasta se mai adaposteau înca primejdioasele fiare cu blana vargata.
Marian mergea îndaratul lui Pongo, eu veneam dupa el si în urma mea paseau cei unsprezece negri.
Ajunseram într-un luminis mare si tocmai când Pongo, se pregatea sa-l strabata rasuna de odata prin aer un urlet grozav. Speriati, ne opriram în loc,

caci în prima clipa nu stiam de ce e vorba.
Dar lamurirea veni îndata, când o rabufneala furioasa, de vânt trecu prin frunzisul des al copacilor. Apoi se facu o tacere apasatoare. Pâna si animalele amutira, ca în asteptarea unei catastrofe.
Aceasta nu întârzia prea mult. Vâjâituri si bubuituri se stârnira dintr-odata, maturând padurea batrâna de sute de ani. Apoi se auzi o trosnitura care facu sa se cutremure pamântul si un fulger cum nu mai vazusem, pâna atunci lumina orbitor raristea câteva clipe.
Iarasi tâsni un fulger, tunetul bubui înfiorator si copacul urias de care ma sprijinisem se cutremura pâna la radacina. Si ca si cum lumina aceea taioasa ar fi spintecat cerul, începu deodata sa ploua. Dar nu asa cum cunoastem noi ploua în Europa, ci un adevarat suvoi cadea din cer cu zgomot asurzitor.
Fulgerele si tunetele începura sa se contopeasca în vazduh, îmbaind raristea într-o mare de lumina. Serpi de foc se încolaceau în aer, bubuituri grozave ne asurzeau si potopul care se stârnise ne facea sa credem ca venise sfârsitul lumii.
Patru ceasuri tinu furtuna cu o furie înspaimântatoare, apoi începu sa se potoleasca cu încetul, fulgerele se rareau, apa cadea mai putina si dupa o ultima bubuitura de tunet ploaia înceta tot atât de brusc cum începuse.
Pentru întâia oara de atâtea ceasuri puturam schimba un cuvânt. Marian, care era lânga mine, zise:

— Daca ne-au urmarit soldatii, au fost nevoiti sa astepte si ei. Si acum nu se vor mai putea folosi de facliile lor si nici poteca croita de Pongo nu se mai recunoaste, caci furtuna va fi facut prapad si în inima padurii.
Asa si era. Se dovedea si de astadata ca fiecare rau îsi are partea lui buna, caci ploaia grozava ne sterse urmele cu desavârsire. Luna îsi revarsa acum lumina ei palida peste pajiste. Si animalele de noapte începura, încetul cu încetul, sa-si înalte iar glasurile.
Pongo se pregatea tocmai sa puna piciorul în luminis, dar se opri deodata, cu o exclamatie înabusita. De partea cealalta a raristei largi de vreo treizeci de. Metri, se tara fara zgomot pe pamânt o faptura negricioasa. Era înalta cât un om când se târaste în patru labe.
Stelele sclipeau viu pe cer, luna îsi împrastia razele pe pamânt, plasmuind umbre fantomatice. Faptura, misterioasa de dincolo se misca fara zgomot. Aproape fui ispitit cred ca era vorba de o vedenie, când bagai de seama ca pierise deodata, de parca ar fi înghitit-o pamântul.
Ramasei cu privirea atintita pe locul acela. Se scursera astfel vreo douazeci de minute si acum as fi putut jura ca mi se nazarise numai.
Dar la asta se împotrivea purtarea lui Pongo, care statea în fata mea, în bataia lunii, nemiscat ca o stana de piatra. Câteva clipe privii trupul de urias, apoi ma uitai iara spre locul cu pricina.
Deodata auzii un fosnet slab, apoi vazui din nou umbra misterioasa. Fiara nu

putea sa fie, caci prea era înalta – si nici om, fiindca nu semana de fel a trup omenesc.
Umbra se furisa spre stânga. Apoi se întoarse iarasi, alunecând ca o stafie, se ridica brusc si... vazuram o faptura omeneasca, dar care nu era din lumea noastra, îi întrecea cu mult chiar pe Pongo.
Faptura neagra alerga iar spre stânga luminisului, de asta data în picioare, ca un om, dar cu miscari ciudat de pripite. Apoi se lasa iar în patru labe si se târî pana la cel mai apropiat copac.
În aceeasi clipa, un brat de o lungime enorma si vânjos înhata o craca la vreo trei metri de pamânt, apoi faptura ciudata se salta în sus, facându-se nevazuta în frunzisul arborelui.
Trebuie sa marturisesc ca o sudoare rece îmi broboni fruntea, atât de misterioasa fusese aratarea aceea. Marian si Negrul ramasesera si ei linistiti si cel dintâi care rupse tacerea fu Pongo:
— Massers, asta fost Pongo, stapân de la aceste paduri.
Asadar o gorila, care în graiul bastinasilor poarta numele pe care-l avea si prietenul nostru negru.
Pongo – al nostru – se codi acum sa paseasca în luminis, dovada ca se temea de gorila, care pe drept cuvânt era poreclita „stapânul padurilor”. Faptul acesta însemna mult, caci Pongo al nostru nu se dadea înapoi nici când era vorba sa atace un rechin, cu un simplu cutit.

Deodata, însa, se trezi ca dintr-un vis si exclama:
— Massers vine!
Puse piciorul în luminis si noi îl urmaram, cu hotarâre.
Ca vechi naturalist presupusei ca monstrul pe care-l vazuseram fusese o maimuta de parte femeiasca, deoarece batrânului sef al unei familii de gorile nu-i place sa-si petreaca noaptea într-un copac. El prefera sa doarma jos, cu spatele rezemat de trunchiul copacului.
Daca era însa o gorila cu pui, atunci trebuia sa ne asteptam la primejdii, caci toate fiarele padurilor obisnuiesc sa atace orice fiinta straina, când crede ca odraslele ei sunt în pericol.
Probabil ca si Pongo gândea la fel, caci porni piezis, spre dreapta, de partea cealalta, pe unde disparuse faptura fioroasa.
Când intrai iarasi în padurea întunecoasa rasuflai usurat. Bagai de seama, însa, ca Pongo apucase mai mult spre nord-est. Vroia asadar, sa taie dea curmezisul tinutul portughez, ca s-ajunga cât mai curând în cel belgian.
Urmaritorii nostri nu dadeau nici un semn de viata. Probabil ca nici nu gasisera înca jocul pe unde patrunseseram în padure, sau furtuna grozava le-o fi taiat oarecum avântul.
Mersul devenea tot mai anevoios si hainei umede înca ne împiedecau sa ne miscam în voie. Din fericire, sub copacii, desi domnea caldura înabusitoare a Tropicelor, totusi chiar daca hainele noastre se uscau în felul acesta,

zapuseala ne taia rasuflarea, facându-ne sa înotam în sudoare.
Dar n-aveam încotro, trebuia sa ne încordam puterile si sa mergem înainte.
În cele din urma se lumini, de ziua. Ne aflam în inima padurii seculare si abia aci ne puteam da bine seama de prapadul care-i facuse furtuna din cursul noptii.
Merseram înainte fara oprire si într-un târziu, Pongo ne spuse, dupa ce statu putin de vorba cu unul din tovarasii sai de trib:
— Îndata vine fluviu, Massers. Acolo ascunde urme.
Asa dar, vroia sa faca la fel cum procedasem în padurile fluviului Amazoanelor, când eram urmariti de incasi. Si acum, fata de soldati, siretenia asta avea sa prinda si mai bine, caci acestia nu se pricepeau sa citeasca urmele ca indienii, care traiau în padure, în vesnica lupta cu natura.
În vreme ce-mi târâm pasii îndaratul lui Marian si Pongo, îmi revenira în minte întâmplarile petrecute de curând. Camaradul nostru negru întâlnise pe un vapor în America de Sud pe nepotul sau Kubang, care-i povestise ca varul lui Pongo, Kanda, se înscaunase capetenie a tribului, luând prizonieri pe mama si pe fratele camaradului nostru. Si tocmai acesta din urma – fratele lui Pongo, Utaro – trebuia sa devie capetenie, când va fi atins vârsta care se cerea. Pâna atunci mama lui Pongo, Aika, stapânise peste trib. Dar într-o buna zi Kanda o alungase, instalându-se în locul ei. Cei

zece negri, care se refugiasera pe pamânt portughez, erau credinciosi lui Pongo si mare le fu mirarea când îl vazura pe urias în temnita. Acum se înapoiau veseli în patrie, caci aveau deplina încredere în Pongo.
Camaradul nostru negru ne povestise toate acestea pe scurt, înainte de a porni la drum prin padure. Ne asteptau deci lupte crâncene satul sau, caci Kanda se pricepuse sa atraga de partea sa pe cei mai multi tovarasi de trib.
Dupa vreo doua ceasuri de mers ajunseram la un fluviu lat de vreo zece metri.
Curgea de la Rasarit la Apus, spre coasta si Pongo intra fara sovaire în apa. Luaram directia spre Rasarit; merseram ca la vreo. Doua ceasuri prin apa si dupa ce o strabaturam de a latul, iesiram dintr-însa pe tarmul de Nord.
Intraram iar în padure. Pe aci nu bântuire furtuna si Pongo avu iar o munca destul de grea, ca sa croiasca o poteca.
Trebuia sa ne gândim la ceva vânat, caci din cele câteva cutii cu conserve pe ca le aveam nu se puteau hrani atâtia oameni.
Pongo ne scoase si din aceasta încurcatura. Ne apropiam încetisor de un luminis întins, când el ridica deodata bratul si se opri. Asta era un semn sa pastram liniste.
Printre crengi puteam cuprinde cu privirea luminisul si vazui o ceata întreaga de antilope „Palles”, un soi de animale foarte fricoase si prevazatoare.

Mi se parea cu neputinta sa rapunem una din ele fara arma de foc – si la împuscaturi nu ne puteam gândi, ca sa nu atragem atentia urmaritorilor nostri.
Dar iata ca Pongo se lasa la pamânt si începu se târasca încet, ca un sarpe, spre luminis.
Nici un zgomot nu ne ajunse la urechi, nici macar fosnetul frunzelor. Totusi, dupa ce se scursera vreo zece minute si uriasul disparuse din fata ochilor nostri, trebuie ca unul din animale sa fi prins un zgomot suspect.
Auziram un fel de tipat de prevenire – ceva ca o suieratura – si îndata se stârni neliniste în ceata de antilope. Vroiam sa-mi smulg pusca de pe umar ca sa rapun câteva, când Pongo se ivi deodata în luminis, la cel mult zece metri de animale.
Acestea se împrastiara speriate si începura, sa alerge spre padurea ocrotitoare. Dar Pongo si zvârlise cutitul în cel mai apropiat.
Antilopa sari în sus, cazu înapoi si se prabusi. Pongo zvârlise cutitul cu adevarata maiestrie.
Ceilalti negri iesira atunci în luminis si în vreme ce câtiva începura sa adune vreascuri, altii târâra vânatul la marginea rarisi ei, peste drum de noi.
Strabaturam si noi luminisul, caci din partea cealalta puteam observa mai lesne daca se apropiau urmaritorii. Negrii sarara o groapa în care aprinsera un foc si antilopa fu fripta. Mâncaram cu pofta si ne saturaram.

Dupa un ceas de odihna am pornit iar la drum si dupa alt ceas ajunseram la alt fluviu, unde hotarâram sa ne facem lagarul.
Din pricina crocodililor care roiau pe acolo ar fi fost cu neputinta sa trecem apa înot, pe tarmul celalalt, astfel ca negrii începura sa taie copacei, din care întocmira o pluta, cu care trecuram fluviul.
Aleseram acolo un loc bun de popas si dupa ce prepararam ceai proaspat, negrii trasera la sorti ordinea în care sa stea de veghe. Noi însa ne culcaram în nisipul cald de pe tarm si adormiram repede.

III.
UN DUSMAN GROZAV.

DESI MARSURILE DE NOAPTE sunt nespus de primejdioase în padurea tropicala, n-aveam încotro si trebuia sa pornim la drum chiar în seara aceea, caci abia când vom fi lasat în urma pamântul portughez, puteam cuteza sa poposim noaptea si sa aprindem un foc.
De aceea Pongo ne trezi spre seara. Tovarasii sai izbutisera sa prinda câtiva pesti mari, pe care îi fripseram la foc si îi mâncaram cu pofta. Acoperiram urmele lasate de trecerea noastra pe acolo si cu putin înainte de apusul soarelui Pongo începu sa croiasca iar o poteca în inima padurii.
Doua ceasuri dupa ce se întunecase, unul din negrii ce veneau în urma mea striga câteva cuvinte lui Pongo. Acesta schimba îndata directia mai mult spre

Rasarit si în curând daduram de o poteca bine batatorita croita de vreun pachiderm.
Acum mergeam în joaca aproape – desi primejdia sa ne lovim nas în nas cu vreun elefant sau rinocer.
Noaptea trecu în liniste însa si când se lumina de ziua, ne aleseram un loc de popas pe malul unui râu, din care negrii îndemânateci prinsera iarasi câtiva pesti.
Înainte de a ne lasa odihnei, ma sfatui cu Marian si Pongo, ce e de facut în privinta merindelor – lucru destul de important, de altfel. Nu trebuia sa ne pierdem prea multa vreme cu vânatul – asa ca luaram hotarârea ca la amiaza sa împuscam mai multe animale de-odata, iar carnea s-o uscam si s-o luam cu noi.
Împuscaturile n-aveau ce sa ne mai primejduiasca acum, caci nu era de presupus sa fi fost urmariti cale atât de lunga.
În vreme ce noi ne culcaram, Pongo se duse sa iscodeasca prin împrejurimi si cu putin înainte de amiaza ne trezi, spunându-ne:
— Massers vine, Pongo gasit vânat.
Ne calauzi de-a lungul malului si dupa un sfert de ceas ne facu semn sa stam linistiti, apoi privi cu bagare de seama pe dupa o tufa. Dupa aceea se-ntoarse, râse si se dadu încetisor de o parte.
Ne pregatiram pustile, apoi Marian se furisa spre dreapta, iar cu iscodii cu privirea la stânga, pe dupa tufa. În fata noastra se afla o adapatoare, unde pareau sa vie multe animale, caci se vedeau acolo nenumarate urme.

Acum se aflau câteva maimute, gaini de padure si sase antilope „Pallas”, care-si potoleau setea, aruncând din când în când priviri tematoare în jurul lor.
Eu luai la ochi animalul cel mai din spate si trasei în aceeasi clipa cu Marian. Dupa aceea trasei odata în alta antilopa si prietenul meu facu la fel. Patru animale cazura la pamânt, într-un lac de sânge.
Mal ramaseram vrea cinci minute la locurile noastre, apoi ne apropiaram de adapatoare, de unde fugisera toate celelalte animale dupa împuscaturile noastre.
Curând se ivira si câtiva din oamenii lui Pongo, care târâra vânatul la locul unde ne asezaseram tabara. O antilopa o mâncaram imediat, iar din carnea celorlalte facuram pastrama. În vremea asta negrii se culcara cu schimbul, caci trebuiau sa fie odihniti pentru la noapte.
Cu un ceas înainte de a se întuneca, porniram iar la drum prin padurea tropicala.
Si asa merseram zi de zi, numai noaptea, pâna când, dupa zece marsuri din acestea, trecuram un fluviu lat si Pongo ne lamuri cai lasasem granita în urma si ne aflam pe pamântul patriei sale.
Fasia aceasta de pamânt, era, cu numele, sub stapânire belgiana, dar puteam fi încredintati ca în padurile astea grozave ale Congo-ului nu se arata niciodata picior de soldat sau slujbas. Cel mult cercetatori îndrazneti sau negustori de fildes.
Luaram hotarârea sa mergem iar în timpul zilei, asa ca pâna dimineata urma

sa poposim.
În cele zece zile de mers mai vânaram în trei rânduri si câte trei zile în sir ne hraniram cu pastrama. Acum însa ni se facuse pofta de ceva carne proaspata.
Pongo avu o scurta convorbire cu cel mai în vârsta dintre tovarasii sai, apoi se apropia de noi si zise:
— Massers, nu împusca aci! Bandu (arata spre acela cu care vorbise) spune ca aici este Askari. Ei urmarit pe prietenii mei.
Prin Askari întelegea soldatii, adica legionarii belgieni. Poate ca guvernul aflase ca se iscasera turburari înlauntrul tarii si trimisese un detasament de soldati ca sai faca liniste.
Prin asta se ivise pentru noi o noua primejdie poate când nici nu scapasem bine de cealalta. Marian facu o mutra grava si-mi spuse:
— Atât ne-ar mai lipsi! Daca se amesteca si belgienii, ne poate merge rau. Îti aduci aminte, cred, ce-am patit noi cu francezii în Cochinchina! Si daca astia de aici ar da peste noi în inima padurii, amestecati în certurile negrilor, ne putem pomeni cu vreun proces de spionaj pe cap.
— Ai dreptate – încuviintai eu – ar fi trebuit sa ne oprim ia Boma, la gura Congo-ului si sa cerem o viza de intrare. Cu siguranta ca nu ne-ar fi refuzat-o.
— Acum e prea târziu, raspunse Marian. Nu ne ramâne decât sa fim cu bagare de seama.
Pamântul padurii era cam mocirlos, fiind strabatut de nenumarate cursuri de apa. Ca loc de tabara pentru douazeci si patru

de ceasuri ne aleseram un luminis marisor, pe marginea unei ape limpezi. Doi negri aruncara lemne si sapara o groapa, iar ceilalti, împreuna cu Pongo, se facura nevazuti în padure.
Eu si Marian ramaseram pe loc, bauram ceai, apoi ne culcaram. Dupa câteva ceasuri m-a trezi mirosul placut de friptura.
Pe când dormeam, Pongo se întorsese cu oamenii sai, aducând patru antilope si doi porci mistreti, pe care îi doborâse cu cutitul, ajutat de oamenii sai care facusera pe gonacii.
Aveam iarasi provizii pentru câteva zile.
În tabara noastra domnea acum o mare însufletire; mai întâi fu fript un porc pe care îl mâncaram imediat, apoi carnea cealalta fu transformata în pastrama.
Treaba asta fu lasata în seama oamenilor lui Pongo, care pusera si paznici, în vreme ce noi ne bucuram de nitica odihna. Dupa cum ne spusese camaradul nostru negru, mai aveam de si razbatut un drum de cinci zile, ca s-ajungem în satul lui; adica vreo 200-250 kilometri.
Pe un ses întins, înconjurat de paduri seculare, între cele doua fluvii mari Wambo-Lua si Sai, s-ar fi aflând satul cu pricina.
Ziua si noaptea trecura în liniste deplina si a doua zi dimineata eram odihniti si bine dispusi. Îmbucaram ceva, apoi porniram spre Rasarit, pe o poteca batatorita.
Temperatura era grozava. Nenumaratele fluvii în loc sa daruiasca racoare, nu faceau decât sa dea umiditate aerului,

ceea ce ne în greu ia peste masura respiratia.
Doua zile merseram astfel, fara sa dam de urme de-ale soldatilor. A treia zi ajunseram într-o padure cu totul salbatacita, în care cautaram zadarnic poteci. Probabil ca si pahidermii uriasi nu cutezau sa intre în vegetatia asta de nepatruns.
Totusi Pongo dadu de niste potecute ce pareau sa fi fost folosite adesea, dar prea strâmte pentru vreun elefant sau rinocer.
— Potecile acestea fac impresia ca ar fi croite de oameni – zise Marian – ar corespunde si cu înaltimea, caci sunt tocmai pe masura unui om foarte înalt.
— Atunci ar trebui sa roiasca de uriasi padurile acestea – râsei eu – altminteri nu se putea ca potecile astea sa fie atât de bine batatorite. Pe de alta parte trebuie sa fi fost folosite de curând, altfel ar fi acoperite iarasi de vegetatie.
— Nu se poate sti daca nu se afla vreo trupa de soldati în padure, raspunse Marian, îngândurat. Dar atunci ar fi crengi rupte sau îndoite…
— Ia sa-l întrebam pe Pongo ce-i cu potecile astea – propusei eu – el trebuie sa stie. Ia te uita cu câta bagare de seama iscodeste pe dupa fiecare cotitura a potecii, de parca ar astepta vreun dusman.
La chemarea lui Marian uriasul întoarse capul, apoi raspunse la întrebarea ce i-o puseram cu privire la rostul potecilor.
— Ifi facut, locuieste adânc în padure. Massers fie cu mare bagare de seama!

Tresarii speriat când auzii numele acesta. Putini stiu ca Ifi este numele poporului de pitici care locuieste prin padurile încâlcite întunecoase ale Congo-ului.
Acesti pigmei locuiesc în niste sate aproape tainuite, în inima padurii seculare. Sunt înalti de cel mult un metru si patruzeci, drept arme au numai arcul si sageata, dar rapun cu ele chiar elefantul, caci sagetile lor sunt muiate într-o otrava grozava si un pahiderm care a fost ranit numai usor de o astfel de sageata, moare dupa doua sau trei zile. Vânatorii se iau apoi dupa el si îsi împart trupul.
Mi-ar fi placut sa fac o vizita acestui popor, interesant, dar, din pacate, nu era acum timpul pentru aceasta.
Dadui mai multa atentiune potecilor, care uneori se încrucisau si bagai de seama ca Pongo nu apuca niciodata pe un drum care ducea spre Nord-Est, ci se tinea mereu pe potecile ce mergeau direct spre Rasarit. Probabil ca acestea ocoleau satul Negrilor pita, asezat în mijlocul padurii.
O zi întreaga ne folosiram de aceste potecute ciudate. Cu putin înainte de a se înnopta, Pongo alese pentru tabara un mic luminis înconjurat de tufe. Focul îl aprinsera într-o groapa foarte adânca, ca sai nu împrastie prea multa lumina împrejur. În aceiasi timp camaradul nostru negru puse doi oameni de paza, caci poteca pe care ajunseram în luminis se continua de cealalta parte si la ambele ei capete trebuia sai stea câte o straja.

Toate acestea nu erau deloc linistitoare si gândindu-ma la ele, nu putui adormi.
Într-un târziu, însa, izbutii sa atipesc, dar fui trezit brusc de un sunet apropiat, cum nu mai auzisem decât o singura data în viata, tot prin codrii Congo-ului.
Atunci auzisem sunetul acela venind din departare si ma speriasem grozav. Cu atât mai mult acum, când îl auzeam la nici douazeci de metri. La început parea latratul de furie al unui câine urias, dar apoi aducea cu bubuitul unui tunet. Era tipatul de lupta al unei gorile.
Ne ridicaram repede si puseram mâna pe pusti. Cu siguranta ca monstrul ne mirosise, îsi avea, poate, familia prin apropiere si vroia sa alunge acum pe oaspetii nepoftiti.
În curând auziram si bataile de toba pe care le fac aceste animale lovindu-se cu labele în piept. Apoi rasuna iarasi sunetul acela grozav al padurilor africane.
— Ia-o tu pe poteca din dreapta, eu o iau pe cealalta! îmi sopti Marian.
Nu puteam vedea decât la câtiva pasi departare, asa ca ne furisaram prin luminis si privii încordat spre punctul unde spartura neagra din frunzis îmi arata intrarea potecii.
Îndaratul meu auzii o comanda înceata a lui Marian si dupa câteva clipe se mai lumina. Pongo zgândarise focul, caci acum nu mai trebuia sa tinem seama de primejdia piticilor sau a soldatilor, fiindca aveam în apropiere un dusman si mai periculos.

Deodata putui cuprinde cu privirea câtiva metri din poteca. Pongo se apropiase de mine cu o creanga aprinsa si lumina întunerecul.
— Masser împusca numai când vine Pongo – îmi sopti el – dusman este aproape.
Nu era nevoie sa-mi mai spuna asta, caci de la început eram hotarât sa trag numai daca gorila ne-ar fi atacat. Facui semn C-am priceput si continuai sa tin sub observatie poteca.

IV.
O LUPTA PE VIATA Si PE MOARTE.

CÂTEVA MINUTE DOMNI LINISTE. Mantorsei repede si privii spre Marian. Îndaratul lui statea Kubang, nepotul lui Pongo, tinând o faclie în mâna ridicata.
Când îmi îndreptai din nou privirea spre poteca, ma cutremurai, caci pe pamânt se misca o faptura, negricioasa, apropiindu-se încetisor. Lumina facliei lui Pongo se rasfrânse în niste ochi ce scânteiau ciudat si în clipa urmatoare faptura se ridica brusc.
La câtiva metri numai de mine statea „stapânul padurilor africane", cum e numit pe buna dreptate. Era înalt de peste doi metri, statea drept ca o lumânare, scotându-si la iveala dintii grozavi. Smocul de par de pe cap i se misca încolo si încoace, începu deodata sa bata toba în piept cu labele-i enorme si iarasi scoase racnetul acela de lupta care-ti îngheta sângele în vine.

Ridicasem pusca si tintii spre pieptul dihaniei stiind ca o astfel de împuscatura vine de hac mai lesne gorilei. Dar ea parea ca se teme mai mult de lumina facliei caci se legana nehotarâta la dreapta si la stânga, scrâsni cu furie din dinti, dar nu se încumeta sa se apropie.
Ramaseram nemiscati ca niste statui de piatra. Chiar numai o soapta ar fi fost de ajuns, poate, sa îndemne dihania la atac. Mâinile mi se întepenira aproape pe arma, dar nu îndrazneam sa le misc, temându-ma sa nu întarât animalul.
În cele din urma gorila se lasa în patru labe, mai vazui odata scânteierea fioroasa a ochilor ei, apoi disparu tot atât de pe nesimtite cum venise.
— Massers fie linistit! sopti Pongo. Nu mai vine. Doarme fara grija Massers.
Îl chemai pe Marian care veni îndata la noi si-i împartasii ce-mi spusese Pongo. Prietenul meu spuse ca ne puteam bizui pe camaradul nostru negru si ca sfatul sau era cel mai bun.
Ne înapoiaram deci la foc si ne culcaram din nou. Si poate din pricina încordarii din clipele acelea grozave, adormii numaidecât.
A doua zi dimineata Pongo ne vesti, vesel, ca gorila nu se mai aratase. Ne grabiram totusi sa pornim la drum, caci camaradul nostru negru ne mai zise ca se putea sa iesim chiar în seara aceea din padurea asta grozava. Pe urma mai aveam doar o zi de mers prin stepa ca s-ajungem în satul sau.
Îmbucaram ceva la repezeala. Negrii stersera urmele popasului nostru, apoi

porniram pe poteca pe care venise monstrul în noaptea trecuta.
În pamântul moale vazuram urmele sale, întiparituri uriase si adânci, care dovedeau greutatea sa enorma. Oamenii lui Pongo facura mutre cam speriate când vazura aceste urme, caci ei n-aveau decât revolvere si cutite, cu care n-ar îi putut tine piept unei dihanii ca aceea.
Gorila o luase la stânga printre tufe, dupa cum observaram lesne. Trebuie sa marturisesc ca am rasuflat usurat când am trecut de locul acela, caci îmi spuneam ca namila se mai putea atine pe aproape.
— Slava Domnului! sopti Marian, dupa vreun sfert de ceas de mers pe potera îngusta. Acum cred ca vom avea liniste din partea neplacutului nostru oaspe.
— Tacere, Massers! facu Pongo, întorcându-se fulgerator. Acolo Askari.
Arata spre dreapta si prin câteva sparturi din tufisuri puturam vedea un luminis marisor la vreo treizeci de metri departare, unde soldatii coloniali îsi întocmisera tabara.
Erau vreo patruzeci de oameni, care asteptau în jurul focurilor îsi fierbeau mâncarea. În fata unui cort statea un ofiter, european, ocupat si el cu mâncarea si bau tura.
Sub nici un cuvânt nu trebuia sa fim vazuti de ei, de aceea Pongo dadu oamenilor sai o porunca, apoi se-ntoarse spre noi si sopti:
— Massers târaste!
Avea dreptate, numai în felul acesta puteam nadajdui sa trecem neobservati

pe lânga tabara. Dupa cum vedeam noi soldatii – care erau negrii – prin frunzisul desisului, ne puteau zari si ei. Dar daca ne târâm o mica distanta, lucrul era aproape cu neputinta.
Strabaturam dea busilea vreo cincizeci de metri, apoi intraram iarasi într-un desis de nepatruns si puteam merge din nou în doua picioare, ca oamenii.
— Slava Domnului – zise Marian, râzând – târâtul pe zapuseala asta n-a prea pla…
Fu întrerupt în mijlocul frazei si într-un chip cum nici n-am fi visat vreodata. La stânga noastra, lânga un palmier urias, înlaturi de care tocmai trecusem, era un loc liber printre tufe. Si acolo se ivise o dihanie, pe nesimtite si fulgerator de repede. Era o gorila uriasa – poate aceeasi din noaptea trecuta – si cu o creanga ridicata amenintator se napusti asupra lui Marian, care-i venea mai aproape.
Prietenul meu îsi smulse îndata pusca, dar în aceeasi clipa cazu peste mine atât de vijelios, încât zburaram amândoi câtiva pasi îndarat. Aceasta o facuse Pongo, care se întorsese repede si-si daduse seama de situatie.
— Nu împuscati. Askari! striga el, apoi creanga groasa din ghearele gorilei se si lasa în jos. Marian ar fi fost cu siguranta pierdut, chiar daca ar fi tras un glont.
Acum am fi avut prilejul sa rapunem dihania prin câteva gloante trase la repezeala, dar cuvintele lui Pongo ne oprira – nu trebuia sa se auda vreo detunatura, ca sa nu atragem luarea-aminte a soldatilor.

În fata noastra se desfasura acum o priveliste cum rar se poate vedea.
Pongo al nostru, înarmat doar cu cutitul de spintecat rechini, provocase la lupta pe „stapânul codrilor”. În clipa când gorila era sa cada în cap din pricina loviturii ce daduse gres, camaradul nostru se si repezise ca o pantera, taisul ascutit sclipi în aer si în clipa urmatoare se înfipse adânc în spatele maimutei uriase.
Pongo smuci repede cutitul din trupul ei si sari în laturi. În urma loviturii primite, namila cazu pe labe si deoarece se afla numai la vreun metru si jumatate de noi, putui vedea lamurit rana adânca pe care i-o pricinuise cutitul lui Pongo.
Prietenul nostru negru nimerise bine altminteri s-ar fi ispravit cu el, chiar daca interveneam noi cu pustile.
Rana era tocmai deasupra inimii, între coaste si tinând seama de puterea uriasa a lui Pongo, de sigur ca taisul ascutit, atinsese inima.
Dihania mai încerca sa se ridice, dar zadarnic. Se zvârcoli câteva minute, apoi cazu greoaie cu fata în jos, scormonind tarâna în lupta cu moartea. Si când ramase nemiscata pentru vesnicie, Pongo ni se adresa calm:
— Massers, haideti!
*
Timp de vreo doua ceasuri merse Pongo cu noi prin noapte, apoi încetini pasul. Deodata trecu o apa putin adânca si ne zise:
— Veniti, Massers!

Nu mai fusese de multi ani în patria sa, cu toate acestea gasise pe întunericul acela, prin care paseam dibuind, o spartura în desis, pe malul rasaritean, îndaratul careia începea o poteca.
— Massers tine unul de altul, zise el cu glas înabusit, dupa ce iesiram din apa.
Sfatul acesta era la locul lui, caci sub copaci domnea acum o bezna atât de adânca, încât nu puteam vedea mâna înaintea ochilor. Marian se apuca de brâul lui Pongo, eu de acela al prietenului meu si asa mergeam prin întunerecul acela înfiorator. Din zgomotele slabe dindaratul meu îmi dadui seama ca si oamenii lui Pongo ne urmau.
Socoteam ca acum ne aflam în siguranta, caci era cu neputinta ca soldatii fi dat de drumul pe care fugisem. Împartasi asta lui Marian, dar Pongo, care prinsese cuvintele, raspunse îndata:
— Nu va fi bine, Massers. La Askari este Kambu, om rau din libatia lui Pongo.
„Libata” înseamna „sat” la negrii din Congo si ceea ce ne spuse Pongo nu era de fel o veste buna. Daca era vreun tradator din satul sau în rândurile soldatilor, atunci cu siguranta ca si el cunostea poteca asta si-si va calauzi trupa pe drumul cel bun.
La gândul acesta iutii pasii si-l împinsei si pe Marian ceva mai înainte.
Miscarea asta îmi salva viata, caci deodata se auzi în frunzisul dindaratul meu un fosnet puternic, urmat de un mârâit întarâtat, apoi ma pomenii cu o lovitura atât de napraznica în ceafa si pe

umeri, încât ma prabusii la picioarele lui Marian.
Kubang, care venea în urma mea, scoase un strigat:
— Pongo!
Dupa aceea, pe când ma parasea cunostinta, vazui tâsnind o lumina, auzii împuscaturile lui Marian, o greutate enorma îmi cazu pe picioarele întinse – si… lesinai.
Trebuie sa fi gemut din adânc, caci deodata rasuna glasul lui Marian:
— Slava Domnului, se trezeste!
Când deschisei pleoapele grele ca plumbul, ma vazui silit sa le închid repede lai loc, caci lumina ma orbea. La a doua încercare merse mai lesne si de data aceasta îmi dadui seama ca era ziua.
Marian si Pongo se aplecara asupra mea, când încercai însa sa ma ridic, prietenul meu îmi sopti:
— Ramâi linistit ne aflam într-un copac.
Resemnat închisei iar ochii. Dar senzatia unui suc de fructe ce-mi picura pe buze ma readuse în simtiri si la asta contribuira mult si cuvintele lui Marian, care mi sopti staruitor:
— Robert, trebuie sa-ti revii! Belgienii sunt pe aproape si ne cauta. Bea asta!
Îmi lipi de buze un pahar si sorbii cu lacomie licoarea acrisoara de fructe. Apoi deschisei iar ochii si întrebai cu glas slab:
— Mariane, ce s-a întâmplat? Ah, Stiu, am fost doborât! Apoi ai tras tu! Cum a fost?
— Mare noroc ai avut, Robert, raspunse prietenul meu – a fost mai mult decât o

simpla întâmplare faptul ca ti-ai iutit deodata pasii. La dreapta ta, în tufis era o gorila uriasa, care ti-ar fi zdrobit capul daca ai îi trecut cu o clipa mai târziu pe dinaintea ei. Kubang, nepotul camaradului nostru negru, a mai strigat: „Pongo", ceea ce cred c-ai auzit. Am stiut atunci ca e vorba de o gorila, am aprins lampa de buzunar si am izbutit sa rapun namila cu sase gloante trase în piept. Ti-a cazut pe picioare, dar din pricina pamântului moale ai scapat fara sa-ti zdrobeasca ciolanele. Stiam bine ca împuscaturile vor aduce soldatii pe urmele noastre, de aceea te-am scos repede de sub trupul monstrului si te-am luat de acolo. Pongo s-a catarat apoi cu tine într-un copac, eu l-am urmat si si acelasi lucru l-au facut negrii, care cunosteau în parte drumul acela ciudat, caci ciudat e drumul pe care l-am facut. Copacul în care ne-am urcat se afla de-a dreptul în apa unui mic râu si asa s-a facut ca n-am lasat nici un fel de urma. În frunzisul arborelui urias se afla un drum minunat, pe care l-a facut Pongo cu ani în urma. El a împletit în asa fel unele de altele, plantele agatatoare si unele crengi ale copacului, încât alcatuiesc un covor trainic care în acelasi timp pune la adapost de privirile celor de jos. Drumul acesta lung de vreo doua sute de metri l-a facut odinioara Pongo al nostru, cu scopul de-a se putea ascunde în vremuri de primejdie si în acelasi timp sa aiba si o anumita libertate în miscari. Taina aceasta a încredintat-o numai câtorva tovarasi de trib mai batrâni, care

sunt cu totii de partea sa, afara de unul singur. Se prea poate ca acesta unul sa tradeze taina – si atunci ne putem astepta ca soldatii sa ne descopere ascunzatoarea. Din fericire, Pongo, care începuse înca de pe atunci sa-l banuiasca pe batrânul tradator, nu i-a aratat fiecare copac în parte, prin care se poate ajunge la poteca asta unica, în felul ei. I-a facut numai o descriere, astfel ca putem nadajdui sa ramânem nedescoperiti aici, pâna te vei însanatosi pe deplin.
Marian tacu si eu chibzuii la cele auzite. Era uimitor ceea ce crease Pongo în frunzisul acestor copaci.
Pongo, pe atunci un om cu totul primitiv: înca, faurise minunatia aceasta îndemnat de o prevedere înteleapta.
Ridicai binisor capul si privii în juru-mi. Da, ma aflam sub o bolta verde, înalta de vreo trei sferturi de metru. Dedesubtul meu era un covor des de verdeata. Deasupra mea, ramurile împletite ale copacului urias.

V.
DIN PRIMEJDIE ÎN PRIMEJDIE.

— EI, VAD CA LUCRURILE ÎNCEP sa mearga mai bine, zise Marian vesel – multa grija mi-ai facut zise Marian vesel.
Îi strânsei mâna, zâmbindu-i recunoscator. Ma scapase doar de la o moarte grozava.
Deodata se ivi Kubang si-i sopti ceva lui Pongo. Acesta încrunta sprâncenele, apoi se-ntoarse spre Marian si zise:

— Massers Farrow, repede ajuta ducem mai departe Masser Bertram. Vine Askari.
Ma ridica de subtiori cu bagare de seama, în vreme ce Marian ma apuca de picioare. Ma dusera astfel dea lungul gangului de verdeata, pâna ce Pongo ma lasa jos, în sfârsit si zise:
— Massers, colo stepa.
Întorsei capul cu greu si vazui la vreo cincisprezece metri îndaratul meu iarba înalta a unei stepe nesfârsite, din care înaltau pe alocuri grupuri mici de si movile înalte de termite.
Asadar colo, în fund, unde valul de caldura întuneca zarea, trebuia sa fie satul lui Pongo, de dragul caruia veneam noi din îndepartata America de Sud.
Hat, departe, unde iarba parea mai marunta, vazui un cârd de antilope dintre care unele pareau foarte mari.
Deodata, Pongo ma ghionti, duse apoi degetul la buze si arata în jos. Întinsei capul si fara voie tresarii. Alaturi de copacul în ai carui frunzis ne ascunsesem noi, statea, un negru în uniforma armatei belgiene. Privea lung în stepa, se-ntoarse apoi si facu un semn spre padure.
Nu trecu mult si se ivira camarazii sai, patruzeci de oameni, cum socotisem înca atunci când îi zarisem în tabara lor.
Patru din ei duceau blanurile celor doua gorile pe care le împuscasem noi.
Aproape la capatul convoiului venea ofiterul alb, care vorbea cu însufletire cu un soldat înalt ce mergea alaturi de el.

Când Pongo zari pe soldatul acesta, scrâsni cu chipul schimonosit de furie:
— Kambu.
Acesta era asa dar tradatorul, care vroia acum sa dea propriul sau sat în stapânirea albilor. Chiar la popoarele acestea primitiva exista câte odata un Iuda Iscariotul.
Cei doi se oprisera, aproape chiar sub copacul nostru si vorbeau destul de tare, în dialectul bastinasilor.
Dupa aceea ofiterul se lua cu pasi repezi dupa soldatii sai, care în vremea asta înaintasera o bucata buna în iarba înalta.
Ma mirai ca tradatorul, Kambu, ramasese pe loc, dar Pongo ma lamuri:
— Kambu trebuie caute drumul lui Pongo, aici sus. Nu mai întoarce el la Askari. Pongo plan bun are, Askari nu mai ajunge la libatta de la Pongo.
Nu-si dezlipi ochii de la tradator, arunca doar o privire cercetatoare spre stepa, unde. Tocmai disparusera soldatii în iarba înalta, apoi sopti:
— Massers fie linistiti! Pongo pedepseste Kambu!
Pe nesimtite, ca o pisica, disparu în clipa urmatoare printre crengi. Noi priveam linistiti spre tradatorul de jos, care îsi aprinsese o tigara si se parea ca chibzuieste ce sa faca. Eram foarte mirat de faptul ca locotenentul îl lasase singur – dar îmi spusei apoi ca o facuse într-adins. Daca s-ar fi ivit în sat cu tradatorul acesta printre soldatii sai, s-ar fi putut întâmpla ca locuitorii înfuriati sa se razvrateasca. De aceea îl lasase aici si pornise singur cu oamenii sai.

La fel parea, sa gândeasca si Marian, caci îmi sopti:
— Locotenentul e siret nevoie mare si nici nu se va sinchisi daca tradatorul nu se va mai întoarce. El îsi va fi îndeplinit însarcinarea vizitând satul si gasind totul în ordine. Va zice Doamne ajuta când va parasi padurile acestea care misuna de gorile. Ah…
Tresariram amândoi, îngroziti. Un brat lung se încolaci în jurul trunchiului copacului, o mâna uriasa înclestase gâtul traitorului si în clipa urmatoare acesta fu tras înapoi cu putere.
Ne priviram în tacere când vazuram ca disparuse atât de repede si ascultaram cu încordare în jos. Dar nu se auzea nimic.
Tresariram speriati când dupa câteva minute se ivi Pongo înaintea noastra.
— Kambu bine – zise el calm – acum Pongo duce Askarii drum gresit.
„Kambu bine" însemna ca tradatorul îsi gasise moartea în pumnii lui Pongo si asta atât de repede încât nu putuse scoate nici un geamat.
— Pongo – zise Marian – cred ca ghicesc planul tau. Vrei sau sa-i duci pe un drum gresit pe soldati, cu ajutorul unuia din oamenii tai – sau sa faci asta singur, aratându-te lor. Dupa parerea mea însa, nu e bine ce vrei sa faci, caci pe urma vor încerca tot ce le va sta în putinta sa gaseasca satul tau, chiar daca si-ar pierde saptamâni întregi. În schimb, daca ajung acum acolo si gasesc totul în regula, vor pleca repede si tu vei putea sa

liberezi în deplina liniste pe mama si pe fratele tau.
Câteva clipe Pongo îl privi surprins pe prietenul meu, apoi chipul sau se lumina pa parca si raspunse:
— Ah, Masser Farrow, asta foarte bine e, foarte bine. Pongo asa face cum spune Masser. Noi ramânem linistit aici pâna vine înapoi Askari.
— Asa ziceam si eu – spuse Marian – caci prietenul nostru Robert trebuie sa se întremeze mai întâi si abia dupa aceea ne vom putea gândi sa pornim mai departe. Nu e atât de simplu lucru sa faci cunostinta cu o gorila.
— Pongo cauta buruiana buna – fagadui credinciosul nostru urias – vâneaza apoi ca Masser Bertram manânca bine.
Se ridica si disparu iarasi peste marginea potecii de crengi. Dupa câteva clipe îl vazuram intrând în stepa însotit de nepotul sau si alti trei negrii. Iarba înalta îi înghiti în curând si la sfatul lui Marian ma culcai iarasi, ca sa gasesc vindecarea în somn.
Desteptarea fu foarte placutii. Pongo îmi aduse bucata cea mai buna dintr-o antilopa de curând vânata si fripta la un foc pe care-l facusera într-un luminis din apropierea ascunzatorii noastre.
Mai capatai si un pahar cu sucul acela de fructe, apoi Marian lua o fasie de pansament din farmacia noastra portativa, în timp ce Pongo zdrobi între pumni o planta mica si carnoasa.
Cataplasma asta verde si cu miros iute îmi fu pusa pe ceafa si legata cu fâsie.

Simtii imediat o racoreala placuta, apoi cazui iarasi într-un somn adânc.
Doua zile petrecui colo sus si în seara celei de-a doua încercai sa cobor din copac sa-mi pun la încercare picioarele, caci se putea sa fi avut si ele de suferit de pe urma greutatii enormei gorile, desi le puteam misca fara sa simt dureri.
Cu ajutorul lui Pongo, care ma sprijinea, atinsei pamântul si încercai sa fac primii pasi. Mergea greu. Dar încetul cu încetul simteam ca picioarele mele s-au înzdravenit iar. În cele din urma izbutii sa merg fara sprijin si eram mândru peste masura de asta.
Pongo si Marian se atineau mereu pe aproape, ca sa-mi poata sari în ajutor daca s-ar fi întâmplat sa ma poticnesc. Asta era cât p-aci sa ne aduca pierzania, daca tânarul Kubang n-ar fi fost la postul sau.
Fara sa banuim, noi, el veghea. Deodata striga în jos câteva cuvinte.
Atunci Pongo sari spre mine ca o pantera, ma lua în brate ca pe un copil si începu s-alerge spre padure.
— Repede vine, Masser! striga el peste umar, lui Marian. Vine, Askari.
Prietenul meu o lua si el la picior si intra în padure dupa noi. Uriasul goni pe poteca îngusta si în cele din urma se opri la un copac enorm. Dupa câteva clipe fu si Marian acolo si Pongo zise doar atât:
— Aici sus!
Apoi începu sa se catere pe crengile care atârnau în jos si eu îl ajutam din rasputeri, caci ma puteam folosi bine de brate. Deodata ma salta încetisor si ma

trezii pe poteca de crengi, la adapost de privirile celor de jos.
Pongo fu îndata lânga mine si ma duse; câtiva metri mai departe, în vreme ce Marian se ivi si el pe poteca de crengi. Nu cutezam sa ne târâm înainte, în schimb ne apropiaram de marginea covorului de verdeata si priviram în jos pe poteca.
Nu trecu mult si dedesubtul nostru se ivira cei dintâi Askari. Mergeau aplecati si priveau tinta în pamânt.
Ma cutremurai de spaima. Trebuiau sa fi descoperit urmele lui Marian si Pongo, care începetau brusc aici.
— Massers pleaca repede în stepa! sopti Pongo în aceeasi clipa.
Avea dreptate, caci soldatii negrii vor descoperi îndata ca ca urmele ducem spre copacul urias si cu siguranta ca se voi catara într-însul. Astfel stand lucrurile eram mai la adapost în stepa, desi din clipa în clipa se puteri lasa noaptea.
Si atunci trebuia sa ratacim în bezna prin sesul nesfârsit, pe unde se atineau, desigur, sute de lei. Putini oameni îsi dau seama cate asemenea animale si altele mai traiesc în stepele întinse ale Africii. Multe ar putea spune vânatorii în privinta asta.
Prea placuta nu era, deci, perspectiva unui astfel de mars de noapte, dar îmi spusei ca toata vina o purtam eu. Daca n-as fi staruit sa ma dau jos din copac ca sa-mi pun la încercare puterile, n-am fi fost descoperiti. Askarii ar fi trecut pe lânga noi, întorcându-se la tabara lor de la coasta si noi am fi putut porni linistiti

la drum spre satul lui Pongo. Acum, însa, se schimbase situatia si se cerea sa lucram repede. În graba, dar cu mare bagare de seama, ma târâi spre marginea padurii, urmat de Marian. Aruncând o ultima privire în jos, ma speriai, caci soldatii se pregateau sa se catere în copac. Trebuia sa ne pregatim pentru o lupta apriga, sau sa ne predam Nu ma gândisem însa la siretenia lui Pongo care, acum, când se vedea atât de aproape de tinta, nu mai vroia sa se lase oparit în drum.

El se folosi de un viclesug, care se dovedi foarte bun. Ne târâram vreo douazeci de metri, când auziram îndaratul nostru racnetul de atac al unei gorile înfuriate. Îngroziti, întoarseram privirile – dar vazuram ca Pongo al nostru scosese racnetul acela si în acelasi timp. Rupsese, o creanga mare, pe care o zvârli în jos asupra soldatilor.

Raspunsul fu un urlet de groaza scos de zeci de glasuri. Cei doi Askari care se catarasera pâna la jumatatea copacului se rostogolira înapoi atât de repede încât fara voie ma pufni râsul, când ma uitai pestei marginea potecii de crengi, ca sa vad efectul viclesugului lui Pongo.

Soldatii se dadura înapoi în graba si privira cu spaima spre copac în sus. Apoi se ivi repede ofiterul alb si dupa, cat se parea ceru negrilor sa-l lamureasca ce se întâmplase.

În acelasi timp auzii dedesubtul nostru tipatul ciudat al unei pasari, repetat la intervale egale. Nu trecu mult si-mi dadui seama ca el era scos tot de Pongo, care

dadea de veste în felul acesta tovarasilor sai de trib.
Uriasul negru se târî spre noi si sopti:
— Massers pleaca repede, nu asteapta! Pongo cu oameni vine îndata!
Ma pusei iarasi în miscare. Pongo avea dreptate. Askarii nu se vor lasa înselati multa vreme de racnetul gorilei. Judecând dupa urme, trebuiau sa se fi catarat doi oameni în copac si asta nu de mult.
Buni cititori de urme cum sunt negrii, ei nu se vor lasa pâna nu se vor încredinta unde se aflau acesti oameni. Fireste, viclesugul lui Pongo câstigasem timp, caci va dura mult timp pâna ce un Askari va cuteza sa se urce iarasi în copacul unde stia ca se afla „stapânul codrilor".
Dar poate ca va încerca si locotenentul sa alunge dihania printr-o salva de pusca si atunci eram în cea mai mare primejdie daca mai ramânem mult în locul acela.
Ma întorsei într-un rând si vazui ca îndaratul lui Marian si Pongo veneau în sir oamenii camaradului nostru negru.
Întâmplator privii si peste marginea gangului de crengi, în jos, caci lantul celor patruzeci de Askari pe poteca îngusta era destul de lung. În cele din urma trecuram însa de ultimii si ne mai ramase acum de strabatut pâna la marginea padurii un drum de vreo treizeci de metri.
Noaptea se putea lasa din clipa în clipa si trebuia sa lucram repede. Soldatii nu vor porni înainte în nici un caz, fara sa fi urmarit mai departe urmele. Poate ca

ieseau în stepa, ca sa înnopteze acolo la focuri de tabara.
Tocmai când ma gândeam la asta, Pongo se furisa, lânga mine si susoti:
— Repede jos, Masser Bertram, Pongo ajuta!
În clipa urmatoare alunecase peste marginea potecutei de crengi, eu ma lasai de asemeni în jos, binisor si uriasul ma lua lua pe umeri, ca pe un copil, apoi coborî repede cu mine.
Când ajunse la pamânt nu mai zabovi nici o clipa, ci porni în goana spre stepa, folosindu-se de poteca îngusta pe care o croisera soldatii prin iarba înalta.
Alerga cu mine în brate si privind înapoi vazui cu bucurie ca eram urmati si de Marian, Kubang si ceilalti Negri.
Pongo alerga neobosit înainte, pâna când întunericul se lasa brusc. Atunci se opri si-mi dadu drumul jos.
Peste câteva clipe ne ajunsera si ceilalti.
— Drace! facu Marian gâfâind Nadajduiam ca voi dormi frumusel colo sus în copac si când colo trebuie sa gonesc prin zapuseala asta!
— De vina sunt numai eu – îi spusei – si mi fac imputari grozave. De ce n-am asteptat pâna dimineata cu „probele” mele.
— De buna seama c-ar fi fost mai bine – încuviinta Marian – caci chiar daca vom reusi sa scapam de urmarirea soldatilor, acestia se vor întoarce totusi mâine si vor vizita înca odata satul lui Pongo. Nu vor avea liniste pâna nu vor afla unde au ramas cei doi oameni ale caror urme le-au gasit pâna la copac.

— Massers asteapta – zise Pongo, în soapta – Bandu înca nu e aici.
Asta îmi iesise cu totul din minte. Bandu era tovarasul de trib al lui Pongo, care înca de la începutul marsului nostru prin padure îl vestise ca trebuie sa fie Askari prin apropierea noastra.
Desigur ca omul acosta viteaz ascultase, de ordinul lui Pongo si ramasese în urma, ca sa iscodeasca pe soldati. Era de mare însemnatate sa vedem ce-o face el.
Asteptaram vreo jumatate de ceas, apoi Pongo zise:
— Bandu vine.
N-auzeam nimic si nici Marian, dupa cum îmi spuse mai târziu. Totusi, faptura negrului se ivi de-odata înaintea noastra si facu lui Pongo o scurta comunicare.
— Askari ramân stepa – ne tâlmaci credinciosul camarad – colo, Massers poate vede la ei. Vrea mâine cerceteaza copaci.
— Atunci le-o luam si mai mult înainte – zise Marian – caci asta nu va merge atât de repede. Dar unde vom ramâne tot timpul, pâna când vor cerceta înca o data satul tau, Pongo?
— Ramânem în spate la Askari – raspunse uriasul, linistit – haideti, Massers!
Ne duse în jurul unei movile de termite, dadu la o parte iarba înalta si ne strecuraram dupa el.
Pongo ne calauzi neobosit si din când în rând se-ntorcea spre mine si ma întreba daca nu-mi vine greu sa umblu. Îi raspundeam, fara sa mint. Ca ma simteam bine.

Deodata iarba înalta se sfârsi – dupa ce merseram vreo trei ceasuri spre nord-est – si Pongo zise:
— Aici facem tabara, aprindem foc. Askari nu vede la noi.
Eram într-adevar atât de departe de ei, încât nici noi nu mai vedeam lumina focurilor lor. Oamenii lui Pongo sapara în graba o groapa cu cutitele lor, în care aprinsera iarba uscata.
Dupa ce îmbucaram ceva ne culcaram, în vreme ce negrii ramasera de paza.
A doua zi dimineata Pongo ne duse înapoi pe acelasi drum, care tinu vreo doua ceasuri. Se opri pe un teren nisipos pe care se aflau patru movile de termite. Se urca pe una din ele si privi spre sud-vest.
Dupa aceea se dadu jos si zise:
— Totul bine acum, Askari merg la libatia lui Pongo. Noi asteapta pâna ei întoarce. Pongo aduce Massers la loc bun.
Coti pe dupa movila de termite si se facu lat nevazut în iarba înalta – de data asta în directie spre rasarit.
*
Africa ne rezervi înca aventuri ciudate si primejdioase. Si Pongo al nostru avea sa afle ca redobândirea unei stapâniri pierdute nu era lucru atât de simplu, mai ales atunci când se amesteca albii, din motive politice» – cu alt prilej, draga George, îti voi povesti si tie ce ni s-a întâmplat acolo – îsi sfârsi istorisirea doctorul Bertram.

94
CAPITANUL MORS

I.
EPAVA MISTERIOASA.

UN POCNET PUTERNIC, cu sunet ciudat, se auzi dinspre tarmul apropiat. Camarazii adunati în turnul submarinului întoarsera repede capetele si toate privirile se atintira asupra coastei Sumatrei, care se ivea din negura ce dainuia înca asupra marii.
— Parc-ar fi fost o explozie – zise capitanul – sau mai bine zis o izbucnire pornita din maruntaiele adâncului. Sa pornim spre larg, caci poate acolo pe tarm face exercitii un detasament al legiunii straine olandeze, care n-ar trebui sa ne vada.
Dar înainte ca Plundow, care statea la cârma, sa poata întoarce vasul, negura care învaluise pâna atunci coasta se risipi dintr-o data.
— Doamne Dumnezeule! – striga George, în aceeasi clipa – daca ne-am fi aflat mai aproape de coasta, am fi sarit în aer. Uite, colo în fund pare sa fie vaporul care a provocat explozia.
La câteva sute de metri de submarin trebuie fi sarit în aer un bric, caci mai cadeau înca în mare bucati de lemn care fusesera aruncate în sus de explozie. Pe o suprafata întinsa apa era acoperita de ramasite de ale bricului.
— Ma tem ca e vorba de o ticalosie – zise primul ofiter Rindow – trebuie sa plecam într-acolo si sa vedem daca nu cumva mai putem salva vreun supravietuitor al vasului.

Capitanul alesese ocheanul la ochi si privea cu atentie la locul tragediei, apoi zise cu obida:
— Nu mai poate fi nici un supravietuitor, caci prin puterea exploziei bricul a fost prefacut în bucati. Ah si celalalt vas a sters-o repede. Probabil ca a pornit spre Kota-Radja. Îl vom ajunge însa. Dar mai întâi sa vedem daca putem stabili cumva ce fel de vas a fost distrus. Capitanul vaporului care a sters-o si-a ales cat se poate de bine locul pentru nelegiuirea sa.
Spunând aceasta, Farrow privi cu luare aminte coasta care era cu desavârsire pustie. Se vedea doar o plaja îngusta, apoi venea padurea seculara, cu copaci ce atingeau înaltimi uriase.
Locul catastrofei era cam la doua sute de metri departare de coasta. Probabil ca vasul distrus ancorase acolo si fusese aruncat în aer la ivirea zorilor.
„Dox”-ul îsi facu loc cu bagare de seama printre ramasitele care acopereau o mare întindere a marii. Apoi camarazii se ivira uimiti si George spuse:
— Oh, se poate sa fi fost numai o epava! Caci toate ramasitele sunt acoperite cu scoici si alge. Da, trebuie sa fi fost unul din acei hoinari ai marilor, care constituie cea mai mare primejdie pentru toate celelalte vapoare – încuviinta capitanul – astfel ca de fapt, i-am putea fi recunoscatori vasului acela strain, care s-a îndepartat atât de repede, caci lesne s-ar fi putut sa ne ciocnim noi de epava pe întuneric si am fi patit-o rau de tot. Ne putem, deci, urma calatoria în liniste.

Dar înainte ca Farrow sa poata da comanda, George striga cu însufletire:
— Tata, colo aproape de plaja pluteste o bucata mai mare de sfarâmatura, în care mi se pare ca recunosc chiar o figura de galion. Ce-ar fi s-o pescuim? Poate putem stabili ce fel de vas a fost acela.
— Vaporul e vechi si asta se vede din formele diferitelor sfarâmaturi – zise capitanul – n-ar fi rau sa putem pescui bucata aceea, dar vezi ca prea pluteste aproape de coasta si acolo pare sa fie un recif primejdios, asa ca nu cutez sa mai apropii prea mult.
— Oh, tata, atunci ma duc eu cu Petre acolo cu o barca de aluminiu – propuse George. Nu dureaza mult.
— N-as vrea sa pierd timp – raspunse capitanul – ne aflam în apropierea drumului care duce de la Singapore la Kota-Radja. Poate ca explozia a fost auzita undeva pe uscat si s-ar putea sa ne pomenim cu vizita neplacuta a unor vase de politie. Totusi, va dau voie sa plecati, dar grabiti-va!
Când barca usoara fu lasata pe apa, George si Petre coborâra repede într-însa, Uriasul puse mâna pe vâsle si se strecura cu îndemânare printre sfarâmaturile epavei. George îsi încorda privirea si recunoscu îndata ca bucata aceea mare era într-adevar, o figura de galion. Tot vârful prorei, pe care de obicei vasele vechi au fixata aceasta figura, parea sa fie rupt si George începu sa se îndoiasca daca va izbuti sai transporte pâna ia submarin bucata aceasta grea.

Se apropiau mereu de vechea figura de lemn, care zacuse patru sute de ani pe fundul marii împreuna cu apa, pâna sa fie zvârlita la suprafata de puterea oceanului.
Dupa cum era cazul întotdeauna în vremurile acelea vechi, mesterul care cioplise chipul acesta îi daduse înfatisarea unui înger sau a vreunui sfânt. Dar când bucata aceea se ivi pentru câteva clipe din apa cu vârful în sus, George se speria vazând-o.
Efectul distrugator al apei de mare, precum si viermii si alte vietati mici, schimbasera cu desavârsire înfatisarea chipului de înger. Peste bratele întinse spre binecuvântare ale statuii de lemn, rânjea un cap de mort. Dupa ce trecura însa primele clipe de spaima, George izbucni în ras.
El nu era doar Jean Brike sau Gerard Plundow, cei mai superstitiosi din echipajul submarinului. Oricare din acesti doi marinari batrâni ar fi putut pune mâna în foc ca diavolul Ie rânjise ca sa-i ia în împaratia lui..
Dar privelistea era într-adevar surprinzatoare si ar fi speriat chiar pe un om cu nervii mai tari. Petre bagase de seama tresarirea puternica a odorului sau si întreba:
— Ce e, domnule George? Ai descoperit ceva misterios?
— Nu, nu, a fost numai capul acela – raspunse George cam încurcat – ti se pare nu stiu cum sa vezi un cap de mort pe un trup de înger.

Petre ramase cam naucit câteva clipe, dar se reculese repede si zise vesel:
— Tot ce se poate, domnule George, dar asta n-are ce sa ne mire pe noi. Ce ne pasa noua ce-a facut mesterul ala acum atâtea sute de ani!
— Ai dreptate – încuviinta George – numai ca eu cred ca aceasta preschimbare a fost facuta de apa marii si de animale. Ia te uita ce grozav arata!
Vârful bucatii de epava se ridicase iar si de data asta scoase si Petre o exclamatie de spaima, caci se parea într-adevar ca grozavul cap de mort le rânjea batjocoritor.
— Stie Dumnezeu – striga Petre si se scarpina la ceafa – n-ar fi mai bine sa lasam pocitania asta în apa? Mai ca-mi vine sa cred ca o fi vreo piaza-rea.
— Vorbesti prostii – zise George, necajit – sa ne speriem de o bucata de lemn? E prea grea ca s-o luam în barca, dar o voi tine eu si o voia trage dupa noi. Vezi însa de vâsleste încet si cu bagare de seama.
George întinse mâna si apuca bucata de lemn, iar Petre începu sa vâsleasca încetisor îndarat. Tânarul îsi dadu, seama îndata ca nu va putea trage multa vreme dupa el povara aceea grea si striga lui Petre sa înceteze cu vâslitul si sa-i dea ghemul de sfoara pe care Uriasul îl purta întotdeauna la el.
În vreme ce se apleca cât mai mult peste margine, ca sa lege bucata de epava de pupa barcii de aluminiu, amândoua fura împinse mai aproape de tarm de valurile puternice. Asta n-avea ce sa strice însa si

de aceea Petre nici nu vâsli, caci ar fi îngreunat munca lui George.
— Asa! exclama, tânarul în cele din urma si se ridica – acum poti vâsli cum stii tu, Petre – ei, dar ce-a fost asta?
Se-ntoarse repede si îsi atinti ochii spre, marginea padurii, de unde rasunase mârâitul întarâtat al unul tigru.
În George se trezi imediat pofta de vânatoare dar în acelasi timp îsi dadu seama ca era înarmat numai cu revolverele sale si astfel ar fi fost prea cutezator lucru sa mearga pe uscat si sa se ia la lupta cu fiara. Îi striga totusi Uriasului:
— Nu vâsli, Petre! Poate ca vine pe plaja si atunci voi încerca sa-l rapun cu revolverul.
Uriasul nu se împotrivi deloc. Privi si el cu bagare de seama într-acolo, fara sa se sinchiseasca de faptul ca barca lor, împreuna cu partea. De epava ce-o tragea dupa sine, era mânata tot mai mult spre tarm.
— Petre, numai de-ar iesi afara! sopti George si trase revolverul. Ce bine-ar fi sa ne alegem cu blana lui! Dupa sunetul glasului sau întarâtat, trebuie sa fie de o marime neobisnuita.
— Asa cred si eu – încuviinta Uriasul – ah, ia te uita, domnule George, colo la stânga copacului aceluia urias s-a miscat tufa aia deasa. Dintr-acolo s-a auzit si mârâitul fiarei, sunt sigur de asta.
George privi cu încordare tufa, care se gasea la vreo douazeci si cinci de metri de barca lor.

Aceasta se apropia tot mai mult de plaja si în cele din urma se izbi de nisipul alb, iar în urma barcii venea partea aceea de epava. George mai privi o data îndarat si se speria iarasi, caci acum se uita drept în chipul diavolesc al fapturii de înger, care se ridicase deasupra valurilor.
Dar când îsi întoarse ochii si privi spre padure, se speria si mai tare; din tufa deasa asupra careia îi atrasese luarea-aminte Petre, se strecurase afara capul urias si partea de sus a trupului unui tigru.
Fiara trebuia sa faca parte din clasa „man-eater", cum numesc englezii pe acesti mâncatori de oameni. În deobste acestia sunt tigrii mai în vârsta, care nu prea mai sunt buni de vânatoare, sau din aceia care omorâsera cândva un om. Prin asta au învatat ce prada usoara e pentru ei omul, caci, într-adevar, bastinasul neînarmat e cu desavârsire neputincios fata de atacul acestui „stapân ai junglei". Si acesti „man-eater" obisnuiesc sa atace oamenii fara multa sovaiala, de îndata ce se afla în apropierea lor – nu ca alti tigri care se dau la om numai atunci când sunt raniti de acesta, sau când sunt foarte întarâtati.
Înainte ca George sa poata ridica bine revolverul, tigrul se si repezise înainte. Când facu a doua saritura, atât arma lui George cât si cea a lui Petre detunara în aceeasi clipa, dar din pricina grabei nu tintisera destul de bine. Fiara ragi, dar mai mult de furie.
Petre lasa repede jos revolverul, puse mâna pe vâsle si împinse barca de la

tarm. Din pricina „remorcei” ce o tara dupa ea înainta însa foarte încet.
În schimb tigrul ajunse cu a treia saritura pâna la marginea plajei. George trase iar, dar dadu gres. În clipa urmatoare fiara sari în apa si începu sa înoate voiniceste spre barca.
Din pricina vâslitului încordat, se întinse prea tare sfoara care tinea legata de barca bucata de epava si la un moment dat se rupse. Smucitura îl facu pe George sa-si piarda echilibrul si era cât p-aci sa cada în apa.
Barca luase vânt si strabatu câtiva metri ca o sageata prin apa. Dar Uriasul îsi pierduse si el echilibrul si cazu pe spate.
Înainte ca George sa se poala ridica de jos, tigrul întarâtat strabatuse înot distanta dintre ei. Cu o ultima saritura îsi înfipse labele pe pupa barcii si George, care se arunca repede îndarat, îsi pierdu din nou cumpana. Totusi, pe când cadea izbuti sa mai sloboada un glont si de data asta nu-si gresi tinta, caci cartusul se-nfipse în capatâna fiarei, deasupra ochiului stâng.
În aceeasi clipa barca se rasturna si cei doi camarazi cazura în apa.
Îsi dadeau prea bine seama acum ca pluteau în mare primejdie, caci chiar daca fiara fusese atinsa de moarte, tot mai avea destula putere ca în furia ultimelor clipe sa-i sfâsie. De aceea camarazii se afundara cât mai mult si înotara sub apa cât le îngadui rasuflarea.
Când fura nevoiti sa iasa în cele din urma la suprafata, vazura tigrul la vreo doisprezece metri îndaratul lor. Lovea

apa cu furie, dar când îi zari pe cei doi dusmani, mai avu destula putere sa înoate spre ei, cu toate ca era grav ranit.
Înota atât de repede, încât camarazii se pregateau sa se lase iar la fund. Mai înainte, însa, George mai arunca o privire spre submarin si se mira ca acesta nu se apropia deloc. Apoi auzi o detunatura de pusca, dar nu dinspre submarin, ci din laturi. Când privi repede într-acolo, tânarul vazu misteriosul vas care disparuse cu repeziciune cu putin înainte de explozia epavei.
Era o corabie cu pânze de culoare închisa, care trebuia sa aiba o masina foarte puternica, deoarece se apropia, cu o viteza extraordinara. George mai putu vedea un barbat urias, care statea la prora si tocmai îsi lasa în jos pusca. Deoarece în aceeasi clipa auzi îndaratul lui horcaitul tigrului, îsi dadu seama ca nu mai avea sa se teama de el.
În loc sa se afunde se-ntoarse repede si vazu la doi metri îndaratul sau tigrul, carei îsi traia ultimele clipe.
George ridica bratul drept si facu semne de multumire omului de pe corabie. Apoi privi iarasi spre submarin, care statea tot nemiscat printre ramasitele epavei. Trebuiau deci sa înoate într-acolo si sa-si croiasca drum printre sfarâmaturile acestea.
O exclamatie de mirare scoasa de Petre îl facu pe George sa se-ntoarca. La foarte mica distanta de ei trecu corabia, care îsi încetinise viteza. Elicea începu sa se învârteasca înapoi, ridicând talazuri înalte.

Marinarii alergara spre prora, tinând în mâna cangi lungi si cu uimire George vazu ca apucara si trasera în sus bucata aceea de epava, care se rupsese de sfoara cu care o legase Uriasul.
Dupa aceea elicea începu sa se învârteasca iarasi înainte, corabia facu un viraj si trecu printre cei doi înotatori si resturile epavei. Deodata omul de la prora striga o porunca:
— Scoateti-i afara!
În clipa urmatoare George se simti apucat de o cange sub umarul stâng si târât prin apa. Apoi o alta cange îl apuca sub umarul drept, fu tras pâna la corabie si ridicat sus.
La fel se petrecu si cu Petre, iar peste câteva clipe erau amândoi pe puntea ciudatului vas unde mâini dibace le desprinsera brâurile în care îsi aveau armele.
Petre racni furios si vru sa se napusteasca asupra marinarilor, dar acestia îl întâmpinara cu revolvere si mutrele lor erau atât de dârze, încât îti dadeai seama lesne ca nu era de glumit cu ei.
Înfuriat, George se-ntoarse si se uita la urias, care venea de la prora spre micul, grup. Apoi îndrepta iarasi o privire rugatoare spre submarin, dar vazu ca „Dox”-ul lor statea tot întepenit în mijlocul darâmaturilor. Îsi spuse ca trebuie sa se fi întâmplat ceva.
În schimb, corabia gonea acum cu o viteza care-l înmarmuri pe George. Submarinul n-ar fi putut s-o ajunga

decât punând în functiune compresoarele.
Uriasul acela strain statea în fata lui si-l masura din cap pâna-n picioare. Fata lui rasa si arsa de soare s-ar fi putut numi frumoasa, dar ochii-i negri scânteiau ciudat si expresia lor era aceea a unui om care nu cunostea crutare când i se punea ceva în cale.
— De ce ne-ai luat prizonieri? izbucni George – cine esti d-ta?
— Eu sunt capitanul Mors – raspunse uriasul, calm – si am dat ordin sa fiti pescuiti spre a ma încredinta daca nu cumva ati si descoperit taina, acestui chip cioplit de galion. Daca nu va fi asa, atunci va voit debarca în cel mai apropiat port.

II.
LA CAPITANUL MORS.

GEORGE PRIVI CU UIMIRE LA CAPITAN. Îsi spuse îndata ca numele lui era predestinat, adica ales într-adins, caci „Mors" înseamna pe latineste „moarte".
— Hm… dupa mutra d-tale mirata bag de seama ca nu stii înca nimic despre taina aceasta – zise uriasul, cu glasu-i adânc.
— Dac-as fi stiut asta va lasam sa va vedeti de treaba, înotând spre submarinul vostru. Stiu ca e vasul capitanului Farrow, despre care am auzit multe.
— N-avea grija, tata te va ajunge în curând si te va trage la raspundere, raspunse George, înfuriat. Te-as sfatui sa

stopezi mai bine imediat si sa ma duci înapoi la ai mei.
Capitanul Mors ridica la ochi ocheanul, privi câtva timp si zise:
— Submarinul mai sta printre ramasitele epavei. Probabil ca i s-a defectat elicea. Asa dar, nu trebuie sa ma tem de vreo urmarire si pe de alta parte, e îndoielnic daca vasul vostru poate alerga atât de repede încât sa ma ajunga. Va voi debarca deci în cel mai apropiat port si pâna acolo veti servi pe corabia mea, ca sa va câstigati mâncarea. Dar înainte de toate sa cercetam figura de galion, caci sunt curios sa aflu daca documentele vechi pe care le-am gasit într-o cutie de bronz în epava iesita la suprafata spun adevarul. Mare noroc am avut ca prin explozia ce am provocat-o în interesul navigatiunii, în general, n-a fost distrusa figura.
— Ah, ai fost jos în epava? facu George, cu interes.
— Sa nu-ti închipui însa ca a fost frumos, tinere – râse uriasul – am fost bucuros când m-am vazut iar afara. În schimb ceea ce am gasit e foarte interesant. Da-ti seama si d-ta daca nu e asa! În unul din documente sta scris ca în capul figurii galionului se afla ascunsa o nestemata de mare pret, pe care capitanul a furat-o dintr-un templu indian, acum vreo doua sute de ani.
— Ce, o nestemata? facu George. Atunci ea mi se cuvine mie, caci eu am legat figura de barca noastra, ca s-o aduc pe submarin. Mi-a batut mie la ochi capul

acela, care nu se potrivea cu figura de înger.
— Dar piatra pretioasa tot n-ai fi gasit-o râse uriasul. Deci, o voi lua eu si nu-mi pasa câtusi de putin ca d-ta te împotrivesti.
George îsi dadu seama ca n-avea încotro, caci ei erau doi si fara arme, pe când ceilalti erau atâtia. Totusi, raspunse cu demnitate:
— Bine, domnule capitan, cauta d-ta piatra pretioasa si pastreaz-o deocamdata. Voi veni eu s-o iau, sa n-ai grija de asta!
Uriasul capitan se uita mirat la baietanul aceia care-i vorbea cu atâtea îndrazneala, apoi râse iar si zise:
— Foarte interesant! Nu cred însa sa fie asa cum spui. Îti voi arata chiar locul unde voi pastra piatra si vreau sa vad cum vei face sa te apropii de ea.
Zâmbind, capitanul Mors porni înainte spre prora corabiei, urmat de George si ceilalti. Pe punte statea bucata grea de epava, pe care capitanul o examina cu privirea, apoi se-ntoarse spre George si zise:
— Se pare ca te interesezi de lucruri din vechime. Asta de aici e o piesa foarte frumoasa, de cel putin doua sute de ani. O voi adauga la colectia mea. Ia sa vedem acum unde se afla piatra.
Începu sa cerceteze cu bagare de seama capul acela grozav, îsi scoase briceagul si-l introduse într-o crapatura ce abia se vedea îndaratul capului. Apoi desprinse fata de ceafa si din locul gol dinauntru

scoase la iveala un obiect rotund, pe care-l ridica triumfator.
— Ia te uita, domnule Farrow, documentul acela vechi n-a mintit. Capitanul nadajduise ca piatra furata îi va aduce noroc daca o va ascunde în figura galionului, dar eu as pune ramasag ca s-a scufundat îndata dupa asta.
Îndeparta cu cutitul învelisul micului obiect, care era format din pânza ceruita. Si atunci iesi la iveala un diamant de o frumusete nemaivazuta, de o marime neobisnuita.
— Vino cu mine! zise Mors catre George.
— Vreau sa ma tin de cuvânt si sa-ti arat unde voi ascunde piatra. Dar îti repet ca voi fi neîndurator fata de d-ta, daca te voi prinde ca umbli s-o furi.
— Parerea mea este ca nu poate fi vorba de furt, daca voi încerca sa-mi iau înapoi diamantul – raspunse George, cu hotarâre – eu am pus stapânire mai întâi pe figura si odata cu ea si pe piatra. Asa dar, mie îmi apartine si d-ta o iei numai în pastrare. Când voi parasi corabia o voi lua cu mine.
Capitanul Mors se uita câteva clipe tinta la George si privirea lui avea o expresie amenintatoare. În cele din urma scrâsni furios:
— Sunt curios sa vad cum vei face. Ia seama, domnule Farrow, unui altuia nu i-as fi îngaduit sa-mi spuna astfel de cuvinte, caci d-ta ma insulti, facându-ma hot. L-am stimat întotdeauna pe tatal d-tale, de aceea te iert pentru aceste vorbe.

Sa te feresti însa de a-ti pune în aplicare planul!
George întelese ca nu se cuvenea sa-l mai întarâte pe capitan, astfel ca tacu si-l urma în deschizatura ce ducea în launtrul vasului.
Mors îl duse într-o cabina aranjata cu mobile scumpe de mahon. Cu ajutorul unei cheite deschise o firida din perete, îndaratul careia se ivi o usa de otel. Era tezaurul ascuns al capitanului, în care închise acum diamantul pretios.
— Cele doua chei stau noaptea sub perna pe care dorm – zise el catre George – si îti spun dinainte ca am un somn foarte usor. Ar fi neplacut pentru dumneata daca mi-ai turbura somnul. Asa dar, paraseste gândul de a fura diamantul.
— Oh – facu George, râzând – îti pot spune ca abia acum tin mai mult ca oricând la planul meu.
— Vom vedea noi – spuse Mors – acum sa mergem sus pe punte, unde seful echipajului îti va spune ce ai de facut.
George mai arunca o privire cercetatoare prin cabina. Zadarnic cauta însa culcusul capitanului si ca si când Mors i-ar fi ghicit gândurile, arata spre o usita foarte bine ascunsa în tapetele de lemn.
— Nu încui usa niciodata, pentru ca plantonul sa ma poata trezi imediat, daca se întâmpla ceva deosebit – urma capitanul.
Când fura iarasi pe punte, George fu dat în grija sefului de echipaj, Johnston, un englez slabanog. Nu putuse recunoaste înca nationalitatea capitanului, care desi

vorbea foarte curgator englezeste, avea totusi un accent strain.
— Johnston – zise Mors împingându-l pe George înainte – tânarului acestuia trebuie sa-i se dea o ocupatie, pâna vom ajunge în portul urmator. Acolo îl vom debarca.
Johnston îl masura pe tânar cu o privire atât de fioroasa, încât George se simti strabatut de groaza. Apoi Englezul zise cu glas taios:
— De ce sa-l debarcam, domnule capitan? Sa-i dam drumul peste bord împreuna cu tovarasul sau, ca sa ne economisim astfel munca si timp.
Spuse cuvintele acestea cu glas atât de nepasator, încât George se-nfiora iarasi.
— Prostii! – striga capitanul, cu asprime – stii prea bine ca sunt împotriva omorurilor zadarnice. Asa dar, îndeplineste poruncile mele si sa nu cumva sa te atingi de un fir de par de al domnului Farrow, sau al însotitorului sau.
— Atunci sa-i bagam în sala masinilor – zise Johnston – tot se plânge masinistul Berry ca lucreaza prea mult. Tânarul Farrow si însotitorul sau sunt de pe un submarin, asa ca se vor pricepe sa umble cu motoarele Diesel.
— S-o fi plângând Berry, pentru ca e lenes – zise capitanul – în sfârsit, da-i la masini! Or sti ei sa se apere împotriva lui, daca va fi nevoie. Diseara vom ajunge la Segli, unde îi vom putea debarca. Asa, draga domnule Farrow – se adresa el, zâmbind, lui George – pâna acolo nu cred

sa ai prilejul sa scoti diamantul din tezaurul meu.
— Voi încerca totusi – raspunse George, linistit – acum însa îmi voi îndeplini serviciul la masini, caci motoarele ma intereseaza mult si astea de pe corabia d-tale par sa fie foarte puternice.
— Are sa se bucure Berry daca te intereseaza atât de mult motoarele, zise Mors râzând. Numai sa nu-ti arati prea mult interesul fata de el.
Johnston facu semn lui Petre, care statea rezemat de parapet, apoi îi duse pe cei doi camarazi în sala masinilor. Cu prilejul acesta George facu constatarea ca pe puntea mijlocie nu exista nici o legatura între partea dinainte si cea dinapoi a vasului. În schimb dedesubt era cala, care se întindea cât tinea vaporul.
Johnston deschise o usita de fier, care ducea în sala masinilor si racni, ca sa întreaca zgomotul motoarelor:
— Berry, vino afara, îti aduc ajutoare!
Dupa câteva clipe se ivi în usa o faptura, care nu-i placu lui George de la întâia vedere. Era un barbat mai în vârsta, mic la trup, cocosat si pipernicit, care privi cu rautate la cei doi camarazi. Închise la loc usita de fier îndaratul sau si întreba, cu glas pitigaiat:
— Ce, îmi aduci ajutor? Si-a schimbat capitanul parerile, asa dintr-odata? Si înca nu unul? Johnston, asta nu miroase a bine.
— Poti fi linistit, e totul în regula. Astia doi vor fi debarcati la Segli si i-am pescuit în mare când tocmai îi

sterpelisera capitanului de sub nas un obiect de mare pret.
— Si cu toate astea îi lasa liberi? întreba cocosatul, mirat.
— Pai vezi ca e vorba de fiul capitanului Farrow si de un marinar de pe submarinul acestuia – raspunse Johnston.
Berry se dadu cu un pas îndarat si se holba la George câteva clipe. Apoi sclipi o scânteie de furie în ochii sai, gura i se schimonosi si scrâsni:
— Care va sa zica dumnealui e fiul capitanului Farrow! Asta ma bucura, ma bucura foarte mult... Ei, Johnston, atunci trebuie sa-mi iau pistoalele, caci neînarmat n-as vrea sa ramân singur cu astia doi în sala masinilor; s-ar putea întâmpla o nenorocire...
Disparu repede iarasi pe usa pe care iesise, iar Johnston, care se facea ca se joaca cu patul revolverului ce-l purta la brâu, zise batjocoritor:
— Berry are dreptate, în dv. nu se poate avea încredere. Dealtminteri va pot spuna ca iubeste mult numele Farrow. Dar las ca veti vedea singur domnilor.
Berry se ivi iarasi si facea o impresie comica cu brâul lui lat, de care atârnau doua pistoale cât toate zilele.
— Hai, intrati înauntru la masini! porunci el cu voce aspra – conductele de aburi trebuiesc îmbracate cu asbest – asta e o munca tocmai ce se potriveste pentru voi.
George îsi dadu seama acum ca omul acesta era într-adevar o primejdie mare pentru ei, caci lucrul cu care îi

însarcinase era aproape cu neputinta de îndeplinit. Cum puteau ei, în vreme ce masinile functionau, sa înfasoare cu asbest tevile fierbinti?
Nu spuse însa nimic, ci intra linistit în sala masinilor. Interesul îi fu atras imediat de cele doua motoare uriase, pe care nimeni nu le-ar fi banuit pe corabia aceasta.
Deodata se pomeni cu o lovitura în coaste, se întoarse fulgerator si-l vazu pe masinist care-l privea plin de ura, tinând mâna dreapta înclestata pe patul revolverului.
— Ia-o înainte! racni Berry – uite colo fasia de asbest. În partea aia de jos s-a desprins învelitoarea de pe tevi, Dati-i drumul repede, caci mai am si alta treaba pentru voi.
George se uita cercetator la Petre. Îl întreba din ochi daca sa îndeplineasca treaba asta, riscând sa se aleaga cu mâinile arse. Uriasul privi tubul gros, apoi se-ndrepta spre masinist si-l întreba, rastit:
— Vrei într-adevar sa facem ce spui?
Berry trase imediat pistoalele de la brâu, se dadu înapoi cu un pas si racni:
— La lucru si nu cumva sa cutezi sa te apropii de mine!
— Ei bine, atunci vom opri motorul, striga Petre si, înainte ca masinistul sa-l poata împiedeca, se apropia de tabloul de distributie si trase în jos manivela care oprea masina. Se opri linistit în loc si-l privi patrunzator pe Berry.
Cocosatul ramase ca încremenit. Putea banui lesne ce se va întâmpla acum, caci

corabia îsi micsorase pe data viteza la jumatate. Si glasul tunator al capitanului se si auzi în porta-voce:
— Berry, ce s-a întâmplat?
Înainte ca masinistul sa poata raspunde, George striga în tub:
— Ne-a dat ordin sa lucram în conducta de aburi, în timp ce functioneaza motorul, dar noi l-am oprit.
Abia acum îsi recapata glasul Berry.
— Lasa ca v-arat eu! racni el si începu sa roteasca pistoalele în aer. Înainte, puneti imediat motorul în functiune!
— Stai, Berry! tuna glasul capitanului. Viu jos.
Peste câteva clipe usa de fier se deschise cu putere si capitanul Mors dadu buzna în sala masinilor.

III.
GEORGE IA DIAMANTUL?

TÂNARUL NICI NU BAGA ÎN SEAMA aproape potopul de înjuraturi cu care uriasul îl coplesi pe masinist. El chibzuia cu înfrigurare cum îi fusese cu putinta capitanului sa ajunga, atât de repede de pe puntea de comanda în sala masinilor.
În nici un caz nu se putuse folosi de scara care ducea de pe punte; trebuia, asadar, sa existe, o legatura tainuita între puntea de mijloc si cala. Si aceasta trecere nu se putea sa fie decât aici, la pupa corabiei.
Faptul acesta era de mare însemnatate pentru planul sau de a lua piatra din cabina capitanului.

Cu bucurie mai baga de seama ca Mors nici nu se preocupa de oprirea motorului si de micsorarea vitezei corabiei, provocata de asta. Asa ca nu va putea ajunge la Segli înainte de a se însera si George nu-si: putea aduce la îndeplinire planul decât pe-ntuneric.
Capitanul se-ntoarse acum spre dânsul si zise:
— Bine ati facut, domnule Farrow. Haide, Berry, fa tu singur treaba. Înfasura la loc fasia cea veche.
Masinistul tremura de furie, dar n-a cutezat sa se împotriveasca ordinului capitanului.
Cei doi camarazi observata cu atentie cum masinistul trebaluia la conducta fierbinte, scotând câte un geamat din când în când sau o înjuratura. Lucrul nu dura mult si când Berry sfârsi, Mors îi zise:
— Domnule Farrow, dumneata si tovarasul d-tale desigur ca va pricepeti la motoare, în orice caz mai mult decât Berry. Examinati, va rog, masinile si daca descoperiti ceva care nu e în regula, spuneti-i lui Berry ce are de facut. Haide, ce mai stai! Sa-ti arate dumnealor ce e de facut si pune-te pe lucru cu sârguinta! Stii tu bine ea te-am luat la ochi de mult, caci prea mi te-ai lenevit de la un timp încoace.
Masinistul tremura iar de o furie stapânita, dar capitanul râse, se-ntoarse spre cei doi camarazi si pe când se-ndrepta spre usa, le zise:
— Acum puneti din nou în functiune al doilea motor, caci vrem s-ajungem înca

din asta-seara la Segli, unde va veti recapata libertatea.
Dupa ce Mors parasi sala masinilor, George si Petre se privira o clipa în tacere, apoi izbucnira în râs. Dar tânarul deveni repede serios si zise Uriasului:
— Petre, asta e o dovada ca de sigur se simte omul acesta misterios. Ne lasa aici jos sa facem ce vrem…
Fara sa-l ia în seama pe cocosatul care tremura. Se furie, ei începura sa examineze cu atentie cele doua motoare. Pusera din nou în functiune pe cel oprit si corabia începu iar s-alerge cu viteza dinainte.
Berry se atinea mereu prin apropierea celor doi camarazi si se vede ca vroia sa-i împiedece cu orice pret sa stea de vorba. Dar George izbuti, totusi, sa-i spuna Uriasului:
— Petre, trebuie sa oprim un motor pentru mai multa vreme.
Arata repede spre unul din ventilurile enorme si striga tare, ca, sa auda Berry:
— Cred ca ventilul acela nu e bine însurubat. Da, da, ies aburi, la da-ncoace niste ulei, Berry!
George turna putin la îmbucatura ventilului si când se ivira basici, striga:
— Asa e, rasufla. Trebuie sa oprim motorul si Berry va face reparatia cuvenita.
Înainte ca masinistul sa se poata împotrivi, George se repezi la porta-voce si striga:
— Domnule capitan, trebuie sa opresc din nou motorul, caci rasufla un ventil si l-am pus pe Berry sa-l repare.

— Cât va dura reparatia?
— Ca la vreun ceas, poate si mai putin. Se poate sa mai rasufle si alte ventiluri. Vad ca motoarele au cam fost neglijate.
— Banuiam eu asta, Berry ala e un lenes fara pereche. Hm... un ceas.... Asta înseamna ca micsorând viteza nu vom ajunge la Segli înainte de a se întuneca. Oho, vad eu acum la ce te gândesti d-ta, smechere! Vrei sa iei diamantul pe-ntuneric. Bine, tinere, n-am nimic împotriva, pune-l pe Berry sa repare toate ventilurile, nu mi-e teama ca va veti aduce la îndeplinire planul.
— Nici nu ma mai gândeam la asta.
Zâmbind se duse de opri un motor si ordona lui Berry sa desurubeze ventilul. Scrâsnind de furie, masinistul se puse pe lucru.
— Petre, baga de seama sa iasa treaba cum trebuie – zise tânarul – în vremea asta eu voi cerceta ventilurile celuilalt motor.
Se-ndrepta spre cealalta masina fara sa fie observat de Berry, astepta acolo câteva clipe, apoi se furisa cu bagare de seama spre usa si se strecura afara.
Acum era vorba, în primul rând, sa dea de o usa tainuita a carei existenta o banuia.
Din fericire, marinarii nu-i luasera ceea ce avea prin buzunare, asa ca dupa ce închise încetisor usa în urma lui, scoase lampa de buzunar si o aprinse. Gangul din cala nu ducea prin mijloc, ci spre babord. Se îndrepta, deci, spre dreapta si privi cu bagare de seama la lazile si butoaiele ce erau acolo.

Deodata îi atrase luarea-aminte un butoi care se afla în apropierea usii ce ducea în sala masinilor.
Aproape fara sa vrea, George batu cu degetul în capacul butoiului si vazu cu uimire ca suna a gol.
Se apleca repede peste dânsul, îsi scoase briceagul sau mare si încerca sa ridice capacul.
Surprinzator de repede si usor izbuti sa faca treaba aceasta, apoi intra înauntru în vas si trase capacul dupa el. La lumina lampii de buzunar vazu ca partea de jos a butoiului n-avea fund, în schimb era acolo o încapere libera, în ai carei perete se afla o usita.
Câteva clipe George statu pe gânduri, apoi deschise cu hotarâre usita si dadu de un gang îngust, care ducea vertical în sus. O scara de fier, fixata în peretele din fata usii, servea la urcat si coborât.
Tânarul urca imediat scara si la lumina lampii pe care o tinea în mâna stânga, descoperi pervazul unei usi tainuite la capatul scarii. Cu experienta lui în asemenea lucruri, gasi repede mecanismul usii, pe care izbuti s-o ridice în sus.
Dupa cum banuise, se afla în cabina capitanului. Îsi încorda auzul si de sus ajunse pana la el vocea acestuia. Linistit oarecum se apropia de tezaur, dar vazu îndata ca n-ar fi putut deschide nici macar usita de lemn din perete fara cheia potrivita. Apoi venea usita de otel dinauntru...
George închise la loc usa tainuita pe unde intrase, spunându-si ca daca Mors

ar intra deodata în cabina, nu trebuia cu nici un chip sa vada deschizatura aceea cascata. Cât despre el, George, va gasi o ascunzatoare unde sa se poata pitula repede.
Tocmai privea în jurul sau ca sa gaseasca o astfel de ascunzatoare, când auzi pasi greoi care coborau scara care ducea de pe punte. Venea capitanul Mors.
Vazând ca nu gaseste un ungher unde sa se piteasca, George sari repede spre usa care ducea în micul dormitor si intram înauntru.
Mors pasi în cabina – George baga de seama cu bucurie ca îsi scoate legatura de chei si deschide tezaurul. Din dulapiorul de otel scoase un teanc de hârtii si se duse cu ele la masa de scris lipita de peretele unde era ferestruica.
Tânarul asculta cu încordare si auzi fâsâitul de hârtie, apoi zgârieturi repezi – ceea ce însemna ca Mors scria.
Un gând îi fulgera prin minte si, fara sa stea mult la cumpana, deschise usita prin care intrase în dormitor. Aceasta era atât de bine unsa ca nu facu nici cel mai mic zgomot. Capitanul statea cu spatele la el, scriind de zor.
Din doi pasi usori George fu lânga tezaur si, în clipa urmatoare, tinea în mâna piatra pretioasa asupra careia socotea ca are drept. Apoi cu aceeasi bagare de seama, se strecura înapoi în dormitor si închise usita în urma lui.
Aici se ascunse repede sub pat si ramase în asteptare. Dupa câtva timp auzi pasii capitanului îndreptându-se spre tezaur si, cu mare usurare constata ca acesta

închise repede întâi usita de otel, apoi pe cea de lemn.
Dar deodata inima începu sa i bata cu putere lui George, caci usa dormitorului se deschise si Mors intra înauntru.
Tânarul se lipi cât putu de perete, abia cutezând sa respire. Mors se opri în fata patului, îsi scoase: tunica pe care o arunca pe culcusul sau, apoi îsi îmbraca o alta haina, probabil, dupa cum ghici George din miscarile lui.
În cele din urma, capitanul parasi dormitorul, strabatu cabina cealalta si închise usa cu zgomot.
Fara sa stea o clipa la gânduri, George iesi repede din ascunzatoare, trecu în încaperea cealalta si ridica repede usa tainuita.
Când se strecura iarasi în sala masinilor, tocmai auzi vocea tunatoare a capitanului în porta-voce:
— Domnule Farrow, grabeste-te cu motorul! Peste un sfert de ceas vom avea un taifun grozav, astfel ca avem nevoie de amândoua masinile. Mai dureaza mult?
Petre observase, fireste, ca George disparuse de câtva timp din sala masinilor. Sari repede îndaratul motorului, râse când îl vazu pe George si-i zise:
— Peste zece minute ventilul e în ordine.
Tânarul se apropia de porta-voce si raspunse capitanului ca peste zece minute vai functiona si al doilea motor.
— Bine – raspunse Mors – daca îti face placere veti veni apoi pe punte. Când bântuie taifunul e mai bine aici decât colo jos în sala masinilor. Dar tovarasul

d-tale trebuie sa ramâna jos, caci n-am încredere în Berry în astfel de situatiuni primejdioase.
Dar tânarul nici nu se gândea sa se desparta de Petre. Îl lua de o parte si-i sopti în ureche:
— Petre, am pus mâna pe piatra pretioasa si trebuie sa vedem sa parasim vasul cât mai curând. Taifunul ne va întârzia mult, astfel ca vom ajunge la Seglia abia în toiul noptii si atunci cu siguranta ca Mors nu ne va lasa sa debarcam. Cât priveste piatra, o va cauta el înainte, n-avea grija. Probabil ca va trebui sa ne ascundem în asa fel încât sa nu ne gaseasca nimeni.
Petre râse, apoi se duse iar la motor si ajuta masinistului sa aseze la loc ventilul. Dupa cinci minute treaba era gata si George puse în functiune motorul.
Viteza corabiei spori imediat, dar numai dupa câteva minute începu sa se simta apropierea taifunului, caci vasul se clatina deodata sub o rabufneala de vânt.
George se uita tocmai la Berry si vazu ca chipul caruia se îngalbenise de moarte.
Probabil ca masinistul suferea de raul de mare, de care nu sunt feriti uneori atici chiar cei mai batrâni marinari, în timpul furtunilor mari. Sau sa fie altceva?…
George se duse la al doilea motor si-l mai cerceta odata din fuga. Petre îl urmase si când furtuna facu sa se zguduie vaporul pentru a doua oara, George îi spuse:
— Petre, am impresia ca Berry asta se teme grozav. Sa vezi ca va deveni o cârpa când vasul va începe sa joace pe valuri.

Atunci va trebui sa încercam sai punem mâna pe armele sale.
Uriasul nu mai avu ragaz sa raspunda caci o noua rabufneala de vânt aplecase corabia pe o parte. De data asta înclinatia era atât de mare, încât George se temea ca vasul sa nu se rastoarne. Tinându-se îmbratisat cu Petre se înclestara amândoi de un drug si când vasul îsi relua iar pozitia dreapta, bagara în seama ca facea un viraj spre tribord. Capitanul Mors cârmea asa dar de-a dreptul în centrul taifunului, în acelasi timp se auzi glasul sau în porta-voce:
— Domnule Farrow, tine masinile sub toata presiunea, caci vine taifunul.
Tânarul se repezi la porta-voce si raspunse:
— Bine, capitane Mors, vom face tot ce ne va sta în putinta.
George si Petre se-ndreptara apoi spre masini si deschisera si mai mult supapele. Motoarele începura imediat sa se învârteasca cu mai multa repeziciune.

IV.
AVENTURI PRIMEJDIOASE.

NU TRECU MULT si taifunul se abatu cu toata furia asupra corabiei.
În sala masinilor era un adevarat iad de zgomote. George îl cauta din ochi pe Berry si-l descoperi zacând într-un ungher. Din pricina vreunei scuturaturi mai puternice fusese zvârlit acolo probabil. Tânarul atrase atentia lui Petre asupra lui si amândoi si se îndreptara, clatinându-se, spre el si-l ridicara de jos.

Dar soarta lui Berry se si împlinise: în cadere se izbise cu tâmpla de un fier si-si sfarâmase teasta. George îi desprinse imediat brâul cu arme.
— Tine si tu un pistol de al lui, Petre! Cred ca e mai bine sa iesim din sala masinilor, caci cilindrul nu va mai tine mult. Berry pare sa fi neglijat foarte mult lagarele si noi nu mai putem ajuta acum. Haide, sa ne luam armele, caci nu vreau sa pierd cu nici un pret pumnalul Sanjei. Am vazut bine ca Johnston a luat brâul meu si l-a dus în cabina lui. Brâul tau îl are un marinar gras.
— Stiu, scrâsni Petre. L-am luat eu la ochi pe individ, cabina lui e aproape de aceea a lui Johnston. Hai sa mergem, domnule George, situatia devine primejdioasa aici jos si tot nu putem face nimic daca se opreste un motor.
Mugetul înfiorator al furtunii se auzea lamurit prin porta-voce. Dar glasul capitanului întrecu pâna si aceasta larma grozava:
— E totul în regula, domnule Farrow?
— Motoarele functioneaza bine, dar Berry s-a izbit cu capul de un fier si a fost omorât.
— Veniti sus, racni Mors pe care moartea masinistului sau nu parea sa-l îndurereze deloc. Nu izbutim sa ne îndepartam de uscat si ma tem ca se rupe elicea. Ah! Colo e salvarea! se întrerupse el deodata.
— Haideti sus, trebuie sa întorc, corabia.
George si Petre se privira îngroziti. Înnebunise oare subit capitanul? În toiul

taifunului vroia sa-ntoarca vasul? Asta însemna pieirea.
În vreme ce se îndrepta spre usa, corabia se apleca mult pe o parte. Asadar capitanul îndeplinea într-adevar manevra aceea nebuneasca de a întoarce vasul în toiul furtunii dezlantuite.
George deschise repede usa spre cala.
Era bucuros acum ca descoperise gangul secret care ducea spre cabina capitanului, caci prin cala n-ar fi putut trece fara sa fie zdrobiti de lazile si butoaiele care se rostogoleau.
Când George intra în cala auzi un sunet care-l facu sa se opreasca în loc. Era un suierat de o tarie extraordinara si care rasunase din apropiere. Tânarul cunostea sunetul acesta, caci îl auzise cândva în padurile Sumatrei.
Era tipatul pe care-l scot urangutanii când sunt întarâtati.
— Petre, un „Majas”! striga George, folosindu-se de numirea pe care o dau bastinasii din Borneo maimutei antropoide. Haide repede, cunosc eu iesirea secreta din cala.
În aceeasi clipa se auzi un raget ca acela al unui taur întarâtat. Era al doilea raget pe care obisnuieste sa-l scoata urangutanul când e mai înfuriat.
George aprinse repede, lampa de buzunar si atunci vazu, la vreo zece metri departare, în fata unei custi distruse, faptura grozava a unui urangutan urias.
— Petre, repede în butoiul acela din dreapta! Striga tânarul. Nu te codi, capacul se ridica lesne!

— Domnule George, repede, eu voi acoperi retragerea! striga Petre. Haide, ia-o d-ta înainte!
— Nu, Petre, am luat la ochi monstrul, ia-o tu repede înainte, nu poti gresi drumul. Grabeste-te însa, caci ma tem ca vrea sa atace.
Uriasul nu se mai împotrivi si intra repede în butoi. Când George îi auzi glasul înabusit, spunând ca totul e în regula, intra si el în butoi.
Nu-si mai lua timp sa puna la loc capacul, temându-se sa nu fie înhatat de dihanie. Cu chiu cu vai, avându-l pe Urias înaintea sa, strabatura drumul pâna în cabina capitanului, de unde se puteau urca sus.
Când George sari pe punte, fu zvârlit într-o parte de o rabufneala puternica de vânt si se izbi de un om. Auzi o înjuratura si când întoarse privirea îl vazu pe Johnston. Curagiosul tânar îsi dadu seama îndata ca ivirea lui brusca prin deschizatura aceasta îl va trada ca gasise iesirea tainuita.
Englezul trebuia redus la tacere neaparat, de aceea George nu sovai mult si izbi cu patul revolverului în tâmpla sefului de echipaj. Acesta se prabusi pe punte, iar tânarul porni repede înainte, caci furtuna tocmai slabise câteva clipe.
La cârma vazu faptura uriasa a capitanului Mors. Taifunul îngramadise nori atât de negri pe cer, încât s-ar fi putut credea ca e noapte, desi cu putin înainte soarele de dimineata stralucea pe cer.

George examina situatia si îsi dadu, seama de planul îndraznet al capitanului, care într-adevar era singurul ce putea aduce salvarea. Mors descoperise îmbucatura unui fluviu lat si cutezase sa întoarca vasul în toiul taifunului, îndreptându-l spre fluviul acela.
George se apropia de capitan si privi cu încordare spre gura fluviului, de care se apropiau vertiginos. Deodata se simti apucat de brat si Petre îi racni în urechi:
— Domnule George, urangutanul!
Tânarul uitase cu totul de uriasa maimuta. Se-ntoarse fulgerator si o vazu apropiindu-se. Dihania scoase iar un racnet de furie, ceea ce-l facu si pe capitan sa se-ntoarca repede.
Primejdia pentru dânsul era mai mare si dându-si seama de asta scoase în graba revolverul, trase doua gloante, urangutanul scoase iarasi un racnet înfiorator si în clipa urmatoare se repezi înainte si-l înhata pe Mors.
Arma acestuia, detuna iarasi, apoi capitanul se rostogoli spre bord, împreuna cu dihania muribunda, care se înclestase de dansul. Petre se repezi ca sa-l scoata pe capitan din ghearele fiarei, în vreme ce George trecu la cârma, caci corabia ameninta sa se rasuceasca în loc.
Tânarul tinu directia de-a dreptul spre gura fluviului. Cei câtiva metri care mai desparteau corabia de tarm fura strabatuti la repezeala, când se astepta ca vasul sa între în fluviu, se isca o smucitura groaznica, urmata de pârâitul lemnariei vaporului. Dupa cum se

temuse George, acesta se împotmolise deci într-un banc de namol sau nisip.
Deodata tânarul simti ca-i zboara cârma din mâna si-si dadu seama ca valurile o rupsesera. Acum vasul era în voia furtunii dezlantuite.
George se repezi spre parapet, unde capitanul tocmai se ridica cu greu, sprijinit de Petre. Îl cotonogise rau urangutanul, dar, voinic cum era, învinse repede durerile si dupa câteva clipe statea iar linistit si hotarât, privind în jurul sau.
Dar înca o faptura se mai ridicase în apropiere. Era Johnston, care îsi venea în fire cu încetul de pe urma loviturii date de George.
Englezul scoase un racnet de furie, smulse revolverul de la brâu si se napusti asupra tânarului.
Facând aceasta, trecu însa pe, lânga trupul nemiscat al urangutanului, în care viata nu se mai stinsese cu totul. Laba enorma a dihaniei se deschise si înhata piciorul englezului, care cazu în nas, scotând un tipat de durere. Capul i se izbi de scândurile puntii si dupa ce se zvârcoli putin, ramase nemiscat.
Petre si George alergara îndata într-acolo si încercara sa desprinda, piciorul sefului de echipaj din strânsoarea uriasei maimute. Aceasta era acum moarta de-a binelea, dar îsi înclestase ghearele atât de tare încât nici puterea uriasa a lui Petre nu fu în stare sa le desprinda.
Vazând cum stau lucrurile, George taia, cu cutitul vinele labei urangutanului si astfel izbuti sa elibereze piciorul

englezului. Capitanul Mors, care se apropiase, racni:
— Dar ce a avut? De ce vroia sa se repeada la d-ta?
George înalta din umeri. Privi din nou spre malul fluviului, caci valurile naprasnice zgâltâiau cu atâta putere scheletul corabiei, încât acesta n-o mai putea duce mult. Deodata, însa, simti o zdruncinatura, puternici si în clipa urmatoare Petre racni:
— Ne-am liberat!
Într-adevar, forta elicei si izbiturile valurilor, unite cu furia taifunului, împinsera corabia de pe banc. Ea începu sa gogeasca si capitanul se repezi la cârma, desi era ranit pretutindeni. George, însa, îi striga lui Petre:
— Cârma e rupta si ne vom izbi de cel dintâi cot al fluviului. Fii pregatit sa putem sari imediat de pe vas.
Cu viteza ametitoare corabia porni în cotituri pe fluviu, de-a dreptul spre. Malul care se arata la un cot apropiat. George si Petre se tineau din toate puterile de parapet si în curând se produse, ciocnirea ce era de prevazut si care-i smulse de la locul lor, zvârlindu-i tocmai la prora.
Asta se potrivea de minune. Fara sa tie seama de strigatele marinarilor, ci se saltara peste parapet si sarira jos.
Înainte de a fi putut ajunge în desisul apropiat detunara de pe corabie câteva împuscaturi de revolver si gloantele trecura pe lânga capelele lor. Apoi se auzi glasul tunator al capitanului:

— Nu trageti, caci domnul Farrow va veni singur înapoi sa-si ia diamantul! Nu-i asa, domnule Farrow?
Ajuns în fata unei tufe, George, se-ntoarse, privi rânjind spre capitan, care statea la prora si clatina capul.
Tânarul intra apoi în fuga în desis, urmat de Petre si amândoi îsi urmara drumul, înlaturând piedicile din cale.

V.
FUGA.

— PETRE, trebuie sa încercam neaparat sa ajungem la coasta! zise George, în vreme ce reteza de zor niste maracini. Ma tem numai ca Mors ne va taia calea.
— Ar fi mai bine sa patrundem adânc în padure – propuse Uriasul – caci cu siguranta ca asta nu va banui el. Va trebui sa cautam însa sa nu lasam urme, dar în desisul asta e aproape cu neputinta.
— Da, croim un drum pentru urmaritorii nostri, încuviinta George. Am facut o mare prostie, Petre, zau asa! Ar fi trebuit sa-l las pe capitan sa creada ca n-am luat înca piatra pretioasa si prin asta i-am fi lasat cu mult în urma. Acum însa nu se mai poate îndrepta greseala. Trebuie sa-ncercam sa ajungem pe malul fluviului, unde vom putea înainta mai bine si pe de alta parte nu vom lasa urme.
— O bucata am putea merge si prin apa propuse Uriasul. În felul acesta stergem urmele cu totul.

— Minunat, asa vom face! exclama George. Mi-a venit acum o idee care ne va duce la izbândii fara doar si poate. Hai înainte, putem duce urma fara teama pâna la fluviu – apoi sa ne-ntoarcem prin apa, în asa fel ca sa fim în apropierea corabiei. Acolo cu siguranta ca nu ne va banui capitanul, pe când îl vom tine sub observatie pe el si oamenii sai.
Pornira apoi spre dreapta, catre mal, dar desisul devenea aici tot mai încâlcit.
Deodata ajunsera pe o poteca de animale. Trebuia sa fi fost croita de un rinocer, atât de înfundate în pamânt erau tufe întregi.
Cei doi camarazi nu sta tura mult la gânduri. Cu revolverele în mâna pasira înainte pe poteca, spre fluviu.
George mergea în frunte. De-odata auzi un zgomot slab de tot în desisul care se înalta ca un zid de amândoua partile potecii.
Camarazii se oprira îndata si ridicara revolverele. Un fosnet usor în fata lor, apoi se rostogoli pe poteca – venind dinspre partea stângii a desisului un trup negru. Era un animal de marimea unui catel... Dar George si Petre palira vazându-l, caci era un pui de pantera neagra, în fiecare clipa se putea ivi mama si ea va porni imediat la atac ca sa-si ocrotească odrasla.
Camarazii ramasera locului, tacuti, plimbându-si privirile de jur-împrejur. Daca puiul de pantera ar fi strigat, atunci mama s-ar fi ivit cu iuteala fulgerului.
Zgomote slabe ajungeau pâna la urechile lor. Altii nici nu le-ar fi auzit, dar George

si Petre, cu auzul lor ascutit, îsi dadura seama îndata ca venea capitanul Mors cu oamenii sai.
— Cred ca cel mai bun lucru e sa ne furisam îndarat! sopti George tovarasului sau.
— Daca ne întâlnim cu capitanul, nu vom avea încotro si va trebui sa luptam. Dusmanul din fata noastra e mai primejdios decât celalalt.
— Devine nelinistit puiul – zise Petre – cred ca e prea târziu. A! Uite-o pe maica-sa!
Un mârâit aspru se auzi din desis, la cei mult douazeci de metri de poteca. Dar, era prea târziu pentru a se reîntoarce! Vor trebui deci sa se ia la lupta cu fiara.
Puiul de pantera se nelinisti si mai mult când auzi mârâitul maica-si. Întorcea capul când la dreapta, când la stânga, ca si cum ar fi chibzuit încotro sa fuga. Dar când auzi încaodata glasul acela care îi era cunoscut, se strecura prin frunzis si se facu nevazut.
Cei doi camarazi rasuflam usuratii. Scapasera de o primejdie grozava. Daca puiul n-ar fi ascultat de chemarea mamei sale, aceasta ar fi venit sa vada ce e cu el si atunci nenorocirea ar fi fost inevitabila.
Pentru moment primejdia era deci înlaturata, desi, totusi, foarte aproape. Pantera mama îsi avea probabil vizuina acolo si va baga de seama când un om sau un animal Va trece pe poteca. Dar George, desi cunostea primejdia aceasta, nu sovai o clipa sa mearga mai departe.
Cei doi camarazi ajunsera la fluviu, a carui suprafata era acoperita de spuma

din pricina taifunului. George intra cu bagare de seama în apa, care-i ajungea pâna la genunchi si porni pe calea întoarsa, spre corabia care statea la cotitura fluviului.
Taifunul nu-si putea desfasura aici toata puterea, caci copacii îi slabeau furia. Totusi, George avu mult de luptat ca sa înainteze.
În cele din urma camarazii ajunsera la cotitura fluviului. Daca strabateau desisul, trebuiau sa ajunga la corabia care se împotmolise acolo.
George descoperi o spartura îngusta între doua tufe mari si se strecura printr-însa.
Desisul acesta nu era atât de încâlcit. Se mira tocmai de asta, când Petre îi sopti:
— Parca s-ar mâi fi strecurat oameni pe aici.
Poate niscai vânatori, dar de asta nu ne pasa noua. Hai sa mergem înainte, trebuie s-o tinem acum ceva mai pe dreapta, ca sa trecem, pe lânga corabie.
Despre capitan si oamenii sai, cei doi camarazi nu mai stiau acum nimic. Se sarea deci ca le pierdusera într-adevar urma. Nici marinarii care ramasesera pe corabie nu dadeau vreun semn de viata.
Drumul prin desis era bun, dar când ajunsera cam prin dreptul locului unde se afla corabia, la vreo doua zeci de metri de ea, deveni dintr-odata mai încâlcit.
— As pune ramasag ca prin partea pe unde tocmai am trecut se aflasera oameni, sau mai sunt chiar si acum, zise Petre, în soapta. Poate ca Mors a debarcat adesea pe aici, din vreun motiv

oarecare si atunci o fi cunoscând tinutul si ne-ar putea ajunge din urma.
— Nu ne vom da noi batuti atât de usor, zise George, cu hotarâre. Dar ia asculta, zgomotele astea îmi dau de banuit. Sa fie oare animale?
— Or fi salbateci, raspunse Petre, dupa ce ascultase cu încordare.
— Cu astia sfârsim noi repede – zise tânarul – hai sa mergem mai departe, trebuie s-ajungem cat mai repede la coasta.
Zgomotele ciudate se auzira iar si George zise:
— Da, Petre, cred ca ai dreptate, or fi salbateci care probabil vâneaza, pe aici. Sai nadajduim ca ne-or lasa în pace. Ia o înainte, dar cât mai încet si cu bagare de seama.
Cu cât înaintau, cu atât deveneau însasi mai nelinistiti, caci zgomotele suspecte se înmulteau. În cele din urma George se opri iar si sopti:
— Petre, suntem încercuiti. I-asculta! Acum ne-au taiat si drumul spre coasta. Tare ma tem ca am dat de dracu!
— Asa mi se pare si mie, facu Uriasul, îngrijorat. Poate tot e mai bine sa ne întoarcem la corabie. Daca fi dai înapoi capitanului diamantul, va fi multumit si pe bordul vasului ne putem apara mai bine împotriva salbatecilor.
— Ai dreptate, zise George, sovaind. Totusi, nu-mi place calea asta, caci ma tem ca nu voi mai avea dupa aceea vreun prilej sa capat piatra pretioasa. Hai sa-ncercam totusi sa razbim pâna la coasta.

Uriasul se scarpina dupa ureche si, arunca o privire în juru-l, apoi încuviinta cu sovaiala:
— De-ncercat putem încerca, domnule George. Dar ma tem ca nu va fi atât de lesne. Ia asculta, se pare ca au întins cercul în jurul nostru.
Din partea stânga rasunau acum si mai tare ciudatele zgomote. Nu se mai auzea numai fosnetul, ci si chemari, care nu puteau fi decât semnale, caci erau repetate din toate partile.
— Trebuie sa trecem, fie ce-o fi – zise George cu hotarâre – pe corabie nu trebuie sa ne mai aratam, asa dar înainte. Ai auzit? Capitanul cu oamenii sai e iarasi în urma noastra.
Strigate salbatece rasunau îndaratul lor. Deosebeau lamurit glasul tunator al lui Mors care dadea porunci. În curând larma deveni asurzitoare. Se auzira strigate de furie si durere, apoi salve neregulate.
— Aha, echipajul corabiei a si fost atacat de salbateci – zise Petre – asta înseamna ca nici noi nu vom, mai avea mult de asteptat pâna sa ne ia în primire.
Si ca un raspuns la cuvintele sale, în clipa urmatoare zbura o sageata pe deasupra capului lui George. Uriasul se rasuci îndata în loc si ridica revolverul.
Atunci se auzi dintr-un tufis din apropiere o exclamatie vesela. George îsi lasa revolverul în jos si se adresa Uriasului:
— Sa vezi, Petre, ca de aici ne vine salvarea. Cunosc glasul acesta. L-am auzit cu prilejul ultimei mele aventuri din

mina de diamante, când i-am liberat pe bastinasi.
Petre, batu din palme bucuros, apoi însa spuse îngrijorat:
— Domnule George, pâna sa vie cunoscutul dumitale, ne pot omorî ailalti cu sagetile lor otravite. Cred ca cel mai nimerit lucru e sa ne ghemuim aici si sa asteptam în liniste sa vedem ce-o mai fi.
Propunerea aceasta era într-adevar cea mai buna în situatia de fata, dar George nu vroia sa-si piarda vremea asteptând, astfel ca zise cu hotarâre:
— Nu, Petre, vrem doar sa încercam s-ajungem la coasta. Ai dreptate, am recunoscut eu glasul, ce-i drept, dar pâna sa ne punem în legatura cu bastinasul acesta, putem fi de mult pe lumea cealalta. Hai mai bine sa intram în desisul din stânga!
Cei doi camarazi strabatura câtiva metri, dar vegetatia era aici atât de încâlcita, încât nu putura înainta decât foarte anevoie. George muncea din rasputeri si Petre se lupta alaturi de el ca sa înlature piedicile, dar cu toate astea abia daca izbuteau sa faca vreo câtiva pasi.
— Petre, vad ca trebuie sa ne cautam vreo ascunzatoare pâna la noapte – zise tânarul în cele din urma – n-are nici un rost sa ne strecuram asa prin desis. Ia te uita la copacul acela urias! Ne putem catara pe el si sa ne pitim în frunzisul sau.
În chip cu totul neasteptat cei doi camarazi ajunsera într-un mic luminis pe a carui margine de nord-est se înalta un rozmarin urias. Ramurile sale cele mai de

jos se aflau la cel mult doi metri deasupra pamântului, apoi începea coroana copacului.
Petre si George strabatura repede luminisul. Dar când tânarul ridica bratele ca sa apuce una din crengi, simti iarasi suieratul unei sageti lânga ureche.
În clipa urmatoare se auzira fosnete pretutindeni în tufisuri si înainte ca cel doi camarazi sa-si dea seama ce s-a întâmplat, se vazura înconjurati de fapturi pe jumatate goale. Salbatecii tineau îndreptate asupra lor tevi de suflat si arcuri încordate. O împotrivire n-ar fi avut nici un rost, caci pâna sa descarce ei armele, ar fi fost ciuruiti de sagetile otravite.
Petre se uita la George, apoi zise necajit:
— De, n-avem încotro, trebuie sa ne predam. Pacat! Ar fi fost poate mai bine sa ne fi întors la corabie. În sfârsit acum sa stam linistiti.
George era în prada unei furii nemarginite. Prin încapatânarea lui îl adusese pe credinciosul tovaras în situatia asta, caci acum întelegea el ca propunerea Uriasului fusese cea mai nimerita.
— Petre, îmi pare rau – zise tânarul – mai bine faceam cum spuneai tu. Dar poate ca tot izbutim sa scapam de salbateci, desi pentru moment nu vad cum. Cât despre mine sa nu-ti faci inima rea, domnule George – raspunse Uriasul, cu voie buna – sunt încredintat ca o vom scoate noi la capat, într-un fel sau altul. Dar orice s-ar întâmpla, sa nu arati diamantul.

Acest schimb de cuvinte avu loc foarte repede si în vremea asta salbatici ramasera linistiti în fata lor, însa doar privindu-i amenintator. Se vedea ca asteapta vreo capetenie si George, care îsi dadu seama îndata de asta, sopti Uriasului:
— Înca nu e totul pierdut, Petre. Oamenii astia nu stiu ce sa faca. Si când va veni capetenia lor, ne vom întelege noi cu ea. La urma urmei îi putem dovedi ca n-avem nici în clin, nici în mâneca cu echipajul corabiei.
— Domnule George, auzi doar si d-ta împuscaturile de pe malul fluviului. Echipajul vasului se apara din rasputeri si noi vom avea de suferit de pe urma asta, caci salbatecii vor îndura pierderi si oalele sparte le vom plati noi.
— Cunosti tu vreo cale de scapare, Petre? întreba tânarul. Deocamdata nu putem face nimic. Nadejdea mea e în acela al carui glas l-am auzit adineauri.
— Sa speram ca o sa fie bine, raspunse Uriasul.
Cei doi tovarasi începura sa examineze mutrele: bastinasilor, care îi încercuiau, privindu-i amenintator. Prea dusmanoase nu erau aceste chipuri – erau numai încordate si pline de energie.
Lupta de la fluviu era tot mai înversunata, judecând dupa salvele de împuscaturi si se parea ca în cele din urma capitanul Mors va respinge atacul.
Dintre tufe se ivira bastinasi grav raniti. Strigara câteva cuvinte paznicilor lui George si Petre si acestia parura foarte nelinistiti.

— Petre, situatia devine primejdioasa acum – zise tânarul – cred ca trebuie totusi sa încercam sa razbatem cu forta.
— N-are nici un rost – se împotrivi Uriasul – sunt încredintat ca vom gasi o alta cale. Ah! Uite colo pare sa vie vreun sef al salbatecilor – sa nadajduim ca e omul al carui glas ti se paruse ca l-ai mai auzit.
George privi cu încordare spre desis si vazu ivindu-se un barbat care i se paru foarte cunoscut. Si în clipa urmatoare rasufla usurat, caci era Tolo, unul din bastinasii pe care îi liberase din mâinile „omului cu un singur ochiu”.
Si Tolo tresari când îl zari pe tânar, apoi se întipari pe chipul sau o expresie de bucurie si striga vesel:
— Tuan, sunt fericit ca te revad. Tuan poti dispune de mine si de oamenii mei.
— Îmi pare foarte bine, Tolo – raspunse George, cu bucurie – spune oamenilor tai sa lase în pace corabia, caci tot nu pot dobândi nimic. Capitanul este prea primejdios si veti jertfi zadarnic oamenii. Tolo, trebuie neaparat sa ajung cu tovarasul meu la coasta. Vasul nostru, pe care ai calatorit si tu, a avut un accident si a ramas în urma. Trebuie sa-l cautam:
— Tuan, vom face tot ce ne ceri – raspunse malaiezul – urmeaza-ma, te voi duce la coasta!
— Tolo, oamenii de pe corabie ne vor urmari – zise George – capitanul e om hotarât si nemilos când si-a vârât ceva în cap. Oamenii tai trebuie sa ne ocroteasca pâna vom ajunge la mare si nu vom mai avea sit ne mai temem de capitan.

— Tuan, îi vom ucide imediat pe dusmanii tai, zise Malaiezul, calm.
— Nu, Tolo, asta nu vreau. Capitanul a fost bun cu mine si se crede în drept sa ma urmareasca. Vreau numai sa-l împiedec de la asta, dar nu doresc sa-i fac vreun rau.
— Tuan, se va întâmpla precum doresti – raspunse Tolo, îl vom retine pe capitan si pe oamenii sai pâna vei ajunge tu la submarin si nu-i vom casuna nici o paguba. Haide acum, îti vom arata o poteca buna.
George auzi de foarte aproape împuscaturile si racnetele capitanului Mors si a oamenilor sai. Care va sa zica debarcasera totusi, desi erau amenintati de salbateci. Si iesisera, biruitori, dupa cum dovedea faptul ca se apropiau.
Tolo se strecura în desis pe lânga trunchiul unui rasamal urias si George, care-l urma, vazu cu mirare ca pasise pe o poteca destul de larga si bine întretinuta.
— Aici e poteca pe care mergem spre mare la pescuit – zise Tolo, vazând privirea mirata a tânarului – peste putin timp ajungem la mare, la un golf unde poate a costa foarte bine si vasul tau.
— Dar furtuna îl va zdrobi de tarm – raspunse George – va trebui sau sa asteptam foarte mult timp pe mal, pâna se va linisti marea, sau sa mergem cu kanu-urile, de îndata ce vom zari submarinul.
— Vasul poate sta în golf, chiar când bântuie furtuna – zise Malaiezul, linistit. Acolo se afla la adapost sigur.

George îl urma pe Tolo, în tacere. Mergeau atât de repede încât larma razboinica se pierdu curând îndaratul lor. Tufele dese înabuseau orice zgomot chiar de la mica departare.
Mersera pe poteca vreun sfert de ceas, apoi se oprira de odata pe marginea unul golf larg, a carui apa era foarte putin turburata. George îsi dadu seama ca intrarea unui vas în golful acesta era cu putinta chiar si pe vremea cea mai rea, caci la vreo doi kilometri de coasta statea dea curmezisul lui o stânca lata de margean, care oprea si slabea puterea valurilor furioase ale marii. Dincolo, marea mugea salbatec – dar înauntrul golfului nu se simtea furtuna.
Cum sa dea însa de veste tatalui sau ca se afla aici? Nici nu stia macar daca submarinul fusese reparat între timp.
— Tolo, trebuie sa pornesc cu un kanu în larg – zise el dupa câteva clipe de gândire – tata nu stie ca ma aflu aici.
Malaiezul nu raspunse. Privea încordat spre bancul de margean din fata Lor, pe care se ivise brusc faptura unui bastinas, care agita de zor bratele spre tarm. Dupa câteva minute, Tolo zise vesel:
— Iscoada mea îmi da de veste ca vine vasul tau, Tuan. El îl va calauzi în golf.
Dupa zece minute George vazu submarinul alunecând în golf printr-o crapatura îngusta si ascunsa. Malurile cadeau aici atât de drept, încât „Dox”-ul putea acosta lesne.
— Baiatule, mi-a fost inima grea de grija ta! strica capitanul din turn. Capitanul Mors, acela a carei corabie a recunoscut-

o Rindow, o un pirat primejdios. Haide repede, vreau sa te vad lânga mine.
Dar George îsi lua mâi întâi ramas bun de la Tolo, apoi sari pe bordul submarinului urmat de Petre.
Trebui sa povesteasca tot ce i se întâmplat, apoi arata spre minunatul diamant capitanului, care zise cu admiratie:
— Când s-a rupt una din aripile elicei noastre mi-am blestemat zilele ca nu pot porni în ajutorul vostru. Dar acum vad ca primejdiile prin care ati trecut au fost rasplatite din belsug. Principalul însa este ca te vad iar sanatos alaturi de noi, dragul meu.

95
SPAIMA PENANG-ULUI

I.
O VÂNATOARE CU PERIPETII.

SUBMARINUL ALUNECA LIN în lungul coastei Penang-ului. În curând trebuia sa rasara soarele. Valuri usoare se izbeau aproape fara zgomot de flancurile vasului si duduitul motoarelor abia se auzea.
Linia celorlalte vapoare care faceau drumul între Singapore si India se afla la vreo mie de metri departare de coasta. Dar capitanul Farrow cunostea bine calea spre Malakka si trebuia sa fie cu mare bagare de seama, mai ales aici, în apropiere de Singapore, pe unde trecuse seara trecuta. Adâncimea era prin partile acelea destul de mare ca sa nu se teama

ca vasul sau ar avea de întâmpinat vreo greutate.
George, care statea cu tatal sau în turn, privea cu atentie în directia coastei. Era nerabdator sa vada mâi curând privelistea care se va desfasura sub ochii lui la rasaritul soarelui.
Deodata se auzi dinspre tarm un zgomot care îl facu sa tresara. Era ragetul unui tigru care îsi cauta pesemne prada. Tânarul simti trezindu-se în el patima vânatoarei si sopti agitat capitanului:
— Hai sa ne oprim aici, tata. De altminteri în curând se va lumina de ziua. Tare-as vrea sa ucid fiara asta, care, pare fie un tigru neobisnuit de mare.
— Bine, George, du-te de adu pusca, dar grabeste-te, încuviinta Farrow.
În acelasi timp dadu ordin sa opreasca motorul. Cu o smucitura usoara vasul aluneca încet îndarat. Trebuie si se fi aflat acum cam în dreptul locului de unde se auzise ragetul.
George alergase sa-si ia pusca. Era o arma care nu dadea gres, si desi de calibru mic, era astfel construita ca glontul trecea chiar prin pielea cea mai groasa de elefant, rinocer si chiar crocodil.
Dupa ce se întoarse în turn, George cauta sa faca cât mai putin zgomot. Din legaturile vasului, întelegea ca se afla chiar în fata locului unde s-ar fi oprit tigrul.
Asculta, împreuna cu Farrow. Nu se auzea nimic altceva decât vâjâitul usor, aproape ca un murmur, al apei izbindu-

se de tarm. Se petrecea însa o drama care desi nevazuta de ei, o întelesera destul de bine.
Se auzi un raget scurt, apoi un guitat ascutit care amuti îndata. Fiara înhatase un mistret si scotând ragete se apucase sa-l sfâsie, caci pârâitul oaselor ajungea pâna la ei.
De obicei fiarele salbateca sfâsie întâi burta pradei pentru ca în ea se gaseste un fel de borhot, un amestec de ierburi nemistuit înca bine, de cate au nevoie pentru hrana. Carnea singura le-ar fi daunatoare – ca si omului – caci da loc la bolile numite scorbut si beri-beri.
George astepta cu înfrigurare sa se lumineze de ziua. Tinea pusca pregatita ca în clipa când va rasari soarele sa poata trage. Auzeau cu groaza plescaitul pe care-l facea tigrul înfulecând lacom din prada. Un raget al fiarei îi facu sa se-nfioare; tigrul simtise oameni prin apropiere.
— Doamne, de s-ar face odata ziua, se tânguia George. De n-ar pleca pâna atunci, caci ar fi pacat sa-i pierdem. Blana lui trebuie sa fie foarte mare si frumoasa.
— Sst! facu tatal sau, sa nu te-auda…
Ragetul care urma, dovedea ca tigrul le auzise într-adevar glasurile, desi vorbisera în soapta. Se prea putea sa devina banuitor si sa piara în desis înca înainta de a se lumina.
Lui George îi era necaz sa-i fi fost asteptarea zadarnica si zice cu ciuda:
— Daca pleaca, ma iau dupa el.

— Ba sa faci bunatatea si sa te astâmperi, raspunse capitanul. Fiarele astea sunt grozave când le tulburi de la masa.
— A, mi se pare ca s-a îndepartat, adauga George auzind iarasi ragetul tigrului.
De data asta parea într-adevar mai înfundat, semn ca fiara îsi cauta adapost în desis.
Deodata soarele aparu stralucitor la orizont. Tânarul ridica, fulgerator arma. În fata lui, dincoace de fâsia de tufe, pe plaja lata de vreo cincisprezece metri, se ivise tigrul. Întorsese putin capul si se uita amenintator la cutia aceea lungareata care se legana usor pe valuri.
Vru s-o ia apoi spre tufis dar în clipa aceea detuna împuscatura. Desi era greu de tintit, totusi vânatorul nu dadu gres caci cu un racnet înfiorator, fiara sari în laturi si se rostogoli la pamânt. George crezu ca i-a venit de hac, dar se înselase. Nu o nimerise de moarte caci tigrul sarise iar în picioare si porni în hatis.
— Pacat, facu cu parere de rau capitanul. Credeam ca l-ai dat gata, în orice caz rana trebuie sa fie destul de grava si nu cred sa scape cu viata. Totusi ar fi prea primejdios sa te iei dupa el, desi tare ma tem ca ca o te încapatânezi si cu greu te-as putea împiedica.
— Nu, tata sunt sigur ca l-am nimerit bine si ma prind pe ce vrei ca n-a putut ajunge departe. Pune, te rog, ne monteze o barca de aluminium, vreau sa ma duc sa vad ce s-a întâmplat, dar îl iau si pe Petre cu mine.

— Mai întâi sa beau cafeaua, hotarî capitanul. Pe urma voi veni si eu cu voi ca sa nu faci vreo nesocotinta. În vremea asta marinarii pot monta barca. Haidem jos. Petre, striga el Uriasului care urca scara, vezi sa se monteze barca. George a împuscat un tigru si vrem sa ne ducem pe uscat sa-i cautam lesul.
Tânarului nu-i tihnea de fel dejunul, gândul îi era mereu la tigru. Capitanul însa îsi sorbea tacticos cafeaua si la privirile rugatoare ale fiului sau, raspunse zâmbind:
— Degeaba te uiti asa la mine, baiatule. Sunt de parere ca daca vom zabovi mai mult, va fi cu atât mai bine pentru noi. N-ar strica chiar sa asteptam înca vreo câteva ceasuri, dar nu vreau sa-ti pun rabdarea la prea mare încercare. Asa, acum putem pleca. Sa-mi iau numai pusca. Spune-i lui Petre sa si-o ia si el pe a lui.
— Capitane, fii cu mare bagare de seama, zise cu seriozitate doctorul Bertram. Mai ales dumneata, George. Un tigru si înca unul atât de batrân, judecând dupa marimea lui, e tot ce poate fi mai primejdios. Parerea mea ar fi sa mai luati câtiva camarazi care sa urneasca fiara cu pietre sau arme de foc din bârlogul ei caci s-ar putea sa stea undeva la pânda si sa va sara-n spate, asa ranita de moarte cum spui ca e.
— Ai dreptate, doctore, sunt însa încredintat ca tigrul a si murit în vremea asta. George a tintit bine. Totusi vom fi, fireste, cu mare bagare de seama. Si-

apoi, ma bizui pe Petre care va avea grija de George.
— De. Atât de lesne n-o sa mearga, zise doctorul. Eu în locul dv. as mai astepta cel putin un ceas.
— Nu, nu, n-are nici un rost sa mai zabovim. Te pomenesti ca în vremea asta se: iveste vreun vapor strain si suntem nevoiti sa ne lasam afund sau s-o luam la sanatoasa si nu mai dam de tigru, pe când acum stiu bine locul unde a disparut în tufis.
— Eu mi-am spus parerea, faceti ce stiti, bodogani doctorul. Dar parca as avea si eu pofta sa va însotesc.
— Bravo, doctore! exclama Farrow râzând. Ma asteptam, ba ma miram chiar ca te-ai codit atâta. Ia-ti pusca si haidem!
— Nu, eu socot ca pistoalele sunt mai nimerite, caci ar fi greu sa tragem cu pusca, printre tufele alea încâlcite, Te-as sfatui si pe dumneata, draga George, sa te slujesti mai bine de ele, mai ales ca esti un minunat tintas.
— Ai dreptate si o sa-ti urmez sfatul, încuviinta tânarul. Glontul iese mai repede din teava unui revolver decât a pustii, ceea ce, e de mare însemnatate daca ar fi sa ne atace fiara.
— Si fii sigur ca o s-o faca, râse doctorul. Nu cred ca a murit de când l-ai împuscat pâna acum, dovada ca e voinic si a mai avut putere sa se târasca în tufis.
Pe când vorbeau, ajunsera pe punte. Petre îsi tinea pusca sub brat si când vazu ca George nu si-o ia pe a sa zise:
— Aha, domnule George, ti-ai dat si dumneata seama ca e mai bine fara

pusti? Ne-ar împiedeca sa strabatem tufisul si nici, n-am putea sa ne slujim de ele cum ar trebui.
— M-am gândit ca s-ar putea sa ai dreptate, raspunse George. Las-o si tu pe-a ta.
Pistoalele noastre vor fi, cred, de ajuns sa-l dam gata pe stimabilul „stapân al junglei" sau „stapânul cu capatâna mare" – cum îi spun Indienii – daca n-o fi murit pâna acum. M-as mira însa sa-l mai gasim în viata, caci glontul meu l-a strabatut trupul în toata lungimea lui.
— Lighioanele astea afurisite au noua suflete, mormai Petre si nu stiu, zau, daca o sa scapam teferi din lupta. Vezi de nu te înfige înainte cum ai obiceiul, domnule George. Dumneata habar n-ai de ce e în stare o fiara ranita.
— Chiar asa de ageamiu nu sunt, zise tânarul râzând. O sa-l dau eu si pe asta gata, n-avea tu grija. Tata si doctorul ne însotesc, asa ca as fi de parere sa-i ferim mai bine pe ei.
Petre clatina capul si se hotarî în gândul lui sa ia seama la fiul capitanului sau pe care-l stia cam prea îndraznet în fata primejdiei.
Coborâra toti patru în barca si Uriasul vâsli cu bagare de seama spre tarmul apropiat. Nimeni nu vorbea, ca fiara sa nu-i simta venind. Îsi mai spuneau ca s-ar putea sa auda vreun zgomot pe care l-ar fi facut tigrul.
George coborî cel dintâi pe uscat si patrunse îndata în tufis, urmat de ceilalti. Nu se auzea însa nimic. Ori tigrul murise, ori statea la pânda ca sa se

napustească asupra lor. Tânarul dadu cu bagare de seama cracile în laturi dar nu vazu decât vegetatia bogata din care cu greu s-ar fi deosebit blana tarcata a tigrului.
— Nu se vede, sopti el tatalui sau. Eu tot as vrea însa, sa patrund mai adânc în tufis ca sa dau de fiara. S-adune Petre câtiva bolovani si sa-i arunce în desis, ca s-o atâte daca o mai fi în viata.
— Hm, cam primejdios lucru, mormai capitanul îngândurat, nu stiu însa alt mijloc. Noi o sa te urmam, iar Petre sa ramâna afara ca sa bombardeze, mereu tufele.
Patrunsera în tufis si Petre, care gasise câteva pietroaie la îndemâna, arunca unul din ele. Într-adevar, se auzi la o departare de vreo douazeci de metri un pufait amenintator, dar de altminteri destul de slab.
— Minunat! facu George. Pare sa nu mai aiba destula putere sa atace. Da-i înainte, Petre, eu ma strecor în tufis.
Dupa fiecare aruncatura de piatra, pufaitul întarâtat al tigrului se repeta. În cele din urma, George se opri înaintea unei tufe mari care îi dadea de banuit. Capitanul îl urmase pas cu pas. Deodata, la a sasea piatra se auzi iarasi pufaitul fiarei; venea chiar din mijlocul tufei.
În cele din urma capatâna tigrului se ivi din frunzis. Era la cel mult cinci metri de George. Acesta însa nu pregeta un moment si descarca amândoua pistoalele în acelasi timp. Un racnet înfiorator fu raspunsul si trupul fiarei începu sa se zbata îngrozitor. Nu mai avu însa putere

sa se arunce asupra vânatorului. Agonia nu tinu mai mult de doua minute. Într-un horcait grozav; tigrul îsi dadu sufletul.

II.
O AVENTURA IM DESIS.

— BRAVO, GEORGE! exclama, capitanul. Strasnic vânator! L-ai nimerit drept în ochi. Dar te-ai si ales cu o blana minunata.
— Ce te miri? facu si doctorul cu admiratie. Nu-l cunosti pe George? Nici un vânator batrân, cu experienta, nu-l întrece în alde astea. Vorba e cum târâm acum fiara la tarm, caci aici nu o putem jupui.
— Cu ajutorul lui Petre o, sa mearga, raspunse capitanul.
Uriasul veni îndata la chemarea capitanului si se apuca sa croiasca drum printre crengi. În vremea asta George alerga la submarin si lua doua frânghii subtiri dar trainice ca sa lege fiara rapusa si s-o poata târî astfel, la tarm.
Se înapoia la tufis si astepta sa ispraveasca Petre poteca. Deodata zari la câtiva pasi de el ceva sclipind. Alerga într-acolo si vazu o bucata rotunda de un metal asemanator bronzului, pe care erau niste însemnari ciudate. Crezu mai întâi ca e vreo moneda straina, dar stia bine ca nu exista astfel de monede nicaieri.
O vâri în buzunar cu gând s-o arate mai târziu doctorului, dupa ce vor fi târât lesul fiarei la tarm.

În timp ce Petre se apucase sa jupoaie tigrul, George scoase bucata de metal din buzunar si o întinse doctorului.
— Foarte ciudat... murmura Bertram examinând-o cu luare-aminte. Slovele sunt malaieze, cam sterse, ce-i drept, dar tot pot deduci ca e un fel de... cum sa spun... întelegere a unei bande, mai bine zis a unei asociatii secrete. Cuvântul acesta, uite, de aci, vasazica „moarte" – deci e vorba de o crima planuita de asociatie.
— Poate ca se afla, prin împrejurimi plantatii sau vreo întreprindere comerciala si muncitorii vor sa se rascoale, zise George Poate ca...
Îsi curma vorba. Undeva, departe în dosul tufelor, detuna o împuscatura. Camarazii se privira uluiti. Le veni amândurora acelasi gând: o crima se faptuia, o crima, în legatura cu bucata, de metal pe care o gasise George.
— Vreau sa ma duc sa vad ce se petrece, zise George. S-ar putea sa fie numai împuscatura unui vânator, dar ceva launtric îmi spune ca se faptuieste, sau s-a si faptuit, o crima.
— Crezi ca poti strabate prin desis pâna acolo? întreba capitanul zâmbind.
— Banuiesc ca e vreo poteca pe undeva altminteri cum ar fi ajuns pâna aici acela care a pierdut bucata de metal? Sau poate na venit pe apa... Nici eu nu stiu ce sa spun.
— Te poti încredinta lesne, dragai George, interveni doctorul. Stii locul unde ai gasit moneda, poate ca e prin preajma lui vreo poteca.

Tânarul se repezi în fuga unde spusese doctorul, dadu tufele la o parte si striga bucurie:
— Am gasit o poteca. E chiar bine batatorita, semn ca e folosita adesea. Ma duc sa vad ce a fost cu împuscatura aceea.
— Stai ca merg si eu, zise capitanul. Singur nu te las pentru nimic în lume. Daca într-adevar bastinasii s-au rasculat, e foarte primejdios pentru un alb sa se arate singur prin meleagurile astea. Draga doctore, ajuta-i, te rog, lui Petre sa jupoaie tigrul ca sa putem pleca îndata dupa înapoierea noastra. Deasemenea spune-i lui Rindow sa se lase afund daca, zareste vreun strain.
George i-o si luase înainte în desis. Poteca era bine batatorita si puteau înainta fara nici o greutate. Si iarasi se auzi o împuscatura tot din directia de adineauri.
Tânarul iuti pasul. Un vânator nu putea sa fie, caci ar fi urmarit vânatul si împuscatura s-ar fi auzit din alta parte. Cu siguranta ca vreun alb se afla în primejdie, poate încoltit de bastinasii razvratiti.
Se îndepartase mult de capitan care nu avea sprinteneala lui. Îsi vârâse pistoalele în brâu, socotind ca deocamdata nu e nici o primejdie. Nesocotinta asta era aproape sa-i fie pierzania, dupa cum vom vedea îndata:
Luând-o brusc dupa un cot al potecii se pomeni deodata cu o matahala negricioasa în fata lui, cu chipul schimonosit de furie, care se repezi la el

cu sabia pe care o tinea în mâna. Se trânti fulgerator la pamânt si scapa astfel de o moarte si gura.
O clipita sa mai fi zabovit si sabia i-ar fi taiat capul.
Se-ntoarse pe spate si-si privi adversarul. Acesta era un malaiez voinic, a carui îmbracaminte era numai un sortulet prins dinainte si un turban alb înfasurat în jurul capului.
George se gândi un moment la boala amok care bântuie printre malaiezi. Într-adevar, malaiezul parea cuprins de aceasta boala asemanatoare nebuniei, caci se napusti cu chipul schimonosit de furie.
Acesta n-avusese timp sa-si traga pistoalele de la brâu si se simtea pierdut.
Malacul ridica iarasi sabia si vru s-o repeada în George, spre norocul lui însa sabia nimeri într-o tufa de maracini. Smucitura fu atât de puternica încât malaiezului îi zbura arma din mana. Se apleca s-o ridice, dar George avu timp sa sara în picioare si sa se napusteasca asupra malaiezului care se poticni si fu cat p-aci sa se prabuseasca la pamânt. Nu cazu însa caci tufa de maracini îi opri. În clipa urmatoare împinse pe George cu atâta putere încât tânarul zbura pâna-n mijlocul tufisului.
Maracinii i se agatau de haina si-l împiedicau sa scoata pistolul pe când malaiezul venea spre el cu sabia ridicata. Dar nu se grabea. Era sigur de victima sa care nu se putea apara. George se caznea sa-si libereze bratul drept desi spinii i se înfigeau adânc în carne. Nu simtea însa

aproape de fel durerea, vedea moartea cu ochii si trebuia sa se apere. Spinii tari ca otelul îl tinea însa înclestat.
Malaiezul îi vedea cum se trudeste zadarnic si nu se grabea. Un zâmbet de cruzime îi flutura pe buze. Se juca de-a soarecele cu pisica. În sfârsit se opri la un pas de el si se desfata la privelistea pe care o avea înaintea ochilor.
Aceasta fu salvarea lui George care uitase cu desavârsire ca tatal sau îl urma. Glontul slobozit de capitan gauri turbanul malaiezului si-i zgâria numai pielea capului caci turbanul se înrosi îndata de sânge. Ca o pisica salbatecul sari în laturi si pâna a apuca Farrow sa traga a doua oara, malaiezul pieri în tufis.
Cu mare greutate reusi capitanul sa-si scoata feciorul din tufa de maracini. Durerile pe care le simti George erau atât de grozave încât îi venira lacrimile în ochi. Nici un geamat nu-i iesi însa de pe buze si când tatal sau îi propuse sa se întoarca si sa-i panseze doctorul ranile, tânarul se împotrivi din rasputeri:
— Nu, nu, trebuie sa ne luam dupa malaiez si sa vedem ce e cu împuscaturile acelea, zise el.
Pornira amândoi înainte pe poteca. Deodata se oprira în loc caci se auzi iar o detunatura de arma, de astadata însa pe stânga, unde. Nu se vedea nici o poteca.
— Sa ne întoarcem, striga George. S-o luam pe unde am venit, pe aici drumul ne e închis. Eu cred ca acela care a tras e în mare primejdie dar nu din partea malaiezului de adineauri.

— Uite colo, îl întrerupse capitanul. Poteca face un cot spre stânga. Dupa cum mi se pare mie, s-ar zice ca merge paralel cu cealalta poteca.
Asa si era. Mergeau acum cu mare bagare de seama de teama ca malaiezul sa nu se fi ascuns pe undeva si sa-i pândeasca.
Iarasi se auzi o împuscatura urmata însa de un tipat ce te înflora. Tipatul parea sa fie scos de un malaiez.
George iuti pasul, urmat de tatal sau. Paseau însa amândoi în vârful picioarelor. Dadura iar de un cot; nu puteau fi departe de locul de unde se auzise împuscaturile. Deodata George tresari, se dadu cu un pas îndarat si-si smulse revolverul de la brâu. De dupa cotitura venea un malaiez împleticindu-se. O dâra de sânge i se prelingea pe piept, Avea o rana la umar care trebuie sa-i fi pricinuit dureri mari caci fata îi era schimonosita grozav.
Când îi zari, salbatecul se opri uluit. Pâna a nu apuca însa George sa ridice arma, omul se întoarse brusc si pieri în desis zbierând în limba lui pe care George si capitanul o cunosteau foarte bine:
— Vin doi straini... doi tirani... fugiti repede!
— Înainte! zori capitanul. Probabil ca acela care a tras e încercuit de tribul din care face parte ranitul. Poate ca vazându-se încoltit, salbatecii vor cauta sa-l omoare înainte de-a fugi.
Se auzira într-adevar doua trei împuscaturi de pistol automat pe când cele de pâna acum fusesera descarcaturi

de pusca. Dupa împuscaturi urmara doua urlete de durere si furie si un tipat înfiorator. George se repezi înainte racnind:
— Apara-te, îti venim în ajutor!
În acelasi timp descarca doua gloante în aer, ca sa sperie pe salbateci.
Dupa ce alerga vreo cinci metri se facu iar o cotitura apoi un luminis în mijlocul careia se afla un copac urias pe care bastinasii îi numesc „rasamal”.
Doua trupuri negricioase zaceau în apropiere, dar altcineva nu se vedea.
— Ei, unde e asediatul? Oare l-or fi ucis si l-or fi târât dupa ei? facu mirat capitanul.
— Buna ziua, domnilor, se auzi atunci un glas limpede de femeie în limba engleza, de pe o craca a copacului. Va multumesc din suflet ca mi-ati venit în ajutor. Mult nu ma mai putem împotrivi s îmi pierdusem aproape nadejdea. Gata, gata sa ma biruie.
Tânara fata sari sprintena de pe craca. Era îmbracata într-o rochie sfâsiata toata si murdara de noroi.
— Ma numesc Dorothy Bogers, adauga ea. Înca odata, va rog sa primiti multumirile mele!
Strânse zâmbind mâinile salvatorilor ei, dar ochii îi erau plini de lacrimi.
— Pari chinuita de o durere adânca, zise Farrow dupa ce îsi spusera si ei numele.
— Da, domnule capitan, raspunse ea cu glas înabusit, o mare durere si remuscari. Pentru ce-am fugit si mi-am aparat cu atâta îndârjire viata? Cât voi

trai nu voi mai putea fi fericita. Nemernicii îl vor fi ucis pe bietul tata…
— E într-adevar foarte trist ceea ce spui dumneata, zise cu compatimire Farrow, dar nu trebuie sa-ti pierzi nadejdea, domnisoara. Daca nu l-au ucis numaidecât, s-ar putea poate sa-l mai salvam. Unde s-a petrecut nenorocirea? Spune-ne repede si vom alerga în ajutorul lui.
— Sunt prea multi, suspina tânara fata. Peste o suta de malaiezi. Pe mine m-au încercuit aici numai sase. Doi din ei sunt morti împuscati de mine – zise ea cutremurându-se – pe alti doi i-am ranit numai si au fugit împreuna cu ceilalti doi ramasi teferi, când ati venit dumneavoastra.
— Hm, peste o suta de insi… cam mult, facu Farrow clatinând îngândurat capul. Atunci trebuie sa luam întariri. Erati la vânatoare si ati nimerit din întâmplare în satul vreunui trib de bastinasi?
— Nu, tata are aici aproape mari plantatii de copra si cafea. De mai multa vreme mocneste printre muncitori rascoala si acum a izbucnit. Astazi, pe când ma duceam la vânatoare, caci de aceea eram înarmata si abia apucasem s-ajung în marginea padurii, vazui cum târasc pe bietul tata din casa. Sase malaiezi se luara dupa mine si de frica m-am cocotat în copacul acesta. Auzeam împuscaturi, dar nu cutezam sa raspund nadajduind ca urmaritorii îmi vor pierde urma. Malaiezii astia afurisiti au însa miros de copoi si adulmeca prada. Când i-am vazut jucând ca nebuni în jurul

copacului si pregatindu-se sa ma împroaste cu sagetile lor otravite, am început sa trag. Din cel dintâi glont am ucis pe unul, ceilalti s-au retras în desis, pe urma au iesit iar, cântând sa se apropie. Eu trageam mereu. Am scapat cu viata, dar mai bine ramâneam lânga tata.

— Nu-ti pierde nadejdea, domnisoara, poate ca mai e chip sa-l salvam. Ne ducem s-aducem înca – treizeci de camarazi de-ai nostri de pe submarinul nostru care nu e departe de-a ici.

— Ah, dumneavoastra sunteti capitanul Farrow, comandantul „Dox”-ului! striga cu bucurie fata. Atunci nadajduiesc ca-l veti salva pe bietul tata.

George o luase înaintea celorlalti, dar auzea ce vorbea tatal sau cu ea.

— Stii din ce pricina a izbucnit rascoala? o întreba el. N-ati putut-o potoli pe când mocnea? Bastinasii vor fi fost nemultumiti de ceva si daca li s-ar fi facut pe voie.

— Nu, nu, protesta fata. Tata se purta foarte bine cu ei. Au fost însa atâtati de un malaiez care a mai facut si la alte plantatii astfel de ispravi. Guvernul a pus chiar un pret mare pe capul lui, dar a fost cu neputinta sa fie prins. Acum l-am vazut si noi la fata. El conducea pe rasculati. E un om voinic cât un urias si pare sa nu fie în toate mintile, caci e stapânit de o furie grozava care nu se poate explica de fel. A fost chiar poreclit „Spaima Penang-ului”.

III.

ÎN URMARIREA MALAEZULUI.

— SA VEDETI CA E MALAEZUL care era cât p-aci sa ma omoare, zise George peste umar. Parea într-adevar nebun, sau mai bine zis cuprins de boala care se numeste amok. Pacat, tata ca glontul tau nu l-a nimerit. Ne-ar fi mai lesne atunci sa-l eliberam atunci pe tatal domnisoarei Bogers.
— Vai de mine! Omul acesta grozav a atacat pe fiul dumneavoastra, domnule capitan? exclama cu groaza Dorothy. Mare noroc ai avut ca ai scapat.
— Într-adevar, George a fost în mare primejdie. Din fericire am sosit la timp. Bine era daca glontul meu n-ar fi dat gres, dar în graba si spaima mea n-am ochit bine.
— A, l-ai ranit? O sa fie si mai îndârjit împotriva dumneavoastra. Cu siguranta ca o sa caute sa se razbune. Fiti cu mare bagare de seama.
— Si suntem, domnisoara, zise capitanul foarte serios. Cred ca si dumneata ca sta undeva pe-aproape la pânda. De asta data însa nadajduiesc ca voi tinti mai bine.
Farrow povesti în drum fetei, pe scurt, ce i se întâmplase lui George. Dorothy se cutremura.
— Trebuie sa fi fost ceva grozav. Eu, as fi înnebunit de spaima, murmura ea.
— Nu cred, raspunse Farrow. Ca nu esti atât de slaba de înger ai dovedit-o mai adineauri, când te-ai vazui încercuita de razvratiti.

— Pai eu am fost crescuta de mic copil în locurile astea salbatece si am luat parte cu tata la multe vânatori de tigri si pantere. Cu timpul te deprinzi cu primejdia.
— Cred si eu. Vezi însa sa nu te sperii când vei da acum, la tarm, cu ochii de tigrul pe care l-a împuscat fiu-meu.
— Nu mi-e frica, domnule capitan. Sunt obisnuita si cu asta. Tata era mare vânator. Esti de parere ca treizeci de camarazi împreuna cu dv. vor fi de ajuns sa biruie pe malaiezii? Ei sunt peste o suta, toti oameni voinici, îndrazneti, care nu se tem de moarte.
— Nu face nimic. Marinarii mei sunt foarte bine înarmati si unul din ei se poate lua la lupta cu patru sau cinci de-ai lor, raspunse Farrow cu mândrie. Au si malaiezii arme de foc?
— Nu stiu, dar nu cred. N-am vazut în afara de tevile de suflat, decât krisuri si klevanguri, sabiile acelea cu vârful adus într-o parte.
— Atunci le suntem superiori, caci armele noastre sunt cu totul altfel.
— Pot deci nadajdui ca tata va fi salvat, striga fata cu bucurie. A, uite submarinul. Ce minunat el
Marinarii adunati în graba de George se asezasera pe punte pe doua rânduri.
— Draga Rindow, zise capitanul pune sa traga la sorti treizeci de camarazi. Vom face o mica expeditie în launtrul insulei. Arme: pistoale, revolvere si granate de mâna. De pusti tot nu ne putem servi în desis.

George o luase înainte si-i astepta la marginea padurii. Doctorul si Petre ispravisera de jupuit tigrul si însoteau, fireste trupa. Brun, al doilea ofiter, cazuse la sorti si mergea cu ei. El încheia convoiul. Postul sau era cel mai primejdios, caci putea fi ucis în orice clipa de malaiezii care ar fi stat la pânda si ar fi atacat convoiul.
Capitanul dadu ordin de plecare. George apuca imediat pe poteca unde se întâlnise cu malaiezul, imediat dupa el venea Petre, apoi Dorothy Bogers si în urma ei capitanul:
Mergeau repede, caci fiecare clipa era pretioasa daca vroiau sa ajunga la timp pentru a salva pe plantator. Bungalow-ul – casa – în care locuia se afla la o departare de o jumatate de ceas de mers.
În sfârsit ajunsera în luminisul de unde se întindea plantatia. Cladirea proprietarului, frumoasa si luminoasa, se afla chiar la începutul ei. O cercetara cu deamanuntul, dar o gasira pustie. Nici tipenie de om.
— Domnule capitan, zise Dorothy, care parea doborâta de durere, banuiesc eu unde l-au dus pe bietul tata. În adâncul padurii e un templu vechi, cazut în ruine, unde jertfeau odinioara oameni. Malaiezii îl considera loc sfânt si sunt sigura ca se aduna uneori noaptea în templu pentru a se închina zeilor lor pagâni. Ma tem ca acolo l-au târât pe tata ca sa-l ucida.
— Tot ce se poate, se amesteca doctorul Bertram în vorba. Bucata de metal gasita de George e o dovada ca se formase aici o asociatie secreta cu scopuri ascunse.

Dorothy le arata drumul si dupa o jumatate de ceas se aflau în inima codrului secular. George dadu de o poteca îngusta care parea sa fie proaspata de tot, dupa cum se cunostea din cracile rupte si frunzele risipite pe jos. Pe o tufa de maracini gasira o bucata de pânza alba, sfâsiata din haina plantatorului. Asadar, Dorothy nu se înselase. Malaiezii vroiau sa-l jertfeasca pe Bogers, vreunei zeitati pagâne de-a lor.

George iutea din ce în ce mai mult pasul. Petre îl urma. De aproape pe când ceilalti ramasesera mai îndarat, abia putându-se tine dupa ei. Tânarul era însa cu bagare de seama. Stia ca avea în malaiezul acela, care-l atacase, un dusman înversunat care îl pândea negresit ca sa-l omoare la cel dintâi prilej. Fara îndoiala ca va fi si el de fata la uciderea plantatorului. Era doar capul rascoalei.

Deodata George auzi un zgomot usor pe care nu si-l putu lamuri la-nceput. În curând a întelese însa ca erau batai de toba. Asa dar pâna la templu nu mai era mult. Malaiezii se pregateau de ceremonia lor.

George o lua la fuga pe poteca, urmat de-aproape de Petre, pe când distanta între el si camarazi se marise simtitor. Daca se vor ciocni de malaiezii razvratitii, primejdia va fi foarte mare pentru ei, dar nici unul nu se gândea la ce s-ar putea întâmpla, caci era în joc viata unui semen de-al lor.

Bataile de tobe se auzeau acum din ce în ce în ce mai deslusit, amestecate cu

glasuri omenesti. Totusi George nadajduia ca va sosi la timp, deoarece pregatirile pentru jertfirea victimei nu se sfârsisera înca.
Ca fulgerul îi trecu prin minte gândul ca malaiezul care atacasera pe Dorothy si fugisera la apropierea camarazilor vor fi dat de veste tribului care va porni înaintea lor.
Mai era si Kombang-ul – nebunul – capul rascoalei, de a carei ura înversunata aveau motiv sa se teama. Acesta va cauta sa se razbune pe el si pe tatal sau.
Nici n-apuca George sa-si sfârseasca gândurile caci în juru-i începu sa ploua cu sageti. Trupuri negricioase se si ivira din desis si pâna apuca el si Petre sa se slujeasca de arme, brate puternice îi înhatara la repezeala.
Se împotrivira, fireste, din rasputeri. Mai ales Uriasul izbea cu sete în juru-i, doborând pe cine nimerea.
George, mai putin voinic, se bizuia pe cunostintele lui de jiu-jitsu. Reusise astfel nu se lase trântit la pamânt si sa se poata feri de pumnii care se abateau asupra lui, dar nimereau în gol. Îsi dadea însa ca în cele din urma va fi biruit.
Deodata toti se dadura în laturi si George vazu ivindu-se pe poteca „Spaima Penang-ului" care venea în goana cu chipul schimonosit de furie si ura. N-avu vreme sa-si smuceasca revolverul de la brâu caci trebuia sa se fereasca de sabia pe care „turbatul" o învârtea deasupra capului. Înapoi nu putea sa sara din pricina zidului de oameni din spatele lui.

Fulgerator, George se repezi înainte si pâna a apuca malaiezul sa izbeasca, George îl si trântise un pumn în golul stomacului.
Malaiezul, care nu se asteptase la una ca asta, se poticni, ceea ce îi dadu ragaz tânarului sa-i dea o „directa" sub barbie care îl facu pe nebun sa se prabuseasca la pamânt, unde ramase nemiscat. În clipa urmatoare însa, ceilalti malaiezi se napustira ca turbati la el si unul din ei, un adevarat urias, îl pocni cu atâta putere în moalele capului încât îsi pierdu cunostinta.
Lupta nu tinuse decât câteva momente si camarazii ramasi în urma n-avusesera înca timp sa-i ajunga.
Când George îsi veni în simtiri se vazu, legat burduf. Sforile subtiri dar trainice, de fibre de cocos, îi intrau în carne si-l faceau sa sufere cumplit.
Fu luat pe sus de malaiezi, care zarisera pe camarazi venind si o luara la fuga cât îi tineau picioarele. Tânarul putu întoarce canid si vazu pe Petre, legat si el, târât de doi malaiezi uriasi.
Pe nebun nu-l zari, dar când se gândea la el, simtea ca-i trec fiori de groaza prin trup.
Vreo zece minute alergara malaiezii pe poteca îngusta, pe urma se ivi un luminis care gemea de lume. Se facu la mijloc o carare prin care fura trecuti cei doi prizonieri. Acestia vazura, un templu din lespezi de piatra pe jumatate naruit si mâncat de vreme. Doi malaiezi voinici ridicara o lespede de piatra dintr-un colt al templului, un altul aprinse o faclie si

coborâra pe prizonieri pe trepte care duceau în adânc.
Dedesubtul templului se afla o încapere mare cu pereti din piatra. Aerul era rece si mirosea a mucigai.
În lumina nestatornica a facliei George vazu un idol asezat pe un soclu înalt. Ochii de rubine ale idolului lucea parca batjocoritor si chipul rânjit al statuii parea ca rade de jertfele care i se aduceau.
Jos, la picioarele soclului zacea un om legat fedeles cu un calus în gura. Era un european si George întelese îndata ca nu putea fi altcineva decât plantatorul Bogers. Fura asezati si ei alaturi de el si li se pusesera si lor calusuri ca sa nu fie auziti de camarazii care trebuiau sa soseasca.. Acestia nu vor banui nimic si nu puteau aduce vreo vina malaiezilor ca s-au aduna în lacasul lor de rugaciune.
Tânarul întelese numaidecât planul ticalosilor si chibzuia cam ce ar avea de facut.
În vremea asta malaiezii care îi târâsera aici le încercara legaturile, apoi plecara lasând de paza numai pe cel care purtase faclia.
Era un barbat înca tânar, caruia parea sa nu-i placa de fel însarcinarea care i se daduse caci se uita mereu cu teama la idol, al carui rânjet vara groaza în suflet.
Zadarnic se trudea George sa-si elibereze mâinile legate la spate. Sforile se înfigeau tot mai adânc în carne si-i venea sa tipe de durere. Daca s-ar fi putut rostogoli pâna la Petre, le-ar fi fost lesne sa se dezlege unul pe altul. Dar paznicul

veghea cu strasnicie. Paru ca bagase de seama straduintele lui George, caci veni spre el si-l ameninta cu sabia.
Se apropiase astfel de Petre, care statea linistit, cu picioarele cam chircite spre genunchi. În clipa când paznicul nu se uita la Urias, acesta repezi odata picioarele în burta malaiezului care zbura cât colo si cu un tipat de durere se prabusi la pamânt. Faclia îi cazu din mâna, dar nu se stinse.
Petre si George începura sa se rostogoleasca unul spre altul si Uriasul trase de la brâul lui George pumnalul – caci malaiezii uitasera sa le ia armele. Se întoarsera apoi spate la spate si în curând Petre izbuti sa taie sforile cu care erau legate mâinile tânarului, acesta. Îsi taia apoi repede legaturile de la picioare, apoi pe ale Uriasului si pe urma elibera la repezeala si pe plantator, care îi privea naucit.
— D-ta esti domnul Bogers? îl întreba George.
— Da, domnule, dar de unde stii cum ma cheama?
— De la fiica dumitale Dorothy care ne-a chemat în ajutor. Îti voi povesti mai târziu totul. Numele meu e George Farrow; despre tata, comandantul submarinului „Dox", cred cât vei fi auzit. Acum trebuie sa vedem cum sa iesim de aici. Banuiesc ca malaiezii vor sa ne jertfeasca idolului asta grozav.
Paznicul începuse sa se dezmeticeasca si se uita acum speriat la George si Petre, care se apropiase de el.

— Mai e vreo iesire de aici în afara de aceea prin templu? îl întreba tânarul în graiul malaiez.
— Nu, Tuan, alta nu mai e, raspunse el.
— Atunci stam prost, se adresa George în englezeste tovarasilor sai. Trebuie s-asteptam pâna când vor ajunge ai nostri la templu. Ma mir chiar ca n-au sosit înca.
— N-au avut când fiindca Malaiezii care ne-au adus fugeau de zvântau pamântul, zise Petre. În orice caz, eu o sa-l leg pe paznic ca sa nu ne dea de gol.
În vremea asta George urcase treptele si asculta cu încordare ce se petrece în templu.
Dupa câteva minute tânarul deslusi glasul tatalui sau care întreba cu glas aspru si rastit unde e George, Petre si Bogers. Un malaiez raspunse ca nici nu i-a vazut.
În templu rasunara deodata pasi si tânarul socoti ca a venit momentul sa dea semne de viata. Încerca sa ridice lespedea dar nu putu clinti nici cu un milimetru. Petre se opinti si el cât putu, zadarnic însa. Probabil ca lespedea se închidea cu vreun mecanism oarecare pe care ei nu-l cunosteau.

IV.
ÎN PRIMEJDIE DE MOARTE.

GEORGE TRASE REPEDE REVOLVERUL de la brâu si începu sa izbeasca din rasputeri în lespede. În clipa urmatoare auzi pe tatal sau întrebând:
— Tu esti, George?

— Da, eu sunt. Ridicati lespedea. Trebuie sa aiba o încuietoare secreta, cautati-o! striga el.
— Aha, am înteles. Kard, ia vino-ncoace, ia pe Nagler si pe Conrad cu dumneata. Voi trei veti reusi sa-i veniti de hac.
În afara, de Petre, acestia trei erau cei mai voinici oameni din echipaj. George îi auzi opintindu-se din toate puterile, dar degeaba, lespedea nu se clintea.
— Sa-l luam la cercetari pe paznic, propuse George. El trebuie sa stie.
Omul parea însa ca nu stie nimic.
— Atunci trebuie s-asteptam pâna ce vor aduce uneltele trebuincioase camarazii nostri, zise George. Primejdia e însa mare, caci s-ar putea sa se iveasca vreo ciocnire întru ei si malaiezi. Nadajduise totusi ca doctorul va izbuti sa hotarasca pe vreun bastinas sa le tradeze secretul.
— Nu o sa reuseasca, raspunse plantatorul. Kombang-ul îi stapâneste cu desavârsire si i se supun lui orbeste. Grozav om!
— Atât de grozav nu e, altminteri nu l-as fi biruit eu mai adineauri. Prin asta si-a mai pierdut din aureola lui fata de bastinasi. De altfel nici nu i-am mai zarit printre ei când am fost adusi încoace.
— S-ar putea sa ai dreptate, încuviinta Bogers, cu atât mai mult cu cât oamenii astia se lasa lesne influentati. Un lucru însa e sigur. Kombang-ul nu o sa se dea batut pâna ce nu se va razbuna împotriva dv. domnule Farrow!
— M-a atacat de doua ori si nu mi-a putut face nimic. Sa speram ca o sa-i fie

si a treia încercare degeaba. Sst! Ce-o fi zgomotul acesta?
Ascultara cu încordare. Se auzea un vâjâit si plescait ciudat care venea din fundul încaperii.
Petre lua faclia si alerga într-acolo. Dupa câtiva pasi se opri si striga îngrozit:
— Domnule George, au deschis o usa prin care navaleste apa.
Tânarul cu Bogers dadura si ei fuga sa vada ce e într-adevar, printr-o usa din lespezi împreunate, lata si înalta de vreun metru si jumatate, navaleau, pe masura ce usa se deschidea, suvoaie de apa. George îngalbeni. Auzise si citise multe despre templele acestea vechi, ca sa stie ce primejdie îi pândea.
— În spatele templului trebuie sa fie un lac, striga el si au dat drumul apei înauntru. Daca nu izbutesc ai nostri sa ridice mai repede lespedea, suntem pierduti.
Apa navalea cu o iuteala înspaimântatoare. Paznicul, caruia nu i se mai pusese calusul la loc racni cuprins de o groaza nebuna:
— Tuan, crocodilii, crocodilii!
Spre mirarea tânarului, Bogers ramasa foarte linistit si zise:
— La o moarte usoara nu m-asteptam în nici un caz. Cu siguranta ca un crocodil ucide mai repede decât salbatecii aceia de malaiezi. Ce-ar fi sa încercam sa punem usa la loc? Poate ca din pricina vechimii s-a mai slabit mecanismul ei.
— De încercat putem încerca, desi ma cam îndoiesc cai ar ajuta la ceva. Petre,

în sarcina ta cade mai ales munca asta grea.
Se opintira toti trei din rasputeri si se paru ca ar putea-o tine nitei în loc, vazura însa în curând ca le era truda degeaba. Crapatura se largea din ce în ce. Apa navalea tot mai cu furie si în curând le ajunse pâna la glezne.
— N-are nici un rost ceea ce facem noi, zise George. Sa ne refugiem pe scara. Poate ca reusesc camarazii sa ridice lespedea la timp.
Petre taie legaturile paznicului si-i striga:
— Vino si tu, baiete! Esti tânar si mi-e mila de tineretile tale.
Bastinasul îl privi recunoscator.
Ajunsi în vârful scarii George începu sa izbeasca iar cu patul revolverului în lespede si racni:
— Tovarasi, grabiti-va, din ce în ce în încaperea în care suntem închisi si un bastinas care e cu noi zice ca îndata ce zagazul va fi mai bine deschis, vor navali si crocodili.
— Ce grozavie! striga capitanul. Din nenorocire n-avem unelte cu noi ca sa înlaturam lespedea si trebuie sa fim si aici cu bagare de seama, caci malaiezii au luat o atitudine amenintatoare.
— Pe Kombang l-ati mai vazut?
— Nu, a disparut parca l-ar fi înghitit pamântul. Trebuie sa fie însa prin apropiere fiindca nimeni altul decât el n-a dat ordin sa se dea drumul apei în subterana templului. E vreun lac îndaratul ruinei?
— Ma duc sa vad. Nu-ti pierde nadejdea, dragul meu, vom face tot ce sta în

puterea omeneasca sa va salvam.
Dupa câteva minute capitanul se întoarse si striga turburat:
— Da, George, la vreo cincisprezece metri în spatele templului e un iaz care misuna de crocodili. Vom încerca sa naruim tunelul care duce la templu. Cat de sus a ajuns apa?
— Pâna la vreo trei sferturi de metru, dar creste cu o repeziciune fulgeratoare pe masura ce se deschide usa.
— De înecat nu va puteti îneca fiindca elesteul e mai jos de nivelul încaperii în care va aflati voi, dar va pot sfâsia crocodilii. Nu disperati însa, caci vom gasi noi un mijloc sa va salvam la vreme.
Fierbând si spumegând, apa navalea cu tot mai multa furie. Usa trebuie sa se deschis în întregime.
Deodata, George ridica revolverul, ochi si trase în mijlocul clocotului de apa înota un crocodil urias. La lumina facliei tânarul vazuse ochii dihaniei lucind si glontul sau îsi nimerise tinta.
— Ceilalti crocodili îsi sfâsie semenul, zise George si au sa ne lase câta va vreme în pace. Prin asta câstigam timp.
— A, lighioana afurisita! striga acum Petre. Na si du-te dracului!
Uriasul zarise o alta târâtoare din acestea grozave care venise pe sub apa tocmai la cea din urma treapta de jos si-i expediase un glont drept în frunte.
Crocodilii îl trasera spre ei si se apucara sa-l sfâsie cu lacomie.
Se auzea cum trosnea în falcile lor enorme capul tovarasului lor ranit de moarte.

— Aoleu! facu Bogers cutremurându-se. Tocmai placut nu poate sa fie sa-ti pârâie astfel oasele în boturile astea grozave.
— Îmi închipui, zise George. Dupa cum am auzit, crocodilii îsi înfig mai întâi coltii în carnea pradei; pe urma o smulg fâsii-fâsii din trup.
Din pricina îngustimii scarii trebuiau sa stea fiecare pe o treapta, Petre si malaiezul care se aflau mai jos de George si plantator, simtira ca apa le-a ajuns pâna la solduri!
— Sa ne înghesuim unul în altul ca sa aiba loc si ei, zise George lui Bogers. Aha, mi se pare ca apa s-a oprit si pesemne ca nu a mai ramas în lac. S-asteptam pâna ce se va fi potolit si vom putea deslusi mai bine crocodilii. Slava Domnului ca am lampa mea de buznar, fiindca faclia e pe sfârsite.
Într-adevar clocotul apei înceta. Malaiezul întinse mâna în care tinea faclia si la lumina ei vazura trupurile: târâtoarelor înaintând agale spre ei. Nu puteau însa sa-i lase sa se apropie prea mult, de aceea George si Petre îi luara la ochi când fura la câtiva metri de ei. Dupa întâia împuscatura, se stârni un vâjâit si un plescait de apa, apoi îngramadirea multor trupuri care se napustisera asupra tovarasului ranit.
— Ce grozavie! facu Bogers ghemuindu-se ca un arici. Aveti cel putin destule gloante? Dihaniile par sa fie sumedenie.
— Avem si rezerve, îl linisti George. Si apoi nadajduiesc ca se vor satura în curând si ne vor lasa în pace…

Descarca iar arma care nimeri un crocodil enorm ce se apropiase pe furis de scara. De astadata ceilalti nu se mai napustira cu atâta lacomie, asupra lui… Deci tânarul avea dreptate, târâtoarele erau satule.

— Malaiezul arunca în apa faclia care arsese aproape de tot si cei doi camarazi îsi scoasera lampile de buzunar.

Puteau acum vedea si mai bine, asa ca ucisera înca un crocodil din care abia se atinsera câtiva.

— Cred ca pericolul a trecut, zise plantatorul rasuflând usurat. Drept sa-ti spun ca nu mi-as fi închipuit asa ceva.

— Asta a fost un fleac, raspunse cu modestie tânarul. Daca esti bun ochitor, nu e cine stie ce lucru mare. Mult as da, sa stiu ce mestesug întrebuinteaza malaiezii ca apa sa se retraga.

— Va fi având vreun canal prin care se scurge undeva în vreun elesteu mai adânc. Cu ploile dese de pe aici, lacul se umple repede. Crocodilii ies probabil îndarat prin deschizatura pe unde au intrat.

— Asa trebuie sa fie. Dar cruzimea asta e într-adevar de neînchipuit. Sa pun eu numai mâna pe nebunul ala de malaiez si las ca-l învat minte…

— Sunt sigur ca o sa caute sa se razbune, de aceea te-as sfatui sa fii cu bagare de seama.

— Bine-ar fi sa mai dau odata ochi eu el. Ar fi, de altfel, spre norocul dv., al plantatorilor din tinutul acesta, caci ati avea pe urma liniste. A, sa nu uit! Ai vrea sa iei pe malaiezii razvratiti înapoi?

— Fireste. Sunt ca niste copii. Acum au fost atâtati de Kombang-ul ala afurisit, dar cred ca s-au potolit dupa ce au vazut ca nebunul a fost înfrânt de dumneata. Îi voi mustra mai întâi cu asprime, apoi o sa-i iert si sunt sigur vor fi iar muncitori harnici cum au mai fost care sunt în stare sa sara în foc pentru mine si fiica mea.
— Hm… ma cam îndoiesc. Cel putin daca fi mai multi europeni pe plantatie ar mai merge, dar asa numai dumneata si fata.
— Fiica mea se marita luna viitoare si ginerele meu va locui cu noi. În afara de asta am si doi supraveghetori albi, oameni energici si devotati care nu se tem nici de dracul. Întâmplarea a fost sa fie dusi azi de pe plantatie si la un ceas dupa plecarea lor a izbucnit rascoala.
— Din asta poti sa-ti dai seama sema cu cât viclesug a lucrat nebunul A asteptat momentul prielnic ca sa-si aduca la îndeplinire nelegiuirea.
Si atâta vreme cât nu va fi înlaturat va încerca mereu.
— Nu plec de aici pâna nu-i vom veni de hac, zise cu hotarâre tânarul. Cred ca si tata va fi de parerea mea. A, mi se pare ca ai avut dreptate, domnule Bogers. Uite, apa se retrage.
În coltul stâng al încaperii se stârni un vârtej si cu o repeziciune uimitoare apa se scurse în câteva momente.
De sus se auzi glasul capitanului:
— George, ce e linistea asta acolo la voi? Sunteti înca în viata?
— Da, tata, nu ni s-a întâmplat nimic. Apa se scurge dar nu stiu daca nu ne

pregatesc afurisitii astia de malaiezi alta dracovenie. Probabil ca ne supravegheaza.
— Am trimis cinci camarazi s-aduca niste drugi de fier si trebuie sa soseasca din moment în moment. Rasculatii s-au potolit întrucâtva. Doctorul le-a vorbit multa vreme cu blândete si l-am ascultat cu luare-aminte. Principalul l-ai facut însa tu, George înfrângerea Kombang-ului i-a scazut autoritatea fata de ei.
— Îti multumesc din suflet, domnule capitan, striga plantatorul. Eu sunt Jim Bogers. Nadajduiesc sa-ti pot strânge mana în curând. Ce face fata mea?
— Bine, tata, dar mi-e mereu frica sa nu vi se întâmple voua ceva, raspunse Dorothy în locul capitanului. Malaiezii par într-adevar sa nu stie cum se deschide lespedea. Ma tem ca nemernicul acela de Kombang pândeste prin apropiere.
— Lasa ca are cine sa-i vie de hac, o mângâia tânarul. Tânarul George Farrow, care e cu mine si camarazii lui nu se sperie de unul ca el.

V.
CEA DIN URMA LUPTA.

ÎN VREME CE VORBEAU EI, George coborâse scara si cerceta cu luare-aminte încaperea. Malaiezul plimba mereu lumina celor doua lampi de buzunar de colo pâna colo. Apa scazuse la cel mult un metru. Abia. Acum putura vedea multimea crocodililor care se aflau acolo, înghesuiti unul într-altul înotau spre usa

din fund si ochii lor luceau sinistru si lacomi spre scara.
— Usa e închisa si nu pot iesi, mormai necajit Petre, Degeaba n-au dat drumul apei afurisitii astia de malaiezi.
— Negresit ca pun la cale alta dracovenie, zise George calm. Noi sa tinem pistoalele pregatite.
Îsi încarcara armele si asteptara ce avea sa vina.
Deodata se auzi în încapere un scrâsnet metalic si pârâituri parca s-ar fi deschis o usa ale carei balamale erau mâncate de rugina. De vazut însa nu se vedea nimic.
— Zgomotul vine de la idol! striga George. Fac prinsoare ca în dosul lui e o usa.
Dupa ce o scadea apa de tot, ma duc sa vad ce e acolo.
— Nu, nu, domnule Farrow, sa nu faci una ca asta! exclama cu spaima Bogers.
Aici pe scara suntem cei putin în siguranta. Cine stie ce primejdie ascunde idolul ala? Stai, te rog, pe loc.
Pâna apuca George sa-i raspunda se auzi deodata un pufait pe care tânarul îl cunostea foarte bine si care în încaperea aceea întunecoasa parea si mai înfiorator. Era pufaitul unui tigru.
Crocodilii dadusera gres, venea acum regele junglei sa desavârseasca nelegiuirea. George batu iar cu patul revolverului în lespede si striga:
— Au dat drumul unui tigru, grabiti-va pe cât va e cu putinta.
— Da, da, George, vin oamenii cu drugii, raspunse cu tarie capitanul. În curând vor fi liberi. Cu tigrul veti fi voi repede gata, despre asta n-am nici o grija.

Cuvintele tatalui sau îi faceau placere.
Un altul în locul lui s-ar fi înspaimânt auzind ca e vorba de un tigru, dar capitanul nu-si pierduse cumpatul. Îsi cunostea feciorul si-l stia bun ochitor.
— Îndreapta una din lampi la dreapta si cealalta la stânga idolului, zise George malaiezului. Pe una din parti trebuie sa treaca fiara. Tu, Petre, adaugi el adresându-se Uriasului, ia la ochi dreapta.
Se scursera clipe care le pareau o vesnicie. Apa se retrasese de tot si în fund. Crocodilii ramasi pe uscat se agitau nelinistiti. Duhoarea lor era înabusitoare.
Se auzi iarasi pufaitul acela înfiorator, acum mai întarâtat. Pesemne ca tigrul n-avea pofta sa iasa din cusca si sa intre în încaperea în care simtea crocodilii. Pe urmai scoase un raget care zgudui încaperea si usa scârtâi iar din balamale în urma lui.
— Curaj! striga de sus capitanul. Începem.
Drugii fura vârâti în crapaturile lespezii, se auzira apoi exclamatii de uimire si înjuraturi si la o comanda a capitanului drugii fura împinsi mai adânc. Camarazii scoteau molozul împietrit din jurul lespezii ca sa mearga lucrul mai repede.
Zgomotul paru sa întarâte si mai mult fiara, caci ragi odata cu furie si în clipa urmatoare trupul ei enorm aparu de dupa idol, pe partea din stânga. În lumina care îl orbea, tigrul clipi de câteva ori, casca botul si ragi amenintator. George îsi îndrepta arma si tinti ochiul stâng al fiarei.

Încet, tigrul se lasa la pamânt pregatindu-se sa sara asupra fapturilor pe care le ghicea în spatele luminii, dar în aceeasi clipa glontul lui George porni aproape odata cu al lui Petre care ochise si el fiara. Tigrul facu o saritura în aer, apoi se prabusi pe pardoseala de piatra a încaperii. Mai încerca odata sa se ridice, dar nu putu, gloantele îsi nimerisera bine tinta. Din gâtlej îi iesi un horcait, se zvârcoli de câteva ori, apoi se întinse cât era de lung si ramase nemiscat.

— Ne-am mai ales cu o blana, zise George vesel. Petre, a ta sa fie.

— Nu, domniile George, raspunse Uriasul, dumneata ai tras întâi si l-ai ucis. Glontul meu a fost de prisos si nici nu l-a nimerit de moarte. Ai dracului crocodili, uite-i ca vin iar. Ce dracu', nu s-au saturat cât crapat!

Într-adevar, doi crocodili enormi se târau incert spre tigru, pregatindu-se sa sfâsie stârvul fiarei, dar doua gloante bine tintite de George si Petre îi facura sa se zvârcoleasca în sânge pe când celelalte târâtoare alergau repede sa le sfâsie trupurile ranite de moarte.

— Ce priveliste grozava! murmura, înfiorându-se Bogers. Abia acum îmi dau seama ce moarte cumplita ne astepta daca ar fi izbutit dihaniile sa ne înhate. Ah, ce m-as mai rafui eu cu nemernicul ala de Malaiez care a pus totul la cale! Numai de as pune mâna pe el.

— Asta las-o în seama mea, zise calm George. Nu o sa-mi scape, fii pe pace. Probabil ca va încerca sa puie el mâna De mine si vom vedea noi care pe care. Mila

si crutare ar fi un pacat fata de un astfel de ticalos, caci o faptura ca asta e o primejdie pentru multi si trebuie stârpita de pe fata pamântului.
— Ce dracu' e cu lespedea aia ca nu o pot ridica? facu Petre cu ciuda. Te pomenesti ca nebunul ala pune iar la cale vreo dracovenie în vremea asta.
— Tata, striga George în sus, încercati-o alta lespede, poate o ridicati mai lesne.
— Vad ca începe sa se clinteasca din loc, raspunse capitanul. Cred ca peste câteva minute veti putea iesi. Ati ucis tigrul?
— Da. E o minune, nu altceva. De-abia astept sa-l jupuim. A, ce ticalosie!
Malaiezul tocmai plimba lumina lampii asupra idolului si George vazu cum niste serpi încolaciti în jurul statuii se desprind deodata si cad cu zgomot pe lespezile de piatra. Erau niste cobra negri uriasi care înaintau târâs si zvârcolindu-se.
— Îndreapta amândoua lampile în josul scarii! porunci el Malaiezului. Trebuie sa-i împuscam când vor încerca sa urce treptele. Al dracului Kombang, are pe semne la îndemâna fel de fel de surprize.
— Ce s-a mai întâmplat? întreba îngrijorat capitanul de sus.
— Dusmanul nostru din umbra ne-a trimis acum pe cap vreo zece serpi cobra, dar ne descotorosim noi de ei înainte de-a ajunge pâna la piciorul scarii, raspunse tânarul calm.
În clipa urmatoare, arma lui Petre detuna si un sarpe enorm care îsi ridicase trupul si se pregatea sa vie spre ei se rostogoli

cu capul zdrobit îndarat si dupa câteva zvârcoliri ramase nemiscat.
— Nu stiu zau cum sa-ti multumesc, zise cu glas sugrumat plantatorul. De grozava moarte as fi murit daca nu erai dumneata... Mare noroc am avut ca malaiezii nu v-au luat armele.
— Cred ca erau atât des zapacit când l-au vazut învins pe Kombang, pe care îl tineau drept o faptura supranaturala, încât le-a iesit din minte sa ni le ia. Daca n-aveam arme, acum am fi fost morti – raspunse George. Aha, iar o lighioana de asta!
Glontul lui sfarâma iarasi capul unui sarpe care se furisase pe întâia treapta fara sa fie simtit.
În aceeasi clipa se auzi de sus iar o comanda a capitanului, apoi un pârâit prelung si lespedea care închidea subterana templului zbura cu zgomot în laturi.
Prizonierii sorbira cu nesat aerul proaspat. George sari cel dintâi afara si îmbratisa pe tatal sau.
— Te rog, sa nu ma, certi ca, am luat-o iar înaintea, lui Petre, zise el râzând. Daca nu ne închideau în subterana nu l-am fi putut salva pe domnul Bogers.
— A fost pesemne un îndemn al sortii, raspunse grav capitanul. Acum sa plecam în graba, fiindca tare ma tem ca Kombang-ul sa nu puna iar ceva la cale.
— Lasa-ma numai sa iau blana tigrului, se ruga tânarul. De serpi nu mi-e mie frica, îi dau eu repede gata, iar crocodilii au sai ne lase în pace fiindca sunt satui.

Petre, care ramasese pe scara si pazea lesul tigrului slobozi deodata un glont si striga vesel:
— Am ucis un sarpe, domnule George. Ceilalti s-au ascuns în vreun ungher si nu-i mai vad. Nu vii sa jupuim tigrul?
— Iaca vin îndata, fireste ca nu te las sa muncesti singur, raspunse tânarul.
Bogers înainta acum cu mâna întinsa spre Farrow.. De-abia se putuse dezlipi de Dorothy care îl cuprinsese eu amândoua mâinile de gât sa-l sarute, plângând si râzând de bucurie.
— Domnule capitan, începu el, nu sunt în stare sa va multumesc, dv. si vitejilor dv. camarazi. Fara dv. eu si Dorothy am fi murit de o moarte cumplita.
— Dar bine, domnule Bogers, râse capitanul, nu ne-am facut decât datoria. Cat despre fiul meu, pentru el a fost o adevarata petrecere. Cu cat o primejdie e mai mare, cu atât se simte mai în largul lui.
— Halal de asa fecior! facu plantatorul cu admiratie. Puteti fi mândru de el. A, uite-l ca coboara într-adevar în subterana aceea grozava.
Într-adevar, George cobora în graba treptele împreuna cu trei marinari cu drugi de fier în mana ca s-aiba cu ce goni serpii si crocodilii daca s-ar apropia prea mult de lesul tigrului.
Doctorul Bertram îi urma, ca s-ajute la jupuirea fiarei, Cu sprijinul lui Petre – care luase parte întotdeauna la jupuitul fiarelor doborâte, capatând îndemânare în aceasta treaba – lucrul merse repede. Dupa o jumatate de ceas erau gata.

În vremea asta plantatorul le tinu o întreaga cuvântare muncitorilor care lasasera nasul în jos si-l ascultau rusinati. Când George se apropii de tatal sau, acesta îi sopti:
— Malaiezii s-au învoit sa lucreze mai departe pe plantatiile lui Bogers, dar par sa se teama de Kombang.. Din câte spun el, turbatul ala a disparut dupa ce l-ai biruit tu. Numai de nu ne-ar întinde o cursa.
— Cine sa fi fost acela care a dat drumul si serpilor în subterana? întreba cu interes George.
— Nu stiu nici ei si vad ca nu mint, raspunse plantatorul. Sunt adunati toti aici, în afara de cei doi pe care din nenorocire fata a mea a fost nevoita sa-i împuste. Nu ne pare însa rau de ei, caci nu-i putea suferi nimeni si nici n-au neamuri sau prieteni printre ei. Cred ca moartea lor nu va atrage dupa sine ura malaiezilor împotriva fiicei mele.
— Atunci Kombang-ul trebuie sa fi fost ascuns undeva în templu sau în subterana, zise îngândurat George. Va fi cunoscând el toate tainele astea grozave despre care ceilalti habar n-au. N-ati putea afla de la malaiezi daca a locuit vreodata un preot în templul acesta?
— O sa-i întreb eu, spuse doctorul care ascultase convorbirea dintre George si Bogers. M-ar interesa si pe mine sa stiu.
Se apropia de un Malaiez mai în vârsta si vorbi ceva cu el. Apoi se întoarse si zise înaltând din umeri:
— Batrânul spune ca nu stie sa fi locuit cineva în templu. Nici ei n-au fost în el

pâna ce n-a venit Kombang-ul si i-a adus încoace. Deci, nimeni altul decât el nu cunoaste tainele templului, asa ca trebuie sa fie ascuns acum în vreo încapere a subteranei.
— În cazul acesta sa cercetam cu deamanuntul, poate ca putem patrunde în încaperea aceea tainuita prin idol, îsi dadu cu parerea George. Usa pe care am auzit-o noi scârtâind din balamale când a fost deschisa o vom sparge lesne cu drugii nostri de fier.
— Ideea e buna, încuviinta capitanul. Cel putin sa stim ca n-am facut treaba pe jumatate. Nu putem pleca pâna ce nu vom pune mâna pe nebunul acela, altminteri face iar cine stie ce boroboata. Sa mergem. Vom lua cu noi sase oameni care sa ne apere cu drugi de crocodili si sa ucida serpii daca se vor da prea aproape.
Fireste ca amândoi uriasii; Petre si Kard, nu puteau sa lipseasca. La rugamintea capitanului, doctorul ramase sus, caci se pricepea mai mult ca oricine sa îl potoleasca tot mai mult pe malaiezi.
Cel dintâi care cobora se scara fu bineînteles, George. Luase de la unul din bastinasi o sabie ca sa aiba cu ce se apara de serpi. Chiar la capatul de jos al scarii fu nevoit sa se foloseasca de arma, caci o cobra uriasa se furisase acolo si cauta sa se catere sus. Cu o lovitura puternica George îi reteza capul si-l zvârli cat colo peste crocodili. Unul din acestia ne repezi si începu sa se ospateze dintr-însul. Tânarul care era încaltat cu pantofi subtiri, trebui sa fie cu mare bagare de

seama când se apropie de idol ca sa nu calce vreun sarpe care s-ar întoarce apoi sa-l muste îndata ce trecu în spatele statuii, doi cobra uriasi se descolacira si întinsera capetele spre el. Din doua lovituri de sabie, ei le reteza însa trupurile, astepta pana ce se potolira zvârcolelile târâtoarelor apoi se urca pe piedestalul pe care era asezat idolul. Gasi îndata usa. Petre si Kard vârâra doi drugi dedesubtul ei si o scoasera din balamale. Se dadura însa cu grija îndarat când vazura gaura neagra care se casca înaintea lor. Nu puteau sti daca Kombang-ul nu pusese si aci o cursa. Dar fiindca nimic nu se misca, bagara capul înauntru si cercetara cu atentie interiorul idolului. Spre marea lor mirare vazura ca si de aci porneau niste trepte care duceau în adânc. Probabil ca se aflau si acolo subterane.

George trase cu urechea câtva timp, pe urma începu sa coboare scara îngusta. Se astepta din clipa în clipa la vreun atac din partea malaiezului acela viclean, de aceea vârâse sabia în brâu si trasese revolverul. Era hotarât sa-l împuste fara mila, nu ca sa-l ucida, ci sa-l scoata numai din lupta.

În urma lui George venea Petre si Kard si dupa ei capitanul si înca un marinar. Pe alti trei îi lasase Farrow în încaperea de jos ca sa pândeasca daca nu cumva Kombang-ul se iveste prin vreo alta usa secreta ca sa închida la loc idolul sau sa se dedea la alta fapta nelegiuita.

Dupa ce scoborâra. Vreo trei trepte dadura de pamânt bine batatorit. George

lumina în juru-i si vazu ca se afla într-o încapere mai mica decât cea de deasupra. Zidurile erau si aci tot din lespezi de piatra dar în pereti erau niste usi mici de metal cari, pareau sa fie foarte vechi.
La un semn al lui, Petre deschise usa din stânga si se dadura îndarat asteptând. Dar nici aici nu se misca nimic. George vârî cu bagare de seama capul înauntru. Aci fusese cusca tigrului. Unul din peretii încaperii ducea piezis în sus si tânarul îsi dadu seama ca era o iesire în aer liber. Îi ramânea acum sa cerceteze ce e în dosul celeilalte usi. Cum o deschise întelese îndata ca nimerise vizuina Kombang-ului. Vazu pe jos un culcus de blanuri si câteva lucruri de gospodarie. Încaperea n-avea nici o alta iesire, peretii erau netezi si fara goluri între ei, dupa cum se încredinta Petre care izbi în câteva locuri cu drugul.
— Sa ne cautam prin cusca tigrului afara, propuse George. A, uite niste manivele vechi care slujesc probabil la ridicarea stavilarului elesteului.
— Si dedesubt, adauga capitanul, trebuie sa fie o camera unde se scurge apa ca sa se reverse iar în elesteu. Când vom iesi de aici, sa dam drumul crocodililor în apa ca sa nu moara de foame acolo unde sunt. Mai întâi sa cercetam iesirea din cusca tigrului care duce în afara. Tânarul, urca cu destula usurinta tunelul acela piezis. Era acum sigur ca pe aci fugise Kombang-ul dupa ce încercase toate viclesugurile lui. Sus deschise o usa de metal si se pomeni într-un tufis. Zvon de glasuri care ajungeau deslusit pâna la

el îl facura, sa-nteleaga ca se afla foarte aproape de templu. Ticalosul putea deci intra si iesi în voie din subterana si cu siguranta ca acum statea ascuns undeva prin padure. Trebuia neaparat sa-i dea de urma.
Dupa ce veni si capitanul dupa el, George îi zise:
— Tata, trebuie sa pornesc imediat dupa Kombang. Urmele lui îmi vor arata calea. O, pare sa fi disparut prin desisul de colo. Deocamdata n-aveti nevoie de mine; îl iau pe Petre si poate ca-l ajung.
— Sa va însoteasca si Kard, hotarî capitanul, spre marea bucurie a uriasului. Pâna te întorci tu, noi vom împinge crocodilii afara din subterana si ne vom pregati de plecare. Baga de seama, dragul meu, ai vazut ce primejdios e malaiezul acela. Daca vezi ca nu se poate altfel, nu pregeta o clipa si împusca-l ca pe un câine.
— Fii sigur ca n-o sa-l crut. Haidem, baieti, nu e timp de pierdut.
Pornira în goana pe poteca si dupa douazeci de minute ajunsera la plantatie. Pamântul era jilav si se cunosteau bine urmele malaiezului. Care fugise spre tarm. Cu siguranta ca se ascunsese pe undeva pe-aproape si pândea. Stia el bine ca daca izbutea sa-l ucida pe tânarul alb, prestigiul lui va fi crescut iar în ochii tovarasilor sai de trib.
George cerceta mai întâi încaperile cladirii în care locuia plantatorul, caci se putea ca ticalosul sa se fi pitulat aici. Toate încaperile erau însa pustii, tot asa si soproanele. Iesi iar pe poteca de

dincolo de casa si vazu din nou urmele si mai deslusite înca. Asa dar malaiezul se dusese într-adevar spre coasta..
De astadata George fu cu si mai mare bagare de seama si pasea urmat de-aproape de cei doi camarazi. Paseau toti trei în vârful picioarelor si cu auzul încordat, caci s-ar fi putut ca malaiezul sa stea la pânda în tufisul care marginea poteca.
Ajunsera însa cu bine la tarm. Submarinul se legana usor pe unde. Brun îi zari si le striga întrebându-i daca e ceva nou. Tânarul îi raspunse ca totul e în regula dar ca sunt în urmarirea capului rascoalei. Pe urma o lua îndarat pe poteca. Trebuia sa patrunda în desis ca sa dea de el cu orice pret.
Abia apuca sa faca vreo câtiva pasi si auzi un fosnet pe stânga. Petre si Kard erau ceva mai în urma lui, caci Brun striga ceva dupa el si statura în loc ca s-auda ce le spune.
Din tufis se ivi deodata malaiezul si se repezi cu sabia ridicata la George. Ochii îi luceau ca doi carbuni aprinsi si se citea în ei setea de sânge.
George i-o lua însa înainte. Smuci revolverul de la brâu si fara sa ocheasca, trase la întâmplare Uriasul malaiez ramase o clipa nemiscat, bratul care tinea sabia în aer îi cazu în lungul trupului, ochii îi devenita sticlosi, apoi se rasuci în loc si cazu gramada la pamânt. Glontul î se înfipsese drept în inima.
Când malaiezii vazura pe capul rascoalei mort, se linistira si fagaduira sa se apuce de lucru. Bogers si fiica-sa nu mai stiau

cum sa multumeasca salvatorilor lor care le raspundeau râzând ca a fost o adevarata placere pentru ei sa le vie în ajutor. Plantatorul veni si el cu Dorothy la tarm si în fluturari de batiste „Dox”-ul se pierdu în larg, în cautare de noi aventuri.

96
PONGO

I.
ÎN STEPA LEILOR.

DOCTORUL BERTRAM îsi relua, povestirea întrerupta, (Vezi vol. 93 „Aventurile submarinului Dox”).
— «Nu era de mirare ca ramasei înmarmurit de spaima. Cel mai curajos si îndraznet vânator n-ar fi stiut în clipa aceea ce sa faca – si afara de asta mai aveam si niste friguri puternice. Lovitura grozava pe care mi-o daduse în ceafa gorila în urma cu trei zile, o simteam si mai mult acum din pricina marsului pe care-l facuseram prin iarba înalta a stepei în dimineata acestei zile.
Altminteri nu mi s-ar fi întâmplat sa ma ridic de la locul meu, din tabara pe care ne o alesese Pongo pe malul unui mic fluviu si sa pornesc în stepa.
Spre nenorocul, meu Marian si Pongo dormeau tot atât de adânc ca si Kubang, nepotul lui Pongo si ceilalti semeni ai sai, pe care îi gasiseram în închisoarea din Loanda, portul din Africa portugheza.
Sentinela nu ma pricepu, fireste, când îi spusei ca voiam sa ma duc nitel la

plimbare. Stia, însa, ca noi eram cu Pongo, pe care-l recunostea drept stapânitor de fapt si de aceea nu cuteza sa ma opreasca.
Cu greu îmi croisem un drum prin iarba înalta, fara sa tin o linie dreapta, ci mergând în zigzag; ajunsei astfel la un teren nisipos, unde se afla o constructie înalta de termite, pe care o înconjurai.
Deodata ma oprii înmarmurit în loc; inima îmi zvâcnea cu putere si sângele îmi îngheta în vine, caci numai la trei metri departare vazui o leoaica uriasa, aplecata deasupra ramasitelor unui enorm porc mistret.
Recunoscui asta dupa capul care mai ramasese întreg, apoi îmi îndreptai privirea spre fiara si ramasei cu ochii pironiti la ea.
Leoaica paru si ea speriata de ivirea mea neasteptata; ridicase repede capul si ma fulgera cu privirea.
Eram înlemnit, nu alta si chiar daca asi fi vrut sa fug n-as fi fost în stare.
Statui astfel vreo cinci minute în fata fiarei, cu ochii pironiti într-ai ei, apoi vazui ca începe sa-si traga încetisor labele dindarat, centimetru cu centimetru.
Un tremur îmi zgudui tot trupul, ceea ce paru sa întarâte dihania. Se ridica mârâind înfuriata si se holba la mine, mirata parca, cu gura deschisa pe jumatate.
Erau adevarate clipe de groaza pentru mine, cum nu mai simtisem pâna atunci. Nici nu ma mai gândeam la pistolul greu

pe care-l aveam la brâu, cu care as putut poate nimeri fiara.
Deodata, leoaica scoase un pufait scurt si ciuli urechile. Groaza mortii ma cuprinse si nefiind în stare sa îndur privelistea aceasta închisei ochii…
Fiara scoase acum de câteva ori la rând un pufait întarâtat. Poate ca trupul meu sa clatinase, poate ca – si asta mi se paru mai probabil – nu mai o oprea de la saritura privirea mea.
E fapt cunoscut si adesea, dovedit ca oameni care se întâlnesc pe neasteptate cu lei, îi tin pe acestia la respect prin privirea ochilor lor, ba uneori îi silesc chiar sa fuga. În împrejurari de acestea contribuie mult si statura înalta a omului pe care îl au în fata, precum si atitudinea lui neînfricosata.
Cât despre atitudinea mea nu putea fi vorba în clipele acelea, caci paream destul de înfricosat, dar cu toata starea în care ma aflam, mai avui destula energie sa deschid iar ochii.
Si atunci vazui ca leoaica se mai apropiase cu un pas si se pregatea de saritura. Când întâlni privirea mea atintita asupra ei, deveni iar nelinistita si începu sa miste capul încolo si încoace, ca si cum nu i-ar fi placut ochii mei.
Îsi ridica din nou capul si ciuli urechile, înaltându-si trupul în acelasi timp. O fi auzit ceva? Poate ca venea leul, care ma va înhata din partea cealalta…
Dar întarit oarecum de clipele de primejdie, nici nu tresari când auzi furisându-se un trup alaturi de mine. Încetisor, mai mult din curiozitate, de a

cunoaste noua primejdie, întorsei capul si-l vazui… pe Pongo.
Tinea ridicat bratul drept cu enormul sau cutit de spintecat rechini si statea nemiscat cu privirea atintita asupra leoaicei. Spre norocul meu mai avui destula putere de stapânire ca sa ramân linistit. Privii iar la leoaica si bagai de seama ca fiara nu se simtea de fel la largul ei.
Întorcea capul când la dreapta, când la stânga, se rasucea în loc, apoi se-ntoarse de-odata si se-ndreapta spre iarba înalta care marginea terenul acela, pentru ca sa se faca nevazuta dintr-o saritura.
Mai privii câteva clipe spre punctul unde disparuse, pe urma ma cuprinse o ameteala grozava, batui aerul cu bratele si m-a simtii prins de niste mâini vânjoase. În vreme ce glasul lui Pongo rostea linistitor:
— Masser, totul bine.
Apoi ma pomenii ridicat si purtat în goana prin iarba înalta si fosnitoare. Senzatia aceasta dura scurt timp, caci îmi pierdui deodata cunostinta.
Când ma trezii, era întuneric. Un foc mocnit ardea într-o groapa, aruncând lumina asupra lui Marian si Pongo, care stateau linistiti lânga groapa si ma priveau.
— Ce… ce s-a întâmplat? bolborosii cu greu. Unde suntem?
— Slava Domnului ca te-ai trezit! facu Marian. Eram foarte îngrijorati de tine. Îti mai poti aduce aminte ce s-a întâmplat în vremea din urma?

Întrebarea lui suna atât de plina de îngrijorare încât râsei încetisor. Nu prea era râs, doar un sunet slab, pe care prietenul meu îl întelese însa caci râse si el, usurat si zise:
— Dupa cum vad, situatia s-a îmbunatatit, caci ai chef de râs. Dar ia spune, Robert, îti mai poti aminti ce s-a petrecut în zilele din urma?
Fui nevoit sa-mi concentrez toata vointa ca sa pot lega un gând, dar pe urma începui sa-mi reamintesc încetul cu încetul de debarcarea noastra la Loanda, vizita la închisoarea unde zacuse Pongo si tovarasi sai, fuga prin padure, urmarirea celor patruzeci de Askari, dupa aceea cele doua gorile, dintre care una ma lovise în ceafa. Si iarasi sederea noastra în poteca de crengi pe care o facuse Pongo cu ani în urma, fuga în stepa când urmele noastre fura descoperite de Askarii care se întorceau din satul lui Pongo.
Si ultima imagine... aceea a leoaicei care se ivise la trei metri de mine.
Amintirea aceasta ma trezi dea binelea. Ma ridicai si sprijinit în cot, privii în jurumi.
— Unde e leoaica? întrebai. L-am vazut doar pe Pongo ivindu-se în ultima clipa!
— Acum sunt linistit! facu Marian, usurat – pâna acum credeam mereu ca te-ai ales cu o puternica zguduire a creierului de pe urma loviturii ce ti-a dato gorila – dar dupa cum vad, nu e cazul. Care va sa zica îti mai amintesti? Si doar erai în prada frigurilor când ai parasit tabara acum cinci zile.

— Ce? facui eu, ridicându-ma cu totul si holbând ochii la Marian. Ce-ai spus? Cinci zile au trecut de atunci?
— Da, draga Robert, cinci zile – raspunse prietenul meu – când Pongo te-a adus înapoi în tabara, erai în prada unor friguri grozave, care au dat înapoi abia când credinciosul nostru camarad ti-a dat sa bei sucul unor buruieni pe care le-a cules din padure. Cinci zile ai stat lesinat – mai bine zis cinci zile si jumatate, caci te-ai trezit abia acum, la doua ceasuri dupa apusul soarelui.
— Dumnezeule, atunci trebuie sa fi fost foarte bolnav! exclamai eu. Si mie mi se pare ca abia acum câteva ceasuri s-a întâmplat.
— Ti se pare numai. În realitate sunt cinci zile si jumatate de atunci. Dar ia spune, îti poti aminti ce s-a petrecut înainte?
— De sigur, Mariane, acum sunt iarasi limpede la minte. Unde au ramas soldatii belgieni cu ofiterul lor alb?
— Astazi la amiaza erau în retragere la vreo cinci kilometri spre Nord de noi, raspunse Marian. Ma bucura ca-ti reamintesti de toate. Si cum îti spuneam, belgienii s-au retras, asa ca mâine vom porni spre satul lui Pongo si vom face ordine acolo. Daca nu te simti destul în putere ca sa tii la drum o zi întreaga, cât va dura marsul acesta, atunci va trebui sa ramâi aici cu câtiva oameni ai lui Pongo.
— Ce, sa ramân aici! facui eu. Nu, Mariane, asta cu nici un pret. Sunt

flamând ca un lup, ai cumva ai ceva carne la îndemâna?
— Asa îmi placi, asta e cel mai bun semn ca te-ai însanatosit – râse prietenul meu – na, tine, Pongo s-a îngrijit de vânat.
Înhatai cu lacomie bucata de carne pe, care mi-o pusese Marian pe farfuria de aluminiu si mâncai cu multa pofta ceea ce era o dovada ca ma însanatosisem pe deplin.
Dupa ce mai bau câteva pahare de ceai fierbinte, ma întinsei iar în culcus si întrebai:
— Ia-ti observat cu luare-aminte pe soldatii belgieni? Au fost într-adevar toti, ori au mai ramas câtiva în satul lui Pongo?
— Bravo! exclama vesel Marian. Întrebarea asta ma bucura din inima, caci îmi dovedeste ca te-ai vindecat cu totul. Da, Robert, în afara de ofiter erau toti cei treizeci si noua de soldati caci Kambu, tradatorul satului, a fast pedepsit de Pongo.
— Atunci pornim la drum mâine dimineata? Cred ca voi putea merge fara greutate, caci ma simt bine din toate punctele de vedere. Înca o întrebare: leoaica a fugit în adevar când Pongo al nostru a fulgerat-o cu privirea?
— Da, caci nu i-a prea venit la socoteala. Spre norocul, nostru, a luat-o la sanatoasa – altminteri Pongo ar fi avut de dus o lupta înversunata. Ma tem însa ca în stepele acestea ne vom mai întâlni cu lei, dar cel putin acum ne vom putea folosi de pusti, fiindca nu mai avem sa

temem ca vom fi auziti de soldati. Ai auzit?
Nu prea departe de noi se auzi deodata ragetul unui leu, ca un tunet îndepartat.
— Drace! facui eu – fiara pare sa nu fie departe. E vreun loc de adapat prin preajma noastra?
— Da, Robert – raspunse Marian – ne aflam aici lânga un pârâu caci trebuia sa avem mereu apa proaspata pentru tine. La patruzeci de metri departare numai, este o adapatoare de animale, de unde Pongo îsi alegea vânatul. Ragete ca cel de adineauri am auzit adesea în noptile din urma.
— Placuta vecinatate! zisei – dar tresari când auzii iar ragetul acela grozav, de asta-data si mai aproape.
— Aha, se pare ca vrea sa ne faca o vizita astazi – spuse Marian, calm – slava Domnului ca acum îl putem întâmpina cum trebuie.
Pongo zvârlise o gramada de vreascuri uscate în foc. Si acesta pâlpâi cu putere. Marian se ridicase si îsi despiedeca pusca, întorcându-se în aceiasi timp în directia de unde se auzise ragetul.
Baga de seama apoi ca cei zece tovarasi ai lui Pongo, împreuna cu Kubang, se ridicara si-si scoasera pistoalele pe care li le cumparaseram în Loanda.
Camaradul nostru Negru se apropia de Marian, tinând în dreapta cutitul de spintecat rechini.
Nici eu nu vroiam sa ramân cu mâinile în sân lânga, foc, îmi descoperii pusca ce se afla lânga mine si o despiedecai. Micul luminis nisipos pe care ne aflam avea un

diametru de vreo douazeci de metri. Focul ardea aproape în mijloc, astfel ca departarea pâna la iarba înalta unde se gasea leul, era de vreo zece metri.
Faptul acesta era oarecum în avantajul nostru, întrucât leul, daca s-ar fi gândit la un atac, nu ne-ar fi putut ajunge dintr-o singura saritura. Trebuia întâi sa iasa din iarba, pentru ca apoi sa se pregateasca de saritura. Si ca sa ajunga la noi avea nevoie de doua, ba poate chiar de trei sarituri.
La fel ca tovarasii mei privii si eu cu încordare spre marginea desisului de ierburi. Din miscarea firelor înalte trebuia sa ne dam seama pe unde va iesi oaspetele nedorit.
Judecând dupa ultimul sau racnet, era la cel mult douazeci de metri de luminisul nostru, asa ca se putea ivi dintr-o clipa într-alta. Dar asteptaram zadarnic.
Focul începea sa se potoleasca. Ma întorsei spre stânga, unde se afla mormanul de vreascuri si dupa ce zvârlii în foc un brat din ele, îndreptai privirea fara voie, spre partea stânga a luminisului.
Tresari brusc, caci din iarba deasa scânteia o pereche de ochi, care îsi schimbau mereu culoarea din verde în rosu. Erau ochii mari si misteriosi ai unui leu.
Pusei mâna pe pusca si tintii. Camarazii mei nu bagara de seama, caci erau ocupati sa pândeasca de partea cealalta a luminisului.
Fulgerator si fara zgomot trupul galben al unui leu urias se furisa dintre ierburi.

Se opri locului, parând ca vrea sa judece situatia si sa gaseasca, prada care-i convenea. O gasi repede în persoana lui Bandu, însotitorul mai în vârsta a lui Pongo care îi venea mai aproape.
Din pricina miscarilor repezi ale fiarei îmi pierdui tinta. Acum luai iar la ochi capatâna uriasa, dintr-o parte si tocmai când leul se pregatea de saritura, pusca mea detuna de doua ori în sir.
Trupul galben se repezi înainte, dar îmi dadui seama ca nimerisem bine. La doi metri numai de Bandu, fiara se prabusi la pamânt si începu îndata sa se zvârcoleasca de moarte.
Auzind detunaturile, camarazii mei se întoarsera repede, dar nu mai avura nevoie sa intervina, caci dupa câteva clipe fiara gemu odata din rarunchi si ramase întepenita pentru vecie.

II.
O ZI PLINA DE PRIMEJDII.

BANDU SE APROPIA DE MINE, se înclina adânc si rosti câteva cuvinte pe care, însa, nu le pricepui. Pongo mi le talmaci însa îndata:
— El spune ca poarta mare recunostinta lui Masser Bertram si ei da viata pentru Masser Bertram, care salvat la dânsul.
Nu mai avui ragaz sa-i raspund, caci deodata se auzi un alt raget si o leoaica, desigur tovarasa celui ucis de mine – se ivi dintre ierburi în luminis, privi câteva clipe în juru-i, apoi se pregati sa sara... asupra mea.

Se parea într-adevar ca banuieste cum ca eu îi ucisesem tovarasul, pe care vroia acum sa-l razbune. Din fericire aveam înca pe genunchi pusca despiedecata. O ridicai si când trupul galben se repezi, trasei repede trei gloante într-unsul.
Aproape în acelasi timp detuna de doua ori si arma lui Marian si în clipa urmatoare leoaica se prabusi… în groapa de foc de lânga mine, astfel ca fui împroscat de o ploaie de aschii aprinse.
Cu iuteala fulgerului ma dadui înapoi si singur nu stiu cum ajunsei la un metru departare de groapa. Dusei iar pusca la ochi, dar acum nu mai era nevoie sa trag. Fiara se zvârcoli nebuneste câteva clipe în vapaia ce împrosca scântei, apoi scoase un raget înfiorator si asta-i fu sfârsitul. Pongo si câtiva tovarasi sarira îndata si trasera din foc trupul greu.
Dupa ce atâtaram din nou focul ce se stinsese aproape, Marian se apropia de mine si zise zâmbind:
— Draga Robert. Acum m-am încredintat cu adevarat ca picioarele îti sunt iar zdravene. Ai facut o saritura ca cel mai bun echilibrist Putem fi multumiti însa ca aventura s-a sfârsit atât de bine. Nu mi-as fi închipuit ca perechea asta de lei sa fi dat târcoale cu atâta dibacie taberei noastre. Cum de ti-a dat în gând sa iei la ochi partea stânga a luminisului?
— A fost o simpla întâmplare – raspunsei – asa a vrut soarta, pesemne.
Tacuram si priviram spre negrii care jupuiau cei doi lei, curatau piesele pe dinauntru de resturile de carne si le ungeau cu creieri amestecati cu cenusa.

Târâra apoi lesurile în tufele de iarba, lasându-le prada hienelor si sacalilor.
Trecura vreo trei sferturi de ceas, de la atacul primejdioaselor fiare si nervii nostri biciuiti se linistisera cu încetul.
Ma asezai iarasi lânga foc, caci aveam toate motivele sa ma crut. Marian se lasa jos lânga mine. În vreme ce Pongo se întinse de cealalta parte a groapei. Oamenii lui se asezara de jur-împrejur, numai unul ramase în picioare, stând de paza si îngrijind de foc.
Când rasari soarele eram gata de drum. La început merseram încet, deoarece iarba înalta ne împiedeca, dar dupa vreo patru kilometri, iarba deveni mai marunta si în curând puturam cuprinde cu privirea stepa, pâna departe în zare, unde o dunga întunecata dovedea ca iar începe padurea. Nenumarate haite de animale se aratara si abia acum îmi putui da seama câti lei ascundea stepa.
Tufe mici de mimoze si acacia se vedeau pe alocuri. Facuram un mare ocol în jurul acestor insulite în oceanul de iarba, caci stiam ca acolo se adapostesc mai ales animale de prada.
Si noi n-aveam vreme de pierdut luptându-ne cu ele, gândindu-ne ca chiar daca belgienii se revoltasera, se apropia în schimb satul lui Pongo si nici acolo nu trebuia sa fie cunoscuta prea de timpuriu sosirea noastra.
În drum vorbii cu Marian despre asta si spusei:
— De sigur ca ofiterul belgian i-o fi comunicat lui Kanda, varul lui Pongo, care a pus mâna pe putere – ca adeptii

lui Pongo, care au fugit, s-au întors în tara si sunt în drum spre sat, iar fuga noastra din Loanda i-o fi fost vestita telegrafic. Nu cumva Kanda o si fi trimis iscoade?
— Tot ce se poate – încuviinta Marian – si am vorbit chiar cu Pongo despre asta, în timpul cât tu zaceai lesinat. De aceea camaradul nostru vrea s-ajunga abia pe înnoptate în sat, ca sa intre pe nesimtite. Nadajduieste ca mai are acolo si alti partizani ascunsi, care se vor alatura îndata de el când se va ivi…
— E pentru prima oara – rasei eu – ca ne amestecam în lupta pentru stapânirea unui trib negru. Sa nadajduim ca, totul va decurge fara varsare de sânge, caci n-as vrea sa lupt împotriva unor oameni care nu mi-au facut nimic, chiar daca vreau sa-i fiu de ajutor lui Pongo al nostru.
— Fireste ca si eu voi lupta numai când voi fi atacat – raspunse Marian – asta i-am si spus-o lui Pongo. Sper însa ca lucrurile se vor aranja în chip pasnic. În primul rând sarcina noastra cea mai de seama e sa aparam pe mama si fratele lui Pongo care sunt amenintati sa fie ucisi.
— Nu mai încape îndoiala, încuviintai eu. Dar mai întâi ar trebui sa stabilim în ce loc al satului se gasesc ei.
— I-a spus Bandu lui Pongo. E o coliba la marginea de miaza zi a satului. Pâna una-alta mai avem zece ceasuri de mers si în aceste zece ceasuri multe se pot întâmpla. Drace! – se întrerupse el, speriat – vorbesti de lup si lupul la usa.

În vreme ce vorbeam, daduram iarasi de iarba înalta. Fusese însa numai un brâu îngust si acum, când iesiram din nou în stepa, se ivi la stânga noastra, la vreo treizeci de metri departare, o padurice de mimoze, pe care daca am fi vazut-o înainte, am fi ocolit-o.
Si masura aceasta de prevedere, pe care, din pacate, n-am putut-o pastra acum, era foarte la locul ei, dupa cum se dovedi îndata, caci abia facuram câtiva pasi în stepa, ca din umbra pe care o aruncau mimozele se desprinse un trup mare si negricios, care se napusti spre noi.
În clipa urmatoare ne împrastiaram care încotro, caci recunoscuram în dihania care dadea navala un rinocer enorm. Înainte de a trage, trebuia sa stim spre cine se va napusti fiara. În primele clipe se parea ca pe mine ma luase la ochi, apoi bagai de seama, ca se îndrepta mai mult spre stânga.
Ma opri imediat – pusca o luasem de umar înca pe când alergam ma întorsei si despiedecai arma.
Uriasul rinocer parea sa-si fi pus ochii pe Pongo caci se luase dupa el, desi camaradul nostru facea niste sarituri cum nu mai vazusem în viata mea.
Ridicai pusca si în aceeasi clipa vazui ca si Marian, cam se afla la dreapta mea, îsi ridicase arma – dar atunci se petrecu ceva care în primul moment ma uimi atât de mult încât uitai sa mai apas pe cocos. Se parea ca la fel se petreceau lucrurile si cu Marian, fiindca si dânsul lasa pusca în jos si privi înmarmurit spre mine.

Uriasul pachiderm renuntase la Pongo, se roti o clipa nebuneste în jurul lui însusi, apoi se napusti într-o directie care trebuia sa treaca pe lânga noi.
Gasiram îndata explicatia acestei purtari neasteptate, vazând tâsnind brusc în fata monstrului o faptura micuta si neagra, care alerga ca un viezure de-a dreptul spre Marian.
Rinocerul facu imediat un ocol scurt si urma la mica distanta faptura aceasta, care zbura aproape deasupra ierburilor.
De sigur ca i-ar fi sunat ceasul din urma fugarului – era un negru mic dupa cum putui recunoaste în graba – caci Marian nu putea trage acum, fara sa-l primejduiasca. În schimb eu putui lua la ochi dihania si trasei de doua ori în sir.
Pustile noastre de calibru mic, de care ne foloseam întotdeauna, aveau o mare putere de patrundere si afara de asta gloantele de otel nichelat aveau o viteza enorma. Astfel ca nu era de mirare ca în clipa când gloantele mele îi patrunsera în trup, rinocerul cazu gramada. Probabil ca nimerisem în plamânul drept si cartusele îsi croisera drum dea curmezisul prin trup.
Dar acest monstru al padurilor avea sapte vieti într-unsul. Dupa câteva clipe se ridica iarasi si se repezi cu furie în directia mea.
Colosul întarâtat la culme era la cel mult douazeci de metri de mine si oferea o priveliste de neuitat în furia lui nimicitoare.
Pe când chibzuiam daca sa ma dau în laturi sau sa-i mai trimit un glont în cap,

auzii detunând pusca lui Marian de doua ori si colosul se prabusi cu zgomot, stârnind un nor de praf. Gloantele prietenului meu trebuie sa-i fi gaurit inima.
Ne apropiaram cu bagare de seama de cadavru. Faptura micuta, neagra, care pâna mai adineauri se afla lânga monstru, disparuse ca prin farmec, de parca ar fi înghitit-o pamântul.
Dar în clipele acelea ma gândii prea putin la asta, caci ramasesem încremenit vazând marimea uriasa a rinocerului. Pongo si oamenii sai se apropiara si ei si nu mai conteneau cu exclamatiile de mirare.

III.
PRIMEJDIILE STEPEI.

DEODATA PONGO arata spre ceafa pachidermului si sopti:
— Massers veniti, repede mâi departe! Nu va fie bine, asta facut Ifi.
Abia acum vazui o sageata înfipta în pielea groasa si care trebuie sa fi fost zvârlita cu mare putere, caci patrunsese foarte adânc în carne.
Un Ifi fusese deci, unul din acei misteriosi pitici negri, care daduse târcoale, probabil, rinocerului cufundat în somn, ca sa-i sloboada o sageata în trup. Dar pe care ivirea noastra îl adusese în mare primejdie.
Constatarea aceasta era îndeajuns sa ne îndemne sa ne vedem de drum cât mai repede. Dar trebuie sa marturisesc ca în jumatatea de ceas urmatoare întorceam

adesea capul si tresaream mereu când auzeam iarba fosnind în apropiere.
În cele din urma spusei încet lui Marian:
— Micul vânator se va fi necajit ca l-am adus într-o astfel de primejdie prin ivirea noastra neasteptata.
— Ba eu cred ca dânsul ne-a adus pe noi în primejdie. Nu cumva îti închipui ca a slobozit sageata otravita cu atâta îndemânare asupra rinocerului care gonea, încât – cu toate miscarile repezi ale acestuia – sa nimereasca exact cuta aceea a pielii, singura în care putea patrunde sageata? Nu, Robert, cu siguranta ca a slobozit-o înca pe când fiara dormea, cu putin înainte de ivirea noastra. Rinocerul s-o fi trezit atunci, dar piticul se si ascunsese în iarba si se retrasese. Putea sa astepte în liniste, pâna ce veninul îsi va fi facut efectul, ceea ce la rinoceri dureaza uneori si doua zile.
— De sigur ca ai dreptate, Mariane. Si noi ne-am ivit taman când pahidermul îsi cauta dusmanul! Nenorocul piticului a fost ca se afla în apropierea directiei în care fugea Pongo, astfel ca s-a vazut silit s-o ia si el la sanatoasa.
— Da, sa stii ca chiar asa a fost – raspunse Marian – si nu ne poate purta pica acum, ci cel mult ne poate fi recunoscator, caci gloantele noastre i-au salvat viata.
— Ai dreptate. Dar ia te uita – zisei aratând spre dreapta – colo în fata pare sa zaca un stârv. Vulturii se cearta pentru prada.

La vreo cincizeci de metri de noi se roteau uriciosii scormonitori de cadavre ai tinuturilor salbatece, fâlfâiau din aripi si cârâiau sinistru.
— Cu siguranta ramasitele vreunui ospat de leu – zise Marian – o zebra sau un kudu.
— Îmi pare ca Pongo vrea sa cerceteze ce e pe acolo – zisei eu, vazându-l pe urias îndreptându-se spre locul cu pricina.
— Si bine face, caci prin stepe dintr-astea primejdioase trebuie sa fii cu bagare de seama la toate.
— Cu atât mai mult când stii ca sunt pe aproape dusmani omenesti – spuse Marian. Acum îi aveam în spate pe belgieni, pe piticii aceia si pe varul lui Pongo cu partizanii sai. Daca mai punem la socoteala lei, rinoceri si alte fiare primejdioase, atunci trebuie sa recunoastem ca atinerea noastra pe aici nu prea e placuta.
— Asa e – încuviintai eu – si cred ca vom mai întâmpina multe pâna sa ducem la bun sfârsit afacerea lui Pongo. Dar nu strica, fara aventuri ar fi cam plictisitor.
— Aha, vulturii se cara – zise Marian – ramân totusi în apropierea pradei lor ca si cum ar sti ca pe noi nu ne intereseaza asta.
— Si probabil ca mai stiu ca nu vom cheltui gloantele pentru ei – râsei eu – ei, dar ce a patit Pongo?
Înaintasem pâna la vreo patru metri de locul unde vulturii se ospatasera pâna atunci. Pongo însa ajunsese chiar la fata locului si se daduse speriat înapoi. Acum

însa se apleca si observa cu interes hoitul.
Ne apropiaram repede si trebuie sa marturisesc ca si noi tresariram speriati în prima clipa, caci în fata noastra zacea trupul pe jumatate sfârtecat al unui negru.
Era o priveliste grozava; nu numai regele animalelor, ci si vulturii îsi îndeplinisera opera distrugatoare. Si ca un leu sfâsiase ne nenorocit, o dovedeau ranile grozave de la ceafa si de la umerii cadavrului.
Negrul zacea cu fata la pamânt. Pongo se apleca si-l rasuci încetisor. Chipul mortului era schimonosit si grozav la privit.
Credinciosul nostru camarad dadu din cap si zise:
— Ndengo!
Apoi se întoarse spre noi si adauga:
— Om de aici Ndengo, prieten de la Kanda. Trebuia sta de paza aici si Simba înhatat la el. Bine asa. Care va sa zica, varul lui Pongo tot pusese oameni de straja, care sa-i dea de veste venirea noastra si soarta facuse ca omul acesta ca fie sfâsiat de un Simba – adica leu.
Dând nepasator din umeri, Pongo vru sa porneasca mai departe, Marian însa îl opri:
— Pongo, a fost dusmanul tau, dar acum si-a primit pedeapsa. Vrei cu tot dinadinsul sa-l manânce vulturii?
Camaradul nostru sovai câteva clipe, apoi dadu din cap si spuse câteva cuvinte oamenilor sai, care începura imediat sa sape o groapa. Nu trecu mult si ramasitele pamântesti ale nenorocitului

fura îngropate, iar noi ne urmaram drumul.
— Daca lucrurile au sa mearga tot asa mai departe – zisei catre Marian – atunci cred ca abia în totul noptii vom ajunge în satul lui Pongo. Dar poate ca atunci îi putem lua mai usor prin surprindere.
— Asta trebuie sa stie si sa hotarasca Pongo – raspunse prietenul meu – noi putem cel mult sa-ti dam un sfat. Dealtminteri, eu socot ca vom fi în padure peste vreo cinci ceasuri. Acum cred ca a venit vremea, sa ne îngrijim de masa de prânz. Sa vorbim cu Pongo.
La întrebarea lui Marian, prietenul nostru negru întinse mâna înainte si zise:
— Curând vine apa, acolo facem lagar. Massers nu împusca, dusmani prea aproape.
Arata apoi îndarat, întelegând prin asta pe Ndengo cel mort. Si nu gresea, caci daca iscoada asta înaintase atât de departe în stepa însemna ca mai erau si alte straji la marginea padurii.
Facui planul ca vom mânca la prânz carne uscata, din cate mai aveam o mica provizie, soarta ne fu însa mai prielnica de astadata, caci la doi pasi de Pongo sari deodata o antilopa si îsi cauta salvarea în fuga.
Dar negrul nostru fu mai repede ca ea. Avea cutitul pregatit si cât ai clipi din ochi cutitul zbura în urma vânatului, înfigându-se în trupul lui.
Biata antilopa mai putu face doar câteva sarituri, apoi se prabusi la pamânt.
Nepasator, ca st cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Pongo se apropia de cadavru,

îi scoase cutitul din trup si facu un semn oamenilor sai, în, urma caruia doi din ei ridicara vânatul si-l luara pe umeri.
Dupa o jumatate de ceas ajunseram la un fluviu potrivit de lat, dar care parea sa fie cam adânc, dupa cum arata apa întunecata. În asemenea împrejurari era greu sa-l strabatem cu piciorul, de înotat nu prea era placut, iar cât priveste de construit o pluta era cu neputinta, din pricina lipsei de copaci.
Dar când Marian se plânse lui Pongo de lucrul acesta, Negrul nostru spuse ca la o mica departare spre nord e un vad pe unde se putea trece lesne. Aici unde ne aflam însa era locui cel mai bun de popas, deoarece se afla un mic luminis. Negrii lui Pongo adunara lemne în vremea asta si curând se încinse un foc, deasupra caruia fu fripta antilopa, jupuita de piele.
Ne întinseram la marginea unei tufe dese, unde aveam cel putin un pic de umbra. Dupa sfortarile din timpul noptii si lupta cu rinocerul, aceasta destindere ne facu bine si pentru moment eram multumit cu situatia noastra.
Africa ascunde însa primejdii acolo unde te astepti mai putin. Si de asta aveam sai ne încredintam îndata.
Mâncaseram bine, bauseram ceai si ne pregateam sa ne facem provizii. Unul din oamenii lui Pongo lua ibricele, ca sa le umple cu apa la fluviu.
Malul era la vreo sase metri de noi si eu priveam într-o doara la omul care se întinsese în nisip, ca sa ajunga cu bratul

întins la apa care era cu vreun metru mai jos.
Deodata el scoase un tipat puternic si în acelasi timp picioarele i se chircira ca de o durere grozava. Tot trupul i se zgârci, dar, dupa cum se vedea, din pricina unei forte din afara si cu smucituri fu târât spre apa.
Cu iuteala fulgerului sariram repede în picioare si daduram buzna spre mal. Acolo ni se înfatisa o priveliste grozava. Bratul Negrului fusese înhatat de un crocodil urias care îsi tragea acum prada în apa, când: de jur-împrejurul târâtoarei se ivira capetele scârboase ale altor crocodili.
În graba noastra ne lasaseram pustile în lagar; în lipsa lor smulseram repede pistoalele de la brâu si descinseram un foc viu spre capul dihaniei. Eu golisem încarcatorul repede de tot, dar Marian tragea glont dupa glont, linistit si dat fiind ca tragea cu socoteala, al patrulea si al cincilea glont trase de el nimerira ochiul stâng al reptilei.
Abia în urma acestui fapt monstrul dadu drumul Negrului, se salta cu jumatatea trupului din apa, pentru ca apoi sa cada greoi îndarat. Biciui cu putere undele întunecate cu coada lui uriasa, dar înainte de a fi sfârsit lupta cu moartea, ceilalti crocodili se napustira asupra lui si-l sfâsiara cu lacomie.
Era o priveliste înfioratoare, dar eu izbutii sa ma sustrag groazei ce ma cuprinsese, caci acum era vorba sa venim în ajutorul ranitului. Avea câteva rani adânci la brat – adevarate gauri în carne – totusi, cu

toata spaima prin care trecuse si durerea pe care o simtea, viteazul negru nu daduse drumul din mâna vaselor noastre.
În vreme ce un alt negru lua acum apa, Marian pansa bratul ranitului deasupra cotului. Ca sa opreasca hemoragia.
Bietul om, care nu scotea nici macar un geamat, trebuia sa astepte pâna vom fi fiert apa, caci cu aceea din fluviu nu vroiam sa-i spalam rana, deoarece ne temeam ca din pricina microbilor i s-ar putea infecta sângele.
Când apa fiarta se raci îndeajuns, spalaram gaurile adânci si le pansaram, dupa ce presararam deasupra iodoform din mica noastra farmacie de campanie.
Când treaba fu gata si Marian îl batu pe negru pe umar, ca sa-l îmbarbateze, acesta sari îndata în picioare, misca de câteva ori bratul, se înclina apoi în fata noastra si ne multumi calduros, dupa cum ne talmaci Pongo cuvintele sale.
Peste o jumatate de ceas de la întâmplarea aceasta, eram gata sa ne urmam drumul. Pongo facu o mutra cam îngrijorata si la întrebarea lui Marian asupra motivului, raspunse:
— Nu e bine împusca, oameni a lui Kanda aude.
Avea dreptate, nu ne ramasese însa altceva de facut pentru a-l scapa pe bietul negru din gura crocodilului.
— Fireste, Pongo – zise Marian – poate ca prin asta ne-am înrautatit situatia, dar vezi ca n-am avut încotro. Ce zici, nu s-ar putea sa facem un ocol spre Nord. Pentru

ca sub ocrotirea întunerecului sa ne apropiem apoi de satul tau?
— Bine, Massers, asa facem – raspunse Uriasul dupa o scurta chibzuiala.
Porniram de-a lungul malului râului. Iarba era destul de marunta aici, astfel ca puteam cuprinde cu privirea stepa. Atâta vreme cat numeroasele cârduri de antilope pasteau în liniste, n-aveam sa ne temem de nici o primejdie si înaintam fara grija.
În cele din urma ajunseram la un vad al râului care ne îngaduia trecerea lui, fara sa ne expunem primejdiei de a fi înhatati de un crocodil.
Fundul prunduit al fluviului se vedea lamurit prin apa, astfel ca nu ne udaram decât pâna la genunchi. Când furam pe malul celalalt, Pongo iscodi atent în jurul sau, apoi porniram înspre Nord.
Dar se parea ca nenorocirea se tine scai de noi. Strabatuseram abia vreo jumatate de kilometru, când auzii îndaratul meu un tipat.
Negrul care venea în urma mea ramase locului si cu o expresie de groaza privi la iarba din dreapta lui. Chipul i se facuse cenusiu, ceea ce dovedea ca vazuse sau i se întâmplase ceva îngrozitor.
Pongo se apropie îndata de el si-l întreba ceva, dar omul nu raspunse decât cu un cuvânt si arata spre o tufa la vreo doi metri departare.
Camaradul nostru privi eu încordare într-acolo si urmarea fu ca si pe chipul sau se întipari o spaima grozava, în clipa urmatoare ridica bratul cu cutitul de

spintecat rechini si arma sclipitoare suiera prin aer.
Imediat se facu o miscare în frunzisul tufei si în primul moment nu-mi puteam da seama ce se petrecea acolo. Pongo însa nu mai dadu atentie tufei, ci vorbi mai departe cu consângeanul sau.
Tânarul negru arata acum spre genunchiul drept; Pongo, privi în treacat, apoi se-ntoarse spre noi:
— Massers, repede ajutor, Naja! De data aceasta ne cutremuraram si noi de groaza: un sarpe veninos îi muscase pe bietul negru. Alergaram repede la el si Marian îl împinse jos la pamânt.
Vazuram acum ca deasupra genunchiului erau doua gaurele, ale caror margini se si învinetisera. Marian înfasura îndata piciorul, deasupra acestor gaurele, cu o sfoara groasa si o rasuci bine cu ajutorul briceagului sau.
În vremea asta eu scosesem din farmacia noastra portativa serul acela pe care-l duceam întotdeauna cu noi în calatoriile la Tropice. Era din cunoscutul Institut de seruri din America de Sud si facea minuni în combaterea muscaturilor de serpi.
Pe când eu faceam o injectie ranitului, Marian cresta pielea în forma de cruce deasupra celor doua gaurele si începu sa stoarca sângele, frecând piciorul de la genunchi în jos.
Dupa câtva timp dadu din cap multumit si zise:
— Cred ca am stors toata otrava si acum putem spala si pansa ranile.

Spalaram ranile cu alcool curat, fara sa tinem seama ca bietul negru se cam strâmba de durere. Apoi înfasuraram locul cu tifon si Marian zise lui Pongo:
— Se va vindeca, dar deocamdata n-are voie sa mearga. Va trebui sa-l ducem.
Sarpele din tufa, pe care uriasul nostru camarad îl omorâse cu cutitul sau, nu mai dadea semne de viata. Cu toate acestea ne apropiaram cu bagare de seama, pâna vazuram trupul lucios zacând nemiscat.
Era un asa-numit Uraus, lung de vreun metru si jumatate si tânarul Negru muscat se putea socoti om norocos ca-i veniseram în ajutor atât de repede.
Pongo lua de jos cutitul care spintecase ceafa reptilei, îl curati cu bagare de seama înfigându-l de câteva ori în pamânt, apoi zvârli cu piciorul trupul târâtoarei în stepa.
Facuram cale întoarsa si la îndemnul lui Pongo doi din oamenii sai ridicara pe bolnav si-l purtara pe brate ca pe targa.
Adesea îmi îndreptam privirile, îngrijorat, peste stepa, spre dreapta, unde socoteam ca se ascund taine si primejdii. Si îndaratul dungii întunecate de la orizont, care însemna padurea, pândeau cu siguranta dusmani omenesti, mai fiorosi ca fiarele.
Abia asteptam ca soarele sa apuna cât mai curând, caci desi pe întunerec primejdia animalelor salbatece era mai mare, dusmanii ceilalti erau mai putin de temut.
La fel parea sa gândeasca si Marian; îl vedeam privind adesea spre soare, care

îsi arunca înca razele-i fierbinti vertical deasupra noastra. Mai erau vreo cinci ceasuri pâna sa apuna...
În schimb Pongo parea sa-si fi regasit linistea. Mergea neobosit alaturi de fluviu, pâna ce, dupa vreun ceas, se opri si zise:
— Acum va fi bine, Massers, acum intram în padure.
Marian socoti departarea pâna la dunga întunecata, apoi raspunse:
— Vom ajunge acolo cam peste trei ceasuri, asa ca vom mai avea doua ceasuri lumina. Vom fi în masura poate sa punem mâna pe vreo iscoada – daca e – pe câta vreme pe întuneric am trece pe lânga ea fara s-o vedem. La drum!
Schimbaram directia si porniram spre padure prin iarba marunta.
Deodata Pongo se opri si cerceta pamântul cu luare-aminte. Ne apropiaram de el si vazuram un teren lungaret pe care iarba era calcata. Din locul acesta pornea o fâsie îngusta de iarba batatorita drept spre padure.
— Dusman vazut la noi! zise camaradul nostru negru.

IV.
AVENTURILE DIN PADURE.

NE PRIVIRAM ÎNMARMURITI. Cele spuse de Pongo nu puteau fi puse la îndoiala caci urmele erau o dovada destul de lamurita si iscoada trebuia sa fi fost pe aici abia de scurt timp, deoarece iarba nu se ridicase înca la loc.

Asadar, Kanda, stapânitorul actual al satului, nu era un dusman de nesocotit. Se parea ca belgienii l-au prevenit, îndemnându-l sa puna straji din loc în loc. Cu siguranta ca iscoada era acum în drum spre sat, ca sa-l vesteasca de venirea noastra.
Prin asta mama si fratele lui Pongo erau în mare primejdie, caci Kanda îi va ascunde undeva sau îi va ucide chiar, când va afla de sosirea uriasului. Tinând seama de aceasta, îmi trecu prin minte gândul daca n-ar fi bine sa navalim în graba asupra satului, ca sa-l ajungem din urma pe spion. Sau daca asta nu era cu putinta, cel putin ajungeam la timp ca sa salvam pe cei doi primejduiti.
Ma uitai la Pongo si vroiam tocmai sa-i fac propunerea aceasta când el mi-o lua înainte:
— Massers urmeaza, Pongo trebuie ajunge repede. Kubang conduce Massers.
Si fara sa mai astepte raspunsul nostru, spuse câteva cuvinte oamenilor sai, se-ntoarse si porni în goana spre padure. Ma miram ca nici unul din consângenii lui nu-l urmeaza, dar îmi dadui seama apoi ca nimeni n-ar îi putut tine pas cu el, atât de repede alerga prin stepa.
Kubang se puse acum în fruntea micului convoi. O rupea putin pe englezeste si Marian îl îndemna sa mearga repede.
Astfel ajunseram în curând la padure si gasiram locul unde patrunsese Pongo dupa spion. Daduram de o potecuta, care mergea de-a lungul marginii codrului secular.

Se parea ca poteca aceasta era croita de mâna omeneasca – dovada ca era umblata. Pentru noi împrejurarea asta era bine venita, caci puteam înainta repede. Fireste însa ca cei doi care îl purtau pe Negrul muscat de sarpe ramâneau tot mai în urma. Dar nu puteam face altfel, trebuia sa-i venim în ajutor lui Pongo.
Din fericire nu ramasesera prea înapoi, altminteri n-am fi putut auzi deodata chemarile lor, care ne dovedeau ca se petrecuse ceva deosebit.
Si Kubang ne striga îndata:
— Repede înapoi, dusmani.
Cuvintele acestea ne facura sa ne grabim: si mai mult decât ne îndemnau strigatele. Din fericire purtatorii omului muscat de sarpe se aflau numai la cincizeci de metri înapoi si dupa ce trecuram în goana de trei cotituri ale potecii, vazuram la vreo treizeci de metri înaintea noastra o masa neagra, în lupta, apriga.
Nu ne puteam folosi de pistoale, caci nu stiam câne e dusman si cine e prieten. Pe de alta parte, detunaturile ne-ar fi dat de gol.
Asa dar, ne puteam folosi numai de cutite, dar pentru mine si Marian era greu sa intervenim, caci ar fi trebuit întâi sa observam bine pe cine atacam, ca sa nu lovim în negrii nostri.
Din aceasta încurcatura ne scoase Kubang si tovarasii sai, care trecura ca niste timbre pe lânga noi si se napustira asupra luptatorilor, cu cutitele ridicate.
Lupta tinu doar câteva minute, apoi se auzira câteva racnete de moarte si sase

fapturi se prabusira la pamânt.
Repede ne apropiaram de grup si vazuram zacând cinci negri straini, iar al saselea era unul din aceia care purtasera pe ranit; bietul om avea inima strapunsa de un cutit.
— Prieteni de la Kanda, zise Kubang, scurt si arata lesurile.
Ne-am fi pierdut prea mult timp, ca sa-i înmormântam, asa ca negrii dusera mortii, în desis, apoi ne urmaram drumul în graba.
Daca aici si era o straja atât de puternica, apoi mai aproape de sat trebuiau sai fie si mai multe santinele. Si cât de lesne le-ar fi putut cadea Pongo în vreo cursa vicleana, deoarece iscoada care fugise le-o fi dat de veste de venirea lui.
Cu toata graba cu care mergeam, cercetam cu bagare de seama din ochi împrejurimile, ca sa descoperim vreun dusman la pânda; acum trebuia sa ne gândim iarasi la cei ramasi în urma cu negrul muscat de sarpe.
Din fericire, nelinistea noastra pentru Pongo avea sa ia sfârsit îndata, caci când trecuram iarasi de o cotitura a potecii… ne iesi înainte o faptura înalta. Un rânjet de bucurie îi lumina fata si zise linistit:
— Pongo ajuns iscoada.
Asta însemna ca spionul trecuse din lumea celor vii – altminteri tovarasul nostru negru nu s-ar fi înapoiat. Când îi povestiram despre atacul celor cinci negri ascunsi în padure, el dadu din cap si zise:

— Pongo vazut pe ei dar nu putut opri, caci iscoada luat înainte. Pongo stiut ca Massers va scoate la capat cu dusmani. Pongo vrut întoarce acum, ca sa ajute, bine ca nu mai este nevoie.
Luaram hotarârea sa asteptam pâna vor veni cei cu omul muscat de sarpe, apoi aveam de gând sa ne urmam drumul încet si cu bagare de seama. Pâna sa se întunece mai putea fi un ceas si jumatate, dupa aceea – cum spunea Pongo – mai aveam de mers, noaptea, vreo trei ceasuri ca sa ajungem în satul lui.
— Vom mai da oare de multe straji? îl întrebai pe credinciosul nostru camarad.
— Pongo nu stie, raspunse ei. Kanda n-are acum oameni multi, de zece ori zece. Ceilalti pentru Pongo, cum zis la mine Bandu. Si astia este de zece ori zece.
Asa dar partizanii ambelor tabere erau egali, numai ca Kanda era favorizat, deocamdata prin aceea ca avea puterea în mâini. Si poate ca te timpul stapânirii sale purtase de grija ca numarul adversarilor sai sa se micsoreze…
Cu putin înainte de a se lasa întunericul, ne mai ocuparam putin de negrul care fusese muscat de sarpe si constataram cu bucurie ca interventia noastra venise la timp, caci nu se declarasera friguri, piciorul cu pricina arata normal si el însusi îsi exprima dorinta sa mearga nesprijinit.
Deoarece prin asta câstigam timp, încuviintaram în cele din urma. Dar omul trebuia sa mai poarte bandajul. Marian slabi putin, ca sa îngaduie sângelui o

circulatie înceata, iar Pongo îi spusese bolnavului sa dea imediat de veste daca simtea vreo tulburare în trupul sau.
Deasemenea si celalalt negru, muscat de crocodil, se simtea bine. E drept ca ranile îl dureau, se parea însa ca osul nu fusese atins, deoarece îsi putea misca bratul si era hotarât sa ia parte o lupta, daca s-ar fi iscat vreuna.
În curând se lasa si noaptea. Pongo si oamenii sai cunosteau bine poteca pe care ne aflam si credinciosul camarad întari presupunerea noastra ca ea ducea de-a lungul întregii paduri si era folosita ca drum de legatura între diferitele triburi de negri.
Înaintam repede si asta nu numai pentru ca drumul era bun si nu prezenta piedici, ci si pentru ca ne îndemna la mers grija; de soarta fratelui si mamei lui Pongo.
Dupa o jumatate de ceas luna îsi împrastia razele asupra stepei si poteca din Padure ducea atât de aproape de marginea acesteia, încât se strecura destula lumina printre copacii uriasi, ca sa ne putem îndoi iuteala cu care mergeam.
Deodata se auzi în apropierea noastra un sunet ciudat. Pongo se opri si ne sopti:
— Iscoade îsi dau semnale, Massers.
Asta însemna ca nemernicul de Kanda îsi instruise foarte bine oamenii. Oricine nu le cunostea obiceiurile, ar fi luat acest sunet drept tipatul vreunui animal, cu atât mai mult cu cât dupa câteva clipe se auzi unul asemanator la oarecare departare. Asa dar se parea ca se afla un

sir întreg de santinele de-a lungul acestei poteci, pâna la sat.
— Massers, merge încet! ne sfatui camaradul nostru. Pongo prinde iscoade, vede daca este prieteni.
În primele clipe ma înfiorai când Pongo zise ca va „prinde” iscoade, caci îmi ziceam ca asta însemna moartea lor. Îmi dadui însa repede seama cât de prevazator era el.
Se prea putea ca noua capetenie, Kanda, sa fi pus ca santinele si câtiva oameni care sa nu fie dintre partizanii sai. Daca acestia ar fi fost ucisi de Pongo, însemna ca se va face varsare de sânge si printre ceilalti partizani ai prietenului nostru. Pe de alta parte însa, prin asta Kanda avea si o dovada în mâna cine era împotriva lui.
Adresând doar un cuvânt oamenilor sai, Pongo se facu nevazut, pierind ca o umbra. Dupa câteva clipe nepotul sau, Kubang, aluneca pe lânga noi si se aseza în fruntea convoiului. Pongo orânduise astfel, fireste numai din motivul ca la o eventuala întâlnire cu un dusman sa nu fim cei dintâi primejduiti.
N-aveam cum sa ne împotrivim acestei orânduieli, caci Kubang porni atât de repede, încât cu greu ne puteam tine dupa el.
Dupa vreo cinci minute ajunseram la locul de unde trebuie sa fi pornit primul semnal de întelegere între iscoade. De trunchiul unui copac urias se sprijinea o faptura, care la apropierea noastra pasi în lumina de luna ce patrundea printre doi arbori.

Spuse ceva lui Kubang, apoi acesta ne lamuri:
— Un prieten de la Pongo, el cu noi vine.
Deci, principiul lui Pongo de a cerceta întâi cine sunt iscoadele, era foarte îndreptatit, deoarece acum aveam doua brate mal mult. Chemarile santinelelor rasunasera de câteva ori, tot mai slabe, dovada ca întregul drum pâna la sat era ocupat de ele.
A doua santinela, a carei chemare o mai auzisem înca foarte lamurit, nu se vedea.
Asta însemna ca fusese un dusman si de sigur ca zacea acum undeva în desis.
Mergeam mereu înainte si peste un ceas convoiul nostru spori cu înca trei oameni; tot atâtia oameni trebuie sa fi recunoscut Pongo si ca dusmani si i-o fi pus cu botul pe labe.
În cele din urma daduram chiar de camaradul nostru, care se apropia de noi din umbra unui copac urias.
— Massers fie linistit – sopti el – colo libatta de la Pongo.
Cu bagare de seama ne duse câtiva pasi mai departe si atunci vazuram înainte-ne un luminis, în mijlocul caruia se afla un sat mare, împrejmuita de un gard de maracini.
Pentru noi ar fi fost foarte greu, daca nu chiar cu neputinta, sa trecem prin acest gard împletit, dar dupa câtva timp Pongo ne conduse de-a lungul luminisului spre celalalt capat al satului, unde ne arata un anumit loc al îngraditurii si sopti:
— Colo coliba cu mama si frate de la Pongo. Pongo duce Massers prin Borna.

Massers ocroteste apoi mama si frate lui Pongo.
— Asa vom face, Pongo, raspunse Marian. Dar cum vrei sa patrunzi în sat?
— Prieten de la Pongo, iscoada, deschide poarta – zise uriasul – Pongo apoi patrunde repede si cheama prieteni ai lui.
El privi multa vreme peste luminis, pâna zise deodata:
— Veniti, Massers!
Spunând asta trecu repede locul luminat de luna, îndreptându-se spre gardul înalt. Noi îl urmaram si ajunseram în curând la îngraditura. Pongo îsi scosese cutitul si taia fara zgomot o spartura în gardul împletit.
Când deschizatura aceasta de vreo jumatate de metru fu gata, vazuram înaintea noastra primele colibe de lut, de forma conica. Ca o umbra se strecura Pongo prin spartura si porni spre cea mai mica din aceste colibe.
Îl urmaram fara zabava. Intrarea colibei era de partea opusa noua si uriasul se furisa în jurul constructiei de lut. Apoi facu o saritura uriasa în laturi si disparu vederii noastre..
Marian îmi puse mâna pe brat si-mi sopti:
— Sa asteptam câteva clipe. Cu siguranta ca Pongo l-a doborât pe paznic.
Când dupa câtva timp, ne furisaram în jurul colibei, gasiram, într-adevar, gol locul din fata ei. Dar aproape în acelasi timp se apropia de noi Pongo din partea cealalta si ne spuse în soapta:
— Pongo dus de aici paznic. Massers asteapta.

Dupa aceea dadu la o parte blana care acoperea intrarea colibei si se facu nevazut înauntru. Auziram o exclamatie de bucurie si uimire, apoi murmure si deodata Pongo iesi repede afara. Era urmat de o femeie înalta si în lumina lunii vazuram o negresa care se putea numi frumoasa chiar dupa parerile europenilor. Îndaratul ei venea un negru tânar, înalt si vânjos, care semana leit cu ea.

— Massers, aici mama si frate de la mine, îi prezenta Pongo pe cei doi. Repede plecam, libatta primejdios! Kanda trimis de aici toti prieteni de la Pongo.

Parasiram repede satul prin deschizatura din gard si alergaram spre padurea ocrotitoare. Acolo Marian îl întreba pe camaradul nostru:

— Pongo, nu stiau asta iscoadele care îti sunt prieteni?

— Nu, Masser, iscoade sta de straja înca! De la amiaza. Kanda trimis mai târziu toti prieten! De la mine, ca sa faca vizita la trib vecin.

— Numai de nu i-ar astepta o primire proasta acolo – zise Marian, îngândurat.

— Sau a dat vreun motiv deosebit.

— Mtoro, fratele meu, a auzit ca el spus ca ajute la vânatoare în Simbas pe capetenie trib vecin, raspunse Pongo.

— Asta e prilejul cel mai bun sa-i faca sa dispara unul dupa altul – mormai Marian – tribul vecin locuieste departe?

— Sase ceasuri – raspunse uriasul, care se obisnuise cu masuratoarea moderna a timpului.

— Atunci te-as sfatui sa pornesti îndata într-acolo si sa-ncerci sa-i aduci înapoi pe oamenii tai. Când te vei ivi cu dânsii în fata satului tau, aproape sigur ca oamenii lui Kanda vor trece mai toti de partea ta.
— Oh. Masser dat sfat bun? exclama uriasul, cu însufletire. Massers vine cu Pongo?
— Fireste – raspunse Marian – numai ca va trebui sa lasam aici câtiva din prietenii tai, ca sa ne poata da de veste daca se va-ntâmpla ceva deosebit în vremea asta.
— Pongo face cum spune Masser – încuviinta Negrul – oh, auziti, Massers? Fuga descoperit.
Din sat se auzira strigate, apoi o galagie asurzitoare. Pongo asculta cu încordare câteva clipe, pe urma ne sopti:
— Sa plecam repede, Massers, oameni de la Kanda vine îndata!
Ocoliram în graba luminisul, îndreptându-ne spre locul unde ramasesera oamenii lui Pongo. Mare le fu bucuria când vazura pe mama si fratele camaradului nostru.
Pongo le dadu în graba instructiunile cuvenite, alese cinci oameni – printre care pe cei doi raniti – ce urmau sa ramâna pe loc si dupa câtva timp uriasul porni cu noi dupa el spre Rasarit, pe o poteca îngusta si întortocheata.

V.
DISPARITIA LUI PONGO.

DUPA VREUN CEAS SI CEVA ajunseram într-un luminis îngust, care însa parea sa

se întinda foarte departe, l-a cincizeci, saizeci de metri departare se vedea padurea întunecata, dar stepa de lânga ea, acoperita cu iarba marunta, era luminata ca ziua de razele lunii.
În mijlocul ei se zarea un punct mare si negricios, în jurul caruia era o agitatie salbateca. Ne daduram seama îndata ce însemna asta, caci sunetele ce ajungeau pana la noi ne erau foarte cunoscute.
Probabil ca vreun Kudu enorm fusese tarat acolo de un leu si acum întreaga familie a acestuia era ocupata cu praznicul. Mârâind si pufaind, fiarele sfâsiau victima în bucati.
Atâta timp cât nu erau înca satui, nu trebuia sa trecem pe aproape de ei. Si asta era o piedeca mare pentru noi. Caci cum puteam ajunge de partea cealalta? La dreapta si la stânga padurea era atât de deasa încât n-am fi putut razbate prin ea fara sa ne folosim de cutite. Asa ca, pentru a ocoli grupul leilor, ar fi trebuit neaparat sa iesim în luminis.
Ne aflam în mare încurcatura. Orice întârziere în continuarea drumului era o primejdie atât pentru ceea ce ne pusesem în gând sa facem, cât si pentru tovarasii lui Pongo, care erau haraziti cine stie carei mirti cumplite, din porunca lui Kanda.
Camaradul nostru negru puse capat nehotarârii. Sopti câteva cuvinte oamenilor sai, apoi catre noi:
— Massers, urmati Pongo, faceti totul la Pongo?
În clipa urmatoare se lasa în genunchi si se tara dea busilea în luminis, de unde

coti spre stânga.
Atunci ne daduram seama de planul sau: leii trebuiau sa ne ia drept animale, poate chiar din neamul lor. Asa fiind, ei nu-si vor întrerupe ospatul, ba poate vor înfuleca cu si mai multa lacomie, de teama sa nu le ia si altii din prada.
Întreprinderea era, totusi, foarte primejdioasa, caci se putea prea bine ca, împotriva tuturor asteptarilor, toata haita sa se napusteasca cu furie asupra noastra.
N-aveam însa timp de stat la gânduri, asa ca Marian porni imediat, târâs, dupa Pongo si eu îl urmai.
Inima începu sa-mi zvâcneasca puternic când ne aflaram aproape de tot de fiare. Acestea se oprira din înfulecat si întoarsera capetele spre noi.
Sarpele lung si întunecat care se ivise brusc din padure trebuie sa le fi atras luarea aminte. Dupa ce strabaturam astfel vreo douazeci de metri, ma întorsei si privii îndarat. Rasuflai usurat vazându-i ca-si vad de mâncarea lor si peste putin, Pongo – care se afla în fruntea noastra – coti spre padurea ocrotitoare.
Dar tocmai când credeam ca nu mai aveam sa ne asteptam la nici o primejdie, se-ntâmpla ceva surprinzator. La vreo zece metri pe dreapta noastra târsni de-odata în sus un trup negru si cu sarituri uriase se repezi spre padure.
Dupa cum ne daduram seama îndata era un negru si nu putea fi vorba decât de un dusman, altminteri n-ar fi fugit de nou. Asadar Kanda asezase iscoade si aici. O

clipa ma gândii sa ma folosesc de pistol, îmi dadui însa seama îndata ca detunatura ne-ar da de gol. Vazui apoi ca Pongo si ridicase bratu-i drept în care sclipea cutitul. În acelasi timp mai striga fugarului câteva cuvinte care-l facu pe acesta sa o ia si mai de zor la goana.
Asa dar era într-adevar un dusman si acum ma asteptam ca în clipa urmatoare arma lui Pongo sa fulgere prin aer... Dar sorta harazise alta moarte iscoadei.
Un raget scurt, un pufait, rasunara înaintea noastra. Pongo îsi lasa bratul în jos si în momentul urmator un trup enorm, culoare deschisa, o zbughi cam la cinci metri de Pongo si se repezi dupa fugar.
Aresta se-ntoarse brusc, vazu leul si, scotând un tipat, coti spre dreapta. Nu trebui însa sa faca mai mult de zece metri si fiara galbena se si napusti asupra lui.
Un racnet înfiorator, un mârâit furios al leului, câteva zvârcoli în iarba – apoi regele stepei ramase c-o laba înfipta în trupul nemiscat al negrului si privi linistit în juru-i.
Înlemniti de groaza urmarisem privelistea aceasta. Dupa aceea, însa, rasuflaram usurati. Se parea ca însasi soarta ne ocroti, caci daca iscoada n-ar fi rupt-o de fuga la vederea noastra, Pongo ar fi cazut a dreptul în labele dihaniei, care l-ar fi culcat la pamânt dintr-o singura lovitura. Pe de alta parte si noi am fi fost în mare primejdie, deoarece înainte de a ne fi putut folosi de arme, am fi cazut în ghearele dihaniei.

Pongo îsi recapata cel dintâi linistea si se târî mai departe, iar noi îl urmaram. Usurat nu ma simtii decât atunci când ajunseram în umbra padurii, unde puteam cuteza sa ne ridicam în picioare.
În vreme ce porniram îndarat pe marginea padurii, ca sa ajungem la continuarea potecii, îmi aruncai privirea fara voie spre luminis si ma cutremurai de groaza vazând leul ospatându-se.
Ajunseram curând la poteca si ne urmaram drumul în tacere. Merseram astfel câteva ceasuri. În care timp nu se întâmpla nimic deosebit.
În cele din urma Pongo se opri, arata spre luminisul care se întindea în fata celor din urma copaci ai padurii si sopti:
— Acolo libatta de la trib celalalt.
Ca si în satul camaradului nostru si aici colibele de lut se aflau dincolo de un gard înalt, dar în fata acestuia ardeau câte val focuri lânga care stateau ghemuiti negri.
Pongo îi masura, cu privirea pe acesti semeni ai sai, apoi scoase de-odata un strigat ciudat, ca tipatul bufnitei, însa mult mai patrunzator. În aceeasi clipa fapturile negre de la foc sarira în picioare si se holbara spre marginea padurii.
Pongo mai scoase odata tipatul acela apoi înca odata. Atunci un negru înalt se desprinse de lânga foc si porni spre locul unde ne aflam noi. Când fu la cinci metrii vazuram ca avea în mâna o sulita lunga, gata s-o zvârle.
Pongo însa îi striga câteva cuvinte, în urma carora sari spre noi cu o exclamatie de bucurie.

Acum începu o convorbire însufletita între el si Pongo, dupa care uriasul ne spuse:
— Massers, va fi foarte bine. Colo prieteni de la mine, care vine cu noi. Kanda în padure, plecat acum un ceas. Pongo merge cauta pe el. Massers asteapta aici.
— Stai! îl opri Marian, când uriasul era gata sa se faca nevazut în padure. Pongo, mai întâi de toate trebuie sa le spui prietenilor tai de la focurile de colo ca sa vina aici în padure, unde sunt la adapost. Daca varul tau Kanda e prin padure, atunci cu siguranta ca a si aflat de venirea noastra si va putea lesne sa-l convinga pe prietenul sau, capetenia acestui sat, sa-i atace pe neasteptate pe prietenii tai.
— Massers are dreptate, raspunse uriasul. Ugo – (arata spre negrul înalt care venise de la foc) – v-a adus prieteni de la mine. Pongo pleaca repede.
În clipa urmatoare pieri ca o pisica în padure.
Ugo se-ntoarse la ai sai, cu care vorbi ceva si toti pornira, unul dupa altul, spre padure.
Dupa aceea Ugo veni la noi, care stateam împreuna cu mama, fratele si nepotul lui Pongo si vorbi cu Kubang. Tânarul negru se-ntoarse brusc spre noi si întreba:
— Massers ramâne aici? Pongo spus Ugo duca înapoi cu oameni în sat, astepte acolo. Ne aflam într-o mica încurcatura. Singuri nu puteam ramâne aici, în fata satului dusman, iar pe de alta parte nu-l puteam lasa singur pe Pongo. Poate avea nevoie de ajutorul nostru.

— Despre noi n-a spus nimic Pongo? întreba Marian pe Negru.
— Pongo spus, Massers vine cu noi, raspunse Kubang.
Daca prietenul nostru dorea el însusi asta, nu ne puteam împotrivi, astfel ca încuviintaram sa însotim lungul convoi al negrilor spre satul lor. Conducerea o lua Ugo, apoi venea Marian, dupa dânsul eu, iar în urma mea mama lui Pongo, fratele sau si Kubane; urmati de sirul lung al negrilor. Acestia din urma aveau suliti lungi si ascutite.
Eram acum peste o suta de oameni si nu mai furam nevoiti sa ocolim luminisul unde salasluiau leii.
Pe când mergeam linistiti pe poteca, nu stiu cum se facu de ma cuprinse brusc o mare îngrijorare pentru Pongo al nostru. Si în framântarea mea nu ma putui opri sa-i împartasesc si prietenului meu temerile pe care le aveam.
— Mariane, mereu mi se duc gândurile la Pongo. N-a fost o nesocotinta din partea lui sa porneasca singur sa caute dusmanul, noaptea, prin padurea seculara?
— Da, Robert – încuviinta Marian – nici pe mine nu ma slabeste îngrijorarea; ar fi trebuit sa ne ia pe noi doi. Kanda acela pare sa fie un om foarte inteligent, dar si foarte primejdios. Asta se poate vedea din felul cum i-a îndepartat din sat pe prietenii lui Pongo, dupa ce belgienii l-au vestit de sosirea noastra. Poate ca vreo iscoada, care ne-a scapat noua, l-a înstiintat de apropierea noastra de satul

dusman si te pomenesti ca o fi întins vreo cursa lui Pongo.
— Ai dreptate, altminteri prietenii lui Pongo, care îsi facusera lagarul în fata colibelor, n-ar fi stiut îndata ca el s-a dus în padure. Asta le-a spus-o cu gândul ca sa-l îndemne pe Pongo sa-l urmareasca.
— Zau asa, mai bine ne-am întoarce, zise Marian. Dar la urma urmei n-are nici un rost s-o facem, caci nu stim unde sa-l cautam. Daca scapa cu bine si se-ntoarce, atunci mai repede îl gasim în satul sau.
— Nu stiu de unde mi-a venit deodata grija asta pentru el – zisei eu – de obicei nu ma temeam niciodata ca i s-ar putea întâmpla ceva. Nu te gândesti si tu cine s-ar putea masura cu el? Dar acum… am o presimtire rea.
— Vom astepta în apropierea satului sau pâna la vreo doua ceasuri dupa ce se va lumina de ziua – propuse Marian – apoi îl vom lua pe Kubang si alti câtiva negri si pornim în cautarea lui Pongo.
— Asta o cel mai bun lucru – încuviintai – caci nu trebuie sa procedam prea în pripa. Din faptul ca Pongo si-a exprimat dorinta ca noi sa ne înapoiam în sat împreuna cu oamenii sai, se poate deduce ca si el va veni acolo.
— Sau se si afla acolo! zise Marian, deodata… – nu se stie daca si Kanda nu s-a înapoiat si el, dupa ce i-a stiut pe prietenii lui Pongo la vecinul lui. O fi banuit si Pongo asta si s-a luat repede dupa ei.
— Se poate sa ai dreptate. Atunci e foarte cu putinta sa-l si gasim când vom ajunge

în sat.
Tot chibzuind în fel si chip ne vazuram de drum si timpul trecu fara sa ne dam seama. Ramasei uimit când zorile se ivira brusc. Ma întorsei spre Marian si-i soptii:
— Acum sa fim cu bagare de seama caci ne stiam în apropierea satului. Ah, Pongo pare sa-i fi spus lui Ugo ce are de gând… ia te uita cum se împrastie negrii.
Ugo oprise si rosti câteva cuvinte oamenilor sai. Sirul lung se risipii imediat de ambele parti, în padure. Cu siguranta ca Pongo orânduise ca satul sa fie încercuit, înainte de a se porni vreun atac sau a se începe tratative.
Noi ramaseseram locului cu Ugo, Aika, Mtoro si Kubang; acesta ne împartasi planul sau:
— Pongo spus, toti oameni aseaza în jur de la sat. El apoi vine. Massers ramâne la noi.
— Bine – raspunse Marian – dau eu socot ca locul acesta de aici nu e potrivit pentru asta. Mai bine sa intram în padure, caci s-ar putea ca vreun om al lui Kanda sa treaca pe aici.
— Massers are dreptate – raspunse Kubang si vorbi îndata cu Ugo, care încuviinta si el.
Marian pasi imediat spre un tufis apropiat si se strecura printre mladite. Eu îl urmai si ajunseram într-un mic luminis.
Ramaseram înlemniti de spaima, însa, când, la vreo zece metri departare vazuram, la radacina unui copac mare, o faptura neagra si uriasa, pe jumatate acoperita cu iarba.

Si faptura aceea semana aidoma cu a lui Pongo!
Care va sa zica presimtirea mea se adeverise? Sa-si fi gasit sfârsitul aici credinciosul nostru prieten?
Privii la Marian si vazui ca palise. Pe urma îmi zise, cu glas schimbat:
— Haide sa mergem într-acolo!
Uriasul trup negru zacea cu fata în jos.
Ne apropiaram cu încetul si când furam la câtiva pasi ne opriram înlemniti, caci din umarul drept iesea afara mânerul unui cutit.
Sovaitor, facuram înca un pas, apoi ne opriram iarasi si ascultaram cu încordare. Departe în padure, de partea cealalta a satului din fata noastra, rasunase un strigat. Un strigat cum auzisem odinioara în padurile seculare ale Sumatrei, când am facut cunostinta cu Pongo.
Era strigatul lui de atac, de care se dezobisnuise aproape cu totul de când era împreuna cu noi.
Sau sa fi fost tipatul unei gorile, de ca e misunau padurile acestea?
— Massers vine repede! – striga Kubang de pe marginea luminisului – lupta începe.
Nu mai avuram ragazul sa cercetam cine e mortul – mai bine-zis sa ne încredintam daca era într-adevar Pongo – caci de-odata se auzira pretutindeni fosnete în tufisuri, fapturi întunecate se apropiata si suliti lungi scânteiara prin aer.
Oamenii lui Kanda pornisera la atac si noi furam nevoiti sa ne retragem repede, ca sa nu fim nimeriti de sulitele lor.

Aruncând o ultima privire asupra tronului neînsufletit al negrului, ne retraseram în desis».
— Ce s-a întâmplat pe urma, îti voi istorisi cu alt prilej, draga George – încheia doctorul Bertram.

97
LUPTA PENTRU PUTERE

I.
LUPTELE DIN PADURE.

FOLOSINDU-SE DE CÂTEVA CLIPE DE RAGAZ pe care le aveau, doctorul Bertram urma sa povesteasca lui George cum au decurs întâmplarile din patria lui Pongo. (Vezi vol. 96 „Aventurile echipajului Dox").
— «Am mai putut sari la timp în laturi ca sa ma feresc de o sulita care zbura suierând pe lânga ceafa mea si se înfipse adânc în trunchiul unul palmier enorm.
Uriasul negru care-o zvârlise, se napusti spre mine, cu cutitul ridicat si racnind de furie. Atunci detuna pistolul lui Marian, negrul facu o saritura în aer, apoi se prabusi la pamânt.
Îi multumii cu un gest prietenului meu, dupa aceea furam nevoiti sa ne croim drum printre tufisurile apropiate, caci din ce în ce mai multe fapturi negre se iveau din desisul de pe marginea micului luminis.
Kubang, nepotul lui Pongo veni cu noi prin tufele dese. Aici ne era însa cu totul cu neputinta sa ne aparam, trebuia sa

pornim mai departe, ca s-ajungem la un loc liber.
În vreme ce cu stateam de paza cu arma în mâini ca sa nu ne urmareasca vreun dusman negru, Marian si Kubang taiau de zor, cu cutitele lor, crengile tufisurilor. În felul acesta izbutiram sa înaintam, de bine de rau si adesea ma repezeam cu pistolul gata sa trag, când auzeam vreun pârâit de crengi, dar negrii pareau ca nici nu se gândesc sa ne urmareasca.
Ei se aflau acum în luminisul, pe marginea caruia zacea mortul cu cutitul înfipt în spate. Atacul partii dusmane din populatia satului lui Pongo fusese atât de repede, încât nu avuram ragazul sa ne încredintam daca cel ucis era într-adevar credinciosul nostru camarad.
Mereu mi duceau gândurile la asta, în vreme ce eram nevoit sa fiu cu ochii în patru, ca sa-mi apar propria viata. O larma salbateca izbucni deodata din spre luminis si îmi spusei ca vor fi descoperit cadavrul prietenului nostru si-si manifestau bucuria pentru moartea lui.
Marian se opri de odata din lucrul sau si facu semn lui Kubang sa faca la fel, apoi ciulira amândoi urechile câtva timp; în cele din urma prietenul meu zise:
— Robert, astea nu par de fel strigate de bucurie. Si ar fi de asteptat asa ceva, daca mortul din luminis ar fi într-adevar Pongo al nostru. Pe de alta parte, strigatul asta din urma, îmi da de gândit daca nu cumva Pongo sa mai fie în viata si mortul acela din luminis semana numai cu el?

— Mariane – strigai de-odata – poate ca negrii dusmani credeau ca Pongo e cel ucis. De acolo spaima lor când a rasunat tipatul si fuga lor oarecum misterioasa în padurea de aici. Acum au descoperit, probabil, ca un altul a cazut jertfa otelului ucigator.
— Tot ce se poate – încuviinta prietenul meu – haide sa ne furisam mai încolo ca sa privim în luminis. Poate vom putea recunoaste cine e mortul, când îl vor duce de acolo.
Cu bagare de scama ne furisaram înainte si iscodiram printre frunze. Din pacate veneam prea târziu, caci tocmai dispareau negrii cu mortul, care era purtat de doi oameni.
— Pacat! facu Marian. Ar fi trebuit sa ne întoarcem ceva mai curând – dar sa ramânem pe urmele lor, caci dupa cât se pare, se retrag înapoi în sat. Haidem repede!
Dar graba strica treaba si ne daduram seama de asta îndata ce iesiram afara dintre tufele ocrotitoare, caci deodata, trosnira crengile de partea cealalta în diferite locuri si cinci sageti zburara la câtiva centimetri de noi.
Sloboziram îndata armele spre locuri! E unde se miscasera crengile si doua tipete ne dovedira ca nu gresiseram tinta. Nu puteam cuteza însa sa patrundem în desis, caci se putea sa mai fie ascunsi dusmani acolo.
Marian sari îndata la dreapta prin luminis si se facu nevazut în fâsia îngusta de tufe, care despartea raristea de poteca ce ducea la satul lui Pongo.

Ne luaram în graba dupa el – când deodata o sageata trecu deasupra capului meu. Ma-ntorsei fulgerator si mai putui zari pe negrul care o zvârlise. Slobozii un glont si-l vazui disparând iarasi printre crengi, scotând un tipat.
Îmi croii pe urma drum printre tufe si dadui de Marian, care ma astepta pe poteca. Ugo se afla lânga el. Kubang cu care ne întelegeam bine pe englezesti, vorbi cu dânsul apoi ne zise:
— Massers, Ugo nu stie ce întâmplat. Nu stie cine tipat, nu stie unde Aika si Mtora. Întreaba Massers daca vrea merge la libatta.
Aika era mama, Mtora fratele lui Pongo. Acum ne cerea sa hotarâm daca vroiam sa mergem la „libatta", dupa cum numesc Negrii din Congo satele lor.
Pe prietenii lui Pongo, pe care Kanda fi trimisese din sat la un trib vecin – de sigur cu gândul ca sa fie omorâti acolo – i-am adus înapoi în noaptea trecuta. Acum se împrastiasera în jurul satului lui Pongo si se putea sa avem o izbânda hotarâtoare daca încercam un atac general.
Marian chibzui câtva timp, apoi zise:
— Sa ne furisam înainte pana vom putea vedea satul. Abia atunci vom fi în masura sa luam hotarârea daca putem da un atac sau nu.
Porniram pe poteca îngusta, mereu cu ochii în patru, de teama vreunui atac viclean. Si într-adevar, de-odata se miscara cu putere crengile din fata noastra; eu cu Marian ridicaram pistoalele, iar Kubang si Ugo sulitele.

Doua fapturi se strecurara din desis si, spre bucuria noastra, recunoscuram pe Aika Si Mtoro, cei doi disparuti, pe care Pongo mi-aduse în seama.
Vorbira cu însufletire lui Kubang si tânarul Negru se-ntoarse apoi spre noi, cu fata stralucitoare.
— Aika spune ca Pongo facut tipat de atac – zise el. Pongo aproape.
Ni se lua ca o povara grea de pe umeri, caci nu se putea ca mama sa se fi însela în privinta glasului fiului ei. Dar atunci de ce nu se arata prietenul nostru?
E drept ca lucrurile se petrecusera cu repeziciune. Atacul dusmanilor se daduse tocmai când noi gasiseram cadavrul pe care-l credeam al lui Pongo. Ceva neînteles pentru noi, pâna în clipa de fata, trebuie sa se fi întâmplat.
Începuram sa alergam mai repede pe poteca îngusta, caci nadajduiam sa dam în curând de camaradul nostru. Deodata însa poteca se sfârsi si ne pomeniram la marginea luminisului în mijlocul caruia se, afla satul lui Pongo. Vazuram îndata ca acum nu era cu putinta un atac, caci deasupra îngraditurii înalte a satului, de jur împrejurul ei, ieseau la iveala capetele aparatorilor. Un atac ar fi fost cu putinta numai noaptea, deoarece acum am fi avut prea multe pierderi.
Abia ne arataseram, ca si începura sa zboare sageti spre noi. Fireste ca raspunseram îndata cu gloante de ale noastre care nu întârziara sa-si faca efectul, caci se auzira tipete si îndata disparura capetele de pe partea dinspre noi a îngraditurii.

— Nu crezi – îl întrebai pe Marian – ca daca am tine sub foc partea aceea a gardului unde e poarta de intrare, prietenii lui Pongo ar putea da navala?
— Eu unul n-as vrea sa ma amestec în treaba asta – raspunse prietenul meu – caci am da de bucluc cu autoritatile belgiene. Ce fac bastinasii între dânsii nu ne intereseaza, noi dam o mâna de ajutor lui Pongo al nostru personal si ne aparam; când suntem atacati. Acesta e cel mai bun principiu pe care-l putem urma.
— Asa e – încuviintai eu – în aceasta privinta ai toata dreptatea. Nici n-am putea lua comanda asupra noastra, caci Aika sustine doar Pongo mai e în viata. As vrea sa stiu, însa, cine e mortul din luminis.
— Banuiesc ca s-a întâmplat o greseala grava acolo. Cu siguranta ca lovitura aceea de pumnal era harazita lui Pongo, ucigasul s-a lasat înselat de o asemanare. Poate ca atacul brusc al negrilor a fost dat numai cu scopul de a lua cadavrul de acolo.
— Atunci trebuie sa fi avut un rang important în sat – îmi dadui eu cu parerea – poate a fost însusi Kanda, care a cazut victima propriului sau partizan?
— Deci, toata chestia de aici ar fi oarecum rezolvata – zise Marian – odata cu moartea lui, partizanii sai sunt pierduti. Na cred sa se mai împotriveasca a recunoaste puterea lui Pongo.
— Numai de s-ar arata odata Pongo, zisei eu. Trebuie sa stie doar ca ne si aflam

aici, fiindca nu se poate sa nu fi auzit larma luptei.
— Dar nu stim cum e situatia de partea cealalta a luminisului – raspunse Marian.
— Nici nu stim daca devotatii lui Pongo au luat în primire posturile lor. Ia sa-l întreb pe Kubang.
La întrebarea prietenului meu, tânarul negru statu de vorba cu Ugo, care, în urma acesteia, scoase câteva strigate ciudate, carora li se raspunse îndata. De la dreapta si stânga se auzira întâi doua, apoi patru glasuri, pe urma chemarile se repetara de jur-împrejur în padure, pâna când rasunara în fata noastra, din partea opusa a luminisului, ceea ce dovedea ca oamenii lui Pongo încercuisera satul.
Si prin asta se adeverea si banuiala lui Marian ca atacul brusc al dusmanilor se produsese numai cu scopul de a se transporta cadavrul negrului urias.
În aceeasi clipa fosni tufisul lânga noi un trup urias se strecura prin frunzis si înaintea noastra se ivi… Pongo.
Câteva clipe ne priviram înmarmuriti, apoi îi strânseram mâinile plini de bucurie. Credinciosul nostru camarad facu o mutra atât de încurcata, încât Marian zise în cele din urma:
— Pongo, am vazut într-unul din luminisurile de aici un mort care semana la trup aidoma cu tine. Înainte, însa, de a-l putea vedea la fata, am fost dati înapoi de dusmani. Am crezut ca ai cazut jertfa vreunul ucigas.
O licarire de emotie lumina chipul uriasului, apoi raspunse:

— Pongo recunoscator Massers. Massers spune ca mort avut trupul meu? Atunci numai Kanda poate fi, Kanda atât de mare ca Pongo. Prieten de la Kanda omorât pe el, crezut este Pongo. Va fi foarte bine, Massers.
Asa dar, avusesem dreptate cu banuiala mea. Era lesne de-nteles groaza dusmanilor, când îsi dadura seama de greseala.
— Si, acum vrei sa ataci satul. Pongo? întreba Marian. Sau crezi ca dusmanii tai vor încheia pace cu tine, de vreme ce Kanda e mort?
— Pongo nu stie – raspunse uriasul – Pongo vorbeste cu ei.
Avea acum la mâna o sulita pe care o luase de sigur, de la vreun mort. Merse vreo doi pasi spre luminis si striga câteva cuvinte spre sat.
Cu bagare de seama se înaltara câteva capete deasupra gardului, dar la vederea lui Pongo se facura nevazute fulgerator.
Uriasul striga din nou si în cele din urma se ivi capul unui Negru batrân, care raspunse cu glas tremurator.
Convorbirea dintre Pongo si batrân nu tinu mult. Deodata aparu alaturi de batrân jumatate din trupul unui negru înalt si vânjos, care zvârli fulgerator si cu toata puterea o sulita asupra lui Pongo.
Multumita numai sariturii de pantera pe care o facu, prietenul nostru scapa sa fie atins, dar înca pe când sarea zvârli sulita sa în dusmanul viclean. Fierul greu suiera prin aer si se înfipse adânc în trupul negrului, care se rostogoli, scotând un racnet asurzitor.

Pongo, însa, puse mâna pe sulita care se înfipsese în pamânt lânga el si se dadu repede înapoi. În sat se stârni acum o larma salbateca. Ochii lui Pongo fulgerara de mânie si, întorcându-se spre noi, scrâsni:
— Oameni prosti, nu vor pace. Maku, frate de la Kanda, facut capetenie. Om rau si prost.
— Atunci va trebui sa dam lupta – zise Marian – ce plan ti-ai facut, Pongo? Vrei sa ataci direct? Sau poate ai de gând sai dai foc gardului?
— Foc nu bun raspunse uriasul. Maracini prea ud. Pongo ataca noaptea, acum va fi prea multi morti. Massers vine cu mine, arat loc de tabara. Oameni de la Pongo vegheaza bine, dusman nu poate face nimic.
Avea dreptate, caci daca urma sa dea atacul abia la noapte, n-avea nici un rost sa ne pierdem vremea pe aici. Pe de alta parte, putina odihna nu putea sa ne strice.
Pongo ne calauzi spre un tufis încarcat cu flori mari, rosii ca focul. Dadu la o parte crengile si ne facu semn sa trecem. Spre mirarea noastra ajunseram pe o poteca îngusta si curata, care mergea serpuind din desis. Îndaratul nostru veneau Aika, Mtoro, Kubang si Ugo. Pongo se strecura pe dinaintea noastra si o lua Înainte.
Merseram vreo jumatate de ceas spre inima padurii. Liniste desavârsita domnea aici si nici macar un tipat de animal nu se auzea.

Cufundat în gânduri fui întrerupt de-odata ide o priveliste neasteptata. Ne pomeniram brusc într-un luminis, la care nici nu m-as fi gândit ca ar putea exista aici, în mijlocul padurii seculare.
Locul era încântator, cu iarba-i înalta si verde, cu forma-i rotunda, împrejmuit de copaci înalti si negri. Dar frumusetea locului era un râulet ce strabatea luminisul, cu o apa limpede ca cristalul.
Pesti mari se zbenguiau într-însa si ne-am fi putut hrani din ei multa vreme. În mijlocul luminisului, alaturi de pârâu, un tamarind urias îsi întindea ramurile mari si stufoase.
Luminisul acesta era un loc minunat de tabara, caci copacul din mijloc arunca destula umbra ca sa dea racoare la cel putin treizeci de oameni. Distanta de la el pâna la marginea padurii era de vreo patruzeci de metri în toate directiile, astfel ca dusmanii nostri nu s-ar fi putut apropia neobservati.
Pongo privi mult timp la copac apoi ne zise, vazând cautaturile noastre uimite:
— Pongo trebuie vede daca Simba acolo. Place la el manânca sub copac.
Simba – adica leu. Încaodata aveam prilejul sa ne dam seama ca frumusetile Africii îsi au si neplacerile lor. Nu era de fel placut sa-ti alegi un loc de odihna unde veneau leii sa se adapostească.
În vreme ce ma gândeam la asta, Pongo sfârsise cu examinarea în care se adâncise, dadu din cap si zise doar:
— Totul bine, veniti, Massers!
Daca ar fi cercetat cu bagare de seama si crengile copacului, ar fi fost crutat de o

lupta grea si primejdioasa.

II.
UN DUSMAN PRIMEJDIOS.

MA UITAI CU ADMIRATIE DUPA PONGO, care se-ndreapta spre copac, înaintea noastra.
Când fu aproape de tot, ramase de-odata locului si adulmeca aerul, ca un câine de vânatoare. În acelasi timp facu un gest poruncitor spre noi, dându-ne de înteles sa ne oprim.
Ne-am supus îndata, dar avuram prevederea sa ne scoatem si pistoalele, iar negrii ridicara sulitele. Purtarea lui Pongo dovedea ca e vorba de primejdie, asa ca trebuia sa fim cu bagare de seama.
Uriasul negru parea sa fi mirosit ceva. Clatina apoi capul cu ciuda, facu un pas, dar îndata se opri iarasi, ca sa examineze iarba de jur-împrejur. În acelasi timp. Ridicase sulita pe care o avea în mâna.
Fara îndoiala ca pe aproape se afla un leu, al carui miros patrunzator Pongo îl simtise. Iscodiram si soi cu privirea în juru-ne, nu zariram însa nimic.
Marian îmi facu un semn si se apropia În vârful picioarelor de Pongo. Vroia sa-l ocroteasca, daca va fi sa se ia la lupta cu primejdioasa fiara.
Facui si eu un pas, dar Pongo auzise si facu iar un gest atât de poruncitor încât ne opriram aproape fara voie.
Vârâi pistoalele înapoi la brâu si luai pusca de pe umar. Marian, însa, îsi pastra pistoalele lui.

Uriasul continua sa stea neclintit, iscodind în jurul sau, cu sulita grea în dreapta ridicata si adulmecând mereu aerul.
Clatina iar capul, pe urma facu înca un pas si cerceta cu încordare terenul dinaintea sa. Eram agitat la culme si aproape fara voie exclamai:
— Dar unde s-o fi ascuns dusmanul ala?
Pongo întoarse capul, enervat si miscarea aceasta – poate si cuvintele mele rostite în soapta – provocara catastrofa – caci o catastrofa parea sa fie în primele clipe. Kubang, care se afla îndaratul striga deodata:
— Schita!
În aceeasi clipa una din crengile tamarindului se misca si trupul baltat al unui leopard urias zbughi în jos, spre Pongo al nostru.
În momentul când rasunase tipatul lui Kubang, Pongo ridica în sus capul si vazu deasupra-i fiara; facu singurul lucru ce-l putea face în situatia de fata: se apleca fulgerator si se arunca în laturi.
Fiara cazuse lânga el, pentru a se napusti îndata asupra-i. Dar îi fu dat sa afle ca avea de-a face cu un potrivnic, pe care nu-l putea rapune atât de lesne.
Îndata ce atinse pamântul, Pongo se rostogolise repede spre stânga, astfel încât laba uriasa a leopardului nu-i facu nici un rau, scormonind doar iarba si pamântul. Uriasul se ridica fulgerator, dar si fiara – care în salbaticia si setea ei de sânge, e, poate, mai primejdioasa decât un leu sau un tigru – se napusti asupra lui.

Nu puteam interveni cu armele noastre, caci miscarile celor doi luptatori erau de o repeziciune uimitoare. Si-apoi, Pongo stia el singur cum sa se apere de acest dusman primejdios. Cu mâna stânga îsi smulse cutitul de la brâu, în vreme ce cu dreapta zvârli sulita în botul deschis al leopardului.
Fiara turbata sfarâma în bucati, cu o lovitura de laba, lemnul tare, apoi se ridica în picioarele dinapoi si cauta sa-si doboare dusmanul.
Pongo se folosi acum de sulita înjumatatita ca de o sabie si lovitura pe care o dadu cu partea ascutita, nimeri gâtul leopardului si zvârli în laturi trupul greu.
Ragind înfiorator fiara sari iarasi în sus si se napusti spre urias, dar Pongo se feri cu dibacie. O noua lovitura cu vârful sulitei nimeri în ceafa leopardului si în aceeasi clipa camaradul nostru se apleca si izbi si cu enormu-i cutit de spintecat rechini. Câstigase pe jumatate lupta, deoarece fiara scoase un horcait, dovada ca era grav ranita. Asta n-o împiedeca, însa, sa se napusteasca iarasi, ca sa-si sfâsie dusmanul.
Pongo era în mare primejdie, caci nu mai avea timp sa se fereasca. Ramase linistit locului, pentru ca apoi sa înfiga vârful sulitii în botul deschis al leopardului.
Lovitura fu atât de puternica încât animalul se poticni pe spate si înca înainte de a cadea, Pongo se si repezise spre el si lovi iar cu cutitul sau.
Pe urma se întoarse linistit la noi, se apleca si-si curati în iarba cutitul. Stia ca

„diavolul” – „schita” cum numeau bastinasii leopardul – nu-i mai putea deveni primejdios. Cutitul sau gaurise inima fiarei, care se mai zvârcoli câteva clipe, apoi ramase întinsa pentru vecie.
Lupta aceasta unica în felul ci, nu durase, totusi, decât putine minute. Ar parea de necrezut ca Pongo scapase nevatamat din încaierare si totusi asa era. Se apropii râzând de noi si zise:
— Massers, totul bine. Pongo banuit Simba este aici, mirosit la el. Nu gândit la Schita. Schita nu bun, mai rau ca Simba. Dar blana de la el bun.
Spuse apoi câteva cuvinte catre Kubang, Mtoro si Ugo, dupa care Negrii începura îndata sa faca pregatirile pentru un lagar, adunând lemne si sapând o groapa pentru foc.
Pongo se apropia de dusmanul rapus si începu sa-i jupoaie blana minunata. Îsi câstigase cu drept cuvânt trofeul, caci nimeni pâna la dânsul nu doborâse înca un leopard în acest chip.
Eu si Marian ne duseram lânga el si-i zisei, cautând sa ma scuz:
— Pongo, n-am facut bine ca am vorbit. Numai din pricina asta a sarit jos leopardul atât de repede.
Pongo se ridica si ma privi mirat:
— Nu, Masser, bine asa – zise el – altfel Schita ar fi sarit când Pongo ar fi venit mai aproape. Atunci Pongo nu fi putut învinge. Pongo multumeste Massers.
— Lasa ca stim noi, Pongo. Prietenul Robert a provocat saltul leopardului prin aceea ca a început sa vorbeasca; poate ca altminteri tot l-ai fi descoperit ascuns în

copac. Dar ma bucur ca ai scapat neatins. A fost o lupta grozava.
— N-a fost atât de rau, raspunse credinciosul nostru camarad. Schita nu atât de puternic.
În privinta aceasta noi eram de alta parere, caci tocmai leopardul este, în lupta de aproape, un potrivnic foarte primejdios, prin îndemânarea si vigoarea sa.
Pe drept cuvânt poate fi socotit drept animalul de prada cel mai desavârsit, caci ghearele lui se pot asemana cu ale unui tigru – coltii lui sunt poate si mai grozavi si-apoi, el întruneste în faptura lui, îndrazneala, viclenie si inteligenta. E tot atât de frumos pe cât e de puternic, dibacii si sprinten. Dar totul e întrecut la dânsul de setea-i nepotolita de sânge. Adesea un leopard ucide într-o singura noapte treizeci pâna la patruzeci de oi dintr-o turma si de aceea fermierii africani se tem de el mai mult decât de leu, care se multumeste cu una singura.
Ne priviram cu înteles, apoi ne uitaram la urias care jupuia cu multa îndemânare blana fiarei.
Pongo parea sa fi întocmit aici totul pentru un adapost de zi si când ma uitai îndarat vazui pe unul din oamenii sai venind cu ranitele noastre.
Înainte de a ne culca trebuia s-avem grija si de ale gurii. Ma gândeam ca va trebui sa ne multumim si de data asta cu came uscata, când se ivira alti doi negri, ducând o antilopa.. Nu ma mirai prea mult, caci tovarasii credinciosi ai lui Pongo, care împresurasera acum satul,

trebuiau doar sa trimita la vânatoare un numar de oameni deoarece, erau de hranit vreo suta de guri.
Fratele si nepotul lui Pongo, împreuna cu Ugo, jupuira antilopa, o spintecara, o spalara în râu, apoi începura s-o friga încet deasupra focului cu doi negri, care ne adusesera antilopa, târâra trupul fiarei în padure, în vreme ce camaradul nostru începu sa curete cu grija partea dinauntru a blanii.
Curând ceaiul fu gata si carnea fripta. Dupa ce mâncaram cu pofta, ne întinseram în iarba si adormiram.
Ma trezii târziu dupa-amiaza. Când ma ridicai, nu-l vazui nici pe Marian, nici pe Pongo. Aika, Mtoro si Kubang disparusera si ei – numai Ugo statea la foc si baga de seama la cazanul cu apa.
Când vazu ca ma trezisem, îmi întinse îndata o aschie de lemn în care era înfipta o bucata de carne fripta de curând. Întrebându-l prin gesturi unde erau tovarasii, Ugo arata cu mâna spre sat. Atunci ma linistii si începui sa manânc în tihna.
Dupa aceea nu stiui însa ce sa fac. Fara temei doar nu ma lasasera tovarasii aici, cu Ugo de paza; asa dar, se vede ca aveau de gând sa se înapoieze repede.
Dar peste putin timp începui sa ma plictisesc tot stând singur cu Ugo, cu care nu puteam schimba o vorba.
Ma ridicai, deci, cu gândul sa pornesc si eu spre sat, ca sa-i caut pe tovarasi. Facui un semn lui Ugo sa ma urmeze, el însa clatina capul cu hotarâre si încerca sa ma opreasca prin gesturi.

Înaltai din umeri, strabatui luminisul si pasii pe poteca pe care ne condusese Pongo. Îndaratul meu auzii un strigat speriat al lui Ugo, dar nici nu ma mai întorsei, ci porni mai departe, nepasator.
Din pacate, când merseseram spre luminis, n-avusei grija sa bag de seama împrejurimile. Si deodata poteca aceasta mi se paru cu totul necunoscuta – dar îmi spusei ca nu putea fi alta, caci patrunsesem prin acelasi loc în padure, pe unde iesiseram.
Eram pe drum de o jumatate de ceas, în vreme ce înainte toata calea nu durase mai mult decât atâta. Îmi spusei, însa, ca poate atunci merseseram ceva mai repede.
Deodata auzii îndaratul meu un zgomot care ma facu sa ma-ntorc fulgerator si sa trag pistolul de la brâu. Si atunci vazui un trup mare, negru, disparând în tufis, la vreo zece pasi îndaratul meu.
„Ce sa fi fost oare?" începui sa ma întreb, îngrijorat. Negasind însa un raspuns multumitor, pornii voiniceste mai departe.
Dupa putin timp ma oprii iarasi, caci acum dobândit convingerea ca apucasem într-adevar pe o poteca gresita.
Ma simtii strabatut de fiori. Fireste, gresisem drumul! Buimacit înca de somn, parasisem luminisul mergând de-a lungul râuletului, ci în unghi drept fata de acesta.
Lucrul mi-ar fi batut la ochi îndata daca n-as fi gasit si acolo o poteca, care arata la fel ca cea dintâi, începui sa chibzuiesc si ma încredintai ca trebuie sa fi trecut

de mult de satul lui Pongo, caci poteca ducea de-a dreptul, spre Rasarit, pe câta vreme eu trebuia sa apuc pe aceea care mergea spre Miaza-zi.
N-aveam însa încotro – eram nevoit sa ma întorc acum cât mai repede la luminis. Poate ca în vremea asta tovarasii mei se înapoiasera. Facui calea întoarsa si începui sa alerg îndarat pe poteca.
În agitatia de care eram cuprins, nici nu ma mai gândii la trupul negru care se ascunsese atât de repede de mine. Daca-i as fi fost cu ceva mai multa bagare de seama, de multe necazuri as fi fost crutat.
Asa, însa, trecui nepasator pe dinaintea locului cam pe unde se facuse nevazuta umbra aceea – si asta fu nenorocirea mea. Abia facui doi pasi de locul cu pricina, când auzii îndaratul meu un fosnet puternic. Ma-ntorsei repede si instinctiv facui un pas înainte – dar potrivnicul meu fusese mai iute de picior.
E drept ca izbuti sa-mi duc mâna la revolver; vazui ca ma aflam în fata unui negru vânjos si înalt – dar în aceeasi clipa el zvârli cu mânerul sulitii în capul meu si dupa o lupta scurta, dar crâncena cazui în nesimtire.
Totusi, înainte de a-mi pierde cunostinta mai auzii de departe un strigat al lui Marian, la care, dupa cât îmi amintesc, raspunsei prin alt strigat.

III.
PRIZONIER LA DUSMANI.

DESTEPTAREA NU FU PREA PLACUTA. Lovitura ma ametise poate numai pentru câteva minute, dar cel ce ma atacase se folosise de vremea aceasta ca sa ma lege cu brutalitate si sa-mi puna calus cu propria mea batista.
Începui sa-mi dau scama de situatie. Vânjosul negru ma aruncase pe umeri ca pe un pachet usor si începu sa alerge pe poteca îngusta, prin desis.
Cu prilejul acesta fata îmi fu biciuita de crengi si zgâriata de scaieti si eu nu ma puteam apara, deoarece mâinile îmi erau legate la spate.
Durerile din ce în ce mai mari ma îndemnara la o fapta disperata. Cu soldul drept stateau pe umarul drept al negrului, cu fata în afara. Mâinile îmi erau lipite de gâtul lui si când din nou un scaiete îmi trecu peste fata, pierdui orice chibzuiala, pusei degetele în jurul gâtlejului dusmanului si strânsei cu toata puterea.
Dac-as fi avut forta lui Pongo, fara îndoiala ca l-as fi lasat în nesimtire pe negru. Asa, însa, el râmase linistit o clipa, apoi începu deodata sa goneasca înainte si cu o furie grozava ma izbi cu capul de un copac.
Fireste ca în aceeasi clipa fui nevoit sa-mi desprind mâinile din jurul gâtului sau, scântei si cercuri de foc îmi jucau pe dinaintea ochilor si cu toata puterea luptai împotriva lesinului ce statea sa ma cuprinda.
Negrul, însa, porni linistit mai departe.
Îmi încordai auzul în nadejdea ca voi auzi vreun semn de viata al prietenilor mei.

Daca Marian auzise strigatul pe care eu îmi închipuiam ca-l scosesem, atunci cu siguranta ca îmi vor lua urma. Si poate ca izbuteau sa-l ajunga curând pe negru care, cu povara lui, nu putea înainta prea repede.
Deodata el desfacu crengile unui tufis des, apoi începu sa alerge aproape printr-un luminis.
De jur-împrejur rasunau strigate de prevenire si de spaima, vazui Negri facându-si loc printre tufisuri si alergând în urma noastra, dar în acelasi timp rasunara înainte-ne racnete de triumf si deodata începura sa zboare pe lânga noi suliti îndreptate spre negrii ce ne urmareau.
Vazui apoi fulgerator în fata mea gardul de maracini al satului, prin a carui poarta patrunse în goana negrul meu, pentru ca sa ma azvârle apoi ca un bustean la pamânt.
Pe jumatate ametit de izbitura, mai auzi racnete asurzitoare de triumf scoase din multe gâtlejuri. Aveau si dreptul sa triumfe, caci aveau în mine un ostatec de pret.
Nu trecu mult si fui iarasi ridicat pe sus si ma pomenii înaintea unui negru spatos, al carui chip dovedea neîndurare si cruzime. Mi se adresa în dialectul englezesc numit Pidgin:
— Masser prost, Masser va trebui moare daca – Pongo ataca sat. Maku ramâne capetenie.
Acesta era asadar Maku, fratele lui Kanda.

EI striga câteva cuvinte negrilor din jur si imediat fui înhatat si dus în sat. În mijlocul satului se afla un teren mare – locul de adunare – pe care se înalta obisnuitul „copac sfânt” din tinutul Congo-ului. De trunchiul acestui arbore fui legat cu atâta brutalitate si pricepere, încât nu vedeam cum as fi izbutit sa ma eliberez.
Maku orândui doi negri care se protapira înaintea mea, sprijiniti în lancile lor si nu-si luara privirea de la mine.
Abia acum avui ragazul sa chibzuiesc asupra situatiei în care ma aflam. Facusem o greseala de neînchipuit parasind asa deodata luminisul din padure si aceasta greseala a mea se rasfrângea si asupra lui Pongo, caci credinciosul urias nu va mai putea întreprinde nimic împotriva dusmanilor sai, deoarece ma stia pe mine în puterea lor.
Încetul cu încetul ma linistii si atunci încercai cu mare bagare de seama sa-mi slabesc legaturile. Îmi rasucii bratele încoace si încolo, caci înainte de toate, tineam sa am mâinile libere. Nu-i vorba, negrii ma legasera cu o frânghie groasa în jurul pieptului, pe care o petrecusera pe dupa copac – dar daca izbuteam sa-mi liberez mâinile, as fi putut sa-mi scot cutitul si sa-mi tai funiile!
În betia triumfului lor, negrii uitasera sa-mi ia armele – numai pusca si-o însusise Maku. Cu cele doua pistoale ale mele puteam nadajdui sa-mi croiesc un drum prin rândurile dusmane.

Mâinile îmi erau legate strâns de tot, dar, funiile – probabil împletite din fibre de cocos – se întinsera totusi în urma neîncetatelor mele miscari.
Într-un târziu slabisem într-atâta legaturile de ia brate, încât îmi cazura de pe mâini; le apucai însa repede, caci altminteri le-ar fi vazut paznicii.
Acum trebuia sa fac o pauza pâna se va lasa întunerecul; pâna atunci nu puteam scoate cutitul de la brâu.
Câtiva negri se apropiara si îngramadira vreascuri în apropierea copacului, apoi le dadura foc. Asta era o dovada ca în curând avea sa se înnopteze si, într-adevar, nu trecura nici cinci minute si se lasa întunerecul.
Ramasei însa linistit locului, caci se putea ca paznicii sa-mi mai cerceteze odata legaturile; ci stateau însa nemiscati si ma privira numai, lucru ce-l observai din scânteierea ochilor lor.
Abia peste un ceas fura schimbati paznicii mei. Cât despre mine, nu se interesa nimeni.
În clipa când negrii schimbara câteva cuvinte cu tovarasii lor care venisera sa-i schimbe, dusei repede mâna la brâu, scosei cutitul si lipii taisul de funia cu care eram legat în jurul pieptului. Începui sa-l misc foarte încet, milimetru cu milimetru si simtii cu bucurie ca funia ceda.
La eliberarea definitiva nu ma puteam gândi decât atunci când vor fi schimbati acesti paznici, fiindca abia atunci puteam taia cu totul frânghia care-mi strângea pieptul – abia atunci ma puteam apleca

pentru a taia legaturile de la picioare si sa dispar apoi repede printre colibele apropiate.
Strigate ce rasunara de la stânga ma facura se-ntorc capul, acolo trebuia sa fi poarta; de sigur ca paznicii, pe care îi asezase Maku în jurul gardului, descoperisera ceva suspect.
Cu bucurie bagai de seama ca si paznicii mei se-ntoarsera spre stânga si clipa aceasta de neatentie din partea lor o folosii spre a taia cu o miscare puternica, ultimele fibre ale funiei trainice. Funia cazu la pamânt cu un zgomot slab.
Norocul meu fu ca tocmai în momentul acela se isca iarasi galagie la poarta, astfel ca paznicii nu auzira nimic.
Ei urmau sa priveasca spre stânga, unde deodata, rasuna un racnet de moarte si cei trei negri se întoarsera si mai mult si ridicara sulitele.
Ma aplecai si-mi taiai legaturile de la picioare. Apoi ma ridicai iar si ma sprijinii de „copacul sfânt", ca si cum as fi fost legat înca.
Tocmai la timp, caci unul din negri îmi arunca o privire repede, înainte de a se întoarce iar. Acum era momentul prielnic... Alunecai încetisor în jurul copacului, pe urma porni cu pasi mari si usori prin ulita dintre colibe.
Abia disparusem în întunerec, ca se auzi dinspre copac un strigat de furie, repetat de doua ori. Asa dar, paznicii descoperisera fuga mea. Trebuia deci s-ajung cât mai repede dincolo de gardul de maracini.

Nu era greu sa-mi închipui ca de jur împrejur, pe locuri înaltate, erau paznici care urmau sa dea de veste apropierea dusmanului. Deocamdata se mai auzea zarva dinspre poarta mare, dar si în mijlocul satului se stârnise acum însufletire; acolo erau însa mai mult glasuri de femei.
Nu trebuia sa ma apropii prea mult de gard; cu siguranta ca paznicii de acolo prinsesera de veste de fuga mea si nu se putea sa nu ma recunoasca, în îmbracamintea deschisa pe care o purtam.
La gândul acesta îmi spusei ca trebuia neaparat sa-mi fac rost de vreo pânza de culoare închisa cu care sa ma acopar, facându-ma de nerecunoscut.
Dupa cum am amintit mai sus, negrii nu-si luasera osteneala sa ma scotoceasca prin buzunare. În mâna dreapta tineam pistolul, hotarât sa-mi vând cât mai scumpa libertatea. Cu stânga scosei lampa de buzunar, pasi spre intrarea celei mai apropiate colibe, trasei cu urechea câteva clipe, apoi ma furisai înauntru.
La lumina lanternei vazui coliba goala. Plimbând razele lampii încolo si încoace, descoperii ceea ce cautam: pe un culcus de ramuri se aflau paturi mari de culoare închisa.
Luai repede una si mi-o aruncai pe umeri. Era de-ajuns de lunga ca sa-mi acopere pantalonii pâna la jambiere.
Iesit repede afara, dar în aceeasi clipa ma lovi nas în nas cu o negresa. Ea scoasa câteva sunete nearticulate de mirare,

întreba ceva, dupa cât mi se paru, o împinsei însa repede în laturi si ma furisai în jurul colibei.
Abia când ajunsei la coliba învecinata femeia îsi regasi glasul si începu sa strige cât o tinea gura.
Acum trebuia sa ma orientez repede, ca sa-mi dau seama unde ma aflu. Glasul puternic al negresei acoperi la început orice alte zgomote, dar când se vazu silita sa faca o pauza scurta, ca sa mai rasufle, auzii iarasi galagia de la poarta si astfel îmi dadui seama ca ma aflam în partea stânga a satului, în apropierea gardului.
Trebuia doar sa alerg drept înainte ca sa ajung la celalalt capat al satului. Atunci îmi amintii de spartura pe care o taiase Pongo în gardul înalt, ca sa-si libereze mama si fratele.
De-odata zarii la stânga mea o lumina de foc, care crestea repede. Curând recunoscui ca ma gaseam totusi mai aproape de gard decât credeam – si lumina focului venea din afara, dinspre luminis.
Maku îsi daduse seama ca trebuia sa lumineze raristea, pâna ce va rasari luna. Negrii zvârlisera într-acolo vreascuri, pe care le aprinsera cu ajutorul unei faclii aruncate peste ele. Pretutindeni în jurul satului se înaltau acum aceste focuri, ceea ce nu-mi convenea de fel, deoarece, îmi îngreuia mult fuga.
Pasii repede în umbra unei colibe, vazând doi negri care veneau. Spre nenorocul meu, cei doi dadura sa intre în coliba lânga a carei intrare stateam eu.

Fireste ca ma descoperira imediat si mi se adresara. Însa în loc de raspuns eu o zbughii repede pe dupa coliba. Eram pentru moment în umbra, dar lumina focului de dincolo de gard devenea tot mai mare si în curând nu mai puteam cuteza sa sar de la o coliba la alta, caci ar fi trebuit sa trec prin lumina.
Înainte de toate trebuia sa ma car cât mai repede din locul unde eram, deoarece, cei doi negri care ma surprinsesera începusera sa alarmeze satul prin strigate si în acelasi timp veneau unul de-o parte, altul de cealalta parte a colibei. Sarii repede spre coliba învecinata – dar vazui îndata ca deocamdata nu puteam merge mai departe, caci îndaratul acelei colibe se afla un loc foarte puternic luminat, pe care observat câteva fapturi întunecate.
De acum, însa tot trebuia sa ma ascund undeva, asa ca ma hotarî-i repede si ma furisai în coliba din fata careia ma aflam. Ramasei lânga acoperitoarea de blana care tinea loc de usa si cu pistolul în mâna, statui la pânda.
Din fericire si coliba aceasta parea sa fie goala, fiindca nu auzi nici un zgomot.
Totusi se parea ca negrii de afara nu socoteau cu putinta ca eu sa fi intrat în coliba, caci glasurile lor se îndepartara repede.
În cele din urma se facu liniste de tot afara si atunci cutezai sa-mi aprind lampa de buzunar. În aceeasi clipa pricepui de ce negrii nu privisera în aceasta coliba si nu le trecuse prin gând

ca as putea fi acolo; intrasem în coliba „vraciului", a vrajitorului satului.
Schelete de animale, oase omenesti, teste, zaceau si atârnau pretutindeni. Aici eram la adapost cel putin pâna ce proprietarul colibei venea acasa.
Abia ma gândii la asta, ca si auzii un zgomot ciudat care se apropia de coliba – ceea ce însemna ca se înapoia vrajitorul.
Atunci îmi veni o idee îndrazneata; pasii repede spre perdeaua care acoperea intrarea colibei, luai din perete o maciuca grea o asa-numita kirrie – si-l asteptai pe vrajitor.
Lampa de buzunar o stinsesem fireste si îmi retinui chiar si rasuflarea, ca sa nu ma dau de gol. Auzii cum perdeaua e data la o parte si zgomotele ciudate, provenite de la obiectele de tot soiul cu care obisnuiesc sa se împopotoneze vrajitorii negri, rasunara în imediata mea apropiere. În clipa când perdeaua acoperi la loc intrarea colibei, aprinsei iarasi lampa.
În fata mea statea un negru vopsit si sulemenit în chip hidos si privea îngrozit, cu gura cascata, în lumina orbitoare. Nu trebuia sa tin seama de nimic acum, caci era vorba de libertatea, ba poate chiar de viata mea, asa ca ridicai maciuca si o lasai sa cada cu putere în crestetul vrajitorului.
Un tipat – si individul se prabusi la pamânt ca lovit de trasnet. Îl târâi repede în mijlocul colibei si începui sa-l dezbrac caci îmi facusem planul... sa fug din sat luând, înfatisarea lui. Din fericire vrajitorul era ceva mai gras ca mine,

astfel cai putui îmbraca hainele lui peste ale mele. Prea bine nu ma simteau în ele – dar ce era sa fac?
În fundul colibei descoperii niste oale cu vopsea si începui sa-mi zugravesc fata, dupa a victimei mele.
Dupa aceea luai câteva funii groase, din care se gaseau în coliba si-l legai vârtos pe vrajitor. Dupa ce-i mai vârâi si o cârpa în gura, ma simtii cu totul linistit.
Acum trebuia sa chibzuiesc cum sa parasesc satul. La poarta principala, nu ma puteam duce, deoarece, dintr-acolo se auzea, înca, din când în când galagie – dovada ca oamenii lui Pongo mai dadeau de lucru dusmanilor lor.
Asa dar, nu-mi ramânea decât sa ma furisez prin spartura facuta de Pongo în gard. Lipii urechea de perdeaua ce acoperea intrarea colibei, apoi o dadui la o parte si iesii afara.
— Mai statui în cumpana câtva timp, pe urma ma îndreptai spre partea dindarat a satului si pasii agale si plin de demnitate printre colibe. Din când în când trecea câte o umbra pe lânga mine si trebuie sa marturisesc deschis ca atunci îmi simteam inima zvâcnind si duceam mâna la pistol.
În, sfârsit ajunsei la partea din dos gardului dar si aici venea lumina de dincolo si vazui fapturi negre îndeletnicindu-se sa zvârle vreascuri în flacari.
În asemenea împrejurari fuga mea nu la fel de usoara si începui sa ma îndoiesc de reusita planului meu. Ma gândi! Însa ca peste putin timp va rasari luna si când

razele ei vor scalda luminisul, focurile vor deveni de prisos, astfel ca voi putea cuteza sa fug.
Si deoarece ma expuneam asteptând în locul acesta, ma hotarî sa ma înapoiez la coliba vrajitorului.

IV.
GREUTATI DIN CE ÎN CE MAI MARI.

CÂND AJUNSEI ÎN APROPIEREA COLIBEI, zarii deodata, lumina de foc, care apropia repede. Ar fi batut la ochi daca-mi iuteam acum pasii, asa ca mersei linistit si plin de demnitate mai departe, desi inima îmi batea cu putere.
La vreo zece metri înaintea mea se ivira de-odata, între doua colibe, sase negri, dintre care trei purtau faclii aprinse, iar ceilalti târau între dânsii un om.
Cât p-aci sa ma tradez printr-o exclamatie, caci omul acesta, legat cu mâinile la spate si care se zvârcolea din rasputeri, era Kubang, nepotul lui Pongo al nostru.
Ramasei pe loc si privit drept în fata pe negrii care la vederea mea devenira mult mai linistiti si încetara sa trancaneasca.
Nu cutezau sa-mi vorbeasca, ceea ce îmi era foarte placut. Ba nu îndrazneau nici sa ma priveasca! Trecuta pe lânga mine cu prizonierul, care nici el nu ma învrednici cu o privire. Crezui la început ca-l vor lega si pe Kubang de copacul sfânt, dar se parea, ca nu mai aveau încredere sa faca asta, dupa ce eu le scapasem de sub nas.

Spre bucuria mea îi vazui oprindu-se în fata unei colibe, legara si picioarele tânarului negru si-l dusera înauntru. Doi din ei ramasera în fata colibei, iar ceilalti patru: plecara.
Atunci nascocii un plan îndraznet: pe Kubang, care fusese luat prizonier numai pentru ca ajutase la eliberarea mea, trebuia sa-l scap. N-as fi avut niciodata constiinta linistita, daca i s-ar fi întâmplat ceva tânarului negru.
De-as fi stiut numai cum trebuie sa se poarte vrajitorul unui trib de negri. Si de-as fi priceput dialectul care se vorbei în tinutul acesta!
Ca sa nu bata la ochi nu trebuia sa ramân prea mult în locul unde ma oprisem si pe de alta parte trebuia sa întreprind ceva; de aceea porni încet spre cei doi paznici, care se holbau la mine speriati.
Din pacate, în apropierea colibei ardea un foc, care fusese aprins, de sigur, ca sa pot fi prins eu. Dar trebuia sa îndraznesc si pace!
Printre vopselele vrajitorului gasisem si vopsea neagra si din prevedere îmi înnegrisem mâinile cu ea. Astfel ca acum putui cuteza sa fac cu stânca o miscare poruncitoare – dând de înteles paznicilor sa lase libera intrarea – iar cu dreapta tineam strâns pistolul sub haina.
Din fericire, însa, nu avui nevoie sa mai folosesc de el, caci cei doi negri se dadura îndata în laturi; iar eu intrai cu demnitate înauntru.
Tinui perdeaua în laturi, pâna când putui vedea – la lumina focului de afara unde

zacea Kubang. Apoi o lasai în jos, pomii repede înainte si ma oprii când lovii cu piciorul trupul tânarului negru. Atunci ma aplecai spre el si soptii:
— Kubang, fii linistit, sunt eu, Bertram. M-am eliberat si mi-am pus vestmintele vrajitorului. Îti voi taia legaturile si va trebui sa încercam a fugi când se vor stinge focurile afara.
Scosei cutitul, dibui trupul tânarului si taiai funiile cu bagare de seama. Pâna acum Kubang nu scosese o vorba din pricina luminii si abia când se simti liber, izbuti sa îngâne:
— Oh, Masser, liber, foarte bine. Kubang fuge cu Masser. Masser repede taie coliba în dos, apoi cu Kubang merge în coliba la vrajitor.
Sfatul sau era foarte bun; el se putea face nevazut, în vreme ce eu puteam parasi coliba trecând pe sub nasul paznicilor. Poate ca negrii vor crede ca-l facusem sa para cine stie cum pe Kubang, când nu-l vor mai gasi în coliba.
Aceasta nu prea era bine construita. Se parea ca e nelocuita, servind doar pentru prizonieri – un fel de închisoare, cum s-ar zice. Îmi fu deci usor sa fac o spartura mare cu cutitul în peretele din fund si lucrai cu atâta bagare de seama încât paznicii de afara nu puteau auzi nimic.
Nu trebuia sa ramân prea mult în coliba, de aceea vârâi în mâna lui Kubang cutitul meu, ca sa aiba o arma la el si iesi, dupa ce soptii:
— Vino repede la coliba vrajitorului!
Paznicii nu cutezara nici de asta data sa se uite la mine si pornii înainte plin de

demnitate, ca sa dispar în umbra colibei vecine.
Rasuflai oarecum usurat când intrai în coliba vrajitorului; dupa câteva clipe perdeaua fu data la o parte si Kubang sopti:
— Masser aici este?
— Da – raspunsei – vino repede înauntru!
Dupa ce tânarul negru lasa perdeaua în jos, îmi aprinsei iarasi lampa de buzunar si cercetai în primul rând legaturile vrajitorului, care se trezise si se holba la mine cu ochi ce zvârleau fulgere.
Puteam sa fiu linistit, caci funiile tineau, astfel ca ma adresai lui Kubang si-i zisei:
— Vroiam sa ies prin spartura pe care a facut-o Pongo în gard. Dar asta o vom putea face abia atunci când se va ridica luna pe cer si focurile se vor stinge.
— Masser are dreptate – încuviinta Kubang – luna va fi îndata si foc stinge. Masser pastreaza haine vrajitor?
— Da, cred ca e mai bine asa, fiindca s-ar putea sa întâlnim în drum locuitori ai satului.
— Da – raspunse tânarul – eu spune la Masser când dusmani vorbeste la Masser.
Atunci Masser face tot ce zice Kubang.
— Bine – încuviintai eu, usurat – cred ca, o vom scoate noi la capat si vom iesi din sat. Pongo vrea sa mai atace înca noaptea asta?
— Când soarele rasare – raspunse Kubang – atunci dusmani obositi de noapte lunga.
Nu era rau planul uriasului negru.

Petrecuram un sfert de ceas cam neplacut, caci atâta dura pâna ce Kubang, iscodind pe afara, îmi dadu de veste ca luna împrastie destula lumina si focurile din rariste deveneau tot mai slabe.
— Acum sa pornim! hotarâi eu. Nu trebuie sa pierdem nici o clipa. Tine-te dupa mine; în felul acesta nadajduiesc ca negrii pe care îi vom întâlni se vor feri din calea mea si te vor lasa în pace. Haide!
Iesii din coliba si Kubang ma urma. Din fericire nu era tipenie de om acolo. Zic din fericire, caci ar fi batut la ochi daca ne-ar fi vazut iesind împreuna din temuta coliba.
Ne îndreptaram spre partea din fund a satului, cautând sa ramânem mereu în umbra colibelor.
În cele din urma ajunseram la gard. Cocotati pe locurile lor înaltate vazui câteva santinele care priveau cu încordare spre luminis, deasupra gardului. Tocmai lânga deschizatura facuta de Pongo si care era acum astupata cu ramuri si maracini, statea un paznic.
Îmi dadui seama ca ne va fi cu neputinta sa îndepartam aceasta piedica, de aceea ramasei linistit si-i soptii lui Kubang:
— Trebuie sa sarim gardul, altminteri nu putem trece. E nevoie sa înlaturam santinela de colo si de pe locul înaltat pe care sta el sa sarim peste gard.
— Foarte bine, Masser – raspunse tânarul Negru – Kubang înlatura santinela, mare dusman de la Pongo.

— Bine – încuviintai eu – voi arunca de pe mine vestmântul vrajitorului, caci ma împiedeca la sarit si la fuga. Hai sa ne apropiam!
Ne îndreptaram cu bagare de seama spre santinela. Acesta arunca o privire asupra noastra, dar întoarse repede capul când îl zari pe... vrajitor. Pareau si se teama grozav de omul asta!
Stateam acum îndaratul lui si Kubang i se adresa cu glas slab.
Cu oarecare sovaiala omul coborî de la locul sau, mereu cu spatele la noi, dar nici nu ajunse bine jos ca tânarul Kubang se si napusti asupra lui, îi astupa gura cu mâna stânga si ridica dreapta în care avea cutitul meu.
Eu ma îndepartai putin si zvârlii de pe mine vestmântul vrajitorului. În aceeasi clipa auzii o cazatura înabusita si pe Kubang soptind:
— Repede peste boma, Masser!
La pamânt zacea trupul neînsufletit al santinelei. Ma saltai în graba pe platforma de crengi care îi servise de post de observatie, ma prinsei de marginea gardului si îmi facui vânt. Gardul era înalt de vreo trei metri, dincolo era iarba moale si înalta, astfel ca putui cuteza saritura.
Când fui dincolo, se si auzira de la dreapta si stânga mea strigate. Ma ridicai repede – cazusem în genunchi din cauza sariturii si începui s-alerg cât ma tineau picioarele, spre padure. Auzii îndaratul meu o bufnitura înabusita, apoi glasul lui Kubang:
— Masser, repede de tot!

N-ar fi fost nevoie sa ma îndemne, caci faceam si. fara asta niste sarituri de m-as fi putut lua la întrecere cu un cerb. Alergam în zig-zag, deoarece si începusera sa suiere sulitele îndaratul nostru.
Când furam la jumatatea drumului spre padure, fulgerara împuscaturi pe marginea acesteia, apoi urmara câteva racnete pe gardul dindaratul nostru. Asta însemna ca prietenii nostri descoperisera fuga noastra si ne veneau în ajutor.
În cele din urma ajunseram la marginea padurii si ne facuram nevazuti printre trunchiurile copacilor.
— Tu esti, Robert? striga Marian de la o mica departare. Care va sa zica tot ati izbutit sa va eliberati!
Ma strecurai printr-un tufis spre prietenul meu si când furam fata-n fata ne strânseram mâinile.
— Mare prostie am facut – recunoscut fatis – si-mi pare nespus de rau ca v-am casunat atâta suparare – dar eram zapacit, crede-ma, atunci când am pornit spre rasarit, în loc s-o iau spre apus. De ce nu m-ati trezit si pe mine când ati plecat?
— Erai cufundat într-un somn greu – raspunse Marian – si ma gândeam c-o fi înca efectul loviturii pe care ti-a dat-o gorila. De aceea l-am lasat cu tine pe Ugo, cu care, din pacate, nu te puteai întelege prin vorba si pe de alta parte nu cutezase sa te opreasca cu sila. Când ne am înapoiat noi, tu plecasesi numai de vreo cinci minute. Fireste ca ne-am luat îndata dupa tine, te-am strigat, am auzit

chiar un raspuns slab, dar era prea târziu. Tot alergând înainte am gasit casca ta coloniala, dar pe cel ce te atacase nu l-am mai putut ajunge.
— Principalul e ca suntem iarasi liberi. Ah, Pongo, ma bucur din inima ca te revad. Esti suparat pe mine?
— Pongo foarte recunoscator Masser Bertram – raspunse uriasul. Masser liberat Kubang.
— Pai asta a fost de datoria mea – raspunsei – caci din pricina mea a cazut el în mâinile dusmanilor.
— Masser foarte bine facut – urma Pongo – vrajitor acum nu mai are putere. Pongo bucuros mult.
— Dar ce ai facut? întreba Marian, cu interes.
Îi povestii pe scurt aventura mea din sat st prietenul meu râse din inima când o auzi.
— Robert, ce-ai facut tu e cum nu se putea mai bine – zise el apoi, cu admiratie – în alt fel nici n-ai fi putut scapa, sau sa-l eliberezi pe Kubang. Si are dreptate Pongo, acum vrajitorul si-a pierdut puterea dinainte, care a contribuit, de sigur, în mare masura la atâtarea tribului. Prin asta ni se usureaza si noua atacul, deoarece negrii au devenit acum cam sovaielnici.
— Kubang îmi spunea ca Pongo are de gând sa atace cu putin înainte de rasaritul soarelui – zisei eu – cum ati rânduit lucrurile?
— Pongo a învatat pe vreo treizeci de oameni ai sai cum sa foloseasca de arme de foc. Dintr-o ascunzatoare au pus

mâna pe carabine militare minunate, precum si munitii din belsug. Acesti treizeci de oameni au si înconjurat satul si tin gardul sub foc, pentru ca nimeni sa nu poata privi deasupra lui, sau sa se foloseasca de arme. Noi, însa, ne vom apropia din toate partile, în gard se vor face sparturi, poarta va fi deschisa, fireste si-apoi se va vedea daca aparatorii au curajul sa lupte pâna la capat. Acum hai sa dormim!
Ma simteam foarte obosit si-l urmai cu placere pe prietenul meu, care o luase înainte. El ma duse într-un loc ascuns, la câtiva metri numai de luminis, unde desisul era atât de încâlcit încât de afara nu se putea vedea nici macar reflexul focului în jurul caruia se asezasera Aika, Mtora, Kubang, Ugo si Pongo.
Dupa ce îmbucai ceva ma întinsei alaturi de Marian si în curând adormii.

V.
ATACUL.

FUI TREZIT DIN SOMNUL MEU ADÂNC. Focul ardea cu vâlvatai, cazanelele cu ceai aburcau si în aer se raspândea miros de came fripta.
— Manânca si bea! – îmi zise Marian – ne asteapta poate o zi grea si pentru unii va fi probabil, cea din urma.
Zicând acestea privi îngrijorat la Pongo, care statea linistit la foc si înfuleca dintr-o bucata de carne. Uriasul îsi prinsese pe dupa, umeri blana leopardului si facea astfel o impresie salbateca. Când vazu

privirile noastre atintite asupra lui, râse si clipi cu înteles.
— Massers sfârseste repede! zise el apoi. Acus face ziua.
Asa era, astfel ca îmbucaram repede carnea si bauram ceaiul fierbinte. Dupa aceea Pongo se ridica si noi îi urmaram pilda. Mama uriasului ne urma si ea, caci nu vrea sa stea departe de lupta care se dadea pentru feciorul ei mai mic.
Printr-o spartura îngusta, ascunsa, Pongo ne duse în luminis si arata cu mâna spre tufisul mare în jurul caruia merseram.
— Massers ramâne aici, zise el. Acum îndeparteaza întâi santinelele de colo, apoi ataca.
Vazuram nelamurit doua puncte negre deasupra gardului; punctele acestea se miscau, se faceau mai mari si în cele din urma recunoscuram lamurit trupurile de la mijloc în sus a doi negri, care priveau cu luare-aminte spre noi.
— Robert, trebuie sa-i ranim, cu câte un glont în umarul drept! zise Marian.
Ridicata pistoalele, luaram la ochi fiecare câte unul, apoi prietenul meu dadu o comanda scurta si când detunara împuscaturile, amândoi negrii disparura, scotând urlete de moarte.
În aceeasi clipa Pongo scoase racnetul sau de atac si se napusti prin luminis spre poarta. Din toate partile se ivira acum din desis fapturi negre, care urmara pe conducatorul lor, fara a scoate, însa, vreun sunet.
În sat se stârni zarva mare. Se auzeau tipete de spaima scoase de femei, porunci

tunatoare, lumina de foc izbucni. Iarasi se ivira puncte negricioase deasupra gardului, dar fura doborâte de puscasii de lânga, noi. Deasemenea din celelalte parti ale satului detunau carabinele.
În vremea asta, Pongo ajunsese la poarta cu vreo douazeci de oameni de-ai lui. Doi din acestia târâsera dupa dânsii un trunchi de copac scurt, dar gros. Uriasul înfipse sulita sa în pamânt, înhata trunchiul, îi ridica deasupra capului, apoi îl zvârli cu furie grozava în poarta lata.
În clipa când aceasta cazu la pamânt, Pongo sari înapoi, smulse sulita din pamânt si o ridica cu bratul drept.
Negrii din sat se holbara ca încremeniti la faptura lui Pongo, care cu blana-i de leopard, cu sulita ridicata, facea impresia unei fiinte din alte lumi.
Deodata sari printre ei un negru urias, cu pusca mea în mâna. Acesta trebuia sa fie Maku, capetenia celor ce luptau împotriva lui Pongo.
Ridicai pistolul, dar Pongo mi-o lua înainte. Abia îsi zarise dusmanul, ca scoase racnetul sau de atac, sulita-i fulgera în lumina soarelui, suiera prin aer si se înfipse în trupul lui Maku.
Cu un horcait de moarte negrul zbura cu câtiva pasi înapoi, apoi se prabusi la pamânt, zvârcolindu-se ca un sarpe.
Odata cu moartea sefului lor, ceilalti negri pareau sa-si dea seama ca totul e pierdut pentru ei. Nu cutezau sa-si ridice armele si când Pongo, urmat de credinciosii lui, se napusti spre ei cu

cutitul sau enorm în mâna, dânsii cazura în genunchi si ridicara bratele.
Negrii de lânga noi, care trasesera atât de bine cu carabinele lor, îsi parasira posturile si, strabatând luminisul, sendreptara spre sat. Când o vazuram si pe Aika iesind din tufisul ocrotitor, nu ne mai rabda nici pe noi locul si porniram! Repede spre poarta darâmata. Pongo ne zari si zâmbi si zise:
— Totul va fi bine, Massers, Pongo stapân acum.
Domnea înca neorânduiala în sat, dar în curând intrara pe poarta toti devotatii lui Pongo, se împrastiasera printre colibe, îsi îmbratisara nevestele, gonira pe aparatorii de pana atunci pana la „copacul sfânt" si facura iar ordine.
Pongo se apropie de fostii sai dusmani si le tinu o cuvântare lunga si înflacarata. În cele din urma dobândiram încredintarea ca îi câstigase de partea lui. Când se împrastiara ei, uriasul ne întarii parerea spunând:
— Totul va fi bine, Massers. Dusmani, prieteni acum, au fost înselati de Kanda si Maku. Pongo iarasi stapân, dupa ei Mtoro, când Pongo pleaca de aici cu Massers.
Devotamentul acesta al negrului ma misca adânc. Îsi redobândise puterea, se întorsese la ai sai – totusi se simtea legat de noi.
— Pongo – i se adresa Marian – atât de repede vrei sa pleci de lânga ai tai? Crezi ca nu se vor ivi iar turburari când mama si fratele tau vor fi iarasi singuri?

— Acum va fi liniste, caci Kanda si Maku sunt morti, raspunse uriasul. Kanda colo în coliba, omorât de Maku, care crezut ca este Pongo.
Avea dreptate camaradul nostru. Stapânirea familiei sale nu mai era primejduita si lui nu-i mai pria viata linistita din satul sau. Era obisnuit cu pericole, vroia sa vada alte tari, alti oameni.
Ne conduse la o coliba mare si trainica si zise:
— Casa lui Pongo, în care locuieste acum Massers.
Marian se aseza, se uita lung la bunul nostru camarad si întreba deodata:
— Pongo, va sa zica vrei într-adevar sa vii iarasi cu noi? Nu vrei sa ramâi la tribul tau, alaturi de mama si rubedeniile taie?
Uriasul se uita lung la prietenul meu, apoi zise cu glas potolit:
— Massers, Pongo nu ramâna aici. Pongo urmarit mereu de frati, pentru ca arata la chip ca Pongo (Gorila). Pongo merge cu Massers.
Ne închipuisem, noi asta. Din pricina înfatisarii sale era mereu tinta batjocurii tuturor si trebuie sa fi capatat mutra aceea grozava în împrejurari cu totul deosebite. Faptul acesta ne fu povestit chiar de dânsul:
— Aika de la Pongo cazut când avut pe mine în pântece. Când eu nascut, figura de Pongo. Toti râde, dar Pongo devine stapân totusi. Alb rau duce apoi pe Pongo de acasa. Pongo trait foarte prost, dar el se va razbuna pe albi.

EI mai amintise într-un rând de chestia asta, dar numai în treacat. Nu avuram ragazul sa-i cerem lamuriri, caci Kubang dadu buzna în coliba si exclama:
— Massers vine repede, Pongo, repede, în luminis dusmani!
Asta era o surpriza foarte neplacuta.
În vreme ce ne napustiram afara, eu mai gândii îndata la soldatii bastinasi ai belgienilor, care mai fusesera, odata în sat, ca sa dea de noi.
În vremea asta poarta fusese asezata la loc si încuiata si aceasta fu un noroc pentru noi, caci când priviram deasupra gardului vazuram luminisul întesat de negri, aproape toti înarmati cu pusti.
Câteva gloante suierara, pe lânga capetele noastre si Pongo ne lamuri îndata:
— Dusman este Sankura, capetenie de la trib vecin. Are multi razboinici, toti împusca bine.
Nu prea era placuta asta. Si Pongo facu o mutra serioasa, când urma:
— Nu va fi bine, Massers, Pongo nu stie daca toti oamenii ramâne credinciosi.
Da, asa era, caci locuitorii satului, care fusesera pâna atunci de partea lui Kanda si a fratelui sau Maku, vor pactiza, probabil, acum cu dusmanii.
Un gând îmi fulgera prin minte si ma adresai prietenului meu:
— Mariane, s-ar putea ca „vraciul” sa fie eliberat de un partizan al sau si sai atâte pe locuitorii satului împotriva noastra... Vad colo pe negrul aceia înalt care m-a atacat pe mine, apoi pe paznicii de sub nasul carora am fugit împreuna cu

Kubang. Indivizii acestia cu siguranta ca nu au gânduri bune fata de noi.
— Drace, sa stii ca asa este – încuviinta Marian – i-auzi, Pongo, ce facem cu vrajitorul vostru? O mai fi legat?
— Pongo cerceteaza, raspunse uriasul si se pregati sa plece – dar nu mai fu nevoie, caci în aceeasi clipa se si ivi o trupa de vreo douazeci de negri, în mijloc cu „vraciul" care îsi pusese iar vestmântul sau fantastic si-si spoise fata. Se apropiau pana la un pas de Pongo, îmi arunca o privire plina de ura, apoi începu sa racneasca la camaradul nostru negru. Acesta asculta în liniste izbucnirea vrajitorului – dar când negrii ceilalti aprobara prin strigate si gesticulari, ei ridica poruncitor mâna si se facu tacere.
Spuse pe urma numai câteva cuvinte, sari înainte, îl apuca de solduri pe vrajitor si-l zvârli ca pe o minge peste gardul înalt care împrejmuia satul.
Negrii înlemnisera de spaima, dar când Pongo le spuse ceva cu glas poruncitor, însotit de un gest cu mâna, ei plecara încet cu capetele în pamânt. Din când în când priveau pe furis peste umar spre gard, asteptându-se probabil sa-l vada pe vrajitor întorcându-se, ca sa se razbune pe Pongo.
Dupa cât se parea, însa, „vraciul" se saturase de „zborul" acesta si de afara auzeam exclamatii de uimire din partea negrilor dusmani.
Pongo porni înapoi în sat si ne zise:
— Massers vine cu mine, Pongo întreaba cine ramâne credincios la el.

Pe locul întins din jurul copacului sfânt el aduna barbatii din sat si Ie puse câteva întrebari, la care multi Negri raspunsera cu mutre încurcate. Când însa Pongo vorbi mai departe si arata cu mâna spre gard, vreo optzeci de oameni facura stânga-mprejur si se-ndreptara spre poarta! Oamenii parasesc satul lui Pongo – ne lamuri uriasul – altii tin la Pongo.

Celor optzeci de barbati îi se alaturara si nevestele lor. Apoi Pongo se urca pe una din movilele de lânga poarta si se adresa dusmanilor. Dupa oarecare ciorovaiala striga oamenilor sai o porunca si imediat poarta se deschise. Sirul lung al negrilor, cu sotiile lor, parasira satul într-o tacere desavârsita.

Prin aceasta puterea noastra slabea, fireste, dar era totusi mai bine asa, caci ramasesem numai cu oamenii credinciosi.

Dupa ce poarta fu închisa la loc, Pongo sari jos de pe movila. La porunca lui, vreo treizeci de oameni înarmati cu pusti se împrastiara în jurul gardului, urcara pe movile, unde se ghemuita si doar din când în când priveau deasupra „homei".

Dusmanii însa vegheau si asta puteam vedea din faptul ca ori de câte ori se arata un cap deasupra gardului, cadeau câteva gloante. Ne gaseam într-o situatie foarte proasta, deoarece dusmanii ne erau superiori atât ca numar, cât si ca armament.

Marian îi spuse asta lui Pongo, apoi întreba:

— Or sa ne atace la noapte, oare?

Uriasul raspunse, cu o liniste impresionanta:
— Pongo crede mai bine Massers duce acum la dusmani, Pongo vorbeste cu ei. Altfel Massers pierduti.
Marian râse doar si raspunse:
— Nu, Pongo, de noi nu scapi tu atât de usor. Mai bine sa chibzuim cum ne putem apara.
Dar evenimentele se desfasurata mai repede decât ne asteptasem. Se auzira deodata niste sunete, care ne facura, pe mine si pe Marian, sa ne privim speriati. Era tacanitul unei mitraliere.
Gloantele zburau deasupra partii stânci a gardului, asa fel ca paznicii postati acolo nu puteau cuteza sa ridice capul.
— Fara îndoiala ca acum se vor apropia sub ocrotirea focului mitralierei – striga Marian. Trebuie sa-ncercam însa sa-i împiedecam cu orice pret.
Ne repeziram la gard si Marian începu sa taie o spartura cu cutitul sau. Dar nu trecura nici doua minute, ca se auzi un zgomot si mai grozav decât tacanitul mitralierei.
Era vâjâitul unui foc mare. În clipa urmatoare limbi mari de flacari se înaltat deasupra gardului. Dusmanii trebuie sa fi îngramadit mormane întregi de vreascuri lânga gard si maracinii acestuia începuseram sa arda cât ai clini din ochi.
Afara de asta, dusmanii de afara pornira sa azvârle în sat torte aprinse, care cadeau în toate partile.
Marian lucra cu înfrigurare si în cele din urma izbutise sa faca o deschizatura mica, dar îsi trase repede bratul înapoi,

caci chiar prin aceasta spartura strâmta rabufni îndata o flacara.
— Pe partea cealalta! striga el. Se pare ca au o singura mitraliera.
În vremea asta câteva colibe fusesera cuprinse de flacari si numai glasul puternic al lui Pongo izbuti sa linisteasca pe loc locuitorii satului.
— Pe când strabateam satul în goana. Mitraliera amuti. Marian facu o mutra foarte serioasa si eu eram de asemenea îngrijorat. Într-adevar, când ajunseram la partea cealalta a gardului, dusmanii. Începura sa împroaste si aci cu gloante si în curând se înaltara flacari si în partea asta.
Pongo striga atunci o porunca, apoi ni se adresa:
— Pongo pune sa deschida poarta. Trebuie fugim. Massers vine.
Aceasta era singura scapare, desi foarte primejdioasa. Porniram în urma uriasului hotarâti sa ne vindem viata cât mai scump». Despre fuga noastra si aventurile întâmpinate cu acest prilej, îti voi povesti data, draga George – încheia doctorul Bertram.

98
FORTE MISTERIOASE.

I.
PANICA.

DOCTORUL BERTRAM urma sa-i povesteasca lui George:
— «N-avem încotro – zise Marian – suntem nevoiti sa parasim satul. Trebuie

sa încercam sa ne croim drum printre negrii dusmani, altminteri ne pârjolesc de vii.
Prietenul meu avea dreptate, caci gardul care înconjura satul lui Pongo începuse sa arda cu vâlvatai. De pretutindeni focul izbucnea mai cu furie, de câte ori o coliba era cuprinsa de flacari. Pe lânga caldura soarelui tropical o mai aveam acum si pe aceea a focului si eram amenintati sa ne înabusim.
Situata noastra devenise deznadajduita. De jur-împrejur, la adapostul padurii, tribul dusman încercuise luminisul pe care se afla satul lui Pongo, cei mai multi inamici erau înarmati cu pusti si afara de asta mai aveau si o mitraliera, sub a carei ploaie de gloante se putusera apropia de gard ca sa-i dea foc.
Si tocmai aceasta mitraliera ma facu sa cred îndaratul acestui atac se ascundeau europeni; spusei aceasta banuiala si lui Marian.
Pongo, care se apropiase de noi si auzise vorbele mele, zise atunci:
— Masser Bertram are dreptate. Belgienii vrut sa faca Askari din oamenii lui Pongo, Pongo însa nu lasat. E mult de-atunci, dar ura înca mare.
Acum ni se lamurea faptul de ce ne urmarisera soldatii belgieni când am intrat în tinutul Congo-ului, venind din Africa portugheza. Se temeau, desigur, ca la întoarcerea lui Pongo oamenii sai vor pune la cale o rascoala împotriva stapânitorilor de rasa alba.
Si iata ca situatia se prezenta în culori negre pentru noi. Eram închisi în satul în

flacari si o încercare de fuga ne-ar fi dus sub ploaia de gloante a mitralierei dusmane. Trebuia totusi sa iesim de aci cu orice chip.
De-odata îmi veni în gând ca cel mai bun lucru ar fi sa ne predam. Desigur ca negrii dusmani nu stiau ca se afla doi albi în satul asediat. Poate ca ne-or da drumul sa trecem – noua, lui Pongo si oamenilor sai – daca vom sti sa punem piciorul în prag.
Îi împartasii lui Marian planul meu, dar Pongo striga iarasi:
— Sankuri conduce dusmani. Sankuri rau fata de dusmani straini, bun numai fata de Belgieni. Sankuri omoara pe Massers când vede.
Nu prea ne încânta perspectiva aceasta, astfel ca nu ne ramânea decât sa încercam sa scapam cu fuga.
De-odata Marian se-ntoarse spre Pongo si zise:
— Pongo, atunci e cu neputinta sa iesim de aici. Trebuie sa ne facem nevazuti. Si asta va merge poate acum, deoarece din cauza focului s-a stârnit un vânt care bate în spre poarta. Pentru asta avem nevoie… – Dumnezeule, cheama-i înapoi pe oamenii tai! Se întrerupse el, agitat. Vor fi ciuruiti de gloante.
În timp ce vorbeam ne apropiaseram de poarta si vazuram ca vreo câtiva locuitori ai satului – care îsi pierdusera capul, probabil – deschisesera poarta si se pregateau sa dea buzna în luminis.
În aceeasi clipa câteva gloante suierara prin aer si neprevazatorii acestia se prabusira la pamânt scotând racnete de

moarte. Acum trebuia sa alegem între a pieri în flacari sau a ne lasa ciuruiti de gloantele celor de afara.
Nu mai era nevoie ca Pongo sa-i retina pe oamenii sai, caci prin pilda ce le-o dadeau mortii de dincolo, ceilalti se retrasera speriati.
Stateau acum cu totii în poarta, barbati, femei si copii, tremurând si privind cu teama spre Pongo. De la care asteptau salvarea. Tot mai numerosi se adunau la poarta, desi o mare parte trebuie sa-si fi gasit moartea din pricina fumului si focului.
— Repede! striga Marian. Trebuie sa stropim cu apa colibele care n-au fost cuprinse de flacari înca, pentru ca lemnul si paiele sa se umezeasca. Avem nevoie de fum gros pe care vântul sa-l alunge în luminis. Sub ocrotirea lui putem încerca s-ajungem în padure. Dar repede, înainte ca sa ia foc colibele!
Planul era cat se poate de bun si Pongo se grabi sa strige oamenilor sai o porunca. Câtiva barbati mai curajosi plecara repede si se întoarsera curând cu vase de pamânt pline cu apa.
Marian arata care colibe trebuiau stropite. Era si timpul, caci abia stropisera negrii partea din fata a colibelor, ca cea din spate si luase foc.
Si imediat se dovedi ca ideea lui Marian era buna: nori grosi de fum se ridicara din paiele umede ale acoperisurilor si fura mânati de vânt spre poarta, apoi mai departe în luminis.
— Repede afara! striga Marian si imediat alergaram spre rariste, sub ocrotirea

fumului.
Tusind, cu ochii plini de lacrimi, în neputinta sa vedem ceva, alergam orbeste înainte.
Se parea ca dusmanii ghicisera gândul nostru, caci începura sa împuste la nimereala în norul de fum si din tipetele ce auziram ne daduram seama ca nimerisera pe vreunul.
La dreapta si la stânga ma izbeam de fapturi care goneau cu aceeasi iuteala ca si mine. Marian, Pongo si eu ne tinuram alaturi când începuse goana din sat. Eram cam cei din urma, caci primii locuitori ai satului o luasera la picior în clipa când navalise fumul. De odata ma izbii de un copac si asta fu dovada ca ajunsesem în padure.
Acum se ivea o noua primejdie: întâlnirea cu negrii dusmani, care stiau ca fugiseram sub ocrotirea norului de fum. Cu siguranta ca se postasera de amândoua partile luminisului ca sa-i ucida îndata pe fugari. Dar puteau fi si în fata noastra, tinându-se mereu înaintea noastra pâna ce acesta se va înalta deasupra vârfurilor copacilor. Atunci ne puteau vedea si trage asupra noastra.
Asadar, nu era atât de simplu sa scapam nevatamati. De l-as fi putut zari macar pe Marian, sau pe Pongo! Se vede însa ca alergasem prea repede, caci nici pe alti negri nu-i putui descoperi. Patrunsei mai adânc în padure si ajungând la desis fui nevoit sa-mi scot cutitul ca sa-mi croiesc un drum printre tufe.
Pe potecile croite dinainte nu puteam cuteza sa merg, caci tocmai acolo

stateau, de sigur, la pânda dusmanii, Abia îmi venise gândul acesta ca se si auzi o împuscatura de carabina în apropierea mea. Un tipat puternic îi urma…
Simtii o usurare vazând ca norul de fum se subtiaza mereu. Acum puteam zari în juru-mi si ma pomenii într-o jungla deasa de bambusi si malve. Înaintai înca vreo douazeci de metri, apoi ma oprii, caci norul de fum nu mai ajungea pana aici.
Ascultai cu încordare în jurul meu, auzeam din când în când un trosnet usor de crengi la dreapta sau la stânga – ca si cum s-ar strecura un om prin desis – dar nu cutezam sa strig, caci nu stiam de sunt prieteni sau dusmani.
Cât despre Marian si Pongo, nici urma. Si doar fuseseram împreuna la început! Pesemne ca o luasem pe de laturi, iar ei patrunsesera în padure prin alt loc.
De-odata îmi dadu în gând luminisul, unde Pongo rapusese leopardul. Acolo se vor strânge probabil, fugarii salvati.
Aika, mama lui Pongo, Mtoro, fratele sau, Kubang, precum si Ugo, erau înaintea noastra când parasiseram satul în flacari, la adapostul norului de fum.
Poate ca se si aflau în drum spre luminis, poate ca erau îngrijorati de soarta mea – daca nu cumva se aflau ei însisi în cine stie ce situatie grea.
Încercai sa ma orientez dupa punctele cardinale. Luminisul cu pricina era la nord-vest de locul unde ma aflam si, daca acum coteam spre apus, trebuia sa ies la poteca tainuita care ducea acolo.

Era foarte primejdios sa pornesc pe drumul acesta, caci el trebuia sa le fie cunoscut si dusmanilor, care locuiau doar prin apropiere. O clipa ma gândii sa atacam cu supravietuitorii, satul vecin, parasit acum. Dusmanii nu vor da doar foc propriilor lor colibe si aveam apoi ostateci de pret în femeile si copiii lor.
Gândul acesta ma preocupa atât de mult, încât începui aproape sa alerg, prin desis, spre apus. Vroiam sa ajung cat mai repede în luminis, ca sa-i împartasesc lui Marian planul meu. Spre marea mea bucurie, dupa vreo zece minute de mers dadui de cararea cu pricina. Ma îndreptai repede spre nord si pornii înainte. Trecând de o cotitura, auzii deodata un pârâit în tufisul dindaratul meu. Întorsei fulgerator capul si ma pomeni în fata unui negru înalt.
Recunoscui într-însul pe uriasul care, în seara trecuta, ma înhatase în padure si ma târâse în sat. Asa dar, trecuse de partea dusmanilor, împreuna cu ceilalti locuitori, în care Pongo nu avusese încredere.
Abia îl zarii pe negru si ei se napusti spre mine, ca o pantera. N-avea arma, în schimb întinse mâinile, cu gândul sa ma gâtuie, din fericire, eu tineam înca în mana cutitul cu care îmi croisem drum prin desis. Astfel ca, în loc sa dau înapoi, cum se asteptase, probabil, uriasul, dadui buzna spre el. Nu puteam sa-l crut, caci asta ar fi însemnat pieirea mea, astfel ca îi împlântai lama taioasa în subtioara stânga. În acelasi timp ma

folosii de mâna libera pentru a-l strânge de gât.
Trupul urias zbatu cu putere, bratele îi cazura moi, în lungul trupului, apoi genunchii i se muiara si de odata matahala se rostogoli în tufis. Îi tineam înca înclestata beregata, dar cu toate astea un geamat iesi de pe buzele sale.
Apoi însa se ridica în sus, mai lovi odata cu bratele în juru-i, pentru ca dupa aceea sa cada încetisor pe spate. Lovitura aceasta de cutit fusese salvarea mea. Poate ca altfel negrul ametit de izbânda m-ar fi taiat în bucati.
Când vazui ca nu mai misca, ma ridicai, ca usurat de o povara si dupa ce ascultai câteva clipe daca nu se aude vreun zgomot, târâi greoiul trup în desis.
Pornii apoi mai departe pe poteca, spre nord. Stiam ca peste vreo douazeci de minute voi ajunge în luminis.
Nadajduim ca tovarasii mei s-au retras într-adevar pe dânsa, altminteri eram singur si parasit în mijlocul padurii seculare, înconjurat de dusmani necrutatori.
Nu era deloc frumoasa perspectiva aceasta, de aceea iutii pasul tot mai mult, ca sa aflu odata cum stau. Si însasi facui o mare nechibzuinta care m-ar fi costat viata daca m-as fi lovit fata în fata cu un dusman.
De-odata se ivi dindaratul unui copac o faptura uriasa, vazui o sulita sclipind pe dinaintea ochilor mei si, cuprins de groaza, ma simtii pierdut.
Dar vârful lat de fier se opri la câtiva centimetri de fata mea, apoi se lasa în jos

si auzii un glas foarte cunoscut:
— Oh, Masser Bertram… Foarte bine.
— Pongo! strigai si, în prada unei bucurii fara margini, îi strânsei mana.
Dupa ce ma linistii putin îl întrebai:
— Unde sunt tovarasii tai?
— Toti în luminis, raspunse el. Pongo mers înapoi caute Masser Bertram.
Privirea lui cazu pe cutitul meu pe care-l mai strângeam înca în mâna dreapta.
— Oh, Masser Bertram ucis dusman? exclama el.
— Da, Pongo si nu prea departe de aici. L-am înjunghiat si l-am târât apoi în desis. Era din satul tau.
— Atunci va fi bine – ma încredinta uriasul. Altfel dusmani baga de seama ca om al lor disparut. Masser vine repede, trebuie sfatuim ce facem mai departe.
Porniram în pas alergator si dupa câteva minute ajunseram la capatul potecii.
Acolo ne iesira în întâmpinare, din tufisurile laturalnice doi din oamenii lui Pongo si ma simtii linistit ca luminisul era atât de bine pazit împotriva unei vizite neasteptate.
Exprimându-mi admiratia fata de Pongo, acesta spuse:
— Oameni de la Pongo stau si la alte poteci. Dusmani nu poate vine neobservati în luminis.
Marian sari în sus când ma zari si la fel se ridicara si ceilalti negri, care se asezasera sub capacul din mijlocul luminisului.
Prietenul meu îmi strânse mâna, miscat si zise:

— Nici nu-ti închipui cât de îngrijorat am fost de soarta ta. Ma temeam ca ai cazut în mâinile dusmanilor.
— Nu lipsea mult, îi raspunsei si povestii aventura pe care o avusesem.
Apoi urmai:
— Nu stiu daca ati luat vreo hotarâre cu privire la ceea ce avem de facut. Ce-ar fi daca am da acum repede navala în satul tribului vecin? Nu vom întâmpina împotrivire si-apoi avem ca ostateci femeile si copiii.
— Tii! facu Marian, surprins.. — Asta e o idee minunata. Ce parere ai tu, Pongo?
Camaradul nostru negru facu o mutra îngândurata si raspunse, sovaitor:
— Nu va fi bine. Sankuri va da foc si la sat al lor. El stie ca noi vom lasa femei sa plece. Femei nu face bani pentru dânsul. El ataca totusi satul.
— Dar copiii? întreba Marian. Sankuri n-are nici un fiu?
Ochii lui Pongo scânteiara si striga cu însufletire:
— Bun, Masser, foarte bun. Pongo prinde fiu de la Sankuri. Sankuri da viata lui pentru fiu de la Londa.
— Ei vezi? facu Marian, multumit. Vom putea, deci, începe pe urma tratativele cu el. Trebuie sa ne grabim însa, altminteri ne-o iau înainte.
— Dusmani nu se-ntoarce îndata – ne linisti Pongo – întâi face dans de izbânda. Noi manânca acum, pe urma merge repede.
Arata spre doua antilope care fusesera vânate cu sulitele. Dupa cum îmi spuse Marian – si care se frigeau deasupra

focurilor. Dupa o jumatate de ceas eram gata cu mâncarea. Într-acestea eu numarasem pe negrii aflatori în luminis si constatai ca erau putini cei scapati si veniti aici, dar trageam nadejde ca vor mai veni altii, care se ratacisera poate în padure.
Ceata noastra era alcatuita din patruzeci de barbati, douazeci de femei si tot atâtia copii. Putin de tot, când te gândeai ca odinioara satul lui Pongo numara numai barbati vreo doua sute. E drept însa ca cel putin jumatate din locuitori trecusera de partea dusmanului.
Pongo facu o mutra grava privindu-si mica ceata de partizani. Se-ntoarse în directia satului sau si ridica bratul amenintator. Era ca un juramânt de razbunare...
Uriasul îsi îndrepta iar privirea spre oamenii sai, le striga o porunca si, apoi porni spre apus.
Trebuia sa fie si acolo o poteca si, într-adevar cotind pe dupa un tufis, daduram de o carare îngusta si oarecum bine întretinuta.

II.
O TRAGEDIE ÎN PADURE.

STIAM CA PÂNA LA SATUL LUI SANKURI aveam nevoie de vreo sase ceasuri. Asta însemna sa ajungem acolo cu putin înainte de apusul soarelui si un atac pe întuneric nu se putea sa nu ne aduca izbânda, caci putinii paznici pe care i-ar fi lasat Sankuri erau usor de înlaturat.

În vreme ce mergeam repede înainte, ma gândeam ca s-ar putea sa ne gasim beleaua. Adicatelea, ce ne pasa noua, europeni, de certurile negrilor? Nu era mare lucru ca belgienii sa ne învinovateasca pe noi ca am atâtat tulburarile, ba poate ca le-am pus chiar la cale.
Caci nu vor crede în ruptul capului ca noi îl socoteam pe Pongo al nostru ca un adevarat prieten. Vedeau doar într-însul tot un negru, la fel cu ceilalti si nu-i cunosteau de fel minunatele însusiri cu care era înzestrat.
Pe când ma gândeam astfel, îl priveam pe Pongo, care mergea în fata noastra. Nu mai purta blana de leopard, caci aceasta arsese în sat. Avea acum un sort alb dinainte, dupa cum e portul în tara aceasta calda.
Deodata uriasul ridica bratul drept si în clipa urmatoare sulita sa grea zbura în tufisul de la dreapta noastra.
Auziram un tipat urmat de o zvârcoleala, apoi Pongo patrunse printre tufe, se-ntoarse îndata cu sulita lui si zise linistit:
— Paznic dusman. Acum va fi bine.
Pongo vazut ochi de la el.
Asta era o noua dovada de minunata dezvoltare a simturilor sale. Cine ar fi descoperit o pereche de ochi omenesti în mijlocul unui tufis din padurea seculara? Si cine ar fi putut zvârli atât de repede o sulita care sa ucida dusmanul cât oi clipi din ochi?
Oricât ne-ar fi linistit aceste însusiri ale lui Pongo, pe de alta parte nu se putea contesta faptul ca era cu putinta sa fie

ascunsa o iscoada chiar si aici. Sankuri trebuie s-o fi postat înca înainte de a fi pornit atacul asupra satului. Caci altminteri omul n-ar îi putut sa fie aici.
Dar era lesne posibil sa fi luat aceste masuri, dat fiind ca-l cunostea pe Pongo si putea presupune ca uriasul va izbuti sa fuga din satul asediat.
Si sentinela aceasta pe drumul spre satul vecin, ne putea îndemna sa credem ca Sankuri lasase destui paznici acasa, ca sa se poata împotrivi unui atac.
Uriasul negru merse mai departe, dar acum întorcea mereu capul de ambele parti. De sigur ca se temea, ca si mine, ca mai puteau fi si alti paznici împrastiati pe drumul acesta. Si daca ne descoperea vreunul, atunci va da de veste prin strigate, pâna ce va afla Sankuri, care va alerga imediat spre satul sau. Pongo începu sa mearga mai încet, de parca ar fi fost cufundat în gânduri. Se opri de-odata si privi spre un tufis de pe stânga potecii. Auzii atunci îndaratul meu un strigat slab, ma-ntorsei repede si vazul ca mama lui Pongo se holba înspaimântata în tufisul acela.
Pe când ma gândeam ce primejdii puteau fi ascunse acolo, uriasul nostru camarad ne sopti:
— Massers, aici începe poteca drept spre satul lui Sankuri. Dar foarte primejdios, aici multi Pongo. Drum mai scurt însa si nici un paznic – nimeni n-are curaj sa stea la pânda aici. Massers vrea sa mearga în urma?
Ne aflam în încurcatura. Fireste ca pentru scopul nostru era mai bine sa ne

folosim de poteca aceasta, de vreme ce era mai scurta si nepazita, pe de alta parte însa nu prea era placut ca ducea printr-un tinut unde se aflau multe gorile.
Fara voie dusei mâna la ceafa unde abia cu câteva zile înainte ma lovise una din maimutele acestea uriase.
Si era foarte neplacut sa închei un cortegiu lung, caci daca o gorila cu familia ei ar fi pe aproape, nu se putea sa nu auda pasii atâtor oameni si atunci… vorba Bibliei: „si cei de pe urma vor fi cei dintâi".
Marian raspunse râzând:
— Fireste ca vom apuca pe poteca asta. Doar n-or fi toate gorilele atât de razboinice ca acele doua pe care am fost nevoiti sa le ucidem. La drum, Pongo, noi vom încheia convoiul!
Uriasul dadu din cap si se-ntoarse spre oamenii sai. Dar de la primele sale cuvinte barbatii facura mutre îngrijorate, în vreme ce femeile si copiii tresarira speriati. Toti stiau, deci, ca partea aceasta a padurii era populata de primejdioasele lighioane.
Pongo deveni însa foarte energic si în urma acestui fapt barbatii se împartirii în asa fel între femei si copii, încât sa-i poata ocroti în cazul unui atac al grozavelor maimute.
Pongo ridica bratul, mai dadu o comanda scurta, apoi disparu îndaratul tufisului. Oamenii sai îi urmara, dar eu citii pe fata fiecaruia îngrijorare si teama.
În cele din urma Ugo intra ultimul înaintea noastra în desis si noi merseram

dupa el. În spatele tufisului se afla o poteca foarte îngusta, care parea sa fie croita de vreo fiara salbateca.
Si nici nu putea fi multa vreme de când trecuse fiara pe acolo, caci crengile si scaietii care zaceau la pamânt dovedeau ca Pongo trebuise sa înlature din cale, cu cutitul sau aceste piedeci.
Nu prea ma simteam bine pe drumul acesta. Mereu mi se întorcea gândul la lovitura grozava pe care o capatasem nu de mult de la o gorila.
Marian mergea – în urma mea si asta ma linistea oarecum – în schimb eram îngrijorat de prietenul meu. Daca l-ar fi atacat pe neasteptate una din maimutele acelea uriase, nu i-as fi putut veni în ajutor destul de repede.
Alergam aproape în trap pe poteca aceasta sinistra. Aerul era cald si umed si se aseza greu pe plamâni, astfel ca în curând înotam în sudoare.
Padurea devenea tot mai deasa si mai de nepatruns. Fara poteca aceasta cu greu am îi putut înainta. Si în curând avea sa se erate ca eram pe domeniul fiorosilor stapâni lori ai padurii.
Din departare se auzi de-odata ragetul unei gorile. Apoi urma un altul si înca unul si înca unul….
Aceasta era un semn ca gorila zarise vreun dusman si se napustea spre el. Brusc se amesteca ragetul unei a doua gorile, repetat si el la intervale scurte. Sa se fi luat la lupta cei doi uriasi? Asta ar fi fost o priveliste cum nu mai vazuse nici un om pâna atunci.

În mine se trezi naturalistul, uitai de primejdie, ma-ntorsei si-i spusei lui Marian:
— Ce-ar fi sa alergam repede într-acolo? Tiu mult sa vad lupta dintre aceste fiare.
— Nu cred sa se lupte între ele – raspunse prietenul meu — judecând dupa ragetele lor se afla la oarecare departare una de alta. Si ma tem ca poteca pe care suntem duce cam într-acolo. Asa fiind, ar trebui sa ne asteptam la surprize cam neplacute.
— Prost ar fi – zisei eu – caci nu trebuie sa ne folosim de armele noastre decât în caz de mare nevoie. Si cu cutitul n-as vrea sa ma iau la lupta cu o dihanie dintr-astea caci n-am iscusinta lui Pongo.
— Da încuviinta Marian – ar îi trebuit sa ne luam si noi sulite din sat – Aha, cele doua gorile par sa se apropie una de alta. Ce-o fi acolo?
Puteam deosebi lamurit ragetul fiecarei gorile, caci una – probabil mai batrâna – zbiera mai tare ca cealalta. La început cele doua glasuri rasunara la departare de cei putin cincizeci de metri unul de altul, dar acum desluseam lamurit ca fiarele se apropiau repede.
În vreme ce eu chibzuiam ce sa fie ai cele doua gorile, Marian urma:
— Mi se pare ca într-adevar fiecare din ele urmareste vreun vrajmas; poate ca înaintea noastra se afla iscoade dusmane care au avut nenorocul sa atâte furia maimutelor. Asta ar fi spre binele nostru.
— O fi, dar se mai poate întâmpla ca iscoadele sa fuga si atunci s-avem noi

placerea sa ne-ntâlnim cu cele doua gorile întarâtate.
— Fireste si asta se poate – raspunse Marian – atunci nu vom avea încotro si va trebui sa le împuscam.
— Ceea ce ne poate aduce neplaceri cu autoritatile belgiene, caci împuscarea gorilelor e strict oprita si, între noi fie vorba, e foarte îndreptatit. Si când te gândesti ca locotenentul ala belgian a si luat cu el doua blanuri de gorila. Eu am presimtirea ca ne vom alege cu mari neplaceri din pricina împuscarii celor doua maimute. Si daca mai adaugam înca doua la astea, atunci chestia devine si mai încurcata.
— Dar mai întâi ar trebui sa dea de noi în padurile astea de aici – râse Marian – eu unul cred ca nu le va fi atât de usor. Aha, se pare ca iscoadele – caci presupun ca iscoade au fost – au izbutit s-o stearga din apropierea celor doua gorile.
Într-adevar, monstrii padurilor amutisera si linistea care se lasase avea ceva misterios într-însa.
Noi ne continuam marsul, desi abia ne mai simteam picioarele si plamânii lucrau din greu.
Si la asta se adauga încordarea grozava daca ne vom întâlni într-adevar cu cele doua fiare, care îsi vestisera apropierea prin ragetul lor înfiorator.
Când glasurile lor datatoare de fiori rasunasera pentru întâia oara, socotisem ca se aflau la departare de vreo jumatate kilometru. Într-acestea se scursese ca la zece minute si trebuia sa ne aflam acum pe aproape.

Ugo, care mergea înaintea mea, se dadu deodata în laturi si facu loc lui Kubang, care fusese în fruntea convoiului. În afara de Pongo, era singurul cu care ne puteam întelege în dialectul acela englezesc numit „Pidjin”.
— Pongo spune Massers – începu el – îndata vine luminis. Fiti cu bagare de seama, acolo multi Pongo.
— Bine – raspunse Marian – vom îi cu bagare de seama.
Tânarul negru alerga din nou la locul lui din fruntea convoiului. Mai merseram iarasi câteva minute, apoi Ugo se opri deodata în fata noastra.
Poteca ducea aici o bucata buna de drum drept înainte, astfel ca puturam vedea ca si ceilalti negri se oprisera. De sigur ca se ivise vreo piedeca si Pongo nu putea merge înainte.
În sirul lung al negrilor se stârni o miscare. Pongo poruncise ceva si ordinul lui era transmis din om în om. În cele din urma Ugo se-ntoarse si ne facu – mie si lui Marian – un semn lamurit ca sa venim în fata.
Ne strecuraram repede printre ceilalti negri, care ne facura loc. În cele din urma trecuram pe dinaintea lui Kubang, Aika si Mtoro si ajunseram îndaratul lui Pongo, care se ghemuise lânga un tufis si iscodea cu încordare printre ramuri.
Ei întoarse capul si ne sopti:
— Massers priveste repede! În luminis paznici dusmani. Vor pleca îndata. La dreapta si la stânga pongos.
Ne lasaram În genunchi lânga el si printre ramurile de jos ale tufisului

puturam vedea un luminis întins, cu diametru de vreo treizeci de metri.
În mijlocul lui era o tufa de mimoze, în umbra carora, la un focsor, sase negri stateau la pânda cu sulitele în mâna si se uitau cu ochii cascati în toate partile.
Pongo spusese ca la dreapta si la stânga luminisului erau gorile.... Privii cu încordare spre marginea dreapta a luminisului, dar neputând descoperi nimic, vroiam sa-l întreb pe credinciosul nostru camarad, când îl auzii scotând o exclamatie usoara de multumire.
Si în aceeasi clipa vazui si eu o priveliste care ar fi dat fiori de groaza si celui mai otelit barbat.
De pe crengile de jos ale unui copac urias îsi facu vânt o faptura grozava. Era o gorila de marime neobisnuita, înalta de peste doi metri si grea de cel putin sase sute de kilograme. Când atinse pamântul se ridica repede în doua picioare, privi înfuriata la grupul negrilor, scoase apoi un raget înfiorator si în acelasi timp se batu în piept cu labele, scotând sunete de toba.
Namila aceasta se pregatea de atac, înaintând spre cei sase negri... Dupa ce facu câtiva metri se opri iarasi, se batu din nou cu pumnii în piept mai scoase un raget înfiorator. Apoi îsi urma drumul, ca o dihanie apocaliptica.
Cei sase negri ramasera înlemniti. De sigur ca auzisera dinainte ragetul grozav în cele doua parti ale luminisului si s-or fi hranit cu nadejdea ca vor fi crutati de o soarta înfioratoare... dar acum se vedeau

fata în fata cu aceasta plasmuire a iadului care ameninta sa-i nimiceasca.
Nenorocitii îsi venira în fire abia când dihania se opri iarasi si scoase un al treilea raget. Sarira în picioare si alergara spre partea stânga a luminisului.
Dar, vorba ceea: nimerira din lac în put. Când erau înca la trei sau patru metri departare de locul acesta, sari si de acolo o faptura grozava dintr-un copac.
Era a doua gorila pe care o auzisem si aproape tot de aceeasi marime ca surata ei.
O singura data ragi numai, facu apoi o saritura si, cu o loviturii de laba, doborî la pamânt pe cel dintâi negru.
Nenorocitul nu scoase nici un geamat, dar lovitura suna de parca ar fi spart cineva în bucati o oala de lut. Si în clipa urmatoare dihania se napusti iar si sfâsie pieptul unui al doilea negru.
Cu un tipat înfiorator negrul cazu la pamânt si abia acum ceilalti patru negri îsi revenira din doua spaima. Scotând urlete de groaza se-ntoarsera, alergara îndarat si... se pomenira fata în fata cu cealalta gorila, care în vremea asta strabatuse luminisul în toata graba.
Fulgerator se ridica în doua labe înaintea negrilor si îi lovii cu labele. Doi negri cazura gramada, pe când ceilalti doi, înnebuniti, de spaima alergara de-a dreptul spre tufisul îndaratul caruia ne aflam noi. Îmi era mila de nenorocitii acestia, pe de alta parte însa, nu trebuia sa-i lasam sa ne scape, caci atunci am fi fost tradati imediat. Si Pongo se dadu

ceva mai în laturi chiar, pe locul unde cei doi trebuiau sa patrunda în desis.
Îsi lasase sulita lânga noi, În schimb luase în mâna dreapta cutitul de spintecat rechini. Gâfâind de groaza cei doi negri ocolira tufisul... Pongo sari în picioare... cutitul lui fulgera de doua ori în aer si dusmanii se prabusira la pamânt, fara suflare.

III.
RAZBUNAREA LUI PONGO.

ÎNCETUL CU ÎNCETUL îmi învinsei groaza care ma cuprinsese la moartea napraznica a celor sase dusmani. Fireste, fusesera o piedica mare pentru noi, pe care cu greu am fi putut-o ocoli – si cu siguranta ca ar fi adus pierzania noastra, daca ar fi dat de stire tovarasilor lor ca ne iviseram acolo. Cu toate acestea oameni eram si mie, cel putin, mi se strânse inima de mila în fata acelei privelisti înfioratoare.
Câteva clipe privii înca la cele doua trupuri ale ultimilor negri, pe care loviturile puternice ale lui Pongo le zvârlise în tufis. Dupa câteva zvârcoleli ramasera nemiscate.
De odata îmi adusei aminte iarasi de cele doua namile din luminis. Ele erau o primejdie si mai mare decât iscoadele, de care am fi putut scapa, poate, prin vreun viclesug.
Privii repede spre luminis si bagai de seama ca temerile mele pareau sa fie întemeiate, caci dihaniile alergau în toate

patru labe, spre tufisul îndaratul caruia ne ghemuisem noi.
Aruncai o privire spre Marian si vazui ca dânsul îsi smulse pusca de pe umar. Facui la fel, stiind ca acum, ne era viata în joc si nu mai puteam sovai sa tragem, fie ca prin asta atrageam luarea-aminte a dusmanilor.
Probabil ca gorilele îsi pusesera în gând sa urmareasca pe cei doi negri care fugisera si sa-i omoare. Fireste ca vor da de noi si-si vor varsa necazul asupra noastra.
Pongo îsi înclesta mâna pe sulita, facu un semn lui Kubang si acesta se târî lânga urias, apoi sopti:
— Massers împusca numai când Pongo si Kubang în primejdie. Trebuie oprim pongos cu suliti.
Privii cam neîncrezator la tânarul Kubang, care nu-mi prea parea potrivit pentru o lupta cu un astfel de monstru al padurilor. Dar chipul lui era atât de linistit si trada o hotarâre atât de dârza, încât ma simtii cuprins de admiratie pentru el. Eu unul as fi stat mult la gânduri înainte de a ataca o gorila cu o simpla sulita.
E drept însa ca nici nu eram obisnuit cu astfel de arme. Cu toate astea însemna adevarata sinucidere sa pornesti cu dânsa la lupta împotriva unei gorile.
Cele doua maimute uriase erau acum la vreo douazeci de metri departare. Socoteam ca vor fi lânga noi peste o jumatate de minut, dar deodata se ivi o întorsatura pe care nici n-as fi visat-o.

În goana tor nebuna dihaniile se întâlnira deodata, se oprira ca la o comanda, se ridicara în doua picioare si se holbara una la alta.
Cea mai mere scoase atunci ragetul acela grozav, lasa sa-i cada pe frunte motul de pâr din crestet si se batu cu pumnii în piept. Dar cealalta gorila, care parea sa fie ceva mai tânara, nu se înfricosa. Primi provocarea adversarului, folosindu-se de aceleasi mijloace.
Atunci amândoua ramasera linistite si se privira sfredelitor. Dupa câteva clipe, cea mai mare facu un pas înainte, îsi înalta si mai mult trupul si repeta ragetul precum si bataia de toba în piept.
Se scursera înca vreo câteva clipe. Cea mai mica parea sa-si masoare dusmana. Apoi, însa, facu si ea un pas înainte, scoase si dânsa un raget si batu toba...
Priviram cu încordare suprema spre luminis. Vom fi oare martorii unei lupte între doua gorile uriase? Asa ceva nu vazuse înca nimeni pâna atunci, desi la unele exemplare rapuse s-au gasit colti rupti, care, dupa spusele negrilor, sunt marturia unor asemenea lupte, care iau nastere, de regula, numai de dragul unei femele.
Acum se stârnise si o concurenta între aceste doua fiare – amândoua erau însetate de sânge, vroiau sa-si descarce furia.
Cei doi uriasi mai erau la trei metri unul de altul. În clipa urmatoare se va hotarî daca aveau de gând sa se încaiere. Pentru noi asta ar fi fost o adevarata

salvare, caci poate ar fi uitat atunci ca pornisera în urmarirea celor doi negri.
Gorila mai mica parea sa fie mai razboinica, deoarece pe câta vreme surata ei începu din nou sa se bata cu pumnii în piept, ea facu deodata doi pasi înainte si o pocni cu laba pe potrivnica ei. O astfel de lovitura ar fi facut piftie pe un om, dar gorila atacata nici nu se clatina macar, ci scoase un raget si raspunse loviturii primite cu una la fel. Pumnul urias se lasa cu putere pe capul dusmanului, care, însa, paru sa nici nu-l fi simtit, caci mai facu repede un pas înainte, îsi înhata vrajmasul, îi petrecu bratele în jurul trupului si încerca sa-si înfiga coltii în gâtlejul lui.
Batrâna gorila îsi dadu însa capul pe spate, îl înclesta gâtul si cauta sa-l înabuse.
Era o priveliste mareata si înfioratoare în aceiasi timp. Trupurile lor uriase se balabaneau încoace si încolo, scoteau mugete înabusite si ar fi fost greu sa prevezi cine va învinge.
De-odata cea mai mica se desprinse cu o smucitura, izbi încaodata cu laba în vrajmas si sari apoi spre el.
Fulgerator îsi înfipse coltii în beregata lui si de data aceasta gorila batrâna fu învinsa, alegându-se cu gâtul sfâsiat.
Simtea probabil ca fusese ranita de moarte, caci porni la atac cu atâta furie si putere, încât cealalta nici nu mai avu ragazul sa se gândeasca la împotrivire. Ranita se arunca peste ea si-i înfipse si ea coltii adânc în gâtlej.

Cele doua trupuri începura sa se zvârcoleasca cu furie în tarâna, dar miscarile lor deveneau tot mai slabe. În cele din urma ramasera întinse alaturi si-si dadura sufletul.
— Doamne Dumnezeule, o priveliste ca asta n-a vazut înca ochiul omenesc! zise Marian cu glas tremurator. Pacat ca nu putem lua blanurile.
— Poate ca s-or fi aflând iarasi în mars soldatii belgieni si atunci nu se prapadesc ele, râsei eu.
— Nu mai cobi! se rasti aproape prietenul meu la mine. Se prea poate sa mai fie trimisa o expeditie încoace, ca sa se încredinteze de starea lucrurilor. Acum însa cred ca putem porni mai departe – nu e asa, Pongo?
Uriasul clatina capul si dupa ce privi cu încordare spre partea dreapta a luminisului, sopti:
— Massers fie linistit! Înca un pongo în padure.
Vestea aceasta nu era de loc îmbucuratoare. Când sa zicem si noi Doamne ajuta, iata ca trebuia sa ne pregatim totusi pentru o lupta cu gorila.
Ma uitai si eu spre marginea padurii, dar nu putui zari nimic.
Deodata, însa, Marian ma ghionti si-mi sopti la ureche:
— Uite-o colo la copac! Îi vezi capul?
Da, acum îi vedeam capul iesind la iveala deasupra unui tufis înalt. Ochii-i adânciti în orbite si-i îndreptase de-a dreptul spre tufisul nostru, ceea ce însemna ca ne vazuse. Si de sigur ca astepta sa iesim în luminis, ca sa ne atace pe la spate.

Treceam prin clipe de groaza.
Se scursera vreo cinci minute si dihania continua sa priveasca tinta spre noi.
De-odata Pongo se întoarse spre Kubang si vorbi cu el în soapta. Tânarul Negru dadu din cap, se ridica încetisor, iscodi cu privirea împrejur si aduse cele doua suliti pe care le scapasera din mâna cei doi Negri dusmani, când îi doborâse Pongo. Uriasul le lua pe amândoua în mâna stânga, dupa ce le examinase cu luare-aminte. Facu apoi un semn lui Kubang si tânarul parasi linistit ascunzatoarea, iesind în luminis. Era cât p-aci sa strig ca sa-l previn, caci apucase pe marginea padurii si trebuia sa treaca pe lânga dihania ce statea la pânda.
Dar Pongo, caruia nu-i scapase intentia mea, îmi sopti îndata:
— Masser fie linistit, Kubang face bine, Pongo baga de seama.
Abia acum pricepui ca gândul lui era sa îndemne gorila la atac pentru ca apoi sa o poata ataca el. Era un plan nebunesc, îmi spuneam însa ca uriasul Negru stia ce face. Nu de geaba pusese sa-i se aduca cele doua suliti de rezerva.
Îl vazui sculându-se pe jumatate si ridicând bratul drept cu propria lui sulita. În vremea asta, Kubang înaintase vreo cincisprezece metri în luminis si se afla acum drept în fata gorilei pânditoare, la un metru si jumatate de tufisul unde statea ea.
În clipa urmatoare capul uriasei maimute disparu – urma un fosnet în tufis si de-odata dihania înalta de peste doi metri se ivi în rariste, scoase un raget înfiorator si

se napusti asupra lui Kubang Tânarul Negru sari fulgerator din raza bratelor uriase care se întindeau spre dânsul. În aceeasi clipa se ridica si Pongo, iesi în luminis si zvârli sulita în dusmanul matahalos.
Gorila facu o miscare repede si datorita acestui fapt fierul ascutit îi gauri numai bratul stâng. Cu o furie neînchipuita maimuta se rasuci în calcâie, apuca sulita cu dreapta si o frânse în doua, de parc-ar fi fost un pai.
Îl zari apoi pe Pongo si pasi la atac, ragind. Camaradul nostru o lasa sa se apropie pâna la vreo zece metri. În mâna dreapta ridicase o noua sulita si o zvârli cu toata puterea în dihania ce se repezise la el.
Printr-o miscare neprevazuta, uriasa maimuta scapa doar cu o rana la umar. Ea frânse din nou sulita si cu mai multa furie se arunca asupra lui Pongo. Oricât o fi fost de grava rana ce o avea se parea ca nu se prea sinchiseste de ea. Camaradul nostru se afla acum într-o situatie ce dadea de gândit. Mai avea numai o sulita si daca nu nimerea unde trebuie, era nevoit sa recurga la ajutorul cutitului – în cazul când nu-i saream noi în ajutor.
Dar tocmai când ma gândeam la asta, interveni Kubang, de care aproape ca uitasem. Se repezi îndaratul gorilei – care ajunsese la cinci metri de Pongo – ridica sulita si o zvârli în spatele namilei.
În clipa urmatoare se si retrase în tufisul de la marginea padurii, caci gorila se întorsese cu o repeziciune uimitoare.

Fiara, cu sulita înfipta în trup, se arunca acum asupra sarmanului Kubang, care se afla doar la trei metri de ea, în desisul padurii.
Parea pierdut – dar Pongo, din doi pasi, fu lânga maimuta si cu toata puterea disperarii îi înfipse în spate ultima sulita pe care o mai avea. De data aceasta fierul strapunse inima dihaniei, caci, scotând un horcait înfiorator, ea cazu cu fata la pamânt, se zvârcoli câteva clipe în tarâna, apoi ramase nemiscata.
Kubang iesi din tufis si trecu pe lânga les, caruia îi arunca priviri speriate. Putin lipsise doar ca sa fie zdrobit!
Pongo ne facu semn si iesiram în luminis.
— Massers ramâne aici – zise el – primejdie trecut acum.
Mie îmi convenea asta, caci în fruntea unui convoi poti vedea imediat orice primejdie. Si când Pongo porni de-a lungul marginii padurii, îl urmai linistit, încredintat ca nu mai aveam a ne teme de gorile.
Într-adevar, ne urmaram drumul fara nici un incident si cu vreun ceas înainte de a se înnopta Pongo ne ceru sa fim eu bagare de seama si sa nu facem zgomot, caci ne apropiem de satul lui Sankuri.
Nu trecu mult si ajunseram la marginea unui luminis marisor, în mijlocul caruia se afla satul. Mai fuseseram odata aici când îi adusesem înapoi pe oamenii lui Pongo, trimisi încoace de capetenia lor, care vroia sa-i prapadeasca. Acum, însa, veneam din alta directie si la lumina zilei.
Ne îndreptaram atentiunea spre gardul înalt ce împrejmuia satul. Acesta parea

sa fie mort si, nici macar capul vreunui paznic nu se arata deasupra gardului. Pongo însa ne lamuri ca sentinelele dusmane iscodeau, cu siguranta, prin gauri facute în împrejmuirea de nuiele.
— Multi nu pot fi – zise Marian – vrei sa patrunzi acum în sat, sau sa astepti pâna s-o întuneca?
— Massers îndata vede – raspunse uriasul – Massers asteapta aici.
Cu putin înainte, barbatii salvati se îndepartasera, la o porunca a lui Pongo. Eram încredintat ca ei se împartisera în jurul luminisului.
Camaradul nostru negru disparu si el acum, strecurându-se în desis. Dupa câtva timp auziram un strigat ciudat la dreapta noastra – ceva ca tipatul unei pasari – pe care eu îl banuii îndata ca era semnalul dat de unul din oamenii tui Pongo.
Si de-odata, uriasul se ivi pe marginea stânga a luminisului. Tinea în mâini un trunchi scurt si gros de copac si, cu toata povara asta alerga repede spre poarta satului.
Dinauntrul îngraditurii cazura câteva gloante, dar Pongo si ajunsese la poarta si zvârli copacul greu în toata puterea în ea, scotând în acelasi timp racnetul lui de razboi, care semana atât de bine cu cel al unei gorile.
În clipa urmatoare partizanii sai dadura navala din toate partile asupra satului, alergând în zigzag, astfel ca nimeni nu fu atins de gloantele ce porneau din gaurile facute în gard si îndaratul carora stateau paznicii dusmani.

Pongo si disparuse în sat. Auziram iarasi racnetul sau salbatec, apoi doua tipete de moarte... înca unu! ... si oamenii lui ajunsesera în sat. În vreme ce o mare parte din ei disparura pe poarta deschisa, ceilalti se catarara ca pisicile pe gardul înalt si sarira de partea cealalta.
Lupta fu scurta. Auziram doar câteva strigate, apoi, îl vazuram pe Pongo iesind pe poarta. Mâna stânga si-o înclestase în ceafa unui tânar negru si eu banui îndata ca e Londa, fiul lui Sankuri.
Aproape de noi rasuna de-odata un tipat puternic, care parea sa fi fost scos de vreun paznic ascuns, caci tipatul acesta se afunda tot mai mult în padure, pâna se pierdu în cele din urma. Asa dar Sankuri va afla repede ce se petrecuse în sat.
Marian sari îndata în cel mai apropiat tufis, eu îl urmai, dar nu mai era nevoie de ajutorul meu. Cu paturile pistoalelor sale grele el si doborâse santinela, un negru voinic, pe care îi târâram în luminis.
Pongo ne iesi îti întâmpinare cu prizonierul sau si zise, cu un zâmbet triumfator:
— Pongo acum stapân pe sat al lui Sankuri. Massers vine cu noi în sat. Sankuri va fi aici peste cinci ceasuri.
La asta ne puteam si astepta si poate ca ajungeam iarasi la o lupta de noapte. Marea mea grija era mitraliera, pe care Negrii dusmani o întrebuintasera cu atâta succes la atacul asupra satului lui Pongo.

Îmi exprimai aceasta temere, Pongo chibzui câteva clipe, apoi zise:
— Sankuri nu ataca daca Londa prizonier al meu. Dar Pongo ia de la dusmani mitraliera. Când întunerec, Pongo duce în padure.
Eram încredintat ca planul lui va izbuti, caci îl cunosteam prea bine pe camaradul nostru.
Merseram în sat, care semana aproape aidoma cu celalalt, distrus de foc. Pongo predase pe prizonier lui Ugo si acesta îl lega îndata de trunchiul copacului sfânt din mijlocul satului si puse doi oameni de paza lânga el.
Toti paznicii satului, doisprezece la numar, se împotrivisera si fura omorâti. Dar si din oamenii lui Pongo cazusera trei. În vreme ce lesurile dusmanilor fura duse în luminis, oamenii lui Pongo îsi îngropara camarazii lânga copacul sfânt.
Pongo dadu porunci si razboinici îsi adusera din padurea apropiata vreascuri, pe care le îngramadira de jur-împrejurul gardului. Si în afara acestuia, la buna distanta de gard fura facute mormane, care urmau sa dea lumina în cazul unui atac al lui Sankuri. Ar fi fost de-ajuns sa aruncam dinauntru faclii aprinse si sa întretinem focul aruncând mereu vreascuri.
Ar fi fost greu sa se apropie vreun dusman pe neobservate, cu atât mai mult cu cât descoperiram în gard gauri prin care se putea privi în afara. În sat era destula carne uscata de antilopa, asa ca avuram o cina îmbelsugata.

În vremea asta se lasase noaptea, dar mai aveam câteva ceasuri pâna sa se iveasca Sankuri. Locuitorii ramasi în sat – batrâni, femei si copii – fura închisi în câteva colibe si paziti de femeile din satul lui Pongo. Ele se înarmasera cu suliti. În felul acesta barbatii puteau lua parte cu totii la apararea satului – în cazul când Sankuri ne-ar fi atacat.
Dupa masa, Pongo ne duse în coliba cea mare de care ne spuse ca e a lui Sankuri, dar cai ne-o punea noua la dispozitie. Aveam timp de dormit câteva ceasuri. Si-apoi noi nu trebuia sa luam parte la lupta.
Intraram în coliba bogat împodobita cu blanuri. La lumina unei faclii adusa de Pongo, descoperiram într-un ungher o lada mare de lemn. Lucrul ne paru atât de ciudat, încât hotarâram sa vedem ce e înauntru.
Ramaseram nespus de surprinsi, când, ridicând capacul, vazuram carabine belgiene si munitie. E drept ca si unii din oamenii lui Pongo aveau pistoale sau arme, dar în cantitate neînsemnata fata de razboinicii tribului dusman.
Pongo scoase o exclamatie de bucurie si zise:
— Oh, foarte bine asa! Acum împusca si oameni de la Pongo.
Facu la repezeala din coliba aceea o magazie de arme si fiecare negru intra sa-si ia o carabina si treizeci de gloante.
Descoperirea aceasta era foarte îmbucuratoare pentru camaradul nostru negru, eu însa nu judecam lucrurile în

acelasi fel si dupa ce Pongo parasi coliba, zisei lui Marian:
— Nu-mi place de fel ca oamenii lui Pongo sunt înarmati acum cu pusti belgiene. Daca s-ar întoarce într-adevar soldatii belgieni, atunci s-ar putea sa ne mearga prost noua, ca europeni.
— E drept – încuviinta Marian – ne aflam într-o situatie proasta. Dar acum n-ajuta vorba, ci trebuie sa ne bizuim pe norocul nostru. De fapt, nu prea e cu putinta ca soldatii belgieni sa se si întoarca si, la urma urmei, ne putem dovedi nevinovatia. Acum sa ascultam de sfatul lui Pongo si sa ne odihnim câteva ceasuri.
Recunoscui ca prietenul meu avea dreptate si ma întinsei pe unul din culcusurile de blanuri, unde adormii repede.
Fui trezit brusc. Perdeaua colibei noastre fu smulsa în laturi, o lumina vie de foc napadi încaperea si când ma ridicai îl vazul pe Pongo care striga triumfator:
— Massers, Sankuri aici. Pongo are mitraliera.
Sarii în sus si împreuna cu Marian iesii afara.
Afara de faclia pe care o tinea în mâna Pongo, satul era cufundat în întunerec. Dincolo însa, de cartea cealalta a gardului, ardeau focuri vii, care îsi împrastiau lumina În rariste, zadarnicind astfel un atac neobservat al dusmanilor.
Pongo ne zâmbi foarte multumit, porni înaintea noastra spre partea stânga a gardului si în cele din urma se opri lânga

mitraliera usoara pe care o luase de la oamenii lui Sankuri.
Era o lovitura de maiestru, caci dusmanii erau deocamdata linistiti, ceea ce dovedea ca nu aflasera înca de pierderea suferita. Si-apoi, s-o fi priceput Pongo sa ameteasca fara zgomot pe cei ce deserveau mitraliera.
De-odata rasunara strigate monotone de jur-împrejurul nostru, în padure. Dusmanii îsi dadeau de veste unul altuia ca încercuisera satul cu desavârsire. Si în clipa urmatoare se stârni o larma atât de salbateca de parca ar fi fost iadul pe pamânt, nu alta.
Prin gaurite din gard vazuram un sir întreg de fapturi negre napustindu-se. Probabil ca se asteptau sa intervina acum mitraliera lor, care sa faca cu neputinta o aparare.
Cu atât mai mare trebuie sa fi fost spaima, groaza lor, când deodata mitraliera aceasta începu sa tacane si sa scuipe gloante spre ei printr-o deschizatura taiata repede în nuielele gardului.
Multi facura o saritura în aer si se prabusira apoi la pamânt – ceilalti, însa, scoasera racnete de groaza si îsi cautara salvarea în fuga Cu toate astea multi fura nimeriti si cazura în iarba luminisului.
De cealalta parte a acestuia detunau salve regulate de arma. Asa dar, oamenii lui Pongo se foloseau bine de carabinele cu care fusesera înzestrati, caci strigatul de atac al dusmanilor se schimba repede într-un racnet de spaima, apoi amuti.

Pongo îmi facu acum impresia unui bun comandant militar, caci în curând se ivira înaintea sa câtiva negri, care îi raportara ceva în soapta. Uriasul negru ne spuse apoi ca atacul dusman fusese respins pe toata linia.
Dar înca nu ne puteam socoti în siguranta deplina, caci Sankuri va încerca sa reintre în stapânirea satului.
Pongo însa dadu un ordin cu glas tare si imediat se înfatisara înaintea lui câtiva oameni de ai sai si îngramadira lânga noi un morman de vreascuri, pe care le aprinsera.
Când se înalta flacara, venira cei doi paznici ai lui Londa, cu prizonierul lor. Pongo se urca pe un morman de crengi groase, îl însfaca pe fiul lui Sankuri si-l ridica sus de tot, strigând în aceiasi timp câteva cuvinte spre padure.
Rezultatul se arata imediat, caci dupa strigate de spaima izbucnite din câteva gâtlejuri, se auzi un glas iritat. Pongo discuta mult cu interlocutorul sau – care nu era altul decât, Sankuri – si în cele din urma sari jos de pe crengi, râse din toata inima si zise:
— Totul va fi bine, Massers. Noi mâine parasim satul, luam prizonier cu noi si nu dam liber pâna nu ajungem în sat la frate de la Aika. Acolo în siguranta.
Asta era o veste placuta pentru noi. Pâna acum Pongo nu ne spusese ca are un unchi, avea însa dreptate ca acolo ne vom afla în siguranta.
Totul parea sa fie în cea mai deplina ordine, când, deodata întreaga situatie se schimba fulgerator. Mitraliera de lânga

noi începu sa rapaie, oamenii care o deserveau strigara câteva cuvinte lui Pongo si uriasul exclama cu mânie:
— Sankuri fals, face nou atac.
Ca o furtuna sari pe movila de crengi, privi o clipa peste gard, apoi zvârli cu toata puterea sulita în luminis. Urma un tipat de moarte, Pongo sari iar jos si striga triumfator:
— Sankuri mort, Pongo pedepsit tradator.
— Dar ce se va întâmpla acum? întreba Marian. Cine va lua conducerea oamenilor sai?
— Londa acum conducator raspunse Pongo scurt, el trebuie porunceasca sa înceteze lupta.
Se-ntoarse spre tânarul negru si-i vorbi amenintator. Prizonierul raspunse sovaind, dar înainte ca Pongo sa ne poata talmaci vorbele sale, se auzi din padure tacanitul câtorva mitraliere.

IV.
INTERVIN BELGIENII.

MITRALIERE!
Ne priviram aproape îngroziti, apoi exclamai:
— Belgienii!
Marian dadu din cap si zise, grav:
— Da, ma tem si eu ca asa e. Acum situatia a devenit foarte primejdioasa pentru noi. Pongo, tânarul Londa nu-i poate opri pe oamenii sai de la navala.
Camaradul nostru negru clatina capul, striga prizonierului câteva cuvinte si când focul mitralierelor înceta pentru

câteva clipe, el îl ridica pa Londa pe mormanul de crengi si tânarul striga ceva spre padure.
Un glas gros raspunse dupa câtva timp, Londa striga si el iar înapoi si dupa tratative duse în felul acesta, Pongo îl lua jos.
— Dusman primeste ca Pongo si oameni ai lui paraseste satul – ne lamuri el – Massers însa trebuie ramâne aici, asa cere Belgieni. Dar Massers vine cu Pongo.
Lucrul de care ma temeam se întâmplase fulgerator de repede. De sigur albilor le erau cunoscute si aventurile noastre în lumea întreaga si astfel belgienii îsi puteau lesne închipui ca numai noi eram aceia care debarcaseram în Loanda cu uriasul nostru Pongo.
Fara sa mai stea la gânduri, Marian sari pe movila si striga tare spre padure, în limba franceza:
— Ofiterii belgieni sunt acolo?
— Da – veni raspunsul dupa scurt timp – ce doresti?
— Am auzit ca trebuie sa ramânem pe loc – zise Marian – as putea sti de ce anume?
— D-ta esti domnul Farrow? întreaba celalalt de dincolo.
— Da si sunt aici cu prietenul meu Bertram.
— Foarte bine, domnilor! Aici vorbeste locotenentul Voisin. Am însarcinarea sa va aduc în fata colonelului Roule.
— Si nu cunoasteti motivul acestei dispozitiuni? întreba Marian. Dar chiar daca l-ati cunoaste, nu vreau sa-l aflu. Tiu numai sa va spun ca nu primesc ordine de la nimeni. Daca domnul colonel

al dv. doreste sa-mi vorbeasca, va trebui sa se osteneasca dumnealui încoace.
— Daca refuzati sa va supuneti – veni raspunsul ofiterului – ma voi vedea silit, sa redeschid focul. Mi-ar parea rau daca cu prilejul acesta ar cadea multi Negri nevinovati.
— Atunci se schimba chestia, domnule locotenent – raspunse Marian – si pentru ca nu doreste sa-mi iau raspunderea aceasta, voi veni la dv. tin sa precizez, însa, ca nu ma consider prizonier. Sau poate aveti ordinul strict sa ne luati captivi?
— Nu – raspunse ofiterul, cu oarecare sovaiala am primit doar însarcinarea sa va aduc în fata colonelului. O împotrivire din partea dv., nici n-ar avea rost.
— Bine, ne luam numai bagajele si venim, striga Marian.
Sari apoi jos de pe morman si ne sopti:
— Fireste ca asta e o cursa. Pongo, trebuie sa ne ajuti, caci daca nu ne predam pentru moment, multi oameni de-ai tai ar trebui sa plateasca cu viata, pentru noi. Parasesti imediat satul cu oamenii tai si prizonierii, du-i pe drumul spre satul unchiului tau, apoi întoarce-te singur îndarat si ia-te dupa noi pe furis! Daca bagi de seama ca belgienii se poarta cu noi ca si când am fi prizonieri, va trebui sa-ncerci sa ne liberezi.
— Pongo face! raspunse uriasul, calm.
Se duse în mijlocul satului, îsi aduna oamenii si parasi cu ei satul prin poarta pe care o deschise repede.
Asteptaram câtva timp dupa plecarea negrilor pentru ca trebuia sa-i îngaduim

lui Pongo sa-si îndrepte oamenii pe drumul spre satul unchiului sau, apoi sa se înapoieze.
Probabil însa ca zabava noastra nu era pe placul locotenentului, caci îi auziram glasul, care de data asta era foarte aspru:
— Ei, domnilor, nu vreti sa veniti? Cred ca ati avut timp de-ajuns sa va strângeti lucrurile.
— Dar de ce va grabiti asa? întreba Marian la rândul sau. Nu stiam ca vreti sa va înapoiati noaptea la tabara dv.
— Nici n-am de gând sa fac asta, vreau însa sa va am la noi. Am ordinul sa va aduc înaintea colonelului si asa voi si face.
— Va spuneam mai adineauri ca vom veni ca oameni liberi – raspunse Marian cu asprime de aceea nu îngadui sa mi se vorbeasca pe tonul acesta. Nu suntem prizonierii dv.
— Asta depinde de felul cum va veti purta – raspunse ofiterul, batjocoritor.
În acelasi timp el se ivi în lumina focului pe care-l întretinusem la marginea îngraditurii îndaratul lui se apropiau, ca niste umbre, fapturile câtorva negri uriasi, ai caror dinti sclipeau ciudat în lumina flacarilor.
Locotenentul Voisin facea o impresie foarte antipatica – s-ar fi putui zise o fiara cu chip de om si ne spuneam ca de vreme ce colonelul trimitea un astfel de reprezentant, cu însarcinarea sa ne aduca la dânsul atunci el-însusi trebuia sa fie si mai fioros.
Pe mine ma înfuriase tonul batjocoritor al ofiterului si întrebai cu asprime:

— Domnule locotenent, stii ce vrea sa ne spuna colonelul?
— Oho, domnul Farrow nu s-a aratat atât de curios ca dumneata – raspunse el, râzând — dar poti s-o afli, daca tii cu tot dinadinsul: autoritatile portugheze din Loanda ne-au cerut informatii asupra dv. si afara de asta locotenentul Ramin al nostru a adus blanurile a doua gorile care par sa fi fost ucise de dv. Trebuie sa ne dati lamuriri în aceasta privinta.
— Vi le vom da – raspunse Marian în locul meu – lucrul e simplu de tot: am fost atacati de cele doua dihanii. Si va mai spun ca aproape de aici, într-un luminis, mai puteti gasi trei blanuri de gorila, pe care v-as sfatui sa le luati, caci ar fi pacat sa se piarda. Doua din ele s-au omorât una pe alta luându-se la lupta, a treia au ucis-o camarazii mei, ca sa-si salveze viata. Asta o veti putea recunoaste dupa starea cadavrelor.
— Ce? striga locotenentul. Înca trei gorile? Se vede ca d-ta nu stii ca vânatoarea acestor animale e oprita?
— Ba stiu foarte bine – raspunse Marian, fara sa se turbure – dar nu stiam pâna acum ca trebuie sa te lasi ucis de ele, fara sa ai dreptul sa te aperi. Si cât priveste uciderea reciproca a doua din acele fiare, cred ca nu ne puteti face o vina din asta.
— Vom vedea cum stau lucrurile, raspunse Voisin – Mâine dimineata ne vom duce sa cercetam chestia la fata locului. Acum veniti încoace, caci negrii vor sa intre înapoi în satul lor.

Locotenentul veni însotit de sase negri si încadrati de ei parasiram satul, îndreptându-ne spre padure.
Când intraram pe sub copaci si ajunseram într-un mic luminis, ne si daduram seama cu ce gânduri se purtau belgienii fata de noi.
O trupa de soldati negri stateau de jur-împrejur si la ivirea locotenentului, ei se ridicara repede.
— Astia sunt oamenii mei, care îndeplinesc îndata orice ordin de-al meu, ne lamuri Voisin, râzând batjocoritor. Daca le-as porunci sa va rupa în bucati, de pilda, ar face-o fara sa sovaie o clipa. Cred însa ca veti preda armele fara împotrivire.
— Foarte bine – raspunse Marian, taios – acum stiu cum stau lucrurile. Îmi pare rau de d-ta, domnule locotenent, ca trebuie sa joci un astfel de rol. Pentru un ofiter nu poate fi de loc placut.
Locotenentul Voisin spumega de furie si duse mâna la revolver – dar Marian si trasese arma si o îndrepta spre dânsul… aplecându-se putin.
— Poftim, domnule locotenent – zise el – doreai parca armele noastre?
Voisin cazuse în propria sa cursa, caci daca ar fi facut o miscare suspecta cu mâna, ar fi cazut ucis în aceeasi clipa.
Mutra hotarâta a lui Marian si ochii-i scânteietori lasau sa se întrevada seriozitatea situatiei. Palid la fata, Voisin retrase mâna de la brâu, o întinse si lua arma lui Marian.
În aceeasi clipa prietenul meu tinu în mâna cel de-al doilea pistol al sau si-l

întinse ofiterului. Acesta arunca pe cel dintâi de o parte, lânga un foc, lua cealalta arma si facu acelasi lucru cu ea. Marian îsi scoase pusca si dupa ce o puse de asemenea lânga foc, întreba oarecum batjocoritor:
— Vrei si cutitul meu?
Locotenentul facu însa un gest de împotrivire si se întoarse spre mine. Folosindu-ma de faptul ca atentiunea tuturor era îndreptata asupra lui Marian – eu strecurai unul din revolverele mele în buzunarul de la spate al pantalonilor. Facui acum un pas înainte si azvârlii pe celalalt si pusca alaturi de armele lui Marian.
Ma retrasei apoi repede din bataia focului si, spre norocul meu, locotenentul nu baga de seama siretenia mea. El dadu multumit din cap si zisa:
— Bine ati facut, domnilor ca nu v-ati împotrivit. Altminteri as fi fost silit sa pun oamenii sa va dezarmeze si sa va lege. Vad, însa, ca v-ati cumintit, dupa cât se pare. Va puteti culca lânga focul de colo, dar va atrag luarea-aminte ca veti fi supravegheati cu strasnicie. O încercare de fuga ar fi zadarnica, deoarece oamenii mei va pot prinde si prin întuneric. Dis de diminuata vom merge sa luam cele trei blanuri de gorila – daca, bine înteles, fiarele de prada le-or mai fi lasat întregi.
Escortati de patru soldati merseram lei focul care ni se arata si ne întinseram la pamânt. Nu ne puteam gândi la somn, ne prefacuram, totusi, ca am adormit. Printre pleoapele întredeschise priveam

spre luminis, asteptând sa-l vad pe Pongo ivindu-se.
Îmi spusei însa ca un act de violenta din partea sa n-ar avea rost, caci ar fi fost greu sa-i înlature fara zgomot pe cei patru negri care ne pazeau.
Dar nu tinusem seama de siretenia lui Pongo. sa fi trecut vreo doua ceasuri si tocmai începusem sa motai, când camaradul, nostru interveni.

V.
EVADAREA.

STRIGATE PUTERNICE si înjuraturi salbatece ne facura sa ne ridicam speriati. Când priviram în jurul nostru vazuram cortul locotenentului prabusit sub greutatea unei crengi cât toate zilele, ce fusese zvârlita din vreun copac din apropiere, probabil.
Soldatii sarira într-acolo ca sa dea ajutor sefului lor. Se parea ca e grav ranit, caci înjuraturile sale se preschimbara acum în tipete si gemete, paznicii nostri îsi îndreptara si ei toata luarea-aminte spre cort, de pe care câtiva negri tocmai ridicau craca grea.
În aceeasi clipa auziram glasul lui Pongo din cealalta parte a focului.
— Massers vine repede!
Aruncaram o privire în jurul nostru si vazuram ca nimeni nu ne ia în seama, ne ridicaram în picioare, ocoliram focul si daduram de Pongo, care statea la marginea padurii.
— Acum arme de la Massers, ne sopti el si ne vârî în mâna pustile si pistoalele.

Repede vine!
Abia acum pricepui ca creanga grea nu cazuse de la sine peste cortul locotenentului. Pongo trebuie sa fi facut isprava asta, în primul rând ca sa abata de la noi atentia soldatilor, apoi ca sa-l faca nevatamator pe ofiter pentru câtva timp.
Îmi aruncai repede pusca pe umar si varii pistolul în brâu.
— Massers tine de Pongo! se auzi iarasi glasul uriasului.
Apucai repede bratul lui Marian si în clipa urmatoare disparuram în desisul padurii.
Nu era nici o poteca pe acolo si fara ajutorul lui Pongo n-am fi putut trece peste piedecile ce ne stateau în cale.
Trebuia sa fim cu mare bagare de seama ca sa nu facem zgomot, desi larma în lagar era asurzitoare. Apoi urma însa o liniste de moarte, dupa care izbucni un strigat de alarma scos din zeci de piepturi. Fuga noastra fusese descoperita, deci.
Ajunseseram la vreo suta de metri de tabara soldatilor, când, de-odata daduram de o poteca ce ducea de-a dreptul spre rasarit.
— Unde sunt oamenii tai, Pongo? întreba Marian.
— Asteapta pe Massers si Pongo, întâlnim el peste un ceas. Ei în siguranta.
Pongo o lua la picior voiniceste. Ne tineam unul dupa albii, caci sub copaci era atât de întunerec încât nici mâna înaintea ochilor n-o puteam vedea.

Galagia dindaratul nostru deveni tot mai slaba si în cele din urma ma crezut îndreptatit sa spun:
— Acum cred ca am scapat.
Dar Pongo nu era de aceeasi parere:
— Askarii cunosc si ei padurea Stiu drum acesta. Massers înca nu în siguranta.
Vestea asta nu ma bucura de fel. Îmi încordai auzul îndaratul nostru si într-adevar, mi se paru ca aud un zgomot slab, în departare.
— Askarii vine! zise Pongo în aceeasi clipa. Asteptam aici, trebuie oprim pe ei.
Staturam locului si Marian sopti:
— N-ar fi mai bine sa mergem înainte? Nu cred sa ne ajunga.
— Massers sta pe loc! starui însa uriasul. Pongo va face el cum e mai bine.
Îsi facu loc pe dinaintea noastra si în clipa urmatoare disparuse.
— Ramâi pe loc, Robert! îmi spuse Marian. Pongo va face el cum e bine.
Asteptaram plini de încordare. Auzeam lamurit din când în când pârâind crengile si zgomotele acestea se apropiau tot mai mult. Soldatii înaintau deci repede si Pongo avea dreptate ca vroia sa-i prinda aici. Altminteri s-ar fi putut sa ne atace pe la spate.
Deodata auziram zgomote înabusite la vreo patruzeci de metri de noi. Ne spuseram îndata ca Askarii dadusera de Pongo al nostru.
Tremurând, asteptam clipa cu clipa s-auzim un tipat de moarte – dar totul ramase linistit.

Si iarasi tresarii speriat, caci un om se izbi de mine. Când dusei însa mâna la revolver, auzii glasul cunoscut al camaradului nostru:
— Totul bine. Trei Askari. Pongo luat pusti de la ei.
Când se strecura pe lânga mine ca sa ia din nou conducerea, simtii într-adevar metalul rece ai carabinelor, pe care si le aruncase pe umar.
N-am mai vrut sa-l întreb daca îi omorâse pe soldati, caci socoteam ca e mai bine sa nu stiu. Marian parea sa gândeasca la fel, caci nu rosti o vorba si cu totii ne urmaram drumul în graba, de-odata Pongo scoase un tipat slab si ciudat, caruia i se raspunse îndata de la mica departare si dupa câtiva pasi iesiram într-o rariste luminata de luna, în care se aflau oamenii lui Pongo si prizonierii din satul lui Sankuri.
Ugo ne iesi în întâmpinare si vorbi încetisor cu Pongo. Apoi acesta se întoarse spre noi si zise:
— Oameni de la Pongo se împarte aici. Pe trei drumuri se duc în sat de la frate a lui Aika. Massers merge cu Pongo. Askarii nu se stie unde s-au dus Massers.
Planul în sine era bun, totusi Marian îi descoperi îndata partea slaba.
— Pongo, dar ei se vor lua dupa urma lasata de cizmele noastre si atunci ne vor gasi – zise el.
Negrul raspunse râzând:
— Massers fie linistiti. Si patru din oamenii de la Pongo poarta cizme. Askari nu vor sti care urme e de la Massers.

Siretenia lui Pongo era de admirat. Daca cele trei trupe de Negri vor merge la început pe trei drumuri diferite, soldatii locotenentului nu vor putea sti încotro ne-am îndreptat noi. Fireste ca în cele din urma ne vor gasi, totusi, daca se luau dupa una din urme, dar prin asta noi câstigam timp, caci ei vor pierde vremea sfatuindu-se pe care drum sa apuce. Si Pongo ne mai lamuri:

— Massers si oameni de la mine cu cizme vor fi mai întâi purtati pe brate câtva timp si abia apoi vor lasa urme. Askari nu stie atunci ce este.

— Pongo, esti un om extraordinar! exclama Marian. Acum sunt încredintat ca vom câstiga timp în felul acesta. Un lucru ma îngrijoreaza, totusi... Soldatii vor fi cunoscând si ei satul unchiului tau si vor fi stiind ca va înruditi. Asa dar, ei îsi vor spune ca tu cu oamenii tai v-ati dus într-acolo si fireste ca si noi. La ce departare e satul?

— Când întuneca ajungem, raspunse Pongo. Masser Farrow are dreptate, dar Pongo cu Massers nu ramâne în sat. Merge îndata mai departe.

— Da, asa va trebui sa facem, încuviinta Marian. Si când sa plecam, Pongo?

— Acum îndata – raspunse uriasul – Massers vor fi dusi pe sus.

Dadu o porunca scurta si îndata se ivira doi negri vânjosi, care ne luara în spinare. Alti, doi oameni se încarcara cu ranitele noastre. Apoi Pongo vorbi ceva cu Ugo si Kubang. Acestia urmau sa ia conducerea celorlalte doua trupe.

În rândurile negrilor se stârni însufletire, în vreme ce purtatorul meu se si îndrepta cu mine spre marginea de nord a luminisului, bagai de seama ca grupul lui Ugo, era cel mai mare. El îi avea în grija si pe prizonieri, care serveau înca de ostateci, pâna ce oamenii lui Pongo vor fi fost într-adevar în siguranta.
Trebuii sa ma aplec mult pe spatele negrului rând acesta patrunse cu mine în padure. Daduram iarasi de o poteca, dar nu parea croita de un animal, caci frunzisul de deasupra era sa mica înaltime – asa ca purtatorul meu trebuia sa mearga foarte aplecat.
Poteca aceasta îmi dadu mult de gândit. Si deodata îmi veni o idee care ma facu sa ma cutremur. Cunosteam noi doar aceste poteci scunde, care întretaiau padurile, într-o orânduire desavârsita. În marsul nostru din Africa portugheza, le întâlnisem în câteva rânduri. Si însusi Pongo al nostru fusese atunci mai cu bagare de seama, ba chiar se arata speriat, ceea ce nu era cazul la el nici în fata celor mai mari primejdii.
El ne lamurise atunci ca ar fi vorba de poteci croite de ciudatii Pigmei, poporul de pitici din Congo – cum se numesc ei.
Auzisem multe despre neamul acesta de oameni, a caror mare putere e în sagetile otravite de care se folosesc cu o îndemânare ce-i face sa nu dea gres aproape niciodata.
Dar tocmai de sageti otravite aveam un respect deosebit, ceea ce nu-mi putea îi luat în nume de rau, de când cu aventura mea în padurile seculare ale Americii de

Sud. Mai vazui si ca toti negrii mergeau cu mare bagare de seama; stiau ei ce primejdii îi ameninta, daca stârneau luarea-aminte a acestor pitici.
Avusesem de gând sa-l strig pe Pongo si sa-l întreb când vom putea începe iar sa mergem pe picioarele noastre – caci de vreo jumatate de cens eram purtati. Dar când ma gândii la Pigmei, preferai ramân tacut.
Cine putea sti duca iscoadele lor nu stateau la pânda undeva! Poate ca în clipa urmatoare vor porni pe poteci tainuite spre satul lor, pentru ca sa-i alarmeze pe locuitori, stârnindu-i la lupta împotriva intrusilor.
Ma aplecai si mai mult pe spatele negrului si nu cutezai nici sa respir aproape.
Oricât era de întunecoasa poteca, negrii gaseau totusi drumul cu o siguranta desavârsita. Deodata, însa, se mai lumina înaintea noastra si ajunseram într-o mica rariste – dupa ce Pongo – care mergea înaintea lui Marian si a mea – statuse câtva timp locului, ca sa se încredinteze ca nu ne ameninta vreo primejdie.
În raristea aceasta purtatorii nostri ne lasara jos si Pongo sopti:
— Massers merg acum cu picioarele. Fi linistit, Ifi este pe aproape.
Care va sa zica avusesem dreptate când ma gândisem la poporul acela de pitici. Fara voie îmi rotii privirea de jur-împrejur si cercetai marginile luminisului.
Dar Marian, care bagase în seama miscarea mea, zise cu glas coborât:

— Pongo a cercetat totul, putem fi linistiti. Haidem, camaradul nostru negru ne-a si luat-o înainte!
Pongo strabatu luminisul cotind mai mult spre rasarit.
Ajunseram iarasi pe una din potecile acelea de pitici si deoarece se facu din nou întunerec, ma tinui de pulpana lui Marian. Negrii care veneau îndaratul nostru gaseau ei drumul si asa. Eram încredintat ca si prietenul meu se tinea de Pongo, astfel ca înaintam fara teama, zorind sa tiu pas cu cei dinaintea mea.
De-odata convoiul nostru se opri brusc. Ma izbii de Marian, pe care probabil ca Pongo îl tinuse în loc. În jurul nostru se stârni un zgomot ciudat, un soi de ciripit ascutit, ca al unor papagali mici.
Negrul care mergea îndaratul meu se izbi de mine si bagai de seama ca omul acela cât un urias tremura ca trestia batuta de vânt.
Tocmai vroiam sa-l întreb pe Marian ce vietati or fi acelea cate ciripeau atât de ciudat, când negrul care bâtâia îndaratul meu exclama speriat:
— Ifi.
Fiori de gheata îmi strabatura trupul. Care va sa zica poporul acela atât de primejdios ne descoperite totusi, ba chiar ne si împresurase? Acum îmi lamurii si cum capatasera numele de „Ifi”, caci în ciripitul lor se auzea mereu cuvântul acesta.
— Repede înainte! ma îndemna Marian în soapta. Pongo a si pornit mai departe. Tine-te de mine. Caci trebuie sa alergam.

Cu pasi mari merseram de-a lungul potecii.
De-odata fui nevoit iarasi sa ma opresc brusc si din nou ma lovii de Marian. Acesta ramase nemiscat câteva clipe, apoi sopti:
— M-am izbit de un copac. Poteca face aici o cotitura. Aha! Duce la stânga. Înainte, trebuie sa-l ajungem pe Pongo.
Porni aproape în goana, desi nu vedea nimic si dibuia doar drumul cu mâna. Avu însa noroc, caci poteca mergea aproape drept – afara de câteva cotituri neînsemnate pe care aproape nici nu le bagaram de seama. Dar pe Pongo tot nu-l ajunseram, desi alergam de vreo zece minute.
Pe cât îmi statu în putinta cautai sa-mi dau seama daca negrii dindaratul nostru ne urmau. Zgomotul pe care-l faceau cizmele noastre acoperea însa pe acela al picioarelor lor goale, desi pamântul era foarte moale.
Din nou se rareau copacii înaintea noastra. Ne apropiam asa dar de alt luminis si acolo socoteam ca ne asteapta Pongo. Marian iuti pasii si în curând iesiram din padurea întunecata în luminisul scaldat în razele lunii.
Dai nici urma de Pongo. Ramaseram locului si prietenul meu sopti:
— Ce sa-nsemne asta? Oare Pongo sa nu ne fi asteptat de fel? M-ar mira. Asa ceva nu prea intra în obiceiul lui.
— Marian – strigai eu – poate ca a si fost ucis si tarat de catre piticii aceia fiorosi.
Spunând aceasta îmi rotii fara voie privirea împrejur, de parca m-as fi temut

sa nu se iveasca pigmeii, ca sa ne împroaste cu sagetile lor otravite. Marian însa zise:
— Cu neputinta! Nimeni nu-l poate învinge atât de usor pe Pongo ai nostru. Cel mult e cu putinta ca ei sa fi pornit înainte ca sa-si dea seama daca drumul din fata noastra e lipsit de primejdii. Hai sa strabatem luminisul, poate gasim singuri continuarea potecii.
Propunerea lui Marian era cea mai nimerita, fara îndoiala, astfel ca-l urmai fara sovaiala. Într-un rând, pe când ajunsesem aproape la marginea de dincolo a padurii, tresari speriat, trasei repede pistolul si ma rasucii în calcâie. Mi se paruse ca aud un zgomot în padure, ceva ca trosnetul unei crengi. Dar Marian ma linisti:
— Haide, Robert, trebuie sa fie oamenii lui Pongo. Am gasit drumul si vom merge pe el înainte. Mai mult ca sigur ca ne vom lovi de Pongo care sa înapoiaza.
Porniram pe întuneric, cu pasi masurati. Nimic nu se mai clintea în jurui nostru si probabil ca vietatile de noapte simteau si ele apropierea zilei si se retrasesera în ascunzatorile lor.
Patrunseram din ce în ce mai adânc în padure – dar camaradul nostru tot nu se arata. Ma simteam peste masura de îngrijorat. Merseram astfel timp de vreun ceas si deodata se facu lumina. Ne aflam în inima padurii seculare – o padure salbateca cum nu mai vazusem pâna atunci.
Acum puteam deosebi lamurit ca poteca pe care mergeam era croita de mâna

omeneasca – adica Ifi, piticii aceia misteriosi. Marian se opri, cerceta terenul si de-odata exclama:
— Robert, Pongo al nostru n-a mers pe aici, caci altminteri s-ar fi întiparit urmele sale în pamântul moale. Am apucat pe o poteca gresita când m-am izbit de copac. Doamne Dumnezeule, acum ne-am ratacit!
ÎI privii naucit, pâna când începui sa-mi dau seama de grozavia situatiei. În cele din urma exclamai:
— Atunci repede înapoi. Îl vom gasi noi în cele din urma.
— Bine – încuviinta Marian – dar sa ne luam pustile în mâna. Poate ca-i speriem pe pigmei, daca ne-om întâlni cu dânsii.
Porniram în fuga îndarat pe potecii, cu nadejdea ca Pongo ai nostru se va ivi, din clipa în clipa.
Dar speranta noastra n-avea sa se îndeplineasca atât de cutând. Ne era dat sa facem întâi cunostinta cu grozaviile padurilor din Congo. Si despre astea îti voi povesti cu alt prilej, draga George» – încheia doctorul Bertram.

99
BRICUL FURAT

I.
O VÂNATOARE DE BIVOLI.

SUBMARINUL statea ascuns într-un golf al peninsulei Malakka, aproape de iesirea din Oceanul Indian. Un zgomot usor, un fel de bataie neregulata la masini hotarâse pe prevazatorul inginer Hagen

sa opreasca din mers vasul ca sa cerceteze cu bagare de seama motorul, pentru a preîntâmpina vreo paguba sau cine stie ce primejdie în drum.
Camarazii aveau deci câteva zile de odihna, ceea ce nu le strica de fel dupa aventurile prin care trecusera de curând. Numai George era cam nemultumit. Pentru el odihna însemna plictiseala si cum n-avea altceva mai bun ca sa-si mai omoare timpul, se îndeletnicea acum cu vânatoarea, îsi croise cu anevoie prin desisul încâlcit care se întindea pâna aproape de tarm o poteca ce ducea la cel putin o suta de metri în padurea seculara.
Aci copacii nu erau atât de desi si chiar din ziua întâi George dadu de urme care dovedeasca se afla aici chiar si animale mari, de pilda bivoli salbateci sau rinoceri.
Cu astfel de vânat n-avusese înca prilej sa se razboiasca, nu credea însa ca va fi greu sa doboare vreunul din ei.
Inginerul spuse ca reparatia la masini va dura cel mult doua trei zile, dar golful era atât de bine ascuns si linia de navigatie între Calcutta, Ceylon, Singapore si insulele Sonda, la o departare destul de mare, asa ca n-aveau ce sa se teama de-a fi zariti de vreunul din vapoarele care circula pe acolo. În afara de asta, capitanul pusese santinele care sa dea de veste îndata ce s-ar ivi vreo primejdie.
În dimineata aceea George vroia neaparat sa vâneze ceva, adica un taur salbatec deoarece nu numai ca s-ar alegeau coarnele lui grozave ca trofeu, dar ar avea

si o carne gustoasa si proaspata pentru mâncare, ceea ce ar schimba nitel hrana obisnuita de pâna acum.
Petre îl însotea – ca întotdeauna de altfel. Uriasul banuia ca vânatoarea unui astfel de animal poate fi primejdioasa. Le povestise doar doctorul ce fiorosi sunt bivolii salbateci.
Înarmati cu pustile lor Mauser de mic calibru, cei doi camarazi îsi croira cu anevoie drum prin desis si ajunsera în padurea seculara. Paseau în tacere si cu bagare de seama pe sub copacii uriasi pâna ce dadura de urmele unui bivol. Se luara dupa ele, George cu pusca atârnata de bratul stâng. Daca îi va iesi în cale unul din aceste animale uriase, era pregatit pentru atac. Mergeau de vreun ceas prin caldura umeda a codrului; stiau ca bivolii trebuie sa se fi retras la umbra pâna ce va trece zapuseala. Nu se îndoiau o clipa ca daca vor da de cireada, taurul conducator îl va ataca îndata, de ciuda ca le turbura odihna. Se cerea sa fie prevazatori.
Petre îl urma pe tânarul sau stapân la doi pasi, gata sa-l apere cu trupul sau urias daca ar fi atacat de bivoli. Îndemâna nu îi era de fel când se gândea la ce povestise doctorul despre aceste dihanii grozave.
Îl îngrijora mai ales faptul ca poteca pe care paseau era foarte îngusta. Daca s-ar ivi într-adevar unul din bivoli le-ar fi cu neputinta sa fuga. N-ar putea nici sa se întoarca, nici sa se ascunda în desisul încâlcit, caci lianele si maracinii se împletisera cu crengile copacilor.

Spre multumirea lui însa poteca se sfârsi într-un luminis întins, în mijlocul caruia se afla o padurice rotunda de copacei tineri si rari.
George se opri la marginea desisului si ridica mâna în semn de prevenire.
Paduricea parea cel mai potrivit loc pentru odihna la racoare a unei cirede mai mici de bivoli. Nu adia nici o boare de vânt si nadajduia ca astfel nu va fi simtit de taur.
Petre se apropiase de el si privea încordat spre padurice. Departarea pâna acolo era de vreo treizeci de metri, ceea ce pentru un taur înfuriat era un fleac; o putea strabate în câteva secunde.
Deodata se auzi un zgomot usor dinspre padurice. Cei doi vânatori se uitara unul la altul; stiau ca zgomotul acela nu era altceva decât monotona rumegare a unor falci enorme.
Asadar bivolii se aflau în padurice. Dar cum sa ajunga pana acolo? S-astepte pâna se va întuneca si sa se întoarca atunci ca sa împuste taurul când va iesi de acolo?
Ca sa se apropie acum de padurice si sa ademeneasca taurul ar fi prea primejdios. S-ar repezi înfuriat spre ei si n-ar mai avea timp sa-l ocheasca, asa ca împuscatura ar da gres.
Chiar daca unul din vânatori ar ramâne la marginea padurii pe când celalalt ar atrage taurul spre el, nici Petre, care era un tintas fara pereche, nu l-ar putea ucide dintr-un singur glont. Desigur ca taurul va mai avea destula putere sa se repeada la celalalt si sa-l ia în coarne.

Tânarul se uita în luminis si zari câteva nuci de cocos cazute pe jos. Daca ar arunca una din ele spre padurice, oare ar iesi taurul sa vada care e pricina zgomotului sau ar iesi pe partea cealalta si s-ar pierde în desisul de dincolo?
Probabil ca asa se va întâmpla. O urmarire ar fi apoi cu neputinta caci bivolii s-ar pierde. Pe George îl prinsera frigurile vânatorii. Avea salbataciunile colea la îndemâna si sa trebuiasca sa renunte la ele? Cea mai mica nechibzuinta ar putea strica totul.
Pe când se framânta astfel cu mintea, Petre îl împinse cu cotul si-l arata cu capul spre padurice. Zari un turmac care nici nu lua în seama pe cei doi vânatori care stateau nemiscati. Turmacul era destul de marisor, aproape bivol în putere. Acesta pasi agale spre luminis si George abia se stapânea sa nu-i descarce un glont în cap. Stia ca e mult mai buna si frageda carnea lui decât a unui bivol batrân, pe de alta parte însa se temea ca împuscatura sa nu mareasca primejdia caci bivolita, înfuriata de uciderea copilului ei, va cauta sa se razbune pe ucigas.
Altfel ar sta lucrurile daca s-ar ivi si ea acum. Ar împusca-o si pe ea si ar scapa de bucluc. Se parea însa ca bivolita habar n-avea ca turmacul plecase singur la plimbare.
Cei doi camarazi priveau cu mult interes la turmacul care se apropia din ce în ce de desis. Când fu la vreo doi metri de ei animalul ridica deodata capul si privi speriat în juru-i. Adulmecase primejdia.

Mugi încetisor si vru s-o ia la fuga îndarat, dar era prea târziu. Din desis tâsni ca o sageata un tigru urias, turmacul scoase un raget tânguitor care fu însa acoperit de un pufait puternic si în clipa urmatoare fiara se repezi în ceafa turmacului.
Se auzi pârâit de oase, urma o lupta scurta, pe urma... tacere. Tigrul parea sa fie grozav de flamând, caci sfâsia lacom burta turmacului si vârî capul în ea.
Neprevederea aceasta fu pierzania lui. Ca o umbra uriasa se ivi din padurice trupul unei bivolite si se napusti spre tigru. Abia când fu la doi metri de el, acesta auzi tropaitul înabusit al copitelor. Sari în sus ca un arc, cu capul plin de sânge, dar pâna sa aiba el timp sa se dea în laturi, bivolita turbata de furie fu lânga fiara. Tigrul repezi laba lui enorma în capul bivolitei dar degeaba. Ca fulgerul îl apuca ea în coarne si-l ridica la vreo trei metri în sus. De data asta tigrul reusi sa-si înfiga gheara în ceafa bivolitei. Cei doi camarazi care urmareau uluiti scena care se desfasura sub ochii lor, vazura cum sângele tâsnea cu furie din trupul victimei. Laba cu ghearele ascutite a tigrului sfâsiase vinele de pe ceafa ale bivolitei care fusese astfel lovita de moarte. Se clatina pe picioare si viata se scurgea cu fiecare picatura din trupul ei urias. Totusi, cu ultima putere care îi mai ramasese se napusti iar asupra tigrului care sarise cu un duduit din spinarea ei numai la câtiva pasi, îl lua în coarne.
Tigrul era si el ranit de moarte. Cornul ascutit al bivolitei se înfipsese de doua ori

în piept si i-l strapunsese. Acum bivolita se poticni si cazu în genunchi. Încerca de câteva ori sa se ridice, apoi se prabusi la pamânt.
La doi metri de ea zacea tigrul. Se zvârcoli si el nitel, pe urma ramase nemiscat.
— Sfinte Dumnezeule! zise George înfiorându-se, asta a fost într-adevar o drama din viata animalelor junglei! Ei, acu avem carne destula fara sa mai fie nevoie sa ne ostenim. Aoleu! Înca un tigrul! Sa stii ca e nevasta... Pesemne erau pereche.
Din desis se ivi iarasi un trup vargat. Câteva clipe privi tabloul sângeros dinaintea lui, apoi se apropie cu un raget scurt de tovarasu-i mort.
Nu era tigroaica, dupa cum banuise George, ci tigrul, caci era cu mult mal mare decât celalalt. Îsi mirosi tovarasul, pe urma scoase un raget tânguitor si furios în acelasi timp. Ridicase capul enorm si ochii lui cautau în luminis pe ucigasul sotiei sale.
Zari pe cei doi camarazi si se pregati sa sara asupra lor. În aceeasi clipa George ridica pusca dar n-apuca sa traga caci surveni un eveniment la care nu se astepta. Din padurice se auzira crengile pârâind si taurul se ivi în luminis.
Cei doi camarazi nici nu mai cutezau sa rasufle, atât de grozav li se paru taurul acela urias cu coarnele lui puternice.
Tigrul ramase câteva clipe buimacit. Vrusese sa se repeada la cei doi vrajmasi omenesti si acum se pomenea în fata unui dusman deopotriva cu el, ba chiar

care îl întrecea. Aceasta sovaiala îi fu si lui pierzania caci când vru sa sara asupra taurului, cornul acestuia i se si înfipse în trup.
Ragind zbura prin aer, dar se parea ca nu fusese ranit prea grav caci cum atinse iar pamântul se feri cu dibacie de taur si-i sari în clipa urmatoare în spinare. Taurul mugi înfuriat si îngrozit. Clatina cu furie capul, dar potrivnicul sau stia ca e pierdut daca îsi pierde echilibrul. Ghearele sale se înfipsera adânc în pielea groasa a taurului si lasara urme sângerânde în vreme ce botul urias cauta sa sfarâme grumazul puternicului sau dusman.
Dar taurul se zbatea mereu si tigrul aluneca tot mai mult din spinarea lui. Nu-i vorba, coltii sfâsiau fâsii lungi de carne fara sa-l raneasca însa de moarte. Acum taurul se învârtea turbat în loc si tigrul nu-si mai putu pastra echilibrul. Fu aruncat cu putere pâna departe, tocmai în directia unde se aflau Petre si George, noroc ca amândoi potrivnicii erau prea îndârjiti unul împotriva celuilalt ca sa se sinchiseasca de trupurile acelea cere stateau ca înlemnite.
Tigrul se daduse odata peste cap în cadere.
A cum se ridicase iar, vrând sa se repeada la taur si sa sara peste coarnele lui. Dar taurul era batrân si nu era la întâia lupta, dupa cum dovedeau crestaturile din pielea-i neagra; se napusti el întâi si lua tigrul în coarne. În clipa urmatoare trupul vargat zbura la cinci metri în aer si din ragetul pe care-l

scosese – mai mult un horcait decât raget – se cunostea ca fusese ranit de moarte. Cazu lânga trupul tovarasei sale. Ramase ametit, ceea ce dadu ragaz taurului sa-l apuce iar în coarne si sa-l arunce si mai sus ca adineauri.
Acesta fu sfârsitul caci George vazu ca trupul tigrului era sfârtecat peste tot. Tânarul rasufla usurat si se uita la Petre, care dadu din cap în semn ca a înteles.
Vazu însa pe chipul uriasului o expresie de spaima. Întoarse repede capul spre luminis. Se îngrozi. Taurul înfuriat îsi va fi dat seama ca ispravise cu dusmanul sau si zari acum alti doi pe care trebuia neaparat sa-i ia în coarne. Poate chiar ca mai avusese în viata lui de-a face cu astfel de fapturi cu doua picioare. Pustile celor doi camarazi detunara în acelasi timp dar nu putura ochi bine si taurul venea turbat cu capul în pamânt.
Totusi îl nimerisera, desi nu de moarte si animalului parea sa nu-i pese de gloantele care îi zgâriasera numai pielea fara sa-i patrunda în teasta groasa. Si iarasi detunara pustile tot fara nici un rezultat Cei doi camarazi abia avura timp sa sara în laturi – unul într-o parte, celalalt în alta – si fiara turbata trecu ca o sageata printre ei si dadu buzna în desis. Pentru puterea ei uriasa, tufe, liane si maracini nu erau o piedeca. Alerga ca si când ar fi fost pe câmp dar aceste câteva clipe de ragaz pe care le pierdu, fura de ajuns camarazilor. Când taurul se opri, pustile detunara din nou si de data asta gloantele îsi nimerisera tinta.

Taurul cazu în genunchi, se ridica însa, se rasuci în loc si iesi iar din desisul în care îsi facuse spartura. Se clatina pe picioare, era totusi destul de primejdios în furia lui turbata. George si Petre stiau însa ca ei vor iesi biruitori. Ramasera linistiti unde se aflau dar când taurul ridica iar capul ca sa-i ia în coarne sarira repede în laturi.

În furia lui nebuna, animalul trecu de ei vreo câtiva metri, apoi se opri si zvârli cu copitele în juru-i. Cu toate ranile mortale pe care le capatase, puterea lui de viata mai dainuia înca. Si iarasi se auzira doua detunaturi.

Animalul urias se opri, întoarse încet capul, se uita cu o furie neputincioasa la dusmanii sai, pe urma picioarele începura sa-i tremure, se lasa în genunchi, scoase un horcait si cazu pe o parte. Înca o cutremurare, apoi uriasul codrului secular ramase nemiscat.

Petre rasufla odata din adâncul rarunchilor apoi îsi sterse fruntea îmbrobonata de sudoare si mormai:

— Domnule George, mai cumplit vrajmas n-am avut noi pâna acum. Al dracului, nu puteam defel sa-i venim de hac! Dar lupta între bivoli si tigru îti placu? Asa ceva n-am vazut în viata mea…

— Si nici nu cred ca o sa mai vedem vreodata, raspunse grav George. Îmi pare numai rau ca n-a fost si doctorul ca noi, l-ar fi interesat grozav. Acum haidem sa aducem câtiva camarazi ce sa ia trupurile de aici. O s-avem o masa sa-ti lingi degetele, nu altceva…

II.
GEORGE SE RATACESTE.

DOCTORUL BERTRAM fu foarte nenorocit când tânarul îi povesti întâmplarea. Tocmai pentru el, un naturalist înfocat, lupta dintre fiarele junglei ar îi fost o priveliste cu adevarat interesanta.
Capitanului îi paru deasemenea rau ca nu luase si el parte la vânatoare. Însoti însa pe cei douazeci de marinari care se duceau sa jupoaie bivolita, turmacul si cei doi tigri ucisi. Treaba tinu peste un ceas, pe urma, se întoarsera încarcati la submarin. De la taur nu luara decât pielea capului cu coarnele, carnea fiind prea tare de mâncat, George era vesel; se alesese de la vânatoarea asta cu trofee pe care nici un vânator batrân nu s-ar fi putut lauda ca le-a câstigat într-un timp atât de scurt. Nu-l rabda locul si desi dupa prânz caldura era înabusitoare, se grabi sa se duca sa prinda un peste pentru cina.
Petre era de serviciu, asa ca nu-l putea însoti. Tânarul se urca într-o barca mica de aluminiu si porni sa iasa din golf. Fireste ca nu îi era îngaduit sa se îndeparteze prea mult deoarece se putea ivi pe neasteptate vreun vapor strain si ar trebui sa se întoarca repede la submarin ca sa dea de veste camarazilor. În cazul acesta „Dox”-ul va fi nevoit sa se afunde îndata. Noroc ca apa era destul de adânca în golf – dupa cum se încredintase capitanul îndata ce acostase. Si-apoi George socotea ca

aproape de coasta se atin pestii cei mai mari.
Luase ca momeala câteva bucati din carnea bivolilor. Nu se slujea de undita, ci atârnase cârligul cu momeala de o funie pe care o legase de barca. Cum taiase carnea în fâsii lungi, aproape în forma de peste, asemanarea ar fi atras mai repede pestii.
Barca plutea în voie la vreo cincizeci de metri de coasta. În vremea asta tânarul privea cu luare-aminte în toate partile, ca sa vada daca nu se iveste vreun vas strain. Desi adia vântul soarele ardea cu putere, George avea de furca sa-si stearga mereu sudoarea de pe frunte si lasa din când în când lopetile din mâna. Caldura asta parca era ceva nefiresc, cu toate ca prin partile acelea era întotdeauna foarte cald. Acum însa domnea o zapuseala apasatoare si George se uita îngrijorat la cer, sa vada daca nu se apropie vreo furtuna. Nu vazu însa nimic care sa-i dea de banuit si apa sclipea în bataia soarelui.
Cârmise spre directie orasului Singapore când deodata, barca se smuci înapoi cu atâta putere încât tovarasul se pomeni întins pe spate în fundul ei si pâna a apuca ei sa se ridice, usorul vas porni ca o sageata în larg. Trebuie sa fi fost tras de vreun peste mare de tot care nici nu simtea greutatea lui. George se bucura ca funia nu se rupsese si se ridica de jos cu anevoie, dar vazu cu spaima ca pierduse o vâsla. Se gândi daca n-ar fi mai bine sa taie funia, caci cu o singura vâsla nu ar fi putut tine piept potrivnicului si i-ar fi

trebuit ceasuri pâna sa-l biruie, iar în vremea asta s-ar fi departat prea mult de coasta. Totusi încerca chiar ai o singura lopata sa vâsleasca spre tarm. Îsi dadu însa seama ca îi va fi cu neputinta. Uriasul locuitor ai marii care înhatase momeala paru ca nici nu simte ca trage ceva dupa ei.
Coasta ramasese acum în urma caci barca era mânata cu o repeziciune uimitoare în larg spre Malakka. Oricât de râu îi parea tânarului sa scape o prada atât de buna trebuia însa sa taie funia, altminteri i-ar fi trebuit cine stie cât pâna s-ajunga cu o singura vâsla la submarin. Scoase repede briceagul din buzunar si apuca funia. Vru sa încerce mai întâi daca nu îi va fi cu putinta sa traga pestele spre sine.
Si într-adevar reusi, desi cu mari straduinte. Briceagul îl puse jos pe banca din fund si smucea ca amândoua mâinile de funie. O aseza apoi, pe masura ce tragea, de teama ca pestele urias dinaintea barcii sa nu se zbata si sa-i scape iar.
Se parea însa ca pestelui îi mai slabisera puterile, dar funia se scurta din ce în ce. Nu mai era acum decât de cel mult treizeci de metri. Deodata simti ca funia se lasa moale; întelese ca pestele se întorsese si înota spre barca. Trase repede de ea sa nu se izbeasca prada de barca si s-o rastoarne. Dar iarasi se încorda funia si se desfasura cu o repeziciune grozava pâna ce smuci cu putere barca usoara de aluminiu. Tânarul nu se mai putu împotrivi si dadu

drumul funiei care îi taiase palmele. George vazu cu spaima ca din pricina puternicei smucituri briceagul cazuse în apa. Pumnalul daruit de printesa indiana ramasese în cabina submarinului de unde uitase sa-l ia la plecare. Norocul lui ar fi acum ca funia sa se rupa de la sine, dar nadejdea lui fu zadarnica. Barca se zgudui deodata si, cu toate straduintele lui, funia se întinse ca o coarda gata sa plesneasca, apoi barca porni ca o sageata iarasi în larg.
George întelese ca alta scapare nu e. Scoase revolverul din buzunar, se apleca, potrivi teava la funie si trase. Odata cu detunatura funia se rupse si tânarul rasufla usurat. Se aseza pe banca si începu sa vâsleasca spre coasta.
Abia acum simti iar arsita cea grozava. Vântul usor – briza marii – de adineauri se potolise si razele soarelui ardeau ca niste suliti de foc. Se simtea istovit si o toropeala i se lasa în tot trupul. Îsi arunca ochii spre coasta si vazu ca se departase mult de ea. Ce n-ar fi dat sa fie în cabina lui racoroasa, în loc sa vâsleasca pe caldura asta de iad! Socoti ca nu va ajunge la submarin decât peste un ceas si perspectiva nu-l încânta de fel. N-avu însa ce face, îsi încorda toate puterile si vâsli mai departe. Trebuia sa se întoarca la ai sai cu orice pret. Nu vroia ca din neprevederea lui sa-si puna camarazii în primejdia de-a fi descoperiti de vreun vas dusman. Si caldura aste chinuitoare! Totusi nu se lasa.
Deodata se opri înspaimântat, din vâslit. Vazu, colo, în zare un zid negru care

crestea cu fiece clipa. Îsi dadu seama ca era un taifun, unul din acele uragane grozave care nimicesc totul în calea lor.
Începu sa vâsleasca din ce în ce mai tare, desi stia ca nu mai e nici o nadejde s-ajunga la submarin înainte de a se dezlantui furtuna. Inima îi batea cu putere, urechile îi vâjâiau si din când în când i se punea o ceata pe ochi; se temea sa nu lesine, ceea ce ar fi însemnat ca e cu desavârsire pierdut.
Tocmai când credea ca toate straduintele lui vor fi zadarnice simti o adiere racoroasa de vânt care îl mai înviora nitel, dar în clipa urmatoare o boare fierbinte îi lua aproape vazul. Si iarasi o rabufneala de vânt, dar atât de puternica, încât opri în loc barca.
George încerca din nou sa vâsleasca, izbi de câteva ori apa cu lopata, apoi vazu cu groaza zidul acela negru înaintând cu o repeziciune neînchipuita spre el. Îndata apa se încreti ridicând clabuci de spuma – taifunul era aproape.... Si pâna la golf mai erau cel putin doi kilometri. Cu neputinta s-ajunga înainte de a izbucni furtuna care va face barca sa salte pe valuri ca o coaja de nuca.
George nu mai statu pe gânduri si întoarse usorul vas cu prora spre miazanoapte. Numai astfel mai avea o slaba licarire de nadejde sa scape cu viata din prapadul care se apropia. Poate centrul taifunului era departe la rasarit spre Sumatra si va trece pe lânga el fara sa-i atinga.
Abia întoarse barca, ca se si auzi suieratul prevestitor al furtunii. Vasul fu

saltat de dinapoi si George se astepta sa-l pravale în fundul marii. Dar valurile îl îndreptara iar si-l târâra cu ele mai departe.
Tânarul privi înapoi. În urma lui talazurile se ridicau la mari înaltimi ca niste munti de sticla. De acolo venea adevaratul taifun în toata grozavia lui. George se bucura acum ca barca e atât de usoara si putuse fi târâta cu cele dintâi valuri, caci daca l-ar fi ajuns talazurile acelea grozave, orice nadejde ar fi fost pierduta.
Câteva secunde simti ca i se strânge inima gândindu-se la tatal sau si la camarazii pe care îi lasase în urma. Îsi vor fi închipuit cu siguranta ca a pierit în valuri. Nu se îndoia ca îndata ce va trece prapadul vor porni sa-l caute, dar sa-l ajunga era aproape cu neputinta. Ar fi însemnat sa gasesti acul în carul cu fân.
Nu, nu mai bine sa nu se mai gândeasca la nimic ci sa-si încordeze toate puterile ca sa se salveze. Se ridicase în picioare si se întepeni în calcâie. Trupul lui slujea de vintrea si mana barca mai repede înainte pe când cu vâsla care se târa prin apa tinea directia. Trebuia sa se tina cât mail departe de vijelia aceea naprasnica, orice apropiere ar fii rasturnat barca într-o clipita.
În alte împrejurari, calatoria aceasta pe apa zbuciumata de valuri i-ar fi facut poate placere, acum însa stia ca se departa tot mai mult de tatal sau si de camarazi fara nadejdea de a-i mai vedea vreodata.

Trecuse vreo jumatate de ceas si George de seama ca furtuna îsi schimbase directia si se îndrepta ceva mai spre nord. Cunostea dupa harta si din propriile sale cunostinte tinutul si se gândea daca nu li va fi cu putinta sa ajunga la insulele Andaman, din mijlocul Oceanului Indian. Mai era însa mult, foarte mult pâna acolo si taifunul nu va dura atât si nici el nu va putea îndura drumul acesta lung stând astfel întepenit în picioare.
Coasta din dreapta lui se mai zarea numai ca o fâsie îngusta; în curând pieri cu totul din raza vederii sale. Zadarnic se uita sa vada daca nu se zareste vreun vapor, dar se afla prea departe de linia de navigatie a vaselor mari si cele de coasta zorisera sa se puna la adapost când simtisera apropierea taifunului si tot înainte minau valurile barca în largul întinderii nesfârsite. George devenea tot mai nepasator fata de primejdie, trupul îl durea caci se tinea drept si teapan în bataia vântului naprasnic care îl biciuia cu putere.
Nu mai gândea nici la tatal sau si nici la camarazi, privea tinta drept înainte, cârmind în nestire mereu barca dupa voia valurilor.
Nici sa se întoarca nu mai cuteza. Vie si taifunul de împotrivit tot nu i se putea împotrivi....
Deodata îsi îndrepta mai bine trupul; energia îi reveni si privi cu încordare înainte.
Zarise la orizont un punct negru care se apropia încet, desi vântul îl împingea cu

putere. Si acest punct devenea tot mai mare – trebuia sa fie vreun vas oarecare. Poate ca tot mai era cu putinta sa scape, desi cu talazurile acestea grozave va fi foarte primejdios sa se urce pe puntea vaporului.
Acesta trebuie sa fi desfasurat o viteza neînchipuita caci lui George i se parea uneori ca sta pe loc. În sfârsit spre marea lui bucurie baga de seama ca se apropie de el si putea recunoaste acum ca e un bric. Nu mai erau decât la vreo doi kilometri de el si ochiul ager al tânarului zari la prora un om voinic. Probabil ca necunoscutul urmarea dezlantuirea furtunii si trebuia sa zareasca si barca aceea mititica în care un singur om se lupta cu furia valurilor. Asa si era, caci bricul paru sa-si încetineasca viteza.
Lui George îi zvâcnea inima de bucurie. Asa dar nu era cu desavârsire pierdut si se va mai putea întoarce la ai sai. Fireste ca trebuia si stie mai întâi carei nationalitati apartine vasul.
Daca era frantuzesc, nu le va spune cine e, pe când unul englezesc n-avea nici un motiv sa sechestrezi submarinul.
Când fu numai la un kilometru de el vazu fluturând fanionul englezesc. Englezii sunt mai toti marinari priceputi si vor sti cum sa-l traga pe bord. Când fu la câtiva metri de babord, din cei doi insi care se aflau acum pe punte unul ridica bratul, învârti deasupra capului o frânghie st o arunca atât de dibaci, încât frânghia cazu în barca drept la picioarele lui George. Acesta o prinse din zbor si începu sa se catere pe ea ca o pisica. În curând fu sus.

Doua brate vânjoase îl apucara si-l trasera peste parapet.
— Uite, frate, un copilandru! râse barbatul cel voinic pe care îl zarise întâi George. Pai nici nu e de mirare, un om în toata firea n-ar fi plecat la plimbare pe Oceanul Indian într-o coaja de nuca. Acum hai cu noi la capitan, flacaule, o sa-ti gaseasca el ceva de lucru, ca la noi pe bord n-au ce cauta lenesii si trântorii.

III.
GORDON BRAY.

— MAI ÎNTÂI ÎNGADUITI-MI, va rog, sa va multumesc ca m-ati salvat, zise George si întinse mâna. Ma cheama George Farrow si sunt fiul comandantului submarinului „Dox”.
Celalalt îi apuca în graba mâna si o strânse cu atâta putere încât tânarul îsi stapâni cu greu un tipat de durere.
— Bravo! Îmi pare bine, striga uriasul cu însufletire. Eu sunt timonierul Dick Wilton, asta e Lacke, primul masinist. Si capitanul nostru o sa se bucure, am auzit noi multe despre comandantul „Dox”-ului si fiul sau. Haidem, domnule Farrow, poare ca acum n-o sa te mai punem la treaba, cum spuneam adineauri.
Cârmaciul apuca pe George de brat si-l duse în cabina unde era cârma. Tânarul vazu aci un barbat înalt si subtirel si un malaiez scurt si îndesat care stateau de vorba.
— Capitane, striga Wilton înca din vârful scarii. Îti aduc pe George Farrow, fiul

comandantului submarinului „Dox”.
Capitanul întoarse capul si George vazu un chip cu trasaturi energice de o adevarata frumusete barbateasca. Ochii lui negri îl privira iscoditor, apoi dadu din cap si zise:
— Aha, acum nu ma mai mir de barca aceea ciudata. Ma bucur, domnule Farrow, ca te-am putut salva. Ma numesc Gordon Bray.
— Îti multumesc din suflet, ca mi-ai scapat viata, domnule capitan, raspunse tânarul. As vrea sa va fiu si eu de folos într-un fel oarecare. Cu taifunul asta afurisit care vine dupa noi, e nevoie de câti mai multi oameni ca sa-i tie piept.
— Bravo! Vezi, asa îmi placi, tinerel exclama capitanul si-i întinse mâna. Nu pot sa sufar pe trândavi. Wilton, adauga el, du-l la Kai Sund sa-i ajute sa strânga antenele, altminteri ni le smulge vântul si n-am putea cere ajutor daca am avea nevoie de telegrafia fara fir.
George coborî în graba scara. Wilton scoase un fluierat ascutit si în clipa urmatoare se ivi din cabina de T.F.F. un tinerel cam de o vârsta cu George.
— Minunat! facu el cu însufletire când afla pentru ce-a venit. Ma cheama Kai Sund. Vrei sa fim prieteni? N-ai idee cum te-am admirat când te-am vazut luptându-te atât de voiniceste cu valurile. Tu cine esti?
— Numele meu e George Farrow…
— Cum ai spus? George Farrow? De când doream sa te cunosc! Ce noroc pe mine! Hai, George, sa-ti arat cum se strâng antenele.

Se duse pe puntea de la prora unde era drugul subtire uneia din antene si-i spuse:
— Urca-te sus, desprinde firul si arunca-l jos pe punte, pe urma dai jos si drugul si-l legi ici de veriga asta. Eu o sa fac acelasi lucru la capatul celalalt si o sa depan firul pâna s-o face ghem.
George dadu numai din cap si se catara apoi sprinten pe catarg. Vroia s-arate ca se pricepe si el la asa ceva si nu se fereste de munca. În curând fu în vârful catargului si desprinse antena.
Treaba nu era usoara, caci vântul sufla cu furie si cu greu se putea tine de drugul subtire de fier. Totusi izbuti. Coborî apoi pe punte si se apuca sa desurubeze catargul. Auzi deodata un glas tunator în spatele lui:
— Ce faci, mai tontule? Cum îndraznesti sa pui mâna pe antena? Cine esti, secatura?
Tânarul se uita peste umar si vazu un vlajgan vreo douazeci si cinci de ani, cu parul rosu, privirea rea si o fata schimonosita. Nu raspunse nimic si-si vazu de treaba.
— Ei, Snifton, lasa-l în pace! striga cineva de pe puntea de comanda.
Dar în aceeasi clipa George simti un pumn zdravan în spate. Nu putea sa treaca o astfel de insulta cu vederea si sa lase pedeapsa nemernicului în seama comandantului. Trebuia sa se bizuie pe el însusi.
Se întoarse fulgerator si pumnul sau se abatu cu toata puterea peste barbia agresorului. Snifton se poticni si scoase

un urlet de durere si furie în vreme ce capitanul Gordon Bray râse în hohote si striga cu admiratie:
— Bravo George! Asa te vreau!
George însa se apucase iar de lucru gândind ca nemernicul acela îsi va fi dat seama ca el nu stie de gluma. Dar se auzi strigatul de asta data înspaimântat al capitanului:
— Ia seama, George, primejdie!
Iarasi se rasuci tânarul fulgerator în calcâie si-l vazu pe Snifton napustindu-se ca turbat asupra-i cu cutitul ridicat. Sari repede în laturi, înclesta pumnii si repezi pe cel stâng în stomacul lui Snifton care cazu urlând în genunchi. Începu apoi cu dreptul sa-i care la pumni sub barbie pâna ce îl lasa lat.
— Halal sa-ti fie, Farrow, bine l-ai mai bruftuluit, striga capitanul. A si meritat-o, ticalosul Dara vezi ca nu se astâmpara, da-i brânci în apa.
George stia ca deocamdata n-avea ce sa se teama de Snifton; zâmbi si se apuca sa întepeneasca drugul de cârlig. Pâna sa ispraveasca, Snifton îsi veni în fire. Se ridica gemând, arunca tânarului o privire plina de ura dar nu mai cuteza sa se apropie de el ci se duse clatinându-se pâna la usa pe care venise si disparu înauntru.
Kai Sund înfasurase firul si se apropia de George.
— Bine, baiatule, zise el râzând, tot n-ai mai ispravit? La noi se cere sa mearga treaba repede.
— Lasa-l în pace, Kai, striga capitanul. Farrow a trebuit sa-l puna cu botul pe

labe pe Snifton în doua rânduri, de aceea a întârziat.
— Ce, a fost obraznic? Bine i-ai facut, George. Sa fii însa cu bagare de seama, ticalosul asta e viclean ca o vulpe si rau al dracului. Dar ce a avut cu tine?
Tânarul îi povesti întâmplarea.
— Fac prinsoare ca o sa manânce o papara strasnica d-le la capitan dupa ce o trece taifunul. Si nu pe degeaba. E telegrafistul nostru pe care capitanul l-a luat de mila, pe bord, acum o luna, la Brisbane. Murea de foame. Dealtminteri nimeni din echipaj nu poate sa-l sufere.
— O fi vreun nenorocit, sa-l lasam în plata Domnului, zise George ca sa curme vorba. Acum ce facem?
— Kai, du-te de ajuta lui Sam si dumneata, Farrow, vino-ncoace, se auzi în acelasi moment glasul comandantului.
Kai pleca nitel cam bosumflat, pe când George urca pe puntea de comanda.
— Pazeste-te de Snifton, îi zise capitanul cu seriozitate, e viclean si razbunator. O sa-l iau eu nitel la rost, totusi te sfatuiesc sa fii cu ochii în patru. Ne-am înteles, nu? Acum treci nitel la cârma, eu am putina treaba în cabina. Asta e Gonka, al doilea timonier al nostru.
George schimba câteva cuvinte cu malaiezul în limba lui si acesta paru fericit ca îi cunoaste graiul, apoi tânarul se aseza la cârma si abatu vasul din bataia vântului.
Lesne nu era, caci valurile scurte dar navalnice care izbeau mânate de vânt în coastele vasului, îi smuceau cârma din mâna. Mâinile îl dureau grozav, îsi musca

însa buzele si rabda ca sa nu se facu de râs fata de capitan, care îl salvase de la moarte. Malaiezul statea lânga ei cu mâinile încrucisate pe piept si-l privea cu admiratie. În clipa când George gândea ca îl parasesc puterile se ivi capitanul pe punte.
— Bravo, Farrow! striga el vesel. Am vrut sa vad de ce esti în stare si te-am pus la proba. Esti într-adevar vrednic de lauda. Asa? Acum iau eu cârma, ramâi însa, te rog, aici poate va fi nevoie de dumneata când ne va ajunge taifunul.
George arunca o privire în urma si striga cu bucurie:
— Nu mai e nici o primejdie, adevaratul taifun se îndreapta spre sud si am scapat de el.
Bray se uita si ei înapoi.
— Cu atât mai bine, zise apoi. Mie nu mi-e frica nici de mama taifunului; Eagle (Vulturul) al meu îi poate tine piept, dar trebuie sa pui la socoteala si unele întâmplari neprevazute. Daca s-ar opri masinile am fi pierduti. Asa, Gonka, treci tu la cârma, ti-l trimit îndata si pe Wilton. Dumneata, Farrow, vino jos cu mine sa-ti arat cabina. Vei dormi la un loc cu tânarul Kai. Si acum, povesteste-mi cum ai ajuns cu barca aia usoara în mijlocul Oceanului Indian.
În timp ce mergeau spre pupa, George istorisi patania lui. Capitanul clatina capul si zise dupa ce se gândi nitel:
— Pari sa fii om cu noroc; nu e vorba, te ajuta si puterile si prezenta de spirit. Ca tocmai eu am fost acela care te-am pescuit, e poate ceva predestinat si o sa-

ti spun de ce dupa ce s-o potoli furtuna. Fireste ca te voi duce la tatal dumitale, îndata ce va fi cu putinta, bine înteles. Acum n-as vrea sa întorc vasul ca sa nu ne expunerii la cine stie ce primejdie, dar când vom putea întinde iar antena, voi expedia o cablograma ca sa dau de veste submarinului ca ai fost salvat.
— Mai bine sa mai asteptam, raspunse George. Nu cred ca tata va pune în functiune T.T.F.-ul nostru imediat dupa trecerea uraganului si în afara de asta telegrama ar putea fi interceptata de aste vase sau statiuni politienesti care ar afla astfel ca „Dox”-ul se afla pe aici.
— Lasa ca vom face asa ca sa nu înteleaga altii despre ce e vorba. Daca crezi însa ca e mai bine s-asteptam pâna ce se va înnopta, vom astepta.
— Da, caci numai atunci poate parasi tata golful si va porni în urma taifunului, cu un singur motor, fireste.
— Bine, vom telegrafia pe înnoptate. Asa! Asta e cabina. Kai sa-ti întinda pe urma un hamac. Acum l-am trimis sa dea o mâna de ajutor lui Sam, bucatarul nostru, sa ne fiarba cafea proaspata. Ia sa vedem ce fac.
Capitanul deschise o usa îngusta si George vazu o bucatarioara mica în care un negru urias statea cu gura cascata si ochii holbati bazaconiile pe care le povestea tânarul.
— Ei, Kai, ce tot îndrugi acolo? întreba capitanul cu asprime, desi abia îsi putea stapâni râsul. Nu vezi ce speriat se uita Sam la tine? Si cu cafeaua ce s-aude?

Kai se rosi pâna la radacina parului si se apuca sa trebaluiasca la masuta întepenita de perete, pe când capitanul facu semn negrului sa se apropie si-i zise:
— Sam, uite, dumnealui e George Farrow, feciorului omului despre care s-a vorbit atât pe bordul vasului nostru. Ai grija sa nu-i lipseasca nimic cât timp va fi printre noi.
George întinse negrului mâna si din rânjetul de bucurie al acestuia întelese ca prin gestul sau simplu îsi câstigase prietenia lui Sam. Dovada o si dadu aproape îndata, aducând tânarului o cafea tare cu caimac.
Dupa câteva ceasuri furtuna începu sa se mai potoleasca. Capitanul Bray statu mult de vorba cu George si-l cerceta cu dibacie despre numeroasele peripetii prin care trecuse, caci tânarul nu era laudaros din fire si nu i le-ar fi povestit altminteri. Deodata zise:
— Oare mi-ar face tatal dumitale un bine, domnule Farrow? As avea nevoie de ajutorul lui.
— Mai întrebi! facu tânarul cu însufletire. Si eu si camarazii mei suntem gata sa te ajutam. Despre ce e vorba, domnule capitan?
— Pai sa vezi... între mine si fostul meu cumnat dainuieste o veche dusmanie. Nemernicul a împins-o pe biata sora-mea la moarte si i-am spus-o fatis. Eu mai am un bric, „Sageata”, adica am avut caci timonierul Wills în grija caruia îi lasasem a fugit cu el si stii unde? Chiar la cumnatul meu Jak Colny.

— Aha si noi sa te ajutam sa-ti iei înapoi vasul, nu-i asa? Fireste, domnule capitan, chiar de-ar fi sa înconjuram pamântul si sa cutreieram lumea în lung si în lat.
— Îti multumesc pentru bunavointa dumitale, zise capitanul zâmbind, dar nu va fi nevoie. Tocmai am aflat acum în urma ca nemernicul de cumnatu-meu s-ar afla în Adaman unde unelteste iar vreo ticalosie împotriva mea, caci sunt acolo tovaras la o mica factorie.
— De unde ai aflat?
— Pe bricul furat e un ucenic de marina, un drac de baiat foarte destept care a prins dragoste de mine fiindca îi luam întotdeauna apararea. Baiatul reuseste uneori sa se furiseze noaptea în cabina de telegrafie fara fir si-mi da din când în când de veste ce se petrece pe bord. Naiba stie cum a învatat si asta!
— Nu e mare lucru, mai ales ca spui ca e inteligent. Eu cred, domnule capitan, ca îti vei recapata în curând vasul. Am izbutit noi în lucruri mai grele ca astea.
— Stiu, de aceea te-am si întrebat daca tatal dumitale ar vrea sa ma ajute. Trebuie sa-ti spun însa ca Jak Colny e un om foarte viclean si nu o poti scoate lesne la capat cu el. Si cum e si las, e si mai primejdios. Ti se pare poate absurd, dat asa e.
— Într-adevar, domnule capitan, un las e întotdeauna periculos, fiindca se slujeste de viclesuguri si te ataca pe la spate, încuviinta George. Am avut noi de-a face cu fel de fel de oameni si cunoastem firile lor.

— Atunci o sa-i veniti si astuia de hac, râse Bray. Acum as mai vrea sa-ti atrag atentia asupra unui lucru. Pazeste-te de Snifton. Nemernicul asta e si el foarte viclean si razbunator, ar fi în stare sa-ti înfiga cutitul în spate când nici nu te gândesti.
— O sa fiu cu bagare de seama, raspunse cu nepasare George. Ma mir numai de ce l-ai luat pe bord daca nu-ti place.
— Vezi ca am fost nevoit s-o fac. Telegrafistul meu s-a îmbolnavit pe neasteptate în Brisbane si cârmaciul Wills de pe celalalt bric al meu care era ancorat lânga mine, mi l-a adus pe Snifton. Îmi trebuia neaparat un telegrafist.
— Nu ti-a trecut prin minte ca ar fi ceva în legatura cu cumnatul dumitale? Faptul ca ti-a fost recomandat de Wills da de banuit.
— Bine zici! striga Bray batându-se cu palma peste frunte. La asta nu m-am gândit. Hm, o sa-l supraveghez mai de-aproape, poate îl prind cu mâta-n sac.
Capitanul porni cu George sa se plimbe pe punte. Când trecu pe lânga cabina de telegrafie deschise brusc usa si privi înauntru. Snifton sari speriat de pe patuceanul lui si întreba pe capitan ce doreste.
Din pacate Gordon Bray era un om cinstit si nu se putea preface. Zise cu glas amenintator:
— Snifton, domnul Farrow mi-a atras chiar acum luarea-aminte asupra unui lucru care pare sa fie adevarat. Te voi supraveghea si daca te prind ca esti în

legatura cu cumnatul meu, îl vezi pe dracu, eu nu stiu de gluma, asa sa stii!
Snifton se îngalbeni, apoi se facu rosu ca sfecla si îngaima ceva ca o protestare, dar capitanul îi trânti usa în nas. Nu vazu mutra schimonosita de furie a telegrafistului, care ridicase amenintator pumnii.
— Hm... la drept vorbind n-ar fi trebuit sa-i spun, mormai capitanul, dar n-am putut sa ma stapânesc. Cred ca i-am bagat frica în oase si o sa se astâmpere. Te pomenesti ca de aceea ere atât de înfuriat când ai luat jos antena, fiindca tocmai era în legatura cu cumnatu-meu. Te-as ruga ceva, domnule Farrow: Dupa ce vom pune iar antena, supravegheaza-l, facând cu schimbul cu Kay Sund. Dumneata te pricepi mai bine la alfabetul Morse. Nu te sfii sa intri când vrei în cabina daca ti se pare ca-si înseamna ceva pe hârtie. Ori mai bine o sa adaug înca o casca si sa poti auzi tot ce se comunica.
— Aoleu, intra toti dracii în el! râse George. Mie nu-mi pasa, nu stiu însa cum va privi el lucrurile.
— Din fericire furtuna slabeste, zise deodata capitanul. Mai avem trei ceasuri pâna se va lasa întunericul. Ai vrea sa faci ceva pâna atunci, domnule Farrow? As avea, ceva de lucru pentru dumneata.
— Cum sa nu, domnule capitan! Nici nu-mi place sa stau degeaba, raspunse George, repede.
— Eu trebuie sa ma duc acum sa-l schimb pe Gonka la cârma, asa ca te rog du-te singur în cabina mea – uite, coborî

pe aici – si fa nitica ordine. Am adunat de prin toate meleagurile care le-am cutreierat fel de fel de trofee si arme, toti peretii cabinei mele sunt pline de astfel de lucruri. Ia-le jos si sterge-le de praf, apoi atârna-le la loc. Ia stai nitel, Snifton are o gramada de cârpe pentru aparatele lui.

Se duse iar la usa cabinei de telegrafie, o deschise si striga înauntru:

— Snifton, da-i domnului Farrow niste cârpe. E atât de dragut si vrea sa-mi faca nitica ordine în cabina. Pe dumneata stiu ca nu ma pot bizui, îti place mai bine sa lenevesti decât sa muncesti.

George, care intrase sa ia cârpele, vazu privirea de ura pe care i-o arunca telegrafistul. Ridica însa din umeri si râse cu pofta. Nu-i pasa lui de ura australianului.

Când sa deschida apoi usa care ducea jos la cabina capitanului, acesta îi striga:

— A, era sa uit tocmai ce e mal important, domnule Farrow! Peste drum de usa cabinei mai e una îngusta. Sa nu cumva s-o deschizi, o sa-ti spun eu pe urma de ce.

— Am înteles, domnule capitan.

Tânarul coborî în fuga cele câteva trepte si intra în cabina comandantului. Se opri însa uluit în prag. Încaperea era mare si peretii captusiti cu tablii de mahon erau încarcati cu fel de fel de trofee, arme si alte lucruri ciudate si rare ca te-ai fi crezut într-un muzeu. Se apuca însa repede de treaba, voia s-arate capitanului ca nu se sperie el de munca si îl si interesa ceea ce vedea. Admira fiecare

lucru în parte – caci erau într-adevar obiecte de pret – îi stergea cu bagare de seama si-l atârna la loc. Ispravise un perete si ajunse la usa despre care îi vorbise capitanul.

IV.
O TICALOSIE FARA SEAMAN.

TOCMAI LUASE O PAVAZA AFRICANA si se apucase s-o stearga aplecându-se, când usa cabinei se deschise încet si cu bagare de seama si Snifton baga capul înauntru. George era întors cu spatele si nu-l vazu, mai ales ca era vârât aproape tot sub pavaza. Roscovanului îi venea la socoteala caci îsi putea înfaptui planul lui grozav. Rânji multumit si întinse binisor o sârma pe care o îndoise la vârf în cabina, spre usa despre care vorbise capitanul, vârî cârligul în toarta cheii si o rasuci încet si fara zgomot. Crapa apoi usa si trase îndarat sârma. De data asta însa fu mai neprevazator caci izbi capatul firului de usa cealalta si facu zgomot.
George ridica repede capul de sub pavaza. Se asteptase sa-l vada pe capitan si se mira ca usa era deschisa si nu intrase nimeni deoarece Snifton fugise repede când îsi daduse seama de neprevederea lui.
Se scula de la locul sau si vru sa închida usa, dar vazu cu spaima ca usita cealalta e crapata. Oare sa fi trecut capitanul acolo fara sa-l simta el? Tocmai voia sa întrebe, când vazu crapatura largindu-se încet nu ca si când ar fi un om care ar vrea sa iasa. Se uita cu încordare într-

acolo, tot în credinta ca e capitanul. Nu-l vazu însa, desi acum usa se deschisese dea binelea. Lasa ochii nitel în jos caci simtea ca-l pândeste o primejdie. Încremeni. Doi ochi verzui si lucitori îl priveau. Erau ai unei pantere negre, care înaintase cu partea dinaintea trupului în cabina capitanului. Probabil ca fiara nu stia ce sa faca deocamdata cu faptura ciudata din fata lui.

George cauta în juru-i o arma – ale lui ramasesera în cabina pe care i-o hotarâse capitanul. Vazu atârnata în perete chiar lânga el o kirrie – o maciuca de lupta africana din lemn tare ca otelul, de obicei cioplita cu arta. Smulse repede maciuca de la locui ei; în mâna unui om îndemânatec putea fi o arma foarte primejdioasa. În aceeasi clipa pantera, care observase miscarea, se repezi spre el. George se ascunse ca fulgerul dupa pavaza, cum fac razboinicii Kassaik când vâneaza lei. Fiara se izbi de pavaza si-l trânti la pamânt. Norocul lui. Se afla acum sub pavaza care facea deasupra lui o carapace ca a unei broaste testoase. Se tinea cu putere de curelele pavezei peste care se asezase pantera. Aceasta zgâria cu furie pielea tare de sub ea, dar nu o putea sfâsia. George simti deodata ca pantera a sarit jos; ridica binisor pavaza într-o parte si se uita în juru-i. Fiara plecase într-adevar. Îsi aduse aminte ca usa care da spre scara ramasese deschisa. Sari îndata în picioare. Nu se gândea în clipa aceea la primejdia care-l ameninta, ci la ce s-ar putea întâmpla daca pantera ar ajunge pe punte. S-ar fi

putut însa ca usa din vârful scarii sa fie închisa. Atunci pantera era pe scara si cu atât mai mare ar fi primejdia pentru el, caci daca fiara s-ar repezi cu furie asupra lui, nici chiar pavaza nu l-ar mai putea apara.
Nu-i pasa însa acum de viata lui. Trebuia sa dea de veste celor de pe punte ca pantera a scapat din cusca ei. În timp ce înainta spre usa, chibzui cam cine ar fi putut deschide usa custii si îi veni în gând Snifton.
Acesta aflase de la capitan ca George se ducea sa-i stearga de praf armele si trofeele. Sa fi fost oare în stare australianul de o astfel de nelegiuire? Dar cine altul ar fi putut-o face? Mai târziu va lamuri el si afacerea asta, acum era vorba sa ucida pantera sau s-o goneasca iar în cusca ei.
George ajunse la usa. Tinea scutul în fata, adapostindu-se dupa bucata de piele tare ca fierul. Când fu lânga usa care ducea la scara, o deschise mai bine. Vazu ca într-adevar chepengul dinspre punte era ridicat. Urca în fuga treptele, tragând pavaza cu el. În mâna dreapta tinea maciuca în sus, hotarât sa se slujeasca de ea daca va fi nevoie.
Dupa ce urca jumatate din trepte, auzi un racnet grozav de pe puntea de la prora. Sari ultimele trepte într-o goana nebuna si, desi trebuia sa traga dupa el pavaza aceea grea nu o lasa din mâna. Ajuns sus, vazu pe Snifton în ghearele panterei. Fiara trebuie sa fi fost întarâtata rau, caci îl rostogolea de colo pâna colo, înainte de a-l sfâsia.

— Ranga, aici, striga capitanul de pe puntea de comanda, dar fiara nici nu se sinchisea.
Nemaigândindu-se ca Snifton vrusese sa-l înjunghie pe la spate, uitând ca numai el era de vina de cele ce se întâmplau acum, dând drumul panterei, George se repezi spre fiara cu maciuca ridicata. Era în joc viata unui om, oricine ar fi el.
Auzi tipatul capitanului care vroia astfel sa-l opreasca, dar nu vru sa-i dea ascultare. Pantera simtise un nou dusman si se întoarse fulgerator. Dar George nu-i dadu ragaz sa se apropie si-o pocni cu maciuca peste bot. Cu un racnet grozav fiara se poticni. În clipa urmatoare fu însa iar în picioare si se napusti urlând spre George. Acesta pusese însa înainte-i pavaza ca si adineauri în cabina. Izbitura fu totusi atât de puternica, încât îl trânti jos sub pavaza. Degeaba zgâria fiara pielea tare, ghearele ei nu reuseau s-o sfâsie.
Întelese pesemne ca nu va putea face astfel nimic dusmanului si se întoarse iar la Snifton. Poate ca nenorocitul facuse vreo miscare sau încercase sa se târasca de acolo. George nu mai putu îndura. Se ridica de jos, dar în clipa urmatoare pantera neagra se rasuci în loc. Acum primejdia era într-adevar de neînlaturat caci n-avusese timp sa-si aseze pavaza înainte si poate ar fi fost înhatat de gheara grozava, a fiarei, daca nu-i sarea în fata si cu o lovitura puternica n-ar fi izbit iar pantera în bot. Aceasta sari urlând în laturi, dând astfel ragaz curajosului tânar sa se ascunda iar sub

scutul gros de plete. Auzi apoi gheara panterei zgârâind cu furie pavaza.
Lupta aceasta de-a v-ati ascunselea începu sa-i placa. Aci nu mai era vorba de tras cu revolverul sau cu pusca; se cerea prezenta de spirit, judecata unui creier omenesc care se slujea de mijloace primitive. Dar deodata îi trecu pofta de petrecere, caci pantera, care tropaise pâna atunci ca nebuna pe pavaza, încerca acum s-ajunga pe alta cale la dusmanul ei.
Se lasa los lânga el si cauta sa întoarca pavaza cu laba. Poate ca o mâna la asta si instinctul, caci fratii ei din Sumatra si Java se vor fi slujit adesea de mijlocul acesta pentru a ajunge la burta broastelor testoase.
Pe George îl treceau sudorile, caci pavaza fu ridicata nitel si fiara vârî laba dedesubt. Poate ca ar fi izbutit chiar sa rastoarne pavaza daca tânarul nu ar fi izbit-o cu putere cu maciuca peste laba.
Pantera scoase un urlet de durere si-si trase repede laba înapoi. Pavaza se aseza iar la loc. Fara sa vrea, pe George îl pufni râsul.
Si iarasi începura ghearele sa zgârie cu furie pielea pavezei. Cu siguranta ca în cele din urma fiara ar fi izbutit si George ar fi fost pierdut daca s-ar fi aflat singur cu pantera. Asa însa se astepta din moment în moment ca Gordon Bray, capitanul vasului, sa vie cu pusca si sa ucida pantera, desi, dupa strigatul lui de adineauri, se întelegea ca fiara era pe jumatate îmblânzita.

Dar în clipa urmatoare tânarul ramase uluit, caci pantera se opri din râcâit si auzi chiar lânga el glasul capitanului zicând:
— Ranga, animal afurisit, sa-ti fie rusine! Nu vrei sa te astâmperi?
Drept raspuns urma un mârâit, de asta data mai putin înfuriat. Si iarasi mustra capitanul pantera care mârâia tot mai îmblânzita.
— Scoala, draga Farrow, Ranga nu-ti va mai face nimic. Nu e razbunatoare din fire si va uita în curând loviturile pe care i le-ai dat peste laba.
Totusi George se ridica încet si cu bagare de seama, tinând mereu pavaza în fata, ca sa se poata apara la nevoie. Capitanul apucase însa pantera de ceafa si o tinea strâns.
Când fiara îl vazu pe George vru sa se repeada la el, dar Bray îi dadu o palma zdravana peste cap – ceea ce se tem si cei mai priceputi îmblânzitori s-o faca – si striga mânios:
— Ti-am spus sa te astâmperi, Ranga! Dumnealui e un prieten de-al meu. Întinde-i frumusel laba si fii cuminte!
George ramase încremenii vazând pantera apropiindu-se de el si întinzându-i laba, cum ar face un om când da buna ziua.
Se uita uluit la capitan. Acesta zise râzând:
— Ce te miri, draga Farrow? Ranga e credincioasa ca un câine si foarte bine crescuta. Numai pe Snifton nu poate sa-l sufere, probabil ca a simtit cu instinctul ei simplu de animal, ca omul acesta e rau

si prefacut Scutura-i linistit mâna, vreau sa spun laba si sunteti prieteni pâna la moarte.
George clatina capul, se apleca, apuca laba pe care pantera o tinea tot întinsa si i-o scutura cu putere, zicând în limba malaieza în care îi vorbise si capitanul:
— Ranga, esti o fata de treaba. Vrei sa fim prieteni?
Pantera se lipi de el si-si freca blând capatâna ei mare de genunchii tânarului. Acesta puse jos pavaza si maciuca si mângâia blana neagra a fiarei. Deodata privirea îi cazu asupra lui Snifton care zacea nemiscat.
— Domnule capitan, spuse el cu blândete, mi se pare ca bietul Snifton e grav ranit. Sa încercam, poate îl mai putem salva.
Bray îl privi clatinând capul, apoi raspunse:
— Te admir pentru inima dumitale buna, draga Farrow, dar nemernicul asta nu e vrednic de mila. L-am vazut când a iesit pe punte; avea în mâna o sârma lunga pe care a aruncat-o repede în mare. Acum înteleg ce ticalosie a faptuit. Cu sârma aceea a deschis cusca panterei. Stia ca Ranga se da la orice strain când nu-i spun eu ca mi-e prieten. Ai avut într-adevar un noroc orb, sau mai bine zis, ai o prezenta de spirit si un sânge rece, cum n-am mai întâlnit pâna acum. Ideea cu pavaza a fost ceva extraordinar.
— O, mi-a insuflat-o însasi pantera. A fost o simpla întâmplare ca în momentul acela tocmai stergeam pavaza pe dinauntru de praf. Cred totusi ca nu-l

puteam lasa pe Snifton fara ajutor. Cine stie ce suferinte îl vor fi înrait asa!
George se apleca si întoarse binisor pe telegrafist pe spate. Îsi dadu însa îndata seama ca orice ajutor ar fi fost de prisos. Probabil ca murise de la întâia lovitura pe care i-o daduse pantera cu laba ei enorma. Îl ura grozav pe Snifton, deoarece acesta o necajea si o atâta de câte ori avea prilejul.
— Sunt multumit ca am scapat de el pe calea aceasta, spuse cu asprime Bray. A fost un om rau. Haidem, draga Farrow, sa-l aruncam acum peste bord.
— Nu, domnule capitan, raspunse George. Nici dumneata nu crezi ce spui. Un dusman mort nu mai e dusman. Mi-a voit raul, dar eu îl iert. Trebuie sa-i facem o înmormântare marinareasca.
Bray lasa capul în piept câteva momente, pe urma se uita cu drag la George si-i zise grav:
— M-ai rusinat, Farrow. Aveam într-adevar de gând sa-l arunc dea dreptul în apa, dar îmi dau seama ca ai dreptate: moartea spala pe om de pacate. Sa-i facem o înmormântare cuviincioasa.
Capitanul duse pe Ranga în cusca ei, apoi porunci lui Sam sa coase un sac din pânza si sa bage cadavrul în ei. Bricul îsi încetini viteza, marinarii se adunara toti pe punte si dupa o scurta ceremonie trupul neînsufletit al lui Snifton fu dat prada valurilor.

V.
JACK COLNY.

DUPA CE TOTUL SE SFÂRSI, capitanul zise:
— Farrow, Kai, întindeti antena. Poate e chip sa aflam îndata daca Snifton a fost într-adevar în întelegere cu fostul meu cumnat. Probabil ca Wills, fostul meu cârmaci, va cauta sa se puna în legatura cu el.
Cei doi tineri se apucara de treaba. Catargele de fier fura ridicate din nou si întinsera antena. Dupa aceea capitanul duse pe George în cabina telegrafistului si-i arata toate aparatele. Nu era nevoie sa-l învete cum trebuie sa se slujeasca de ele, caci se îndeletnicise si pe submarin cu telegrafia fara fir. Kai deasemenea cunostea mânuirea aparatelor.
— Asa, zise Bray multumit. Vad ca va pricepeti amândoi de minune. Faceti cu schimbul. Farrow, dupa ce se va întuneca, sa-ncercam sa ne punem în legatura cu tatal dumitale.
Cei doi tineri îsi pusera castile la urechi si ascultara cu încordare. Comunicarile se încrucisau de la statiuni la vapoare, de la vas la vas fara întrerupere.
Deodata tinerii prinsera niste semnale foarte deslusite. Silabisira urmatoarele: „Snifton, unda 750, Snifton, unda 750”.
Fireste ca bricul, ca orice vas, n-avea decât un singur aparat de emisiune. George îl puse la unda 750 si raspunse:
— Wills, aici Snifton, Wills, aici Snifton.
Întrebarea veni îndata:
— Pentru ce prelungit tacerea?
— Dat jos antena, pricina taifunul.
— Bine. Suntem în golful Tamarinilor. Vino îndata ce debarci. Afacere mare,

vrem si „Eagle” (Vulturul).
— Vin, încheia George.
Tinerii se privira uluiti dupa ce afla cuvintele transmise prin alfabetul Morse. George îsi lua apoi casca de la urechi, facu un semn cu capul lui Kai si se duse sa-l caute pe capitan, pe care îl zari pe puntea de comanda.
Dupa ce îi povesti tot, Bray zise:
— Cunosc golful unde ti-a dat întâlnire. Asa dar, fostul meu cumnat a pus ochii si pe bricul asta. Ma tem ca o sa le stricam socotelile. Deocamdata îti multumesc din suflet, draga Farrow, pentru vestea adusa. Nadajduiesc sa putem vorbi si cu tatal dumitale cât mai curând.
Dupa cina, pe care cei doi tineri o luara în cabina telegrafica, se si înnopta, George se aseza la aparat si telegrafia:
— Aici George, pe unda 400. Aici George, pe unda 400.
Nu putea da de banuit nimanui prin aceste cuvinte, chiar daca ar fi fost interceptata de vreo alta statiune. Telegrafistul ar putea crede ca e vreo emisiune de proba. Stia însa ca telegrafistul „Dox”-ului se slujea adeseori de unda 400 prin care primea vesti de pe „Insula odihnei” locul lor de adapost.
Într-adevar, nu trecu mult si George primi raspunsul de pe insula. Comunica acolo sa închida aparatul, deoarece el cauta vasul nu insula.
Telegrafistul de pe insula comunica îndata ca totul e în regula, transmite salutarile celor ramasi acasa, pe urma închise aparatul.

George cauta sa se puna în legatura cu submarinul, dar nu primi nici un raspuns. Inima i se strânse de îngrijorare la gândul ca „Dox”-ul lui drag va fi pierit în taifunul lui grozav. Dar tocmai când vru sa-si scoata descurajat casca, auzit semnale pe care le talmaci îndata:
— Aici vasul cautat. George, unde esti?
Raspunse:
— Tata, sunt în afara de pericol, în drum spre Andaman. Vino repede dupa noi, trebuie sa ajutam pe salvatorul meu. Ne întâlnim lânga Marele Andaman.
— Bine, baiatule, venim cât mai curând cu putinta. Sunt fericit ca esti sanatos si în siguranta – raspunse capitanul Farrow.
— Mâine seara voi fi în fata insulelor unde nadajduiesc ca va vom gasi.
— Vom încerca. Salutari salvatorului tau.
George se duse sa comunice lui Bray convorbirea avuta cu tatal sau.
— Minunat! facu Bray cu bucurie. Acum sunt încredintat ca planurile ticalosului de Jack vor fi zadarnicite. A fost într-adevar un noroc pentru mine ca te-am putut salva, draga Farrow. Se vede ca a fost ceva predestinat de soarta.
— Sau numai o întâmplare, domnule capitan – raspunse George, zâmbind. Cred ca ar trebui sa micsoram nitel viteza. Submarinul nu se poate sluji decât de un singur motor si i-ar fi cu neputinta sa ne ajunga, asa ca ar trebui sa-l asteptam prea mult la Andaman.
— Bine zici, încuviinta Bray si dadu ordin prin tubul acustic sa se micsoreze viteza. Apoi adresându-se lui George: Nu cred ca

mai e nevoie sa stai toata noaptea la aparat, asta poate s-o faca si Kai. Si-apoi, avem un clopot desteptator daca va veni vreo comunicare. Parerea mea e ca Wills nu mai are ce vorbi cu Snifton stiind ca acesta va veni la golful Tamarinilor. Du-te deci de te culca si dormi fara grija.
George n-astepta sa-i spuna de doua ori. Era mort de oboseala dupa peripetiile prin care trecuse în ziua aceea. Multumi capitanului si se duse în cabina aratata de el; cum se întinse în hamac si cum puse capul jos, adormi.
Se destepta auzind forfoteala pe punte. Se îmbraca în graba si iesi din cabina.
— Ei, te-ai odihnit draga Farrow? îl întâmpina Bray, râzând. Aveai si nevoie de somn, nu e vorba – uite colo un hârdau cu apa, ti l-a pregatit Sam. Du-te de te spala, pe urma vino sa-ti bei cafeaua pe care ti-o va aduce el. Mi se pare ca i-ai cazut cu tronc bucatarului nostru.
Dupa ce se spala si mânca la repezeala, tânarul se duse în cabina telegrafica sa-l schimbe pe Kai. De la Wills nu mai sosi nici o veste, în schimb capitanul Farrow comunica fiului sau ca al doilea motor a fost reparat si vor ajunge repede pe „Eagle”.
Bray dadu ordin ca viteza bricului si fie marita ca sa poata fi la Andaman înca înainte de a se însera. Mai era un ceas pâna a se lasa întunericul si George astepta cu nerabdare sa zareasca prin ochean turnul submarinului. Deodata scoase un strigat de bucurie si zise capitanului care venise lânga el:

— Vine tata, domnule capitan!
— Ma bucur din inima, dragi Farrow, dar sa ne oprim ca sa-l asteptam, caci trebuie sa ne întelegem cu el înainte de a ne urma calatoria.
Alerga la puntea de comanda sa dea ordin ca sa se micsoreze viteza, în vreme ce George ramase la prora si privea cum submarinul se apropia din ce în ce. În curând putu zari pe tatal sau în turn si începu sa-si fluture sapca de bucurie.
Nu trecura nici zece minute si o barca mica de aluminium, vâslita de Petre se alatura de bric. Capitanul Farrow se catara pe punte. George îi cazu în brate si statura multa vreme îmbratisati. Na credeau ca se vor mai revedea vreodata.
Pe urma, Farrow strânse cu caldura mâna lui Bray. Acesta povesti pe scurt capitanului cum îl pescuise pe George, apoi ruga pe Farrow sa-l ajute ca sa-si recapete vasul furat de fostul sau cumnat.
Fireste ca Farrow îi fagadui numaidecât. Se lua hotarârea ca George si Petre sa ramâna deocamdata pe bordul lui „Eagle”. Se puteau duce oricând pe submarin cu una din barcile de salvare ale bricului.
Planuiau ca peste noapte sa-l tie sub observatie si sa-l spioneze pe Jack Colnay. Cum era aproape sigur ca ticalosul va ataca bricul spre ziua, un numar mare de marinari vor fi ascunsi înlauntrul vasului ca sa-l întâmpine cu alai.
Zorira la drum. La doua ceasuri dupa ce se lasa întunericul, ajunsera la insulele

Marele Andaman. Capitanul Bray, care cunostea bine locurile, coti într-un golf îngust si întortocheat de unde nu puteau fi vazuti din larg.
Iarasi veni capitanul Farrow pe bordul bricului si asculta ce-i spunea Bray:
— Golful despre care vorbea tradatorul de Wills, e la o departare de vreo jumatate ceas de aici. N-as vrea sa ma duc eu acolo caci s-ar putea sa ma recunoasca santinela si sa-i dea de veste lui Colnay. Acesta ar afla astfel ca i-am descoperit planul si ar pleca îndata ca sa astepte un alt prilej mai prielnic pentru a ma prinde.
— Atunci ma duc eu cu Petre într-o barca, se oferi George. Vom încerca sa ne furisam pâna acolo ca sa-i aflam planurile. Tu stii, tata ca ne pricepem noi la asa ceva. Nu ni se poate întâmpla nimic.
— Zau, ideea nu e rea, îsi dadu cu parerea Bray. La drept vorbind, nu e chiar un golf, ci o limba de padure care se întinde pâna în mare. Aci se afla un luminis destul de mare în mijlocul caruia e un tamarind urias. Nu trebuie sa înaintati decât pâna la marginea luminisului, dar nu prea cred ca acolo ati putea spiona ceva.
— Lasa ca vom vedea noi ce e de facut, zise George, însufletit, la ideea unor noi peripetii. Petre, pune sa se monteze repede o barca de aluminiu ca sa putem pleca imediat.
Dupa câteva minute, cei doi camarazi vâsleau cu repeziciune si fara zgomot, în lungul coastei.

Rasarise luna si lumina ca ziua. Noroc ca pe tarm se întindea o fâsie deasa de trestie de bambusi, sub care se puteau adaposti si vâsli fara teama de a fi vazuti.
Dupa vreo jumatate de ceas de drum, George care privea tot înainte, zari o spartura în tufisul de bambu. Facu un semn lui Petre sa lase lopetile, cârmira barca în tufis si tânarul sopti:
— Petre, trebuie sa trecem înot prin spartura. Priponim barca, pe urma ne apropiem pe nesimtite, poate aflam ceva.
Asa si facura. George înota înainte, urmat de Petre. Ajunsera la spartura. Era destul loc de trecut printre tufe. Când ajunsera dincolo dadura de luminis. Aci era un foc de lagar, lânga care vazura doi europeni vorbind cu însufletire. Erau atât de cufundati în vorba, ca nici nu se uitau spre mare.
George trecu înot spartura; se pricepea bine cum sa se doseasca pe dupa tufe. Stia ca Petre îl urmeaza. În sfârsit, simti nisipul sub picioare.
Iesi din apa si începu sa se târasca pe burta. În curând auzi glasuri.
— Cred ca ne putem bizui pe Snifton, nu e asa, Wills? Spunea unul din cel doi barbati cu o voce ragusita.
— Îl am în puterea mea – raspunse celalalt râzând. Daca îl denunt, înfunda puscaria… E multumit sa ma slujeasca si sa se mai aleaga si cu o rasplata pe deasupra.
— O sa i-o si dam – dar numai dupa ce… N-avem nevoie de partasi. Si apoi e si prea tânar ca sa poti avea încredere în el.

— Lasa ca e bine si în fundul apei – zise Wills cu o nepasare care îl revolta pe George. O sa ne dea de veste Jack când o sosi Bray în golful unde era vorba sa pornim imediat cu ai nostri fara sa-l mai asteptam pe Snifton.
— Mare noroc am avut ca am dat de puscariasii aceia fugiti de la ocna – zise vesel Colnay. Îi trimitem întâi pe ei în foc, iar la urma, noua ne ramâne ce e mai usor. Îi venim noi de hac lui Bray, n-avea grija.
— Asa cred si eu. A, aud zgomot în tufis – trebuie sa fie Jack.
Dupa câteva momente un barbat scurt si îndesat, cu o barba deasa si neagra, se ivi în luminis. Venea în goana si zise gâfâind:
— A sosit bricul. Cum l-am vazut, am dat fuga încoace sa va spun, dar prin afurisitul asta de desis încâlcit e greu de înaintat.
— Atunci trebuie sa pornim îndata – striga Colnay si sari în picioare – Jack, aduna pe marinarii nostri si pe puscariasi. Peste un ceas putem fi la bric si sa dam atacul.
George auzise destul. Se întoarse si vazu ca Petre, care avusese acelasi gând, i-o luase înainte. Trebuiau sa se grabeasca sa ajunga la timp pentru a da de veste camarazilor.
Acum nu mai era însa nevoie sa se grabeasca atât, caci cei doi nemernici disparusera în desis.
Înotara în graba spre locul unde îsi lasasera barca si în curând vâsleau din rasputeri spre submarin. Când Bray afla

ca atacul va avea loc mai repede decât se asteptase, zise:
— Mai avem ragaz o jumatate de ceas. Le trebuie cel putin atât pâna sa strabata desisul. Te-as ruga, domnule Farrow, sa-mi trimiti câtiva oameni de-ai dumitale. Vreau sa-l las pe Colnay sa vie pe bord.
— Ar fi mai bine asa. N-ar mai putea tagadui ce scop urmareste. Îti ajung douazeci de insi?
— O, e mai mult decât îmi trebuie. Pe cei mai viteji sa-i rânduim pe puntea de la prora, vreau sa-i prezint lui Ranga. S-ar putea întâmpla ca zgomotul luptei s-o înfurie si sa-si sparga cusca. Cunoscându-i dinainte, nu le va face nimic.
Era o priveliste ciudata aceea care se desfasura peste câteva minute pe puntea bricului. Cei douazeci de marinari ai submarinului, fura prezentati unul câte unul panterei. Pe urma. Dupa ce dadu mâna cu fiecare în parte, Bray o duse îndarat în cusca. În vremea asta, marinarii îsi cautara câte un ascunzis pe punte unde sa nu fie vazuti atât de lesne.
Capitanul Bray se urca pe puntea de comanda. George vru sa-l însoteasca, dar el îi zise zâmbind:
— Nu, tinere! Nemernicul acela de Wills are pistol cu aer comprimat cu care te ia la sigur. Mie nu-mi pasa, dar pe dumneata o sa te nimereasca negresit.
— Nu înteleg – facu George uluit – atunci o sa te nimereasca si pe dumneata…
— Da, dar nu poate sa-mi faca nimic. Capul mi-e aparat de sticla asta groasa si în corpul meu pot sa traga cât o pofti –

încheia capitanul Bray si urca linistit scarita.
Tânarul se uita nedumerit în urma lui, apoi cauta si el o ascunzatoare. Nu pricepea de fel ce vroise sa spuna capitanul.
Timpul trecea într-o încordare de neînchipuit. În sfârsit, lui George i se paru ca aude dinspre padure un fosnet usor. Se uita în sus, la Bray care îsi îndreptase trupul si parea ca asculta deasemenea. Deodata rasuna un bâzâit, ca si când ar fi zburat peste punte un carabus urias. Urma o bufnitura înabusita si Bray se rostogoli în jos, pe trepte. George fu cât p-aci sa se repeada în ajutorul lui, dar în aceeasi clipa, vazu spre marea lui mirare pe Bray, pe care îl credea ranit de moarte, ridicându-se repede în patru labe, târându-se pe punte si disperând. Abia acum întelese ca aceasta cadere a capitanului era numai o prefacatorie si ca trebuie sa poarte pe dedesubt o zala de metal. De aceea spusese ca nu-i pasa de gloantele lui Wills, trecura câteva momente, apoi niste umbre începura sa se catere pe scara de frânghie a bricului si sarira peste parapet.
— Domnule Colnay, se auzi glasul lui Wills, l-am omorât pe Bray. Ceilalti or fi prin cabine.
— Foarte bine. Eu cobor în cabina lui – raspunse Colnay, care sarise si el pe punte. Am nitica treaba acolo. În vremea asta, cred ca vei sfârsi repede cu putinii oameni pe care îi are pe bord.

Disparu pe scarita care ducea înauntrul vasului. Dupa câteva clipe se auzi un racnet înfiorator, urmat de pufaitul înfuriat al panterei. Era semnalul pentru marinarii „Dox”-ului ca sa iasa din ascunzatorile lor. Lupta fu scurta, dar îndârjita. Numai câtiva din ocnasi scapara cu fuga, fura însa urmariti si luati prizonieri. Pe Colnay îl sfâsiase pantera, iar Wills cazuse rapus de un glont al capitanului Bray. Acesti doi înversunati dusmani al sai, nu mai erau în viata. Bray îsi lua în primire bricul furat si se bucura ca un copil. La despartire, zise miscat lui George:
— Dumitale îti datorez întregul meu avut draga George si nu voi uita niciodata ce ai facut pentru mine. Dumnezeu sa-ti rasplateasca si sa te tie în viata ca sa fii de folos si altora ca si pâna acum…

100
CORABIA VECHE

I.
O DESCOPERIRE CIUDATA.

— CE S-A ÎNTÂMPLAT, draga Rindow?
În urma semnalului dat de primul sau ofiter, capitanul Farrow venise în turn si cercetând întinsul marii cu ocheanul, descoperi la mare departare catargele unui vas cu pânze.
— Domnule capitan, îti voi arata îndata ceva pentru moment a disparut iarasi. Nu-mi pot da seama ce sa-nsemneze obiectul acela. A! Uita-te, tocmai se iveste iarasi! Ma gândeam la început ca ar fi un

submarin de-al dusmanilor nostri, dar nu e asa. D-ta ce crezi?
Rindow arata cu mâna în larg. Capitanul duse iar ocheanul la ochi si cerceta obiectul ce tocmai se ivise din mare, aflat la vreo doua mii de metri de submarin si care cu ochiul liber se vedea foarte nelamurit.
Farrow privi multa vreme si când lasa ocheanul jos, dadu din cap, mirat.
— De, draga Rindow, nici eu nu stiu ce sai cred. Îmi face impresia ca s-ar fi ivit acolo o insulita plutitoare, caci zaresc lamurit câteva tufe! Da ordin sa se puna în functiune compresoarele, deoarece vreau sa ne îndreptam într-acolo sa cercetez despre ce e vorba. A, uite ca dispare iarasi!
— Peste cinci minute se va ivi din nou, domnule capitan. De o jumatate de ceas de când o tot tin sub observatie. Ciudat e însa ca, desi am dat viteza submarinului, vad ca nu ne apropiem! Dupa cât se pare, insula – cum o numesti d-ta – calatoreste si ea pe sub apa.
— Stabileste d-ta pozitia vasului nostru, Rindow, iar eu voi chema repede pe doctorul Bertram, poate se pricepe el sa lamureasca acest fenomen. Daca e într-adevar o insula, ma mira ca se scufunda mereu, pentru a iesi iarasi la suprafata dupa câtva timp. A! Buna dimineata, George, vii tocmai în timp. Sa-ti arate si tie domnule Rindow insula aceea din fata noastra!
Tânarul se uita întrebator la primul ofiter, în vreme ce capitanul Farrow disparu înauntru submarinului.

— Da, domnule George, e ceva ciudat, zise Rindow – la vreo doi kilometri departare se iveste în anumite intervale, o insula, care dupa câteva minute dispare din nou. Tatal d-tale nu-si poate lamuri fenomenul si s-a dus sa-l cheme pe doctorul Bertram. Pâna sa vie, te-as ruga sa-mi ajuti sa stabilim pozitia „Dox”-ului nostru.
George încuviinta imediat si când fura gata cu treaba asta, primul ofiter striga deodata:
— Domnule George, uite-o ca se iveste iar!
Tânarul duse îndata ocheanul la ochi, dar, desi privi multa vreme, nici el nu putu lamuri fenomenul si spuse de asemeni ca trebuie sa fie o insula, cu atât mai mult cu cât descoperi chiar o coliba mica, îndaratul unei tufe.
În clipa aceasta compresoarele începura sa functioneze si submarinul capata o viteza atât de mare încât se putea socoti ca în câteva minute vor fi la insula. Dar de-odata, aceasta se lasa iar afund.
Capitanul si doctorul se ivira în turn. Bertram râse cu pofta si întreba unde e insula misterioasa.
— Tocmai s-a afundat iarasi, domnule doctor, raspunse Rindow. A vazut-o si domnul George.
— Ei si ce parere ai d-ta despre comedia asta, George? întreba medicul.
— Trebuie sa fie o insula, raspunse tânarul, cu convingere. Am vazut lamurit o coliba îndaratul unei tufe.
— De, ce sa zici facu doctorul. N-am auzit sa existe pe aici insule plutitoare, care

apar si dispar ca în basme. Cine stie ce-ati fi vazut cu totii!
— Te vei încredinta d-ta însuti, draga doctore – zise capitanul – mergem acum cu cea mai mare viteza si socot ca vom ajunge la insula tocmai când se va ivi iarasi la suprafata.
Toti priveau cu încordare marea, ca sa nu piarda clipa când se va ivi insula – dar submarinul spinteca undele cu o iuteala ametitoare si trecuse de mult de locul unde misterioasa insula se ivise de curând pentru ultima oara. Rindow încetini iarasi viteza vasului si vazând ca insula nu se mai arata, dadu comanda de stopare. Dupa câteva clipe vasul se întepeni în loc.
— Unde ne aflam, draga Rindow? întreba capitanul.
— 89 grade longitudine rasariteana si 21 grade latitudine nordica, domnule capitan – raspunse Rindow – suntem numai la optzeci kilometri de delta Gangelui.
— Atunci ma mira ca nu întâlnim vapoare pe aici, caci tinutul acesta e strabatut de multe vase.
— Îndaratul nostru se iveste tocmai un vapor, domnule capitan – zise primul ofiter – pare sa vie dinspre Singapore si probabil ca se îndreapta spre Calcutta. Mi-e teama ca va trebui sa ne lasam afund.
Toti îsi îndreptara privirile spre locul aratat de Rindow si în aceeasi clipa aparu iarasi din mare, îndaratul lor, insula misterioasa. Acum se vedea lamurit, caci

plutea pe apa numai la vreo mie de metri departare de submarin.
— Drace, asa el exclama doctorul Bertram. Eu socoteam chestia drept o amagire a ochilor, dar acum vad ca ati avut dreptate. E într-adevar o insula plutitoare.
— Am trecut de ea – zise Rindow – sa-ntorc vasul înapoi, domnule capitan?
— Da, lasa-l însa la fund, raspunse Farrow. Sa ne apropiem de insula pe sub apa.
— Insulita e lunga de cel mult douazeci de metri si lata de zece – zise George, care privise cu luare-aminte într-acolo – pare sa aiba pamânt foarte roditor. Ah, uite ca se afunda iarasi!
— Trebuie sa fim cu mare bagare de seama, daca vrem sa ne apropiam de ea pe sub apa – zise capitanul – cel mai bun lucru ar fi sa ne ducem în cabina de observatie si sa îndreptam mersul vasului prin geamurile de cristal. Sa se pregateasca totul pentru afundare!
La comanda aceasta toti parasira turnul si capacul acestuia fu închis. Submarinul se lasa încet la fund si râmase la sase metri adâncime. Capitanul înalta îndata periscopul ca sa mai cerceteze putin suprafata apei îndata dupa asta.
„Dox”-ul se puse iarasi în miscare, facu un viraj, apoi lua directia spre insulita disparuta.
În vremea asta se apropia de locul cu pricina si vasul de calatori, care mai era înca la câtiva kilometri de submarin.
Capitanul îsi întiparise bine locul unde disparuse insula. Apropiindu-se de ea,

comanda sa se stopeze motoarele. George, doctorul si Petre se dusera la prora si trasera oblonul de la geamul de cristal.
Mai trecu un sfert de ceas, în care timp capitanul Farrow ramase cu ochiul la periscop. Deodata vazu ivindu-se iarasi insula, la vreo suta de metri de submarin. O vedea acum lamurit de tot: era într-adevar o insula plutitoare, înconjurata de tufe dese. În mijloc cresteau plante si de o parte se zarea o cascioara de lemn.
Capitanul se uita nedumerit la privelistea din fata lui. Se mira cum ajunsese casa aceasta pe insula, caci arata atât de noua de parca fusese construita de foarte curând.
Farrow scoase o exclamatie înabusita. Usa casei se deschisese si... un tânar iesise afara. Capitanul vazu lamurit ca respira adânc si-si roteste privirea în toate partile. Când zari vaporul, care se apropiase foarte mult acum, tresari puternic, disparu repede în casa, închise usa dupa el si... în clipa urmatoare insula se afunda iarasi.
— De necrezut! exclama capitanul. Stii ce-am vazut, draga Rindow? Un om a iesit din casa.
— Trebuie sa ne lasam afund, domnule capitan – raspunse Rindow – poate ca gasim insula sub apa. Daca era într-adevar un om ceea ce-ai vazut d-ta, atunci... nu e o insula naturala, ci una artificiala. Dar bine, draga Rindow, cum poate trai un om pe insula? Doar n-o fi un submarin!

— Poate ca e întocmita ca un submarin – raspunse primul ofiter. A! Domnul George ne da de veste din cabina de observatie! Stai sa-ntreb ce s-a întâmplat. Alo. Domnule George – striga el în porta-voce, spre cabina de observatie – ai observat ceva?
— Da, în fata noastra se afla o umbra întunecata... Da ordin sa mergem înainte cu viteza micsorata, ca sa putem privi mai bine ce e. Îti voi da semnalul de stopare când vom fi ajunsi destul de aproape.
Capitanul facu un semn de încuviintare catre primul ofiter, apoi iesi din cabina de cârma si se duse la prora, ca sa vada si el ce se petrecea în apa. Când intra în cabina de observatie, George îl întâmpina cu vorbele:
— Tata, insula trebuie sa se afle în fata noastra. A! Vad ca se lasa încet si mai adânc... Îi voi spune domnului Rindow sa facem si noi la fel.
Capitanul arunca o privire prin geamurile groase de cristal si vazu lamurit ca într-adevar insula plutea la oarecare departare de submarin, care avea o viteza foarte redusa. În câteva clipe trebuiau s-o ajunga.
Insula se afunda încetisor tot mai adânc, dar George daduse de veste lui Rindow si submarinul ramânea la acelasi nivel cu dânsa, apropiindu-se în acelasi timp tot mai mult. În cele din urma capitanul fu în masura sa dea comanda de stopare, deoarece ajunsera chiar lânga insula.
La patruzeci de metri adâncime, aceasta se lovi de fundul marii... Dox-ul atinse si

el fundul si abia acum Farrow istorisi fiului sau ce observase pe insula.
— Ce tot vorbesti, capitane, ai vazut d-ta un om pe insula? facu doctorul Bertram. Chestia devine din ce în ce mai misterioasa. Vezi doar si d-ta ca insula se afla în fata noastra si nu e nimeni pe ea! Nu se poate, trebuie sa te fi înselat.
— Stiam ca ai sa spui asta, draga doctore, dar eu am vazut totusi un om, acolo. Ei, George, ce s-a întâmplat? Ai descoperit iar ceva?
— Da, tata, am vazut un chip de om la fereastra casei de pe insula. Uite, a disparut din nou!
— Insula s-a pus în miscare, striga în aceeasi clipa doctorul Bertram. Repede.. Da de veste lui Rindow, domnule capitan... nu trebuie s-o pierdem din ochi, caci aceasta descoperire e foarte interesanta.
Dar insula urca la suprafata mai repede decât submarinul, asa ca cei de la fereastra o pierdura din vedere. Când apoi, dupa vreo zece minute, submarinul se ridicase la vreo sase metri si Rindow înalta periscopul, putu vedea la oarecare departare vaporul observat mai înainte, dar insula plutitoare disparuse.
— De, stiu eu ce sa mai cred! facu Farrow.
— Lucrul e într-adevar interesant... Dar nu cred, sa mai regasim insula.
— Ma îndoiesc si eu, capitane – zise doctorul Bertram, necajit.
În vremea asta, vaporul de pasageri se îndepartase. Când Rindow înalta iar periscopul, el se afla atât de departe,

încât submarinul putea iesi la suprafata fara teama de a fi vazut.
Dupa se ridica deasupra apei, Rindow întreba pe capitan ce directie sa ia. Farrow ar fi vrut sa ramâna în locul acela, dar fiindca nu mai credea ca insula se va ivi iarasi, dadu ordin sa urmeze directia dinainte.
— Capitane, eu am gasit o explicatie pentru aceasta insula plutitoare – zise doctorul Bertram dupa câtva timp – poate ca e vorba de un viclesug al dusmanilor nostri si insula nu e altceva decât un submarin mascat.
— Dar bine, doctore draga, atunci ne-ar fi atacat – raspunse capitanul. Parerea dumitale nu e de neluat în seama – si e pacat ca am pierdut din vedere insula.
— Lasa, nu mai fii necajit, tata, poate ca o mai vedem mai târziu. Stim doar unde s-a ivit, caci am notat pozitia exacta.
— Cine stie când vom mai trece prin locul acesta, draga George! Stii doar ca avem de facut un drum lung.
— Peste trei ceasuri ajungem în delta Gangelui, capitane – zise Rindow – intram acolo sau luam drumul prin Calcutta?
— Trebuie sa încercam sa trecem prin tinutul deltei, draga Rindow. A! Ce este? Te pomenesti ca s-a ivit iarasi insula?
Cuvintele acestea ale capitanului îi facura pe toti sa tresara. Rindow observase ceva pe apa la stânga submarinului, privi prin ochean într-acolo si ceilalti îi urmara imediat pilda. La vreo doi kilometri departare insula reaparuse într-adevar dar nu mai plutea

linistit pe apa, ci parea ca înainteaza cu mare viteza.
— Insula, tata! exclama George, agitat. Da ordin sa se puna repede în functiune compresoarele, d-le Rindow! Trebuie sa ajungem la insula!
Primul ofiter dadu comanda cuvenita si „Dox”-ul spinteca valurile cu repeziciune, parând ca se apropie tot mai mult de insula – dar deodata aceasta disparu din nou si disparuta râmase.
— Atentiune, insula e iarasi în fata noastra! exclama Rindow pe neasteptate.
Ocheanele se îndreptara iar într-acolo, dar de data aceasta nu mai era insula plutitoare, ci o mica limba de pamânt, în fata deltei Gangelui.
Capitanul Farrow dadu ordin sa fie înconjurata.
Afara de un brâu îngust de padure, nu se vedeau pe insulita aceea decât stânci plesuve. Rindow o înconjura la o departare de doua sute de metri si constata ca avea un diametru de vreo trei kilometri. Pe tarm nu se vedea nici o vietuitoare si nici macar pasari nu pareau sa traiasca în padure.
Când submarinul înconjura partea de miazanoapte, camarazii descoperira un golf adânc, care avea însa numai o intrare îngusta. Capitanul dadu comanda de intrare în acest golf, caci vroia sa-l cerceteze mai de aproape.
„Dox”-ul strabatu încetisor intrarea, marginita de ambele parti de pereti înalti de stânca. Când submarinul atinse golful, George exclama surprins:

— Tata, e o epava aici! As vrea sa stiu cum a ajuns în golful acesta.
Submarinul intrase într-un lac de forma rotunda. Una din parti era înconjurata de stânci înalte, pe când cealalta era marginita de padurea care ducea spre mijlocul insulei. Pe tarm se afla o corabie veche, o epava, cu catargele rupte.
La comanda capitanului, submarinul opri în mijlocul lacului. Apoi fu montata repede si lasata pe apa o barca de aluminiu, în care luara loc Farrow, George si Petre. Înainte de a porni, capitanul îl sfatui pe Rindow sa porneasca înapoi în larg si sa caute insula plutitoare. Dupa o jumatate de ceas sa se înapoieze si sa-i ia si pe el. Primul ofiter iesi de-a-ndaratelea din golf, în vreme ce barca de aluminiu se apropia de epava. Aceasta era înalta, astfel ca cei trei camarazi nu puteau ajunge, din barca, la puntea ei.
Înconjurara încet epava, dar nu observara ca sus, în peretele lateral, se deschisese un chepeng si se ivi capul unui chinez hidos, care privi plin de ura la cei din barca, apoi închise la loc chepengul. Petre vâsli mai departe, ca sa ajunga la tarm caci de acolo se puteau urca pe punte. Toti credeau corabia parasita si nu banuiau în ce primejdie se expun.
Capitanul sari cei dintâi pe uscat, urmat de George, în vreme ce Petre ramase sa priponeasca barca de aluminiu. Se-ndreptara apoi spre corabie si cautara un loc potrivit, de unde sa poata ajunge pe punte. Gasira o stânca, pe care se

catarara si peste câteva clipe pasira pe corabie.
Cei trei camarazi privira mirati în jurul lor. Locurile unde erau rupte catargele pareau atât de proaspete, ca si cum corabia ar fi avut de luptat cu o furtuna abia în urma cu câteva ceasuri. Puntea era curata si avariile la parapet si la pupa aratau si ele ca vasul nu putea sa fie acolo de multa vreme.
Capitanul si Petre tocmai cercetau cabina de la pupa, când auzira un strigat al lui George. Iesira repede afara pe punte si-l chemara pe tânar care si raspunse. Baiatul se dusese la scara care ducea înauntrul vasului si sustinea acum ca vazuse acolo un chinez, care strecurase capul cu bagare de seama prin deschizatura de pe punte.
Capitanul masura puntea cu privirea, dar nu-i venea sa creada ca ar putea fi oameni pe corabia aceasta. Deodata, George striga iarasi:
— Uite, tata, colo în fata s-a ivit din nou capul unui chinez!
— L-am zarit si eu – spuse si Petre – pe corabia asta traiesc oameni, dar nu cred s-avem a ne teme de ei, domnule capitan. Se ascund numai pentru ca nu stiu cine suntem.
— Atunci înseamna ca au ceva pe cuget, raspunse Farrow. Oamenii care naufragiaza îsi tradeaza îndata prezenta si nu se pitesc când se ivesc salvatori. Petre, ramâi tu pe punte si baga de seama, iar eu cu George vom coborî înlauntrul vasului. Daca vei fi în

primejdie, nu sovai sa te folosesti de arma.
Capitanul si fiul sau se-ndreptara spre scarita îngusta si ascultara cu încordare câtva timp aplecati. Farrow striga chiar câteva cuvinte în jos, dar nu capata nici un raspuns. Pas cu pas, coborî apoi scara, urmat de George, care tinea revolverul în mâna.
Când ajunsera jos, vazura înaintea lor un gang întunecos, pe care dadeau câteva usi. Farrow aprinse lampa de buzunar si lumina cu ea în juru-i. Nevazând nici o urma omeneasca, se hotarî sa deschida usa cea mai apropiata, care parea sa fie aceea de la cabina capitanului. Îndreptând lumina înauntru, se mira de aranjamentul elegant, care nu se potrivea de fel cu vasul acesta vechi. Dupa aceea intra în încapere, dupa ce facu un semn lui George sa ramâna la usa.

II.
MISTERIOASA DISPARITIE A LUI GEORGE.

CAPITANUL FARROW privi întâi cercetator prin încapere, înainte de a se îndrepta spre masa de scris care se afla într-un ungher. Era o mobila de toata frumusetea si ar fi facut cinste celei mai elegante locuinte. Si celelalte mobile erau de pret, precum si covorul persan ce acoperea aproape întreaga podea a cabinei.
Capitanul vroia sa cerceteze în primul rând biroul, dar îi gasi încuiat, de aceea începu sa caute mai departe prin cabina.

Nu gasi, însa, nici un fel de hârtii din care sa poata afla cine era proprietarul corabiei.
Biblioteca bogata continea multe carti de stiinta cu deosebire tehnice si de navigatie.
Din cabina aceasta ducea o usa într-o încapere alaturata, pe care Farrow o deschise cu bagare de seama. Era dormitorul capitanului, mobilat de asemenea cu mult lux, dar nici aici nu gasi ceea ce cauta si îsi spuse ca toate hârtiile fusesera îndepartate, probabil.
În cele din urma iesi iarasi pe gang, cu gând sa cerceteze celelalte încaperi. Spre mirarea lui, nu-l mai gasi însa pe George acolo unde-l lasase. Îl striga pe nume, dar nu capata nici un raspuns. Vazând aceasta, deschise repede, pe rând celelalte usi si lumina înauntru, dar nu gasi nici aici nimic. Se înapoie pe punte ca sa-l ia pe Petre, pentru ca sa cerceteze împreuna. Când Uriasul auzi ca George disparuse, striga înspaimântat:
— Domnule capitan, aici se mai afla oameni pe bord, care se tin ascunsi. Cu siguranta ca domnul George a cazut în mâinile lor. N-ar fi mai bine sa chem înapoi submarinul, ca sa putem cerceta corabia?
— Sa mai încercam odata singuri, Petre. Daca nu-l gasesc pe George al meu, atunci pun sa se cerceteze tot vasul.
Uriasul urma pe capitan, dar desi cercetara fiecare încapere sub punte, nu-l putura gasi pe tânar. Patrunsera pretutindeni, dar se parea ca nici o fiinta omeneasca nu se afla pe bord.

— Nu e lucru curat la mijloc – zise capitanul – hai sa urcam pe punte si sa chemam încoace submarinul!
Când fura iarasi sus „Dox”-ul tocmai intrase în golf. Capitanul dadu comanda sa se apropie de corabie, apoi zece oameni sa vie pe punte.
Dupa câteva minute marinarii se aflau pe bordul corabiei si ramasera îngroziti când auzira de disparitia lui George.
— Trebuie sa formam trei echipe – propuse Rindow – doi marinari ramân de paza pe punte, iar d-ta si cu mine, domnule capitan, cu câte patru oameni de fiecare, vom cerceta corabia, îl vom descoperi noi pe domnul George în cele din urma.
Farrow îsi dadu încuviintarea si primul ofiter disparu cu oamenii sai în partea dinainte a vasului, iar capitanul cerceta înca odata cealalta parte a corabiei. Nici de data aceasta nu obtinu însa vreun rezultat. Si nici ceilalti nu facura treaba mai buna.

Când Farrow intrase în cabina capitanului, George ramasese pe gang. Vroia sa astepte aici pâna ce tatal sau va sfârsi cu cercetarile, dar un zgomot la capatul gangului îl facu sa ciuleasca urechea. Se miscase ceva acolo! Se gândi o clipa sa dea de veste parintelui sau, apoi îsi zise ca asta va dura prea mult si aici se cerea sa lucreze repede. De aceea porni încetisor pe gang în jos si ajunse la o usa pe care o deschise cu bagare de seama. Vazu în fata lui o încapere întunecoasa, fara nici o fereastra. La

lumina lampii sale de buzunar, pe care o aprinse, observa ca aceasta încapere era un fel de camara de vechituri, în care zaceau îngramadite, claie peste gramada, fel de fel de lucruri.
George ar fi putut jura ca zgomotele venisera din camara aceasta – dar se întreba unde se putea ascunde un om acolo.
Mai facu un pas, ca sa lumineze si celalalt ungher al încaperii. În clipa aceasta, cazu de sus asupra lui un corp greu care-l trânti îndata la pamânt. Bietul tânar nu putu nici sa strige, caci doua mâini îi înclestara gâtul. I se parea ca se înabusa si în disperarea sa duse mâna la brâu ca sa scoata arma, dar cineva îi apuca mâinile si i le lega. Acum era lipsit de orice aparare si afara de asta, gata sa se înabuse. Deschise gura mare ca sa traga aer în piept, dar în aceeasi clipa î se vâra un calus gros si imediat strânsoarea din jurul gâtului slabi.
Lampa de buzunar îi cazuse din mâna si se stinsese, altfel ca nu-si putu vedea potrivnicii; îsi dete însa seama ca erau oameni voinici si foarte îndemânatici în acelasi timp.
Mâinile îi fura legate la spate si nici picioarele nu scapara de aceasta soarta, apoi fu ridicai pe sus si luat de acolo. Baga de seama ca era dus mai jos înca, pe întunerec si de-odata zari în mijlocul podelei o lumina vie. Era o deschizatura, prin care fu împins si luat în primire de cineva. Acum recunoscu lamurit trei chinezi. Îl purtara printr-un gang lung,

care-i se paru foarte cunoscut; aproape ca-i venea sa creada ca e pe un submarin...
În cele din urma fu asezat jos într-o încapere, apoi usa se închise si tânarul ramase pe întuneric. Nu putea striga si tot ce putea face era sa se gândeasca ce însemna atacul acesta. Erau oare oamenii acestia tovarasii aceluia care facea sa apara la suprafata insula plutitoare? Era într-adevar aici într-un submarin?
O spaima de moarte îi cuprinse. Nu cumva cazuse în mâinile francezilor sau englezilor? Atunci se ispravise cu libertatea lui.
O neliniste mare îi cuprinse gândindu-se la tatal sau. Daca si acesta fusese înhatat atât de pe nesimtite, atunci Petre Uriasul nu putuse observa nimic sus pe punte si va astepta mult si bine înapoierea, capitanului sau.
Aproape doua ceasuri ramase George singur, framântându-si mintea în fel si chip. De-odata simti o zguduitura usoara si auzi imediat duduitul slab al unor motoare. Acum nu mai încapea îndoiala pentru el ca se afla pe un submarin care tocmai se pusese în miscare.
Dupa o trecere de înca un ceas, auzi o usa deschizându-se si se facu lumina în încapere. Un chinez înalt se ivi, îi scoase calusul si-i dezleaga si picioarele, apoi, printr-un semn cu mâna, îi dadu de înteles sa-l urmeze.
Lui George nu îi era frica; era numai curios sa stie unde va fi dus. Bagase de seama ca se afla pe un submarin si acum

putea vedea ce se petrece în jurul sau. Pe punte ardeau luminile obisnuite, ca si pe vasul tatalui sau si simtea aceeasi apasare a aerului care se simte pe orice submarin când e sub apa.
Calauza sa deschise în cele din urma o usa si-l lasa sa intre. George râmase înmarmurit lânga usa, când aceasta se închise în urma lui. Se afla într-un birou foarte elegant, iar într-un fotoliu statea un tânar, care-l privi zâmbind, apoi se ridica repede, lua un cutit si taie legaturile de la mâinile lui George.
— Ma bucur sa te pot saluta pe vasul meu, domnule Farrow – zise tânarul si-l invita pe George sa ia loc – numele meu e James Wulkon. Ma vei scuza ca i-am pus pe servitorii mei sa te trateze asa cum te-au tratat, dar am fost silit la asta, dupa cum vei recunoaste îndata. Sezi te rog, ca sa putem sta de vorba în voie.
George nu se dezmeticise înca si privea tinta la tânarul din fata sa. Se aseza în fotoliu si ramase în asteptare.
— Vezi, domnule Farrow – urma necunoscutul – ca ti-am lasat armele si acum îmi dai voie sa-ti spun ca nu mai esti prizonierul, ci oaspetele meu. Ca gazda, n-am dreptul sa-ti iau lucrurile ce-ti apartin. Dar chiar ca oaspete tot nu mai poti fugi, caci ne aflam iarasi în largul mari.
— Îmi dati voie sa întreb de ce m-ati luat prizonier, domnule Wulkon? întreba George.
— Nu trebuie sa-ti fie teama, domnule Farrow, ca lucrez în întelegere cu dusmanii d-tale si ca te voi preda

autoritatilor în primul port. Nu, cu totul altceva am de gând cu d-ta. Din pacate n-am izbutit sa-l... „Invit" si pe tatal d-tale, asa ci sunt nevoit sa ma multumesc cu fiul sau. Stii d-ta unde te afli în clipa de fata?
— Undeva pe mare, domnule Wulkon, asta e foarte limpede – raspunse George.
— Fireste ca pe mare. Dar altceva credeam eu: anume pe ce vas?
Mintea lui George se lumina dintr-odata.
— Nu cumva ma aflu pe... insula plutitoare, domnule Wulkon? exclama el.
— Ai ghicit, d-le Farrow, esti pe insula plutitoare. Dar înainte de a ti-o arata, trebuie sa-ti lamuresc diferite chestiuni. Eu nu sunt dusmanul dumitale, ci as fi, dimpotriva, bucuros sa te pot câstiga de prieten. Sunt de meserie inginer si insula aceasta am construit-o dupa propriile mele planuri. Îti voi lamuri mai târziu ce m-a îndemnat la asta, dar mai întâi trebuie sa-mi fagaduiesti ca te vei considera aici ca musafirul meu si nu vai face nici un fel de încercare de a parasi insula fara încuviintarea mea. Mai târziu, dupa ce îmi voi sfârsi expeditia, te voi aduce îndarat la tatal d-tale, caruia – daca îmi fagaduiesti ceea ce-ti cer – îi voi transmite o radiograma, înstiintându-l ca nu trebuie sa fie îngrijorat de soarta d-tale.
— Dar de ce nu ne-ai cerut pe fata, tatalui meu si mie, sa te însotim în expeditia d-tale, domnule Wulkon? Nu mai încape vorba ca am îi primit amândoi.

— M-am gândit si eu la asta întâi, domnule Farrow, trebuie însa sa-mi pazesc taina si chiar daca oamenii dv. sunt discreti, se poate totusi sa patrunda în public ceva despre întreprinderea mea si asta sau m-ar împiedeca sa-mi duc planul la îndeplinire, sau se vor ivi concurenti si toata munca mea ar fi zadarnicita. Insula mea plutitoare a fost zarita adesea pâna acum si marinarii îsi bat capul cautând sa afle de unde se iveste. Când v-am vazut pe dv., am facut într-adins manevra cu iesirea la suprafata si afundarea, ca sa va atrag luarea-aminte. Trebuia sa recurg la un siretlic, ca sa te aduc pe d-ta si pe tatal d-tale pe insula mea, domnule Farrow. Corabia aceea veche arata numai pe dinafara ca o epava, în realitate însa, e un yacht foarte modern, care în doua ceasuri poate fi readus în stare de plutire. În drum m-am folosit adesea de ea ca loc de refugiu, deoarece am posibilitatea sa alipesc insula de ea si sa intru înauntru. Dupa cum vezi, totul e bine pus la punct pentru întreprinderea mea.
— Si de ce tineai sa ne iei tocmai pe mine si pe tatal meu în expeditia d-tale, domnule Wulkon?
— Îti voi spune si asta, dar mai întâi sa-ti arat insula mea plutitoare. Îmi fagaduiesti însa ca n-o vei parasi fara încuviintarea mea?
— Cu placere, domnule Wulkon, daca îmi fagaduiesti si d-ta sa-i dai de veste tatalui meu ca ma aflu pe insula plutitoare si ca…

— Nu, domnule Farrow, asta nu o voi face îl întrerupse Wulkon. Insula trebuie sa ramâna pentru toti un fenomen misterios. Voi vesti printr-o radiograma ca te afli în siguranta si camarazii d-tale nu trebuie sa fie îngrijorati.
— Nu s-ar putea aranja lucrurile în asa fel, domnule Wulkon, ca si tatal meu sa ia parte, la expeditie? Daca ai încredere în mine, as face propunerea sa ma trimiti înapoi ca sa-i pot vorbi tatei. Poti fi încredintat ca va veni.
Tânarul inginer chibzui câteva clipe si în cele din urma raspunse:
— Stiu ca ma pot încrede în dumneata, domnule Farrow. Te voi duce înapoi pe insula si te vei putea întoarce pe submarin. Vorbeste cu tatal d-tale si... adu-l si pe el. Veti avea parte de o aventura foarte interesanta si sunt sigur ca-mi veti fi recunoscatori mai târziu ca v-am luat cu mine. Uite ca si dau ordinul de întoarcere la insula.
Wulkon lua receptorul telefonului de pe masa de scris, rosti câteva cuvinte chinezesti într-însul, apoi se adresa iarasi lui George:
— Trebuie sa stii, domnule Farrow, ca am luat pe bord numai chinezi, pe care i-am instruit singur. Ma pot bizui pe oamenii acestia. Dânsii pricep numai chinezeste, ceea ce îmi convine de minune într-o anumita privinta. Înainte de a te debarca as vrea sa-ti arat insula mea plutitoare si sa-ti comunic tinta expeditiei mele. Haidem!
— As mai avea o rugaminte, domnule Wulkon – zise George – ai avea ceva

împotriva! Daca afara de tatal meu ar mai veni cu noi înca doi oameni, de care as putea garanta? E vorba de un naturalist, doctorul Bertram al nostru....
— Ah, îl cunosc din radiogramele pe care le-am prins. Da, pe omul acesta îl primesc cu draga inima, îmi poate fi chiar de mare folos. Si al doilea cine e?
— Însotitorul meu de fiece clipa, domnule Wulkon. E un simplu marinar, dar se bucura de deplina mea încredere. Nu va sufla un cuvânt camarazilor sai, daca îi vom spune ca nu trebuie sa vorbeasca. Pe de alta parte e si un scafandru desavârsit.
— Asta e cât se poate de bine, domnule Farrow! Fireste ca-l primesc si pe el. Cred ca si d-ta te pricepi la scufundat? Vezi ca se poate întâmpla sa fim nevoiti sa cercetam fundul marii în costume de scafandru. Dar acum haide sa-ti arat insula mea plutitoare. Nu e altceva decât un submarin de constructie originala, care poate suporta o presiune enorma a apei, astfel ca ma pot afunda cu el cât mai adânc.
Tânarul inginer porni înainte si urca scarita îngusta care ducea în turn. Prin chepeng ajunsera într-o încapere ai carei pereti erau din placi de otel. Wulkon facu haz de mutra mirata a lui George, deschise usa încaperii si iesi afara. Când George îl urma, vazu ca se afla pe insula plutitoare. Casuta din placi de otel era construita deasupra turnului.
— Vezi, domnule Farrow, asa arata insula mea de aproape – râse Inginerul – uite ca misterul a disparut.

— Asa e, domnule Wulkon, acum vad si eu ca tufele si plantele nu fac decât sa mascheze... Presupun ca frunzele si plantele sunt din aluminiu – nu e asa?
— Ai ghicit, domnule Farrow. Toata, insula poate fi despartita de submarinul meu, asa ca pot pleca numai cu vasul singur. Acum sa mergem înapoi jos ca sa vezi cum e construit submarinul.
Ajunsi din nou în încaperea inginerului, acesta întinse pe masa câteva planuri si-i lamuri lui George constructia vasului.
— Vezi d-ta, submarinul meu se deosebeste, prin forma lui, de toate celelalte submarine. E mai mult patrat, iar cele doua capete sunt rotunde. Am ales forma aceasta ca sa pot construi insula mea plutitoare cât mai natural si în acelasi timp sa am mai mult spatiu în interior. Am instalat si ferestre de observatie si o cabina care îngaduie – ca si la submarinul dv. – sa intru si sa ies când sunt sub apa. Dat fiind ca l-am facut cu pereti dubli, submarinul meu suporta presiunea apei la peste cinci sute de metri adâncime.
— Cinci sute de metri, domnule Wulkon? Asta e enorm! exclama George. Ai putut observa acolo animalele din adâncul apei?
— Fireste si asta e tocmai partea interesanta a calatoriilor mele. Acum vino, te rog, sa-ti arat vasul!
George uita de toate când vazu instalatia interioara a submarinului. Inginerul parea sa fie foarte bogat, caci pusese în aplicare tot soiul de inventii facute de el. Era acolo chiar si un salon de muzica, cu

un pian mare. Dar Wulkon arata lui George si o instalatie cu ajutorul careia avea putinta sa prinda sub apa radiograme si posturile de radio din lumea întreaga.
— Admir într-adevar submarinul d-tale, domnule Wulkon – zise George – si ma bucur de pe acum de calatoria ce-o vom face. As putea spune tatalui meu. Macar pe departe, încotr-o vom merge? Trebuie doar sa stim si noi cât timp vom ramâne pe drum, ca sa putem spune oamenilor nostri.
Wulkon îl duse pe George înapoi în cabinetul sau si luând loc, inginerul zise:
— Acum sa-ti destainuiesc si tinta calatoriei mele, domnule Farrow. Am fagaduiala dumitale si sunt încredintat ca nu vei sufla nimanui o vorbi, afara de tatalui d-tale.
Inginerul facu o pauza, apoi urma cu glas aproape solemn:
— Afla, asa dar, ca am izbutit sa stabilesc pozitia si, mai ales adâncimea… orasului scufundat Atlantis.
— Ce? facu George. Orasul Atlantis, l-ai descoperit d-ta? Asta suna a poveste!
— Nu e nici un fel de poveste, domnule Farrow, ci curatul adevar. Am pe bord un aparat care-mi arata exact unde se afla metale pretioase. Cu ajutorul acestuia pot stabili daca în pamânt se gaseste aur, argint sau alte metale. În calatoriile mele pe mari, aparatul meu arata deodata o deviere enorma. Îmi spusei atunci ca în adâncime, sub vasul meu, trebuia sa se afle o cantitate atât de mare de aur, cum numai în orasul scufundat Atlantis putea

sa fie. Am facut sondatii acolo si coborând pâna la o adâncime de cinci sute de metri, am pus iarasi sonde si am stabilit ca adâncimea este de 2800 metri.
Am lasat atunci în jos o ancora grea, care atinse, într-adevar, fundul. Am târât-o o bucata, apoi am tras-o în sus si, stai sa vezi ce-am gasit prinsa de ea.
Wulkon se ridicase si trasese o perdeluta care acoperea o firida. Pe un soclu era asezata acolo o statueta de aur, în întregime de aur. George o privi cu luare-aminte, apoi zise:
— Se pare ca ai dreptate, domnule Wulkon. Statueta asta poate proveni din orasul Atlantis, scufundat cu mii de ani în urma si despre care se spune ca ar fi fost neînchipuit de bogat. Figura aceasta pare sa înfatiseze pe zeita soarelui.
— La acelasi lucru m-am gândit si eu, domnule Farrow. Fireste ca am mai facut încercari, dar s-a rupt funia ancorei si alta nu mai aveam pe bord. Acum vreau sa ma duc din nou acolo si sa încerc sa ma afund cât mai adânc cu putinta.
În aceeasi clipa se anunta prin telefon ca insula începuse sa se zareasca.
— Acum se va aseza deasupra noastra însa mascata, domnule Farrow, zise inginerul, caci nu te pot lua în golf prin intrarea lui strâmta. Te voi debarca iarasi acolo unde ai „disparut”. Alor d-tale le vei istorisi o poveste, de pilda ca ai nimerit într-o încapere secreta, cum am chiar una pe bord si pe care camarazii d-tale cu siguranta ca n-au descoperit-o.
— Si unde ne întâlnim, domnule Wulkon?

— Plecati cu submarinul dv. la insula vecina, unde va putea sa te astepte. D-ta, însa, vino îndarat aici cu tovarasii d-tale, într-o barca. În vremea asta eu voi fi transformat corabia într-un yacht, cu care vom porni la drum. Submarinul va ramâne dedesubt.
Când George se ivi pe puntea „Dox”-ului – dupa ce patrunsese prin camaruta de scafandru, pe sub apa – toti se uitara la el ca la o naluca. Capitanul, însa, se repezi la fiul sau, pe care-l îmbratisa cu dragoste.
George povesti ce-l învatase inginerul si deoarece capitanul Farrow vroia sa mai ramâna cu submarinul în golf, tânarul îi invita pe el si pe doctorul Bertram sa faca împreuna o plimbare pe insula, unde sa poata vorbi nestingheriti ca privire la invitatia inginerului Wulkon.
Când intrara în padure, George cauta un loc potrivit unde sa se aseze, apoi începu sa povesteasca.
Tatal sau si doctorul ascultau cu gura cascata si când tânarul sfârsi, Bertram se ridica si zise:
— Fireste ca mergem si noi, capitane. Ceva mai interesant ca asta nici nu poate exista. Sunt de pe acum atât de curios sa vad figura aceea de aur, încât m-as duce imediat la inginer. Pare sa fie om cu mare bagare de seama, ceea ce nu-i pot lua în nume de râu.
— Dar cum sa facem? întreba Farrow. Trebuie doar sa gasim o scuza fata de camarazii nostri, caci se vor lua la gânduri când vor vedea ca am disparut atât de misterios.

— Tata, am o idee – zise George – plecam la insula vecina si într-un golf ascuns de acolo îl lasam pe Rindow cu submarinul. Îi vom spune ca am descoperit ceva nici pe insula si ca ne-am dat cuvântul sa cercetam singuri. Sa ne astepte o saptamâna si daca nu dam nici un semn de viata pâna afund, sa porneasca sa ne caute.
— Ai dreptate, George, asa se poate face. Voi vorbi cu Rindow în sensul acesta.
Se întoarsera cu totii pe bord si dupa câteva minute „Dox”-ul parasi golful, îndreptându-se spre insula vecina. În drum, Farrow avu o convorbire secreta cu primul sau ofiter. Când acesta se ivi iarasi în turn n-avea mutra suparata, ci zâmbi prietenos lui George.
Când tânarul intra în cabina tatalui sau, acesta îi spuse ca Rindow – tinând seama de fagaduiala pe care ei o dadusera – nu era suparat de discretia lui Farrow.
Dar fiul si tatal nici nu banuiau ca primul ofiter, fiind foarte nelinistit, aven cu totul alte planuri în cap, spre a putea fi în apropierea capitanului sau si a-i veni în ajutor când se va afla în primejdie.
Ajungând la insula vecina se lasa pe apa o barca de aluminiu, în care luara loc capitanul, doctorul, George si Petre. Peste doua ceasuri fura la cealalta insula.
— Ascunde bine barca, Petre, caci nu ne vom folosi de ea mai multa vreme! zise capitanul catre Urias.
Când ajunsera în golf, vazura cu mirare ancorat acolo un yacht elegant. Cât despre epava, nici urma.

— Aceasta transformare e într-adevar uimitoare. Tânarul inginer trebuie sa fie om priceput.
— Întâi sa vizitezi submarinul si pe urma si vorbesti, draga doctore – raspunse George – am vazut eu multe în viata mea, dar asa ceva înca nu. Te crezi într-un hotel de rangul întâi si nu pe un submarin.
Pe puntea yachtului asteptau doi chinezi, care aruncara priviri iscoditoare asupra strainilor. Unul din ei sopti ceva camaradului sau si capitanul si George bagara de seama ca numai prietenie nu era în purtarea lor.
Inginerul Wulkon se ivi si el pe punte si întâmpina, zâmbitor pe straini. Nu trecu mult si acestia se aflau pe bord, unde fura întâmpinati prietenos de proprietarul vasului.
— Îti multumesc din inima, domnule capitan, ca ai raspuns invitatiei mele – zise el – cred ca nu esti suparat ca l-am rapit pe fiul d-tale si-ti marturisesc ca aveam de gând sa te rapesc si pe d-ta odata cu el. Dar se pare ca e mai bine asa cum e acum.
Dupa ce se facura prezentarile inginerul îsi, conduse oaspetii în biroul sau. Numai Petre ramasese pe punte ca sa dea o mâna de ajutor la plecare. E drept ca nu se putea întelege cu chinezii, dar stia el sa faca treaba si fara sa vorbeasca si proceda în asa fel ca si cum ar fi fost în slujba tânarului inginer.
În vremea asta, Wulkon servi bauturi racoritoare musafirilor sai si vorbi cu ei despre calatoria planuita.

— Unde e submarinul d-tale, domnule Wulkon? întreba doctorul Bertram curios.
— A luat-o înainte, domnilor – raspunse inginerul – Veti mai vedea odata pe apa insula mea plutitoare. De pe yacht vom trece pe ea si o tragem dupa noi. În calatoria asta doresc sa fiu neatârnat de yacht si sa ma întorc la el numai în caz de nevoie, pentru aprovizionare.
— Domnule Wulkon, cum ai facut dumneata sa te ivesti sub apa, în casuta de otel? întrebi George. Doar nu poti parasi sub apa turnul submarinului d-tale!
— Ba da, domnule Farrow. Casa de otel este legata de submarinul meu, astfel ca poate fi folosita si ea ca un turn sub apa. Geamurile de la ferestre sunt atât de groase, încât rezista la presiunea apei când nu ating adâncimi prea mari.

III.
TEMERILE LUI PETRE.

ÎN VREMEA ASTA, elegantul yacht parasise golful, pornind spre miazazi. Deoarece tânarul inginer nu vorbise înca nimic despre tinta calatoriei, capitanul se hotarî si el sa astepte cu întrebarea sa, dat îsi propuse ca, în caz ca pâna seara Wulkon tot nu va pomeni nimic, sa-l întrebe totusi. Trebuia sa cunoasca tinta, caci desi avea deplina încredere în tânarul inginer, calatoria ar putea totusi sa dureze mai mult decât spusese tânarul.

Dupa vreo doua ceasuri de mers, Wulkon ceru oaspetilor sai sa vie pe punte, pentru ca insula plutitoare trebuia sa se iveasca în curând.
Petre uriasul statea rezemat de parapet si privea în apa. Când îl vazu venind pe capitanul sau, rasufla usurat, ceea ce îi batu la ochi lui Farrow si fiului sau. Cel dintâi tocmai vroia sa întrebe care e pricina, dar îsi aduse aminte deodata de purtarea suspecta a chinezilor.
George se apropii de Petre si prefacându-se ca sta de vorba despre lucruri indiferente, îl întreba:
— Ia spune, Petre, ce te apasa? Nu-ti place pe bord?
Uriasul privi cu luare-aminte în juru-i, apoi sopti:
— Domnule George, pe yachtul acesta nu e totul în regula. Banuiesc ca chinezii si-au pus ceva în gând. Din pacate nu le pricep graiul, dar sunt încredintat ca uneltesc ceva împotriva noastra.
George facu o mutra serioasa. Si lui îi batuse la ochi purtarea celor doi galbeni, când ajunsesera la yacht.
— Vom urca îndata pe insula plutitoare – zise el – si atunci scapam de chinezi, Petre. Sa nadajduim ca nu vor veni si ei.
— Cine stie, domnule George – raspunse uriasul, îngândurat – pe yachtul acesta sunt opt chinezi. Cinci sunt de-ajuns sa vada de yacht. Deci cei trei, pe care îi banuiesc eu, vin si dânsii pe insula plutitoare, atunci as socoti nimerit sa-l prevenim pe domnul Wulkon.
— Care va sa zica nu-l banuiesti pe dl. Wulkon ca ar fi înteles cu ei?

— Nu cred, domnule George, caci când se iveste el pe punte, toti galbenii devin al naibii de politicosi fata de dânsul.
— Vom vedea! Acum hai cu mine, caci se iveste insula si domnul Wulkon ne face semne.
La mica departare de yacht se ivise tocmai insula plutitoare a inginerului. Dupa câteva minute vasul ajunse la ea si Wulkon trecu dincolo, împreuna cu oaspetii sai. Cu prilejul acesta George iscodi cu privirea pe chinezi si vazu pe trei din ei. Stând de vorba împreuna. Apoi se despartira si doi... trecura si dânsii pe insula.
Petre îi privi cu înteles pe tânarul sau stapân si acesta avu si el simtimântul ca într-adevar acesti chinezi vicleni aveau de gând sa întreprinda ceva. De aceea îsi propuse sa vorbeasca cu tatal sau cât mai cutând.
Când cei doi galbeni se facura nevazuti înauntrul submarinului, tânarul inginer arata oaspetilor sai insula, apoi intrara si ei în submarin, care se afunda îndata si-si urma drumul sub apa.
Wulkon oferi musafirilor sai trei cabine confortabile, apoi se scuza ca trebuie sa se desparta de ei pentru câtva timp, caci avea sa dea oamenilor sai unele instructiuni. George se folosi de ragazul acesta ca sa împartaseasca tatalui sau observatiile lui Petre.
— Am bagat si eu de seama, George, ca nu e ceva în regula pe aceste doua vase – raspunse capitanul. Cel mai bun lucru ar fi sa vorbim fatis despre aceasta cu domnul Wulkon. Desigur ca el nu

banuieste cu ce gânduri umbla chinezii lui.
— Poate ca vor sa puna ei singuri mâna pe comorile pe care inginerul vrea sa le scoata la suprafata, zise George.
— M-am gândit si eu la asta. Îi voi cere lui Petre sa bage bine de seama la tot ce se petrece si sa ne dea de veste îndata ce observa ceva suspect. Hai sa mergem în odaia domnului Wulkon, caci ne-o fi asteptând.
Când intrara în cabina, inginerul tocmai arata doctorului statueta. Bertram o tinu în mâna vreme îndelungata, o întoarse pe toate fetele si în cele din urma zise:
— Cunosc zeita aceasta, e Hekka, divinitatea soarelui din vechea India; cu multa parere de rau trebuie sa-ti spun ca nu e cu putinta sa fie din legendarul oras Atlantis.
— Cum? Pai am gasit-o la 2800 metri adâncime! striga Wulkon, agitat.
— Vei fi gasit-o d-ta, dar asta nu e un motiv sa sustii ca acolo zace orasul scufundat Atlantis, raspunse doctorul Bertram. Poti sa ma crezi ca figura aceasta e zeita soarelui vechei Indii.
— Si cum de-a ajuns pe fundul marii? întreba Wulkon, dezamagit.
— N-as putea sa-ti spun, dar exista multe posibilitati – poate ca, cu mult timp înainte s-a scufundat în locul acela un vapor, care avea pe bord obiecte de aur.
— Nu, su e adevarat, domnilor, eu am descoperit orasul scufundat Atlantis si nu-mi puteti scoate din cap gândul acesta! Starui Wulkon.

Capitanul, Farrow care ascultase în tacere se amesteca si el fel vorba:
— Nu ne-ai indicat înca locul unde ai gasit statueta. Poate ca din cunoasterea acestui amanunt, doctorul îti va da dreptate în cele din urma, domnule Wulkon. Ia povesteste!
Tânarul inginer chibzui câteva clipe, apoi se ridica, aduse o harta si arata pe dânsa locul unde gasise statueta si deci unde trebuia sa se gaseasca orasul scufundat Atlantis. Toti privira harta cu luare-aminte, apoi doctorul Bertram ridica iar capul si zise:
— Domnule Wulkon, gresesti. Aici în Oceanul Indian, la insulele Sunda, nu se poate sa fi fost orasul Atlantis. Aparatul dumitale ti-a indicat locul unui vapor scufundat, încarcat cu aur. Poate vei mai izbuti sa scoti la suprafata câteva obiecte de aur. Dar cum vrei sa le ridici pe toate de la adâncimea aceea mare? Submarinul dumitale nu se poate afunda doar la mai mult de cinci sute de metri.
Inginerul ramase privirea pierduta în gol. Nu-i venea sa creada ca toate nadejdile sale se spulberasera..
— Putem încerca sa mai scoatem câteva obiecte, cauta sa-l mângâie capitanul.
— Ce rost are sa ne muncim pentru a ridica niste lucruri care sunt cunoscute! raspunse Wulkon. Eu sunt de-ajuns de bogat si nu ma ispiteste aurul care zace colo, pe fundul marii. Vroiam sa uimesc lumea prin descoperirea orasului Atlantis.
— Îmi pare nespus de rau ca a trebuit sa-ti risipesc aceasta nadejde, zise Bertram..

— Dar eu trebuie sa-ti fiu recunoscator, domnule doctor – raspunse Wulkon – caci ma scutesti astfel de o munca grea.
— Asa dar, renunti la toata expeditia? întreba capitanul.
— Da, caci n-ar mai avea nici un rost. Nu vreau însa ca d-voastra sa va întoarceti cu mana goala, cum s-ar zice, de aceea va voi arata pe aici pe aproape o comoara care e numai la trei sute de metri adâncime. E vorba de trei, vapoare mari, care trebuie sa se îi scufundat cu multa vreme în urma.
Capitanul Farrow primi propunerea. Acum putea vorbi deschis cu tânarul inginer si-i povesti ce observase el si mai târziu Petre. Wulkon însa râse si zise ca se înselasera, deoarece chinezii erau credinciosi si nu vor întreprinde nimic împotriva lui.
— Dar pe mine m-au tratat de parc-as fi fost un criminal – replica George – am fost legat si mi s-a pus calus.
— Ce? Asta ti-au facut oamenii mei? întreba Wulkon, mirat. Le-am ordonat doar sa se poarte cât mai frumos. Îmi pare râu ca acesti doi chinezi de care e vorba, sunt pe yacht, dar îi voi lua la rost mai târziu.
— Din ce ti-am spus poti sa te convingi ca oamenii aia si-au pus ceva în gând împotriva noastra. Ai prea multa încredere într-însii si ne vei da dreptate abia când va fi prea târziu.
— Nu, nu, domnilor, gresitii starui Wulkon. Aici pe submarin sunteti în deplina siguranta si nici un chinez nu va cuteza sa întreprinda ceva împotriva dv.

Nici nu stiti cât am avut de furca sa-i instruiesc pe oamenii acestia, ca sa ajunga în stare de-a conduce singuri submarinul meu.
Capitanul Farrow arunca fiului sau o privire plina de înteles. Daca ticalosii aceia se pricepeau sa conduca un submarin, atunci se mai puteau astepta la multe.
Wulkon parasise încaperea ca sa se dea alte ordine timonierului. Când se înapoie spuse ca pâna se va întuneca vor ajunge la locul cu pricina.
Înainte de cina, George se duse încaodata în cabina sa, spre a vorbi cu Petre. Acesta îi astepta si-i spuse ca unul din chinezi încercase sa traga cu urechea la usa camerei de lucru a inginerului, dar se carase repede când se ivise dânsul, Petre.
— Nu putem lua tânarului inginer încrederea pe care o are în chinezii acestia – raspunse George – el jura ca dânsii îi sunt credinciosi, Petre, dar eu cred cu hotarâre ca vom mai întâmpina lucruri neplacute pe submarinul acesta.
— Voi tine ochii deschisi – zise uriasul – îi voi observa totul cu luare-aminte. De altfel, am uitat sa-ti spun, ca, atunci când am coborât înauntrul submarinului si am mai aruncat o privire pe apa, mi s-a parut ca vad periscopul altui submarin. Poate ca ne-a urmat domnul Rindow.
— Nu cred, Petre, caci nu i s-a spus sa faca asta. Am fost nevoiti sa fagaduim ca nu vom vorbi nimic despre expeditie si nici n-am vorbit, asa ca nu se putea sa fi fost Rindow. Te-ai înselat, dragul meu.

Petre credea si el la fel, dar… în sinea lui nadajduia, totusi, ca Rindow se afla prin apropiere.
Cina trecu în liniste. Inginerul Wulkon se potolise, nu se mai schimba nici o vorba asupra expeditiei si figura de aur statea învaluita într-un colt.
O jumatate de ora dupa cina i se raporta lui Wulkon ca submarinul ajunsese la locul unde trebuia sa ramâna peste noapte. Pofti pe oaspetii sai sa vina cu el pe punte, deoarece submarinul, adica insula plutitoare, se ridicase la suprafata. Vroiau sa mai stea în aer vreun ceas.
Când iesira pe insula, îl si vazura pe Petre stând acolo si privind cu luare-aminte spre apa. George stiu îndata ce cauta Uriasul si râse în sinea lui.
Noaptea era minunata si toti respirara cu nesat aerul racoros. Dupa un ceas inginerul dadu comanda de afundare si toti mersera sa se culce.
Petre statu de paza toata noaptea dar nu se întâmpla nimic si dimineata George se trezi vesel si odihnit si Intra cu zâmbetul pe buze în cabina tatalui sau, care tocmai se sculase si el.
— Domnul Wulkon a fost la mine – zise capitanul – si ne-a propus sa facem o plimbare pe sub apa cu el. Spunea ca stam aici sub apa pe un crater înalt, pe care ar vrea sa ni-l arate. Vrei sa vii si tu, George?
— Mai e vorba, tata. Dar îl luam si pe Petre, nu?
— Fireste, caci fara el nu te duci tu niciodata. Vine si doctorul Bertram.

— Atunci ramân chinezii singuri pe submarin, tata? zise George. Nu este primejdios lucru?
— Nu putem schimba lucrurile, baiete, Wulkon are o încredere nemarginita în oamenii sai. Pâna într-un sfert de ceas trebuie sa-ti fi luat dejunul, apoi îti poti schimba hainele. Viu si eu numai decât.
George astepta pâna se îmbraca tatal sau, apoi mersera împreuna în cabina care servea de sufragerie. Wulkon si doctorul îi astepta si inginerul zise imediat:
— Am dat dispozitiuni, domniilor, sa vi se aduca costume de scafandru. Peste o jumatate de ceas pornim. Vom ramâne poate trei ceasuri sub apa.
— Cât timp tin rezervele de oxigen din costume, domnule Wulkon? întreba capitanul Farrow.
— Sase pâna la opt ceasuri, domnilor. Nu trebuie sa va fie teama deci, caci ne vom înapoia la vreme pe bordul submarinului. De doua ori am fost în plimbare pe aici si va pot spune ca merita sa te ostenesti ca sa vezi frumusetile acelea de sub apa.
— Astept cu nerabdare sa le vad, domnule Wulkon, zise doctorul Bertram. Desi nu-s bun scafandru, va voi întovarasi însa în plimbarea sub apa. Tocmai îmi amintesc ca am mal vizitat cândva un oras scufundat, invitati fiind de un domn profesor Holger, un cercetator al adâncurilor marii.
— Si ati gasit într-adevar orasul cu pricina? întreba Wulkon.
— Fireste, domnule inginer, dar nici atunci n-a fost orasul scufundat Atlantis,

ci o colonie de pe o insula, care trebuie sa se fi scufundat odinioara în urma unei eruptii vulcanice. Era cât p-aci sa ne pierdem viata cu prilejul acela.
— Va trebui sa-mi povestesti asta azi dupa-amiaza, caci ma intereseaza mult – zise inginerul.
Dar acum sa ne îmbracam si peste un sfert de ceas ne întâlnim cu totii în turn.
Doctorul se duse cu capitanul în cabina acestuia, ca sa se ajute unul pe altul la îmbracatul costumelor. George pleca sa-l caute pe Petre, care îsi si pusese costumul si-l ajuta si pe dânsul sa si-l puna. Peste putin mersera în turn, unde asteptau ceilalti. Deoarece costumele si fusesera însurubate nu mai puteau vorbi, ci vazura numai cum Wulkon dadu semnalul sa fie lasat, împreuna cu capitanul, în casa de otel.
Dupa cinci minute, doctorul, George si Petre putura si ei iesi în casa de otel, care se umplu repede cu apa când capacul turnului se-nchise în urma lor.
Pasira apoi si dânsii pe insula, care sub apa avea cu totul alta înfatisare, deoarece pestii roiau în jurul ei.

IV.
ÎN PRIMEJDIE DE MOARTE.

INGINERUL WULKON cunostea bine drumul ce aveau de urmat. De pe insula ajunsera pe teren stâncos si cu toata încaltamintea grea pasira voiniceste, îndepartându-se tot mai mult de submarin.

Cresteau aici alge înalte, apoi trecura pe lânga bancuri de stridii si în cele din urma ajunsera la niste pesteri mari care se adânceau mult în terenul stâncos. Wulkon aprinse lampa lui electrica si porni la drum.
Se opri si astepta în fata unei pesteri, pâna venira George si Petre, apoi o lua agale înainte, luminând mereu peretii pesterii. Pretutindeni sclipea auriu si lui George îi parea rau ca nu putea vorbi, ca sa întrebe ceva.
Într-o pestera laturalnica roiau caracatite, care îsi întindeau în toate partile bratele lor lungi si Wulkon se feri sa se apropie de ele. Pasi apoi spre o treia pestera, facând semn capitanului si doctorului sa fie cu luare-aminte.
În fundul acestei pesteri se afla asezat un idol pe un soclu neted.
Doctorul Bertram examina cu atentiune statuia. Uneori dadea din cap într-un fel, alteori într-altul, pentru ca apoi sa râda, de parca ar fi descoperit ceva de seama. În parul statuii George vazu serpi si i se paru ca ar fi o zeita.
Cum ajunsese idolul acesta în pestera nu-si putea explica nimeni din cei de fata. Probabil ca întreaga grota se scufundase cu veacuri înainte si trasese dupa dânsa în apa zeitatea.
Wulkon arata si alte minunatii musafirilor sai – si în cele din urma dadu semnalul de întoarcere. Parea sa fie foarte grabit, ca si cum i s-ar fi ispravit oxigenul. Si când începura sa alerge îndarat, camarazii observara ca li se îngreuiase respiratia.

Capitanul se îngrozi. Nu cumva chinezii, care pusesera la punct aparatele, lasasera într-adins numai putin oxigen în ele? Da, asa trebuia sa fie.
Atât cât le îngaduia împotrivirea apei alergara înapoi si dupa un sfert de ceas, când oxigenul se sfârsise aproape cu totul, ajunsera la locul unde lasasera submarinul.
Aici îi astepta o noua surpriza grozava. Wulkon se oprise si ridica mâna în sus, ca sa arate însotitorilor sai ca submarinul se urcase la suprafata.
Capitanul Farrow încerca îndata sa-si desprinda talpile grele de plumb, dar pentru asta ar fi trebuit sa taie costumul la picioare, deoarece talpile erau fixate pe dinauntru. Din pricina aceasta apa ar fi intrat în costum si l-ar fi înecat imediat.
Disperat privi la George care facuse si el încercarea, dar se vazuse silit sa renunte. Astfel ca nu putea parasi fundul marii ca sa se ridice la suprafata, ceea ce ar fi fost singura salvare posibila în momentul acesta.
Se uitara îngroziti unui la altul. Si, colac peste pupaza, în clipa aceasta critica se ivira si doi rechini… Scafandrii se zvârlira fulgerator la pamânt, ca sa nu fie încoltiti de dihaniile acestea lacome si astfel scapara. Rechinii, vazând ca nu pot înhata prada, înotara mai departe.
Capitanul se ridica cu greu, la fel si Petre, doctorul, George si Wulkon ramasera însa fara vlaga la pamânt, caci erau atât de sfârsiti încât nu se mai putura împotrivi presiunii apei.

Deodata Petre îsi smulse funia pe care si-o petrecuse în jurul trupului ca sa poata înfige un cutit într-însa. O taie si desfacu lui George costumul de scafandru, deasupra genunchiului. Apoi îl scutura pe tânarul care zacea ca lesinat si la lumina lampii ce-i scapase lui Wulkon, îi facu semn ce avea de gând. Uriasul vroia sa-i taie lui George talpile de plumb de la picioare, ca sa înlesneasca baiatului s-ajunga la suprafata apei. Acolo, cu ajutorul cutitului, va putea sparge gemuletul castii si poate va zari prin apropiere un vapor care sa-i salveze.

George pricepu îndata. Dest abia mai putea respira, îsi aduna puterile si, dupa ce Uriasul îi îndeparta talpile de plumb, începu sa faca miscari cu bratele, iar în clipa urmatoare... tâsni în sus.

Când ajunse la suprafata, sparse îndata gemuletul castii si trase cu nesat în piept aerul proaspat. Privi apoi cercetator în juru-i, dar nu zari nici un vapor.

Amenintat sa fie tras înapoi în apa de costumul sau greu, George începu sa se socoteasca pierdut, când, pe neasteptate, se ivi în fata lui... un submarin care iesea foarte putin din apa si care se apropia atât de repede încât peste câteva minute tânarul se putu prinde cu mâinile de parapetul sau.

În situatia în care se afla, lui George îi era tot una daca vasul era dusman sau nu.

Deodata, însa, el scoase o exclamatie de bucurie, caci capacul submarinului se deschise si deasupra lui se ivi chipul speriat al lui Rindow.

— Repede, Rindow, trebuie sa ne lasam la fund imediat! striga tânarul. Tata si camarazii sunt pe fundul marii si vor muri asfixiati daca nu li se vine grabnic în ajutor. Iute înauntru în submarin si sa ne lasam la treizeci de metri adâncime!
Rindow se catarase pe punte si George fu adus înauntrul vasului, cu ajutorul a doi marinari. Îsi scoase repede costumul greu, apoi alerga în turn, ca sa dea si alte instructiuni primului ofiter.
Dupa aceea îl chema pe Kard si amândoi mersera în magazie, unde îsi pusera costume de scafandru. Înainte de a-si însuruba casca, George îl lamuri pe camaradul sau ce aveau de facut.
În clipa urmatoare „Dox”-ul se si afunda. Se pompa imediat apa în camaruta blindata si peste câteva minute George si Kard putura parasi submarinul.
La patru metri departare vazu lumina lampii lui Wulkon si se-ndreapta într-acolo. Îi gasi pe toti zacând în nesimtire la pamânt si repede îi aduse în submarin, cu ajutorul lui Kard.
Când Rindow deschise usa de legatura, nenumarate mâini se-atinsera în ajutorul celor pe jumatate asfixiati. Farrow fu liberat cel dintâi de casca grea si George dispuse imediat sa-i se faca respiratie artificiala. Acelasi lucru si pentru ceilalti.
Primul îsi reveni doctorul Bertram. Privi mirat în juru-i, sari în picioare si, cu toate ca era ametit înca, lua parte imediat la opera de salvare si izbuti în curând sa-i readuca la viata pe toti.
Capitanul îsi îmbratisa fiul si dupa ce afla cum se produsese miraculoasa

salvare, se adresa primului ofiter:
— Dar bine, Rindow, cum de-ai venit încoace?
— Asta ti-o voi povesti mai târziu în cabina d-tale, capitane – raspunse ofiterul, zâmbind.
— Da, haideti în cabina mea unde ne vom sfatui în acelasi timp si ce avem de facut – zise Farrow – ridica submarinul la suprafata, Rindow, dar în asa fel ca sa nu fie vazut.
Dupa ce îndeplini comanda, primul ofiter se duse în cabina capitanului ca sa-si dea raportul:
— Când ai stat de vorba cu mine în cabina d-tale, domnule capitan si n-ai vrut sa-mi spui ce planuiai, m-am simtit cuprins de o teama nelamurita. Gândul mi se ducea mereu la insula plutitoare si aveam ideile mele în privinta aceasta. Mi-ai spus numai sa va astept pe insula, dar nu m-ati oprit ca în rastimpul acesta sa fac plimbari pe apa. Ei da, am pornit nitelus la plimbare si cu prilejul acesta am bagat de seama ca ati trecut de pe yacht pe insula plutitoare. Stateam pe aproape sub apa si am vazut si cum susoteau între dânsii chinezii, ceea ce m-a facut sa cred ca sunteti amenintati din partea acestor indivizi. De aceea am urmat acelasi drum ca si insula plutitoare, fara sa pierd însa nici yachtul din vedere. El se apropia încetisor si în timpul nopti încrucisa în locul acesta. Deoarece teama puse tot mai mult stapânire pe mine, luai hotarârea sa pornesc în cautarea dv. în cursul dupa-amiezii. Când se lumina de ziua, vazul

yachtul de lânga coasta si îl urmarii. Dupa vreo trei ceasuri observai apoi iesirea la suprafata a insulei plutitoare, îi zarii pe chinezi care strigara ceva consângenilor lor de pe yacht, apoi... ati disparut cu totii spre nord. Mi-am spus ca daca plecati într-acolo, trebuia sa dau de dv. mai târziu. Nu stiam daca erati pe yacht sau nu, dar nelinistea de care eram cuprins ma îndemna sa ramân aici. Deodata, pe când tocmai ma afundasem vazui prin periscop pe domnul George ivindu-se pe apa si-l scosei îndata afara.
Capitanul întinse mâna primului sau ofiter si-i multumi în cuvinte calduroase.
Inginerul Wulkon îsi revenise cu totul si nu se putu opri de a-si face imputari ca nu ascultase! De prevenirile lui Farrow.
— Ce sa fac acum? – se caina el – ticalosii aceia mi-au luat insula plutitoare si sunt sigur ca se vor folosi de ea ca sa faca piraterie.
— Tot ce se poate, domnule Wulkon – raspunse capitanul – dar eu nadajduiesc ca tot vom pune mâna pe acesti nemernici. Ei or fi încredintati doar ca ne-am dat sfârsitul pe fundul marii si nu se vor mai gândi la urmarire. Cu submarinul meu îi pot ajunge îndata si sa-ti ajut sa capeti înapoi ce-ai pierdut.
— Sa dea Dumnezeu sa fie asa! Stiu eu o insula spre care se vor fi îndreptat, de sigur si acolo am putea da de ei!
— Atunci sa pornim fara zabava! Rindow, pune sa se pregateasca totul de plecare si compresoarele sa fie puse în functiune.
Primul ofiter se duse sa îndeplineasca ordinul. Doctorul Bertram se-ntoarse

spre tânarul inginer si-l întreba:
— Ne-ai aratat sub apa lucruri foarte interesante, domnule Wulkon. Cum le-ai descoperit si ce fel de metal e acela din pestera aia?
— Peretii acelei pesteri sunt strabatuti de vine de aur, dar idolul nu e de aur. Îmi dati voie, domnule Farrow, sa va daruiesc pestera aceea? Stiu ca nu va veti folosi personal de bogatia de acolo, dar în drumurile dv. întâlniti atâtia nenorociti carora le-ati putea aduce alinare cu ajutorul ei.
— În asemenea conditiuni primesc cu placere darul, domnule Wulkon. În cinstea descoperitorului voi numi pestera aceea dupa numele d-tale. Îti multumesc din suflet.
— Si, acum, domnule Farrow, v-as ruga ca spre seara sa-mi lasati mie cârma submarinului dv., caci eu cunosc bine împrejurimile insulei cu pricina. Trebuie sa intram în golf pe sub apa, altminteri nu-i putem surprinde pe ticalosi.
— Tocmai ce vroiam sa te rog si eu, domnule Wulkon – raspunse capitanul – propun sa dormim câteva ceasuri, caci suntem cam obositi.
Tânarul inginer primi cu placere. George, însa, nu se gândea la odihna, ci se duse în turn, ca sa mai stea de vorba cu Petre si Rindow.

V.
VICLENIA CHINEZILOR.

DUPA-AMIAZA, cam pe la ora cinci, Rindow zari la doi kilometri departare un

vapor ce parea ca sta linistit pe apa. I se parea a fi yachtul inginerului. Dadu de veste capitanului si acesta se ivi îndata pe punte, împreuna cu Wulkon, George si doctorul Bertram.
— Acesta nu e yachtul meu, domnilor, zise inginerul, dupa ce privise prin ochean. E tot un yacht, care pare sa aiba un defect de motor.
— Oricum, e mai bine sa ne afundam – îsi dadu cu parerea capitanul. Ah, ce-o fi asta? îndaratul yachtului mai pluteste ceva...
Wulkon duse iar ocheanul la ochi si de-odata exclama agitat:
— E insula mea plutitoare, domnule capitan. Daca ne grabim, o mai putem ajunge.
Farrow lasa ocheanul jos si dadu imediat comanda de afundare. Toti se retrasera în turn, al carui capac fu închis îndata.
— Chinezii au atacat yachtul, domnule Wulkon, zise el apoi. Acum stim de ca vroiau sa aiba insula d-tale. Am zarit pe puntea yachtului doi chinezi care au disparut repede înauntru.
Capitanul lua el însusi cârma si dupa câtva timp striga:
— Au zarit periscopul nostru si dispar pe insula. Acum prepara totul pentru afundarea grabnica... nu mai ajungem la vreme. E vreun tun pe insula d-tale, domnule Wulkon?
— Numai o mitraliera, capitane. Dar de ce întrebi?
Pentru ca se pare ca ameninta yachtul. Trebuie sa ma ridic la suprafata, poate mai izbutesc sa salvez ceva.

„Dox”-ul iesi din apa si toti alergara pe punte. Se aflau la vreo cinci sute de metri de yacht, când insula plutitoare disparu în adânc. Dupa câteva minute submarinul se afla alaturi de yacht si toti camarazii, afara de Rindow, sarira pe puntea lui si începura îndata cercetarile.
Capitanul Farrow îsi roti privirile pe punte, când o exclamatie a lui George îl facu sa tresara.
Lânga catargul mic de la pupa zacea întins un negru, cu o rana adânca la cap.
Doctorul Bertram îl examina imediat, apoi zise:
— Nu mai e nimic de facut. Se poate ca omul sa-si mai vina în fire odata, dar de salvat nu mai e nadejde. Fireste ca îi voi pansa rana si voi încerca sa-i opresc hemoragia.
Un marinar aduse în graba de pe submarin trusa medicala a doctorului.
Farrow, Wulkon si George se dusera înauntrul yachtului si scotocira prin toate încaperile. Vasul era foarte elegant mobilat si parea sa apartina unei femei, dupa cum reiesea din documente. Unde ramasese însa echipajul si proprietara vasului?
De-odata, capitanul auzi niste gemete în încaperea cea mai de jos. Se lua dupa gemetele acestea si, împreuna cu George si Wulkon descoperi o usita, care ducea într-o încapere mica.
Capitanul batu în usa, dar în loc de raspuns gemetele încetara. Repetând bataile si neobtinând nici data aceasta vreun raspuns, puse sa se sparga usa. În clipa aceea izbucni dinauntru un strigat

de spaima scos de mai multe glasuri si capitanul vazu vreo sase negri care ridicara mâinile rugator.
El îi lamuri repede ca nu sunt pirati, ci au venit cu gândul sa-i ajute. Atunci negrii izbucnira în strigate de bucurie si Farrow îi scoase pe punte, unde le ceru sa-i povesteasca cum stau lucrurile.
Afla afla ca yachtul apartinea tinerel americane Ellen Mitschell, fiica unui bancher, bogat. Echipajul era alcatuit din sapte negri si un capitan alb. Acesta, ca si domnisoara Mitschell, disparusera – rapit, de sigur, de chinezi.
În vremea asta, negrul ranit îsi dadu sufletul si fu înmormântat dupa obiceiul marinaresc. Capitanul predase apoi lui Petre comanda yachtului si se înapoie pe bordul submarinului sau. Calatoria fu reluata.
Când soarele se lasa la apus, Wulkon lua în primire cârma, cerceta încaodata suprafata marii, apoi dadu comanda de afundare. Cu ochiul nedezlipit de la periscop el se îndrepta spre un grup de insulite, care stateau parasite la departare de multi kilometri de delta Gangelui.
Toti priveau în tacere pe tânarul inginer, care conducea cu pricepere vasul, în cele din urma el se adresa camarazilor:
— Insula e în fata noastra si voi intra acum în golf. Desi e întunerec, eu cunosc destul de bine locul, ca sa cutez sa fac drumul sub apa.
Wulkon micsora si mai mult viteza submarinului. Înconjura încetisor insula sub apa, apoi îndrepta submarinul într-

un golf. Nu trecu mult si dadu comanda de stopare.
— Ne aflam acum în golf, domnilor – zise el – domnule capitan, arunca si d-ta o privire prin periscop, te rog!
Când Farrow facu ce îi spuse inginerul, vazu un golfulet înconjurat din toate partile de stânci înalte. La dreapta intrarii, acoperit pe jumatate de o iesitura din stânca, zari în lumina lunii un vapor… epava vechei corabii. Era yachtul transformat din nou al tânarului inginer.
— Si unde poate fi submarinul d-tale. Domnule Wulkon? întreba ei pe acesta.
Wulkon dadu din umeri:
— Nici eu n-as putea s-o stiu. E cu putinta sa se afle aici pe fundul marii, dor se mai poate sa pluteasca în larg. Dara chinezii mei vor sa faca piraterie, atunci or fi acum în vreo expeditie dintr-astea. Cei mai bun lucru ar fi daca am putea ocupa epava – cred ca sunt putini oameni pe bord.
— Dupa cât se pare, nu e nici un om acolo, domnule Wulkon – zise Farrow – totusi se poate ca submarinul d-tale sa fie sub corabie.
— Tot ce se poate, domnule capitan. Dar sa nu pierdem vremea si sa ocupam corabia! Fundul marii se afla aici numai la cincisprezece metri. Daca ne vom apropia pe sub apa de corabie, ne vom putea încredinta daca submarinul meu se afla dedesubtul ei. Vom ridica obloanele de la fereastra „Dox”-ului d-tale si vom înainta cât mai încet.
— Lucrul se poate face, domnule Wulkon, dar pentru asta trebuie sa trec eu la

cârma. George, ia-l pe Kard si du-te de trage obloanele de la fereastra. Îndata ce vei zari submarinul domnului Wulkon, da comanda de stopare.
Tânarul disparu împreuna cu Kard. Dupa doua minute submarinul se puse iar în miscare sub apa.
„Dox”-ul se apropia din ce în ce de corabie si în cele din urma George dadu comanda de stopare. Capitanul dadu îndata înapoi submarinul si îl astepta pe fiul sau în turn. Tânarul nu întârzia sa vie si spuse ca submarinul inginerului se afla într-adevar sub corabie.
— Atunci sa ne ridicam la suprafata de partea cealalta a golfului si sa coborâm pe uscat – îi sfatui Wulkon. Vom înconjura golful si ne vom urca pe corabie. Chinezii nu banuiesc nimic si vor fi uluiti când ne vor vedea.
Capitanul se sfatui cu Rindow. Planul inginerului era bun si fu pus în practica imediat.
Capitanul alese zece marinari si porni cu ei la drum, împreuna cu Wulkon, George si doctorul Bertram. Ajunsera repede la corabie, pe al carei bord nu se zarea nimeni si astfel putura sa urce neobservati pe punte.
La capatul scarii ce ducea înauntrul epavei râmasera sa asculte si auzira de jos râsete si câteva cuvinte chinezesti. Apoi cineva întreba ceva în englezeste, la care un glas de femeie raspunse foarte energic.
Wulkon se uita la capitan. Se gândea ca oamenii sai spusesera ca nu stiu boaba

englezeste si acum se dovedea cu mintisera.
— Repede jos, trebuie sa-i luam prin surprindere! striga inginerul.
Înainte ca Farrow sa-l poata opri, el porni în goana pe scara, se poticni însa si se rostogoli ca o minge.
De jos se auzi un strigat de prevenire. Farrow si George vrura si ei sa coboare, dar se împiedecara de trupul lui Wulkon. Ei vazura cum chinezii parasira cabina fugind, ca sa dispara probabil în submarin. Asta trebuia împiedecat cu orice pret!
Inginerul zacea în nesimtire, caci se izbise cu capul de scânduri. Capitanul, George si Kard trecura peste el si pornira în urmarirea chinezilor. Se lovira însa pretutindeni de piedeci caci usile si chepengurile erau zavorite de cealalta parte.
— Înapoi si preveniti pe Rindow! comanda capitanul. Submarinul lui Wulkon nu trebuie sa paraseasca golful!
George si Kard alergara înapoi si strigara cât îi tinea gura ca Rindow sa închida intrarea golfului, asezându-se cu „Dox”-ul dea curmezisul lui.
Abia acum porni capitanul cu oamenii lui sa cerceteze yachtul si gasi legati de niste scaune o tânara fata si un barbat alb, pe care îi libera repede. În mijlocul mesei se afla zeita aceea a soarelui, pe care chinezii o adusesera probabil aicea s-o cerceteze.
Doctorul Bertram nu se sinchisi de cei doi prizonieri, ci-si îndrepta toata atentia asupra statuetei. Capitanul, însa, se

ocupa de tânara femeie, care nu era alta decât proprietara yachtului.
Îl prezenta pe barbatul de lânga dânsa drept capitanul ei si spuse ca pe când priveau cu mirare insula plutitoare, fusesera atacati.
În vremea asta Wulkon îsi revenise. Când auzi de fuga chinezilor nu spuse o vorba, se duse pe punte si cu ajutorul unei barci de aluminiu se transporta pe bordul „Dox”-ului. Acesta se gasea la iesirea golfului dar se punea întrebarea daca chinezii nu izbutisera totusi sa dispara si poate ca se si aflau în largul marii.
Abia împartasi inginerul lui Rindow temerea aceasta, ca se si auzira din larg împuscaturi amestecate cu strigate.
— Yachtul e atacat! exclama Wulkon. Repede în larg, trebuie sa punem mâna pe ticalosi!
Se scursera minute de îngrijorare – apoi tâsni brusc! A oarecare departare o trâmba înalta de apa si se auzi o pocnitura înabusita. Îndata dupa asta submarinul lui Wulkon disparu sub apa.
Rindow statea ca înlemnit. În clipa aceasta se ivi Wulkon lânga el si zise linistit:
— Sa pornim înapoi, domnule Rindow. Mi-am distrus opera, caci nu vroiam s-o las în mâinile acestor criminali.
Fara sa spuna un cuvânt, primul ofiter facu manevra de întoarcere. Când intrara iarasi în golf, vazura acolo yachtul americanei, care ancorase lânga corabie. Capitanul Farrow auzise pocnitura si ghicise ce s-a întâmplat. Acum stia de ce îi ceruse înainte Wulkon sa viziteze

încaperea unde erau torpilele. Trebuia sa fie mare mester în lansarea de torpile, caci se orientase numai cu privirea din turn si socotise cu preciziune cum sa lanseze torpila.